NOVUM

LEXICON GRÆCUM

ETYMOLOGICUM ET REALE,

CUI PRO BASI SUBSTRATÆ SUNT

CONCORDANTIÆ ET ELUCIDATIONES

HOMERICÆ:

AUCTORE

CHRISTIANO TOBIA DAMM,

RECTORE GYMNASII COLONIENSIS BEROLINI.

EX OPERE INTEGRO HOMERICO-PINDARICO EXCERPTUM, ET DE NOVO INSTRUCTUM; VOCES NEMPE OMNES PRÆSTANS, PRIMO, ORDINE LITERARUM EXPLICATAS, DEINDE, FAMILIIS ETYMOLOGICIS DISPOSITAS,

CURA

JOANNIS M. DUNCAN, A. B.

VOLUMEN SECUNDUM.

GLASGUÆ:

EXCUDEBANT ANDREAS ET JOANNES M. DUNCAN,

ACADEMIÆ TYPOGRAPHI:

IMPENSIS RICARDI PRIESTLEY, LONDINI.

1833.

DAMMII

LEXICON HOMERICUM.

PARS PRIMA.

Λ, mutant facile οἱ Δωριεῖς in ν. ut, φίντατος pro φίλτατος. ex εἵλετο, et omisso augmento ἕλετο, per syncopen ἕλτο, fit ἦντο, et mutato spiritu aspero in γ, γέντο, capiebat, sumebat. ἡ Λ ῥαψῳδία inscribitur ἡ Ἀγαμέμνονος ἀριστεία, et ille est tertius pugnæ dies.

λα, (Λάω) particula inseparabilis, in compositione magnum fruendi conatum innuens, ex λάω, fruor, vescor. est ergo particula intensiva. Vide sequens, et sub στάζω.

Λᾶας, λᾶαος, ὁ. (Ἐλάω) et contracte ὁ λᾶς, λᾶος. lapis magnus, saxum. et notat idem quod ὁ πέτρος aut ἡ πέτρα. etiam urbs quædam dicta fuit ἡ Λᾶς, unde οἱ Διόσκουροι dicti Λαπέρσαι, quia eam expugnaverant. a λᾶς, lapis, est compositum λαξεύειν, et λατόμος, et λατύπος. notat semper, ingentem lapidem. cæterum est nomen ab ἐλάω, nam valde vehementer talis lapis conjectus impingit et percutit. λᾶας ἀναιδὴς, irreverens saxum, Δ, 521, i. e. ingens et cum magna vi accidens. ὀξέϊ λᾶϊ, Π, 739. λᾶαν γάρ μιν (τὸν δράκοντα) ἔθηκε Ζεὺς, Β, 319, ubi ν adjunctum accusativo, producendæ syllabæ causa: retentum autem et in prosa ob euphonian. τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, tantum spatium quis prospicit, per quantum potest mittere saxum, *siehet einen steinwurf weit, (sees to the distance of a stone's throw,)* Γ, 12. et id spatium non sane est longum, per quod mittitur magnus lapis. Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, Μ, 445, qui describitur satis ingens in sequentibus proximis versibus. et 453, λᾶαν ἀείρας. quo jacto perfregit firmissimas portas. coll. 459, ubi generale nomen ponitur λίθος de eodem. et 462, λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, sub impetu saxi. Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας, Η, 268, seqq. coll. 264. φιτρῶν καὶ λάων, genit. plur. pro λαάων, Μ, 29. sic a κραάτων fit κράτων, a τὸ κράας, ατος, caput. cæterum lapideo operi solebant interseri κορμοὶ, ne tam facile perrumpi posset opus. sic et Φ, 314, truncorum et lapidum magnorum. λάεσσι ἔβαλλον, lapidibus incessebant eum, Γ, 80, dat. plur. Ionicus, a nominat. plur. λάαες, contr. λᾶες, factus per annexum σι. et intelliguntur funditores. πυκνοῖσι λάεσσι μεγάλοις, Ω, 798, quibus contegebatur superne sepulcrum Hectoris. sic 2 Samuelis xviii, 17. λᾶε δὲ τοῦ (ξύλου) ἐκάτερθεν δύο λευκὼ, Ψ, 329, quæ est ἡ εἰωθυῖα διὰ λίθων ἔρεισις τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἑστηκότων ξύλων, solitum adminiculum stantium sub dio columnarum lignearum. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, Θ, 192, præ impetu lapidei illius magni disci, ὑπὸ ὁρμῆς λίθου. πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας, ι, 537, Polyphemus, jaculaturus in navem Ulyssis: coll. 481, 484. λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσι, sc. χερσὶν, ὁ Σίσυφος ἐν ᾅδου, λ, 593, coll. 595, 598. hoc βαστάζειν ergo fiebat, propellendo per arduum oppositis manibus. et 597, λᾶας ἀναιδής. ὅς μιν (τὴν νῆα) λᾶαν ἔθηκε, ν, 163, Neptunus. ῥυτοῖσιν λάεσσι, ξ, 10. ζ, 267, i. e. ἑλκυστοῖς, διὰ τὸ μέγεθος. ξεστοῖσιν λάεσσι, κ, 211, 253, cæsis et politis ad regulam saxis. τὸ ἐπίνειον (navale, portus) Ἠλίδος dicebatur Λᾶς: hinc illud, Λᾶν περήσεις. cæterum particula intensiva inseparabilis λα est ab hoc nomine sumta.

λαβραγόρας, ου. ὁ. (Ῥέω) molestus dicendo, ὁ ἐν τῷ ἀγορεύειν λάβρος, i. e. λίαν βαρύνων τὸν ἀκούοντα, Ψ, 479, coll. 478.

λαβρεύομαι, f. σομαι. (Ῥέω) loquor rapide et cum præfestinato impetu. *ich rede viel und geschwinde, rede vorschnell, (I speak much and quick.)* est verbum metaphoricum, a vento vehementiori petitum. λάβρως λαλέω. τί πάρος λαβρεύεαι; cur ante tempus præcipitas orationem, Ψ, 474. et 478, αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, semper verbis præceps es. ex quo apparet, quis sit ὁ λαβραγόρας. ὁ ἐν τῷ ἀγορεύειν λάβρος. ἡ κωτιλὰς est ἡ στωμύλη, ἡ αἱμύλη κωτίλλειν, fœmina loquax. tales fœminæ dicebantur etiam χελιδόνες, hirundines.

λάβρος, α, ον. (Ῥέω) vehemens, rapiens. est a λίαν et ῥέω vel ῥήσσω deductum nomen: notat enim, abripiens valde et cum impetu accidens. ποταμὸς λαβρὸς, *der reissende strom,*

(an impetuous river,) Φ, 271. Ζέφυρος λάβρος ἐπαιγίζων, rapidus superne ingruens, Β, 148. ὡς ὅτε κῦμα ἐμπέσῃ νηῒ λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφὲς, Ο, 625. quando unda incidat in navem rapida, a nubibus vento aucta; nam necesse non est, hoc neutrum adverbialiter positum putare. cæterum hoc adjectivum semper connotat sonum murmurantem graviter et stridentem. sic apud Herodot. VIII, 12, ὄμβρος λάβρος, imber vehemens. οὖρον ἐπαιγίζοντα λάβρον, ο, 293, ventum vi accidentem rapidum et stridulum: ubi quoque necesse non est, adverbialiter intelligere. ἤματι ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς, Π, 385, in autumno, quando vehementissimam et maxime sonantem fundit aquam pluvialem aër. hinc est et ὁ λαβραγόρας, ου, cum magno sono loquens, blaterans. alibi ὁ λάβραξ, ακος, est ὁ λίαν βορὸς, vorax, avidus cibi. Sed aliud est ὁ λαῦρος, publicus locus, ubi λαὸς ῥέει, populus fluit quasi, interserto υ æolice, *wo viel leute wanken, (where many people are moving to and fro:)* et inde est ἡ λαύρα, sc. ὁδὸς, via publica, vicus, *eine strasse, (a street, high-road.)* a quo σκωπτικῶς mulier communis dicitur ἡ σποδησιλαύρα, i. e. ἡ ἐν δημοσίαις λαύραις σποδουμένη, ὡς χαμαιτύπη, quæ in vicis coit humi jacens. venti λάβροι sunt οἱ ζαχρηεῖς. λάβρον πῦρ, Eurip. Orest. 696.

λαγχάνω, (Λέγω) est distractum a λήχω, f. 2. λαχῶ. aor. 2. ἔλαχον, sortior, accipio per sortem, adsigno per sortem. deinde in genere, participem facio, vel particeps fio. est a λέγω, pono: nam apud antiquos hoc verbum proprie notat τὸ ἀπὸ τοῦ κλήρου ἐρχόμενόν τινι, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κληροῦσθαι, unde et propinquius a λήγω, desino, possit deductum concipi; sors enim finem ponit dubitationi aut contentioni de habendo aliquo: *was durchs loos jemandem fallt und zu theile wird, was durchs loos gegeben wird, (what falls to a person's share by lot.)* apud recentiores vero hoc verbum etiam ipsam sortiendi actionem, non modo consequens et effectum τοῦ κληροῦσθαι, significat, imo et, quidquid quis per ψῆφον, i. e. per calculum vel tabellam eorum qui sententias ferunt, nanciscitur. κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε, ὅς κε λάχῃσι, pro λάχῃ, quis per sortem accipiat, Η, 171. et 179, Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν (sorte 'd accipere) ἢ Τυδέος υἱὸν, sc. δὸς, quod suppletum est 203. τὸ γὰρ λάχομεν (ἐλάχομεν) γέρας ἡμεῖς, hunc honorem nos in partem nostram nanciscimur, hic honos nobis per sortem nostram evenit, Δ, 49, *diese ehre ist unser theil, (this honour was decreed us.)* sic et Ω, 70. ἅσσα (ἅτινα) ἔλαχόν γε, Ι, 367, quæcunque in divisione prædæ per sortem accepi: nam hic est communis ille δασμὸς, de quo 333. principes autem, præter hanc æqualiter divisam partem, præcipua accipiebant γέρατα. πρὸς Θύμβρης δὲ ἔλαχον Λύκιοι, Κ, 430, ergo sorte distributæ erant partes castrorum et stationum: et hoc verbum etiam ad 428 pertinet. ἐγὼν ἔλαχον ἅλα ναίειν, παλλομένων sc. ἡμῶν, ego mare habitandum accepi, sortientibus nobis, inquit Neptunus, Ο, 190. et 191, Ἀΐδης ἔλαχεν ζόφον. et 192, Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανόν. et 193, γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ (communis) πάντων, καὶ μακρὸς Ὄλυμπος. λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν, Σ, 327, si accepisset partem suam de præda. μετὰ τόνδε ἔλαχ' Εὔμηλος, destinatus est per sortem, Ψ, 354, ubi est ellipsis duarum vocum. et 356, ἔλαχ' ἐλαύνειν, ubi est unius vocis. et 357, ἔλαχ' ἐλαύνειν ἵππους, ubi plene dictum est. et 862, πρῶτος κλήρῳ ἔλαχεν, primus sorte destinatus est. ὥς κεν Ἀχιλλεὺς δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, Ω, 76, donorum ab Priamo particeps fiat, ut nanciscatur dona: et genitivus est per ellipsin, δόσιν, vel similem accusativum. et 400, κλήρῳ λάχον (ἔλαχον, sorte designabar) ἐνθάδε ἕπεσθαι, coll. 399. κὴρ, ἥπερ λάχε (ἔλαχε) γεινόμενόν περ, Ψ, 79, fatum, quod me, cum nascerer, in portionem suam accepit ut absorberet me; inquit umbra Patrocli, et ἡ κὴρ personificata ibi est eleganter. his locis ergo *intransitive* positum verbum. *active* vero est, Η, 80, ὄφρα πυρός με Τρῶες λελάχωσι θανόντα, ut Trojani me participem faciant ignis, si mortuus fuero, i. e. ut comburant corpus meum: et λελάχωσι est ionice pro λάχωσι, δόντες ἐμοὶ λάχος πυρός. sic et Ο, 350, οὐδέ νυ τόν γε γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, non eum mortuum participem fecerint rogi. et Χ, 343, ὄφρα πυρός με Τρῶες. et Ψ, 76, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε, i. e. postquam me combusseritis; inquit umbra Patrocli insepulti adhuc. ἐς ἑκάστην νῆα ἐλάγχανον ἐννέα αἶγας, sorte dividebam, ι, 160, ut jurgium in eligendo averteretur. nisi malis ibi in tertia pluralis intelligere, sorte accipiebant. caprarum erant centum octodecim: decem, ut præcipuum γέρας accipiebat Ulysses; reliquæ centum octo dividebantur in partes duodecim: et tunc sorte constituebatur, quæ navis quam portionem sumeret. πολλὰ δὲ ὀπίσω λάγχανον, ξ, 233, sorte accipiebam, in communi illo δασμῷ per æquas partes: nam præcipuum illud, duci dari solitum, dictum est 232. μοῖραν, ἴσην ὥσπερ αὐτοὶ ἐλάγχανον, υ, 282, portionem, æqualem sicut ipsi nanciscebantur: et sermo est de convivio, ubi sectæ carnes in æquales portiones distribuebantur. nam de sorte ibi cogitare, nimis fortasse anxium esset. generalis ergo notio nanciscendi ibi est. τῷ κε (tunc sane) ἔλαχον (sc. Ἀχαιοί με) κτερέων, ε, 311, participem fecissent me exsequiarum et funeris: quo sensu supra ex Iliade loca sunt citata: dedissent mihi justa funebria. Eustathius tamen h. l. per ἔτυχον, nactus essem, exponit: quod an sit verius, peritioribus judicandum relinquitur. οἱ δ' ἔλαχον, ii sorte designabantur et accipiebant id faciendum, ι, 334. λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, ε, 40. ν, 138, i. e. κληρωσάμενος, nactus per sortem. τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσιν, et honorem nacti sunt æque ac dii, λ, 303, de Castore et Polluce, i. e. ἔλαχον. nam præt. m. quod deberet esse λέλοχα, habet γ intersertum, æque ac præsens

id habuit. ab hoc verbo est ὁ λαχμὸς, sortitio, et τὸ λαχμητήριον. alia vox ὁ λαχμὸς est sub λάχνη. ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον, Herodot. IV, 115, accepta facultatum parte quæ illis conveniebat.

λαγωὸς, οῦ. ὁ. (Λάω) lepus, *ein hase, (a hare.)* est ab ὁ λαγὸς, οῦ, lepus; a quo et est nomen proprium ὁ Λάγος: interserto ω, ut in κολωὸς, ab ὁ κόλος. λαγὸς autem est a λάειν, i. e. βλέπειν, nam dormit oculis apertis, crebro etiam circumspicit arrigens se in posteriores pedes. attice dicitur idem ὁ λαγὼς, τοῦ λαγώ. hinc ille: λαγὼ βίον ζῇς, ὁ πρὶν ἄτρομος λέων. hinc est et adjectivum λαγῷος, et λάγειος, e. c. κρέα λαγῷα ἢ λάγεια. alio vocabulo lepus dicitur ὁ δασύπους, πόδος: apud Lacedæmonios vero, ὁ ταχίνας, ου. ejus catulus ὁ λαγιδῆς, έος contr. οῦς. sic ὁ λυκιδῆς, τοῦ λυκιδέος contr. δοῦς, lupi catulus, ὁ πελαργιδῆς, χηνιδῆς, περδικιδῆς, etc. est et θαλάσσιος λαγώς. solus ex omnibus animalibus concipit prægnans jam, adeo, ut præter mox maturum partum alius immaturior in utero lateat; et hoc per quatuor gradus esse potest, ut prior conceptus sit jam δασὺς in utero, alter adhuc nudus, tertius vix formatus, quartus post hos tres conceptus plane adhuc informis, etc. ἢ κεμάδα ἢ λαγωὸν, K, 361, aut hinnulum aut leporem. αἰετὸς, ἁρπάξων ἢ ἄρνα ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωὸν, X, 310, rapturus aut agnam teneram, aut pavidum leporem: qui dicitur per epitheton ὁ πτὼξ, ωκὸς, i. e. ὑποπτώσσων καὶ δειλός. si ergo πτὼξ solum ponitur, e. c. P, 676, est id per ellipsin, sicut βροτὸς pro βροτὸς ἀνὴρ ἢ ἄνθρωπος. αἶγας ἐπ' (contra) ἀγροτέρας, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωοὺς, ρ, 295, ubi dicitur de cane venatico bono: et quia Ithaca non habuit lepores, intelligendus est hic locus de venatione Epirotica, ubi Ulysses quoque magnæ parti dominabatur. Vide sub οὖας, et Κάρπαθος in R.

λάι, pro ἴλαι, vide sub ΛΑ'Ω.

λαζοίατο, pro λάζοιντο, vide sequens.

λάζομαι, f. ξομαι, (Λήβω) est idem quod λαμβάνω apud poëtas: capio, sumo, prehendo. dicitur idem et λάζω, λαζύω, λάζυμι, unde est ἀντιλάζυσθαι πόνων τινὸς, una capessere ærumnas alicujus, eumque in iis adjutare, Eurip. Orest. 751. et, ἐπιλάζυμαι στόμα, *ich halte mein maul, (I hold my tongue,)* taceo, Androm. 249. utuntur tamen his formis etiam prosaici Græci Ionici, ut igitur appareat, esse ex dialecto Ionica. nam frustra sunt, qui poëtis Græcis peculiarem aliquam linguam adsignant. πολλοὶ ὀδὰξ λαζοίατο (pro λάζοιντο) γαῖαν, multi morsu arripiant terram, *viele ins grass beissen müssen, (may many bite the ground,)* B, 418, et λάζεταί τις γῆν ὀδὰξ, ὁ ἐν τῷ πεσεῖν σφαδάζων καὶ δάκνων αὐτήν. πάλιν ὅγε λάζετο μῦθον, pro ἐλάζετο, i. e. ἀνέλαβε τὸν μῦθον ἀνάπαλιν, Δ, 357, retro sumebat orationem, *nahm das wieder zurück was er gesaget, (retracted what he had said,)* retractabat et corrigebat sermonem, coll. 362, s. sic et ν, 254. ἡνία λάζετο χερσὶ, lora et habenas capiebat manibus, E, 365. δ, 483. sic, μάστιγα καὶ ἡνία, P, 482. Ω, 441. λάζετο ἀγκὰς (complectebatur, amplexabatur) θυγατέρα ἥν, filiam suam, E, 371. et 745, ἔγχος, i. e. ἔλαβε, capiebat hastam, sumsit hastam. et 480, μάστιγα, scuticam. sic, ἔγχος, Θ, 389. πέτρον, Π, 734. ἔμελλον λάξεσθαι ὀρχηδὸν ἕκαστος δέκα δραχμὰς, Herodot. VII, 144. cæterum a λάζομαι, cum α intensivo, est ὁ ἡ ἀλαζὼν, όνος, arrogans sibi quæ non habet, *ein prahler, grosthuer, übermüthiger, (a boaster, braggart, swaggerer.)* cujus etymologiæ plenior expositio est apud Xenoph. Cyrop. lib. 2, non procul ab initio.

λαθικηδὴς, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) quod ærumnarum oblivisci facit, παυσίλυπος, καὶ εἰς λήθην πάσης λύπης καὶ παντὸς βλάβους ἄγων. λαθικηδέα μαζὸν, X, 83, mammam doloris omnis pueros oblivisci facientem, *die stillende brust. (the breast that makes a child quiet.)*

λαθοίατο, pro λάθοιντο, vide sub ΛΗ'ΘΩ, aliquanto a fine.

λάθρη, (Λήθω) adverb. clam. ionice pro λάθρα. ὁ δὲ αὐτῇ παρελέξατο λάθρη, B, 515. Π, 184. et cum genitivo personæ, λάθρη αὐτοῦ, clam eo, E, 269. Ω, 72. λάθρη ὀπιπτεύσας, H, 243. ὑπεξαναδὺς, N, 352, 357. λάθρη γυῖα βαρύνεται, T, 165, sensim membra gravantur et defatigantur. λάθρη, ἀνωϊστὶ, δ, 92, ubi posterius est explicatio prioris. ἐμίγησαν λάθρη, θ, 269. ἀνὴρ, ὅς ἐμίσγετο λάθρη, ο, 429, coll. 416—421. sic, μίσγοντο, χ, 445. λάθρη, ἐμοῦ ἀέκητι, ubi genitivus ad utrumque adverbium pertinet, clam me et invita me, ρ, 43, inquit mater ad Telemachum. et 80, λάθρη κτείναντές με, ex insidiis et improviso occidentes me, cum non possunt vi aperta.

λάϊγξ, ϊγγος. ἡ. (Ἐλάω) lapis parvus, lapillus respectu grandium. πυκιναὶ λάϊγγες, crebri calculi, ε, 433. λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα, ζ, 95.

λαίλαψ, απος. ἡ. (Λάπτω) turbo ventus, *ein wirbelwind, (a whirlwind.)* deinde in genere, impetus vehemens venti. nomen est a λὰ, valde, et λάπτω, evacuo, exhaurio; quia ejusmodi ventus secum rapit quæ potest. νέφος ἄγει λαίλαπα πολλὴν, Δ, 278, nubes adducit magnum ventum procellosum. ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ, ἀργεστάο Νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων, Λ, 306, quando Zephyrus nubes coëgerit, albi et velocis Noti alto turbine verberans, sc. aquam vel aërem; ὡς βυσσόθεν ταρασσούσῃ τὸ τυπτόμενον ὕδωρ, vel, ὡς πολὺν ἀέρα ταρασσούσῃ καὶ εἰς βάθος αὐτοῦ ἱκνουμένῃ: et λαίλαπι est ablativus, Zephyrus una cum turbine Noti. nam in gravi tempestate ventus valde variat, nunc hinc nunc illinc impetum dans. et 746, αὐτὰρ ἐγὼν ἐνόρουσα (pro ἐνώρουσα, cum impetu irruebam) κελαινῇ λαίλαπι ἶσος, instar atri turbinis, ex nubibus atris decidentis. et notat cursum et impetum vehementem. sic M, 375, ἴβαινον ἐπὶ ἐπάλξεις (vadebant contra propugnacula) ἐρεμνῇ λαί-

λαπι ἴσοι. νέφος ἔρχεται εἰς οὐρανὸν, αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε Ζεὺς λαίλαπα τείνει, Π, 365, i. e. ὅτε ὁ ἀὴρ (qui est Ζεὺς physice) ἐξαπλοῖ (extendit) πανταχοῦ λαίλαπα, ἄγουσαν νέφος, post prægressam serenitatem aëris. nam λαίλαψ est κίνησις νεφῶν καὶ ταραχὴ μετὰ (post) εὐδίαν. et 384, ὑπὸ λαίλαπι (pro λαίλαπος) πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν, a procella omnis nigra obruta gravatur terra. ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ, Ρ, 57, ex quo loco vis vocabuli maxime apparet: est enim λαίλαψ qualitas quædam venti, orientis subito et cum magna vehementia ad breve tempus. et tales venti maxime navigantibus sunt formidolosi, πνέοντες κατὰ (secundum morem) τοὺς ἐκνεφίας καὶ τυφωνικοὺς καὶ ὅλως ἀελλώδεις. αὖε (clamabat valide) Ἄρης, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος, Υ, 51, nam ejusmodi vis venti multum sonat. νηυσὶ δ' ἐπῶρσε ἄνεμον βορέην Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ, καὶ συνεκάλυψε γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, ι, 68, ubi vehementissimus et subito exsurgens ventus procellosus describitur, qui vela navium dilacerat, et ipsas vi summa agit. ibi per duos dies durabat hæc vis venti, rediens per vices. sic μ, 314, ἐπῶρσε Ζεὺς ζαὴν ἄνεμον λαίλαπι θεσπεσίῃ. et 408, αἶψα γὰρ ἦλθε κεκληγὼς Ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων, collatis sequentibus. et 426, Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. est ergo fere id, quod Saxones inferiores *eine windflage (a squall)* vocant. οὐδέ κε ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο (cessassemus a pugnando) εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι ἔπαυσεν, immissa subita tempestate cessare fecisset nos, ω, 42, *dem gefechte ein ende gemachet hätte durch ein plözliches gewitter mit sturm, (had put an end to the fight by a sudden tempest.)*

λαιμὸς, οῦ. ὁ. (Λάω) guttur, *die kehle, der hals, der rachen, (the throat.)* est a λάω vel λαύω, fruor vescendo. dicitur idem et ὁ λαμός. ἔβαλεν αὐτὸν δουρὶ (κατὰ) λαιμὸν, ὑπὸ ἀνθερεῶνα, in guttur sub mento, Ν, 388. ergo μετὰ (post) τὸν ἀνθερεῶνα εὐθὺς ὁ λαιμός. et 542, Ἀφαρῆα (κατὰ) λαιμὸν ἔτυψε δουρί. δείδιε γὰρ (ὁ Ἀντίλοχος) μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε (Achilles ipse sibi) σιδήρῳ, Σ, 34, præ nimio luctu. conf. δείδω. πρὶν δ' οὔπως ἄν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις, Τ, 209, ante nequaquam sane mihi per guttur meum demittatur potus aut cibus, *ich will nichts eher zu mir nehmen — (I will not taste meat or drink till —.)* τὸν δ' Ὀδυσεὺς κατὰ λαιμὸν ἔβαλεν ἰῷ, χ, 15, ubi vides ellipsin suppletam, percussit eum in gutture sagitta; et id ex merito, διὰ τὸ φάγον καὶ λαίμαργον, propter gulositatem ejus. nam quo quis peccat, in eo et punitur apud poëtam; recte.

λάϊνεος, α, ον. (Ἐλάω) lapideus, saxeus. πλυνοὶ εὐρέες καλοὶ λαΐνεοι, Χ, 154, loca ad lavandas vestes, lata, pulcra, lapidea, λίθινοι. conf. πλυνός. verbum λεύω, lapido, est apud Eurip. Electr. 328, πέτροις λεύει τόν. fut. λεύσω, unde apud Herodot. IX, 5, οἱ Ἀθηναῖοι, περιστάντες, τὸν Λυκίδεα κατέλευσαν, βάλλοντες. et paullo post: αἱ γυναῖκες — κατὰ μὲν ἔλευσαν αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, κατὰ δὲ τὰ τέκνα. et sermo est de principe, proditionis suspecto, nomine ὁ Λυκίδης, 8. et V, 67, est ὁ λευστὴρ, ῆρος, dignus qui lapidetur.

λάϊνος, η, ον. (Ἐλάω) idem. λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, lapideam indutus fuisses tunicam, Γ, 57, i. e. lapidatus fuisses. conf. ἕω, induo. λάϊνος οὐδὸς, limen lapideum, Ι, 404, et quidem templi Delphici, cujus divitiæ jam Homeri ævo fuere immensæ. περὶ τεῖχος λάϊνον, Μ, 178, circa murum lapideum ardebat ignis, sc. is, quem portabant Trojani ad incendendas naves: nam jam pugnabatur ad murum, quem castris circumduxerant Græci. ὅτε ὑπερέβη λάϊνον οὐδὸν, cum transiret lapideum limen, θ, 80, et quidem oraculi Pythici. eadem verba de domo Eumæi rustica, π, 41, et de domo regia Ulyssis, ρ, 30. et ψ, 88. πυρὰ λάϊνον οὐδὸν, υ, 258, juxta lapideum limen triclinii illius magni, ubi epulabantur proci. κρητῆρες καὶ ἀμφιφορῆες λάϊνοι, ν, 106, coll. 107, λίθεοι, quod idem est.

λαισήϊον, ου. τό. (Σέω) est scuti species, quod minus ponderosum et coriis pilosis inductum erat: scutum λάσιον, ἐκ τετριχωμένων δερμάτων ἀνεργάστων paratum; ἀσπιδίσκιον ὠμοβύρσινον, κοῦφον ὄν, καὶ οὐδὲ μεγαλόκυκλον. hinc et Herodotus ait: λαισήϊα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων, ὠμοβοΐοις πεποιημένα, ex crudis coriis bubulis confecta. ut ergo differentia hujus speciei satis appareat. sic et poëta: ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα, clypeos magni orbis, et parmas alatas quasi, i. e. leves, Ε, 453. Μ, 426, κοῦφα, ἐλαφρά. erant præcipue inter arma ἀμαζονικὰ, ἐξ ἀκατεργάστων ὄντα βυρσῶν. conf. πέλτη. est ergo a λάσιος. Herodianus quidem Grammaticus inquit, πάντα τὰ κατὰ μάχην σκεπαστήρια λέγεσθαι λαισήϊα, διὰ τὸ ἐν λαιᾷ φέρεσθαι χειρί: sed id nimis generale dictum satis confutatur ex allatis locis.

λαῖτμα, ατος. τό. (Τέμω) mare magnum, interjectum mare inter terras. est a syllaba intensiva, λα, et τὸ τμῆμα, sectio: intersecat enim terras a se invicem. ἁλὸς εἰς μέγα λαῖτμα, Τ, 267. μέγα λαῖτμα θαλάσσης, δ, 504. ε, 174. et 409, τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα, hoc magnum æquor persulcans nando transii. νηυσὶ μέγα ἐκπερῶσι, navibus æquor transeunt, η, 35. et 276, νηχόμενος τόδε διέτμαγον, nans hoc æquor sulcavi. νῆες λαῖτμα ἁλὸς τάχιστα ἐκπερῶσι, naves nostræ citissime pertranseunt interstitium magnum maris, θ, 561. sic et, ἥτε ἐκπερᾷ, quæ navis transit, ι, 323. et 260, ὑπὲρ μέγα θαλάσσης ἤλθομεν, super et trans interstitium magnum maris ivimus.

λαῖφος, εος. τό. (Λείπω) est πτωχικὸν παχὺ ἱμάτιον, ὡς καὶ τὸ σπεῖρον, *ein grobes bettlerhemde, ein grober kittel: ein lumpen lappen, (a beggar's coarse garment; a ragged garment.)* deinde et, ἡ τοῦ πλοίου ὀθόνη, ἱστίον, velum. λαῖφος ἀμφιέσω, ὅ κεν στυγέῃ ἄνθρωπος ἰδὼν ἔχοντα, ν, 399, induam tibi vile velamen,

quod aversari possit homo videns habentem, coll. 434, τοιάδε λαίφεα ἔχοντα αὐτὸν, υ, 206, talibus pannis indutum eum.

λαιψηρὸς, ὰ, ὸν, (Ἄπω) valde celer. ab αἰψηρὸς, præfixâ syllaba intensiva λα. valde alterum consequens alterum. λαιψηρὰ δὲ γούνατα ἐνώμα, K, 358, movebat genua celeria, in fugiendo: ubi adjectivum pro adverbio λαιψηρῶς positum, celeriter valde movebat. id apparet ex O, 269, Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατα ἐνώμα, ὀτρύνων ἱππέας, celeriter obibat ordines adhortans. sic et de Achille, X, 24. et de recipiente se Hectore, 144. ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, ventorum celeres viæ, Ξ, 17, sic dictæ sunt ἀνεμώκεις νεφέλαι καὶ ἀελλόποδες. sic et O, 620, celeres incursiones et motus ventorum. Ζεὺς μοὶ ἐπῶρσε (excitavit) μένος λαιψηρά τε γοῦνα, Y, 93. X, 204, οἱ. λαιψηροῖς Ἀπόλλωνος βελέεσσιν, celeribus sagittis, Φ, 278, sunt enim πτερόεντα, gefiedert, (feathered.) et 264, Ἀχιλῆα λαιψηρὸν ἐόντα, i. e. ποδώκεα, *den schnellen, (the swift.)*

ΛΑΚΈΩ, et ληκέω, f. 2. λακῶ. aor. 2. ἔλακον. f. 1. κήσω. notat sonum ἄναρθρον, inarticulatum, ποιόν τινα ἦχον ἀψύχων σωμάτων, crepito, crepo, *ich klappere, (I make a noise, crackle, clatter.)* apud tragicos notat et φωνεῖν et λαλεῖν, sicut Romanorum crepare. imo et disrumpi cum sono, sicut Actor. 1, 18, ἐλάκησε, ruptus crepuit. ab hoc verbo est λάσκειν, loqui, Eurip. Electr. 1213. Rhes. 724. Andromach. 671. et λακάζειν et λακίζειν, idem. λάσκων, crepans, loquens, Aristoph. Ach. 1045. αὔειν, λακάζειν, Æschil. Theb. 192, ubi clamor muliebris exprimitur. nam proprie de sono avium clamantium ponitur. est ergo verbum ex sono factum, *knakken, (to chatter.)* possit ad κλάω referri, si cui ita videatur. λάκε (ἔλακε) δ' ὀστέα, crepuerunt ossa cum perfringerentur, N, 616, *die knochen knacketen, als sie zerbrachen, (the bones crashed as they broke.)* λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς, sc. μελίης, Y, 277, clypeus crepuit sub hasta, cum hasta clypeum perfringeret et transverberaret, ἤχησε διακοπεῖσα, καὶ ἄσημον ποιὰν φωνὴν ἐδίδου. hinc sunt et αἱ λακίδες ἱματίων, quando vestes cum sono quodam dilacerantur; αἱ διακοπαὶ αὐτῶν. λάκε δὲ περὶ χροῒ χαλκὸς νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν, Ξ, 25, æs circa corpus resonabat percussis iis per gladios et hastas. nam h. l. describitur σταδαία ἡ μάχη καὶ ἔργον ἀγχίμαχον. aptissime autem per χαλκὸν intelligitur thorax et clypeus et galea, passive; non vero active, enses et hastæ quæ sonum cædendo efficiunt. Σκύλλη, δεινὸν λελακυῖα, μ, 85, horribiliter resonans, utpote petra ad quam fluctus alliduntur perpetuo: et est particip. præter. med. κίρκος ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς, X, 141, quod potest idem participium esse, ionice mutato α in η: vel est per syncopen particip. præt. act. pro λελακηκώς. cæterum ea est ἰδιότης τοῦ κίρκου, ὀξὺ φωνοῦντες ὅτε ἀγωνιᾷ, ἐγγὺς τοῦ διωκομένου γινομένος. nusquam igitur ἐπὶ ἀνθρωπίνης φωνῆς ponitur τὸ λακεῖν, nisi apud tragicos quosdam.

λακτίζω, f. ίσω. (Λέγω) pede ferio. *stosse mit dem breiten untern fusse, (I push away with the sole of the foot.)* λακτίζων ποσὶ γαῖαν, σ, 98, Irus in pugilatu dejectus et animam agens. ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι λακτίζων ἐτίναξε, χ, 88, vulnere accepto dejectus in triclinio.

λαμὸς, ὁ, vide sub λαιμός.

λαμπετάω, (Φάω) luceo, splendeo. a λάμπω, per paragogen. ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, ambo oculi ei similes erant igni fulgenti, A, 104. δ, 662, *die augen funkelten ihm wie feuer, (his eyes sparkled like fire.)*

λαμπρὸς, ὰ, όν. (Φάω) splendidus, illustris, fulgens. est per syncopen pro λαμπηρός. κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, occidebat splendida lux solis, A, 605. sic, ὄψεσθαι, visurum me esse lumen solis, E, 120, i. e, victurum me esse. ἀστέρα, E, 77. λαμπρὸς ἦν (ὁ χιτὼν) ἠέλιος ὣς, candida erat tunica, sicut sol, τ, 234. ἀστέρι ὀπωρινῷ, ὅστε μάλιστα λαμπρὸν, (neutrum adverbialiter) παμφαίνησι (dorice pro παμφαίνει) λελουμένος ὠκεανοῖο, E, 6, Sirio. sic, λαμπρότατος ὅγε ἀστὴρ, idem Sirius, fulgidissima stella inter fixas, X, 30. et neutrum adverbialiter, θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, N, 265. et, κόρυθες γανόωσαι, T, 359, splendidum quid renidentes quasi. λαμπροῖς φάλοις, N, 132. Π, 216. λαμπραῖς κορύθεσσι, P, 269. hinc est verbum λαμπρύνω, splendidum et lucidum facio. λελάμπρυνται κόρας, Aristoph. Plut. 635, lucidus factus est oculis suis. et vide, ejusmodi verba in tertia singulari, similia sunt tertiæ plurali. e. c. ἐξήρανται, aridus factus est, κατήσχυνται, turpatus est, etc.

λαμπτὴρ, ῆρος. ὁ. (Φάω) locus ubi ardent et lucent faces; qui sustinet ardentes faces et lucem sic præbet in domo, *eine art von grossem leuchter, (a sort of large candlestick.)* dictus alias ἡ λυχνία, ἐφ' ᾗ δᾷδες κείμεναι ἢ ξύλα ξηρὰ ἀνάπτονται. antiquissimis ignotus adhuc erat cereorum aut candelarum aut facum ex stuppa et pice paratarum, usus: igitur ad lucem in domibus nocturno tempore habendam utebantur lignis ardentibus, et instrumentum quod ea sustinebat, erat ὁ λαμπτήρ. apud Phæaces, splendidos nimirum, erant statuæ juvenum inauratæ in palatio regis, quæ extensis manibus faces ejusmodi tenebant, η, 100, 101, 102. alibi erant ἐσχάραι μετέωροι, ἐφ' ὧν ἔκαιον ξύλα, foci portatiles elati a terra, super quibus incendebant ligna ad lucendum, et singulis adstabant ancillæ ad curandum ignem; σ, 306—310, λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν, tres ejusmodi focos luculentos statuerunt in conclavi magno. et 342, αὐτὰρ ὁ πὰρ λαμπτῆρσι φαείνων αἰθομένοισιν, sed ille (Ulysses, succedens unus voluntarius in vices ancillarum) apud focos ardentes lucem procurans stabat. et finito convivio, quando faces erant

exstinguendæ, πῦρ ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις ἔβαλον, projecerunt in terram conclavis de focis, τ, 63, quanquam ibi removentur ligna jam deusta, ut novis lignis aridis locus sufficeret ad ardendum clare; ut ergo πῦρ ibi sint carbones vivi. terra conclavis vero erat pavimentum nudum, nulla alia munitione superinducta. apud Iones potest et fœmininum, ἡ λαμπτὴρ, locum habere. Vide sub ξύλον.

λάμπω, f. ψω. (Φάω) luceo, splendeo. est a particula intensiva λα, valde, et φάω, luceo, interserto μ, et quasi λάμφω. ἔλαμπεν ἀμφὶ πᾶσι τεύχεα, arma coruscabant in corporibus omnium, Δ, 432. ἔλαμπε τῆλε χαλκὸς, ὡς ἀστεροπὴ, K, 154. N, 245. λάμφ' (pro ἔλαμπε) ὅλος χαλκῷ, *er blitzete und glanzete über und über in seiner blanken rustüng, (he shone and glistened in his bright armour,)* Λ, 66. M, 463. χαλκὸς αὐτοῦ περὶ στήθεσιν, X, 32. ὀφθαλμὼ πυρὶ λάμπετον, oculi micant igne, N, 474. ἐλάμπετο αἰχμὴ, splendebat cuspis, Z, 319. Θ, 494. χαλκὸς, Δ, 45. πεδίον χαλκῷ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων, Υ, 156. χαλκὸς ἴκελος πυρὶ, X, 134. ὄσσε λαμπέσθην, omisso augm. oculi ambo fulgebant, O, 608. T, 366. λαμπόμενος τεύχεσι, P, 214. πυρὶ πάντοθεν, O, 623, ob arma fulgida: simul adducebat multos πυρφόρους, qui naves incendere cupiebant. λαμπόμενον τεύχεσι, Υ, 46. λαμπόμενοι τεύχεσι, Σ, 510. λαμπομένης κόρυθος, Π, 71.

λανθάνω, (Λήθω) est distractum præsens, pro λήθω. lateo, latere facio. ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε, δάκρυα λείβων, alios omnes latebat lacrimans, ϑ, 93, 532. βάλλοντες ἐλάνθανον, jaculantes in occulto stabant, N, 721. τότε δὴ ἐφημοσύνης ἐλανθανόμην, obliviscebar præcepti, μ, 227, i. e. ἑκὼν ἠμέλουν, consulto negligebam: nam λήθην ibi vocat poëta τὴν ἑκούσιον ἀμέλειαν, h. l. *ich vergass mit willen, (I wilfully forgot.)*

λὰξ, (Λέγω) adverb. est ληκτικῶς, i. e. τῷ λήγοντι μέρει τοῦ ποδὸς, extremo pede, quod est vel δακτύλοις ποδὸς, vel etiam τῷ πέλματι. nam a λήγω est λὴξ unde λάξ. et secundum antiquos est, τῷ ὑποκάτω μέρει τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων, *mit dem forderfusse unter den zehen, (with the fore-part of the foot next to the toes:)* deinde et, μόνῳ τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ τοῦ ποδὸς, *mit oder an der grossen zehe, (with or at the great toe.)* cæterum nota, non instrumentum notari solum hac voce, sed et simpliciter locum: quanquam prius frequentius. ὁ λὰξ προσβὰς, E, 620, pede extimo priori apposito. λὰξ ἐμβὰς στήθεσσι, pede primo imposito pectori jacentis, Z, 65, i. e. ποδὶ πατήσας εἰς τὸ στῆθος. sic, λὰξ ἐμβαίνων στήθεσι, N, 618. Π, 503, 863. λὰξ ποδὶ κινήσας, Nestor dormientem sub dio et in terra Diomedem, K, 158, ubi λὰξ videri possit actio Nestoris, ποδὶ vero passio Diomedis: extremo pede suo, movens eum ad pedem ejus. sic et ο, 45. sed conf. πούς. λὰξ ἔνθορεν ἰσχίῳ, ρ, 233, i. e. τῷ λήγοντι τοῦ ποδὸς μέρει τῷ πρὸς τοῖς δακτύλοις, ἔκρουσε τὸ ἰσχίον πρὸς τῷ γλουτῷ, *stiess ihn mit dem fusse an die lende, (kicked his breech.)* et notat id extremam τοῦ Μελανθίου ἀπαιδευσίαν, qui ignotum sibi et innocentem hospitem in via publica sic tractabat; et is hospes, sub mendici senis persona, erat herus et rex ejus, Ulysses. quam protervam deinde gravissimo supplicio expiavit. cæterum talis ictus vocatur et, ῥαθαπυγίζειν, i. e. πλατεῖ ποδὶ εἰς τὴν πυγὴν παίειν. Vide sub πούς prope initium, et ὀδάξ.

Λαὸς, οῦ. ὁ. (Ἄω) populus congregatus. *ein versammlet volk, (a collection of people.)* in specie, exercitus, *eine armee, (an army.)* deinde et, plebs, *eine gemeine, (the common people.)* facta est vox ex ἐπιτατικῷ μορίῳ (particula intensiva) λα, et αὔω, i. e. φωνέω, sono, ut sit inde λαυὸς, et extruso υ, λαὸς, πολύφωνος γὰρ ὁ λαός. notat ergo proprie conventum hominum varie inter se sonantium et colloquentium: sicut et Germanorum, *die leute, (the people,)* a *lauten*, i. e. sonare, dicti sunt. nam ὁ λαὸς Germanice sunt *die leute, (the people.)* simulque proprium illud generis humani, quod sermone uti potest articulato, connotatur. alii quidem historice deducunt hanc vocem a λᾶας, lapis; quia Cecrops, videns Atticam πολυανθρωποῦσαν, et numerare volens populum, jusserit quemque afferre lapidem. sed quam id frigeat, apparet. alii mythice, ex fabula de Deucalione et Pyrrhâ, quam et Ovidius narrat, sed vox λαὸς antiquior est fictione ista de Deucalione, utpote quam Homerus ignorat, cum tamen λαὸν habeat. cæterum λαὸς σεμνοτέρα est λέξις quam ὁ ὅμαδος: hinc poëta λαὸν de Græcis ponit, H, 306, sed 307, ὅμαδον de barbaris. παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαὸς, B, 675, *hatte wenig volk bey sich, (had but few people with him,)* et 809, s. ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς, πεζοί τ' ἱππῆές τε, *es rückete die armee munter aus, (the army advanced boldly.)* sic et Θ, 58. λαὸς Πριάμοιο, Δ, 47, 165. et 331, οὔπω λαὸς ἀκούετο ἀϋτῆς, i. e. nondum in prœlio adfuerat. conf. ἀϋτή. ὅτε ἐν Θήβησιν (ad Thebas) ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν, Z, 223. et 449, Πριάμοιο. ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν, H, 434, surrexit lecta manus, quæ ibi per noctem ad ardentem rogum vigilaverat; *ein dazu commandirtes corps, (a corps appointed to that duty.)* sic et Ω, 789. πίπτε δὲ λαὸς, cadebant multi, *es blieben viel leute, (many fell,)* Θ, 67. O, 319. Π, 778. Λ, 85. et 765, ἦτέ μιν οἴω πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται, pro ἀπόληται, certe puto eum valde ex pœnitentia fleturum post, quando exercitus perierit. et 795, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω, *die truhpen sollen mitgehen, (the troops shall go too.)* ἐπίαχε λαὸς, acclamabat populus, N, 822, 834. P, 723. τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι, *holeten ihn ein knechte und ritter, (horse and foot followed him,)* Σ, 153. σοὶ γὰρ μάλιστα λαὸς Ἀχαιῶν πείσονται μύθοις, Ψ, 156, ubi singularis collective. tibi maxime verbis tuis obedient Græci. Πρίαμος καὶ λαὸς, rex et populus universus, Ω, 28. et 665, δαίνυ-

τό τε λαὸς, epularetur in epulo funebri. λαοῦ ἀποτμήξαντε, quum interclusissent eum a suis, K, 364. Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ, Φ, 599, avertit ab exercitu. ἅμα λαῷ, A, 226, pariter cum reliquo exercitu. εἶπέ τε λαῷ, *sagete zu seinen völkern, (said to his men,)* E, 600. ἀγορήνδε καλέσατο λαὸν, A, 54, ad concionem convocavit exercitum. et 117, βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι (μᾶλλον) ἢ ἀπολέσθαι. qui versus Θ, 246, sic est immutatus: νεῦσε δέ (Ζεὺς) οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ᾽ ἀπολέσθαι. μέγα δ᾽ ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν, A, 454. Π, 237. ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαὸν, *nachdem ich viel volk verloren, (since I have lost many men,)* B, 115. et 120, τοιόνδε (qualitate) τοσόνδε, (numero.) et 163, ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν. et 280, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, silentium imperabat. et 438, λαὸν ἀγειρόντων (ἀγειρέτωσαν) κατὰ νῆας. et 664, πολὺν δ᾽ ὅγε ἀγείρας. ἐμοὶ λαὸν ἀγειρούσῃ, Δ, 28, et sequitur, Πριάμῳ (εἰς) κακά. et 287, αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἶφι μάχεσθαι. et 377, ἅμα πολυνείκεϊ λαὸν ἀγείρων, *eine armee zusammenziehend, (assembling an army.)* et 407, παυρότερον ἀγαγόντε, i. e. ὀλιγώτερον. et 430, τόσον ἕπεσθαι, ἔχοντα ἐν στήθεσιν αὐδὴν, ubi ad etymologiam vocis respicitur. εἰς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς, quousque interfici tandem permiseritis populum ab Achæis, E, 465. et 573, νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, ad exercitum Græcum. et 758, ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἄρης, *wie vieles und wie braves volk hat das schwerd gefressen, (how many and how brave men has the sword destroyed.)* λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων, cohibete, Z, 80. et 433, στῆσον, exercitum siste. ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι, H, 342, *ross und mann abhalten möchte, (might keep off foot and horse.)* ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα, I, 22, inquit Agamemnon; ut supra in B habuimus. et 118, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν, interficit, *zum tode verdammet, (doomed to death.)* et 338, τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδε ἀγείρας Ἀτρείδης; et 424, νῆάς τε σόῃ καὶ λαὸν, conservet. et 479, πολὺν δέ μοι ὤπασε, dedit mihi, ut dux et princeps ei sim. et 704, πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους, *die infanterie und die ritterschaft, (the infantry and cavalry.)* ὅτε ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν, K, 14. et 79, ἄγων, copias ducens. hinc est ὁ λαγέτας, ου, i. e. ὁ λαοῦ ἡγεμών. τὸν δ᾽ ἄλλον λαὸν ἀνώχθω μάρνασθαι δηΐοις, Λ, 189, 204. et 715, οὐδ᾽ ἀέκοντα, Πύλον κατὰ, λαὸν ἄγειρεν. et 757, ἔνθ᾽ αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη. et 769, ἀγείροντες κατ᾽ Ἀχαιΐδα. ἐπ᾽ ἀριστερὰ λαὸν (τὸν Τρωϊκὸν) ἐέργων, ad sinistras partes separans copias Trojanas, M, 201, 219, ubi sermo de aquila augurium præbente. Αἴαντε, σφὼ μέν κε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν, N, 47. et 196, Ἀμφίμαχον μὲν κόμισαν κατὰ λαὸν, *durch die armee an einen sichern ort hin, (through the army to a place of safety.)* et 349, οὐδ᾽ ὅγε (Ζεὺς) πάμπαν ἤθελε λαὸν ὀλέσσαι Ἀχαϊκὸν μετὰ λαὸν, ad exercitum, O, 56. et 218, λίπε, abiit ab exercitu. et 506, ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα Ἕκτορος; et 695, ὦτρυνε δὲ (Ζεὺς) λαὸν ἅμα αὐτῷ, (Ἕκτορι) et 723, ἐρητύοντο δέ. ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω, Π, 129. et 368, s. λεῖπε δὲ λαὸν Τρωϊκὸν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκε, quæ constructio est Attica, quando nomen collectivum singulare sequitur pluralis. et 377, ἢ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε. et 501, ὄτρυνε δὲ ἅπαντα. sic et P, 559. μέγα δ᾽ ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν, Π, 822, magno dolore affecit, *hat sehr seufzen gemachet, (has exceedingly afflicted.)* πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ᾽ ἅμα ὤπασε λαὸν, *gab ihm viel volk mit, (gave him many men with him,)* Σ, 452. et 503, κήρυκες ἐρήτυον, sedabant populum. ἀλλ᾽ ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον (*lass aus einander gehen in ihre zelte,*) *(let the men disperse and go to their tents)* καὶ δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι, T, 171. πρὶν κατὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι, priusquam concluseris, Φ, 295. ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν, inquit Hector in supremis suis, pœnitens quod pacem non prius fecerit, X, 104. et 107, Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν. σκέδασον κατὰ νῆας, Ψ, 162. et 258, αὐτοῦ ἔρυκε, ibi continuit. ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω, inquit Achilles, Ω, 658, ut tamdiu et ipse exspectem, et copias contineam. ὀλέκοντο δὲ λαοὶ, *denn es sturben viel leute, (and many people died,)* A, 10. et 382, ἔθνησκον ἐπασσύτεροι. ᾧ λαοί τ᾽ ἐπιτετράφαται, B, 25, 62. et 577, ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ ἕποντο. sic et 818, θωρήσσοντο. et 708, οὐδέ τι λαοὶ (copiæ) δεύοντο ἡγεμόνος. et 773, λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, *macheten sich eine lust zum zeitvertreibe, (were amusing themselves.)* λαοὶ δ᾽ ἠρήσαντο, supplicabant vota facientes, Γ, 318. H, 177. ἀποφθινύθουσι, *schmelzen, werden immer weniger, (to melt away, diminish.)* E, 643. sic φθινύθουσι, Z, 327. τεθαρσήκασι, animo confirmatæ sunt copiæ, I, 420. εἰσὶ μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ καὶ πολέες, K, 170, inquit Nestor. λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται, Λ, 675, rustici trepidi fugerunt, *die landleute, (the rustics.)* καί οἱ πειθοίατο, ei paruerint, M, 229. ἔπειτα λαοὶ ἕποντο, ὡσεὶ μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα, N, 492, sic sequebantur Æneam suæ copiæ. δηϊόωντο λαοὶ ὑπ᾽ Ἀργείων, cædebantur ab Argivis, N, 676. et 710, πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἕποντο ἕταροι λαοὶ, i. e. milites, qui erant ἕταροι ejus. ergo valde grave scutum Ajacis, si tot viri ad sustinendum illud requirebantur, quando Ajax unus levare se illo onere volebat. hi erant scutigeri ejus. στείνοντο δὲ λαοὶ, coarctabantur copiæ, Ξ, 34. πολέες γὰρ ἅμ᾽ αὐτῷ ἕποντο, Π, 551. εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι, Σ, 497. et 502, ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον. ubi de turba forensi, non vero militari, sermo est. et 519, ὑπολίζονες, paullo breviores reliqui homines erant ficti, quam duces. εἰσόκε ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες, copiæ fugientes, Φ, 531. ἀμφὶ δέ λαοὶ κωκυτῷ τ᾽ εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ, X, 408, s. ubi luctus civium ob cæsum Hectorem describitur. et 412, λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόλις ἔχον, *die leute konnten ihn kaum halten, (the people could scarcely hold him.)* et quia sermo est de rege, ergo λαοὶ sunt h. l. multi, etiam princi-

pes civitatis. λαοὶ δ' αὖ θηεῦντο τε θάμβησάν τε, Ψ, 728, ubi quoque sermo est de multis in genere, sive nobiles sint sive plebeii. sic et 881. et 53, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται, et copiæ ad munia sua revertantur, duces et gregarii. ἕκαστοι ἐσκίδναντο, Ω, 1. et 740, μὶν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ. δύω κοσμήτορε λαῶν, Α, 16. ποιμένα λαῶν, Β, 243. Ο, 262. Χ, 277. Ψ, 390. et sic sæpissime de magno duce. γνώσῃ ἔπειτ' ὅστ' ἡγεμόνων κακὸς ὅς τε νὺ λαῶν, Β, 365, ubi ἡγεμόνες sunt ductores ordinum, *die officiers, (the officers,)* λαοὶ vero gregarii milites, *die gemeinen, (the common soldiers.)* στρατῷ εὐρέϊ λαῶν, Δ, 76, exercitui copioso. et 90, s. ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων λαῶν. sic et 202. φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν ἠδ' ἐπικούρων οἶος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι, inquit Sarpedon ad Hectorem, Ε, 473, et per λαῶν intelligit in genere copias militares, maxime τοὺς ἐγχωρίους, cives, in opp. ad ἐπικούρους. tale quid memorant Historici Romani de gente Fabia, quæ sola magno bello gerendo suffecit aliquamdiu. nam domus Priami valde erat numerosa filiis et generis et nepotibus. ἀναδῦναι ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, in turbam militum, Η, 218. et 234, κοίρανε λαῶν. ἀπεόντων, militari ætate absente, Θ, 522. οὕνεκα πολλῶν λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, Ι, 98. et 116, s. ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνὴρ ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ. ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν, Ν, 108, imperatoris vitio, et remissione copiarum, ubi ἡγεμὼν est Agamemnon, λαοὶ vero copiæ Achillis irati, quæ non pugnabant. et 495, λαῶν ἔθνος, i. e. λαὸς, *die gemeinen, (the men.)* ὄρχαμε λαῶν, Ξ, 102. Ρ, 12. Τ, 289. Φ, 291. ἡγήσατο λαῶν, Ο, 311, ducebat copias. δύο στρατοὶ λαῶν, Σ, 509. et 523, δύο σκοποὶ λαῶν. μηδέ τις ἄλλην λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος, Τ, 234. πολέων ἡγήτορα λαῶν, Υ, 383. οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις λαοῖσιν μενέμεν, Ε, 486. λαοῖσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι, Μ, 153. οἶος σὺν λαοῖσι οἳ Ἴλιῳ ἐγγεγάασι, Ρ, 145. coll. Ε, 473. σημαίνουσιν ἕκαστος λαοῖς, *ein jeder hat ein commando, (each has a command,)* Ρ, 251. et 390, λαοῖς δώῃ, ubi sermo est de cerdone, qui operis suis *(seinen gesellen,) (his journeymen,)* dat opus faciendum. λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι, Σ, 301. λαοῖσι φέρεις χάριν, Φ, 458, sc. Trojanis. λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος ἔσσεται, *andern leuten wird es weniger nahe gehen, (others will feel it less severely,)* Χ, 54. et 205, ἀνένευε, sc. suis Græcis militibus. πατέρι, λαοῖσί τε, et civibus suis, Ω, 37. et 777, μετέειπε. αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαοὺς, Β, 191, *die soldaten, (the soldiers.)* et 580, πολύ τε πλείστους ἄγε λαούς. λαοὺς Ὀτρῆος, Γ, 186, populum Otrei. ἐφόβησε δὲ, fugavit, Ο, 15. et 475, ἄλλους ὄρνυθι. sic et Τ, 136, excita. ἐς τεῖχος ἀλῆναι, Π, 714, congregari. δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαοὺς, cives, in opp. ad milites, Ρ, 226. λίθους ποίησε, Ω, 611, ubi sermo est de civibus Niobes, quos Jupiter duros fecit, ne misererentur Niobes. λαοὺς ἀπολυμαίνεσθαι, lustrari et purgari sacro ritu, Α, 313, *die armee, (the army.)* δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ, populus subjiciebatur ei, γ, 304. πολὺς δέ μοι ἕσπετο, ζ, 164. θοῶς εἰσαγείρατο, i. e. socii navales, ξ, 248. ὅς λαὸν ἤγειρα, congregavi, β, 41. et 81, οἶκτος ἕλεν ἅπαντα. ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, η, 60. ὅσσον ἔπεφνεν, λ, 517. et 499, πέφνεν λαὸν ἄριστον, fortissimos viros occidi. κατέσχεθε ἅπαντα, ω, 529. τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο, omnes cives sui, β, 13. ρ, 64. λαοὶ μὲν σκίδνασθε ἐπὶ ἔργα ἕκαστος, abite quisque ad opus suum curandum, β, 252. ἡμίσεες λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες αὖθι, γ, 155. et 215, ἤ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσι κατὰ δῆμον. sic et π, 95. λαοὶ δ' Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθα εἶναι, ι, 263. ἀμφὶ δὲ λαοὶ ὄλβιοι ἔσσονται, λ, 135, sc. ἀμφὶ σοῦ. cives tui. sic et ψ, 283. λαοὶ πάντες ἀπὸ πτόλιος προσίδωνται, ν, 156. coll. 158, ἄνθρωποι. *alle leute, (all men.)* λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσι, non gratificantur nobis, π, 375. ἀρετῶσι δέ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ, τ, 114. οὔτις λαῶν οἷς ἄνασσε, β, 234. ε, 12. ὄρχαμε, δ, 156, 291. κ, 538. ἐρέω σοὶ τὸ ὄνομα λαῶν, ζ, 194, *wie das volk heisset, (what the people are called.)* καὶ λαῶν, οἵ μιν θεὸν ὥς εἰσορόωντες, η, 71. civium et 323, οἱ λαῶν ἡμετέρων, *die von unsern leuten, (those of our people.)* πάντων ἀριδείκετε λαῶν, omnium civium tuorum clarissime, θ, 382, 401. et 524, ὅστε ἑῆς πρόσθεν πόλεος λαῶν τε πέσησι, qui pro suo populo ceciderit. ποιμένι, σ, 69. et 151, κοσμήτορι, de Ulysse in patriâ suâ. σὺ δὲ φείδεο λαῶν σῶν, χ, 54, civibus tuis. καὶ σὺν πᾶσιν λαοῖς, δ, 176, sc. τοῖς οἰκειακοῖς, domesticis: vel et, quoscunque secum voluisset adducere. non vero simpliciter, cum omnibus incolis Ithacæ. et 740, ὀδύρεται, apud populum deploret. λαοῖς τετιμένον, θ, 472. ν, 28. et 62, τέρπεο παισί τε καὶ λαοῖς. εἴποι, χ, 133. λαοὺς ἵκετο, ad spectatores, θ, 125. ἀπώλεσε λαοὺς, ι, 265. ω, 427, sed differenti sensu his duobus locis. λαὸν quidem Pindarus deducit a lapidibus, sed id poëtice magis accommodans fabulæ, quam serio. Vide sub Ἀθήνη, in R.

λαοσσόος, ου. ὁ ἡ. (Σέω) concitator exercitus et populi, adhortator copiarum ad rem gerendam strenue, congregator populi. ponitur in bono sensu, ut ultima pars compositi possit esse a σόος, salvus; qui populum incolumem præstat, ὁ σώζων λαόν: ponitur in malo quoque, concitans et concutiens populum, a σόω, agito, moveo: etiam in medio sensu, populo et copiis motum injiciens. sic et ὁ ἡ δορυσσόος, ου, hastam agitans et vibrans. it. in pugna salvum præstans, ab hasta præservans. πρέποντες δορυσσόοις σαγαῖς, decori armaturis et πανοπλίαις, Æschylus in Sept. c. Th. 127, collato 397. Ἄρης τε καὶ Ἀθηναίη λαοσσόος, Mars et Minerva, exercitum ad strenue pugnandum incitans et movens, Ν, 128, *der ein heer in bewegung und thaten setzet, (inciting and encouraging the army to fight.)* nam ad id efficiendum opus est forti et prudente duce. sic et Ἄρης, Ρ, 398, ὁ λαοῦ παρορμητικός. Ἔρις κρατερὴ λαοσσόος, contentio fortis et armata, populum concitans, Υ, 48, ἡ λαοὺς σέουσα i. e. κινοῦσα καὶ παρορμῶσα εἰς πό-

λιμὸν καὶ νεῖκος. et 79, Ἀπόλλων, quatenus is notat providentiam divinam, qua res humanæ cientur sæpe; coll. 80, ubi explicatio est hujus epitheti. λαοσσόον Ἀμφιάραον, ο, 244, τὸν λαοὺς σόοντα i. e. διώκοντα κατ' ἀνδρίαν, qui exercitus hostiles agitat, suosque ?commovet per fortitudinem suam: ubi ergo est epitheton boni et strenui imperatoris. nam et in pace tamen populus debet exerceri in armis. possit tamen h. l. etiam esse, ὁ σώζων λαοὺς, διὰ μαντικῆς, nam erat egregius vates, et bonus pater patriæ. οἰόμενος λαοσσόον εἶναι Ἀθήνην, putans in animo, etsi aliter enuntiaret verbis, hunc sub specie Mentoris esse Minervam bellatricem, χ, 210, σόουσαν λαὸν εἰς πόλεμον: unde et ἀγελείη dicitur ἡ ἄγουσα τὸν λεὼν in bello et pace: simul et λαὸν σόον τηροῦσα, λαοῦ σώτειρα, unde et ἐρυσίπτολις, custos civitatis et servatrix. sed ut ut sensus hic posterior sæpe sit aptus; ipsum tamen epitheton a σόω, i. e. σεύω, κινέω, est factum: et notat incitatorem populi aut exercitus ad agendum impigre. scribitur et per simplex Sigma, λαοσόος. σοῦ, σοῦ, est interjectio, notans sonum hominis abigentis bestiam aliquam, Aristoph. Vesp. 219. 456, σοῦσθε, pro σοῦεσθε, abigimini, a σούω, abigo, σούομαι, abigor. nam σόω est quoque, *agito, abigo:* quod et σώω et σούω dicitur. interjectionem σοῦ σοῦ patet thema esse. ὁ σόος, ου, est ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν, *der schuss eines gewächses, (the shoot of a plant.)* Vide sub Ἀπόλλων in R.

λαοφόρος, et attice λεωφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) populum ferens, publicus. ab ὁ λαὸς, qui attice est ὁ λεώς. λαοφόρον καθ' ὁδὸν, Ο, 682, *auf der heerstrasse, (on the high-road.)*

λαπάρα, ας. ἡ. (Λάπτω) est ὁ λαπαχθεὶς τόπος καὶ κενὸς ὀστέων, ἡ λαγὼν, *die dünnung am leibe, wo keine ribben sind, (the abdomen, that part of the trunk where there are no ribs.)* dicitur enim κενεὼν, ὡς κενεὸς ὀστῶν τόπος, καὶ λαγὼν, ὅτι λήγουσι (desinunt) ἔνθα τὰ ὀστώδη πλευρὰ, est ergo τόπος ὑπὸ τὰς πλευρὰς, seu, τὰ πλευρά. nomen est a λάπτω, unde est λαπαρὸς, ὰ, ὸν, vacuus, inanis, tenuis, mollis: et hinc est substantivum ἡ λαπάρη. παραὶ λαπάρην, juxta ile, Γ, 359. Η, 253. αὐτὸν οὖτα (vulnerabat) κατὰ λαπάρην, Ζ, 64. Ξ, 447. λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος, Π, 318, per ile trajecit hastam. φάσγανον αὐτῷ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, Χ, 307, gladius ei ad latus pendebat. οὖτα καλλαπάρην, pro κατὰ λαπάρην, Ξ, 517, sic enim legunt, qui οὖτα per contractionem fieri putant pro οὔτασε: qui vero per apocopen τοῦ ε factum esse putant, ii legunt κατὰ, et corripiunt τὸ τα in οὖτα, quod tunc scribendum illis quoque est cum circumflexo: nam contractum οὖτα corripi nequit sequente consona. Vide sub ΛΑ'ΠΤΩ.

ΛΑ'ΠΤΩ, (pro λάπω) f. άψω. f. 2. απῶ. dicitur proprie de lupis aut canibus bibentibus; a quorum sono, quando lingua aquam vel aliud liquidum hauriunt, verbum est fictum. deinde, quia in bibendo linguam tenuem protendunt; hinc est λάπτω etiam, extenuo, exinanio, *ich mache dünne, lappich, schlapp, (I make thin, flaccid, flabby,)* ἐκκενόω. λύκοι, λάψοντες (lambituri, hausturi) γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ ἄκρον, Π, 161. coll. 156. quia λάπτειν etiam notat, esse alvo vel ventre tenui et inani, hinc herba ἡ λάπαθος ἢ τὸ λάπαθον, nomen habet, utpote quæ ventrem evacuat et alvum ciet. a præt. pass. λέλαμμαι, fit ἡ λαμία, quæ proprie species est piscium planorum, *eine art breit-oder halbfische, (a species of flat fish:)* deinde et spectrum inane notat, terriculamentum pueris. a præt. act. λέλαφα, est τὸ λάφυρον, præda, τὸ ἐκ τῶν πολεμίων σκηνῶν καὶ πόλεων ἐκκενούμενον, egestum. et ab aor. 2. ἔλαπον fit ἡ λαπάρα. ab eodem λάπτω est et λαφύσσω, et λαπάζω, et ἀλαπάζω. denique λάπτειν est ῥοφεῖν, sorbere.

λάρναξ, ακος. ἡ. (Νέω) capsa, conditorium. est eadem, quæ recentiorum ἡ κιβωτός. habet nomen a λαρὸς, jucundus, delicatus; et νάω, habito, vel et νάσσω, condenso: quia ἐν λάρνακι tuto et jucunde quasi habitant condensatæ ibi res. ὅπλα τε πάντα λάρνακα ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, Σ, 413, instrumenta omnia (sermo est de Vulcano) in argenteam arcam colligebat, *in einen silbernen kasten, (into a silver chest.)* ὀστέα (Hectoris combusti) χρυσείην ἐς λάρνακα ἔθηκαν, Ω, 795, nam pretiosa vasa ad sepulturam adhibebantur. hinc sepulcra sæpe spoliata. notus est Κύρου τάφος πολύολβος. Alexander, Magnus vulgo dictus, ἐν χρυσῇ πυέλῳ ἐτέθη, sed postea ὑελίνην ἔλαχε. a collectione quieta nomen est. Vide sub χηλός.

λάρος, ου. ὁ. (Ῥέω) est avis marina, alba, nans, valde vorax et valde cacans, a quo postremo etiam nomen esse videtur, a λα intensivo, et ῥέω, fluo. Mercurius, per mare iens, comparatur huic avi, ε, 51, et conf. Ἑρμῆς in R. recentiores παροιμιακῶς λάρους vocant τοὺς εὐήθεις, stolidos et hebetes. eosdem vocant quoque κέπφους, ab ave stolida et facile capienda: (de qua ave vide Aristoph. Plut. 913, schol. nam eadem avis putatur ὁ λάρος et ὁ κέπφος, quæ Romanis fortasse est fulica vel gavia. ponitur λάρος et de peculatore, et parasito. Aristoph. Nub. 591.) etiam ὤτους, ἀπὸ ὀρνέου μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου. hinc comœdia, ridens Athenienses, dixit: ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων, objiciens iis, quod facile verbis possint capi. Vide sub κορώνη.

λαρὸς, ὰ, όν. (Ῥέω) valde aptus et congruens animo nostro, jucundus, gratus, *angenehm, (agreeable.)* ἄγαν ἀρηρὼς ψυχῇ, θυμήρης. a syllaba intensiva λα, et ἄρω, apto, ἁρμόζω. et quia in hac voce duo α sunt conflata in unum, hinc præstat producere penultimam. αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας pro παρέθηκας, Τ, 316, ipse in tentorio aptum et lautum jentaculum mihi apponebas. λαρὸν δέ οἱ αἷμα ἀνθρώπου, i. e. λαρόν τι αὐτῷ ἐστι, Ρ, 572, muscæ nimirum. λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον, lautam paremus cœnam, μ, 283. ξ, 408. οἶνον ἡδὺν, ὅστις

μετὰ τὸν λαρότατος, ὃν σὺ φυλάσσεις, vinum suave, quod inter illud est suavissimum et aptissimum, quod tu sub clavibus tuis habes, β, 350, etiam ex hac scriptione superlativi apparet, syllabam λα esse longam. ergo non scribi debet ρω: nam poëta et alibi ο comparativorum aut superlativorum producit, e. c. υ, 376, ubi quoque tres breves loco dactyli positi. Vide sub λάρναξ.

λάσιος, ία. ιον. (Σείω) pilis vel lanis dense obsitus, *stark mit haaren oder dem änlichen bewachsen, (thickly overgrown with hair, or the like.)* et quia multa corporis humani loca, apud calidiores et animi pleniores, pilis sunt obsita, quæ apud alios vel calva, vel rarioribus et tenuioribus pilis inducta, sunt: hinc per tropum notat, prudens, animosus, virilis, robustus, calidus, apud poëtam ponitur in sensu primo et secundo. est a λα, syllaba intensiva inseparabili; et σείω, moveo, concito. ἦτορ ἐν στήθεσσι λασίοις, de Achille calido et animoso, Α, 189, ubi στήθη λάσια sunt physice τὰ πυκνὰ ταῖς θριξὶν, ut est apud calidos et ad animositatem natos: inde tropice, ad iram et fortitudinem prona; nam tales sunt οἱ λασιόστερνοι. imo ipsum cor sæpe pilosum repertum est in talibus. οἱ φυσιογνώμονες docent, τῶν πανούργων καὶ συνετῶν, καὶ τῶν δραστηρίων, στήθη λάσια εἶναι. ergo ponit poëta signum pro signato. sic, Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, Β, 851. i. e. ὁ συνετὸς ἢ δραστήριος αὐτός. et, Πατροκλῆος, Π, 554, *der muntere und tapfere Patroclus, (the spirited and valiant Patroclus.)* ὄϊς λάσιος μέγας, aries magnus densa lana indutus, Ω, 125, ὁ στεινόμενος μαλλοῖς, dense obsitus villis. ubi vides significatum primum. λασίην ὑπὸ γαστέρα ἐλυσθεὶς, sub villoso ventre contractus ego, ι, 433, ubi sermo est de ariete magno et villoso, qui Ulyssem sub ventre ejus libratum ex antro Cyclopis extulit. in notione secunda ergo poëta hanc vocem in bono sensu transtulit ἐπὶ ἐπαίνου ψυχινοῦ: postea vero, apud Iamblichum, ὁ Πυθαγορικὸς Λύσις invertit hunc significatum, et adhibuit hoc epitheton de animo frivolis et inutilibus cogitationibus et consiliis et opinionibus obsito, ut veritas rationalis inde emergere, aut in eum illucere, non possit.

λαυκανία, ας. ἡ. (Λάω) guttur. idem quod ὁ λαιμὸς, et ab eodem λαύω: nam est ὁ ἀπολαυστικὸς τόπος, locus ubi vescendo fruimur. φαίνετο δὲ λαυκανίης, sc. μέρος, apparebat pars gutturis, Χ, 325, οὐκ οἶνον λαυκανίης καθέηκα, Ω, 642, nullum vinum per guttur demisi.

λαῦρα, ας. ἡ. (Ῥέω) platea in urbe, στενὴ ὁδὸς, ἡ ἄμφοδος, δι' ἧς λαοὶ ῥέουσιν ἤτοι φέρονται. nam est ex λαὸς et ῥέω compositum nomen. hinc est ὁ διάλαυρος, vicinus e regione mihi in eadem platea. est tamen et adjectivum, λαῦρος, α, ον, latus, copiosus: etsi ab aliis id scribatur λάβρος. ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, erat via vel apertura versus plateam, χ, 128, et 137, ἀργαλέον στόμα λαύρης, difficilis est aditus ad aperturam hanc versus plateam. hinc est ἡ σποδησιλαῦρα, meretrix publica; nam σποδεῖσθαι ponitur etiam ἐπὶ μίξεως: in triviis coiens noctu. eadem dicitur ἡ χαμαιτύπη, in terra præbens se permolendam. Vide sub Ὀμφάλη in R.

λαφύσσω, f. ύξω. (Λάπτω) exhaurio, proprie lambendo, sicut lupi aquam bibunt. deinde in genere, deglutio, et quidem avide. αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει, de leone, Λ, 176, ubi verbum proprie positum ad primum nomen; ad alterum metaphorice, ut notet ῥαγδαίως καταπίνειν, lacerando avide deglutire. sic et Ρ, 64. et Σ, 583, λαφύσσετον, ambo deglutiunt et exhauriunt. inde est ὁ λαφυγμὸς, οῦ, deglutitio, helluatio, Aristoph. Nub. 52. et ὁ λαφύκτης, ου, helluo, liguritor, qui et ὁ λαφύστιος, ου, dicitur.

λαχαίνω, (Χάω) terram fodiendo mollio, διασκάπτω. est a λίαν χαίνειν, valde hiscere; fossor enim facit terram χαίνειν, ut semina et pluvias eo paratius excipiat: διαψαίρω. dicitur et λαχάνω. huc pertinet Doricum nomen ἡ εὐλάκα (pro εὐλάκη) vomer; et verbum εὐλάζω, f. ξω, aro. Thucyd. 5, 16. cæterum λαχαίνειν in genere est effodere. μεγάλην ἐλάχαινε τάφρον, magnam fodiebat fossam, Mosch. Id. 4, 96.

λάχεια, ας. ἡ. (Χάω) mollis, molli solo, *von weicher mürber erde, (of loose mould.)* est a λαχαίνω, et notat solum, quod fodienti facillime cedit. νῆσος λάχεια, ι, 116, coll. 131—135. quidam id nomen ibi pro proprio habent; sed si confers, κ, 509, ἀκτὴ λάχεια, littus molle, ad quod navis sine malo suo appellitur; apparet, nomen esse appellativum. est ergo in genere ἡ λάχεια, ἡ εὔγεως καὶ ἐπιτηδὴς λαχαίνεσθαι, i. e. σκάπτεσθαι: a quo et est τὸ λάχανον, olus quod circumfoditur ut melius crescat, et cujus causa foditur terra. alii, loco ex ι citato, scribi jubent ἐλάχεια, parva, ab ἐλαχὺς, sicut a λιγὺς fit λίγεια: sed nulla necessitate. ἡ λαχὴ, ῆς, fossa. τάφων πατρῴων λαχαὶ, Æschyl. Sept. c. Th. 920, sepulcrorum paternorum fossæ, διορύξεις, σκαφαί. notat tamen ἡ λαχὴ etiam sortitionem, κλήρωσιν, a λαγχάνειν, et ea expositio apud Æsch. est magis poëtica: ut sit κεκληρωμένοι τάφοι, sorte adsignati.

λαχεῖν, vide sub λαγχάνω, prope initium.

λαχμὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) est ἡ ἐκ τῆς λάχνης λασιότης. ἀρνειὸς λαχμῷ στεινόμενος, ι, 445, aries vellere denso gravatus et obsitus. sed cum poëta τὴν λάχνην de ovibus nusquam posuerit; et ὁ λαχμὸς alibi sortitionem denotet a λαγχάνειν: hinc dubitatur h. l. de hac voce. alii scribi volunt, λάχνῳ, ut ὁ λάχνος sit idem quod ἡ λάχνη. possis tamen pro defendenda recepta lectione dicere, arietem pro λαχμῷ, sorte et parte sua propria, habere vellus suum: ut ad λαγχάνειν etiam h. l. pertineat nomen. Vide sub λαγχάνω ad finem.

λάχνη, ης. ἡ. (Χάω) lanugo, τρίχωσις. non statim et in se est θρὶξ, sed similitudo quædam,

δασύτης τριχοειδὴς, *haarig und kraus wie mit wolle besetzet, (hairy and curled as if covered with wool.)* est a syllaba intensiva λα, valde, multum; et χναύω, vello. de capillo est B, 219, ὕπερθε φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ᾽ ἐπενήνοθε λάχνη, superne acuminato erat capite, et inerat capiti tenue capillamentum; ubi sermo de Thersite turpi. de tunica nova est, K, 134, οὔλη δ᾽ ἐπενήνοθε λάχνη, crispa inerat ei lanugo, *war wollig und kraus auf der fläche, (was woolly and nappy on the surface.)* et de barba, λ, 319, πρὶν σφωϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ, antequam vestirent mentum pulcre florescente lanugine; ubi sermo de adolescentibus nondum barbatis. ponitur et de animalibus, densos pilos habentibus.

λαχνήεις, ήεσσα, ῆεν. (Χάω) pilosus, pilis obsitus. φῆρας λαχνήεντας, B, 743, ubi sic vocat Centauros, qui, qua parte equi erant, λάχνην, i. e. pilos habebant. λαχνῆεν δέρμα συὸς, pilosam pellem apri, I, 544. στήθεα λαχνήεντα, Σ, 415, ubi de Vulcano sermo est, qui in pectore suo habebat pilos densos, utpote θερμός. talia pectora vocantur alibi λάσια. λαχνήεντα ὄροφον, arundinem superne pilosam, Ω, 451, ergo et ὁ ὄροφος, arundo qua domus teguntur et parietes vestiuntur, est λαχνήεις, διὰ τὴν ἐν ἄκρῳ τριχοειδῆ δασύτητα, *wegen der haarigen kolben, (on account of its fleecy top.)* Vide sub δέρμα.

ΛΑ´Ω, fruor, vescor. it. specto attente. it. volo, proclivis sum in aliquid. est vox facta ex sono monstrantium aut deprehendentium lætum quid. a λάω, specto, est ἀλαὸς, cœcus. ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν ἀσπαίροντα λάων, τ, 229. et 230, οἱ χρύσεοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων, αὐτὰρ ὁ, ἐκφυγέειν μεμαὼς, ἤσπαιρε πόδεσσιν: canis hinnulum palpitantem et calcitrantem vorare instituens; et ille vorare incipiebat suffocando hinnulum. et narratur ibi imago, acu picta ex auro, in veste Ulyssis. *der hund biss ein jung zappelnd reh todt und wollte es fressen, (the dog worried a panting fawn to death and would have devoured it.)* nam præsens et imperfectum sæpe conatum agendi proximum denotant. λάε est pro ἔλαε, i. e. ἀπέλαυε, ἀπολαύειν ἤθελε. ab hoc verbo videtur esse ἡ λάσθη, illusio, contumelia, *der muthwille, (insolence.)* ἐπὶ γέλωτι καὶ λάσθῃ, deridendi et insultandi causa, Herodot. VI, 67.

λέβης, ητος. ὁ. (Λείβω) pelvis, in quam aqua defluit et funditur quando manus lavantur, *ein waschbecken, (a wash hand-basin.)* deinde sic et vas dicitur, in quo pedes lavantur. denique et vas æneum, in quo coquitur aqua. est a λείβειν, fundere. ejusmodi pelves lavandarum manuum donari solebant memoriæ causa, sed non erant tam pretiosæ quam τρίποδες. αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, I, 123, qui dicuntur αἴθωνες ex colore cupri rubeo, si probe detersum et defricatum est cuprum. sic et 265. et ex proportione numeri vides, τοὺς τρίποδας fuisse multo ἐντιμοτέρους. sic et T, 244. ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Φ, 362, utque lebes fervet intus, quando urgetur igne multo: ubi vides, esse vas coquinarium, ἐπὶ ἑψήσει κρεάτων, *eine art von kochkessel, (a kind of pot for cooking.)* ἄπυρον λέβητα, καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, (capientem) λευκὸν ἔτι, Ψ, 267, ubi, si confers 264, vides, etiam magnitudine differre tripodem et lebetem; usu vero non multum differre. h. l. ergo λέβης, ὁ μήπω τεθεὶς εἰς πῦρ, καὶ λευκὸς, ἀπὸ χεύματος κασσιτέρου, *weil er verzinnet war inwendig: eine art von kleinerm kochkessel, (because it was tinned within; a kind of small kettle:)* τρίπους vero, *ein grosser kessel auf drey füssen, (a large pot with three legs.)* et 259, νηῶν (castris nauticis) δ᾽ ἔκφερε ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε, ἵππους τε, ἡμιόνους τε, βοῶν τ᾽ ἴφθιμα κάρηνα (*starke haupter rindvieh*) *(fine cattle)* ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον. et 485, δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἢ λέβητος, ubi conf. περιδίδωμι. cæterum h. l. λέβης prope par habetur tripodi; nisi mavis, esse: sponsionem faciamus vel de tripode, vel, si id nimium videtur, de lebete. et 613, λέβητα παμφανόωντα, totum lucentem, interne stanno novo, externe colore cupreo rufo puro. et 885, λέβητα ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα, ubi ἀνθεμόεις metaphorice idem notat quod παμφανῶν, totus nitens. δύο αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας (quatuor) δὲ λέβητας, Ω, 233. χέρνιβα (aquam ad lavandas manus) δ᾽ ἀμφίπολος (ministra elegans) προχόῳ (*mit der gieskanne*) *(with the ewer)* ἐπέχευε φέρουσα, καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος, α, 137, ubi φέρουσα pertinet ad ὑπὲρ λέβητος. apparet, ibi lebetem esse pelvim, in qua stat πρόχοος, quæ continet aquam ad manus lavandas. recentiores talem λέβητα vocarunt τὸ χερνίβιον. χέρνιβα δέ οἱ Ἄρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι ἤλυθεν ἔφερε, γ, 440, ubi non fit mentio τῆς προχόου, ut videri possit, λέβητα h. l. esse τὸν ἰδιωτικῶς (vulgo) λεγόμενον ξέστην, περιέχοντα τὸ ὕδωρ. At antiqui docent, λέβητα etiam h. l. esse, τὸ κατὰ τοὺς νέους χερνίβιον, pelvim manuum lavandarum, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ κεῖσθαι (stare) τὴν πρόχοον, περιέχουσαν χέρνιβα: poëtamque una voce utrumque expressisse, cum nominet χέρνιβα, i. e. τὸ περιεχόμενον ὕδωρ, τὴν δὲ περιέχουσαν πρόχοον subintelligat. ἀνθεμόεις vero est, pulcer, purus, nitidus. χέρνιβα ἀμφίπολος (ἐν) προχόῳ ὑπὲρ λέβητος ἀργυρέου ἔφερε, adferebat, δ, 53. η, 173. κ, 369. ο, 136. ρ, 92. quibus omnibus locis repetuntur iidem duo versus. λέβης ὣς ἐν πυρὶ πολλῷ, μ, 237, ubi iterum vides, vas coquinarium sic vocari. ἄγε, δῶμεν αὐτῷ τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα ἀνδρακὰς, viritim, quisque ex nobis unum magnum vas aheneum cum tribus pedibus, et unum minus vas æneum sine pedibus adfixis, ν, 13. et 217, τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας ἠρίθμει, numerabat, an omnes essent. et quod ænei fuerint, patet ex 19. et vide simplicitatem heroicam: donant principes Phæacum et rex ipse, Ulyssi, quod vita in usu habere potest. δώσει σοι, ἢ

τινα τριπόδων εὐχάλκων, ἠὲ λεβήτων, ο, 84. αἰτίζων ἀκόλους (mendicans et corrogans frusta cibi) οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας, (qualia dantur nobilioribus) ρ, 222. γρῆυς εἷλε λέβητα παμφανόωντα, τῷ (in quo) πόδας (pedes hospitis) ἐξαπένιζεν, lavabat, τ, 386, ubi res sic est intelligenda: λέβης stabat sub pedibus, anus vero tenebat pedes extra aquam, et sumta aqua ex lebete lavabat manibus suis. hinc 469, λέβητι ἐνέπεσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκός. vides igitur, esse aëneum vas, *eine küpferne wanne, (a copper vessel,)* ad pedes ex eo lavandos: et huic infundebatur aqua fervida ex λοετροχόῳ τρίποδι, *aus dem grossen dreyfüssigen kessel, darin das wasser kochete, (out of the large three-legged pot, in which the water is boiled.)*

λέγομαι, λέξομαι, vide sub κρίνω, prope finem.

ΛΕ'ΓΩ, f. ξω, pono, compono, *ich lege, (I lay, put.)* it. lego, eligo, colligo, *ich lese aus oder auf, (I select,* or *collect.)* it. propono verbis, dico, *ich lege dar, trage mit worten vor, (I propound, explain.)* prior significatus est proprius. notio etiam *numerandi* inest huic verbo, quia in digitis solemus ponere singula quæ numeramus ordine. fuere, etiam inter antiquos, qui negarent notionem τοῦ εἰπεῖν inesse huic verbo apud poëtam: sed lapsos eos memoria fuisse, mox apparebit; quanquam omnino rarior sit ista notio apud eum. Ἀγαμέμνονι λέγε (ἔλεγε) ὀνείδεα, crimina objectabat et imponebat ei verbis, Β, 222. ὅσα αὐτὸς ἐμόγησε, πάντα ἔλεγε, ψ, 308, omnia proponebat ei verbis et narrabat, quæ ipse passus esset ærumnosa. τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσῆος, ε, 5, illis (diis in concilio) Minerva proponebat et exponebat verbis pericula multa Ulyssis. σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα, λ, 373, tu autem mihi narra res admirabiles. ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων, ἑτάροισι ἐπίφαυσκον, μ, 165, ego illa singula exponens et narrans, sociis nota faciebam. λέγων ἐμὰ κήδεα, ξ, 197, narrans meos labores. ταῦτα ἕκαστα λέγων, ο, 486. ξ, 362, hæc singula proponens et narrans mihi. ἴσκε ψεύδεα πολλὰ, λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, τ, 203, veris similia faciebat multa ficta, cum narraret ea similia veris. et hoc participium λέγων vel εἰπὼν sæpe eleganter omittitur, e. c. Φ, 531, 530. λέγων αἱμασιὰς, i. e. συνάγων, συλλέγων, colligens sepes, *dornen samlend, (collecting thorns,)* σ, 358, et deberet ibi, si ad σοὶ, 357, refertur, esse λέγοντι: sed referri debet ad ἐθέλεις, 356. hinc sunt οἱ λογάδες λίθοι, collecti lapides ex agro. ἠῶθεν δή σοι ἐλέγομεν λευκὰ ὀστέα, Ἀχιλλεῦ, ω, 72, primo mane legebamus ossa tua alba, reliqua post combustionem corporis tui mortui: et σοὶ est pro σοῦ. et 223, αὐτοὶ, αἱμασιὰς λέξοντες, ᾤχοντο, abibant, collecturi sentes. ἔπειτα ὀστέα Πατρόκλου λέγωμεν, legamus ossa ejus, Ψ, 239, pro συλλέγωμεν, colligamus. ἐν κήτεσιν ἡμᾶς πρώτους ἔλεγε, δ, 452, inter cetos numerabat et recensebat nos primos. sed, quæso, cur Proteus, vates ille magnus futurorum et absentium, ignorabat rem præsentem, viros hic cubare, involutos coriis phocarum? sine dubio id ignorare voluit; vel, animum non advertit: nam nihil cognoscimus, nulla attentione adhibita. non suspicabatur, homines hic cubare in insidiis; ergo rem eam animo suo præsentem facere non poterat. alia cognoscebat, interrogatus, et intendens vim animi, et eruens ex imo animi fundo quæ ibi latebant. vide ergo, quantum sit malum defectus attentionis, quo et omniscius fere vates tamen labitur et decipitur. ex natura igitur animæ finxit etiam hoc loco Homerus, et cum magna ratione. potuit et Proteus, nolle jam id scire; cum a diis daretur facultas Menelao, interrogandi vatem aditu tam difficilem. λέξον νῦν μὲ τάχιστα, Ω, 635, i. e. κοίμισον, permitte jam ut cubitum eam. ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον, inquit Somnus personificatus, Ξ, 252, ego cubare feci, sopivi, animum Jovis, ut in alto somno nihil cogitaret. alii tamen ibi legunt, ἔθελξα, conf. φρήν. sed forma *media* est intransitiva. μηκέτι νῦν δηθὰ αὖθι λεγώμεθα, Β, 435, non jam diu hic cubemus; ubi per metaphoram notat cessationem ab opere. παῖς ἡδέϊ λέξατο (ἐλέξατο) ὕπνῳ, Δ, 131, puer dulci cubat somno. media igitur forma, vel passiva, notat, *ich liege, (I lie down;)* activa, *ich lege, (I lay down, put down.)* ἐν τῷ λεξάσθην, cubabant ambo, Jupiter et Juno, in illo cubili, Ξ, 350. Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐλέξατο, Ι, 662, ille ab alia parte abibat cubitum. λέξομαι εἰς εὐνὴν, componam me in lectum, ρ, 102. τ, 595, *will mich ins bette legen, zu bette, (I will go to bed,)* κοιμηθήσομαι. ὄφρα καὶ αὐτὸς λέξομαι, ψ, 172, ut tamen ego cubem, et solus, sine uxore. λέξεται ἐν μέσσοις, ὡς νομεὺς ἐν πώεσι μήλων, componet se dormitum, δ, 413. ἐς τῆμος (tunc, sc. cras, cum occidente sole) σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ λέξεαι, tu sopitus somno cubabis in navi, η, 319, et id futurum est præceptivum, cubato: nam volebat rex, ut dormiret Ulysses inter transportandum. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε, Ω, 650, extra meum cubiculum cuba sane, senex care: et hæc forma est imperativi præsentis medii, pro λέγεσο, per syncopen, et mutato tunc γσ in ξ, ut notet, κοιμήθητι. sic et κ, 320, ἔρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων, abi nunc in haram, cuba cum aliis sociis tuis; inquit Circe ad Ulyssem, quem putabat statim mutatum iri in porcum, sicut socii ejus, quos præmiserat, mutati fuerant, contacti virga divina et epoto poculo magico. vitiose ibi quidam libri habent, λέξον, quasi esset imperat. a. 1. a. melius alii in medio legunt λέξαι, *lege dich, (lie down,)* εὐνάσθητι, quod possit et intelligi, ἀριθμήθητι, numerator. σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων εὐνῇ ἐν μαλακῇ, Ι, 613, inquit Achilles ad Phœnicem: tu autem hic cubato manens in lecto molli. et est futurum imperativi in medio, pro λέξεσο. nam frustra sunt, qui imperativis et conjunctivis futura abjudicant, vel potius deesse opinantur. et l. c. præcedit quoque futurum, ἀγγελέουσι, pro ἀγγελοῦσι, re-

nuntiabunt. sic et τ, 598, ἔνθα κε λεξαίμην (ibi sane cubaverim) σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ, tu autem cubato in hoc triclinio. πάσας ἐπῴχετο, λέκτο δ' ἀριθμὸν, omnes obibat recensebatque numerum, δ, 451, pro ἐλέγετο, per syncopen, et mutata deinde media in tenuem ante tenuem. sed 453, ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτὸς, componebat et ipse se, dormitum. coll. 452, ἔλεγε, recensebat, numerabat. ἐν μέσῃ (sc. χύσει φύλλων, vel, εὐνῇ ἐκείνῃ) λέκτο Ὀδυσσεὺς, ε, 487, i. e. εὐνάσθη, componebat se dormitum. sic, η, 346, Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχῷ δόμου, in interiore parte domus. et τ, 50, ἔνθα ἄρα καὶ τότε ἔλεκτο, coll. 49. ἐγὼν μετὰ τοῖς ἐπίκουρος ἐλέχθην, annumeratus sum iis socius, Γ, 188, i. e. ἠριθμήθην ἐν αὐτοῖς. τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; quid opus est, te ista exponere, enumerare, dicere, N, 275, i. e. ἀπαριθμεῖσθαι, sc. τὰ οἰκεῖα καλὰ, tua decora tibi propria. et 292, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, non diutius ista narremus. sic et Υ, 244, i. e. διαλεγώμεθα, λαλῶμεν. sic et γ, 240, ubi alii, eodem sensu, legunt λεγοίμεθα. et ν, 296. occasionem ergo præbuit poëta, ut recentiores audacius τὸ λέγειν adhibuerint pro εἰπεῖν et μυθεῖσθαι. ἔνθα κε λεξαίμην, ibi sane cubaverim, γ, 365. τ, 598. sed ω, 108, οὐδέ κεν ἄλλος κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους, nec sane quis seligens eligeret per civitatem viros præstantissimos, pro ἐκλέξαιτο, *könte auslesen, (might choose:)* et est idem cum κρῖναι. hinc est λεκτὸς, et ἐπίλεκτος, selectus; et adverbium ἐπιλέγδην. εἰ γὰρ νῦν λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι, i. e. ἐπιλεγοίμεθα seligeremur, N, 276. et ab hoc verbo potest esse ὁ λόχος: ἐν λόχῳ γὰρ (ad insidias ponendas) ἔκκριτοι ἐπιλέγονται. εἰ γάρ κε ἐθέλοιμεν Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσοι εἰσὶν, B, 125, si enim vellemus Trojanos secundum capita numerare, quotquot proprii sunt Trojani et cives, non una numeratis auxiliatoribus eorum. ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους, eligebat, Φ, 27, nam reliquos occidebat. φυλακτῆρες (vigiles) λεξάσθων, I, 67, cubanto; et est dualis imperat. aor. 1. medii. ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην, pro ἐλεγόμην, ι, 335, seligebar per sortem: vel et, ipse annumerabam me sponte iis per sortem electis. ξύλα πολλὰ λέγεσθε, colligite et disponite, Θ, 507. et 547, ξύλα πολλὰ λέγοντο, i. e. συνῆγον. et 519, λέξασθαι περὶ ἄστυ ἐπὶ πύργων, cubare, ponere se, circa urbem in muro: et id præcipiebatur pueris pubescentibus, et senioribus; cum reliqua militaris juventus esset extra urbem: ne impetus hostilis fiat in murum. est ergo ibi pro, συναχθῆναι, disponere se ordine. τὸ ὡρολόγιον est τὸ ὡράριθμον, quod horas numerat et adnumerat. ἡμερολεκτεῖν, omnes dies numerare. et ἡμερόλεγδον est, quando dies continui omnes numerantur. Æschyl. Pers. 63. Vide sub Λείβω.

λειαίνω, f. ανῶ. (Λέω) læve et æquum et planum facio, polio radendo. πᾶν δ' εὖ λειήνας, Δ, 111, ubi sermo est de arcu corneo, apte confecto. κέλευθον πᾶσαν λειανέω, pro λειανῶ, viam omnem complanabo, O, 261, removebo omne εἴ που τραχύ τι ἔχει. λείηναν δὲ χορὸν, Θ, 260, i. e. τὸν τόπον τοῦ χοροῦ, *den tanzplatz, (the dancing place.)* dicitur idem λεαίνω. et in sensu metaphorico est, commendo, adsentior. ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, Herodot. VII, 10, adsentando comprobans sententiam Xerxis: facilem factu ostendens.

ΛΕΙ'ΒΩ, f. ψω. fundo, fluere facio, stillo. deinde in specie est, libo, fundo merum ex patera in honorem dei, ut sit idem quod σπένδω, f. σπείσω, q. v. χερσὶ δ' ἀνίπτοισι Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον ἅζομαι, Z, 266, nam id illotis manibus facere nefas erat: coll. 259, 268, nam ἡ λοιβὴ, libatio, erat concomitans εὐχῆς. οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις ἔχεον, οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιεῖν, πρὶν λεῖψαι Διῒ, H, 481. ἀπὸ δὲ κρητῆρος πλείου ἀφυσσάμενοι, ἔλειβον Ἀθήνῃ οἶνον, K, 579, ergo crater debebat esse plenus, ex quo libandi causa, in pocula infundebatur. νίψατο χεῖρας, ἠφύσσατο οἶνον, εὔχετο στὰς, ἔλειβε δὲ οἶνον, οὐρανὸν εἰσανιδὼν, Π, 231, ubi Achilles libat et precatur. et λείβειν οἶνον est plena phrasis. ὄφρα λείψαντε κιοίτην, Ω, 285, ut libatione facta proficiscerentur ambo: et libabat rex ex aureo poculo, coll. 287. et 306, νιψάμενος, ἔλειβε οἶνον, καὶ εὔχετο. sic et de profecturis, ο, 149. ἔλειβον δὲ ἀθανάτοισι θεοῖς, β, 432. δάκρυα λείβων N, 658. et 88, ἔλειβον. Σ, 32. ε, 84, 158. θ, 86, 93, 532. π, 214. differunt ergo λείβειν et σπένδειν, nam prius in genere est fundo, hinc δάκρυα λείβει τις, non vero σπένδει. etiam aquæ λείβονται, funduntur, fluunt; unde τὰ λείβηθρα, loca irrigua, et οἱ λειβήθριοι. a λείβω est, et ἡ κελέβη, quasi χελείβη, poculum ex quo libatur, *ein kelch, (a cup,)* a χέειν λοιβὴν εἰς αὐτὸ καὶ ἐξ αὐτοῦ.

λειμὼν, ῶνος. ὁ. (Λείβω) pratum humidum, ὁ ὑγρὸς καὶ βοτανώδης τόπος. vulgo dicitur τὸ λιβάδιον. est, judicibus antiquis, a λείβω, fundo; ejusque præt. pass. λέλειμμαι, fusus sum, fluito. nam notat pratum aquosum, aut quod, quam primum velis, ex proximo flumine aqua superfundere satis copiose possis: *ein grasreicher bruch, ein nicht tiefer teich voll gras und rohr, (a marsh, a shallow pond full of grass and reeds.)* Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, B, 461, ubi vides notari locum amplum, quem inundat fluvius Caystrius, et ubi versantur anseres, grues, cygni, ibique piscantur; qui vero æstate arescit forte, et herbas largiter alit. ἵππος, βοσκομένη λειμῶνι, Π, 151, et equi amant ejusmodi pascua, ubi iis in aqua est vadendum, et gramen ex aquis depascendum. ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, Ω, 451, calamos vel arundines ex palude colligentes. ἐν Ἰθάκῃ οὐ λειμὼν, δ, 605, nam est montana et aspera: hinc non ἱππόβοτος. ἀμφὶ δὲ (τὰς κρήνας, fontes et rivos) λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον, virides et floridi erant, ε, 72, nam ii rivi hos λειμῶνας inundabant leviter. et sic dicuntur ad differentiam γῆς κραναῆς, quæ non est μαλακή. sic ζ, 292, ἐν νάει (effluit) κρήνη, ἀμφὶ δὲ (τὴν κρήνην) λειμὼν, circa rivum est pratum leviter a rivo illo

inundatum. et ι, 132, ἐν (τῇ νήσῳ ἐκείνῃ) μὲν γὰρ λειμῶνες ὑδρηλοὶ, μαλακοὶ, et quidem μαλακοὶ ob plurimam et altam satis herbam. cave ergo, in poëta prata sicca quæras, qualia a recentioribus hoc nomine vocantur: is enim etymologiæ arcte inhærens, aquosum pratum dicit λειμῶνα. id solum excipe, apud inferos esse ἀσφοδελὸν λειμῶνα, λ, 538, 572. ω, 13, cui inambulant umbræ, siccum sine dubio: et unde deinde latior nominis usus fluxit. in terris superis sunt λειμῶνες ὑδρηλοί. Sirenes quoque in ejusmodi prato humido sedent, ἥμεναι ἐν λειμῶνι, μ, 45. et 159, λειμῶνα ἀνθεμόεντα Σειρήνων. et is λειμὼν erat prope ad littus. ταῦρος βοσκόμενος λειμῶνι, φ, 49. est ergo, εἰς ὃν ὕδωρ λείβεται, ὅθι ὕδωρ συλλείβεται. vulgi vocabulum, τὸ λιβάδιον, est ab aor. 2. ἔλιβον, a λείβω. Vide πολυδένδρεος.

λεῖος, εία, εῖον. (Λάω) lævis, proprie terendo et atterendo; deinde in genere, μὴ τραχὺς, nam ἡ λειότης et τραχύτης sunt opposita. est idem quod λισσὸς, quod sub ἶσος exhibuimus. notat deinde et, tener, *zart, (tender;)* planus, *eben, (level,)* ubi nihil eminet, quo pes offendi posset. αἴγειρος λείη, populus lævis, Δ, 484, in cujus cortice et trunco non sunt nodi et rami, sed in qua summa tantum rami sunt. θεμέλια λεῖα ἐποίησεν, M, 30, coll. 32, ἀμαλδύνας, fundamenta et ædificationem planam fecit, destruxit sic ut nihil emineret ex terra: nam sermo est de muro Græco, quem Neptunus sic disjecit immissis fluctibus, ut vestigium nullum superesset de eo. λεῖος ἱππόδρομος, circus planus et undique æquus, Ψ, 330. et 359, ἐν λείῳ πεδίῳ, in plano campo. χῶρος, λεῖος πετρῶν, locus lævis et liber a saxis, ε, 443, in opposito ad ἀκτὴν τραχεῖαν. sic et η, 282. ἄρουρα λείη, arvum molle, ι, 134. λείην ὁδὸν, planam viam, κ, 103, *den gebaneten fahrweg, (the beaten road.)* a λεῖος est τὸ λῆδος, εος, vestis tenera et tenuis, æstatis tempore induenda, *kleid von sommerzeug, (a summer garment.)* Iota tamen subscr. potest omitti. τὸ ληΐδιον et λήδιον, idem. Vide sub λιτός.

λείπω, f. είψω. f. 2. λιπῶ. (Λέπω) separo me, velut cortex a ligno: relinquo, desisto, desum. nam est a λέπω. ἐμὲ ἐν πένθεϊ λείπεις, me in luctu derelinquis, X, 483, inquit Andromache ad occisum Hectorem. σκόπελον οὔποτε κύματα λείπει, nunquam absistunt a scopulo fluctus, B, 396, *es fehlet dem felsen im meere nie an wellen die dran schlagen, (the rock in the sea is never without waves breaking upon it.)* αὐτίκα Ἀχαιοὺς λείψει, statim eos linquet, decedet ab iis, O, 136. λείψειν φάος ἠελίοιο, moriturum esse, Σ, 11. λείψετέ θην οὕτω γε νέας, N, 620, *ihr werdet denn doch so die schiffe verlassen, (you will then leave the ships so:)* καταλείψετε δή; *werdet sie doch lassen müssen nach wie vor, (will be obliged to leave them again as before.)* ζωόν σε ἔλειπον ἐγὼ, T, 288, te relinquebam vivum, cum abirem hinc. et 339, μνησάμενοι ἃ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον, recordantes, quæ quisque domi reliquerint cum abirent. πατέρι γόον λεῖπε, relinquebat, *hinterliess er, (he left behind,)* E, 157. ἔλειπε λαὸν Τρώων, relinquebat, *liess zurück, (left behind,)* Π, 368, ipse aufugiens ex periculo. νεκρὸν, P, 108, *verliess ihn, (left him.)* sic, τὸν μὲν, X, 226, discedens ab eo. sic et in imperativo, λεῖπε νεκρὸν, discede a mortuo, P, 13. ἔνθα ἄλοχον ἔλιπον καὶ υἱὸν, E, 480, ibi conjugem reliqui et filium. ὅθι μὶν λίπον υἷες Ἀχαιῶν, ubi eum reliquerunt Græci, B, 722. ὣς λίπον, sic reliqui eos, *haben sie dort gelassen, (left them there,)* E, 204. ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα, cum prima vice discederem e Græcia, I, 447. ἄνδρα κτείνας πύματον, λίπον sc. τὴν μάχην, omisi pugnam, extremo viro a me interfecto, Λ, 758, nisi ἔλιπον pertinet ad ἄνδρα, *liess ihn liegen, (left him lying.)* sic, ἔλιπον ἅρματα ἵπποι, relinquebant currus, Π, 371, 507. ποῦ νῦν, δεῦρο κιὼν, λίπες Ἕκτορα; K, 406, ubi relinquebas eum, cum huc ires? αὐτὸν ἔλιπεν αὐτοῦ, reliquit eum ibi, A, 428. B, 35. τὸν δὲ ἔλιπε ψυχὴ, *ihm vergieng der athem, er ward onmächtig, (his breath forsook him, he swooned,)* E, 696. τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, eos reliquit ibi, Δ, 292, 364. K, 287. Λ, 99, 229. O, 218, 729. Σ, 468. Y, 340. Φ, 17, 496. ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, X, 137. et 213. ἐ Φοῖβος, i. e. mors appropinquabat. θρόνον, surrexit a sella, O, 124, ubi est πρωθύστερον. σπέος, Σ, 65. ῥίον Οὐλύμπου, Ξ, 225. T, 114. αὐτὸν θυμὸς, Δ, 470, i. e. moriebatur. θυμὸς ἔλιπεν ὀστέα, M, 386. Π, 410, 743. Y, 406. ἐμὲ δήσαντες λίπετε, constringentes me vinculis relinquite hic, K, 443. ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα, ubi primum reliquerant ambo mare, Ξ, 284. λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον, Δ, 181, postquam reliquit eum hic mortuum, *da er ihn hier lassen müssen, (when he had been obliged to leave him here.)* λιπὼν δίφρον, E, 20. νέας, naves, P, 612. ἕδος, sedem, I, 194. πόλεμόν, pugnam, Z, 254. Ξ, 43. N, 250. λιποῦσα θάλαμον, γνωτούς τε, Γ, 174. ἀδροτῆτα καὶ ἥβην ψυχὴ, Π, 857. X, 363. ἄστυ λιπόντε, cum ambo ab urbe abirent, Ξ, 281. οὐκ ἔθελε αὖθι λιπεῖν ἵππους, M, 111. ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ (reliquerit) ψυχή τε καὶ αἰὼν, anima et vita, Π, 453. Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε τὸ σκῆπτρον Θυέστῃ, B, 106. et 107, Θυέστης Ἀγαμέμνονι ἔλειπε, coll. 105, Πέλοψ δῶκε Ἀτρέϊ, ubi videri possit, τὸ λείπειν esse ἀνάγκης, τὸ διδόναι vero φιλίας, et quod hoc verbo λείπειν discordia a recentibus celebrata inter Atreum et Thyesten innuatur. Sed Homerus ignorat hanc discordiam a recentioribus fictam: ergo notat solum, hæredi relinquere. conf. Θυέστης, in R. ἐπειδὴ τομὴν (cæsuram, abscissionem, locum ubi abscissum est ex arbore) λέλοιπε, sc. τὸ σκῆπτρον, scipio ille ligneus, A, 235, postquam reliquit; coll. 236, ubi etymon innuitur per λέπω: nam prior locus id dicit, postquam primum est abscissum et decorticatum; quod posterior locus clarius tantum indicat. et hoc perfectum medii notat in specie, destituo, desum, deficio. νῦν δὲ ἤδη πάντα λέλοιπε, ξ, 213, nunc vero omnia ista deficiunt me, *es ist damit bey mir vorbey, (now I have*

none of those things.) et 134, ψυχὴ δὲ λέλοιπε, et anima deficit eum, mortuus est: nisi vis subintelligere ex præcedenti, ὀστᾶ. σοὶ ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα, δ, 602, ubi sermo est de equis pretiosis, quos Telemachus dono accipere recusat, eosque vult Menelao relinquere, ut is iis delectetur, *ich will sie dir lassen, (I will not deprive thee of them.)* χλαῖναν μὲν ἰὼν, ἑτάροισιν ἔλειπον, lænam, quum abirem, apud socios reliqueram, ξ, 480. ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες, λ, 68, quem unicum filium reliquisti proficiscens; sic et ν, 403, παιδὶ, ὃν ἐν μεγάροισιν. et δ, 112, ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτα, recens natum. et 144, quibus omnibus locis sermo est de Telemacho, relicto a patre. et 734, ἤ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν, aut me mortuam in domo reliquisset; inquit Penelope. τὴν νῆσον ἐλείπομεν, μ, 201, 403. Κρήτην, ξ, 301. ἐλείπετε πατρίδα, relinquebatis, κ, 462. τὰ ἄρσενα λεῖπε θύρηφι, mascula inter oves et capras reliquit foris extra speluncam, ι, 238. et 338, οὐδέ τι ἔλειπε βαθείης ἔκτοσθεν αὐλῆς. οὔ κε μήτηρ λείποι τάδε δώματα, ἅμα ἄλλῳ ἰοῦσα, φ, 116, non sane mater relinqueret has ædes, cum alio sponso abitura. ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν κτῆσιν ἐμὴν, vel moriar dummodo videam id, η, 224. sic, E, 685, ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν ἐν πόλει ὑμετέρῃ, deinde lubens moriar in urbe vestra. ἢ ἐλάσει', ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα, an feriret ut moreretur illic cadens, σ, 90. ἔλιπε δ' ὀστέα θυμὸς, γ, 455, moriebatur, de bove mactato. sic et μ, 414, de gubernatore navis. Σχερίην, abiit ab ea insula, η, 79. δῶμα, Θ, 452. ῥόον ὠκεανοῖο νηῦς, μ, 1. σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων, ξ, 425, segmine arboris, quod reliquum fecerat cum ligna secaret. et 426, τὸν δὲ (σῦν) ἔλιπε ψυχή. μοῦνον ἐμὲ τεκὼν, me unicum natum reliquit, cum proficisceretur hinc, π, 120. et 341, λίπε δὲ ἕρκεά τε μέγαρόν τε, reliquit aulam, ἀνεχώρησε, μακρὰν γέγονε τοῦ οἴκου. sic et ρ, 604, i. e. ex urbe rus rediit. et 254, τοὺς μὲν λίπε αὐτόθι, ἦκα κιόντας, reliquit eos ibi, placide iter facientes. οὓς λίπομεν, quos reliquimus, a quibus discessimus, δ, 488. ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ ὀστέα θυμὸς, λ, 220, ubi primum mortuus fuerit. αἱ δὲ (ἡμίονοι, junctæ ad currum) ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα, abierunt a fluvio, ζ, 317. ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἄνακτα, cum sagittæ deficerent herum, *da die pfeile alle waren, (when the javelins were all gone,)* χ, 119. λιπέτην πτολίεθρον, abierunt ambo ab urbe, γ, 485. λιπέ με αὐτοῦ, relinque me hic, *lass mich hier, (leave me here,)* κ, 266. ο, 299, ubi ultimum ε apocopatum facit λίπ'. λιπέτω δὲ δύο οἴους, solos duos relinquito, γ, 424. μηδὲ οὕτως λίπετε αὐτὸν, ne eum sic relinquite, T, 403. ἠέλιος λιπὼν λίμνην, γ, 1. i. e. exoriens ex aqua. λιπὼν φάος ἠελίοιο, i. e. mortuus, λ, 92. ἔτι τοσαῦτα παισὶν, ν, 258. ἔγχος, χ, 95, relinquens hastam in corpore occisi. μίαν οἴην παῖδα λιπὼν, relicta unica filia, η, 65. ἀπὸ σεῦ οὐκ ἂν ἐθέλοιμι λείπεσθαι, procul a te nolim relinqui, I, 445. οἶοι λείπονται ἐπὶ θύραις, χ, 250, soli relicti sunt ad januam. τόσον δὴ αὐτοῦ ἐλείπετο, Ψ, 529, tantum sane ab eo relictus erat, sc. in cursu; tantum posterior erat eo. et quia sermo ibi de certamine curuli: hinc recentiores in genere, τὸν ἡττηθέντα, dicunt λειφθῆναι. sic et 529. sed 640, οὕνεκα δὴ παρὰ αὐτόφι (αὐτοῖς) τὰ μέγιστα λείπετο ἄεθλα, quia sane illis relinquebantur et cedebant maxima præmia, *ihnen die wichtigsten preise zu theil wurden, (the chief prizes fell to their share.)* τῶν οἶος λιπόμην, ex iis solus superstes fui, λ, 692. sed, ἐγὼ λιπόμην, ego relinquebar, *wurde zurück und da gelassen, (was left behind there,)* ι, 316. ν, 286. ο, 480. ἡμιδαὴς ναῦς ἐλίπετο αὐτόθι, Π, 294, semiusta navis supererat ibi. οὔ τις ἐν πόλει λίπετο (remanebat) ἀνήρ. Ω, 707. οὔ τις ἑταίρων, nemo sociorum vivus relinquebatur, δ, 536, *keiner blieb am leben, (not one was left alive.)* τίη λείπεσθε, φέριστοι; cur vos præstantissimi relinquimini cursu, et superamini, Ψ, 409. et 407, μηδὲ λίπησθον, neque superamini vos duo, *lasset euch nicht überlaufen in schnelligkeit, bleibt nicht zurück, (let not yourselves be outstripped in speed, be not left behind.)* πολλοὶ, οἱ μὲν δάμεν (ἐδάμησαν, occisi sunt) οἱ δ' ἐλίποντο, superstites erant, M, 14. δ, 495. sed, Θ, 125, οἱ δ' ἐλίποντο, relinquebantur cursu, οἱ συνθέοντες ὀπίσω ἔμειναν. nam λειφθῆναι sæpe est ἡττηθῆναι, superari in certamine. αἱ δὲ λίποντο ὀρφαναὶ, relictæ sunt orbæ parentibus, υ, 67. ὅς κε λίπηται, T, 235, quicunque remanserit ut ignavus. ἦ ἵνα μηδὲ ὄνομα αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποις λίπηται, an, ne nomen quidem ejus reliquum sit inter homines? δ, 710. οἵ κεν ἐμεῖο δεύτεροι λίπησθε, qui superstites mihi fueritis, Ψ, 248. ὄφρα ἂν παῖδες λίπωνται, γ, 354, donec liberi superstites fuerint. υἱὸν, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι, filium, qui relinqueretur opibus suis, E, 154. ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο ἀνδρὸς λιπέσθαι, ut superstes sit, *nachzulassen, (to leave behind,)* γ, 196. πῶς ἀπὸ σεῖο αὖθι λιποίμην, i. e. πῶς ἂν σοῦ μεμονωμένος ἀπολιποίμην, I, 437, quomodo a te solus ego hic relinqui velim. ὅτε ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην, quando ego relinquerer, φ, 116. μηδὲ ἡμῖν τεκέεσσί τε πῆμα λίποιτο ὄπισθε, malum relinquatur, Γ, 160. τριτάτη ἔτι μοῖρα λέλειπται, tertia portio reliqua est noctis, cum duæ partes ejus jam præterierint, K, 253. εἴ τι ἔγχος ἐν κλισίῃ λέλειπται σοι, reliquum est, N, 256. ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην, ego post eum superstes relictus eram, X, 334. τοῦ ἄλοχος ἐλέλειπτο, B, 700, uxor ejus relicta erat a moriente. sic, τὸ ἐὸν φάσγανον παρὰ νηυσὶ λέλειπτο, proprius ejus gladius relictus erat in castris, K, 256, *hatte es nicht mitgenommen, sondern da gelassen, (had not taken it with him, but left it behind.)* δόρυ, ὅ οἱ ἐν κλισίῃ, N, 168. τὰ πρῶτα (primo) καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο, ad disci jactum, i. e. longe, relictus erat currendo, Ψ, 523. οὐ παρὰ νηὶ λέλειπτο, (remanebat) ἀλλὰ ἕπετο, *gieng mit, (accompanied,)* κ, 447. οὕτως ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο ταθεὶς ἐν δεσμῷ, relinquebatur ibi, χ, 200. ἐμοὶ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα, relinquentur dolores, Ω, 742. et 494, τῶν δ' οὔτινα φημὶ (autumo) λελεῖφθαι, superstitem esse.

sic et 256. coll. 260, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, supersunt et relicti sunt vivi omnes probrosi, *lauter taugenichts sind übrig geblieben; die guten sind todt, (none but scoundrels are left behind; the good are dead.)* et 687, παῖδες τοι μετόπισθε λελειμμένοι, filii sane relicti a te in urbe; vel et, οἱ ἔτι ζῶντες post Hectorem. et, λελειμμένος, ι, 448, in opposito ad præcedentem et præeuntem.

λειριόεις, όεσσα, όεν. (Λάω) liliaceus. it. in genere, suavis, florens, ἀνθηρὸς, lenis. τέττιγες κατὰ ὕλην ὄπα λειριόεσσαν ἱέντες, Γ, 152, cicadæ per sylvam vocem suavem mittentes, i. e. φωνὴν ἀνθηρὰν, et inter flores sylvestres audiendam. χρόα λειριόεντα, cutem et corpus floridum, N, 830, i. e. pulcrum et lucidum et nitidum, *die glatte feine haut, (a smooth delicate skin.)* et videri potest hoc scoptice dici, quasi is esset ἐσκιατραφημένος, in otio et in umbra molli educatus ad habitudinem plenam corporis. hinc est ὁ Ποδαλείριος, quasi ὁ ἀνθηρόπους, qui pedem habet florentem, διὰ τὸ εὐτυχὲς, *ein rosentreter, (one who walks on roses;)* deinde et quasi ὁ τὰ ἀνθοῦντα περιοδεύων, qui flores et herbas obit et colligit; nam erat medicus ῥιζοτόμος.

λεϊστὸς, ή, ὸν, vide ληϊστός.

ΛΕΙ'ΧΩ, f. ξω. lambo protensa lingua, *ich lecke, (I lick)* vox facta ex sono lambentis. hinc est λιχμάω, ήσω, quod idem notat. it. λιχμάζω, f. σω. potuisset referri ad λάω, fruor vescendo.

λέκτο, pro ἐλέγετο, vide sub ΛΕ'ΓΩ, paullo sub medio.

λεκτὸς, vide sub κρίνω, paullo sub medio.

λέκτρον, ου. τό. (Λέγω) lectus. fere idem quod τὸ λέχος. a λέγω, cubare facio. εὗδεσκε ἐν λέκτροισιν, X, 503. ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, considebat in lecto, α, 437. δεῦρο φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν (τραπῶμεν) εὐνηθέντε, inquit Mars ad Venerem, Θ, 292. et 337, εὕδειν ἐν λέκτροις παρὰ Ἀφροδίτῃ. κείμαι ἐνὶ λέκτρῳ, τ, 516. ἐν λέκτροις καθεζομένη μαλακοῖς, υ, 58. et 141, οὐκ ἔθελε ἐν λέκτροις καθεύδειν. ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα, a lecto celeriter exsurgens, ψ, 32. et 254, λέκτρονδε ἴομεν, γύναι. et 296, ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν (morem) ἵκοντο.

λελαβέσθαι, pro λαβέσθαι, vide sub ΛΗ'ΒΩ, ad finem.

λελάθοντο, pro ἐλάθοντο, vide sub ΛΗ'ΘΩ.

λελακὼς, λεληκὼς, vide sub ΛΑΚΕ'Ω.

λέλασμαι, vide sub ΛΗ'ΘΩ.

λελάχω, pro λάχω, vide sub λαγχάνω.

λέλειμμαι, vide sub λείπω.

λελιημένος, vide sub λιάω.

λέλογχα, vide sub λαγχάνω.

λέξο, pro λέγεσο, vide sub ΛΕ'ΓΩ.

λέπαδνον, ου. τό. (Λέπω) lorum latum, quo collum equi alligatur jugo. sunt τὰ λέπαδνα proprie πλατεῖς ἱμάντες, οἷς ἀνεδεσμοῦντο οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν. vox est a λέπω, unde est τὸ λέπανον, ut a κόπτω est τὸ κόπανον, a ξέω τὸ ξόανον: interserto δ. deinde sunt et, lora ea, quibus jugum equi jungitur temoni, *die rieme vom kommet an die deichsel, (that part of the harness which goes from the collar to the pole or shaft.)* et sic ponitur E, 730, ἐνέβαλε λέπαδνα καλὰ χρύσεια, quibus ἄκρῳ ῥυμῷ jungebatur ὁ ζυγός: et sermo ibi est de curru divino, quem coria occisorum animalium non decent; hinc ex auro tenui. ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδνα ἕσαν, T, 393, i. e. οἱ πλατεῖς καθιέμενοι κατὰ τῶν ἱππείων τραχήλων στήθεσι ἱμάντες. aliis sunt οἱ τῶν ἵππων μασχαλιστῆρες.

λεπταλέος, έα, έον. (Λέπω) tenuis, gracilis. λίνον (chorda) ὑπήειδε (succinebat) λεπταλέῃ φωνῇ, Σ, 571, i. e. sic artificiose fictus erat ille citharista, ut, si concitaret vocem, tenuem tantum vocem putares ciere eum.

λεπτὸς, ή, όν. (Λέπω) tenuis, non crassus. λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον, tenuem florem lintei, i. e. linteum nitidissimum, I, 657, quo lectus principalis consternebatur. μούνῳ (si quis solus in expeditionem nocturnam it) βράσσων τε νόος (tardior intelligentia) λεπτὴ δέ τε μῆτις, et infirmum consilium, K, 226, i. e. ἀσθενὴς, *eine schwächere entschliessung, die mit weniger kraft ausgefüret werden kann, (a less energetic resolution, one that may be executed with less effort.)* est metaphora a funiculis infirmis et tenuibus; vel et a λεπτοσάρκοις καὶ ἰσχνοῖς (macris) σώμασιν, quæ plerumque sunt infirmiora densis et torosis. conf. μῆτις. παρθένοι ὠρχοῦντο, ὧν αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας εἶχον, tenuia indusia, Σ, 595, tenues linteas albas vestes, quas nos vocamus *hemden, (shifts,)* et quæ loco omnium aliarum vestium puellis sæpe erant, *feine durchleuchtende leinwand, (fine transparent linen.)* ῥίμφα τε λεπτὰ γένοντο βοῶν ὑπὸ ποσσὶν, Υ, 497, facile atteruntur ista stramina, sub boum triturantium pedibus atteruntur et comminuuntur. εἵματα λεπτά τε καὶ χαρίεντα, X, 511, vestes tenues et venustæ. ἐν λεπτῇ κονίῃ, in tenui pulvere, Ψ, 506. et 590, ἀνδρὸς νέου κραιπνότερος μὲν νόος, λεπτὴ δὲ μῆτις, celerior quidem animus, sed consilium et prudentia tenuis. 854, πέλειαν λεπτῇ μηρίνθῳ ἔδησε ποδὸς, tenui filo. ὕφαινε (texebat) λεπτὸν καὶ περίμετρον, tenuem et amplam vestem, β, 95. τ, 140. ω, 129. φᾶρος ἕννυτο (induebat) νύμφη λεπτὸν καὶ χαρίεν, stolam tenuem et venustam, ε, 231. κ, 544, et hæc una vestis loco omnium. λεπτὴ δ' εἴσιθμη, angustus introitus in portum, ζ, 264, i. e. στενή. πέπλοι λεπτοὶ εὔνητοι, η, 97, indusia tenuia (*sehr feine*) (*very fine*) bene neta. δέσματα λεπτὰ, ἠΰτε ἀράχνια, Θ, 280, vincula tenuia, sicut fila araneorum; nam illa δέσματα prorsus erant ἀόρατα. οἷα θεάων λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται, κ, 223, ubi sermo est de textura Circes: et αἱ θεαὶ historice sunt fœminæ principales juvenculæ, quæ texebant antiquitus tenuia et amabilia et pulcra opera. λεπτὰ ἠλάκατα στρωφῶσα, ρ, 97, nens tenuia fila ex colu. ἧ λεπτότατος ἔθεε χαλκὸς, Υ, 275. et 276, λεπτοτάτη ῥινὸς βοὸς,

tenuissimum æs, et tenuissimum corium bovis.

λέπυρον, τὸ, vide sub λοπός.

ΛΕ'ΠΩ, f. ψω. decortico, putamen aut squamas aut crustam aut integumentum detraho. *ich schäle, lappe ab, schuppe, (I peel, shell, pare.)* ab hoc verbo est λεπτὸς, ἡ λεπὰς, ostrei species, Aristophanes Plut. 1097. Vesp. 105. ὁ λεπηρὸς et per syncopen λεπρὸς, ἡ λεπὶς, ἡ λοπὰς, τὸ λέπαδνον, ἡ λέπας, i. e. ὀρεινὴ τραχύτης, τὸ λέπος, ὁ λοπὸς, τὸ λώπιον, i. e. ἱμάτιόν τι. λέπειν notat et, sic nudare aliquid ut emineat et pateat visui. sic, λεπαία χθὼν, terra montana, Eurip. Hipp. 1248. λεπαία ὀφρύη, prominens collis, Heraclid. 395, ubi ἡ ὀφρύη est pro ὀφρύς.

λέσχη, ης. ἡ. (Λέγω) est publicum ædificium nunquam clausum, in quod conferebant se mendici aut alii viles, hospitium non invenientes, ut ibi noctem transigerent, aut injurias cœli vitarent: δημόσιον ἀθύρωτον οἴκημα, ἔνθα οἱ ἐπαῖται συνήγοντο. est ergo a λέγω, cubare facio. ab hac prima notione fluxit deinde et altera, quia convenientes ibi homines colloquebantur varie et claris vocibus: ut confabulatio quævis, vel conventus confabulandi causa, diceretur ἡ λέσχη, quando otiose componimus nos et considemus ad confabulandum. hinc est ὁ ἀδόλεσχος et ὁ ἀδολέσχης, ου, confabulator ad satietatem, a τὸ ἄδος. et verbum λεσχάζω, et λεσχαίνω, et ἀδολεσχεῖν, garrire, confabulari affatim. in poëta est in primo significatu: sic tamen, ut alter possit subintelligi, saltem ut inde occasio sumta sit formandi eum. οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, ἠέ που ἐς λέσχην: ἀλλ' ἐνθάδε πολλὰ ἀγορεύεις θαρσαλέως, πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, σ, 328, non vis dormire abiens in officinam ferrariam calidam, nec aliquo in conciliabulum mendicorum, (mendici enim personam ferebat Ulysses jam) sed hic (in domo tam nobili) multa loqueris audacter, inter tam multos homines nobiles, quales nos proci sumus: nam ἀνὴρ ibi est in sensu eminenti.

λευγαλέος, έα, έον. (Λέγω) idem fere quod λοίγιος, atque inde quoque deductum. perniciosus, perditus. miser, calamitosus. φρεσὶ λευγαλέῃσι (λευγαλέαις) πιθήσας, I, 119, inquit Agamemnon de suo facto contra Achillem: obsequens animo meo pernicioso, *meinem schädlichen sinne, (my pernicious resolution,)* qui fecit ut multi occumberent mortem. ipse igitur vocat se ὀλεόφρονα καὶ ὀλεθριόφρονα. εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο, N, 97, sed si vos remittetis a pugna, quæ valde tunc luctuosa et exitiabilis erit nobis. ἐν δαῒ λευγαλέῃ, in pugna periculosa, Ξ, 387. μηδέ σε λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω; neque te verbis periculum magnum minantibus avertat, Υ, 109. λευγαλέῳ θανάτῳ, morte misera, Φ, 281, in pugna. sic de morte in aqua, ε, 312. et de suspendio, ο, 358. λευγαλέοι ἐσόμεσθα, β, 61, igitur et denique erimus morti traditi, sine forti defensione propria: nam hic est sensus hujus loci. erimus traditi εἰς τὸ λέγεσθαι (i. e. κοιμᾶσθαι) νήγρετον, ut decumbamus somno inexcitabili. κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισιν, periculosissimis laboribus et ærumnis nostris delectemur recordando secure, ο, 398, inquit Ulysses ad Eumæum, personatus. πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἠδὲ γέροντι, mendico perdito et seni similis, π, 273. ρ, 202, 337. ω, 156. μισγέμεναι (pro μισγῆναι, misceri) κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισι, υ, 203, ubi sermo est de hominibus, quos Jupiter creavit, ut immisceantur infortunio et ærumnis mortiferis. notat igitur, *darniederlegend (laying down)* active, vel *darniederliegend, (lying down,)* intransitive. Vide sub λυγρός.

λευγαλέως, (Λέγω) adverb. perdite, funeste. ἔνθα κε λευγαλέως ἀπὸ νηῶν Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον, N, 723, ibi sane cum magna clade a castris Græcis abiissent Trojani versus urbem suam.

λευκαίνω, f. ανῶ. (Λύκος) album facio. ἐλεύκαινον ὕδωρ ἐλάταις, μ, 172, remis albam et spumantem faciebant aquam.

λευκὰς, άδος. ἡ. (Λύκος) alba. λευκὰς πέτρα, ω, 11, vide sub λευκὸς, et Λευκὰς in R.

λεύκασπις, ιδος. ὁ. (Σπάω) qui candidum et argento puro superinductum gestat clypeum. sic vocatur Deiphobus, grandis heros, X, 294. colores enim varii erant clypeorum.

λευκὸς, ή, όν. (Λύκος) albus, *weiss, (white.)* proprie est διαφανὴς καὶ λαμπρός. unde et fluvius dicitur λευκότατος, si est valde limpidus: Callimachus in Jovem, 19. et λευκὸν ὕδωρ, aqua limpida et purissima. λευκὸν λέβητα, album lebetem, intus stanno inductum, Ψ, 268, *einen verzinneten kessel, (a tinned kettle.)* et 455, ἐν μετώπῳ λευκὸν σῆμα, de equo, habente in fronte album signum, *eine weisse plesse an der stirne, (a white mark on the forehead.)* λευκὸν γάλα, Δ, 434. λευκὰ ὀστέα, ossa alba, Π, 347. Ψ, 252. Ω, 793. α, 161. λ, 220, quæ fiunt alba per combustionem. ω, 72, 76. ἄλφιτα, albas farinas, Λ, 639. Σ, 560. κ, 520. λ, 28. ξ, 77. λευκοὶ ὀδόντες, E, 291. K, 263. Λ, 416. λευκὸν κρῖ, E, 196. Θ, 560. Υ, 496. δ, 604, et quia in Odyssea alibi est κρῖ εὐρυφυὲς, apparet, hoc κρῖ non ex ἡ κριθὴ, sed ex τὸ κρῖμνον (quod confer) esse apocopatum. cæterum est avena alba, *weisser haber, (white oats:)* nam est et μέλαν ejusmodi frumentum. sic et δ, 41. μ, 358. λευκὸν ἄρνα Ἡλίῳ, Γ, 103, sacrificatum. κρήδεμνον λευκὸν ὡς ἠέλιος, Ξ, 185. λευκῷ φάρεϊ, Σ, 353. πόλιν λευκὴν, i. e. λευκόγαιον, urbem circa quam multi erant albentes colles et campi, B, 739. λευκὰ ἱστία, A, 480. β, 426. ι, 77, alba vela. λευκὸν ὕδωρ, B, 735, ubi id apte dicitur de loco, multa albida cacumina habente. Ψ, 282. ι, 70. confer ὕδωρ, quod poëta alias vocat μέλαν. λευκὸν ἄνθος, P, 56, de olea. ἡνία, λευκὰ ἐλέφαντι, E, 583, habenæ, albæ ebore. et 503,

λευκοὶ ὕπερθεν κονισσάλῳ, ubi paullo ante, 500, dixerat de colore ξανθῷ, deinde 502, ὑπολευκᾳ, et sic sensim descendit ad λευκόν. λίθοι λευκοί, γ, 408. λευκὼ πήχεε, Ε, 314. ψ, 240. λᾶε δύω, Ψ, 329. λευκὸν χρόα, albam cutem, Λ, 572. λευκὴ γαλήνη, κ, 94, apte, nam γαλήνη est a τὸ γάλα, quod est λευκὸν κατ' ἐξοχήν. λευκὴ αἴγλη, ζ, 45. λευκοῖο γάλακτος, ι, 246. λευκῷ ὀδόντι σῦς, τ, 393, 465. φ, 219. λευκότεροι χιόνος, magis albi nive, Κ, 437, de equis. λευκοτέρην, de Penelope, σ, 195, magis albam quam est sectum ebur, πριστοῦ ἐλέφαντος, conf. ἐλέφας. ab hoc nomine est λευκαίνω, et ἡ λεκάνη, pelvis alba intus et stanno obducta, vel et, pelvis stannea: et ἡ λευκέα, i. e. δέρμα λεύκης arboris, *birken borke, (birch bark:)* et ἡ λευκὰς, ἄδος, alba.

λευκώλενος, (Ἥρα) pulcra et candida habens brachia cum lacertis. et a parte ad totum, formosus. nam ejusmodi formositatis epitheta imitantur conjectum oculorum. si quis conspicit mulierem formosam, quocunque conjicit oculos, id apparet ei admirabile. si ergo forte ad brachia flexit oculos, dicit λευκώλενος: si ad pedes candidos, ἀργυρόπεζα: si ad crines, εὐπλόκαμος: si ad genas, καλλιπάρειος, etc. et ex ejusmodi parte totam pulcram vult intelligi. cæterum candida et plena brachia, magna sunt pars formosi corporis. λευκώλενος Ἥρη, Α, 55, 195, 572. Ε, 711, 755. Ξ. 277. Ο, 78. Τ, 407. Υ, 112. Φ, 377. Ω, 55. et id allegorice quoque convenit Junoni, i. e. aëri, quando is est serenus et candidus. Ἑλένη, Γ, 121. χ, 227. Ἀνδρομάχη, Ζ, 371, 377 Ω, 723. Ναυσικάα, ζ, 101. Ἀρήτη, η, 233, 335. λ, 334. ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ζ, 239, et sic alloquitur regia virgo honestiores suas ministras. ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο, σ, 197, ubi de ministris Penelopes est sermo, quæ ex domo, i. e. habitatione, sua, prodibant. sic et τ, 60, δμωαὶ λευκώλενοι, in domo regia Ulyssis.

λευρὸς, ὰ, όν. (Λάω) idem quod λεῖος: sic tamen, ut et notio τοῦ εὐρέος inesse videatur, planus et latus. sed in genere est, lævis, bene politus aut lævigatus. λευρῷ ἐνὶ χώρῳ, i. e. ὁμαλῷ, in regione plana, η, 123.

λεύσσω, f. λεύσω. (Λάω) video. est a λάω, video, specto; idemque quod βλέπω. λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, i. e. βλέπετε, Α, 120. ἅμα πρόσω (in præteritum) καὶ ὀπίσω (in futurum) λεύσσει, inspicit, Γ, 110. ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, spectans in mare, Ε, 771. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον, Π, 70, non enim vident Trojani frontem galeæ meæ, i. e. me in exercitu Græco non conspiciunt præsentem et pugnantem. et 127, λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς ἰωὴν, conspicio apud naves vim ignis. φρεσὶν ᾗσιν ἐτάρπετο δαίδαλα λεύσσων, Τ, 19, artificiosa spectans. οὐδέ τι φῶτα λεύσσω, ᾧ ἐφέηκα ἔγχος, neque virum conspicio contra quem emisi hastam, Υ, 346. λευσσόντων τοιόνδε θάλος, conspicientibus tale et tam admirabile germen, ζ, 157. pro contextu deberet esse λεύσσουσιν ad σφίσι, 155: sed hæc figura frequens in poëta, ut obliqui casus inter se permutentur; nec est id σόλοικον, sed καινοπρεπὲς, novitas decens in constructione, ad sensum posita, maxime si animus adfectu aliquo captus loqui inducitur. ἑταῖρον ἐννέα ἔλευσσε ἐν ἀγῶνι, Θ, 200. καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν, κ, 30, conspiciebamus eos jam facientes et habentes ignem; nam ex fumo id procul conjiciebamus. αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε, ψ, 124: ἕως ἔλευσας αὐγὰς ἡλίου, Æschyl. Pers. 712, quamdiu videbas radios solis, i. e. vixisti.

λεχεποίη, ης. ἡ. (Πίω) epitheton regionis, multum et densum gramen habentis, πολυβοτάνου, οὗ ἡ πόα χρήσιμος λέξασθαι, i. e. ἐγκαθευδῆσαι αὐτῇ. Πτελεὸν λεχεποίην, Β, 697, herbosam eam urbem.

λεχεποίης, ου. ὁ. (Πίω) est epitheton fluvii, circa quem multa sunt gramina, ποταμοῦ τρέφοντος πολλὴν πόαν (i. e. βοτάνην) ἐν ᾗ λέξεταί τις (i. e. κατακοιμηθείη, decumbere possit) διὰ τὸ δασύ: cujus ποίη χρήσιμος λέγεσθαι, i. e. ἐγκοιμᾶσθαι: οὗ εἰς λέχος ἡ ποίη σχεδιασθήσεται τῷ ἀνακεισομένῳ. Ἀσωπὸν λεχεποίην, Δ, 383.

λέχος, εος. τό. (Λέγω) lectus, et quidem ligneus ille, *das bettgestelle, (the bed-stead,)* ἡ κλίνη, quam recentiores vocant; attice ὁ ἀσκάντης, ου, communiter ὁ σκίμπους, οδος, *das spanbette, (a low bed-stead.)* κράββατος vero est in nulla dialecto. deinde in genere est, locus ubi ad dormiendum quis se componit, et cui injiciuntur stramenta aut stragula, *ein lager zum schlafen, eine schlafstelle, (a sleeping place.)* postremo ipsum concubitum notat. unde mulieribus objicitur ἀπληστία λέχους, apud Eurip. Androm. 217, insatiabile desiderium coitus. est a λέγω, pono, cubare facio, *ich lege, (I lay, put to bed.)* ἐμὸν λέχος ἀντιῶσαν, Α, 31, ubi conf. ἀντιάω, et 609, Ζεὺς πρὸς ὃν λέχος ἤϊε, ibat ad lectum suum. κείνου πορσυνοῦσα λέχος, Γ, 411, conf. πορσύνω. et 447, ἄρχε (præibat Paris) λέχοσδε κιὼν, ad lectum conjugalem iens. et 448, τὼ μὲν ἄρα ἐν τρητοῖς λεχέεσσι κατευνάσθησαν, ubi conf. τρητὸς, et pluralis est pro singulari. nam sunt τρητὰ, sicut et αἱ κλῖναι et οἱ κλισμοὶ (i. e. τὰ ἀνάκλιντρα) sunt τρητοὶ, *wie die lehnstüle und sessel, (like the backs of chairs.)* alia λέχη (cubilia) sunt χαμαὶ στρωτὰ ἐκ φύλλων ἢ τοιούτων, et αἱ στιβάδες, a στείβω. ἠὲ γυναῖκα, ἥ κέν σοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι, quæ tecum cubare possit, Θ, 291, i. e. ἥ τις ἂν εἴη ἡ συγκοιμωμένη σοι, et quæ tibi pariat natos qualis ipse es. cæterum ex collatione 289, 290, vides tria præcipua genera donorum honoris causa, τρίποδα, ἵππους, γυναῖκα. Φοίνικι στορέσαι (sternere ei) πυκινὸν λέχος, Ι, 617, dense et molliter paratum lectum, *ein dickes weiches lager im zu machen, (to make him a thick soft bed.)* et hinc intelligis, quid sit ἡ στιβάς. et 656—658, ἐστόρεσαν λέχος, quod ibi describi-

tur. Et vides simul simplicitatem τῶν ἡρωϊκῶν στρωμάτων, *die einfalt der vollständig aufgemachten betten, (the simplicity of the bed-furniture.)* νωΐτερον αὐτῶν λέχος κουρίδιον, ὃ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι, Ο, 39, 40, nostrum ipsorum lectum, in quem ego virgo tecum adscendi, quem ego non sane unquam frustra juraverim; ubi Juno jurat Jovi hunc lectum: et poëta docet, dum eum facit sacrum jusjurandum, quam sacer putandus et servandus sit conjugalis lectus, in quem uxor virgo olim cum juvene marito conscendit. κεῖνος ὅγε ἐν θαλάμῳ καὶ ἐν (apud, juxta) δινωτοῖς λέχεσι, de Paride, Γ, 391, ad lectum artificiose factum. πρὸς λέχεα κλίνων, adponens ea ad lectum feralem, Ψ, 171, ubi de funere Patrocli est sermo, et lecto funebri. ἠὼς ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο ὤρνυτο, Λ, 1. ε, 1, quod poëtice sic dicitur, quia nocturnum tempus somno dari solet. notat ergo hoc λέχος moram solis sub terra. λεχέων ἐπέθηκε, (pluralis pro singulari) Ω, 589, ubi simpliciter notat locum, cui incubat corpus mortui. nam erat currus, et sub corpore unicum φᾶρος jacebat. sic et 702, κείμενον ἐν λεχέεσσι, Hectorem mortuum ex castris Græcorum advectum. sed 719, s. τὸν μὲν ἔπειτα ἐνίθεσαν τρητοῖς λεχέεσσι, ubi imponitur corpus lecto magnifico ad spectandum, *auf ein paradebette, (on a bed of state:)* et confer locum, de corpore mortui principis alicujus. sic et 600. νεκρὸν κατέθεσαν ἐν λεχέεσσι, Σ, 233—236, ubi vides, ejusmodi λέχος et φέρετρον esse idem, lectum feralem. conf. φέρετρον. et 352, ἐν λεχέεσσι θέντες δὲ (mortuum) λεχέεσσιν, ἑανῷ λιτὶ ἐκάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, etc. ubi iterum describitur *das paradebette, auf welchem er ausgetragen und verbrannt wurde, (the couch of state on which he was carried out and burned.)* οὐδέ σε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, Φ, 123. εὖ σε κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, inquit Hecuba ad Hectorem, Χ, 87. et 353, οὐδέ σε μήτηρ, etc. παρὰ λεχέεσσι Μενοιτιάδου, ad lectum feralem Patrocli, Ψ, 25. ἐστόρεσαν δοιὼ λέχεε, ad dormiendum, Ω, 648. παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι, ad lectum pulcrum Telemachi dormientis, α, 440. τῷ δὲ (marito suo) ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν, γ, 403. sic et η, 347, πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα. et 340, ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι ancillæ. et 345, κάθευδε τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν. λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστου, Mars, θ, 269. πάντες δὲ ἠρήσαντο (vota faciebant) παρακλιθῆναι (τῇ Πηνελόπῃ) λεχέεσσι, α, 366. σ, 212, et sermo est de procis. αὐτὸν ἐκοίμησε Νέστωρ τρητοῖς ἐν, γ, 399. εὕδουσι ἔν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς, κ, 12. de filiis Æoli. et 497, ἔκλαιον ἐν λεχέεσσι καθήμενος, coll. 480. κατέθεμέν σε ἐν λεχέεσσι, te, Achillem mortuum, ω, 44—94, ubi funus magnificum Achillis occisi describitur. et 294. οὐκ ἄλοχος ἐκώκυσεν (luxit) ἐν λεχέεσσι φίλον πόσιν, *auf dem paradebette, (on the funeral couch.)* ἐκ λεχέων μὲ ἀνεγεῖραι, e lecto me suscitare dormientem, δ, 730. στόρεσόν μοι λέχος, ψ, 171. et 177—204, ubi Penelope consulto repetit eadem verba, στόρεσον αὐτῷ, ut Ulysses occasionem habeat memorandi de lectu suo ἀκινήτῳ, quem ipse olim fecerat, et cujus rationem nemo mortalium, præter ipsum, uxorem, et nutricem fidam, sciebat. et ex hoc signo agnoscebat denique Penelope maritum suum verum. et 291, ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι ancillæ. confer κλίνη, et λέκτρον, et εὐνή. Vide sub δέμνιον.

λέων, οντος. ὁ. (Λάω) leo. et hoc masculinum nominis genus est ἐπίκοινον, poniturque de leone et de leæna; nam τὴν λέαιναν finxere recentiores. nomen est a λάω, video: nam perhibetur esse ὀξυδερκὴς, et dormit apertis oculis. ejus νεογνὰ (catuli) dicuntur σκύμνοι, et λεοντιδεῖς. ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ σώματι ἐπικύρσας, Γ, 23—26. et 449, φοίτα (ibat Agamemnon) θηρὶ ἐοικὼς, nam leo κατ' ἐξοχὴν vocatur θήρ: et comparatio fortium herouin cum leone valde frequens est poëtæ. loco posteriori subintelligendum est, ἄγραν ἀπολωλεκότι, qui venatione captam prædam amisit. conf. σῶμα. λέων ὣς, ἀλκὶ πεποιθὼς, Ε, 299, nam hæc fera novit vires suas. πρόσθε λέων, i. e. λέοντος κεφαλὴν ἔχουσα, Ζ, 181, de Chimæra. ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἐπελθὼν, Κ, 485—488. ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο τέκνα ῥηϊδίως ξυνεάξε (confringit) λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι, Λ, 113—119, ubi leo quoque θὴρ κρατεὸς absolute vocatur. et 129, ἐναντίον ὦρτο, λέων ὥς. ὡς δ' ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, σθένει βλεμεαίνων, Μ, 41—48. et 299—306, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος. ὥστε λέων ὀλοόφρων, Ο, 630—636. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, Π, 487—491. et 823—828, ὡς ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ, leo aprum superavit pugna: ubi Hector cum leone comparatur. ὥς ὅτε τὶς λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθὼς, Ρ, 61—68, nam solet optimum eligere, et in cervicem primum irruit, etc. nam ejusmodi locis historia naturalis hujus feræ egregie pingitur. et 133—137, εἱστήκει ὥς τις λέων περὶ οἷσι τέκεσσι, pro catulis suis; et vides, ibi de leone fœmina sermonem esse: nam leo mas οὐ σκυμναγωγεῖ. et 542, αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων κατεδηδὼς ταῦρον. et 657, ἔβη, ὡς λέων ἀπὸ μεσαύλου, usque ad 665, ubi natura leonis optime est depicta, et quod ignem timeat: respectus autem parabolæ ibi est ad τὸ ἀκούσιον (involuntarium) τῆς ἀπελεύσεως. ἐναντίον ὦρτο, λέων ὣς σίντης, Υ, 164—174, ubi quoque multa de leone ejusque indole: et parabola est de vulnerato leone, ad iratam Achillis fortitudinem. λέων δ' ὣς, ἄγρια οἶδε, Ω, 41—44. et 572, λέων ὣς ἆλτο θύραζε, Achilles; ubi sola ὁρμὴ καὶ κίνησις notatur, quæ in leone etiam non pugnante aut malum minante est valde gnava et terribilis. ὡς ὅτε τις κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος ἅπτηται κατόπισθε, Θ, 338—341. δαφοινὸν δέρμα λέοντος αἴθωνος μεγάλοιο ποδηνεκὲς, Κ, 23, quod gestabat Agamemnon in humeris, ad contegendum corpus contra frigus nocturnum in obambulando per castra. sic et de Diomede, 177. et hæc pellis alias una voce

dicitur ἡ λεοντῆ, *ein löwenpelz, (a lion's skin.)* οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραΐζων, ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκὴ, Π, 752, nam ἰδιότης leonis est, ut coram et a fronte adoriatur hostem, non a tergo, conf. στῆθος. οὐ πορδάλιος τόσον μένος οὐδὲ λέοντος, Ρ, 20. ὅτε θηρητὴρ ἐπισεύῃ κύνας λέοντι, Λ, 293. ὥστε λέοντα, Ε, 136—147. et 476, καταπτώσσουσι, κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα. οἵτε σὲ πεφρίκασι, λέοντα ὣς μηκάδες αἶγες, Λ, 383. et 547—556, ὡς δ' αἴθωνα λέοντα —, et indicatur ibi, timere eum ignes: cujus causa est τὸ ἔνθερμον αὐτοῦ καὶ οἷον πυρῶδες. eandem ob naturam calidam οὐδὲ μύει κοιμώμενος, καὶ γεννᾶται ὁρῶν, nascitur videns. hinc et ossa ejus sunt πάνυ πυκνὰ καὶ στεῤῥὰ, quæ ignem reddunt, si vehementius terantur. αἴθων igitur dicitur, non tantum ob colorem fulvum, sed et ob igneam ejus naturam, ὡς διάπυρος: unde et signum cœleste, in quo sol versatur tempore calidissimo, appellatum est ὁ λέων. ἐπῶρσεν αὐτὸν 'Αργείοις, ὡς λέοντα βουσὶν, Μ, 293. ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντα αἴθωνα δύνανται ποιμένες μέγα πεινάοντα δίεσθαι, Σ, 161—164. ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ Ζεὺς θῆκεν, Φ, 483, inquit Juno ad Dianam, cui subitæ mortes mulierum attribuuntur. et hoc loco iterum ὁ λέων etiam genus fœmininum exprimit. λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν, Ε, 782. Π, 256. Ο, 592. et hæc forma est poëtica. communis altera est, Χ, 362, οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν (inter leones et homines) ὅρκια πιστὰ, fœdera certa. οἵω τώγε λέοντε δύω, Ε, 554—560. nam leæna duos tantum edit uno partu, habens tantum δύο μαζούς. præterea leæna semel tantum parere dicitur, quia primus fœtus, ut perhibent harum rerum periti, uterum matris perdit. Cæterum δύω non est absolute pleonasticum: nam apud poëtam dualis æquivalet plurali sæpe: et ob hanc ἀοριστίαν, certitudinis causa additur δύω. sic, ὥστε δύω λέοντε, Ν, 198—202, quam parabolam accusant quidam, dicentes, non solere leones societatem jungere ad venandum, sed quemque pro se capere sibi prædam. sed isti critici frustra postulant, ut tota parabola semper toti conveniat rei. quod raro admodum fit. nam h. l. non περὶ συμμαχίας (de auxilio in pugnando) parabola est condita, sed περὶ μόνης ἅρσεως ἑνὸς σώματος ὑπὸ δύο τινῶν: et addunt prisci, ὅτι νοητέον, ὡς, ἑνὸς ἁρπάσαντος λέοντος, συναρπάζει καὶ ἕτερος ὑπαντώμενος, καὶ ἑκάτερος ἄγει ἄγραν ἑαυτῷ, quod, si unus leo arripuit prædam, accurrit et alter una arripiens, et alteruter aufert sibi prædam qui fortior est: et hoc unum, quando duo unum corpus arripiunt, parabola pingere voluit poëta. sic, ὥστε λέοντε δύω, Κ, 297. σμερδαλέω δὲ λέοντε δύω, Σ, 579—586. πρώτιστα λέων ἐγένετο ἠϋγένειος, de Proteo, δ, 456. et 791, ὅσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ δείσας, ubi Penelope comparatur cum leone insidiis clauso et timente sibi, nihilque conante fortiter. βῆ δ' ἴμεν ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ζ, 130—135, ubi parabola solam ἔκπληξιν γυναικῶν pingit. ἤσθιε ὥστε λέων, ι, 292, 293, de Cyclope: nam ita vorant leones, uni parti corporis quam semel appetierunt inhærentes, donec plane sit absumta, non vero ut canes qui nunc hanc nunc illam partem admordent et lacerant. ἐν ξυλόχῳ (lustro) κρατεροῦ λέοντος, δ, 335—340, ρ, 126—131. ἀμφί μιν (circa eam, Circen) λύκοι ἔσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες, κ, 212, 218, non mutati ex hominibus, sed veri, mansuefacti a Circe vi medicaminum. et 433, ποιήσεται ἡμᾶς λέοντας. χαροποί τε λέοντες, λ, 610. de leone est proverbium: ξυρεῖν λέοντα, tondere leonem, de re quæ fieri nequit: nam vivus leo a nemine tonderi potest. Vide sub σῶμα, et σῦς prope initium.

ΛΗ'ΒΩ, (pro quo communis usus dixit λαμβάνω) f. λήψω, f. 2. λαβῶ. capio, prehendo, sumo. tango. *ich fasse, ergreife, (I lay hold of, seize.)* si idem est quod ἅπτομαι, ut *partem* aliquam apprehensam aut contactam notet; regit genitivum. ἔλλαβε (pro ἔλαβε) χειρὶ γενείου, contigit manu mentum ejus, Θ, 371. λάβε γούνων σκαιῇ, Α, 500. coll. 407, λαβὲ γούνων. sic, λάβε, 557. ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων, Φ, 68, i. e. ἥψατο. sic, κ, 323. λαβὼν γούνων, Ζ, 45. κ, 264. χ, 310, λάβε γούνων 'Οδυσσῆος. coll. 337, 342. ζ, 142. λάβε πέτρης, ε, 428. ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε, γούνων, εἴ πως οὗ πεφίδοιτο, λαβὼν, Υ, 464, ubi γούνων pertinet ad λαβών: et distinguendum est ibi ut posuimus. χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ, ἐτίναξε, λαβοῦσα, prehendens eam manu sua ad peplum venustum, concussit eam, Γ, 385. λαβὼν ποδὸς, prehendens eum pede, Φ, 120. Κ, 490. et ποδῶν, Σ, 155. ποδὸς, σ, 100. φάρυγος λάβε, τ, 480, quo loco χεῖρ' apocopatum, est pro χειρὶ, pertinens ad δεξιτερῆφι, et ad ἐπιμασσάμενος, admovens tactu. proprie tamen hoc verbum regit accusativum objecti totius, ut per genitivum deinde pars ex toto indicetur. αὐτὴν (τὴν στρουθὸν) πτέρυγος λάβεν, Β, 316. αὐτὸν κόρυθος, *beym helme, (by the helmet,)* Γ, 369. τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε, Δ, 463. ἀγκὰς λαβέτην ἀλλήλων, complectebantur ambo se, Ψ, 711. sæpe tamen et pars quæ prehenditur, est in accusativo, λαβὲ γούνατα αὐτοῦ, Ω, 465. et 478, χερσὶν λάβε γούνατα 'Αχιλλῆος. et recentiores dicunt, λαβέσθαι τοῦτο, *das ergreifen, anfassen, (the seizing, grasping.)* λαβὼν μέσσα τὰ τάλαντα, libram in medio prehendens, Θ, 72. Χ, 212. χόλος ἔλαβεν αὐτὸν, Α, 387. Ζ, 166. μὴ ἐμὲ οὗτός γε λάβοι χόλος, ne me talis sane capiat ira, Π, 30, quam iram detestatur Patroclus. ἔλλαβε φόβος πάντας, Λ, 402. αὐτὸν, Ν, 470. τρόμος γυῖα, Θ, 452, Ω, 170. αὐτοὺς ἄχος, Ξ, 475. Π, 599. et 548, πένθος. μένος θυμὸν, Ψ, 468, conf. μένος. κάματος γυῖα, Δ, 230. ἄλγος μὶν, Ε, 394. ubi hi affectus velut captivantes aliquem innuuntur. λάβε χερμάδιον, Ε, 302. Θ, 321. Υ, 285. ἡνία, habenas, Ε, 328. Θ, 116. εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν, Β, 261. τάγε (ἡνία) ἔλαβε χερσὶ, Ρ, 620. οὐδὲ ἔλαβε, apprehendere non poterat manibus, sc. apparens spectrum, Ψ, 100. χεῖρα δεξιτερὴν αὐτοῦ, Ω, 672. ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει, Ο, 716, postquam attigit et apprehendit, nequaquam remittebat. sic et Π, 762.

priori loco erat de nave quam prehenderat, cum Patroclus pedes ejusdem teneret. αὐτοῦ δύο παῖδε λάβε, deprehendit hostiliter, *bekam er in seine hände, (he got into his hands,)* Λ, 126. sic, Ε, 159, Πριάμοιο δύω παῖδε: ut λαβεῖν sæpe et de occidendo ponatur. δὴν μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε, diu eum impotentia loquendi tenuit, Ρ, 696. δ, 704, coll. 705. ἔλλαβε ἔντερα χερσὶ, intestina per vulnus in ventre effusa, Υ, 418, coll. 420. σὺ ἐν χείρεσσι λάβε αἰγίδα, Ο, 229. κάρη λάβε παιδὸς, caput filii sui apprehendit manu, Σ, 71. ἐσσυμένως λάβε ἄεθλον, propere apprehendit præmium suum, Ψ, 511. ὄφρα λάβωμεν ἀσπίδα, ut capiamus in parte prædæ clypeum illum, Θ, 191. προφέρει μάστακα, ἐπεί κε λάβῃσι, pro λάβῃ, Ι, 324, adfert os plenum cibi, quamprimum nacta est avis: et præcedit προφέρῃσι, dorice, pro προφέρει, cui cave Iota subscribas, est enim terminatio per dialectum pro ει. κατεσθίει, ὅν κε λάβῃσι, de delphino, vorante pisces captos, Φ, 24. ἵνα δαῖτα λάβῃσι, sc. leo, Ω, 43. et 480, ὅταν ἄνδρα ἄτη πυκινὴ λάβῃ, quando quem corripit magnum delictum. ὃν δὲ λάβοιμι, quemcunque corriperem, Ο, 22, *wen ich etwa fassete, (whomsoever I might seize.)* εἰ τούτω κε λάβοιμεν, si hos duos equos capere possemus, Ε, 273. et Θ, 196, hæc duo, clypeum Nestoris, et thoracem Diomedis. ὅπως τούσδε ἵππους ἐλάβετον, quomodo hosce equos nacti estis vos ambo, Κ, 545. χεῖρας δ' ἀλλήλων λαβέτην, manus invicem apprehenderunt amice, Ζ, 233, pro ἐλαβέτην. et 427, ἀπέλυσε τὴν, λαβὼν ἄποινα, dimisit eam liberam, accipiens pretium redemtionis, *da er angenommen, (having received.)* coll. Α, 20. ὁμοῦ λαβὼν, simul apprehendens, Δ, 122. ποιμαίνοντα ἐπὶ ὄεσσι (apud oves) λαβὼν, cum deprehendisset eum pascentem, Λ, 106, et sermo est de capto viro nobili. et 114, ὀδοῦσι, dentibus corripiens; de leone. sic et 175. et 238, τόγε χειρί. et 841, ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἦγεν αὐτὸν, sub pectore complexum eum duxit, amice: i. e. ἐπὶ τῷ στήθει αὐτὸν ἀγκαλισάμενος. χειρὶ λαβὼν ἐπέρη τὸν πόκον, Μ, 452, manu una capiens vellus. τεύχεα λαβὼν δεῦρο ἴθι, armis sumtis huc veni, Ν, 235. ἐκ χηλοῦ (e cista) τὸ δέπας, Π, 228. ὀδοῦσι, de leone, Ρ, 63. et 678, καί μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμὸν, de aquila rapiente leporem. μάστιγα (scuticam) χειρὶ, Τ, 396. αὐτὸν ἦγε λαβὼν, abduxit captivum, Φ, 36. τὰ πρῶτα, sc. ἄεθλα, præmia, Ψ, 275, accipiens. et 695, χερσὶ, ὤρθωσε, apprehendens manibus erexit eum. χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες, datis dextris invicem, Φ, 286, sc. ἡ Ἀθήνη καὶ ὁ Ποσειδῶν. τόγε (ἔγχος hastile) χειρὶ λαβοῦσα Ἀθήνη, manu tangens, ut repelleret, Ε, 853. τόξα λαβοῦσα θυγατέρος, Φ, 504. οὐκ ἀΐεις, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης, α, 298, nonne audis, qualem famam habeat ille? μάστιγα καὶ ἡνία, ζ, 81, prehendit manu. sic, τόξον, χ, 71. δίσκον, θ, 186. δέπας, ο, 102. τόξον καὶ βέλος, φ, 148. ἄνδρες δυσμενέες ἔλαβόν σε παρὰ οἴεσσιν, ο, 386, ceperunt te deprehendentes ibi. εἴ τινα λάβοι στείχοντα θύραζε μετὰ οἴεσσι, comprehendere posset, ι, 418, *fassen könte, zu fassen bekäme, (might hold, might seize.)* εἰσόκε αὖτις θυμὸν λάβητε ἐν στήθεσι, recipiatis animum, κ, 461. οὐ μὲν ἐγὼ τανύω, λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος, φ, 152, conf. τανύω. ἢ γούνων λαβὼν κούρην, ζ, 142. et 147, μή οἱ γοῦνα λαβόντι (tangenti) χολώσαιτο κούρη, coll. 169. χείρεσσι λαβὼν κοντὸν, ι, 487. ἐρετμὸν, λ, 120, coll. ψ, 268. ἀσπαίροντα, palpitantem piscem, captum hamo, μ, 254. ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα, assumens mihi, ο, 269. ἐκ κανέου, υ, 300. χειρὶ πειρήσατο νευρῆς, λαβὼν τὸ τόξον, φ, 410. λαβὼν ἔκυσε χεῖρα Ὀδυσσέως, ω, 397. λαβόντες ἐκ πόλιος ἀλόχους καὶ κτήματα, ι, 41. μῆλα, λ, 4, et priore loco, hostiliter; posteriore, suas pecudes. ἥ με λαβοῦσα (excipiens hospitaliter) ἐνδυκέως ἐφίλει, η, 255, *nahm mich auf und that mir alles gutes, (received and treated me most kindly.)* μή ἑ λαβοῦσα, ne illa, contrectans eum manu, τ, 390. et 467, χείρεσσι. ἣ κύσσε κάρη, καὶ χεῖρε λαβοῦσα, Penelope Ulyssis, ψ, 87, i. e. δεξιωσαμένη. ἐλλάβετο αὐτῆς, sc. τῆς σχεδίης, apprehendit ratem eamque tenuit natans, ε, 325, *er ergriff es, (he laid hold of it,)* coll. 428. εἴπως σὺ τὸν δύναιο λελαβέσθαι, si forte tu hunc possis comprehendere, δ, 388, ionice pro λαβέσθαι: nam Iones aut non amant augmentum, aut nimis amant. ὁ λάβης, ητος, nomen canis venatici, a λαβεῖν τὰ θηρία, *greif, (to seize.)* Aristoph. Vesp. 832. sicut a δάκνειν est ὁ δάκης, ητος.

λήγω, f. ξω. (Λέγω) finire facio, cessare facio, desino. est a λέγω, pono, depono. σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις, Κ, 164, tu quidem a labore nunquam cessas, *du legest das mühsame arbeiten doch nie ab, (thou never desistest from labour.)* οὔπω λῆγε (ἔληγε) χόλοιο, Α, 224, nequaquam desinebat iram suam et contentionem, ἔριδος. nam cum genitivo notat hoc verbum, παύομαι. sed cum accusativo, παύω. Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε (ἔληγε) μένος μέγα, non cessare faciebat impetum suum magnum, Ν, 424, i. e. οὐκ ἔπαυσεν. οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, suum impetum istum, Φ, 305. ponitur et sine casu. οὐδὲ ἔληγε μέγας θεὸς, Φ, 248, non destitit, non quievit, *er liess nicht nach, (he did not desist.)* et 224, οὐ πρὶν λήξω ἐναρίζων αὐτοὺς, non prius desistam ab occidendo eos. ἔμπης οὐ λήξω, omnino tamen non cessabo, Τ, 423, *werde nicht ablassen, (will not cease.)* ἄναξ, ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο (σοῦ) δ' ἄρξομαι, Ι, 97, ubi est ὑστερολογία quidem, quales plurimæ in poëta; consulto tamen posita: nam τὸ λήγειν habet reprehensionem modestam regis, τὸ ἄρχεσθαι vero laudationem; et ab hac vult incipere. simul id volunt tecte hæc verba: tu omnium adversorum nobis es causa, tu etiam ea omnia finire potes si vis. σὴ ἀρχὴν καὶ τέλος τοῦ λόγου ποιήσομαι, ὡς περὶ πλείονος σὲ τῶν ἄλλων τιθέμενος. Ἀργεῖοι ἔληξαν φόνοιο, desierunt a cæde, Ζ, 107. δέγμενος (exspectans) Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδων, quando finem facere vellet canendo, Ι, 191, *wenn er aufhören würde zu musiciren, (when he*

should cease to sing.) sic cum participio etiam supra ex Φ, 224. et Ω, 87, ὅτε λήξειεν ἀείδων ἀοιδός. οὐδέ κεν ὧς (οὕτως) χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο, ne sic quidem (si mihi vel omnia vestra daretis) cessare facerem manus meas a cæde, χ, 63, et ibi phrasis est plena, in notione activa: sine casu quarto notaret παυθήσομαι, *wollte ich aufhören, (I would cease.)* ἀλλ' ἄγε, λῆγε ἔριδος, desine a contentione, Α, 210, moderare eam, modum ei fac. sic et Φ, 359, coll. 360. χοροῦ νέον λήγοντα, recens desinentem a saltando, Γ, 394, nam mundiores vestes celeriter sibi induerat Paris, post reditum ex certamine: *der jetzt erst zu tanzen aufhöret, (who has just ceased dancing.)* ληγέμεναι (pro λήγειν cum paragoge Attica; et infin. pro imperativo, λῆγε) δ' ἔριδος κακομηχάνου, Ι, 257. οὐκ ἔμελλες λήξειν ἀπατῶν, ν, 294, non eras destiturus a fallaciis.

λήθη, ης. ἡ. (Λήθω) oblivio. μή σε λήθη αἱρείτω, Β, 33, ne te oblivio capiat, noli oblivisci. τὸ λῆθος, εος, dorice τὸ λᾶθος, est idem. Theocr. Id. 23, 24. utrumque ponitur de mythico illo fluvio apud inferos, i. e. de statu mortuorum, qui memoriam omnem rerum humanarum abjecerunt. Vide sub ἔκλησις, et παῖς aliquanto a fine.

ΛΗ´ΘΩ, f. ήσω. f. 2. αθῶ. lateo, it. latere facio, celo. αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω, inquit Jupiter ad Junonem, Α, 561, semper quidem arbitraris de me, neque te lateo; *du denkest immer was ich etwa denken mag, und weissest alles was ich thue, (thou art always scrutinizing my thoughts and actions:)* descriptio rixosæ uxoris, coll. 558, ὀΐω, et 557, 555. οὐδέ σε λήθω κινύμενος, Κ, 279, inquit Ulysses ad Minervam, precans: non te lateo, non tu negligens mei es, si moveor ad rem agendam, *meine unternehmungen sind dir nicht verborgen, du nimmst antheil daran, du stehest mir bey, (my undertakings are not concealed from thee, thou takest an interest in them, thou assistest me.)* ἄλλον πού τινα μᾶλλον λήθω μαρνάμενος, σὲ αὐτὸν δὲ ὀΐω ἴδμεναι, alius quidem fortasse magis ignorat me qualis sim in pugnis, te ipsum vero arbitror id certo scire, Ν, 273, inquit Meriones ad regem et socium suum Idomeneum. οὐδέ σε λήθω, ἧς τιμῆς ἔοικέ με τετιμῆσθαι μετὰ Ἀχαιοὺς, Ψ, 648, inquit Nestor senex, honoris præmio donatus, ad Achillem: neque ignoror a te, quo pretio habendus sim inter Achæos. οὐδέ με λήθεις, ὅτι θεῶν τις ἦγέ σε δεῦρο, Ω, 563, nec ignoro de te, quod deorum aliquis te duxerit huc, inquit Achilles ad Priamum. οὔτι με λήθεις, video te in omnibus, non quidquam lates me, σ, 91, inquit Penelope ad ancillam malam. coll. 88, οὔτις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν λήθει ἀτασθάλλουσα αὐτὸν, sc. Τηλέμαχον, nulla mulier, i. e. ancilla, improbe agens latet eum. οὐδέ ἑ λήθει, et probe scit, non negligit, Ψ, 323, i. e. intelligit, πῶς ἡνιοστροφήσει τοὺς ἵππους, τὸ πρῶτον, i. e. προ τοῦ εἰς τὸ τέρμα ἐλθεῖν. et 326, οὐδέ σε λήσει, neque incognitum tibi manebit, facile id agnosces. et 416, οὐδέ με λήσει, neque me fallet, coll. 415. σῆμα δέ σοι ἐρέω μάλα ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει, λ, 125, signum tibi dicam valde luculentum et ab aliis distinguendum, quod te certe non fallet, quod tu certe advertes. et 101, οὐ γὰρ ὀΐω λήσειν (sc. σὲ) Ἐννόσιγαιον, non enim arbitror te incognitum fore Neptuno: coll. 100. οὐδέ με λήσεις, inquit Minerva ad Ulyssem, ν, 393. οὐδέ σε ἠριγένεια λήσει ἐπερχομένη, χ, 198, aurora te non fallet adveniens; inquit Eumæus ridens ad Melanthium misere suspensum manibus et pedibus vivum. sic, οὐδέ μιν (Achillem lugentem et insomnem) ἠὼς φαινομένη λήθεσκεν, ionice pro ἔληθε, Ω, 13, non latebat eum exoriens aurora. τρίετες (per triennium) μὲν ἔληθε δόλῳ, latebat hac arte sua, *blieb mit der list verborgen, dass es niemand merkete, (she kept her scheme concealed, so that no one discovered it,)* β, 106. ω, 140. et τ, 151, τρίετες μὲν ἔληθον ἐγώ. et sine augmento hoc imperfectum, ἀλλ' οὐ λῆθε Ἀδάμαντα, Ν, 560, hunc non fallebat ille. νόον πυκινὸν Διὸς, Ο, 461, Jupiter id sensit. οὐκ Ἀθήνην, κιὼν ἀπὸ σταθμοῦ, π, 156, vidit eum Minerva, cum iret ex stabulo rustico. οὐ Κίρκην ἐλθόντες ἐλήθομεν, μ, 17. φίλους λήθοντε (particip. præs. in duali) τοκῆας, Ξ, 296, de Jove et Junone, in domo paterna jam concumbentibus. quo fortasse notatur tempus, cum aër et æther nondum erant actu secreti, sed confusi. si modo in Homero talia sunt quærenda, et is non potius ad mores hominum digitum intendit. πάσας δὲ Τρωὰς λάθεν, pro ἔλαθεν, Γ, 420, incognita manebat omnibus matronis, nulla earum id animadvertebat. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης, Ξ, 1, qui ergo non incuriosus erat rerum, nec dissolutus, etsi bibens: nam bonus vir, etiam ἐν καιρῷ ἀνέσεως, quum remittit se a labore, πάνυ προσεκτικός ἐστι, ad omnia est attentus. οὐ λάθεν Ἕκτορα, Ο, 583. οὐ Δία, Π, 232. οὐδ' Ἀτρέος υἱὸν, Ρ, 1, 89. et 626, Αἴαντα. et 676, αἰετὸν οὐκ ἔλαθε πτὼξ, lepus. οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαο πάϊς Ἥρην, Υ, 112. οὐκ Ἀθήνην Ἀπόλλων, Ψ, 388, i. e. prudens attentio herois celeriter sensit hoc infortunium. ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλὰ, ι, 282. τοὺς δ' οὐ λάθε νηῦς, μ, 182, Sirenes animadverterunt navem accedentem. ἔλαθον δέ, ἑ θυμὸν ἀπούρας, ν, 270, non sum visus a quoquam, quum eum interficerem. αὐτοὶ οὐ λάθον Ζῆνα, Ω, 331. λαθέτην δέ μιν ἔνδον ἐόντα, hi duo fefellerunt eum intus versantem, cum ipsi essent ante januam, χ, 179, is non sensit eos. μή σε λάθῃσι (pro λάθῃ) κεῖσε ἐξορμήσασα ναῦς, ne tibi incognita sit navis excurrens eo, μ, 220, i. e. ut advertas bene hunc cursum. εἴπερ τὸν (κύνα) λάθῃσι (ὁ νεβρὸς, hinnulus) καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, deprimens se sub fruticeto, Χ, 191. et 193, οὕτως Ἕκτωρ οὐ λῆθε (ἔληθε) ποδώκεα Πηλείωνα, non fallebat eum, non incognitus manebat ei. μὴ λάθοι (τὸ σῆμα) αὖτις ἰόντε, ne lateret id signum regredientes ambos noctu, Κ, 468. οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, vigiles non sane falleret, Ω, 566. μή ἑ λάθοι παριὼν, ne

præteriens, vel potius accedens, lateret eum, δ, 527. et nota huc celebrem versum Eurip. Med. 332, a Bruto in supremis suis usurpatum, Ζεῦ, μὴ λάθοι σὲ, τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν. sed cave ibi eruditissimum Barnesium audias de versu sequenti conjectantem: nihil enim fingi potest frigidius. neque στρατιώτης τὶς τῶν τυχόντων confecit virum illum, sed tribunorum aliquis. λαθὼν φύλακας, I, 437. 'Αγαμέμνονα, Λ, 251, cum is id non adverteret. ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθὼν, de muro desiliebat sic ut nemo animadverteret, M, 390. στῆ λαθὼν, O, 541, stabat in clandestinis insidiis, ut alter eum non adverteret. πυλαωροὺς, cum falleret et incognitus maneret custodibus portæ, Ω, 681. Εὔμαιον, ϱ, 305. ergo hæc *activa* forma sic semper intransitive apud poëtam. sed forma *media*, λήθομαι, obliviscor, non cogito. σὺ δὲ λήθεαι, tu autem oblivisceris ea præcepta, I, 259. Λ, 789, estque exprobratio cum adhortatione juncta: refertur simul ad προθυμίαν priscam, 781, cujus nunc sit oblitus. Θέτις δ' οὐ λήθετο ἐφετμῶν, non obliviscebatur præcepta vel mandata, A, 495. οὐκ ἐλήθετο συνθεσιῶν, E, 319, mandata. οὐ χάρμης, pugnam, M, 203, (ubi deberet esse ληθόμενον) 393. δόλου οὐ 'Οδυσσεὺς, artem, Ψ, 725, nam luctatoribus licebat dolo uti, non vero cursu aut curru certantibus. οὔποτε λήθετο θεῶν, nunquam obliviscebatur deorum, Ω, 427, quæ est laus Hectoris ex ore Jovis. ἀλλ' οὐδ' ὣς τοῦ λήθετο, at ne sic quidem obliviscebatur eum absentem, β, 23. οὐκ ἀπειλῶν, ν, 126, Neptunus non obliviscebatur minas suas contra Ulyssem. οὐ συβώτης ἀθανάτων, ξ, 421, *er vergas gottes nicht, (he did not forget the gods.)* λήθοντο δὲ χάρμης, et obliviscebantur pugnam, P, 759. οὔποτε λήσομαι αὐτῶν, nunquam obliviscar sermones istos tuos, α, 308. οὐκ ἄϱ' ἔμελλες οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ (contra me) χόλου εἵνεκα τευχέων, λ, 553, inquit Ulysses ad umbram Ajacis apud inferos. ἢ λάθετο (pro ἐλάθετο) ἢ οὐκ ἐνόησε, aut oblitus erat, aut nunquam proposuerat sibi id faciendum, I, 533, ubi sermo est de Œneo, Dianæ non sacrificante inter cæteros deos. cæterum est χολοποιὸν (iram movens) magnatibus, si vel omnino non agnoscuntur, vel semel agnitos non esse in præsenti memoria. in hoc versu τὸ, ἢ οὐκ, in scansione valet pro unica syllaba longa; ut appareat, elisiones vocalium esse et in Græca poësi: et hæc figura sæpissime obvia apud poëtam. οὐκ ἐλάθοντο ἀλκῆς, non obliviscebantur fortitudinis suæ, N, 835. λάθοντο δὲ ἀλκῆς, O, 322. Π, 357. οὐδὲ θεοὶ λελάθοντό σου, Δ, 127, non obliti sunt dii te; ubi est Ionica reduplicatio, pro ἐλάθοντο. μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος, ἀλκῆς τε λάθωμαι, ne obliviscar roboris et fortitudinis, si vinum bibero, Z, 265, i. e. μὴ ἀμιλλήσω τοῦ ἀνδρίζεσθαι: quod est oppositum τοῦ, μνήσασθαι ἀλκῆς. nam voluptates gustatæ avertunt facile animum a labore. sic et X, 282. μὴ φυλακῆς ἐπιπάγχυ λάθωνται, ne excubiarum et vigiliarum omnino obliti sint, K, 99. et 243, πῶς ἂν ἐγὼ 'Οδυσῆος λαθοίμην, inquit Diomedes, electurus sibi socium; quomodo oblivisceerer illius: quod modeste, et Ulyssi ipsi non invidiose apud alios principes, dictum. sic et α, 65, ubi loquitur Jupiter. ἵνα πάγχυ λαθοίατο (pro λάθοιντο, obliviscerentur) πατρίδος αἴης, κ, 236. ὄφρα λελάθῃ ὀδυνάων, O, 60, ubi hoc præter. perf. m. conj. est *active* positum, pro, ἐπιλησθῆναι ποιήσῃ, ut Apollo Hectorem oblivisci faciat dolorum ex vulnere. possit tamen et intransitive sic intelligi, ut Hector obliviscatur; ut sit aor. 2. m. conj. cum reduplicatione Ionica. apud Pindarum (vide compositum ἐπιλήθω) est λέλαθα, præt. perf. m. pro ἐπελαθόμην, oblitus sum. λαθέσθαι βουλῶν Ζηνὸς, oblivisci consiliorum et voluntatis Jovis, non intelligere voluntatem ejus, M, 235. νόστου, ι, 97. et 102, νόστοιο λάθηται. οὐ δυνάμην ἄτης λελαθέσθαι, non poteram oblivisci erroris mei, sed pervidebam eum tunc, T, 136, Ionica reduplicatione pro λαθέσθαι. sic, μή τις ἀπειλῶν λελαθέσθω, pro λαθέσθω, ne quis obliviscitor minarum, Π, 200. etiam *forma passiva* notat, obliviscor, celor. τῶν δὲ λέλασται, horumque oblitus est, de his non cogitat, E, 834, præter. pass. dorice pro λέλησται: et hic dorismus obtinet in hoc perfecto passivo. τῶν, sc. 'Αργείων, vel, ὧν ὑπέσχετο, promissorum suorum. τί παθόντε λελάσμεθα ἀλκῆς, quid accidit nobis ut obliti simus fortitudinis, Λ, 313. νῦν πάγχυ λελασμένος εἷς ἐπικούρων, omnino oblitus es auxiliatores tuos, Π, 538. et 776, λελασμένος ἱπποσυνάων, oblitus rei equestris. sic et ω, 40. ἐμεῖο λελασμένος, mei oblitus, Ψ, 69. λελασμένος ὅσσα ἐπεπόνθει, oblitus, quot et quanta passus esset, ν, 92, de Ulysse dormiente cum transportaretur in Ithacam: et hic est effectus somni profundi, in hac quoque re similis morti: mortui enim finguntur bibere τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ, i. e. requiescunt, non conscii miseriarum hujus vitæ. quanquam hoc figmentum recentiorum, et hoc oblivionis poculum, ignorat Homerus: apud quem et post mortem consciæ sibi præteritorum et præsentium sunt animæ, ex sententia priscorum sapientum. οὐδ' ἐμὲ φημὶ λελασμένον ἔμμεναι (εἶναι) ἀλκῆς, N, 269, quod honestius dictum, pro δειλίαν.

ληϊὰς, άδος. ἡ. (Ἕλω) fœmina capta bello aut prædatione. ληϊάδας δὲ γυναῖκας, Υ, 193, mulieres in præda abductas, δουλίδας.

ληϊβότειρα, (Βοῦς) vel ionice ληϊβοτείρη, ης, ἡ. ἡ διαβοσκομένη ἀλλότριον λήϊον, depascens segetem, vicini nimirum et alienam. est apud poëtam epitheton suis voracis, σ, 29, ἐκ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, συὸς ὡς ληϊβοτείρης, omnes dentes ex maxillis ei excuterem, tanquam sui segetem depascenti. nam talem bestiam, ex lege apud Cyprios, ἐξωδόντιζον οἱ δεσπόται τοῦ χωρίου, possessores agri dentes excutiebant bestiæ, *brachen der sau die zähne aus, und schickten sie so ihrem herrn wieder, (knocked out the sow's teeth, and sent her back in that state to her owner.)* et sus est vorax

animal, quod agros et hortos facile infestat. masculinum esset ὁ ληϊβότηρ, *der die saat abfrisset, (that devours the crop.)*

ληΐζομαι, f. ίσομαι. (῞Ελω) prædor, prædas ago. δμωαὶ δ' ἃς 'Αχιλεὺς ληΐσσατο, ancillæ quas prædando ceperat, Σ, 28. δμώων οὕς μοι ληΐσσατο δῖος 'Οδυσσεὺς, servorum quos mihi (filio et hæredi suo) prædando peperit Ulysses, α, 398. ergo bellicosum patrem innuit fuisse, qui servos ex præda bellica ceperit. πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληΐσομαι, ψ, 357, multa ipse colligam prædando, i. e. ἀκόντων ἀφέλωμαι, ab invitis rapiam, in opposito ad δώσουσι, 358: et hic non Ithacenses suos, sed remotiores Samios, Zacynthios, aliosque, et ob id contumaciores, intelligit, quos vi coërcendos esse videbat. præterea prædandi studium ex hostibus erat eo tempore regium. cæterum ἡ λεΐα et ἡ ληστεία multum differunt: prior fit bello, altera latrocinando. forma etiam activa, ληΐζω, alibi in usu est.

λήϊον, ου. τό. (Γάω) seges stans in agro. it. ager ipse in quo seges stat. *ein acker voll stehender saat, (a field of standing corn.)* est pro γήϊον, ab ἡ γῆ. sic μόγις et μόλις permutant τὸ γ in λ. dorice dicitur τὸ λαῖον, unde est λαιοτομεῖν, metere, apud Theocr. 10, 3. reperitur et τὸ λῇον. nomen proprium ὁ Λάϊος sine dubio inde ortum est, ut notet hominem multi agri frugiferi. ὅτε κινήσει Ζέφυρος βαθὺ λήϊον, Β, 147, quando Zephyrus movet altam segetem, longos et densos culmos habentem. κείρει ὄνος βαθὺ λήϊον, Λ, 559, depascit asinus segetem, ὑψηλοὺς καὶ εὐτραφεῖς ἀστάχυας habentem. ὡσεὶ περὶ ἀσταχύεσσιν ἐέρση ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι, Ψ, 599, ut circa aristas auctæ segetis ros circumfunditur. μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ εἰς ὥρας ἀμῷεν, ι, 134, admodum profundam segetem quovis anno semper meterent. coll. 133, nam τὸ λήϊον est ἐπετέσιον, ἄμπελος contra diu est ἄφθιτος. λήϊον ergo est διττόν. αὐτὸ γὰρ τὸ ὑποκείμενον ἔδαφος sic dicitur, *das kornfeld, (a corn-field,)* καὶ οἱ ἀστάχυες δὲ λήϊον λέγονται καὶ αὐτοί. prior significatus est proprius, alter synecdochicus. ἐπικλίνεται γοῦν τὸ λήϊον, οὐ κινούμενον αὐτῷ δὴ τῷ ἐδάφει, ἀλλὰ τοῖς ἀσταχύεσσιν. καὶ ὥσπερ ἡ μάχη φρίσσει ἐγχείαις, οὕτω τὸ λήϊον ἀνάπαλιν ἐπικλίνεται ἀσταχύεσσιν.

ληΐς, ίδος. ἡ. (῞Ελω) præda quæ capitur et abigitur. ἡ λαφυραγωγία. ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδα, quandocunque dividemus prædam ex capta urbe, Ι, 138, 280. ληΐδα δ' ἐκ πεδίου (ex agris) συνελάσαμεν πολλὴν, coegimus multam, Λ, 676. ὄφρα σφὶν ληΐδα πολλὴν ῥύοιτο, ut ille murus ipsis prædam suam multam tueretur, quam coegerant, Μ, 7. λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν, cum cepisset portionem prædæ, Σ, 327. πλαζόμενοι κατὰ ληΐδα, circumvagantes et sectantes prædam bellicam, γ, 106. λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, sortitus in divisione partem suam prædæ, ε, 40. ν, 138. et 262, οὕνεκά με στερέσαι (privare) τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης. et 273, καί σφιν μενοεικέα ληΐδα δῶκα, et illis satis prædæ bonæ dedi. ἐκ Τροίης ἄγεται (portat) κειμήλια καλὰ ληΐδος, κ, 41. καί σφιν Ζεὺς ληΐδα δῴη, ξ, 86, prædam concesserit agendam.

ληϊστήρ, ῆρος. ὁ. (῞Ελω) prædator, *ein beute macher, (one who takes booty.)* est idem fere qui ὁ ληστής, οῦ. nam antiquis et τὸ πειρατεύειν (piraticam facere) non erat πάνυ ἐπίψογον οὐδὲ αἰσχρὸν οὐδὲ ἄδοξον: de qua re conferatur Thucydides. Hinc Nestor interrogat Telemachum, ejusque comitem Minervam, cum ad se mari venissent, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε, οἷά τε ληϊστῆρες, ὑπεὶρ ἅλα, γ, 73, *oder kreuzet ihr, ohne weitere geschafte, blos beute hie und da zu machen, auf dem meere herum? (or are ye cruising about at random on the sea, without any other business, than merely to make what booty ye can?)* quæ quæstio fuisset odiosa et inhumana, nisi πειραταὶ, οἱ, in suo genere fuissent honesti, et si τὸ ληΐζεσθαι φαῦλον ἐδόκει ἐπιτήδευμα. iisdem verbis interrogat Cyclops, sed alio sono, Ulyssem, ι, 254. sic Herodotus narrat de Thracibus, quod illis ignavum visum fuerit agrum colere, contra κάλλιστον rapto vivere. quod idem et antiquissimis Græcis visum, sic, ut sponsi sponsis darent munera præclarissima τὰ ληϊσθέντα. nota sunt, quæ Cæsar et Tacitus de Germanis hac de re narrent. sic et Ulysses fingit, se fuisse ἄνδρα ληστρικὸν, ξ, 224, seqq. ergo piratica antiquitus non infamis. ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν, π, 426, insequens Taphios prædatores. ἅμα ληϊστῆρσιν πολυπλάγκτοισι, ρ, 425, una cum prædatoribus late vagantibus per mare.

ληϊστός, ἡ, όν. (῞Ελω) in præda abactus, prædando captus. scribitur et λεϊστός. ληϊστοὶ γὰρ βόες, prædando parabiles sunt boves, Ι, 406. et 408, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ οὔτε λεϊστὴ, οὔτε ἑλετὴ, neque vi et prædando, neque aliis modis eligendo et sumendo, reparari potest, vita semel amissa. est ergo: quod pro præda agi potest et parari.

ληΐστωρ, ορος. ὁ. (῞Ελω) prædator idem qui ληϊστήρ. μὲ ἀνήρπαξαν Τάφιοι ληΐστορες, ἄνδρες ἀγρόθεν ἐρχομένην, me ex agro redeuntem rapuerunt piratæ, ο, 426.

ληΐτις, ιδος. ἡ. (῞Ελω) prædatrix, prædas agens. est epitheton Minervæ, armatæ illius sapientiæ: quæ eadem et σκυλήτρια 'Αθήνη dicitur; et ἡ ἀγελεία, ab ἄγειν λεῖαν, ἢ μέρος καὶ τὰ λάφυρα ἢ τὰ σκῦλα. καὶ τάγε (spolia ademta occiso hosti) 'Αθηναίῃ ληΐτιδι δῖος 'Οδυσσεὺς ὑψόσε ἀνέσχεθε χειρὶ, Κ, 460.

ληκέω, vide ΛΑΚΕ'Ω.

λήκυθος, ου. ἡ. (Κῶ) est ἀγγεῖον ἐλαιοδόχον, ampulla olearia. est a τὸ, ἔλαιον κεύθειν, quasi ἐλαιόκυθος. idem vas dicebatur ἡ ὄλπη, ab ἔλαιον πεπᾶσθαι, i. e. κεκτῆσθαι. et fiebant ista vasa plerumque ex pretiosa materia. δῶκε δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, deditque regina filiæ suæ rus proficiscenti oleum in aureo vasculo, ζ,

79, 215. sed ἡ vel ὁ λέκυθος, quem usus deinde et scripsit λέκιθος, est ἐν τοῖς ὠοῖς, vitellus in ovo, *der dotter im ey, (the yolk of an egg:)* deinde est et nomen εἴδους ὀσπρίων, speciei ex leguminibus, τοῦ πίσου et quidem ὀσπρίου κροκοειδοῦς, si pellis ei est detracta. et hoc nomen ex λέπω et κεύθω compositum est. hinc est ἡ λεκιθόπωλις, apud Aristoph. Plut. 427, *eine hökerin, die eyer, oder erbsen, feil hat, (a woman who sells eggs or pease.)* et idem Aristoph. in Lysistr. 562, ubi λέκιθος non ovum, sed pisum, *erbsen, (pease,)* notat, singulari collective posito.

λιάζω, f. άσω. (Λάω) agito, moveo celeriter et valde. passivum, λιάζομαι, f. λιασθήσομαι, amoveo me celeriter et omnino. nam est a λίαν, omnino, nimium, valde. Scholiastes Euripideus ab ἀλῶ, i. e. πλανῶ, it. ἐκκλίνω, esse putat, unde fiat ἀλίζω, et transposite λιάζω, ad Hecub. 100. sed ambages istæ videntur esse. conf. ἀλέω, vitare facio. ὁ δ' ὕπτιος λιάσθη, pro ἐλιάσθη, O, 520, ubi ὕπτιος notat inclinationem corporis pronam paullo; et ἐλιάσθη est proripuit se, amovit se, subduxit se: et utrumque simul, subductus est agiliter. et 543, ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη, pronus prolabebatur; ubi de graviter vulnerato, ut moreretur, est sermo, sicut priore loco de erepto ex vi hostili. πτερὰ πυκνὰ λίασθεν, pro ἐλιάσθησαν, Ψ, 879, ἡ τῶν πτερῶν πυκνότης ἐξέκλινεν, alæ prolabebantur. et sermo est de columba in aëre transfixa, ut collum et alæ propenderent moribundæ, et ipsa decideret. σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης, pro ἐλιάσθης, X, 12, tu autem huc cucurristi, παρεξέκλινας δρόμῳ, ἐξετράπης τῆς εὐθείας ὁδοῦ. ἀμφὶ θεαῖς ἐλιάζετο κῦμα θαλάσσης, Ω, 96, i. e. aqua marina ἐκινεῖτο λίαν ἀμφὶ αὐταῖς, (circa Iridem et Thetidem, adscendentes ex mari in aërem;) οἷά τι αἰσθητικὸν καὶ νοοῦν. καθὰ καὶ εἴ τις ὁδοῦ ὑπεξίσταται (de via decedit) διερχομένοις τοῖς κρείττοσιν: sic unda celeriter dimovebat se, locumque dabat transeundi: *die wellen wichen ihnen aus, (the waves left a passage for them.)* nam λιάζεσθαι est vel ἁπλῶς κινεῖσθαι, vel διαχωρίζεσθαι καὶ διΐστασθαι. σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμου, δ, 838, celeriter subduxit se visui in ventos, i. e. disparuit dea, quæ apparuerat Penelopæ. νόσφι λιασθεὶς, in secretum vel separatum locum amovens se, A, 349. Λ, 80, χωρισθείς. ἔλαβε ἔντερα χερσὶ, λιασθεὶς, Υ, 418, prolapsus cepit intestina sua manibus suis, quasi retenturus ea in ventre: nam sermo est de graviter vulnerato in ventrem; ut participium sit pro, πεσὼν αἶψα καὶ κυλινδόμενος. et 420, ἔντερα χερσὶν ἔχοντα (tenentem) λιαζόμενον (πεσόντα καὶ κυλινδόμενον) ποτὶ γαίῃ, prolapsum. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς ἔφευγε, subducens se ei et proripiens fugiebat, Φ, 255, et sermo est de Achille, fugiente fluvium exundantem. Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς (a rogo) ἑτέρωσε λιασθεὶς, in aliam partem se proripiens, Ψ, 231. ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς, ε, 462, ex, et a fluvio secedens; de Ulysse qui enataverat in terram.

λίαν, et ionice λίην, (Λάω) adverbium, ex inseparabili particula ortum. valde, nimis, omnino, libenter, multum. λίην πάρος γε, A, 553, multum ante quidem, jam inde a multo valde tempore. λίην ἐοικότες φύλλοισιν ἢ ψαμάθοις, B, 800, omnino similes foliis aut arenis, præ multitudine, *ganz ähnlich, (just like.)* λίην ἄχθομαι (διὰ τὸ) ἕλκος, valde doleo ex vulnere, et nimium, Z, 100. et 486, μή μοι τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ, ne mei causa nimis doleas animo: concedit enim τὸ μέτριον, τὸ λίαν prohibet. est ergo idem quod ἄγαν, a quo est proverbium, μηδὲν ἄγαν, nihil ultra modum. καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειε, Θ, 358, et omnino hic quidem vitam perdidisset jam dudum. λίην δείδιμεν, nimium quantum timemus, I, 229. οὔ τι λίην ταρβεῖ ὁ ἀγαθὸς, N, 284, vir præstans non sane nimis trepidat: aliquantulum quidem, humanum est; sed λίην est timidi et ignavi. κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, Ξ, 368, at illius (Achillis) non nimium erit desiderium, *wir werden den nicht sonderlich und zu sehr vermissen, (we shall not miss him very much.)* λίην γὰρ πολλοὶ πίπτουσι, nimis multi cadunt, T, 226. et 408, καὶ λίην σε ἔτι νῦν γε σαώσομεν, et omnino te nunc quidem etiam servabimus, *allerdings werden wir dich diessmal noch gesund zurück bringen, (we shall certainly bring thee back this time safe and sound.)* μή τι ἄρτι λίην τρέε, ne jam nimis trepida, Φ, 288. et 566, λίην κρατερὸς περὶ πάντων ἀνθρώπων. καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, α, 46, *und der hat auch den tod sehr wohl verdienet gehabt, (and he too has richly deserved death.)* καὶ λίην ἐτίσατο κεῖνος, γ, 203, et admirabiliter ille ultionem patris sui exsecutus est, sc. Orestes. et 227, λίην γὰρ μέγα εἶπες, nimis magnum dixisti. sic, π, 243. νήπιος εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, δ, 371, ubi duplex ἐπίτασις, *du bist doch gar zu sehr einfaltig, (thou art exceedingly silly.)* et 825, μὴ δείδιθι λίην, ne omnino time nimis, conf. δείδω. ἐπεί με ἐχολώσατε λίην, θ, 205, cum me jamdudum irritare conamini. et 489, λίην κατὰ κόσμον ἀείδεις οἶτον Ἀχαιῶν, valde accurate canis fatum eorum, *du singest allerdings ordentlich, (thou singest to be sure correctly.)* καὶ λίην σέ γε ἔμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα, ι, 477, nimirum omnino te consequi debebant malæ res et infortunium ob malefacta tua. οὐδέ τι λίην ἄλκιμος ἐν πολέμῳ, κ, 552, *nicht alzu tapfer im kriege, (not too valiant in war.)* καὶ λίην κείνη γε μένει, omnino illa manet in domo tua, λ, 180. π, 37, *allerdinges bleibet sie, (she certainly remains.)* οὐδέ τι λίην οὕτως νώνυμός ἐστι, nequaquam illa tantopere ignobilis est insula, *sie ist ja doch so gar sehr unnamhaft nicht, (it is not so very insignificant,)* ν, 238, sic nimis, sic omnino. et 243, οὐδὲ λίην λυπρὴ, neque omnino incommoda et tristis. et 393, καὶ λίην ἔγωγέ σοι παρέσομαι, omnino ego adero tibi. et 421, μὴ δή σοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω, *sorge doch nur nicht zu sehr vor den, (give not yourself too much concern about him.)* λίην γὰρ ἑκὰς νηῶν ἤλθομεν,

abiimus nimium longe a castris, ξ, 496. et 461, ἐπεὶ ἕο κήδητο λίην, quia sui (cogitantis hospitis) curam omnino habebat, Eumæus. οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, ο, 404, *sie ist so gar sehr volkreich nicht, (it is not so very populous.)* λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν, π, 86. et 425, δὴ γὰρ κεχόλωνται λίην, *sie waren gar sehr erzürnet, (they were very angry.)* καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος, omnino est hic canis viri procul hinc mortui, ϱ, 312, *das ist freilich des in der fremde verstorbenen herrn sein hund, (this is certainly the dog of the man who died abroad.)* χερσὶ δὲ μή τι λίην προκαλίζεο, manibus vero ne quid nimis me provoca, σ, 20, *fordre mich nicht zu viel auf ein paar fauste heraus, (do not provoke me too much to blows.)* οὐδὲ λίην ἄγαμαι, ψ, 175, neque nimis admiror eum.

λιαρὸς, ὰ, όν. (Ἴα) calidus, plus quam tepidus. *warm, (warm.)* est pro χλιαρός. nam Iones sæpe abjiciunt primam consonam: sic dicunt τὸ ἤγανον pro πήγανον, μίλαξ pro σμίλαξ, ἀπάνη pro καπάνη, vehiculum, ἀπήνη, unde est καπανικὸς, i. e. ἁμαξιαῖος, ingens, et ὁ Καπανεὺς, i. e. ἡνίοχος, auriga. αἷμα λιαρὸν, i. e. θερμὸν, Λ, 477, sanguis calidus in venis. et 829, νίζε ὕδατι λιαρῷ. sic et 845, nam τὸ θερμὸν πραΰνει ἀλγηδόνας, καὶ τοῦ αἵματός ἐστιν ἀγωγὸν, sanguinem fluere facit: ergo h. l. sumebatur aqua tepida tantum, καὶ εὔκρατος, non vero nimis calida. ὕπνον λιαρὸν, Ξ, 164, nam is θερμαίνει τὸ σῶμα, et vitalitatem conservat. ὕδατι λιαρῷ ῥέει πηγὴ, Χ, 149, ubi de fonte calido est sermo. οὖρον λιαρὸν, ventum tepidum, ε, 268, qui est ὁ νότος. sic et η, 266. hinc intelligitur metaphora, οὖρος ἔσβη. ὕδατι λιαρῷ, ω, 45.

λιάω, vide λιέω.

λίγα, (Λίγγω) adverb. claro sono. terminatio est, ut in τάχα, σάφα, etc. λίγα ἐκώκυε, Τ, 284, *sie heulete laut, (she lamented aloud.)* sic, Τρωαὶ ἐκώκυον, δ, 259. κωκύει, θ, 527. de Circe vero, inter texendum clara voce canente, est κ, 254, λίγα ἤειδε. possis dicere, esse hoc adverbialiter positum neutrum plurale pro λιγέα, per syncopen, et retracto ionice accentu.

λιγαίνω, f. ανῶ. (Λίγγω) clarum et distinctum sonum edo, loquor clara voce. κήρυκες ἐλίγαινον, clamabant clare, Λ, 684, ὀξὺ ἐβόων. notat vero et, ξαίνειν, stringere, τύπτειν, percutere: unde apparet, verbum λίζειν esse ejusdem originis. ἀπολιγαίνω, nimis clare sono. Aristoph. Ach. 967, ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, sin nimis clamet. Vide sub λιγύς.

ΛΙ΄ΓΓΩ, f. ίγξω. sono clare et acute, *ich klinge hell, (I sound shrill.)* est vox ὠνοματοπεποιημένη, sicut fere omnia vera themata. λίγξε (ἔλιγξε) βιὸς, arcus sonabat clarum, Δ, 125.

λίγδην, (Λίγγω) adverb. stringendo, superne lacerando, *geschrammet, aufgeritzet, (grazed, scratched:)* ξεστικῶς, ἐπιπολῆς, ἐπιψαῦδην, ἐπιγράβδην. Τηλέμαχον ἔβαλε (κατὰ) χεῖρα λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, *er traf ihn an die hand mit einem schramm-oder streifschusse, und der spiess beschädigte die äussere haut, (he hit him on the hand, and the spear grazed the skin,)* χ, 278, ubi poëta ipse addidit explicationem vocis.

λιγέως, (Λίγγω) adverb. clare et sonore. Μενέλαος ἀγόρευε, παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, Γ, 214, loquebatur, pauca quidem, utpote Laco, sed valde clara et distincta voce. κλαίοντα λιγέως, flentem clara et acuta voce, Τ, 5. sic, κλαῖον δὲ, κ, 201. κλαῖε δὲ ὅγε, λ, 390. π, 216. φ, 56, *weinete mit lauter stimme, (wept aloud.)* φυσῶντες λιγέως, de ventis, Ψ, 218.

λιγυπνέω, f. εύσω. (Πνέω) cum stridore flo. ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας, δ, 567. a λιγὺς, stridulus, acuto sono.

λιγυρὸς, ὰ, όν. (Λίγγω) idem fere quod λιγύς. clare sonans. λιγυραὶ πνοαὶ ἀνέμων, Ε, 526, διὰ τὸ μετὰ ψόφου ποιοῦ τινὸς πνέειν. πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ, sonoro flatu venti, Ν, 590. Ψ, 215. λιγυρῇ μάστιγι, Λ, 532, i. e. λιγὺ κλαζούσῃ, *die laut klatschet, (that smacks, cracks loudly:)* ἡ ἐν ἀέρι ψοφοῦσα. ὄρνιθι λιγυρῇ, Ξ, 290, avi canenti clare, λιγυφθόγγῳ. Σειρῆνες λιγυρῇ ἀοιδῇ, μ, 44. et 183, λιγυρὴν ἀοιδήν.

λιγὺς, εῖα, ύ. (Λίγγω) sonorus acute et clare. est φωνῆς ποιότης καὶ ἀρετή: hinc de oratore ponitur, cujus virtus est, clara voce loqui et grata. hinc et præcones dicuntur λιγύφθογγοι, sicut et ἡ ἀηδών. est sæpe idem quod ὀξὺς, nisi quod λιγὺς de sola voce ponitur, ὀξὺς vero et de aliis. λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς, orator grate sonorus, Α, 248. Δ, 293, de Nestore. λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, Β, 246, de Thersite; vox tua quidem est sonora, sed sermo ipse futilis est: nisi mavis ibi ironice id dictum putare, ut re vera notetur χρώμενος φωνῇ μιαρᾷ, coll. 222. sed præstat prius, ut ex collatione citata apparet. βλάβεται (intercipitur quasi) δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, Τ, 82, ut audiri minus possit, etsi sit vel maxime sonorus orator. λιγὺς οὖρος, sonorus ventus, γ, 176. δ, 357, qui alibi et ὁ κελάδων dicitur. λιγύν περ ἐόντα ἀγορητὴν, υ, 274, canorum valde concionatorem; ubi metaphorice positum nomen, pro, audacem. λιγέες ἄνεμοι, Ν, 334. Ξ, 17. Ο, 620. γ, 289, qui et alibi λιγύφωνοι et λιγυροὶ dicuntur, διὰ τὸν ἦχον. φόρμιγγι λιγείῃ, Ι, 186, de Achille. et Σ, 569, de puero. sic, φόρμιγγα λιγεῖαν, θ, 67, 105, 254, quod fœmininum ionice quoque scribitur λίγειαν, cum acuto in antepenultima. sic et 537. χ, 332. sic, Μοῦσα λίγεια, ω, 62, unde apparet, masculinum scribi posse λίγυς. ponitur ergo ἐπὶ φωνῆς ὀξείας. hinc λιγαίνειν est, ῥητορικῶς ὑμνεῖν καὶ ὀξέως φωνεῖν: et μάστιξ dicitur λιγυρὰ, quia cum sono claro et acuto concutitur, *weil man helle und laut damit klatschen kann, (because it cracks with a loud,*

sharp noise.) una τῶν Σειρήνων appellata est ἡ Λίγεια.

λιγύφθογγος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) acutum et liquidum sonans, ὀξύφωνος. κηρύκεσσι λιγυφθόγγοις, præconibus clare clamantibus, Β, 50, 442. Ι, 10. Ψ, 39. β, 6. conf. κῆρυξ. Vide sub ὀξὺς, prope finem.

λιγύφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) argutum et clarum sonans. ἅρπη λιγυφώνῳ, Τ, 350, nam ἅρπη, avis ex aquilino genere, volat κατὰ κλαγγὴν λιγύφωνον, quod proprium est τῶν ἀετωδῶν, cum clangore acuto.

λιέω vel λιάω, f. λιήσω. (Λάω) est forma inusitata, pro λιλαίω, cujus tamen participium præter. pass. in usu est, λελιημένος, desiderio fruendi adfectus, cupidus fruendi, festinans ex amore vel alio adfectu magno. εἷλκε δὲ (αὐτὸν) ὑπ' ἐκ βελέων, λελιημένος, ὄφρα τάχιστα τεύχεα συλήσειε, Δ, 465, ubi sermo est de principe Græco, qui hostem nobilem occiderat, cupiebatque jam armis ejus potiri. λελιημένος, ὄφρα τάχιστα ὤσαιτο Ἀργείους, Ἕκτωρ, Ε, 690, plenus cupiditate, ut quam celerrime Græcos repelleret. βὰν (ἔβησαν) δ' ἰθὺς Δαναῶν, λελιημένοι, sc. μάχης, Μ, 106. Π, 552, quod possis et explicare, ἐπιθυμοῦντες τῶν Δαναῶν οἱ Τρῶες, sc. ὥστε ἀνελεῖν αὐτοὺς, ut genitivus pertineat ad participium, non ad adverbium. imo possis participium hoc etiam cum adverbio jungere, λελιημένοι ἰθὺς Δαναῶν, sc. βαίνειν, vadebant, cupidi recta invadere eos. sed præstat, absolute positum participium intelligere, ardenti cupiditate pleni, velut ad voluptatem aliquam. cæterum apparebit lectori, hoc verbum λιλαίω et λάω cum ἐθέλω arcte cohærere, sic ut alterutrum ad alterum potuerit referri in etymologia. sed ob sequentia multa consultius visum fuit, separare. hinc et forma λῆς, λῇ, quæ pro aphæresi habetur, potest aptius deduci ab λάω vel λέω, ut sit pro λάεις, contr. λᾷς et ionice pro λῇς, Theocrit. Id. 1, 12, et passim. Vide sub βέω.

λῖθ, pro λῖτα, vide sub λιτός.

λίθαξ, ακος. ὁ ἡ. (Θέω) quod habet lapideos angulos et eminentias. λίθακι πέτρῃ, ι, 415, i. e. πέτρῃ, ἐχούσῃ προβολὰς ὀξείας πολλὰς, grandi saxo ex multis quasi saxis composito; qualia πάγους ὀξέας dicimus. est ergo in poëta adjective positum. alias in genere notat locum saxis asperum. possit et λίθαξ pro deminutivo accipi, ut a νέος fit νέαξ, nisi poëtæ nostro abjudicarentur deminutiva ab antiquis: ut esset λίθαξ πέτρα, ἡ μεγάλη μὲν per se, ἔχουσα δὲ περὶ αὐτὴν λιθιδίων ἐκφύματα. saltem explicatur his additis sententia loci.

λιθὰς, άδος. ἡ. (Θέω) lapis. πυκνῇσιν λιθάδεσσιν, crebris saxis, sc. conjectis, ξ, 36, de Eumæo abigente canes ab hospite adveniente. sed eadem verba sunt, ψ, 193, de ædificio crebris et densis lapidibus exstructo, πυκνῇς λαθάδεσσι. ex quo apparet, qualia saxa vel lapides intelligendi, ii nimirum qui in agris reperiuntur, parvi, magni, et quibus orbis antiquus frequenter est usus ad ædificationes. præterea ἡ λιθὰς notat multitudinem lapidum, et lapidationem, apud Æschyl. Sept. c. Th. 163.

λίθεος, έα, εον. (Θέω) saxeus. βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ, Ψ, 202, nam in spelunca habitant. ἱστοὶ λίθεοι, ν, 107, *steinerne weberstühle, (stone-looms;)* idem quod λάϊνοι, 106.

λίθος, ου. ὁ et ionice ἡ. (Θέω) lapis, πέτρος, λᾶς. videtur dictus a λίαν τεθεῖσθαι vel τίθεσθαι, διὰ τὸ φύσει βρίθον. ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος, siquidem non illis est corpus lapis aut ferrum, *da ihr leib nicht stein und stahl ist, (as their bodies are not stone and steel,)* Δ, 510. τρηχὺς λίθος, Ε, 308. ὀκρυόεις, i. e. ἄκρας ἔχων, *der eckig ist, (having angles,)* Θ, 327. λίθος πέσε εἴσω βριθοσύνῃ, intus cecidit pondere suo, Μ, 459, s. coll. 445, seqq. ubi de lapide ingenti quem jacit Hector. ὀφρῦς σύνελε λίθος, Π, 740, coll. 734, seqq. λίθος περ ἐοῦσα, de Niobe, Ω, 617. θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο, Ζ, 244, 248. *von gehauenen steinen, (of hewn stone.)* λίθου ἐπαυρεῖν, Ψ, 340, ut εὐφήμως dicit τὸ προσκροῦσαι λίθῳ, conf. ἐπαυρεῖν. λίθον εἵλετο χειρὶ μέλανα, τρηχὺν, μέγαν, Η, 264, ubi priora duo epitheta ad differentiam marmoris: nam μάρμαρος λίθος, ἐπειδὴ μαρμαίρει, λεῖός ἐστι καὶ οὐ τραχὺς, τάχα δὲ καὶ οὐδὲ μέλας. cæterum hæc epitheta sunt ad fidem narrationi faciendam, dicere formam et colorem et mensuram saxi-sic et Φ, 403. λίθοι θαμειαὶ, Μ, 287. τοῖχος πυκινοῖς λίθοις, Π, 212. εἵατο ἐπὶ ξεστοῖς λίθοισιν ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, Σ, 504, sedebant in cæsis lapidibus in foro. sic Nestor sedet in foro, γ, 406, et hæc lapidea sella splendebat vel ut polita vel ut multo usu trita. et θ, 6, Phæaces in foro sedentes in lapideis sellis. λαοὺς λίθους ἐποίησε Κρονίων, Ω, 611, i. e. λιθίνους τὰς ψυχὰς αὐτοὺς ἀπέδειξε καὶ σκληροὺς καὶ ἀσυμπαθεῖς: nam cives oderant Nioben, quia, ob impietatem ejus, pestilentia pæne omnes absumserat. fecit ergo eos σκληρυνθέντας εἰς τὸ μὴ ἐλεεῖν. alibi ex lapidibus facti sunt homines, i. e. ex inhumanis et intractabilibus facti sunt humani et tractabiles. μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμα ἀποέργει, γ, 296, quod scite dici possit, si quis per gemmam aliquam pretiosam avertat sibi magnum malum. βόμβησεν δὲ λίθος, θ, 190, i. e. discus lapideus. ἕξω δὲ ὡς ὅτε τὶς στερεὴ λίθος, τ, 494. sic, κραδίη στερεωτέρη λίθου, ψ, 103, quod in laude dicitur, firmum esse propositi, nec cedere malis. Sed recentiores lapidum et ferri comparationem in deteriori sensu ponunt. Sic Aristoteles de fœmina audaci et importuna, quæ vocabatur ἡ Σιδηρὼ, dicit, habere eam οἰκεῖον ὄνομα; et Æschylo est ὁ σιδηρόφρων, immobilis, immotus. πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῦ λίθου, ν, 77, funem nauticum solverunt a lapide perforato, ad quem alligarant navem. nam erat foramen in illa lapidea columna, per quod funis inserebatur. χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκε, ι, 305. et 416, ἀφεῖλε λίθον θυρέων, de Polyphemo, ejusque antro. [illegible]

λίθον, lapidem facere, sc. navem, ν, 156, coll. 163. et 317, λίθον ἐπέθηκε θύραις. αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοις, ι, 185, excisis lapidibus vel saxis. λίθος alibi ponitur et pro ancora, quia antiquissimi lapidibus magnis loco ancorarum usi sunt.

λικμάω, f. ήσω. (Κάμω) ventilo frumentum, vanno purgo frumentum. ὁ λικμὸς est vannus, ventilabrum. videtur esse a λίαν καμεῖν, accurate opus facere, valde laborare: nam est opus multi laboris. aliis placet, ab ἡ ἰκμὰς, unde est et ἴκμενος οὖρος, præfixa syllaba intensiva λα, deducere hoc verbum, quia vento maxime opus habent οἱ λικμῶντες. conf. ἰκμὰς et ἴκμενος. ἀνδρῶν λικμώντων, Ε, 500.

λικμητὴρ, ῆρος. ὁ. (Κάμω) ventilator, *der da worfelt oder schwinget oder sichtet, (a fanner, winnower, or sifter.)* λικμητῆρος ἐρωῇ, vi ventilatoris, Ν, 590.

λικριφὶς, ίδος. ὁ ἡ. (Λέγω) qui ex obliquo, et ex curvando se, agit. nam videtur esse adjectivum: etsi a plurimis pro adverbio habeatur. αὐτὸς μὲν ἀλεύατο κῆρα μελαίναν, λικριφὶς ἀΐξας, Ξ, 463, *indem er sich krümmete und auf die seite sprang, (by stooping and springing aside,)* ut hasta in eum conjecta prætervolaret. πολλὸν δὲ σαρκὸς διήφυσεν ὀδόντι λικριφὶς ἀΐξας, τ, 451, ubi sermo est de apro, qui ab obliquo dentibus vulnerat; et h. l. Ulysses ab apro gravissime percutiebatur. nomen est a λέχριος.

λιλαίω, (Λάω) et in media forma, λιλαίομαι, cupio, frui volo, γλίχομαι. est a λάω, frui volo vescendo: unde est λαίω, λιλαίω. inde est et ὁ Λίλας, αντος: a quo τὸ Λιλάντειον dictum. οὐδὲ αὐτὸς ἧσθαι (sedere) ἐν κλισίαις λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι, Ν, 253. πρὸς ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι, ad urbem cupio abire, ο, 307. et 326, σύγε πάγχυ λιλαίεαι ὀλέσθαι, omnino cupis perire. πρῶτος δὲ σταθμόνδε (ad stabulum) λιλαίεαι ἀπονέεσθαι ἑσπέριος, inquit Cyclops ad arietem suum, ι, 451. εἰ δὲ ἔτι ἀκούειν λιλαίεαι, si cupis amplius audire, sc. narrationes meas, λ, 379, ἐπιθυμεῖς. τί με (κατὰ) ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν, Γ, 399, cur me isto modo cupis decipere? εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι, Ξ, 331. ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ν, 31, cœna cupit frui, postquam per diem totum in opere fuit. λιλαίεται (ὁ ἀνὴρ) μάλα ὦκα ὀπτηθῆναι τὴν γαστέρα ταύτην ἐμπλείην κνίσσης καὶ αἵματος, υ, 27, cupit vir ille, ut farcimen istud quam celerrime assetur. λιλαίετο δῦναι ὅμιλον, cupiebat penetrare in ordines pugnantium, ire in aciem, Υ, 76, sic, ut Hectorem contra se stantem inveniret. ἀλλὰ φόωσδε τάχιστα λιλαίεο, λ, 222, sc. ἱκέσθαι, inquit anima matris ad Ulyssem apud inferos: at tu celerrime ad lucem superam stude venire: et est imperativus. μή με λιλαίεο δειροτομῆσαι, χ, 349, ne præopta me occidere, *sey nicht begierig mich zu tödten, (be not eager to kill me.)* μὴ σύγε λιλαίεσθαι μάχεσθαι Τρωσὶν, Π, 89, ne tu esto cupidus pugnandi contra eos, ubi infin. est pro imperativo. λιλαιόμενοι πολέμοιο, cupidi pugnæ, Γ, 133. μή με ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο, tantopere cupidum itineris, α, 315. λιλαιόμενοι βιότοιο, μ, 328. ω, 535, quæ duo loca collata ostendunt, βίοτον esse vitam, cupidi vitæ, ut eam conservarent eaque fruerentur diutius. λιλαιομένη (ἡ αἰχμὴ, ἡ ἐγχείη, hasta, cum cupierat, cum festinarat, cum studuerat) χροὸς ἆσαι, corpore satiare se, Φ, 168, ubi hasta ut persona describitur. sic, λιλαιόμενα (τὰ δούρατα, hastæ) χροὸς ἆσαι, Λ, 573. Ο, 317, ubi, quæ viris in voto erant, hastis ipsis adscribit poëta. λιλαιομένη (ἡ Νύμφη) πόσιν εἶναι, quæ cupiebat ut maritus is sibi perpetuus esset, α, 15. ι, 30, 32. ψ, 334. notat ergo hoc verbum poëticum, cupidam festinationem ad fruendum aliqua re. hinc est τὸ λῆμα, indoles, ingenium: quod, si solum ponitur, in bona est notione. unde est λημάτιάω, sum magna et virili indole.

λιμὴν, μένος. ὁ. (Νέω) portus, *ein hafen, (a harbour.)* est a λίαν μένειν, quia in portu quiescunt naves et hospitantur. λιμὴν est totum, ὁ ὅρμος est pars, quæ continetur portu: ὁ λιμὴν, ὡς περιεκτικὸς τῶν ὅρμων, multos habet intus ὅρμους. etymologica ratio et ea est, quia bonus portus non infestatur et agitatur ventis, sed aqua ibi quieta manet, si conferas cum aperto mari. λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο, Α, 432, coll. 435. π, 324, 352. et 473, νῆα κατιοῦσαν ἐς λιμένα ἡμέτερον. λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς, portubus et littoribus, Μ, 284, quæ duo sunt diversa, sicut et 283, πεδία λωτοῦντα et πίονα ἔργα ἀνδρῶν, *hafen und gestade, wiesen und äcker, (ports and shores, meadows and corn fields.)* μυχοὺς λιμένος ἐυόρμου, Φ, 23, qui περιέχει ὅρμους. στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Ψ, 745, nam plena portuum Lemnus insula; et ob licentiam standi ibi cum navibus, datur donum principi. ἐν λιμένι 'Ρείθρῳ, α, 186. στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῆς λιμένος, β, 391, statuit navem ad extremam oram portus. ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, δ, 358, hinc, μετὰ τὸ ἐλλιμενισθῆναι (quando intravit portum) ἡ ναῦς ὁρμεῖ, navis appellitur ad stationem suam in portu prope terram. et 846, λιμένες δ' ἐν αὐτῇ ναύλοχοι ἀμφίδυμοι: ita enim aptari solent portus, ut in ostio habeant molem objectam, ad defendendum portum, et utrinque introitum vel exitum. λιμένες νηῶν ὀχοὶ, ε, 404, portus capaces navium. et 418, ἠϊόνας τε παραπλῆγας, λιμένας τε. sic et 440. καλὸς δὲ λιμὴν, ζ, 263—264, ubi est descriptio boni portus. sic et ι, 136—141, ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ubi est optima descriptio portus. et 116, παρὲκ λιμένος γαίης Κυκλώπων. θαύμαζεν δ' Ὀδυσεὺς λιμένας, η, 43, quia is portus plura habebat brachia: nam urbs ad mare sita ad ipsum portum, habebat a dextra et sinistra parte, si mare versus oculos vertas, suos introitus in portum: ut ergo recte dicatur, ζ, 263, ἑκάτερθε πόλεως. conf. πόλις. ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, κ, 87—96, ubi est optima descriptio. et 125, αὐτοὺς ὄλεκον (perimebant) λιμένος πολυβενθέος ἐντός. et 141, ναύλοχον ἐς λιμένα. στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,

μ, 305. Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν, ν, 96—101. et 195, λιμένες τε πάνορμοι. et 346, ἥδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος ἐλαίη, in altiore ripa portus. coll. 345. cæterum per pluralem, 195, intelligitur idem ille unus Phorcynis portus. et 279, σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσομεν, remigabamus in portum. ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὦκα κιόντες, ο, 471, 472, descendebamus in portum, ubi navis parata stabat. ἐν λιμέσιν χαλεποῖσιν, τ, 189.

λίμνη, ης. ἡ. (Νέω) stagnum, stagnatio aquæ. est ab eadem origine, qua ὁ λιμὴν, a λίαν μένειν, et notat aquam perpetuo immanentem eo loco. hanc ob causam etiam mare vocatur λίμνη: ut ergo hoc nomen in genere notet stantem vel immanentem aquam, in opposito ad torrentem aliquem aut aquam non perpetuo ibi manentem. *ein see, ein teich, (a lake, pond.)* etiam, alveus profundus fluvii. παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην, B, 711; conf. R. λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι, ad stagnum illud situs, E, 709. σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης, N, 32, ubi mare vocatur λίμνη, sicut et 21, ἔνθα δέ οἱ (Neptuno) κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης. ἐκ λίμνης ἀνορούσας Ἀχιλλεὺς, Φ, 246, ubi sermo est de fluvio, ex cujus alveo evaserat. conf. ἀνορούω. quanquam alii h. l. legant ἐκ δίνης, ex vortice. et 317, νειόθι λίμνης, ubi de stagnatione profundiori exundantis fluvii sermo est. ἔνθορε πόντῳ, ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη, Ω, 79, ubi sinum maris sic vocat. ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην, δ, 1, i. e. ὠκεανὸν, ex quo sol oriri fingitur. ἀνεδύσατο λίμνης, emersit e mari, dea, ε, 337, ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, stantem in lacu Tantalum, λ. 582. τὼ Γυγαίη τέκε λίμνη, B, 865, ubi lacus peperisse dicitur duos principes: vel, quod illi erant ὑγροὶ καὶ ἰταμοὶ ἢ διερρυηκότες τὸν βίον, vel quod illud stagnum valde amabant, vel quod villas ad ripam ejus habebant, in quibus erant nati; vel quia mater eorum ibi nuptias celebraverat. est id stagnum κατὰ τὴν Σαρδιανὴν, dictumque postea ἡ Κολοὴ, ubi fuit ἱερὸν τῆς Κολοηνῆς Ἀρτέμιδος.

λιμὸς, οῦ. ὁ. (Λείπω) fames, *der hunger, (hunger.)* est a λείπω ejusque præter. pass. λέλειμμαι, destitutus sum. et correptio hujus diphthongi, pro λειμὸς, innuit quasi τὸ, τῶν λιμωττόντων ἰσχνὸν, maciem et tenuitatem esurientium. δίψα τε καὶ λιμὸς, T, 166. et 348, ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται, ut ne fames ei veniat, ne esuriat. sic et 354. ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμὸς, fames ventriculum male vexabat, δ, 369. μ, 332. ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι, ι, 166, quæ, sane tibi famem arceant. μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ, κ, 177. λιμῷ δ' οἴκτιστον θανεῖν, fame emori miserrimum est, μ, 342. notat ergo, defectum cibi necessarii sensibilem. hinc λιμηρὸς, ὰ, ὸν, famelicus, egens, πτωχὸς, Theocr. Id. 10, 57.

λινοθώρηξ, ηκος. ὁ ἡ. (Ὄρω) lineo thorace indutus. Αἴας Ὀϊλῆος λινοθώρηξ, B, 529, nam levibus peditibus præerat, non equitatui aut gravi armaturæ pedestri: hinc σιδηροῦ χιτῶνος οὐ πάνυ ἐδεῖτο.

λίνον, ου. τό. (Λάω) linum, linteum. primario notat herbam illam, deinde fila ex lino facta, denique textum. lineum pertinet ad λεῖος, lævis: nam notum est, hanc herbam nullis nodis distingui; et fila ex eo fiunt lævia et tenuia; et quis nescit, linteum esse læve, non hirtum. dicitur de velis navium; et de plagis venatoriis, unde est τὸ, διελινήσατο ὁ λαγωὸς, i. e. ἐξελίνησε, ἤτοι διεξέφυγε τὰ λίνα, *der haase ist durch die lappen gegangen, (the hare has got out of the snares.)* sæpe ponitur et de chorda musica, quia apud antiquissimos chordæ ex lino fiebant; apud quos et ἡ χέλυς dicebatur ἡ λύρα, sine dubio a chordis lineis. ὡς ἁψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου, E, 487, ubi λίνον πάναγρον est rete maximum piscatorium, ex filis lineis nexum: tanquam nexibus lini omnia capientis capti, *als wäret ir mit einem grossen netze alle auf einmal gefangen, (as if ye were all caught at once in a large net.)* Heroës quidem ut plurimum carne assata vescebantur, ex quo et culina dicitur τὸ ὀπτανεῖον: sed nonnunquam, tempore necessario, et piscibus et avibus utebantur; saltem non ignota illis fuit piscatio, etsi venationem istam tenuibus et plebeiis relinquerent. λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον, tenuem florem lini, i. e. linteum pulcerrimum, I, 657, *ein sehr feines leinenes laken, (a very fine linen cloth,)* quo lectus dormitorius heroi sternebatur; σινδονοειδές τι σκέπασμα. apud Eurip. Or. 1431, de Helena dicitur: λίνον ἠλακάτῃ δακτύλοις ἑλίσσει, νήματα δὲ ἵεται πέδῳ. ἰχθὺν ἐκ πόντου ἕλκει λίνῳ καὶ χαλκῷ, Π, 408, ubi χαλκὸς est hamus, et λίνον est ἡ ἐκ λίνου ὁρμιὰ, *der flachsene angelfaden, (a flaxen fishing-line.)* τὰ πείσεται (patietur) ἅτινά οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, Y, 128, quæcunque ei nascenti fatum adnevit filo; conf. αἶσα. οὕτως αὐτῷ γεινομένῳ Μοῖρα (Parca) κραταιὴ ἐπένησε λίνῳ, Ω, 210. et η, 198, πείσεται ἅτινά οἱ αἶσα κατακλῶθές τε νήσαντο λίνῳ, quibus locis τὸ λίνον αἴσης καὶ τῶν Μοιρῶν, filum fati et Parcarum, sunt αἱ τῶν πραγμάτων στροφαὶ καὶ τὰ ἐν βίῳ ὑφαινόμενα, nexus eventuum et casuum in vita humana. κατεστόρεσαν αὐτῷ ῥῆγός τι λίνον τε, ν, 73, linteum, ὕφασμά τι ἐκ λίνου, ad lectum dormitorium. sic et 118. de loco, Σ, 570, λίνον ὑπήειδε καλὸν (i. e. καλῶς) λεπταλέῃ φωνῇ, vide R. hoc tamen hic monendum, intelligi chordam lineam, quales antiquissimi habebant; et cujus nomen fuit retentum, etsi materia mutaretur.

λιπαροκρήδεμνος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) epitheton fœminæ eleganti cinctura capitis ornatæ. *mit sehr feinem kopfputze gezieret, (having a very elegant head-dress.)* idem ac καλλικρήδεμνος. et notat paullo plus, nam τὸ κάλλος, pulcritudo, potest adesse et in viliori materia: at τὸ λιπαρὸν tantum in pretiosiori. προμολοῦσα Χάρις (uxor Vulcani, prodiens) λιπαροκρήδεμνος, καλὴ, Σ, 382.

λιπαροπλόκαμος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) nitido et eleganti capillitio copiose ornatus. εἷλε Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο, *er ergriff die Ate*

bey ihrem schön gehaarten kopfe, (he seized Ate by her beautiful head of hair,) Τ, 126, prehendit Aten capite formoso et eleganter ornato. nam de capite Ates, non Jovis, sermo est: et habet hoc epitheton, quia omnis error mentis et judicii, primo sibi videtur sapientia, qui effert se et quasi comit; sicut omnia peccata prima specie apparent iis, a quibus patrantur, pulcra et gaudio digna. nam cum summa ratione poëta noster, sicut omnia finxit, ita et epitheta selegit. Ate est in capite errantium, et is error sub specie boni præstantis latet: hinc Atæ affingitur caput eleganter et largiter exornatum.

λιπαρὸς, ά, όν. (Πίω) nitidus, mollis pinguedine et tener. deinde metaphorice de tenero, molli, candido, lauto, hilari. sic λιπαρὴ γαλήνη, Theocr. Id. 22, 19, nitida tranquillitas aëris. λιπαροὶ πόδες, pedes nitidi et succulenti; quod epitheton pedibus tam frequens est quam manibus τὸ, παχεῖαι. ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, Β, 44. Κ, 22, 132. β, 4. δ, 309. ν, 225. et de Junone idem versus, Ξ, 186. nam bene habiti et carnosi pedes, ut suræ cum tibiis includantur, sunt magna pars formositatis: simul a parte innuitur totum, ὡς καὶ τοῦ ὅλου σώματος εὐσαρκοῦντος δι' εὐεξίαν. καὶ τοιαῦτα σώματα ποιεῖ τὸ γυμνάσιον. Θρῆνυν, τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων, inquit Juno ad Somnum, Ξ, 241, cujus pedes certe non sunt horridi. sic de Antinoo, ρ, 410. τῷ λιπαρῷ opponitur τὸ αὐχμηρὸν, τὸ ἀλιπὲς, τὸ ἀλιπαρές. λιπαρὰς θέμιστας τελέουσι, Ι, 156, jura pendunt pinguia, εὐδαιμονεῖν ποιούσας. sic et 298. conf. θέμις: nam sensus est de donis solemnibus, qualia subditi præbent principi suo, et ea h. l. largiter. ἀπέῤῥιψε λιπαρὴν καλύπτρην, abjecit nitidum velamen capitis, Hecuba in luctu subito, Χ, 406, i. e. λευκὴν καὶ λείαν. sic ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, α, 334. π, 416. σ, 209. φ, 65, de Penelope, viris apparente: i. e. λευκὰ καὶ λεῖα, καὶ εὐαφῆ, qualia gerunt αἱ τρυφῶσαι. sed, Τροίης λιπαρὰ κρήδεμνα, ν, 388, sunt muri splendidi et firmi: ut κρήδεμνα sint αἱ τῶν πύργων στεφάναι καὶ ἐξοχαὶ, λιπαρὰ vero notet τὸ ἔκδηλον καὶ λαμπρὸν καὶ εὔδαιμον ποτέ. γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ, sub molli et placida et auctoritatis plena senectute, λ, 135. ψ, 183, coll. 286, ubi ἄρειον notat idem, optabilius, præstantius. sic, ἕως ἵκοιο γῆρας λιπαρὸν, τ, 368. αἰεὶ λιπαροὶ κεφαλὰς, ο, 331, semper nitidi quod attinet capita, i. e. totas personas eorum: τρυφῶντες καὶ λιπῶντες, μηδαμῶς ῥυσοὶ ἢ ῥικνοὶ κατὰ τοὺς ἀλιπεῖς. κεφαλὴ ergo notat totum hominem, in specie vero caput. sic οἱ ἀρχολίπαροι dicuntur οἱ λιπαινόμενοι ἐκ τοῦ ἄρχειν, qui pinguescunt ex magistratu quem gerunt. ἀλείφειν λίπ' ἐλαίῳ, pro λίπα, et id per apocopen pro λιπαρὰ, idque neutrum adverbialiter pro λιπαρῶς, *fett und niedlich mit œl, (soft and sleek with oil,)* Κ, 577. Ξ, 171. Σ, 350. γ, 467. ζ, 96. κ, 364, 450. τ, 505. ἐπειδὴ πάντα (τὸν χρόα αὐτοῦ) λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν, ζ, 227, *nach dem er sich über und über gebadet, und niedlich gesalbet hatte, (after he had bathed and anointed himself with oil;)* ubi vides, pertinere hoc apocopatum neutrum adverbialiter ad verbum. et sic etiam prosaicis in usu esse cœpit. ut ergo audiendi non sint, qui fingunt substantivum τὸ λίπας, ατος, pro τὸ λίπος: dicuntque, λίπα esse per apocopen pro λίπατι, pinguedine: ut λίπ' ἐλαίῳ sit per appositionem generis et speciei. Vide sub ποῦς, prope medium.

λιπαρῶς, (Πίω) adverb. nitide, beate. λιπαρῶς γηράσκειν, feliciter et molliter senescere, δ, 210, i. e. εὐδαιμόνως, ἀνενδεῶς, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν λιπώντων ζώων. præterea λιπαρῶς γηράσκει ὁ ἐκ γενετῆς ὄλβιος, quod a fato datur nascenti. sed ὁ ἡ λιπαρὴς, έος, est adsiduus, indefatigatus, constans; et λιπαρέω, f. ήσω, sum adsiduus, unde προσλιπαρεῖν ταῖς πράξεσιν est προσμένειν αὐταῖς. et id est ex λίαν παρεῖναι, valde adesse aut adsidere.

λιπάω, f. ήσω. (Πίω) pinguis et nitidus sum. ἢ ὅτι οὐ λιπόω; num quod non niteo corpore, quod non plena sum habitudine? τ, 72, interrogat in senem personatus Ulysses ancillam superbam; et est pro contracto λιπῶ, distracto rursus circumflexo per ο.

λὶς, ιός. ὁ. (Λάω) leo. idem ac λέων. quidam contendunt, circumflecti debere vocem, λῖς, sed sine suffragio veterum. τὸ ἔγχος χειρὶ λαβὼν εἷλκε ἐπί οἱ, ὥστε λὶς, Λ, 239, nam leones solent venatoribus eripere venabula. ἐπὶ δὲ λὶν ἤγαγε δαίμων σίντην, Λ, 480, et h. l. quidam contendunt, λῖν' esse accusativum apocopatum pro λῖνα, nam genitivum esse λινὸς, a nominativo λὶν et λίς. et hæc *lis* est sub judice adhuc. ἐφάνη λὶς ἠυγένειος, Ο, 275. Ρ, 109. Σ, 318—322, et ibi sermo est de leæna, cui catuli sunt abrepti: præterea κάλλιον est τὸ γένειον ταῖς θηλείαις, ἄῤῥενες χαίτῃ μᾶλλον κοσμοῦνται. ut ergo hoc epitheton primario leænam designet. plus omnino ii rationis habere videntur, qui scribunt, λὶς, λινὸς, λινὶ, λῖνα.

λίσαι, vide sub λίτομαι.

λίσσομαι, (Λίγγω) idem quod λίτομαι, ab ejusque futuro primo factum novum verbum. παρακαλέω, invoco. οὐδέ σε ἔγωγε λίσσομαι, εἵνεκα ἐμοῖο μένειν, non ego a te peto, ut mei causa hic maneas, Α, 174, inquit rex ad Achillem. ἐγὼ λίσσομαι, Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, Α, 283, et ego rogo te, ut remittas iram contra Achillem: ubi Nestor alloquitur regem. λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς (σοῦ, per vitam tuam) καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων, inquit Hector moriens ad Achillem, Χ, 338. λίσσομαι (ὑπὲρ aut πρὸς aut ἐπὶ) Ζηνὸς ἠδὲ Θέμιστος, β, 68, precor per Jovem et per Fas. et 210, ταῦτα μὲν οὐχ ὑμᾶς ἔτι λίσσομαι. sic, λίσσομαι, εἴ ποτέ σοί τι πατὴρ ἐμὸς ἐξετέλεσε, γ, 98, ubi obtestatio est interposita, et res, quam rogat, sequitur 101. sic et δ, 328—331. λίσσομαι ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, per sacra quæ facis et per deum, ο, 261. Εὐρύμαχον, φ, 278. ταῦτα δὲ, ἅ με ἐρωτᾷς καὶ λίσ-

σεαι, δ, 347. ρ, 138. λίσσεται, πομπὴν ἔμπεδον εἶναι, Θ, 30. λίσσονται αὐταὶ Δία, I, 507. λίσσωμαι ἀνέρα τοῦτον, ubi eleganter omissa est conjunctio, ὄφρα, ἵνα, X, 418, nam male ibi quædam editiones habent indicativum. εἰ δέ κε λίσσηαι ἑτάρους, μ, 53. et 163, εἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμᾶς. καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς, A, 15. λαβὼν γούνων, ἐλίσσετο, Z, 45. Μελέαγρον παράκοιτις ὀδυρομένη, I, 587. Νέστωρ λίσσετο ὑπὲρ (per) τοκέων, γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον, O, 660. ἑλὼν γούνων, Φ, 71, 73. αἰεὶ Ἥφαιστον, Θ, 344, et notatur ἱκετεία παράμονος, *ein anhaltendes bitten, (a persevering solicitation,)* quod et λιπαρεῖν dicitur, quasi λίαν παρεῖναι. ἀμφοτέραις (χερσὶ) λαβὼν γούνων, ἐλίσσετο, κ, 264. καὶ μάλα ἐλίσσοντο, δοῦναι ἐπικούρους, Δ, 379, et valde rogabant, dare sibi auxilia. τὸν δ' ἐλίσσοντο γέροντες, (principes) ἐξελθεῖν, rogabant eum, ut exiret, I, 570. et 580, πολλὰ αὐτὸν αὐτοὶ ἐλίσσοντο. sic, τὸν δὲ γέροντες Ἀργείων, Σ, 448. πολλὰ πατὴρ καὶ μήτηρ, X, 240. ἐμὲ ἕταροι ἐπέεσσιν, ι, 224. ἡ δέ με αἰὲν λισσέσκετο (ionice pro ἐλίσσετο) γούνων sc. ἁπτομένη, I, 451, de matre rogante filium, ut injuriam faciat patri: et addita ista ostendunt, quam difficilis fuerit filius ad id faciendum. ἢ λίσσοιτο κούρην λαβὼν γούνων, ζ, 142. et 144, ἢ ἀποσταδὰ ἐπέεσσιν λίσσοιτο. et 146, λίσσεσθαι ἀποσταδὰ (eminus) ἐπέεσσιν. ἢ λίσσοιτο Ὀδυσσέα προσαΐξας γούνων, χ, 337, coll. 339. et 343, καὶ μιν λισσόμενος προσηύδα. sic et 366. λισσόμενος, K, 118. Π, 46. Φ, 73, 98, 368. X, 35. Ω, 485. λισσομένῳ, E, 491. Ψ, 609. λισσομένω, precantes ambo, X, 91. λισσόμενοι, I, 461, 497. T, 304. et 305, λίσσομαι. λισσομένους, Λ, 609. λισσομένη, A, 502. B, 15. E, 358. Θ, 372. O, 77. λισσόμενος βασιλῆα, Θ, 157. μιν, χ, 311. λίσσεσθαι, γ, 19. et 327, ubi infinit. est pro imperativo, I, 516, 694. K, 455. Υ, 469. λίσσεο, roga, supplica, Ω, 467. Vide sub γουνόομαι.

λισσὸς, ἡ, όν. (Εἴδω) est idem quod λεῖος, lævis. *glatt, eben, nicht höckerig, (smooth, even.)* est a λίαν ἴσος, valde æqualis sibi in superficie omni. ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη, γ, 293, conf. πέτρη. λισσὴ δ' ἀναδέδρομε (in altum eminet) πέτρη, ε, 412, petra ubique lævis. sic et κ, 4. sed λὶς πέτρη, μ, 64, est per apocopen, pro λισσή. et 79, est explicatio hujus vocabuli, πέτρη γὰρ λὶς ἐστὶ περιξεστῇ (circum undique politæ arte et manu) εἰκυῖα, similis.

λιστρεύω, f. εύσω. (Λίγγω) terram rado et distringo λίστρῳ, instrumento rustico. *ich lockere die erde oben ein wenig auf, (I slightly break up the surface of the ground.)* purgo solum berbis inutilibus. λιστρεύοντα φυτὸν, ω, 226, qui rastro purgabat solum circa plantam aliquam, terramque leviter radebat, περιξύοντα, ἀμφιλαχαίνοντα, circumfodicantem.

λίστρον, ου. τό. (Λίγγω) est instrumentum domesticum, quo purgatur solum vel pavimentum in domo: τὸ ξύστρον. et id instrumentum erat ferreum, vel ferro munitum, quo altiores vel densiores sordes abradebantur, *eine eiserne oder mit eisen unten beschlagene schaufel, (a shovel of iron, or shod with iron.)* λίστροις δάπεδον δόμου ἔξυον, χ, 455, radebant pavimentum triclinii magni rastris. hinc est et τὸ, ἐκλιστρᾷν. præterea τὸ λίστρον erat et, instrumentum rusticum et hortulanum, quo terram poliebant, vel rumpebant leviter. Vide sub ἐπιγράβδην.

λιτανεύω, f. εύσω. (Λίγγω) alloquor voce supplici, precor voce supplici et clara. idem quod λίτομαι et λίσσομαι. scilicet a λίτω fit per paragogen λιτάνω, et inde λιτανεύω. πολλὰ δέ μιν ἐλιτάνευε γέρων, I, 577. πάντας ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος, X, 414, et duplex λ est ob metrum. λιτάνευεν (omisso augmento ionice) ἐλθεῖν, Ψ, 196. ἢ αὐτὸν, γούνων ἁψάμενοι, λιτανεύσομεν, Ω, 357. ἐλιτάνευεν Ὀδυσσεὺς, η, 145. γούνων (sc. ἁψάμενος) ἐλλιτάνευσα, sc. αὐτὴν, κ, 481.

λιτὴ, ῆς. ἡ. (Λίγγω) supplicatio, rogatio verbis supplicibus, clare prolatis. καὶ γὰρ Λιταὶ εἰσὶ κοῦραι Διὸς, χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμὼ, αἵ μετόπισθε Ἄτης κιοῦσαι ἀλέγουσι, I, 498—510, ubi personificatæ sunt αἱ λιταὶ, deprecationes, sequentes errorem commissum: et dicuntur χωλαὶ, διὰ τὸ σχολαίῳ (lento, segni) ποδὶ καὶ ὡς οἷον συμπεποδισμένους βαίνειν τοὺς λισσομένους. ῥυσαὶ δὲ, διὰ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῶν ἱκετευόντων οἷς σκυθρωπάζον καὶ συναγομένον ῥικνοῦται (rugatur) τὸ πρόσωπον. hinc istæ personificatæ deprecationes pinguntur a poëta ὡς γραώδεις, συνεστραμμέναι, ἐῤῥυτιδωμέναι: nam ῥυτίδες sunt αἱ ἐπὶ τοῦ προσώπου συστροφαὶ τοῦ δέρματος. παραβλῶπες vero sunt, διεστραμμέναι τὴν ὄψιν, παραβάλλουσαι τοὺς ὦπας, καὶ παράγουσαι τῆς κατὰ φύσιν ὄψεως, στραβαὶ καὶ πλαγιόμματοι, quia non hilares. hinc et ἡ δυσωπία, nomen habet. λιταῖς ἐλισάμην νεκροὺς, λ, 34.

λίτομαι, f. ίσομαι. (Λίγγω) alloquor voce supplici, precor voce supplici et clara, παρακαλέω, *ich rufe an, (I call upon.)* apparet ergo, esse ab eodem themate, unde λύζω et ὀλολύζω: nam significatus, et litteræ vocis, i. e. formale et materiale, determinant etymologiam. ἐπεὶ ἔθνεα νεκρῶν ἐλλισάμην, ob metrum pro ἐλισάμην, λ, 35, coll. 29. Φοίνικας ἀγαυοὺς ἐλλισάμην, ν, 273. λίσαι Δία, precare Jovem, A, 394. ἐπὴν εὐχαῖς λίσῃ (aor. 1. conj. m.) ἔθνεα νεκρῶν, precatus fueris, κ, 525. Δία λιτοίμην, ξ, 406, ubi conf. πρόφρων. ἢ γὰρ ἔμελλεν οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι, rogaturus ipse sibi erat mortem, Π, 47, et vide, preces auditas, in perniciem precantis. cæterum ἐλίτετο (rogabat) ibi Patroclus Achillem.

λιτὸς, ἡ, όν. (Εἴδω) est ortum ex λισσὸς, alia tantum determinatione: notat enim, tenuis, tenui filo textus, *zart von faden und gewebe, fein, (of delicate texture, fine.)* præterea hæc vox, per metaplasmum declinationis, in dativo et accusativo singulari ponitur in tertia declinatione, λιτὶ pro λιτῷ, λῖτα pro λιτόν. nam nominativum λὶς, ιτὸς, ὁ, ignorare se dicunt

critici Græci veteres, maxime ob irregularitatem obliquorum. nam si esset nominativus λὶς, deberet genitivus esse, vel λιὸς, vel λινὸς, vel λῖδος. aliud vero nomen, τὸ λῆδος, dorice λᾶδος, quod notat ἱμάτιον εὐειδές: unde est Atticorum ὁ ἡ ληΐδιος, i. e. ποικίλος, et λείδιος, et λήδιος quæ omnia sunt a λεῖος, lævis, mollis tactu: et nomen τὸ ληΐδιον notat vestem mollem elegantem. a τὸ λῆδος est et ληδιὸς adjective; et nomen proprium, ἡ Λήδα, nota illa ἡρωΐς. conf. Athenæum. καταπετάσας λῖτα, tegumentum molle et læve integens, Θ, 441, i. e. λιτὸν ὕφασμα, ne conspurcaretur currus in loco suo stans otiose. ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν (corpus mortui bene lotum et unctum) ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, Σ, 352. Ψ, 254, peplo subtili et lævi texerunt eum. θρόνον, ὑποπετάσας λῖτα καλὸν δαιδάλεον, α, 130, unde apparet, quod ejusmodi λιτὸν, i. e. ἁπαλὸν, ὕφασμα, sæpe et fuerit ποικίλον, vel in genere, colore aliquo pulcro tinctum. ὑπένερθε δὲ λῖθ' (λῖτα) ὑπέβαλλεν, κ, 353, ubi de sedilibus adornandis est sermo, quibus imponebant, mollius sedendi causa, λῖτα, et super hunc etiam elegantiora quædam ῥήγεα. cæterum metaplasmus iste declinationis neminem movere debet, qui novit, κλαδὶ poni pro κλάδῳ, νοΐ pro νόῳ, etc.

λοβὸς, οῦ. ὁ. (Λήβω) auricula, *das orläplein, (the lobe of the ear.)* λοβοὶ sunt τὰ τοῦ ὠτὸς ἄκρα, ἔνθα ἐνείρεται τὰ ἐνώτια, ubi inseruntur inaures, *wo man die orringe dran träget, (in which the ear-rings are inserted.)* est a λήβω vel λάβω, capio, prehendo, παρὰ τὴν λαβήν. εὐλαβὴς γάρ ἐστι ὁ λοβὸς, διὰ ἁπαλότητα. ἐνῆκεν (immittebat, inserebat) ἕρματα (inaures) εὐτρήτοις λοβοῖς, Ξ, 182, de Junone ornante se; in bene perforatas auriculas. et sub hac mythica narratione depingit poëta, quomodo sæpe maximi principes a pulcris aut bene comtis mulieribus decipiantur. hinc τὰ ἐνώτια dicuntur et, τὰ ἐλλόβια, i. e. κόσμος ἐνώτιος, ἀπηρτημένος τῶν κατὰ τὰ ὦτα λοβῶν. a recentioribus etiam pars hepatis dicta est ὁ λοβός. imo et, ἀγγεῖόν τι ὀσπριοδόχον, vas legumina includens, *ein schote, (a pod:)* et ἔλλοβος καρπὸς est, fructus inclusus siliqua. et ὀξυλοβῶ est, ταχέως ἀκούω; ut pars illa pro tota aure ponatur. sic Horatius Sat. 5, Libri 2, gaudent prænomine molles auriculæ. et, auriculas asini quis non habet? Pers. 1, 121.

λόγος, ου. ὁ. (Λέγω) sermo, narratio. ἧστό τε (pro ἧτο, sedebat apud eum) καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, et oblectabat eum sermonibus, Ο, 393, coll. 401. nam adsidebat vulnerato et ægro, in tabernaculo suo jacenti, eique dolorem lenibat variis confabulationibus et narrationibus. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει αὐτὸν, sc. Calypso Ulyssem, α, 56, *sie suchet in ganz einzunehmen mit freundlichen und schmeicheln-den unterredungen und ansprachen, (she seeks to fascinate him with kind and flattering speeches and discourse.)* vides ergo, vocem, ὁ λόγος notam fuisse Homero; quod quidam veterum dubitarunt, memoria lapsi. vides simul, quid hæc vox apud eum denotet. Sed apud recentiores varie determinatum hoc nomen. λόγος geometris est et, proportio, *die änlichkeit des vorhergehenden mit dem folgenden, (the proportion between what precedes and what follows.)* phrasis est Attica, εἰς λόγον ἐλθεῖν τινὸς, cum aliqua re versari, Aristoph. Equit. 803. coll. Vesp. 470. et Nub. 251, dicitur συγγενέσθαι εἰς λόγους. cum dativo tamen alii malunt hanc phrasin construi, εἰς λόγον ἔρχεσθαί τινι, rem habere et negotium cum aliquo, convenire aliquem.

λοετρὸν, οῦ. τό. (Λόω) balneum, lavatio totius corporis. recentiores id contrahunt in λουτρόν. cæterum et ex hoc nomine apparet thema, λόω et λοέω. θερμὰ λοετρὰ, Ξ, 6, ubi pulcra fœmina curat lavationem viri; eumque lavat, 7, et quidem post sumtum cibum: et Machaon, medicus, hoc modo tractatur. θερμὰ λοετρὰ Ἕκτορι, Χ, 444, conf. τρίπους. λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναὶ, Θ, 249, ubi thermæ enumerantur inter voluptates Phæacum. nam nimis creber, et quotidianus usus calidarum lavationum reprehensus fuit olim a severioribus: sed moderatus eorum usus etiam heroibus gratus fuit. et 451, ἀσπασίως ἴδε θυμῷ θερμὰ λοετρά: nam ea utilissima defatigatis. hinc Herculi sacræ erant thermæ, maxime vero, sponte e terra promanantes, quia ὁ πολύτλας Ἡρακλῆς iis magnopere delectatus fuerat; et dictæ sunt eæ, τὰ Ἡράκλεια λουτρά. οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι, non fas est mihi, lavationem accedere ad caput meum, i. e. ad me, Ψ, 44, inquit Achilles, coll. 40, ubi vides sermonem esse de calida lavatione. Sed et in genere quodvis λοετρὸν, etiam ψυχρὸν, hac voce notatur. sic de ursa cœlesti, ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, non particeps est lavationum in Oceano, i. e. nunquam occidit nobis, Σ, 489. ε, 275.

λοετροχόος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) qui aquam ad lavandum effundit. estque vel vas vel homo. λοετροχόον τρίποδα, Σ, 346. Θ, 435, tripodem aëneum, in quo aqua ad lavandum calefit et ex eo effunditur deinde. ἠὲ λοετροχόῳ ἠέ τινι ἄλλῳ δμώων, υ, 297, ubi notat servum balneo præpositum; et loquitur quasi daturus ei nummos. a τὸ λοετρὸν, lavatio.

λοέω, vide ΛΟ'Ω.

λοιβὴ, ῆς. ἡ. (Λείβω) libatio. λοιβῆ τε, Ι, 496. σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, ι, 349, inquit Ulysses adulatorie Polyphemo, quasi numini: tibi autem ferebam id quasi libationem. λοιβῆς οὐκ ἐδεύετό μοι βωμὸς, Δ, 49. Ω, 70. τὸ λοιβάσιον est vas, ex quo oleum libabant sacerdotes; quod et λοιβεῖον dicitur. et λοιβάομαι est, libo. conf. σπονδεῖον, sub σπονδή.

λοίγιος, ου. ὁ ἡ. (Λέγω) exitiabilis, perniciosus, detestabilis, pestilens, ὀλέθριος. ἦ δὴ λοίγια ἔργα, Α, 518, 573, i. e. ὀλέθρια, damnosa, odiosa æque ac mors est, *leidige dinge, (a sad*

thing.) νῦν οἴω λοίγια ἔσεσθαι, nunc puto fore magnam cladem, Φ, 533, ubi est in significatu proprio. et Ψ, 310, ubi sic vocat τὸ, τῆς νίκης ἐκπιεσεῖν, quod gloriæ cupidis magnum videtur malum: et sermo est de certamine equestri ludicro.

λοιγὸς, οῦ. ὁ. (Λίγω) cædes, strages. clades, pernicies. *niederlage, das darniederlegen, verderben, (defeat, discomfiture, ruin.)* est a λίγω, cubare facio, κοιμίζω εἰς θάνατον. deinde notat quamvis pestem, quodvis exitium malum. ludens aliquis deduxit ab ὀλίγος per anagramma, quasi sit ὁ ὀλιγῶν τοὺς ζῶντας, qui vivos pauciores reddit. ἡμῖν ἀπαμῦναι λοιγὸν, a nobis arcere pestem, Α, 67, cladem ex pestilentia ortam. et 341, ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι τοῖς ἄλλοις, ab aliis defendere fœdam cladem. et 398, Κρονίωνι, a Jove propulsasse indignam perniciem. et 456, ἤδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον, fœdam cladem pestilentiæ. αὐτῷ εἷς πάρεστι θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει, cædem et mortem prohibet ab eo, Υ, 98. Ε, 603. et 662, πατὴρ (Jupiter) δέ τι λοιγὸν ἄμυνεν, pro ἤμυνεν, prohibuit a Sarpedone mortem aliquamdiu. nam paullo post occisus tamen est a Patroclo. ἵνα μοί ποτε ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς, Ι, 491, ut a me aliquando indignam cædem arceres. sic, ἀμύνων Ἀχαιοῖς, Ν, 426. αἴκε μὴ Ἀργείοις ἀμύνῃς, Π, 32. et 75, Δαναῶν ἄπο ἀμῦναι. et 80, νηῶν ἄπο ἀμύνων, pestem et perniciem a navibus arcens, ne incenderentur ab hostibus. τεῖχος, ὅ κε ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι (aor. 1. opt.) Ο, 736, murus, qui a viris mortem arcere possit. αὐτὸς μὲν ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι, abnuit exitium arcere, Σ, 450. εἰσόκε πάντες τίσετε Πατρόκλοιο φόνον, καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν, Φ, 134, occisionem, et cædem: utrumque est idem. et 138, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι, arceat. sic et 250. et 539, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι, ubi genitivus regitur a λοιγὸν, pestem et interitum Trojanorum: sed alibi dativus regitur a verbo. οὐδέ τις ἐστὶν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι, nemo potest arcere, Ω, 489. ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, ibi sane clades accepta esset, Θ, 130. Λ, 310.

λοιμὸς, οῦ. ὁ. (Λείπω) pestilentia. est ab eodem themate ac λιμὸς, q. v. δι' οὗ δηλαδὴ λείπουσι τὰ ζῶα, per quam deficiunt et minuuntur animalia. εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς, si quidem simul prœlium et pestilentia superat et subigit Græcos, Α, 61. et 97, οὐδὲ ὅγε (ὁ θεὸς) πρὶν λοιμοῦ βαρείας χεῖρας ἀφέξει, non prius graves manus pestilentiæ abstinebit: ubi vel pestilentia sistitur quasi manus habens; vel manus dei inferentis pestilentiam innuuntur.

λοισθεῖον, ου. τό. et ionice λοισθήϊον (Ὄλω) præmium quod alicui postremo datur in certamine currendi. *gewinn für den lezten im wettlaufen, (the prize for the last in the race.)* est a λοισθεύς. Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερε ἄεθλον, Ψ, 785, *trug den lezten preiss davon, (won the last prize.)* immo est adjectivum, λοισθήϊος, ΐα, ϊον.

λοισθεὺς, έως. ὁ. (Ὄλω) postremus, *der lezte, hinterste, (the last, hindmost.)* sic ὁ ἡνίοχος et ἡνιοχεὺς, Μελάνθιος et Μελανθεύς. ἡμιτάλαντον χρυσοῦ λοισθῆϊ ἔθηκεν, postremo in cursu pedum, Ψ, 751, *dem lezten im wettlaufe sezte er ein halb pfund gold zum gewinne, (he offered half a pound of gold as a prize for the last in the race.)*

λοῖσθος, η, ον. (Ὄλω) idem ac λοισθεὺς, et λοίσθιος. deductum est nomen a radice ὄλω, nam ultimus in certamine curuli perdit præmium. λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους, Ψ, 536, præstantissimus vir postremus agit equos, *ist der hinterste im wettrennen, (is the hindmost in the race:)* qui versus in proverbium abiit, quando optimus tamen excidit proposito.

λοπὸς, οῦ. ὁ. (Λέπω) cortex. in specie tunica circa cæpe. οἷόν τε λοπὸν κατὰ κρομύοιο ἰσχαλέοιο, τ, 233, quod et dicitur τὸ λέπυρον. sed ἡ λοπὰς, άδος, notat πᾶν εἶδος ἀγγείου εἰς ὀξὺ λῆγον. unde est τὸ λοπάδιον, *eine kleine flasche, (a small flask,)* Aristoph. Plut. 813. cæterum ab ὁ λοπὸς est ὀλόπτω, f. ψω, corticem detraho, nudo, pro ἀλόπω, verso α privativo in ο, et interserto τ. Vide sub Πηνελόπη in R.

λούω, f. σω. (Λόω) lavo totum corpus. idem quod λοέω, a quo est attice contractum. τὸν δὲ Ἥβη λοῦσεν, pro ἔλουσεν, Ε, 905, dea Martem, *wusch ihn im bade, (washed him in the bath.)* Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη, Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ, γ, 464, regis filia adolescens, adolescentem principem, hospitem. et id faciebant hæ principales fœminæ, auxilio et in præsentia ministrarum suarum; sic tamen, ut et ipsæ præcipue manus corpori hospitis lavandi admoverent. καὶ λοῦσε (ἐμὲ) ἐν ποταμῷ, η, 296, et id h. l. tantum jubens, coll. ζ, 216, seqq. ne quis ex hoc loco solam *curam* lavandi hospitis ad reliqua loca, ubi præsentes nobilissimæ fœminæ dicuntur lavasse nudatos hospites suos, referat; meminerit, Ulyssem laudandi animo, quasi hæc filia omnia hospitalitatis accuratæ munia impleverit, mentiri ad patrem ejus, quasi ipsa quoque adfuerit, manusque admoverit. ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισε, sc. ἐμὲ, κ, 364, de ministra Circes, lavante Ulyssem, coll. 358—362. et 450, τοὺς ἄλλους ἑτάρους Κίρκη ἐνδυκέως λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν ἐλαίῳ, et quidem h. l. per ministram suam. Ὀδυσσέα Εὐρυνόμη, ταμίη, λοῦσεν, ψ, 154, et ex tali lavacro fit homo pulcrior, 156, 157. Λαέρτην ἀμφίπολος Σικελὴ λοῦσεν, ancilla herum suum, ω, 365. ἔνθα μὶν (τὴν Ἀφροδίτην) Χάριτες λοῦσαν, θ, 364. et 454, τὸν δὲ ἐπεὶ δμωαὶ λοῦσαν. sic et ρ, 88. τοὺς δὲ ἐπεὶ δμωαί. καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, de mortuo Patrocli corpore, Σ, 350. et de Hectoris, Ω, 587. coll. 582. λοῦσεν ποταμοῖο ῥοαῖς, Π, 679, ubi Apollo dicitur lavasse mortuum corpus occisi filii Jovis, quia subito non aderant fœminæ ad id ministerium; coll. 666. et 669, λοῦσον αὐτὸν ποταμοῖο ῥοαῖς. λούσατε αὐτὸν ἐν ποταμῷ, inquit Nausicaa ad ministras suas, ζ,

210, nam hospites nobiles lavabantur a fœminis honestis, sed Ulysses, jam omni ope indigus et supplex, id ministerium demisse deprecatur, 218—222, et eam modestiam, velut debitam, acceptant illæ ministræ. εἵματα ἀμφιέσασα καὶ λούσασα, ε, 264, Calypso Ulyssem naufragum et solum: et est ibi πρωθύστερον. εἰς ἀσαμίνθους βάντες, λούσαντο, pro ἐλούσαντο, δ, 48. et 49, τοὺς δὲ ἐπεὶ δμωαὶ λοῦσαν. sic et ρ, 87, 88. *stiegen in die badewannen, (went into the bath.)* sic et K, 576, ἐς ἀσαμίνθους βάντες, ubi eam calidam lavationem præcesserat frigida, 572—575. nam valde fatigati primum abluebant se frigida, et, si fieri poterat, marina: deinde sequebatur balneum calidum, et unctio: denique cibus. ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε, ω, 253, si laverit se, et cibum sumserit. πρῶτα μὲν οὖν λούσασθε, lavate ipsi vos, ψ, 131. et 142, λούσαντο. εἰωθὼς λούεσθαι (ἐπὶ ἢ ἐκ) ποταμοῦ, Z, 508. O, 265, et in hoc lavari tota vis est parabolæ: nam talis equus pingitur, qui ad lavandum currit. equus autem amat lavationes: hinc Aristoteles, φιλόλουτρον, φησὶ, ζῶον ὁ ἵππος, καὶ φίλυδρον καὶ χαῖρον λειμῶσι καὶ ἕλεσι. λουστικῆς παρασκευῆς descriptio est θ, 426, s. 433—437. 449—459. locus balnei dicitur ὁ λουτρὼν, ῶνος.

λοφιά, ᾶς. ἡ. (Λέπω) pili in cervice brutorum quorundam, qui erigi possunt si brutum est iratum. proprie de suibus ponitur, sicut χαίτη de equo et leone. est ergo ἡ ἐν τῷ λόφῳ (cervice) τρίχωσις. φρίξας εὖ λοφιὴν, de apro, τ, 446, horrens pilis in cervice ob iram.

λόφος, ου. ὁ. (Λέπω) cervix, *der nacken, (the neck.)* in jumentis proprie, deinde et in hominibus. it. crista galeæ, vel et crista in capitibus avium. it. collis, suprema pars collis. est a λέπω, f. ἕψω, præt. perf. a. λέλεφα, *ich schäle, lappe ab, (I pare, peel.)* ἐκλεπίζω: ut ergo proprie notet partem illam corporis, ἀφ' οὗ ἄρχεται ἐκλέπεσθαι καὶ ἐκδέρεσθαι τὸ σφαγὲν, ubi mactata victima incipit excoriari. ut ergo prima notio sit ὁ λόφος ζωϊκός: deinde ad similitudinem ejus, ὁ ὀρεινὸς, et ὁ κατὰ τὴν περικεφάλαιαν. ἀπενίζοντο (abluebant sibi) ἱδρῶτα (κατὰ) κνήμας τε ἰδὲ λόφον καὶ μηροὺς, K, 573, ubi sermo est de heroibus, lavantibus in littore maris: et λόφος est ὁ ἄνω τένων, i. e. ὁ περὶ τράχηλον. ἱδρὼς ἀνεκήκιε πολὺς ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνου ἵππων, ψ, 508, multus sudor exsiliit ex cervicibus et pectoribus equorum: ubi vides, in equis aliisque jumentis λόφον esse τόπον τοῦ τραχήλου, ᾧ ἐπιτίθεται ὁ ζυγός. hinc ἡ λοφιὰ est ἡ τρίχωσις circa hunc locum, *die dicken haare auf dem nacken der thiere, die kammhaare; (the thick hair on the necks of animals, the mane:)* et τὰ λόφουρα ζῶα sunt τὰ, οὐρὰν καὶ λοφιὰν ἔχοντα. nonnunquam simpliciter, ab hac parte, λόφος notat τὸν τράχηλον, etiam in hominibus, etsi ibi nulli sint pili, nedum crassiores et longiores illi. deinde τὸ ἄκρον ἐκ τριχῶν ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας. etiam ejusmodi ἄκρον ex alia materia. denique et ὕψος ὀρεινὸν, unde est ὁ γήλοφος, attice γεώλοφος, collis vel potius adjectivum, ὁ ἡ γεώλοφος, τὸ γεώλοφον, ex plana terra eminens et elatus. hinc et neutrum substantive ponitur, Theocr. Id. 1, 13. κυνέην ἵππουριν ἐπέθηκε κρατὶ, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν, Γ, 337. Λ, 42. O, 481. Π, 138. χ, 124, i. e. ἡ ἀκροτάτη κόρυς, superna pars galeæ, ubi densi stabant pili equini. hinc est τὸ λοφεῖον, i. e. ἡ θήκη τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, capsula, in qua adservantur cristæ istæ. sic τὸ κυλικεῖον est ἡ τῶν κυλίκων σκευοθήκη, locus ubi pocula reponuntur. præterea τὸ λόφεῖον in genere est cavitas, cui inseritur aliud, e. c. speculum. conf. Aristoph. Nub. 749. et Acharn. 1108, ubi est loculamentum cristarum. λόφον ἱππιοχαίτην, Z, 469, nam et ex juba et ex cauda equi sumebantur tales pili ad ornandam superne galeam, quo terribiliores essent adspectu. ἄκρον ὑπαὶ λόφον. αὐτὸν, N, 615, sub extrema vel infima crista ipsa, coll. 615, ut ergo οἱ φάλοι sint ἐγγυτάτω (proxime) τῷ λόφῳ. ἀπέῤῥηξε ἵππειον λόφον, πᾶς δὲ (ὁ λόφος οὗτος) χαμᾶζε κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινὸς, O, 537, coll. 535, ubi vides, recens coloratum fuisse hunc λόφον ex equinis pilis factum rubro colore. et hoc ἀποῤῥήσσειν fiebat ictu gladii. ἐφῆκε (supra inseruit galeæ) χρύσεον λόφον, Σ, 611, ubi sermo est de galea Achilli a Vulcano facta, et cui supra inerat λόφος ex auro factus ad imitationem pilorum equinorum. sic et X, 316, ἔθειραι χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειὰς, ut ergo aurum in fila videatur fuisse extenuatum, ad formam pilorum equinæ caudæ vel jubæ: et λόφος ibi est locus superus galeæ, ubi infixæ sedebant istæ ἔθειραι. λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, λ, 595, ubi sermo est de Sisypho, saxum suum trudente sursum ad summum collis. ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστὶν, π, 471, ubi summum jugum est collis illius, qui Hermæus vocatur. ex illo vertice vidi id procul fieri. ab hoc nomine est, λωφάω, f. ήσω, prima syllaba producta, quod proprie notat ἀποθέσθαι ἄχθος τὸ ἐπὶ τῷ τραχήλῳ, deponere onus a cervice: it. finem facere, desinere: it. levare onus.

λοχάω, f. ήσω. (Λέγω) insidior. ἢ μὲν αὐτὸν λοχόωσι νέοι, ν, 425, certe quidem juvenes insidiantur ei, *passen ihm auf, lauren auf ihn, (lie in wait for him,)* pro λοχῶσι, ex λοχάουσι. τὸν δὲ οἴκαδε ἰόντα λοχῶσι μνηστῆρες, redeunti insidiantur, ξ, 181. μνηστήρων σὲ ἐπιτηδὲς (pro ἐπιτηδέες) ἀριστῆες λοχόωσιν ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε, ο, 28, procorum satis multi, et quidem fortissimi, insidiantur tibi in freto Ithacæ Samique, *passen auf dich im canal, wo du durch must, (lie in wait for thee in the strait through which thou must pass.)* sed Telemachus, præsentiens hoc, cum nave sua non ad urbem Ithacam reversus est, sed ab altera parte insulæ, ante quam ad fretum illud accederet, appulit navem, et pedestri itinere ad villam, inde ad urbem, rediit. τῇ (ibi) τόνγε (Τηλέμαχον) μένον λοχόωντες Ἀχαιοὶ, nobiles proci, δ, 847. sic, Τηλέμαχον λοχόωντες, π, 369.

et ob has quoque insidias, cædis faciendæ causa, jure cæsi deinde sunt proci: cæsuri Ulyssem quoque, si solus subito et manifesto advenisset. ἔθι σφίσιν εἴκε (ubi iis commodum videbatur) λοχῆσαι, Σ, 520, insidias collocare. ὄφρα βασιλεύῃ αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχήσας, χ, 53, inquit Eurymachus de Antinoo ad Ulyssem, jam aperientem se, postquam satis sibi providerat. ὄφρα μὲν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω ἐν πορθμῷ Ἰθάκης Σάμοιό τε, inquit Antinous, δ, 670. et 388, λοχησάμενος, insidiatus, Proteo nimirum. et 463, ὄφρα μὲ ἕλοις ἀέκοντα λοχησάμενος, inquit Proteus. ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ, ν, 268, *an die landstrasse mich nebst einem gesellen legend und auf laurend, (lying in wait with an accomplice near the road.)*

λοχεία, ἡ, insidiatio, vide supra et sub πούς, prope medium.

λόχμη, ης. ἡ. (Λέγω) lustrum, cubile feræ, *ein wild-lager, (the lair or den of a wild beast.)* deinde in genere, locus densus arboribus, τὸ ξύλοχον, τὸ δάσος ὕλης, ubi tuto feræ cubare et versari possunt: vel ubi aviculæ canentes insident, Aristoph. Av. 225. ἔνθα ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς, τ, 439, coll. 445.

λόχος, ου. ὁ. (Λέγω) insidiæ, ut notet τὸ ἔργον, τὸ λοχᾶν, *ein hinterhalt an einem verdeckten orte, (an ambuscade.)* notat autem et, τὸ τάγμα τῶν ἀνδρῶν, τὸ πόσον, ἐξ οὗ ὁ λόχος ἀπαρτίζεται, numerus militum electorum, cohors, *ein bataillon, (a battalion.)* sic Eurip. Phœn. 108, κινούμενον τυγχάνει στράτευμα, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους, i. e. ἀποχωροῦσιν τὰ τάγματα ἀλλήλων, *sie formiren die bataillonen, (they formed the battalions.)* unde est ὁ λοχαγὸς, ductor ordinum. est a λέγω, pono, cubare facio, *ich lege, (I place, make to lie:)* nam insidiantes solent subsidere, ne cernantur procul: unde et talis λόχος vulgi lingua dicitur τὸ ἔγκρυμμα. dicitur et ἡ ἐνέδρα, et verbum inde est ἐνεδρεύειν: nam ἐν τῷ συνιζάνειν συστέλλουσιν ἑαυτοὺς, ὡς μὴ προφαίνεσθαι. sic et Romanis insidiæ sunt a sedendo. alter significatus potest esse a λέγω, seligo, eligo; ὡς ἐκκρίτων καὶ ἐπιλέκτων ὀφειλόντων εἶναι τῶν ἐλλοχησάντων. denique et certa militum divisio dicta fuit ὁ λόχος, manipulus, *eine rotte, (a company:)* cujus tamen numerus non erat certus: nam nonnunquam erat hominum viginti quatuor, cum duce, vigesimo quinto; nonnunquam quinquaginta; nonnunquam ad centum. οὔτε λόχονδε ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν, Α, 227, ubi λόχος est ἡ ἐξ ἐπικρύψεως ἐπίθεσις: quod 151 dixerat, ὁδὸν ἐλθεῖν, ire in expeditionem aliquam occultam cum paucis. et eo mittebantur fortissimi et fidissimi, ἐπίλεκτοι καὶ οἱ ἀριστεῖς. ἂψ ἀνερχομένῳ (redeunti,) *(dem zurückreisenden) (to him when returning)* πυκινὸν (validum numero) λόχον εἷσαν (locaverunt) κούρους πεντήκοντα, δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν, Δ, 392, ubi videtur innui certus hominum numerus, qui λόχον utroque significatu, et insidiarum et manipuli, confecerit; et videtur duplex is λόχος fuisse, ex bis viginti quatuor hominibus, cum ducibus duobus. simpliciter tamen optime de insidiis magno numero contra eum unum hominem positis intelligitur. cæterum ejusmodi dux dicebatur λοχαγὸς, *ein rottmeister, (the officer commanding a company.)* Xenophon dicit, λόχος ἕκαστος εἰς ἑκατὸν, quævis divisio militum ad centum. Tragicus vocat λόχον ἁπλῶς στρατιωτικὸν σύνταγμα, καὶ λοχαγὸν τὸν τούτου ἄρχοντα, nullo numero certo definito. cæterum λόχος et χόλος est anagramma, quo ludens poëta fortasse respicit ex 391. conf. πυκινὸς, et εἷσαι. κρίνας ἐκ Λυκίης φῶτας ἀρίστους εἷσε λόχον, Ζ, 189, coll. 187, ubi idem dicitur πυκινὸς δόλος. ergo λόχος est εἶδός τι δόλου. et κρίνας, una cum εἷσε, etymologiam innuit, quod sit ab ἐπιλέγεσθαι (seligere) et λέγεσθαι (ponere se, *sich legen,) (to lie down.)* μὴ λόχος εἰσέλθῃ πόλιν, Θ, 522, i. e. milites aut hostes in insidiis positi. ἐκ λόχου ἀνεπήδησε, Λ, 379, ubi actio insidiandi notatur, et quod ante sederit vel curvando occuluerit se, coll. 371, nam post columnam latuerat Alexander. εἰ γὰρ νῦν λεγοίμεθα (consideremus) πάντες ἄριστοι ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστα ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, Ν, 276—287: sed tamen h. l. λεγοίμεθα potius est, seligeremur; nam ad λόχον ἔκκριτοι ἐπιλέγονται, et πάντες est ut Germanorum, *lauter, (exclusively.)* cæterum est ἐξ ὀλίγων συνειλεγμένος, ex paucis collectus. et 285, ἐπειδὰν ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν, ubi sessio in loco insidiarum innuitur; nisi potius est generalius intelligendum verbum, ut Romanorum insidere. λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο, Σ, 513, ad insidias faciendas (in casu tertio) armabant se clam. coll. 520, 522. et sermo ibi est, non de urbanis, sed de hostibus illius urbis. μηδὲ δείσητε πυκινὸν λόχον Ἀργείων, Ω, 779, nequaquam vereamini, ne vobis numerosas insidias locent Græci; id enim hoc tempore facturi non sunt; collatis sequentibus. τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον, δ, 277, ubi ἀστείως sic vocat τὸν ἵππον δούρειον, equum illum ligneum, qui jam erat locus ubi insidiæ latebant positæ. sic, θ, 515, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες. αὐτὴ νῦν φράζου σὺ (explica tu distincte) λόχον θείοιο γέροντος, quomodo insidiæ contra divinum senem, Proteum, sint ponendæ, δ, 395. et 441, κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο, illic sane molestissimæ nobis erant insidiæ nostræ, *da wurde uns das auslauren sehr sauer, (we were heartily tired of lying in wait,)* et 531, εἷσε λόχον Αἴγισθος, κρινάμενος εἴκοσι φῶτας ἀρίστους, qui Agamemnonem inter epulas, securum et sine præsidio, interficerent. ἡμὲν ἀνακλῖναι (aperire) πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι, clausum tenere, λ, 524, quo loco etiam de equo ligneo est sermo. ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε ἄνδρας ἀριστῆας, ξ, 217. et 469, ὑπὸ Τροίῃ (sub Trojam, prope ad urbem) λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες: hinc factum postea est ὁ λοχαγός. ἤδη μνηστῆρες ἔνδον ἴασι ἐκ λόχου, π, 463, ex insidiatione adversus Telemachum. εἴπερ πεντήκοντα λόχοι ἀνθρώπων νῶϊ περισταῖεν, si vel quinquaginta

manipuli hominum nos circumstarent, υ, 49, inquit Minerva ad Ulyssem, i. e. ipse prudens consilium jam circumspectum habens, et certus de eventu bono. nam Homerus, ut poëta, non enumerat, qui et quot auxiliati fuerint Ulyssi ad occidendos procos, et qua clandestina arte eos contraxerit, filii sui ope.

ΛΟ'Ω, et Λοέω, f. λοέσω. lavo totum corpus, *ich bade, (I bathe.)* νίπτειν est de manibus aut pedibus, πλύνειν de vestibus. λό' ἐκ τρίποδος, pro ἔλοε, a λόω, lavabat me, ex tripode magno hausta aqua calida, κ, 361, et ibi ad, ἐκ τρίποδος pertinet κεράσασα, κατὰ κρατὸς vero ad ἔλοε. et ratio ibi, 363, calidæ lavationis additur: nam extrahit ea e membris defatigationem. frigida lavatio purgat tantum cutem. et vide l. c. 358—366, lavat pulcra Circes ministra hospitem Ulyssem. apud Aristoph. Plut. 657, ἐλοῦμεν αὐτὸν, lavabamus eum, pro ἐλόομεν. sic ibid. 658, λούμενος pro λοόμενος, lotus. sic et ab ἀπολόω, est imperfectum ἀπέλου, abluebat, lavabat, Vesp. 118. nisi malis per apocopen dictum putare, pro ἀπέλουε, cui tamen locus Homericus ex κ adductus non patrocinatur. ὅτε δή μιν ἐγὼν ἐλόευν, pro ἐλόεον, contr. ἐλόουν, ionice, imperfectum a λοέω, δ, 252, cum eum ego lavarem; inquit Helena de hospite suo Ulysse. et vide, fœminæ primariæ lavant nudos hospites suos. λοέσσας (ob metrum pro λοέσας, particip. a. 1. a. a λοέω) ὕδατι λευκῷ, Ψ, 282, de Patroclo, lavante jubas equorum præstantium. λοέσσαι (ob metrum pro λοέσαι) τε χρῖσαί τε, τ, 320, ubi infin. est pro imperativo. λοεσσάμενος (lavans se) ποταμοῖο, pro ἐπὶ ποταμοῦ, vel ἐκ, Φ, 560, quod est στρατιωτικὸν λουτρὸν, quando aquæ calidæ non sunt præsto. ὄφρα λοεσσάμενος, *auf dass er, wenn er sich gebadet hat, (in order that, when he has bathed,)* ϑ, 427. sic, α, 310, ut bene lotus corpore toto. αἱ δὲ λοεσσάμεναι, cum hæ lavassent, sc. ipsæ se, ζ, 96, *da sie sich im flusse gebadet, (when they had bathed in the river.)* ab hoc verbo λοέω (quod attice contrahitur in λούω) est τὸ λοετρὸν, attice λουτρόν. ἤνωγον δέ μιν λοῦσθαι (contracte pro λόεσθαι, a λόω, in medio λόομαι, contr. λοῦμαι, lavo me) ἐν ῥοαῖς ποταμοῦ, hortabantur eum ut lavaret, ζ, 216, *er solle sich baden, (to bathe.)* et 221, ἄντην (coram vobis) οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι pro λοέσομαι, lavabor. et 227, ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο pro λοέσατο, cum se per omne corpus (κατὰ πάντα, secundum omnia) lavasset; coll. 219. ab eodem λόω, in medio vel passivo λόομαι, contr. λοῦμαι, est participium præsentis Atticum λούμενος, qui lavat vel lavavit se. λοεσσαμένω, cum hi duo lavassent, Κ, 577.

λύγος, ου. ὁ, et ionice ἡ. (Λύω) est φυτὸν ἱμαντῶδες καὶ ἁπαλὸν, vimen, quod et ἡ οἶσος dicitur, et apud Atticos ἡ ἄγνος, (quasi ἄγονος) *eine wiede, (a withy,)* maxime illa species quæ valde humili trunco, sed lætissimis ramis, ad aquam nascitur, frugemque nullam, præter se ipsam, fert; quam Saxones inferiores *hagen* vocant. deinde notat ἁπαλὸν κλάδον cujusvis arboris, *ein zarter zweig, der nicht sehr dick und stark ist, (a twig that is not very thick and strong.)* est ab λύω, solvo, quia facile ita contorqueri potest, ut pro fune adhibeatur ad vincienda alia; et quia facile medium in longitudinem disrumpitur, *lasset sich leicht die länge lang reissen, (which easily splits in two.)* δίδη αὐτοὺς μόσχοις λύγοις, ligabat et vinciebat eos mollibus viminibus: Λ, 105: nam μόσχος adjective notat ἁπαλὸς, τρυφερὸς, εὐλύγιστος, quod facile curvatur. αὐτοὺς συνέεργον εὐστρεφέεσσι λύγοισι, hos colligabam bene contortis viminibus, ι, 427, et additur, quod talibus virgultis indormire solitus fuerit Cyclops, nimirum loco nostrorum straminum substernens ea pellibus, quibus incubabat. ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε, κ, 166, ex quibus, coll. 167, dicit se fecisse funem vel quasi: ut ergo videas, esse φυτὰ ἱμαντώδη καὶ εὐλύγιστα, ὡς καὶ σχοινίον ἐξ αὐτῶν στρέφεσθαι ἢ πλέκεσθαι, *die sich wohl flechten lassen, (which may be easily plaited.)* nam λύειν in genere opponitur firmo et duro. ῥῶπες fere sunt idem. hinc est λυγίζειν, contorquere, flectere, plectere, vincire, fut. λυγίσω, dorice λυγιξῶ, Theocrit. Id. 1, 97, 98. et ὁ λυγισμὸς, contorsio, flexio.

λυγρὸς, (pro λυγηρὸς) ὰ, όν. (Λύω) proprie est, vilis, non firmus et stabilis, non suspiciendus; deinde, miserabilis, et quasi ψυχρὸς καὶ θανάσιμος. est ab ὁ λύγος, qui est φυτὸν ψυχρὸν, et quod ob ἀγονίαν suam inferis adscribebatur, sicut ἡ ἰτέα, διὰ τὸ ὠλεσίκαρπον. ὅστις λυγρὸς ἐὼν, qui infirmus et imbellis exsistens, Ν, 119, qui opponitur ἀρίστῳ, 126. conf. μάχομαι. ex eo loco igitur vis vocis apparet. οὔτις αὐτῷ ἤρκεσε (arcuit) λυγρὸν ὄλεθρον, miseram mortem, Ζ, 16. sic, τό οἱ, Υ, 289. ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος ἠὲ βιῶναι, Κ, 174, aut valde misera mors, quæ Achæis impendet, aut vivere: alterutrum erit, nihil est jam tertium. οὐδέ τι αὐτῷ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον, neque ullo modo ei remedio erit contra tristem mortem, Υ, 296, conf. χραισμέω. ῥίψει αὐτὸν ἀπὸ πύργου (εἰς vel κατὰ) λυγρὸν ὄλεθρον, Ω, 735, de filio Hectoris. in vita vegeta enim omnia sunt firma et animosa, in morte sentitur infirmitas humana et vilitas. sic, γήραϊ λυγρῷ, senectuti infirmæ et frigidæ, Ε, 153. Κ, 79. Σ, 434. Ψ, 644. ἕλκεϊ, vulneri misero, quod infirmat virum, Ο, 393. πένθει ἐτείρετο θυμὸς, Χ, 242, luctu misero atterebatur animus. ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, virorum etiam valde infirmorum et imbellium et vilium, Ν, 237, si eorum multorum vires in unum conveniunt; et δὲ ibi est *enim*, συμφερτὴ vero dupliciter notat, collata in unum, et condensata quasi, firma, solida est. ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, cui autem ex miseriarum et vilitatum dolio solo dederit, Ω, 531, Jupiter, *wem er lauter schwaches und schlechtes giebet, (to whom he gives nothing but infirmity and misery.)* λυγρῆς ἀγγελίης, tristem nuntium, *die betrübte*

schlechte zeitung, (the melancholy tidings.) P, 642. et 686, λυγρήν. sic Σ, 18, coll. 17. ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην, T, 337, inquit Achilles de patre suo Peleo: expectantem semper de me tristem illum nuntium, me esse mortuum. ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς, Ψ, 86, propter triste homicidium, quod ego commisi infirmus et miser puerulus. ἐν δαῒ λυγρῇ, N, 286. Ω, 739, in pugna frigida et misera, in pugna quæ infirmat et frigidos facit multos. ἄλγεα λυγρὰ, curæ frigidæ, N, 346. Ω, 742. ἕλκεα, T, 49, vulnera infirmantia. ἔχθεα, odia misera, Γ, 416. κήδεα, curas tristes, E, 156. Σ, 430. λυγρὸς ἐὼν, tu vilis et infirmus et miser, σ, 106. πένθεϊ λυγρῷ, luctu misero et infirmante, β, 70. ὀλέθρῳ, γ, 87. ε, 268, misera morte. sic, ὄλεθρον, γ, 93, 194. δ, 292. ξ, 90. π, 371. ω, 96. νόστον λυγρὸν, reditum miserum, α, 327. γ, 132. γῆρας λυγρὸν ἔχεις, senectutem infirmam, ω, 249. σὺν λυγροῖς ἑτάροισι, ι, 454, cum miseris et invalidis suis sociis; inquit Polyphemus de Ulysse, κακοῖς, δειλοῖς. ἀοιδῆς, cantu tristi, α, 341. γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς, ρ, 473, ob miserum meum ventriculum, qui cupit impleri cibis. ἄτην λυγρὴν, ψ, 224, errorem mentis tristem et miserum. ταῦτα λυγρὰ, illa tristia; γ, 303. φάρμακα, λυγρὰ καὶ ἐσθλὰ opponuntur, δ, 230. κ, 236, *traurige, schädliche mittel, (bad, hurtful drugs.)* κήδεα λυγρὰ, miseras ærumnas, λ, 368. et 431, ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' (λυγρὰ) εἰδυῖα, illa fœmina, in mente fovens eminenter tristia et misera. λυγρὰ, res miseræ et tristes, ξ, 226, quales enumerantur 224, seqq. λυγρὰ εἵματα, vestes viles et miseræ, π, 458. ρ, 203, 338, 573. ω, 157. ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ τελέσωσι, σ, 133, quando dii etiam tristia et misera adducunt. *elend, (misery.)* est ergo nomen metaphoricum, a vili et infirmo vimine petitum. quidam ab eodem λύγος deducunt et λυγαλέος, et inserto ε, λευγαλέος, i. e. ὀλέθριος: nec male.

λυγρῶς, (Λύω) adverb. misere, infirmante modo. αὐτὸν λυγρῶς πεπληγυῖα, E, 763, eum misero vulnere a me affectum.

λύθρον, ου. τό. (Λύω) est ὁ τοῦ αἵματος μιασμὸς, ἀναμιμιγμένος τῇ κόνει, sanguis commixtus pulvere, qualis adhærescit pugnantibus in bello. est a λεύω, unde est τὸ λῦμα, i. e. κάθαρμα, *unreinigkeit, (filth:)* et scribitur per θ, ut distinguatur a τὸ λύτρον, i. e. τὸ ἄποινον, *lösegeld, (ransom.)* est ergo ὁ ἐξ αἵματος μολυσμὸς, ὃν χρὴ ἀπολούσασθαι, ὁ δεόμενος λύματος, i. e. καθάρσεως: nam λυμαίνω est ἀποκαθαίρω. λυθρὸν, ἀκαθαρσία αἵματος μετὰ κόνεως. αἵματι καὶ λύθρῳ (ubi utrumque fere est idem) πεπαλαγμένον οὐκ ἔστι εὐχετάασθαι Διῒ, Z, 268, inquit Hector: ei non licet precari solemni ritu ad Jovem. λύθρῳ ἐπαλάσσετο (inquinatus erat) χεῖρας, Λ, 269. Y, 503. αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον, χ, 402. ψ, 48.

Λυκάβας, αντος. ὁ. (Βάω) annus, *das jahr, (a year,)* ὁ ἐνιαυτός. dictus, οὐ μόνον διὰ τὸ, λυγαίως, i. e. λεληθότως καὶ οἷον σκοτεινῶς, βαίνειν καὶ παρέρχεσθαι, ab ἡ λύγη, obscuritas, et βάω vel βαίνω: ἀλλὰ καὶ, διότι αἱ κατ' αὐτὸν ἡμέραι καθ' ὁμοιότητα διαβάσεως λύκων ἀλλήλοιν ἔχονται. πιστεύεται γὰρ, τοὺς λύκους, lupos, διαβαίνοντας βίαιον ποταμὸν, ἐνδακόντας τὴν κέρκον τῶν ἀεὶ προηγουμένων τοὺς ἑπομένους, στιχηδὸν διανήχεσθαι, καὶ οὕτω μὴ παρασύρεσθαι τῷ ποταμῷ ἄλλον ἀλλαχοῦ. Sed quia utraque hæc etymologia nimis est quæsita: verior fortasse videri possit Macrobii editio, solem antiquissimis vocatum fuisse τὸν λύκον, lucentem, *den leuchtenden, (the shining:)* et sic paullo decentius λυκάβας dictus a τῷ βαίνειν τοῦ λύκου, a cursu solis, quo annus efficitur. τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδε 'Οδυσσεὺς, *noch in dem itzigen sonnenlaufe, (in the present revolution of the sun,)* ξ, 161. τ, 306. imo cum et luna dicta sit ἡ λύκη, unde Latini eam dicunt noctilucam: videri possit ὁ λυκάβας esse mensis lunaris; ut sit, *bey dem itzigen mondenlichte, (in the present moonlight,)* hoc mense.

λυκηγενὴς, έος. ὁ. (Γάω) est epitheton Apollinis, in Lycia geniti, ut habitatores ejus terræ credebant, cum Græci contenderent in Delo insula eum fuisse natum. rectius vero, et ex mente Minervæ, non vero imperiti Pandari, exponitur active, genitor lucis, nam ὁ λύκος antiquissimis erat lux diei. εὔχεο δ' 'Απόλλωνι λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ, Δ, 101, 119. conf. 'Απόλλων in R. prope initium.

ΛΥΚΟΣ, ου. ὁ. lux solis, sol ipse; *das sonnenlicht, die sonne, (the light of the sun, sunshine.* lumen κατ' ἐξοχήν. est ex lingua vetustissima; et convenit cum Germanorum *licht, (light;)* etiam cum, *glück, (luck,)* et cum, *eine luke, (a sky-light,)* i. e. fenestra quæ lumen intromittit in tectum, et unde latius prospicitur. etiam Italorum priscorum, Lucumo, onis, i. e. vir clarus et illustris et prudens, ex eadem est origine, *ein luk mann, ein kluger und leuchtender mann, (a prudent, noted and illustrious man.)* hinc est et λευκὸς, albus, candidus. sol vel Apollo dicitur hinc et, ὁ λύκειος. conf. scholia ad Soph. El. ab initio. Vide sub Λυκάβας.

λύκος, ου. ὁ. (Λύκος) lupus, *ein wolf, (a wolf.)* ab albente pilo sic dictus. vocabantur οἱ λύκοι etiam νυκτερινοὶ κύνες apud antiquos, *nachthunde, (night-dogs.)* οἱ δὲ, λύκοι ὣς, ἀλλήλοις ἐπώρουσαν, irruebant invicem, velut lupi, Δ, 471. sic, οἱ δὲ, λύκοι ὣς, θῦνον, ruebant cum impetu et furebant, Λ, 72. sic et, λύκοι ὣς ὠμοφάγοι, Π, 156—164, ubi parabola de iis: sunt enim animal συναγελαστικὸν, gregatim vadens. et 352—356, ὡς δὲ λύκοι σίνται, ubi alia parabola de iis. λύκου πολιοῦ ῥινὸν ἕσσατο ἔκτοσθεν, K, 334. i. e. δέρμα λύκου λευκανθίζοντος, nam λύκου χρῶμα est τεφρῶδες, color cineritius. cæterum h. l. ἡ λυκέη (*ein wolfspelz,*) *(a wolf's skin,)* additur fraudulento: hinc λυκοφιλίως est ὑπούλως, ὑπόπτως. φυζακιναὶ ἔλαφοι, λύκων ἤϊα πέλονται, præda sunt luporum, N, 103. οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχ-

ουσιν, X, 263, inquit Achilles ad Hectorem. ἀμφὶ δέ μιν (circa Circen) λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι, κ, 212. et 218, κρατερώνυχες, et ii erant veri lupi, cicurati a Circe. Vide sub Ἀπόλλων in R. prope initium.

λῦμα, ατος. τό. (Λόω) purgamentum, κάθαρμα, quod ἐν τῷ λούεσθαι abjicitur, quasi λοῦμα. ἀπὸ χροὸς λύματα πάντα ἐκάθηρε, Ξ, 171, de Junone, ornante se accurate; omnes sordes purgavit de cute, πάντα τὸν ῥύπον καὶ τὴν περὶ σῶμα ἀκαθαρσίαν, ἣν χρὴ ἀπολυμαίνεσθαι i. e. ἀπολούεσθαι, quam oportet ablui. est tamen et vox sacra, notans ea quibus populus purgatur in lustratione: εἰς ἅλα λύματα ἔβαλλον, A, 314, conf. ἀπολυμαίνω.

λύπη, ης. ἡ. (Ὄφ) tristitia. a λύειν τὸν ὦπα, quia solvit vultum ex statu naturali, et eum dedecorat. nimiam tristitiam præcidere vitam, docet mater Ulyssis exemplo suo, λ, 201.

λυπρὸς, ὰ, όν. (Ὄφ) per syncopen pro λυπηρός. tristes faciens, tristis. οὐδὲ λίην λυπρή, sc. Ἰθάκη, ν, 243, nec nimis tristis, i. e. infelix et horrida, est insula. alii autem τὴν λύπην deducunt a λύειν τὸ πίον καὶ λιπαρὸν, dissolvere et absumere pinguedinem et nitorem corporis; teste Triclinio ad Sophoclis Electram. sed artificiosior ista est deductio quam verior.

λυσιμελὴς, έος. ὁ ἡ. (Μέλω) membra resolvens. est epitheton ὕπνου in poëta; alibi et θανάτου, οἴνου, etc. conf. ἀπογυιόω. ὕπνος λύων μελεδήματα θυμοῦ λυσιμελὴς, υ, 57, ubi videri possit alia compositio nominis indicata, quasi sit ὁ λύων τὰς μελεδῶνας: sed frigida foret hæc, plurium ante positarum vocum contractio in unam. ergo prior phrasis est descriptio effectuum somni; et sequens epitheton ostendit, unde is effectus proveniat, quia nimirum est ὁ λύων τὰ μέλη τοῦ σώματος, qui omnia membra solvit ab opera solita, et sic hominem omnium curarum oblivisci facit. γλυκὺς ὕπνος λυσιμελὴς, λύων μελεδήματα θυμοῦ, ψ, 343.

λύσις, εως. ἡ. (Λύω) solutio, exsolutio. redemtio, et quidem proprie. καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται, Ω, 655, et sane retardatio redemtionis mortui fiat, ἡ ἀπόδοσις τοῦ νεκροῦ ἡ διὰ λύτρων. εἴ τινα ἑταίροισι θανάτου λύσιν, ἠδὲ ἐμοὶ αὐτῷ, εὑροίμην, ι, 421, si possem aliquam a morte liberationem sociis et mihi ipsi reperire, ne in vinculis mortis teneremur.

λύσσα, ης. ἡ. (Λύκος) rabies, furor; in specie lupi vel canis rabidi, nam de his proprie ponitur, quando tempore nimis calido vel frigido in rabiem aguntur. est ergo a λύκος deducta vox. κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκε, valida rabies subiit eum, I, 239. et 305, λύσσαν ἔχων ὀλοήν: similitudine petita a rabioso lupo vel cane. λύσσα δέ οἱ κῆρ αἰὲν ἔχει κρατερὴ, Φ, 542, et rabies cor ejus semper obtinet vehemens. apud Euripidem, in Hercule Furente, ἡ λύσσα est personificata, maxime v. 843, seqq. Vide sub κύων, prope initium.

λυσσητὴρ, ῆρος. ὁ. (Λύκος) qui est rabiosus. a verbo λυσσάω, f. ήσω, rabiosus sum. τοῦτον κύνα λυσσητῆρα, Θ, 299, quod non contumeliose dicitur, sed ex parabola solita. Vide sub κύων, aliquanto sub initio.

λυσσώδης, εος. ὁ ἡ. (Λύκος) rabiosus. valde vehemens. N, 53.

λύχνος, ου. ὁ. (Λύκος) lumen, lucerna: *ein licht dergleichen wir im finstern anzünden, eine lampe, (a light that we burn in the dark, a lamp.)* χρύσεον λύχνον ἔχουσα, τ, 34, coll. 24, 25, 39, et h. l. subintelligendum ὡς, quasi aureum vas habens in quo præferebatur lumen oleo ardens; non vero δουλικῶς lumen præferens; nam sermo est de Minerva. et sensus verus est: Ulysses jam disposuerat locis aptis vasa inaurata, in quibus ardebat lumen, ut liquido ubique cernere posset; quod artificium, fortasse antea non visum Telemacho, admiratur hic magnopere. τὸ λυχνίον dicebatur olim, quod postea ἡ λυχνία. est ab ὁ λύκος, lumen solis, quasi λύκινος, lucidus, per syncopen λύκνος, et ob euphoniam λύχνος. alii deducunt ab ἡ λύγη, quæ et ἠλύγη dicitur, i. e. ἡ σκιὰ, unde est ἐπηλυγάω, f. ήσω, et ἐπηλυγάζω, f. άσω, obumbro: hinc in Platonis Lyside est ὁ ἐπηλυγησάμενος, i. e. ὁ προβαλλόμενος καὶ ἐπισκιασάμενος, qui obumbrat se objecto aliquo. sed ipsa ἡ ἠλύγη (nam ea est themati propior, λύγη est per aphæresin) est ab α privativo, et ὁ λύκος, lumen, quia umbra nihil est quam privatio clari luminis, impeditio luminis. hinc est λυγαῖος, αία, αῖον, tenebricosus, νυκτὸς λυγαίας ὄμμα, i. e. tenebræ nocturnæ, Eurip. Iphig. Taur. 110. cæterum ὁ λύχνος etiam notat τὸ ἐλλύχνιον, *den dacht, (the wick.)* ut patet ex Aristoph. Nub. 55, 57, ubi πότης λύχνος est ellychnium crassiusculum, absumens plus olei quam tenue. id alio nomine dicitur ἡ θρυαλλὶς, ibid. 59.

ΛΥΩ, f. ύσω. solvo, libero. *ich löse, mache frey, (I release, set at liberty.)* Ἶρις, λύσασα ἵππους ἐξ ὀχέων, E, 369. et 776, Ἥρη. cum solvisset equos a curru. et Θ, 50, Ζεὺς, λύσας. et 433, Ὧραι μὲν λῦσαν (ἔλυσαν) ἵππους, et 440, λῦσε Ἐννοσίγαιος. et 504, λύσατε ἵππους ὑπ' ἐξ ὀχέων, solvite equos ὑπὸ ζυγοῦ ἐξ ὀχέων, sub jugo a curru; quasi captivos jam sub jugo, ex vinculis. ἀλλὰ λῦ' (λύε, solve, *spanne aus,) (loosen,)* ἵππους, K, 480. et 498, Ὀδυσσεὺς λύε (ἔλυε, solvebat a præsepi) ἵππους, *machete sie los, (loosed them;)* ut abduceret eos. ἵππους θεράπων τοῦ γέροντος λύε, i. e. ἔλυε, ἐξ ὀχέων, Λ, 619. ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ἵππους, Σ, 244, i. e. ὑπέλυσαν τῆς ζεύγλης. sic, λύον, pro ἔλυον, Ψ, 27. ὑπὸ ζυγόφιν (ζυγοῦ) λύον ἵππους, Ω, 576. ἵππους λύσας ἐξ ὀχέων ὁ Ποσειδῶν, N, 35. ut ergo in genere notet, vinctum solvere. λύε ἵππους, δ, 35, sc. ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ. λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα, Δ, 215, solvit ei cingulum, ut vulnus factum curare posset. et h. l. amice: sed Π, 804, λῦσε δέ οἱ (Patroclo) θώρηκα ἄναξ Ἀπόλλων, i. e. infortunium volebat ut thorax ipse se solveret; vel et, λειποθυμία ex lassitudine, et con-

tentione virium nimia, ceperat eum. *νείκεα λύσω αὐτοῖς*, Ξ, 205, 304, solvam illis lites suas inter se, *διακρινῶ*: nam litigantes sunt quasi vincti invicem. sic, *ἀνδράσι νείκεα λύει*, η, 74. *λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδὸν*, Ο, 22, solvere et liberare te non poterant adsistentes. *λῦσαι δὲ κελεύῃς*, *und befölest sie solten dich los binden, (and commandest them to loose thee,)* μ, 53. et 163, *κελεύω*, jubeam ut solvatis me; coll. 193, *ἐκέλευον*. *ὕπνος λύων μελεδήματα θυμοῦ*, Ψ, 62. υ, 56. ψ, 343. *λῦσαν ἀγορὴν*, dimiserunt concilium, Α, 305. *αἶψα δ' ἔλυσε*, Β, 808. *λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν*, Τ, 276. β, 257. et 69, *θέμις ἀνδρῶν ἀγορὰς ἥ μὲν λύει ἠδὲ καθίζει*, ubi est Homericum *πρωθύστερον*, cæterum apte hoc verbum: nam *τὸ συνάγεσθαι* est *δεσμός*. hinc et *δῆμος* est quasi *συνδεδεμένος ὄχλος*, maxime *κατὰ εἰρήνην δεδεμένος*: cujus oppositum est *στάσις* vel *διάστασις*. hinc Bacchus est *Λυαῖος*, non solum *ἐκλύων μέλη*, membra exsolvens viribus, aut *μελεδήματα*, curas exsolvens ex animo; sed et faciens *λύην*, dissidium et pestem, inter convivantes, si immodice bibitur; *διαλυτικὸς τῆς συνδετικῆς ὁμονοίας*. *παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε*, dimittite mihi filiam meam et recipite solutionis pretia, Α, 20. *gebt sie mir los um lösegeld, (give her up to me for a ransom.)* et 29, *τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω*, eam ego non dimittam, *will sie nicht los geben, (I will not give her up.)* et nota: hoc sensu *activa* forma ponitur, quando redemtionis pretium accipio et captivum dimitto; *media* vero forma, si pretium redemtionis offero, ut *λύεσθαι* (in media forma) dicatur *ἐπὶ ἐξωνήσεως αἰχμαλώτου, ἢ ζῶντος ἢ καὶ τεθνεῶτος* hinc Α, 13, *ἦλθε λυσόμενος θυγατέρα*, veniebat oblaturus pretium redemtionis pro filia. *αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ λύσειαν*, Ρ, 163, redderent, *würden sie heraus geben, (would restore them,)* quasi arma sint captiva. *τάχιστα λῦσον, ἵνα ἴδω αὐτὸν*, Ω, 555, *gieb ihn mir los, (restore him to me.)* et 561, *νοέω καὶ αὐτὸς* (ipse propositum mihi habeo) *Ἕκτορά σοι λῦσαι*, *dir in los zu geben, (to restore him to thee.)* et 593, *ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα*, dimisi corpus Hectoris a me, et 137, *ἀλλ' ἄγε δὴ, λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα*, dimitte eum, et recipe pretia pro corpore mortuo, *gieb los, (give up.)* *ἔλυσεν αὐτὸν ἀποίνων*, Λ, 106, i. e. *ἀπέλυσε διὰ δώρων*, *hat um lösegeld in losgegeben, (has given him up for a ransom.)* tales genitivi sunt, *ὠνήσατο χρυσοῦ*, emit auro, *ἐδούλευσε μισθοῦ*, servivit mercede, *ἐπώλησε πολλοῦ*, vendidit magno, etc. *ὄφρα σοὶ λύσῃ ἑτάρους*, ut tibi liberos dimittat socios, κ, 298, quos Circe tenet captivos et mutatos. et 387, *λῦσόν μοι ἑταίρους*, inquit Ulysses ad Circen. *ὅπως λύσειεν Ἄρηα*, ut Martem captum dimitteret, θ, 345. et 347, *λῦσον αὐτὸν*, coll. 359. *ἔλυσε γυῖα*, solvit artus, i. e. interfecit, *ἀνεῖλε*, Η, 12, coll. 16, *λύντο δὲ γυῖα*. Δ, 469. Λ, 240, 260. Π, 312, 400, 465. Φ, 406. *ἔγχος ἔλυσε γυῖα αὐτῷ*, Ρ, 524. sic et, *ἔλυσε γούνατα αὐτοῦ*, pro, *ἐθανάτωσεν αὐτὸν*, et *γούνατα* dicuntur determinate, pro indeterminato *γυῖα*, nam genua collabuntur occiso in pugna: *πολλῶν δὲ καὶ ἐσθλῶν γούνατα ἔλυσεν*, Ε, 176. Π, 425. *πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ὃ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν*, Ν, 360, pugnæ funem nexum, qui multos cadere fecit; ubi est apta oppositio *τοῦ ἐπαλλάξαντες*, cum extremitates funis connexuissent. *ὅς σοι γούνατα ἔλυσα*, qui tibi cædem intuli, Χ, 335. confer *γόνυ*, et est phrasis, ubi consequens ponitur pro antecedente. sic et, *αὐτῷ ἔλυσε μένος*, solvit ei robur, i. e. occidit, Π, 332. *σὸν ἐγὼ λύσω μένος*, occidam te, Ρ, 29. *λῦσεν δὲ βοὸς μένος*, γ, 450, sic feriit hostiam cædendo, ut caderet. *πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα ἠδὲ ἔτι καὶ λύσει*, Β, 118, capita urbium solvet, i. e. urbes expugnabit et vastabit. sic et Ι, 25. *ὄφρα Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν*, Π, 100, quod venuste dictum, quasi Troja esset fœmina primaria, cujus redimicula capitis solvi deberent; i. e. ut Trojam expuguemus et diruamus. sic ν, 388, *ὅτε Τροίης λύομεν* (*ἐλύομεν*) *λιπαρὰ κρήδεμνα*, *als wir Troja ires hauptschmuckes beraubeten, (when we robbed Troy of her chief ornament.)* *σφέων γούνατα ἔλυσα*, eos occidissem, ω, 380. sed υ, 118, *ἐμοὶ ἄλφιτα τευχούσῃ* (farinas molenti) *γούνατα ἔλυσαν καμάτῳ*, fecerunt, ut vires me deficerent lassitudine, *haben mich ganz abgemattet, (have quite fatigued me.)* *ἔλυον ἱστία*, solvebant vela, ne essent expansa, ο, 495. *αὐτὸν ἔλυσε Ἰφικλῆς*, dimisit eum ex vinculis, λ, 295, *liess in los, (released him.)* *αὐτοὶ πρυμνήσια ἔλυσαν*, β, 418. ο, 551, funes a puppe solverunt. *κρήδεμνον θεοῦ ἔλυσεν ἀπὸ ἕο*, ε, 459, vittam deæ solvit a se. *λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην*, λ, 244, quod *σεμνῶς* de concubitu. *θεοὶ αὐτὸν κακότητος ἔλυσαν*, ε, 397. ν, 321. π, 364, ex infortunio exsolverunt eum dii. *ἀσκὸν ἔλυσαν*, *sie löseten den schlauch auf, (they opened the leathern bag,)* κ, 47. *λῦσαί τε γέροντα*, et dimittere senem, δ, 422, ubi infin. pro imperativo; et id h. l. *ἐπὶ ἀφέσεως ἁπλῶς* dictum, nam nulla fuit mentio *δεσμοῦ*, *lass von im ab, (let him go.)* *λυσόμενος*, redemturus, allato redemtionis pretio, Ω, 502, sc. *αὐτόν*. sic, *θυγατέρα*, Α, 13. *ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι*, redimam me a vobis, Κ, 378. *ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρο ἔρχεαι*, illos liberaturus huc vadis? κ, 284, coll. 298, ubi activum est, dimittat. et 385, *πρὶν λύσασθαι ἑταίρους*, ante quam liberaverit suos. *νῦν ἐλύσαο φίλον υἱὸν καὶ πολλὰ ἔδωκας*, Ω, 685, redemisti filium; et ibi est oppositio, sed ipse tu in periculo captivitatis es. sic et, *λύσασθαι*, redimere dato pretio, 118, 146, 195, 237, *einzulösen, (to ransom,)* et 175. *ξεῖνος αὐτὸν κεῖθεν ἐλύσατο, πολλὰ δὲ ἔδωκεν*, hospes eum inde redemit magno, Φ, 42. et forma *passiva*: *υἱός σοι λέλυται*, filius tibi redditus est pro pretio, Ω, 599, *er ist dir losgegeben, (he is restored to thee for a ransom.)* *νῦν δὲ λύμην* (pro *λελύμην*, præt. pass. optat.) *τρὶς τόσα πορὼν*, Φ, 80, nunc rogo ut liber dimittar quando ter tot dedero, *λυθείην λύτρα δούς*. *ἀπὸ στηθέων ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα*, solvit sibi pictum cingulum a pectore, Ξ, 214. *λύοντο τεύχεα*, exuebant iis arma, Ρ, 318. *ἔσ-*

πους λυσάμενοι, pro λύσαντες, equos a jugo solventes, Ψ, 11. et 7, λυώμεθα ἵππους, pro λύωμεν: et est hoc verbum proprium ἐπὶ, ἀποζευγνύειν ἵππους. σὴ δὲ βίη λέλυται, tuum robur solutum et infirmum est, præ senectute, Θ, 103, et sequitur δὲ, enim. σπάρτα λέλυνται, Β, 135, rudentes infirmati sunt, *sind mürbe und zerbrechlich worden, (have become rotten.)* λῦτο δ' ἀγὼν, Ω, 1, dimittebatur conventus spectatorum. αὐτοῦ λύτο γούνατα αὐτοῦ, ejus solvebantur genua ibi, Φ, 114, i. e. præ timore vires eum deficiebant, ἀπογνοὺς σωθῆναι, desperata salute. sic, δ, 703. ε, 297, 406. χ, 68, 147. τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα, Φ, 425, et illius ibi collabebantur genua, præ terrore et infirmitate. λύντο δὲ γυῖα, Η, 16, de morte, coll. 12. sic et Ο, 435. sed Ν, 85, καμάτῳ λέλυντο γυῖα, ubi notat ἔκλυσιν μελῶν καὶ πολὺν κάματον, defectum virium a defatigatione nimia. τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε, ejus enim ibi vita et robur exsolvebatur, Ε, 296, de morte. sic, Θ, 123, 315. Ρ, 298. hinc et recentiores τὸ λυθῆναι, absolute ponunt, pro mori. sic Sophocles: ἔθανες, ἀπελύθης, *bist aufgelöset, (art dissolved,)* et, ποίῳ ἀπελύσατο τρόπῳ, quomodo moriebatur. μοὶ φίλα γυῖα λέλυνται, i. e. vires me deficiunt, Θ, 233. sic, αὐτῷ, σ, 241. et 211, τῶν (μνηστήρων, conspecta pulcra et ornata Penelope) δ' αὐτοῦ (ibi, illico) λύτο γούνατα, ἔρῳ δὲ θυμὸν ἐθέλχθησαν, præ stupore et desiderio apud se non erant nec virium suarum compotes. sic et de gaudio magno et subito, ψ, 205. ω, 344. λέλυτο (pro λελύοιτο, per syncopen) δὲ γυῖα ἑκάστου, σ, 237, coll. 236—241, i. e. moriantur: et est aor. 2. optat. m. ῥαφαὶ (suturæ, ubi lora erant assuta) ἐλέλυντο ἱμάντων, χ, 186. λύθεν (pro ἐλύθησαν) δέ οἱ ἅψεα πάντα, de somno dulci, δ, 794. σ, 188. ἐκ δεσμοῦ λύθεν pro ἐλύθησαν, Θ, 360, ex vinculo liberati et dimissi sunt. cæterum λύειν et λούειν pæne ejusdem videntur originis, quia per lotionem dissolvuntur sordes. oraculum apud Eurip. Med. 679, suadet Ægeo, ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα πόδα μὴ λῦσαι, i. e. non congredi cum aliqua muliere: ubi ποῦς προὔχων ἀσκοῦ est membrum virile, quod quidem λύεται congressu maritali, ἀσκὸς notat ventrem, ad quem prominet is ποῦς, sicut ὁ ποδεὼν τοῦ ἀσκοῦ προέχει.

λῶ, ab ἐθέλω, vide sub ἐέλδωρ.

λωβάομαι, f. βήσομαι. (Βάω) contumelia afficio, ὑβρίζω. *begegne jemandem schmälich, (I treat some one contemptuously.)* ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, Α, 232, sc. εἰ μὴ οὐτιδανοὶ ἦσαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ ἀφιλότιμοι. sic et Β, 242, ubi robur Achillis vel ab invito prædicatur. λώβης οὐκ ἐπιδευεῖς, ἥν ἐμε λωβήσασθε, sine augmento ionice, Ν, 623, i. e. καθ' ἣν ἐβλάψατέ με ὑβριστικῶς. nam illi sane non sunt ἐπιδευεῖς λώβης, οἱ καὶ τοῦτον λωβησάμενοι, *die haben keinen mangel an schande* (passive) *die einen solchen herrn zu beschimpfen sich beflissen. sie sind schandvolle leute, (they are not wanting in dishonour who injure such a chief: they are an infamous people.)*

λωβεύω, f. εύσω. (Βάω) contumelia afficio. it. paullo levius, illudo, *ich vexire muthwillig, (I rally.)* τίπτε μὲ λωβεύεις; ψ, 15. et 26, οὔτι σὲ λωβεύω, *ich äffe und spotte nicht, (I am not making game of, or mocking thee,)* ponitur ergo vox ἐπὶ χλεύης καὶ ὕβρεως, ὡς τὰ πολλά. alibi etiam ἐπὶ τῆς ἁπλῶς βλάβης.

Λώβη, ης. ἡ. (Βάω) est ἡ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐν μέσῳ λαοῦ βαίνουσα, εἰς τινά. manifesta contumelia et ignominia, illata palam. *eine öffentliche beschimpfung, muthwillige begegnung, böser leumund, (a public disgrace, insult, defamation.)* Gal. *prostitution.* est ergo quasi λαόβη, ex λαὸς populus, et βάω, composita vox. notat fere idem quod τὸ αἶσχος: et ponitur et passive vel intransitive, probrum publicum, *eine schande, (a dishonour.)* sic ἡ ἐρυσίβη est pro ἀεροσίβη, ἡ ἐξ ἀέρος βαίνουσα, mutatione Æolica τοῦ ο in υ. πάχνη γάρ τις ἐστὶ γινομένη ἐν δυσαερίᾳ, φθείρουσα καρποὺς, rubigo, *der brand im getreyde, (the rust in wheat,)* ex aëre superveniens frugibus. ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων, Γ, 42, qui versus etymologiam confirmat: ego mallem periisse, (sc. si ego essem eo loco quo tu nunc es) quam sic esse ignominiam publicam et spectaculum probrosum aliorum. ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς, Η, 97, *das wird eine mer als zu schwere öffentliche schande seyn, (it will be a grievous public disgrace.)* πρίνγε πᾶσαν μοι ἀποδοῦναι θυμαλγέα λώβην, Ι, 387, *ehe er mir für diese ganze mich so sehr krankende beschimpfung genug gebüsset hat,* sc. *dass er wieder zur genüge beschimpfet werde, (before he has suffered sufficiently for the severe affront he has offered me:)* ἀντιλωβηθῆναι ὧν ἐμὲ ἐλύπησεν: antequam totius mihi pœnas persolvat acerbæ contumeliæ. νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην, Λ, 142, nunc certe patris indignam luetis injuriam, *ihr sollt büssen für die ungeziemende schmälige begegnung die euer vater ausgeübet hat, (ye shall suffer for the indignity offered me by your father,)* collato 138, seqq. confer τίειν. possit et exponi, τίσετε τὴν μετὰ αἰκίας ποινὴν, ἣν τὸν πατέρα ὑμῶν ἔδει παθεῖν. Sed prior explicatio aptior. ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, Ν, 623, *es felet euch nicht an anderm schimpfe und schande, (ye are in no want of other ignominy and disgrace,)* inquit Menelaus ad Trojanos. σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ἠσχυμμένος ἔλθῃ, Σ, 180, tibi erit ignominia, si forte mortuus turpatus fuerit: *die schande wird deine seyn, wenn der todte körper sollte schimpflich gemishandelt werden, (the shame will be thine if the dead body be treated ignominiously.)* ergo λωβᾶσθαι καὶ αἰσχύνεσθαι fere idem. ἐπὴν τισαίμεθα λώβην, Τ, 208, *wenn wir uns wegen der schmach werden bezahlet gemachet haben; wenn wir ihnen die schmach werden vergolten haben durch eine ihnen auferlegte*

schmach, (when we shall have resented the insult; when we shall have revenged it by bringing disgrace upon them.) σοί κε αἶσχος λώβη τε μετὰ ἀνθρώποις πέλοιτο, σ, 224, *dir würde es vor aller welt eine grosse schande seyn, (it would disgrace thee in the eyes of the whole world.)* et 346, μνηστῆρας οὐ πάμπαν εἴα Ἀθήνη λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, abstinere a contumelia animum excruciante contra Ulyssem. *lies nicht zu, dass sie sich der schmaligen schneidenden begegnung enthielten, (did not permit them to desist from their contumelious treatment.)* sic et υ, 285. τάων (δμωῶν, ancillarum) νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πολλὰ ἀλεείνων, τ, 373, *deren iren schmaligen begegnungen zu entgehen, (to avoid their scornful treatment.)* αἲ γὰρ δὴ θεοὶ τίσαιντο λώβην, ἣν οἵδε ὑβρίζοντες ἀεικέα μηχανῶνται, υ, 169, utinam tandem dii ulciscerentur et rependerent contumeliam, quam hi injuriosi indignam machinantur. λώβην τιννύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα, ω, 325, contumeliam ulciscens acerbam et male facta. et 432, λώβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, ignominia enim hæc sunt et posteris auditu. et ex locis citatis apparet, λώβην nunc active nunc passive intelligi. est ergo ignominia, passive; contumelia, injuria turpis, active, ἡ μέσον λαοῦ ἐπεμβαίνουσά τινι. quidam hanc vocem a τὸ λώπιον, vestis specie, deducere conantur, unde est ὁ λωποδύτης, et λωποδυτέω: ut sit λώβη quasi, ἡ ἐν ἀπεκδύσει λωπίου (detracto alicui indusio) ὕβρις ἐπαγομένη διὰ μάστιγος, *wenn man einem den entblösseten leib geisselt, den staupbesen giebet, zur schimpflichen bestrafung, (when a person is scourged, flogged, whipped on the bare body, as an ignominious punishment.)* ἡ μετὰ ἔκδυσιν λωπίου ἐπαγομένη γυμνῷ τινὶ ὕβρις. sed hæc etymologia plerisque diplicet.

λωβητὴρ, ῆρος. ὁ. (Βάω) contumeliosus, qui alios contumeliis aut probris adficit. *ein schmäher, beschimpfer, ungerechter, (a slanderer, a defamer, an unjust person.)* it. intransitive, probrosus, probris publicis obnoxius. τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον, B, 275, *den schmähenden schwätzer, (a slanderer:)* nam ἔργῳ nocere non poterat homo nihili. τοξότα, λωβητὴρ, κέρα ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα, Λ, 385, ubi videri potest vox passive posita, pro ἄξιος λωβᾶσθαι, *ein schandbarer, (an infamous person.)* est tamen et activus sensus bonus, ὁ λώβας ποιῶν, *der garstige dinge thut, (who does disgraceful things.)* sic et Ω, 239. ἔῤῥετε λωβητῆρες, ἐλεγχέες, fugite probrorum factores, probris digni. idem dicitur λωβητὴς, οῦ. ὁ. sic λωβηταὶ τέχνης, *beschimpfer der kunst, (a disgrace to his art,)* qui suis operibus arti ipsi ignominiam adferunt, Aristoph. Ran. 93, ubi sermo de poëtis futilibus.

λωβητὸς, ὴ, όν. (Βάω) ignominiæ obnoxius, ἐφύβριστος, ἄτιμος, *voll schimpf und schande. geschmahet, verachtet, (full of infamy and disgrace, defamed, despised.)* λωβητὸν ἔθηκε, facit eum injuriis et ignominiæ obnoxium, Ω, 531, nam adflicto facile additur ab aliis adflictio; et calamitas turpis et probrosa putatur a felicioribus inhumanis. est a λωβάω, ignominiæ trado.

λωΐτερον, (Λάω) fructuosius, aptius, potius. poëtice pro λώϊον vel λῷον. εἰ δὲ ὑμῖν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον, α, 376, si hoc vobis videtur fructuosius. sic et β, 141.

λωΐων, ονος. ὁ ἡ. τὸ λώϊον. (Λάω) magis appetendus ad fruendum, aptior, potior. est a λῶ, pro λάω, frui cupio. ἦ πολὺ λώϊόν ἐστι, sc. σοὶ, certe multo magis tibi ex voto tuo est, A, 229, certe multo magis cupis, spoliare eum donis suis acceptis, qui tibi contradixerit. δοκέει δέ μοι καὶ αὐτῷ ὧδε λώϊον ἔσεσθαι, videturque mihi etiam ipsi sic aptius futurum, Z, 339. καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊόν ἐστιν, β, 169, nam ipsis hoc optabilius est. χρή σε δοῦναι καὶ λώϊον ἠέ περ ἄλλοι σίτου, ρ, 417, ubi λώϊον pertinet ad σίτου, et est, magis fruenda portio panis, qua ego plus frui possim. γνωσόμεθα ἀλλήλων καὶ λώϊον, ψ, 109, inquit Penelope de Ulysse, cognoscemus nos inter nos etiam jucundiore et commodiore modo, cum majore fructu et voluptate: nam *certa* agnitio parit magnum animi fructum et fruitionem.

λώπη, ης. ἡ. (Λέπω) proprie est, λεπτὸν ὕφασμα, *zarte leinwand, (fine linen,)* κατὰ τὸν τοῦ κρομύου λοπὸν, ad similitudinem tunicæ circa cepam. est a λέπω, unde ὁ λοπὸς, et λωπίζω, i. e. ἔξω τοῦ λοποῦ ποιῶ, exuo alicui tunicam, γυμνόω, et ἐκλωπίζω. ὁ λῶπος est τὸ ἱμάτιον, indusium; et ὁ λωποδύτης, ου, ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων, qui et ὁ χλαινοθήρας, ου, grassator, qui homines vestibus privat in via. et verbum λωποδυτεῖν est, alios privare vestibus, Aristoph. Plut. 165. δίπτυχον ἀμφὶ ὤμοις ἔχουσα εὐεργέα λώπην, ν, 224, ubi hæc δίπτυχος λώπη est περίβλημά τι μανδυοειδὲς, qualia principes gestabant: nam sermo ibi est de juvene regio in agris versante.

λωτεῦντα pro λωτοῦντα ex λοτόεντα vide sequens.

λωτόεις, εσσα, εν. (Λάω) plenus herbæ illius quæ dicitur ὁ λωτός. πεδία λωτεῦντα, ionice pro λωτοῦντα ex λωτόεντα, M, 283, ἔχοντα λωτὸν πολὺν, i. e. βοτάνην αὐτοφυῆ. et ejusmodi πεδία differunt a, πίονα ἔργα ἀνδρῶν, nam hæc sunt culta ab hominibus, illa vero sunt ἔργα φύσεως αὐτοματιζούσης τοῖς ζώοις τροφήν. alii exhibent h. l. commune illud λωτοῦντα: sed Massiliensis editio Msc. optima præfert Ionicum, quo οε et εο mutatur in ευ. cave ergo, in Homero λωτὸν pro arbore quadam accipias.

λωτὸς, οῦ. ὁ. (Λάω) lotus, herba et radix suavissima. est πόα καὶ ῥίζα, ἀφ' ἧς σιτούμενοι οἱ τὴν ἄνυδρον νῆσον ἢ χώραν νεμόμενοι (incolentes) οὐ δέονται ποτοῦ, ὅπερ οὐδὲ ἔχουσι διὰ τὴν ἀνυδρίαν: deinde est et τοῖς ἵπποις εὐπρόσιτος, salubris et grata. et hæc est notio hujus vocis in poëta. *apud recentiores*, est et, καρπὸς δένδρου, ἐοικότος μεσπίλῃ, γλυκὺς, καὶ οἶνος ἐξ αὐτοῦ

ἐκθλίβεται καθὰ καὶ ἐκ φοινίκων. nomen est a λάω, fruor vescendo. verbum ἀπολωτίζω, decerpo et demeto optima, est apud Eurip. Supplic. 449, coll. 717, ubi lege ἀποκαυλίζων, a caule desecans et demetens: sicut Tarquinius capita papaverum a caulibus decussit. confer de loto apud Lotophagos, Herodot. IV, 177, ὁ τοῦ λωτοῦ. καρπὸς ἐστὶ, μέγαθος ὅσον τὸ τῆς σχίνου, γλυκύτητα δὲ, τοῦ φοίνικος τῷ καρπῷ προσείκελος. ποιεῦνται δὲ ἐκ τοῦ καρποῦ τούτου οἱ Λωτοφάγοι καὶ οἶνον. ubi vides notionem recentiorum τοῦ λωτοῦ. ἵπποι, λωτὸν ἐρεπτόμενοι, Β, 776, et ἐρέπτεσθαι proprie est, ex terra decerpere: quod h. l. fortasse est improprie, quia equi projectas sibi has herbas comederent. λωτὸν ἐρσήεντα, Ξ, 348, ubi enumeratur inter herbas suaves et molles, quas terra protulit ad cubile parandum Jovi. καίετο (adurebatur a Vulcano, incendente campum) λωτὸς, Φ, 351, utpote λειμωνία βοτάνη, herba pratensis. ἐν ᾧ πεδίῳ λωτὸς πολὺς, δ, 603, quo vescuntur equi cupide. Λωτοφάγων, οἵτε ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν, Lotophagi homines, qui florentem in pratis cibum edunt, ι, 84. et 93, αὐτοῖς (sociis Ulyssis) δόσαν λωτοῖο πάσασθαι. et 94, λωτοῖο μελιηδέα καρπόν. et 97, λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἄνδρες, ex quo participio apparet, esse herbam cum radice, e terra vellendam. quidam hos Λωτοφάγους τῇ Μήνιγγι νήσῳ ἐμπεριγράφουσι, λωτοφαγῖτιν εἶναι λέγοντες τὴν νῆσον ταύτην. alii designari putant oram maritimam Africæ, a Maurusia ad Ægyptum. Ægyptii torrent hanc herbam cum radice, deinde conterunt et coquunt: semina ejus similia sunt papaveri, quæ comminuuntur et coquuntur in panes, *man malet die saamen körner der pflanze, und bäcket kuchen daraus, (the seeds of the plant are ground, and bread is baked with the flour.)* confer Herodotum et Athenæum. fortasse et ex oratione Ciceronis in Verrem, quæ inscribitur de suppliciis, et ubi narratur, nautas vixisse radicibus palmarum, hæc res lucem aliquam mutuatur. est et alius λωτὸς, vel ad differentiam herbæ, λοτὸς, καλαμίσκος τις, arundo, ex quo tibiæ fiebant; unde apud Euripidem, λωτὸς βοάσθω, tibia sonet, Iphig. A, 438, et alibi, λοτοῦ (vel λωτοῦ) κατὰ πνεύματα μέλπει, ut ergo sit αὐλός τις, et hinc est ὁ λόταξ vel λώταξ, ὁ αὐλητὴς, ὁ περὶ τοιοῦτον λωτὸν vel λοτὸν πονούμενος.

λωτοφάγος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) qui loto vivit. conf. λωτός. γαίης λωτοφάγων, οἵ ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσι, ι, 84, et notantur justi et mites homines.

λωφάω, f. ήσω. (Λέπω) jugum vel onus a cervice (mea vel alterius,) amoliri conor, ἀποτίθεμαι ἄχθος τὸ ἐπὶ τῷ τραχήλῳ, ἔνθα ἐστὶν ὁ ὑπὸ ζυγὸν λόφος. nam fit hoc verbum ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον λόφου, producto ο in ω, sicut ab ὁ λοπὸς, ὁ τοῦ κρομύου, fit ἡ λώπη et τὸ λώπιον. est ergo, detrecto, desinere volo a ferendo labore aliquo. ὅδε (ποταμὸς) μὲν τάχα λωφήσει, Φ, 292, hic cito desistet, et abjiciet molestiam insequendi et frustra obruendi te: ut ergo ibi valde metaphorice exstet, cum proprie dicatur de bubus jugum detrectantibus, jugo cervicem subtrahentibus et ultra opus facere nolentibus. ponitur et active, ἀπολωφάω αὐτῷ τοῦτο, levo eum ab hoc onere.

M

M, sæpe πλεονάζει. ut ὁ μοχλὸς ab ὀχλέω, ὁ μεῖραξ, puer qui fari potest, ab εἴρω, et ab eodem ὁ Ἑρμέας, contr. Ἑρμῆς, deorum nuntius, ὁ τὰ τῶν θεῶν εἴρων i. e. ἀγγέλλων, pro Ἐρέας, ου. ὁ. a τέκω est τὸ τέκμωρ i. e. τέλος, et τέκω est, infigo, figo, *ich stecke, (I infix.)*

μά, (Μήνη) adverbium jurandi, sed ἀπωμοτικὸν καὶ ἀποφατικὸν, quando quid negatur, e. c. μὰ τὴν δίκην, οὐ ποιήσω τοῦτο. ναὶ vero, et recentiorum νὴ, notat κατωμοτικῶς ἢ καταφατικῶς, quando quid affirmatur, e. c. ναὶ (νὴ) τοὺς λόγους, ποιήσω τοῦτο. sed cum ναὶ adfirmat μά. μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, Α, 86, ubi negat, addito οὐ. sed 234, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, ubi est ὅρκος mixtus ἀπωμοτικὸς καὶ κατωμοτικὸς, per sceptrum illud adfirmat futurum aliquid esse; in mente vero reticet, se tunc non adfuturum Græcis. οὐ μὰ Ζῆνα, Ψ, 43. υ, 339.

μαδὸς, ὁ, vide sequens.

μαζὸς, οῦ. ὁ. (Μάω) mamma, et quidem proprie, fœminea, quam pueri appetunt et quasi mandunt. communiter dicitur ὁ μαστὸς, quasi μασητὸς (per syncopen) τοῖς βρέφεσιν, a μασάω. possis et a μάω, f. άσω, deductum putare, appeto, quæro; unde est μάζω, idem. nam infantes quærunt et appetunt cupide mammam. deinde in genere et de viris dicitur: et notat eam partem pectoris, ubi mammillæ sunt, *die brust wo die warzen oder zitzen sind, (the part of the breast where the nipple is.)* scribitur idem et ὁ μαδὸς et μασδὸς et μασθὸς et μαθός. cæterum est symbolum τοῦ ζωογόνου καὶ θρεπτικοῦ: hinc et pinguedo terræ vocatur οὖθαρ ἀρούρης, uber arvi, quo nutriuntur terrestria omnia. ab nomine ὁ μαδὸς apte derivatur verbum μαδάω, madeo; quia φύσει μαδᾷ μαζὸς πᾶς τῶν

θηλαζόντων: et idem verbum μαδᾷν est et, sine pilis esse, quia uber fœmineum est depile et glabrum quam maxime. νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, nervum arcus mammillæ propinquum fecit, i. e. attraxit, Δ, 123. ἔβαλε (contigit ictu, *er traf,*) *(he struck,)* στῆθος παρὰ μαζὸν, Θ, 121, 313. Ο, 577. Ρ, 606. δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερὸν, Λ, 321. ἔβαλε στέρνον ὑπὲρ μαζοῦ, Δ, 528. Ε, 145. Λ, 108. βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν δεξιὸν, Δ, 480. χ, 82. δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν, Ε, 393, et his locis sermo est de viris. στῆθος vel στέρνον, est totum; μαζὸς est pars: et in στέρνῳ sunt duo μαζοὶ utrinque. μαζὸν ἀνέσχε, uber exseruit Hecuba in obtestando filio suo, Χ, 80. et 83, εἴ ποτε σοὶ λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον, si unquam tibi mammam dolores sedantem porrexi; inquit mater ad filium, *die stillende brust, (the quieting, soothing breast.)* et hanc ostendit filio nudatam, quasi τροφεῖα τὸν υἱὸν αἰτοῦσα, rogans, ut pro præbito ei lacte olim, nunc mercedem reddat. γυναῖκά τε θήσατο μαζὸν, suxit mulierem mortalem, quod attinet mammam, Ω, 58, in opposito ad Achillem, a dea uberibus nutritum. possis tamen h. l. phrasin Atticam statuere, pro γυναικεῖον μαζόν: nam Attici et Dores sæpe ponunt substantiva pro adjectivis, ut Ἕλλην στρατὸς, pro Ἑλληνικός: ἄνθρωπον ἦθος, pro ἀνθρώπινον: Ἑλλὰς διάλεκτος, δοῦλον γένος, σκύθης οἶμος, etc. conf. γυνή. πάϊς δὲ ἦν αὐτῆ ἐπὶ μαζῷ, νήπιος, λ, 447, σὺ μὲ ἔτρεφες τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ, τ, 483, isto tuo ubere nutristi me.

μαθὸς, ὁ, vide supra.

μαῖα, ας. ἡ. (Μάω) nutrix, quæ ubere admoto infantem alienum alit, *eine amme, (a wet nurse.)* est a μάω, prehendo, capio, foveo. nam et in genere est, quæ curat infantem educandum et nutriendum, *eine kinderfrau, (a nurse.)* μαῖα, O nutrix, β, 349, collato α, 429—435, nam, ἡ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, est ἡ μαῖα. hinc eadem dicitur φίλη τροφὸς, β, 361. et 372, θάρσει, μαῖα. et hæc Εὐρύκλεια fuerat Telemachi nutrix: eadem tamen et Ulyssis ipsius, τ, 482, μαῖα, τίη μὲ ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ (nam tu) με ἔτρεφες αὐτὴ τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ; inquit Ulysses ad eam, collato 357. et 500, μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσεαι, inquit idem ad eandem, cur tu eas loqueris. et 15, 16, Telemachus eam alloquitur, μαῖα, ἄγε δή. et υ, 129, μαῖα φίλη, coll. 128. sed Penelope quoque eandem vocat, μαῖα φίλη ψ, 11, quia mariti et filii fuerat nutrix. nam ipsius Penelopes nutrix fuerat ἡ Εὐρυνόμη, ρ, 499, coll. 495. sed de Εὐρυκλείᾳ, Ulyssis τροφῷ, est et χ, 480, sqq. ψ, 171. et tales nutrices suas vel natorum suorum solebant lautiores homines retinere apud se et in pretio habere per omnem vitam.

μαιμάω, f. ήσω. (Μάω) valde cupio. est a μάω, cum reduplicatione μαμάω, et Iota euphonico interserto, μαιμάω. μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ, Ε, 670, et magno studio concitatum est ei cor: coll. 671. ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες μαιμῶσι, Ν, 78, mihi circa hastam manus cupide agunt, et cupide desiderant hastam, *greifen begierig nach dem spiesse, (to grasp the spear eagerly.)* et 75, μαιμώωσι (pro μαιμῶσι per contractionem ex μαιμάουσι, distracto circumflexo μαιμόωσι, et ob metrum μαιμώωσι) δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν, coll. 73, 74, ubi exprimitur magna cupiditas pugnandi, ut pedes manusque id desiderium gestiendo indicent. μαιμώων (pro μαιμῶν, pro μαιμάων) ἔφεπε ἔγχεϊ, Ο, 742, et maximo studio insequebatur hostes hasta. et 542, αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα, πρόσσω ἱεμένη, ubi de hasta velut de ἐμψύχῳ, et est pro μαιμάουσα, contr. μαιμῶσα. sic et Ε, 661.

μαινὰς, άδος. ἡ. (Μάω) furibunda. in specie, sacerdos Bacchi. μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση, παλλομένη κραδίην, Χ, 460, de Andromache: per domum excurrit in publicum, sacerdoti Bacchi similis, vehementer palpitans corde: nam quia αἱ Βάκχαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἐκινοῦντο, ὀπαδοὶ οὖσαι Διονύσῳ, πρέπουσαι τῷ μαινόλῃ: hinc parabola apta h. l. de ea; quam tamen poëta non ulterius prosequitur, vel ne videatur non nimis σεμνὰ de tanta fœmina dicere, vel ne videatur μυστήρια ἐκφαίνειν. cæterum μαινάδι ἴση est, βακχικῶς, μανικῶς, οὐ κατὰ κόσμον, perturbata vehementi adfectu mente.

μαίνομαι, vide sequens.

μαίνω, f. μανῶ. (Μάω) et in media forma, μαίνομαι, f. μανοῦμαι. valde et nimis cupio, insanio. est a μάω, μαίω, μαίνω. non semper in *malo* illo sensu ponitur, a quo est ἡ μανία, insania, furor; et ὁ μαινόλης, ου, furiosus: sed et in sensu *mitiori,* ἐπὶ πάσης σφοδρᾶς κινήσεως καὶ ἐνεργείας, de quovis impetu et studio ardente; imo et de omni adfectu vehementiore. hinc et ejusmodi adfectus et studia componuntur cum μαίνω e. c. χρυσομανὴς, nimis auri cupidus, *gold-toll, (inordinately fond of money,)* οἰνομανὴς, γυναιμανὴς, i. e. ὁ νοσῶν ἐρωμανίαν, *weiber-toll, (inordinately fond of women:)* et γυνὴ dicitur μανιόκηπος, i. e. ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα, nam ὁ κῆπος est et, τὸ ἐπείσιον, vulva. ab activa forma, præter perfectum activi μέμηνα, in simplici verbo nihil est in usu: at in compositis occurrit ea forma, e. c. ἐκμαίνω τινὰ, insanire facio aliquem, ἐκμαίνων ὄχον φόβῳ, Eurip. Hipp. 1229, insanire faciens currum terrore, i. e. perterrefaciens vehementissime et consternans equos. unde est a. 1. ἐξέμηνα. hinc sunt et nomina propria servorum, e. c. ὁ Μάνης, ου, nam raro sapiunt servi; qui et scribitur ὁ Μανής. in poëta autem plerumque μαίνεσθαι est, in proposito suo esse nimis pertinacem et vehementem, et nimium quantum cupere ut efficiamus id quod semel destinavimus. οὐχ ὅγε ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, Ε, 185, ubi de Diomede, ἐνθουσιῶντι εἰς μάχην, sermo est. ἀλλ' ὅδε λίην μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται (κατὰ) μένος ἰσοφαρίζειν, Ζ, 101, coll. 97, ut sit ergo ibi in sensu bellico et heroico: at ille nimium cu-

pide pugnat, neque quisquam eum potest robore adæquare. εἴσεται, (intelligat) εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν· an et mea hasta vehemens sit in manibus meis, Θ, 111, ubi de hasta velut de ἐμψύχῳ, i. e. εἰ καὶ ἐγὼ αἰχμητὴς κρατερός εἰμι, *ob auch mein spiess mer als gemeine thaten thun kann, (whether my spear can perform more than ordinary deeds:)* et ad molliendum tropum additæ sunt αἱ παλάμαι, per quas insaniat hasta, non per se. et 355, ὁ δὲ μαίνεται οὐκ ἔτι ἀνεκτῶς Ἕκτωρ, insanit pugnando jam intolerabiliter. et 360, ἀλλὰ πατὴρ ὁ ἐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι, inquit Minerva de Jove; pater meus vehemens est mente non laudanda: quia Græcos omnino vult dejectos, ut Achillem iis in pretio habendum inculcet. et 413, πῆ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ; quo contenditis? quid vestrum cor in pectore tam vehementer appetit? Ἕκτωρ δὲ, μέγα σθένεϊ βλεμεαίνων, μαίνεται ἐκπάγλως, furit pugnando terribiliter, I, 238, *er raset entsetzlich unter seinen feinden herum, (he fights like a madman.)* Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν μαίνεται ἐγχείη, hasta Diomedis insanit in manibus ejus, Π, 75. et 245, ἤ οἱ τότε χεῖρες μαίνονται, an tunc ei sint manus vehementes et violentæ. μαίνετο δὲ, ὡς ὅτε Ἄρης, ἢ ὀλοὸν πῦρ οὔρεσι, μαίνηται, Ο, 605, 606, vehementer agebat, veluti cum Mars, aut perniciosus ignis in montibus, furat. ὅτε μαίνετο Ἕκτωρ, cum fureret et cupide pugnaret ille, Φ, 5, ἐνθουσιωδῶς ἐμάχετο. εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν Ἄρηα, si sic vehementer agere sinemus Martem, Ε, 717. vides ergo, μαίνεσθαι notare ἐπίτασιν τοῦ μαιμᾷν καὶ ὁρμᾷν. μαινομένου Διονύσου, insanientis Bacchi, Ζ, 132, qui sic dicitur ob ebrietatem, quam facit vinum merum nimis haustum. μηδὲ ἄζεο Ἄρηα τοῦτον μαινόμενον, Ε, 831, neque verere Martem istum insanientem, i. e. vehementem istam pugnam. μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, Ο, 128, inquit Minerva ad Martem pertinacem, coll. 104, nam μαινόμενος plus est quam νήπιος: tu, post illam admonitionem meam tamen conans contra, certe insanis. πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει (ἡ Ἀνδρομάχη) μαινομένῃ εἰκυῖα, Ζ, 389, ubi notatur summa festinatio, ex amore erga maritum et metu periculi, orta: hinc et ἐπειγομένη est explicatio τῆς μαινομένης, *als eine die ganz ausser sich war, (like one distracted.)* φρεσὶ μαινομένῃσιν, mente insaniente et nimis crudeli, Ω, 114, 135, de Achille, contra mortuum Hectorem sæviente. σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτι ἀνεκτῶς, ι, 350, inquit Ulysses ad Cyclopem, homines vorantem. ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης, λ, 536, i. e. κινεῖται, ὅμως δὲ, ὡς τῆς κατὰ μάχην κινήσεως μανίᾳ ἐοικυίας διὰ τὸ ἐνθουσιᾷν. δαιμόνιοι, μαίνεσθε, σ, 405, inquit Telemachus, jocans quasi, ad procos: insanitis, mente capti estis a vino. μαινόμενος κακὰ ἔρεξε, ubi quoque de ebrietate sermo est, φ, 298, coll. 293—297. ὁ μανῆς, οῦ, servus, famulus: dictus ab hoc verbo in sensu mitiori. Aristoph. Ran. 996. Aves, 523, 1311, 1329. Lys. 1107, 1214. et forma est sicut ὁ Ἑρμῆς, οῦ. etymon ipse Aristoph. innuit, Aves, 524.

μαίομαι, (Μάω) quæro accurate et ulterius semper eundo. μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, perquirens latibula per speluncam, ν, 367, ubi sermo de Minerva, i. e. de prudentia Ulyssis, quærentis, ubi abdere possit opes suas. μαίεσθαι προτέρω, quærere ulterius, ξ, 356, de nautis, quærentibus fugitivum suum.

μάκαρ, αρος. ὁ ἡ. (Κάρα) proprie est, ὁ μὴ κηρὶ (ex quibus duabus vocibus nomen est compositum) i. e. τῇ θανατηφόρῳ μοίρᾳ, ὑποκείμενος, μὴ ὑποπίπτων τῇ κηρὶ, ἀθάνατος, morti non obnoxius. deinde generalius, nullo malo fato obnoxius, beatus, felix. hinc οἱ μάκαρες sunt duplicis generis: οἱ θεοὶ, καὶ οἱ τεθνηκότες. conf. Theocrit. Id. 13, 72, ubi per euphemismum dicitur ἀριθμεῖσθαι μακάρων, pro τεθνηκέναι. πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, coram diis et hominibus, Α, 339, ubi oppositio est manifesta, et etymologia vocis ex more poëtæ subindicata. et 406, μάκαρες θεοὶ, immortales dii, fato nullo mutabili subjecti. οὐδὲ θεοὶ μάκαρες λελάθοντό σου, Δ, 127, et explicatur vox per sequens synonymum ἀθάνατοι. et eo loco valde proprie posita illa vox. τοὺς ἀμφοτέρους (hos ambos) μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες συνέβαλον, Υ, 54, commiserunt. τὸν δ' ἐλεαίρεσκον θεοὶ, Ω, 23, miserati sunt eum. et 99, μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες, ubi alterum per alterum explicatur. et 422, κήδονται, curam habent. τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα, ζ, 46. οὐ σχέτλια ἔργα θεοὶ φιλέουσι, ξ, 83. ἔργον ἀέξουσιν, augent mihi rem, ο, 371. ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ (tristia) θεοὶ μάκαρες τελέσωσι, σ, 133. οὐδέ τις θεῶν μακάρων, θ, 281. imo et absolute hoc epitheton de diis ponitur: κ, 299, μέγαν ὅρκον μακάρων. ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν, Α, 599. ἰχὼρ ῥέει μακάρεσσι θεοῖς, Ε, 340. et 819, ἀντικρὺ μάχεσθαι. εἰ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι, α, 82, si id nunc placet. de hominibus innuit præcellentiam fati faventis. ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον, Γ, 182, ubi versus, a monosyllabo incipiens, crescit ad pentesyllabum: an casu, an data opera, quærant alii. μακάρων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων, a parentibus beatis et fortunatis es, Ω, 377. ἀνδρὸς μάκαρος κατὰ ἄρουραν, Λ, 68, felicis viri in arvo. nam talibus ἡ γῆ εὐφορεῖ. tales dicuntur et ὄλβιοι, quibus ἐν ὀλαῖς i. e. κριθαῖς (specie pro genere) ὁ βίος, *die von viel korn leben, (who live on much corn.)* μάκαρος ἀνέρος υἱός, α, 217, s. ubi est descriptio felicis hominis, ex parte: plus enim ad felicitatem requiritur, quam domi in adfluentia omnium rerum consenescere. est ergo descriptio ex mente vulgi. μάκαρι opponitur ὁ ἄποτμος i. e. δύσποτμος. recentiores opponunt τὸν εὐδαίμονα, καὶ τὸν δυσδαίμονα. μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων, ζ, 158, est ille, qui bonam conjugem nanciscitur. οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔ τ' ἄρ' ὀπίσω, λ, 482, nemo ante te felicior, neque in posterum post te erit: ubi superlativus est comparative positus.

μακαρίζω, f. *ίσω*. (Κάρα) beatum prædico. *ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι*, felicem te appellare posset, ε, 537. ρ, 165. τ, 311.

μακεδνὸς, ὴ, όν. (Μάχω) longus, procerus. *φύλλα μακεδνῆς αἰγείρου*, folia proceræ populi, η, 106. nimirum ἀπὸ *μᾶκος* est adjectivum *μακεδανὸς*, et per syncopen *μακεδνός*. *ὁ μακιστὴρ ῆρος*, qui prolongat, prolixus. *μήτι μακιστῆρα μῦθον ἀλλὰ σύντομον λέγων*, Æschyl. Pers. 700, *μήκους ἐχόμενον*.

μάκελλα, ης. ἡ. et ἡ *μακέλη*, ης. (Κέλω) ligo, *ein grabscheid, grabschaufel, (a spade, shovel.)* est ἡ *σκαλὶς*, ἡ *μονόθεν κέλλουσα*, i. e. *κινοῦσα, τὴν γῆν*. contra ἡ *δίκελλα* est ligo bifidus, ligo bidens. non fodiendo tantum adhibebatur ἡ *μάκελλα*, sed et cædendo terram: *eine erdhacke mit einem zahne, (a hoe,)* sed ἡ *δίκελλα, eine erdhaue von zwey zähnen, (a pick-ax, mattock.)* est ergo a *κέλλω*, moveo, et a *μόνος*, sicut alterum est a *δίς*. *κέλλω* dicitur et *κελέω*. *χερσὶ μάκελλαν ἔχων*, Φ, 259, ubi sermo est de aquilege.

μακρὸς, ὰ, όν. (Μάχω) longus, procerus, altus, excelsus, longinquus. est a τὸ *μᾶκος*, unde *μακερὸς*, per syncopen *μακρὸς*. Ὄλυμπος, altus, *ὑψηλὸς*, Α, 402. Β, 48. Ε, 398. Θ, 199, 410. Ο, 21, 79, 193. Σ, 142. Ω, 468. κ, 307. ε, 43. υ, 73. *μακρὸς ὀχεὺς*, longus pessulus, Μ, 121, 291. Ν, 124. *μακρὸν ἀΰσας*, ubi neutrum est vel adverbialiter, vel deest εἰς aut *κατὰ*, in longum spatium aëris clamans, *εἰς πολὺ μῆκος καὶ διάστημα ἀέρος*, Γ, 81. Ε, 283. Ζ, 66, 110. Θ, 172. Λ, 285. Ν, 413, 445. Ξ, 453, 478. Ο, 346, 424, 485. Π, 268. Ρ, 183. Χ, 294. *μακρὸν ἐπάϋσεν αὐτῇ*, Ε, 347. *αὐτῷ*, Θ, 160, sic, *ἐπάϋσαν*, inclamabant, ut longe et late sonaret, ζ, 117. *μακρὸν ἄϋτει*, i. e. *ἐφώνει*, Υ, 50. *μακρὸν δόρυ*, longum hastile, Η, 140. Ε, 297. Υ, 281. Χ, 295. *ἠϊόνος στόμα μακρὸν*, littoris longam oram, Ξ, 36. *μακρῷ ἔγχεϊ*, longa hasta, Ε, 45. Φ, 402. *πελέκκῳ*, Ν, 613, manubrio longo. *κέλευθον μακρὴν ἠδ᾽ εὐρείην*, Ο, 358, viam longam. *μακρὰ ἔρματα ὑπετάνυσαν*, Α, 486, phalangas subextenderant, sub navibus in terram subductis. *ἔγχεα*, Γ, 135. *δούρατα*, Ε, 656, coll. 660, *ἔγχεϊ μακρῷ*, et 664, *δόρυ μακρὸν*. sic, *δούρατα*, ι, 162, 370. μ, 229, *δουρὶ*. χ, 149, *δοῦρα*. *κύματα*, i. e. *τὰ εἰς ὕψος κορυφούμενα*, Β, 144. ε, 109, ι, 147. ω, 110. *οὔρεα*, alti montes, Ν, 18. *δένδρεα*, arbores proceræ, Ι, 537. Λ, 88. ι, 238, 241. η, 114. σ, 358. *τείχεα*, muri alti, Δ, 34. Χ, 507. η, 44. *ξυστὰ*, conti longi, Ν, 497. Ο, 388. *φρέατα πάνυ μακρὰ*, i. e. *βαθέα*, alti putei, Φ, 197. *ἤματα μακρὰ*, κ, 470, ubi sunt, longinqui dies, qui diu durant antequam annum conficiunt. sed σ, 366, sunt longi dies æstivi. sic et χ, 301. *μακρὰ βοῶν*, late clamans, Β, 224. *μεμυκὼς*, late mugiens taurus, Σ, 580, nam ὁ *μυκηθμὸς* (mugitus) *πρὸς μῆκος πολὺ* (per longum spatium aëris) *ἐκινεῖτο*. *μακρὰ βιβὰς*, longos passus faciens, Η, 213, i. e. *διϊστῶν εἰς μῆκος πολὺ τὰ σκέλη, διὰ θάρσος*. sic, Ο, 307, 686. ι, 450. λ, 538. sic, *βιβάσθων*, gradiens, Ν, 808. Ο, 676. Π, 534. et, *βιβῶν*, Γ, 22. ut animosus gressus notetur. *μακραὶ σανίδες*, longi asseres, Σ, 276. *μακραῖς ἐγχείαις*, Γ, 137. Ν, 340. *μακρὴν κίονα*, altam columnam, α, 127. θ, 66, 473. ρ, 79. *ἐρινεὸν μακρὸν*, altam caprificum, μ, 432. et 436, *ὄζοι μακροὶ καὶ μεγάλοι*, rami longi et magni. *μακρὸν ἐέλδωρ*, ψ, 54, longum desiderium. *κλίμακα μακρὴν*, scalam altam, κ, 557. λ, 63. *τάφρον*, longam fossam, φ, 121. *νὺξ μάλα μακρὴ*, λ, 372, nox valde longa. *κίονας μακρὰς*, α, 54. *μακραὶ αἴγειροι*, altæ populi, κ, 510, idem quod *μακεδναί*. *μακραῖς ἐπηγκενίδεσσι*, longis asseribus lateralibus, ε, 253, quibus navis munitur. *πίτυσιν*, ι, 186, piceis proceris. *οὐραῖς*, caudis longis, κ, 215, leones.

μακρότατος, η, ον. (Μάχω) altissimus, longissimus. *ἐλάτη μακροτάτη*, Ξ, 288. et 373, *μακρότατα ἔγχεα*, longissimæ hastæ; sicut priore loco, abies procerissima.

μακρότερος, α, ον. (Μάχω) longior, procerior. *καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι*, fecit ut appareret procerior et habitior, θ, 20. sic, *μακροτέρην*, σ, 194.

μακὼν, est particip. aor. 2. a. a *μηκάω*, f. 2. *μακῶ*. (Μῆλον) ponitur vero, adverbialiter quasi, de moribundo, *ποιὸν ἦχον ἀποτελέσαντι*, *einen seufzenden ton von sich hören lassend im sterben, (to utter a sighing sound in dying.)* *κατέπεσεν ἐν κονίαις μακὼν*, Π, 469, de equo vulnerato et exspirante. sic de cervo, sagitta confixo, κ, 163. et de Iro, pugnis usque ad mortem conciso, σ, 97. de apro confixo et cadente, τ, 454. est ergo *μακὼν, ἄσημον ἦχον ἀποτελέσας*. sunt, qui a τὸ *μῆκος* derivent, exponantque, *εἰς μῆκος ἐκταθεὶς*, protensus in longitudinem: sed ii sententiam suam nec antiquis probant, nec ingenio poëtico.

μάλα, (Λάω) adverb. valde, admodum; imo, scilicet. *sehr, freilich, ja, (very much, certainly, indeed.)* est a particula intensiva *λα*, addito *μὰ*, affirmandi particula. Scholiast. Aristophanis docet, sæpe compositum videri *μάλα* ex *μὴ ἀλλὰ*, non, sed, i. e. imo potius. e. c. Ran. 757. jungitur aliis particulis vel *adverbiis*, *μάλα αἶψα*, admodum celeriter, Ρ, 682. Τ, 149. *ὦκα*, omnino celeriter, Β, 52, 444, 785. Γ, 14. Ο, 444, 483. Ρ, 717. Υ, 141. Φ, 284. Ψ, 389. *αἰνῶς*, perquam vehementer, Ζ, 441. Κ, 38. Τ, 23. Χ, 454. *κρατερῶς*, Θ, 29. Μ, 152. *πολλάκις*, Ψ, 281. *ἐγγὺς*, Δ, 496. Ε, 611. Η, 225. Κ, 113. Μ, 457. Ρ, 347. Σ, 586. *ἄγχι*, Ε, 570. *σχεδὸν*, Ε, 607. Ν, 402. *ῥίμφα*, Χ, 163. *ἄντην*, Δ, 590. Ξ, 307. ξ, 263. ρ, 432. *verbis*, *μάλα ἔκλυον αὐτοῦ*, scilicet audiunt et eum, *um so mehr hören sie ihn auch, (so much the more do they listen to him,)* Α, 218, omnino et maxime audierunt eum, Η, 379. Ι, 79. Ξ, 133, 378. Ο, 300. Ψ, 54. *χολώθη*, Δ, 494. Λ, 217. *ἔλπετο*, Ο, 288. Ρ, 234, 395, 495. *χρή σε*, Ν, 463. Π, 492. *λίσσοντο*, Δ, 379. *πείσομαι*, Η, 286. et 151, *ἱεμένων*. *ἤπτετο*, Θ, 67. *ἕψομαι*, Κ, 108. et 229, *ἤθελε*. et 251, *ἀνι-*

ται νύξ. τείρουσί σε, Z, 255. Θ, 102. ἠκούομεν, Λ, 767. et 781, ἠθέλετον. ἀκαχήμεθα, Π, 16. et 94, φιλεῖ. *nominibus*, μάλα καρτερὸς, E, 410, 645. N, 316. λυγρὸς ὄλεθρος, K, 174. χρεὼ, I, 75. Λ, 409. Σ, 406. φίλος, A, 381. et 553, εὔκηλος. νήπιος, P, 629. πολλὰ, quod neutrum sæpe adverbialiter positum, A, 156. B, 255. Δ, 229. Z, 207. Θ, 22. I, 348, 364. Π, 838. P, 66. Σ, 434. T, 265. Φ, 230. X, 220. Ω, 391. πολλὸν, I, 398. Ψ, 832. πολλοὶ, Ω, 737. ξ, 281. πάντα, X, 115. καλὸν, Φ, 447. καλὰ, T, 11. πρότερος, K, 124, multo prior. et 289, μέρμερα ἔργα. μεγάλη, K, 172. O, 695. μέγα, O, 321. X, 407, 435. μεγάλα, P, 595. ἐλαφρὸς, Π, 745. confer jam porro, si libet: μάλα ῥεῖα, Γ, 381. O, 362. Σ, 600. Υ, 101. δειδήμονες, Γ, 56. μάλα πάγχυ, M, 165. Ξ, 143, quæ est Attica ταυτολογία, i. e. λίαν πάνυ. μάλα τειρόμενοι, Z, 85. ἐσσυμένους, Λ, 716. κραιπνὰ, E, 223. et 278, ἦ μάλα σε οὐ δαμάσατο βέλος, *ganz gewiss nicht, (certainly not.)* et 407, οὐ δηναιὸς, *gar nicht von langer dauer, (by no means of long duration.)* et 422, ἦ μάλα δὴ, *doch gewiss genug, (but enough.)* et 512, πῖον, valde pingue. et 710, πίονα δῆμον. μάλα ἀνώγετον, Δ, 287. ἀνώγας, Z, 382. πολλάκις, Θ, 362. ἡδὺ γελάσσας, i. e. ἐκλύτως, nimium suaviter, Λ, 378. πολεμίζοι, I, 318. et 360, ἦρι, *sehr früb, (very early.)* et 419, ὑπερέσχε χεῖρα. κραιπνῶς, K, 162. et 249, μή αἴνεέ με, nam μηδὲν ἄγαν faciendum. et 413, 427, ἀτρεκέως. sic B, 10. μάλα γὰρ δέος αἱρεῖ, P, 67. et 356, μάλα πάντας ἐπώχετο, omnes studiose obibat suos. et 359, ἀμφιβαίνειν αὐτῷ, defendere eum acriter. et 399, εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι, si vel maxime iratus esset. et 502, ἐμπνείοντε μεταφρένῳ, proxime adspirantes tergo meo equos. et 571, μάλα περ, vel maxime. hæc enim Romanorum dictio vim Græcæ particulæ sæpe exhaurit. sic et 710. et A, 217. ἦ μάλα δὴ, Λ, 441. Σ, 12. Φ, 55, 583, certe omnino sane. et, Z, 518. μάλα γάρ τε κατεσθίει, Γ, 25. Φ, 24, quod notat τὴν βορότητα καὶ ἀνδρίαν. οὔτι μάλα χρεὼ, non multum opus est, Ψ, 308, nam potest quidem et peritus doceri, non multum tamen. φεῦγε μάλα, fuge quantum vis, A, 173. et 178, εἰ μάλα καρτερὸς εἶς, si præ aliis fortis es et viribus vales. μάλα οὐκ, omnino non, B, 241. μάλα τῆλε λοετρῶν, valde procul a lavationibus, X, 445, quod non τοπικῶς, sed πραγματικῶς positum; nam actio lavandi procul ab eo erat, utpote jam interfecto: loco vero ipso non procul aberat, nam ceciderat sub muro. vide porro, Δ, 233, 266, 318. M, 51, 63, 382. P, 116. Λ, 85. N, 30, 237, 317, 343, 660, 708, 741, 829. Ξ, 58, 104, 375. O, 206, 224, 230, 319, 546, 604, 669. Σ, 18, 254, 318, 322. Υ, 330, 362, 440, 444, 468. Φ, 317, 470, 500. X, 229, 268, 297. Ψ, 63, 96, 245, 326, 334, 378, 543, 660, 717, 738, 760, 767. Ω, 111, 126, 158, 187, 298, 541, 565, 663. A, 85. Γ, 204, 214. E, 478. I, 40, 360. Σ, 99. μάλα πολλὰ, α, 1, utrumque est adverbialiter: sed adjective alterum 292. sic, δ, 95. λ, 279, 529. μ, 268, 273. ν, 6, 90. ο, 400. ψ, 267. ω, 173, 306. μάλα πολλὸν, γ, 121. η, 321. πολλοὶ, ϑ, 217. πάντα, π, 286. μέγα, γ, 261. μυρίοι, π, 121, ubi numerus magnus pro multitudine indefinita. πάγχυ, ξ, 367. ρ, 217. χ, 195, quod est Atticum ἐκ παραλλήλου, pro λίαν. sic, λίαν πάνυ, τυχὸν ἴσως, νόσφιν ἄτερ, synonymice junguntur, ut utrumque idem notet. α, 179, 214, 301, 304. β, 8, 200, 306, 324. γ, 20, 199, 328, 478. δ, 169, 333, (ρ, 124) 383, 472, 733, certe. 770, 809, 811. ε, 26, 103, 144, 168, 216, 320, 341, 342, omnino. 358, potius. 360, 485. ζ, 44, 56, 87, 155, 203, 257, 319. ubi est, omnino sic, *allerdinge, (by all means;)* non vero, valde. η, 32, 118, 219. ϑ, 139, 141, 317, 413, 541. ι, 23, 238, 338, 507. κ, 111, 171, 180, 441. λ, 125, 133, 134, 349, 372, 435, 620. μ, 108, 124, 297, 372, 407. ν, 86, 172, 239, 269, 280, 313, 383. ξ, 116, 155, 191, 210, 231, 419, 529. ο, 214, 220, 266, 368, 423, 485, 555, μάλα μυρίαι. π, 8, 69, 92. ρ, 14, 124, (δ, 333.) 255, 264, 306, 346, 351, 422, 547. σ, 4, 124, 145, 318, 369, 380, 384. τ, 40, 78, 118, 158, 301, 320, 324, 352, 384, 474, 558, 580. υ, 23, 27, 155, 157, 218, 272, 302, 391. φ, 56, 102, 196, 334. χ, 13, 151, 172, 178, 190, 383, 473. ψ, 108, 141, 149, 175, 183, 185, 187. ω, 66, 92, 260, 323, 371, 399, i. e. μέγα. 513, 518, 521. μάλα κε ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν, omnino sane ibi vites possent esse incolumes, si quis eas ibi plantaret, ι, 133. et 134, μάλα κεν βαθὺ λήϊον ἀμῷεν, altam omnino sane segetem demetere et colligere possent homines. et 135, μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας, valde pingue solum subest. μάλα ἀεῖσαι, nimium canere et ultra modum, ξ, 464, et hoc adverbium ad duo sequentia verba, 465, repetendum: nam solum μάλα culpatur, non vero τὸ μέτριον. ut ergo notet sæpe, *gar zu sehr, (too much.)*

μαλακὸς, ή, όν. (Μῆλον) mollis. item active, emolliens, μαλακοποιός. a μαλάσσω. ὕπνος μαλακὸς, i. e. ὁ μαλάσσων, μαλακοποιὸς, *der sanfte schlaf, (soft sleep,)* K, 2. Ω, 678. ο, 6. ὁ λυσιμελὴς alibi dictus. nam τοῖς κοιμωμένοις ἀνίεται τὸ συντεταμένον καὶ στερέμνιον, nervi relaxantur a contentione. sic, κῶμα μαλακὸν, sopor molliens, Z, 359. σ, 200. sic, ἔγχος dicitur ἄλκιμον, i. e. ἀλκιμοποιόν. et ϑάνατος μαλακὸς, σ, 201, *der sanfte tod, (gentle death.)* μαλακὸς χιτὼν, B, 42. α, 437. τ, 234, quibus locis non solum est mollis, sed et subtili stamine et textura confectus, *fein, (fine,)* coll. 232, 233. μαλακὴ εὐνὴ, lectus mollis, I, 614. K, 75. X, 504. χ, 196. κώεσσιν ἐν μαλακοῖς, γ, 38. λέκτροις, υ, 58. πέπλοις, Ω, 796. ἐσθῆτος μαλακῆς, ψ, 290. τάπητα μαλακοῦ ἐρίου, δ, 124. λωτὸν, κρόκον, ὑάκινθον, πυκνὸν καὶ μαλακὸν, ubi hæc duo epitheta ex communi ad tria substantiva pertinent, Ξ, 349, nam utrumque adesse debet ad cubile bonum, ut sit densum et molle. μαλακὴ νειὸς, Σ, 541, novale molle, *ein wolgepflügter brachacker, (a well-ploughed fallow.)*

λειμῶνες μαλακοὶ, prata mollia, ι, 72. ι, 133, i. e. densa herba obsiti. μαλακὰ ἔπη, Z, 337. μαλακοῖς λόγοις, α, 56, i. e. προσηνέσι, καὶ ψυχὴν σκληρὰν μαλάσσουσι. et opponuntur τοῖς ἀπειλητικοῖς, σκληροὶ γὰρ ἐκεῖνοι. μαλακοῖς ἐπέεσσι, κ, 70, 422. π, 286. τ, 5. μαλακώτερος Ἕκτωρ, postquam occisus erat, X, 373, mollior tactu, non adeo ferus et immitis, ut antea.

μαλακῶς, (Μῆλον) adverb. molliter, *sanft, (softly.)* μαλακῶς ἐνεύδειν, molliter indormire in lecto, γ, 350. εὕδειν μαλακῶς, ut dormiat molliter, ω, 254.

μαλερὸς, ὰ, όν. (Μῆλον) tenuis, idem quod μαλός. deinde in activo sensu, μαλοποιὸς, in tenues partes diffindens. est epitheton ignis, qui et ipse est tenuissimus, et in tenues et molles cineres convertit solida. deinde et vocis et cantus. μαλεροῦ πυρὸς, I, 242. μαλερῷ πυρὶ, Υ, 316. Φ, 375. πόθῳ στένεται μαλερῷ, desiderio gemit flagrante, Æschyl. Pers. 62.

μαλθακὸς, ὴ, όν. (Μῆλον) mollis, emolliens. idem quod μαλακὸς, interserto θ. μαλθακὸς αἰχμητὴς, mollis et remissus pugnator, P 588, coll. X, 373.

μάλιστα, (Λάω) adverbium, superlativi vim habens. maxime, validissime, plurimum, in primis. *am meisten, am liebsten, am vorzüglichsten, (mostly, chiefly, principally.)* et pertinet ad μάλα, magis analogice quam μᾶλλον. A, 16, præ aliis, præcipue. et 175. ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστα ἦν καὶ Ὀδυσσῆϊ, B, 220, inimicissimus iis erat præcipue, *er hassete diese herren vor allen andern und am meisten, (he hated them more than all the rest.)* et 802, σοὶ μάλιστα, tibi potissimum et præcipue. et 21, τὸν μάλιστα γερόντων τῖεν, hunc præcipue ex reliquis principibus carum habebat. et 589, præ omnibus aliis, et cupidissime. Γ, 388. Δ, 96, ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ, et ex omnibus præcipue ei, *dem vor andern zum besten und zur freude, (chiefly for his benefit and gratification.)* E, 5. ἐπεὶ πόνος ὔμμι (ὑμῖν, O Ænea et Hector) μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, Z, 77, vobis maxime innititur labor eorum bellicus, vos eum laborem vestrorum militum maxime sustentatis, *ihr seyd die stützen eurer leute in ihren unternemungen, (ye are the chief supports of your people in their undertakings:)* nisi mavis ad genitivum trahere, ut sit, ὑμῖν μάλιστα ἐκ πάντων Τρώων, et ut ὑμῖν ad ἐγκέκλιται maneat, maxime inter omnes a vobis sustentari debet labor bellicus. sic, 355, 433, 493. H, 295. Θ, 84, maxime letale. et 500, κνέφας ἦλθε. τὸ (τοῦτο τὸ κνέφας) νῦν ἐσάωσε μάλιστα Ἀργείους, præter murum et fortitudinem eorum, nox superveniens maxime servavit eos. K, 57, potissimum, libentissime. et 59. Λ, 123, nam et alii principes, a Paride corrupti, pacem nolebant; sed hic præcipue præ aliis. M, 89, 310. N, 277, præ aliis pugnandi modis: nam ibi sunt singuli conspicui ob paucitatem; et quisque pro se debet rem gerere. et 568, 734. Ξ, 399, 459, 460, 487, 490. O, 370, nam et alii precati fuerant, sed hic præcipue. et 383, nam possunt et aliæ esse causæ, ut fluctuet mare aliquo loco, Π, 146. P, 286, 753. Σ, 175. Υ, 76, 77, 425. X, 321, 410, 422. Ψ, 156, 159. Ω, 334, 574, 742. α, 283, 342, 359, 434. β, 41, 162, 266, 433. ζ, 94, 185. η, 171, 211. λ, 352, 199, 417. μ, 289. ν, 37, 93. ξ, 54, 138, 284. ο, 355, 539, 520. π, 397. ρ, 172, 190, 500, 558. σ, 112, 159, 174. τ, 160. φ, 277, 353. ψ, 61, 209. ω, 90.

μᾶλλον, (Λάω) adverbium, vim comparativi habens. magis, potius, validius, lubentius, amplius. sæpissime autem loco positivi ponitur, ut notet, valde, *gar sehr, doch gar zu sehr, (very much, too much,)* cum intensione aliqua majore. nam comparativi non semper comparant, sed semper intendunt. refertur ad μάλα, magis ex significatu, quam ex analogica deductione a μάλα. priscorum quidam perhibent, esse contractum ex μὴ ἄλλον. A, 563. B, 81, potius. E, 208, 231, libentius et meliore cum successu. Θ, 252, acrius, alacrius, vehementius. et 470, ubi pertinet ad utrumque, ad ὄψεαι et ad ὀλλύντα. ἀπήχθετό σοι κηρόθι μᾶλλον, nimium, *gar zu sehr, (too much,)* vehementius quam ut odium id vincere posses, I, 300. et 257, ὄφρα σὲ μᾶλλον τίσωσι, ut te potius honorent et magis in pretio habeant. et 581, 674, 696. K, 46, 223. M, 344, maxime, *am liebsten, (chiefly.)* et 414, vehementius. καὶ μᾶλλον, libentius, sequente ἤ, N, 638. et 272, 776. Ξ, 97, 362, 441. O, 380, 726. Π, 211. T, 16, 200, 231. Φ, 136. Ψ, 386, 418, 429, 447. Ω, 222, 243, 568. α, 89, 322, μᾶλλον ἔτι ἢ τὸ πάροιθεν, vehementius et auctius jam quam antea, *itzo mer als vorher, (now more than formerly.)* et 351, libentius. β, 202, 333. δ, 419, 606, 819. ε, 284. θ, 154. ι, 13, 480. λ, 207, 213. ο, 198, 369, plus quam merueram vel eloqui possum. ρ, 458. σ, 22, 87, jam vehementius. 161, 215, 267, 346, 386. τ, 117. υ, 166. ψ, 231.

μαμμαία, ἡ, *μάμμη*, ἡ, vide sub ΘΑ'Ω, et μήτηρ prope medium.

μάν, (Μήνη) particula adfirmandi et jurandi. sane, certe, tamen. Doricum, pro μήν. ἦ μὰν, certissime, *freilich ia, (most assuredly,)* B, 370. οὐ μὰν, certe non, Δ, 512. ἄγρει μὰν, age certe, E, 765, *wolan in warheit, (in truth.)* ἔσται μὰν, Θ, 373, erit certe, *es wird gewiss genug die zeit kommen, (the time will certainly arrive.)* ἦ μὰν, *doch warlich, (certainly,)* N, 354. μὴ μὰν, Θ, 512. O, 476. X, 304. οὐ μὰν, M, 318. N, 414. Ξ, 454. O, 508, ubi is est sensus: οὐκ εἰς πανήγυριν, ἀλλ' εἰς κινδύνους, καλεῖ, καὶ ὅμως εὑρίσκει πυθομένους μάχεσθαι καθ' ἡμῶν: πολλῷ πλέον ἡμῖν μαχητέον. P, 41, 415. Ψ, 441. λ, 343. ρ, 470. ζώειν μὰν ἔτι φασὶν αὐτὸν, Π, 14.

μανθάνω, (pro μαθέω) f. μαθήσω. f. 2. μαθῶ. (Μάω) disco. est a μάω, f. μάσω et μήσω, cupio, quæro: nam discens quærit sollicite quo-

modo sit vel fiat aliquid. et proprie *μαθεῖν* est, discere usu et crebro diutinoque exercitio. *ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κακὰ ἔμμαθεν,* (ob metrum pro *ἔμαθεν*) *οὐκ ἐθελήσει ἔργον ἐποίχεσθαι,* ast postquam nunc sane adsuevit malis studiis, non volet opus rusticum obire, *ρ*, 226. sic, *ἔμμαθες, σ*, 361. et sensus est: *καθὰ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ οὐ ῥᾷον ἀλλοιοῦται, ἐπεὶ ἔμαθεν εἶναι ἀγαθὸς καὶ ἐσθλός: οὕτως οὔτε ὁ φαῦλος, ἐπεὶ ἔργα κακὰ ἔμαθε. δυσαπόβλητοι γὰρ, ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀναπόβλητοι, ὥσπερ αἱ ἀγαθαὶ ἕξεις, οὕτω δὴ καὶ αἱ φαῦλαι.* de habitu acquisito ergo *μαθεῖν* est intelligendum. recentioribus, generalius sed a determinatum. *εὐμαθὴς, ὁ ἡ,* docilis. it. quod facile discitur: sed *ὁ Εὐμάθης, εος,* est nomen proprium. sic enim solent nomina propria accentum mutare; e. c. *εὐσθενὴς,* robustus, *ὁ Εὐσθένης: βαιὸς, ὁ Βαῖος: ἀστὴρ, ὁ Ἄστηρ: ἀφετὴ,* dimissa in libertatem, *ἡ ἀπόλυτος, ἡ Ἀφέτη: εὐανθὴς, ὁ Εὐάνθης: ἐλπὶς, ὁ Ἔλπις: ἰσχὺς, ὁ Ἴσχυς,* etc.

μαντεῖος, εία, εῖον. (Μάω) ad vatem aut vaticinia pertinens, oraculo destinatus, oraculo editus. *ὄφρα ὑμῖν εἴπω μαντήϊα* (ionice pro *μαντεῖα*) *Τειρεσίαο, μ*, 272, ut vobis narrem oracula Tiresiæ et vaticinia. *τὸ μαντεῖον* est et, locus oraculi: hinc, *τὸ νεκυομαντεῖον,* locus ubi mortui oracula edunt.

μαντεύομαι, f. *εύσομαι.* (Μάω) sum vates, vaticinor. *αἰεί σοι φίλα ἐστὶ τὰ κακὰ μαντεύεσθαι,* semper tuum est mala vaticinari, inquit rex ad Calchantem, Α, 107. *εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται,* Β, 300. *τί μοι μαντεύεαι ὄλεθρον;* Π, 859. sic, *τί μοι θάνατον,* Τ, 420. *νῦν σοὶ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἀθάνατοι ἐμβάλλουσι θυμῷ, α,* 200. *οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύσομαι,* non enim inexpertus vaticinabor, *β*, 170. et 178, *μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν, μή τι κακὸν πάσχωσι,* ne quid iis accidat: et minatur procus hoc addito. et 180, *ταῦτα δ' ἐγὼ σοῦ πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι,* hæc vero interpretari sum ego te longe melior. *μαντευόμενος Κυκλώπεσσιν, ι*, 510. *ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἀθάνατοι ἐμβάλλουσι θυμῷ, ο*, 172. et 255, *μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι. ἀτρεκέως γὰρ σοὶ μαντεύσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω, ρ*, 154. *ἄλλος δὲ οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι, υ*, 380, coll. 376, seqq.

μαντήϊος, pro *μαντεῖος,* q. v.

μάντις, ιος, (attice *εως*) *ὁ ἡ.* (Μάω) vates, *ein wahrsager, (a soothsayer.)* est nomen generis, sub quo multæ sunt species vaticinatorum: *ὁ εἰδὼς τὸ μέλλον.* vox est a *μαίνεσθαι,* quasi *μαντικός τις, οἱονεὶ μαινόμενος καὶ ἐξεστηκὼς ἐν τῷ προλέγειν τὰ μέλλοντα: ὁ ἐνθουσιαστὴς ἤτοι ἔνθεος, θείαν τινὰ μανίαν* præferens, *θεοφορούμενος:* nam patiebantur furorem aliquem sacrum plerumque in vaticinando. *ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν,* sed age, interrogabimus sane vatem aliquem, Α, 62, et is erat h. l. Calchas, qui simul erat *ἱερεὺς καὶ ὀνειροπόλος, περὶ δὲ οἰωνοὺς μάλιστα εὐδοκίμει.* et 92, *ηὔδα μάντις ἀμύμων,* loquebatur vates nobilis. et 106, *μάντι κακῶν,* inquit rex ad Calchantem: nam is sæpe regi mala erat vaticinatus, maxime illud, quod dii placandi sint sanguine regio et mactatione Iphigeniæ, cum in Aulide venti ad proficiscendum nulli flarent. ergo erat regi *κακόμαντις, κακὰ μαντευόμενος:* non vero, *ὁ ἐν τοῖς κακοῖς χρήσιμος. μάντεϊ εἰδόμενος,* adsimilatus vati, Ν, 69, coll. 70, 43—46, Calchanti. *Πολυΐδου μάντιος υἱὸς,* Ν, 663, coll. 665—670. *ἢ οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι ἢ ἱερῆες,* Ω, 221, ubi prius est nomen generis, altera duo nomina sunt species duæ. *οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδὼς,* neque admodum exsistens vates, neque auguriorum liquido peritus, *α*, 202, utrumque fere est idem. *ἔσκε τὶς ἐνθάδε μαντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο, καὶ μαντευόμενος Κυκλώπεσσιν κατεγήρα,* inquit Polyphemus, *ι*, 508. *Τειρεσίου, μάντιος ἀλαοῦ, κ*, 493. *μ*, 267. *ἔνθα σοὶ αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, κ*, 538, Tiresias. de eodem est *λ*, 98, *προσηύδα με ἀμύμων.* sed 290, *ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων,* est *ὁ Μελάμπους. μάντις, γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος, ο*, 225. et 252, *Πολυφείδεα μάντιν Ἀπόλλων θῆκε βροτῶν ὄχα ἄριστον. μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων, ρ*, 384, ubi ergo inter utiles rei publicæ homines numeratur, inter *δημιοεργούς.* Vide sub *οἰωνός.*

μαντοσύνη, ης. ἡ. (Μάω) scientia vaticinandi, *ἡ μαντικὴ τέχνη. ἣν διὰ μαντοσύνην, ἥν οἱ πόρε Φοῖβος,* Α, 72. *ᾔδεε μαντοσύνας,* Β, 832. Λ, 330. *μαντοσύνῃ ἐκέκαστο, ι*, 509.

μαραίνω, f. *ανῶ.* (Μείρω) vires alicujus dispergo et frango, flaccidum facio, dissipo vegetum robur. ponitur de igne quando desinit paullatim; de floribus deflorescentibus; de homine quando desinit esse *ζαφλεγὴς,* etc. et est a *μαίρω,* prout notat *μείρω. ich mache mürbe, welk, schwach, mær, (I weaken, make soft, cause to wither.) πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο,* Ψ, 228, rogus desinebat ardere flamma. *φλὸξ ἐμαράνθη,* flamma residebat, Ι, 212. opposita ergo sunt *μαραίνεθαι* et *φλέγειν,* si de igne sermo est.

μαργαίνω, f. *ανῶ.* id. ac *μαίνομαι,* (Ἔρα) affectibus servio insane. *ἣ νῦν Διομήδεα μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπὶ θεοῖς,* quæ nunc eum incitavit furere in deos, Ε, 882, *tollkünheit zu gebrauchen, (to be fool-hardy.)*

μάργος, η, ον. (Ἔρα) insanus, *unsinnig, (insane.)* vehementer operosus insano modo. est enim ab *ἀργὸς,* celer, vehemens, acer; præposito *μὴ,* quasi *μήαργος,* quod præfixum notat vehementiam culpabilem et dolosam, sicut Romanorum *ve,* in vecors. *μάργε, τὶ δὲ σὺ θάνατον ῥάπτεις Τηλεμάχῳ;* cur tu, homo amens, mortem moliris ei, *π*, 421, *μαινόμενε. μετέπρεπε γαστέρι μάργῃ,* excellebat ventre insano, *σ*, 2, i. e. *ἐπὶ ἀπληστίᾳ,* venter ejus capiebat et cupiebat longe plura quam aliorum sui generis: *ἐπὶ γαστριμαργίᾳ. μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν,* dii te fecerunt insanam, *ψ*, 11, *haben dich zur thörinn werden lassen, (have made thee a fool,) μαινομένην.* hinc est *ὁ λαίμαργος,* gulæ deditus insano modo: et *ὁ γαστρίμαργος,* edax supra modum.

μαρμαίρω, f. *αρῶ*. (Μείρω) splendeo, niteo, spargo visum et adspectum lucidum: divido, findo. idem ac *μαίρω* per reduplicationem primæ syllabæ. *ὄμματα μαρμαίροντα, Ἀφροδίτης*, oculos venuste splendentes et celeriter se huc illuc volventes, Γ, 397. *ἔντεα μαρμαίροντα*, arma coruscantia, Μ, 195. Π, 664. Σ, 131. Ψ, 27. sic, *τεύχεα*, Σ, 616. *Τρῶες χαλκῷ μαρμαίροντες*, Ν, 801, ære et æneis armis coruscantes. sic, *σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας*, Π, 279. *δώματα χρύσεα μαρμαίροντα*, de templo Neptuni Ægis, ad lacum ædificato, Ν, 22.

μαρμάρεος, (pro *ειος*) *έη, εον*. (Μείρω) coruscans, nitens, splendens. nam Attici et Iones in talibus adjectivis amant terminationem *εος* pro *ειος*. *ἱστὸν ὕφαινε, δίπλακα μαρμαρέην*, Γ, 126. Χ, 441, et adjectivum pertinet ad *ἡ δίπλαξ*, non ad *ἱστός*. erat ergo textura duplicata candida. *ἅλα μαρμαρέην*, Ξ, 273, ubi est epitheton *θαλάσσης γαληνιώσης*, maris tranquilli et a sole resplendentis. *μαρμαρέην αἰγίδα*, Ρ, 594, nam, quia physice *αἰγὶς* est nubes fulmina continens et fulgura, *eine gewitterwolke, (a thunder-cloud;)* hinc eam sic vocat *διὰ τὴν μαρμαρυγὴν* (rutilationem) *τῆς ἀστραπῆς*. alibi eandem vocat *ἐρεμνὴν*, nigricantem, *διὰ τὸ ἐκ συννεφείας ἔρεβος*. *ἄντυγα τρίπλακα μαρμαρέην*, Σ, 480, orbem triplicem candentem, circa scutum; *διὰ τὸ στερεὸν καὶ στίλβον*. potest hoc adjectivum etiam alibi notare, marmoreus, specie marmoris candidi et lævis.

μάρμαρος, *ου*. *ὁ*. (Μείρω) candidus, lævis. in specie *ὁ μάρμαρος λίθος*, marmor candidum; quem vulgaris lingua in neutro effert, *τὸ μάρμαρον*. apud poëtam, a specie ad genus, est epitheton lapidis densi et lævis ponderosi. *μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλὼν*, Μ, 380, percutiens eum conjecto saxo grandi aspero. sic et ι, 499. *πέτρον μάρμαρον ὀκριόεντα*, Π, 735. notat igitur in specie *τὸ διὰ πολλὴν πυκνότητα βάρος τοῦ λίθου*: nam tales sunt *οἱ μάρμαροι λίθοι, διὸ καὶ στίλβουσι, ὡς πυκνοί*.

μαρμαρυγὴ, *ῆς*. *ἡ*. (Μείρω) splendor celeriter movens et dispertiens se. *das hin und her fahrende blinken, (a brilliant light moving to and fro.)* *μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν*, Θ, 265, cum admiratione spectabat vibrationes pedum, artificiose saltantium; *τὰς συντόνους κινήσεις: ἐν γὰρ ταῖς ὀξείαις κινήσεσιν ἀπόστιλψίς τις γίνεται*. proxime est a verbo *μαρμαρύσσω*, f. *ύξω*, idem quod *μαρμαίρω*. et inde est *ὁ ἡ μαρμαρυγώδης, εος*, vibrans radios: e. c. *μαρμαρυγώδεα ὄμματα*. idem nomen dicitur *ἡ ἀμαρυγὴ, ῆς*, et *τὸ ἀμάρυγμα, ατος*, nitor, hilaris motus. Theocr. Id. 23, 7, *ἀμάρυγμα χείλεος*, blandus nitor labii, ad loquendum aut arridendum moventis se. sic et, *ἵππων ἀμαρυγὴ*, Aristoph. Av. 926, equorum micantes, i. e. celeriter se moventes, pedes.

μάρναμαι, (Μείρω) consero manus, pugno manibus, *μάχομαι διὰ χειρός*. *οὐδ' Ἀχιλεὺς μάρναται*, Δ, 513. *ἐμάρνατο*, Ν, 369. *μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαοὺς*, Ο, 475, quæ sunt duo boni ducis antiqui. sic, *μάρναο χαλκῷ περί μου*, pugna ferro de me, Π, 497. sed imperfectum, *ἐμάρναο Τρώεσσιν*, pugnabas contra Trojanos, χ, 228. *ἐμαρνάμεθα*, γ, 108. *ἐμαρνάσθην*, pugnabant hi duo, Η, 301. sic, *νόσφιν*, seorsim a reliquis hi duo, Ρ, 382. et 366, *μάρναντο δέμας πυρὸς*, pugnabant instar ignis, *ὥσπερ ἂν πῦρ μάχοιτο*, ardentissime. sic et Λ, 595. Σ, 1, et 453, *πᾶν ἦμαρ*, per totum diem pugnabant. *μάχης ἐπὶ ἀριστερὰ μάρνατο*, in lævo cornu aciei pugnabat, Λ, 498. *ἶσος ἀέλλῃ*, Μ, 40, *wie ein wetter, (like a tempest.)* *μάρναντο Τρωσὶν καὶ Ἕκτορι*, Ν, 720. *ἀπάνευθε νεῶν*, procul a castris, Ρ, 403. et 424, *ὣς οἱ μέν. μάρνασθαι*, dimicare, Ε, 33. *μετὰ δηΐοις νωλεμὲς αἰεὶ*, Ι, 317. et 327, *ἀνδράσι. δηΐοις κατὰ ὑσμίνην*, Λ, 190, 205. *Ἀργείοις*, cum Græcis, Ο, 577. *ἔγχεϊ*, qui est ablativus instrumenti, Π, 195, nam alibi est dativus objecti. *δηΐοις νωλεμὲς*, Ρ, 148. *οὐκ εἴα*, non sinebat eos pugnare, Ω, 395. *ἀφ' ἵππων*, ex curribus pugnare, ι, 50. *ὅτε ἀμφὶ πόλιν μαρναίμεθα*, λ, 512. *μαρνάμενος*, Ν, 273. *μαρναμένου*, Ο, 609. *μαρνάμενον*, Γ, 307. Ζ, 204. γ, 85, ubi additum *σὺν σοὶ*, una tecum, te socio. *μαρνάμενοι*, Ζ, 256, 328. Ξ, 25. ω, 39. et 41, *πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεθα*. *μαρναμένων*, Μ, 429. Ξ, 411. Π, 775. ω, 506. *μαρναμένοις*, Λ, 74. Ν, 96. Ο, 699. π, 98, 116. *μαρναμένους*, σ, 31, ubi de pugilatu positum. *μαρναμένοιϊν*, vobis duobus pugnantibus, Α, 257, et sermo est de Achille et Agamemnone, litigantibus inter se. ibi ergo metaphorice potissimum positum verbum; vel, summus gradus contentionis hostilis. sic de duobus exercitibus pugnantibus ferro, Ρ, 387, coll. 394, s. nam proprie positum est verbum omnibus aliis locis, de pugna consertis manibus.

μάρπτω, f. *ψω*. (Μείρω) prehendo manibus, *χερσὶ συλλαμβάνω*, nam *τὰ μάρη* sunt *αἱ χεῖρες*. deinde in genere, comprehendo, complector. *ἀγκὰς ἔμαρπτεν ἣν παράκοιτιν*, Ξ, 346, Jupiter Junonem amplexus est ulnis, coll. 353. *ἀμφοτέρας χεῖρας* (*τὰς τῆς Ἀρτέμιδος ἡ Ἥρη*) *ἔμαρπτε σκαιῇ*, sinistra manu sua continebat ambas ejus manus, Φ, 489, utpote longe robustior. *ὕπνος αὐτὸν ἔμαρπτε*, ψ, 62. Ω, 679, somnus arripiebat eum et tenebat. υ, 56. *ἵνα ἑτάρων μάρψας*, de Cyclope apprehendente hominem manibus, et vorante, κ, 116. *μάρψει δὲ ἑξείης, ὅστε αἴτιος ὅστε καὶ οὐκὶ*, Ο, 137, Jupiter comprehendet suis potentibus manibus alium post alium, et noxium et innoxium, quando irascetur. improprie ponitur de pedibus, ut sit, contingere, attingere. *οὐδὲ χθόνα ἔμαρπτε ποδοῖϊν*, de Junone vadente per cacumina montium, et ex uno monte in alterum transgrediente sic ut planam terram non attingeret, Σ, 228, i. e. *οὐχ ἥπτετο γῆς*. *καί με μάρψῃ μεταΐξας ταχέεσσι πόδεσσιν*, et me comprehendat persecutus pedibus, Φ, 564. *ὃ τὸν*

οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, X, 201. imo et improprie de fulmine, quasi id haberet manus: ὅ κεν μάρπτῃ κεραυνὸς, quæcunque contigerit fulmen, Θ, 405, 419.

μαρτυρία, ας. ἡ. (Μείρω) testimonium accusatorium et vindicativum. Διονύσου μαρτυρίαις, λ, 324, testificatione Bacchi, qua contra Ariadnen apud Dianam fungebatur, i. e. καταμαρτυρίαις, κατηγορίαις, quod sanctitatem violarit primo ibi concubitu. hinc Diana eam ibi occidit, testificante Baccho, Theseum et Ariadnen id fecisse nefas. conf. in R. Διόνυσος.

μάρτυρος, ου. ὁ. (Μείρω) testis qui quasi manu simul admota adjuvat rem obtineri. *ein zeuge, (a witness.)* nam est ab ἡ μάρη, manus: et testes antiqui sublatis manibus testabantur. æolice dicitur μάρτυρ, et transit in declinationem tertiam, τοῦ μάρτυρος: Attici vero habent in nominativo Sigma, μάρτυς, retentis obliquis ex declinatione tertia, nisi quod in acc. sing. dicunt μάρτυν, et in dat. plur. μάρτυσι. cæterum Æoles sæpius amant τὸ ρ, ubi alii præoptant Sigma: e. c. οὖτορ pro οὗτος, ἵππορ pro ἵππος, etc. μάρτυροι ἔστων (testes sint ambo) πρὸς θεῶν καὶ ἀνθρώπων, A, 338. ἐστὲ δὲ πάντες μάρτυροι, B, 302. Γ, 280. ἵνα νῶϊν ἅπαντες μάρτυροι ὦσι, Ξ, 274. θεοὶ ἄριστοι μάρτυροι ἔσονται, X, 255. μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, ξ, 394. οἷς Ζεὺς μάρτυρος, π, 423, testis et adjutor et manutenens: ut h. l. maxime proprie positum nomen. cæterum ex Homero dijudicari potest, quæ forma hujus nominis sit prior et antiquior: is enim nusquam habet declinationem tertiam.

μασάω, f. ήσω. et in medio μασάομαι, f. ήσομαι. (Μάω) apprehendo ore manducandum, tango dente, manduco. est a μάσσω, frico; vel a μάω, cupide tango: et Germanorum *mast, masten, gemästet, (mast, to fatten, fattened,)* ejusdem est originis. nam idem verbum dicitur et μαστάζω, f. άσω, mando, comminuo ore. ἡ μάσησις est actio manducandi; et τὸ μάσημα, id quod manditur. ἄμαστος, ὁ ἡ, qui nihil manducavit, impransus, jejunus. μασᾶν est, στόματι μάσασθαι, a μάομαι.

μάσσων, ονος. ὁ ἡ. (Μάχω) longior, procerior, idem ac μακρότερος. ἢ τοσοῦτον, ἢ ἔτι μᾶσσον, aut per tantundem spatium loci, aut etiam longius, θ, 203, *noch weiter, (still farther.)*

μάσταξ, ακος. ἡ. (Μάω) os quo manditur, in specie os anterius, τὰ χείλη. deinde notat et, cibum implentem os, vel in ore allatum, *ein mund voll speise, (a mouthful of victuals.)* ὄρνις νεοσσοῖς προφέρει μάστακα, I, 324, i. e. μάσημα, μεμασημένην τροφὴν, cibum jam comminutum vel comminuendum ore. Ὀδυσσεὺς ἐπεπίεζε μάστακα χερσὶ, compressit os et labia viri, ne loqueretur, δ, 287, *hielt ihm die hand auf den mund, hielt ihm den mund zu, (covered his mouth with his hand, stopped his mouth.)* ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν, sed ille me capiens manibus suis super os, ψ, 76, *indem er mir den mund zuhielte, (clapping his hands over my mouth.)* etiam αἱ ἀκρίδες, locustæ, vocantur μάστακες, a mandendo. etiam αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες, pili in labro superiori, quemadmodum πάππος dicuntur αἱ ἐπὶ τοῦ κάτω. a recentioribus scribitur ἡ μύσταξ. μασταρίζειν est, κακῶς μασᾶσθαι καὶ βλακικῶς, *muffeln, mit verdrehetem maule kauen, (to mumble, to chew badly and slowly.)* ὁ μαίσων, ωνος, est ab eodem μασᾶν, et notat μάγειρον πολιτικὸν, estque persona comica: unde dicuntur σκώμματα μαισωνικά.

μαστίζω, f. ίξω. (Στάω) scutica impello et incito. μάστιξεν δ' ἵππους, E, 768. Θ, 117. K, 530. Λ, 519. μάστιξεν δ' ἐλάαν, scutica percussit, ad agendum et concitandum, equos nimirum, E, 366. Θ, 45. X, 400. γ, 484, 494. ζ, 82. ο, 192. et id ἐμάστιξεν alibi circumscribit per, νώτῳ ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην. nam μαστίζειν et ἱμάσσειν est idem fere: siquidem ὁ ἱμὰς quoque est a μάω, tango.

μάστιξ, ιγος. ἡ. (Στάω) scutica, flagellum est a μάω, tango, et στίζω, incito, compositum nomen: attingo corpus jumenti sic ut incitem et pungam, hoc instrumento. *eine peitsche, (a whip.)* μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετο ἵππους, celeriter attigit, ut ad attendendum eos excitaret, E, 748, coll. 752, nam τὸ κέντρον sæpe notat idem. sic et Θ, 392, coll. 396. μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων, percutiens, P, 430. ἵμασεν ἵππους μάστιγι λιγυρῇ, verberavit scutica clarum sonante, Λ, 532, λιγὺ κλαζούσῃ, *die hell klatschet, (that cracks loud.)* μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, O, 352, in tergo ad currendum adegit. ὁ δὲ ἄρα μάστιγι κέλευε, scutica hortabatur equos, Ψ, 642. Ω, 326. ἵμασεν φαεινῇ, ζ, 316. sic, φαεινὴν, ἀραρυῖαν, K, 500. T, 395, ubi prius epitheton non modo στιλπνὴν, sed et λεπτὴν ex usu ejus adjectivi notat: et scutica confecta erat ex tenuibus inter se apte junctis loris. σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία δέξαι, P, 479, cape scuticam et lora. sic E, 226. et 840, λάζετο, capiebat. sicut et P, 482. Ω, 441. ἐκ χειρῶν ἔβαλε φαεινὴν, Ψ, 384. et 510, κλῖνε πρὸς ζυγόν. ἔλαβε, ζ, 81. et vides omnibus locis, penultimam obliquorum omnium produci. hinc Ψ, 500, scribi non debet μάστιγι, sed μάστι pro μάστιϊ, quod vide mox. Ἀργεῖοι Διὸς μάστιγι δαμέντες, Jovis flagello domiti, M, 37, et N, 812, Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν, ubi μάστιγα Διὸς vocat τὴν θεομηνίαν, iram dei, *Gottes ungnade, (the wrath of God.)* hinc Ajax, τῇ θεομηνίᾳ περιπεσὼν, dictus a Sophocle ὁ μαστιγοφόρος, qui iram deorum fert qua adfligitur. hinc est et ὁ μαστιγίας, ου, qui sæpe loris cæditur servus. aurigantes solebant plures scuticas paratas secum habere: et erat locus ad id in δίφρῳ, qui vocabatur ἡ γρώνη, i. e. τὸ κοῖλον τοῦ ἁρματείου δίφρου, εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ ἡνίοχοι ἀπετίθεντο. idem locus dicebatur ἡ ληνός. vide Ἀθήνη in R. et K, 501.

μάστις, ιος. ἡ. (Στάω) idem. μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδὸν, scutica adsidue verberabat

super humeros, Ψ, 500, contracte pro *μάστιϊ*, sicut 315, 316, 318, *μῆτι* pro *μήτιϊ*, consilio, prudentia. cave ergo ibi legas *μάστιγι*, ob caussam sub *μάστιξ* ad h. l. dictam. *ἵπποιϊν ἐπίβαλε μάστιν*, ο, 182.

μαστίω, f. *ίσω*. (Στάω) scutica impello et incito. idem ac *μαστίζω*. sic ab *μῆτις* fit *μητίω*, f. *ίσω*. *μάστιε νῦν*, P, 622. *μαστίεται* (præsens medii) *πλευρὰς οὐρῇ*, verberat latera sua cauda, de leone irato, Υ, 171.

ματάω, f. *ήσω*. (Μάω) segniter ago, deliberando quasi semper et quærendo an et quid agendum sit. frustra sum. est ab adverbio *μάτην*. est eo sensu fere quo Terentius ait: moves, quidem, sed nihil promoves. *μὴ τὼ μὲν* (*ἵππω*) *δείσαντε ματήσετον*, E, 233, ne hi duo equi consternati frustra agant et hæsitent, inter deliberandum quasi. ut ergo *ματᾷν* fere sit quod *ἀκινητίζειν*. *οὐδὲ ἐμάτησε*, Π, 474, ubi sermo set de Nestore, celeriter equum vulneratum rescindente a curru, gladio suo: non segniter agebat, sic ut tempus, quærendo quid agendum sit, perderet: *οὐκ ἐζήτησε τὸ ποιητέον, ἀλλ' εὐθὺς ἥψατο τοῦ πράγματος*, *er beson sich nicht erst lange, (he did not take much time to consider.)* sic et Ψ, 510, *οὐδὲ μάτησεν, ἀλλὰ ἐσσυμένως ἔλαβε ἄεθλον*: ubi poëta ipse explicat vocem; sed propere apprehendit præmium suum. ut ergo *ματᾷν* sit, *ζητεῖν καὶ ἐνίστασθαι καὶ μὴ θέλειν ἐγχειρεῖν ἔργῳ*, *nicht frisch zu werke gehen, nicht wissen was man will, (not to set about a thing vigorously, not to know what to be at.)* recentiores habent *ματάζειν*, et *ματαιάζειν*, et *ματαΐζειν*, frustra esse. *ματαΐζειν* vero notat et, crepitum ventris emittere; unde est apud Herodot. II, 162, *ἐπάρας ἀπεματάϊσε*, sublato crure pepedit.

ματεύω, f. *εύσω*. (Μάω) quæro studiose et cupide et cum labore. *ἐγγὺς ἀνὴρ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν*, Ξ, 110, prope est is vir, non diu ut quæramus opus est. est a *μάω*, i. e. *ζητέω*.

ματίη, *ης*. *ἡ*. (Μάω) tarditas et inanis deliberatio in agendo, quæ facit ut excidamus re destinata. deinde in genere, quando quis non consequitur quod vult, *ἡ ματαιότης*. *ἡμετέρῃ ματίῃ*, κ, 79, nostra frustranea quæsitione; cum quæsissemus deductionem ab Æolo in patriam, sed frustra: nam dederat is quidem ventos bonos; sed nos, quærendo thesauros in utre ventoso, amiseramus reditum. ut ergo hæc vox ibi in argutissimo loco sit posita. cæterum *ἡ ματία* est a *ματάω*, sicut *ἡ ἁμαρτία* est ab *ἁμαρτάω*. post Homerum *τὸ μάτιον* dici cœpit *εἶδός τι μέτρου*, quo exquiritur quantitas discreta. notat *τὸ μάτιον* etiam *κλάσμα ὀλίγον*. ex prima notione est *ὁ ματιολοιχὸς*, i. e. *ὁ ἐκ τοῦ μετρεῖν λείχων*, i. e. *κερδαίνων*, qui ex mensura lucrum captat, modo illegitimo et fraudulento.

μάχαιρα, *ας*. *ἡ*. (Μάχω) culter major, pugio. *ἡ παραξιφὶς, τὸ ἐγχειρίδιον*. deinde in genere, culter acutus; qualis est novacula, aut hortulani. recentiores sic et vocant gladium: imo et instrumentum quoddam tonsorium, quod *μία μάχαιρα* vocabatur, cujus meminit Aristoph. Acharn. 849, ibique Kusterus. est a *μάχω*, contendo acriter: nam, qui *μάχαιραν* dictam volunt *ἀπὸ τοῦ, αἵματι χαίρειν*, ii ingeniose ludunt. *Ἀτρείδης δὲ ἐρυσάμενος χείρεσσι μάχαιραν ἥ οἱ παρὰ ξίφεος κουλεὸν ἄορτο ἔταμνε τρίχας ἐκ κεφαλῶν ἀρνῶν*, Γ, 271, ubi vides, esse cultrum ad vaginam gladii adsertum; qualem et nostri venatores habere solent: apparet simul, cur iste culter dicatur *παραξιφίς*, nimirum *παρηρτημένη τῷ ξίφει*. sic et T, 252. *μαχαίρας εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων*, Σ, 597, juvenes gestabant aureos (i. e. aureis capulis ornatos) pugiones, pendentes ex argentatis loris. *ἐκ μηροῦ ἔταμνε μαχαίρῃ βέλος*, Λ, 843, cultro acuto chirurgico exscidit ex femore sagittam alte infixam.

μαχέω, vide ΜΑ'ΧΩ.

μάχη, *ης*. *ἡ*. (Μάχω) pugna, certamen, contentio; non solum ferro, sed et verbis. *πόλεμος* autem de verbis non dicitur. porro *ἡ μάχη* est *ἡ τῶν ἀνδρῶν συμβολή*: *πόλεμος* vero de acie quoque et de tempore belli dicitur. *μάχης* synonyma sunt *ἡ ἀϋτὴ*, (ab *ἀΰω*, clamo) et *ἡ φύλοπις*, (ab *ἡ ὄψ*, vox, et *τὸ φῦλον*, populus, quando exercitus clamant pugnando.) qui *μάχην* compositam dicunt ex *αἷμα χέειν*, ludunt ii ingenio. cæterum *ῥαψῳδία* Θ vocatur a priscis *μάχη κόλος*, quod adjectivum confer. descripta *μάχη* in ipso discrimine et vigore, O, 708—715. P, 360—369. et comparatur igni, non solum ob vehementiam et *θερμότητα τῶν μαχομένων*, sed maxime ob celeriter *ἐξολοθρεύεσθαι τοὺς πολεμοῦντας*. *μάχην ἐς κυδιάνειραν*, Δ, 225. sic, *μάχῃ ἐνὶ*, Z, 124. *μάχης καυστειρῆς*, Δ, 342. *ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι*, N, 339. et 765, *μάχης ἐπ' ἀριστερὰ* (in lævo cornu) *δακρυοέσσης*, multum flebilis; quod quasi de persona dicitur: cæterum est *δακρυοποιὸς, καὶ μὴ ἱλαρὰ αὐτή*. sic, P, 192, *ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου*, ad differentiam alius *μάχης* non lacrimosæ; e. c. *λογομαχίας*. *δριμεῖα μάχη ἐτύχθη*, O, 697. *τότε δὴ μάχη ἐνοπή τε ἀμφιδεδήει τεῖχος*, M, 35, exarserat circa murum, *ἀνήπτετο*. *ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν*, N, 789, ubi *μάχη* potest esse, pugna ipsa, *φύλοπις* vero *ἡ αὐτῇ παρεπομένη τῶν φύλων ὄψ ἤγουν βοή*: nisi potius est utrumque idem, *ὡς ἐκ παραλλήλου*. et 536, *ἵπποι ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο ἕστασαν*. sic et Ξ, 430. *τῶν νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δεδήει*, Υ, 18, qui duo exercitus nunc pugnant. *τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε*, M, 436, æquis viribus pugnabatur. sic et O, 413. *πολλὰ* (adverbialiter) *δὲ ἔνθα καὶ ἔνθα ἴθυσε μάχη* (*διὰ*) *πεδίοιο*, Z, 2, variis modis huc et illuc irruit pugna per campum; ubi *μάχη* quasi *σωματοειδῶς* sistitur: nam sola ea jam gerebatur sine interventu *προσώπων δαιμονίων*. *ἀρτύνθη*, integrata est pugna, Λ, 216. *τῶν ὁμόσε ἦλθε*, pugna eorum committebatur, *gieng aneinander, (attacked one an-*

other,) O, 337. *μάχη δὲ πᾶσα ἐπεφαάνθη*, et pugna omnis, vel, acies tota, illustrabatur lumine solis claro, apparebatque, P, 650. *μάχης εὖ εἰδότε πάσης*, omnis generis pugnæ periti, B, 823. E, 11, 549. M, 100. *ἀδαήμονες*, imperiti, N, 811. *μάχης μήδεα ἡμετέρης ἐπικείρει δαίμων*, fortuna præcidit consilia pugnæ nostræ, O, 467. sic et, Ζεὺς, Π, 120, ut appareat, quis sit *δαίμων*. *οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο*, an non subduxeris eum ex pugna, E, 456, ne amplius pugnet. et 763, *αἴκεν Ἄρηα μάχης ἐξαποδίωμαι*, exegerim eum ex acie pugnante. *οὐκ ἄν τις ἔργον ἀτιμήσειε μάχης*, Z, 522, nemo vituperare possit opus pugnæ hujus. *οὐκ ἀπέληγε μάχης Ἕκτωρ*, non desiit pugnare, H, 263, et ibi de *μονομαχίᾳ* Hectoris et Ajacis sermo est. sic et Λ, 255. *ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο*, tu primus incipe pugnam, H, 232, inquit Ajax ad Hectorem in certamine singulari ineundo. et 290, *νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος*, desinamus jam pugnare. et 158, *τάχα κεν ἀντήσειε μάχης Ἕκτωρ*, cito sane reperturus esset certamen. *ἀπάνευθε*, extra aciem, B, 391. Λ, 283. *μεθιέντα*, remittentem a pugnando, M, 268. et 180, *ἐπιτάῤῥοθοι*, auxiliatores in pugna. et 316, *καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι*. *σόον ἐξαπονέεσθαι*, salvum redire e pugna, Π, 252. sic, *μάχης ἐξαπονέεσθαι*, abire a pugna, Υ, 212. *ἐκνοστήσαντι*, redeunti e pugna, P, 207. X, 444, *ἀποπαύεαι*, cessas a pugnando, Π, 721. *ἐξήγαγεν αὐτὸν*, eduxit eum ex acie, E, 35. *μάχης ἀκόρητοι εἰσὶ*, N, 639, Τρῶες. sic et, Ἀχαιοὶ, Υ, 2. *ἔσχοντο*, cohibuerunt se a pugnando, Γ, 84, *hielten ein, (desisted.)* sic, *σχήσεσθαι αὐτὸν*, N, 747. *νίκην*, victoriam in pugna, H, 26. Θ, 171. Π, 362. et 436, *μάχης ἄπο δακρυοέσσης*, procul a pugna lacrimosa. *παυσάμενον μάχης ἠδὲ πτολέμοιο*, O, 160, 176. et 224, *ἐπύθοντο*, audivissent pugnam nostram. et 426, *μὴ χάζεσθε*, ne recedite. et 459, *καί κεν ἔπαυσεν αὐτὸν*, desinere fecisset eum a pugnando. *μάχης ὀλοὸς πόνος περὶ αὐτῷ*, Π, 568, pugnæ perniciosus labor de eo. *Ζῆνα ὕπατον μήστωρα μάχης*, P, 339. et 368, *ἠέρι μάχης ἔπι*, nube densa supra aciem. *μηδέ με ἔρυκε μάχης*, neque me cohibe a pugna, Σ, 126. et 248, *δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτο ἀλεγεινῆς*, diu enim a pugna tristi abstinuerat, Achilles. sic et T, 46. Υ, 43. *μάχης ἐπὶ ἀριστερὰ*, in sinistro cornu aciei, E, 355, i. e. sinistrum cornu Trojanorum vincebat jam; sicut et sinistrum Græcorum, ubi Diomedes rem gerebat: sed utrumque dextrum cornu affligebatur. eadem verba sunt, Λ, 498. N, 765, *μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης*. et P, 116, *πάσης*, in sinistro extremo cornu aciei. *ἀντιόωντες τῆσδε*, Υ, 126. et 138, *εἰ δέ κε Ἄρης ἄρχησι μάχης*, si forte is incipiat pugnam, vel, dux sit. et 396, *ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης*, strenuum propulsatorem conflictus. *παυσώμεσθα*, cessemus a pugnando, ne pugnemus nos, Φ, 467. *ἆτόν περ ἐόντα*, insatiabilem studio pugnandi, X, 218. *ἐπιδεύομαι*, inferior sum pugna, Ψ, 670. sic, *οὐκ ἐπεδεύετο*, non inferior erat, Ω, 385. et 705, *ἐκνοστήσαντι*, redeunti ex prœlio. *μάχῃ ἀρήγειν Τρωσὶ*, A, 521. *χέρεια* (pro *χερείονα*, i. e. *χείρονα*, deteriorem) *μάχῃ*, pugnando, Δ, 400. *Ἄρης ἀμφεκάλυψε μάχῃ νύκτα*, E, 507. et 701, *οὐκ ἀντεφέροντο*, non contra ibant pugnando. *μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ*, H, 113. Θ, 448. Ω, 391. *ὅς κε ἀριστεύῃ μάχῃ ἔνι*, Λ, 409, qui fortiter pugnat. et 735, *συμφερόμεσθα*, pro *συνεφερόμεθα*, congrediebamur pugna. *ζαχρηεῖς γίνοντο*, N, 684, valde acres erant pugna. *υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι*, O, 111. *ἄντα σοῦ εἶναι*, contra te ire pugnando, Φ, 332. *μαχῃ δέ τι καὶ σὺ παρῆσθα*, δ, 497, nam pugnæ et bello quidem et tu interfuisti. *βῆ ῥα ἴμεν ἀνὰ μάχην καὶ κλόνον ἐγχειῶν*, ibat per aciem, Υ, 319. *μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν ἵσταμαι*, N, 270. sic, *ποιπνύοντα ἀνὰ*, Ξ, 155, sedulo operantem. *οὔ κέ σε στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν*, M, 325. et 277, *μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν*, concitabant aciem eorum. *Ἄρηα, μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα*, ducem aciei, E, 824. *καρτίστην δὴ τήν γε δύειν ἀνδρῶν*, Z, 185, acerrimam sane istam pugnam virorum iniisse. *οὐκ ἐθέλουσι καταδύειν ἀνδρῶν*, Γ, 241. *ὀρνύειν*, ciere, I, 353. *αὐτοῖς κατὰ ἶσα ἐτάνυσε Ζεὺς*, Λ, 336, æquavit illis pugnam. et 542, *Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην*, pugnam cum Ajace vitabat. *ἀλίαστον ἔχουσι νωλεμὲς*, Ξ, 57, vehementem habent sine intermissione. et 510, *ἔκλινε*, inclinavit prœlium. *μάχην ἐμάχοντο*, O, 414, 673. Σ, 533. *ἐπεί κε μάχην ἐνοπήν τε δίηται ἀπὸ νηῶν*, abegerit a castris, Π, 246. et 251, *νηῶν ἀπώσασθαι πόλεμον τε μάχην τε ἔδωκεν αὐτῷ Ζεύς*. *οὔτοι* (non sane) *ἐγὼν ἔῤῥιγα*, horrere soleo pugnam, P, 175. et 261, *ἤγειραν*, sustentabant. et 752, *ἀνέεργον ὀπίσω*, reprimebant a tergo, *hielten hinten ab, (checked in the rear.)* *Θήσονται περὶ ἄστυ μάχην*, disponent aciem ad urbem, Ω, 402. *αἰεὶ γάρ σοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε*, A, 177, ubi omnia tria notant idem; contentiones, *zank, krieg und streit, (contention, fighting, quarrel:)* in sensu metaphorico. *αἰεί σοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε*, Ω, 548, circa urbem tuam semper sunt prœlia et cædes. *ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε*, λ, 611, ubi priora duo sunt idem, sicut et duo posteriora: prœlia, cædes. *μάλα πολλὰ* (valde sæpe) *μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν*, B, 798, inii prœlia, interfui pugnis. *ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε*, H, 237, peritus sum prœliorum.

μαχήμων, *ονος. ὁ ἡ.* (Μάχω) pugnax, pugnæ aptus. *οὐ γάρ σοι κραδίη μενεδήϊος* (animus contra hostem firmiter stans) *οὐδὲ μαχήμων*, M, 247.

μαχητὴς, *οῦ. ὁ.* (Μάχω) pugnator. *Τυδεύς τοι* (sane) *μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητὴς*, E, 801, ingenio pugnax, corpore parvus erat. *Θέειν* (ad currendum) *ταχὺν, ἠδὲ μαχητὴν*, Π, 186. *ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταὶ*, Θ, 102, inquit ad Nestorem senem Diomedes. *Θέειν ταχὺς, ἠδὲ μαχητὴς*, γ, 112. sic, *ταχὺν*, δ, 202. *Τρῶας φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας*, σ, 260.

μαχητὸς, *ὴ, όν.* (Μάχω) contra quem pugnari potest, oppugnandus. *ἀθάνατον κακὸν ἐστὶ* (Scylla) *οὐδὲ μαχητὸν*, μ, 119, quod pugnando

non vincitur, vel, quod pugna nemo potest adoriri, quod nemo potest expugnare.

μαχλοσύνη, ης. ἡ. (Χάω) incontinentia in re venerea, ἡ ἐν γυναιξὶ μανία, libido turpis mulierum. exstat quidem hoc nomen, Ω, 30, τὴν (θεὰν ὁ Πάρις) ᾔνησε, ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν, eam deam præ cæteris duabus probavit, quæ ei se præbituram pollicebatur libidinem graves curas effecturam deinde; de Paride inter tres deas judicante. sed quia totum hoc nomen cum suis cognatis est ex recentiorum ævo; nec proprie de viris, sed de fœminis tantum, poni ab accuratis auctoribus solet: hinc omnis hic locus a 25—30, suspectus est criticis antiquis, ut intersertus ab aliena recentiori manu. possis quidem ad rationem alteram respondere, Helenam in abstracto sic vocari ex mente iratarum dearum: sed prior ratio est firmior. apud Hesiodum tamen, Ἔργ. 584, reperitur superlativus; dicentem, quod æstatis tempore sint γυναῖκες μαχλόταται, viri contra ἀφαυρότατοι, ob æstum Sirii, valde imbecilles in ea re et sicci.

ΜΑ'ΧΩ et Μαχέω, f. έσω. ago acriter, contendo. *ich streite, mache mit heftigkeit, (I contest, act vehemently.)* it. protraho, extendo, *ich strecke, (I extend.)* forma media, μάχομαι et μαχέομαι, f. έσομαι et ήσομαι, attice in usu est. possit a μάω, cupio, deduci; nam μάχομαι proprie est, acriter cupio contra aliquem: sed maluimus pro themate sumere, ut κατ' ἐξοχήν τινα, *machen, (to make, do,)* denotet. sic et arbor contendit, quando in altitudinem crescendo exsurgit: ut intelligas, quomodo τὸ μῆκος, longitudo, ad idem thema pertineat. πρὸς Τρῶας μάχεαι, contra eos pugnas, P, 471. σοὶ πάντες μαχόμεσθα, pro μαχόμεθα, E, 875, tibi omnes succensemus, tu appellaris merito a nobis ὡς αἰτιατέος et accusandus. nam μάχεσθαί τινι, ut porro videbimus, est et, accusare et increpare aliquem, contra aliquem indignari, pugnare contra aliquem animo vel verbis. hinc est θυμομαχεῖν τινι, irato animo esse in aliquem, Actor. 12, 20. νῦν δ' ὅρκια πιστὰ ψευσάμενοι μαχόμεσθα, H, 352, nam nunc contra datam fidem pugnamus et violato fœdere. οὐδὲ μάχεσθε, neque pugnandi cupidi estis, Δ, 246. P, 332. ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται, contra deos pugnant, E, 380. et 362, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο, qui nunc quidem vel cum Jove quoque pugnare paratus sit. ergo ἀντίθεοι, ὥσπερ ποτὶ οἱ Τιτᾶνες καὶ Γίγαντες. et 791, ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, apud naves, in castris Græcorum. μετὰ πρώτοις, inter primos, M, 321. et 324, ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην, inter primos pugnare paratus sum. παυρότεροι πλεόνεσσι μάχονται, pauciores numero pugnant cum pluribus, N, 738. αἰγυπιοὶ πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μάχονται, in alta rupe, Π, 429, pugnant inter se. μαχόμην (ionice omisso augmento) οἱ (αὐτῷ) ἐγὼ, pugnabam cum eo, H, 154. κρατίστοις ἐμάχοντο, contra fortissimos pugnabant, A, 267. et 272, κείνοισι δ' ἂν οὔτις τῶν, οἳ νῦν βροτοί εἰσι, μαχέοιτο, pugnare possit cum iis. et 271, μαχόμην κατ' ἔμαυτὸν ἐγὼ, pugnabam et ego pro virili mea parte, et quantum ego poteram, non vero quantum illi heroës. οὐδὲ ἐμάχοντο, non militabant, B, 779. O, 672. ἀμφὶ πόλιν, oppugnabant urbem, I, 525. ἐμάχοντο ὁμιλαδὸν Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες, pugnabant collatis signis et cominus, M, 2. et 175, μάχην ἐμάχοντο ἀμφὶ πύλαις, oppugnabant portas; quæ phrasis est Attica. μετὰ Βοιωτῶν, inter eos, una cum iis, N, 700. ἐπὶ πρύμναις, ad puppes, i. e. in castris Græcis, O, 385. et 698, ἐσσυμένως, acriter. et 711, πελέκεσσι καὶ ἀξίναις. οὐκ ἀναιμωτί γε, non sane incruente, P, 363. στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην, Σ, 533. et 539, ὡμίλουν (manus in acie conserebant) ἠδὲ ἐμάχοντο. μάλα γὰρ κρατερῶς, valde fortiter, M, 152. ὄφρα μάχωμαι, ut pugnem cum Diomede, E, 227. et 411, μή τις οἱ (αὐτῷ) μάχηται, pugnet contra eum. ὄφρα εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτε ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται, inquit Jupiter de Minerva, Θ, 406, ut intelligat ea, sc. quantum sibi malum conciliet, quando contra patrem suum vult contendere. sic 420, μάχηαι, ubi verba Jovis nuntiantur Minervæ. ὄφρα τάχιστα μαχώμεθα, ut quam primum pugnam ineamus, Δ, 269. sic, μαχώμεθα νωλεμὲς, assidue, T, 232. αὖτε, Φ, 160. ἰθὺς μεμαῶτι, X, 243. εἰσόκεν ἀμφὶ πύλαις μάχωνται, donec opugnent portas, E, 466. οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσι μαχοίμην, pugnare nolim contra deos, Z, 129, quæ est Ionica διάλυσις τοῦ, θεομαχεῖν. καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην, nam et ego verbis vel contra deos pugnare possim, non vero armis, Y, 367, ergo non sola hasta aliisque telis μάχεταί τις, sed et lingua, et animo, etc. hinc est τὸ, λογομαχεῖν, verbis contendere cum aliquo. οὐκ ἂν ἐγὼ σοὶ πυρὶ μαχοίμην, inquit præses fluvii ad Vulcanum, Φ, 358, non sane tecum igne contenderim. ergo et igne pugnatur, loco teli. οὐ δηναιὸς (non est longævus) ὃς ἀθανάτοισι μάχοιτο, qui contra deos contendit contumaciter, E, 407, coll. 362, 457, καὶ ἂν Διΐ, vel contra Jovem. ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο, ut contra eos pugnaret, eos oppugnaret, Π, 576. et 713, δίζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο, ἢ — ambigebat secum, an pugnaret porro, an vero —. οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο, P, 711, nullo sane modo inermis contra Trojanos pugnaverit. εἰ πλεόνεσσι, β, 251. μαχοίατο, pro μάχοιντο, pugnarent, Δ, 348. Φ, 429. ὅτε Ἀργείοις, quando contra Græcos pugnaverint. μηκέτι πολεμίζετε μηδὲ μάχεσθον, H, 279, et utrumque est idem: ne diutius pugnate armis; nam per prius determinatur posterius, quod est latius priori. μάχεσθε ἐπὶ νηυσὶν, pugnate ad naves, i. e. in castris Græcis, O, 494. Τρώεσσι μαχέσθω, pugnato contra eos, Π, 209. ἀνδρὶ, in virum hostilem, T, 153, i. e. πολεμείτω, *fechte mit seinem gegenmanne, (fight with his adversary.)* μάχεσθον, pugnant ambo, Π, 824, aper et leo. μετὰ πρώτοισι μαχέσθην, inter primos pugnabant ambo. E, 575. sic, πυλάων πρόσθε, M, 145. οὐ τόξοις μαχέσκετο, ionice pro

ἐμάχετο, Η, 140, et est ablativus instrumenti, sicut paullo ante ex Ο, 711, citavimus. alibi est dativus objecti. ἐμάχοντο μάχην, ι, 54. περὶ ψυχῶν ἐμάχοντο, χ, 245. ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην, λ, 168. καί κε τριηκοσίοις ἐγὼ ἄνδρεσσι μαχοίμην, σὺν σοὶ ὦ Ἀθήνη, ν, 390. ξ, 71, μάχοιτο. τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο, θ, 208, quis contra beneficum hospitem certare velit? ut ergo et de ludicris certaminibus ponatur verbum, notetque, contendere serio. πῶς ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο, contendere possis pugilatu, σ, 31. ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, ut contenderent inter se verbis et animo, Α, 8. et 151, ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι, sc. ἐξ ἀντιπαρατάξεως φανερᾶς, quod et ἶφι πολεμεῖν dicitur. sic, ἶφι, Δ, 287. Ε, 606, θεοῖς ἶφι, contra deos palam. Μ, 367. Σ, 14. Φ, 486, κρείσσοσιν. περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, Α, 258, i. e. καὶ περίεστε ἐν τῷ μάχεσθαι, excellitis pugnando: ubi infinitivus est pro nomine, i. e. ἐν τῇ μάχῃ. talis infinitivus est 291, μυθήσασθαι, pro ἐν τῷ μύθῳ. μάχεσθαι ἀνδράσι παυροτέροις, contra pauciores pugnare, Β, 121. et 452, ἄληκτον (strenue) πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι (Ξ, 152.) synonymice. et 863, ὑσμῖνι, stataria pugna. sic Θ, 56. εἴ με ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ, Γ, 67. et 70, ἀμφὶ Ἑλένῃ, de Helena: et h. l. circumloquitur poëta τὸ μονομαχεῖν, quæ vox est barbara, et notat certamen singulare inter duos. sic et 91. et 435, ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι ἀφραδέως. οἷον πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ, Δ, 156. et 304, οἶος πρόσθε ἄλλων. et 294, ὀτρύνοντα τούς. sic et, ὀτρύνων, 414. et 373, πολὺ πρὸ ἑτάρων δηΐοις μάχεσθαι, longe ante suos pugnare in hostes. hinc factum est προμάχεσθαι. sed aliud πρὸ, πρὸ παίδων, est Θ, 57, 56, pro liberis, ad defendendum eos: i. e. ὑπὲρ τῶν φιλτάτων. ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, ubi infin. pro imperat. Ε, 124, pugna adversus Trojanos. et 244, ἐπί σοι, contra te pugnare cupidos. et 536, θοὸς ἔσκε (acer erat) μετὰ πρώτοις, i. e. ἐν πρώτοις. ἄριστοί ἐστε, μάχεσθαί τε φρονέειν τε, Ζ, 79, μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, Η, 3. et 210, οὓς ἐρίδος μένεϊ (contentionis robore) ξυνέηκε μάχεσθαι, commisit ut pugnarent pugnam. οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διΐ μαχέσθαι, Θ, 210. αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι, Ι, 705, ubi inf. pro imperat. sic, μετὰ, Υ, 338. διὰ νύκτα, Κ, 101. ἐπὶ Τρώεσσι, i. e. κατὰ Τρώων, adversus, Λ, 442. et 745, ἀριστεύεσκε, i. e. ἐν μάχῃ ἠρίστευε, sic Π, 292, 551. Ρ, 351. ἐπὶ νηυσὶν, oppugnare castra Græca, apud naves pugnare, Μ, 90. Ο, 722. et 508, οὐ μὰν εἰς χορὸν κέλεται ἐλθεῖν (ire) ἀλλὰ μάχεσθαι, i. e. εἰς μάχην. et 570, ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι, robustus sicut tu ad pugnandum. et 642, πατρὸς ἀμείνων υἱὸς παντοίας ἀρετὰς, ἠ μὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι, ubi conf. ἀρετή. ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι μάχεσθαι, dux iis esto ad pugnandum, Π, 65. et 520, δυσμενέεσσιν, in hostes. et 564, ἀμφὶ νέκυϊ, de mortuo. et 631, οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ, nequaquam opus est verba augere, sed pugnare. et 690, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃ. ὁπότε ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, Ρ, 98, adversus deum cum viro pugnare: ubi hoc vult: ὁ μαχόμενος ἀνδρὶ, ὃν δαίμων τιμᾷ, εἰ καὶ δοκεῖ ἁπλῶς ἀνθρώπῳ μάχεσθαι, ἀλλ' ἀληθῶς, διὰ μέσου τοῦ τοιούτου, δαίμονι μάχεται, coll. 104. et 353, Δαναοῖσι. ἄμμι, contra nos, Σ, 279. ἀντία Πηλείωνος, contra Achillem, Υ, 88. et 97, οὐκ ἔστι, Ἀχιλῆος ἐναντίον, ἄνδρα μάχεσθαι, nemo potest cum Achille pugnare. et 335, ἀντία τοῦ πολεμίζειν ἠδέ. et 355, μεμάτω δέ. et 357, πᾶσι, cum omnibus. Διΐ, sc. ποταμόν τινα, Φ, 193. et 572, ἦτορ ὡρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδέ. ἄμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆϊ, Χ, 36. ἐμοὶ (mecum) χείρεσσι, Ψ, 554, ad differentiam τοῦ θυμομαχεῖν ἢ λογομαχεῖν. et 814, συνίτην μεμαῶτε. Ποσειδάωνι, ν, 341, contra Neptunum contendere, *mich ihm zu wiedersetzen, (to oppose him.)* οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλεύειν ἠδὲ, ξ, 491. πολλοῖς καὶ ἰφθίμοις, π, 244. νεωτέρῳ γέροντα, σ, 52. μέμονέν τε, υ, 15, de cane, feroce contra ignotum hominem. ἠὲ ἐναντίον μάχεσθαι, ἢ φεύγειν, χ, 65. et 214, μνηστῆρσι. εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται, Υ, 26, quod est vel præsens a μαχέομαι, vel fut. 2. a μάχομαι, f. 2. μαχοῦμαι, coll. 27. si is solus in Trojanos pugnabit. ἠὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενον (pro μαχεόμενον, ob metrum) ἠὲ γυναικῶν, λ, 402, ubi videri possit, περὶ notare causam impulsivam; pugnantem te ut caperes urbem et pulcras fœminas in prædæ parte: sed verior sensus est, pro urbe et fœminis, defendendo. sic, μαχεούμενοι, ω, 113. ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος (pro μαχεόμενος) κτεάτεσσι, ρ, 471, pro suis fortunis. κείνοις δ' οὔτις μαχέοιτο, contra eos, Α, 272, i. e. οὔτις ἐξισωθείη ἂν αὐτοῖς τὰ εἰς μάχην, nemo iis præstantiam suam dubiam facere possit. et 344, σόοι μαχέοιντο, incolumes pugnare possint et militare. κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται, pugnabunt quisque pro se, Β, 366. ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσσομαι, pro μαχέσομαι, pugnabo, Γ, 290. Σολύμοισι μαχέσσατο, pro ἐμαχέσατο, Ζ, 184, in eos. μαχεσσάμεθα ἐπέεσιν, Β, 377, contendebamus verbis duris. ἀνδρὶ μαχεσσάμενον, qui pugnasset contra fortem virum, Γ, 393. ἀντιβίοισι μαχεσσαμένων ἐπέεσσιν, Α, 304, cum hi duo altercati fuissent verbis violentis. ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, Γ, 20. et 433, ἐναντίον. ὀτρύνων, Ε, 496. et 483, ἀνδρί. sic, ὀτρύνων, Λ, 213. ἀντίβιον, Η, 40, coll. 42, 51. et 74, ἐμοὶ, mecum. ἐναντίβιον, Θ, 168. θηρὶ, cum leone, pro bubus, Ο, 633. αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι, Ρ, 178. et 490, ἐναντίβιον ἄρηϊ, ferro. ἓ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει, se ipsum concitat, de leone, Υ, 171. et 257, χαλκῷ ἐναντίον. πεπιθήσω ἐναντίβιον, persuadebo ei ut contra pugnet vi, Χ, 223. χερσὶ, σ, 39, coll. 38, 52. χερσὶ μὲν οὔτι ἐγὼ μαχήσομαι, Α, 298. nam pleraque verba in έω habent utramque formam futuri in έσω et ήσω. ἐγὼ δέ σοι οὔτι μαχήσομαι, Φ, 498. μαχήσεαι πὺξ, pugilatu certabis, Ψ, 621, vides ergo generalem notionem verbi, contendere, certare. μαχήσεται περὶ πτόλιος ἠδὲ γυναικῶν, Σ, 265, de urbe, ut expugnet eam. nam sermo est de Achille contra Trojam. πλεόνεσσι, σ, 62, cum pluribus concertandum ei erit, plures inimicos experietur. Δαναοῖς μαχησόμεθα, Ζ, 84. ὕστερον αὖτε, Η, 291, *ein andermal wieder, (once more.)* Τρωσὶν, Ρ, 719, in eos. ἐγχείαις

μαχήσονται περὶ σοῦ, de te, Γ, 137. ὕστερον αὖτε μαχήσονται, Η, 30. σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι, tibi primum me opponam et contradicam, Ι, 32, coll. 33, nam in consilio licebat contradicere regi summo, alibi non. μαχησόμενος Δαναοῖς περὶ πτόλιος, pugnaturus contra eos pro defendenda urbe, Ρ, 146. Τρωσὶ μαχησόμενον, Σ, 59, 440. μαχησόμενοι περὶ ἄστυ, pugnaturi ad urbem, Β, 801. μὴ ἴομεν (ne eamus) Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν, Μ, 216, ubi non simpliciter dissuadet pugnam, sed τὸ μάχεσθαι περὶ νηῶν, de navibus, in castris Græcis: nam id plane κινδυνῶδες. ἀργαλέον δὲ, (nam difficile est) ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτὶ, β, 245, contra viros fortes simulque plures, respectu unius Telemachi; coll. 251, εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο, si cum tam multis pugnare velit: et, de convivio: jocose additum; utpote cujus intuitu et fortiores fiunt viri. οὐδ' ἂν ἔγωγε ἀνδρὶ μαχεσσαίμην, Ν, 118, neque enim ego virum illum objurgare velim, qui infirmus sit viribus, coll. 117, 119, ut notet, οὐκ ἂν ὀνειδιστικῶς λαλήσοιμι εἰς αὐτὸν, ἢ μεμψοίμην αὐτὸν, non succenserem ei, non vituperarem eum. ergo h. l. est pro νεμεσήσω, *wolte es ihm verdenken und ihn tadeln, (would not take it amiss of him, or find fault with.)* et δὲ, 116, est, *enim;* sed 119, est, *autem.* sic, Ζ, 329, σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ, tu enim succenseres, eumque increpares verbis, et alii. ergo μάχεσθαι etiam de accusando verbis, et increpando, et ἐπιπληκτικῶς (exprobratorie) incitando, ponitur. οὐκ ἄν τίς σοι, πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσαιτο, Ω, 439, non sane tecum aliquis, comitem despiciens et reprehendens, pugnaverit, vel contenderit; nemo tibi comitem exprobraverit. cæterum τὸ μονομαχεῖν exercitii causa, solemne priscis, describitur Ψ, 802—825. in seria μονομαχίᾳ solebant esse tres congressiones, Η, 244—254. 255—262. 263—272, et tunc separabantur. μονομαχῶν vero non est, μόνος ὡς ἐν σκιαμαχίᾳ μαχόμενος καὶ ἀέρα δαίρων sed est, ὁ μόνος πρὸς μόνον, ἢ εἷς πρὸς ἕνα, μαχόμενος.

μὰψ, (Μάω) adverb. Æolicum, pro μάτην. sic iidem Æoles dicunt ἂψ pro ὀπίσω, et ῥὰ pro ῥᾴδιον, et δῶ pro δῶμα. notat in specie, sine consilio, sine inquirendo quam aptum bonumque sit aliquid: quærendo inepta aut injusta, cupide sine ratione et prudentia. μὰψ οὕτω τοιόνδε τόσονδε τε λαὸν Ἀχαιῶν ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, talem ac tantum exercitum Græcorum sic frustra gerere bellum inutile, Β, 120. et 214, μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεν βασιλεῦσιν, sine consilio et non cum ratione contendere cum principibus. οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, Ε, 759, sic præter rationem. ἄλοχόν μου μὰψ οἴχεσθε ἀνάγοντες, proterve ibatis abducentes, Ν, 627, et loquitur ibi Menelaus. Paris enim, hospitio regaliter exceptus, justam nullam habebat causam, cur ita læderet Menelaum. τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι, per hoc ego sane nunquam temere juraverim, Ο, 40, i. e. οὐκ ἐπιορκήσαιμι, non pejeraverim. τί νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει μὰψ ἕνεκα ἀλλοτρίων ἀχέων, cur hic innocens nunc ærumnas patitur præter rationem ob aliena mala, Υ, 298, immerito. et 348, ἔφην, αὐτὸν (putabam, eum) μὰψ οὕτως εὐχετάασθαι, sic temere gloriari. καλεσσάμενοι Ἀχαιοὺς ἐς ἀγορὴν μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, γ, 138, cupide et temere, non vero rite. σῖτον ἔδοντας μὰψ αὔτως ἀτέλεστον, panem edentes temere sic sine fine, π, 111, et sermo est de procis.

μαψιδίως, (Μάω) adverbium, ab adjectivo μαψίδιος, ία, ιον, frustraneus, agens sine ratione et consilio, quærens non invenienda. τίς σε τοιάδε ἔρεξε μαψιδίως, quis in te talia [illegible]ravit temere, Ε, 374. Φ, 510. πίνουσι οἶνον μαψιδίως, β, 58. ρ, 537, bibunt vinum cupide et pro lubitu, nullo soluto pretio. ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε ὑπεὶρ ἅλα οἷά τε ληϊστῆρες, sine certo proposito proficiscendi aliquo vagamini, γ, 72. ι, 253, conf. πρῆξις. μαψιδίως κεχολῶσθαι, temere irasci, η, 310. ψεύδεσθαι, ξ, 365. οἱ δὲ διδοῦσι μαψιδίως, et hi dant sine consilio ulteriori, ρ, 451, *ohne bedenken, (without hesitation.)*

ΜΑ'Ω, f. μάσω et μήσω. quæro, studeo, cupio, λίαν προθυμοῦμαι. ab hoc themate est ἡ μαῖα, ἡ μήτηρ, ἡ Μοῦσα: etiam μαίνω, quod proprie est, ὑπὲρ τὸ δέον προθυμοῦμαι, nimio studio feror. videtur verbum factum ex sono esurientium aut sitientium, qui crebro aperto et rursus compresso ore desiderium suum significant. perfectum et plusquamp. act (nisi malis esse in medio, μέμαα, et ἐμεμάειν) in usu esse solet, in significatu præsentis et imperfecti. μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι, cupidi erant pugnare pugnam statariam, Β, 863, ubi est plena phrasis: et est per syncopen pro ἐμεμάκεισαν. possis quidem putare, esse aor. 1. cum reduplicatione Ionica, pro ἔμασαν: sed sequentes formæ ostendent, recte ab antiquis criticis pro syncopato plusquamp. haberi. ἐν θυμῷ μέμασαν πολεμίζειν, in animo cupidi erant pugnare, Η, 3. μέμασαν δέ καὶ ὣς ὑσμῖνι μάχεσθαι, Θ, 56. sic, ἐπὶ νηυσὶ, Μ, 89. et 197, τεῖχος ῥῆξαι. μάχεσθαι, Ν, 135. et 337, ἀλλήλους ἐναίρειν. Ὄσσαν ἐπιθεῖναι Ὀλύμπῳ, λ, 314, studebant. μέματω, imperativus perfecti a. pro μεμακέτω, studeto, Δ, 304. Υ, 355. πῆ μέματον; quo tenditis ambo, Θ, 413, *wo wollet ir beyde so ifrig hin? (whither are ye both going in such a hurry?)* dualis perfecti a. sic Κ, 433, εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὅμιλον, *wenn ir denn ja beyde lust habet ins Trojanische lager zu gehen, (if ye both have a mind to go to the Trojan camp.)* μέμαμεν εἶναί σοι φίλτατοι, Ι, 637, pro μεμάκαμεν, cupimus, studemus, προθυμούμεθα, ἐθέλομεν. ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαύσειν, Ο, 105, an adhuc cupimus eum compescere? οὐ προφρονέως μέμαστε, non alacriter studetis, Η, 160, pro μεμάκατε: et οὐδὲ οἱ est in respectu ad 159, οἵπερ ἄριστοι ὑμῶν, quicunque præstantissimi inter vos, ne tales quidem cupitis;

μέμαθ' vero est pro μέματε, προθυμεῖσθε, *auch da ihr solche seyd, habt ihr doch nicht rechte lust, (even though ye are such, ye are not very desirous.)* ἢ μεμάασιν, an in animo propositum habent, Κ, 208, pro μεμάκασι. et 236, ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοὶ, siquidem sane multi cupiunt. et 409, ἤ. ὃν ἄνδρες ἀποκτεῖναι μεμάασιν, Υ, 165. ἠὲ μένειν μεμάασι, Χ, 384, *ob sie lust haben stand zu halten, (whether they were disposed to resist.)* Τηλέμαχον μεμάασι κατακτεῖναι χαλκῷ, δ, 700, 740. παῖδα ἀποκτεῖναι, ε, 18. τοῦ ἀκούειν, ρ, 520. κτήματα δάσασθαι, υ, 515. ἡμᾶς ἐξεναρίξαι, student nos interficere, χ, 263. omnium frequentissimum autem est participium præteriti, μεμαὼς, pro μεμακὼς, cupiens. ὁππότε κὲν καὶ ἐγὼ μεμαὼς, sc. εἰμὶ, *wenn etwa einmal auch ich lust-habe, (when at any time I am desirous,)* Δ, 40, coll. 53. καὶ πρίν περ θυμῷ, Ε, 135. et 143, ὣς μεμαώς. et 301, τὸν κτάμεναι. et 852, ἀπολέσαι θυμόν. cæterum est θάρσους δηλοτικὸν, οὐ μὴν καὶ μένους, significat audaciam et promtitudinem, non vero etiam robur. ἔβη ἀνὰ ὁδὸν μεμαὼς, ibat viam studiose, Κ, 339, ut hoc participium adverbii loco ponatur. sic, εἶλκε, Λ, 239, 258. ἦρχε ἀντικρὺ μεμαὼς, præibat cum studio contra, Ν, 137, quod est idem ac, ἰθὺς φρονέων, et 182, ὥρμησε, μεμαὼς ἀποδῦσαι τεύχεα, cupiens arma detrahere ei. et 475, ἀλέξασθαι κύνας, cum serio proposito arcendi canes: et sermo est de apro, ut ergo hoc verbum et de feris dicatur. ἐπὶ αὐτῷ ἆλσο μεμαὼς, irruebas contra eum cupide, Π, 754. τὸν κτάμεναι, cum proposito occidendi illum, Ρ, 8, et audax animosumque propositum notat. ἕλκειν, Σ, 156. γούνων ἅψασθαι μεμαὼς, cum proposito, tangendi suppliciter genua ejus, Φ, 65. et 68, οὐτάμεναι, vulnerandi, οὐτάσαι θέλων. et 174, ἆλτο ἐπὶ αὐτῷ, cupide irruebat in eum. ἄμοτον μάχεσθαι, Χ, 36. et 326, ἐπὶ αὐτῷ μεμαὼς, contra eum destinans ictum. νήχειν, cum proposito nandi, ε, 375. ἐκφυγεῖν, cupiens et studens effugere, τ, 231. et 449, οὐτάμεναι, pro οὐτᾷν, vulnerandi. τοῦ δὲ ἰθὺς μεμαῶτος, ejus recta irruentis, Θ, 118. μάλα περ μεμαῶτι, Ν, 317. et 80, ἄμοτον. ἰθὺς μεμαῶτι, Χ, 284. et ω retinetur ob metrum. ἐμὲ ἀλέξειν μεμαῶτα, cupientem opitulari, Λ, 590. στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα, Η, 261. Μ, 405, et aspere tractavit eum cupide agentem. ἐπί οἱ, Θ, 327, adversus se cupide pugnantem. καὶ μεμαῶτα, etsi valde ardentem animo, Ι, 651. τὸν ἰθὺς, Λ, 95. et 98, δάμασσε δέ μιν. μάλα περ, Ξ, 375. Ω, 298. Ο, 298. et 604, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτὸν, coll. 603, quod proverbialiter dictum: currenti calcar subdere. ἀλκῆς, μέγα περ μεμαῶτα, σχήσω, reprimam eum in fortitudine sua, ne eam præstare possit, etsi valde cupiat, Ρ, 181, nam genitivus regitur a verbo finito. sic, Υ, 256, οὔ με μεμαῶτα ἀποτρέψεις ἀλκῆς ἔπεσιν, non me cupidum avertes a fortiter agendo verbis. et 386, τὸν ἰθύς. et 400, δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα, et interfecit eum studiosum: et dubium, τί ποτε μέμαεν ἐκεῖνος; verosimilius est, cupidum eum fuisse defendendi vel ulciscendi socii interfecti, coll. 396. ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων, proponentem sibi firmiter, exire extra portas, Χ, 413. δεῦρο νέεσθαι, cupidum redeundi huc, δ, 351. et 416, μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ, ubi utrumque est idem, etsi cupidum et nitentem. τί νύ με σὺ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα, inquit Ulysses ad umbram matris suæ, λ, 209, cur non manes me cupidum amplectendi te? διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, sc. τοὺς Τρῶας, perdere cupientes, Β, 473. sic, de canibus venaticis, aprum cupientibus occidere, Ρ, 727. et πόλιν, Λ, 712. αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ἐγχείαις θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσι, Β, 543, bellatores, cupientes hastis thoraces perrumpere hostium circa pectora; ubi est phrasis plena. et 818, μεμαότες ἐγχείαις, ubi est phrasis elliptica, ex priore loco supplenda. et vide, ο est κοινῶς, ω vero ionice in omnibus obliquis præter nominativum. cæterum elliptica phrasis, pro, προθυμούμενοι τοῖς ἔγχεσι πολεμίους ἀναιρεῖν, φάλαγγας ῥήσσειν, καὶ θώρηκας πολεμίων ἀμφὶ στήθεσι, innuit festinatione sua τὸ ἐναγώνιον Τρωϊκόν. ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλέξειν ἀλλήλοις, Γ, 9. διαπραθέειν ἄρηϊ, ferro vastare cupientes, Ι, 528. Λ, 732. ἄμοτον, Ν, 40, coll. 80. ἄμοτον μεμαῶτι, inexplebiliter studenti et promto ad pugnandum. ἤϊξαν πεδίονδε μεμαῶτες, ο, 183, ruebant in campum ardentes equi. κτεῖναι ἄρηϊ, volentes ferro interficere, υ, 50. ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες ἅμα ἑψόμεθα, nos promti te sequemur, ψ, 127. σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες, ω, 394, cibo manum admovere volentes, *begierig das brodt zu essen, (eager to fall to.)* ἄνδρας ἐρέσσειν μεμαῶτας, Ι, 361, *leute die lust zu rudern haben, (men desirous to row.)* quod notat, partim socios Achillis ναυτικωτάτους, partim προθυμίαν Μυρμιδόνων ad abeundum, ob multas causas. nam divites erant facti præda; liberari cupiebant periculis; oderant regem ingratum, etc. πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας, Ο, 276, omnes avertit quamvis cupidos ad persequendum. sic, μάλα περ, χ, 172, quantumvis impetuosos. περήσειν μεμαῶσι, cupientibus transire, sc. τάφρον, fossam, Μ, 200, 218. ἐπί σε μεμαῶτε μάχεσθαι, cupidos ambos pugnandi contra te, Ε, 244, 569. Ζ, 110. Υ, 159. Ψ, 814. μεμαῶτε καὶ αὐτὼ, Ν, 46. et 197, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς, proponentes sibi impetum faciendum; ubi quoque commune illud ο retentum, metro ita sinente. sic, καὶ αὐτὼ, Π, 555. Αἴαντε, Ρ, 531. ἰθὺς μεμαῶτε μάχεσθαι, Χ, 243. Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα, Δ, 440. Ε, 518, inexplebiliter studens et cupiens et furens et promta. et 732, Ἥρη μεμαυῖα ἔριδος καὶ ἀϋτῆς, Juno cupida pugnæ, ἐπιθυμοῦσα. τίπτε (quid tandem) σὺ αὖ μεμαυῖα ἦλθες, tu jam quærens venisti, Η, 24, coll. 25. sic, πῆ μεμαυῖα, quorsum tendens, Ξ, 298. διέπτατο Ἥρη, Ο, 83. et 172, Ἶρις. μεμαυῖα μάχεσθαι, π, 171. πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην ὤτρυνε, Δ, 73. Τ, 349. Χ, 186. ω, 486. γαστέρα μεμαυῖαν, ventriculum desiderio cibi incitatum, ρ, 286. πρόσσω μεμαυῖαι, Λ, 614, de equabus. Ἀργείοις ἀλέξειν μεμαυῖαι, Ε, 779, de deabus. est et verbum μώομαι, pro μάομαι, quæro, cu-

pio: unde est imperativus Ionicus *μώεο*, quære. Vide sub *μαιμάω*, *περιμαιμάω*, et *ἐπιμαίομαι*.

μεγάθυμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) magno et excelso animo præditus. et est vox laudis eximiæ. *μεγαλόψυχος*. Sic vocatur Ἀγήνωρ, princeps Trojanus, Δ, 467. Ἴφιτος, Β, 518. et 706, Πρωτεσίλαος. Αἰνείας, Ε, 534. et 547, Διοκλῆς. et 565, Νέστωρ. sic et Ψ, 541. Τυδεὺς, Ε, 29. Κ, 509. Μενεσθεὺς, Μ, 373. Ο, 331. Ἐπικλῆς, Μ, 379. Πανθοίδης, Ξ, 454. Ἕκτωρ, Ο, 440. Φονεὺς, Σ, 335. Ἐπειὸς, Ψ, 694. et 168, Ἀχιλλεύς. Ναυσίθοος, η, 62. Νηλεὺς, ο, 229. et 243, Ὀϊκλῆς. Τηλέμαχος, γ, 364. Ὀδυσσεὺς, ο, 2. Δευκαλίων, τ, 180. Πειρίθοος, φ, 296. Πατροκλῆς, Π, 818. Σχεδίως, Ρ, 306. et 303, Αἴας. Πηλείδης, i. e. Achilles, Φ, 153. quos omnes vide in R. *μεγάθυμος Ἀθήνη*, Θ, 520. ν, 121. ergo et de diis. et prudentia practica facit animum magnum. *μεγάθυμον ταῦρον*, Π, 488, ergo et de bestiis generosioribus. *μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ*, Α, 123, ubi sermo est de principibus. et 135, ubi hæc vox est argumentum concilians. et ω, 57. *γέροντες*, Β, 53, senatores et principes. et 541, Ἄβαντες. sic et Δ, 464. Παφλαγόνες, Ε, 577. Ἐπειοὶ, Λ, 731. Τρῶες, Ε, 27. Ν, 737, ubi simul est specimen de iis. Ψ, 175, 181. Θ, 155. Φθίων, Ν, 699. Ἐπειῶν, Ο, 519. Αἰτωλῶν, Ψ, 633. Φαιήκων, η, 16. *μεγαθύμους* Κεφαλλῆνας, Β, 631. Τρῶας, Κ, 205. Καύκωνας, γ, 366. si ergo de populo sermo est, intelliguntur nobiles et principes illius populi.

μεγαίρω, f. αρῶ. (Ἄω) ut magnum extollo, ut magnum aliquid accipio, moleste fero. deinde et, invideo, *φθονέω*, *sehe mit schelen augen an, nehme übel auf, (I look with an evil eye at, I take amiss.)* est a *μέγα* et *αἴρω* composita vox. *ὁ γὰρ μεγαίρων* (i. e. *φθονῶν*) *τὸ μεγαλεῖον αἴρει πως* (præstantiam eripere quodammodo conatur et auferre) *τοῦ φθονουμένου*. et dicitur hoc verbum esse ex *γλώσσῃ τῶν Σαλαμινίων*. in genere est: suspecto aliquam rem, suspicio ut magnam, *sehe was als was grosses an, (I regard something as great:)* hinc et in malo sensu, *μέμφομαι*, *nehme hoch auf, (I envy, grudge)* ut Romani suam, invidiam, ponere solent. hinc est *μεγαίρομαι*, sum in invidiâ. et ἡ *μέγαρσις*, invidia. et ὁ *μεγαρτὴς*, invidiosus. et ἡ Μέγαιρα, furiarum una. *τάων* (harum urbium) *οὔτι ἐγὼ πρόσθε ἵσταμαι* (defensionem suscipio) *οὐδὲ μεγαίρω*, Δ, 54, neque curo ut rem magnam, neque invideo tibi ob eam rem, *sehe dich deshalb nicht schel an, verdenke es dir nicht, (I would not take this amiss of thee, would not be angry with thee for it.)* coll. 55, ubi *φθονέω* ut synonymum est positum, quod confer. *ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακηέμεν* (pro *κατακαίειν*) *οὔτι μεγαίρω*, Η, 408, i. e. *οὐ φθονέω*, non prohibeo, non ut rem aliquam magnam suspecto. *ich were es nicht, (I do not prevent it.)* *βιότοιο μεγήρας*, de vita amici sui sollicitus, Ν, 563, vitam ejus ut rem magnam curans et cordi habens: *da sein leben ihm am herzen lag als was achtenswürdiges, (being careful of his life as of something valuable;)* coll. 554. sed alio sensu videtur esse Ο, 473, *θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας*, nisi id et hôc loco est: eum arcum et sagittas ut rem nimis proficuam et bonam Græcis æstimans. sic Romani: O dii, res Romana nimium potens vobis visa hôc incolumi. Hinc Herodotus aliique sumsere occasionem dicendi, *φθονερὸν εἶναι τὸ θεῖον, καὶ, φθόνον εἶναι καὶ παρὰ θεοῖς*. *μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων*, invidit id ei, ut rem nimis felicem, Ψ, 865. *μνηστῆρας ἀγήνορας αὔτι μεγαίρω ἔρδειν ἔργα βίαια*, β, 235, ubi *μνηστῆρας* pertinet ad *ἔρδειν*: et oppositum ad hanc thesin est 239, *ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι*, ex quo simul notio synonymica *τοῦ μεγαίρειν* et *νεμεσίζεσθαι* apparet. *οὐ μέμφομαι*, *ich nehme es so übel nicht, dass die freier—, aber dem übrigen volk halte ich es für übel, (I do not take it so much amiss that the suitors—but I take amiss of the others.)* *κλῦθι Ποσείδαον, μηδὲ μεγήρῃς ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα*, γ, 55, inquit precans bona Nestori: *siehe es nicht für was zu grosses an, uns dessen zu gewären was wir wünschen, (consider it not as too much to grant what we desire.)* *οὔτι* (per apocopen pro *οὔτινα*, neminem) *μεγαίρω* (velut nimium suspicio aut præstantiorem) *πάντων Φαιήκων*, Θ, 206, *ich halte keinen für zu wichtig, (I regard none of them.)* vereor neminem eorum in hac arte.

μεγακήτης, εος, ὁ ἡ. (Κῶ) magnæ bestiæ marinæ instar. et, magnas bestias marinas habens. *μεγακήτεϊ νηΐ*, nave magna, Θ, 222. Λ, 5, 599, i. e. *μεγάλῃ, κατά τι κῆτος*, quia per *τὸ κῆτος* in genere denotari solet *τὸ πολὺ μέγεθος*, unde et urbs Lacedæmon, a magnitudine sua, dici putatur a quibusdam *κητώεσσα*: vel notat navem, velut *κῆτός τι θαλάσσιον* per mare vadentem et mari innatantem, sicut *ναῦς* alibi dicitur *ἵππος θαλάσσιος*. *ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος*, a magno delphine, Φ, 22. *μεγακήτεα πόντον*, γ, 158, quo loco nomen in sensu maxime proprio.

μεγαλήτωρ, ορος. ὁ ἡ. (Ἄω) magnanimus *μεγαλοκάρδιος*, *grosherz, (magnanimous.)* fere semper in bono sensu: nisi quod in grandibus viris nonnunquam ira fit vehementior ob eandem bonam animi magnitudinem. nam in magnis animis motus exsistunt magni. *δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος*, Β, 547, *des grossen geistes, (of the magnanimous.)* sic et 641, Οἰνῆος. Ἀγχίσαο, Ε, 468. et 674, Ὀδυσῆϊ *μεγαλήτορι*. et 785, Στέντορι. Ἠετίωνος *μεγαλήτορος*, Ζ, 395. Ἀρσινόου, Λ, 625. Ὀϊλιάδῃ, Ν, 712. Πατρόκλῳ, Π, 257. Ρ, 299. Αἰνείου, Υ, 175. et 208, Ἀγχίσου. Πριάμῳ, Ω, 117. Φλέγυας *μεγαλήτορας*, Ν, 302. et 656, Παφλαγόνες. Τρῶες, Φ, 55. Μυρμιδόνες, Τ, 278. *εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν*, Λ, 403. Ρ, 90. Σ, 5. Φ, 53, 552. Χ, 98. *σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἴξας*, Ι, 109, ubi Nestor, valde reverens regis supremi, modestis et optimis verbis exprimit rem malam, *μεγαλειότητα ψυχῆς* appellans *τὴν αὐθά-*

δειαν, et τὸ προπετεύσασθαι, temere egisse, vocat εἶξαι, concedere. tu autem, tuo magno animo concedens et indulgens. verbis ergo laudat vel excusat regem: nam μεγαλήτωρ θυμὸς est ὁ πάνυ μέγας θυμὸς, qualis est in præstantibus viris: et hi, si irascuntur, sæpe sunt nimii iræ. et 255, σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν (infinitivus modeste pro imperativo) ἐν στήθεσσιν, magnanimam tuam iram, quæ ex magnitudine animi tui nata est, cohibe. et 625, ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν, pro ἐνέθετο. et 671, χόλος ἔχει μεγαλήτορα θυμὸν, magnum ejus animum. Τηλεμάχου μεγαλήτορος, γ, 432. Ἰκαρίου, δ, 797. Εὐρυμέδοντος, η, 58. et 93, Ἀλκινόοιο. Αἰόλου, κ, 36. et 200, Κύκλωπος. et 207, Εὐρυλόχου. Αὐτολύκου, λ, 85. Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, τ, 176, nam erant fortes bellatores. Λαέρτην, ω, 364. εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, ε, 298, 355. βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν, ι, 299. et 500, οὐ πεῖθον ἐμὸν, quibus locis fere idem est ac si dixisset μεγαλόψυχον ψυχὴν, quales compositiones amant Græci, e. c. οἶνον οἰνοχοεῖν, βόας βουκολεῖν, etc. μεγαλήτορες ὀργαὶ, Ist. 5, 44, magnanimi impetus, *grosmüthige triebe, (magnanimous disposition.)* ergo hæc vox semper in sensu laudatorio.

μεγαλίζομαι, (Γάω) efferor, effero me, ἐπαίρομαι, *ich thue gross und vornehm, erhebe mich, (I assume consequence, I exalt myself.)* ab activo μεγαλίζω, altum et celsum facio. μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ, Κ, 69, i. e. μὴ ἐπαίρου τῷ κατά σε μεγαλείῳ, *lass dich nicht zu gross dazu dünken, nemlich dass du den leuten gute worte giebest, und ihnen ere erweisest, (imagine not thyself too great to give the people good words and to show them honour.)* οὔτε ἄρα τὶ μεγαλίζομαι, Ψ, 174, non effero sane me, *lasse mich nicht zu viel dünken, (am not too much puffed up.)* conf. ἀθερίζω.

μεγάλως, (Γάω) adverb. alte, valde, profunde. ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις, π, 432, me valde suspirare facis. ὕψι μάλα μεγάλως, Ρ, 723, ubi conf. ὕψι.

μεγαλωστὶ, (Γάω) adverb. est idem quod μεγάλως, adjuncta paragoge τί. eodem modo fit νεωστὶ, δημιωστὶ, ἱερωστὶ, οὔτι, οὔτωτι, etc. κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, procerus et ingens vir jacebat in magno terræ spatio, Π, 776, *bedeckete einen grossen raum, (covered a great space.)* ἐν κονίαις μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς, extentus in pulvere, Σ, 26. κεῖσο (jacebas) μέγας μεγαλωστὶ, ω, 40.

μέγαρον, ου. τό. (Γάω) domus, *ein hauss, ein pallast, (a house, palace.)* it. conclave amplum, *ein saal, grosses zimmer, (a hall, a large room.)* it. cœnaculum, *eine wohnung im obern stocke, (a garret.)* it. mansio quævis, *eine wohnung, (a habitation,)* modo ne sit subterranea, nam vox ex eodem fonte est ex quo μέγας. οἳ δή σοι τρίετες (per triennium) μέγαρον κατακοιρανέουσι, ν, 377, domum per tuam regnum habent. λίπε δὲ ἕρκεά τε μέγαρόν τε, π, 341, ubi est πρωθύστερον, *den hof, und den pallast, (the court-yard, and the house.)* coll. 343, ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, exibant domo: et conf. παρέκ. sic et ρ, 604, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε πλεῖον δαιτυμόνων, plenam convivatorum. οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, χ, 299, fugitabant per conclave magnum, *liefen im saale vor furcht, aus einem winkel in den andern, (ran affrighted from one corner of the room to the other.)* et 457, ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο, postquam totum triclinium purgaverant. et 482, ὄφρα θεειώσω μέγαρον, ut sulphure suffiam triclinium, *den saal ausrauchere, (fumigate the hall.)* et 494, εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, triclinium et atrium et aulam, *den saal, den flur, (the hall, the ground-floor.)* (quem et Germani vocant *das haus* [*the house*]) *und den hof, (and the court-yard.)* sed 497, αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, illæ ibant ex gynæceo, ἐκ γυναικωνίτιδος, quod erat in superiore parte ædium. θῦνε κατὰ μέγαρον, ω, 448, furebat in triclinio, *wütete im saale, (raved in the hall.)* ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς, α, 276, revertatur in domum patris sui. et 416, ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον, in domum vocans. Κίρκης ἐς μέγαρον καταβῆναι, κ, 432, nam Circe habitabat in palatio: Calypso contra in specu. ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου, υ, 96, in conclave, et est pro ἐν μεγάρῳ, non quidem in triclinio, sed in aliquo alio conclavi non definito domus. ἐλθόντα ἐς μέγαρον Ὀδυσῆος, in palatium, φ, 262, ut aula simul includatur. βῆ δ' ἴεναι μεγαρόνδε, π, 413, in triclinium ubi proci convivabantur, *in den grossen speise-saal, (in the great dining room.)* sic et φ, 58. κατάβηθι, καὶ ἂψ ἔρχου μεγαρόνδε, inquit Penelope ad ancillam fidam, ψ, 20, retro vade ad conclave cui præposita es, nam adscenderat in ὑπερῷον ad dominam. ergo h. l. est *das zimmer für die bedientinnen, (the apartments of the female servants,)* collato 24, αὖτις ἔσω μεγάρων, ubi pluralis signat plures cellas mulierum. cæterum hæc anus præposita erat domui custodiendæ, in specie γυναικωνίτιδι: ergo in inferiore parte domus habitabat. περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο, ad parietem firmæ domus, Σ, 374. μεγάροιο διέσσυτο, Χ, 460, per domum cucurrit. αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, Ω, 647, ibant ex tabernaculo, vel parte illa tabernaculi, ubi dominus habitabat. ὅπως κὲν μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο, α, 270, ex domo tua. πάροιθεν μεγάροιο, ante domum in aula, δ, 625. sic et ρ, 167. ὦκα μάλα ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ζ, 304, ubi notat atrium, *den flur, (the ground-floor.)* apparet ergo, μέγαρον esse πᾶν τὸ περιῳκοδομημένον, *was in wande eingebauet ist, (all that is inclosed by the walls:)* et in specie determinandum ex contextu. ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο, e domo, θ, 106. ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, τ, 165, *gieng aus dem hause und ausserhalb der verzäunung des hofes, (went out of the house and beyond the inclosure of the*

court-yard :) et positum ibi ἐπὶ σταθμοῦ, *von einem bauer-hause und hofe, (of a farm-house and yard.)* idem versus 343 repetitur de palatio et aula principali. ut ergo hæc vox sit indifferens, de magna vel parva domo, de tota domo vel parte ejus aliqua in qua homines versantur. δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, ρ, 61, ex domo. et 96, ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο, sedit ad postem triclinii, in quo proci erant. et 325, βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας, recta per atrium et in triclinium ad procos. et 398, ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι, a domo abigere. et 460, οὔ σε καλῶς δι' ἐκ μεγάροιό γ' ὀΐω ἂψ ἀναχωρήσειν. γρηῢς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, ex conclavi, σ, 184. et 197, ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο, ex habitatione sua ministræ illæ honestiores. sic et τ, 60. γρηῢς δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, τ, 503. αἳ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες ἤϊσαν, υ, 6, ex triclinio et ex illa parte domus in suam habitationem. et 144, Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, ex domo. τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο ἔκλινεν, χ, 120, ad postem triclinii. et 127, παρ' οὐδὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο. et 143, ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, ubi conf. ῥῶγες. μέγαρον vero et h. l. est triclinium illud magnum. et 257, σταθμὸν μεγάροιο βεβλήκει, *traf die pfosten, (struck the door-posts.)* et 270, μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε. quibus locis manifesto est, *der saal wo sie gespeiset vorher hatten, (the hall in which they had before eaten,)* triclinium magnum, sic et 274. et 334, ἐκδὺς μεγάροιο, egressus triclinio et atrio. et 441. δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο, extra atrium. sic et 458. κληῖσαι μεγάροιο θύρας, φ, 382, partis illius in domo, ubi mulieres habitabant, τῆς γυναικωνίτιδος. ἐγράφη ἐπὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, Β, 661, in palatio firmo. τὴν δ' εὗρε ἐν μεγάρῳ, in conclavi suo, Γ, 125. τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, i. e. domi, Ι, 144, *in meinem schlosse, (at home.)* sic et 286. τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ἐν μεγάρῳ, Ν, 431, domi. sic et Ω, 209, ἥμενοι ἐν μεγάρῳ, domi sedentes. πάντα γὰρ ἤδη ἀθρόα ἐνὶ μεγάρῳ, omnia jam sunt congregata domi, β, 411. ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ, aut sine me, vivam sc. in domo tua, δ, 744. ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο, in domo relinquebatur, π, 230. σπένδῃ ἐν μεγάρῳ, domi suæ, θ, 432. οὐδέ πω ὥρη εὕδειν ἐν μεγάρῳ, λ, 373, in cubiculo, et 375, ἐν μεγάρῳ, in conclavi meo, ἥμενος ἐν μεγάρῳ, τ, 322, sedens in triclinio, *im saal, (in the hall.)* μολοῦσα ποτὶ (πρὸς) μέγαρα, Ζ, 286, ad palatium, *in den pallast, (to the palace,)* et in specie ad conclavia mulierum suarum. πατρὸς κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι, Ι, 459, in ædibus patris versari. μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα, α, 365, et hic pluralis sæpe amplitudinis causa ponitur pro singulari: *im schattigen saale, (in the shady hall.)* in triclinio umbroso, quæ umbræ fiebant ex facibus ardentibus. sic et δ, 768. ἔξιτέ μοι μεγάρων, β, 139, exite ex domo mea. et 400, ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων, evocans eum ex triclinio amplo. παῖδα ἐκ μεγάρων, ex domo, δ, 728, ἀκλέα. κληΐσαι δὲ θύρας μεγάρων, τ, 30, conclavium ubi mulieres habitabant, coll. 16. μνηστῆρας σχήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, in triclinio, χ, 172. et 399, ὤϊξεν δὲ θύρας μεγάρων, i. e. τοῦ γυναικῶνος, coll. 396. ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ex palatio, ω, 439. σέο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισι, Α, 396. et 418, σὲ κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισι. ἄλοχοι καὶ τέκνα εἵνται ἐν μεγάροισι ποτιδέγμεναι, Β, 137, sedent domi. τοὺς ἐξείνισα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα, Γ, 207, domi meæ. δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἕκηλον, Ε, 805. πέπλον, ὅς οἱ δοκεῖ χαριέστατος εἶναι ἐνὶ μεγάροις, Ζ, 91. et 217, αὐτὸν ξείνισε ἐν. et 371, οὐχ εὗρεν αὐτὴν ἐν. et 377. ἔβη ἐκ μεγάροιο. et 421, μοὶ ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν. et 428, πατρὸς ἐν μεγάροις ἔβαλεν αὐτὴν Ἄρτεμις. κατερήτυον ἐν, retinere cupiebant domi, Ι, 461. et 483, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι, neque domi cibum sumere; in opp. cœnarum extra domum. et 557, τὴν ἐν μεγάροις πατὴρ καλέεσκεν Ἀλκυόνην, domi, *zu hause, (at home,)* ante quam elocaretur nuptum. νούσῳ φθίσθαι οἷς ἐν, sua in domo, Ν, 667. εὔχεται γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις λιπέσθαι, Ξ, 485. et 502, γοήμεναι ἐν, lugere domi. ὃν ἶσα τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν, Ο, 439. μή σου νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω εὐχομένου, Φ, 475. θαρσύνων Μενοίτιον ἐν, Σ, 325, et 331, οὐδέ με δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων, domi suæ. et 435, γήραϊ κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρήμενος. μνησάμεναι ἃ ἕκαστος ἐνὶ ἔλειπον, Τ, 339, domi reliquerant. κύνες, οὓς ἔτρεφον ἐν, Χ, 69. et 484, λείπεις με χήρην ἐν. et 510, σοὶ εἵματα ἐν κεῖνται. λήθετο θεῶν ἐν μεγάροις, obliviscebatur deos domi suæ, Ω, 427. et 497, τοὺς δ' ἄλλους μοὶ ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες. et 664, ἐννῆμαρ αὐτὸν ἐνὶ γοάοιμεν. vide et 219, 236. Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισι θεοὶ ἀθρόοι ἦσαν, α, 27. et 269, οἷσιν ἐνὶ, domi suæ. et 295, ἐν τεοῖσι, domi tuæ. στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ, β, 94, in conclavi suo. αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν, δ, 210. et 392, ὅ,τι σοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται, domi tuæ. et 557, νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ubi vox valde improprie, nam notat speluncam. sic et ρ, 143. sed de Κίρκῃ proprie, κατερήτυεν ἐν μεγάροισι, ι, 31. τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασι, κ, 5. et 150, Κίρκης ἐν. ὅσοι οἶνον πίνετε ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι γερούσιον, ν, 8. πολλοὶ καὶ ἄλλοι υἱέες ἐν, ξ, 201. δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι τετυκεῖν, ο, 77, 94. et 353, θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν, sua in domo. ἐν μεγάροις ἀέκητι σοῦ, π, 94. et 106, ἐν ἐμοῖς κατακτάμενος. et 269, μένος κρίνηται Ἄρηος. ζώει ἐνὶ μεγάροις, ρ, 391, de Penelope. et 521, παρήμενος ἐν, ubi de villa Eumæi sermo est. ἔρυξόν μοι ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας, τ, 16, ancillas in cellis suis. et 254, πάρος ἐλεεινὸς, ἐν ἐμοῖς, in domo mea. et 573, ἐν ἐοῖς. et 589, παρήμενος. ἐν Ὀδυσῆος ἕλοντο δαῖτα, υ, 117. ἀέθλια, φ, 4. πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγροῦ, in palatio, in urbe, χ, 47, et 211, ἑτέρωθεν ὁμόκλεον ἐν, in triclinio illo amplo, ubi epulati ante

fuerant, *im speise-saale, (in the dining-room.)* sed 222, οὐδέ σοι υἷας ζώειν ἐν μεγάροισιν ἐάσομεν, in domo tua. et 370, ἔκειρον κτήματα ἐν, in conclavibus domus; et 417, γυναῖκας ἐν, i. e. κατὰ τὴν γυναικωνῖτιν. sic et 421. στησαμένη ἱστὸν ἐν, ω, 128. et 391, 395, in conclavi. apud recentiores peculiari aliquo sensu τὰ μέγαρα, quæ et τὰ μάγαρα, dicebatur sedes subterranea Cereris et Proserpinæ. Vide sub δῶμα, ad initium.

Μέγας, άλη, α. (Γάω) magnus, celsus. *erhaben, gros, hoch, (great, lofty.)* est, ut videtur, ex μὴ, non, et γαῖα, terra, composita vox, ὁ μὴ πρὸς γῇ ὤν, ἀλλ' ὑπεραναβὰς τὴν γῆν, qui non ad terram et humi jacet, sed elatus procerusque est. cæterum μέγας per syncopen est pro μεγάλος: hinc et nullos ex se obliquos habet, præter accusativum μέγαν per syncopen pro μεγάλον. sic et neutrum μέγα est per apocopen pro μεγάλον, et vocativus μέγα per apocopen pro μεγάλε. exstat tamen apud Æschylum vocativus, ὦ μεγάλε Ζεῦ. hinc est nomen proprium ὁ Μέγαλλος, qui vel Siculus vel Atheniensis invenit unguentum, ab eo τὸ μεγάλλιον dictum, deinde et, ob pretiositatem, τὸ μεγαλεῖον μύρον. proprie μέγας de spatio ponitur; improprie de gradu. οὐχ ὁράας οἷος κἀγὼ ἠΰς τε μέγας τε, formosus et procerus, Φ, 108, quæ sunt duo summa ad formam et dignitatem corporis. Τληπόλεμος ἠΰς τε μέγας τε, Β, 653. Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Γ, 167, 226. Ἰφιδάμας, Λ, 221. ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, Ἐπειὸς, Ψ, 664. μέγας (de statura corporis) Ἕκτωρ, Β, 816. Γ, 324. Ε, 680. Ζ, 359. Τ, 134, ubi sic dicitur, ut eo magis irritetur Achilles. Χ, 232, 249. simul respicitur hac voce ad dignitatem ejus celsam, nam erat primus Priami filius regnique hæres. Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, Β, 134. πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο, Ε, 907. πειθώμεθα βουλῇ, Μ, 241. κεραυνὸς, Ξ, 417. Φ, 198. θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο, Θ, 383. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, Α, 530, *den hohen, (high.)* οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο, ne magnum quidem deum verebatur, Ε, 434, Apollinem. ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο, Π, 531, Apollo, qui, utpote sol, vere est celsus supra terram, et ingens. κεῖνος μέγας θεὸς, i. e. Jupiter, Ω, 90, coll. 88. per Apollinem vero intelligitur quoque divina providentia. ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, Α, 497. ὥραις ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Θ, 394. σάλπιγξεν, Φ, 388. ἐπομοῦμαι μέγαν ὅρκον, Α, 233. et 239, ὁ δέ σοι μέγας ἔσσεται ὅρκος, coll. 234. ὄμοσεν μέγαν ὅρκον, Τ, 113, coll. 108. θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ βασιλῆος, ira ingens, Β, 196. μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν, magna ira, Η, 25. δάμασον θυμὸν μέγαν, Ι, 492, coll. 255. μέγας Τελαμώνιος Αἴας, ob proceritatem et amplitudinem corporis, Ε, 610. Μ, 364. simulque ob fortitudinem et dignitatem ejus. ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Γ, 125. θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, Σ, 476. et 478, σάκος μέγα. κῦμα αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, Β, 210. μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, Υ, 73. σοὶ πάρα (πάρεστι, auxiliatur) ποταμὸς μέγας, Φ, 192. ἀρχὸν Ἀλιζώνων Ὀδίον μέγαν, statura, Ε, 39. ὄϊς λάσιος μέγας, aries villosus magnus, Ω, 125. et 477, Πρίαμος. κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, Π, 776, ingens statura occupabat jacens magnum spatium. sic et ω, 40, κεῖσο. νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, inquit Telemachus jam adultus, β, 314, *da ich nun erwachsen bin, (as I am now grown up,)* cui opponitur νήπιος, 313. sic σ, 216, ὅτε δὴ μέγας ἐσσί. coll. 215, παῖς. τ, 532, coll. 530. γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ, β, 377, et vocatur μέγας ob gravitatem rei, deus siquidem invocatur testis et ultor. τίς δ' ὅδε καλός τε μέγας τε, ζ, 276. μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, ι, 508. ἄη ζέφυρος μέγας, vehemens, ξ, 458. βορέης ἄνεμος, τ, 200. μέγας ὄρχατος, spatiosus hortus, η, 112, non paucis terræ glebis constans. ἐρινεὸς, caprificus alta et ampla, μ, 103. εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁράασθαι, σ, 4. et 381, καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιὸς, magnus aliquis et potens, *ein grosser herr, ein vornehmer machtiger, (a great, powerful, distinguished personage.)* μέγας σῦς, magnus aper, τ, 439. et 538, μέγας αἰετός. μέγας Εὔρυτος, φ, 32, et 334, ξεῖνος μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής. ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην, ι, 513. coll. 508, nam Cyclopes omnes ingenti statura: hinc Polyphemo magnus et formosus Ulysses non videbatur talis. δέρμα λέοντος μεγάλοιο, Κ, 24. ἕλεος, Ο, 631, spatiosæ paludis. κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο, Π, 297. ταύροιο βοὸς, Σ, 582. νοῦσον Διὸς μεγάλοιο, morbum a magno Jove immissum, ι, 411. et 481, ὄρεος. et 330, κόπρος κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' (pro μεγάλου) ἤλιθα πολλή. nam quidam h. l. μεγάλ' pro μεγάλα, neutrum adverbialiter, ad ἤλιθα trahentes, nimis augere adverbia videntur. ἐκ τρίποδος μεγάλοιο, κ, 361. et 359, ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ. νάκην αἰγὸς μεγάλοιο, ξ, 530. Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν, χ, 379. μεγάλῳ σώματι ἐπικύρσας λέων, Γ, 23, magnæ bestiæ. σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, Δ, 161, vide ἀποτίω. ξίφεϊ, Ε, 146. et 448, ἐν ἀδύτῳ. ἄχεϊ μεγάλῳ, Ι, 9. δώρῳ, Κ, 304. ἀλαλητῷ, Μ, 138. Ξ, 393, i. e. φωνῇ. ἄορι, magno gladio, Π, 115. ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, Ρ, 739. πατάγῳ, Φ, 9. et 256, ὀρυμαγδῷ. et 387, ὁμάδῳ. ἄχεϊ, κ, 247. et 359, ὑπὸ τρίποδι, coll. 361. ἀλαλητῷ, ω, 462. Τληπόλεμον ἠΰν τε μέγαν τε, Ε, 628. Ἀκάμαντα, Ζ, 8. Δημοῦχον, Υ, 457. μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν, Δ, 534. Ε, 625. ex quibus additis apparet, μέγαν proprie et solum h. l. de statura corporis poni: addita autem magis evehunt virum, sine quibus ὁ μέγας nil nisi βουγάϊος, καὶ ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. μέγαν τρίποδα, Σ, 344. Χ, 443. Ψ, 702. λίθον, Η, 265. Φ, 404. βοῦν, Σ, 559. Ψ, 750. ὅρκον, Ι, 132, 274. πύργον, Ζ, 386, altam turrim: nam hæc est propria notio hujus vocis. θεὸν, Θ, 200, Neptunum. ἔλαφον, Π, 158. νομὸν, Σ, 588, pascuum amplum. ὁρῶ σὲ καλόν τε μέγαν τε, α, 301. γ, 199. μέγαν ἱστὸν, telam magnam, β, 94, 104. κ, 222. ω, 128, 138, 146. ἀσκὸν, ε, 266, et quidem ὕδατος h. l, nam aquæ plus esse debet quam vini. ι, 212. τρίποδα, θ, 433. et 512, ἵππον δουράτεον. θυρεὸν,

ι, 240, 340. ἔλαφον, κ, 158. τροχὸν κηροῦ, μ, 173. στέατος, φ, 178, 183. τρίποδα, ν, 13. πέπλον, σ, 291. δίφρον, φ, 177. οὐδὸν ἐπὶ, χ, 2. ὄρχατον, ω, 221. et 80, τύμβον. μεγάλαι ἵπποι, Β, 838. Μ, 97. κρουνοὶ, Δ, 454. ὄϊες καλοί τε μεγάλοι τε, ι, 426. ὄζοι μακροί τε μεγάλοι τε, μ, 436. βόες, σ, 371. μεγάλων ἔργων, φ, 26. μεγάλοις χερμαδίοις, Λ, 265. μεγάλους σκόλοπας, altos palos, Μ, 57, ὥστε μὴ ὑπερβαίνεσθαι. μεγάλους ὄϊς, arietes magnos, ρ, 180. υ, 250. μηροὺς καλούς τε μεγάλους τε, σ, 67. ἄμφω καλὼ καὶ μεγάλω, Σ, 518. μάλα μεγάλη χρειὼ, Κ, 172. πέτρη, Ο, 619. ποθὴ, Ρ, 704. νῆσος οὐ μεγάλη, δ, 846. ἶς, μ, 175. αὐλὴ καλή τε μεγάλη τε, ξ, 7. γυνὴ καλή τε μεγάλη τε, ο, 417. πόλις, τ, 178. μεγάλης κατὰ πέτρης, ξ, 399. οὐλῆς, φ, 221, cicatricis. μεγάλῃ ἰαχῇ, Ο, 384. et 695, χειρί. βίῃ, Ω, 42. σὺν λαίλαπι, μ, 408. γυναικὶ, ν, 289. π, 158. ἀρετῇ μεγάλῃ ἄκοιτιν, ω, 192. μεγάλην ὄπα, Γ, 221. τάφρον, Η, 441, ubi notat longitudinem ejus fossæ, coll. 449, 450. nam de latitudine est εὐρεῖαν, de profunditate βαθεῖαν. ἠϊόνα, Μ, 31. ὁμίχλην, Ν, 336. τιμὴν, Π, 84. πτελέην, Φ, 242, s. ulmum altam. αὐλὴν, Ω, 452. et 455, κληῗδα. ἀλκὴν, ι, 214. et 296, νηδύν. et 514, ἀλκήν. χλαῖναν, ξ, 521. ἐπιγουνίδα, ρ, 225. γαστέρα, σ, 117, magnum ventriculum, *eine grosse magenwurst, (a large black-pudding.)* ἐν δίναις βαθείαις μεγάλαις, Φ, 239. πέτραις, δ, 501. μεγάλας φρένας, Ι, 184. ἄτας, Τ, 270. πέτρας, μ, 71. μέγα ἔργον, Ε, 303. Λ, 733, 752. Μ, 416. Π, 208. et opponitur verbis, notatque μάχην. sic et Τ, 150. Υ, 286. κῦμα, Ο, 381. Φ, 268, 313. ἔγχος, Ε, 746. Θ, 390. Π, 802, 141. δόρυ, Ρ, 744. σάκος, Γ, 335. Π, 136. Σ, 608. Υ, 260. φάσγανον, Χ, 307. τόξον, Δ, 124. ἄστυ, Β, 332, 803. Ζ, 392. Ο, 681. δῶμα, Ε, 213. τεῖχος, altum et longum murum, Η, 463, nam a diis facile minuuntur magna. Μ, 12. μέγα ξίφος, Α, 194, quod simul indicat magnam herois manum, qua facile stringere potuit tantum ensem. et 220, coll. 219. ξίφεσιν μεγάλοισι, Ο, 712. μέγα φᾶρος, Β, 43. τέμενος, Μ, 313. et 330. ἔθνος. κράτος, Ζ, 387. Ο, 216. δῶρον, Ι, 572, et tangit hoc epitheto magnificentiam donorum regis: nam si hoc est magnum, quantum est regis ipsius? πῦρ, Θ, 521. μέγα δόρπον, magna cœna, Τ, 208. et 267, λαῖτμα. πέλαγος, Ξ, 16, quod notat τὸ πολύνουν του ἥρωος. νεῖκος, Ο, 400. et 134, κακόν. πῆμα, Γ, 50. στόμα πολέμου, Κ, 8. πένθος, Α, 254. Δ, 417. Η, 124. Ρ, 139. ἄφενος, Ψ, 298. ἶλος, Δ, 483. εὖχος, Ε, 285. Λ, 288, i. e. κῦδος. Χ, 217. πᾶϋ, Γ, 198. Ο, 323. Λ, 695. et 696, χρεῖος. ἔρυμα, Δ, 38. σῆμα, Β, 308, 324. Ω, 349. θαῦμα, Υ, 344. Φ, 54. μένος, Ν, 424. Ο, 232, 262. σθένος, Σ, 606. Φ, 195. Ψ, 827. κλέος, Ζ, 446, pro quo Attici dicunt μέγα κλέους, sicut μέγα δόξης, pro μεγάλη δόξα. μέγα κουλεὸν, magna vagina gladii, Τ, 253. et 333, δῶμα. et 373, σάκος. et 388, ἔγχος. ἠρίον, magnum sepulcrum, Ψ, 126. κτέρας, magnum donum, Ω, 235. et 706, χάρμα. κρεῖον, carnarium vas magnum, Ι, 206. μέγα jungitur et verbis, adverbialiter, pro μεγάλως, celse, excelse, late potenter. μέγα κρατεῖ πάντων, Α, 78, cujus potentia late super omnes est. et 103, μέγα πίμπλαντο φρένες μένεος, valde plenæ fiebant. μέγα προθορὼν, longe prosiliens, Ξ, 363. μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα, Σ, 156, inclamabat valde. ὤτρυνε, Φ, 299. et 582, ἄϋτει. ῥέξας τι, Χ, 305, ubi tamen non adverbialiter. μέγα σίνεται, valde lædit, Ω. 45. et 174, κήδεται. μέγα μεμηλὼς πλούτου, valde curam gerens divitiarum, Ε, 708. sic et πολέμου, Ν, 297, 469. μέγα ἴαχον, altum clamabant, Β, 333. Δ, 506. sic ἰάχουσα, Ε, 343. ἰάχοντες, Ξ, 421. ὀχθήσας, Α, 517. Δ, 30. Η, 454. Θ, 208. Ο, 184. Π, 48. Ρ, 18. Σ, 97. Τ, 419. Χ, 14. φρονεῖν, elatum esse animo, nil humile spirare, Θ, 549. Λ, 296. Π, 258, 758, 824, ubi et de apro et leone hæc phrasis. Χ, 21. Ν, 156. χαίρειν, Α, 256. Γ, 76. Η, 54. Π, 600. μέγα ἐνέδησέ με ἄτῃ, valde in errorem implicuit, Β, 111. Ι, 18. στοναχίζεται, Β, 784. Η, 95. ἀάσατο, Ι, 533. Π, 685. ἄϋσε, Ξ, 147. Φ, 328. οἰμώζειν, Η, 125. Χ, 34. γηθεῖν, Η, 127, 214. κήδομαι, Β, 27. et 132, πλάζω. ἀποσφήλειε, Ε, 567. ἀέξει, Ζ, 261. ἔχουσι ποθὴν, Ζ, 362. ὤνησαν αὐτὸν, Ι, 505. ἤνασσε, Κ, 32. ἀμφίμυκον, circumboaverunt, Μ, 460. βρέμεται, Ξ, 399. ἔκτυπε, Ο, 377. κρατέων, magnum imperans, Π, 172, i. e. inter hos supremus dux. non autem dicit εὐρύ: nam id Agamemnonis est. cæterum κράτος aliud est quam κλέος. μέγα ἴψαο, Α, 454. Π, 237. et 566, ἔβραχε. et 822, ἤκαχε. μέγα περ μεμαῶτα, Ρ, 181. et 334, βοήσας. πεινῶντα, Σ, 162. et 561, βρίθειν. ἐκύδανον, Υ, 42. et 342, ἔξιδεν. κυδιόωντες, Φ, 519. βούλετο, Ψ, 682. jungitur μέγα etiam comparativis, μέγα ἀμείνων, multo melior, Β, 239. ἀμείνονες, Δ, 405, sc. πατέρων. et superlativus, μέγα ἄριστος, omnium præstantissimus, Β, 82, 274. Ρ, 164. Π, 271. ἄριστοι, Β, 763, 768. Ζ, 209. φέρτατε, Π, 21. Τ, 216. sic Germani suum *hoch, (high,)* præfigere solent. aliisque adverbiis, μέγα μάλα, Ο, 321. μέγα ἄνευθεν, Χ, 88, i. e. μεγάλως ἄνευθεν ἡμῶν καὶ πάνυ πόῤῥωθεν. nisi forte velis, ibi esse vocativum, pro ὦ μέγα, i. e. ὑψηλὲ ἄνθρωπε, *hohe person, (illustrious personage.)* quod tamen vix videtur. et adjectivis positivis, μέγα ἔξοχος, Β, 480. νήπιος, Π, 46. ὦ μέγα ἀναιδὲς, Α, 158. μέγα ἔγχος, α, 100. et 240, μέγα κλέος, i. e. εὔκλειαν, *hohen rum, (great glory.)* et 276, μέγα δυναμένου, *des hochmögenden, (of the very powerful.)* ἄστυ, γ, 107. et 179, πέλαγος. et 295, κῦμα. et 296, μικρὸς λίθος μέγα κῦμα ἀπέεργει. et 321, πέλαγος μέγα τοῖον. μέγα ὀχθήσας, *hoch seufzend, (heaving a deep sigh,)* δ, 332. et 503, μέγα ἀάσθη, *er hat sich hoch versehen, (he has erred greatly.)* sic et 509, coll. 505. nam ἀασθῆναι est, in fraudem induci errore aliquo mentis. μέγα σπέος, spatiosa et intus alta spelunca, ι, 57. et 174, λαῖτμα θαλάσσης. et 230, φᾶρος, *ein langes oberkleid, (a great cloak.)* et 289, μέγα πεῖρας ὀϊζύος, longum curriculum miseriæ. et 296, κῦμα. et 393, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεὶς, von

einer hohen welle in die höhe gehoben, (lifted up by a great wave.) μέγα ἄγαλμα, θ, 509 de equo Trojano. μέγα νήπιοι, ι, 44. et 381, θάρσος μέγα, hohen muth, (great courage.) et 395, σμερδαλέον μέγα ᾤμωξε, er that entsezlich sehr klaglich, (he uttered horrid screams.) et 423, μέγα κακὸν ἐγγύθεν ἦν, ubi et ad κακὸν et ad ἐγγύθεν potest referri. κῦμα, οὔτε μέγα οὔτε ὀλίγον, κ, 94, et 171, μάλα μέγα θηρίον, sic et 180. et 323, μέγα ἰάχουσα, hoch aufschreiend, (shrieking aloud,) præ terrore. et 543, φᾶρος. μέγα ἔργον ἔρεξεν, λ, 271, ubi conf. ἔργον, nam est h. l. in malo sensu, eine grosse unthat, (a heinous crime.) et 413, ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένου. et 477, μέγα φέρτατε Ἀχαιῶν. et 484, μέγα κρατέεις νεκύεσσιν, imperas magnopere mortuis. μέγα ἔργον ἐμητίσαντο, μ, 373, itidem in malo sensu, de peccato ingenti. κῦμα μέγα θῦε, ν, 85, ubi ut adjectivum et ut adverbium potest accipi. et 152, μέγα ὄρος, coll. 183, ubi hoc μέγα explicatur per περίμηκες ὄρος, mons valde altus et longus. et 436, μέγα δέρμα ἐλάφου. sic δέρμα αἰγὸς μέγα (longum et latum) καὶ δασὺ, ξ, 51. ubi conf. δασύ. φᾶρος, ο, 61. et 227, μέγα ἔξοχα Πυλίοις, ubi utrumque adverbialiter ad ἀφνειός ναίων δώματα, valde eminenter inter Pylios dives habitans. et 274, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιοὶ, valde potentes sunt. et 324, ὀχθήσας. et 375, μέγα χατέουσιν, valde privati sunt iis rebus. μέγα νεῖκος, magnum certamen, i. e. prœlium, π, 98, 116, et 139, μέγα ἀχεύων. et 241, σοῦ μέγα κλέος ἤκουον. et 243, λίην μέγα ἔειπες, nimis magnum dixisti. et 346, μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται, ubi est in bono sensu, supra modum magna res effecta est. μέγα δ' εὔξατο χεῖρας ἀνασχὼν, ρ, 239. et 299, τέμενος μέγα, latum fundum. et 489, μέγα πένθος. et 541, μέγα ἔπταρε, alte sternutabat. μέγα νεῖκος πολέμου, pugna bellica, σ, 263. μέγα κῶας, τ, 58. et 92, ἔρδουσα μέγα ἔργον, in malo sensu. μέγα τόξον, φ, 74. et 247, μέγα δ' ἔστενε κῆρ. et 266, αἶγες αἳ πᾶσι μέγα ἔξοχοι. et 409, ἄτερ σπουδῆς (sine labore) τάνυσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς. coll. 405. μὴ μέγα εἰπεῖν, χ, 288, ubi infin. pro imperat. ne magnifica loquere, sprich nicht hoch (talk not big.) et 374, κακοεργίης εὐεργεσίη μέγα ἀμείνων. et 408, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον. μὴ μέγα ἐπεύχεο, ψ, 59. et 121, οἳ μέγα ἄριστοι κούρων. et 188, σῆμα. μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχων, ω, 232. et 401, οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε. et 425, ἦ μέγα ἔργον ἐμήσατο. et 457, οἳ μέγα ἔργον ἔρεξον ἀτασθαλίαις κακαῖς. et 519, μένος μέγα, altum animum et robur. sic et plurale neutrum sæpe adverbialiter ponitur, μεγάλα κτυπεῖν, Θ, 75. Ψ, 119. βρέμει, Δ, 425. κλάζειν, Π, 429. εὔχεσθαι, Α, 450, alta voce, etiam magna fiducia. Γ, 275. Π, 844. Θ, 347, et oppositum est τῷ, σιγῇ εὐχὴν ποιεῖσθαι: nam est idem quod ἀμφαδίην εὔχεσθαι. sic et Ο, 369, εὐχετόωντο. μεγάλα ἴαχε, de fluctu, Α, 482. μεγάλα ἴαχον, in luctu, Σ, 29. et 228, ἴαχεν Ἀχιλλεὺς, de clamore militari. ὄχθαι μεγάλα ἴαχον, Φ, 10. μεγάλα στενάχουσι, Π, 391, de fluviis. et 393, στενάχοντο ἵπποι. στοναχίζων, Ψ, 172. κῦμα ἴαχε μεγάλα, β, 428. μεγάλα αὐδήσαντος, δ, 505. et 516, στενάχοντα. ἰάχοντα, ι, 392, de ferro candente in aquam immerso. et 399, ἤπυεν. στενάχοντες, ξ, 354. ἐβρόντησας μεγάλα, υ, 113. ἔκτυπε Ζεὺς, φ, 413. sed adjective est Π, 774, μεγάλα χερμάδια, magni lapides.

μέγεθος, εος. τὸ. (Γάω) altitudo, longitudo, magnitudo. *die höhe, länge, (height, length.)* εἶδός τε, μέγεθός τε Β, 58, vultu pulcro, proceritate, apta membrorum omnium dimensione et habitudine. sic et ζ, 152. λ, 336. Αἶαν, ἐπεί σοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτὴν, Η, 288, en tria eximia viri dona naturæ. ἦλθε ψυχὴ (Πατρόκλου) πάντα αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα εἰκυῖα, Ψ, 66. Πηνελόπεια εἶδος ἀκιδνοτέρη σοῦ, μέγεθός τε, inquit Ulysses ad Calypsonem, ε, 217. ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος, σ, 218. et 248, περίεσσι γυναικῶν (superas omnes mulieres) εἶδός τε μέγεθός τε. οὔ σοι δούλειον εἶδος καὶ μέγεθος, ω, 252. et 373, εἶδός τε μέγεθός τε ἀμύμονά σε θῆκέ τις θεῶν.

μεγήρας, vide sub μεγαίρω.

μέγιστος, ίστη, ιστον, (Γάω) altissimus, maximus, plurimus. *der höchste, meiste, (the highest, greatest, most.)* quasi positivus fuisset μεγὺς, compar. μεγίων. τοῦ γὰρ (Διὸς) κράτος ἐστὶ μέγιστον, Β, 128. Ι, 25. et 39, ὅ, τε (βασιλικὸν) κράτος ἐστὶ μέγιστον. ἥβης ἄνθος, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον, Ν, 484, robur juventæ est maximum. ὅστε μέγιστος ὅρκος θεοῖς, Ο, 37, attice, nam præcedit ὕδωρ Στυγός. συὸς κάπρου, οὗ τε μέγιστος θυμὸς, Ρ, 21. πέπλον, ὃς μέγιστος, Ζ, 90, *der längste und weiteste, (the largest and widest.)* et 294. μέγιστον τέκμωρ, Α, 525. σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον, Χ, 288. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, Β, 412. Γ, 298, 276. Η, 202. Ω, 308. καλλίστους ἵππους ἠδὲ μεγίστους, Κ, 436. μέγιστα ἄεθλα, Ψ, 640. ἀσπίδας, ὅσαι ἄρισται καὶ μέγισται, Ξ, 371. ὅστε μέγιστος ὅρκος θεοῖς, ε, 185. πέπλος, ὃς κάλλιστος ἠδὲ μέγιστος, ο, 107. οὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον, α, 70, de robore Polyphemi. τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον κλέος, ι, 264.

μέδω et *μεδέω*, f. μεδήσω. (Μάω) præsum et præeo consilio, rego, curo, administro. est a μήδω, correpto η, βουλεύομαι. futurum non potuit fieri μέσω a μέδω, coincideret enim cum nomine duali μέσω a μέσος. ob eandem rationem ἔδω non habet ἔσω, sed ἐδήσω, quia est adverbium ἔσω in usu. θυγάτηρ Φόρκυνος, μέδοντος ἁλὸς, qui præsidet mari, α, 72, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, ubi utrumque est idem, Β, 79, χρὴ γὰρ τὸν ἄρχοντα οὐ μόνον ἡγεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πρόβουλον εἶναι. sic et, Τρώων, Κ, 301. Ξ, 144. Λυκίων, Μ, 376. Μυρμιδόνων, Π, 164. Ἀργείων, Ψ, 457, 573. Φαιήκων, η, 136, 186. ν, 186, 210. Δαναῶν, λ, 525. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, nam in eo monte habebat templum celebre, et hinc ab illo monte consulere rebus Troicis vel Græcis hoc tempore credebatur, Γ,

276. H, 202. Ω, 308. sic Δωδώνης, Π, 234. regit ergo activum verbum genitivum. in *media* forma μέδομαι et μεδέομαι, f. δήσομαι, in specie est, curam alicujus rei in me suscipio, consilium et propositum meum dirigo aliquo. πολέμοιο μεδέσθω, B, 384, cogitet de prœlio. δόρποιο μέδοντο, Ω, 2, (omisso ionice augmento) cœnam cogitabant. πάρος δόρποιο μέδεσθαι, Σ, 245. νόστοιο μεδοίατο pro μέδοιντο, I, 618. κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην, Δ, 21. Θ, 458. mala Trojanis struebant et cogitabant ambæ deæ. εἴ κε νόστοιο μέδηαι, si de reditu cogitaveris eumque curaveris, λ, 109. μ, 137, *wenn du für die nach hausekunft weislich sorgest, (if thou wisely providest for the return home.)* ὁπότε κεν κοίτου μέδηται, si de cubitum eundo cogitaverit, β, 358. sic, δείπνοιο, τ, 321. καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς, et nos duo cogitemus de fortitudine, Δ, 418, E, 718, i. e. φροντίσωμεν. sic, σίτου, de cibo, Ω, 618. κοίτοιο μεδώμεθα, γ, 334. πολέμοιο μεδήσομαι, I, 646, cogitabo de pugnando. ergo ὁ μέδων est ὁ φροντιστικὸς ὢν, καὶ βουλευτικὸς τῶν ἀρχομένων, eorum quæ suscipiuntur. Germanorum *messen, (to measure,)* et *mässigen, (to moderate,)* metiri et temperare, ejusdem sunt originis, utpote cum cura et cogitatione facienda.

μεθάλλομαι, (Ἅλλω) adsilio, irruo. *falle hinzu, (I fall upon.)* οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ χαλκῷ, pro μεθαλλόμενος, E, 336. ἵετο ὅμιλον ῥῆξαι μετάλμενος, conabatur ordines perrumpere irruens. Λ, 538. ἥρπαξε (abripuit aliquam ovem) μετάλμενος, M, 305, de leone. τὸν οὔτασε δουρὶ μετάλμενος, Ξ, 443. οὐκ ἔστι ὅς κέ σε ἕλῃ μετάλμενος, non erit qui te assequatur consectans, Ψ, 345, ubi de certamine curuli pacifico sermo est, et μετὰ notat post, *nach, (after.)*

μεθέλω, (Ἕλω) comprehendo, excipio. ῥηϊδίως μεθέλεσκε, ionice pro μεθεῖλε, facile excipiebat pilam, θ, 376. recentioribus est μεταλαμβάνειν.

μεθέπω, (Ἕπω) sequor, viso, quæro. αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους, E, 329, pro μεθεῖπε, et ad ἵππους deest κατὰ, quod attinet equos, i. e. cum equis suis secutus est eum: secutus est vestigia ejus. ὁ δὲ ἡνίοχον μέθεπε θρασὺν, Θ, 126, quærebat oculis aurigam audacem, sc. alium, in locum occisi sui; *sahe sich nach einem um, (looked about for one,)* ἐζήτει, ἀνηρεύνα. ὡς ἴδε Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν, sequentem, sectantem, comitantem, una cum eo versantem. sic et Σ, 234, μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετο Ἀχιλλεὺς, pro μεθείπετο, una cum iis sequebatur, una cum iis aderat. ἦε νέον μεθέπεις; num nunc primum ades apud nos, α, 175, i. e. ἥκεις εἰς ἡμᾶς, visis nos.

μέθημαι, (Ἕω) adsideo. μνηστῆρσι μεθήμενος, α, 118. coll. 114. συγκαθήμενος.

μεθημοσύνη, ης. ἡ. (Ἕω) incuria, negligentia, remissio animi, ἀμέλεια. μεθημοσύνῃσί τε λαῶν, ignaviaque militum, N, 108. et 121, τῇδε μεθημοσύνῃ, *bey solcher farlässigkeit, (by such carelessness.)* et hæc sæpe oritur ex destinato consilio, nec semper est vitium naturæ. Vide sub ἐφημοσύνη.

μεθήμων, ονος. ὁ ἡ. (Ἕω) negligens, remissus. ὁ ἀμελητὴς καὶ ἔκλυτος. οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων, sc. Ἀχιλλεύς ἐστι, B, 241, ubi Thersites fortitudinem Achillis deprimit, καὶ ῥωμαλέον μὲν αὐτὸν ὑπεμφαίνει, χαῦνον δὲ καὶ οὐ θαρσαλέον οὐδὲ ἐντρεχῆ. τί νύ σε ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ, ζ, 25, i. e. ἀμελοῦσαν τῶν τοῦ οἴκου. hinc est et ἡ μέθη, ἡ χαυνοῦσα τὸν νοῦν, remittens mentem; et τὸ μέθυ, i. e. ὁ εἰς μεθημοσύνην ἄγων οἶνος.

μεθίημι, f. μεθήσω. (Ἕω) remitto, relaxo. emitto, contra mitto. μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην, nos Græci concedimus ei victoriam, Ξ, 364, *wir überlassen ihm den sieg, (we give up the victory to him.)* nam hoc verbum *activum* solet habere accusativum, nisi subintelligenda est ellipsis τοῦ τί. *medium* vero habet genitivum, e. c. ἐκέλευσέ με οὐ μεθίεσθαι αὐτοῦ, jussit me eum non omittere, Aristoph. Plut. 43. vide tamen loca Homerica de usu hujus verbi. τί ὧδε μεθίετε ἀλκῆς, cur sic remittitis de robore vestro, M, 409. sic N, 116, ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε ἀλκῆς. ἦε ἑκὼν μεθίης, an sponte et consulto remittis et cessas, δ, 372, negligis, coll. 371. et vide ibi tres causas, cur quis quid possit negligere: est enim vel stolidus, vel languidus, vel data opera sciens volensque negligit; *er ist entweder zu dumm, oder zu commode und träge, oder er will mit fleiss nicht, (he is either too stupid or too indolent, or wilfully neglects.)* hoc μεθίης scribitur et μεθίεις, quasi a μεθίω. ἀλλὰ ἑκὼν μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις, Z, 523, sed volens cessas et non vis, sc. pugnare acriter, ἀμελεῖς: et blanditur ibi Hector Paridi, ut in se satis forti et animoso, sed nescio qua de causa remittenti de studio pugnandi, ut excitet eum hac laude. ὅστις ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι, N, 234, qui sponte remiserit a pugna, non vero vulneratus graviter. et est conjunct. præs. a μεθίω. nam hoc verbum format tempora ut ἵημι, ut ἱέω, ut ἵω. πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι, K, 121, sæpe enim remittit et non vult laborare: ubi est præsens a μεθίω. οὐχὶ μεθίει, nec remittebat, Ω, 716, ubi est imperf. a μεθιέω. sic et Π, 762. οὐδὲ, Φ, 72, neque dimittebat e manu. καὶ δὴ μεθίεν (pro μεθίεσαν, imperf. a μεθίημι) χόλου Τηλεμάχῳ, et sane dimittebant iram in Telemachum, φ, 377, *liessen nach, (gave up.)* et hæc syncope est Ionica. τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ, nam ablativus et genitivus in tali constructione æquivalent. *liess mit seiner gewalt nach, weil sie vergeblich war, sezte dreimal ab, (relaxed his force because it was in vain, thrice desisted.)* τὸ μὲν ἐς ποταμὸν μεθῆκεν, ι, 460, immisit id κρήδεμνον (vittam) in fluvium, *übergab es dem strome, (threw it into the river,)* ut in mare efferretur. μετὰ δ' ἰὸν ἧκε, pro μεθῆκε, emisit sagittam, A, 48, pestiferam in Græcos. κῆρ

ἄχεος μεθέηκα, cor a dolore levavi, P, 539. et ut h. l. est κῆρ, accusativus, sic supra ad βίης vel βίῃ est omissus accusativus αὑτὸν, ipse se remisit a vi. ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν, sponte remisit paululum in agitando equos, Ψ, 434: et hujus μεθίημι oppositum est ἐφίημι, concito. κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκε, a fletu remittere solet tandem, Ω, 48. οὔτι τόσον κέλαδον μεθέηκεν, non tantum tumultum immisisset et excitasset nobis, σ, 401, ubi κέλαδος velut sagitta aliqua pingitur per hoc verbum. μὴ χωσαμένη σὲ μεθείω, pro μεθῶ, aor. 2. conj. interserto ε ob distractum circumflexum, et Iota ob metrum; ne irata te mittam et destituam, Γ, 414. ὅστις πολέμοιο μεθείη, qui a pugnando remittat, N, 118, ubi est optativus. εἴ με μεθείη ῥῖγος καὶ κάματος, ε, 471, si me relaxet frigus et lassitudo, ut in somnum delabar: si me resolvat in somnum. οὐ σεῖο μεθήσω, non te destituam, Λ, 840. Ποσειδάων δὲ μεθήσει ὃν χόλον, α, 77, remittet et relaxabit iram suam, ἀφήσει, χαυνώσει. οὔ σε μεθήσει, non destituet te, ο, 212, *er wird sich nicht unbekümmert um dich lassen, (he will not forsake thee,)* οὐκ ἀμελήσει σέ: et sequuntur breves positiones festinantis. est in genere: non dimittet te a se, *wird dich nicht so weglassen, (will not dismiss thee thus,)* vel: *er wird nicht nachlassen, nicht ablassen, (he will not desist,)* rogando non desistet. οὕτω δὴ μεθήσομεν, an sic remittemus, O, 553. ἦ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἐρύσαι πρὸς ἄστυ, concedemus eum iis trahendum ad urbem, P, 418, ubi dativus pertinet ad verbum finitum, accusativus ad infinitum. εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε, si vos a pugna remiseritis, N, 97. οὔ με φημὶ μεθησέμεν, pro μεθήσειν, Υ, 361, ἀμελήσειν. οὐ γάρ τι μεθησέμεναί μιν ὀΐω, nequaquam puto eum remissurum quidquam esse, π, 377, *er wird nicht nachlassen, (he will not relax.)* μή τι μεθίετε ἀλκῆς, ne remittite a fortitudine, Δ, 234. et 240, οὕς τινας αὖ μεθιέντας ἴδοι πολέμοιο, si quos cerneret remittentes a pugnando. et 516, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο. sic Z, 330, ἴδοις. et M, 268, ὄντινα μάχης μεθιέντα ἴδοιεν. et N, 229, ἴδηαι. εἴ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν, si te nunc dimiserimus, K, 449, ubi est ionice pro ἀπολύσωμεν. et est fortasse differentia, μεθῶμεν δωρεὰν, ἀπολύσωμεν acceptis λύτροις. *wenn wir dich losskaufen lassen und also gehen lassen, (if we ransom thee and set thee at liberty.)* μεθέμεν χόλον, A, 283, inf. a. 2. ionice pro μεθεῖναι, ut dimittas iram. sic et O, 138. πολέμοιο μεθιέμεν, inf. præs. pro μεθιέναι, a pugna desistere, Δ, 351. et cum Attica paragoge μεθιέμεναι πολέμοιο, N, 114, coll. 97, 116, 118. de diis inferis inquit umbra Darii regis evocata apud Æschyl. Pers. 692, λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι, ad accipiendum quam ad dimittendum sunt promtiores.

μεθίστημι, (Στάω) una statuo, adjungo. it. permuto, *ich setze um, (I change,)* transpono, aliud vel me. Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο, constituit se et adjunxit se sociis suis, E, 514, συνίστατο, stabat inter suos. ἐγώ σοι ταῦτα μεταστήσω, δύναμαι γὰρ, δ, 612, ego tibi ista commutabo, valeo enim; inquit Menelaus ad Telemachum, alia dona cupientem quam ista oblata: *ich will dir andré dafür geben, denn ich habs, (I will give thee others instead, for I am able,)* μεταλλάξω: ἐκ μεταφορᾶς τῶν διὰ σταθμοῦ ἀντικαταλλασσόντων, si quis per libram alteri tantundem appendit. θανεῖν καὶ μεταστῆναι βίου, synonymice dictum, Eurip. Alcest. 21.

μεθομιλέω, f. ησω. (Ἕλω) sum commilito. τοῖσιν ἐγὼν μεθομίλεον, pro μεθωμίλεον, A, 269, una cum his ad pugnam profectus sum contra hostes, coll. 271.

μεθορμάω, (Ὄρω) adgredior, contra ruo. τὴν Λυρνησσὸν ἔπερσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διῒ πατρί, Υ, 192, persequens te in illam urbem, quam deinde diripui. μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν ἐλάβετο αὐτῆς, ε, 325, persequens in undis carinam apprehendit eam: *da er hurtig darhinter her war, (as he quickly followed.)*

μέθυ, τό. (Ἔω) vinum. δι' οὗ μεθήμονες οἱ πίνοντες γίνονται, εἴ τε λίαν διὰ μέθης, sive nimium per ebrietatem; εἴ τε καὶ ἄλλως κατὰ ῥαστώνην ἔμφρονα, sive et alias per hilaritatem sobriam. cæterum vox μέθυ non absolute est in malo sensu: possumus enim dicere, μέθυ λείβειν. hinc et Bacchus dictus μεθυμναῖος. dictum ergo sic vinum, quatenus remittitur eo animus, et exsolvitur curis. μέθυ χίλια μέτρα, i. e. οἴνου, H, 471. πολλὸν δ' ἐκ κεράμων (ex amphoris) μέθυ πίνετο, I, 465. σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ, δ, 748. η, 265. ρ, 533. δαινύμενοι κρέα καὶ μέθυ ἡδὺ, ι, 162, 557. et 9, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων. et 45, πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο. μέθυ νεῖμον, η, 179. ν, 50, coll. 53. μέθυ γλυκερὸν, ξ, 194. οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν, μ, 362, *sie hatten keinen wein zum trankopfer, (they had no wine for the sacrifice.)* cæterum, quantum malum sit ἡ μέθη, ebrietas, docet exemplo suo τηλικοῦτος Κύκλωψ, ι, 345, seqq. μέθυ est indeclinabile.

μεθύω, f. ύσω. (Ἔω) madeo vino, ebrius sum a nimis hausto μέθυ. ἧσται (sedet) νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικὼς, nutans capite, ebrio similis, σ, 239, et h. l. proprie posita vox. Sed P, 390, βοείην μεθύουσαν ἀλοιφῇ, corium bubulum largiter inunctum oleo; ubi metaphorice notat πλήρωσιν τὴν ἀπὸ πληθυσμοῦ ἀλοιφῆς. sic Demosthenes metaphorice: μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων ὁ Φίλιππος, ebrius est a magnitudine rerum a se gestarum. quidam τὸ μεθύειν dictum esse volunt a, μετὰ τὸ θύειν, post sacrificium factum, quia in feriis et ἐν ἑορταστικῇ ἀδείᾳ, in otio feriarum, id potissimum fit ut inebrient se homines. quod interpretamentum magis facetum, quam etymologia est. Vide sub ὝΩ.

Μειδάω, f. ήσω. (Ἄω) renideo tacite. subrideo nihil loquens. nam est compositum verbum ex μὴ αὐδᾷν. et id modestius καὶ σεμνότερον quam γελᾷν. μειδήσασα δὲ Ἥρη ἐδέξατο χειρὶ

κύπελλον παιδὸς, Α, 596, Juno, regina tanta, et mater. allegorice τὸ μειδίαμα Ἥρης est serenitas aëris; quem suavem risum excitat Vulcanus, i. e. temperatus calor. sic εἰρήνη γλυκὺ γελᾷ, καὶ ἡμέρα διαγελᾷ, καὶ γῆ γελᾷ. μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Ε, 426, nam μειδᾷν quidem potest σεμνὸν πρόσωπον ἐπὶ τοιούτοις, ἀλλ' οὐ γελᾷν proprie. ὁ μὲν (Ἕκτωρ) μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ, Ζ, 404. μείδησεν δὲ πότνια Ἥρη, μειδήσασα δὲ ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ, Ξ, 222, s. πατὴρ θεῶν, Ο, 47. Ἥρη, Φ, 434. Ἀχιλλεὺς, χαίρων Ἀντιλόχῳ, Ψ, 555, quia simpliciter Antilochus, et quasi judex, locutus erat; et quia addiderat: si illum alterum miseraris, da ei quodvis aliud de tuo ex misericordia, non vero ut præmium certaminis, utpote quod jam meum est: maxime autem quod ad pugnam se obtulerat ob id præmium. ridet igitur leniter, εὐγένειαν (propriam suam) ἐν τῷ Ἀντιλόχῳ φαντασάμενος, suam ipse nobilitatem animi in Antilocho agnoscens. μείδησεν δὲ Μενέλαος, δ, 609. Καλυψὼ, ε, 180. Ἀθήνη, ν, 287. ἱερὴ ἶς Τηλεμάχοιο, π, 476. μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον, υ, 301, *er verzog im zorne den mund als ob er lachelte, (in his anger he forced the appearance of a smile.)* Ὀδυσσεὺς, ψ, 111. Vide sub βίω.

μειδιάω, f. άσω. (Ἄω) idem quod μειδάω. μειδιόων (pro μειδιῶν) βλοσυροῖσι προσώπασι, de Ajace, surgente tacite, Η, 212, nam μειδιᾷν est γέλωτος μὲν αὐστηρότερον, *ernsthafter als das helle lachen, (more grave than loud laughter,)* σκυθρωπότητος δὲ φαιδρότερον, *lustiger als das sauersehen, (more cheerful than a melancholy look:)* et βλοσυρῷ προσώπῳ μειδιᾷν κέκραται θυμῷ καὶ χαρᾷ. *lächelte mit ernsthaften minen, (smiled with a serious look.)* conf. πρόσωπον. sic μειδιόων, ψ, 786, de Antilocho, qui per dissimulationem doloris renidebat, quia alii ridebant, coll. 784. ut sit h. l. Σαρδάνιον μειδιᾷν, et Hesiodeum illud ἐκγελᾷν, i. e. ἔξω καὶ ἐπιπολῆς γελᾷν, *äusserlich lächeln da es einem inwendig so nicht ums herz ist, (to smile outwardly, though one's feelings by no means correspond,)* Ἔργ. 59. ἔθεινε (percutiebat, verberabat) μειδιόωσα (pro μειδιῶσα) ἐντροπαλιζομένην, huc illuc se versantem, Φ, 491.

μείζων, ονος, ὁ ἡ. τὸ μεῖζον. (Γάω) major, altior. est a μέγας, comparativus μεγάτερος et μέσσων, bœotice μέζων, (nam Bœoti duplex Sigma efferunt per ζ.) et interserto Iota, μείζων. σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, sc. ἐστὶ, est tibi, habes, accipis, Α, 167. κεφαλῇ μείζονες καὶ ἄλλοι, Γ, 168, capite et statura quidem et alii altiores sunt, et prominent, collato 169, s. μείζονα κρητῆρα, Ι, 102, capaciorem craterem. et 494, τῶν μείζων ἀρετὴ βίη τε τιμή τε, quorum (deorum) altior est qualitas et vis et honor. τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον, majus malum conciliabitis, Ν, 120. μείζων βοὴ, major clamor, Ξ, 4. et 377, ἀσπίδι μείζονι. μείζων χόλος, Ο, 121, major ira. μεῖζον ἄεθλον, majus præmium certaminis, Ψ, 551. et 593, εἰ μεῖζον ἀπαιτήσειας, si majus quid a me poposceris. νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μεῖζον, sc. κακὸν, β, 48, *was viel ärgeres, (something much worse.)* πολὺ μεῖζον καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο, δ, 698. τὸν Ἀθήνη θῆκεν μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, ζ, 230, hunc Minerva fecit proceriorem adspectu et habitiorem. collato π, 174. sic et ψ, 157. ω, 368. οὐ μεῖζον κλέος ἀνέρος, θ, 147. et 187, δίσκον μείζονα. οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι (ἔπεστι) κακὸν, μ, 209, non hoc majus adest malum. πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας, ι, 537. ἄνδρες πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι, proceriores adspectu, κ, 396. ἔτι μεῖζον μήσεαι ἔργον, λ, 4?3, magis arduum excogitares negotium. εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι κῆτος, si quam majorem capere possit balænam, μ, 96. ἔτι μοὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων, π, 291. τ, 10, hoc etiam maju in mentem mihi dedit. μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ, σ, 106, ne forte majus etiam malum accipias. et 254, μεῖζόν τε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω. sic et τ, 128. πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω, υ, 41.

μείλιγμα, ατος. τό. (Μέλω) delinimentum. φέρει μειλίγματα θυμοῦ, fert delinimenta iræ, κ, 217, e. c. cibos. Vide sub μέλι.

μείλινος, η, ον, vide μέλινος.

μειλίσσω, f. ίξω. (Μέλω) suaviter tracto, mulceo, placo, delinio. *ich thue gütlich und zu willen, (I treat kindly.)* μειλισσέμεν (διὰ) πυρὸς ὦκα, quamprimum grate iis facere igne, Η, 410, et sermo est de mortuis; simulque ἀστείως dictum. sicut enim παίδων μειλίγματα sunt τὰ ἐκείνων θελήματα: *(wenn man den kindern den willen thut, so schreien sie nicht) (when you gratify the whims of children that they may not cry.)* sic νεκροῦ μείλιγμα ἡ ὠκεῖα ταφή: *daran geschichet der todten beger, (the dead are appeased by it.)* μηδέ τί με αἰδόμενος μειλίσσεο, γ, 96. δ, 326, *rede nicht etwa, aus achtung gegen mich, mir nur nach dem munde, (do not say agreeable things merely to flatter me:)* ubi μειλίσσειν non est καταπραΰνειν, placare; sed est positum ἐπὶ τοῦ, λέγειν τὰ μείλιχα, grata loqui, auribus dare aliquid.

μειλιχίη, ης. ἡ. (Μέλω) blandities, blanda verborum structura; lenis et mollis actio. ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ, πολέμοιο, in manibus victoria et salus sita est, non in lenitate pugnæ, Ο, 741, *man muss im fechten nicht säuberlich thun, und sein selbst nicht schonen, (in battle a person must not spare either his enemy or himself.)* et sic legit Aristarchus in ablativo. Dionysius Thrax autem legi jubet in nominativo, οὐ μειλιχίη πολέμοιο, i. e. πολέμου οὐκ ἔστι πραότητα, in pugna lenitas erga hostem et se ipsum, non habet locum, sed ἐν χερσίν ἐστιν σωτηρία.

μειλίχιος, ου. ὁ ἡ. (Μέλω) suavis sicut mel, deinde metaphorice, de moribus animi et vitæ socialis; comis, humanus, suavis convictu, *freundlich, gelinde, (kind, mild,)* γλυκύθυμος. προσηύδα μειλιχίοισιν, sc. ἔπεσι, Δ, 256. Ζ, 214,

quorum contrarium erat 143. et 343, τὸν δὲ Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι. δώροις ἀγανοῖς ἔπεσσί τε μειλιχίοις, I, 113. μειλίχιον μῦθον ἔφερε Καδμείοις, i. e. εἰρηνικὸν, *ein freundlich wort, (kind words,)* K, 288. μειλίχιοις ἔπεσιν, K, 542. Λ, 137. M, 267. P, 431. Φ, 339. ι, 363, 493. κ, 173, 442, 546. λ, 551. μ, 207. π, 279. σ, 282. τ, 415. φ, 192. ω, 392. λίσσεσθαι μειλιχίοις ἐπέεσσιν, ζ, 143, 146. et 148, μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον. ionice est et peculiare fœmininum: μειλιχίη αἰδοῖ, Θ, 172. Sophocles dixit, μειλιχίων ποτῶν ῥεῦμα, fluentum potionum gratarum.

μείλιχος, ου. ὁ ἡ. (Μέλω) idem. πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι, P, 671, de Patroclo: *er wuste sich gegen jedermann holdselig zu beweisen, (he knew how to behave courteously towards every one.)* sic, de eodem, T, 300, κλαίω σε, μείλιχον αἰεί. οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ, Ω, 739, in pugna non lenis erat: sed extra eam erat valde μείλιχος: de Hectore. μείλιχον ἔπος, suave verbum, ο, 373, *sie giebet einem kein erquickend wort, (she cannot give any one a kind word.)*

μειουρία, ἡ, μειουρισμὸς, ὁ, vide sub ὄφις.

ΜΕΙ'ΡΩ, f. ερῶ. a. 1. ἔμειρα. perf. a. μέμαρκα. perf. pass. μέμαρμαι et attice εἵμαρμαι. perf. m. μέμορα, attice ἔμμορα. divido, partior, tribuo, *ich theile zu, (I allot.)* in medio est et, particeps sum vel fio, tribuitur mihi. ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς, I, 612, æqualiter mecum regna, et capesse in partem tuam dimidium dignitatis meæ, inquit Achilles ad Phœnicem, cum quo vult partiri principatum suum. οὔποτε ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς βασιλεὺς, A, 278, nunquam æqualis honoris particeps fuit et pro parte sua accepit rex: nam ibi præfert Nestor Agamemnonem omnibus regibus, qui ante eum fuerunt; nunquam enim alius tot reges et principes, et tantum exercitum, sub se habuerat. ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς, O, 189, inquit Neptunus de divisione fraterna inter tres filios Saturni: quisque sortitus est pro parte sua suam dignitatem, ἐκ μοίρας ἔτυχεν. eadem verba dicit regina in concilio Phæacum, λ, 337, ubi confer τιμή: quisque vestrum habet suam partem in honore habendi et bene tractandi hospitem talem: vel et, quisque dignus est honore suo, ut δὲ sit enim, et ut trahatur ad hospitem. νῦν δὲ εἵμαρτο με ἁλῶναι λευγαλέῳ θανάτῳ, Φ, 281, inquit Achilles in fluvio periclitans: nunc enim destinatum et attributum mihi est a fatis, ut ego corripiar a misera et ingloria morte. hinc est particip. præt. pass. εἱμαρμένος, tributus a fato; et ἡ εἱμαρμένη, sors cuique attributa a fatis et a nexu rerum: quam tangit poëtice, Δ, 1—74. ubi docet, eventus rerum pendere a consilio Jovis, et fatum nihil esse aliud nisi consultum divinum de regendis rebus, quod occultum sit hominibus. idem versus, νῦν δὲ εἵμαρτο — repetitur ε, 312, ab Ulysse naufrago. sic et ω, 34, νῦν δέ σε οἰκτίστῳ θανάτῳ ἁλῶναι εἵμαρτο, attributum tibi erat. a μείρω est per paragogen μερίζω. pro μείρω reperitur et ἀμείρω, quod concipitur compositum vel cum α intensivo et copulativo, ut sit, impertior libenter, tribuo utique: vel cum α privativo, ut sit, non tribuo, privo parte sua. hinc est ἀπαμείρω vel ἀπαμείρομαι, quod quidam codices habent in ρ, 322, ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπαμείρεται εὐρύοπα Ζεὺς ἀνέρος, dimidium enim virtutis bonæ aufert Jupiter viro; pro quo alii et meliores legunt ἀποαίνυται, eodem sensu.

μεὶς, ὁ. (Μήνη) est æolice pro μήν. ἕβδομος εἱστήκει μεὶς, T, 117, septimus surgebat mensis, cum extra ordinem pareret illa filium.

μείων, ονος. ὁ ἡ. ("Εω) est comparativus a μικρὸς, minor, brevior. et superlativus est μεῖστος, η, ον, minimus; sicut a πλείων fit πλεῖστος. et ab hoc μεῖστος fit μιστύλλω, in minutas partes seco; abjecto ε. ταχὺς Αἴας μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας, ἀλλὰ πολὺ μείων, ὀλίγος μὲν ἔην, B, 528, 529, ubi repetitis phrasibus brevitas ejus indicatur, si cum ingenti altero Ajace eum conferas. μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος, Γ, 193, capite quidem, i. e. statura, minor Agamemnone.

μελαγχροιὴς, ἑος. ὁ ἡ. (Χράω) idem ac μελανόχροος. fusco colore. et hic color est heroicus, *bräunlich und schön, (a manly brown.)* ἂψ δὲ μελαγχροιὴς ἐγένετο, π, 175, rursus fuscus colore fiebat, sc. Ulysses, in suam propriam formam restitutus ex dissimulatione. hinc et τλήμων Ulysses dicitur, nam firmiora putantur corpora nigricantia quam albida. Attici dicunt μελαγχρὴς, ἑος, ὁ ἡ. hinc est μελαγχρὲς μειράκιον, cujus meminit Hor. I, Od. 32, 11.

μέλαθρον, ου. τό. (Λάω) proprie est trabs illa media, quæ super ædificii tectum protenditur, et in quam alia tecti tigna utrimque se inclinant; quæ trabs alias dicitur τὸ ὑπέρτονον. talis trabs media etiam in iis tectis erat, quæ plana quidem, in medio tamen paullo altiora, erant, ut pluvia aqua posset defluere: ut ergo in talibus tectis reliqua tigna utrimque posita, admodum leni fastigio se reclinarent in hoc μέσον τῆς στέγης ξύλον. nomen habet ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι καπνῷ αἰθομένου πυρὸς, nam impluvium erat circa eam trabem, ubi fumus exibat: cum nondum quadrangularis lapidea fistula reperta esset ad educendum ex domo fumum. deinde ab hac suprema tecti parte, totum tectum vocatur μέλαθρον, quod etiam extra μελαίνεται καὶ θέρεται ὑπὸ ἡλίου. et, si domus plures habet contabulationes, etiam inferius laquear, maxime circa mediam ejus partem, ubi erat foramen magnum ut fumus exiret, dicitur hoc nomine. et denique per synecdochen, domus tota. sic et apud nos, *ein rauchfang, eine fuerstate, (a chimney, a fireplace,)* dicitur pro domo. πρίν με καταβαλεῖν πρηνὲς μέλαθρον αἰθαλόεν Πριάμου, B, 414, i. e. domum Priami: nam μέλαθρον αἰθαλόεν in specie est, impluvium illud, ubi fumus exit, et quod nigrescit et aduritur quasi fumo. vides

igitur, ab hac parte dici totum. *φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ*, sunt sub tecto meo, I, 204, ubi tabernaculum temporarium, sed ob moram belli in casæ satis magnæ modum, exstructum in castris, sic vocatur. et 636, *αἴδεσαι μέλαθρον, ὑπωρόφιοι δέ σοι ἐσμὲν*, reverere tectum, nam sumus sub tecto tuo, i. e. hospites supplices tibi ne repudies, conf. *ὑπωρόφιος. αἰδεῖται οὖν τὶς τὸ μέλαθρον*, i. e. *οἶκον, καὶ ὄροφον, εἰ τοὺς ἐντὸς ὄντας ἡγεῖται αἰδοίους καὶ ὡς οἷον ὁμαίμονας*, i. e. *συγγενεῖς, ὁμογενεῖς, διὰ τὸν ἑρκεῖον Δία. καθύπερθε μελάθρου*, superne e laqueari, Θ, 279, ubi narratur de Vulcano, insidias componente Marti et Veneri. *ἁψαμένη βρόχον ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου*, nectens laqueum ex superna trabe, λ, 277, ad suspendium. et ibi in significatu primo nomen positum. sic et τ, 544, *ἂψ δὲ ἐλθὼν (ὁ ἀετὸς) καθέζετο ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ*, revertens considebat in prominente parte tecti, in culmine, vel ad latus prominente trabe, *ἐν τῷ ἐξέχοντι μέρει τῆς δοκοῦ*. sic et, χ, 239, *αὐτὴ δὲ ἀναΐξασα ἕζετο ἀνὰ μέλαθρον αἰθαλόεντος μεγάρου*, ubi sermo est de Minerva, in hirundinem se transfigurante, quæ sedebat ad trabem laquearis in triclinio magno, ubi fumus evolvebatur, i. e. jaculabatur aliquis socius Ulyssis etiam per illud foramen in procos. *ἐπεί κε μέλαθρον ἐπέλθοι*, σ, 149, quandocunque in domum venerit, ad tectum accesserit.

μελαίνω, f. *ανῶ*. (Λάω) atrum reddo. it. ater et obscurus fio. *μελάνει* (pro *μελαίνει*, ob metrum, sicut *οἰδάνει* pro *οἰδαίνει*) *πόντος*, H, 64, mare nigrescit, pro *μελαίνεται. μελαίνετο* (omisso augmento) *χρόα* (*κατὰ*) *καλὸν*, E, 354, de Venere vulnerata: sanguine nigricante oblinebatur quod attinet pulcrum corpus externum. *μελαίνετο ὄπισθεν*, sc. *ἡ ἄρουρα*, Σ, 548, post aratrum apparebat terra versa nigrior quam ante aratrum.

μελάνδετος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) nigro illigatus. est epitheton gladii. *πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδετα*, O, 713, i. e. *σιδηρόδετα*, ferro, i. e. ferreo manubrio, firmiter illigata, *ἐνδεδεμένα ἐπιμελῶς σιδήρῳ κατὰ τὴν λαβὴν*, *die in ein eisern gefäss wohl eingefuget sind, (firmly fixed in an iron handle.)* ut *καλὰ* ergo pertineat ad gladium ipsum, *zu der klinge, (the blade.)* et quia id ferreum manubrium erat magnum, hinc additum, *κωπήεντα*. nam *αἱ κῶπαι* et *αἱ λαβαὶ* sunt idem. id igitur vult *μελάνδετα, ἔχοντα μελαίνας λαβάς. μέλας γὰρ ὁ σίδηρος.*

μελάνδρυον, τὸ, vide sub *δρῦς*.

μελανόχροος, ου. ὁ ἡ. (Χράω) nigricante colore in cute. *von schwärzlicher haut, schwarzbraun, (of a dark complexion, swarthy.)* *γυρὸς ἐν ὤμοισι, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος*, τ, 246, comes Ulyssis erat elatis humeris, nigricante facie, crispo capite. idem nomen et in declinatione tertia casus habet, *κύαμοι μελανόχροες*, N, 589, *dunkelfarbige bonen, (beans of a dark colour.)*

μελάνυδρος, ου. ὁ ἡ. (Ὕω) nigricantis aquæ. est epitheton limpidæ et altæ aquæ. *κρήνη μελάνυδρος*, I, 14, 15. Π, 3, 4, conf., *κρήνη*. et 160, *ἀπὸ κρήνης μελανύδρου*. sic et Φ, 257. *ἐπὶ κρήνην*, υ, 158.

μέλας, αινα, αν. (Λάω) ater, obscurus. *schwarz, ser dunkelroth, dunkel, (black, dark, of a very dark red.)* est a *μὴ*, non, (quod in compositione sæpe in *με* corripitur) et *λάω*, video; quia omne nigrum impedit aciem oculorum: vel et a *λάω*, fruor cum voluptate, quia nocte extra domum, et morte, aliisque talibus atris, nemo cum lubentia facile fruitur. *μέλας ἕσπερος*, α, 423. σ, 305, ubi *ἕσπερος* est *ἡ ἑσπέρα*: hinc additur *μέλας*, ut hic *ἕσπερος* distinguatur ab illo *ἑσπέρῳ*, qui est lucidissimus in cœlo. *οἶνος μέλας*, i. e. *ἐρυθρὸς*, ε, 265, coll. 165. ι, 196, coll. 208. *μέλανος θανάτου*, B, 834. Π, 687. μ, 92. ρ, 326. *οἴμοι μέλανος κυάνοιο*, Δ, 24, 35. *αἰετοῦ*, nigræ aquilæ, Φ, 252. *μείλανι πόντῳ*, ob metrum pro *μέλανι*, Ω, 79. sic nomen proprium ὁ *Μελανίων*, scribitur et *Μειλανίων*. sic et *τὸ θεμέλιον* et *θεμείλιον, μελίσσειν μειλίσσειν, μέλιχος μείλιχος*, etc. cæterum id mare l. c. vocatum postea est ὁ *Καρδιανὸς κόλπος*, ab urbe *Καρδίᾳ*. *λίθον μέλανα*, H, 265. Φ, 404. *μέλανες βότρυες*, Σ, 562. *μέλαινα νὺξ*, Θ, 486. Ξ, 439. O, 324. Ω, 366. *ναῦς*, A, 141, 300, 433. B, 170. O, 423. β, 430. *γαῖα*, B, 699. O, 715. λ, 364, 586. τ, 111. *νεφέλη ἄχεος*, Σ, 22. ω, 314. *τέφρη*, Σ, 25. *μελαίνη* (ionice) *κὴρ*, i. e. *θάνατος*, B, 859. Γ, 360, 454. E, 22, 652. H, 254. Ξ, 462. Φ, 66. β, 283. ρ, 500. χ, 14. ω, 126. *ὄϊς*, K, 215. κ, 527, ovis atra. *μελαίνης ἠπείρου*, ξ, 97. φ, 109. *μέλαιναν ἄρνα*, Γ, 103. *μέλαιναι νῆες*, B, 524. *ὀδύναι*, Δ, 191, i. e. *αἱ θανατηραὶ, εἰς ᾅδην μέλανα κατάγουσαι*. sic, *μελαινάων ὀδυνάων*, pro *μελαινῶν ὀδυνῶν*, Δ, 117. O, 394. Π, 304. *μελαίνῃ φρικὶ*, δ, 402, conf. *φρίξ*. sic, *φρῖκα*, Φ, 126. *μελαίνῃ σποδιῇ*, ε, 488, nam *τὰ τεφρώδη καὶ τὰ φαιὰ* pertinent ad hunc colorem qui dicitur *μέλας. μέλαν αἷμα*, i. e. *ἐρυθρὸν*, Δ, 149. H, 262. K, 298. Λ, 812. N, 655. Π, 529. Φ, 119. γ, 455. *κῦμα μέλαν*, Ψ, 693. *ὕδωρ*, Π, 161. Φ, 202. B, 825, et hoc *μέλαν* est fluminum et maris commune epitheton. hinc et dicunt *κυανώπιδα Ἀμφιτρίτην*, et *Ποσειδῶνα κυανοχαίτην: καὶ ταῦροι μέλανες θύονται τῷ Ποσειδῶνι*. signat tamen, *τὸ μέλαν* etiam *τὸ βαθύ*: et quo purior simulque profundior est aqua, eo magis videtur nigricans. sic, *μέλαν ὕδωρ*, δ, 358. ζ, 91. μ, 104. ν, 409. *μέλαν νέφος θανάτου*, Π, 350. δ, 180. *ῥίζῃ μέλαν*, κ, 304. *μέλαν δρυὸς*, ξ, 12, ubi neutrum pro substantivo positum; et vide *δρῦς*. *μελάντερον ἠΰτε πίσσα*, nigrior quam pix est, vel, *μέλαν κατὰ τὴν πίσσαν*, *ziemlich schwarz wie pech, (black as pitch,)* Δ, 276, ubi sermo est de nube, quæ quo nigrior est, eo densior est et plenior aquis. raræ enim nubes apparent albæ, rariores etiam rufæ. *οὔτι μελάντερον ἔσθος*, nullum nigrius vestimentum, Ω, 92, ubi sermo de Thetide lu-

gente. cæterum ex hoc comparativo apparet, ex genitivo *μέλανος* extrusum esse *τὸ τ*, euphoniæ causa, sicut ex *τάλανος*, a *τάλας*.

μέλδω, (Δάω) macero, mollio, *ich mache weich*, *(I soften.)* et med. *μέλδομαι*, liquefio, maceror. *λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, κνίσσῃ μελδόμενος σιάλοιο*, Φ, 363, lebes fervet intus, dum urgetur igne multo, maceratus, (i. e. qui macerari et coqui facit) adipe suis saginati: de qua constructione vide *κνίσσα*. cæterum hoc verbum est compositum ex *τὰ μέλη*, membra, partes; et *δαίω*, uro, accendo, fervere facio. *τήκων τὴν κνίσσαν*.

μελέδημα, *ατος*. *τό*. (Μέλω) cura sollicita. *ὕπνος, λύων μελεδήματα θυμοῦ*, Ψ, 62. υ, 56. ψ, 343. *ἀνὴρ τοιοῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ*, talis vir, habens in animo sollicitudines, δ, 650. *νύκτα διὰ ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν*, ο, 8, in animo per noctem excitabat sollicitudines de patre; et sermo est de Telemacho somnum non capiente. sunt ergo *φροντίδες*, *λῦπαι*. et possit videri nomen compositum ab *ἔδειν τὰ μέλη*, comedere et depascere membra: sicut et *αἱ μελεδῶνες, ὡς τὰ μέλη ἔδουσαι καὶ τήκουσαι*. sed lusus is est ingenii, vocem curatius interpretantis, et memoriam adjuvantis.

μελεδώνη, *ης*. *ἡ*. (Μέλω) cura sollicita. idem ac *μελέδημα*. *πυκιναὶ δέ μοι ἀμφὶ κῆρ ὀξεῖαι μελεδῶναι*, τ, 517. eadem dicitur et *ἡ μελεδὼν*, *ῶνος*.

μελεϊστὶ, (Μέλω) adverb. membratim. *μελεϊστὶ ταμῶν*, in frusta dissecans corpus, Ω, 409, *glied vor glied*, *stückweise*, *(limb by limb, piecemeal.)*

μέλεος, *έη*, *εον*. (Μέλω) inefficax. proprie, qui conari semper videtur, ad effectum autem conatuum non pervenit. a *μέλεσθαι* i. e. *φροντίδα ἔχειν*: *δῆλον γὰρ, ὅτι ὁ διηνεκῶς ἔμφροντις* (perpetuo conans et meditans) *καὶ διὰ τὸ οὕτω μέλεσθαι ἀεὶ μέλλων, ἀπρακτεῖ*. deinde per consequens est, *μάταιος*, vanus, inanis. *οὔ σε χρὴ ἑστᾶναι, μέλεον σὺν τεύχεσι*, Κ, 480, non te oportet nihil efficientem stare in armis: ubi vides significatum primum; te minantem quidem egregia sed nihil agentem. *οὐ μέν σοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος*, non a te sine pretio dicta erit hæc laudatio mei, Ψ, 795. *ἥμβροτον ἀλλήλων*, (aberrarunt a se invicem jaculando) *μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω*, Π, 336, ubi neutrum est adverbialiter, et utraque phrasis est eadem: *sie schossen beyde fel*, *(they both missed.)* *μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας*: Φ, 473, ubi *μέλεον* (neutrum adverbialiter) pertinet ad *ἔδωκας*, inaniter et nullo tuo contrario conatu concedis ei victoriam de te? *lässest ihm den Sieg umsonst*, *(dost thou relinquish the victory to him without a struggle?)* *μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμὴ*, inefficax mihi erit conatus meus, ε, 416. alibi est et epitheton hominum in genere, ut sit, miser, laboriosus, curis infelicibus exercitus et vexatus.

μελέω, vide ΜΕ'ΛΩ.

μέλι, *ιτος*. *τό*. (Μέλω) mel, *honig*, *(honey.)* et fortasse hoc nomen prius est, a *μέλω*, ut a *τῷ μέλιτι ἡ μέλισσα* dicta putari possit. *μέλιτος γλυκίων αὐδὴ*, sermo melle dulcior, Α, 249, de Nestore. *χόλος, γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο*, ira, sæpe hominibus dulcior melle destillante, Σ, 109. *μέλι χλωρὸν*, i. e. *πρόσφατον, νεοτρύγητον*, recens expressum mel, Λ, 630. κ, 234. nam mellis multus usus apud priscos, etiam in cibis. sic, *μέλιτι γλυκερῷ ἐκόμισε αὐτὰς*, nutrivit eas virgines melle dulci, υ, 69, una cum *τυρῷ καὶ οἴνῳ*, *honig*, *butter*, *wein*, *(honey*, *butter*, *wine;)* tres eximiæ res ad victum simplicem simul et delicatum. *μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας*, amphoras plenas mellis et adipis imposuit rogo, Ψ, 170. sic, *καίεο*, (comburebaris) *ἐν ἐσθῆτι θεῶν, καὶ ἀλείφατι πολλῷ, καὶ μέλιτι γλυκερῷ*, ω, 68, ut ergo mel et in sepeliendis corporibus adhibitum sit, ut *νεκρικὸν μείλιγμα*. verbum *μελιτόω*, f. *ώσω*, melle condio, it. suavitate dulci repleo. comp. *καταμελιτόω*, apud Aristoph. Av. 225, *οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὅλην*, quantopere replevit suavitate fruticetum totum luscinia canens. etiam verbum *βλίττω*, f. *βλίσω*, aufero exprimendo, est pro *μελίττω*, quia mel ex favis exprimitur. Aristoph. Equ. 791. Lys. 476. nam pr. est, castro favos.

μελία, *ας*. *ἡ*. (Μέλω) fraxinus arbor. est a *μέλω*, peto: quia hæc arbor altum et latum spatium crescendo implet et appetit. et quia ex ligno hujus arboris bona fiebant hastilia: hinc tota hasta per tropum vocatur *ἡ μελία*. deinde et fructus hujus arboris hoc nomine vocatur. denique *αἱ Μελίαι* sunt Nymphæ, præsides hujus arboris, et, ab hac specie etiam aliarum arborum. apud poëtam tropice notat hastam, ab hastilis materia appellatum: bis tamen de arbore ipsa positum nomen. *ὁ δὲ ἔπεσεν, μελίη ὥς*, Ν, 178—180, ubi parabola de cæsa hac arbore. sic et, Π, 767, *φηγόν τε, μελίην τε*, fagos et fraxinos cædere in monte. *αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσι θώρηκας ῥήξειν δηΐων*, hastati, cupidi protensis hastis thoraces perforare hostium, Β, 543: ubi *ὀρεκταὶ μελίαι* sunt *δόρατα, διότι ἀπὸ ξύλου μελίας ἐσκευάζοντο*. Πηλιάδα *μελίην*, i. e. hastam, cujus hastile erat fraxineum ex monte Pelio, Π, 143, coll. 144. sic et Τ, 390. Φ, 162. Χ, 133. sic, Πηλιὰς *μελίη*, Υ, 277. et 322, *μελίην εὔχαλκον*, hastile probe munitum ferro. *μελίης χαλκογλώχινος*, Χ, 225. et 328, *μελίη χαλκοβάρεια*. *μελίην ἰθυπτίωνα ἐφῆκεν αὐτῷ*, Φ, 169, hastam recta volantem immisit in eum. et 174, *μελίην Ἀχιλῆος*. *πολλοὶ ἐπήϊσσον* (irruebant) *μελίῃσι*, cum firmis hastis, ξ, 281. *μελίη ἔπεσε*, χ, 259, 276. sic *ὁ ἐλέφας* est animal, et pars ex eo, sc. *ὀστοῦν*.

μελίγηρυς, *υος*. *ὁ ἡ*. (Κρῶ) suavi voce cantans vel cantatus. *μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπα ἀκοῦσαι*, μ, 187, de Sirenibus.

μελιηδής, *έος*. *ὁ ἡ*. (Ἥδω) mellis suavitatem habens, a *τὸ μέλι*, mel. et metaphorice,

valde suavis et gratus. μελιηδὴς οἶνος, Δ, 346. Ζ, 258, (collato 264, ubi idem μελίφρων dicitur, mel sapiens) Κ, 579. Μ, 320. Σ, 545. γ, 46. ι, 208. ξ, 78. σ, 150, 425. φ, 293, i. e. γλυκὺς et quasi mellitus. πυρὸς, suave triticum, Κ, 569. καρπὸς, Σ, 568, ubi uva sic dicitur. καρπὸς λωτοῦ, ι, 94. ἄγρωστις, gramen dulce, ζ, 90. ὕπνος, τ, 551. νόστος, reditus in patriam dulcis, λ, 99. κηρὸς, cera suavis, μ, 48, sc. ὁ ποτὲ τοιοῦτος antequam mel exprimeretur; suavis tamen et nunc odore. θυμὸς, anima et vita dulcis, Κ, 495. Ρ, 17. λ, 202, quod metaphorice dictum; nihil enim vita dulcius homini. ὁ ἡ φιληδὴς, έος, qui amat suaves res. ἡ φιληδία, studium voluptatis, Aristoph. Plut. 307, 310. φιληδέω, delectari cupio. οὐ φιληδῶ μάχαις, Aristoph. Pax, 1130.

μελίκρατον, ου. τό. (Κάρα) infusum ex melle et lacte. apud recentiores est, ex melle et aqua. sed in poëta est prius. κ, 518. λ, 27. et hoc erat νηφάλιον πόμα, conveniens animabus et τοῖς ἐν ᾅδου. post sequebatur vinum merum: et tunc denique aqua pura. ὁ ἡ ἁλίκρας, ατος, est μεμιγμένος θαλάσσῃ, sicut ὁ ἡ χαλκόκρας est, ὁ χαλκῷ κεκραμένος.

μέλινος et μείλινος, η, ον. (Μίλω) fraxineus. est epitheton hastæ, a materia hastilis. sic, ἔγχος μείλινον, Ε, 655. Ν, 597. Φ, 172. Χ, 293. sed loco Υ, 272, alii, aptius fortasse, legunt, χάλκεον ἔγχος pro μείλινον. δόρυ, Ε, 666, 694. Φ, 178. Π, 114, 814. μείλινα δοῦρα, Ν, 715. Τ, 361.

μέλισσα, ης. ἡ. (Μίλω) apis, *die biene, (a bee.)* dicitur a μέλειν, curæ esse, curare; nam est τὸ ἐπιμελέστατον ζῶον: opus quoque ejus, τὸ μέλι, cum cura quæritur ab hominibus et cupide appetitur. potest vivere sex vel septem annos. cæterum est ζῶον συγγενὲς τῇ ποιήσει, (cognatum arti poëticæ) διά τε τὸν μόχθον τὸν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ, (ob operam sollicitam in elaborando) καὶ διὰ τὴν τοῦ ἔργου γλυκύτητα, (ob dulcedinem operis) καὶ τὸ τοῦ κηρίου εὐσύνθετον, (aptam favorum dispositionem) quam et poëtæ imitantur in disponendo. ingeniosius alii quam verius τὴν μέλισσαν dictam tradunt, παρὰ τὸ, μέλεσι (i. e. ἄνθεσι) ἐφιζάνειν, quasi μελιζα. ἔθνεα μελισσάων ἀδινάων, examina apum densarum, Β, 87, ubi parabola de iis. ὥστε σφῆκες ἠὲ μέλισσαι, Μ, 67, nam hoc animal valde pugnax est pro favo et prole sua. hinc proverbium: εἰς μελίττας ἐκώμασας, in apes comessabundus et petulans incidisti; quod dicitur de iis, qui præter opinionem incidunt in malum, ἐπὶ τῶν παραδόξως κακουμένων. ἔνθα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι, ν, 106, ubi favos ponunt apes.

μελίφρων, (Φρὴν) exhilarans dulcedine sua, et benignus velut mel. a τὸ μέλι. μελίφρων ὕπνος, Β, 34, *der süsse schlaf, (sweet slumber.)* οἶνον μελίφρονα, Ζ, 264, coll. 258, μελιηδέα, quod est idem. sic et Θ, 506, 546, τὸν κατὰ μέλι εὐφραίνοντα. nam μελίφρων est ob euphoniam συγκεκοφὸς ex μελιεύφρων: οἶνος autem est ὁ εὔφρων (lætificans) καρπὸς γῆς. sic οἶνον, Ω, 284. η, 182. κ, 356. ν, 53. σ, 148. πυρὸν, triticum dulce, Θ, 188. σίτου μελίφρονος, ω, 488, panis dulcis.

μέλλω, (Μέλω) futurus sum, sum fortasse, soleo, volo. dicitur hoc verbum non solum ἐπὶ γινομένου πράγματος, de futuro; sed et ἐπὶ παρῳχημένου μὲν, ἀδήλου δὲ, de præterito quidem, sed incerto aut non satis cognito; sæpe est et στοχαστικὸν ῥῆμα, conjecturam aliquam aut probabilem futuritionem aut existentiam innuens. *ich werde wohl, ich bin wohl, (I shall probably, I think I am.)* cæterum est a μέλω. propria ergo vis verbi μέλλω est, cogito adhuc et consulto quasi mecum quid acturus sim, *ich besinne mich noch, ich stehe bey mir an, ich möchte vielleicht, (I think I shall, I intend to, I may possibly.)* ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο μέλλω, Ν, 777, alio tempore sane magis recessisse a pugnando videri fortasse possum; et deest ibi in festinatione loquentis, at nunc sane nequaquam recessi. *ein andermal möchte ich vielleicht eher das ansehen haben gewichen zu seyn: aber itzo nicht, (another time I should be less unwilling to retreat; but not now.)* conf. ἐρωέω. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρὶ, Φ, 83, sine dubio odit me Jupiter, *ich muss wohl bey gott sehr in ungnaden seyn, (I must be quite out of favour with Jupiter:)* ubi rem præsentem sed non satis certam notat. ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι, cui soles vota facere, Λ, 364. Υ, 451, i. e. ἔοικας, videris. μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον, Ψ, 544, vis enim me spoliare dono et præmio meo. εἰ δ' οὕτω τοῦτο ἐστὶν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι, nam si hoc ita est, (sc. quod suspicaris, 558, 559.) voluntas ea mea erit, placebit mihi ita, Α, 564, et id tibi sufficere debet. ἃ οὐ τελέεσθαι ἔμελλε, quæ non futura erant perfici et re vera effici, Β, 36. et 116, οὕτω που Διὶ μέλλει φίλον εἶναι, sic fortasse erit voluntas Jovis. sic et Ι, 23. Ν, 226. Ξ, 69. καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι, Σ, 362, etiam mortalis aliquis sane præstaret id alteri, sc. ut ei adesset amice, et omnia experiretur ad commodum ejus promovendum; et loquitur ibi Juno ad Jovem, de Græcis, in quorum gratiam ipsa operam dederat, ut Achilles quovis modo ad arma concitaretur. μέλλει γάρ που τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι, Ω, 46, potest aliquis etiam proximiorem amittere. τὰ δὲ μέλλετε ἀκουέμεν ὥς περ ἐτεόν, Ξ, 125, hæc sine dubio audivistis. ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι βουλὰς βουλεύειν, Κ, 326, ubi principes solent consultare de fugiendo aut pugnando: ἐοίκασι, solent. ἔτι γὰρ ἔμελλεν ἐπιθήσειν Τρωσὶ ἄλγεα, Β, 39, impositurus enim adhuc erat Jupiter illis ærumnas. et 694, τάχα δὲ ἀναστήσεσθαι ἔμελλεν, mox autem surrecturus erat, sc. Achilles ab otio suo. καὶ δὴ τάχα ἔμελλεν δώσειν αὐτὸν τῷ θεράποντι, καταξέμεν ἐπὶ νῆας, Ζ, 52, et sane jam traditurus eum erat ministro, deducendum ad castra Græca. et 393, τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε, ea enim via exiturus

erat ex urbe in campum. et 515, εὖτε ἄρα ἔμελλε στρέψεσθαι ἐκ χώρης, cum jam conversurus erat se ex illo loco, ut abiret, *da er eben sich von dem orte wegwenden wollte, (just when he was about to leave the place.)* οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν, non relaturus erat ei nuntium, Κ, 336. et 365, ὅτε δὴ τάχα ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν, cum jam prope erat ut in vigiles incurreret. sic, ὑπὸ πτόλιν ἵξεσθαι, cum prope ad urbem perventurus erat, Λ, 181, sc. Agamemnon. οὐδὲ τάφρος Δαναῶν καὶ τεῖχος ἔμελλεν ἔτι σχήσειν, Μ, 3, neque fossa et murus castrorum amplius prohibiturus erat vim hostium. et 34, ὣς ἄρα ἔμελλον ὄπισθεν θήσειν, ita deinde facturi erant. et 113, οὐκ ἔμελλε ἀπονοστήσειν, non rediturus erat. ἐκ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν θήσειν Τρώων, Ο, 601, ex eo tempore facturus erat ut fugarentur Trojani a navibus et castris Græcis. ἦ γὰρ ἔμελλεν οἷ αὐτῷ θάνατον λιτέσθαι, rogaturus enim certe ipse sibi erat mortem, Π, 46. et 460, αὐτὸν Πάτροκλος ἔμελλε φθίσειν, eum is perditurus erat et interemturus. ὅτε ἔμελλε βίην Ἡρακλείην τέξεσθαι Ἀλκμήνη, cum paritura esset Herculem, Τ, 98. οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν, non persuasurus ei erat, Υ, 466. γ, 146. αὐτὸν πέμπειν εἰς ἀΐδαο, occisurus eum erat, Φ, 47. φθίσεσθαι, interficiendus erat, Ω, 85. ἐμέλλετε ἄσειν κύνας, saturaturi eratis canes, Λ, 816. τάχα μνήσεσθαι ἔμελλον Ἀργεῖοι Φιλοκτήτου, recordaturi erant ejus, Β, 724. τὰ δὲ οὐκ ἔμελλόν με ὀνήσειν, Ε, 205, hæc mihi profutura non erant, sc. τὰ τόξα. et 686, οὐκ ἔμελλον ἔγωγε εὐφρανεῖν ἄλοχον, non exhilaraturus ego eram conjugem. Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον, navigaturi erant, Λ, 22. et 699, περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι, cursu certaturi erant de tripode. μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ μέλλον ἀπέσσεσθαι, minime vero et ab eo abfuturi erant Græci, Ρ, 278. et 497, οὐκ ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι αὖτις, non incruenti abituri erant. ἐπεὶ οὐκ ἔμελλον ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι, siquidem amicum, cum occideretur, defensurus non eram, defendere eum mihi non licebat, Σ, 98. οὐδ' ἄρ' ἔμελλον πείσειν, persuadere id tibi non volebam, Χ, 356. conf. πείθω. ὅτε δὴ τάχα ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον, cum jam appropinquaturi erant ad præmium propositum, Ψ, 773, cursu. αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἔσεσθαι, perpetuo futuri essemus, Μ, 323. μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, videor deos offendisse, sine dubio peccavi contra deos, δ, 377, *ich werde mich wohl an den göttern versundiget haben, (I must surely have offended the gods.)* et 200, μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι, nam tu potes id scire. μέλλεις ἀρήμεναι, sine dubio optasti et precatus es, χ, 322, *so wirst du wohl oft gewünschet haben, (no doubt thou hast often wished.)* πατέρων τάδε μέλλετε ἀκούειν, δ, 94, etiam ex patribus ista sine dubio audivistis, potestis audivisse. μέλλουσι κύνες ῥινὸν ἀπὸ ὀστέων αὐτοῦ ἐρύσαι, ξ, 133, fortasse canes cutem ejus ab ossibus (i. e. corpore) detraxerunt. ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν, fortunam dii poterunt dare, σ, 19. ὅτε μέλλον ἄκρον ὑπερβαλεῖν, quando jam in eo erat, ut lapidem super superiorem marginem montis trajicere vellet, λ, 595, de Sisypho. Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἔδμεναι (ἔδειν) ἑταίρους ἀνάλκιδος ἀνδρὸς, non vorabas socios ignavi hominis, ι, 475, ut ergo, *cum infinitivo præsentis vel aoristi, hoc verbum circumloquatur imperfectum simpliciter sæpe.* et 477, καὶ λίην σέ γε ἔμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα, omnino te infortunium consecuturum erat. οὐκ ἄρα ἔμελλες, οὐδὲ θανὼν, λήσεσθαι χόλου, ne mortuus quidem obliturus eras iræ, λ, 552, inquit Ulysses ad umbram Ajacis. οὐκ ἄρα ἔμελλες λήξειν ἀπατάων, non finem facturus eras fallaciarum, ν, 293. μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδε ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων εἶναι, erat dives hæc domus, poterat esse dives et honorata, α, 232. τῷ δὲ ἔμελλεν αὐτῷ κήδεα ἔσεσθαι, δ, 107, ipsi futuræ erant ærumnæ. et 181, ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσασθαι θεὸς αὐτὸς, ea fortasse invidebat nobis et nimia putabat deus ipse: nam meliores legunt ibi ἀγάσασθαι, cum alii habeant futurum ἀγάσεσθαι. et 274, κελεύσειν δέ σε ἔμελλε δαίμων, deus aliquis te volebat eo ituram, *es muste dich wohl ein gott es heissen wollen, (a god must certainly have impelled thee.)* et 514, ὅτε δὴ τάχα ἔμελλε Μαλειῶν ὄρος ἵξεσθαι, cum venturus erat ad promontorium illud. ὅτε δὴ ἔμελλε πάλιν οἴκόνδε νέεσθαι, cum volebat retro domum reverti, ζ, 110. et 165, τὴν ὁδὸν, (iter) ᾗ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδεα ἔσεσθαι, quod futurum mihi erat magna ærumna. et 135, κούραις μίξεσθαι, accessurus erat ad cœtum puellarem. τελευτήσεσθαι, θ, 510, hoc consilio vel hac sententia (ταύτῃ τῇ βουλῇ, 509,) futurum etiam erat ut denique ageretur. ἑτάροισι ἐρατεινὸς ἔσεσθαι, amabilis futurus erat meis sociis, ι, 230. et 378, ὁ μοχλὸς ἐν πυρὶ ἔμελλεν ἅψασθαι, vectis igne arsurus erat. οὐδὲ ἔμελλεν ἐκτελέειν, neque ad finem perducturus erat, κ, 26, non poterat id efficere usque ad finem destinatum. ἀλλ' οὐδ' ὧς τινὰ ἔμελλε ἀπαλεξήσειν κακότητος, ρ, 364, sed ne sic quidem aliquem prohibiturus erat ab infortunio. et 412, γεύσεσθαι προικὸς, gustaturus erat. οἷον (δόρπον) ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ θήσειν, appositurus erat, υ, 393. ὀϊστοῦ γεύσεσθαι, φ, 98, gustaturus erat primus sagittam. ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε, elevaturus erat poculum ad os, in eo erat ut elevaret, χ, 9. καὶ σοὶ παραστήσεσθαι ἔμελλε μοῖρα ὀλοὴ, ω, 28, et tibi adfutura erat mors. et 469, οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν ἂψ ἀπονοστήσειν, reversurus erat. ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον, β, 156, quæ debebant in fine pati, quæ ipsis deinde futura erant, conf. ὁρμαίνω. ἦ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζύϊ, η, 270, certe enim adhuc conflictaturus eram cum miseria. ὅτε δή ῥα ἔμελλον ἵξεσθαι ἐς δόμον Κίρκης, κ, 275, cum igitur venturus eram. Ἀγαμέμνονος κακὸν (κατὰ) οἶτον φθίσεσθαι ἐν μεγάροις ἔμελλον, periissem eo modo quo Agamemnon perierat, ν, 384. ἐγώ ποτε ἔμελλον ὄλβιος εἶναι, σ, 137, eram felix, poteram esse. ἔμελλον αὐτὸν εἴρεσθαι, volebam eum interrogare, τ, 94. τῶν

(pro ὧν, οἰστῶν) τάχα ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι, φ, 418, quas sagittas illi mox experturi erant. ὅτι αὐτὴν ἄξειν οἰκόνδε ἔμελλον Ἀχαιοὶ, reducturi essent eam, ψ, 221. prima τοῦ μέλλειν notio est, velle, cupere: ut appareat cognatio ejus cum μέλω, curæ habeo, cogito. et hinc, μέλλειν ἀγαθὰ, est, exspectare bona, Eurip. Or. 1182.

μελόντων, pro μελέτωσαν, vide sub ΜΕ'ΛΩ, ad medium.

μέλος, εος. τό. (Μέλω) membrum corporis. est a μέλω, curæ sum, ad curam pertineo. apud recentiores addita est notio carminis et modulationis. ἐπλήσθησαν δὲ ἄρα αὐτῷ μέλεα ἐντὸς ἀλκῆς καὶ σθένεος, impleta ei sunt membra in corpore, pleno robore, P, 211. μέλεα ἤλδανε ποιμένι λαῶν, membra auxit et succulenta fecit principi isti, σ, 69. ω, 367. θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄϊδος, vitam ex membris subire inferos, H, 131. θυμὸς ᾤχετο ἀπὸ μελέων, i. e. ἴθανε, N, 673. Π, 606. sic, ἔπτατο ἐκ μελέων θυμὸς, avolavit vita ex membris, Ψ, 880, quod ibi apte de ave sagitta transfixa dicitur. sic et, ἐξείλετο μελέων θυμὸν, λ, 200, absumere solet vitam e membris. ἱδρὼς ἔῤῥεεν ἐκ μελέων, sudor defluxit ex membris, Π, 110. λ, 599. θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, ο, 353, vitam absumi e corpore. οὐδέ τι μελέων κινῆσαι ἦν, nullum poterat membrum movere, Mars vinctus, θ, 298. πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ξ, 428, undique ex membris mactati suis primitias diis desecans. ἴς ἐνὶ γναμπτοῖς μέλεσι, robur in membris quæ flecti possunt, i. e. brachiis et pedibus, Λ, 668. φ, 283. sic, κίκυς, robur, λ, 393. τρίχες, Ω, 359, ubi et caput sic dicitur. ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσιν, Ψ, 191, in nervis atque artubus. κάρψω (rugosum et exsuccum faciam) χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖς μέλεσσι, ν, 398. et 430, κάρψε. et 432, πάντεσσιν μελέεσσι ἀμφέθηκε παλαιοῦ δέρμα γέροντος, ubi vides personam quam circumponebat Ulysses capiti præcipue, et manibus, fortasse et pedibus inferne. σάρκες περιτρομέοντο μέλεσσιν, pro μέλεσι, σ, 76. apud Pindarum occurrit recentior illa notio carminis artificiosi. ὁ ἡ ἐμμελὴς, έος, si de homine ponitur, est venustus, scitus. ἐμμελὴς καὶ χαρίεσσα θεραπαινὶς, ministra scita et grata, Plat. Theæt.

μέλπηθρον, ου. τὸ. (Ἕπω) tripudium cum cantu. in genere, discursatio læta cum sono. *ein lustiges hüpfen mit gesange, (dancing and singing.)* αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο, hic canibus lusus lætus fiat, N, 233. Πάτροκλον Τρωῇσι (Τρωαῖς) κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι, cum Trojanis canibus delectamentum et ludibrium fieri, P, 255. Σ, 179, i. e. παίγνια. μετὰ κόρον γὰρ (postquam saturi facti sunt) οἱ κύνες ἐμπηδῶσι (saltu incursant) τῷ λοιπῷ σώματι τοῦ νεκροῦ, καὶ τὰς σάρκας διασπῶντες οἷον σφαιρίζουσι (quasi pila ludunt, projiciendo et eidem rursus incursando) καί πως τὰ συνήθη μέλποντες (et vel quasi canentes ex more suo) ἐφυλακτοῦσι (adlatrant:) σκιαμαχίαν ταύτην θήρας ὑπεμφαίνοντες, καὶ τὴν φαντασίαν εἰς κυνηγέσιον ἐρεθίζοντες. ergo in poëta est vox metaphorice posita.

μέλπω, (Ἕπω) cano cum saltatione et tripudiis. est a τὸ μέλος, quod notat membrum, et ἔπω, dico: quando carmina *dico*, sic ut *manus* et reliqua corporis *membra* una inserviant lætitiæ et celebrationi. et in genere, canticum cano artificiose, ut signet fere idem quod ᾄδειν. μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, καλὸν ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν, μέλποντες Ἑκάεργον, A, 474, canentes in chorea. οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, H, 240, novi in stataria pugna forti tripudiare Marti, *dem Mars einen freudentanz zu thun, (to perform a dance in honour of Mars,)* i. e. εὐχερῶς κινεῖσθαι, καὶ οἷον παίζειν καὶ ᾄδειν, ἐν τῇ κατὰ συστάδην καὶ πεζῇ μάχῃ, novi alacriter pugnare pedes. est ergo allegorica phrasis h. l. ex qua tamen vis propria verbi elucet. τῆς δ' Ἀργειφόντης ἠράσατο (amore ejus captus est Mercurius) ἰδὼν μετὰ μελπομέναις ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος, Π, 182, cum vidisset eam inter canentes et saltantes in choro Dianæ, i. e. in cœtu virginum, qui festo Dianæ die ad sacra canebant cum saltatione. μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο ἀοιδὸς φορμίζων, δ, 17. coll. 19, canebat cithara ad saltationem. sic et ν, 27. Vide sub Ἀείδω, et ΨΑ'Ω.

ΜΕ'ΛΩ, et μελέω, f. μελήσω. curæ sum, curam injicio. possis hoc verbum per τραυλισμὸν a μείρω ortum putare, et a μερμέρω, quod confer: sed maluimus novum thema statuere. cæterum notat multam curam et multum studii per singulas partes. εἰμὶ Ὀδυσσεὺς, ὃς πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω, καί μου κλέος οὐρανὸν ἵκει, ι, 20, qui ob omnigenas calliditates ab hominibus curiose celebror, et fama de me undique per orbem dispersa est: i. e. ἐν ἐπιμελείᾳ εἰμὶ, ὡς δόλοις ἐμπρέπων, στρατηγικοῖς καὶ ἄλλως ἀγαθοῖς, οἵπερ εἰς ὕλην τῇ φρονήσει καθυποβέβληνται, qui doli ad materiam præsentem a prudentia suppeditati mihi sunt et suppeditari solent. nam erat solertissimus vir, et præsentissimi ubique animi in inveniendo utilia ad rem præsentem. id ipse sibi conscius, ex vero famam cummunem de se adfirmat: nam κλέος non est gloria simpliciter, sed in genere fama et sermo divulgatus. maxime autem hoc verbum quasi *impersonaliter* in tertia persona omnium temporum in usu est, ut notet, curæ est, cum dativo personæ, et nonnunquam sine casu rei, nonnunquam cum eo, eoque vel nominativo vel genitivo, ut exempla ostendent. οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα, B, 338, *die sich ums fechten nicht bekümmern, die keinen theil am fechten nehmen, (who care not about fighting, who take no part in the fight.)* ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, certe et mihi ista omnia curæ sunt, curo ista et ad animum refero, Z, 441. et 450, οὔ μοι μέλει ἄλγος Τρώων ὀπίσω, non me sollicitat calamitas Trojanorum in posterum. sic, σοὶ οὔ τι μέλει πόνος Τρώων, X, 11. μέλει μοὶ πόλεμος, K, 92, sollicitat et curis implet me bellum, distrahit me in anxias curas. οὔ τι σοί γε μέλει κακὸν, non cogitas de aliquo

malo, quod imminere tibi possit, Ω, 683, *du bist ganz ohne sorge wegen einiges übels, (thou art wholly unmindful of any evil.)* οὐ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, arcus non curæ est illis, ζ, 270. τούτοις μὲν ταῦτα μέλει, α, 159, hæc, sc. quæ jam tibi indicabo, curant isti, nec quidquam aliud. μέλουσί μοι ὀλλύμενοί περ, curæ mihi magnæ sunt pereuntes illi, miseret me eorum, Υ, 21, inquit Jupiter de Græcis: et πὲρ est particula augendi et adseverandi h. l. μέλε (ἔμελε) γάρ οἱ, ἐὼν ἐν δώμασι νύμφης, curæ enim erat ei, Minervæ, Ulysses versans in domo nymphæ Calypsus, ε, 6, pertinebat is ad curam ejus, cum esset in ea domo, nec reverti posset. οὐκ ἔμελέν μοι, ταῦτα ἔρεσθαι, non curæ erat mihi, ista interrogare, π, 465, *ich bekümmerte mich nicht darum, darnach zu fragen; sondern ich eilete nur wieder weg, (I did not trouble myself to inquire concerning these matters, but hastened away again.)* χρὴ τάδε πάντα μέλειν σοι, Ε, 490, oportet hæc omnia curæ esse tibi. τὸν ξεῖνον ἐῶμεν Τηλεμάχῳ μελέμεν, ionice pro μέλειν, hospitem ei curandum relinquamus, σ, 420. σοὶ δὲ μελέτω Ἕκτωρ, tu curam habe pro Hectore, Ο, 231, inquit Jupiter ad Apollinem. μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, Ω, 152, et 181, σοί: ne sollicitet eum (te) metus mortis. σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, tu autem ipse curam adhibe, α, 305, ubi est sine casu rei: *sey fein sorgfaltig, (be very careful.)* μή τί σοι ἄλλο ἐνὶ στήθεσσι μελέτω κακὸν ἔργον τε ἔπος τε, β, 304, ne time aliud malum factum aut verbum, nisi quod epulaturi sumus in domo tua; inquit procus. καὶ τότε ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε, δ, 415, tunc studete ut adhibeatis vim. ἄλλο τί σοι μελέτω φρεσὶ, aliud cura, η, 208, ne hoc cogites, ne id existimes: cura potius, ut me miserum adjuves; non enim sum deus aliquis. θάρσει, μή σοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων, Σ, 463, attice pro μελέτωσαν, ἐν φροντίδι ἔστωσαν. sic, τέκνον, μή σοι, Τ, 29. et, θάρσει, μή σοι, ν, 362. π, 436, ubi in σοὶ est amphibolia aliqua: nam re vera hoc vult, *nobis* curæ erit, quomodo occidatur Telemachus; coll. 448. sic eadem verba, ω, 356. σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων, tibi hic omnia curæ sunto, σ, 265. ρ, 594. ταῦτα δὲ Ἄρηϊ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει, Ε, 430. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει, Ζ, 492. Υ, 137. sic, μῦθος, α, 358. πομπὴ, λ, 351. τόξον, φ, 352. ῥέξαντας (ἡμᾶς, nos, postquam fecimus) μέγα ἔργον, ὅ κεν Τρώεσσι μελήσει, Κ, 282, ubi notat non procurationem, sed tristem recordationem et mœstitiam, *bekümmerniss machen wird, (will occasion affliction.)* sic et 51, ἔργα ἔρεξε (Hector) ὅσα φημὶ μελησέμεν (ionice pro μελήσειν) Ἀργείοισι, facinora fecit, quæ puto sollicitudini et mœrori futura Græcis, μερίμνας ποιήσειν αὐτοῖς. τάδε κεν Διῒ πάντα μελήσει, Ρ, 515. sic, αὖ, ψ, 724. πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε, λ, 331. ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι, ρ, 601. μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι, Ε, 238, *ich will für die pferde sorgen, (I will take care of the horses.)* sic et Κ, 481. *præt. perf.* μέμηλε, est per syncopen pro μεμέληκε, sicut pro ἐγάμησα est ἔγημα. ᾧ τόσα μέμηλε, cui tot et tanta curæ esse debent et solent, Β, 25, διὰ φροντίδος γίνεται. ᾗ αἰεὶ ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν, quæ semper studuit rebus iniquis, Ε, 876. οὐ δαιτὸς ἔργα, Ι, 228, non convivii res nobis curæ sunt. μοὶ οὔ τι μετὰ φρεσὶ ταῦτα, Τ, 213. αἷς (quibus avibus) θαλάσσια ἔργα, i. e. ἡ θάλασσα, ε, 67. τὰ δὲ ἐμῇ φρενὶ πάντα, ζ, 65. αὖ σοὶ πολεμήϊα ἔργα, μ, 116. οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει, non illis mare curæ fuerat, utpote mediterraneis, Β, 614, per syncopen plusquamp. pro ἐμεμελήκει, i. e. οὐ φροντὶς ἦν αὐτοῖς τῶν κατὰ θάλασσαν, οὐδὲ ναυτικοὶ ἦσαν, οἷα μεσήπειροι. τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει, α, 151. αἴ κέν σοι τὰ μεμήλῃ, si forte tibi ista curæ fuerint, Δ, 353, præt. perf. conj. sic et Ι, 359. μέγα πλούτοιο μεμηλὼς pro μεμεληκὼς, Ε, 708, valde divitiarum curam habens, et qui cura sua dives factus erat. sic, μέγα πτολέμοιο, Ν, 297, 469, pugnæ valde cupidus. nonnulli quidem formam μέμηλε pro præterito perf. medii habent: sed aptius videtur, sicut βέβουλα est pro βεβούληκα, et λέληκα pro λελάληκα, sic eandem syncopen et hic intelligere. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται (attice pro μελήσει) ὄφρα τελέσσω, Α, 523. μή τί σοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηῒ μελέσθω, κ, 505, ne tibi curæ esto desiderium ducis viæ in navi, *bekümmere dich um keinen wegweiser, (give thyself no concern about a pilot.)* οὐκέτι σοὶ πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλεται Ἀχιλλεὺς, nullo modo tibi curæ est ille, Τ, 343, pro μεμέληται, per syncopen, interserto β loco ε, et correpto η in ε, ob metrum: estque forma præt. perf. passivi deponentialiter. sic et plusquamperfecti forma, μέμβλετο, pro ἐμεμέλητο, curæ erat, Φ, 516. χ, 12, i. e. διὰ μελήσεως ἦν.

μέμαα, vide sub ΜΑ'Ω, ad initium.

μέμακα, vide sub μηκάω.

μεμβλέται, pro μεμέληται, μέμβλετο, pro ἐμεμέλητο, vide sub ΜΕ'ΛΩ, ad finem.

μέμβλωκα, pro μεμόληκα, vide sub μόλω.

μεμηκὼς, pro μεμηκηκὼς, vide sub μηκάω.

μέμηλε, pro μεμέληκε, vide sub ΜΕ'ΛΩ, paullo sub medio.

μέμηνα, vide sub μαίνω, ad initium.

μεμίανται, vide μιαίνω, et sub φαίνω, aliquanto sub medio.

μεμνέῳτο pro μνάοιτο, μέμνημαι, μεμνήσομαι, μεμνώμεθα pro μνώμεθα, vide sub μνάομαι ad medium.

μέμονα, vide sub μένω, paullo sub medio.

μέμορα, vide sub ΜΕΙ'ΡΩ.

μέμυκε, vide ΜΥ'Ω, et sub συμμύω.

μεμυκὼς, vide sub ΜΥ'ΚΩ.

μὲν, (Μήν) sæpe est conjunctio, quidem; sæpe est adverbium confirmandi, sane, pro μὴν, ionice. si est conjunctio, sequi solet δὲ, e. c. Β, 494, 509. et 703, οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ (οὗτοι) ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχὸν, ἀλλὰ — *es waren doch auch die nicht ohne führer, sie vermisseten zwar freilich ihren anführer mit schmerzen; sondern— (they were not without leaders; they had the misfortune to lose their own leader; but —.)*

μὲν δὴ, sane, *doch ja, (indeed,)* Α, 514. et 561, 562. μάλα μέν σοι ἐγὼν ἕσομαι, ἀλλὰ — Δ, 266, 268. ἣν μὲν ἐγὼ, Ε, 893, ubi nullum δὲ, vel simile, sequitur. et 901, οὐ μὲν (pro μὴν) γάρ τι, nequaquam sane enim. οὐ μὲν γάρ ποτε, Ζ, 124. et 125, ἀτὰρ μὲν νῦν γε. et 84, 86, ἡμεῖς μὲν, ἀτὰρ σύ. καὶ ἐκ ὁ μὲν, pro μὴν, Ι, 630. οἱ μὲν γὰρ δὴ, Λ, 824, et 826, τῶν δὲ, contra illorum. ἔγχεσι μὲν γὰρ, sequente duplici δὲ, Π, 335. τὰ μὲν, pro μὴν, Σ, 131. Τ, 79. πρῶτα μὲν, ἔκαιε δὲ, Φ, 343, ubi μὲν abundat, nam δὲ est et, *und, (and.)* τῶν ἵπποι μὲν, (quidem) οὐδὲ μὲν (μὴν) αὐτοὶ, Ψ, 311, *ihre pferde zwar, sie selbst aber doch nicht, (their horses indeed, but not themselves.)* σὺ μὲν, Η, 357, coll. 359, 360. et hoc μὲν, ut Latinorum *quidem*, sæpe notat *auch, so gar, (even,)* ξ, 88. μέντοι, sane, pro μήν τοι, Θ, 294. Φ, 370, s. β, 294. δ, 411. οὐ μέν τοι τόδε, *das ist ja doch nicht, (but that is not,)* η, 159. σ, 232, *jedoch gewiss nicht, (but certainly not,)* sequente δὲ, quod notat nam, *denn, (for,)* 233. αἶνος μέντοι ἀμύμων, ξ, 508, nobilis sane (*fürwar*) (*certainly*) narratio allegorica, ω, 320. φ, 207. μέν γε, Ρ, 629. λ, 103. μέν κε, Ν, 47. μέν τι, Β, 145. Δ, 341. Ο, 203. Φ, 464. μὲν γὰρ, Ρ, 727. μὲν δὴ, Γ, 457. Θ, 238, Λ, 138, 142.

μενεαίνω, f. ανῶ. (Νέω) destino, cupio firmo proposito; irascor. nam est a τὸ μένος. impetu quodam animi concitor, sive is sit cupiendi et adsequendi, sive ulciscendi causa. ἀσπερχὲς μενεαίνεις Ἰλίου ἐξαλαπάξαι πτολίεθρον, indesinenter cupis Ilium evertere, Δ, 32. et sine infinitivo, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις, tu autem valde cupidus propositi tui es, Χ, 10. νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει, naves incendere destinat, Ο, 507, cupit valde. νῦν μενεαίνετε πῦρ ἐμβαλέειν νηυσὶν, Ν, 628. μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι, Φ, 543, vehementer cupiebat victoriam reportare; ubi simul vindictæ cupiditas stimulos addebat. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον, illi vero ipsi jam propositum firmiter habebant defendere, Ο, 565. Π, 562. εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἶφι μάχεσθαι, Ε, 606, pro μενεαίνειν ionice; et est infin. pro imperativo: cedite, nec obfirmate animum ad pugnandum contra deos, μὴ προθυμεῖσθε. κατακτάμεναι μενεαίνων, interficere cupiens valde, Γ, 379. Ε, 436. Τ, 346, 442. Φ, 33, 140, 170. ὀϊστὸς ἐπιπτέσθαι μενεαίνων, sagitta, valde cupiens et propositum sibi habens advolare et contingere, Δ, 126, nam dulcedinis causa et ἀψύχοις προσπλάττει ὁ ποιητὴς προαιρετικὴν ὁρμὴν, et animat quasi inanima, imo et rationis plena facit. μάλα περ μενεαίνων, Ο, 617, valde quidem conans et cupiens. sic, ἐρύσασθαι μενεαίνων, extrahere e terra hastam conans, Φ, 176. ὦ φίλος, οὐδὲ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω, O amice, nec ipse sane volo detineri hic, ρ, 17, *ich wünsche es selber nicht hier aufgehalten und behalten zu werden, (I am unwilling to be detained here.)* et 185, ἐπεὶ πόλινδε ἴεναι μενεαίνεις, quia propositum tibi firmiter habes in urbem ire. εἰ δ' ἤδη μὲ αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ, si me ipsum cupitis interficere ferro, υ, 315. δὴ γὰρ μενέαινε (omisso augmento) νέεσθαι, nam sane cupiebat valde redire, ν, 30. νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν, (aor. 1.) nos quidem ambo cupidi eramus, δ, 282. κτάμεναι μενεαίνων, occidere propositum habens, κ, 295, 322. ὀρέξασθαι μενεαίνων, se extendere ad me et contingere me cupiens, λ, 391, ut complecteretur me. et 584, πιεῖν, bibere cupiens, de Tantalo. ἐρύσσεσθαι, attracturum se esse nervum super cornu alterum arcus sibi firmiter proponens, φ, 125. οὐ μὲν δή σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων, non sane te perdet, quanquam valde id cupiens irato animo, ι, 341, ubi de Neptuno adversus Ulyssem sermo est. νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες, qui Jovi irascimur amentes, Ο, 104. κτεινόμενος μενέαινε, cum interficiebatur, ira plenus erat, Π, 491, Sarpedon, coll. 486—503. ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης, Τ, 58, inquit Achilles ad Agamemnonem: contentione acriter irascebamur ob puellam. et 68, οὐ με χρὴ ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν, irasci. et 367, ὁ δὲ Τρωσὶν μενεαίνων, graviter irascens illis. Ἕκτορα ἀείκιζεν μενεαίνων, Ω, 22, indigne tractabat iratus. et 54, κωφὴν γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων, i. e. mortuum corpus. ὁ δὲ (Ποσειδῶν) ἀσπερχὲς μενέαινεν Ὀδυσῆϊ, α, 20. sic, ὁ δὲ ἐπιζαφελῶς, ζ, 330.

μενεδήϊος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) qui hostem sustinet et non fugit. est idem qui μενεπτόλεμος καὶ μενεχάρμης, ὁ. cui opponitur ὁ φυζανικός et ὁ φύξηλις. qui in acie et prælio firmus stat. οὐ γάρ σοι κραδίη μενεδήϊος, Μ, 247. καὶ γάρ τὸ πάρος μενεδήϊος ἦσθα, Ν, 228, *der im gefechte stand hällt, und nicht fliehet, (who is staunch in battle and does not run away.)* a μένω, maneo. Vide sub ὑσμίνη.

μενεπτόλεμος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) qui in pugna firmus stat, nec cedit loco: σταδαῖος ἢ σταθερὸς πολεμιστής, qui statariam pugnam firmus depugnat. sic hoc epitheto insignitur ὁ Πολυποίτης, Β, 740. Ζ, 29. Ψ, 836, 844. Λυκοφόντης, Δ, 395. Θρασυμήδης, Κ, 255. γ, 442. Τυδεΐδης, Τ, 48. μενεπτόλεμοι Περαιβοὶ, Β, 749. est a μένω, maneo firmus, non cedo: et circumlocutio ejusmodi herois est Λ, 835, ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν ἄρηα, *er hält das schärfeste gefechte mit den Trojanern im felde standhaft aus, (who stands firm in the most obstinate engagement with the Trojans.)* est oppositus ei, qui cedit aut tergum vertit. Vide sub ὑσμίνη.

μενεχάρμης, ου. ὁ. (Χάω) qui stabilis est in prœlio, et cum firma alacritate pugnat. idem dicitur μενεπτόλεμος, et μενεδήϊος: cujus oppositum est φύξηλις, δειλός. Ἱππόλοχον μενεχάρμην, ubi positum ironice, Λ, 122. et 303. Ἱππόνοον. Ἀντίλοχος, Ν, 396. Ο, 582. Ψ, 419. Κουρῆτες καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι, Ι, 525, ubi epitheton ad utrosque pertinet.

μενέχαρμος, ου. ὁ. (Χάω) idem. ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ, si quis vero est vir promtus manu, sed nimis parvum scutum humero gestat, is id deteriori viro det,

et majus scutum sibi sumat, Ξ, 376, coll. 375. Vide sub ὑσμίνη.

μενέω, vide μένω et sub εὐμενέτης.

μενοεικής, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) appetitui conveniens. a τὸ μένος, impetus, et εἴκω, similis sum, convenio. παρετίθει μενοεικέα δαῖτα, cœnam appetitui et edendi cupiditati similem, Ι, 90. et 227, πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ δαίνυσθαι, adsunt nobis ubique multa sufficientia ad epulandum. αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαῖνυ, epulum funebre his satis lautum præbebat, Ψ, 29, τὸν ἐπαρκοῦντα τῷ κατὰ φύσιν μένει. et tale epulum tunc et est ἐπήρατον. δῶρα οἴσουσι, ὄφρα ἴδηαι ὅτι σοὶ μενοεικέα δώσω, Τ, 144, appetitui pulcra et blandientia. μενοεικέα νήεον ὕλην, sufficientia accumularunt ligna, ad comburendum mortuum, Ψ, 139. et 650, σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν, dii tibi dent pro his gratiam largam. ut ergo notetur hac voce συμμετρία τὶς ἡ κατὰ τὸ ἀρκοῦν, *daran man sich begnügen lassen kann, (with which one may be satisfied.)* ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐνθήσω (in navem tuam) μενοεικέα, ε, 166, ubi masculinum adjectivi maxime respicit σῖτον καὶ οἶνον, simul tamen et τὸ ὕδωρ: et hæc omnia sufficienter. et 267, ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει (ei in navem) μενοεικέα πολλά. μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέα ἐδωδὴν, ζ, 76. αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην, venationem largam, ι, 158. καί σφιν μενοεικέα ληΐδα δῶκα, prædam animo eorum convenientem, ν, 273. et 409, ἔσθουσαι (edentes sues) βάλανον μενοεικέα. τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, ex his eligebam mihi quæ placebant et pulcra videbantur animo meo, ξ, 232. ζωὴν (ad vitam necessaria) καταφαγεῖν μενοεικέα πολλὴν, π, 429, placentia multa. δεῖπνον ἡδύ τε καὶ μενοεικὲς, υ, 391, prandium suave et lautum, coll. 392. alii derivare volunt ab εἴκω, cedo, et interpretantur, ᾧ τὸ μένος εἴκει διὰ τὸ ἀρκοῦν. sed nostra etymologia, quæ est priscorum, aptior videtur.

μενοινάω, f. ήσω. (Νέω) firmiter in animo propositum habeo, desidero cupide, conor cum constantia, cogito de aliqua re serio et defixa mente. verbum est a μένος, τὸ, aut, si mavis, a μένος νόου, vis mentis, δι' οὗ ἀΐσσει νόος εἰς ἔργον. et hinc est ἡ μενοινὴ, impetus animi ad agendum. οὔ σε φημὶ ἄπρηκτόν γε νέεσθαι ὅτι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, non puto te redituram esse infecta ea re quam animo agitas efficiendam, Ξ, 221. et 264, Ὕπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς; Somne, cur tandem tu talia in mente sua sollicite circumspicis. ubi tamen alii, aptius contextui legunt, βάλλεαί σῇσι, pro μεταβάλλεαι, versas animo. nam τὸ μενοινᾷν, h. l. vix locum habere potest. οὔ σε ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς, non sperare possem te effecturum quæ conaris, β, 275. et 285, σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται ἣν σὺ μενοινᾷς, iter non diu differetur quod tu meditaris. σοὶ δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ, ἣν σὺ μενοινᾷς, dabunt tibi iter quod cupis, δ, 480. σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σοῖσι, ζ, 180. νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι, ὥς σοι Ζεὺς τελέσειε, reditum, ut tibi optas, sic tibi perficiat Jupiter, ο, 111. οἷα μενοινᾷς ἔρδειν, qualia conaris facere, χ, 217, et ad ista οἷα pertinet præcedens ἐν τοῖσι. εἴ περ γὰρ θυμῷγε μενοινάᾳ (pro μενοινᾷ) πολεμίζειν, si proposuit sibi pugnare, Τ, 164. αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειε ὅ, ττι φρεσὶν ᾗσιν μενοινᾷ, β, 34, Jupiter ei bene vertat quod in animo habet. et 92, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ, alia destinat. sic et ν, 381. σ, 282. μενοίνα. καί οἱ πάντα γένοιτο, ὅσα φρεσὶν ᾗσιν, ρ, 355, et omnia ei fiant quæ mente sua agitat efficienda. νῦν μέν τις καὶ ἔλπεται ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ μενοινᾷ γῆμαι Πηνελόπειαν, φ, 157. ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα (pro ἐμενοίναε) ἀντιᾶν, adhuc enim pugnæ interesse conabatur, Ν, 214. κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα, λ, 531, mala enim Trojanis moliebatur, προεθυμεῖτο. μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν, nam conabatur loqui, β, 36. et 248, εἴπερ γάρ κε Ὀδυσσεὺς ἐπελθὼν μνηστῆρας ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσῃ ἐνὶ θυμῷ, cuperet et proponeret sibi in animo. μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι, Κ, 101. ὅτε τις μενοινήσειε πολλὰ, animo agitet et cogitet multa, ο, 82. et 293, ὧδε μενοινῶν, sic serio agens.

μενοινέω, (Νέω) idem. πεζοὶ δὲ μενοίνεον, ionice sine augmento imperfectum, pedites cupide conabantur, Μ, 59.

μενοινόω, (Νέω) idem μενοινώω δὲ καὶ οἶος Ἕκτορι μάχεσθαι, Ν, 79, ubi ό ob metrum est productum. nisi malis dicere, ex μενοινάω contractionem μενοινῶ esse distractam per intersertum ό, et id poëtice productum in ω.

μένος, εος τό. (Νέω) robur, vis: *die kraft, macht, stärke, (strength, force, energy.)* et fere idem quod τὸ σθένος. in specie, vis vivifica animans corpus, *die bewegende kraft des leibes, (the vital principle.)* denique et, ira vehemens, *ein trieb des zornes, (a paroxysm of anger.)* vox est a μένω, maneo et resisto firmiter. ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, incitabat robur et impetum cujusque, Ε, 470, 492. Ζ, 72. Λ, 291. Ν, 155. Ο, 500, 667. Π, 275. Θ, 15. καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τε ὀλέσειε, et omnino hic quidem robur omne perdere debuisset, i. e. mori debuisset, Θ, 358, coll. 359. οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον, Ε, 506, et hi robur manuum recta tulerunt, i. e. recta progrediebantur pugnando. οὐ γὰρ αὐτὸν ἔτι ἔφαντο (credebant) ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν, evadentem robur et manus eorum, Ζ, 502. ὅς σοῦ πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε, Η, 457, qui te multo est imbecillior robore manuum. Τρῶές γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, Ν, 105, noluerant contra stare contra vim et manus Græcorum. et in prœliis μένος est, quando miles non cedit, sed fortiter stat contra hostem, et strenue depugnat: ut manifesta sit etymologia a μένειν. et 287, οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο, tuum robur et manus vituperaverit, i. e. tuam fortitudinem constantem. et 218, αἰπὺ αὐτῷ ἔσται, κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, ἐμπρῆσαι νῆας, difficile ei

erit, vincenti robur et audaces manus eorum, incendere naves. ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησε Ζεὺς, Ξ, 73, vinculo quasi constrinxit, ne robore nostro et manibus uti possemus. μῖξαι χεῖράς τε μένος τε, Ο, 510, i. e. pugnare cominus. ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν, pro ἐνέβαλε, indidit robur pectori principis, ut nihil cederet nec metueret, Ε, 513. sic, μένος ἔμβαλεν αὐτῷ, Κ 366. Π, 529. σφῶϊν δ' ἐν γούνασι βαλῶ (pro ἐμβαλῶ, indam, ingeram) μένος, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ, Ρ, 451. *ich will eure knie und muth stärken, dass sie nicht wanken, (I will impart strength to your knees and your hearts, so that they shall not fail.)* τῷ δ' ἐνέπνευσε μένος Ἀθήνη, inspiravit ei robur, i. e. fortitudinem non cedentem, Κ, 482. sic, Φοῖβος, Ο, 60, 262, nam robur animi oritur ex consilio bono et firmo; et est simul divinum munus; resistitque omni φόβῳ. sic et Υ, 110, ἐνέπνευσε, sc. Ἀπόλλων, ποιμένι λαῶν, robustum eum fecit. χαλκὸς γὰρ ἀφείλετο μένος, ferrum enim iis (agnis in re sacra mactatis) abstulerat vires vitales, Γ, 294. τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε, Ε, 296, Θ, 123, 315, ejus ibi soluta est anima et vis vivifica. sic, τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος, Ρ, 298, *seine kraft wurde aufgelöset, (his strength failed,)* i. e. moribundum vires omnes deficiebant. καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα, Ζ, 27, eorum solvit robur et splendidos artus. αὐτῷ αὖθι (ei ibi) λῦσε μένος, Π, 332. et 621, πάντων ἀνθρώπων σβέσαι μένος, omnium robur extinguere; quæ est optima περίφρασις θανάτου ψυχροῦ. σὸν ἐγὼ λύσω μένος, tuum robur forte solvam, Ρ, 29, coll. 30. πῆ δή σοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες, quo tibi vadit robur et constantia, Ε, 472, coll. 470. Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος, Η, 38, incitemus ejus forte robur. πρόφερε (profer, progredi fac) κρατερὸν μένος, Κ, 479, coll. 480. ἀμφοτέρω (ambos) ἔπλησεν μένεος κρατεροῖο, Ν, 60. ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν, Ε, 254, adhuc mihi vires integræ sunt, et fortitudo cedere nescia. ὣς Ἕκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει, Χ, 96, sic Hector, inexstinctum habens robur, non recedebat: et vides ibi oppositionem. ἐνῆκε δέ οἱ (indiditque ei) μένος ἠΰ, Υ, 80, pulcrum robur. Πατρόκλου ποθέων (Achilles) ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ, Ω, 6. ponitur et de rebus inanimis: de hasta. ἔνθα ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης, Π, 613. Ρ, 529, hasta gravis amisit vim suam: ex quibus duobus locis etiam eadem verba explicari possunt, Ν, 444, nisi ibi ἀφίει active est intelligendum, emisit robur ejus, sc. occisi hominis, hasta valida. conf. ἀφίημι. δεινὸν πυρὸς μένος αἰθομένου ἀποπνείουσα, sc. ἡ χίμαιρα, terribile robur ardentis ignis spirans, Ζ, 182. Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει χαλκῷ δηϊόων, Ρ, 565, habet horrendam vim ignis, nec cessat ferro cædere. ἐνῆκε δὲ (et immisit, rogo sc.) πυρὸς μένος σιδήρεον, invictum robur ignis, Ψ, 177. et 238, ὁππόσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, quantum obtinuit vis ignis. et 190, μένος ἠελίοιο, vis solis. ποταμῶν μένος, fluviorum vim, εἰσαγαγόντες, inducentes, Μ, 18. εὕδει μένος Βορέου καὶ ἄλλων ἀνέμων, Ε, 524. et de animalibus brutis, ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες, muli validum robur adhibentes, Ρ, 742, *die ihre starke kraft dranstrecken, (who exert their strength upon it.)* et 476, ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε, immortalium equorum habere domationemque et robur. et 456, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ. ὀφέλλετο (augebatur) γὰρ μένος ἡν ἵππου, Ψ, 524. κούρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἡμιόνοιϊν, η, 2. ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι (viro enim delassato) μένος μέγα (quod neutrum est adverbialiter, pro, λίαν) οἶνος ἀέξει, Ζ, 261, dat ei multum roboris. Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, non cessare sivit robur suum magnum, Ν, 424. τόφρα αὐτῷ ἔγειρε (excita et sustenta ei) μένος μέγα, Ο, 232. et 594, ὅς σφισιν αἰὲν ἔγειρε, qui eis excitare solet. δὴ τότε μὲν τρὶς τόσον ἕλεν μένος, ter tantum robur et fortitudo invasit eum, Ε, 136. et 516, καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα, et robur nobile habentem. τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, eorum robur semper nimia vi præditum, Ν, 634. οὐ πορδάλιος τόσον μένος, Ρ, 20. et 156, εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη ἄτρομον. μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε, Τ, 37, nam ἡ παραίνεσις, ἀνδρίζεσθαι τοὺς εὖ πεφυκότας ἐρεθίζει. μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου, ira effera implevit sibi animum, Χ, 312. sic, Α, 103, μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο, valde ira repletum erat pectus. et 207, ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τεὸν μένος, tuam iram impetuosam. et 282, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. ἀλλ' ἔτι μᾶλλον πιμπλάνεται μένεος, Ι, 675, coll. 674, magis etiam impletur ira. θυμοβόρου ἔριδος μένει, Η, 210, vitam vorantis contentionis robore; quæ est circumlocutio pugnæ martiæ. καὶ μένος οὐ τόσον ἦ ἐν στήθεσιν ἐμοῖς, et impetus pugnandi non tantus sit in pectore meo, Τ, 202, ubi notat θυμὸν (iram) ἀκμάζοντα ἄρτι μάλιστα ἐν τῷ ἥρωϊ. ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμὸν, postquam impetus occupavit animum; et sermo est de equis, Ψ, 468, i. e. ἐπεὶ προθυμήθησαν, ἢ καὶ ἐθυμώθησαν, αἱ ἵπποι. οὐκ Ἀχαιοὶ ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν, robur suum intrepidum recta in eos (Trojanos) intulerunt, Π, 602, nam μένος est ἀλκὴ μὴ νεύουσα, fortitudo non nutans et recedens, et oppositum hujus est, ὑποχωρεῖν, coll. Χ, 96. nam μένος de eo proprie dicitur, qui firmiter manet adversarium suum, a μένω. τὰ δ' οὐ μένος ἁμὸν ἐρύξει, quæ non arcebunt robur et impetum meum, Θ, 178, et sermo est de muro. οὐδέ τίς οἱ δύναται (κατὰ) μένος ἰσοφαρίζειν, par esse robore et constantia pugnandi, Ζ, 101, *keiner kömmet ihm an stärke gleich, (none equals him in strength.)* νὺξ διακρινεῖ μένος ἀνδρῶν, Β, 387, nox dirimet pugnam, nam hæc est μένος ἀνδρῶν in sensu proprio. Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, Η, 309, effugientem Ajacis pugnam et manus. ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται, i. e. dimicant et decernunt ferro, Σ, 264, conf. δατέομαι. φθίσει σε τὸ σὸν μένος, tua fortitudo perdet te, Ζ, 407. οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, suum robur et impetum, Φ, 305. τὸ ὃν (κατὰ) μένος οὐδενὶ εἴκων, Χ, 459, sua for

titudine intrepida nemini cedebat, coll. 457. cum genitivo ponitur *μένος* sicut *ἶς*, ut notet ipsum virum fortem et intrepidum: *ὀδύναι ἔδυνον μένος* Ἀτρείδου, i. e. Ἀτρείδην, Λ, 268, 272. *μένος* Ἕκτορος (i. e. Ἕκτωρ) *ἔπεσε χαμαὶ*, Ξ, 418. Ἐχεκλῆος *κρατερὸν μένος*, i. e. ὁ Ἐχεκλῆς, Π, 189. sic, Λεοντῆος, i. e. ὁ Λεοντεὺς, Ψ, 837. sic, *μένεα ἀνδρῶν*, pro *ἄνδρας ἰφθίμους*, Δ, 447. Θ, 61. δ, 363, viri etiam ipsi. *ἱερὸν μένος* Ἀλκινόοιο, i. e. sacer rex Alcinous, η, 167, 178. θ, 2, 385, 421, 423. ν, 20, 24, 49, 64. *μένος* Ἡφαίστου, i. e. ὁ Ἥφαιστος, θ, 359. *ἱερὸν μένος* Ἀντινόοιο, i. e. ὁ Ἀντίνοος, ob nobilitatem, σ, 34. *μένος πατρώϊον ἄτρομον*, fortitudinem paternam imperterritam, E, 125. et 892, *μητρός σοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν*, Ἥρης, inquit Jupiter ad Martem; impetus et robur. et apte, nam Ἥρη physice est aër inferior, qui valide commotus magnam vim habet; sic et pugna commissa, quæ est ὁ Ἄρης. simul fœmineam mentem impetuosam pingit poëta: *du hast deiner mutter heftigen unerträglichen sinn und kopf der nicht nachgeben will, (thou hast thy mother's fierce intolerable temper and mind that will not give way.)* *οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι*, mea fortitudc, Θ, 450. *δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει* (meæ fortitudini et robori) *ἀντιῶσι*, occurrunt, Φ, 151. et 431, *ἐμῷ μένει ἀντιόωσα*, occurrens meo robori. sic et Z, 127, *δυστήνων παῖδες*, i. e. *δύστηνοι*, infelices. *τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος* Ἄρης, E, 563. Τρώεσσιν Ὀλύμπιος *ἐνῶρσε μένος*, Θ, 335, quibus locis de fortitudine militari sermo est. semper ergo meminerimus notionis primæ et etymologicæ hujus nominis: sic nunquam errabimus. nam aptissime transfert poëta, quando transfert. *μένος ὀτρύνοντες* Ἀχαιῶν, M, 266, ambo Ajaces, ut boni imperatores. *καί μοι μένος ὦρορε*, fortitudo mea excitata est, N, 78. *μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου*, excitavit, P, 423. et 503, Ἕκτορα *οὐ μένεος σχήσεσθαι ὀΐω*, cohibiturum eum esse fortitudinem suam. sic alio sensu: *οὐκ ἐφάμην* (non putabam) Ἀχαιοὺς *σχήσειν* (sustenturos esse) *ἡμέτερον μένος καὶ χεῖρας*, M, 166. sic P, 638, Ἕκτορος *μένος καὶ χεῖρας σχήσεσθαι αὐτούς*. *μὴ μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι*, ne obliviscar roboris mei, Z, 265. *κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ σίτου καὶ οἴνοιο, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκὴ*, I, 702, nam somnus, cibus et vinum, dant viro novum robur: hinc et *ἕωθεν* (mane) ante opus *ἐδείπνουν οἱ παλαιοί*. Διομήδεϊ Ἀθήνη *δῶκε μένος καὶ θάρσος*, E, 2, *μένος κατὰ σῶμα, θάρσος κατὰ ψυχὴν, ἐπαυξάνουσα* Ἀθήνη (i. e. prudens consilium et propositum ipsius herois) *τὰ αὐτῷ ἔμφυτα*. et his duobus, (addita prudentia tertia) perficitur *ὁ ὄντως ἀνδρεῖος: δυνάμει, καὶ θάρσει, καὶ συνέσει*. conf. *θάρσος*. Ἀργείων *μινύθει μένος*, ὁ Ζεὺς, minuit, O, 493. *εὖτε ἂν θεὸς ἐμπνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν*, T, 159, ut immoti utrique stent contra. *ὅς* (Ζεὺς) *μοι ἐπῶρσε μένος καὶ γυῖα*, Υ, 93. et 172, *ἰθὺς φέρεται μένει*, i. e. *δυνάμει*, robore, et sermo est de leone. et 174, Ἀχιλῆα *ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ*. *μένος δέ οἱ ἐνέθηκε φρεσὶ* Ξάνθος, Φ, 145. et 340, *μὴ ἀπόπαυε τεὸν μένος*, ne cessare fac robur tuum. et 383, *ἐπεὶ* Ξάνθοιο *δάμη μένος*, cum ejus impetus esset suppressus. et 411, *ὅτι μοὶ* (*κατὰ*) *μένος ἀντιφερίζεις*, quod mihi robore tuo te opponis. sic et 488. et 482, *χαλεπή σοι ἐγὼ, μένος ἀντιφέρεσθαι*, difficilis tibi ego, robore tuo te mihi opponi. *ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος καὶ γοῦνα*, X, 204. et 282, *ὄφρα, σὲ ὑποδείσας*, (timens te) *μένεός τ' ἀλκῆς τε λάθωμαι*, ut obliviscerer fortitudinis meæ. et 346, *αἴ με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη*, utinam me ira mea incitaret. *μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν*, impetum fortem indidit equis, scutica percussis, Ψ, 390. et 400, Ἀθήνη, i. e. dexteritas aurigæ. *αἰνῶς γὰρ αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει*, Ω, 198, impetus animi mei, et immotum propositum. et 442, *ἐνέπνευσε ἵπποις καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ*, sc. scutica. et 792, *πυρὸς μένος ὅσον ἐπέσχε*. *μένεα πνείοντες* Ἄβαντες, robur et fortitudinem intrepidam spirantes, de viris fortibus, B, 536. sic, Ἀχαιοὶ, Γ, 8. Λ, 508. et Ἀχαιοὺς *πνείοντας*, Ω, 364. *αἰὲν ἀλιτρὸς ἐμῶν μενέων ἀπερωεὺς*, semper iniquus propositorum meorum impeditor, Θ, 361, i. e. *κωλυτὴς τῶν ἐμῶν προθυμιῶν*. nam *τὸ μένος* sæpe et ex perf. m. *μέμονα* notionem adsciscit. *ὄφρα* (ut) *οἱ μένος ἐνθείω φρεσὶ*, constantiam et robur ei indam in pectore, α, 89, inquit Minerva. et 321, *αὐτῷ ἐνέθηκε μένος καὶ θάρσος*, Telemacho Minerva, i. e. deliberatio ipsius prudens. *μένος ἄσχετε*, β, 85, i. e. *κατὰ μένος*, qui consilia et proposita sibi, in potestate sua non habet; vel, qui vi et robore nimio abutitur. sic et 303. ρ, 406. sic, *ἄσχετοι*, γ, 104. *ἄσχετος* Κύκλωψ, υ, 19. *εἰ δή σοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται* (instillatum est) *μένος ἠΰ*, β, 271, tui patris robur et constantia animi, vis ejus bona. *ἔλυσεν δὲ βοὸς μένος*, bovis robur solvit, cum percuteret eum mactans, γ, 450. *μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι ἐπίμπλαντο*, δ, 661, ira. *ἀνέμων μένος*, vis et robur ventorum, ε, 478. τ, 440, *ὅπη* (ubi) *κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει*, meam iram et robur evitet, ι, 457. *δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο*, i. e. *ἰδίψα*, sitiebat valde ob vim æstus solaris, κ, 160. *πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο*, λ, 219. et 269, Ἀμφιτρύωνος *υἱὸς* (*κατὰ*) *μένος* (fortitudine et viribus) *αἰὲν ἀτειρὴς*, indomitus, Hercules. et 501, *τινὶ στύξαιμι* (reprimerem) *μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους*, fortitudinem suam. et 514, *τὸ ὃν* (*κατὰ*) *μένος* (fortitudine bellica sua) *οὐδενὶ εἴκων*. et 561, *δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμὸν*, ubi notat iram firmam. *πέρι σοι μένος*, robur et constantia tibi abundans est, μ, 279. *αὐτὴ* (O Minerva) *παράστηθί μοι, μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα*, indens, ν, 387, precatur Ulysses. *ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ*, obsequentes proposito suo et libidini animi sui, ξ, 262, i. e. *ἰδίᾳ δύναμει*, facientes id quod poterant, non curantes an esset justum. sic, ρ, 431. ω, 182, robur suum pro regula agendi habentes. *ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν μένος κρίνηται* Ἄρηος, π, 69, i. e. *ὅτε πολεμοῦμεν*, quando pugnamus, et ferro decernimus. conf. *κρίνω*. *οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, οὐκ ἐπιεικτὸν*, τ, 493, inquit prudens nutrix ad Ulyssem: nosti, quale meum robur animi adhuc firmum,

et quod non subduxit se mihi. et mens est: scis, quod ea, quæ semel proposui mihi agenda, firma sint et invariabilia. conf. ἐπιεικτός. ἔτι μοὶ μένος ἔμπεδόν ἐστιν, adhuc robur meum est incolume, φ, 426. οὐκ ἔτι σοὶ, Ὀδυσεῦ, μένος ἔμπεδον, οὐδέ τις ἀλκὴ, χ, 226. et 203, ἔνθα μένος πνείοντες ἐφίστασαν, ibi stabant, robur et fortitudinem spirantes. ἀνὰ ῥῖνάς τε οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψε, ω, 318, per naresque ei jam acer impetus, acris vis spiritus, prorupit: nam diutius continere se non poterat, quin aperiret se patri suo. notatur per δριμὺ μένος humiditas illa acris, quæ superne in naribus sentitur, quando ex magna misericordia aut adfectu tenero, ad fletum cogimur: et προτύψαι est, *hervor dringen mit gewalt, (to push on with impetuosity.)* et 519, ἔμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνη, i. e. μεγάλην ἰσχὺν καὶ ἀλκὴν, magnam fortitudinem. est sæpe, ut vidimus, consilium, consilium et propositum roboris plenum et firmissimum; quæ notio maxime ex σ, 493, apparet.

μέντοι, vide sub μέν.

μένω, f. νῶ. (Νέω) non nuto, non cedo, firmus maneo, exspecto immotus. it. non moveo me, non procedo, non progredior, quiesco. est ex μὴ, non, et νεύω, nuto, compositum verbum: et quia υ, est littera epenthetica, hinc in derivatis rursus extrudi potest. imo simpliciter ex μὴ, non, et νέω, vado, fluctuo, moveo. αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, ἦε θέω μετά σε αὖτις; ibi maneo apud illos, an curro ad te retro? K, 62, ubi præsens est loco futuri. et 65, αὖθι μένειν, ibi manere, sc. te jubeo; et infin. est loco imperativi. ὄφρα τέως αὐτός τε μένω, καὶ λαὸν ἐρύκω, Ω, 658, ut tamdiu et ipse cessem nec me commoveam, et exercitum contineam a pugnando. et ibi hoc verbum in primo significatu. ἐν δήμῳ μένει, in civitate manet, nec ex ea fugere debet, I, 630. ἦ μένει, εἰσόκε, an cessat et quietus sedet, donec, Λ, 665. Ἀχιλλεὺς ἐπὶ νηυσὶ μένει, κεχολωμένος ἦτορ, apud naves in castris sedet, nec commovet se, Ξ, 367, et sic circumscribitur ἡ μῆνις, quæ est ὁ μένων χόλος. πέτρη μένει ἀνέμους, petra sustinet ventos, nec ab iis movetur, O, 620. et 622, ὣς Δαναοὶ Τρῶας ἔμενον. sic et P, 434, ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, sicut columna lapidea stat firma. et 436, ὣς ἔμενον, sic stabant immoti. οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, Λ, 418, illi vero urgent tamen, nec absistunt. ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι, nam alii intus remanent, X, 237. ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθεῖν, Δ, 247, an sedetis, donec prope accedant ad naves. ἀλλὰ ἔμενον νεφέλῃσιν ἐοικότες καιρῷ νηνεμίης, stabant nubibus similes quando ventus nullus est, E, 522. et 527, ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον (sustinebant) ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο. ἀλλ' ἔμενε (adversus firmiter stabat, nec fugiebat) ὡς σῦς, ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἀνδρῶν, N, 471, 472. et 476, ὣς μένεν Ἰδομενεύς. et 836, Ἀργεῖοι οὐκ ἐλάθοντο ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους. sic ab hoc verbo est ἡ μονὴ, cujus oppositum est ἐλάθοντο. Ἀχαιοὶ Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, stabant firmiter, O, 406, contra eos. et 599, τὸ γὰρ μένε Ζεὺς, hoc exspectabat. et 709, οὐ τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδ' ἀκόντων, non eminus exspectabant impetus arcuum et jaculorum. οὐδὲ ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλὰ ἐφοβήθησαν πάντες, Π, 659. sic τῷ μένειν opponitur τὸ φεύγειν. ἔμεινε ἀπροτίμαστος, habitavit intacta, T, 263, de Briseide apud Agamemnonem. ὁ δέ μιν μένε, Υ, 480, ille vero eum stans exspectavit, nam non poterat fugere. Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν, Φ, 571, eum conversus exspectabat stans. οὔποτε ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, nunquam in multitudine virorum manebat, X, 458, ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, procurrebat. οὔτε δύω Αἴαντες μενέτην, stabant contra hostes, sed recipiebant se, Θ, 79, *sie hielten auch nicht stand, (they did not stand firm.)* δοιὼ δ' Ἀτρεΐδαι μενέτην, remanebant, T, 310. οἵπερ ἐν ἀγῶνι νεῶν μένεσκον, ionice pro ἔμενον, T, 42, qui in loco navium subductarum manere solebant; quorum species sunt, gubernatores navium, et cibariorum præparatores, etc. ii subsistebant in castris, quando exercitus exiret vel conveniret. μενέω (pro μενῶ) καὶ τλήσομαι, Λ, 317, *ich will stand halten und aushalten, (I will stand firm;)* et utrumque fere est idem. ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι, Π, 239, manebo in castris. δύντα ἐς ἠέλιον μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης, T, 308. ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο ἥμενος, sedebo in cacumine, Υ, 22. ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω καὶ ἵπποι, Ψ, 279. ἄλλοι μενέουσι, pro μενοῦσι, manebunt hic, nec movebunt se hinc, I, 45. Ἀχαιοὶ οὐ, non sustinebunt, sed fugient, M, 79. Τρῶες δέ κατὰ μόθον οὐ, in pugna non stabunt, Φ, 310. οὐ φημὶ Ἕκτορα μενέειν, pro μενεῖν, non opinor Hectorem staturum esse, Ξ, 375. et hæc distractio circumflexi est Ionica. ὅς ἐμὸν ἔγχος ἔμεινας, qui meam hastam exspectas, i. e. qui contra me stare vis, Z, 126. Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, E, 571, non stetit contra, sed cessit. τὸ μὲν ἥμισυ αὐτοῦ μεῖνε, et dimidia pars ibi, in scuto, hæsit, N, 564. ὁ μὲν αὐτόθι, Ξ, 119, is ibi habitavit et vixit. et 286, ἔνθα μὲν Ὕπνος ἔμεινε, ibi is sedit, in arbore illa præalta; ἧστο. Ἀντίλοχος δ' οὐ μεῖνε, O, 585, non stetit contra, sed recepit se. et 656, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν ἀθρόοι, ibi ad tabernacula restiterunt frequentes. ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν, Λ, 722, ι, 151, 306, 436. μ, 7. οὐκ ἂν δὴ μείνειας αὐτὸν; Γ, 52, *hättest du nicht stand gegen in halten können? (couldst thou not make head against him?)* coll. 36, 37, 30—35. τλῆτε φίλοι καὶ μείνατε, *haltet aus und stehet feste, (be firm and make a stout resistance,)* B, 299, nec vacillate animo, ne fugite hinc. αἴ κε ἐμὸν ἔγχος μείνῃ, Θ, 536, si forte sustinuerit hastam meam accedentem ad se, i. e. si steterit contra me, nec cesserit. οὐδέ τις ἔτλη μεῖναι ἐπερχόμενον, A, 535, ubi sermo est de diis, accedente in concilium eorum Jove: nemo sustinebat sedere cum ille accederet, sed omnes consurgebant ei obviam. docet ergo poëta, quomodo erga superiores sit agendum. et sicut h. l. de sedendo sermo est, sic de firmiter stando, X, 252, coll. 253. αἴκε ταλάσσῃς μεῖναι ἐμὸν δόρυ, N, 830. sic, ἐμὲ ἐπιόν-

τα, O, 165. ἐν μάχῃ ὁμοκλὴν, Π, 147, sustinere firmiter clamores et impetus. ἔτι ἀλλήλους, se invicem exspectare, Φ, 609. Ἕκτορα δ' αὐτοῦ (ibi) μεῖναι ὀλοὴ μοῖρα ἐπέδησεν, X, 5, *sein schicksal verblendete in, dass er da blieb, (infatuated by fate, he remained.)* εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, quamdiu spiritus in pectore meo habitabit, I, 606. K, 90, i. e. ἕως ἂν ζῶ ὑγιῶς. ἢ κε μένῃ, sive maneat hic, I, 698, coll. 697, et 615, φρασόμεθα, ἤ κε νεώμεθα ἐφ' ἡμέτερα ἤ κε μένωμεν. ὡς δὲ δράκων ἄνδρα μένῃσι, pro μένῃ, X, 93, non fugit hominem, sed firmus sedet. ὄφρα ἔμπεδον αὖθι μένοιεν νοστήσαντα ἄνακτα, N, 37, ubi sermo est de equis alligatis, ne abire possent absente domino suo. ἀλλὰ μένε (exspecta hic, nec abi) ὄφρα σοὶ οἶνον ἐνείκω, Z, 258. sic, ὄφρα ἀπώσομεν, Θ, 96. ἠὲ μένε, ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι, aut sta, aut te adsequar hasta jacta, K, 370. μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ, maneat in tertia sua parte, nec extra eam evagetur, O, 195. παρὰ ἡμῖν ταγοὶ (duces) μενόντων, pro μενέτωσαν, attice, Ψ, 160. et 674, κηδεμόνες δέ οἱ αὖθι μενόντων, curatores funeris ejus hic manento adsidue. οὔ σε ἔγωγε λίσσομαι, ἕνεκα ἐμοῦ μένειν, A, 174, mei causa hic manere, coll. 169. αἰσχρόν τοι, turpe sane, δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι, B, 298, diu hic sedere, et deinde inanem redire. οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις μενέμεν, ionice pro μένειν, E, 486, nec aliis militibus hortator es, stare fortiter contra hostes. αὖθι μένειν, ibi manere, sc. te jubeo, K, 65, infin. pro imperativo; coll. 62. et 410, ἢ μεμάασιν αὖθι μένειν, an in animo habeant, ibi manere per noctem. sic, αὖθι μένειν, ut ego ibi manerem, in urbe, nec exirem ad te, X, 241. et 384, ἠὲ μένειν μεμάασι, καὶ Ἕκτορος οὐκ ἔτι ἐόντος, an audeant contra resistere, licet Hector mortuus sit. et 137, οὐδ' ἔτι ἔτλη αὖθι μένειν, ibi contra stare, et depugnare. αὖθι μένων, ibi desidens, nec se promovens inde, A, 492. alio sensu est, Γ, 291, hic resistens, nec discedens. ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο, B, 292, unum mensem degens procul ab uxore sua. ὁ δ' ὄπισθε μένων, a tergo meo manens ille et reses, ἀργῶν, cum ego procul irem in expeditiones, I, 332. et 412, εἰ μέν κ' αὖθι μένων ἀμφιμάχωμαι πόλιν, si hic constanter manens pugnaverim circa urbem. et 427, παρὰ ἄμμι, apud nos remanens, nec revertens. μερμήριζε, μένων ὅ,τι κύντερον ἕρδοι, K, 503, cogitabat, quidnam audacius etiam faceret, nondum recedens, sed urgens rem præsentem. ὁ τῷ πολέμιζε μένων, O, 539, is contra eum pugnabat perseverans et non cessans. πολλὰ μένων ἐπετέλλετο ἰόντι, Π, 838, domi manens multum præcipiebat proficiscenti. ὡς ὥρμαινε μένων, Φ, 64, sic cogitabat stans eo in loco. sic et X, 131, *stehen bleibend, (standing still.)* ἵνα αὐτοῦ (ibi) μένων τέρποιτο, ut manens in sedibus suis delectaretur otii bonis, Ψ, 298. ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι, I, 318. ubi ὁ μένων εὐφήμως et leniter dicitur, qui re vera est ὁ λειποτάκτης, δειλὸς, qui in castris sedet, quando reliquus exercitus in aciem procedit: *der weit davon und zurücke bleibet, der nicht sich aufmachet, nicht von seinem orte sich rühret, (who stays behind; does not move from the spot.)* πολλὰ κραδίη πόρφυρε μένοντι, Φ, 551, multa animus agitabat secum, cum staret ibi, nec procederet. ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα, procul a pugna remanentem, Σ, 64, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν, quieti et non moventes se, stabant, Δ, 333, ubi conf. πύργος. nam sensus ibi est: exspectabant, quando alia cohors Græcorum impetum faceret in Trojanos, et sic etiam ipsi possent initium pugnandi facere, imitantes nimirum veteranam illam cohortem, cum ipsi essent tirones, recens adducti in castra. ergo est pro, ἀναμένοντες. confer et ἀϋτή. μαχησόμεθα, αὖθι μένοντες, Z, 84, pugnabimus, hic resistentes. παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, Θ, 345, apud naves continebantur, inclusi et nihil procedere audentes: vel potius, resistentes, et non fugientes. sic et παρὰ ὄχεσφιν, apud currus, O, 3, et 367, παρὰ νηυσί. παρ' ἀλλήλοισι, P, 721. στέωμεν (pro στῶμεν) καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες, Λ, 348, stemus et defendamus sustinentes. sic et X, 231. εἵατο αὖθι μένοντες, sedebant ibi, Ψ, 128, nec discedebant. δύω φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε, duo viri constanter sibi adsistentes, E, 572, coll. 571, sc. adversus hostes. *præter. perf. med.* μέμονα notat, firmiter statuo, confido, audeo promtus sum, adsum, constitui, in animo ha, beo: ut firmum aliquod propositum, nec cedens difficultatibus, exprimat: *ich habe trieb, (I am determined.)* καὶ μέμονα αὐτὸς ἀνδρὶ μαχέσασθαι, E, 482, promtus sum et ipse pugnare cum viro. πῶς μέμονας πόλεμον καταπαύσειν, quomodo constituisti, H, 36, *wie hast du dir vorgenommen das gefechte zu enden, (how dost thou purpose to terminate the fight.)* ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε καὶ ὀψέ περ υἷας Ἀχαιῶν τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ, I, 247, inquit Ulysses legatus ad Achillem: sed surge, siquidem sustines, etsi sero tandem, Achæos adflictos liberare a tumultu Trojanorum; *wenn du je willens bist, (if thou ever intendest.)* πῇ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον, qua parte constituisti apud te, aciem intrare et exercitum, N, 307. οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν καταλείψειν, sic igitur constituis Trojam post te salvam relinquere; inquit Ulysses ad Agamemnonem, de reditu in Græciam consilia agitantem, Ξ, 88. πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας ἀντὶ ἐμοῦ στήσασθαι, Φ, 481, quomodo tu nunc ausa es contra me stare. ποσσῆμαρ μέμονας κτερεΐζειν Ἕκτορα δῖον, quot dies cogitas justa facere Hectori, Ω, 657. οὔ ῥα ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι, M, 304, de leone, qui tamen non, periculo nullo facto, abigi vult a stabulo pastoritio, *ist nicht willens, kann es nicht übers herz bringen, (is not inclined, cannot prevail on himself.)* διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν, Π, 435, dupliciter ego in animo constitutum et deliberatum habeo, *ein doppeltes anliegen, (a two-fold resolution.)* ἕλκειν μέμονεν, ad se trahere cupit, et constituit, Σ, 176, nam notat cupiditatem, quando animus quasi fixus est firmiter in aliqua re. ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν

δ' ὅγε ἶσα θεοῖσιν, Φ, 315, qui Achilles nunc sane superat, et proponit sibi æqualia diis, i. e. potentissima: et est ea descriptio τοῦ θαρσοῦντος, siquidem θάρσος est τὸ ἐκ θεοῦ ἔπαρμα, *ein von Gott erhabener muth, (courage inspired by God.)* idem est μενοινᾶν ἐκ θεοῦ. πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα μητέρα ἐμὴν γαμεῖν, ο, 520, maxime in animo habet se ducturum esse matrem meam. κύων ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι, canis latrat, et firmus adest ad pugnandum, υ, 15. ἠὲ μένω παρὰ παιδὶ, an maneam apud filium, τ, 525, nec abeam ab eo in domum alienam. sic, λ, 177, 180. π, 33, 37. ἐνθάδε δηρὸν μένει, hic diu hæret, θ, 33. ἔντοσθεν (λιμένος) ἄνευ δεσμοῦ μένουσι νῆες, sine vinculo firmæ stant naves, ι, 100, nam μένειν etiam apud Græcos notat, quod Romanis, manere, ut designet diversorium nocturnum, *eine herberge, (a lodging.)* ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον (ἔμενον) ἔμπεδον, apud Calypso mansi per septennium, η, 259, *hielt da aus, (staid there.)* sic, λ, 627, αὐτοῦ, ibi, in eo loco, firmus stetissem; sicut et 629, ἴδον, vidissem: et apodosis est 631, sed prius congregabatur —, et ego timebam —: igitur 635. ἑπτάετες αὐτόθι, ξ, 285, *da blieb ich sieben jahre, (I staid there seven years.)* οἴη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε, ζ, 139, coll. 141, στῆ ἀντασχομένη. hinc est τὸ μένος, robur quod non cedit, constantia. οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν οὔτ' ἐν ὁμίλῳ, λ, 513, nunquam inter multitudinem et in acie ordinata restitabat, sed multum procurrebat. ἔμενε ἀσφαλέως, ρ, 235, ubi sermo est de viro, qui impellitur ut cadat, sed qui firmus stat. ἐν πείσῃ κραδίη μένε, animus persuaderi sibi sinebat, υ, 23, *es liess sich halten, (suffered itself to be persuaded, relented.)* πᾶσαν ἠοίην μένομεν, δ, 447, totum antemeridianum tempus tolerabamus id firmiter. ἀλεξόμενοι μένομεν πλέονας, defendentes sustinebamus plures, ι, 57, coll. 59. et 232, μένομέν τέ μιν ἔνδον, exspectabamus eum intus. ἔμενον δὲ ἕσπερον ἐπελθεῖν, α, 422. σ, 304. δ, 786, *erwarteten den abend, (waited the approach of evening.)* et 847, τῇ τόνγε μένον λοχόωντες, ibi eum insidiantes exspectabant. εἵματα ἔμενον τερσῆναι, ζ, 98, *sie warteten dass die wäsche trocken werde, (they waited till the clothes which had been washed should dry.)* θεαὶ μένον οἴκοι, θ, 324, deæ remanebant domi, nec prodibant. ἔνθα νῆες μένον, stabant, ι, 544. δυώδεκα ἤματα Ἀχαιοὶ, τ, 199. ἔνθα ἔμενε, ibi exspectabat, ν, 161, *da erwartete er es, (there he awaited it.)* τόφρα αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι, ε, 362, tamdiu hic sedebo. αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω, π, 132, ast ego hic manebo te. μενέεις δὲ σὺ, ἔνθα περ ἄλλοι, κ, 285, nam et tu manebis ubi et alii sunt. et 53, ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα, sustinui, *ich hielte aus, (I endured.)* μῆνα γὰρ οἶον ἔμεινα, unum mensem domi sedi, ξ, 244. τὸ μὲν (una pars) αὐτόθι μεῖνε, pro ἔμεινε, ibi firma hærebat, δ, 508. et 733, ἢ κεν ἔμεινε, aut sane domi mansisset. τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μεῖναν, ω, 463, alii illic (in urbe) conferti remanebant; et sequens versus 464, pertinet ad 462, nam erat divisa jam civitas in duas partes, et major pars erat contra Ulyssem. ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι (infin. pro imperativo μεῖνον) χρόνον, præstolare aliquamdiu, ζ, 295, coll. 298, ἀλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, sed ut, qui appulerunt navem, sedeant ibi aliquamdiu, ι, 138. αἴθε ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν, ν, 204. οὐδέ τις ἔτλη μεῖναι ἐναντίβιον, stare contra, ξ, 270, coll. 269, in opp. ad fugam. μεῖναί τε κελεύοι αὐτοῦ, an jubeat eum hic manere, ο, 304. et 345, μεῖναί τέ με κεῖνον ἄνωγας, et me illum exspectare jubes. sic, ρ, 570, 582, *warten, (to wait.)* ὄφρα ἔμπεδον αὖθι μένοιεν, θ, 275, utpote δεσμηθέντες. ἀλλὰ μένε (imperativus) αὖθι, ἐπὶ σοῖσι καθήμενος, β, 369, mane hic apud tuos. ἤτοι μὲν σὺ μένε αὐτοῦ (hic) τῷδε ἐνὶ χώρῳ, κ, 271. sic, μένε, exspecta, ο, 51, 75, et hoc μένε est repetendum initio versus 81. et 334. οἱ δ' ἄλλοι μένετε αὐτοῦ (manete hic) ἀολλέες, γ, 428. παρὰ νηΐ μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι, navem custodire, ι, 194. κ, 444. ξ, 260, ubi est pluralis, νήεσσι. οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ, non amplius ea sum ætate, ut ruri possim habitare et opus facere, ρ, 20. ἐβούλοντο μετὰ Λωτοφάγοις μενέμεν, ionice pro μένειν, ι, 97. οὔτις νέμεσις μενέμεν τε ἦν, υ, 330, exspectare Ulyssem. ἐνθάδε αὖθι μένων, σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις, hic isthic manens, mecum hanc domum custodires, ε, 208, inquit Calypso ad Ulyssem. sic, αὖθι μένων, η, 314, hic manens; inquit Alcinous ad eundem. et 315, αἴκε ἐθέλων γε μένοις, si sponte remanere velis apud me: nam nemo coget te invitum. αὖθι μένοντα βουσὶν ἐπὶ καθήμενον, υ, 221, 220. μένοντές με, exspectantes me, α, 304. μένοντες αὖθι, manentes ibi, γ, 155. παρὰ ἀλλήλοισι μένοντε, ε, 227, Ulysses et Calypso per eam noctem; ut ergo μένειν, ut Romanorum *manere*, sæpe sit, pernoctare, diversari per noctem. μένοντες, per noctem manentes hic, nec navigantes ulterius, μ, 292. et 373, μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες, magnum facinus commiserunt diversantes ibi, *bey irem herbergen alda, (during their stay there.)* αὖθι, hic habitantes perpetuo, ν, 44. ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες, apud nos hic manentes, ο, 454. ὄπισθε, ρ, 201, remanentes, cum alii abiissent. παρὰ σταθμοῖσι μένοντε, apud postes januæ exspectantes et stantes, χ, 181, duo viri. παρ' ἀλλήλοισι μένοντε ἥβης ταρπῆναι, ψ, 211, de conjugibus caris. ἧστο μένουσα, sedebat exspectans, δ, 439, *wartete auf uns, (waited for us.)*

μέρμερος, ου. ὁ ἡ. τὸ μέρμερον. (Μείρω) *masculinum* notat, curiosum, sollicitum, percontantem. *neutrum* est, quod curas anxias excitat, de quo multa est quæstio et inquisitio. et hoc neutrum plurale apud poëtam occurrit. οὔπω ἴδον ἄνδρα ἕνα τοσάδε μέρμερα ἐπὶ ἤματι μητίσασθαι, ὅσα Ἕκτωρ ἔρεξε, Κ, 48, nunquam vidi virum unum tot et tam stupenda uno die molitum esse, qualia Hector re vera perfecit. et 289, ἂψ ἀπιὼν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα, rediens valde stupenda suscepit opera facienda. et 524. θηεῦντο (admirabantur spectantes)

δὲ μέρμερα ἔργα, ὅσα ἄνδρες ῥέξαντες ἔβησαν. πολέμου μέρμερα ἔργα, Θ, 453. Ἕκτωρ, μέρμερα ῥέζων ἔγχεΐ τε ἱπποσύνῃ τε, Λ, 502. κατὰ πεδίον μέρμερα ῥέζειν, Φ, 217, in campo admirabilia patrare memento. sic Hector Ulyssem vocat κακὸν μέρμερον, Eurip. Rhes. 509, malum grave. hinc est et ἡ μέρμηρα, sollicitudo.

μερμηρίζω, f. ίξω. (Μείρω) curiosa deliberatione dijudicare conor, varia consideratione cogito de re. est a μείρω, et dicitur tunc, εἰ τὰ βουλευόμενα διαφόρως ἔχει πρὸς ἄλληλα, διὰ τὴν διχόνοιαν καὶ τὸν τοῦ θελήματος μερισμὸν, quando res deliberanda voluntatem in diversa trahere potest: μερίζεσθαι (dividi animo) εἰς διαφόρους βουλάς. compositum ἀπομερμηρίζειν est, depositis curis obdormiscere, ἀποδαρθεῖν: nonnunquam et, θανεῖν, mori; quemadmodum et ἀπομεριμνᾷν est θανεῖν. ἦτορ αὐτῷ ἐν στήθεσι διάνδιχα μερμήριξε, Α, 189, cor ei in pectore in duas partes dividebatur deliberando. sic, διάνδιχα, Θ, 167, Ν, 455. ἀλλ' ὅγε (Ζεὺς) μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα τιμήσῃ, Β, 3. diviso huc illuc animo cogitabat, ut illum honoraret. μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, ἤ, ἤ, Ε, 671. τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ, Θ, 169, ter quidem ita deliberabat. ὁ μερμήριζε, ἤ, ἤ, Κ, 503, Ἥρη, ὅπως, quo modo, Ξ. 159. οἵ ῥα ἔτι μερμήριζον, adhuc deliberabant dubie, Μ, 199. μερμηρίζων, ἤ, ἤ, Π, 647. ἤ τί περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις; O Jupiter? Υ, 17. πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων, α, 427, multa mente reputans. μνηστήρεσσι φόνον μερμηρίζων, τ, 2, 52. μερμηρίζων, ὅπως δὴ μνηστῆρσι χεῖρας ἐφήσει, υ, 28. et 38, μερμηρίζει μοι θυμὸς, ὅπως ἐφήσω αὐτοῖς χεῖρας. et 41, ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω. et 93, μερμήριζε δ' ἔπειτα, deliberabat deinde et exputabat. δίχα δὲ φρεσὶ, ἤ, ἤ, χ, 333. δόλον τόνδε ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζε, ω, 127, excogitavit. (et β, 93.) sic et 234, κατὰ φρένα, ἤ, ἤ. φόνον ἡμῖν μερμηρίζει, β, 324. μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, ἤ, ἠὲ, δ, 117. et 533, ἀεικέα μερμηρίζων. et 791, ὅσα δὲ μερμήριξε λέων (leo moliri et diverso modo exsequi solet) ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ δείσας: ubi hoc verbum et de leone positum. αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, ε, 354, curis distinebatur. ἀλλὰ μερμήριζεν (ὁ Ζεὺς) ὅπως ἀπόλοιντό μοι πᾶσαι νῆες, ι, 554. κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα, ἠὲ, ἤ, κ, 50. et 151, κατὰ φρένα, ἐλθεῖν, an irem. et 438, ἔγωγε μετὰ φρεσὶ, ποιεῖν τὸ, an id faciendum mihi sit. ἔγωγε ἔθελον, φρεσὶ μερμηρίξας, ἑλεῖν ψυχὴν, λ, 203. μερμήριξε Μενέλαος, ὅπως αὐτῷ ὑποκρίναιτο, ο, 169. μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει, ἤ, ἤ, π, 73. et 237, ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίξας φράσομαι, εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθα. et 256, ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνασαί τινα ἀμύντορα μερμηρίξαι, φράζου. et 261, ἤέ τινα ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω. ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεὺς, ἠὲ, ἤ, ρ, 235. δὴ τότε, ἤ, ἠὲ, σ, 89. πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, ἠὲ, ἤ, υ, 10. hinc est ἡ μέρμηρα, ας, i. e. ἡ φροντίς: et adverbium ἀμερμηρεὶ, i. e. δίχα μερίμνης, sine deliberatione. dicitur idem verbum et μερμαίρω, et μερμέρω, et μερμερίζω, i. e. βουλεύομαι. compositum ἀπομερμηρίζομαι, f. ίσομαι, curas omnes depono et dormio paulisper interdiu. Aristoph. Vesp. 5, ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.

μέρμις, ιθος. ἡ. (Ῥέω) funiculus tenuis. idem ac μήρινθος, q. v. μίτος λεπτή. μέρμιθι ἀργυρέῃ, κ, 23, qua colligatus superne erat uter ab Æolo datus. et ex hac qualicunque πολυτελείᾳ τοῦ δεσμοῦ opinabantur socii, res inesse τῷ ἀσκῷ pretiosas. non ἀργύρεος μίτος arctius constringit, qui et σύρμα dicitur. erat igitur ἀργύρεόν τι σφήκωμα.

μέροψ, οπος. ὁ ἡ. (Ἔπω) est adjectivum, epitheton hominis proprie; quia homo solus habet φύσει, μεμερισμένην ὄπα εἴς τε λέξεις καὶ εἰς συλλαβὰς καὶ εἰς στοιχεῖα, articulatam vocem ad vocabula, et syllabas, et simplices litteras. ἄλλαι φωναὶ brutorum id non habent, neque vocantur proprie ὄπες ἢ αὐδαί. ergo μέροψ est a μείρω, et ab ἡ ὄψ, articulatam vocem habens. quia tamen et aves quædam dicuntur μέροπες; hinc semper conjunguntur μέροπες ἄνθρωποι. in insula Co habitarunt olim populi, nomine proprio Μέροπες dicti: unde insula eorum dicta fuit Κῶς Μεροπηΐς. Christiani maluerunt originem epitheti deducere a secretione linguarum et a dispersione per orbem terrarum, μετὰ τὸν τῆς χαλάνης πύργον: sed id pie magis, quam vere. δύο γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων, duæ generationes hominum, Α, 250. πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπων ἀνθρώπων, Β, 285, probrosissimum facere coram omnibus hominibus. εἴ τίς σοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων, Γ, 402. ἦ μοῦνοι φιλέουσι ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων Ἀτρεΐδαι; Ι, 340, num soli hominum Atridæ amant conjuges suas? Ἴριδας Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων, Λ, 28, Irides Jupiter in nube fixit ostentum hominum. πόλιες μερόπων ἀνθρώπων, Σ, 342, urbes hominum. et 288, Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, omnes homines prædicabant eam urbem divitem. et 490, δύω πόλεις μερόπων ἀνθρώπων. ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων, Υ, 217, in plano condita erat urbs. εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων νῶϊ περισταῖεν, υ, 49, si vel quinquaginta cohortes hominum nos circumstarent hostiliter. et 132, ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων, ἕτερον δὲ ἀτιμήσασα αὐτὴ ἀποπέμπει.

μεσαιπόλιος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) semicanus, appropinquans jam ad eam ætatem in qua canities venit; cujus capilli jam miscentur canis, μιξόθριξ, ὑποπόλιος. αι in hac voce est pro ο, sicut in Κλυταιμνήστρα, Πυλαιμένης, Ἰθαιμένης, τιθαιβώσσειν, etc. hoc epitheto insignitur ὁ Ἰδομενεὺς, Ν, 361.

μέσατος, η, ον. (Μείρω) medius, dimidius, intermedius. idem quod μέσος, ab eoque factum, sicut τρίτατος a τρίτος. ἢ ἐν μεσσάτῳ (duplicato Sigma ob metrum) ἔσκε, quæ navis in medio castrorum erat, Θ, 223. Λ, 6. recentiores Attici dixerunt μεσαίτατος.

μέσαυλον, ου. τό. (Ἄω) villa rustica cum

suis stabulis quæ cingunt aream pecuariam. *der viehhof, landhof, (a farm-yard.)* ποιμενικὴ κατοικία ἤτοι ἔπαυλις, ἀγροτικὸς σταθμὸς, ἀγροικικὴ κατοικία. βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο, Λ, 547, et Sigma ob metrum ionice duplex. ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο, Ρ, 112. et 657, ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο. ὅς νείκεσσε (vituperavit, *getadelt hat, (affronted,)* θεὰς (sc. duas alteras) ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο, cum ad ejus rusticum stabulum venissent, Ω, 29, ubi sermo est de Paride aliquando pastore rustico. ὅτε οἱ (Κύκλωπι) μέσσαυλον ἵκοντο ἡμέτεροι ἕταροι, κ, 435. vide sub Μεσαύλιος in R.

μεσηγὺς, (Μείρω) adverb. inter, in medio, interim. μεταξύ. μεσσηγὺς ὤμων, inter humeros in medio, Ε, 41, 57. Θ, 259. Λ, 448. Π, 807, μεσσηγὺ, nam ob metrum Sigma in medio duplicatur, in fine abjicitur. cæterum hæc est circumlocutio τοῦ μεταφρένου, dorsi. μεσσηγὺς γαίης καὶ οὐρανοῦ, Ε, 769. Θ, 46. Σιμόεντος καὶ Ξάνθου, Ζ, 4. Τενέδου καὶ Ἴμβρου, Ν, 33. Σάμου καὶ Ἴμβρου, Ω, 78, Ἰθάκης καὶ Σάμου, δ, 845. νηὸς καὶ αὐτοῦ, ο, 527. κρητῆρος ἠδὲ θρόνου, χ, 341. et 442, θόλου καὶ ἕρκεος. et 93, ὤμων. οὐ πολλὴ χώρη μεσσηγὺς, Ψ, 521. μὴ μεσσηγὺς κακόν τι πάθῃ, πρὶν ἧς γαίης ἐπιβῆναι, ne interea mali quid accidat ei antequam accedat ad suam terram, η, 195. μεσσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθου, Θ, 556. Κουρήτων καὶ Αἰτωλῶν, Ι, 545. Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, Λ, 569. et 572, πολλὰ δὲ δοῦρα καὶ μεσσηγὺ, in medio spatio, inter duos hostes. sic et Ο, 316. αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, Ν, 568, νηῶν καὶ ποταμοῦ, Π, 396. τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, Υ, 370, aliud efficit plenarie, aliud in medio conatu mutilum et ineffectum relinquit, Achilles.

μεσήεις, εσσα, εν. (Μείρω) mediocris, medius. ὅστε ἔξοχος, ὅστε μεσήεις, ὅστε χερειότερος, ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι ἀνέρες ἐν πολέμῳ, Μ, 269, et h. l. mediocritatem fortitudinis et virium in pugna notat.

μεσόδμη, ης. ἡ. (Δέω) quasi μεσοδομὴ per syncopen, παρὰ τὸ, μέσον δεδομῆσθαι, quod in medio est inædificatum. trabs magna, colligans alias in medio inserta. in navi est trabs illa pertusa, cui inseritur malus. ἱστὸν κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης, ο, 289. in domo quid sit μεσόδμη, quærendum videtur. loca sunt duo, τ, 37, τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι, εἰλάτιναί τε δοκοὶ, καὶ κίονες ὑψόσε ἔχοντες. αἵματι δ' ἐρράδαται (adspersi sunt) τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι, υ, 354. videntur ibi esse, interstitia inter columnas ad parietem. quæratur ergo.

μεσοπαγὴς, έος. ὁ ἡ. (Πήγω) usque ad mediam sui partem infixus. μεσοπαγὲς ἔγχος κατὰ ὄχθης θῆκε, fecit, ut hasta usque ad mediam sui partem infigeretur in ripa, Φ, 172, i. e. ἕως μέσου παγὲν, διά τε τὴν τοῦ ἥρωος βίαν, καὶ τὸ τελματῶδες τοῦ τόπου, *dass der spiess bis an die halfte in das ufer fuhr, (so that the spear penetrated half its length into the bank.)* alii scribunt μεσοπαλὲς, i. e. ἕως μέσου παλλόμενον καὶ κραδαινόμενον: quod alii in interpretando jungunt utrumque, et explicant, ὅπερ ἕως μέσου πεπηγὸς, ἐπάλλετο κατὰ τὸν οὐρίαχον.

μεσοπαλὴς, έος, ὁ ἡ, vide supra.

μέσος, η, ον. (Μείρω) medius, dimidius, intermedius. est pro μέρος, mutato ρ in Sigma: nam medietas est pars tertia inter duo extrema, et contingit utraque communiter, ut ergo sit præcipua pars et primaria. κατέθορε (desiliit) ἐς μέσσον, ob metrum pro ἐς μέσον, Δ, 79, et hoc μέσον erat spatium inter duos concurrentes exercitus, *der platz zwischen zwey in schlachtordnung stehenden feindlichen heeren, (the space between two hostile armies drawn up in order of battle,)* quod recentiores vocarunt τὸ μεταίχμιον. sic, ἐς μέσον ἀμφοτέρων (exercituum duorum) συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι, Ζ, 120. Υ, 159. Ψ, 814, quo postremo est, in medium spectatorum utrimque stantium: prioribus locis est, in medium utriusque aciei. sic, ἐς μέσσον ἰὼν, Η, 55, in medium pugnantium, ut cohiberet eos. κακοὺς (deteriores milites) δ' ἐς μέσσον (in mediam aciem) ἔλασεν, coëgit, Δ, 299, ut ante et post se haberent fortiores. ἐς μέσσον κατέβαλλε ὄχθας καπέτου, Ο, 357, in medium fossæ dejecit labra fossæ. ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, Ψ, 574, in medium utrisque jus dicite, i. e. ἐξ ἴσου, ἵνα μέσοι γένησθε, καὶ μὴ ἑτεροβαρεῖς, μὴ κατὰ χάριν καὶ ἐπὶ ἀρωγῇ, *unparteyisch, niemandem zu liebe oder zu leide, (impartially, without bias either for or against any one.)* et 704, ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι (victo) γυναῖκα ἐς μέσσον ἔθηκε, in medium proposuit, præmii loco; festive. et 685, 710, βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα, procedebant in medium certaminis et spectaculi locum, *mitten auf den kampfplatz, (in the middle of the scene of action.)* ὦρσε δέ μιν (cum impetu ire eum fecit) κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο, ubi plurimi conferti tumultuabantur, Ε, 8. sic, ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι, Π, 285. ἐκάθιζον κατὰ μέσον τάφρου καὶ τείχεος, Ι, 87, considebant inter murum et fossam vigiles; ut murum castrorum a tergo, fossam ante se contra hostes haberent. σφῆκες μέσον αἰόλοι, Μ, 167, vespæ, in medio corporis sui habentes articulum quo movere se possunt: et ad μέσον deest κατά. μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ, Η, 258. Ο, 528. ὅς οἱ οὖτα μέσον σάκος ὀξέϊ χαλκῷ, Ν, 561. ἔβαλε Πηλείδαο μέσον σάκος, Χ, 290, sic, ἔβαλεν αὐχένα μέσον, Ε, 657. et Ξ, 497, ἔλασεν, percussit. ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, Θ, 68. Π, 777. δουρὶ μέσον περόνησεν, hasta medium virum perforavit, transfodit, Η, 145. Ν, 397. Κροίσμου στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ, Ο, 523. εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ, Ψ, 623, *wenn auch ich dich trafe mitten in den leib mit dem spiesse, (if I should hit thee in the middle of the body with the spear?)* nam participium idem fere valet ac verbum appositum. τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, Υ, 413, 486. αὐτοῦ μέσον ἧπαρ, Ω, 212, in medio corpore hu-

mano situm. *μέσου δουρὸς ἑλὼν*, hastam apprehendens in media ejus parte, Γ, 78. Η, 56, vide *δόρυ*. *ἐμὲ καὶ Μενέλαον συμβάλετε ἐν μέσῳ μάχεσθαι ἀμφὶ Ἑλένῃ*, Γ, 69, committite nos ad pugnandum de Helena, inquit Paris: et *τὸ μέσον* est *τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ τῶν δύο στρατευμάτων*, quod recentiores dixere *τὸ μεταίχμιον* pro *μεσαίχμιον*. sic et 90, *οἴους*. *αὐτοῖς νεῖκος ἐνέβαλε (ἐν) μέσῳ*, Δ, 444, iis injecit contentionem in medio eorum, et in conflictu exercituum. sic, *μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων* (duorum pugnantium heroum) *σκῆπτρα σχέθον κήρυκες*, Η, 277, ut dimitterent eos a pugna. *Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ* (in medio loco exercitus circum se jacentis) *εὗδε*, Κ, 474. sic Saul, cum Davides castra ejus nocturna intraret. *μέσῳ κατέβαλε ἐν ὁμίλῳ*, aquila draconem, in medium exercituum congressorum, Μ, 206. *περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας*, medias ambas manus circumjiciens ei, Ν, 534, i. e. medium circumplectens manibus. *στὰς μέσῳ (ἐν) ἕρκεϊ*, Π, 231. Ω, 306. *αὐτοὶ δὲ ἐν μέσῳ*, illi in medio, Ρ, 375, in opposito ad duo cornua exercituum. sic, *ἐν μέσῳ ἀμφότεροι (Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ) μένος Ἄρηος δατέονται*, Σ, 264, in concursu suo. *ἔνθορε μέσσῳ*, insiliit in medium fluvium, Φ, 233, pro *εἰς μέσον*. *στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι*, Ψ, 507, constitit medio in circo. *ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φὼς*, Δ, 212, et ubi Menelaus medius inter amicos cingentes eum stabat. *ὁ τοῖσι στὰς ἐν μέσσοισιν*, inter eos medius consistens, Η, 384. *ἔλσαν δ', ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες*, incluseruntque, in medio inter se pestem hanc collocantes, Λ, 413. *ὄφιν, κείμενον ἐν μέσσοισι*, Μ, 209, coll. 206, in medio exercitu. *κεῖτο δέ ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα*, Σ, 507, propositæ erant in medio duæ libræ auri. et 569, *τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι ἱμερόεν ἐκιθάριζε*. *ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν, ἀναστὰς*, Τ, 77, ex sede sua surgens rex, non vero in medium procedens; *οὐ προελθὼν συνήθως εἰς μέσον τῆς ἐκκλησίας*, conf. *αὐτόθεν*. et 364, *ἐν δὲ μέσοισι κορίσσετο δῖος Ἀχιλλεὺς*: armabat se. *ἷζε δὲ ἐν μέσσοισι*, consedit Neptunus inter reliquos deos, Υ, 15. *ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι*, in medio militum comitantium funus, Ψ, 134. *ὁ γεραιὸς*, Ω, 162, senex Priamus inter eos. *ἢ ἐπὶ δεξιὰ παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσους, ἢ ἐπὶ ἀριστερὰ*, Ν, 308, an ad dextrum cornu, an ad mediam aciem, an ad sinistrum. *ἐδίνευον κατὰ μέσσους*, circumagebant se saltatores in medio conventu, Σ, 605. *μέσση δὲ χίμαιρα*, in medio capra, Ζ, 181. *μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει*, in media galea, i. e. intus, Κ, 265. *μέσῃ γαστέρι ἐνέπηξε*, Ν, 372, 398. *ἐν μέσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος*, Υ, 245. *πυρῇ*, Ψ, 241. *γαστέρα τύψε μέσην ξίφει*, ventrem percussit medium gladio, Δ, 531. sic, *αὐτὸν μέσην κατὰ γαστέρα τύψε*, Ρ, 313. et 309, *τὸν βάλε ὑπὸ κληῖδα μέσην*. *τὸν βάλε πέτρῳ μέσην κατὰ κεφαλὴν*, Π, 412. *ἐς μέσσην ἀγορὴν*, Τ, 173. *ἀγυιὰν ἰοῦσαι*, Υ, 254. *ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην*, sc. *πέλειαν*, columbam, Ψ, 875. *μέσαις ἐν νηυσὶ*, Ν, 312. *ἐνορούσας* (irruens) *βουσὶ*, Ο, 635. *ἐν μέσαις (ἄλλαις θεαῖς) ἔκλαιε Θέτις*, Ω, 84. *ἔβαλε μέσας θύρας*, Μ, 457. *μέσα τάλαντα λαβὼν*, libram in medio prehendens, Θ, 72. Χ, 212, ut solent ponderantes. *κατὰ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος*, α, 344. ο, 80. *μέσον ἱστίον*, velum in medio sui, β, 427. *πέλαγος*, γ, 174. *ἱστὸν*, ε, 316, malum in media sui parte. *ἦμαρ*, η, 288. *κίε ἐς μέσσον*, θ, 262. *στῆ*, ρ, 447. *μέσσον ὑπὲρ Κρήτης*, ξ, 300, ubi deest *διὰ* vel *κατὰ*, per medium mare supra Cretam. *σὲ μέσον βάλον ἔγχεϊ*, te per medium corpus transfodissem hasta, υ, 306. *μέσσῳ δαιτυμόνων*, θ, 66, 473. *ὁ μὲν (ἀρνειὸς) ἐν μέσῳ*, ι, 429, cui arieti ad latera adjuncti erant duo alii arietes. *μέσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ*, interjacent enim inter nos et vos magna flumina, λ, 156, inquit umbra matris apud inferos ad Ulyssem qui vivus eo descenderat; pro, *διὰ μέσου*. *ἐν μέσσῳ στάσα*, μ, 20. et 80, *σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος*. *ἥμενοι ἐν μέσσοισιν*, δ, 281. *ἔσταν*, constiterunt, ω, 440. *μέσῃ ἀγορῇ ἔστη*, β, 37. *ἁλὶ νῆσος*, δ, 844, quibus locis ablativus est sine præpositione *ἐν*. *ἐν μέσσῃ (σχεδίῃ*, rate) *δὲ κάθιζε*, ε, 326. et 487, *λέκτο*, recubuit in media congerie foliorum. *καπνὸν δ' ἐνὶ μέσσῃ*, sc. *νήσῳ*, κ, 196. *μέσση μὲν*, ipsa quidem Scylla ad mediam sui partem, μ, 93. *λέξεται* (recubabit) *ὁ νομεὺς ἐν μέσοις πώεσι μήλων*, δ, 413. *μέσαις μετὰ δμωαῖς*, π, 336, in medio conventu ancillarum. *μέσα (κατὰ) νῶτα*, in medium tergum, κ, 161.

μέσφα, (Ἕω) adverb. est per dialectum, pro *μέχρι*. *παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς*, per totam noc tem usque ad auroram, Θ, 508.

ΜΕΤΑ`, præpositio, regens tres casus apud poëtas. dorice dicitur *πεδά*. cum *genitivo* est, cum, *mit*, *(with,)* ut notet societatem et conjunctionem amicam. *μετὰ ἱππέων*, una cum equitibus, Λ, 51. *μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο*, Ν, 700, ut socii Bœotorum iisque adjuncti pugnabant. *μετὰ ἡμῶν*, una nobiscum, Φ, 458. *μετὰ ἄλλων λέξο ἑταίρων*, cuba cum aliis tuis sociis, κ, 320. *μετὰ δμώων ἔπινε*, π, 140, cum famulis suis bibebat. cum *dativo vel ablativo* est, inter, apud, *bey*, *(among,)* sine necessaria notione amicitiæ. *ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς*, Ε, 86, coll. 85: an inter Trojanos militaret an inter Græcos, Trojanus an Græcus miles esset; nam nunc erat in exercitu Græco, nunc in mediis Trojanis. *ἔντεα μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται*, arma apud Trojanos tenentur, Σ, 130, Trojani potiti sunt iis armis. *ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃ*, Υ, 126, ne quid mali ei accidat inter Trojanos, i. e. a Trojanis, et sermo est de Achille. *ὄφρα ἐγὼ μετὰ Ἀχαιοῖς ἐπολέμιζον*, dum ego una cum iis pugnabam et militabam, Ι, 352, i. e. *σὺν αὐτοῖς*: et Achilles loquitur. *εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις*. apud probe gnaros ista dicis, Κ, 250. *ὅσοι λαοῖς σὺ ἀνάσσεις μετὰ Ἀργείοισιν*, quanto exercitui tu imperas inter Argivos principes, Ξ, 94, coll. 84, 85. *οὕτως ἦν, εἴποτε ἔην γε, μετὰ ἀνδράσιν*, talis eram inter viros, cum aliquande vel olim eram, Λ, 761. sic, *μετὰ ἀνδράσιν ἐσθλὸν*,

optimum inter fortes viros, N, 461. *αὐτὸν πλεόνεσσι μετὰ ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα*, eum unum inter plures, O, 611, præ aliis omnibus eum. *πολεμιστὰ μετὰ ἀνδράσιν*, Π, 492, tu fortis vir inter fortissimos, qui es unus fortissimorum, *ἐν ἀνδρείοις*. *οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους* pro *ἀρείονες*, quales antehac eratis inter fortes viros, vel et fortiores quam antehac eratis, Π, 557, *nun beweiset euch so wie sonst, oder auch noch besser als sonst, unter tapfern männern, (now prove yourselves as brave as formerly, or still braver.)* *μάρνασθαι δηΐοισι μετὰ ἀνδράσι*, P, 148, pugnare cum hostibus; ubi notat, contra. et 445, *ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσι ἄλγεα ἔχητον*; an ut inter miseros homines labores habeatis ambo? *Ἕκτορα, ὃς θεὸς ἔσκε μετὰ ἀνδράσι*, Ω, 258, qui deus erat inter viros magnos. *μετὰ πρώτοισιν ἐόντας*, inter primos, cum primis, *ἐν πρώτοις*, Δ, 341. E, 536, 575. Z, 445. I, 12, nam is (coll. 9.) præcipue laborabat, ad eum præ aliis pertinebat dolor. *ὁτὲ μὲν μετὰ πρώτοις, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοις*, Δ, 64, ubi vides *τὴν ἰσοδυναμίαν τοῦ ἐν*. M, 315, 321. N, 270. T, 151. Υ, 338. Φ, 90. *ἔστην μετὰ προμάχοις*, steti inter primos ordines, Λ, 743. *μετὰ τριτάτοισιν ἀνάσσει*, imperat tertiæ generationi, A, 252. sic, *Ἀργείοις*, Ψ, 471. *ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν*, videns eam inter saltantes religiose, Π, 182. *μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην*, in iis numerabar, iis annumerabar, Γ, 188. sic porro *μετὰ* pro *ἐν*, X, 476. Ψ, 476, 649, 781. A, 503, 525. O, 50. Σ, 86. Υ, 313. Φ, 500. Λ, 516. Δ, 61. E, 2. O, 96. Σ, 366, inter omnes, apud omnes. Π, 15, 570. T, 299. *πολλοῖς*, Δ, 388. N, 661. Π, 240. X, 28. Ψ, 60. *ἀμφοτέροις*, inter utrosque, Γ, 85, 110. Δ, 16, 38, 83. Γ, 460. K, 317. Z, 323. *μετὰ αἵματι*, i. e. *ἐν αἵματι*, O, 118. *γαμφηλαῖς*, i. e. *ἐν σιαγόσι*, N, 200. *μετὰ παισὶ*, Υ, 409. *ἰχθῦσι*, Φ, 122. *στρατῷ*, X, 49. *φρεσὶ*, Δ, 245. Ξ, 264. Σ, 419, 463. T, 29, 213, 343. Υ, 310. Ψ, 600. Ω, 105. *χερσὶ*, E, 344. Λ, 4, 184. O, 717. Ψ, 780. Ω, 345, 647, 724. *σφίσιν*, A, 368. B, 93. Δ, 2. K, 208, 311, 398, 409, 414. Λ, 413, 708. N, 658. O, 8. Σ, 234. X, 474. Ψ, 14, 698. *ὑμῖν*, i. e. *ἐν ὑμῖν*, Ξ, 112. *πνοαῖς*, Ψ, 367. *ἀστράσι*, X, 317. *νηυσὶ*, N, 668. et 579, *ποσί*. *τούτοις*, K, 62, Λ, 502. E, 508. *μετὰ γένυσι*, in maxillis, Λ, 416. *μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ*, i. e. *ἐν*, T, 50. et 110, *ὅς κεν ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς*, qui nasceretur eo die, ubi est pro *μεταξὺ*, inter pedes. *στροφάλιγγι κονίης*, Φ, 503. *μετὰ παισὶ*, Ω, 732. *Τρώεσσι*, inter eos, H, 361. *μετὰ τοῖς*, α, 19, 237. γ, 136, 362. δ, 254, 689. ε, 224, 287. ζ, 60. η, 23. θ, 215, 347, 351. ι, 96, 335, 346. κ, 203. λ, 78, 494, 601. μ, 385. ν, 128. ξ, 234, 367. ο, 316. π, 88. ρ, 256, 285. σ, 224, 252, 329, 389. τ, 126, 315, 430, 437. υ, 262. φ, 310. χ, 318, 321, 331, 401. ψ, 45. ω, 475, 545. *μετὰ ταῖς*, i. e. *ἐν ταῖς*, β, 148. δ, 499. θ, 372. ι, 418. π, 336. ρ, 505. τ, 82. ω, 356. *μετὰ φρεσὶ*, δ, 825. κ, 438. ν, 362. π, 437. ρ, 469. ω, 434. *χερσὶν*, γ, 281. δ, 300. ε, 49. η, 101. φ, 245. χ, 10, coll. 12, 497. ψ, 294. ω, 2. *σφὶν*, β, 173. δ, 17. ν, 27. *τοῖσδεσι*, φ, 93. *ἡμῖν*, θ, 236. φ, 289. *ὑμῖν*, β, 310. φ, 281. *κύμασι*, γ, 90. *θεοῖς*, μ, 370. *πύματον μετὰ (ἐν) οἷς ἑταίροις*, ι, 369. *δμωαῖς*, θ, 433. et 156, *ἀγορῇ*. et 160. *ἀνθρώποις ἀριθμῷ*, λ, 448. *ἄλγεσι*, ο, 399. i. e. *ἐν*. cum *Accusativo* est in genere, post, *nach*, *(after;)* ad, *zu*, *(to;)* et notat plerumque motum, varie tamen determinandum. *ἵκοντο μετὰ αὐτοὺς*, vel *ἦλθον*, venerunt ad eos, Γ, 264. Δ, 70. H, 35. K, 205. P, 458, i. e. ad locum ubi pugnabatur inter utrosque, ad illos. et 460, *μετὰ χῆνας*, in anseres, *auf die ganse los, (towards the geese.)* E, 264, 324. N, 401. Π, 534. 536. *λαὸν*, ad exercitum, E, 573. H, 306. Θ, 76, ut fere idem sit quod *εἰς*. N, 196, ubi alii, minus bene, legunt *κατά*. O, 56. *μετὰ στρατὸν*, ad exercitum, E, 589. et 804, *πολέας*, ad multos. *Πρίαμον*, E, 614. *Ἀχιλλῆα*, post eum, secundum eum, *nächst dem, (after him.)* B, 674. H, 228. Π, 146. sic, *Ἕκτορα*, Σ, 96. *Ἑλένην*, I, 140, 282. *ἑταῖρον Πηλείωνος*, Π, 195. *πρώτῳ σοὶ μετὰ ἐμὲ*, primo tibi post me, Θ, 289. sed, *μετὰ ἐμὲ ἤλυθες*, N, 252, ad me accersendum venisti. sic et Germani suum *nach, (after,)* ponere solent. *ἔβη μετὰ τὸν*, perrexit ad eum insequendum hostiliter, E, 152. Z, 21. amice autem, ad visendum eum, est K, 73. hostiliter, N, 297, 469. post hunc, de tempore, Θ, 261. P, 258. de dignatione, M, 104. *μετὰ αὐτοὺς*, ad eos, amice, Ξ, 136. ad eum, O, 221. sed hostiliter, Π, 864, ubi alii, eodem sensu, legunt *ἐπὶ*, contra. sic, P, 605. sed, secundum eum, 280, 351. adversus eum, Υ, 407, 485. X, 140. *ὅν τε μέτα*, post quem, de tempore, Ψ, 227, 354. et 391, ad eum, irato animo. *βῆ δὲ μετ' αὐτοὺς*, K, 149, ivit ad eos, secutus est eos, coll. 146. sic, ad eos, P, 212, 433. Υ, 14, 24. Φ, 205, 298. Δ, 292, 364. *ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων*, iens ad multitudinem militum tuorum, H, 115. sic, *ἔρυσεν*, traxit ad suos, P, 581. *ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν*, abi jam ad cœtus deorum, O, 54, 161, 177. *ἐφόρει ταῦτα μετὰ μῶλον Ἄρηος*, ferebat ista in pugnas, H, 147. sic, *ἐγὼ ἴω*, Π, 245. Σ, 188. *βουλῇ μετὰ πάντας ἄριστος*, I, 54, i. e. *κατὰ πάντας*, inter omnes consilio optimus. *ἵππους μετὰ νῆας ἐλαύνειν*, equos ad castra agere, E, 165. sic, *φεύγοντα*, M, 123. *μετὰ δούρατος ᾤχετο ἐρωὴν*, Λ, 357, *dem spiesse nachgieng dahin der gefaren war, ihn zu holen, (he went after the spear, to pick it up again.)* sic N, 247, 513. *μετὰ ἤθεα*, ad loca solita, Z, 511. O, 268. *θέω μετά σε*, curro ad te, K, 63. *νόον μετὰ σὸν*, ad tuam mentem, O, 52. *ἢ ἴοι μετὰ ὅμιλον Δαναῶν*, an iret ad exercitum, Ξ, 21, coll. 22, 24. *φῶτα μετὰ ὅμιλον*, virum aliquem in exercitu, apud exercitum, P, 149. *μετὰ ὕλην*, H, 418, 420, in sylvam, *εἰς τὸ δρυινὸν δάσος*, *ins holz, (into the wood,)* ad ligna inde ferenda. sic, *μετὰ ἀγῶνα*, Υ, 33, ad cœtum, *εἰς ἄθροισμα*. *ὀαριστὺν*, ad multitudinem, N, 291. *μετὰ ὄγμον*, serie recta, Σ, 552, i. e. *κατὰ στίχον τινὰ*, *auf eine reihe, (in a row.)* *εἶσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας*, vadit in pugnam ad viros, H, 209. *μετὰ υἱὸν ἰοῦσαν*, comitantem eam eum et sequentem, K, 516. *ἐλθόντες ἵπποι μετὰ ἄεθλα*,

qui eunt ad certamina et præmia ibi petenda, Λ, 699. et 227, μετὰ κλέος, ad famam, cum audiisset de iis. sic et Ν, 364. et 492, μετὰ κτίλον ἕσπεται μῆλα, sequi solent arietem. ἐρευνῶν μετὰ ἴχνια, *der spur nach, (to trace out,)* Σ, 321. οἴχονται μετὰ δεῖπνον, abeunt ad jentaculum capiendum, Τ, 346. conf. jam porro: Α, 222, 423, 424, 478. Β, 143, apud. 163, ad. Γ, 370, 377. Δ, 533, inter, *zwischen, (between,)* apud. Υ, 142, ad. β, 350, inter, apud. δ, 701, μετὰ τὴν ἀκουὴν, i. e. ut aliquid audiret. sic β, 308. ϱ, 43. σφαῖϱαν ἔῤῥιψε μετὰ ἀμφίπολόν, *sie warf den ball nach ihrer kammerjungfer hin, (she threw the ball to her maid servant,)* ζ, 115, ad eam, versus eam. ϑ, 116, post, secundum: de ordine. λ, 259, post, de tempore et successione, 304; sed de ordine præcellentiæ, 309, 469, 521, 550. ν, 440, ad. ϱ, 336, post. ψ, 83, ad. ζ, 260, post, de loco. ϑ, 583, post, de ordine dignationis. εἶμι μετὰ Καύκωνας, proficiscor ad eos, γ, 366. δ, 258, ἦλθε. sic, ἐϱχομένῳ, eunti ad principes eorumque concilium, ζ, 54. ϑ, 294, 456. λ, 508. μ, 247. π, 85, 341. et 419, i. e. ἐν τοῖς, inter eos. ϱ, 325, 604. σ, 183. τ, 394. υ, 146. φ, 190, post hos, tempore. οὐδὲ μετ' ἄλλας ἐϱχόμεθα, non alias mulieres vel sponsas sectamur, β, 206, *gehen keinen andern damen nach, um sie zu werben, (not go after any other women, to court them.)* sic, ζ, 133, de leone cervos sectante. μετὰ ἴχνια ἔβαινε τῆς, sequebatur eam præeuntem, ε, 193. η, 38. β, 406. γ, 30. et 168, post nos profectus est inde; de tempore. ἡμᾶς, apud nos, δ, 652. ἄλλους, inter alios, ι, 188. ἐκεῖνον, π, 151, ubi possit esse, ad eum; potest et esse, διὰ ἐκεῖνον, ejus causa, *ihm nach, (for his sake.)* sic λ, 281, μετὰ, i. e. διὰ, κάλλος, *ihrer schönheit nach und wegen, (for the sake of, on account of, her beauty.)* sic et, μετὰ χαλκὸν, α, 184, *eisens wegen, (for the sake of the sword.)* et χ, 352, δαῖτα, i. e. διὰ δαῖτα, *essens wegen, (for the sake of a meal,)* διὰ τὸ φαγεῖν οὐκ ἠϱχόμην (ibam) εἰς σὸν δόμον ἀεισόμενος μνηστῆϱσιν, ἀλλὰ ὅτι ἦγόν με ἐκεῖνοι ἀνάγκῃ, vi. sæpe hæc præpositio, ut jam vidimus, postponitur casui suo, retrahitque accentum, e. c. Ἐφύϱους μέτα, Ν, 301, inter eos, coll. 302, et sensus ibi est: aut inter hos aut inter illos una capiunt arma Mars et filius ejus: nec hi duo utrisque eodem tempore favent, sed alterutri parti dant victoriam, alteri vero vincuntur. sic, πόλεμον μέτα, Υ, 329, ad pugnam, ut intersint pugnæ. sed 114, μετὰ μῦθον ἔειπε, est avulsum pro μετέειπε, dixit ad eos. ponitur et nonnunquam sine casu, ut notet, una, e. c. Β, 446, inter eos. et 477, i. e. ἐν αὐτοῖς, σὺν αὐτοῖς. sic, Ο, 67. Σ, 515. Ψ, 133, ubi est, post. a tergo eorum. Vide sub μετέϱχομαι.

μέτα, pro μέτεστι, vide sub μέτειμι.

μεταβαίνω, (Βάω) transeo. ἦμος δὲ τϱίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστϱα βεβήκει, μ, 312, cum tertia pars noctis esset, et astra transissent, mediam nimirum cœli regionem; μετεκινήθη πϱὸς δύσιν, occidenti admota essent. sic et ξ, 483. ἀλλὰ ἄγε δὴ μετάβηθι, transi ad aliud argumentum, ϑ, 492. μεταβαίνω et active notet, transfero, transire facio.

μεταβάλλω, (Βάλλω) verto, converto. πῆ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς, ἐν ὁμίλῳ; Θ, 94, i. e. στϱέψας νῶτα, terga dans. ὁ γὰϱ τὰ νῶτα στϱέψας τοῖς πολεμίοις, μεταβολῇ χϱῆται: πϱοβάλλων γὰϱ τὰ στέϱνα πϱὸ τῆς φυγῆς, μεταβάλλει ἐν τῷ φεύγειν δεικνὺς τὰ νῶτα τοῖς ἐχθϱοῖς: et hæc est μεταβολὴ τῆς ἀντιπϱοσώπου στάσεως. est deinde hoc verbum idem, quod Romanorum, versare animo. γυνὴ, ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φϱεσὶν ἔϱγα βάλληται, pro μεταβάλληται, quæ talia facinora animo versare possit, λ, 427. nisi forte malis h. l. putare, non esse compositum, sed βάλληται simpliciter esse exponendum, injiciat, inducat; et μετὰ φϱεσὶ, pro ἐν φϱεσὶ, in animum. confer et Ι, 434. Ξ, 264, ubi quoque μετὰ ad verbum pertinet. Vide sub βάλλομεν aliquanto sub medio.

μεταβουλεύω, f. εύσω. (Βάλλω) aliud consilium capio, *beschliesse nachher anders, (I change my mind.)* ἢ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, ε, 286.

μετάγγελος, ου. ὁ. (Ἄγω) nuntius, index, narrator, legatus, qui ab aliquo aliquid refert aut perfert, et nuntiat. idem quod ἄγγελος, abundante præpositione, ut in ἐπίουϱος, et talibus. Ἶϱιν ἥτε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι, Ο, 144, quanquam ibi alii scribi jubent θεοῖσι μετ', ut μετὰ pertineat ad θεοῖς, pro ἐν θεοῖς. sic et Ψ, 199, ὠκέα Ἶϱις ἀϱάων ἀΐουσα μετάγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν, ubi quidam τὸ, μετ' ad ἦλθε referunt, pro μετῆλθεν ἀνέμοις, ivit ad ventos, ἦλθεν πϱὸς ἀνέμους, quo tamen loco compositum μετάγγελος, *ein zwischenbote, (a messenger,)* internuntius, præstare videtur.

μεταγοϱεύω, (Ῥέω) inter et ad aliquos loquor. τόνδε μῦθον ἠοῦς Τϱώεσσι μεταγοϱεύσω, hunc sermonem cras mane ad eos loquar, Θ, 525, et involvit simul adhortationem. sic sæpius, avulso μετά.

μεταδαίνυμαι, (Δάω) una convivor. οὐ σός γε πατὴϱ μεταδαίνυται ἡμῖν, una convivatur nobiscum, Χ, 498, i. e. non est sodalis noster, non pertinet ad nostrum gregem.

μεταδαίομαι, f. αίσομαι. (Δάω) una epulor, una fruor epulo. ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱϱῶν, Ψ, 207, ut et ego una epuler de sacris. αἰεὶ δὲ ἡμῖν μεταδαίσεται, σ, 48, semper nobiscum epulabitur, συνειλαπινάσει.

μεταδήμιος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) qui inter populum suum versatur. ὁ ἐνδήμιος. οὐ γὰϱ ἔτι Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ ἤδη οἴχεται ἐς Λῆμνον, ϑ, 293. μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη, ν, 46, nihil mali in hoc populo versetur; uti precatur Ulysses abituriens a Phæacibus. sic dicitur μεταδόϱπιος, ὁ ἐν τῷ δόϱπῳ, in cœna.

μεταδόϱπιος, ίου. ὁ ἡ. (Πάω) quod in cœna et inter cœnandum fit, ἐπὶ αὐτῷ τῷ δόϱπῳ, *bey der malzeit, (during supper.)* οὐ γὰϱ ἔγωγε

τέρπομαι ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, δ, 194, non ego delector flendo in cœna, coll. 213, seqq. nam in eo erant jam ut cœnare vellent: eo autem tempore opus est remisso et exsoluto curis animo. ergo in genere est: cœnæ tempore vespertino, in opp. ad ἠώ. Vide supra.

μεταδρομάδην, (Τρέω) adverb. cursu persequens, a μεταδρέμω, persequor aliquem currens. πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον. E, 80, percussit insequens humerum fugientis ante se. hoc adverbium de pedibus ponitur, sed ἐπιτροχάδην de lingua.

μεταΐζω, (Ἕω) una sedeo. οὐδέ τινα ἄλλον εἴων μεταΐζειν, nec quenquam alium sinebant una sedere, π, 362.

μεταΐσσω, f. ΐξω. (Ἄω) ruo insequendo, persequor. *ich verfolge, (I pursue.)* it. irruo, *ich falle an, (I fall upon.)* κτεῖνε μεταΐσσων, Π, 398. καί με μεταΐξας μάρψῃ, Φ, 564. ἠὲ μεταΐξας ῥοπάλῳ, irruens baculo crasso, ρ, 236. sic et υ, 11, ἠὲ μεταΐξας θάνατον τεύξειεν ἑκάστῃ.

μεταίχμιον, τὸ, vide sub μεταμάζιος, μέσος ad initium, μετώπιον, et αἰχμή.

μετακιάθω, (Ἕω) est idem quod μετακίω, pervenio ad, consequor, accedo, persequor. Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, Π, 685, insequebatur eos, hostiliter; *war hinter ihnen her, (pursued them.)* Αἰθίοπας μετεκίαθε, ad eos proficiscebatur vel profectus erat, amicissime, α, 22. ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον, equites enim paululum subsequebantur, Λ, 52. cf. ἱππεύς. et 713, ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, cum proficiscerentur omnem planitiem implentes. ἵππων ἐπιβάντες μετεκίαθον, conscensis curribus insequebantur, Σ, 532. et 581, τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί, hunc recepturi canes et juvenes ibant, ut leonibus eriperent; et sermo est de tauro rapto.

μετακίω, (Ἕω) accedo ut intersim. hoc compositum inesse videtur per tmesin, loco ex T, 50, sub κίω citato. Sed ο, 147, μετὰ τοὺς ἴκει, post hos ibat, sequebatur eos; ibi non est compositum verbum, sed simplex.

μετακλαίω, f. αύσω. (Κλάω) post lugeo et ploro. ἦ μὲν ὀΐω πολλὰ μετακλαύσεσθαι, certe credo eum multum postea ploraturum esse, Λ, 763.

μετακλίνω, (Κλάω) retro flecto. πολέμοιο μετακλινθέντος, Λ, 509, pugna inclinante se in aliam partem, *wenn sich das blatt im gefechte wendet, (when victory inclines to the other side.)*

μεταλήγω, f. ήξω. (Λήγω) cesso, desisto. αὐτῷ μεταλλήξαντι (ob metrum, pro μεταλήξαντι) χόλοιο, I, 157. et 299, σοί. sic et 261.

Μεταλλάω, f. λήσω. (Ἄλλος) quæro curiose aliud post aliud. *ich forsche eines nach dem andern, (I scrutinize one thing after another.)* πολυπραγμονέω. ponitur plerumque de quæstionibus jam non nimis necessariis, *von neugierigem forschen, (of enquiry made out of curiosity:)* et sumta est vox ἐκ τῶν μετάλλων, ἐπεὶ μηδὲν περιεργότερον (judice Eustathio) μεταλλουργίας. μέταλλα vero dicuntur ἀπὸ τοῦ, μετὰ τὰ ἄλλα τὰ κατὰ τὸν βίον, διὰ τὸ μετὰ τὰ ἄλλα πάντα ἐπινοηθῆναι. τῶν γὰρ ἀναγκαίων εὑρεθέντων, εἶτα ἐπολυπραγμονήθη τὰ μεταλλικά. et didicisse videtur homo a cuniculis: nisi mavis esse revelatum a deo. μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα, A, 550. et 553, οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ, non exquiro nec percontor, *forsche vorwitzig, (enquire out of impertinent curiosity.)* ponitur tamen et de omni accurata percontatione etiam in bono sensu. τοῦτο δέ σοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς, *will dir das sagen was du mich fragest und wornach du forschest, (I will answer thy enquiries,)* Γ, 177. μετάλλησάν (pro ἐμετάλλησαν) γε μιν οὔτι, E, 516, percontati tamen eum nihil sunt. et hoc addit poëta, quia ulteriorem expositionem res non sinebat a poëta fieri. οὓς σὺ μεταλλᾷς, *nach denen du fragest, (whom thou enquirest after,)* K, 125. N, 780. ἐπεὶ ταῦτά με ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς, α, 231, quandoquidem ista ex me quæris et sciscitaris. νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι ξείνους, οἵτινές εἰσιν, γ, 69, nunc sane opportunum est quærere ex hospitibus quinam sint. et 243, νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, *nun will ich noch ein wort fragen, (I will now ask one question more.)* τοῦτο δέ τοι (σοὶ) ἐρέω ὅ μ' (ἐμὲ) ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς, η, 243. ο, 401. τ, 171. ἕκαστα μεταλλᾷ, de singulis inquirit accurate, *fragt nach allem, (enquires concerning every thing,)* ξ, 128. et 378, ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, *ich habe nicht lust zu forschen, (I take no delight in enquiring.)* οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος οὐδὲ μεταλλᾷ, *sie denket nicht mehr an den verstorbenen und fragt nicht nach ihm, (she thinks no more of the deceased, nor does she enquire concerning him,)* ο, 23. et 361, τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι, *so lange hatte ich lust wornach zu fragen, (so long I had a desire to make enquiry about it.)* nam τὶ est accusativus rei ad μεταλλῆσαι. et 389, ἐπεί με ταῦτα ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς. ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν, ποθέοντες, quando forte te interrogent, desiderantes sc. arma, π, 287. τ, 6. οὐκ ἔμελέν μοι, ταῦτα μεταλλῆσαι, π, 467, non curæ mihi erat, ista percontari. μεταλλῆσαί τί ἑ θυμὸς ἀμφὶ πόσει κέλεται, quærere aliquid eam animus de marito jubet, ρ, 554, *sie hat begierde nach ihrem gemale zu fragen, (she has a desire to enquire concerning her husband.)* ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα, τ, 115, quære ex me jam alia. et 190, Ἰδομενῆα μετάλλα, quærebat ex eo. οὐδὲ παρεζομένη μεταλλᾷς αὐτόν, ψ, 99, non assidens quæris ex eo. κεῖνος μέντοι ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλᾷς, de quo tu quæris ex me, ω, 320. et 477, τί με ταῦτα μεταλλᾷς, τέκνον. notat ergo in genere, sciscitor, *ich suche etwas zu erfahren, (I enquire,)* inquiro, exquiro, percontor, interro-

go. hinc postea factum est μεταλλεύειν, abscondita sub terrâ quærere. nam necesse non est, ut μεταλλᾶν a metallis deductum dicas; sed simpliciter compositum esse ex μετὰ ἄλλα, aliud post aliud, i. e. accurate et distincte, sc. quærere.

μετάλληξας, vide sub μεταλήγω.

μεταμάζιος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) spatium inter ambas mammillas, τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν. ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον, Ε, 19, sic, τὸ μεταίχμιον est τὸ, μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, spatium quod est inter duas adversas acies.

μεταμίσγω, (Μίσγω) admisceo. δαΐδας μετέμισγον, admiscebant et addebant faces, *stücken kienholz, (pieces of fire-wood,)* σ, 309, ut ligna alia citius arderent. κτήματα, ἅ σοι ἔστιν, τοῖς Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν, χ, 221, tua bona cum bonis Ulyssis commiscebimus, eaque pari ratione dividemus inter nos, sicut Ulyssis bona divisuri sumus. et sic minantur Mentori proci.

μεταμώλιος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) est idem quod ἀνεμώλιος, ab eoque cum præpositione μετὰ et per syncopen factum, pro μετανεμώλιος. scribitur et μεταμώνιος. vanus, irritus, sine effectu. *vergeblich, ungültig, (vain, useless.)* quidam operosius hanc vocem deducunt ab ὀνέω, juvo, prosum, et μὴ, non, ut sit pro μηόνιος per crasin μώνιος, non juvans; additâ præpositione μετὰ, inversionem aut consequentiam notante: cui deinde Attica mutatio τοῦ ν in λ accedit. sed præstat, ab ἀνεμόω, quod et notat, in ventos verto, *ich mache zu winde, (I convert into wind,)* vel ut Germani loquuntur, *zu wasser, (into water,)* deductum credere. mutatio τοῦ ν in λ apparet et ex νεογιλὸς, i. e. ὁ νεωστί γινόμενος, νεογνὸς, recens natus. sic et τὸ γάνος et γάλα habent συγγένειαν. τάδε πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν, in ventum versa faciant, Δ, 363, i. e. μάταια. μή μοι μεταμώλια νήματα ὄληται, ne mihi pereant fila irrita, β, 98, fila frustra deducta aut ad textrinam applicata. sic et τ, 143. ω, 132. μεταμώλια βάζεις, σ, 331, 391, garris vana.

μετανάστης, ου. ὁ. (Νέω) inquilinus, peregrinus, qui cum aliis in domo aliena habitat, ὁ μέτοικος, qui ex sua sede ejectus in alieno degit. et tales erant minus honorati τοῖς αὐτόχθοσι: nam οἱ αὐτόχθονες putabantur nobiliores, contra οἱ μέτοικοι credebantur διὰ μοχθηρίαν τρόπου καταλείποντες τὰς ἰδίας χώρας, ob perversitatem morum et pravam vitam relinquere patriam suam. quæ quidem opinio rarissime fallitur. sic Athenienses apud Herodot. VII, 161, gloriantur, se omnium Græcorum solos non esse μετανάστας, sed esse ἔθνος ἀρχαιότατον Græciæ. ὡσεί τινα ἀτίμητον μετανάστην, quasi aliquem nullius pretii inquilinum, Ι, 644. Π, 59. est ergo idem qui ὁ μετανᾳέτης, ου. alii derivant hoc nomen ab ἀναστάω, exsurgo, et μετὰ, trans, ut notet eum, qui exsurrexit e patria, et transiit ad alienos: et sensus quidem nominis non multo est alius; etymologia vero est quæsita.

μετανίσσομαι et *μετανείσσομαι*, (Ἔω) transeo, supero, *ich gehe hinüber, (I go over.)* it. una versor. *gehe um, (I am, live, associate with.)* ἦμος δ' ἠέλιος μετενείσσετο βουλυτόνδε, cum sol transiret ad eum locum cœli, in quo cum est, boves solvi solent ab opere, Π, 779. ι, 58, i. e. μετῆλθε, ἐπορεύθη, et est circumscriptio vespertini temporis. recentiores amarunt τὸ μετανίσσεσθαι, antiquiores τὸ μετανείσσεσθαι, etiam per unum Sigma μετανείσεσθαι.

μεταξὺ, (Μετά) adverb. inter, *dazwischen, (between.)* μάλα πολλὰ μεταξὺ οὔρεα, Α, 156, multi admodum montes interjacent.

μεταπάλλομαι, (Πάλλω) sortior una. (ἐκ) τῶν, μεταπαλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι, ex his ego, sortiens cum iis, sorte destinabar huc proficisci ad Trojam cum exercitu reliquo, Ω, 400, et vide; loqui facit ibi Mercurium poëta: ergo, si Mercurium, deorum nuntium, cogites, mendacia ea sunt; si vero aliquem ducem *(einen officier,) (an officer,)* ex copiis Achillis missum, qui Priamum introduceret in castra Græca clam et provide, verissima ea esse possunt. qui igitur re vera erat magnus ductor ordinum aliquis sub Achille; eum poëtice vocat Mercurium, et ex vero eum loqui facit.

μεταπαυσωλὴ, ῆς. ἡ. (Πάω) cessatio, quies. idem ac παυσωλή. cessatio intermedia. ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται, quando fuerit quies aliqua a pugnando, intermissio aliqua, Τ, 201, παῦσις, ἀνάπνευσις.

μεταπαύω, (Πάω) facio cessare interim. μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, Ρ, 373, pugnabant sic, ut per intervalla quædam quiescerent; ἀναπαυόμενοι, interquiescentes. potest et intelligi: ἀμείβοντες ἀλλήλους, ὡς παύεσθαι μὲν τούτους, ἑτέρους δὲ ἄρχεσθαι μάχης.

μεταπέλομαι, (Πέλω) intersum. τιμὴν, ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται, mulctam, quæ et inter posteros versari et adesse possit, Γ, 287, 460, ut ergo non pecunia modo, sed et aliud monumentum, aut vasa duratura ad posteros, dentur pœnæ loco.

μεταπρεπὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔπω) excellens. idem quod ἐκπρεπής. Ἡφαίστου δόμον, μεταπρεπέα ἀθανάτοισιν, Σ, 370, i. e. ἐκπρεπέα ἐν ἄλλοις δόμοις ἀθανάτων.

μεταπρέπω, (Ἔπω) conspicuus et decorus sum inter alios. ταῦρος βουσὶ μεταπρέπει, Β, 481, coll. 483, nam est et verbum ἐκπρέπω, ejusdem notionis. et 579, πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν. ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι, insignis eram inter equites nostros, Λ, 719, ἐξέπρεπον, ἀριπρεπὴς καὶ ἀρίγνωτος ἦν. μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι, Ν, 175, *that sich unter ihnen hervor, (was pre-eminent among them.)* sic et Ο, 550. ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν ἔγχεϊ μάρνασθαι. Π, 194, *hatte einen vorzug, (excelled,)* et 596

ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι. et 835, ἔγχει δ' αὐτὸς Τρωσὶ μεταπρέπω. τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσι, tum autem excellebam et conspicuus eram inter heroas, Ψ, 645. ὡς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος, ζ, 109, sicut luna plena inter stellas alias. μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν, Θ, 172, eminet in concilio. ὄϊν, (arietem) ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν, κ, 525. λ, 33. αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι, ρ, 213. υ, 174. μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ, σ, 2, i. e. ἐκπρεπὴς ἦν ἐπὶ γαστριμαργίᾳ, eminebat vel quasi, sola voracitate, ἀπληστίᾳ.

μετασεύω, (Σέω) moveo post aliquid, sequi facio. πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαὶ, multæ matronæ nobiles comitabantur eam, Z, 296, ubi Sigma poëtice est duplicatum in imperf. med. Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, Φ, 423, adsiliit ad eam Minerva. nam media forma notat actionem intransitivam, sicut activa forma transitivam: μετῆλθε, *gieng munter auf sie los und zu ihr hin, (rushed eagerly towards her.)* sic, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν, valde alacriter accurrebat ad principem, Ψ, 389. et de hac verbi forma vide simplex σεύω.

μετασπέω, f. 2. σπῶ. a. 2. μετέσπον, particip. a. 2. μετασπών. (Ἕπω) insequor, consector, urgeo. οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν, P, 190, necdum in longinquo pedibus velocibus insecutus eos. ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν, ξ, 33, accurrens celeriter. ἐπιδραμών. ἀπιόντα μετασπόμενος, N, 567, abeuntem insecutus.

μέτασσαι, αἱ. (Μείρω) mediæ. pro μέσσαι vel μέσαι, interserta syllaba τα: sunt αἱ μεσήλικες, mediæ ætatis oves, ι, 221.

μεταστένω, (Τῶ) post defleo, post gemo ob aliquid. ἄτην δὲ μετέστενον, nam errorem illum jam gemitibus deplorabam, δ, 261. est hoc verbum simile τῷ μετανοεῖν.

μεταστοιχεί, (Στίω) adverb. serie et ordine: ἐπὶ στοῖχον καὶ τάξιν τινὰ, ἐπὶ στίχον. ὁ στίχος vero est ἡ ἐπὶ βάθος στάσις ἢ ἡ κατὰ μέτωπον, ordinatio alterius post alterum vel alterius juxta alterum. στὰν (ἔστησαν) δὲ μεταστοιχεὶ, Ψ, 358, ubi sermo est de certamine cursus in curribus ineundo; et 757, de certamine velocitatis pedum ineundo. et priore loco opinatur Eustathius, dici de ordine κατὰ βάθος, quemadmodum etiam scripsisse dicit antiquissimos, non linea recta a sinistra ad dextram, vel vice versa; sed linea recta deorsum, *gerade herunter von oben, (in a straight line from top to bottom:)* et hinc opus fuisse sorte. sed loco posteriore id non apparet, ubi potius stabant cursuri in linea recta κατὰ μέτωπον, a dextra ad sinistram. ergo et priore loco sortiebantur equestres certatores de loco suo in illa linea recta transversa, non vero quis stare deberet post alterum.

μεταστρέφω, (Τρέω) converto, inverto. εἴκεν Ἀχιλλεὺς ἐκ χόλου μεταστρέψῃ ἦτορ, si forte ille ab ira avertat cor, K, 107. ἦ τι μεταστρέψεις; O, 203, i. e. μεταθήσεις, μεταποιήσεις, sc. τὸν μῦθον, vel et, σεαυτόν; an forte mutabis, sermonem illum tuum durum, quem Jovi renuntiari jussisti; vel, ipsum te? et est metaphora de corporibus quibusdam, quæ στρεφόμενα χροιὰν ἑτέραν προφαίνουσι, quæ conversa alium colorem ostendunt. et 52, αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν, celeriter converterit mentem suam, vel se, ad tuam mentem. μή τι μεταστρέψωσι, ne forte convertant rem dii, β, 67, ut in vestra capita recidat, quod aliis machinamini. στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, Λ, 594. O, 591. P, 114, stetitque conversus, ut faciem rursus verteret ad hostes, ἀντιπρόσωπος αὐτοῖς, τοῖς πολεμίοις. τῷ δὲ μεταστρεφθέντι ἐνέπηξε δόρυ μεταφρένῳ, Θ, 258. Λ, 447, ei converso infixit hastam in tergum. αὐτὸν μεταστρεφθέντα δοκεύσας, N, 545, tergum vertentem observans et excipiens. ὅτε δή ῥα Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς σταίησαν, P, 732, cum Ajaces conversi contra ipsos consisterent.

μετατέρπομαι, (Τρέω) possit per tmesin esse, ο, 399, ut notet, post oblecto me, post fruor, respicio rem actam, cum voluptate; et ut sensus ibi sit, exantlati et præteriti labores sunt jucundi memoratu.

μετατρέπω, f. ψω. (Τρέω) converto. μετατρέπομαι, converto me ad aliquid, ad curandum aliquid, ἀλεγίζω: idem dicitur ἐντρέπομαι et ἐπιστρέφομαι. τῶν οὔτι μετατρέπῃ οὐδ' ἀλεγίζεις, A, 160, ad quæ merita de te mea tu nullo modo respicis neque rationem eorum habes, οὔ τι τρέπῃ μετὰ τῶν, quæ enumerarat 158, 159. cave ergo τῶν in masculino trahas ad Τρώων: est enim neutrius generis. οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων, I, 626, neque rationem habet amoris sociorum, non convertit se ad respiciendum eos et ad amorem debitum iis. τῶν οὔτι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω, M, 238, ad quas aves minime converto me, neque curo eas, an prædicant quid, *kere mich nichts an sie, (I care not for them.)* in significatu proprio est A, 199, μετετράπετο, convertebat se ad Minervam a tergo suo stantem et capillos ejus prensantem: ἐστράφη, τρέψας ὀπίσω τὰς ὄψεις. quod allegorice est, reprehendit ipse se, et ad melius consilium respexit.

μετατροπαλίζομαι, (Τρέω) converto me retro, respicio. τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο (imperf. sine augm.) φεύγων, tunc enim nequaquam respectabas inter fugiendum, sed contentissime fugiebas, ut ne respiceres quidem, Υ, 190, nihil speciei dabas, quasi resistere velles; nequaquam generoso modo et paullatim fugiebas; οὐκ ἐστρέφου ὀπίσω, ἀλλ' ἀμεταστρεπτὶ καὶ προτροπάδην ἔφευγες. est idem quod ἐντροπαλίζομαι.

μεταυδάω, f. ήσω. (Ἄω) adloquor, *sage zu einem, (I accost some one.)* ἔπεα Ἀργείοισι μετηύδα, I, 16. πᾶσιν, O, 103. κασιγνήτῃσι, Σ, 139. Ἀργείοισι, T, 269. δμωῇσιν, X, 449. ἑτάροισι, ψ, 5, et 569, ubi sine casu. ἀθανάτοισι, Ω, 32. et 715, λαοῖσι. ἔπεα ἀθανάτοισι μετηύδα,

α, 31. *παῖσι*, *δ*, 721. *ἀμφιπόλοισι*, *ζ*, 217, 238. *Φαιήκεσσι*, *ϑ*, 96, 386, 535. *ἀθανάτοισι*, *μ*, 376. *Φαιήκεσσι*, *ν*, 36. *μνηστῆρσι*, *υ*, 291. *φ*, 67. *ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων*, *μ*, 153, 270.

μετάφημι, (*Φάω*) adloquor, *ich rede an, (I address.)* loquor inter alios. *τοῖσι δὲ μετέφη*, inter hos dicebat clare, B, 411. sed 795, *μετέφη μιν*, i. e. *αὐτὸν*, alloquebatur eum. sic, *τοῖς*, Δ, 153. T, 55. *δ*, 660. *ϑ*, 132. *π*, 363. *σ*, 42, 51, 311. *υ*, 270. *φ*, 101, 140, 274.

μεταφράζομαι, (*Φάω*) post iterum cogito et perpendo in animo: *μεταβουλεύομαι. ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις*, A, 140, sed de his quidem alias consulam: nam curæ psəɹoeritos sæpe meliores; præsertim cum h. l. rex minatus esset insontibus; ad quos consolandos id addidit. simul omnes eas minas, 137—139, in odium unius Achillis protulerat, ut is magis doleret, cum audiret, amicissimis suis propter se, mala impendere. en prudentiam poëtæ in omnibus, qui nil molitur inepte. cæterum Achilles in respondendo ad has minas contra innocentes respicit, 150, 151. idem verbum hoc sensu dicitur et *ἐπιφράζομαι*, et *ἐπιμηθεύομαι*.

μετάφρενον, *ου. τὸ.* (*Φέρω*) tergum, pars corporis opposita pectori e regione: *der rücken, (the back.)* a *μετὰ*, post, et *αἱ φρένες*, pectus, diaphragma: et notat totum *τὸ ἀπὸ αὐχένος ἕως ὀσφύος ὄπισθεν*, in specie vero *τὸ ἀντικρὺ ὄπισθεν τῶν φρενῶν ἢ τοῦ στήθους. σκήπτρῳ μετάφρενον καὶ ὤμω ἔπληξε*, scipione tergum ejus et humeros percussit, B, 265, ergo est pars inter humeros. et 267, *σμῶδιξ μεταφρένου ἐξυπανέστη*, vibex exsurrexit e tergo. *μεταφρένου δόρυ ἐνέπηξε μεσσηγὺς ὤμων, καὶ διέλασε στηθῶν*, E, 41, ubi satis describitur, quid sit *μετάφρενον*. hastam intrusit tergo inter humeros, et transfixit hastam per pectora. sic et 56, *οὔτασε δουρί. μή τίς σοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐμπήξῃ δόρυ*, ne quis tibi fugienti in tergo infigat hastam, Θ, 95, nam ibi miles non est munitus. et 258, *μεταφρένῳ ἐνέπηξε.* sic et Λ, 447. *ᾧτινι μαρναμένων στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη*, si cui pugnantium circumvertenti se ad fugam terga nudarentur, M, 428, et poëta pingit stoliditatem militum, qui in ipso prœlio mallent tergum nudum hosti præbere et occumbere, quam strenue pugnantes et arma obvertentes conari an vincere queant. *ἔπληξεν μετάφρενον αὐτοῦ καὶ εὐρέε ὤμω χειρὶ καταπρηνεῖ*, Π, 791, quod Apollo fecit Patroclo; i. e. deliquium animi subitum passus est heros fatigatus pugnando et ardore solis. et 806, *ὄπιθεν δουρὶ, ὤμων μεσσηγὺ, ἔβαλεν. φεύγοντα οὔτασε δουρὶ μετάφρενον*, Υ, 402, ubi vides accusativum personæ, et ad casum loci deest præpositio *εἰς* vel *κατά*. et 488, *ἔνυξε. ἵππω ἐμπνείοντέ μοι μεταφρένῳ*, equos tam prope me ut adspirent tergo meo, P, 502. *οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις*, X, 283, inquit Hector ad Achillem; et *ἐν* quidem ad verbum pertinet, regit tamen casum nominis præcedentis. mentem eam Lacones tenuerunt, apud quos non erat fas sepeliri virum in tergo vulneratum. *πνοιῇ ἵππων μετάφρενον αὐτοῦ θέρμετο εὐρέε τ' ὤμω*, Ψ, 380, in certamine curuli, ubi antecedens cursor adflatur halitu equorum insequentis. *ὄπισθεν κόπτοντες δούρεσσι* (baculis, hastilibus ligneis) *μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους*, *ϑ*, 528, et est sermo de fœmina quæ ab hostibus captiva abducitur.

μεταφωνέω, (*Φάω*) una loquor, inter alios loquor, colloquor. *μετεφώνεε κήρυξ*, H, 384, vocem edidit. *τοῖσι δὲ*, i. e. *μετὰ τοῖς ἐφώνεε*, inter eos locutus est, I, 52. *Μυρμιδόνεσσιν*, Σ, 323. *Φαιήκεσσι*, *ϑ*, 201. *οἷς ἑτάροισι*, *π*, 354. *μνηστήρεσσιν*, *σ*, 35. *ἐγὼ μετεφώνεον*, sc. *αὐτοῖς*, *κ*, 67, ego respondebam iis.

μετεέργω, (*Ἔρα*) una implico et includo. *ὅρμος μετέερτο ἠλέκτροις*, una implicatus et pictus erat electris, *ο*, 495, pro *μετέερκτο*, *war besezt mit bernstein, (was set in amber.)* sic simplex, *σ*, 295, *ὅρμον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον*, pro *ἐεργμένον*, ubi inclusa erant electra, *ὃς συνεπέπλεκτο, συνεκέκλειστο.*

μέτειμι, (*Ἔω*) una sum. intersum, *bin dabey, (I am present.)* *ὄφρα ἂν ζωοῖσιν μετέω*, pro *μετῶ*, conjunct. quousque vivis intersum, X, 388. *ὄφρα ζωοῖσι μετείω*, Ψ, 47, ubi metri causa et ionice, Iota est insertum. *οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσι*, quibus autem senex interfuerit, Γ, 109. i. e. *συνῇ. οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη*, E, 85, non sane cognosceres, utris adesset et interesset is. *ἵνα ἀθανάτοισι μετείη*, *ο*, 251, ut interesset immortalibus. *ἔτι ζωοῖσι μετείην*, amplius in vivis essem, *κ*, 52. *θανὼν φθιμένοισι μετείην*, *ω*, 435, mortuus sim cum iis qui perierunt. *Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασι*, pro *μέτεισι*, inter Græcos sunt fortes viri, H, 227. *οὔτι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι*, non amplius vivis interero, *ξ*, 487, cum vivis versabor. *οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται*, B, 386, nulla enim cessatio aderit, nulla quies intercedet per totum diem. *μετὰ δ' ἔσσεται*, una erit, I, 131, i. e. *ὀγδόη σὺν αὐταῖς ἔσται*, octava inter has erit. *ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἑτάροισιν*, *λ*, 78, pro *μετεών. ἄνδρεσσι μετέμμεναι*, inter homines versari, Σ, 91, i. e. *ζώειν*, vivere. *σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι*, Δ, 316, ubi *τὸ*, *σὺ*, pendet a præcedente *ὤφελες*, utinam tu deberes junioribus interesse, i. e. ipse junior esse, non vero infirmus senex. et 322, *ἱππεῦσι μετέσσομαι*, inter equestres copias una versabor, i. e. *συνέσομαι. οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ*, pro *μέτεστι*, non adest aliquis talis, *φ*, 93.

μέτειμι, (*Ἔω*) post venio, post eo, sequor. *ἢ ἴθι, ἐγὼ δὲ μέτειμι*, aut i, egoque sequor, *ich will nachkommen, (I will follow,)* Z, 341. *πόλεμόνδε μέτεισι*, ad pugnam una it, N, 298. et 247, *μετὰ γὰρ δόρυ ᾔει*, pro *μετῄει*, hastam petiturus erat, *gieng nach einem spiesse, (went for a spear.)* et 90, *μετεισάμενος*, obiens. sic et P, 285, i. e. *μετελθών*.

μετεισάμενος, vide supra.

μετεκφέρω, (*Φέρω*) post effero. *τὰς δὲ μετεξέφερον Διομήδεος ἵπποι*, Ψ, 377, i. e. *μετὰ τὰς*

(θηλείας τοῦ Ἀδμήτου ἵππους) ἐξέφερον (intransitive positum, sc. ἑαυτοὺς, i. e. προέτρεχον τῶν λοιπῶν) οἱ τοῦ Διομήδους ἵπποι.

μετέπειτα, (Εἰ) post, deinde, postea, tamen, porro, idem quod ἔπειτα: et μετὰ sæpe notat, post. Ξ, 310. κ, 519. λ, 27, 639. Vide sub μετόπισθεν.

μετέπω, (Ἔπω) dico alicui, adloquor. ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, Α, 73, ubi utrumque fere idem: nisi quod posterius etiam notat παραινετικῶς ὑποθέσθαι τὸ ποιητέον, μετέειπεν ὅπερ ἐχρῆν γενέσθαι. sic et 253. Β, 78, 283. Η, 326. Ι, 95. Ο, 285. Σ, 253. β, 24, 160, 228. δ, 773. η, 158, 185. θ, 25. ν, 171. π, 394, 399. σ, 411. υ, 244. ω, 53, 424, 452. τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ὁ, Β, 336. Γ, 96, 455. Κ, 219. Ξ, 109. Τ, 76. Ψ, 889. β, 95, 157. γ, 330. λ, 341. ξ, 459. ο, 303, 438. ρ, 151, 368. ω, 441. τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἲς τοῦ, β, 409. σ, 404. φ, 130. μετὰ avulsum, αὐτοῖς αὐτὸς μετὰ μῦθον ἔειπεν, Γ, 303. Ζ, 375. Η, 66. Ι, 619. ι, 171. κ, 188, 561. μ, 319. ρ, 467, 493, 495. φ, 151. χ, 4. ἀνίστατο καὶ μετέειπε, Η, 94, 170. Θ, 30. Ι, 31. η, 155. τ, 140. υ, 321. ω, 129, 421. αὐτοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν, Τ, 292. μετὰ Τρωαῖσιν ἔειπεν, Χ, 476. λαοῖσιν, Ω, 777.

μετέρχομαι, (Ἔρα) post eo, persequor. una eo. obeo. recentioribus in specie notat ἐπὶ ἀμύνης καὶ ἐκδικήσεως, e. c. μετῆλθεν ἡ δίκη τὸν κακόν. λέων βουσὶ μετέρχεται, ζ, 132, ubi tamen accuratiores legunt, βουσὶν ἐπέρχεται. πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι ἤν που ἀκούσω, γ, 38, patris mei famam latam persequor si forte alicubi de eo audire possim, ἔρχομαι (proficiscor) δι' ἀκοὴν αὐτοῦ. ἀλλά σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο, Ε, 429, inquit Jupiter ad Venerem: cura tu et obi. sic, ἔργα μετερχόμενος, villas et rem rusticam circumobiens et visitans, π, 314, coll. 318, s. ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ibo ad eum, Ζ, 280, i. e. μετά σε (post te et a te) εἰς αὐτὸν ἐλεύσομαι, *von dir will ich zu dem gehen, (from thee I will go to him,)* et sæpius hoc compositum est pro simplici. ἔρχεσθαι εἴς τινα. sæpe tamen hoc μετὰ, ὑστεροχρονίαν notat, e. c. Ζ, 296, μετεσσεύοντο, deinde movebantur. ὅστις πινυτός γε μετέλθοι, quicunque cordatus interveniat, intersit, α, 229. et 134, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν, superbis cum istis versans, συνών. οὐκέτι ἔργον ὀνόσαιτο ἀνὴρ μετελθὼν, vir qui interesset rei, non posset reprehendere rem quæ gereretur, Δ, 539. οὐκ ἂν δὴ τόνδε ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθὼν, Ε, 456, an non arcere possis hunc virum a pugnando, irruens in eum. et 461, Τρώων δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθὼν, eorum ordines Mars omnibus viribus suis incitabat, obiens eos. ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν, quas sane ipse Mars non posset vituperare, præsens et obiens eas si esset, Ν, 127. et 351, Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθὼν, accedens et obiens eos. θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν, ad deos omnes a nobis abiens, Ξ, 334. λέων ἀγέληφι μετελθὼν, leo ad armentum accedens et in illud irruens, Π, 487. κούρῃσι μετελθὼν, ad virgines accedens, ζ, 222, vel præsentibus virginibus, apud eas exsistens: ut ergo et sit, versari cum quo, una esse. ἀλλὰ μέτελθε, at insequere, Φ, 422. in genere μετέρχεσθαί τι, est, ire ad aliquid adsequendum, petere vel repetere aliquid. sic Eurip. Phœn. 267, μετέρχεται δόμους, repetit paternas sedes, ex quibus injuste est pulsus.

μετέσσυτο, vide sub μετασεύω.

μετήορος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) in sublimi pendens, alte suspensus, *schwebend, in der höhe hangend, (hovering, hanging aloft.)* ab ἀείρω, i. e. κουφίζω καὶ ἄνω φορέω. recentiores scribunt eandem hanc vocem μετέωρος: sed illa Homerica scriptio analogiæ et origini est multo propior. nam ad recentiorum etymologiam poscitur perf. m. ἤοιρα (ab ἀείρω) unde est ὁ ἄοιρος, i. e. ὁ εἰς ἀέρα ἐλαφρισθεὶς, in aërem elevatus; hinc τὸ α mutatur in ε, et οι in ω, addita præpositione μετὰ, ut fiat μετέωρος. at μετήορος solo οι in ο mutato descendit a sua origine. μετήορα πάντα γένοιτο, in altum elevata omnia fierent, Θ, 26. ἄλλοτε ἀΐξασκε (τὰ ἅρματα) μετήορα, Ψ, 369, interdum subsultabant currus in aërem, *hoben sich im schnell laufen von der erde in die höhe, (bounded up from the ground as they ran swiftly along.*

μετηύδα, vide sub μεταυδάω.

μετοίχομαι, (Ἔω) persequor, sequor, adeo. Ἄβαντα μετῴχετο, petebat eum, invadebat eum, Ε, 148. ἀνὰ ἄστυ μετῴχετο Ἀθήνη, per urbem circumibat, θ, 7. et 47, κῆρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδὸν, ibat ad arcessendum cantorem. ut ergo hoc μετοίχεσθαι, et τὸ μετέρχεσθαι, Ζ, 86, sæpe sit idem. nam est ἐλθεῖν εἴς τινα, ad aliquem adire. εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειε, si quis et hos adiens advocaret, Κ, 111. τίς σοι μετοιχομένη, φάος οἴσει, quænam tibi, tecum iens, lumen portabit, τ, 24.

μετοκλάζω, f. άσω. (Κλάω) subsido in genua, *sinke in die knie, auf die knie nieder, (I fall, sink upon my knee.)* idem dicitur ὀκλαξ καθῆσθαι, i. e. ἐπὶ τὸ γόνυ. μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει, Ν, 281, demittit genua, et super ambos pedes sedet ex more Orientalium. ὀκλάζω, submissis genibus subsido, *ich kauere, (I cower.)* Vide sub ἵζω.

μετοπάζω, f. άσω. (Ἔπω) una sequi facio. ἀρχὸν δὲ ἀμφοτέροις μετώπασα, præfectum utrisque præbui et adjunxi, κ, 204.

μετόπισθεν, (Ἔπω) adverb. a tergo. postremo. καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, Α, 82, etiam in posterum retinet iram manentem. μήτις μετόπισθε μιμνέτω, ne quis a tergo remaneat, *dass niemand zurück bleibe, (that no one may lag behind,)* Ζ, 68, nam sæpe, spoliorum caussa, progrediente exercitu, morantur quidam a tergo. αὐτῷ τοι μετόπισθε ἄχος ἔσεται, Ι, 249, i. e. ὕστερον, postea. et 500, μετόπισθε Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι, ubi pertinet adverbium partim ad participium, partim ad genitivum: et sermo est de deprecationibus, quæ errorem sequi

solent commissum, et eum procurare student. τὸν μετόπισθε λαβὼν ποδὸς, K, 490, hunc pone prehensum pede. ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἔγνων ἀπιόντος, N, 71, a tergo enim gressum pedum abeuntis agnovi, *denn ich habe ihn von hinten zu am gange erkannt, als er weg gieng, (for I recognised him from behind by his gait, as he was going away.)* στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, O, 645, conversus retro. et 672, ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, quotquot a tergo procul steterant. ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν, quotnam deinde et post hos pugnam congregatim fecerint, P, 261. τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε, Σ, 155, ter deinde. καὶ παῖδες παίδων, οἵ κεν μετόπισθε γένωνται, Y, 308, et nati natorum, et qui postea nascentur ab illis, i. e. nepotes, et nepotum posteri. Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι, X, 119, a Trojanis etiam deinde capiam jusjurandum per principes dandum. et 334, ἐγὼ μετόπισθε λελειμμην, ego post eum reliquus eram. et 396, μετόπισθε ποδῶν τένοντε, a posteriore parte pedum, *hinten am fuss, (at the hinder part of the foot.)* εἴ κεν μετόπισθεν ἐλαύνοι, si a tergo agitaret vel illum equum, Ψ, 346, post te. αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων, Ω, 111, reverentiam tui et amorem etiam post hoc custodiens. et 436, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται. et 687, παῖδές σοι μετόπισθε λελειμμένοι, filii tui qui sunt relicti tibi, i. e. οἱ ἔτι ζῶντες, post tot occisos. οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, δ, 695, neque post est ulla gratia benefactorum. sic et χ, 319. μήπως σοὶ μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ, ε, 147, ne tibi deinde iratus molestias creet. μηδέ σοι ξίφεος ποθὴ μετόπισθε γένοιτο, ϑ, 414, neque tibi ensis desiderium deinde oboriatur. μετόπισθε νεὼς κατέβαλε, ι, 539, post navem, a tergo navis. οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο, λ, 381, qui postea successive perierunt: coll. 382, 383. et 223, ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναικὶ, ut et in posterum tuæ narres uxori. ὅσοι μετόπισθε, πρὸς ζόφον, ν, 241, qui a tergo, versus occidentem, habitant: nam utrumque est idem. pro μετόπισθεν est μετέπειτα, ξ, 403, in opposito ad αὐτίκα. αὐτῷ σοὶ μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, χ, 345. τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι, καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται, ω, 84.

μετοχλίζω, f. ίσω. (Χάω) dimoveo, transmoveo. οὔτις ὀχῆας ϑυράων ῥεῖα μετοχλίσσειε, Ω, 567, nemo pessulos januarum facile removeat, μετακινήσειεν ἄν. sic et de lecto, ψ, 188, nemo facile id transponere in alium locum possit. et ὁ μοχλὸς fortasse dictus fingi possit a μὴ et ὀχλίζεσθαι, ὁ μὴ ὀχλιζόμενος, i. e. μὴ μετακινούμενος, sc. ab alienis, qui ab aliis non removeri potest.

μετρέω, f. ήσω. (Μείρω) metior. πέλαγος μέγα μετρήσαντες, γ, 179, i. e. διαπεραιωσάμενοι. nam transiens mensurat quasi. μετρεῖν ponitur et pro, mutuum utendum dare, Aristoph. Ach. 1020. et μετρεῖσθαι est, mutuum utendum sumere, Hesiod. Ἔργ. 347.

μέτρον, ου. τό. (Μείρω) mensura, modus, *das maass, (a measure:)* in specie, vas quo aliquid metimur, de siccis et humidis. et ejusmodi vas semper continet partem, ut exploremus, quoties hæc pars insit toti. apparet ergo, nomen esse a μείρω, aut a τὸ μέρος, interserto τ. μέτρα χίλια οἴνου, H, 471. ejusmodi μέτρον postea dictum est ὁ ξέστης, ου. μέτρα ἐν χερσὶν ἔχοντες, M, 422, ubi μέτρα sunt αἱ τὴν γῆν μετρῶσαι ἄκαιναι, αἷς τὰ πολεμικὰ ἐοίκασιν ἀκόντια, *messstäbe, (rods for measuring land:)* et ἡ ἄκαινα dicitur, quia στερίσκει τοῦ καίνεσθαι τοὺς ἐρίζοντας περὶ γῆς, prohibet ne interficiant se mutuo, litigantes de agro. τέσσαρα μέτρα κεχανδὼς λέβης, Ψ, 268, capiens quatuor modios. et 741, κρατὴρ ἓξ μέτρα χανδάνων: ut appareat, μέτρον indicare certam tunc temporis notam mensuram, jam vero nobis incertam. εἴκοσι μέτρα ἀλφίτου, farinæ, β, 355. ὕδατος ἔχευε ἀνὰ εἴκοσι μέτρα, ι, 209, ubi sermo est de vino generosissimo, cujus uni parti admisceri poterant viginti partes aquæ: ut ergo ibi indeterminata mensura, modo ut æquali portione repetatur, designetur. ἐπεὶ ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, cum pervenisset ad mensuram floridissimæ juventæ, Λ, 225, ut μέτρον sit ἡ ἡλικία. sic, εἰ ἥβης μέτρον ἵκοντο, si ad plenam juventam pervenissent, λ, 316. μέγας εἷς, καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις, inquit mater ad Telemachum, σ, 216. sic de eodem, ἱκάνει, τ, 532. μέτρα κελεύθου, δ, 389, i. e. κέλευθον. sic et κ, 539, viam ipsam, et mensuram itineris. ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται, ν, 101, i. e. εἰς τὸν ὅρμον, in plenum portum. sic et μέτρον κελεύθου potest intelligi, plena enarratio quo modo sit proficiscendum.

μετώπιον, ου. τό. (Ὄφ) est interstitium inter supercilia duo statim super naso, *der kleine raum zwischen den augenbraunen über der nase, (the small space between the eye-brows above the nose,)* τὸ μεσόφρυον. sic τὸ μεταμάζιον est τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν, et τὸ μεταίχμιον est τὸ μεταξὺ δύω στρατῶν. ita et μετώπιον, τὸ μεταξὺ ὠπῶν, interstitium inter oculos. cæterum hoc nomen non est deminutivum, sicut nec τὸ ἴχνιον, vestigium: sed est derivativum a τὸ μέτωπον, vel potius compositum ex μετὰ, inter, et οἱ ὦπες, oculi. μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ ἔνυξε, i. e. κατὰ τὸ μετώπιον, in illud interstitium percussit eum hasta, Λ, 95. sic et, ἔβαλεν αὐτὸν (κατὰ) μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ Π, 739, percussit eum in ima fronte acuto saxo.

μέτωπον, ου. τό. (Ὄφ) frons, *die stirn, (the forehead.)* pars capitis supra oculos, τὸ μετὰ τοὺς ὦπας. ἐνέπηξε μετώπῳ, fronti infixit hastam, Δ, 460. Z, 10. ἤλασε μέτωπον ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης, percussit frontem supra extremitatem nasi, N, 615, ex quo loco apparet, περατοῦσθαι τὸ μέτωπον πρὸς τῇ ἀρχῇ τῆς ῥινός, frontem ibi finiri, ubi superne incipit nasus. οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη, neque frons super supercilia nigra exhilarabatur, O, 102. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον ἐγγύθι λαμπομένης, non enim vident in propin-

quo frontem galeæ meæ splendentis, Π, 70, ubi notatur, loco totius, pars galeæ ad μέτωπον Achillis κειμένης. ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον, viri divini caput et venustam frontem, Π, 798. θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι, læsa est frons super supercilia, Ψ, 396. et 454, ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν σῆμα ἐτέτυκτο, in fronte equi erat alba nota. πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα, ζ, 107, de Diana inter nymphas suas, super omnes illa eminet capite et fronte, *ist eines halben kopfes höher als alle, (is taller by half a head than all the others.)* ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ, terram percutiebat fronte, moribundus ex vulnere accepto, χ, 86. et 94, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

μέχρι et μέχρις, (Ἔω) adverb. usque ad, *biss, (as far as, till.)* tenus. ponitur de loco et de tempore. est ab ἅμα, una, et ἰκηρὸς ab ἵκω, ortum. μέχρι θαλάσσης, usque ad mare, N, 143, ubi est de loco. τέο μέχρις, quousque, pro μέχρι τίνος, Ω, 128, ubi est de tempore, quoad, quamdiu.

ΜΗ', ne, non. varie construitur. cum *conjunctivo*, σὺ ἀπόστιχε, μή σε νοήσῃ Ἥρη, tu abi, ne te animadvertat Juno, Α, 522. et 587, μή σε ἴδωμαι θεινομένην, ne te videam vapulantem. sic Δ, 37. Ε, 684. Ζ, 265. cum *imperativo*, μή με ἔρεθε, μή σε μεθείω, Γ, 414, ne me irrita, ne te relinquam. μὴ ψεύδεο, ne mentire, Δ, 404. sic Ι, 345. Κ, 145. Π, 22, 19. cum *optativo*, μὴ πρὶν ἀναΐξειαν, ne ante exsurgerent cum impetu, Δ, 114. μὴ παῖδα ὀρφανικὸν θείης, Ζ, 432, ne filium orbum facias. post verba timendi *affirmat*, ut Latinorum *ne*. δείδοικα μή σε παρείπῃ, vereor ne te verbis commoverit ad malum, Α, 555. sic Ι, 244. Ν, 745. Ξ, 44. Φ, 329. sæpe est, *num?* ὄφρα ἴδωμεν, μή τοὶ (αὐτοὶ) κοιμήσωνται, ut videamus, num illi dormiant, Κ, 98, et 101, οὐδὲ ἴδμεν, μή πως μενοινήσωσι, neque scimus, an forte in animo habeant, *ob nicht etwa, (whether perhaps.)* sic et Romani; vide ne id tibi obsit, *siehe zu ob dir das nicht schaden könne, (look to it whether it may not hurt thee.)* sæpe additur οὐ. μή νύ σοι οὐ χραίσμῃ, Α, 28, ne forte tibi non prosit. μὴ etiam *interrogat*; μή πού τινα δυσμενέων φάσθε ἔμμεναι ἀνδρῶν; ζ, 200, num forte aliquem hostium putatis esse? *denket ihr denn etwa? (do you imagine?)* adhibetur in *jurejurando*: Ἐννοσίγαιον ὄμνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι, Ψ, 585, jura per Neptunum, non sane dolo malo meum currum impedivisse. μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ χεῖρα ἐπενεῖκα, Τ, 261, ubi jurat Agamemnon de non violata a se Briseide; et deberet esse: ἴστω Ζεὺς, μή με τόδε ποιῆσαι. sed est ἔλλειψις, ut plene sit: ὄμνυμι ἐγὼ, μὴ ποιῆσαι τόδε. μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος Τρώων, Κ, 330, præcedente 329, ἴστω Ζεὺς, non sane istis equis vir vehetur alius Trojanorum: et jurat ibi Hector Doloni, se daturum ei esse Achillis equos. et ibi, præter voluntatem suam, Hector innuit, neminem omnino hos equos conscensurum præter Achillem: sed addito sequente versu voluntas ejus determinatur. sic sæpe veritas clarissime dici videtur, quæ deinde per addita alia rursus tenebris involvitur: atque, ut h. l. forte fortuna, sic alibi consulto id fit. notat et, *neutiquam*: μή με νοήσῃ, Φ, 563, *er muss mich ja nicht gewar werden, (he must not perceive me.)* nam hæc prior consultationis pars est, non pugnandum cum eo mihi est. confer jam porro μὴ, Α, 32. Μ, 216, 403. Ζ, 261, 360. Ο, 41, 93, 164. Π, 30, 89, 545, 839. Ρ, 17. Σ, 126, 463. Τ, 24, 29, 306. Φ, 517. Υ, 30, 62. Χ, 123, 339, 345, 358. Ω, 53, ubi sunt minæ. 218, 569. α, 133, 386, 403. β, 373. δ, 254, 684, imprecans. 699, 747. ε, 467, ubi deest δείδω. ζ, 147. ι, 530, pertinet ad ἱκέσθαι. λ, 633. μ, 106. ν, 21, 46, 362. ο, 90, 199, 278, 358. π, 179, 255, ubi deest σκόπει, vel δείδω, vel simile: nam sensus est, δέος ἐστὶ, μὴ, τίσεσθαι τοὺς κακοὺς προθέμενος, πικρανθῇς αὐτός. 389, 437, 457. ρ, 24, 188, 399, 448, 479. σ, 13, 166, 333. τ, 390. υ, 344. φ, 111, 286, 370, 395, ne forte, num forte. χ, 251. ω, 352, 461, 490. μὴ ὄφελες λίσσεσθαι αὐτὸν, utinam illum non rogaturus fuisses, Ι, 694. μὴ λάθοι, pro ἵνα μὴ vel ὄφρα μὴ, Κ, 468. Ψ, 190. plene est Θ, 468, ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ut non omnes pereant. et Κ, 367, ἵνα μή τις φθαίη, ut ne quis occupet, *zuvorkomme, (anticipate.)* μή νυ, ne certe, Α, 566. εἰ μή τις, Η, 98. μή που, β, 179. μ, 300. σ, 106. μὴ καὶ, Χ, 55. μὴ μὰν, Θ, 512. Χ, 304. ὅτε μὴ, nisi, Ξ, 248. π, 197. ψ, 185, et est hoc attice positum, sicut et ὅτι μή. εἰ μὴ commune est. αἴκε μὴ, Σ, 91. μὴ πρὶν, Β, 413. Ξ, 46. μὴ δὴ, Α, 545. Π, 81, 128. Ρ, 502. Σ, 8, ubi deest δείδω vel δέδοικα, vereor. Υ, 431. Ψ, 7. Ω, 65. ε, 300. ν, 421. μήτε, μήτε, Α, 275, 277. Ε, 827. Η, 400, 401. Π, 98. Ω, 337. α, 39. ξ, 387. ρ, 401. σ, 78. μή τις, Β, 354. Γ, 107. Ζ, 57, 68. Θ, 7, 95, ubi deest ὅρα vel δείδιθι, vide, verere. Κ, 511. Ν, 649. Ξ, 90. Π, 200, 446. Ρ, 422. Χ, 207. Ω, 650. ι, 356, sc. δείδω. sic, τ, 121. π, 381, ubi deest, διὸ δέδοικα. et 134. σ, 140. υ, 308. μή τι, Α, 550. Β, 195. et interserta particula πῶ, μή πώ τι, Δ, 234, ne forte. Ν, 52. μή μοί τι, Ζ, 486, ubi est τμῆσις, pro μή τί μοι, i. e. μηδαμῶς. μήτε ἄρ τι, Φ, 288, neque jam sane. μηδὲ, vel μὴ δὲ, ubi δὲ sæpe est pro δὴ, Α, 550. Β, 260, 435. Γ, 160, 434, 407. Δ, 184, 303, 302, 305. Ε, 441. Ζ, 58, 59. Κ, 237, 239. Θ, 244. Ν, 48. Ξ, 85. Ο, 159, 376. Ρ, 31. Τ, 22, 233, 403. Υ, 121. Φ, 338, 340, 375. Χ, 57, 85, 185, 243, 250. Ω, 148, 152, 171, 177, 181, 778. α, 289. δ, 710, 754, 825. θ, 414. ξ, 168. λ, 250, 612, ubi duplex negatio, μὴ μηδὲ ἄλλο τι, non sane artem omnem adhibens aliud quid magis artificiose elaborare possit, *es ist nicht möglich, dass der was noch künstlichers verfertigen könnte, (it is not possible that he could produce a more ingenious piece of work.)* υ, 82.

μηδὲ, vide sub ΜΗ', prope finem.

μηδείς, μηδεμία, μηδὲν, (Ἔω) nemo, nul-

lus. quasi μηδὲ εἷς, ne unus quidem, *auch nicht einer, (not even one.)* μηδὲν ἑλέσθαι, omnino nihil accepisse, Σ, 500.

μήδομαι et μήθομαι, f. μήσομαι. (Μάω) prudenter consulto, *überlege, fasse rath, beschliesse, (I consider, weigh maturely.)* ἄλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπὴν, ε, 173, aliud quid sane tu dea, per hoc machinaris, non vero dimissionem amicam. ἥ σοι χωομένη κακὰ μήδεται, quæ tibi irata, mala struit in animo suo, Φ, 413. ἃ Ζεὺς μήδετο (augm. omisso) ἔργα, Β, 38, quæ Jupiter statuerat futura. sic, αὐτοῖς κακὰ μήδετο Ζεὺς, παννύχιος κτυπέων, Η, 478, mala struebat contra eos, et in animo decreverat, cum per totam noctem tonaret: ἐβουλεύετο κακὰ διδοὺς ἄνωθεν σημεῖα. cæterum h. l. est τρόπος ἐτυμολογικὸς τοῦ, μητιέτης, quod epitheton ibi exstat. κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα, Achilles contra illos miseros, Φ, 19, statuebat animo malas res, cædem nimirum immitem. sic et Ψ, 176. Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα, indigna in eum machinabatur Achilles, Χ, 395, i. e. εἰς Ἕκτορα. sic et Ψ, 24. τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον Ἀργείοις, decernebat secum tristem reditum Græcis, γ, 132. et 160, Ζεὺς δὲ οὔπω μήδετο νόστον, nondum volebat ut redirent. et 166, ἐγίνωσκον, ὅτι κακὰ μήδετο δαίμων, machinaretur deus. sic et μ, 295, cogitaret contra eos. καὶ τότε Ὀδυσῆϊ μήδετο πομπὴν, ε, 233, decernebat ei in animo dimissionem ἐμοὶ κακὰ Ζεὺς, ξ, 243. et 300, Ζεὺς αὐτοῖς ὄλεθρον. οὐ Λωτοφάγοι μήδοντο ἑτάροις ὄλεθρον, ι, 92, non struebant illis perniciem. τι ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον; λ, 473, quid adhuc majus propones tibi in animo efficiendum? σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο, pro ἐμήσαο, tu autem mala contra eum decreveras, Ξ, 253. sic, Προῖτος κακὰ αὐτῷ ἐμήσατο θυμῷ, agitabat in animo contra eum et statuebat, Ζ, 157. τόσα γὰρ κακὰ μήσατο Ἀχαιοὺς, tot enim mala cupide struxit in eos, Κ, 52, ubi deest εἰς. 289, μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα, ausus est ardua. Αἴγισθος ἐμήσατο ὄλεθρον, sc. Ἀγαμέμνονι, γ, 194, struxit ei mortem. et 249, τίνα δ' αὐτῷ μήσατο ὄλεθρον Αἴγισθος δολόμητις, qualem mortem. et 261, μάλα γὰρ μέγα ἔργον, valde magnam rem ausus erat. et 303, ταῦτα λυγρὰ Αἴγισθος οἴκοθι, domi patravit. ὃς (Ἀντιφάτης) δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον, κ, 115, decernebat animo: nam devorare cupiebat eos. vides ergo, huic verbo manifesto inesse notionem τοῦ, μάειν, quærendi, cupiendi, studendi: ut ergo recte ad thema μάω pertineat. οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς, indignum peragere proposuit sibi, λ, 428, de Clytæmnestra. ὅσας ὑπερβασίας οὗτος σῷ ἐνὶ οἴκῳ, χ, 169. ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς ὄλεθρον, ω, 96, ubi loquitur anima Agamemnonis, et ea ad Jovem refert, quod Ægisthus fecit: nam sine dei consilio nihil omnino fieri potest. et 198, Τυνδαρέου κούρη (ἡ Κλυταιμνῆστρα) κακὰ ἔργα, occidendo virum. et 425, ἦ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατο (εἰς) Ἀχαιοὺς, faciendum suscepit contra nobiles homines. et 443, οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδε μήσατο ἔργα, sc. cædem procorum. τὰ μὲν νοέω, ἅτινα ἂν ἐμοὶ αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι, inquit Calypso ad Ulyssem, ε, 189, et ad νοέω additum est, καὶ φράσομαι, i. e. ἃ νοέω: (quæ sentio re vera in animo) ἐκεῖνα καὶ συμβουλεύσομαι, (ea et suadebo tibi,) ἃ καὶ ἐμοὶ φρασαίμην ἂν (quæ et mihi ipsi suaderem et consulerem) ὅτε εἰς τοσοῦτον χρείας ἔλθω, si in tantam necessitatem venissem. αὐτός τε εὖ μήδεο, πείθεό τε ἄλλῳ, Β, 360, et ipse bene consule et decerne in animo, et obsequere alii bene consulenti. nam regum εὐβουλία duplex est: ἡ ἰδία κατ' ἑαυτοὺς, καὶ ἡ σὺν τοῖς βουλευταῖς, et loquitur ibi Nestor ad regem. conf. πείθομαι. cæterum, præsens quoque esse μήθομαι, apparet ex ὁ ἡ προμηθὴς, providus, et ex ὁ Ἐπιμηθεὺς, qui post consulit.

μῆδος, εος. τό. (Μάω) cura, consilium, providentia, præcognitio. est a μαθέω vel μήθω, ex quo μανθάνω: θ vero et δ facile alternant. in plurali τὰ μήδεα notant et, partes pudendas viriles, τὰ τοῦ ἄῤῥενος αἰδοῖα, quæ et μέζεα dicuntur a μέδω, i. e. ἄρχω, quia in animali sunt initium aliquod vitæ. ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν, Β, 340, num sane voluntates cum consilio captæ et curæ virorum fient in ignem, *sollen denn die anschläge alle zu wasser werden? (shall then all the deliberations come to nothing?)* Ὀδυσσεὺς, εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνὰ, Γ, 202, qui novit varia et clandestina consilia. et 208, ἀμφοτέρων (Menelai et Ulyssis) δὲ φυὴν (staturam et corporis figuram) ἐδάην (cognovi) καὶ μήδεα πυκνὰ, et densa eorum consilia. et 212, ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, cum texerent omnibus verba et cogitata, i. e. cum eloquerentur in concilio prudenter cogitata. ergo μήδεα sunt βουλεύματα, quæ quis ipse præcognovit et præexaminavit. κήρυξ, πεπνυμένα μήδεα εἰδὼς, Η, 278, quæ est descriptio prudentis præconis, qui est Διὸς (i. e. τοῦ νοῦ) ἄγγελος, præter quod et est nuntius majestaticus. sic, κηρύσσων γήρασκε, φίλα (amica erga regem suum) φρεσὶ μήδεα εἰδὼς, Ρ, 325. πεπνυμένα, β, 38. μάχης ἡμετέρης μήδεα πάγχυ ἐπικείρει δαίμων, fortuna prorsus incidit omnia consulta et destinata pugnæ nostræ, Ο, 467. sic et, Ζεὺς, Π, 120, ubi cave, putes, poëtam quasi jlocalariter alludere ad Jovem, τεχνίτην ὄντα κείρειν μήδεα, ut sit amphibolia in nomine μήδεα. quod Jupiter genitalia patri suo præcidisse narretur. nam Homerus sordidam eam fabulam, a recentioribus fictam, prorsus ignoravit. sunt ergo h. l. sicut præcedente, μήδεα simpliciter βουλεύματα, consulta, *die anschlage und absichten und mittel, (the resolutions, intentions, and means.)* et vide, quam facile scriptori affingi possint cogitata, ab hominibus ingenio abundantibus. θνητός ἐστι καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε, Σ, 363. υ, 46, de homine, respectu ad deum. sic, Ζεὺς, ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς, cujus consulta et decreta non pereunt aut intercidunt, Ω, 88. et 282, Πρίαμος καὶ κῆρυξ, πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχοντες, ambo valde prudentes et deli-

berata mente. sic et 674. Ἀλκίνοος δὲ (rex Phæacum) θεῶν ἄπο μήδεα εἰδὼς, a diis doctus consilia, ζ, 12, θεόσοφος: et est hic θείου καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς ἔπαινος. sic de Ulysse, ἄνδρα, θεοῖς ἐναλίγκια μήδεα ἔχοντα, ν, 89, virum prudentissimum. σά τε μήδεα, λ, 201, ubi mater Ulyssis inter causas mortis suæ enumerat desiderium filii sui, et prudentiam ejus quam desideraverit absentis, itidemque comitatem ejus. et 444, λίην γὰρ πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε, Penelope prudens et recte cogitans. γρηῢς, πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχουσα, anus, prudenter animata, et bene sentiens, τ, 353. vides igitur, μήδεα semper ad cogitata prudenter poni, non vero ad curas sollicitas et inquietas. πτόρθον (frondem) ὡς ῥύσαιτο μήδεα φωτὸς, quæ velaret inguina viri, ζ, 129. ζώσατο ῥάκεσι περὶ μήδεα, cingebat se pannis suis circa genitalia, σ, 66. et 86, μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, et inguina tibi evellens det ea canibus cruda dilaceranda et voranda; quæ supplicii erat magna pars. sic χ, 476, μήδεά τ' ἐξέρυσαν, cum Melanthius crudeli supplicio afficeretur. τὰ μέζεα apud Hesiodum fiunt ex μήδεα, correpto η, et mutato ut solet δ in ζ.

μηκὰς, άδος. ἡ. (Μῆλον) est in poëta epitheton capræ: unde deinde et μηκάω ad capras determinari cœptum est. μηκάδες αἶγες, Λ, 383. ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες, Ψ, 31, et fortasse epitheton ad utrasque referendum est. μηκάδας αἶγας, ι, 124. et 244, ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας.

μηκάω, f. ήσω. (Μῆλον) ponitur de voce ovium et caprarum. recentiores id verbum proprie de capris retinuerunt, de ovibus dixerunt βληχᾶσθαι, sumentes id ex μ, 266. cæterum est verbum ex sono ipso factum. dicitur idem μηκάζειν. ὄϊες μυρίαι, ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούσασαι ὄπα ἀρνῶν, Δ, 435, oves innumeræ, assidue balantes, postquam audiunt vocem agnorum suorum. possit hæc forma esse præter. perf. medii, a μηκάω, f. 2. μακῶ, aor. 2. ἔμακον, præt. perf. m. μέμακα, cujus particip. μεμακώς: sed antiquis magis arridet syncope, pro μεμηκηκυῖαι, ut sit particip. perf. activi. priore η mutato in α. cæterum huic sono confuso comparat τὸν θόρυβον in exercitu Trojano, cum Græcos laudasset a silentio suo inter eundum. syncope ista magis apparet, K, 362, ὁ λαγωὸς προθέησι (a forma προθέημι, pro προθέω, procurro) μεμηκὼς, pro μεμηκηκὼς, ubi id verbum et de lepore dicitur, ejusque sono quem edit jam jam comprehendendus a canibus: *quäkend, (crying.)* simul idem refertur ad κεμάδα, hinnulum, 361, cum κεμὰς per transpositionem et correptionem sit dicta, quasi μηκάς. a præt. perf. m. μέμακα, fit *novum verbum ionice*, μεμήκω, cujus imperfectum est, ι, 439, θήλειαι δὲ ἐμέμηκον, oves fœminæ balabant; sic tamen ut simul intelligantur capræ. de bove dicitur μυκάω. sic et de cornice dicitur κρώζειν, de angue συρίζειν vel συρίττειν. Vide sub ΜΗ͂ΛΟΝ.

μηκέτι, (Τῶ) adverb. non jam, non amplius, nunquam. B, 259, 435, in quo versu ad finem legendum, μηδ' ἔτι. H, 279. N, 292. Σ, 295. Υ, 244, 354, 376. Ψ, 492, 735. Ω, 560. γ, 240. δ, 543. κ, 297, 456, 488, 547. ν, 296. ρ, 320. σ, 202. τ, 263, 584. υ, 314.

μήκιστος, η, ον. (Μάχω) longissimus. τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον ἄνδρα, hunc sane procerissimum et robustissimum virum, H, 155. οὓς δὴ μηκίστους, quos certe procerissimos, λ, 308—311. τί νύ μοι μήκιστα γένηται, ε, 299, ubi neutrum plurale adverbialiter; sicut Germani: *wie wird es doch mit mir in die länge werden! (what will become of me in the long run!)* τίνα μοι κακὰ μείζω γένηται, quæ mala mihi majora nascentur. quidam h. l. legi jubebant μήχιστα, quasi esset neutrum plurale superlativi, a τὸ μῆχος, i. e. μηχανὴ, consilium: sed dudum sunt explosi.

μῆκος, (dorice μᾶκος) εος. τό. (Μάχω) longitudo, *die länge, (length.)* est a μάχω, contendo; quod confer. τόσον ἦν (τοῦτο τὸ ῥόπαλον, εἰς vel κατὰ μῆκος, ι, 324, *so lang war er, (it was so long;)* et τὸ πάχος, crassitudo, deinde additur: et sermo est de scipione vel clava Cyclopis. μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι, λ, 311, longitudine erant novem orgyiarum, *neun klaftern hoch, (nine fathoms in height;)* et sermo est de Oto et Ephialte; coll. 310, ubi vides, proportionem crassitudinis vel latitudinis corporis humani esse, tertiam partem longitudinis: ἔτι πλάτος σώματος ἐστὶ τὸ τρίτον τοῦ μήκους αὐτοῦ. μῆκος δὲ ἔπορε Ἄρτεμις, υ, 71, ubi sermo est de pulcris puellis, quibus deæ dona dederant: ergo Diana proceritatem corporis.

μήκων, ωνος. ἡ. (Μάχω) papaver, *maun, (the poppy.)* est φυτὸν, οὗ τὸ σπέρμα εἰς ὕπνον εὐοδοῖ. dicitur et ἡ κώδεια et κωδύα. habet nomen a τὸ μῆκος: et communis usus dixit μάκων. μήκων δὲ ὡς, Θ, 306, 307, ubi parabola de ea. et Ξ, 499, ubi caput papaveris vocatur κώδεια.

μηλέα, ας. ἡ. (Μῆλον) malus, *ein apfelbaum, (an apple-tree.)* μηλέαι ἀγλαόκαρποι, η, 115, quia id pomum et figura et colore est pulcerrimum, coll. 120. sic λ, 588. δίκα μηλέας, ω, 339. hoc nomen non contrahitur in μηλῆ, sicut ἡ συκέα contrahi solet in συκῆ: quemadmodum nec ἡ μορέα. fructus ejus arboris, præter τὰ μῆλα, dicuntur et τὰ ἦλα, et τὰ μάδρυα, quasi per syncopen pro μαλόδρυα, idque pro μηλόδρυα, ad similitudinem τοῦ, ἀκρόδρυα: etiam τὰ βράβηλα, ὡς εὐκοίλια, καὶ τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα, quod alvum laxam conservant, et excrementa ciborum ejiciunt leniter. dicuntur et κοκκύμηλα. ab ἡ μηλέα habent et αἱ Μηλίδες (dorice Μαλίδες) Νύμφαι nomen; quæ et αἱ Μαλιάδες. conf. ἡ συκέα.

μηλοβοτὴρ, ῆρος. ὁ. (Βοῦς) pastor ovium, sic tamen ut per μῆλα etiam alia pecora intelligi possint. κτεῖνον δ' ἐπὶ (interficiebant insuper) μηλοβοτῆρας, Σ, 529, ubi συλληπτικῶς sunt pastores ovium boumque: οἱ τῶν μήλων ποιμένες καὶ οἱ βουκόλοι: quemadmodum τῷ τῶν βοῶν ὀνόματι, 530, καὶ τὰ μῆλα συμπεριείληφε.

ΜΗ͂ΛΟΝ, ου. τό. proprie est, ovis, *ein*

schaaf, (a sheep.) deinde τὰ μῆλα sunt oves et capræ, pecudes, grex ovium caprarumve. deinde alia omnia quadrupedia, etiam feræ. ovis erat eximium animal priscis; nominatum a sono quem edit, a quo et est τὸ μηκᾶν. et ob istam præstantiam etiam malum, *ein apfel, (an apple,)* dictum est τὸ μῆλον: imo et deinde omne pomum. ἡ μηλωτὴ est ἡ δορὰ αἰγῶν ἢ προβάτων, quæ et dicitur ἡ οἴα et ἡ οἴα, et ὄα, et ᾦα, et οἰέη, et οἰέη, ab ἡ ὄϊς, ovis. Ἰτωνά τε, μητέρα μήλων, de urbe gregibus ovium nobili, Β, 696. sic, Φθίην, Ι, 475. ἐν Θρᾴκῃ, μητέρι μήλων, Λ, 222. sic, Πύλῳ. ο, 226. ὑπὸ σπέος ἤλασε μῆλα, Δ, 279, coll. 275, ut ergo h. l. solæ capræ sic dicantur: nisi mavis gregem mixtum ex capris et ovibus intelligere. et hæ pecudes non facile ferunt tonitrua et imbres. et 476, τοκεῦσιν ἅμα ἕσπετο μῆλα ἰδέσθαι, parentes comitabatur ad visendum greges. ἴφια μῆλα, pecudes, quarum carnes edentem roborant, et habentem greges earum divitiis opulentum reddunt, Ε, 556. Θ, 505, 545. et Ι, 406, ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα, in præda possunt capi, *lassen sich erwerben durch beute machen, (may be obtained in the way of plunder.)* et 462, πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ ἕλικας βοῦς ἔσφαζον. sic, πρόσθε πυρῆς ἔδερον, excoriabant, Ψ, 166. κύνες περὶ μῆλα, canes circa greges, Κ, 183, ubi in genere pecora domestica intelliguntur. sed 485, λέων μήλοις ἀσημάντοις ἐπελθὼν, αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι, ubi solæ hæ minores pecudes. λέοντα μήλων πειρήσοντα, leonem in pecora villatica tentaturum aliquid, Μ, 301, i. e. θρεμμάτων quorumvis. (sic et ζ, 134.) et 303, ἄνδρας, φυλάσσοντας περὶ μῆλα. et 319, ἔδουσι δὲ πίονα μῆλα, sc. οἱ βασιλεῖς ἡμέτεροι: ubi quoque est generalis notio sub ista specie. μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα πιόμενα ἐκ βοτάνης, arietem sequi solent pecudes bibituræ post pastum, μετὰ βόσκησιν, Ν, 493, et dicunt, ea πιαίνεσθαι ποτῷ: hinc additur, γάνυται φρένα ποιμήν; gaudet pastor. simul creditur μᾶλλον ὑγιαίνειν τὰ ζῶα, ποτοῦ ὀρεγόμενα: hinc per æstatem pastores eis projiciunt salem, et quidem in centum oves μέδιμνον salis. λύκοι, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρούμενοι, agnos et hædos subripientes ex grege pecudum, Π, 353. μῆλα δὲ κήδει, χειμὼν, pecudes, i. e. ζῶα πάντα, contristat hiems, Ρ, 550. ὁπότε μῆλα ἴδοιντο καὶ βοῦς, Σ, 524. πεντήκοντα μῆλα ἔνορχα ἱερεύσειν, Ψ, 147, quinquaginta victimas masculas sacrificaturum se esse: et quia ibi sermo de fluvio, cui sacrum ferri debebat; fluviis autem tauri immolari soliti: apparet, speciem pro genere esse ibi positam. λέων εἶσι ἐπὶ μῆλα βροτῶν, vadit contra pecora hominum in genere, Ω, 43. μῆλα ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ βοῦς, α, 92. δ, 320, de procis: ut inter μῆλα sint oves, capræ, sues. τρὶς τίκτει μῆλα εἰς ἐνιαυτὸν, δ, 86. et 413, νομεὺς ὣς πώεσι μήλων, sicut pastor in gregibus ovium cubat. et 662, ἦγον μῆλα, adducebant pecudes, i. e. θρέμματα omnis generis. et 640, μήλοισι παρέμμεναι, apud oves esse. δυοκαίδεκα μῆλα ἱέρευσεν, θ, 59. πολλὰ ἐσφάζον, ι, 45. et 184, ἔνθα δὲ πολλὰ μῆλα, ὄϊές τε καὶ αἶγες, ἰαύεσκον. et 187, μῆλα οἶος ἐποίμαινε, oves et capras. et 217, ἐνόμευε κατὰ νομὸν (ubi est postpositum, sic scribendum, νομὸν κάτα) πίονα μῆλα, pascebat in pascuo pingues pecudes. et 298, ἔκειτο τανυσάμενος διὰ μήλων, jacebat extendens se per omnes pecudes suas: ut innuatur longitudo corporis ejus. et 308, ἤμελγε κλυτὰ μῆλα. et 336, καλλίτριχα. et 337, εἰς σπέος ἤλασε πίονα. et 315, πρὸς ὄρος τρέπε. et 312, ἄντρου ἐξήλασε. et 405, μή τις σοῦ ἀέκοντος μῆλα ἐλαύνει, num quis abigit pecudes tuas te invito? et 438, νομόνδε ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα: in pascuum egrediebantur mascula ovium. et 444, ὕστατος μήλων ἀρνειός. et 464, μῆλα τανύποδα πίονα δημῷ, oves longipedes pingues adipe. et 469, καλλίτριχα. et 548, μῆλα Κύκλωπος δασάμεθα. ἄργυφα νομεύων, oves albas pascens, κ, 85. et 532, ἐσφαγμένα. et 525, ὄϊν, ὃς μεταπρέπει μήλοις, arietem, qui optimus est inter oves. coll. λ, 20, 33, et 107, ἴφια ἠελίοιο. sic, μ, 128, 136, 263, 301, coll. 299. νέῳ ἐπιβώτορι μήλων, οἷοι ἀνάκτων παῖδες, juveni, pastori ovium, quales sunt filii principalium virorum, ν, 222. ἕκαστος μῆλον ἀγινεῖ, ξ, 105, coll. 103, ubi manifesto notat capram, et coll. 106. ἐπήλυθε μῆλα πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, ρ, 170, coll. 180, 181, ubi apparet, πάντα τὰ τετράποδα sic dici, ὡς ἀπὸ μέρους. et 246, μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες, ubi sermo est de solis capris. ἀπάγουσι βόας καὶ ἴφια μῆλα, σ, 277. deducunt ad eam boves et opimas oves. τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, τ, 113, ubi μῆλα sunt πάντα τὰ θρέμματα, et ἔμπεδα est prædicatum, pecora pariunt robustos fœtus. καί κεν τῶν ἐλάσαιο (abigeres vi) βόας καὶ ἴφια, υ, 51. sic, πολλὰ, βόας καὶ ἴφια μῆλα, ἔσφαζον, ἕθεν (sui, loquentis Penelopes) εἵνεκα, ψ, 304, et dicuntur ἴφια, opima, ut et Germani *stark, (large, fat)* vocant quod crassum et densum est. μήλων σφαζομένων, υ, 312, pecudibus jugulatis. μῆλα τριηκόσια Μεσσήνιοι ἄειραν νηυσὶ ἐξ Ἰθάκης, φ, 18. ἅ μοι μνηστῆρες κατέκειραν, ψ, 356. μῆλα κατεκτάνομεν, μάλα πίονα, ω, 66, inquiunt umbræ procorum: et ejusmodi μῆλα sunt ἴφια. apud alios reperitur τὸ μῆλον etiam de feris esculentis positum. cæterum de ove et capra est nomen proprium factum, ἡ Πολυμήλη, et ἡ Φιλομήλη. de *malo* est, Ι, 538, χαμαὶ ἔβαλε δένδρεα μακρὰ σὺν αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων, evertit aper ille proceras arbores cum ipsis floribus pomorum: ubi a nobiliore specie totum genus pomorum appellatur; sicut idem de ovibus vidimus. γηράσκει μῆλον ἐπὶ μήλῳ, η, 120, malum *(der apfel,) (an apple)* senescit juxta aliud recens natum malum: nam sermo est ibi de arboribus felicibus semper fructus, alios maturos alios immaturos, habentibus; conf. ἐπί. ejusmodi μῆλον dicitur καλὸν, et ἀγλαὸς καρπὸς, quia est pulcerrimum pomum, ὡς εἰς ἄγαλμα φύσεως. sunt deinde variæ eorum species. sic est τὸ τῆς περσέας μῆλον: et τὸ κιτρίον, quod et κίτρον a Romanis, et Ἑσπερικὸν appellatur, quia Hercules hæc mala fecit nota, ex Libya petens surculos et fructus. hinc τὰ

μῆλα τῶν Ἑσπερίδων decantata, quia maxime παρὰ Λίβυσι dicuntur ἑσπερικά. amoris quoque symbolum erant τὰ μῆλα, ob rotunditatem: hinc, μῆλα ἔρωτες ἰδοὺ τρυγῶσι: et μήλῳ ὑπὸ πορνιδίου βληθείς. sunt et tropice μῆλα χρυσᾶ: unde apud Persarum regem ἡ τῶν μηλοφόρων αὐλὴ, i. e. atrium satellitum habentium ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾶ, *grosse güldene knöpfe oben auf den stäben, (large golden balls on the top of the rods.)* τὸ μῆλον erat et vox amatoria, ut amantes suas amasias vocarent γλυκύ μου μῆλον, Theocr. 11, 39, quod et ὑφὲν, τὸ γλυκύμηλον. imo μῆλα in genere sunt amores, Id. 14, 38, Theocr. ἐκείνῳ τὰ σὰ δάκρυα μῆλα ῥέουσι, illius causa fluunt tuæ lacrimæ, tanquam amoris signa. et μήλῳ βληθῆναι est, amore captum esse, Aristoph. Nub. 993. Vide sub Πήδασος in R.

μήλωψ, ωπος. ὁ. (*Οφ) pomi maturi colorem habens, *apfelgelb, (having the yellow colour of a ripe apple.)* a τὸ μῆλον, malum, *ein apfel, (an apple,)* et ἡ ὀπωπὴ, i. e. ἡ θέα, adspectus. ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν, molunt in mola flavum triticum, η, 104, τὸν σῖτον, ὡς μηλοειδῆ τὴν χροίαν, i. e. κιῤῥὸν καὶ ξανθόχρουν. unde et ἡ Δημήτηρ ξανθὴ dicitur. Vide sub Μύλη.

μὴν, ηνός. ὁ. (Μήνη) mensis, *der monat, (a month.)* dorice dicitur ὁ μὰν, ανός. ἕνα μῆνα μένων ἄπο ἧς ἀλόχου, Β, 292, unum mensem remotus ab uxore. Ἄρης δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας, Ε, 387. μῆνα πάντα (i. e. ὅλον) ἐφίλει με, mensem integrum benigno me hospitio habuit, κ, 14. sic, μῆνα πάντα ἄη νότος, μ, 325, spirabat auster. μηνῶν φθινόντων, κ, 470. τ, 152. ω, 142. i. e. in fine anni. ὅτε μῆνες καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο, λ, 293. ξ, 293, quæ phrasis est explicatio τοῦ, μηνῶν φθινόντων. τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δὲ ἱσταμένοιο, ξ, 162. τ, 307, i. e. περὶ ἀκριβῆ τριακάδα μηνὸς, in fine mensis, et incipiente novo mense lunari. et posteriori loco citato is dies futurus erat cras: sed id non addit, de quo mense loquatur, sed de hoc anno tantum dicit, in fine mensis alicujus venturum Ulyssem. cæterum eum diem finientis et incipientis mensis vocant recentiores Attici ἕνην καὶ νέαν, i. e. παλαιὰν καὶ νέαν: nam ἕνον est τό παλαιὸν καὶ παρῳχημένον. ἕνη cum spiritu leni, et extra metri leges cum uno ν, est vox Ionica: Attici contra amant asperum. μῆνα οἶον ἔμεινα, ξ, 244, mensem unicum mansi domi. μηνὶ οὔλῳ, ω, 118, mense toto. καί κεν τρεῖς μῆνας, ρ, 408, *auch wohl drey monat lang, (or even for three months,)* i. e. diu: et significat vulnus grave, infligendum mendico.

μὴν, (Μήνη) particula adfirmandi, et jurandi. sane, certe, tamen. Dores dicunt μάν. sic Germani, *ein wort ein man, (an honest man will be as good as his word:)* et, *zwar, (indeed,)* per syncopen est, *es ist war, (it is true,)* verum est. ἄγε μὴν πείρησαι, Α, 302, *wolan versuch es doch, (well, try it.)* ἦ μὴν καὶ νέος εἶς, certe vero juvenculus es, Ι, 57. καὶ μὴν οἱ (pro οὗτοι) τότε γε εἰς ἀγορὴν ἴσαν, Τ, 45, et certe tunc isti libenter ad concilium ibant. καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται, Ψ, 410, et certissime fiet. sic et π, 440. οὐ μὴν οἱ τόγε κάλλιον, non certe ei id pulcrum est, Ω, 52, *das ist für ihn gewiss nichts schœnes, (that is certainly not honourable in him.)* καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, λ, 581. et 592, Σίσυφον, quæ est adfirmatio per μὴν, ne res ficta videatur. οὐ μὴν καλὰ ἀγορεύεις, ρ, 381, *du redest gewiss nicht wohl, (really you do not speak becomingly:)* quanquam alii ibi legant μὲν, eodem sensu. nam hæc vocula tripliciter dicitur, attice μὴν, dorice μὰν, ionice μέν. sic et ὁ Πρίηπος et Πρίαπος et Πρίεπος. in interrogationibus, ἀλλὰ τί μήν; *aber was denn? (but what then?)* apud Platonem, e. c. in Lyside.

ΜΗ'ΝΗ, ης. ἡ. luna, *der mond, (the moon.)* dorice ἁ μάνα, ας. habitus a quibusdam priscis, sicut et nostris Germanis, pro viro, *der man, (a man:)* sicut sol pro fœmina, *die sonne, die schöne, (the sun, the fair one.)* nam admiratores fœminei sexus fuerunt majores nostri: hinc et in cœlo eam præstantiam indigitantes. σέλας ἠΰτε μήνης, i. e. σελήνης, Τ, 374, splendor sicut lunæ. sed cur non ἡλίου; ob colorem clypei illius, qui nigris partibus erat interstinctus: nam ἐπιφαίνονται καὶ τῷ τῆς σελήνης προσώπῳ φαντασίαι τινὲς μέλαιναι. λευκὸν σῆμα περίτροχον (rotundum) ἠΰτε μήνη, Ψ, 455, de nota in fronte equi alba. Vide sub σελήνη.

μηνιθμὸς, οῦ. ὁ. (Νίω) idem fere quod ἡ μῆνις. ira perdurans. οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαύσειν, non prius iram me cohibiturum esse, Π, 62. et 202, πάντα ὑπὸ μηνιθμὸν, i. e. τὸν ὅλον καιρὸν τῆς μήνιδος, qui sunt dies sexdecim. sermo enim his locis est de ira Achillis contra regem. et 282, μηνιθμὸν ἀποῤῥίψαι, iram abjecisse; quod quasi ἐπὶ βάρους τινὸς eleganter dictum.

μήνιμα, ατος. τό. (Νίω) ira, in specie ira divina contra malos aut inofficiosos. φράζεο νῦν (dispice nunc animo accurate) μή σοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι, Χ, 358, i. e. μή σοι ὀργισθῇ θεὸς δι' ἐμέ. sic et λ, 73.

μῆνις, ιος. ἡ. (Νίω) ira perdurans, ἐπιμένουσα ὀργή. est a μένω, constans sum, non cedo. μῆνιν οὐλομένην, Α, 1. et 75, Ἀπόλλωνος. Διὸς δ' ἀλεώμεθα, Ε, 34, Jovis vitemus iram. et 178, χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις, gravis enim dei toleratu est ira. et 444, μῆνιν ἀλευάμενος Ἀπόλλωνος. σὲ μῆνιν ἀποῤῥίψαντα, Ι, 513, te abjicientem et deponentem iram. et μῆνις notat idem quod ὁ κότος, qui est a κεῖμαι, coll. Ν, 517. οὐδέ τι θυμῷ Ζηνὸς χαλεπὴν ἐδείσατε μῆνιν, Ν, 624. παρὰ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη, a Jove contra deos, Ο, 122. Ἀπόλλωνος ἀλευόμενος μῆνιν, Π, 711. μῆνιν ἀπειπόντος Πηλείωνος, Achillis abdicantis iram suam, Τ, 75. et 35, ἀπειπὼν Ἀγαμέμνονι, quam contra Agamemnonem foverat. θεῶν δὲ ἑ μῆνις ἀνῆκε, et deorum ira eum excitavit, Φ, 523, ubi sermo est de fumo ab incensa urbe surgente. θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, reveremini indignationem deorum, β, 66. Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν, ι, 146, re-

specta iram Jovis. Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν, ξ, 283, Jovis enim respiciebat iram et verebatur. μήνιος ἐξ ὀλοῆς, γ, 135, ex ira perniciem inferente. ludentes quidam deducunt nomen a μὴ ἕν, non unum; στερεῖ (privat) γὰρ τῆς ἑνότητος ἡ μῆνις, διϊστῶσα τοὺς ἐρίζοντας, *machet sie uneins, (makes them disagree.)* alii nomen referunt ad μαίνεσθαι. genitivus est et μήνιδος.

μηνίω, f. ίσω. (Νέω) permanenter et graviter irascor. attice a recentioribus dicitur hoc verbum μηνιάω. Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε, ab altera parte irascebatur, ἐχολοῦτο, Α, 247. et 422, μήνιε Ἀχαιοῖς, fove iram contra eos. et 488, αὐτὰρ ὁ μήνιε, pro ἐμήνιε. ὄφρα Ἀχιλλεὺς ἐμήνιε, Β, 769, quamdiu is iram alebat. μηνίσας ἱρῶν, i. e. ἕνεκα ἱερῶν, deus, iratus ob sacrificia non rite facta, Ε, 178, vel et, ob omnino non facta sacra. sic alibi, ἐπιμέμφεται ἑκατόμβης, indignatur propter sacrificia. ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἦν καὶ ἐμήνιε Ἀχιλλεὺς, Μ, 10. Ἀγαμέμνονι ἐμήνιε οὗτος ἀνὴρ, hic talis et tantus vir, Σ, 257. ξεῖνος δὲ εἴπερ μάλα μηνίει, hospes si vel maxime irascatur, ρ, 14.

μήποτε, (Ὁ) ne quando, *damit nicht einmal, (that not once.)* Η, 343. notat et simpliciter nunquam, *niemal, (never,)* Ι, 133, 275. et imprecationem notat, 455. vide porro Τ, 128, *nie wieder, (never more.)* Υ, 315. Φ, 374. Χ, 106, ne aliquando. Ψ, 575. λ, 440. τ, 81, ubi deest ὅρα, provide, cave. φ, 324. χ, 287.

μήπου, (Ὁ) ne forte. Ξ, 130. δ, 775, ubi alii minus commode legunt μήπως: nam sequitur τὶς, et nimius τῶν Sigma concursus est minus suavis. ν, 123. ω, 461, μή πού τίς.

μήπως, (Ὁ) ne forte. num forte. μήπως τάχα δαμείης, Γ, 439. ἦτορ ὀλέσσης, Ε, 250. et 298, ἐρύσαντο νεκρὸν, ne quo modo traherent ad se. et 487, γένησθε. ὁρμήσωνται φεύγειν, Θ, 510. ἀβροτάξομεν, ne forte aberremus, Κ, 65, et ο ionice est pro ω. et 101, μενοινήσωσι, an forte in animo habeant. et 348, ἀλύξῃ, ne forte effugiat. ἕλοιεν αὐτὸν, ne forte interfecerint eum, Λ, 509. conf. porro Ξ, 310. Ρ, 95. Τ, 301, 378. Ψ, 341, 428, 435. Ω, 672. δ, 396. ε, 147, 415, sc. δείδω, quod verbum præcedens in sensu, est omissum. η, 306, ubi id præcedit. ι, 102. μ, 224. ν, 208. π, 292. τ, 11. ω, 543.

μήρινθος, ου. ἡ. (Ῥέω) funiculus tenuis, *ein bindfaden, (a cord.)* λεπτὴ σχοῖνος. recentiores scribunt σμήρινθος: estque cum ἡ σειρὰ ejusdem originis. πέλειαν λεπτῇ μηρίνθῳ ἔδησεν (ἐκ) πόδος, Ψ, 854, columbam alligavit ad pedem funiculo. et 857, 866, 867, 869. proverbium; ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν, Aristoph. Thesm. 935, i. e. αὕτη ἡ μηχανὴ οὐδὲν ἤνυσεν, hcc consilium nihil effecit: a metaphora τῶν, σχοίνοις θηρευόντων ἢ ἁλιευόντων, de funiculo piscatorio.

μηρίον, ου. τό. (Μείρω) femur, femen. idem qui ὁ μηρός. τοὺς μηροὺς, ὥς τι τίμιον, ὡλοκαύτουν, ἐξαιροῦντες ἀπὸ τῶν ἄλλων τοῦ ζώου μερῶν, διὰ τὸ συντελεῖν τοῖς ζώοις εἰς βάδισίν τε καὶ εἰς γένεσιν τῇ προέσει τοῦ σπέρματος: τῶν δὲ λοιπῶν τοῦ ζώου μελῶν μικρά τινα ἐκτέμνοντες, οἷόν τινας ἀπαρχὰς τοῦ ὅλου ζώου, ἐπετίθουν αὐτὰ τοῖς διπτύχοις τῶν μηρίων, et hoc erat τὸ ὠμοθετεῖν, quod confer. femora ergo victimarum (*die keulen*) *(the legs,* tota comburebantur in sacrificiis, obtecta superne et inferne adipe multo, ut celerius arderent et suavius olerent; de reliquis partibus victimæ desecabantur parvæ portiones tanquam primitiæ aliquæ, et una cum adipe et femoribus comburebantur: reliqua omnia comedebantur. cæterum τὸ μηρίον semper in sacro significatu obvium apud poëtam. κατέκηά σοι πίονα μηρία, ὦ Ἄπολλον, Α, 40, coll. 460, 461. et sunt πίονα, pinguia, vel διὰ τὸ εὐλιπῆ ζῶα θύεσθαι, vel διὰ τὸ λίπος τῆς κνίσσης ὑφ' ἧς ἐκαλύπτοντο οἱ μηροὶ, quando adolebantur. ἐπὶ πᾶσι βωμοῖς δημὸν βοῶν καὶ μηρία ἔκηα, inquit Agamemnon, Θ, 240. Πηλεὺς πίονα μηρία ἔκηε βοὸς Διΐ, Λ, 772. ἢ βοὸς ἢ οἴος πίονα μηρία κατακαίων, Ο, 373. ὅς μοι (inquit Jupiter de Hectore) πολλὰ βοῶν μηρία ἐπέκηεν, Χ, 170. sic, ὑμῖν (O dii) Ἕκτωρ μηρία ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων, Ω, 34. θεῷ δ' ἐπέκαιον μηρία, γ, 9. et 179, ταύρων πολλὰ μηρία ἐπέθεμεν Ποσειδῶνι. et h. l. est μῆρα, quod per syncopen et apocopen (μῆρ') potest esse pro μηρία, vide tamen et ὁ μηρὸς in fine. et 273, πολλὰ δὲ μηρί' ἔκηε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. et 456, ἄφαρ δὲ ἐξέταμνον μηρία, πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ κατεκάλυψαν κνίσσῃ δίπτυχα ποιήσαντες, καὶ ἐπὶ αὐτῶν ὠμοθέτησαν. et 461, ἐπεὶ κατεκάη μῆρ', ἄλλα ἐμίστυλλον, postquam combusta erant femora, dissecabant reliquas carnes victimæ, et assabant eas ut epularentur. ἢ βοὸς ἢ οἴος κατέκηε πίονα μηρία, δ, 764. τὸν ἀρνειὸν (arietem) Διῒ ῥέξας, μηρία ἔκηον, ι, 553. εἴ ποτε Ὀδυσσεὺς ὑμῖν ἐπέκηε μηρία ἀρνῶν ἠδὲ ἐρίφων, καλύψας (involvens) πίονι δημῷ, ρ, 241. τῷ γὰρ (Ἑρμείᾳ) κεχαρισμένα μηρία ἔκαιεν ἀρνῶν ἠδὲ ἐρίφων, τ, 397, coll. 366. αἶγας ἄγειν, ὄφρα ἐπιθέντες μηρία Ἀπόλλωνι, φ, 267. βωμὸν, ἔνθα Λαέρτης Ὀδυσεύς τε βοῶν πολλὰ μηρία ἐπέκαιον, χ, 336. ponitur et de femoribus humanis. sic Aristoph. Eccl. 897, de puella florida: τὸ τρυφερὸν ἐμπέφυκε τοῖς ἁπαλοῖς μηρίοις, καὶ ἐπὶ τοῖς μήλοις (papillis) ἐπανθεῖ.

μηρὸς, οῦ. ὁ. (Μείρω) femur, femen. est a μείρω, divido: nam ibi est corpus humanum medium, vel, incipit ibi separata quasi a reliquo corpore pars. ἔνθα μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, Ε, 305, ubi apparet, quid dicatur ὁ μηρός. et 660, Τληπόλεμος μηρὸν ἀριστερὸν βεβλήκει, *ist in die linke lende getroffen, (is wounded in the left thigh.)* et 666, μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ. φάσγανον ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ, stringens gladium qui ad femur appensus erat, Α, 190. μιάνθην (per syncopen pro ἐμιάνθησαν) αἵματι μηροὶ εὐφυέες, Δ, 146, pulposa femora. ἀπενίζοντο (abluebant sibi) κνήμας τε, λόφον τε, ἀμφί τε μηροὺς, tibias, et cervicem, et utrimque femora, Κ, 573. ἔβαλέ μιν (*traf ihn*) *(hit him)* μηρὸν (κατὰ) δεξιὸν οἰστῷ, Λ, 582. et 583, ἐβάρυνε δὲ μηρὸν, dolore affecit et inutilem fecit. et 809, βεβλημένος κατὰ μηρὸν οἰστῷ, et 828, μηροῦ δ' ἔκταμε οἰστὸν

exscinde. et 843, ἐξέταμνε μαχαίρῃ μηροῦ ὀξὺ βέλος, excidebat sagittam ex femore. ἔβαλε μηρὸν ἔγχει, Π, 308. et 473, σπασάμενος ἄορ (gladium stringens) παχέος παρὰ μηροῦ. sic, λ, 230. et ἐρυσσάμενος, Φ, 173. ι, 300. κ, 126, 294, 321, 439. φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστι μηρούς τε (κατὰ) κνήμας τε, Θ, 135, *was die bildung und den wuchs betrift an lenden und beinen, (as to the shape of his thighs and legs.)* ἔφαινε δὲ μηροὺς καλούς τε μεγάλους τε, σ, 66. ᾤμωξεν καὶ ὢ πεπλήγετο μηρὼ, Μ, 162, quasi ἐπὶ θαύματι μεγάλῳ. sic et Ο, 397. et 113, θαλερώ. conf. Jeremiæ xxxi, 19. sic et ν, 197. μηρὼ πληξάμενος, Π, 125, præ admiratione exterrente. in sacrificiis οἱ μηροὶ sunt femora victimarum, μηρούς τ' ἐξέταμον, Α, 460. Β, 423. μ, 360. confer μηρίον. in plurali οἱ μηροὶ dicuntur a poëta etiam τὰ μηρά: ἐπεὶ κατεκάη μηρὰ, Α, 464, coll. 460. Β, 427. μ, 364. μηρὰ δὲ κείαντες, cum adolevissent femora victimarum, ν, 26. διαμηρίζειν apud recentiores de congressu cum fœmina ponitur. Aristophanes, Aves, 670, 707, 1254. Vide sub πούς ad initium, et κνήμη.

μηρύομαι, f. ύσομαι, (Μείρω) conglomero in rotundum et densum, *ich balle zusammen, wickele rund zusammen, (I roll up into a ball.)* ab activa forma μηρύω, quæ est ab ὁ μηρὸς, propter rotunditatem et condensationem ejus. proprie dicitur de lana quando convolvitur, et de filis convolutis in glomum. deinde et de aliis; ut et de intexenda trama ponatur, utpote quæ semper circumplectitur si denuo est interserenda stamini. est ergo verbum metaphoricum, sumtum a forma femoris humani et clunis. τὸ μήρυμα et μήρυγμα et μήρυσμα, circumvolutio fili in orbem et glomum. verbum μηρύκω et μηρυκάω notat rumino, revolvo cibum et iterum mando. νηὸς ἱστία μηρύσαντο, navis vela convolvebant et complicabant, μ, 170, quod fiebat h. l. quia nulli flabant venti, ut inutilia essent vela expansa: συνέστειλαν. sic filum deductum circumvolvitur, μηρύεται, fuso: piscatores μηρύουσι, aut in media forma μηρύονται τὰ σχοινία περὶ αἰγιαλὸν, ὅτε συνάγοντες κατὰ κύκλον εἰλοῦσιν αὐτά. etiam ὁ ἀράχνης οὕτω μηρύεται κατά τινα εἴλησιν τὸν αὑτοῦ ἱστόν. καὶ ἱμονιοστρόφοι (funium loreorum confectores) δὲ οὕτω μηρύονται ἅπερ συγκλώθουσιν.

μήστωρ, ωρος et attice ωρος. ὁ. (Μάω) prudens cogitando et agendo, præstans consilio et arte, peritus rei. est a μήδω. Ζῆνα, ὕπατον μήστωρα, qui alias dicitur μητιέτης, cujus consiliis omnia fiunt, Θ, 22. et in specie, μάχης, Ρ, 339, a cujus consilio pendent eventus pugnæ. Πρίαμος, θεόφιν (i. e. θεοῖς) μήστωρ ἀτάλαντος, prudens rector diis similis, Η, 366. sic, Πειρίθοος, Ξ, 318. Πάτροκλος, Ρ, 477. γ, 110. et 409, Νηλεύς. Ἀθηναῖοι, μήστωρες ἀϋτῆς, prudentissimi et peritissimi pugnæ, Δ, 328. βουλευτικοὶ ἐν μάχῃ. et sane τακτικώτατος memoratur hic rex eorum Menestheus. Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς, Ν, 93, 479. δύω μήστωρες ἀϋτῆς, Πάτροκλος καὶ Ἕκτωρ, Π, 759. ἵππω δύω, μήστωρε φόβοιο, Ε, 272, duos equos, admodum veloces ad persequendum et fugiendum: ubi id nomen quasi de rationalibus positum. coll. 223. ut ergo h. l. φόβος notet non φυγὴν modo, fugam passivam, sed et δίωξιν, fugationem activam. Διομήδην, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο, i. e. μηδόμενον καὶ βουλευόμενον, δι' ὧν ἂν φόβον πάθειεν οἱ ἀντίπαλοι, qui fortiter novit fugam injicere hostibus, Ζ, 97. sic, Αἰνείαν, Θ, 108, nam loquitur quidem ibi Diomedes: at heroës Homerici virtutem et in hoste prædicabant libenter, nec solebant de absentibus magnis viris ignominiose loqui: ergo et h. l. est in sensu laudabili. sic et, Ἕκτορα, Μ, 39, qui probe callet fugam hostilem facere. sic et, Πάτροκλον, Ψ, 16.

μήτηρ, τέρος et τρός. ἡ. (Μάω) mater. est a μάω, f. μάσω et μήσω, i. e. ζητέω, foveo, tracto. a cura ergo sua circa natos nomen habet. metaphorice et de regionibus fœcundis et pascua læta præbentibus ponitur. τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ sc. Achillem Thetis, Κ, 404. Ρ, 78. πότνια μήτηρ, Ζ, 264, ubi est vocativus, attice, pro μῆτερ. et 413, οὐδέ μοι ἐστὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. et 429, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια. sic idem epitheton, Ι, 557, 580. Λ, 452. Σ, 35. Ψ, 92. Χ, 341. ζ, 30, 154. μ, 134. ο, 460, δμωαὶ καὶ πότνια μήτηρ, quam non nominat Eumæus; sed longe est alia, quam γυνὴ ante sæpius narrata, α, 416, seqq. ὅντινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι, Ζ, 58, ubi γαστὴρ notat sinum et ubera. τῷ δὲ ὑπὸ, μήτηρ μοῦνον ἔτεκε, Ξ, 492. πότνια μήτηρ σὲ, ὃν τέκεν αὐτὴ, *dich ihren leiblichen son, (thee her own son,)* Χ, 352. τώ μοι μία γείνατο μήτηρ, Γ, 238. sic idem verbum, Δ, 474—476. Ε, 896. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, Ζ, 24, 26. ἐμὲ οὐκ ἀνάλκιδα, Ν, 777. ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ, indulgens, Ζ, 251. χόλῳ (bile) δέ σε ἔτρεφε μήτηρ, Π, 203, ubi conf. χόλος. Ἀφροδίτη μήτηρ, ἥ μιν (Αἰνείαν) ὑπὸ Ἀγχίσῃ ἔτεκε βουκολέοντι, Ε, 313. χαρίεν δὲ φρένα μήτηρ, Ζ, 481. οὐδὲ Θέτις μήτηρ, γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα, nec Thetis mater tibi est, sed cæruleum te mare peperit, Π, 34, coll. 37, et Σ, 332. ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, Σ, 9, coll. Π, 36, 37. μήτηρ φίλη, mater mea, Σ, 189. ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια, Τ, 291. et 293, τρεῖς κασιγνήτους, οὕς μοι μία γείνατο. ὅτε μιν τέκε μήτηρ, cum nasceretur, Υ, 128. et 209, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη. μινυνθάδιον δέ με γείνατο, Φ, 84. et 109, θεὰ δέ με γείνατο. et 123, οὐ σε γοήσεται. et 276, ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν, ubi accusatur insons mater. μήτηρ ὀδύρετο, Χ, 79, 239, 405, 428. Ω, 73, 562, 710. μήτηρ ὣς, Ψ, 783, quod summam notat στοργήν. Διώνης, μητρὸς ἐῆς, Ε, 371. et 892, μητρός σοι μένος ἐστὶν, inquit Jupiter ad Martem, *du hast deiner mutter gewaltsamen sinn, (thou hast thy mother's violent temper:)* i. e. sicut ñër (Juno) commotus valide, est impetuosissimus; sic et bellum violenter agit. τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, hoc ex matre rescierat, Ρ, 408, coll. 410, 411, ubi

mater ex amore malum celat. μητρὸς πυκινὴν ὠπίζετο ἐφετμὴν, Σ, 216. et 396, μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, inquit Vulcanus de Junone: instinctu et consilio matris meæ audacis. νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος, Τ, 422. λίσσεό μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος, Ω, 466. μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος ἔκγονόν σε εἶναι φασὶ, Υ, 207. τῆς μητρὸς ἐριννύας, Φ, 412. ἐξ ἀρέων, Ι, 562, propter imprecationes diras matris. μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, matri suæ supplicabat, Α, 351. et 352, μῆτερ, ἐπεί με ἔτικές μινυνθάδιον ἐόντα. μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ, Ζ, 87, matri tuæ et meæ, inquit Helenus ad Hectorem. πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ Ἰλιονῆος εἴπετε γοῆναι, Ξ, 502, dicite patri ejus et matri, ut lugeant; plorare jubete eos. ἅμα, Π, 8. ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, Χ, 53. ἤ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ, Ω, 36. μητέρα δὲ, Ζ, 425. ὑπὸ μητέρα παῖς, Θ, 271, sicut puer ad matrem se adplicat, et sub eam subit. ἐμὴν, Ι, 451. Τηθὺν, Ξ, 201, 302. ἥν, suam, Τ, 20. χήρην, viduam, Χ, 499. μῆτερ, Α, 352, 586. Σ, 78. Τ, 21. Φθίην, μητέρα μήλων, regionem illam, matrem pecudum, i. e. valde compascuam, Ι, 475. sic et, ἐν Θρῄκῃ, μητέρι μήλων, Λ, 222, ob multas et pingues ibi oves et capras. qui terram vocat matrem; is ei potest et addere mammas: et hinc est τὸ οὖθαρ ἀρούρης. sic, Ἴδωνά τε, μητέρα μήλων, Β, 696, τόπον, θρεπτικὸν μήλων. Ἴδην μητέρα θηρῶν, montem Idam, multas feras alentem, πολύθηρον, Θ, 47. Ξ, 283. Ο, 151. μήτηρ dicitur et de ave, pullos habente, Β, 313, 315. et de vacca, Ρ, 4. ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἐέργει μυῖαν, Δ, 130, ubi simile est elegans, de matre arcente muscas a corpore dormientis filii, ne diu sedendo aculeum infigant: et pertinet ad, ἔεργεν ἀπὸ χροὸς, non vero ad τόσον, quod neutrum est adverbialiter positum, et de solo spatio exiguo, quo prætervolavit hasta corpus, intelligendum, nec pertinet ad simile de matre. μήτηρ μὲν ἐμὲ φησὶ τοῦ εἶναι, mater quidem dicit, me esse filium illius, α, 215, 216, quem locum quidam intelligunt, quasi jocetur Telemachus, et quasi dicat, nullum filium de patre suo posse esse certum, sed matri id credendum. sed poëta politissimus id non vult. re vera enim Telemachus patrem suum, utpote paullo post natum Telemachum ad Trojam profectum, nunquam noverat: ergo aliud dicere non potest, nisi, se fidem habere matri, affirmanti, se esse filium Ulyssis; neminemque per se scire posse, si pater non adsit, cujus filius sit, nisi mater id ei indicet. dicit præterea, se de facie Ulyssem patrem suum non nosse. cæterum Euripides, minus aulicus et politus, dicit: μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρὸς, ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν ὄντα, ὁ δὲ οἴεται: quod vulgi quidem est dicterium, injuriosum autem in sexum. conf. Τηλέμαχος, et Aristotelem in rhetoricis. φίλη μήτηρ, tua mater, β, 88. et 135, ἀρήσεται (comprecabitur, invocabit) Ἐρινῦς. μὲν ὀϊζυρὸν τέκε, mater peperit eum ad infelicitatem, γ, 95. δ, 325. et 224, οὐδὲ εἴ οἱ κατατεθναίη μήτηρ τε πατήρ τε. σὲ ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ, ζ, 25, i. e. cur sic negligens es natura. et 76, μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει ἐδωδήν. ἅτινά οἱ κατακλῶθες γεινομένῳ νήσαντο (neverunt) λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ, η, 198. εἰπὲ ὄνομα, ὅ,ττι σὲ κεῖθι ἐκάλεον μήτηρ τε πατήρ τε, θ, 550. sic, ι, 367, Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι. ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε, i. e. serva fuit mater mea, ξ, 202. τὸ ὄνομα ἔθετό μοι πότνια μήτηρ ἐκ γενετῆς, σ, 5, inquit mendicus jactabundus: nam proprie hoc epitheton est nobilium matrum. μήτηρ μητρὸς, τ, 416, i. e. ἡ μάμμη, avia materna. οὐ γάρ τοι (nequaquam enim) σέ γε τοῖον ἐγείνατο, φ, 172. οὐδέ ἑ μήτηρ ἔκλαυσε, ω, 291, neque eum mater deflevit, præsentem mortuum. ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς, invito et inscio patre suo et matre, ζ, 287. et 310—315, describitur potentia matris regiæ in aula. μητρός τ' ἐκ Πέρσης, κ, 139, ex qua nata est Circe. ψυχὴ μητρὸς κατατεθνειυίης, λ, 84—89. 140—143. 151—223, et maternus ibi depictus est in infortunio filii. et 279, μητρὸς Ἐρινύες, ubi sermo est de Œdipode, quem conscientia male factorum in matrem urebat, conf. Ἐρινύες. sed cur eundem non et patris Ἐρινύες? quia hunc insciens occiderat. et matrem quidem etiam inscius duxerat: sed quia, re palam facta, hæc se suspenderat; hinc id eum magis angebat. ergo Ἐρινύες notant et, magnam tristitiam et anxietatem et desperationem, quæ mentem consistere non sinunt, et corpus quoque adficiunt; conjunctæ cum casibus tristibus aliis fortuitis. ergo h. l. non præcise ob ἔχθεσμον γάμον, sed potius ob casum tristem et eventum miserabilem matris suæ; quod poëta ipse innuit 276, 277, 278, coll. 270, seqq. cæterum μητρὸς est, αἱ ὑπὲρ τῆς μητρὸς, propter matrem. μητρὸς ἑῆς πατέρα, τ, 395. τί με χρὴ μητέρος αἴνου, φ, 110. παρὰ αἰδοίῃ μητρὶ, θ, 420. κεδνῇ, κ, 8. Πύλῳ ἔνι μητέρι μήλων, ο, 226, μητέρα δὲ, εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, ἄψ ἴτω, α, 275, qui est solœcismus voluntarius, et accusativum deberet sequi ἀπόπεμψον: sed fingitur loquens considerate; qui sæpe, incipiens loqui in constructione aliqua, mox animadvertens fore eum sermonem incommodum, mutat sequentia. sic h. l. ἀπόπεμψον durius esset ad filium φιλομήτορα: hinc mutat id in ἄψ ἴτω. utrumque tamen innuitur: vel dimitte tu eam, vel ipsa sponte abeat. cæterum Minerva ibi est prudentia Telemachi deliberantis secum quid jam sit agendum: id poëtice narratur, coll. 248. ὄφρα ἂν ἵκηαι μητέρα ἐμὴν, ζ, 304—315, ubi ea mater regit domum et regem, sed precario et clam. μητέρα Σκύλλης, μ, 125. ἀμύμονα, ο, 15. ἥ μιν ἔτικτε, ψ, 325. μῆτερ ἐμὴ, α, 346. λ, 163, 209. ρ, 46. σ, 226. φ, 344. ψ, 97. μυκώμεναι ἀμφιθέουσαι μητέρας, κ, 414, de vaccis. ἡ μήτρα, et ἡ μητρὶς, est uterus.

μητιάω, f. άσω. (Μάω) consulto, cogito, propositum mihi habeo, molior consultando. βουλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν, consilium et voluntatem, quæ jam diis placeret consiliantibus, Η, 45, et decernentibus: pro μητιάουσι, contr. μητιῶσι, et rursus distracto circumflexo

per insertum ο. sic et tertia plur. præs. indic. ἅτινα μητιόωσι μετὰ σφίσιν, quæ consilia habeant capta, K, 208, 409. κακὰ μητιόωσα, mala machinans et deliberata tecum habens, O Juno, O, 27, pro μητιάουσα. Ἕκτορι ἐπῄνησαν (adsensi sunt) κακὰ μητιόωντι, mala illis re vera consulenti, Σ, 312, coll. 313, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν. ut ergo μητιᾷν etiam sit, consilium dare. ἑκάτερθε κάθειντο μητιόωντες βουλὰς, consilia agitantes, Υ, 153, de diis separatis in duas partes. ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιόωντες, α, 234, aliter accidere fecerunt dii, mala decernentes in nos. Ἀθήνη, νόστον Ὀδυσσῆϊ μητιόωσα, reditum ei moliens, ζ, 14. θ, 9. δὴ τότε μητιόωντο (pro ἐμητιάοντο, contr. ἐμητιῶντο) Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων, τεῖχος ἀμαλδῦναι, M, 17, tum vero statuebant illi, murum dejicere prorsus. φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάασθε, pro μητιάεσθε, contr. μητιᾶσθε, X, 174, consultate; et utrumque est idem, ut sit ἐπίτασις νοήματος per synonymiam, quæ magnam in deliberando et statuendo diligentiam innuat. οὕτω Ζεὺς ἤθελε μητιάασθαι, pro μητιάεσθαι contr. μητιᾶσθαι, sic voluit Jupiter decernere, ι, 262.

μητιέτης, ου. ὁ. (Μάω) qui magnus est consilio, qui consilio suo statuit, βουλευτικὸς, ὁ μέγα βουλεύων, et est in poëta epitheton Jovis, cujus a consilio omnia pendent. μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεὺς, ubi syllaba finalis ης euphonice mutata est in α, sic tamen ut accentus loco suo non moveatur, A, 175. æolice quidem poni possit acutus in antepenultima, Αἰολεῖς γὰρ προπαροξυντικοὶ, qui scribunt δύνατος pro δυνατός: præstat tamen in penultima relinqui eum, ut nominativus iste satis discretus sit a vocativo; qui vocativus est A, 508, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ. φιλεῖ δέ ἑ μητιέτα Ζεὺς, B, 197. et 394, ἔφηνε τέρας, ostendit et apparere fecit portentum. Λαοδαμείῃ παρελέξατο, cum ea concubuit, Z, 198. κακὰ αὐτοῖς μήδετο, H, 478, ubi etymologia innuitur. τρὶς ἔκτυπε, tonabat, Θ, 170. οὐχ Ἕκτορι πάντα νοήματα ἐκτελέει, K, 104. οὐκ ἐμὲ εἴασε, non mihi permisit, Λ, 278. ὅτε ὤρετο νιφέμεν, quando incipere solet ningere. M, 279. et 292, υἱὸν ἑὸν ἐπῶρσεν Ἀργείοις, Σαρπηδόνα, concitasset in eos. μέγα δ' ἔκτυπε, O, 377. τοῦ δ' ἔκλυε, Ω, 314. ἐμοὶ δειλῷ (misero) κακὰ μήδετο, ξ, 243. αὐτοὺς Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει (obstupescere faciet et impotes animi,) καὶ μητιέτα Ζεὺς, π, 298. conf. Theocr. Id. 16, 70.

μητιόεις, όεσσα, όεν, (Μάω) consilii plenus. it. cum cura et consilio inventus aut confectus. *weislich, (wisely.)* φάρμακα μητιόεντα, medicamina artificiose facta, δ, 227, τὰ κατὰ σύνεσιν εὑρημένα.

μητίομαι, f. ίσομαι. (Μάω) consilia agito ut efficiam aliquid; efficere conor aliquid consiliis meis et cura mea. μέσῳ δ' ἀμφοτέρων, Τρώων καὶ Δαναῶν, μητίσσομαι (ob metrum pro μητίσομαι) ἔχθεα λυγρὰ, inquit Venus, Γ, 416, struam odia perniciosa inter eos consilio meo: i. e. efficiam cogitationibus meis artificiosis ut tu fias utrisque commune odium, ut utrique te æque detestentur; nam loquitur ad Helenam minaciter: faciam, ut in medio utrorumque sis odiosa. ergo μητίομαι est antecedens, consequens subintelligitur, πρᾶξαι. *ich will bey beyden parteyen einen heftigen hass wieder dich ausstudiren. (I will excite in both parties a violent hatred of you.)* ἄνδρα ἕνα τοσσάδε μέρμερα ἐπ' ἤματι (uno die) μητίσασθαι, K, 48, efficienda suscipere animo: et ei opponitur τὸ ῥέζειν, facere ipso opere, 49. nam Sigma videtur præter rationem duplicari a quibusdam editoribus: cum Iota sit anceps. αὐτῷ θάνατον μητίσομαι, O, 349, *will ihm den tod schmieden, (I will contrive his death.)* οὐδὲ αὐτοὶ πλείονα σοῦ αὐτοῦ ἴσασι μητίσασθαι, Ψ, 312, nec tamen illi ipsi plura te sciunt excogitare et machinari, βουλεύσασθαι. ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην, i. e. εἰς ὃν, σ, 27, in quem sane mala machinarer, *dem ich wohl gar übel rathen und mitfahren möchte, (on whom I would strive to bring misfortune;)* nam sunt eæ minæ Iri. ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες, μ, 373, socii mei magnum facinus patrarunt commorantes hic.

μῆτις, ιδος et ιος. ἡ. (Μάω) consilium prudens, machinatio. est pro μῆσις, a μήδω, f. μήσω: et est idem quod ἡ βουλὴ et σκέψις et τὸ βούλευμα, *klugheit im thun. (prudence in conduct.)* possis et aptius dicere, esse a 3 sing. præt. pass. a μήδω, f, μήσω, præt. pass. μέμημαι, ησαι, ηται: ut sit excogitatum cum cura consilium. Διῒ ἀτάλαντος (κατὰ) μῆτιν, Jovi æqualis in consulendo prudenter, i. e. prudentissimus in consulendo et quærendo quid et quomodo sit agendum, B, 169, 407, 636. K, 137, quibus locis sic vocatur Ὀδυσσεύς. et Ἕκτωρ, H, 47. Λ, 200. nam magnus princeps maxime in bene consulendo et imperando sustinet personam dei. αὐτοὶ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην, P, 634, 712, ipsi dispiciamus consilium optimum. εἴ τινα σὺν αὐτῷ (Nestore) μῆτιν ἀμύμονα (consilium irreprehensibile) τεκτήναιτο, fabricare posset rex, K, 19. νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι, nunc exsistat sane, qui hoc melius consilium verbis indicet, Ξ, 107. ὑφαίνειν μῆτιν, texere consilium et componere, H, 324. I, 93, de Nestore. οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον, δ, 678, illi (proci) intra septum aulæ texebant inter se consilium, (coll. π, 412.) et 739, ἐνὶ φρεσὶ ὑφήνας, texens. πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον, texebam animo, ι, 422, *überlegte, (considered.)* δεῦρο ἱκόμην, ἵνα σὺν σοὶ μῆτιν ὑφήνω, ν, 303. et 386, ὕφηνον, texe, strue. ἐστί τις βροτῶν, ὅστις ἔτι ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει: est ne aliquis mortalium, qui posthac diis mentem et consilium indicabit suum, H, 447, conf. νόος. ὄφρα ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω, I, 423, ut aliud deliberent et dispiciant consilium. αὐτῷ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, ei est tardior intellectus, et infirmum consilium, K, 226. κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόον, λεπτὴ δέ τε μῆτις, Ψ, 590, sc. juvenis viri: velocior et præcipitantior est ei intellectus, et consilium tenue; ὡς οἷα μηδὲν ἀδρὸν καὶ

πτεῤῥὸν (nihil solidi) προμηθουμένου τοῦ νέου ἀνδρός. ἰσχνὴ μῆτις, εὐδιάλυτος, εὐδιάῤῥηκτος, οὐ δραστήριος, ἀπαχής. est ergo hæc lenis vituperatio. διὰ μῆτιν Ἀθήνης, K, 497. ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε (νόου) νόος καὶ μῆτις ἀμείνων, ἢ — nobis nulla mens nullumque consilium hac mente et hoc consilio melius est, quam — O, 509, et in tali contextu νόος est internus, quem nemo alius videt, nam non omne νοηθὲν ἐξαγγέλλεται: μῆτις vero est, consilium verbis prolatum. μήτι (pro μήτιϊ, consilio) τοὶ (certe) δρυτόμος (lignarius homo) μέγα ἀμείνων, ἠὲ βίη, longe præstantior est, quam vi, Ψ, 315. sic et 316, κυβερνήτης. et 318, ἡνίοχος. artificio prudenter excogitato magis proficit, quam viribus. et 313, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ παντοίην, siste tibi ante animum omne consilium; omnigeno modo dispice quid agendum sit. οὐ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσέος προλέλοιπε, non te, filium ejus, prorsus destituit prudentia patris tui, β, 279, accepisti et tu partem tuam paternæ sapientiæ. εἴδομεν (ionice pro εἴδωμεν, videamus) ἥν τινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κίκευθε, γ, 18, quod consilium habeat, et proferat. et 120, οὔτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθῆναι ἤθελε, nemo poterat conferri cum eo, quod attinet vim consilii. μῆτις ἀμύμων, ars consilii illa præstans, ι, 414, quod me Οὖτιν appellaveram: et quod hic Οὖτις accipiebatur pro μή τις. φραζώμεθα, εἴ τις ἔτι ἔσται μῆτις, κ, 193, consideremus, num quod adhuc erit consilium. μήτι (pro μήτιϊ, contracte) τε κλέομαι καὶ κέρδεσι, consilio celebris sum et compendiis, inquit Minerva, ν, 299, i. e. τῇ βουλῇ εὐκλεής εἰμι. οὔτε τινὰ ἄλλην μῆτιν ἐφευρίσκω, τ, 158. et 326, περίειμι (supero alias fœminas) νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν. ὄφρα (donec) σὲ μῆτις ἐξήγαγε ἐξ ἄντρου, prudens consilium te eduxit ex antro Cyclopis, υ, 20. σὴν γὰρ ἀρίστην ἐπὶ (apud, inter) ἀνθρώπους φασὶ εἶναι, ψ, 125, inquit Telemachus ad patrem.

μήτις, ὁ ἡ. μήτι, τό. (Τῶ) ne quis, nemo; nihil, nequaquam. et sequitur conjunctivus vel optativus vel imperativus. μή τις μάχηται αὐτῷ, E, 411. κίοι, ne quis abeat, Λ, 704. ἐμβαίη, Π, 94. νεμεσήσεται, P, 93, ne quis succenseat; Ionica indifferentia τοῦ ε et η, sicut et τοῦ ο et ω, in conjunctivo, pro νεμεσήσηται. sic, μήτις δηλήσεται, Θ, 444, ne quis fraudet te. ἔστω πρόφρων, nemo sit benevolus, β, 230. ε, 8. εἰ μὲν δή μήτις σε βιάζεται, si quidem nemo te violat, ι, 410, ubi est pro nomine proprio, coll. 408, et hinc est indicativus. ἀκούσῃ, ne quis audiret, μ, 48. με προσαυδάτω, nemo me alloquatur, ο, 439, coll. 441. ἀκουσάτω, nemo audiat, resciscat, π, 301. pleraque autem hæc loca debent intelligi divisa voce, μή τις, ut μὴ regat modum verbi. μήτι, nequaquam, *ja nicht etwa, keinesweges, (not even, by no means,)* Δ, 42. E, 130, ubi infin. est pro imperativo. et 252. K, 26, ubi deest verbum timendi, quod præcedere deberet, eleganter. et 383, 538. Ξ, 111, 483. O, 196. P, 242. T, 179. Υ, 127. X, 120. β, 67, 303. δ, 820. ε, 187. κ, 23, 504. λ, 485. μ, 321. ν, 216, 229. ο, 12, 19. σ, 20. φ, 238. ω, 507.

μητροπάτωρ, ορος. ὁ. (Πάω) matris pater, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος, avus maternus, *grosvater von mütterlicher seite. (maternal grand-father.)* Λ, 224.

μητρυιά, ᾶς. ἡ. (Μάω) noverca. exemplum bonæ novercæ, amantis privignum, amore in virum ductæ, est E, 70, 71. et 389, μητρυιὴ, περικαλλὴς Ἠερίβοια, quam confer in R. γνωτὸν μητρυιῆς, N, 697. O, 336. prisci norunt etiam μητρυιὸν, i. e. patruum, vel et, vitricum. poëtice ἡ μητρυιὰ signat pravas dispositiones animi, quemadmodum ἀγαθαὶ διαθέσεις vocantur μητέρες: et Hesiodus dies quasdam vocat μητέρας, i. e. χρηστὰς, alias vero μητρυιὰς, i. e. τὰς μὴ ἀγαθάς.

μητρώϊος, ΐα, ϊον. (Μάω) maternus. μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα, in magnam domum maternam, τ, 410. in prosa contracte scribitur μητρῷος.

μήτρως, ωος. ὁ. (Μάω) frater matris, *mutterbruder, (maternal uncle.)* ut ὁ πάτρως, ωος, frater patris mei. dicitur alias et, ὁ ἀπὸ vel πρὸς μητρὸς θεῖος. sed post Homerum a recentioribus dictus est ὁ μητροπάτωρ, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος, *mein mütterlicher grosvater, (my maternal grandfather;)* immo et omnes majores materni dicti οἱ μήτρωες: frater vero matris dictus est ὁ μητράδελφος, sicut patris ὁ πατράδελφος. in specie etiam ὁ πατρὸς ἀδελφὸς dictus est ὁ νέννος: et patris vel matris ἀδελφὴ dicta est ἡ τήθη vel ἡ τηθίς. πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, patris sui matris-fratrem, B, 663. μήτρως ἦν Ἕκτορος, Π, 717, erat frater Hecubæ, matris Hectoris.

μηχανάω, f. ήσω. (Μάω) conor aliquid efficiendum, quæro rationem efficiendi. *studire worauf, trachte zu finden, (I study how to accomplish something, to devise the means of doing it.)* ὁράω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας, σ, 142. sed forma *media* est frequentior. οἳ τάδε τείχεα μηχανόωντο, Θ, 177, pro ἐμηχανῶντο, qui hos muros moliti sunt ædificare. sic, ἀτάσθαλα μηχανόωντο, conabantur, proposita sibi in animo habebant, Λ, 694. sic, μηχανόωνται ἀτάσθαλα, γ, 207. πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ, multi enim contra me mala struunt, π, 134. et 93, ἀτάσθαλα μηχανάασθαι, pro μηχανᾶσθαι. et 196, οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο, non enim sane mortalis talia conaretur; optativus, pro μηχανάοιτο, contr. μηχανῷτο. ἐχθροὶ μὲν πάντες, (omnes quidem odiosi et invisi mihi sunt) ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται, ρ, 499, etiam active, inimici mihi sunt: sed prius præstat. et 588, οὐ τινες ἀνθρώπων ὧδε ὑβρίζοντες (adeo insolenter agentes) ἀτάσθαλα μηχανόωνται. sic et, ἀεικέα, indigna, υ, 170. et 370, μηχανάασθε, pro μηχανᾶσθε. et 394, πρότεροι γὰρ μηχανόωντο. ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται, φ, 375. αἵπερ πρόσθεν (antea) ἀει-

κία μηχανόωντο, patrabant et in animo habebant, χ, 432. *κακὰ μηχανάασθαι*, γ, 213.

μῆχος, *τό.* est *ἄκλιτον*, (Μάω) notatque, consilium, artificium, remedium, ratio efficiendi aliquid, facultas excogitata. est a *μήδω*, f. *ήσω*, ejusque præt. perf. a *μέμηκα*, pro *μῆκος*, mutato κ in χ, quia aliud nomen *τὸ μῆκος*, longitudo, etiam in usu est; ut distinguatur ab eo. apud Herodotum tamen ionice dicitur *μῆκος* pro *μῆχος*. *κακοῦ οὐδὲν ἦν μῆκος*, IV, 151. idem dicitur et *τὸ μῆχαρ*, sicut a *τὸ δέλος* fit *δέλεαρ*. contra ab *ἡδονὴ* fit *τὸ ἦδος*, cum spiritu leni Æolico. *οὐδέ τι μῆχος εὑρεῖν δυνάμεθα*, B, 342. *οὐδέ τι μῆχος ῥεχθέντος κακοῦ ἐστὶ εὑρεῖν*, I, 249. *οὐδέ τι μῆχος εὑρέμεναι (εὑρεῖν) δυνάμεθα*, μ, 392. *ἦεν ἀνήνασθαι*, ξ, 238, nullo modo mihi facultas et ratio relinquebatur negandi et renuendi.

μιαίνω, f. *ανῶ*. (Θίω) proprie est, tingo colore rubro et sanguineo, it. inficio sanguine. deinde in genere, tingo, illino colore aliquo. denique est et, polluo, conspergo. poëta in genere utitur hac voce, ut sit, tingo colore, sive decens sit ille color, sive minus. pertinet ad *αἷμα*. *ὡς δ' ὅτε τὶς γυνὴ ἐλέφαντα φοίνικι μιήνῃ*, si qua mulier ebur rubro colore hic illic tingat, Δ, 141. et 146, *τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην*, (dualis per syncopen, pro *ἐμιανθήτην*, etsi alii putent, esse pluralem pro *ἐμιάνθησαν*) *αἵματι μηροὶ εὐφυέες*. tale tingere dicitur et *φαρμάσσειν*. *μιάνθησαν δὲ ἔθειραι αἵματι καὶ κονίαις*, Π, 795. et 797, *πήληκα μιαίνεσθαι* (pollui) *κονίαις*. *θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη*, P, 439. *ἄμφω μιάνθησαν κονίῃ*, de luctatoribus cadentibus ad terram, Ψ, 732, oblinebantur pulvere.

μιαιφόνος, *ου.* *ὁ ἡ.* (Φάω) tinctus cruore, cruentus a cæde facta. a *μιαίνω*, tingo, *ich färbe (I colour, stain.)* in specie colore rubro et sanguineo; et *ὁ φόνος*, cruor fusus cæde et est epitheton Martis, non probri causa, sed ut consequens naturale certaminis bellici. sic *μιαρὸς νεκρὸς*, cruore oppletum corpus mortuum, *ὁ αἱμοβαφής*. *Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε*, homines exitio dans, sanguine et cæde cruentate, E, 31, 455. et 844, *μιαιφόνος Ἄρης*. sic et Φ, 402. est ex re ipsa bellica petitum nomen in laude, magis quam *ἐφ' ὕβρει ἢ ψόγῳ*.

μιαρὸς, *ὰ*, *όν.* (Θίω) proprie est, tinctus colore rubro, oblitus sanguine. *οὐδέ ποθι μιαρὸς*, nusquam est cruore obductus, Ω, 420, coll. 419, *αἷμα πέριξ νένιπται*: ut ergo sit, *οὐ βεβαμμένος αἵματι*. a recentioribus vero hæc vox, media olim, determinata est in deteriorem partem, ut illis sit *μιαρὸς ὁ λυμάτων ἄξιος, ῥυπαρὸς, λυμεὼν, ἀκάθαρτος*. sic plures voces, bonæ initio, in malam partem sunt deflexæ, e. c. *ἅγιος, φαῦλος*, etc.

μιγάζομαι, (Μίσγω) coëo. *Ἥλιος ἐνόησε μιγαζομένους φιλότητι*, vidit concumbentes eos, Θ, 271. in genere *μιγάζω* idem est quod *μίσγω*.

μίγδα et *μίγδην*, (Μίσγω) adverb. permixtim, promiscue. *μίγδα ἄλλοις θεοῖς*, Θ, 437, in cœtu aliorum deorum. *ὀστέα σοῦ καὶ Πατρόκλου κεῖται μίγδα*, ω, 77. sic et *κρύβδην* et *κρύβδα*.

μίγω, vide ΜΙ'ΣΓΩ.

μικρὸς, *ὰ*, *όν.* (Ἔω) parvus, paucus. est quasi *μὴ ἰκηρὸς*, non pertingens ad id quod majus et prolixius est, *nicht hinreichend, (not equal to.)* *Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητὴς*, E, 801, i. e. *βραχυῆλιξ*, brevis staturæ. ingenio pugnax, corpore parvus erat; quo versu poëta Priapëius lusit voce *δέμας*, quatenus id notat membrum virile. *μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμα ἀποέργει*, γ, 296, ubi parvus lapis dicitur comparative ad vastos fluctus maris. pro *μικρὸς* ponitur sæpe *ὀλίγος*. *μικρὸν ὅσον*, sequente futuro, est, brevi post, *bald hernach, (soon afterwards.)* Dores pro *μικρὸς* dicunt *μικκὸς*, unde est deminutivum *μικκύλος*, pusillus. *μικκός γε (κατὰ τὸ) μῆκος οὗτος*, parvus quidem statura iste est, Aristoph. Ach. 909, et respondetur, *ἀλλ' ἅπαν κακὸν*, sed omne malum inest ei, *er ist lauter übel, (he is thoroughly bad.)* *ἡ Μίκα*, est nomen propr. fœm. inde Aristoph. Thesm. 767.

μιλτοπάρῃος, *ου.* *ὁ ἡ.* (Παρὰ) est epitheton navium, quarum proræ minio erant illitæ. nam *ἡ μίλτος* est *χρῶμα ἐρυθρὸν, δι' οὗ τὰ τῶν νηῶν ἔμπροσθεν βάπτονται εἰς ὡραϊσμόν*. Ulyssis naves in specie hoc epitheto insignitæ, B, 637. sed et in genere, quæcunque naves, ι, 125.

μιμνάζω, (Νέω) non nuto, non cedo, firmus maneo, exspecto immotus. item, non moveo me, non procedo, non progredior, quiesco. idem ac *μίμνω* et *μένω*. *ὃν δέ κε ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης, ἐθέλοντα, νοήσω μιμνάζειν παρὰ νηυσὶν*, proprio ausu remanentem in castris, B, 392. *οὐδέ τι φημὶ*, (non puto, non volo) *μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ, γέρων περ ἐὼν*, K, 549, et subducens me pugnæ.

μιμνήσκομαι, vide sequens.

μιμνήσκω. (Νέω) idem quod *μνάω* in primo significatu: facio ut aliquid firmiter in memoria hæreat, in memoriam revoco. est verbum ortum ex futuro, *μνήσω*, interserto κ, et præfixa reduplicatione *τοῦ μ*. *μηδέ με τούτων μίμνησκε*, ne fac, ut ista mihi perpetuo in mente sint, ξ, 169. coll. 168, 170. forma media notat intransitive. *τοῦ γὰρ μιμνήσκεται ἤματα πάντα*, illius memor est, ο, 54. *οὐδέ τι χάρμης μιμνήσκοντο Τρῶες*, non memores erant pugnæ, N, 722. *ὅτι δὴ ὕπνου καὶ κοίτου μιμνήσκοιτο*, υ, 138. *νόστου μιμνήσκεσθαι*, γ, 142. *παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο*, omnis fortitudinis memor esto, X, 268. *ἤδη νῦν μιμνήσκεο πατρίδος αἴης*, κ, 472. *τῶν μιμνησκόμενος*, Ω, 9. et 167, *τῶν μιμνησκόμεναι*.

μίμνω, (Νέω) non nuto, non cedo, firmus maneo, exspecto immotus. item, non moveo me, non procedo, non progredior, quiesco. est idem quod *μένω*. *ὄφρα ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω*, μ, 161, ut in eodem loco firmiter maneam nec

me inde movere possim. τί με οὐ μίμνεις, ἐλέειν μεμαῶτα, λ, 209, cur me non exspectas, cur fugis me, cupientem amplecti te. et 186, πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει (ἐν) ἀγρῷ, habitat ibi perpetuo in agro: et in sequentibus describitur luctus veterum, 187—195. παρὰ νηυσὶν μίμνει, in castris manet semper, N, 747, quiescit ibi, nec se movet ad pugnandum. αἵτε (arbores) ἄνεμον μίμνουσι (sustinent firmiter) καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα, M, 133, *die wind und wetter aushalten, (brave wind and weather.)* et 136, οὕτως ἔμιμνον αὐτοὶ ἐπερχόμενον τὸν, sic illi firmiter excipiebant eum invadentem: et notantur σταδαῖοι μαχηταί. τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους; Δ, 340, cur formidolosi absistitis, et manetis in loco vestro quieti, ut alii ante vos incurrant in hostem? ἔνθα οἶον ἔμιμνε, ibi me solum exspectavit stans, ut singulari certamine pugnaret mecum, I, 355. et 658, ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν, exspectavit auroram in lecto suo quiescens. sic τ, 50. π, 368. et de equis, quasi essent λογικοί, Θ, 561, μίμνον ἠῶ. οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε κῆρ, non sustinebant pugnam statariam, N, 713. οὐδὲ Ἕκτωρ μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ, O, 689, coll. 693, s. non manebat in turba suorum, sed procurrebat longe. et 727, Αἴας δ' οὐκέτι ἔμιμνε, non diutius stabat, sed recipiebat se. sic et Π, 102, quod honestius dictum quam ἔφυγε. ὅγε μίμνε Ἀχιλλῆα, stabat excepturus impetum Achillis, X, 92. et 439, ἔκτοθι μίμνε πυλάων, extra portas substiterit. ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων ἵππους, Ω, 470, substitit retrahens equos ne procederent cum curru. οὐδέ μιν μίμνον, non sustinebant eum, E, 94. Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε, solus stetit cum alii cederent retro, Θ, 80, coll. 79. et 78, οὔτ' Ἰδομενεὺς ἔτλη μίμνειν. αὐτοὶ χείρεσσι πεποιθότες μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, M, 136. coll. 132, 133. Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον, N, 129. ἀολλέες ἔνδον ἔμιμνον, Ψ, 38, frequentes in domo habitabant una. ἐμίμνομεν ὀξὺν ἄρηα (sustinebamus acre prœlium) παρ' ἀλλήλοισι μένοντες, juxta nos invicem constanter stantes, P, 721. μίμνομεν ἐν μεγάροις, sedebamus et exspectabamus domi, ω, 395. εἰ γάρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις, ο, 544, si tu vel maxime diu illic maneas et moreris. ἵνα σοὶ τάδε σόα μίμνῃ, ut hæc tibi salva serventur, ν, 364. Ω, 382. αὐτοῦ μίμνε ἐπὶ πύργῳ, Z, 431, hic remane in muro, in urbe. μή μοι μίμνε τὸν ἄνδρα, *erwarte mir den mann nicht, (do not wait for the man,)* X, 38, inquit pater ad Hectorem. μίμνετε πάντες αὐτοῦ, manete omnes hic, B, 331, patienter perdurate hic. μίμνετε ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, sustinete vos, urgentes has meas nuptias, β, 97. τ, 142. ω, 131, *habt geduld, wartet, (have patience, wait.)* ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετε, manete hic, ι, 172. μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ, ne amplius sedete inviti in mea domo, κ, 489, dimittam ego libens vos, nec morabor. μετόπισθε μενέτω, retro maneat, Z, 69. μιμνέτω αὖθι τέως γε, maneat hic, tamdiu saltem, T, 189. et 190, μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, congregati. οὐδ' ἐδύναντο τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, non poterant extra murum sustinere nos, I, 548, *konten das feld nicht halten, (could not keep the field.)* Τρῶες χεῖρας Ἀχαιῶν μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, N, 106. μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν ἐν πεδίῳ, Σ 255. et 263, οὐκ ἐθελήσει μίμνειν ἐν πεδίῳ. αἴ οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν, si ei placeat hic sedem habitationemque ponere, ζ, 245. εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτε αὐτόθι μίμνειν, λ, 355. ἥν περ γάρ κε ἐθέλωσιν ἔυθρονον ἠῶ μίμνειν, exspectare, σ, 317, *biss an den morgen bleiben, (to stay till the morrow.)* σὺ δ' αὐτόθι μίμνων, I, 613, hic manens hospes mihi. ἐνθάδε μιμνόντεσσι, hic sedentibus nobis, B, 296, ubi hoc verbum habet ὀνειδισμὸν ἀργίας, καὶ δηλοῖ τὸ ἀπράκτως ἧσθαι.

μὶν, (ὁ) pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. et est enclitica. τότε κέν μιν, A, 100, eum. τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε, B, 22, μὶν, sc. Ἀγαμέμνονα, et pertinet ad προσεφώνεε, i. e. προσέειπεν. sic et 795. Π, 720. P, 585, 326. Υ, 82. possit quidem trahi ad ἐεισάμενος, ut sit pro ἑαυτὸν, sc. quod attinet φθογγήν; sed id usui minus est consentaneum. conf. εἴδομαι. οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα, illi vero, mortui, jura interrogabant circa ipsum, regem suum et judicem, λ, 569, ut ergo μὶν pertineat ad ἄνακτα, *um ihn als ihren richter, (concerning him as their judge:)* interrogabant eum de jure. οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο, ρ, 268, non facile sane aliquis eam domum expugnaverit; ubi μὶν pertinet ad domum: quæ per οἱ, ei, sc. οἴκῳ, 266, est indicata, ad sensum, etsi 264 præcesserit δώματα. videri quidem possit, hoc μὶν respicere τὰς θύρας, 267: sed attento ad contextum id non ita videbitur; etsi largiamur, μὶν etiam pluralem notare posse. ἀρνειῷ μιν (αὐτὸν) ἐΐσκω, Γ, 197. οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι, qui eum satis exercebunt, N, 315, sc. Hectorem, 316, ubi ergo μιν eodem modo præcedit, sicut ex λ vidimus; *nemlich den Hector, (namely, Hector.)* γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν, quasi ponte junxit eum ipsum, Φ, 245, i. e. eum totum fluvium, quam latus est: et connotatur τὸ μέγα. sic et, μὶν αὐτὸν, 318, eum ipsum, quantus est. sic et Ω, 472, i. e. αὐτὸν ἐκεῖνον, *ihn selbs, den grossen mann, (himself, the great man.)* et γ, 327, 19, ubi αὐτὸν κατ' ἐξοχὴν additur, μή τινα τῶν αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸν ἐκεῖνον. et δ, 670, *eben ihn, (precisely him.)* ν, 190. est etiam pro ἑαυτὸν, αὐτόν μιν, se ipse, δ, 244. μὶν in plurali est, M, 285, κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται, coll. 278, sc. τὰς νιφάδας, unda autem accedens alia super aliam prohibet eas nives, ne possint in mari et littoribus cumulatæ apparere, *die welle rücket sie weg, (the wave drives them back,)* coll. 284. μὶν pro αὐτὴν, A 29, πρίν μιν γῆρας ἔπεισιν. et 201, μὶν (αὐτὴν, τὴν Ἀθήνην) προσηύδα, ὁ Ἀχιλλεύς. μὶν (τὴν Ἀθήνην) χόλος ᾕρει, Δ, 23. sic, μὶν, Ἥρην, E, 392. γενεὴν Z, 151. κεφαλὴν, N, 204. et 432, sc. Ἱπποδάμειαν. προσηύδα, Ἥρην, O, 48. ἀλωὴν, Φ, 347. et 592, sc. κνήμην. Κλυταιμνήστρην, γ 269, nam sermo est.

hoc versu de ea, subigenda ab Ægistho: cum fatum eam tradebat ut superaretur ab adultero. nam poëta refert omnia ad regimen deorum. coll. Rom. i, 28. sequens autem versus de Ægistho loquitur. μὶν, sc. νῆσον, ι, 120. Ἀριάδνην, λ, 323. νῆα, ν, 163. αὐτήν μιν, ipsam, Α, 117, sc. τὴν ἔλαφον. et Ω, 729, sc. Τροίην, coll. 732. μὶν pro αὐτό. Α, 237, sc. σκῆπτρον, coll. 234. Ζ, 221, sc. δέπας. Π, 142. ἔγχος. sic et Τ, 389. Χ, 286. τόξον, φ, 41, 150, 246. χερμάδιον, Υ, 287.

μινύθω, (ἜΕω) facio ut numerus fiat exiguus, ut res fiat parva, imminuo, it. intransitive, imminuor, minor fio. οὓς μινύθῃ, quos infirmiores facit deus, Ο, 492, sc. subtrahendo iis auxilium suum. et 493, ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ὁ Ζεύς. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, ὅππως κεν ἐθέλῃσι, Υ, 242, auget minuitque hominibus præstantiam et felicitatem, prout vult. μινύθει δέ τε ἔργα ἀνθρώπων, Π, 392, imminuuntur agri culti, vastantur. μινύθουσι δὲ οἶκοι, ædes minuuntur. i. e. consumuntur, igne, Ρ, 738. μινύθει δέ σοι ἦτορ ἑταίρων, δ, 374, minuitur tibi cor sociorum, i. e. animo cadunt. et 467, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ. περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσι, et circum cutes consumuntur, μ, 46, *die haut an ihnen verfaulet, (the skin of them is putrified.)* τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες μνηστῆρες, ξ, 17, hos enim porcos imminuunt numero proci comedentes, *verzehreten sie nac hund nach, (consumed them by degrees.)*

μίνυνθα, (ἜΕω) adverb. paullum, paullulum. *ein wenig, nicht viel, nicht lange, (a little, not much, not long.)* ἐπεί νύ σοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν, Α, 416, ubi περ pertinet ad ἐπεὶ, siquidem; et adverbia pendent ab omisso verbo ἐστὶ, vel simili; ut μίνυνθα et δὴν sint oppositum, siquidem tibi portio vitæ brevis valde est, non sane diuturna: *da du so ein klein stück zu leben bekommen hast, (as the share of life allotted thee is so small.)* μίνυνθα δέ οἱ γένετο ὁρμή, brevis autem ei fuit hic conatus, Δ, 466. ἀλλὰ μίνυνθα ἡμῶν ἔσσεται ἦδος, sed brevis nostra erit delectatio, *die freude wird geringe seyn, (our joy will be short,)* Α, 317. et 539, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός, paululum recedebat ab hasta, i. e. omnino non remisit hastam. Sic et Germani suum, *wenig, (little,)* ponunt, si adsiduitatem magnam volunt notare. e. c. *er kömmt wenig von den büchern, (he scarcely quits his books,)* i. e. semper libris vacat. ὄφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον, vel paululum, Μ, 356. τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυνθά περ. οὔτι μάλα δήν, Ν, 573, percussus palpitabat breviter modo, non sane diu. et posterior phrasis, οὔτι μάλα δήν, est explicatio prioris, μίνυνθά περ. καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, saltem ad breve tempus, ὄφρα ἔτι εὔδει Ζεὺς, Ξ, 358, i. e. ἐπὶ ὀλίγον δή. μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ μέλλον ἀπέσσεσθαι, Ρ, 277, parumper, non diu, abfuturi et Achivi erant ab eo, i. e. cito et illi accessuri erant. οὐδὲ μίνυνθα ἔξουσιν Πηλείωνα, ne per minimum tempus sustinebunt eum, Υ, 27. μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε ἀλλήλων, paululum modo et ad breve tempus complexi nos invicem, Ψ, 97, inquit Achilles ad umbram Patrocli apparentem sibi. οὐ μέν σφας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κείμεν οὕτω, non tamen eos in posterum spero vel paululum sic jacere velle, θ, 315, i. e. οὐδ' ἐπ' ὀλίγον, ne per breve quidem tempus. εἰ τοιόσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ εἰς πατέρος δῶ, si talis ire possem, vel ad breve tempus, in patris mei domum, λ, 500, inquit mortuus Achilles. οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα, *sie schliefen nicht lange sondern wenig, (they slept not long but only a little,)* ο, 493. ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν, χ, 473, de ancillis suspensis. sæpe μίνυνθα est et ὀλιγάκις, *wenige mal, (seldom.)*

μινυνθάδιος, ία, ιον. (ἜΕω) non diu durans. de homine est βραχύβιος, de aliis rebus ὀλιγοχρόνιος, οὐδηναιός (quod adjectivum est ab οὐ δήν). dicitur ergo de brevitate temporis. sed et de brevitate spatii, et staturæ, non longus. μῆτερ, ἐπεί μὲ ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα, *da du mich nun von doch so kurzem leben geboren hast, (as thou hast born me to so short a life,)* Α, 352, i. e. ὀλίγον, sc. τῷ χρόνῳ τῆς ζωῆς: ἐπ' ὀλίγον ζῆσαι μέλλοντα. μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλετο, nam breve ei ævum erat, Δ, 478. Ρ, 302. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν ἔσεσθαι, i. e. ὀλιγοχρόνιος, Ο, 612. μινυνθάδιον δέ με μήτηρ γείνατο, Φ, 84. μινυνθαδίω δὲ γενέσθην, λ, 306, brevis ævi nati erant ambo. ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν, brevis ævi sunt, τ, 328. λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος ἔσσεται, populo brevior erit dolor, Χ, 54, in opposito ad parentes, qui vehementius lugent filium occisum. ergo ibi est, minor gradu et intensione. sic ab ἀμφαδὸν fit ἀμφάδιος.

μινυρίζω, (ἜΕω) quod et μινύρομαι dicitur, i. e. μινυὸν κλαίω, vel μινυὸν ᾄδω, fleo vel cantillo voce pressiore, *ich winsele, weine sachte, singe sachte und zart, (I whine, weep softly, sing in a low tone.)* nam est per paragogen, a μινυὸς, i. e. μικρὸς, λεπτός. μήτι μοι παριζόμενος μινύριζε, *setze dich nicht her und winsele, (do not sit down and whine.)* Ε, 889, μὴ θρήνει λεπτὸν καὶ ἠρέμα, μὴ ἀποδύρου. περὶ δὲ δμωαὶ μινύριζον, δ, 719, ancillæ circa eam gemebant. ponitur ergo ἐπὶ ὑφειμένου κλαυθμοῦ in poëta. Vide sub κλαίω, prope medium.

μίξω, fut. vide ΜΙ'ΣΓΩ.

μισγάγκεια, ας. ἡ. (Κῶ) locus depressus, in quem a montibus circumpositis aquæ confluunt. a τὸ ἄγκος, et μίσγω, misceo. χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὕδωρ, Δ, 453. est ergo idem quod κοίλη χαράδρα.

ΜΙ'ΣΓΩ, (pro μίγω) f. ίξω. f. 2. ιγῶ. misceo, adjungo. κρητῆρι δὲ οἶνον μίσγον, pro ἔμισγον, Γ, 270, quod h. l. proprie dicitur: nam vinum Græcum et Trojanum commiscebatur ad libationem, quia in fœdere faciendo duo vina

in unum permiscenda erant. alias vinum libandum debebat esse ἄκρατον, non vero aqua mixtum. alibi hoc verbum de vino aqua mixto ponitur, e. c. οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, α, 110. ἄνδρας μισγέμεναι (attice pro μίσγειν) κακότητι καὶ ἄλγεσι, υ, 203, *männer in unglück und kummer zu setzen, (to plunge men into calamity and affliction.)* μίξαι χεῖράς τε μένος τε, Ο, 510, quod proprie de tali pugna dictum: nam erat συμπλοκὴ στρατευμάτων, ὡς ἐπὶ πάλης, conserere manus et robur. οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς ἐμίσγετο, Σ, 215, sc. Achilles, cum prodiret ad terrendos hostes; non aliis Achæis se admiscebat, sed solus seorsum stabat. ergo simpliciter συνεῖναι h. l. notat. in specie et de amicorum congressu et convictu ponitur: καί κε θαμὰ, ἐνθάδε ἐόντες, ἐμισγόμεθα, δ, 178, et sane frequenter hic una fuissemus, inquit Menelaus de Ulysse vicino. κούραις ἔμελλε μίξεσθαι, venturus erat ad virgines, ζ, 136, accessurus ad conventum earum. et 288, ἀνδράσι μίσγηται, cum viris versetur. μίξεσθαι ξενίῃ, hospitii jus constituturi, ω, 313, quæ est periphrasis τοῦ, ξενισθῆναι. οὐδὲ ἐμὲ μίσγεσθαι ἐῶσι, sc. εἰς αὐτοὺς, non sinunt me admisceri sibi et in societatem suam recipi, Ψ, 73, queritur anima Patrocli de inferis, cum adhuc esset insepultum corpus. αἰδέομαί τε μίσγεσθαι ἀθανάτοις, in conventum deorum venire, Ω, 91, inquit Thetis. ἐπεὶ θαμὰ ἐμισγόμεθα ἀλλήλοις, frequenter conversabamur inter nos, α, 209, de amicis. πτωχὸν ἐάσομεν ἔσω μίσγεσθαι, sc. ἡμῖν vel εἰς ἡμᾶς, σ, 49, mendicum versari nobiscum sinemus in domo. τῶν μισγομένων ἐγένετο ἰαχὴ, Δ, 456, ubi de pugnantibus, et apte, nam præcesserat simile de aquis. μισγομένων ἀνέμων, variis ventis impetuose flantibus, ε, 317. γλῶσσαι ἐμέμικτο, Δ, 438, erant ibi variæ et confusæ dialecti: nam est ibi per apocopen γλῶσσ', et accuratiores jubent subintelligi pluralem, etsi verbum sequatur in singulari; quæ figura in Pindaro est frequens, ut et fœmininum aut masculinum plurale, non tantummodo neutrum, habeat verbum in singulari. sic alibi, κνῆμαι παλάσσετο. μίκτο (pro ἐμέμικτο) δ' ὁμίλῳ, recepit se in ordines aciei suæ, Λ, 354. Π, 813. πολλὰ μὲν ἐσθλὰ, μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ, δ, 230, multa salutaria, multa noxia, permixta inter se. οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ, Θ, 196, hoc signum non intermixtum est numero aliorum signorum positorum. ἅλεσι μεμιγμένον εἶδαρ, cibum salibus intermixtum, λ, 122. ψ, 270, i. e. pisces ex mari captos: nam οἱ ἅλες (si displiceat statuere αἱ ἅλες) poëtice positi sunt pro mari, quia est salsum; et cibus mixtus salibus, i. e. salsis marinis aquis, sunt pisces et ostrea, et ejusmodi. apparet ex iis locis, piscium mercaturam et exportationem in alia loca fieri illis temporibus nondum solitam. possis et generalius explicare h. l. non edunt cibum, commixtum salibus marinis, i. e. opera maritima quæsitum aut in mari coctum. ἄλλη ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη, τ, 175, alius alia dialecto utitur in ea regione. προμάχοισιν ἐμίχθη, Ε, 134. Θ, 99. Ν, 642. Ο, 457. τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, Υ, 374, horum (duorum exercituum) collatum est robur, ad pugnandum. Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν ἔμιχθεν, pro ἐμίχθησαν, Γ, 209, venerunt legati ad Trojanos in concilio congregatos. κάρη κονίαις ἐμίχθη, caput injectum est in pulveres, χ, 379, *der kopf ward ihm vor die füsse geleget, (the head was thrown at his feet.)* sic et Κ, 457. μιχθεὶς ἀλλοδαποῖς, cum ad extraneos venisses, Γ, 48. Ἀθήνη οὐκ εἴασε μιχθήμεναι (pro μιχθῆναι) ἔγχος ἔγκασι φωτὸς, non sivit hastam penetrare in corpus, Λ, 438. Τρώεσσι μίγη (ἐμίγη) Διομήδης, Trojanis immiscebatur, pugnans contra eos, Ε, 143, *drunge unter sie, (was encompassed by them.)* μίγεν (ἐμίγησαν) ἀνδράσι λωτοφάγοις, ι, 91, accesserunt ad eos, et iis immiscebantur, ut legati. ἐπεί κε νομῷ μιγέωσι, pro μιγῶσι, aor. 2. conj. pass. Β, 475, si vel maxime in pascuo permixti inter se fuerint greges illi. ὅτε ἐν κονίαις μιγείης, Γ, 55, quando pulveri immistus fueris, i. e. quando cades in bello: et est ibi pro ἐμμιγείης, *wenn du wirst erleget seyn, (when thou shalt be slain.)* ἐπὴν κρητῆρι μιγείη, postquam immixtum fuerit medicamen illud crateri, δ, 222. ἕως ὅγε Φαιήκεσσι μιγείη, ut ille inter Phæacas, hospites suos futuros, veniret, enatans e mari, ε, 386. et 378, εἰσόκεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης, donec venias ad eos. καί κεν μνηστήρεσσι μιγείην, ο, 314, ad procos accederem et inter eos versarer. αὐτοῦ μιγήμεναι (μιγῆναι) ἐν παλάμαισι, Φ, 469, i. e. ἐμμιγῆναι παλάμαις αὐτοῦ, cum manibus ejus conserere suas manus, pugnando; ἀντιστῆναι ἄχρι χειρῶν. sic, μιγῆναι ἐν δαΐ, pro ἐμμιγῆναι δαΐ, immisceri pugnæ, Ν, 286, nisi ibi mavis statuere, deesse dativum, τοῖς πολεμίοις, ut ἐν ad δαΐ pertineat, in pugna. sed prior locus ex Φ prælucet. sic et Ξ, 386, ubi adest dativus, τῷ, sc. Ποσειδῶνι, οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι ἐν δαΐ, non fas est, non licet cuiquam, congredi contra hunc in pugna; et id additum ad differentiam alius congressus, ἐν γυμνασίᾳ, φιλότητι, etc. ὅτε ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσι, cum accessurus prope erat ad vigiles, Κ, 365, infin. fut. 2. pass. coll. 180, ubi est phrasis synonymica. μιγέντα προμάχοις, Δ, 354, i. e. προμαχόμενον, simulque, pugnantem contra primam aciem Trojanorum, immixtum primis ordinibus hostium, et contra eos dimicantem. sic, σ, 378, ἐμὲ ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα, videres me inter primos ordines conserentem manus, sc. πολεμίοις, cum hostibus. οὐδέ τις αὐτῇ μίσγεται, nemo cum ea versatur, nemo ad eam accedit, *es hat niemand umgang mit ihr, (none has access to her,)* η, 247, ubi sermo est de Calypso, quæ sola colit insulam; nisi malis αὐτῇ, i. e. νήσῳ Ὠγυγίῃ, intelligere, ad quam nemo accedit; nam prorsus ἐκπεπόπισται hæc insula a poëta. ἄελλα ἁλὶ μίσγεται, Ν, 797, turbo venti miscetur mari, i. e. incumbit mari et commovet illud. οὐ Τρῶες ἐδύναντο μιγήμεναι (μιγῆναι) κλισίαις Δαναῶν, Ο, 409, non poterant eo penetrare in castra, ut inter tabernacula pugnarent cum Græcis:

i. e. πελάσαι, appropinquare, hostiliter. sed K, 424, πῶς εὕδουσιν ἐπίκουροι, ἢ μεμιγμένοι Τρώεσσι, ἢ ἀπάνευθε, quomodo dormiunt auxiliares copiæ, num permixtæ cum Trojanis, an seorsum; συγκεχυμένως καὶ ἀναμὶξ κείμενοι: et τοῦ, ἀπάνευθε, synonymum est, κεκριμένοι, separati. de congressu venereo non minus sæpe positum. ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι γυναικὶ νέῃ, ut miscearis in amore mulieri juvenculæ novæ, B, 232, et est ionice pro μίσγηαι. ἀνὴρ, ὅς ἐμίσγετο λάθρη, qui coierat clam cum ea, ο, 429, coll. 416—421, πλυνούσῃ ἐμίγη εὐνῇ καὶ φιλότητι, cum vestes lavaret, coiit cum ea. δμωαὶ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο, υ, 7, pro ἐμίσγοντο, et hæc vocis dilatatio simul innuit crebram consuetudinem hujus rei. sic, ἡ Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο, σ, 324, quæ cum eo frequenter coibat, et additur, καὶ φιλέεσκε, pro ἐφίλει, sc. αὐτόν: ubi describitur ancilla infida, quæ non sentit luctum dominæ suæ, sed potius cum inimico dominæ consuetudinem corporis habet, ἡδονὴν ἀνταλλαξαμένη τοῦ πενθεῖν. ἐκλελάθοιντο Ἀφροδίτης, ἣν εἶχον ὑπὸ μνηστῆρσιν, μίσγοντό τε λάθρη, χ, 445, ubi pœna sumitur de iis ancillis. ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν, pro μιγείησαν, uxores misceantur cum aliis, Γ, 301, quæ est imprecatio in hostes. (vide Bayle Diction. sub voce *Egialee*, nota B.) et 445, ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ, miscebar, ego cum Helena, coll. 442, s. ποιμαίνων ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, τῇ καλῇ Νηΐδι, Z, 25. et 161, αὐτῷ (Βελλεροφόντῃ) γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο (ardentissime cupiebat) κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι, pro μιγῆναι. et 165, ὅς μοι ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ, ubi hæc uxor Prœti accusat innocentem. φιλότης καὶ εὐνὴ, ἣν ἐμίγης, O, 33, i. e. κατὰ ἣν ἐμοὶ, inquit Jupiter ad Junonem. αὐτῇ (τῇ Περιβοίᾳ) μίγη ποταμὸς, i. e. præses fluvii, Φ, 143. εὐνῇ δὲ οὔποτε ἔμικτο, pro ἐμέμικτο, concubitu nunquam mixtus est cum ea, α, 433, sc. cum hac pulcra ancilla sua, a se amata. et est hoc verbum, de congressu quovis poni solitum, ut vidimus, circumlocutio σεμνή. sic et verbum ἐπιπλέκεσθαι, amplecti; e. c. Αἰγυπτίαν ὠνησάμενος θεράπαιναν, ἐπεπλέκετο αὐτῇ. Ἰασίωνι ἐμίγη Δημήτηρ φιλότητι καὶ εὐνῇ, congressa erat Ceres cum eo, ε, 126, et duo addita nomina determinant rem, qualis fuerit congressus. αὐτῇ Ποσειδῶν ἐμίγη, η, 61, coiit cum ea. ἡ (Ἰφιμέδεια) δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι, quæ sane dicebat se congressam cum Neptuno, λ, 305. ἢ ἔτι ἐῷ (pro ἐάοι, sineret) μνηστῆρσι μιγῆναι, sc. αὐτὰς, υ, 12, coll. 6—8. εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήσομεν, ὄφρα, μιγέντε εὐνῇ καὶ φιλότητι, πεποίθομεν (ionice pro πεποίθωμεν, perf. conj. m.) ἀλλήλοισι, inquit Circe ad Ulyssem, κ, 334, ut fidamus alter alteri. Ποσειδάωνι μιγεῖσα, α, 73. ᾧ τέκνα τέκῃ (cui liberos pepererit) φιλότητι μιγεῖσα, τ, 266. Ἑλένη ἀνδρὶ παρὰ ἀλλοδαπῷ (extraneo) ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, ψ, 219. μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβῆναι ἠδὲ μιγῆναι, I, 133, 275. T, 176, de præterito. ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι, Ξ, 295, coibant ambo, Jupiter et Juno, εἰς εὐνὴν φοιτῶντε. ἀγαθὸν δὲ, γυναικὶ μίσγεσθαι ἐν φιλότητι, inquit Thetis cohortans filium, Ω, 131. ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν, θ, 268, Mars et Venus, coll. 271. ἐν ἀγκοίναις Διὸς μιγεῖσα, λ, 267, ἡ Ἀλκμήνη. notat ergo quemvis congressum, determinandum ex contextu. proprie hoc verbum dicitur ἐπὶ ὑγρῶν: metaphorice de omni conjunctione.

μισέω, f, ήσω. (Μύω) aversor, nolo, repudio, odi. est a τὸ μῦσος, mutata vocali: quod a μύω. μύει γὰρ ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς ὁ μισῶν. et τὸ μῖσος fere idem est quod Romanorum *invidia*, quando quid torvis et indignantibus oculis contuemur. μίσησεν (pro ἐμίσησε) δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι, P, 272, et hinc displicebat ei valde, fieri eum prædam canibus hostium; et sermo est de Jove, nolente, ut Patrocli cadavere potirentur Trojani: οὐκ ἤρεσκεν αὐτῷ, κυνοσπάρακτον γενέσθαι αὐτόν. sed et ἐπὶ μίξεων ἀσέμνων posuit comicus honeste τὸ μισεῖν. hinc ἡ μισητὴ est meretrix, quæ vulgat corpus turpiter: et ἡ μισητία ponitur ἐπὶ καταφερείας, i. e. ῥοπῆς ἀσχέτου τῆς περὶ μίξεις, salacitas incontinentior.

μισθὸς, οῦ. ὁ. (Θέω) merces, *der lohn, (wages.)* donum pactum, pro labore suscepto datum. dicitur idem et, τὸ λάτρον: hinc ὁ λάτρις, ιος, est ὁ ἐπιμίσθιος, qui mercede conductus opus facit. vox putatur composita ex τὸ μῖσος, odium, et θέω, i. e. τίθημι, οὗ μισητὴ ἡ θέσις, nam δουλοποιεῖ quasi. antiquis enim libertas pretiosissima videbatur, et merces putabatur odiosa res, ὡς ἀνελεύθερος: adeo, ut et Attici, vitantes hoc odiosum vocabulum, θαῦμα dixerint loco μισθοῦ, et θαυμάζειν pro μισθὸν διδόναι. probabilis igitur fit hæc etymologia, qua indicatur *positio odiosa et invisa*, imo et *conditio vitæ odiosa*, si quis cogitur egestate, opus mercede facere. paullatim in specie μισθὸς poni cœpit de stipendio militari, ut notaret δῶρον ὥπερ στοιχεῖ ὁ στρατευόμενος. hinc ἡ μισθοφορὰ dicta est ἡ ὑπὲρ τοιούτων δώρων δημοσία συνεισφορὰ, si confertur tributum in stipendia militum. communius tamen ὁ μισθὸς est ὁ διδόμενος ἐπὶ ἐλευθερίας ἀπεμπωλήσει, qui datur alicui pro vendita libertate ipsius: et οἱ μισθωτοὶ sunt οἱ μὴ προῖκα δουλεύοντες, ἀλλὰ διὰ δώρων λῆψιν. deminutivum ejus est τὸ μισθάριον. verbum est μισθόω, f. ώσω, unde ὁ μισθωτός. μισθαρνεῖν est μισθὸν αἴρειν vel ἄρνυσθαι. ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται, ut liberis suis miseram mercedem capiat, M, 435, quo innuitur illiberale τοῦ μισθοῦ, et indicatur, hanc mulierem esse χερνῆτιν μισθώτριαν. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, pro mercede dicta, *für abgeredeten lohn, (for the wages agreed on,)* Φ, 445, (coll. 444.) et 450, μισθοῖο τέλος, mercedis persolutionem. et 451, νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα, vi detinuit mercedem. et 457, μισθοῦ χωόμενοι. ubi quater hanc vocem odiosam Neptunus indignabundus repetit; et proprie quidem positam, nam est donum pro labore servili præstito. Sermo est de his duobus diis, mercenariam operam, pœnæ loco, præstantibus Laomedonti. μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται, merces enim ei sufficiens erit, K, 304, ubi ser-

mo est de speculatore nocturno excitando præmiis. et h. l. respicit militarem mercedem. sic, σοὶ, σ, 357, de operario rustico. ὑπέσχετο μισθὸν, δ, 525, sc. Ægisthus observatori illi, quando rediret Agamemnon. ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς, κ, 84, sc. diurnam et nocturnam mercedem mereri posset. deinde, et quasi per metaphoram, hæc vox non odiose adhiberi solita.

μιστύλλω, (Ἔω) in partes minutas disseco, *schneide in kleine stücke, (I cut into little pieces,)* vide μείων. est enim a μεῖστος, extruso ε: διαιρέω εἰς μερίδας μικράς. Sed apud Atticos aliud verbum est μιστυλάω, quod est, διὰ μιστύλης (ab ἡ μιστύλη) i. e. διὰ κοίλου ἄρτου, ζωμὸν ἀρύομαι: ἴσως δὲ καὶ τὸ, ἐν μικροῖς ἀρτίσκοις: ὡς δηλοῖ τὸ, μεμιστυλημένοι ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, apud Aristoph. Plut. 627. scribitur eadem μιστύλη etiam μυστίλη, cochlear ex pane cavato; et verbum μυστιλάομαι, haurio pultem excavata pane. αἱ μυστίλαι dicuntur et τὰ μύστρα ἢ μυστρία, cochlearia. μίστυλλόν τ' ἄρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, Α, 465, i. e. εἰς μεῖστα, i. e. σμικρότατα, κόπτοντες: εἰς βραχύτατα μόρια τέμνοντες. sic et Β, 428. γ, 462, μ, 365. ξ, 430. μίστυλλόν (imperfectum sine augmento) τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν, Η, 317, εἰς μικρὰς μερίδας ἔκοπτον: coll. 316, δίεχευαν, *hieben in auf, (cut him up:)* ut ergo μιστύλλειν plus sit quam διαχέειν. sic et Ω, 623. τ, 422. καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε, Ι, 210, coll. 209, ubi τὸ τάμνειν majores partes facit, quam τὸ μιστύλλειν. εὗσέ τε, μίστυλλέν τε, ξ, 75, *er sengete die geschlachteten schweine, und zerstückete sie, (he singed the slaughtered hogs, and cut them in pieces.)* conf. Aristoph. Equit. 824, 1165.

μίτος, ου. ὁ. (Μίσγω) filum in genere, contortum nendo. deinde in specie, licium in textura, *der einschlag, (the woof.)* πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, Ψ, 762, ubi conf. κανὼν et πηνίος. deinde ὁ μίτος notat et laminam tenuem longam. παρὲκ, l. c. pertinet ad participium.

μίτρα, ας, ἡ. (Μίσγω) cinctus latus circa ventrem, quo tegitur et constringitur venter. apud militares viros erat cinctura, quæ sub thorace ferreo gestabatur, ut venter eo magis a vulneribus defenderetur; eratque inducta lamina ferrea, infra quam erat laneus pannus. apud fœminas vero erat cinctura, ventrem inferiorem constringens; unde λύειν μίτραν est, coire cum aliqua. derivatur ab ὁ μίτος, unde est μιτρηρὸς, ὰ, ὸν, et per syncopen μίτρος, α, ον. post Homerum ἡ μίτρα etiam ἐπὶ τῆς περὶ κεφαλὴν ταινίας, vel ex communi dialecto ἐπὶ τῆς φασκίας, poni cœpit, ut notaret obvolucrum capitis, *einen bund um den kopf, (something enveloping the head,)* περίθεμα κεφαλῆς ζωνοειδές. unde apud Herodotum: ἀντὶ πίλων μιτροφόροι ἦσαν, loco pileorum gestabant mitras in capitibus, *trugen sie bunde auf den köpfen, (they wore turbans on the head.)* μίτρης, ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, Δ, 137, et quæ sub thorace ad tutandum corpus inferius gestabatur; et vides ex eo loco, externe fuisse zonam artificiosam; sub ea thoracem; et sub illo μίτραν. et 187, ζῶμά τε καὶ μίτρη (quod utrumque est idem) ἣν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. sic et 216. conf. θώρηξ ad initium. ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην, Ε, 857, in ventrem imum, ubi cinctus erat mitra. conf. ὁ ἀμιτροχίτων. erat ergo cingulum laneum in ventre cingendum, et apud milites superne erat lamina ferrea, ad defendendum eo melius ventrem. ἄνευ χλαίνης καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος, Mosch. Id. 4, 98, sine læna et bene cincta tunica.

μνάομαι, f. μνήσομαι. (Νέω) in memoriam mihi revoco et infixum habeo, cogito, in animum induco. in specie, mentem et cogitationem in sponsam defigo, ambio constanter sponsam. ὅστις ἄριστος μνᾶται ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃ, π, 77, ubi est contractum ex μνάηται. sic et τ, 529, nisi quod ibi est pro μνάεται. μνάᾳ δὲ γυναῖκα, π, 431, ambis uxorem ejus, pro μνάεσαι, μνάεαι, μνάῃ, μνᾷ, et distracto circumflexo per intersertum α. et 125, τόσοι μητέρα ἐμὴν μνῶνται. sic et α, 248. ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον, jam enim te ambiunt et in memoria sua infixam habent præstantissimi et nobilissimi in civitate, ζ, 34, inquit Minerva ad Nausicaam. et, de eadem, 284, οἵ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ, qui eam ambiunt. οἵ με ἀεκαζομένην μνῶνται, qui me invitam ambiunt, τ, 133. ἢ πολὺ χείρονες ἀμύμονος ἄκοιτιν μνῶνται, φ, 236, quæ omnia sunt pro μνάονται. μήτε μνάασθαι (pro μνάεσθαι, contr. μνᾶσθαι) ἄκοιτιν, α, 39, neque uxorem ejus ducere velle. ὅτι οὐ δικαίως ἐθέλουσι μνᾶσθαι, ξ, 91. μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, λ, 116. ν, 378. μνώμεθα Ὀδυσσῆος δάμαρτα, ambiebamus uxorem Ulyssis, ω, 124. τὴν πάντες μνώοντο περικτίται, quam omnes ambiebant vicini, λ, 287, pro ἐμνάοντο, contr. ἐμνῶντο, ionice omisso augmento, et poëtice inserto et collocato ο: nam id, nisi metrum obstaret, deberet poni μνόωντο. ὃς μνάσκετο Ὀδυσσῆος δάμαρτα, υ, 290, pro ἐμναέσκετο, quæ forma est Ionica imperfecti, pro ἐμνάετο. ἕκαστος μνάσθω ἐέδνοις διζήμενος, ambiat, dotibus datis quærens eam, π, 391. φ, 161. his omnibus locis ergo est specialis illa notio. ὅς μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν μνωομένῳ, qui mihi, recordanti ejus, invisum facit somnum et cibum, δ, 106, pro μναομένῳ, contr. μνωμένῳ, poëtice interserto ο. sic, μνωομένω, nos ambo, in memoriam revocantes nobis, ο, 399. οἵγε οὐ πολέμου ἐμνώοντο, non pugnæ memores erant, Β, 686, pro ἐμνῶντο. οὐδὲ ἕτεροι μνώοντο φόβου, neutri memores erant fugæ, Λ, 71. Π, 771. οἱ δὲ ἄλλοι φύγαδε ἐμνώοντο ἕκαστος, Π, 697, nam alii ad fugam capiendam meminerant quisque, δρόμου τοῦ εἰς φυγήν. ὁπότε ἐκείνου μνήσομαι, Ι, 643, quando ejus recordabor. ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς μνησόμεθα, η, 192, de deductione et dimissione

memores erimus. sic, *μνησόμεθα βρώμης*, memores erimus cibi capiendi, κ, 177, ubi est ionice pro *μνησώμεθα*. *αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης*, Δ, 172. *τάχα δὲ μνήσεσθαι* (sc. *αὐτοῦ*) *ἔμελλον Ἀργεῖοι*, B, 724, recordaturi erant ejus. *Ἀχαιοὺς δηρὸν* (diu) *ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀΐω*, memoriam retenturos eos puto, T, 64, inquit Achilles ad Agamemnonem. *καί που τῶνδε μνήσεσθαι* (sc. *ὑμᾶς*) *ὀΐω*, μ, 212, et fortasse horum vos recordaturos esse arbitror. *μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν Αἰγίσθου*, recordabatur Ægisthum, α, 29. sic, *Ἀντιλόχου*, δ, 187. *μνήσαντο δὲ χάρμης*, et memores erant pugnæ, Δ, 222. Θ, 252. Ξ, 441. O, 380. *φόβου*, fugæ, Π, 357. *ἐμνήσατο σίτου*, Ω, 602, 613, cibi memor erat. *Αἴας μνησάσκετο* (ionice pro *ἐμνήσατο*) *ἀλκῆς*, recordatus est fortitudinis suæ, Λ, 565. *μνησώμεθα χάρμης*, O, 477. T, 148. χ, 73. *δόρπου*, Ω, 601. δ, 213. *δαιτὸς*, υ, 246. *ἵνα καί ποτε ἐὼν ἐν πατρίδι αἴῃ μνήσῃ ἐμεῖο*, ut et aliquando in tua patria recorderis mei, θ, 462, inquit Nausicaa, cum Ulysses vale dictionem pararet: *ὡς τῆς εἰσέπειτα διηνεκοῦς ἀγαθῆς μνήμης ἐφετῆς οὔσης καὶ παρὰ τοῖς Φαίαξι*, i. e. ut appareat, bonam in posterum nostri memoriam optabilem esse etiam voluptuosis Phæacibus. *μὴ μνήσαιτο ἀλκῆς*, δ, 527, sc. Agamemnon. si rescisceret, quid patrasset Ægisthus; et id is resciturus fuisset, nisi statim in littore adveniens dolose exciperetur, et sub specie amicitiæ deduceretur in hospitium ad epulas. nam si alium quem adveniens convenisset, narrata ei extemplo esset res, et tunc memor rex fuisset fortitudinis et potentiæ suæ. *ὅτε μνησαίατο* (pro *μνήσαιντο*) *κοίτου*, η, 138, quando memores essent lecti ad dormiendum. sic, *εἰ μὴ Μοῦσαι μνησαίατο*, nisi Musæ memores essent, et memoriam horum conservarent, B, 492, coll. 488. simul et active, commemorarent ex memoria sua. nam poëta ibi se ipsum, 488, et poësin suam, quam Musas vocat, distinguit: dicitque, se quidem gregarios milites nominare singulos non posse; sed Musas in genere probe scire, quot etiam gregarii, numero, venerint ad Ilium. se ergo nominaturum esse duces, deinde ex memoria Musarum numeraturum esse naves et milites. ut ergo *μνήσασθαι* h. l. fere idem sit quod *ἀναμνῆσαι καὶ διδάξαι*. Et hinc videntur ii, qui *μαθήσεις* dixerunt esse *ἀναμνήσεις*, occasionem ita sentiendi sumsisse. etiam Horatius hinc sumsit suam sententiam, Lib. 4, Od. 9, versu 13—28. nam nisi Musa Homerica reliquisset posteris hæc scripta, omnes isti heroës sepulti essent in æternas tenebras. *νόστου δὴ μνῆσαι*, memor esto reditus, K, 509. *τῶν μνῆσαι*, O, 375. X, 84, hæc habe infixa memoriæ. *πατρὸς σοῦ*, Ω, 486. *τῶν νῦν μοι μνῆσαι*, γ, 101. δ, 331, 765. *ἑτάροιο φίλοιο*, χ, 208. *νῦν τὶς* (quisque) *Πατροκλῆος δειλοῦ μνησάσθω*, P. 671. *μνήσασθε ἀλκῆς*, mementote fortitudinis, Z, 112. Θ, 174. Λ, 287. O, 487, 734. Π, 270. P, 185. *φυλακῆς*, vigiliarum, H, 371. Σ, 299. *γαστὴρ* (ventriculus) *κέλεται, ἐὸ μνήσασθαι*, memores nos esse sui, η, 217. *κέλομαί σε, μνήσασθαι ἐμεῖο*: rogo te, ut memineris mei, λ, 71. *μνησάμενος δὲ ἀδινῶς ἀνενείκατο*, T, 314, sc. *τοῦ Πατρόκλου*, recordatus igitur et assidue memor ejus crebros ex pectore ciebat gemitus. *σοῦ πατρὸς*, Ω, 504. *μνησάμενοι, ἃ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον*, T, 339. *ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ φόβου*, vos ambo, constanter memores fortitudinis, non fugæ, N, 48, i. e. *ἀκρατῶς ἀνδρισάμενοι, καὶ μὴ ἐνδοιαστικῶς ἔχοντες εἰς νοῦν, ὡς ἢ στῆναι ἢ φυγεῖν*: vel, *ἀλκήεντες φανέντες διόλου, καὶ μὴ πρὸς ὥραν τινὰ, ὡς ἀνδρίσασθαι πρὸς ὀλίγον, εἶτα φυγεῖν*. *τὼ δὲ μνησαμένω*, Ω, 509, *ἀναμνησθέντες*. *Ὀδυσῆος μνησαμένη*, ε, 6. *μή μοι μᾶλλον ἐνιπλήσῃς ὀδυνῶν. μνησαμένῃ*, τ, 118. *μνησαμένῃ Ὀδυσῆος*, υ, 205. *μνησάμενοι δὲ ἔπειτα*, μ, 309. *μνησαμένοις ἔργων Ἀντιφάτου*, κ, 199. *πῖνε, καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα*, bibe, et aliarum rerum præter istas memores simus, ξ, 168, coll. 169, 170, est præsens conjunctivi, cum reduplicatione Ionica, pro *μνώμεθα*: et h. l. habet accusativum, cum alibi sit genitivus, *ἄλλων*. *trink, und lasset uns an andre dinge ausser dieser sache denken, (drink, and let us think of something else.)* ejusmodi reduplicatio est et in futuro, *φίλου μεμνήσομαι ἑταίρου*, X, 390, pro *μνήσομαι*. et in præsenti optativi, *ὡς μεμνέῳτο δρόμου*, Ψ, 361, pro *μνάοιτο*, contr. *μνῷτο*, et distracto circumflexo per insertum ε, *μνέῳτο*, cum reduplicatione Ionica: ut memori et immota mente attenderet cursum, et renuntiaret ex memoria firma, quis propior accesserit ad metam, quis recte vel secus cucurrerit, etc. sic et infin. futuri, *τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι* (pro *μνήσεσθαι*) *ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ*, τ, 581. φ, 79, cujus deinde memoriam me retenturam puto vel in somnio, nedum vigilantem. ex *forma passiva* occurrit præteritum perf. *μέμνημαι*, quod deponentialiter idem notat quod *μνάομαι*, memini, in memoria firma habeo. *ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων ἃς ἐπέτειλας*, adhuc memor sum præceptorum tuorum, E, 818. *Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι, ἐπεί με ἔτι τυτθὸν ἐόντα κάλλιπεν*, Z, 222, eum non memini qua facie fuerit, quia me adhuc infantulum reliquit cum periret; et vides ibi accusativum. sic et, I, 523, *μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔ τι νέον γε, ὡς ἦν*, memini ego hoc factum antiquitus, non vero recens, quale erat; inquit Nestor, narraturus rem antiquam, gestam ante memoriam eorum quibus narrabat: *ich erinnere mich sehr genau einer alten geschichte, (I perfectly recollect an old story.)* hinc est *τὸ ἀπομνημόνευμα*. et ω, 122, *μέμνημαι τάδε πάντα*, *ich weiss das alles noch, (I still remember all this.)* *ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι*, ut mei semper memor sis, Ψ, 648. *οὐδὲ τῶν μέμνηαι*, neque eorum recordaris, Φ, 442, ubi Sigma ionice est extrusum: attice deinde contrahitur in *μέμνῃ*, *ἦ οὐ μέμνῃ*, *oder weissest du nicht noch, (or dost thou not remember,)* O, 18. Υ, 188. Φ, 396. ω, 115. *οὐδέ τι τῶν μέμνηται*, nec ullo modo illorum meminit, Θ, 362, *ὡς πρὸς ἀντίχαριν*, ut gratiam aliquam referat. *ὡς οὔτις*

μέμνηται Ὀδυσσῆος, quod nemo memor est ejus, β, 233. ε, 11. οὐκέτι τεθνηότος, ο, 23, non amplius mortui memor est. ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος, pro ἐμέμνητο, plusquamp. pass. ω, 194, quam bene memor erat ejus. μέμνηντο γὰρ αἰεὶ ἀλλήλοις ἀλέξειν, P, 364, recordabantur enim perpetuo se invicem defendere. οὗ αἰεὶ μεμνῄμην, cujus semper memor esse possem, Ω, 745, et est perf. opt. pass. μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, T, 231, et infinitivus cum accusativo personæ pendet a χρὴ, 228, et 230 deest eleganter ἐκείνους δὲ, ὅσοι. αἰεὶ δὲ βούλονται θεοὶ (ἡμᾶς) μεμνῆσθαι ἐφετμῶν, semper enim dii volunt nos meminisse præceptorum, δ, 353. πατρὸς καὶ μητέρος, σ, 266, ubi est infinitivus pro imperativo, memor esto; sic et 269. μεμνημένος ἵππων, E, 263, quanquam genitivus magis pertinet ibi ad infinit. ἐπαΐξαι, qui est loco imperativi: et participium est elliptice, ἐκείνου οὗ εἶπον. ὡς δέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω, T, 153, sic et vestrum aliquis, memor sc. ἀλκῆς vel τῶν ἐμῶν ποτὲ ἀριστευμάτων, pugnet contra suum virum hostilem. ἔκλαιε, φίλου ἑτάροιο μεμνημένος, Ω, 4. et 129, σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὐδέ τι σίτου οὔτ' εὐνῆς, ubi cibus et concubitus junguntur ut summa naturæ desideria. καὶ νῦν ἤτοι (et nunc sane) ἐγὼ, μεμνημένος, ἀμφ' Ὀδυσῆϊ ἐμυθεόμην, δ, 151. et 592, ἐμοῦ, ἤματα πάντα, sc. εἰς ἀγαθόν. ἡμετέρης ἀρετῆς, nostræ virtutis et præstantiæ recordatus, Θ, 244. et 431, ἐμοῦ ἤματα πάντα: et hic est finis beneficii dati. οὔτε φόβου μεμνημένον, Ω, 216. αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι, semper vagationis molestæ recordantes, κ, 464. μεμνημένη αἰεὶ ἀνδρὸς, semper memor ego viri, α, 343. πατρὸς μνησθῆναι, patris mentionem facere, δ, 118, inf. aor. 1. pass. μεμνῆσθαι notat et, ἐπιμέλειαν ἔχειν, diligentem esse, *sorgfältig seyn und aufmerksam, (to be careful and attentive.)* sic illud: μισῶ μνάμονα (dorice pro μνήμονα) συμπόταν, non est intelligendum, τὸν μεμνημένον χθιζῶν ἁμαρτημάτων συμποσιαίων: sed, τὸν ἄγαν ἐπιμελητὴν τοῦ συμποσίου, qui ad omnia nimis diligenter attendit.

μνάω, f. ήσω. (Νέω) facio ut aliquid firmum in mente hæreat et maneat, ne excidat animo, in mentem revoco, cogitare facio, est a τὸ μένος, quasi μενάω, per syncopen. τῶν σε αὖτις μνήσω, O, 31, hæc tibi in memoriam reducam. μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτὸς, μ, 38. ἐπεί με ἔμνησας ὀϊζύος, ἣν ἀνέτλημεν, γ, 103, εἰς μνήμην ἤγαγες. τῶν νῦν μιν μνήσασα, horum nunc eum admonens et recordari faciens, A, 407. ἄχνυμαι, ὁπότε τις μνήσῃ (mentionem facit, et me cogitare facit) κεδνοῖο ἄνακτος, ξ, 170.

μνῆμα, ατος. τό. (Νέω) res quæ memoriam alterius rei conservat, memoria: in specie, νεκρικὸν μνῆμα, monumentum, quod memoriam mortui conservat. recentiores dixere τὸ μνημεῖον. σοὶ τοῦτο κειμήλιον ἔστω, Πατρόκλοιο τάφου μνῆμα εἶναι, serva hoc apud te, ut sit memoria sepulturæ Patrocli, Ψ, 619, ubi δῶρόν τι sic vocatur, datum in memoriam ejus rei. δῶρόν σοι ἐγὼ τοῦτο δίδωμι, μνῆμα χειρῶν Ἑλένης, ο, 126, in memoriam manuum Helenæ, ex quibus id donum accepisti. τόξον ἔκειτο ἐν μεγάροις, μνῆμα ξείνου φίλου, arcus repositus erat domi, in memoriam cari hospitis, φ, 40, quod vulgo τὸ μνημόσυνον dici solet. ergo apud poëtam μνῆμα est ἁπλῶς ἡ μνήμη, ἡ ἐνθύμησις, *ein andenken, (a remembrance,)* ἡ ὑπόμνησις. sic ἡ βρώμη et τὸ βρῶμα sunt idem. pro sepulcro postea poni cœpit, διὰ τὸ μνήμην ἀνακινεῖν τοῦ ποτὲ ζῶντος. ἡ μνᾶ vero est certum pondus, etiam a μένω: a quo est μναϊαῖος, e. c. λίθος, qui eo pondere est.

μνήμη, ἡ, vide sub μένω, paullo sub initio; differt a μνεία, vide sub θεῖος, μνημοσύνη, et μνῆμα.

μνημοσύνη, ης. ἡ. (Νέω) memoria, cogitatio firma. μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω, Θ, 181, inquit Hector ad suos castra Græca oppugnaturos: memoria aliqua certa deinde ignis ardentis esto, ut comburantur naves Græcæ. Musarum mater hoc nomine est dicta; nam Musæ postulant curam et attentionem. cæterum est idem fere, quod ἡ μνήμη, quæ est a μένειν, διὰ τὸ κατ' αὐτὴν μόνιμον τοῦ νοητοῦ, coll. N, 835, 836, οὐκ ἐλάθοντο, ἀλλ' ἔμενον. μνήμη autem et μνεία, ἡ, differunt: prius est, cura, memoria firma; alterum est, mentio.

μνήμων, ονος. ὁ ἡ. (Νέω) memor, firmiter attentus, accurate cogitans. diligens, *achtsam, (careful.)* φόρτου τε μνήμων, Θ, 163, qui in memoria servat onera navis, ὁ γραμματεὺς, ὁ λογιστὴς, ἐπιμελητὴς, *der schifs-schreiber, (the clerk, supercargo.)* καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ, etenim memor sum, φ, 95. conf. ad μνάω et μνάομαι, ad finem.

μνησαίατο, pro μνήσαιντο, vide sub μνάομαι, aliquanto ante medium.

μνηστεύω, f. εύσω. (Νέω) procum ago. μὴ μνηστεύσαντες, δ, 684, ubi est imprecatio Penelopæ: velim, ut hi proci, ut non ambientes me sponsam, pereant. ἀγαθὴν γυναῖκα μνηστεύειν ἐθέλουσι, ambire volunt, σ, 276. idem verbum dicitur et μνηστέω, f. ήσω. μνηστήσας Ἑλένην, qui sponsam accepit Helenam, Theocr. Id. 18, 6.

μνηστὴ, ῆς. ἡ. (Νέω) quam quis ambiendo conciliavit sibi in uxorem. μνησταὶ ἄλοχοι, Z, 246. μνηστὴν ἄλοχον, I, 399. et 552, μνηστῇ ἀλόχῳ. ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, Λ, 242. ἄλοχον, α, 36. ἀλόχου, λ, 176.

μνηστὴρ, ῆρος. ὁ. (Νέω) procus, qui ambit fœminam ut nubat sibi. πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπεῖν, α, 91, omnibus procis edicere ut abeant. et 106—108, εὗρε δὲ μνηστῆρας ἀγήνορας, quorum opus erat edere et ludere, coll. 133, 144, 245—251, nam debuissent ἑδνοφορεῖν, sed horum donorum adferendorum loco ipsi exedebant domum Ulyssis. et 254, μνηστῆρσιν ἀναιδέσι. et 272, ubi dicuntur ἥρωες Ἀχαιοὶ, nam erant nobilissimi ex cir-

cumjacentibus insulis. et 295, 296, ὅπως μνηστῆρας κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν. et 368, μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες. μνηστῆρες (ἐξ) Ἀχαιῶν, β, 87, proci ex nobilibus Græcorum. et 96, κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ubi Penelope eos adloquitur. τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς, γ, 206, coll. 212. plura de iis vide in R. sed præterea μνηστὴρ etiam est, qui recordari facit, qui memoriam facit.

μνῆστις, ιος. ἡ. (Νέω) memoria, mentio. est a μέμνηται, per intersertum Sigma. οὐδέ τις ἡμῖν δόρπου μνῆστις ἔην, ν, 280. *wir dachten an kein abend-essen, (we never thought of supper:) wir erinnerten einander nicht dran, (we did not remind one another of it.)*

μνηστὺς, ύος. ἡ. (Νέω) studium proci ad conciliandam sibi sponsam. παύσασθαι μνηστύος ἀργαλέης, cessaturos eos esse a procatione molesta, β, 199. μὴ καταισχύνητε δαῖτα καὶ μνηστὺν, π, 294. τ, 13, i. e. τὴν τῆς Πηνελόπης μνηστείαν.

μνήσω, fut. vide μνάω.

μνώοντο, pro ἐμνάοντο, vide sub μνάομαι, prope initium.

μογέω, f. ήσω. (Χάω) gravi et ærumnoso labore exerceor, cum gemitu laborem efficio, *ich lasse es mir sehr sauer werden, (I effect it with great labour.)* ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης τὸ δέπας πλεῖον ἐόν, Νέστωρ δὲ ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν, Λ, 635. alius quidem vix, viribus connixus, *movebat* de mensa poculum plenum, at senex Nestor *tollebat* id nullo negotio: et notatur quidem pondus poculi, quod ἦν δυσβάστακτον: ἄλλος vero est alius quis ex senioribus, non vero ex fortissimis illis juvenibus, quales erant Achilles, Ajax, etc. θεμείλια, ἃ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί, fundamenta, quæ multo labore connixi posuerant Græci, Μ, 29. υἱεῖς τοῦ γέροντος ἦλθον ἐξ ἔργων, μογέοντες, ω, 387, filii senis redibant ex opere rustico, quod cum multo labore fecerant et ex quo anhelabant fessi. γέρας, ᾧ ἔπι πολλὰ ἐμόγησα, Α, 162, donum honorarium, de quo multos labores sustinui. ὡς ἐπί σοι μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα, Ι, 488, ubi sermo est de viro, qui educavit puerum cum multa molestia. σὺ γὰρ δὴ πολλὰ ἔπαθες καὶ πολλὰ ἐμόγησας εἵνεκα ἐμοῦ, Ψ, 607. οὔτις Ἀχαιῶν τόσσα ἐμόγησε, ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο, fecit et tulit cum magno labore, δ, 106, 107. et 152, ὅσα κεῖνος ὀϊζύσας ἐμόγησεν ἀμφὶ ἐμοὶ, inquit Menelaus de Ulysse. sic et 170, ὃς εἵνεκα ἐμεῖο πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους. πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα κύμασι (ἐν) καὶ πολέμῳ, ι, 223. ὅσα γε δὴ ξύμπαντα, θεῶν ἰότητι, ἐμόγησα, η, 214. ξ, 198, ρ, 119. πολλὰ, θ, 155. et 490, ὅσσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοὶ, quæ fecerunt et quæ passi sunt et quanto labore exantlarunt illi. ὅσσ' ἐν Τροίῃ Ἀργεῖοι Τρῶές τε, μ, 190. et 259, οἴκτιστον δὴ κεῖνο πάντων, ὅσσ' ἐμόγησα, miserrimum sane illud erat ex omnibus, quæ ærumnosa tuli. ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε, πάντα ἔλεγε, ψ, 307. ἀγρὸν Λαέρτου καλὸν, ὅν ποτε αὐτὸς κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν, ad villam ejus pulcram veniebant, quam quondam ipse possidendam ceperat, et possessionem suam propriam fecerat, postquam valde multa laborando et excolendo eum agrum exantlarat, ω, 206, nam eum agrum voluerat esse nidum senectutis suæ Laërtes, ideo multo labore eum excoluerat. hinc est τὸ μόγημα, labor defatigans et gravis, et id quod eo labore conficitur. τῷ ἔπι ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ, cujus filii educandi causa ipse olim multos dolores et curas pertulerit, π, 19, ubi describitur filius πεπαιδευμένος, in quem pater multos labores impenderit. πολλὰ μογήσας, multis molestiis susceptis et toleratis, Β, 690. sic, ἄλγεα πολλὰ μογήσας, β, 343. γ, 232. τ, 483. ε, 449, πολλά. sic et η, 147. ο, 488. ψ, 338. κακὰ πολλὰ, ζ, 175. Φ, 207. ψ, 101, 169. differt a ΠΗΘΩ, q. v. ad initium.

μόγις, (Χάω) adverb. ægre, vix, cum difficultate, quasi cum gemitu. μόγις δέ μου ἔκφυγεν ὁρμὴν, ægre autem meum effugit impetum, Ι, 355. μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν, nam vix recolligere poterat animum et spiritum, Φ, 417. μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων, γ, 119, multo enim negotio nobis finem nobis propositum consequi dedit Jupiter.

μόγος, ου. ὁ. (Χάω) labor durus et ærumnosus. ἵδρωτα, ὃν ἵδρωσα μόγῳ. sudorem, quem sudavi hoc difficili et tristi labore, Δ, 27, coll. 26, πόνον.

μογοστόκος, ου. ἡ. (Τίκω) cum difficultate multa pariens. Sigma in medio abundat, sicut in θεόσδοτος, θέσφατος, etc. est epitheton Lucinæ. μογοστόκος Εἰλείθυια, Π, 187 Τ, 103, quæ parientibus dolorosis adest. sic, Εἰλείθυιαι μογοστόκοι, Λ, 207. sic et ἡ δυστόκος, ου, male pariens. et δυστοκέω, f. ήσω et έσω, Mosch. Id. 4, 87.

μόθος, ου. ὁ. (Θέω) pugna, concursus prœliantium. est ab ὁμοῦ θέειν, concurrere, factum nomen. μόθου ἐστὶ ἀκόρητος, Η, 117, i. e. μάχης et concursus pugnacis est insatiatus. οἶδα μόθον ἵππων, novi concursum equestris pugnæ, Η, 241. ἄλλοτε ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε στάσκε, μέγα ἰάχων, Σ, 159, alias irruebat concurrendo, alias rursus stabat, valde clamans; nam in concurrendo clamabat ad hostes terrendos ex more prisco: stando autem inclamabat suos cohortans, et imperans iis. et 537, τεθνειῶτα κατὰ μόθον, mortuum in concursu cum hoste, in prœlio. Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσι, pro μενοῦσι, Φ, 310, non stabunt in concursu, *werden nicht stand halten, (will not stand firm.)* Vide sub μόλις.

μοῖρα, ας. ἡ. (Μείρω) portio, pars. sors, conditio. fatum. etiam fatum supremum, i. e. mors. a μείρω: nam proprie μοῖρα ponitur de re divisa, et de attributa alicui portione. hinc est μοιράομαι, in portiones divido. ἡ πεπρωμένη quoque nomine τῆς μοίρας appellatur; et ea est duplex. vel ea, cui ne Jupiter quidem imperare solet. e. c. mori

tandem debere homines natos: vel ea, cui Jupiter imperat, sic, ut et homines aliquam ibi potestatem habeant, e. c. celerius an tardius aliquid fieri, consultius an inconsultius, sic an aliter, feliciter an infeliciter. priori sensu et ἡ ἀνάγκη dicitur. μοῖρα est et, ἡ τύχη, vel ἀγαθὴ, vel φαύλη. hinc est illud: οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίζει πρώτης, i. e. οὐ τῆς πρώτης μοίρας τῶν εὐδαιμονιζόντων ἐστὶ, (non ex primo ordine et classe felicium est) ἀλλὰ τῆς ἐσχάτης, sed ex infima classe. ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες, Α, 286. Θ, 146. Ι, 59. Κ, 169. Ψ, 626. Ω, 379. δ, 266. sic, τοῦτο ἔπος, Ο, 206. sic, ἔειπεν, η, 227. θ, 397. ἔειπες, ν, 385. et 48, ἔειπεν. σ, 169. υ, 37. χ, 486. ἔειπε, φ, 278. οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες, β, 251. et his locis, κατὰ μοῖραν, est, κατὰ τὸ προσῆκον, προσηκόντως, sic, uti pertinet ad rem propositam aut quæsitam, *wie sichs zur sache schicket, wie es sich gehöret und gebüret, nach billigkeit und recht, (as is suitable, reasonable, proper, just.)* sic, παρὰ μοῖραν ἔπος ἔειπες, ξ, 509, præter conditionem personæ et convenientiam rei; non sic, ut tempus et res præsens postulat. ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας, hæc ordine et uti decet, distincte, enarrasti, γ, 331. sic, καταλέξῃς, θ, 496, coll. 489. κατέλεξα, κ, 16. μ, 35. πάντα κατὰ μοῖραν, de nave exornanda, δ, 783. θ, 54. et de Cyclope mulgente et procurante pecudes suas, ι, 245, 309, 342. et 352, ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας, non egisti uti decet. ὅπως οἱ (i. e. αὐτῷ) κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο, ut ei recte responderet, ο, 170, sic ut ad rem pertineret: imo et, secundum verum fatum quod portendebatur hoc augurio. conf. ὑποκρίνομαι. et 203, ὅπως αὐτῷ ὑποσχόμενος κατὰ μοῖραν τελέσσειε, ut, et quomodo, ei pollicitus id, dextre efficeret. οὐδὲ κατὰ μοῖραν ἐπέρασον πάλιν, neque ordine bono transierunt fossam retro, Π, 367, i. e. ἀτάκτως, δυσδαιμόνως, ἀκόσμως. εἵατο σιγῇ Ἀργεῖοι κατὰ μοῖραν ἀκούοντες βασιλῆος, sedebant Græci, sic ut par erat, cum silentio audientes regem, Τ, 256. μηρία ἐξέταμνον, πάντα κατὰ μοῖραν, i. e. rite omnia, γ, 497. θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ, mors et potens fatum, irresistibile fatum, Ε, 83. Τ, 477. Π, 334, 853, σοὶ ἄγχι παρέστηκε, tibi prope adest. sic et Ω, 132. Τληπόλεμον ἐπῶρσε Σαρπηδόνι μοῖρα κραταιὴ, fatum, quo morti destinabatur, impulit eum adversus Sarpedonem, Ε, 629. θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιὴ, Apollo et fatum, sc. in causa sunt, cur Patroclus perierit, Τ, 410. ἀλλά με μοῖρα ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱὸς, inquit Patroclus moribundus, Π, 849, coll. 845. Ἕκτορα δ' αὐτοῦ (ibi) μεῖναι ὀλοὴ μοῖρα ἐπέδησεν, quasi compede constrictum coëgit, Χ, 5. nam est et alia μοῖρα salutaris et bona, a qua est ἡ εὐμοιρία, et ὁ μοιρηγενὴς, i. e. εὐδαίμων. μοῖρα ὀλοὴ θανάτοιο, β, 100. αὐτὸν ἦγε μοῖρα κακὴ πρὸς τέλος θανάτου, Ν, 602. πρόσθεν (ante) γάρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν ἔγχεϊ Ἰδομενῆος, Μ, 116, ad differentiam alterius μοίρας εὐωνύμου καὶ ἀγαθῆς. θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει τὸν, Ρ, 672, mors et fatum consequitur eum, μοῖρα ἡ κατὰ θάνατον. ἔνθα αὐτὸν μοῖρα ἐπέδησεν, ibi eum fatum suum constrinxit. Δ, 517, i. e. mortuus est ex letali vulnere. apte tamen verbum πεδᾶν h. l. positum: nam vulnus accepit in tibia, ut effugere non posset. ἀλλ' ὅτε δή μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι, γ, 269, ubi μὶν pertinet ad Κλυταιμνήστρην, et sensus est: ὅτε μοῖρα ἦν, αὐτὴν ὑπὸ τῷ Αἰγίσθῳ γενέσθαι, cum ita fatum ejus cogeret, ut subjiceret se Ægistho: nam τὸ δαμῆναι ponitur de fœmina, quæ corporis sui potestatem facit viro; et poëta omnia ad consilium deorum refert. est tamen h. l. μοῖρα κακὴ, infortunium ejus, *als ihr unglück wollte, dass sie dem Ægisthus sich ergab, (as her unhappy fate decreed that she should resign herself to Ægisthus.)* et quæ sequuntur, ipse Ægisthus fecit, non defendente amplius Musicum illum Clytæmnestra: is enim fuerat ab Agamemnone additus ei custos pudicitiæ. οὔ πω γάρ σοι μοῖρα, θανεῖν, nondum enim tibi fatale est, mori, Η, 52, inquit Helenus, vates egregius, ad Hectorem. ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα, παρὰ ἀνέρι τῷδε δαμῆναι πάντας ὁμῶς, Ρ, 421, si vel in fatis esset ut omnes simul juxta hunc virum interficiamur. μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι, Υ, 335, ubi μοῖρα est, tempus fato constitutum: ne et præter fati constitutionem moriaris, ne citius quam tibi fato decretum erat. ἡμῶν δ' ὁποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, τεθναίη, Γ, 101, utri nostrum mors et fatum ultimum paratum est, is moriatur. ἀλλά ἑ μοῖρα ἦγε ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμον, sed eum fatum suum malum duxit auxiliaturum ad Priamum, Ε, 613, *sein unglück führete ihn dahin, (his evil fate carried him thither.)* μοῖραν δ' οὔτινα φημὶ (arbitror) πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, neminem effugisse unquam mortem, quicunque natus sit, Ζ, 488, ubi est ὁ ἐξ ἀνάγκης θάνατος: *ein jeder muss sterben, es geschehe auf was art es wolle, (every one must die in some way or other.)* τεῒν (tibi) δὲ ἐπέθηκε μοῖραν, sc. Ζεὺς, et imposuit tibi fatalem mortem, λ, 559, τὴν τοῦ θανάτου. ἐπὶ ἑκάστῳ γάρ τοι ἔθηκαν ἀθάνατοι θνητοῖς μοῖραν, in qualibet re sane posuerunt dii hominibus certam constitutionem et partem, τ, 592, ubi notatur ἡ κατὰ εἱρμὸν βίου διανέμεσις, in nexu vitæ distributio consecutionum; ut post vigilias sequatur somnus, post somnum vigiliæ, &c. et ut homo ex quavis re capiat quantum necesse est. ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται, hic quidem jure cæsus est, χ, 54, i. e. δεόντως πεφόνευται. et 413, τοὺς μοῖρα ἐδάμασε θεῶν, i. e. δίκη θεοῦ, qua deus attribuit cuique partem suam meritam: hos retributoria justitia deorum subegit. ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρα ἐστὶ, φίλους ἰδεῖν, sed adhuc ei fatale est, videre suos, ε, 114, *es ist ihm noch bescheret die seinen wieder zu sehen: (Fate has decreed that he should yet see his family.)* et ponitur, sicut ἡ αἶσα, ἐπὶ τοῦ πεπρωμένου, de constitutione fatorum. αἳ (ἡμίονοι) δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο, φ, 24, quæ mulæ tamen ei etiam deinde occasio fuerunt ut occideretur; ubi notat τὴν θανάσιμον μοῖραν. εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ, κεῖσθαι

ἐμοῦ νεκύεσσι, Ο, 117, si vel maxime fatale mihi sit, percusso mihi fulmine Jovis, jacere inter mortuos. ὅτε μοῖρα, Σαρπηδόνα, φίλτατόν μοι ἀνδρῶν, δαμῆναι ὑπὸ Πατρόκλου, quando fatale est, ut is occidatur ab eo, Π, 434. ἀλλά ἑ (eum, Herculem) μοῖρα (mors et fatum) δάμασσε, Σ, 119. et 120, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, simile fatum paratum est mihi. ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς, sed Jupiter et fatum, et in caligine multa accedens error mentis furorque animi, Τ, 87, inquit Agamemnon: et μοῖρα καὶ Ζεὺς est, infortunium divinitus immissum; Ἐριννὺς vero est affectus vehemens, obnubilans mentem. nam ita loquitur rex de facto suo contra Achillem, pœnitentia ductus. νῦν αὖ (nunc rursus) με τεαῖς χερσὶν ἐνέθηκε μοῖρα ὀλοὴ, infortunium meum, Φ, 83, *nun hat mich das unglück dir wieder in die hände geliefert, (adverse Fate has again delivered me into thy hands.)* ἀλλά τοι (sed certe) κἀμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ ἐπέσσεται, etiam mihi mors aderit, Φ, 110, ut ἐπὶ ad καὶ ἐμοὶ pertineat. νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει, nunc vero me mors consequitur et apprehendit, Χ, 303. et 436, νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει, sc. σέ. καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, ἀπολέσθαι, sed et tibi fatale est, perire hic, Ψ, 80. ὁπότε κεν δὴ μοῖρα ὀλοὴ θανάτου καθέλῃ μιν, quando eum fatum perniciosum mortis corripuerit, γ, 238. sic, εἰσόκε κέν μιν, τ, 145. ω, 134. et 29, καὶ σοὶ παραστήσεσθαι ἔμελλε μοῖρα ὀλοὴ, ἣν οὔτις ἀλεύαται, ὅς κε γένηται, mors, quam nemo effugit. οὐ γάρ σοι πρὶν μοῖρα φίλους ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι οἶκον, δ, 475, sic ἀλλ' εἴ οἱ, ι, 532, fatis constitutum est. et, ὣς γάρ οἱ, ε, 41. et 345, ἔθι (ubi) σοὶ μοῖρα ἐστὶ ἀλύξαι, effugere omnes miserias et pericula. χαλεπὴ δὲ θεοῦ μοῖρα κατεπέδησε, gravis fortuna a deo immissa constrinxit eum, λ, 291, infortunium. Ἄργον (canem hujus nominis vetulum) κατέλαβε μοῖρα θανάτου, ρ, 326. Ζεὺς εὖ οἶδεν ἅπαντα, μοιράν τ' ἀμμορίην τε ἀνθρώπων, υ, 76, ubi notat τὴν εὐδαιμονίαν καὶ εὐτυχίαν. sed, λ, 533, μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων, bonam prædæ portionem habens, et egregium honoris præmium præcipuum. sic ὁ δὲ ἕζετο ᾗ παρὰ μοίρῃ, et ille considebat ad suam portionem cibi, ξ, 448, sc. Eumæus, *sezte sich zu seinem stücke essen. (sat down to his portion of victuals.)* τῶ κρειῶν (carnium) μοῖραν παρέθηκαν, ρ, 335. δασάμενοι κτήματα κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμᾶς, dividentes bona per æquas partes inter nos, π, 385. οὐδὲ αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν, υ, 171, neque pudoris partem aliquam habent, *haben gar keine schaam im leibe, (are utterly devoid of shame.)* παρῴχηκε νὺξ τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται, Κ, 253, nam nox dividebatur apud antiquissimos in tres tantum partes et vigilias; sicut et dies in matutinum meridianum et vespertinum tempus. μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ, Ο, 195, inquit Neptunus: maneat Jupiter in tertia sua portione. nam mundus inter Jovem Neptunum et Plutonem in tres partes divisus fuit, ut l. c. apparet. ὧν ὄφελον τριτάτην περ μοῖραν ἔχων, quorum utinam possem, vel tertiam partem habens, δ, 97. χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες, spatii exiguam adhuc partem habentes, Π, 68, quæ est περίφρασις τοῦ στείνους, angustiarum spatii. αἴκε θάνῃς, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο, portionem vitæ expleveris, Δ, 170, i. e. τὸν βίον. ἴση μοῖρα, æqua portio, Ι, 318. τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν, Parcæ dederunt hominibus vitam hac lege ut mala ferant, Ω, 49. et 209, αὐτῷ οὕτως Μοῖρα κραταιὴ γεινομένῳ ἐπένησε, ei Parca sic nascenti adnevit, *das mächtige schicksal hat ihm so den faden gesponnen: (mighty Fate has so spun his thread.)* et id κλῶσμα τοῦ λίνου Parcarum notum. ἔδωκε δὲ σπλάγχνων μοίρας, in sacrificio dedit hospitibus suis partes de visceribus gustandas: γ, 40. coll. 66. μερίδας. sic, παρετίθει σπλάγχνων μοίρας, υ, 260. et 280, δασάμενοι. ἤδη μοίρας ἔνεμον, jam dividebant portiones, Θ, 470, coll. 475, sqq. ubi de portione sua mittit alteri partem. nam apud antiquos cuique apponebatur sua portio satis magna: et confer historiam Josephi, epulantis cum fratribus, in Genesi. κρέατα δαίετο (secabat) καὶ ἔνεμε (distribuebat) μοίρας, ο, 140, portiones. sic, δάσαντο, τ, 423. παρέθεσαν Ὀδυσῆϊ μοῖραν, υ, 281, portionem. et 293, μοῖραν ὁ ξεῖνος ἔχει, ὡς ἐπέοικε, ἴσην. recentiores τὴν μοῖραν ponunt etiam ἐπί τινος τάξεως, de numero aliquo militum aut populi. hinc est nomen proprium ὁ Μοίριχος, quasi fatalis. Vide sub γέρας, prope finem, Αἶσα, δίκη, et Κλωθὼ, in R.

μοιρηγενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) est ὁ ἐν εὐμοιρίᾳ καὶ ἐν ἀγαθῇ τύχῃ γεννηθεὶς, ὁ μέτοχος μοίρας ἀγαθῆς. ad felicitatem natus. ubi ἡ μοῖρα, in bonam partem sumitur: et μοῖρα, δαίμων, τύχη, ταυτοδύναμα Græcis. ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον, Γ, 182, O beate, læto fato nate, fortunate. *du glückskind. (thou favourite of fortune.)*

μοιχάγρια, ίων. τά. (Ῥέω) pretium, quod mœchus deprehensus pœnæ loco solvere debet. μοιχάγρια ὀφέλλει, adulterii mulctam debet, Mars Vulcano, Θ, 332, τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως (i. e. συλλήψεως) μοιχοῦ ἐκτινύμενα.

μολέω, vide μόλω.

μόλιβος, ου. ὁ. (Μίλω) plumbum, *bley. (lead.)* a μολεῖν dictum, quia gravitate sua cupide petit inferiora. dicitur idem nomen et ὁ μόλιβδος et μόλυβδος. αἰχμὴ ἐτράπετο ὡς μόλιβος, Λ, 237, cuspis retundebatur sicut plumbum, *die spitze legte sich um wie bley; (the point turned aside like lead;)* ut notetur τὸ ἀχρεῖον τῆς ἐπιδορατίδος, ἢ μολίβου δίκην ἐνετράπη ἐν τῷ ἀπαμβλυνθῆναι.

μόλις, (Χάω) adverb. ægre, vix, cum difficultate, quasi cum gemitu. idem ac μόγις. λαοὶ μὲν γέροντα μόλις εἶχον, cives quidem vix retinere poterant senem ne exiret ex urbe, Χ, 412. *sie konnten den alten herrn mit vieler mühe kaum zurück halten, (they had great difficulty to detain the old man.)* μόλις δ' ὑπάλυ-

ὖξεν ἀέλλας, ægre evasit procellas, σ, 189. hinc est ὁ μόλος, qui idem est qui ὁ μόγος et μόθος.

μολοβρός, οῦ. ὁ ἡ (Βοῦς) est ὁ ἀγύρτης, καὶ μολὼν αὐτὸς εἰς βορὰν, *ein landstreicher, ein betler, der sein futter bey andern suchet, (a vagabond, a beggar, one who sponges other, for a subsistence.)* parasitus, *ein schmarotzesr (a parasite.)* qui cibi causa ventitat ad alios. est a μόλω vel μολέω, advenio, eo; et ἡ βορὰ, vel ὁ βορὸς, per syncopen. *ein herumläufer, der zu fressen suchet, (a vagabond, one who seeks something to eat.)* πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις; ρ, 219, quo tandem ducis istum sectatorem ciborum? ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει, σ, 26, quam promte et volubiliter loquitur iste mendicus! hinc est ὁ μολοβρίτης, ου, ὁ ἐπὶ τὴν βορὰν ἐρχόμενος, *der auf den frass ausgehet, (one who goes in quest of food.)* qualis et simpliciter ὁ βορὸς dicitur. et ὁ μολοβρίτης ὗς, sus fera, pastum exiens: et τὰ νέα αὐτῶν dicuntur τὰ μολόβρια, *fresslinge, (greedy eaters,)* quæ una cum matre pastum exeunt; et corrupte κολόβρια. *die anfangen selber zu fressen, und mitgehen, wenn die alte fressen gehet, (which begin to eat themselves and accompany the mother when she goes in quest of food.)* ex hac analogia debet esse ὠμοβρὸς pro ὠμοβόρος, qui crudas carnes vorat, ut vocatur Cyclops apud Eurip. Troad. 436, ubi legitur ὠμόβρος. idem dicitur ὠμοβρὼς sicut ἀνδροβρὼς, παιδοβρὼς, quod postremum est epitheton Saturni. genit. est ῶτος. et notant talia active.

μολπὴ, ῆς. ἡ. ("Επω) cantus festivus cum tripudio. οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, Α, 472, cantu et tripudio placare studebant; ad differentiam aliorum jam peractorum ἱλασμῶν, e. c. sacrificiorum, et redditæ Chrysidis, πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, καὶ μολπῆς γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο, Ν, 637. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο, Σ, 572, illi autem pulsantes terram simul, cum cantu et exclamatione læta, *mit freudengesang und mit juchen, (with joyful songs and shouts;)* et differunt ambo sicut λόγος ἐμμελὴς a βοῇ ἀμελεῖ, ut cantus musicus a clamore non musico. nam μολπὴ est μεμελισμένον ἔπος, ἰυγμὸς vero est φωνή τις ἄσημος, *ein jauchzen für freude, (a shouting for joy,)* ὁποῖος καὶ ὁ συριγμός. et 605, δοιὼ κυβιστητῆρε, μολπῆς ἐξάρχοντες, cantui cum tripudio præfecti et præitores. sic et δ, 19. μολπή τ' ὀρχηστύς τε, α, 152. quæ duo juncta faciunt unum, saltatio ad concentum musicæ, ἡ μετὰ ᾠδῆς παιδιὰ, ἡ τῷ μέλει ἑπομένη, *ein tanz nach der music, (a dancing to music.)* ταῖσι δὲ Ναυσικάα ἤρχετο μολπῆς, ζ, 101, præibat illis cantu et saltatione, et ancillæ suæ imitabantur eam. ἑψιάασθαι μολπῇ καὶ φόρμιγγι, φ, 430, ludere cantu saltante et cithara. ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσε μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο, ψ, 145. nomen est a præt. m. μέμολπα, a μέλπω, i. e. μέλος ἔπω.

μολύβδαινα, ης. ἡ. (Μέλω) est ὁ πρὸς τῇ ὁρμιᾷ *(am angelfaden) (to the line)* καὶ τῷ ἀγκίστρῳ περιθέμενος μόλυβδος, *bley onweit des angels unten, (lead attached to the line near the hook,)* πρὸς τὸ θᾶττον καθικνεῖσθαι τὸ ἄγκιστρον, ut hamus celerius in aqua subsidat. μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσε, Ω, 80, sicut plumbeus globulus in fundum irruit Thetis.

μόλω et μολέω, f. ήσω. (Μέλω) volo aliquo, peto locum, propero, accedo. est a μέλω, ejusque præt. perf. medii μέμολα. πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠὼς, antequam adventet duodecima aurora, Ω, 781, et est aor. 2. conj. act. λέων, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ, cupide accedens noctu, Λ, 173. ἡ δὲ μολοῦσα πρὸς μέγαρα, properans domum, Ζ, 286. νῆες, δεῦρο μολοῦσαι, naves quæ huc accesserunt, Ο, 720. δεῦρο μολὼν, cum huc venisset, profectus esset, ω, 334. sic, δεῦρο μολόντες, γ, 44. præt. perf. a. μεμόληκα solet mutari in μέμβλωκα: νῦν ἴομεν, (ionice pro ἴωμεν, eamus jam) δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ἦμαρ, maxime enim dies jam processit, ρ, 190, *es ist schon hoch am tage, (the day is already far advanced;)* et ejusmodi dies in autumno, mense Novembri nostro, qui tunc re vera erat, non diu moratur occasum. confer ejusmodi syncopen et in μέλω, ut appareat magis cognatio horum verborum. sic Eurip. Rhes. 629, πολεμίων μεμβλωκότων, hostibus profectis et venientibus.

μονὰξ et μουνὰξ, ("Εω) adverb. solum, singulariter, *einzeln. einfach, (alone, by one's self.)* μουνὰξ ὀρχήσασθαι, *solo zu tanzen, einer nach dem andern, (to dance singly, one after another.)* θ, 371, μόνους, καθ' ἕνα ἰδίως, coll. 379. ἀνδρῶν μουνὰξ κτεινομένων, λ, 416, si singuli viri interficiuntur.

μόνος, η, ον. ("Εω) solus, unus. simplex, *einfach, (single.)* desertus, relictus, *verlassen, (forsaken.)* est ab εἷς, ἑνὸς, orta vox, scribitur ob metrum et μοῦνος. σύν τε δύο ἐρχόμενω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν ὅππως κέρδος ἔῃ, μοῦνος δ' εἴπερ τε νοήσῃ, ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος λεπτὴ δέ τε μῆτις, Κ, 224—226, *und wenn zwey mit einander gehen, so kann auch der eine etwa vor dem andern was gewar werden das vortheilhaft seyn kann: aber einer alleine wenn er auch verständig seyn mag und was merket, so ist doch die einsicht insgemein langsamer, und der rathschluss schwächer, (when two go together, one may perceive something that may be advantageous sooner than the other: but when one is alone and makes his observations, let his understanding be ever so good, his perception is slower and his judgment weaker.)* θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος, Ω, 453, januam cohibebat unus obex abiegnus, i. e. εἷς, unus solus. Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος, Β, 212, in opp. ad ἄλλους. οὐ τάρβει μοῦνος ἐὼν, non pavebat etsi solus erat, Δ, 388. ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήταις, Κ, 317, i. e. τηλύγετος ἦν ἐν πέντε ἀδελφαῖς, unicus filius inter quinque sorores. nam τηλύγετος et μόνος sæpe sunt idem. sic: Ἰδομενεὺς τηλύγετος ἐν μάχῃ, i. e.

μόνος, N, 470, τηλύγετον ὥς, sicut solum aliquem delicatulum. τὸ δὲ ῥίγιον αἴκεν ἁλώω μοῦνος, pejus, si interclusus fuero solus, Λ, 406. et 467, ὡς εἴ ἑ βιῷατο μοῦνον ἐόντα Τρῶες, ac si eum vi urgerent solum Troës, coll. 470, nam μονωθεὶς et μόνος ἐὼν sunt idem. εἰ δέ κε μοῦνος ἐὼν τοίσδεσσι μάχωμαι, P, 94. μοῦνος ἐὼν ἀγαπητὸς, β, 365, *der einzige liebe sohn, (the only beloved son.)* ἢ ὅγε μοῦνος ἐὼν, γ, 217, ille solus. μοῦνος ἐὼν ὁδίτης, solus ambulans viator, η, 204. μοῦνος ἐὼν πολέσιν, unus multis, υ, 30, 40. ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν εἵλετο, *mir alleine hat er es genommen, (took it from me alone,)* I, 335. et 340, ἦ μοῦνοι φιλέουσι ἀλόχους Ἀτρεΐδαι; μούνῳ ῥηξαμένῳ, soli rumpenti, M, 411. ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον τηλύγετον, I, 478, solum unicum. sic et π, 19. τὸν μήτηρ μοῦνον τέκεν, Ξ, 492. Ζεύς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα τίμα καὶ κύδαινε, O, 611, Jupiter eum inter plures solum honorabat. σὲ μοῦνον ἐόντα σεῦα, te, solus cum esses, agitabam, Y, 188. μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, solum intercludens ab urbe, X, 456. τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα, κ, 157, *mich verlassenen, (me forlorn wretch,)* misertus est. ὃν μοῦνον ἔλειπες, quem unicum filium relinquebas, λ, 68. ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα, μ, 297, cogitis me vi. εἰ δέ με πληθυῖ δαμάσαιντο μοῦνον ἐόντα, π, 105. et 118, 119, 120, ubi enumerat majores, qui unum tantum semper filium genuerint, coll. 117. μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, χ, 13. et 107, μή με ἀποκινήσωσι θυράων μοῦνον ἐόντα. μία μούνη, ψ, 227. μούνω, nos duo soli, π, 239. μοῦνοι νῶϊ θεῶν, Φ, 443.

μονόω, f. ώσω. (Ἕω) unum facio, ad unitates redigo, solitarium facio. *mache dass etwas alleine ist, (render solitary.)* ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε (pro ἐμόνωσε) Κρονίων, π, 117, i. e. sic voluit Jupiter, ut in domo nostra semper unus tantum esset filius, non plures simul: et id deinde per tres generationes enumerat, 118—120. σὲ μουνωθέντα, te solum relictum, ε, 385, solum te versantem. δείδω, μή τι πάθῃσι μονωθεὶς, Λ, 470, coll. 467.

μόρσιμος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) a fato attributus et destinatus. μόρσιμον δέ οἱ ἐστι ἀλέασθαι, nam fatale ei est, effugere, Y, 302, coll. 300.

μορμύρω, (Μύρω) magis in usu est de fluviis et aquis cum sono fluentibus. est ergo idem quod μύρω, nisi quod paullo majorem strepitum indicat. ποταμὸν (σὺν) ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, cum spumis et sono fluentem, E, 599. ῥέος ὠκεανοῦ ἀφρῷ μορμύρων, Σ, 403. sic ποταμὸς, Φ, 325, ὁ ἀναβράττων. hinc est ὁ μορμύρος, ου, piscis quidam: et ἡ Μορμώ, quæ est μυθικὸν δαιμόνιον ἄγριον, spectrum aliquod terrifice sonans. hinc factum est adverbium μορμὼ, pro φεῦ: unde comicus: Μορμὼ τοῦ θράσους, i. e. ὦ τοῦ θράσους. ab ea et τὸ μορμολύκειον, itidem spectrum, est compositum. sed adverbialiter est apud Theocr. Id. 15, 40.

μορόεις, όεσσα, όεν. (Μείρω) letalis, fatalis. deinde, divisus in partes plures, curiose elaboratus in partes. ἕρματα τρίγληνα μορόεντα, inaures tribus gemmis separatis factas, Ξ, 183, *orgehänge von drey hommeln, (ear-rings with three drops.)* sic et σ, 297. ἐκπεπονημένα καὶ μεμεριμνημένα τῇ κατασκευῇ καὶ τέχνῃ, inquit Eustathius, quia ὁ μόρος et est ἡ κακοπάθεια, cura sollicita: sed his ambagibus opus non est, cum per τρίγληνα fere idem innuatur, inaures non fuisse simplices sed triplices; sic tamen ut ars accurata simul indicetur, quæ partes quasvis aptas efficit. huc possis referre λαμυρὸς, ὰ, ὸν, valde elaboratus, lepidus. it. impudens, procax, impetens valde. ex λα intensivo. de leone dicit Theocr. Id. 25, 234, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.

μόρος, ου. ὁ. (Μείρω) portio. in specie, portio a fatis attributa; mors, exitium. οἶδα, ὅτι μοὶ μόρος, ἐνθάδε ὀλέσθαι, scio, quod mihi a fato destinatum sit, hic perire, T, 421, inquit Achilles. αἲ γάρ μιν θανάτου ὧδε δυναίμην νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι, ὥς αὐτῷ τεύχεα καλὰ πάρεσται, Σ, 465, utinam eum sic a morte possem occultare, quando ad eum fatum grave accesserit, sicut ei arma pulcra aderunt: ubi μόρος et θάνατος sunt idem, nisi quod prius notat destinationem et attributionem fatalem. οἷς Ζεὺς ἐπέθηκε κακὸν μόρον, Z, 357, i. e. κακὴν τύχην, infortunium, malam fatalem portionem. ἀλλὰ καὶ ὧς ὀλέεσθε (peribitis) κακὸν μόρον, malam mortem, Φ, 133. et 517, ὑπὲρ μόρον, præter fatum, contra quam attributum est et destinatum fatis. sic de hominibus, ὑπὲρ μόρον, α, 34, quod repetitur emphatice de Ægistho, 35, i. e. ὑπὲρ τὴν μοῖραν: nam quædam accidunt ex fato divino; multa vero præter fatum, culpa et errore hominum. conf. ὑπέρ. et de Ulysse, ε, 436, ἔνθα κε δὴ ὤλετο ὑπὲρ μόρον, periisset, cum fato suo id ei nondum esset sic destinatum. οὐκ ἐκ Διὸς ἠείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, X, 280, non ex Jove noras fatum meum, i. e. errabas cum putares me occisum iri. ἔκλαιε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, Ω, 85, de Thetide, flente fatum filii sui propediem perituri. αὐτὸς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, ille periit malum fatum, i. e. mortem, α, 166. ἄλλοι ἐφύγομεν θάνατόν τε μόρον τε, ι, 61, nos alii effugimus mortem et fatum; ut utrumque notet idem. sic λ, 408, Αἴγισθός μοι τεύξας θάνατόν τε μόρον τε, inquit Agamemnonis umbra. et 617, ἦ τινὰ καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, certe et tu quoddam malum fatum portas, coll. 618. τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτεις; π, 421, inquit Penelope ad procum. sic υ, 241, μνηστῆρες ἤρτυον, parabant ei mortem. ἡ μόρα quoque est portio, divisio; et erat apud Lacedæmonios militaris vox: estque pro μοῖρα. τὸ μόρον, bacca mori arboris, *eine maulbeere, (a mulberry.)* etiam bacca τῆς βάτου, *ein brombeere, (a blackberry,)* ab eodem themate est: et arbor est ἡ μορέα. ἡ μόρτη dicebatur sexta illa pars frugum ex agris, quæ dabatur τοῖς ἐκτημορίοις i. e. illis qui jus habebant accipiendi eam sextam. etiam *olea*, arbor, dicta fuit ἡ μορία, quia μόρον, mortem innoxia conci-

liarat Ha'irrhothio, Neptuni filio, de qua voce et historia vide Aristoph. Nub. 1001, et ibi schol. Vide sub μορόεις.

μόρσιμος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) a fato attributus et destinatus. idem ac μόριμος. ἡ δὲ ἂν ἔπειτα γήμαιτο, ὅς κεν πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι, illa nubat ei, qui plura donaverit et a fato destinatus ei maritus venerit, π, 392. φ, 162. qui versus simul erat φήμη τις, μαντευομένη τὰ ὑπὲρ 'Οδυσσέως, conf. πόρω. οὐ γάρ με κτανέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι, inquit Apollo ad Achillem, X, 13, non enim me interficies siquidem nequaquam fato mortis obnoxius sum: οὐ ὑπόκειμαι τῇ μοίρᾳ. οὐκ 'Οδυσῆϊ μόρσιμον ἦν, τὸν ἀποκτεῖναι, non ei fato concessum erat, hunc occidere, E, 674. ἀλλά σοι αὐτῷ μόρσιμόν ἐστι, δαμῆναι, tibi ipsi constitutum est a fatis, interfici, T, 417, ἤδη αὐτῷ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ 'Αθήνη ὑπὸ Πηλείδη, O, 613, jam in eum devolvebat fatalem mortis diem Minerva a manu Pelidæ. πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, κ, 175, i. e. ὁ θεόθεν θάνατος. ὡς δέ οἱ ἐδόκεε, μόρσιμον ἤδη εἶναι τῇ Βαβυλῶνι, ἁλίσκεσθαι, Herodot. III, 154, ubi visum est ei, fatale jam esse Babyloni, ut caperetur. Vide sub αἴσιμος.

μορύσσω, f. ύξω. (Μείρω) malo fato adficio, conficio. in specie, fœdo, turpo, ἀφανίζω, *ich mache schmutzig, halte garstig, (I make filthy, keep dirty.)* nam est a μόρος, et μορέω. εἵματα, (indumenta) ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ, ν, 435, lacera, maculosa, malo vexata et deturpata vapore quasi; qui malus fumus vel vapor est nigredo quædam sordida, quæ opponitur bene lotis aut mundis vestibus: μεμολυσμένα καὶ πεφυρμένα. ab eodem verbo, per τραυλισμὸν, est recentiorum verbum μολύνω, pro μορύνω et μορύω, a μορέω.

μορφὴ, ῆς. ἡ. (Φάω) forma. et proprie ponitur ἐπὶ προσώπου, de facie; hinc differt ὁ εὐειδὴς, i. e. ὁ τοῦ εἴδους εὖ ἔχων, ὁ ἅπαν τὸ σῶμα καλὸς, et ὁ εὔμορφος, i. e. ὁ μορφῆς εὖ ἔχων, ὁ εὐπρόσωπος. nam est ab ὁ μόρος, portio, et τὸ φάος, oculus, vel φάω, luceo: ut sit, cui pars corporis circa oculos est lucida et splendida, pulcra facie. vel a μείρω, partior, divido, et φάω, apparere facio: nam forma, maxime humana in facie, distinguuntur individua clare. nam non præcise formam bellam notat, sed formam in genere. εἶδος ἀκιδνότερος ἀνὴρ, ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, θ, 170. coll. 167, adspectu deterior est sæpe vir, at deus faciem et formam ejus ornat eloquentia. σοὶ ἔνεστι μὲν μορφὴ ἐπέων, tibi inest pulcritudo verborum, λ, 366, i. e. πιθανότης, καὶ κάλλος λόγιον: ut ergo et metaphorice ponatur.

μόρφνος, ου. ὁ. ("Ερα) est μέλας, niger. ab ἡ ὄρφνη, et ὁ ὀρφνὸς, unde præfixo μ fit μόρφνος. est epitheton aquilæ, utpote nigræ, si major ejus species indicatur. Ω, 316. sic cum præfixo μ ab ὀχλέω fit ὁ μοχλός. sed alii varie hanc vocem ἐτυμολογοῦσι. dicunt enim quidam, esse pro εὔμορφος, ab ἡ μορφὴ, forma, interserto ν. alii jungunt hoc epitheton cum θηρητῆρα, et putant esse pro μοροφόνος, ὡς φόνιος καὶ μόρου αἴτιος τοῖς ἄλλοις ὀρνέοις: ab ὁ μόρος, mors, et ὁ φόνος, cædes. alii, quasi μεμορημένος περὶ φόνον, exercitatus ad cædem, a μορέω, attribuo, exerceo: ὁ μόρον φέρων. aliis est, συλληπτικὸς τῶν διωκομένων, qui facile comprehendit ea quæ insequitur; a μάρπτω, i. e. συλλαμβάνω, prehendo, cujus perf. act. est μέμαρφα, unde sit μόρφνος, mutato α, et inserto ν. sed has ambages nihil moramur: nam simplicior illa deductio videtur verior. id tantum monemus, scribi a quibusdam cum acuto in ultima, μορφνὸς, ut maxime editoribus Hesiodi placuit, in Scuto Herculis, versu 134, μορφνοῖο, ubi Tzetzes tamen dicit, esse pro μέλανος.

μόσχος, ου. ὁ ἡ. (Μύκω) vitula; vacca tenella. metaphorice etiam, et adjective, tener, ἁπαλὸς, τρυφερός: in specie et substantive, ramus tenellus et lentus viridisque. in poëta occurrit adjective, μόσχοις λύγοις, lentis viminibus, Λ, 105.

μοτὸν, οῦ. τὸ, et ὁ μοτὸς, οῦ, (Μύω) lineum concerptum, quo vulnera expleri solent a chirurgis, *gescharbete leinwand, karve, (lint, caddis.)* hinc est verbum μοτόω, f. ώσω, expleo ejusmodi linteo discerpto in tenues partes, ejusmodi filamenta indo in vulnus. est a βύω factum, ut significatus ostendit.

μοῦνος, η, ον, pro μόνος, q. v.

μοχθέω, f. ήσω. (Χάω) cum difficultate et gemitu laboro. idem ferme quod ὀχθέω, præfixo μ. αὐτὸν οἴω κήδεσι μοχθήσειν καί πλείοσιν, K, 106, ipsum arbitror curis laboraturum esse etiam pluribus.

μοχθίζω, f. ίσω. (Χάω) cum difficultate et gemitu laboro. idem ac μοχθέω. ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ, B, 723, ulcere et vulnere tetro laborantem misere.

μοχλέω, f. ήσω. (Χάω) vectibus molior, phalangis moveo. deinde in genere, collabefacio, convello, emoveo vi. στήλας δὲ προβλῆτας ἐμόχλεον, M, 259, i. e. αὖ ἔρυον, vallos præpositos convellebant et extrahebant, moliebantur vallos. idem dicitur μοχλεύω, f. εύσω. unde ἡ μόχλευσις. et ὁ μοχλευτὴς, οῦ, qui molitur et quassat, Aristoph. Nub. 568, ubi Neptunus vocatur γῆς τε καὶ θαλάσσης ἄγριος μοχλευτής. et 1399, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά.

μοχλὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) vectis, lignum longum quo quid molimur et movemus, *ein hebebaum, (a lever.)* it. obex grandior, quo admoto vel remoto claudimus vel reseramus fores, *ein riegel, (a bar.)* proprie est, ᾧ τὰ βάρη ἀνοχλίζονται, i. e. κινοῦνται. dicitur idem ὁ ὀχλεὺς, et μ est præfixum, mutata terminatione. vide tamen μετοχλίζω. ex notione obicis fluxit et usus metaphoricus, ut notet τὸν φύλακα, custodem, e. c. φόβου μοχλὸς, *ein riegel vors fliehen, (a bar to flight.)* μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα, vectibus deinde eam deduxit et detrusit in mare, ε, 261, sc. navem a se ædificatam; *mit hebebäumen, und auf untergelegten bäumen, (with levers and on beams placed*

underneath.) sic et μοχλὸν vocat illud τμῆμα τοῦ ῥοπάλου ὀργυιαῖον, partem desectam longæ clavæ, qua oculum Cyclopi extrivit, ι, 332, 375, 378, 382, 387, 394, 396, coll. 319—329. βάλανος dicitur pessulus ferreus, quo firmabatur μοχλὸς (obex, sera) ad postem, ne posset amoveri. Vide sub littera Θ, et ζυγὸς prope finem.

μυδαλέος, α, ον. (Ὕω) valde uvidus et humidus. ὑψόθεν Ζεὺς καθῆκεν ἐέρσας αἵματι μυδαλέας, demisit ex alto rores sanguine humidos et infectos, Λ, 54, διύγρους. nam vitium aliquod in humiditate connotatur. Vide sub διερός.

μυελόεις, όεσσα, όεν. (Μύω) medullæ plenus. ὀστέα μυελόεντα, ι, 293, ossa quibus medulla inerat, *marks-knochen, (marrow-bones.)*

μυελὸς, οῦ. ὁ. (Μύω) medulla. a μύω, claudo; quia est in intima carnium et ossium parte. μυελὸς ἐκ σφονδυλίων, Υ, 483, medulla ex vertebris spinæ dorsi exsiliit. μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημὸν, medullam solam edere solebat et ovium pinguem adipem, Χ, 501, de filio Hectoris parvo. et sic Achilles quoque dicitur eductus: nam cibus bonus infanti præbitus prodest deinde toti vitæ. ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, β, 290. υ, 108, i. e. μυελοποιὸν, θρεπτικὸν μάλιστα: et intelligit, partim totum corpus hominis alendum, partim ὅλην τὴν τοῦ θρεπτικοῦ ἐνέργειαν.

μύζω, f. ύξω. (Μύω) clauso ore sonum aliquem per nares edo, qualem indignantes solent; clausis et protensis paululum labiis indignor. proprie est, τὴν φωνὴν τοῦ μ στοιχείου ἐκφωνέω. deinde, tacite indignor sono aliquo obscuro, *ich maule, brumme, schniebe, (I mutter, grumble, murmur,)* μεμυκότων χειλέων ἦχον ἀποτελέω διὰ τῆς ῥινός. hinc est ἀπομύσσομαι, nares purgo cum sono aliquo, *ich schneuze aus, (I sneeze,)* e. c. πατὴρ τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος, διὰ τὸ μὴ ἔχειν τοῦτο ποιεῖν τῇ χειρὶ, ἀσχολουμένῃ (occupata) περὶ ἁλίπαστα, de salsamentario, qui cubito nasum emungit. ab hoc verbo μύζω est ὁ μυκτὴρ, nasus. et ἡ μύτις, ιδος, nasus, et ἡ μύξα, pituita quæ per nasum ejicitur, it. candelæ ardentis excrementum, *die lichtschnuppe, (a snuff of candle.)* (quæ et ὁ μύκης, ητος, dicitur) ἥτις ἀνθρακοειδὴς τῶν ἀναπτομένων ἐλλυχνίων προβέβληται. cæterum ὁ μύκης, præter id quod diximus, notat et τὴν τοῦ ξίφους λαβὴν, maxime extremam ejus partem: etiam τὸν τῆς σπάθης, *die kolbe an der mörselkeule: (the bulb of a pestle;)* ponitur etiam ἐπὶ τοῦ ἐκ γῆς φυομένου ἐδωδίμου περιττώματος, ὃ δὴ ἀμανίτην, (ab ὁ ἀμανίτης, ου, tuber) φασὶ κοινότερον, *ein erdschwamm den man isset, (a mushroom.)* et ὁ μύκης est itidem a μύζω, quia undique clausum est tuber. inde est et μυχθίζειν, ingemiscere clauso ore, vel et, deridere sono per nares edito; et ὁ μυγμὸς, sonus ejusmodi. ὁ μυχθισμὸς est sonus, qualem edunt moribundi ex vulnere, Eurip. Rhes. 789. urbs Μυκήνη, ης, ἡ, nomen habet ab ὁ μύκης. cæterum sicut μύζειν proprie est, μῦ λέγειν, sic ab litera ρ ῥηχεῖται ὁ ῥοῖζος, et ἀπὸ τοῦ σ ὁ σιγμός. conf. Eustath. ad Ο, 302: significatus τοῦ μύζω et μυζέω, quo notat, sugo, recentiorum est. Vide sub ῥίν.

μυθέομαι, f. θήσομαι. (Μύω) narro, loquor, dico. maxime autem cohæret huic verbo notio cogitandi accurate. πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι (ionice pro μυθήσωμαι) οὐδ' ὀνομήνω, Β, 488, non ego narrare aut nominare possim gregales milites. sic δ, 240, πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. sic et, λ, 516, πάντας. et 327, πάσας. οὐ θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, Χ, 184, non loquor animo serio et ex consilio jam destinato, ad opitulandum Hectori: non cogito de servando eo. sic et Θ, 40. ὧδε δὲ μυθέομαι, Η, 76, sic vero aio et paciscor. οὔτε θεοπροπίης (vaticinii) ἐμπαζόμεθα, ἣν σὺ μυθέαι, β, 202, quod tu exponis; per syncopen pro μυθέεαι, idque pro μυθέεσαι. quod Attici, ejecto Sigma, contrahere solent in μυθέῃ et μυθῇ. (sic πωλέαι, δ, 811.) et cum producto ε in ει est, Θ, 180, ὡς σύ γε μυθεῖαι, ut tu opinaris. ex quo simul positio accentus post eam syncopen apparet; nimirum, non μύθεαι, sed μυθέαι. οὐκ ἄπο δόξης μυθεῖται βασίλεια περίφρων, λ, 344, non præter opinionem quam de ea ejusque humanitate habemus. οἷα ὅγε μυθεῖται, qualia ille narrat, ρ, 514. et 580, μυθεῖται κατὰ μοῖραν, cogitat ut par est. ὡς αὐτῷ ἐμυθεόμην, ut ei indicabam, β, 172. μυθεόμην, narrabam, δ, 152. Σκύλλην δ' οὐκέτι ἐμυθεόμην, nondum commemorabam illis, μ, 223. et 451, ἤδη γάρ σοι χθιζὸς ἐμυθεόμην, jam heri narrabam. πατὴρ ἐμυθεῖτο νοεόντι καὶ αὐτῷ, consilia dabat, Ψ, 305. μῦθον μυθείσθην (omisso augmento) consilium consultabant, γ, 140. Πριάμου πόλιν πάντες μυθέσκοντο (ionice pro ἐμυθοῦντο) πολύχρυσον, omnes narrabant et ferebant eam opulentam, Σ, 289. ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν, Θ, 497, ubi loquitur quidem Ulysses; simul tamen id de Homero ipso plenissime verum est. νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, narrabo, ι, 16. σοὶ πᾶσαν ἀλήθειαν (nil nisi verum) μυθήσομαι, λ, 506. ἐγὼ οὐκ αὔτως (sic leviter) μυθήσομαι (indicabo) ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, ξ, 151. τόν σοι μυθήσομαι (narrabo, describam) οἷος ἔην, τ, 245. et 269, νημερτῶς γάρ σοι μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω. sic et ψ, 265. ἔπειτα μυθήσεαι, indicabis, α, 124. τίη δὲ σὺ μυθήσεαι τὰς, quid tu eas indicas, τ, 500. μυθήσατο πρὸς ὃν θυμὸν, loquebatur ipse secum, Ρ, 200, 442. ε, 285, 376, i. e. cogitabat. οὕτως αὐτῷ χρείων (vaticinans) μυθήσατο Φοῖβος, Θ, 79. sic, θέσφατα (vaticinia, oracula) ἅ μοι Κίρκη μυθήσατο, μ, 155. ὥς μοι βασιλεὺς Φείδων, ut is mihi narravit, τ, 286. μοὶ ψυχὴ Τειρεσίαο, ψ, 251. τοὔνομα μυθησαίμην, Γ, 235, et quorum nomen meminisse animo, et referre possim. ἔτι κὲν καὶ πλείονα μυθησαίμην κακὰ, narrare possem, η, 213. ἔπος τί κε μυθησαίμην, ἦ κεύθω; an dicere debeo aliquod verbum, an reticeam, φ, 193, *sollte ich wohl was sagen, oder schweige ich? (shall I speak, or be silent?)* οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο εἶναι, Φ, 462, non sane me satis sanum

animo censeres et diceres esse. ὄφρα ἕκαστα μυθήσαιτο, ut singula et omnia percipere posset animo, et cogitando constituere, ν, 191, sermo enim ibi est de Minerva, docente Ulyssem, i. e. de cauta ipsius prudentia: ut ergo hoc verbum cogitandi et distincte proponendi, sibi vel aliis, apte sit positum. τίς κεν ἐκεῖνα πάντα γε μυθήσαιτο, quis tandem narrare possit, γ, 114. κέλεαί με μυθήσασθαι μῆνιν Ἀπόλλωνος, exponere, causas ejus distincte explicare, Α, 74. et 291, ὀνείδεα, ubi conf. προτίθημι: et infinitivus est positus, pro, ὀνείδεα τοῦ λόγου, num permittunt et proponunt dii ei contumelias orationis? Ἕκτορα ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι, loqui, Η, 284. πάντα τί (pro κατά τι) μοι κατὰ θυμὸν ἐείσαο μυθήσασθαι, Ι, 641, ex parte mihi omnia, quæ movere animum meum certe possint, appares exposuisse. Ζεύς με προέηκε σοὶ τάδε μυθήσασθαι, exponere, Λ, 201. sic, δ, 829. σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς κερτομίας ἠδὲ αἴσυλα μυθήσασθαι, Υ, 202, 433. et 246, ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν, ὀνείδεα, possumus uterque opprobria proloqui. ἀληθέα, vera loqui et indicare, Ζ, 382, coll. 376, μυθήσασθέ μοι νημερτέα. ἐναίσιμα, fatalia aperire, β, 159. et 373, ὄμοσον, μὴ μητρὶ τάδε, jura, te non indicaturam esse hæc matri meæ. ὧδε ἐοικότα, sic decentia loqui posse, γ, 125. ὅτε συ τλαίης, μοὶ τὰ σὰ κήδεα, λ, 375, narrare mihi. οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα, ξ, 125. ὅσα οἱ υἱὸς ἀνώγει, π, 339. ἐμοὶ φίλα, (soleo) ἀληθέα, ρ, 15. φὰν γὰρ (putabant enim) μιν ἀληθέα, σ, 341.

μυθολογεύω, f. εύσω. (Λέγω) verbis recenseo, narro. ab ὁ μῦθος, sermo, et λέγω, expono. τί σοι τάδε μυθολογεύω, quid tibi ista narrem? μ, 450, nosti enim ipse jam. et 453, αὖτις, ἀριζήλως εἰρημένα, μυθολογεύειν, satis perspicue dicta, iterum narrare. et hinc intelligis, quia Homero inimicum est τὸ διττολογεῖν, nullam apud eum δισσολογίαν frustra, aut loquacitatis causa, esse insertam, sed consilio magno.

μῦθος, ου. ὁ. (Μύω) verbum, sermo: et quidem primario, sermo cogitatus in animo, qui præcedere debet sermonem ore prolatum. nam est a μύω, comprimo; ut et etymologia indicet, sermonem esse rem sacram, et loqui debere nos ante nobiscum, quam cum aliis. hinc et μῦθος et θυμὸς, sicut sunt anagramma sic sæpe idem innuunt: et Germanorum *gemüth, (mind, disposition,)* est ejusdem originis. notat ergo μῦθος proprie, cogitatum, consilium: et prolatus ore sermo nil est nisi signum illius primi et proprii. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας; quale hoc cogitatum dixisti, Α, 552. Δ, 25. Θ. 209. Ξ, 330. Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπε, pro προσέειπε μῦθον, Β, 156. sic, τὸν Τληπόλεμος, Ε, 632. sic porro, Ζ, 381. Η, 46. Θ, 426. Κ, 140. Λ, 429, 440. Ν, 306. Ξ, 189. Ο, 13. Π, 440. Σ, 361. Ω, 485, 598, ubi est, πρὸς Πρίαμον φάτο μῦθον. 682. Ψ, 68, 235. δ, 830. ζ, 21. ξ, 492. ο, 45. π, 460. ρ, 74, 414, 495. σ, 168. τ, 96. υ, 32, 261. ψ, 4. τοῖς δὲ Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπε, pro μετέειπε, dixit inter eos, ad eos, Γ, 303. sic, Ι, 619. κ, 561. μ, 319, ubi deest casus personæ tertius. sic et Υ, 114, sc. θεοῖς: nam θεοὺς pertinet ad καλέσασα. et 292, ubi nihil deest. Ω, 777. μῦθον ἀκούσας ἐχάρη λίαν, Γ, 76. sic, χαίρω σοῦ, Τ, 185. εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων, Ω, 632, coll. 630, ubi δεξιότης λόγου erat loco illius οἷος. ὡς ἅμα πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασαίατο βουλὴν, Β, 282, ubi vides, μῦθον καὶ βουλὴν esse idem. sic, ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας, Η, 54. μῦθον ἤκουον, ὃν Ἕκτωρ ἠγόρευε, Θ, 492. ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, β, 314, i. e. sciscitor, ut aliorum cogitata audiam. et 412, μία δ' οἴη μῦθον ἤκουσεν. ἄλλου μῦθον ἤκουσας πλαζομένου, γ. 94, ubi est narratio, relatio. sic et δ, 324. π, 32. ρ, 551, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἤκουσεν. ἵνα ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς ἡμέτερον, λ, 560. ἀνδρῶν ἑκάστου μῦθον ἤκουε, υ, 389, sermonem, et ex eo elucens consilium animi. τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Νέστωρ, incipiebat sermonem proferre ad eos Nestor, et consilium indicare, Β, 433. Κ, 203. sic de eodem, ἦρχον ἐγὼ μύθων, Λ, 780. Ἀθήνη, Ε, 420. Ποσειδῶν, Η, 445. Φ, 287. Αἴας, Ρ, 628. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Χ, 167. μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος, Η, 404. Ι, 51. Διὸς, Θ, 29. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων, placuit ei hoc consilium bonum, Μ, 80. Ν, 748. αὐτὸν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ, Β, 245. Ρ, 141. κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, pro ἐπέτελλε, Α, 25, addebat et injungebat potens verbum, i. e. regaliter minax. sic 326. et Π, 199, imperatoriam adhortationem. ἀλόχῳ δὲ μῦθον ἐπέτελλε, conjugi illud mandavit, ψ, 349. δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος, momordit animum ejus, Ε. 493, i. e. instigavit. sic, θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, θ, 185. ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ, vanum hoc promissum dedimus ei, Ε, 715. τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν, omnibus placens consilium dederat, sententiam gratam dixerat, Ι, 173. σ, 421. sic, τοῖσιν ἐπιήνδανε μῦθος, ν, 16. π, 406. σ, 50, 289. υ, 247. οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶ, ω, 464. εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, displicet, π, 387. τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, sententiam suam aperte edicere, Ι, 309. sic, ἵνα ἀποείπω, α, 373. μειλίχιον ἔφερε μῦθον Καδμείοις, Κ, 288. μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον, ζ, 148, coll. 143, 146. τὸν Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε, Λ, 186, nuntia hoc ei. et 838, ὄφρα Ἀχιλλῆϊ ἐνίσπω. οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω, talem ego sententiam nunquam dicam, β, 137. ἐγώ σοι νημερτῶς τὸν μῦθον ἐνισπήσω, rem indicabo, ε, 98. ἄγε, μοὶ τοῦ παιδὸς μῦθον ἔνισπε, narra mihi de filio meo ejusque animo, λ, 491. οὐδέ κε τίς μοι μῦθον ἀτιμήσει, sententiam improbaverit. Ι, 62. et 55, οὔ τις σοὶ τὸν μῦθον ὀνόσσεται, nemo tibi istam sententiam vituperaverit. sic Ξ, 127, οὐκ ἂν μῦθον ἀτιμήσητε πεφασμένον, ὅν κεν εὖ εἴπω. τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς, Ι, 518, horum tu sermonem et adhortationem ne reprehendas et spernas. πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, Δ, 357, retro flexit, retractavit orationem. sic ν, 254. τόνδε φέρω Διῒ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε; Ο, 202, inquit Iris ad Neptunum, durius ad mandata Jovis respondentem. οὐκ ἔμελλεν ἄψ Ἕκ-

περὶ μῦθον ἀποίσειν, non relaturus ei erat narrationem, Κ, 337. εἶπέ τι μῦθον, Η, 277. et 374, εἰπεῖν Ἀτρεΐδαις μῦθον Ἀλεξάνδρου, sententiam. sic, 388. Δ, 646. Σ, 391. οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι, Η, 358. Μ, 232. ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα, Ι, 623. αὐτίκα ἔπειτα ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, Τ, 242, conf. ἅμα. dictum, factum. ἄλλων μῦθον ἄκουε, οἵ σοῦ φέρτεροί εἰσι, Β, 200, audi aliorum sententiam. μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν, ὑγιὴς, εἰρημένος, ἔστω, τὸν δ' ἠοῦς ἀγορεύσω, verbum et consilium, et nunc prolatum, et quod crastina luce dixero, firmum et salubre esto, Θ, 524, et vides artificiosum hyperbaton: nam re vera τὸ, ἔστω, pertinet ad ὑγιὴς, et ad εἰρημένος: posterius pro imperio, prius pro voto et precatione. et 412, Διὸς δὲ σφίσι ἔννεπε μῦθον, et Jovis iis indicavit sententiam et mandatum. μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος, contendite, ut bene intelligatis mentem meam, Τ, 84. et 85, πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ εἶπον, in hanc sententiam mecum locuti sunt; quam tamen, utpote notissimam, ulterius non exponit rex, sed uno tantum verbo tangit, 86, καί τέ με νεικείεσκον, atque me reprehenderunt. οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι, Π, 631, i. e. non opus est πολυλογιῶν, sed manu rem gerere. ἐπείθετο μύθῳ, paruit imperio regis, Α, 33, et pluribus locis μῦθος notat imperium, *einen befehl, (an order.)* et 221, οὐδ' ἀπίθησε μύθῳ Ἀθηναίης, consilio Minervæ et jussui. et 388, ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί, minaciter ostendit consilium caprum, quod et re ipsa factum est. et 565, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, obsequere meo consilio tibi dato. sic, Δ, 412. φάτο μῦθον, Ψ, 491. et 271, ἐν Ἀργείοις. sic et 456, 657, 706, 752, 801, 786. ὀνείδειον φάτο μῦθον, Φ, 393, 471. πόσιν (virum suum) δ' ἠνίπαπε μύθῳ, Γ, 427. αὐτὸν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ, Ε, 651. τοὺς ἑτάρους μύθῳ, Κ, 190. οὐδὲ τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, non effectum verbo addes, Τ, 107. πείθεο, ὡς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω, Π, 83, obsequere, ut tibi ego consilii finem in animum posuero, i. e. quoad ego te progredi jussi, *wie ich dir meine absicht erkläret habe, (as I have explained my design to thee.)* sic, μύθοιο τελευτὴ, finis consilii, effectus destinatus, Ι, 621. αἰεί σοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν, Β, 796. semper tibi proprii sunt sermones innumerabiles: et vituperatur nimia consultatio. ἐν γλώσσῃ πολέες ἔνι (ἔνεισι) μῦθοι, παντοῖοι, Υ, 248. ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων, Ι, 56, sed non ad finem plenum consiliorum venisti: bona quidem dicis, quibus contradici nequit; sed non plene omnia et sufficienter consuluisti. et 443, μύθων ῥητῆρα εἶναι πρηκτῆρά τε ἔργων. ὁπότε κοῦροι ἐρίσειαν περὶ μύθων, quando juvenes principes certarent verbis, Ο, 284. ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, insidians mihi eras verbis, Χ, 281. αὐτὸν μύθοις ἠμείβετο, Γ, 171, 437. Ω, 200, 424. κελεύσω βουλῇ καὶ μύθοις, quod utrumque fere idem, Δ, 323. τὸν μυθοῖσι προσηύδα μειλιχίοισι, Ζ, 343. μύθοισιν ἐτέρποντο, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες, Λ, 642. ὁ μὲν μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ, πολλὸν ἐνίκα, Σ, 252. ἐπιτλήτω σοὶ κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, Τ, 220. πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος, Υ, 295. et 369, οὐδ' Ἀχιλλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει. σοὶ μάλιστα πείσονται μύθοισι, Ψ, 157. et 478, αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, semper verbis præceps es. μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους εἰδήσειν, inquit Jupiter ad Junonem, Α, 545, omnia mea consilia et decreta. ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, cum consilia omnibus proferrent, Γ, 212, cum prudentes orationes perpetuas contexerent in concilio. μῦθος ἄνδρεσσι μελήσει, α, 358, ubi sermo est de μύθῳ, ἐν μέσῳ ἀνδρῶν, in conventu virorum solemniori. nam est antiqua præceptio: γυνὴ ἐν ἐκκλησίᾳ σιγάτω, ὁ γὰρ δημηγορικὸς λόγος ἀνδράσι μελέτω. de locustis ferunt, fœminas earum esse ἀφώνους: feliciores ergo οἱ τέττιγες hac in parte hominibus. τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, ei non avolans erat id mandatum, probe id servabat, ρ, 57. τ, 29. φ, 386. χ, 398. οὐκ ἔστι ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ψ, 62, non est hæc narratio vera. οὐδέ τινα ἄλλην μύθου (rei et consilii vestri) ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε, ἀλλὰ— non alium fingere poteratis prætextum, nisi— φ, 71, ubi μῦθος est consensus plurium ad rem aliquam gerendam. hinc *recentiores* etiam τὴν στάσιν, seditionem, dixere μῦθον, *eine meuterey, conspiration, complott, (a sedition, conspiracy, plot.)* potest et l. c. esse, historia narranda. sic, λ, 367, μῦθον δ', ὡς ὅτε ἀοιδὸς, ἐπισταμένως κατέλεξας, historiam narravisti apte et scite tanquam poëta. ubi apparet, qui fuerint antiquissimorum hominum historici et oratores, aliique sapientiæ magistri. hinc sumsere quoque recentiores, narrationem ex ingenio fictam vocare μῦθον: et poëta ipse innuit l. c. definitionem ejusmodi fictæ narrationis, quod sit λόγος ψευδὴς, ἀληθείας ἔχων ἔμφασιν, (speciem) coll. 365, seqq. sed has omnes novatas significationes in Homero ipso ne quæras. Anacreon quidem τοὺς στασιαστὰς vocat μυθητὰς, *meuterey-macher, (exciters of sedition.)* τόφρα γάρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ, β, 78, tamdiu enim in civitate insectaremur vos oratione. ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ, quia adhæsit tibi verbis assiduis, δ, 647. πέφραδε μύθῳ, θ, 142. στυγερῷ μὲ ἠμείβετο μύθῳ, μ, 278. coll. ζ, 67. ι, 506. κ, 71. λ, 59. σ, 433, 438. Αἰτωλός με ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ, ξ, 379. ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ, ρ, 305. et 399, ξεῖνον ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι (expelli) μύθῳ ἀναγκαίῳ, i. e. vi, re cogente, ἀναγκαστικῶς. sic et υ, 344, ἀέκουσαν δίεσθαι. κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, υ, 17. et 303, Κτήσιππον. μῦθον πέφραδε πᾶσι, rem enarra omnibus, α, 273. et 361, παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ. sic et φ, 355. ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον, indicabat rem et consultum, cum hortatione, β, 384. μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν, γ, 140, rem exponebant et consilium. μῦθον δέ τι οὐκ ἐπικεύσω, rem sane te non celabo narrandam, δ, 744. οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, ε, 183, qualem sane hanc rem instituisti loqui. et 338, εἶπέ τι μῦθον, dixitque adlocu-

tionem. οἵδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται, hi tuam jussionem exspectantes cunctantur, η, 161. ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἤκουσε, tristem nuntiationem, θ, 272, tristificam rem factam. et 302, εἶπέ τε, narravitque rem. μηδὲ αὐτῷ μῦθον ἅπαντα πιφαύσκειν, ὅν εὖ εἰδῇς, λ, 441, neque ei rem omnem detege, quamcunque tu nosti. confer maxime, δ, 777, 774. Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος φάτο μῦθον, ν, 37, regique maxime indicans mentem suam, inquiebat. sic, Ἑλένη δὲ, ὑποφθαμένη αὐτὸν, (præveniens ei) φάτο μῦθον, explicabat rem, ο, 171. et 196, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας μῦθον ἐμόν; numquid mihi pollicereris te facturum voluntatem meam tibi patefactam? et 444, ἀλλ' ἔχετε ἐν φρεσὶ μῦθον, memores estote consilii capti, et celate id probe: nam utrumque h. l. dicitur. ἐμοῦ δὲ σύνθεο μῦθον, ρ, 153, probe percipe animo verba mea. sic et τ, 268. et 502, ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν, custodi silentio hanc rem, quam nosti, et permitte reliqua diis. καί περ χαλεπὸν ἐόντα μῦθον δεχώμεθα, υ, 271, sustineamus hanc ejus orationem etsi valde molestam nobis. et 326, αὐτῷ δέ κε μῦθον φαίην ἤπιον. μνηστῆρσι μετηύδα, καὶ φάτο μῦθον, φ, 67, et proposuit illis rem oratione. γήθησε, καὶ μῦθον ἔειπε, χ, 207, et hortabatur eum. et 289, θεοῖσι μῦθον ἐπιτρέψαι, rem permittere. μῦθον ἔειπε δμώεσσι, mandatum dabat servis, ω, 212. et 512, ἐχάρη, καὶ μῦθον ἔειπε, gavisus est, et sic sensus animi sui exposuit: in hanc sententiam locutus est. ἦτοι γὰρ μῦθοί γε ἐοικότες, γ, 124, certe enim sermones quoque similes. μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθέν περ ἔσονται Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ, διαειπεῖν ἀλλήλοισι, δ, 214, sermones enim et narrationes cras esse poterunt, ut inter nos satis colloquamur. τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε αὐτὸς, ἢ αὐτὴ, exponi potest per dativum objecti, ad quod sermo instituitur, ad hos: nonnunquam vero τοῖσι est ablativus ellipticus, pro τούτοις μύθοις, his verbis cœpit loqui, *fieng folgendergestalt an zu reden, (began to speak as follows,)* α, 28, 367. γ, 68, 417, 474. η, 47, qui locus clarissime ostendit ablativum: nam ibi sola loquitur Minerva ad solum Ulyssem. sic et, 233. κ, 224. λ, 334. ν, 374, ubi rursus solus cum solo colloquitur. ο, 501. ρ, 100, 184. τ, 103, 508. χ, 261. ω, 489. ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, adverte consilium quod tibi do, α, 271, 305. ὁ δὲ οὐκ ἐμπάζετο μύθων, ρ, 488. υ, 275, 384. κέκλυτέ μου μύθων, κ, 189. μ, 271, 340. οὐ πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος μύθων (consiliorum) οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον, δ, 676. ὥρη μὲν πολέων μύθων (confabulationum) ὥρη δὲ καὶ ὕπνου, λ, 378. et 510, αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων, non errabat consiliis dandis. μύθων τε κλοπίων, οἵ σοι παιδόθεν φίλοι εἰσὶ, et consiliorum tacitorum, quæ tibi a pueris propria fuere, ν, 295. ἀκούεις μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος, οὐδέ τις ἄλλος ἡμετέρων μύθων ἀκούει, audis sermones nostros inter nos, φ, 291, 292, quod imputant proci personato Ulyssi. Τηλέμαχον μύθοις ἀμείψασθαι χαλεποῖσι, β, 83. οὔπω μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσιν, γ, 23, nondum exercitatus sum in oratione prudenter habenda; inquit Telemachus ad Mentorem suum. μύθοις ἀμειβομένη προσέειπεν, δ, 234. τ, 252. ω, 349. sic, ἀνειρόμενος, δ, 631. μύθοις τέρπεσθε, sermonibus, confabulationibus, δ, 239. et 597, αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων τέρπομαι, narrationibus et verbis tuis. sic, τερπέσθην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες, ψ, 301, narrationibus, Ulysses et Penelope. δέχεσθαι μύθοις τὸν ἄρχοντα, η, 72, est, salutare principem, lætis acclamationibus excipere, εὐφημεῖν καὶ εὐλογεῖν. καὶ μύθοισι κέκαστο, η, 157, consiliis et eloquentia præstabat. ἄριστος ἁπάντων βουλῇ καὶ μύθοις, ν, 298. π, 420. μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας, ο, 53, i. e. παραμυθησάμενος, προσειπών. μάλιστα δὲ Πηνελοπείῃ ἥνδανε μύθοισι: φρεσὶ γὰρ κέχρητο ἀγαθαῖς, sc. ὁ Ἀμφίνομος, nobilis procus, π, 398. χαλεποῖς ἐρεθίζειν, ρ, 395. οὐδὲ παρ' αὐτὸν ἑζομένη μύθοισιν ἀνείρεαι οὐδὲ μεταλλᾷς, ψ, 99. μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε, δ, 774, coll. 777, ubi apparet, μῦθον esse consilium: et ὑπερφίαλοι sunt, elati, non cauti et timidi satis, *tambour battant.* nunquam ergo de vocabulo ponitur μῦθος, sed de sermone, eoque in primis tacito, apud animum; deinde et, exposito verbis. apud recentiores fuit Syracusis πολυτελὴς κῆπος, ὃς ἐκαλεῖτο Μῦθος, ἐν ᾧ Ἱέρων βασιλεὺς ἐχρημάτιζεν. et vocabantur isti horti sic, ob celebritatem famæ de iis, et quod exteris magnificentia eorum possit videri ficta res. cæterum fictiones, et μῦθοι in sensu recentiorum, sunt quasi ψυχή τις τῷ τῆς ποιήσεως σώματι, διόλου παρενεσπαρμένοι. sic e. c. Ἀθήνη, Β, 446, sqq. est σύνεσις βασιλικὴ, λόγῳ ἐρεθίζουσα, ὡς ἐκ θείας ἐπιπνοίας τινὸς, τὸν λαὸν, καὶ ῥωννύουσα. Poëta verus omnibus potest dare personam, et sensibus sistere omnia: hinc recte Poësis vocatur oratio sensualis, *eine sinnliche rede, (a sensual language,)* et qui Homerum attente legit, is demum recte intelligit eam definitionem. ὁ ἐγγαστρίμυθος, ου, est vates, qui verba facit a dæmone aliquo sibi subjecta, quem in ventre vel corpore suo inclusum habet. idem dictus ὁ ἐγγαστρίτης, ου. talis fuit olim ὁ Εὐρυκλῆς, Aristoph. Vesp. 1014. Vide sub κῆπος.

μυῖα, ας. ἡ. (Μύω) musca. est item a μύω. honestatur alibi a poëta ob perseverantiam suam et audaciam, alibi vituperatur ob impudentiam. ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ, sicut muscarum densarum et crebrarum greges multi, Β, 469—471, ubi parabola ab iis de exercitu magno, exprimens τὸ θρασὺ καὶ ἐπιθυμητικὸν τοῦ αἵματος, ἔτι δὲ καὶ τὸ πλῆθος. sic et Π, 641—643, ὡς ὅτε μυῖαι ἐνὶ σταθμῷ (casa rustica) βρομέωσι, ubi quoque parabola de iis circa lac volantibus, ad θράσος, καὶ ἐπιθυμίαν αἵματος, et ad fremitum pugnantium. ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ὑπνοῦντος ἐέργει μυῖαν, Δ, 131, quod simile ad solam diligentiam averruncandi malum, et ne spiculum infigatur cuti, positum est: ut τόσον sit, tanto studio. καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκε, indidit pectori ejus audaciam

muscæ, P, 570—573, ubi valde honeste musca comparatur viro non territo. ἀλκὴ vero in comparationem ibi non venit; foret id enim de musca ridiculum: βίη separatim inditur heroi. μυῖαι καταδῦσαι κατὰ ὠτειλὰς, μὴ εὐλὰς ἐγγίνωνται, T, 25, nam istæ muscæ ἐντιθέασί τι ταῖς σαρξὶν, ἀφ' οὗ σκωλήκια τίκτονται, *schmeissen maden in die wunden, (breed maggots in the wounds.)* et 30, 31, αὐτῷ ἀλαλκεῖν (arcere ab eo) ἄγρια φῦλα, μυίας, αἵ φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν, ubi epitheton muscæ ponitur διὰ τὸ ἄγαν ἀναιδὲς καὶ θρασὺ τοῦ ζώου. erat et παιδιά τις (lusus aliquis puerilis) καλουμένη ἡ χαλκῆ μυῖα, quam sic describunt οἱ παλαιοί: καταδεῖταί (obligatur) τις ῥακίῳ τὰς ὄψεις, καὶ καταστὰς εἰς μέσον τῶν συνειλεγμένων, περιὼν φωνεῖ, χαλκῆν μυῖαν θηράσω. οἱ δὲ κύκλῳ ἑστῶτες βίβλοις ἢ καὶ ταῖς χερσὶ παίοντες, ἀποκρίνονται: ἀλλ' οὐ λήψῃ. οὗ δὲ ἂν λάβηται, καθίστησιν ἐκεῖνον εἰς τὴν ἑαυτοῦ χώραν. ex quo apparet, esse eundem lusum, quem nostri pueri vocant *die blinde kuh, (blindman's buff.)* λέγεται δὲ χαλκῆ μυῖα, quia sunt quædam χαλκαῖ μυῖαι, συννεμόμεναι τοῖς κανθάροις, χαλκίζουσαι τῇ χροιᾷ, *gelbe koth fliegen, (yellow dung-flies.)* a μυῖα est ἡ μυιοσόβη, ὄργανόν τι ἐκ τριχῶν, δι' οὗ μυῖαι ἀποσοβοῦνται, *fliegenwedel, (a fly-flap.)*

μυκάω, vide ΜΥ'ΚΩ, et μηκάω.

μυκηθμὸς, οῦ. ὁ. (Μύκω) mugitus boum. μυκηθμῷ ἀπὸ κόπρου ἐσσεύοντο, Σ, 575, cum mugitu e stabulo ruebant. μυκηθμοῦ ἤκουσα βοῶν, μ, 265.

ΜΥ'ΚΩ, et Μυκάω, f. κήσω. mugio. proprie de bubus ponitur; et est ex sono factum verbum. πύλαι οὐρανοῦ μύκον, pro ἔμυκον, aor. 2. a. E, 749, i. e. ἤχησαν καὶ ἀνεῴχθησαν: nam portæ in domo alta cum vi apertæ sonum gravem edunt. et quia Homerus hanc vocem, de foribus cœli aperientibus se, ponit, quæ πύλαι οὐρανοῦ physice sunt νέφη βροντώδη, quæ cum fulgure et tonitru se quasi aperiunt: hinc recentiores id verbum simpliciter, etsi μικροπρεπῶς, de tonitru posuere, ut dixerint, βροντὴ μυκᾷ. multo aptius de domo alta resonante, et de janua magna aperiente se, dicitur metaphorice. sic de foribus portæ in muro Græco, percussis jactu lapidum, hoc verbum, M, 460, ubi non ἀνοιγόμεναι, ἀλλὰ θραυόμεναι ὑπὸ λίθου βολῆς μυκῶσι. ταῦρος, μακρὰ μεμυκὼς, particip. perf. med. Σ, 580. de fluvio est Φ, 237, μεμυκὼς, ἠΰτε ταῦρος. et hæc est causa, cur taurus fluviis immolatus sit olim, ut φίλον ζῶον ob aliquam in sono similitudinem. μέγα μύκε (ἔμυκε) δουρὸς ἀκωκὴ ἀμφὶ σάκος, graviter mugiebat quasi cuspis hastæ in clypeo, Υ, 260, et hæc metaphora apta, nam ἡ ἀσπὶς dicitur et βοῦς, βοὸς τὶ τὸ μυκᾶσθαι. πόρτιες ἀδινὸν μυκώμεναι, κ, 413, vitulæ multum mugientes. κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει, μ, 395, plusquamp. med. et ne quis possit hoc quasi a μύειν dictum intelligere; hinc 396 additur, βοῶν φωνή. Vide sub μηκάω.

μύλαξ, ακος, ὁ. proprie est lapis molaris, *ein mühlstein, (a mill-stone.)* qui et ὁ μυλίας, ου, et ὁ μυλίτης, ου, dicitur. deinde, quivis lapis μυλοειδὴς καὶ στρογγύλος καὶ μέγας, omnis ingens lapis, maxime rotundus. κόρυθες βαλλόμεναι μυλάκεσσι, galeæ ictæ saxis grandibus, M, 161.

Μύλη, ης. ἡ. ('Ελάω) mola, *die mühle, (a mill.)* est fortasse a μόλις, ægre, cum difficultate; et ἐλᾶν, trudere, conflatum nomen. nam ο facile transit in υ. antiquissimis autem erant molæ manuariæ, quæ ab hominibus molesto cum labore versabantur et trudebantur, donec inventæ sunt asinariæ; deinde ab aquis, aut vento, versandæ. recentiores eandem vocant ὁ μύλος, et ὁ μύλων. ὁ μυλίας λίθος est ὁ εἰς ἀλετὸν χρήσιμος, *der mühl-stein, (the mill-stone.)* ὁ μυλλὸς est ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν, distortus vultu. μύλλειν dicitur et de congressu venereo. ἡ ἐπιμύλιος ᾠδὴ est, quam canebant inter molendum, laboris fallendi causa; quæ et μυλωθρὸς ᾠδὴ dicta. erat et aliquis δαίμων ἐπιμύλιος, ἔφορος τῶν ἀλετῶν, qui proprio nomine dicebatur ὁ Νόστος, et ὁ Εὔνοστος. dentes molares quoque dicuntur μύλαι, quos et μυλόδοντας, καὶ τοὺς ἀλήθοντας, *die backzäne, (the grinders, the double teeth,)* vocant. αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν, η, 104, ubi opera ancillarum in domo principali memorantur, et dicuntur quædam δμωαὶ γυναῖκες ἀλήθειν σῖτον ἐν μύλωνι, et τὸν σῖτον dicit μήλοπα ob colorem flavum, quem habet triticum, a τὸ μῆλον, pomum, quale est citreum, *die frucht die apfel gelb austehet, (fruit of a yellow colour like a ripe apple.)* frigide quidam grammatici hunc locum exponi jubent, στρέφουσι καὶ τρίβουσι ἐπὶ τῆς μύλης, ἥ ἐστιν ἄκρον μηροῦ τοῦ κατὰ τὴν ἐπιγουνίδα, τὸ ἐκ προβάτων ἔριον. sed μύλην, ut notet τὸ γόνυ, *das knie, der schooss (the knees, the lap,)* ignorat poëta: recentiorum iste est usus. nec in Homero quærendus est καρπὸς προβάτου, ita, ut notet τὸ ἔριον: præterea μήλωψ absurde tunc esset compositum; nam ἔριον est quidem δῶρον προβάτου ἢ μήλου, non vero ὄψιν ἔχον μήλου. hinc exploditur istud interpretamentum. potius ex υ, 106, sqq. explicatur res, ubi poëta dicit, quod Ulyssi fuerint μύλαι, in quibus duodecim ancillæ opus fecerint, ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, præparantes farinas ex hordeo et frumento, μυελὸν ἀνδρῶν, medullam virorum, i. e. cibum maxime roborantem homines. et 111, ἣ ῥα μύλην στήσασα, molam stare faciens; ubi una istarum ancillarum precata interitum procis inducitur, propter quos tam assidue in molendo exerceretur, coll. 118, 119. fuit ergo apud antiquissimos opus ancillarum vilium.

μυλήφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) a mola comminutus. μυληφάτου ἀλφίτου, farinæ a mola comminutæ, β, 355, nam τὸ μυλήφατον est ὃ κλᾶται ὑπὸ μύλης.

μυλοειδὴς, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) formam molaris lapidis habens, i. e. στρογγύλος. it. molari lapidi magnitudine æqualis. βαλὼν μυλοειδεῖ πέ-

τρῳ, Η, 270. sic et in Βατραχομ. 212. ab ὁ μύλος, lapis molaris, et τὸ εἶδος, similis adspectu lapidi molari.

μύνη, ης. ἡ. (Μύω) tergiversatio, hæsitatio, excusatio, remansio a re proposita. ἀλλ' ἄγε, μὴ μύνῃσι (μύναις) παρέλκετε, at, ne tacitis remoris et dilationibus mutis extrahite rem, φ, 111. alii hoc nomen, æolice mutato ο in υ, et retracto, itidem æolice, accentu, factum dicunt ex ἡ μονή. conf. ἐπισχεσία.

μύξω, fut. vide μύζω.

μυρίκη, ης. ἡ. (Ἔω) est φυτὸν ἐν πεδίῳ αὐτομάτως φυόμενον, myrica, ex genere humilium arbustorum, arcte invicem stantium. et quia valde arcte inter se stant, hinc ex μυρίαι, innumeræ, et ῥίζαι, radices, est denominatum id arbusti et fruticeti genus, quasi *tausendwurz, (thousand-root.)* ἵππω βλαφθέντε ἐνὶ ὄζῳ μυρικίνῳ, Ζ, 39, equi offensi ad ramum myricinum; ubi vides adjectivum μυρίκινος. ἔθηκεν ἀνὰ μυρίκην, Κ, 466, imposuit myricæ. et 467, μυρίκης ἐριθηλέας ὄζους, semper virentes ramos. δόρυ κεκλιμένον μυρίκαις, Φ, 18. et 350, καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι. Sed omnia ista loca probant arboris speciem non nimis humilem aut tenuem. Vide sub δόναξ.

μυρίκινος, ίνη, ινον. (Ἔω) myricinus. vide μυρίκη, ex Ζ, 39.

μυρίοι, ίαι, ία. (Μύρω) permulti, infiniti, innumerabiles. a strepitu, quem multitudo ciere solet. sed cum accentu in antepenultima, μύριοι, ιαι, ια, sunt præcise decies mille; quam determinationem ignoravit Homerus, a recentioribus factam. indeterminatum illud etiam in *singulari* numero occurrit, μυρίος, ία, ίον. μυρίον ὦνον ἄλφοι ὑμῖν, ο, 451, copiosum lucrum inveniat vobis. πένθος μυρίον, Σ, 88, immensus luctus. hinc est ὁ ἡ πολυπενθής. sic, ἄχος, Υ, 282. ἅλις χεράδος, μυρίον, Φ, 320, affatim sabuli, innumerum. ἅμα δ' ἕσπετο (una sequebatur) πολὺς ὅμιλος, μυρίοι, Θ, 110. φοίτων (coibant) ἄλλοθεν ἄλλος, μυρίοι, κ, 120. δμῶες μάλα μυρίοι, ρ, 422. τ, 78. ἔσταν ἐν λειμῶνι, μυρίοι, Β, 468, de exercitu congregato. ἐκάθιζον παρὰ νηΐ, Ψ, 29. et 134, νέφος πεζῶν, μυρίοι. μυρίαι ὄϊες, Δ, 434. βόες, Ο, 632. ὕες, ο, 555, quas supra determinate numeraverat ἑνακοσίους (fortasse legendum ἑξακοσίους) καὶ ἑξήκοντα. κῆρες θανάτου μυρίαι, Μ, 327. μυρία ἄλγεα, Α, 2. κήδεα, Ω, 639. δῶρα, Ι, 695. ω, 282. ἕδνα, Π, 190. Χ, 472. λ, 281. ο, 366, ubi ἕδνα sunt subintelligenda. φῦλα ἐπικούρων, Ρ, 220. ὀνείατα, κ, 9. ο, 315. ἔθνεα νεκρῶν, λ, 631. κήτεα, μ, 97, in mari. ἀθύρματα, ο, 415. μυρία ᾔδη, infinita sciebat, β, 16.

μύρμος, ου. ὁ. (Μύρω) formica. dicitur et μύρμηξ, ηκος, ὁ. et dorice μύρμαξ, et agmen vel sedes earum est ἡ μυρμηκιὰ, quæ et ὁ μυρμηδὼν, όνος. est a μυρίοι. cæterum est proverbium, μύρμηκες κακὸν φάρμακον, sumtum ex Χ, 94, quia dracones putantur formicas comedere: sicut et formicæ mortuos angues, quo esu inficiant aërem circa sedem suam.

ΜΥΡΩ, f. υρῶ. fluo largiter et cum aliquo strepitu. it. fundo largiter cum aliquo vel quasi strepitu. maxime in forma media ponitur de largo lacrimarum fluxu cum gemitu; κατὰ ῥοῦν τινὰ ἐκχέω δάκρυα. proprie tamen ponitur verbum de *aquis*, quando cum strepitu fluunt; ut credi possit, pertinere ad ῥέω et ῥύω, fluo, unde est ἡ ῥύμη, fluxus, a quo per transpositionem fit ἡ μύρη, et inde verbum μύρω. cæterum ficta vox ex sono quasi γοερῷ. πύργῳ ἐφειστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε, stabat in turri vel muro gemens et cum gemitu flens largiter, Ζ, 373. δάκρυα χαμάδις ῥέε μυρομένοις, Ρ, 438, lacrimæ deorsum fluebant flentibus cum sono lugubri; nam maxime sonus aliquis exprimitur, per hoc verbum fluendi. et 441, μυρομένω τώγε ἰδὼν, hos duos lugubriter flentes conspicatus. ἑταῖροι μυρόμενοι, Σ, 234, coll. 235. ἑταῖροι ἐμύροντο, Τ, 6, coll. 5, ἐθρήνουν. et 213, ἑταῖροι μύρονται. et 340, μυρομένους τούς γε ἰδών. κλαίοντε μυρομένω τε, Χ, 427. μυρόμενοι ἤλασαν ἵππους, Ψ, 14—16, ubi per multas phrases indicatur δαψίλεια ῥοῆς δακρύων: et hæc vis lacrimarum concitatarum ad numen relata. et 106, ψυχὴ γοόωσά τε μυρομένη τε. et 109, μυρομένοις τοῖσι. sic, μυρόμενοι, Ω, 794. οὔτις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοις, κ, 202, nihil lucri fiebat miserabiliter flentibus. γοόωντά τε μυρόμενόν τε ἐν οἴκῳ ἀλλοτρίῳ, τ, 119. ergo ubique in poëta de lacrimarum fluxu gemente. cæterum ab hoc verbo est et τὸ μύρον, τὸ πρῶτον (prius) δάκρυον ἐκχυθὲν ἀπὸ Μύῤῥας, τῆς τοῦ Θείαντος, quæ lacrimæ ejus postea versæ erant in unguentum pretiosum. vocem quidem hanc, τὸ μύρον, non habet Homerus: rem tamen novit; nam vocat ἔλαιον, cum epitheto, e. c. ῥοδόεν, Ψ, 186, aut ejusmodi, si esset oleum arte præparatum ex rebus bene olentibus. hinc est μυρόω, f. ώσω, ungo unguento arte facto; pro quo recentiores dixere μυρίζω. habebant veteres plura ἐλαιώδη μύρα. exempli loco est τὸ βρένθειον, ἡ ἶρις, τὸ ἴρινον, ἀμαράκινον, ῥόδινον, μεγάλλιον, (ut scribunt accuratiores; aliis est τὸ μεγαλεῖον) τὸ κινναμώμινον, νάρδινον, τήλινον, σαμψύχινον, αἰγύπτιον, quod et dicebatur τὸ μετώπιον, præparatum ex oleo et πικρῶν καρύων. a μύρειν est et ἡ μύραινα, piscis delicati species, quæ et ὁ μύραινος et σμύραινος et μύρος et σμύρος dicitur. etiam λαμυρὸς, οῦ, i. e. εὔλαλος, εὐτράπελος, facete loquax et garriens, ab syllaba intensiva λά.

μυχμὸς, οῦ. ὁ. (Μύω) gemitus, clausis labris per nasum emissus. ἐφοίτων μυχμῷ τε στοναχῇ τε, ω, 415, ubi sermo est de parentibus procorum occisorum: conveniebant cum alto et tristi gemitu; ubi sic dicit τὸ διὰ τῶν μυκτήρων ἆσθμα καὶ τὸν ἐντεῦθεν ἦχον. *mit tiefem seufzen, (with deep sighs.)*

μυχοίτατος, η, ον. (Μύω) maxime interior, ab introitu in ultimam et intimam partem remotus. *zu innerst, zu hinterst, (innermost,*

farthest,) est superlativus ab ὁ μυχὸς, et posset scribi μυχώτατος, Attici vero recentiores dicunt μυχαίτατος. est ὁ ἐνδύτατος. sic a πάρος, ante, fit παροίτερος, παροίτατος, i. e. ὁ ἔμπροσθεν, ὢν vel τρέχων, anterior. παρὰ κρητῆρα ἷζε μυχοίτατος, φ, 146, sedebat in ultima parte triclinii ad craterem, remotissimus ab limine. vides igitur, ubi steterit ὁ κρατὴρ in triclinio magno: nimirum in intima parte ejus, *an der wand gegen der thüre über, (at the end farthest from the door.)*

μυχὸς, οῦ. ὁ. (Μύω) penetrale, recessus. *ein inneres zimmer, ein verwahretes, (an inner room, one that is well secured.)* est a μύω, claudo: notatque locum undique circumdatum et clausum, locum interiorem, angulum ultimum. μυχῷ (omisso ἐν) Ἄργεος, i. e. ἔνδον, Ζ, 152. γ, 263. conf. Ἄργος in R. εὗδε μυχῷ κλίσιης, dormiebat in interiore parte tabernaculi, Ι, 659. Ω, 675. sic, δόμου, γ, 402. δ, 304. λέκτο, cubabat, η, 346. ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου, Χ, 440, ubi audire non potuerat quæ in publico agerentur. μυχῷ σπείους, in interiore parte speluncæ, ι, 226. ἄντρου, ν, 363. ω, 6. θαλάμου νέου, Ρ, 36, ubi notatur νεόνυμφος γυνὴ, simulque σώφρων. μυχῷ θαλάμων ἥμεθα, ψ, 41. quibus omnibus locis est ablativus absolute. ἰχθύες φεύγοντες πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος, Φ, 23, implent recessus intimos portus, metu delphini fugientes pisces. ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, in partem interiorem domus ab primo limine, η, 87, 96, *biss zu innerst und hinterst hin, (to the innermost and remotest part from the entrance.)* conf. τοῖχος. ἀπεσσύμεθα ἐς μυχὸν ἄντρου, ι. 236. ἐς μυχὸν θαλάμου, π, 285. θαλάμου κατὰ μυχὸν, in interiori et postremo angulo conclavis, χ, 180, *zu hinterst in der kammer, nicht etwa nur bey dem eingange, (at the farther end of the apartment, not at the entrance.)* ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε, χ, 270, et procul ergo a limine. ergo est μυχὸς, locus ab introitu e regione, et conclusus ibi pariete postremo, per quem exitus non est.

ΜΥ΄Ω, f. ύσω. claudo, comprimo, contraho. dicitur proprie de ore et labiis, si sunt juncta; *wenn der mund zu ist, (when the mouth is shut.)* deinde et de oculis et palpebris; imo et de aliis rebus, si non hiant. notat et, inclinare, inclinare se. ab hoc verbo habet littera Μῦ nomen; vel a situ labiorum, quando littera μ exprimitur, est verbum factum, et ad alia translatum. οὔπω γὰρ μύσαν (ἔμυσαν) ὄσσε, nunquam clauserunt se oculi mei, Ω, 637, nunquam declinarunt se, i. e. non dormivi; ut μύσιν τὴν ἐπὶ ὕπνῳ dicat. ab hoc verbo, cum α privativo, est ἡ ἄμυστις, ιος et ιδος, potandi exercitium, quando ore hiante bibitur, quod Germani vocant *schrauben*, Galli vero *sabler*, *(to gulp down;)* conf. Horat. I, 36, 14. etiam ipsum poculum, ex quo sic bibi poterat, hoc nomine vocabatur. verbum ἐκμυστίζειν inde est, notatque τὸ ἐφ' ἓν πνεῦμα πιεῖν. conf. Eurip. Rhes. 419, coll. 438.

μυὼν, ῶνος, ὁ. (Μύω) musculus in corpore. proprie ὁ μυὼν est περιεκτικὸν, ὡς περιέχον μύας, ubi sunt musculi: μύες δὲ, σάρκες συνεστραμμέναι καὶ νευρώδεις, ἃς οἱ κοινολεκτοῦντες ποντικοὺς καλοῦσι, μεταληπτικῷ τινὶ τρόπῳ, quia in Ponto magni gignuntur mures. vulnus vehemens κατὰ μυώνων, letale esse solet: nam sunt ibi nervi multi, et omnes nervi ex cerebro oriuntur. πρυμνὸν σκέλος, (pars aversa tibiæ, sura) ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώποις πέλεται, ubi densissimus est musculorum complexus in corpore humano, Π, 315. et 324, πρυμνὸν δὲ βραχίονα, (postremum brachium ubi humero adhæret) ἔδρυψε ἀπὸ μυώνων, discidit a musculis suis, *riss ihn von den muskeln ab, (tore it from the flesh.)* suram vocant alias Græci τὴν γαστροκνημίαν, vulgi vero lingua τὴν ἄνζαν.

μῶλος, ου. ὁ. (Ἔω) prœlium, pugna. *eine schlacht, (a battle.)* est contracta vox ex μήολος, pro μὴ ὅλος, ὁ μὴ τὴν ὁλότητα φυλάττων τοῦ στρατοῦ, qui integritatem exercitus dissolvit: et addi solet Ἄρηος μῶλος, quia Ἄρης est ὁ μὴ ἐν ὁλότητι ἀφιεὶς τὸν στρατόν: ut ergo notetur ἡ φθορὰ ἐν πολέμῳ, damnum militum et laceratio exercitus in prœlio. sic μήορος (a μὴ ὁρᾷν) contrahitur attice in μῶρος, κοινῶς vero in μωρὸς, stultus, imprudens; quæ vox Homero est ignota. alii τὸν μῶλον derivant a μόλις vel μόγις, ægre, ut notet τὴν πολεμικὴν κακοπάθειαν, extenso ο in ω. alii eodem modo a τῷ μολυσμῷ ἐν μάχῃ, quando corpora cruore fœdantur. nobis prior illa etymologia præferenda visa est. apud recentiores μῶλος est quoque moles, quæ arcet impetum undarum, aut continet terræ partem ne corruat. εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος, Β, 401, precans, ut effugeret mortem, et salvus rediret ex pugna. καὶ τὰ τεύχεα αὐτὸς ἐφόρει μετὰ μῶλον Ἄρηος, ferebat in acie, inter cædem Martis i. e. ferri, Η, 147, nam ὁ ἄρης est ferrum. ὁπότε ἐγὼ ἴω μετὰ μῶλον ἄρηος, Π, 245, quandocunque ego ineo prœlium. σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος, tu ne ingredere pugnam, Σ, 134. et 188, πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ubi deest ἄρηος. sic et Ρ, 397, περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει ἄγριος, de eo pugna atrox coorta est; coll. 401, ubi idem vocatur κακὸς πόνος. οὐ ξείνου καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη μνηστήρων ἰότητι, pugna hospitis et Iri non evenit ex sententia procorum, σ, 232, illi nec concitarunt hanc pugnam, nec tamen eventus ejus is fuit quem maluissent. Vide sub Μόλιος in R.

μωμέομαι et μωμάομαι, f. ήσομαι. (Μάω) vitupero. Τρωαὶ δέ μι πᾶσαι μωμήσονται, Γ, 412, inquit Helena: habebunt in me quod conspici et reprehendi possit.

μωμεύω, f. εύσω. (Μάω) idem. μή τις ὀπίσσω μωμεύῃ, ζ, 274, coll. 273, ne quis deinde carpat.

μῶμος, ου. ὁ. (Μάω) vituperium, probrum, macula ignominiosa. est a μόω (ortum ex μάω, quæro) f. μώσω, i. e. ζητέω. erat enim ὁ Μῶμος δαίμων τις, ἀεὶ ἐπιζητῶν, καὶ μηδὲν τῶν ἄλλων ἱκανὸν εἶναι νομίζων, ἀλλὰ ἐνδεῖν τοῦ κρείττονος, qui semper quærebat meliora, et præsentia omnia vituperabat. hinc vituperium et vituperatio ipsa est dicta. ἐθέλεις μῶμον ἀνάψαι, β, 86, vis nobis inurere maculam et probrum. Vide suo ὄνειδος.

μώνυξ, υχος. ὁ ἡ. (Νύσσω) una ungula præditus. pro μονώνυξ, a μόνος, per syncopen. est epitheton equi, qui habet ungulam perpetuam; ad differentiam aliorum ζώων πολυωνύχων, καὶ διχηλῶν. μώνυχες ἵπποι, Ε, 236, 581. Θ, 139. Π, 712.

N

N solent Dores interserere. e. c. pro θύω dicunt θύνω, conf. ἐλάω. iidem Dores hanc litteram ponunt, ubi alii habent λ, quod Attici faciunt vice versa. sic Dorum est φίντατος pro φίλτατος, et fortasse τὸ γάνος hoc modo ortum est ex τὸ γάλα, et Ἀθήνη ex ἀθήλη: Atticorum contra est τὸ λίτρον pro νίτρον, νεογιλὴν pro νεογινὸν et νεογνόν. Vide sub ἀνεμώλιος, νεογιλὸς, Ἀεὶ ad finem, et ῝ΕΛΩ, similiter.

ΝΑΙ´, adverbium adfirmantis, comprobantis, jurantis: *ja, gewiss, warlich, (yes, certainly, indeed.)* ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, Α, 234, ubi juratur per sceptrum, conf. μά. et 286, ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες. sic et Θ, 146. et Κ, 169, φίλος. et Ψ, 626, τέκος. et Ω, 379, γέρον. et δ, 266, γύναι. et σ, 169, τέκος. et υ, 37, θεά. et χ, 486, τέκνον ἐμόν. quibus locis est approbantis dicta. et Σ, 128, ναὶ δὴ τοῦτό γε, τέκνον, ἐτήτυμον. sic alibi, ναὶ τοὺς θεοὺς, per deos.

ναιετάω, (Νέω) frequento, inhabito. it. intransitive, sum frequens et celeber, habitor. a ναίω est ναιέω. f. έσω, unde est ὁ ναιέτης, et ναέτης, ου, et inde est ναιετάω, sum habitator, sum habitandus. ὅσοι Λυκίην ναιετάουσι, Ρ, 172, quotquot Lyciam inhabitant. ᾗ ἔνι ναιετάασκε (ionice pro ἐναιέται) πατὴρ, ο, 384, in qua habitabat pater. ναιεταώσῃ (pro ναιεταούσῃ, contr. ναιετώσῃ, et rursus distracte) αὐτῇ Λακεδαίμονι, ei cum Lacedæmone habitaret, Γ, 387. Ἄρνῃ ναιετάων Η, 9, habitans in Arne. οἱ τὴν πόλιν ναιετάασκον, ionice pro ἐναιέταον, Β, 539, 841. ὅς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκε, Λ, 672. ἐν τῇ πόλει οἰκία ναιετάασκε, Ρ, 308. ναιετάω Ἰθάκην, ι, 21. εἰ δέ τις ἐστὶ βροτῶν οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι, ζ, 153. et 245, ἐνθάδε ναιετάων, ubi Nausicaa non Phæacem aliquem intelligere videtur, sed ipsum Ulyssem, de quo optat, ut ei placeat habitare in Scheria; hinc addit, καὶ οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν. ἔνθα ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι, ο, 255. Κρήτῃ ναιετάων, in Creta habitans, ρ, 523. sed *passiva* notio non minus est frequens. αἳ γὰρ πόλεις ναιετάουσιν ὑπὸ ἠελίου, quæ enim urbes celebres incolis sunt sub sole, Δ, 45. πόλεις εὖ ναιεταώσας, pro ναιεταούσας, contr. ναιετώσας, et rursus distracta contractione per insertum α, bene habitatas et frequentatas urbes, Β, 648. πόλιν Κιλίκων εὖ ναιετάωσαν, pro ναιετῶσαν, Ζ, 415, i. e. εὖ ναιομένην. et 370, δόμους εὖ ναιετάοντας. sic et 497. Λ, 768. νῆσοι πολλαὶ ναιετάουσι, frequentantur incolis, ι, 23, et ipsæ illæ insulæ prope invicem sunt, densæ. μεγάρων εὖ ναιεταόντων, τ, 30. φ, 387, ædium bene habitabilium. sic, δόμων, υ, 371. δόμους εὖ ναιετάοντας, ρ, 28, 85, 275. φ, 242. ω, 361. οἶκον εὖ μάλα ναιετάοντα, δ, 96, i. e. οἰκούμενον. Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης, α, 404. et hoc εὖ coalescere potest cum participio, sicut quidam codices exhibent, e. c. β, 400, μεγάρων εὐναιεταόντων, de conclavi magno, ubi bene versari possunt multi hospites.

ναίω, (Νέω) habito, impleo locum. nam est a νέω, νάω, i. e. σωρεύω, πληρόω. it. situs sum velut cumulus aliquis aut acervus: et ab hac notione descendit ἡ νῆσος, insula, ut poëta ipse innuit, Β, 626, νήσων, αἳ ναίουσι πέραν ἁλὸς, insularum, quæ sitæ sunt sic ut mare transeundum sit si ad eas pertingere velis. sed 130, ναίουσι κατὰ πτόλιν, inhabitant urbem. et 535, πέραν Εὐβοίης, e regione Eubœæ. ἀμφὶ δὲ (Δωδώνης) Σελλοὶ, σοὶ ὑποφῆται, ναίουσι, Π, 235, tui vates et interpretes, habitant circa. ἔναιεν ἐν πόλει, Ε, 543. Ζ, 13, 396. Ν, 695. Ο, 334. et sine augmento, ναῖε, ἐν τῇ, Ε, 613. παρὰ ὄχθας, Ζ, 34. παρὰ Πριάμῳ, Ν, 176. sc. νῦν, ἐν τῷ τοῦ πολέμου καιρῷ, nam antea, 172, ναῖε πήδαιον. ναῖε δῶμα, Ξ, 121, implebat, i. e. inhabitabat domum. et hac eadem notione dictum est de insulis, quod impleant et quasi inhabitent mare vel maris locum aliquem. notat præterea hoc verbum, frequenter et dense versari. ὃς παρὰ αὐτῷ ναῖε, Ο, 432, qui cum illo habitabat et versabatur. et 551, παρὰ Πριάμῳ, coll. 548. ἐν Σικυῶνι, Ψ, 299. οἳ δὲ τὴν πόλιν ναῖον, pro ἔναιον, Β, 511, 593, 615, 681, 824, 854. παρὰ ποταμὸν, Β, 522, ad fluvium. ναῖον ἐσχατιὴν Φθίης, Ι, 480. ναίεσκεν ἐν τῇ, pro ἔναιε, ionice, Ε, 708. τὴν, Π, 719. περὶ ὄρος, Β, 757. ναίοιτε Τροίην, Γ, 74, *möget da beysammen wohnen, (might live there together.)* ναίειν μετὰ ἁλίαις, Σ, 86. ναιέμεν ἄλα, ionice pro ναίειν, Ο, 190. Ζεὺς (ἐν) αἰθέρι ναίων,

B, 412. Δ, 166. sic, *Ζεῦ, τηλόθι ναίων*, Π, 233, nam est æther superior physice. *οἰκία ναίων*, domos inhabitans, *ἐπὶ ὁδῷ*, ad viam publicam, Z, 15. *ἐν Ὕλῃ*, i. e. *κατοικῶν περὶ τὴν Ὕλην*, H, 221. sic porro *οἰκία*, N, 664. Π, 595. P, 584. δ, 555, 798. ω, 104. *ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω*, ω, 303. *ἀπόπροθι δώματα ναίεις*, δ, 811. *θεὰ ἐν δώμασι ναίει*, α, 51. *ἔνθα ναίει δεινὴ θεὸς*, η, 246, 255. et 29, *ἐγγύθι πατρός*. *ἔνθα Σκύλλη*, μ, 85. et 449, Καλυψώ. *ὀρέων ναίουσι κάρηνα*, ι, 113. *ἔνθα νεκροὶ*, λ, 475, versantur dense. *ψυχαὶ*, ω, 14. *πρὸς ἠῶ*, ν, 240. *ἔναιε ἐν Θήβαις*, δ, 126, et 516, *ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θυεστιάδης Αἴγισθος*. *ἐν ᾧ (σπέϊ) νύμφη ναῖεν*, ι, 58. et 80, *ἀπόπροθι δώματα ναίει*. *ἔνθα ἔναιεν Αἴολος*, κ, 1. et 135, Κίρκη. *ἐν Ἰαολκῷ Πελίας*, λ, 256. *οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ*, ο, 96, non procul ab eo habitabat. et 226, *ἐν Πύλῳ*. et 227, *ἀφνειὸς δώματα ναίων*. *ἐν Σάμῃ οἰκία ἔναιε*, υ, 288. *ὅθι δώματα ναῖε συβώτης*, ω, 149. *ᾗ Κύδωνες ἔναιον*, γ, 292. *ἐν Ὑπερείῃ*, ζ, 4. *ἐγώ ποτε οἶκον ἔναιον*, ρ, 419. σ, 75, et additur his locis, *ὄλβιος ἀφνειὸν*, dives et felix opulentam. *ἐν δώμασι ναίειν*, δ, 98. *τηλόθι*, μ, 135. *ναιέμεν (ναίειν) Θήβην*, λ, 264. *τόθι οἱ (αὐτῷ) αἴσιμον ἦεν ναιέμεναι*, ο, 240, cum paragoge Attica pro *ναίειν*. *ναίων δώματα*, ι, 18. et 36, *ἐν γαίῃ*. et 49, *ἤπειρον ναίοντες*. *πολίων εὖ ναιομενάων*, urbium bene frequentatarum, Γ, 400. *εὖ ναιομένην πόλιν ὑμὴν*, E, 489. sic, *εὖ ναιομένη πόλις ὑμὴ*, N, 815, vestra urbs bene habitata et culta. *ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην*, ν, 285. *ἑπτὰ εὖ ναιόμενα πτολίεθρα*, I, 149, 291. et hoc *εὖ* sæpe coalescere potest cum participio, ut scribatur *εὐναιόμενον πτολίεθρον*, A, 164. B, 133. *ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ*, Π, 572. loco illo, I, 153, 295, *πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου*, quidam *τὸ*, *νέαται*, sumunt pro *νεναίαται*, ionice pro *νένανται*, ut sit perf. pass. a *ναίω*, f. *ναίσω*, habito; et ut sensus sit: *πᾶσαι οἰκοῦνται* (inhabitatæ frequenter sunt) *ἄγχι τῆς κατὰ Πύλον θαλάσσης*. sed veram expositionem vide sub *νέατος*. præterea etiam hæc syncope, *νέαται* pro *νένανται*, per se esset obscura et insolens: ut nihil dicamus, futuri *ναίσω*, et temporum inde orientium, nulla dari exempla apud poëtam. generalis notio *τοῦ ναίειν* est, frequentare, celebrare, *volkreich machen, (to frequent:)* et si de individuo dicitur, notat habitare, eo sensu ut et Romani hoc verbum ponunt, e. c. in culina habitare. Vide sub *νάω*.

νάκη, *ης. ἡ.* (Κῶ) pellis villosa, præcipue ovis; *ein wollig zottig fell, (a woolly, shaggy skin.)* dicta quasi *ἀνάκη*, quia in talibus antiquitus *ἀνέκειντο ὑπνοῦντες*. *ἀνείλετο νάκην αἰγὸς εὐτριφέος μεγάλοιο*, ξ, 530, sustulit et tulit secum hoc villosum *αἴγειον δέρμα* Eumæus, ut per noctem incubaret ei.

ναὸς, (ionice *νηὸς*) *οῦ. ὁ.* (Νέω) ædes sacra, *δόμος ἱερός*. a *νέω*, i. e. *σωρεύω*, quia ibi donaria congeruntur et inferuntur. *εἴ ποτε σοι νηὸν χαρίεντα* (adverbialiter neutrum plurale) *ἐπέρεψα*, A, 39, si grate tibi olim templum contexi, i. e. construxi: si gratum tibi fuit, cum olim tibi templum construerem. nam dabant homunciones diis, ut darent; et studiose imputabant diis sua bene facta. *ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ*, in suo pingui templo, B, 549. Minerva posuit eum in suo pingui templo, tanquam *νεωκόρον τινὰ*, *ἢ καὶ ἱερέα*, nam sacrabatur Minervæ. *ὅθι οἱ* (ei, Apollini) *νηὸς ἐτέτυκτο*, ubi templum sacrum erat, E, 446. *νηὸν Ἀθηναίης*, Z, 88, coll. 89, ubi de eodem templo sunt *θύραι ἱεροῖο δόμοιο*, ut videas synonymiam. et 92, *θεῖναι* (ponere donum) *Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν*, ut ergo simulacrum sederit. et 269, *πρὸς νηὸν ἔρχεο σὺν θυέεσσι*, cum suffimentis. sic et 279. *τεύχεα κρεμόω* (pro *κρεμῶ*, ut sit vel præsens, distracto circumflexo per *ό*, loco futuri, ob certitudinem futuritionis; vel futurum secundum, eodem modo distractum) *ποτὶ* (*πρὸς*) *νηὸν Ἀπόλλωνος*, H, 83, nam arma devictorum solebant suspendi in templo aliquo. conf. Euripidem in *Φοινίσσαις*, et Aristophanem in *Ἱππεῦσιν*, et 1 Sam. xxi, 9. *καὶ νηοὺς ἐποίησε θεῶν*, ζ, 10. *Ἠελίῳ πίονα νηὸν τεύξομεν*, μ, 346, pinguem, ob victimas opimas, *πιαινόμενον λιπαροῖς θύμασιν*.

νάπαι, *αἱ*, vide *νάπη*, et sub *σκοπιά*.

νάπη, *ης. ἡ.* et *νάπος*, *εος. τό.* (Πίω) vallis, circumdata montibus. *eine thal, eine hölung zwischen den bergen, (a valley, or hollow between two hills,)* est ab *νὴ*, affirmandi et intendendi particula, et a *πίω*, bibo; ubi bibit terra multum humoris ex montibus defluentis. nam derivatio ex *νὴ στερητικῷ*, et *φάω* i. e. *λάμπω*, quasi *νάφη τις*, *ἡ ἀφώτιστος καὶ οὐ κατὰ τὰς σκοπιὰς* (sicut juga elata) *ἐκκειμένη φωτὶ*, ingeniosior quam verior est. cæterum *νάπαι* et *σκοπιαὶ* sunt opposita. *αἱ Ναπαῖαι* sunt Nymphæ in humidis vallibus habitantes. *τὸ νάπυ*, *υος*, et *τὸ σίνηπι*, quod et *ἡ νάπεια* dicitur, indidem est. *ἐξέφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι*, (quæ duo sunt idem fere) *καὶ νάπαι*, Θ, 554. Π, 300, apparuerunt omnia juga montium, et convalles, quæ *ὑπόκεινται τῇ σκοπιᾷ καὶ τῷ πρώονι*, *φάραγγες*, *κοιλάδες*, *δρυμοὶ*, nam in specie sic dicuntur valles nemorosæ et umbrosæ. tantus ergo erat splendor ignium, ut et *νάπαι* illustrarentur. deinde notat et regionem saltuosam, ubi valles et juga alternant.

ναρκάω, f. *ήσω*. (Κῶ) torpeo, obtorpeo, sum hebes; prorsus resideo et cesso. nam est quoque ab *ἀνακέω* vel *ἀνάκειμαι*, recumbo; interserto *ρ*, *ὄγκου* caussa. *ἐνάρκησε χεὶρ ἐπὶ καρπῷ*, Θ, 328, i. e. *ἐλύθη*, manus ad carpum, i. e. tota manus recubuit quasi et inutilis ad agendum facta est, et quidem, quia manus lapide graviter icta erat. sensus loci integri est: Teucer volebat Hectorem sagitta ferire in collum ad pectus, ubi letale fit vulnus; at Hector occupavit eum, percutiens lapide, quo nervus in arcu rumpebatur, et manus ad remittendum cogebatur. hinc est *ἡ νάρκη*, piscis, qui *ναρκᾶν ποιεῖ τὸν πλησιάζοντα*. et nomen pr. *ὁ Νάρκισσος*. *νάρκη* est et ipse stupor, Aristoph. Vesp.

711, *eine lämung, unempfindlichkeit, (a laming, disabling:)* νάρκη καταχεῖται κατὰ χειρός.

νάσθη pro ἐνάσθη, νάσσα pro ἔνασα, vide sub νάω.

νάσσω, f. νάξω. (Νέω) condenso, cogo. ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε, φ, 122, et circa terram condensavit, ἐπίλησεν, ἢ πατήσας ἢ χερσὶν συμπιλήσας. hinc est ὁ ναστὸς ἄρτος, i. e. placenta, rotundo et tereti ligno, vel et manibus, condensata in latitudinem. sic, μάζαν ναξάμενος, *da er einen kuchen backete und dicht machete, (made a thick cake and baked it.)*

ναύλοχος, ου. ὁ. (Λέγω) est epitheton portus: ὁ τὰς ναῦς κοιμίζων ὡς ἐπὶ λέχους, ἐν ᾧ εὐνάζονται νῆες, ubi naves in securo ponuntur quasi ad quietem habendam, *dahinein man die schiffe leget, (in which ships are laid up.)* est ergo ab ἡ ναῦς, et τὸ λέχος, cubile, compositum nomen: quiescere faciens naves. λιμένες ναύλοχοι, δ, 846, ubi quidem, si conferas 847, videri possit, quasi dicantur, ἐν οἷς ἔστι λοχῆσαι: sed ut ut hoc re ipsa ita fieri possit, tamen nomen ipsum inde non est factum. conf. κ, 141, ναύλοχον ἐς λιμένα. sic et αἱ ἀγκύραι dicuntur εὐναὶ, quia requiem quasi præstant navibus. τὸ ναύλοχον, ου, substantive positum, notat stationem navium; locum ad littus, ubi naves appelluntur.

ναύμαχος, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) quo pugnatur ex navi. nam ναυμάχος active est, pugnans e navi. ξυστὰ ναύμαχα, hastæ ad navale prœlium adhiberi solitæ, O, 389. et 677, ξυστὸν μέγα ναύμαχον.

ναῦς, ναός. ἡ. et ionice νηῦς, νηός. (Νέω) et obsolete in nominativo νεὺς, genit. νεὸς et νεώς. navis major, *ein grosses seeschiff, (a large ship.)* est a νέω, i. e. σωρεύω, impono acervum, it. νήχω, nato: et obsoletum νεὺς origini suæ est proximum, cujus obliqui tamen in usu sunt. ab ἡ ναῦς est ναυσιάω, nauseo, *habe die seekrankheit, (I am sea-sick,)* qui morbus primum navigantibus oriri solet. ab ὁ ναύτης, ου, vero est ναυτιάω, naviculariam facio, *ich schiffwerke, (I am a sea-faring man.)* ναῦς dicitur de navi majore, πλοῖον vero de minori, et πλοῖον est vocabulum recentiorum. sic Aristoteles: ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, quindecim cum navibus bellicis, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατιωτικοῖς, cum multis navigiis quibus equos et milites transportabat. a poëta dicitur ναῦς, ἅρμα θαλάσσης, ἁλὸς ἵππος, et ab Euripide, ναΐα ἀπήνη. possimus naves et πόδας ἀνδρῶν dicere; unde insulani ab antiquis dicti ναυσίποδες, ὡς ναυσὶ χρώμενοι πρὸς τὸ διὰ θαλάσσης ὁδεύειν ὅσα καὶ ποσί. μεγάλη ναῦς τριήρης habere solebat quinquaginta socios navales, et præter eos duo, τὸν κυβερνήτην καὶ τὸν πρωρέα: vide θ, 48, et 51—55, reliquus apparatus nauticus describitur. sæpe autem numerus sociorum navalium ad centum et viginti excrescebat, si exercitus esset portandus, ut apparet ex B, 510. de insignibus navium in puppi, vel et in prora, vide Eurip. Iphig. Aul. 239, 255, seqq. ναῦς ἀμφιέλισσα, B, 165. et 170, εὔσελμος μέλαινα. sic et 358, 613. et 297, κορωνίς. sic et A, 170. ποντοπόρος, A, 439. et 421, ὠκυπόρος. sic et B, 351. et 293, πολύζυγος. θοὴ, A, 300, 389. μεγακήτης, Λ, 5. γλαφυρὴ, μ, 82. πολυκληῒς, B, 74. ἑκατόνζυγος οὐκ ἂν ἄροιτο ἄχθος, Υ, 247, si omnia scriberentur. μία ἤγαγε νηῦς εὐεργὴς, Ω, 396. οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει, ι, 348. οὔπω τὶς νηῦς φύγεν ἀνδρῶν, μ, 66, 69, ubi conf. ἀνήρ. ἐπὶ ἰκρίου νηὸς ἀμφιελίσσης, ο, 283. et 284—299, ubi apparatus nauticus et navigatio describitur. et 456, κοίλη νηῦς ἤχθετο, onerata erat mercibus. et 472, ὠκύαλος. εὐεργὴς, π, 322. ποῦ δὲ νηῦς ἕστηκε θοὴ, ω, 298, 307. πανημερίη γλαφυρὴ, δ, 356. νηῦς κατείρυσται, deducta est in aquam, θ, 151. εἴχετο αὐτοῦ, hæsisset ibi, μ, 205. νεὼς προπάροιθε μελαίνης, O, 423. et 693, ἴθυσε (recta ibat, κατὰ, contra) νεὼς κυανοπρώροιο. sic idem epitheton, ι, 482, 539. κ, 127. λ, 6. μ, 100. (et 420, ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρα κλύδων τοίχους ἀπέλυσε τρόπιος, donec unda parietes solvit a carina: nam quia navis est οἶκός τις μεταφορητὸς, recta habere parietes dicitur. conf. τοῖχος.) πεῖσμα νεὼς κυανοπρώροιο, χ, 465. et hæc genitivi forma est Attica. communis forma est νεὸς, a νεύς. νεὸς καλῆς ποντοπόροιο ὠκυάλου, O, 704. τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν (brachio amplectens) νεὸς ἀμφιελίσσης, η, 252. νεὸς ἱστία, μ, 170. et 368, σχεδὸν ἦν νεὸς ἀμφιελίσσης. ὅπλον νεὸς, φ, 390. ionice genitivus est νηὸς, mutato ε in η, A, 476, παρὰ πρυμνήσια κοιμήσαντο. νηὸς ἀποθρώσκοντα, B, 702. ἐπέβαινε, N, 665. sic porro νηὸς, O, 382, κῦμα νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, unda supra parietes navis descendet in navem. 435. et 729, ἴκρια νηὸς ἐΐσης. κυανοπρώροιο, Ψ, 852, 878. νηὸς ἐπήβολος γίνομαι, β, 319. et 416, ἀνέβαινε, i. e. ἄνω τῆς νηὸς ἔβαινε. et 428, ἰούσης. ἱστία ἐΐσης, γ, 10. et 281, θεούσης. ἐπέβη κοίλης, δ, 817. ἔδαφος νηὸς, ε, 249, carinam, infimam partem navis, ubi sentina confluit: et additur ibi, φορτίδος εὐρείης, ut notetur navis oneraria et mercatoria. ἐεικοσόροιο μελαίνης φορτίδος εὐρείης, ι, 322. αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, pedem navis regebam, i. e. clavum, gubernaculum, κ, 32. et 274, παρὰ νηὸς ἀνήϊον, a nave sursum ibam in regionem terræ paullo altiorem littore. ἐπὶ ἀλλοτρίης, λ, 114. νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα, μ, 329. ὁποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο, ξ, 188. et 295, μὲ ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο ποντοπόροιο. sic, ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, impone me navi, ο, 277. ἐπὶ νηὸς ἐϋσέλμοιο μελαίνης ἄξω τὸν, ρ, 249. et 516, ἀποδρὰς, fugiens a nave. θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι, proficiscenti in celeri navi, τ, 238. et 243, ἀπέπεμπον ἐϋσέλμου ἐπὶ. et 339, ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο, in navi longos remos habente. sic et ψ, 176. νηῒ παρὰ πρύμνῃ, H, 383, i. e. παρὰ νηῒ, παρὰ πρύμνῃ, nam est appositio. sic, ἐν, K, 570. β, 417. ο, 206, 223, ut toti addatur pars, in navi, in puppi. νηῒ πολυκληῗδι, Θ, 239. μεγακήτεϊ, Λ, 599, i. e. θαλασσίᾳ, et quæ innatat mari velut magna vel ingens quædam balæna. ὅτε κῦμα θοῇ ἐμπέσῃ νηῒ, O, 624—628, ubi periculum naufragii describitur. ἔμβαλον πῦρ, Π, 123. θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ ἐξαγάγοις μου Σκυρόθεν παῖδα, Τ, 331, ut mihi ex Scyro filium adducas navi. ἐν νηῒ ἐπὶ πόντον ἔρχεσθαι.

navi super mare ire, β, 263. κοίλῃ παρὰ νηῒ μελαίνῃ, γ, 365. ἐνέβη νηῒ Πύλονδε, conscendit navem ut in Pylum proficisceretur, δ, 656. πέμψουσι αὐτὸν ἐν νηῒ εἰς πατρίδα γαῖην, ε, 37. ὅστε ἅμα νηῒ πολυκληῗδι θαμίζων, ἀρχὸς ναυτάων, qui cum nave transtrata frequenter versatur, caput nautarum, θ, 161. et 445, ἰὼν (proficiscens) ἐν μελαίνῃ. σὺν ἐμῇ, ι, 173, quæ præpositio est eadem quæ ἐν et ἅμα. sic, κ, 332. et 502, εἰς Ἄϊδος δ' οὔπω τις ἀφίκετο νηῒ μελαίνῃ, quibus verbis ipse poëta innuit, se finxisse ista. cæterum etiam in mythis venerat eo Hercules et Theseus, sed non cum nave. ὁ Χάρων vero, ejusque cymba, post Homerum demum est conficta. deest ad hunc ablativum σὺν vel ἐν. sic, λ, 160, coll. 58. ἐν νηῒ, in navi est, μ, 320, coll. 110. et 411, πρυμνῇ ἐνὶ νηῒ, in puppi. et 415, ἐνέβαλε κεραυνόν. vide porro νηῒ, ο, 218, 415. π, 24. ρ, 42. σ, 83. υ, 382. φ, 307. ω, 151. νῆα νηησάσθω, i. e. σωρευσάτω, I, 137, ubi etymologia nominis est indicata, a νέω, f. νήσω, i. e. σωρεύω: διὰ τὸ, ἐν νηῒ σωρεύεσθαι τὰ ἀγώγιμα. sic et 279, νῆας νηήσασθαι. νῆα θοὴν (celerem) ἰθύνει (ὁ κυβερνήτης μήτι) ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, Ψ, 317. νῆα ἐρέταις εἴκοσι, α, 280, ubi est navis εἰκόσορος, viginti remis instructa. et 303, ἐπὶ θοὴν κατελεύσομαι. ὅς σοι θοὴν στελέω, β, 287. 385, 387. et 389, νῆα θοὴν ἅλαδε εἴρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ ὅπλα ἐτίθει, ἅτε νῆες ἐΰσσελμοι φορέουσι. et 430, δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν, colligantes igitur armamenta navis, δ, 646, 731, 780—783, ubi navis armamenta et apparatus describuntur. ἴδοιτε, νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαύνειν, η, 109, in laudibus Phæacum. νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα, πρωτόπλοον, θ, 34—37. et 567, Φαιήκων εὐεργέα νῆα, ι, 279, 546. κ, 244, 403. λ, 70, 105, 455. μ, 82, 83, 185, 220, 218, 290. νῆα ἐπεσσεύοντο, pro, ἐπὶ νῆα ἐσεύοντο, ad navem festinabant, ν, 19. et 149, περικαλλέα. 168, 161, ποντοπόρος, ubi navis vertitur a Neptuno in lapidem. ξ, 332, 334, 339. ο, 33, 415, *reich beladen, (richly laden,)* χρηματιστικῶς ἔμφορτος. π, 325, 348, 357, 359. τ, 274, 289, 291. ψ, 234. νέα (accusativus a νεύς) μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων, ι, 283, ubi est initio versus pes anapæstus (ἀνάπαιστος) loco σπονδείου. νέες, B, 509, 516. ἀμφιέλισσαι, N, 174, et 681, Αἴαντος νέες. O, 549. ὅσα αὐτῷ νέες ἄχθος ἄειραν, γ, 312. η, 9. et 36, Φαιήκων νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα. μιλτοπάρῃοι, ι, 125, coll. 126, 127, 129. ionice est νῆες, ι, 64. τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες Φαιήκων, θ, 556—563, ubi Phæacum naves describuntur, ut mentibus præditæ: i. e. gubernatores et nautæ sunt peritissimi artis suæ. sic ἡ Ἀργὼ navis etiam fuit φωνήεσσα, quia carina ejus ex quercu Dodonæa facta; quod magis prodigiosum est recentioris ævi figmentum sine ulla ratione poëtica. nam recentiores finxere ut finxerint: Homerus cum summa ratione ubique fingit. sic de Phæacum navibus quasi ἐμψύχοις, ob nautarum peritiam et laborum patientiam, η, 319—328. τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι, B, 637, et conf. Ὀδυσσεύς, in R. εὔπρυμνοι, Δ, 247, 248. νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι, H, 467, coll. I, 71, 72. Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν, I, 306, coll. N, 453. νῆες εἴρυντο ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, Ξ, 30—36, ubi subductæ naves Græcæ ad Trojam describuntur. nam quia classis erat 1200 ferme navium, ad mare omnes subduci nequiverant: ergo priores paullo remotiores a mari, in campo stabant, sic ut proris versus littus spectarent, et ad puppes facta erat fossa cum muro; altera pars navium stabat in littore, proris versus mare versis: et inter hos duos ordines erant castra Græca et tabernacula, cum foris et altaribus. neque simplices erant isti ordines, sed duplicati vel triplicati; et viæ per eos ordines multæ, ad mare et in campum patebant. de illis prioribus, in campo stantibus, sermo est, si de oppugnatis ab Hectore navibus Græcorum narratur: sed de posterioribus, ad littus stantibus, dicitur l. c. quod procul a pugna illa (εἰλκυσμέναι ἦσαν) subductæ fuerint. coll. O, 653—658, 720. et νῆες Achillis describuntur Π, 168—172. et 276, ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. νῆες πολλαὶ, νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, β, 292, 293. οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, δ, 559. ρ, 145. ε, 16, 141. et confer ξ, 224, ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν, ubi vides, esse epitheton navium, remis instructarum. νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι εἴρυνται, ζ, 264, ubi de portu Phæacum ad alteram urbis partem (nam terrestri itinere jam tendebant eo) narratur: et ad ὁδὸν est ellipsis τοῦ, κατὰ, i. e. stant ordine, et faciunt quasi viam aliquam, conf. ἐρύω. et 271, νῆες ἐΐσαι, i. e. accurate ædificatæ, ne in altera parte haberent aliam aut ponderosiorem structuram. νῆες ἐΰζυγοι ὁπλίσσονται, ρ, 288, et quidem γαστρὸς ἕνεκα νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων, B, 464. Ἀχαιοὶ τεῖχος ἐτειχίσαντο νεῶν ὕπερ, H, 449, murum struxerunt pro navibus, ad defensionem navium. ἐπαΐσσοντα νεῶν εἶχον, irruentem contra naves, sustinebant eum, N, 687, potest tamen non solum ad participium, sed et ad verbum per ellipsin, pro ἐκ νεῶν εἶχον, pertinere, arcebant eum a navibus; sicut σπουδῇ, serio, acriter, gnaviter, pertinet ad participium et ad verbum. νεῶν ἐν ἀγῶνι, in navium conventu, i. e. in loco ubi naves multæ stant, O, 428. Π, 500. T, 42. μετὰ ἀγῶνα νεῶν, ad cœtum navium, i. e. in castra Græca, Υ, 33, i. e. ἄθροισιν. ἱστοὶ καὶ ἐρετμὰ νεῶν, ζ, 271. πίνακάς τε νεῶν, tabulas fractarum navium, μ, 67. ionice est, νηῶν εἶλαρ, H, 338, *eine bedeckung der schiffe, (the deck of vessels.)* et 437. νηῶν ἄκρα κόρυμβα, I, 241. θοάων ἔκτοθι, extra celeres naves, O, 391. νηῶν ἐν ἀγῶνι, Π, 239, i. e. ἐν ἀθροίσματι νηῶν, in loco ubi frequentes stant naves. ἐλθὼν ἐκ νηῶν, Σ, 279, profectus a navibus et e castris. εἶχον οἰήια νηῶν, T, 43, i. e. gubernatores erant. ἐν νηῶν ἀγύρει, Ω, 141, quod idem alibi dicit, ἐν ἀγῶνι. νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἵθ' ἁλὸς ἵπποι ἀνδράσι γίγνονται, περῶσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν, δ, 708, ubi quidem apta est comparatio navium cum

curru equis juncto, et deest ibi ὡς, quasi: sed considerandum tamen, an Penelope eam tali tempore apte proferat: nam in luctu tam gravi vix vacat verbis ludere καὶ ἀστεΐζεσθαι. nisi muliebris περιττολογία excuset hunc locum. λιμένες νηῶν ὄχοι, ε, 404. ὅπλα μελαινῶν, ζ, 268. εὐσέλμων ἐπὶ, θ, 500. νηῶν ἀγνυμενάων, navium fractarum, κ, 123. οὔ τις νηῶν πημάνθη, ξ, 255. νέεσσιν ἐν ποντοπόροισι, Γ, 46, 444, et id epitheton designat naves magnas, non vero navigia piscatoria aut fluvialia: simul et, non nunc primum factas, sed mare jam expertas. ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν, Τ, 135. Ο, 722. ἦρξα, imperium habui, ξ, 230. νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι, Λ, 22, ubi κατ' ἐξοχὴν simpliciter dicitur, i. e. plurimis. ἄξειν ἐν νήεσσι, Π, 832. ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι, apud naves, Ψ, 248. et 829, τὸν ἤγετο ἐν νήεσσι, eum advexerat navibus. ἔβημεν ἐν νήεσσι, abibamus navibus, γ, 131. ἦέ σε ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσε; λ, 398, i. e. an naufragium fecisti et sic periisti? sic et, οὐ, 405, in opposito ἐπὶ χέρσου, 400, 407. sic et ω, 109—111. νήεσσι ἡγήσασθαι, præesse, ξ, 238. ἐν κορωνίσιν εἰς Ἴλιον ᾤχετο, τ, 182. νηυσὶ παρὰ κορωνίσιν, Β, 392, i. e. in castris. et 454, ἐν νηυσὶ γλαφυραῖς. ἐν νηυσὶ νεέσθω, in navibus redeat domum, Γ, 159. σὺν κειναῖς νηυσὶν, cum navibus inanibus præda, Δ, 181. ἓξ οἴαις σὺν, tantummodo cum sex navibus, Hercules, Ε, 641. ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι γένωμαι, Θ, 180, quando accessero ad naves hostiliter. et 380, ἐπὶ νηυσὶ πεσών, apud naves occumbens mortem. δώδεκα πόλεις ἠλάπαξα σὺν νηυσὶ, vastavi classe, Ι, 328, in opposito ad πεζὸς, pedestri exercitu, 329. νηυσὶν ἐπὶ πρύμναις, Μ, 403. et 441, νηυσὶν ἐνίετε πῦρ, coll. Ο, 597, 598. Π, 113. ἐν νηυσὶ μελαίναις πεσεῖσθαι, apud naves nigras casuros esse, Ρ, 639. ἠλᾶτο ξὺν νηυσὶν, γ, 302. ἠγαγόμην ἐν, δ, 82. et 499, Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμη δολιχηρέτμοισι, una cum navibus periit. νηυσὶ θοῇσιν τοί γε πεποιθότες ὠκείῃσιν λαῖτμα μέγα ἐκπερόωσιν, η, 34, coll. 36. Φαιήκων ἀγορὴ παρὰ νηυσὶ τέτυκτο, erat eo in loco, ubi naves subductæ stabant, θ, 5, ὅπου αἱ νῆες ἵσταντο. et 247, νηυσὶν ἄριστοι. sic, παρὰ, ι, 86. σὲ ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν ἔλαβον, ο, 386, te hostes navibus captum abduxerunt. ἔβη κοίλαις ἐν νηυσὶ, i. e. ἐνέβη νηυσὶ, σ, 180. πολυκλήϊσι, φ, 19. ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες, pro ἐπιτιθέντες, ω, 418. νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυραῖς, Ω, 741, imponentur et avehentur. νέας ἁμὰς, i. e. ἡμετέρας, Ν, 96. et 101, ἐφ' (contra, adversus) ἡμετέρας ἰέναι νέας. εἴλκομεν εἰς ἅλα, γ, 153. et 162, ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας, avertentes in diversam regionem naves suas abierunt. et 299, νέας κυανοπρωρείους πέντε. στῆσα νέας εἰς ποταμοῦ, pro εἴσω, δ, 582. εἴσω εἶχον νέας, intus dirigebant, in portum, κ, 91. coll. 95, ἐγὼ ἔξω σχέθον, extra portum continebam navem. Ἀργείων τε νέας, κ, 15. οὐ τοί γε ἴσασι νέας φοινικοπαρῄους, οὐδ' εὐήρεα ἐρετμὰ, ἅτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται, λ, 123. ψ, 271, nam procul mari habitant, nec piscatoriam aut navicularium exercent. νῆας, Β, 168, 664, ἔπηξε. et 671, εἴσας. ἐπὶ, ad, Γ, 119. Η, 78, 84, 372, 381. ἔσχατοι νῆας ἐΐσας εἴρυσαν, ultimi, in extremo cornu castrorum, subduxerant naves, Θ, 225. εὐσέλμους ἅλαδε ἕλκειν, Ι, 679. et 361. ὄψεαι ἐπὶ Ἑλλήσποντον πλεούσας νῆας ἐμάς. et 358, νηήσας εὖ νῆας, onerans probe, ubi est etymologice. ἐπὶ νῆας εὐκλείας, ad naves gloriosas, Κ, 281. ἐξαλαπάξειν νῆας, Ν, 814, te perditurum esse naves nostras et castra. ἀνὰ γλαφυρὰς, ad, Ο, 488. et 566, φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ, i. e. armis suis. ἐπὶ, ad, Σ, 14, 280. ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας ἐΐσας ἐν πόντον βάλλουσι, δ, 358, pro, ἀποβάλλουσι, vel, ἀφ' οὗ, i. e. ὅθεν ἀποπλέουσι, unde naves emittunt in mare. et 426, ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθι ἕστασαν ἐν ψαμάθοισι, ἤϊα, ibam ad naves, ubi stabant in sicco. sic et 571, et 577—580, ubi navigationis apparatus. πλησάμενοι νῆας, ξ, 87, et 248, ἐννέα νῆας ἔστειλα, coll. 247, εὐστείλαντα νῆας. et 383, νῆας ἀκειόμενον (reficientem) ἅς οἱ ξυνέαξαν (quassaverant) ἄελλαι. ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυρὰς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαοὺς, ω, 427, *hat schiffe und mannschaften verlohren, (has destroyed the ships and their crews.)* ὁπότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί, i. e. ἀπὸ τῶν νηῶν, a navibus et e castris suis impetum caperent, Β, 794. sic, παρὰ ναῦφι, apud naves, Θ, 474, quod tamen et, a navibus, παρὰ τῶν νηῶν pro ἀπὸ, possit intelligi. ναῦφιν ἀμυνόμενοι, Ν, 700, ubi omissa est præpositio, περὶ νηῶν. ἐπεί κε ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐλάσῃσθα, si a navibus prœlium depulerit, hostes ex castris nostris expulerit, Π, 246. et 281, παρὰ ναῦφι, apud naves suas, in castris suis. sic Σ, 305. ξ, 498. ut ergo ubique sit pro νηῶν. constructio navis minoris describitur ε, 234—257.

ναυσικλειτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κλέω) navibus et navigandi peritia celeber. κούρη (filiæ) ναυσικλειτοῖο Δύμαντος, ζ, 22.

ναυσικλυτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κλέω) navigandi peritia clarus. ναῦς amat dativum pluralem νηυσί: sed in compositione redit τὸ α. Φαίηκες ναυσικλυτοὶ, η, 39. θ, 191. ν, 166. ο, 414. qui scribunt ναυσίκλυτοι, recte quoque scribunt: nam utroque modo accentuantur hæc.

ναύτης, ου. ὁ. (Νέω) nauta, *ein schiffmann, seemann, (a seaman, mariner.)* et per epenthesin τοῦ α, ὁ ναυάτης, ου. Eurip. Iphig. Taur. 1380. τρομέουσι δὲ ναῦται δειδιότες, τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, Ο, 627, non procul sunt a morte. et ὁ Ἀνάχαρσις, philosophus Scythicus, μετρεῖ id spatium paucis digitis, quot scilicet est crassities asserum navis. πῶς δέ σε ναῦται ἤγαγον εἰς Ἰθάκην, α, 171. ξ, 188. π, 57, 222. ναῦται ἀκήριοι, illæsi, μ, 98. εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται ὅρκῳ πιστωθῆναι, ο, 434, si vos nautæ volueritis mihi fidem dare jurejurando, πίστιν δοῦναι δι' ὅρκου, mihi fide digni fieri juramento intercedente. ἀρχὸς ναυτάων, pro ναυτῶν, θ, 162. et ionice ναυτέων, ι, 138. ἢ ναύτῃσι (ionice pro ναύταις) τέρας, signum, Δ, 76. θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν (cupientibus) ἔδωκε οὖρον, ventum secundum, Η, 4. ὡς ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείῃ καιομένοιο πυρὸς, Τ, 375—378, quando nautis ex ponto prospicientibus appareat procul splendor

ardentis ignis in monte aliquo accensi, quo signo noctu admonentur ubi sint, σέλας πυρσοῦ σωστικοῦ ναυσθλόω, f. ώσω. veho nave aliquem. ναυσθλώσων αὐτὸν εἰς πατρίδα, vecturus ego eum in patriam, Eurip. Supplices, 1037. proprie, dato naulo nautis, revehendum eum curabo. Vide sub ναῦς, ad initium.

ναυτιλία, ας. ἡ. (Νέω) navigatio, navigandi ars. περιγινόμεθα ἄλλων ναυτιλίῃ, superamus omnes re navali, θ, 253. cæterum laus hujus rei est ι, 125—130, omnes enim insulæ essent desertæ aut ab hominum societate avulsæ, absque illa si esset arte.

ναυτίλλομαι, (Νέω) navigo, navicularium exerceo. ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται (ionice pro ναυτίλληται) εἵνεκα πατρὸς, δ, 672, ut laboriose naviget propter patrem. Αἴγυπτόνδε μὲ θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, ξ, 246, ad Nilum volebam navigare.

νάω, f. νάσω, (Νέω) congrego, compleo. it. intransitive, compleo me, congregor, sum plenus. it. congrego in ædes, habitare facio. hinc est Germanorum, *nahe, (near,)* i. e. prope, ex propinquo, confertim: et verbum, *nahen, (to approach,)* appropinquare, accedere. de fluminibus ponitur νάειν, quando fontes ita compleverunt et roborarunt se, ut dense effluant. ἐκ δὲ κρήνη νάει, effluit rivus, ζ, 292. hinc sunt αἱ Νηΐδες, et ipse ὁ Νηρεὺς, qui ex νάειν et ῥέειν est compositus. sic νάων ποταμὸς fluvius plenis aquis fluens, Theocr. Id. 25, 9. ναῖον (pro ἔναιον) δ' ὀρῷ ἄγγεα, vasa completa erant sero, ι, 222, ubi notat πεπληρῶσθαι, ὡς καὶ ἔξω ῥέειν. hinc est τὸ νᾶμα, fluentum, et τὸ ναρὸν, et τὸ ἀέναον, quia νάω est et, ῥέω. ἐξ οὗ (ὠκεανοῦ) πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα νάουσι, Φ, 197, ex quo omnes fontes et putei effluunt. nam sic putatum est olim, ex mari, per meatus subterraneos, oriri fontes fluviorum et puteorum. αὐτῷ ἐκ Ἄργεϊ νάσσα (pro ἔνασα) πόλιν, δ, 174, habitare fecissem eum in urbe Peloponnesi, habitandam et implendam ei fecissem urbem. Sigma duplicatum est ob metrum vel ex dialecto. πατὴρ ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη, pro ἐνάσθη, Ξ, 119, habitare factus est. et pertinet hæc forma inter eas, in quibus Sigma passivis præteritis perfectis et aoristis additur ex solo usu et extra ordinem. νάσασθαι est οἰκῆσαι, habitare: et ὁ ναίτης, ου, est ὁ ἐγκάτοικος. hinc deinde est ναίω, ut a κλάω est κλαίω. ἀμφορῆς attice pro ἀμφορεῦς, (ab ὁ ἀμφορεὺς) ἄλλως νενασμένοι, Aristoph. Nub. 1205, amphoræ alia re (non vero vino bono) expletæ: quod dicitur de hominibus nauci, proverbialiter. καταναίομαι est κατοικέω: unde est perf. pass. καταννένασθε, habitatis, et per sync. κατένασθε, Aristoph. Vesp. 660. quod et simpliciter esse potest, congregati estis.

νὴ, vide sub νέποδες, νὴ, et μά.

νείαιρα, et ionice νείαιρα, ας. ἡ. (Νέω) est epitheton imi ventris, ἡ ἐσχάτη, et quasi τὸ νέατον, i. e. ἔσχατον, μέρος τῆς κοιλίας. sic et apud mulieres ἡ ὑστέρα, uterus, ab ὕστερος, ultimus. νειαίρῃ ἐν γαστρὶ, E, 539, 616. P, 519. νείαιραν κατὰ γαστέρα, Π, 465, i. e. τὴν ἐσχάτην κατὰ βάθος. post factum est nomen proprium, ἡ Νέαιρα, quasi νεαρὰ, *die junge, frische, (the young, fresh.)*

νεανίας, ου. ὁ. (Νέω) adolescens. νεηνίῃ (ionice) ἀνδρὶ ἐοικὼς, κ, 278. ἄνδρες κοιμήσαντο (cubabant) νεηνίαι, ξ, 524. γαμβρῷ, donabit juveni genero, Ol. 7, 5. τέκτονες κώμων νεανίαι, Ne. 3, 8, artifices hymnorum juvenes. Vide sub νέος, ad finem, παῖς prope finem, et Ἐνιῆνες in R.

νεᾶνις et ionice νεῆνις, ιδος. ἡ. (Νέω) adolescens virgo. ἀμφίπολοι χρύσειαι, ζωαῖσι νεήνισιν εἰοικυῖαι, vivis virginibus similes, Σ, 418. παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ, η, 20, nam principales virgines solebant aquam petere ex suburbanis fontibus. Vide sub νέος, ad finem, et Ἐνιῆνες in R.

νεαρὸς, ὰ, ὸν, (Νέω) novitius, tenellus. ὡς παῖδες νεαροὶ, ut pueri teneri, B, 289.

νέαται, pro νεναίαται, i. e. νέναιντοι, vide sub ναίω ad finem; et sub νείατος.

νεβρὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Βοῦς) et fœmininum prævalet ionice et attice. notat τὰ νεογνὰ τῆς ἐλάφου, hinnulus, *ein junger hirsch, (a fawn.)* est vox a νέον, recens, et ἡ βορὰ, composita, νέον εἰς βορὰν ἰὼν, ὁ νεωστὶ βορὰν δεχόμενος. et ætates sic differunt: ἐλάφων τὰ μὲν νέα, νεβροί: αἱ δὲ ἀρτίως ἐκ νεβρῶν ἐπὶ ἐλάφους μεταβάλλουσαι, κεμάδες: τὰ δὲ τέλεια, οὐκ ἄλλο τί ἢ ἔλαφοι. τί οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἠΰτε νεβροὶ, Δ, 243, seqq. ubi pavor τῶν νεβρῶν describitur, et Agamemnon sic increpat ignavos suos. αἰετὸς, νεβρὸν ἔχων ὀνύχεσσι, Θ, 248, et 249, παρὰ βωμῷ Διὸς κάββαλε νεβρὸν, ubi augurium narratur, et per νεβρὸν servatum figurantur Græci servandi. κύων ὡς, ὅστε νεβρῷ βλημένῳ ἐπαΐξῃ, O, 579, qui irruit in hinnuleum jam a venatore ictum. τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἠΰτε νεβροὺς, Φ, 29. πεφυζότες (fugientes trepidi) ἠΰτε νεβροὶ, X, 1. et 189, sqq. ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται, ὄρσας ἐξ εὐνῆς, ubi talis venatio uberius pingitur. ὁ πότε ἐν ξυλόχῳ (in silva) ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος νεβροὺς κοιμήσασα, δ, 336, ubi ξύλοχος λέοντος est, cubile leonis in densa sylva. sic et ρ, 127. ὁ μὲν (κύων) λάε νεβρὸν ἀπάγχων, τ, 230, spectabat hinnuleum, suffocare conans eum. Xenoph. Cyn. 9. 1. seqq. Vide sub πόρτις.

νεηγενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) recens natus, νεογνὸς, νεογιλὸς, in qua voce τὸ ν mutatum in λ. ἔλαφος, νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς, cerva, hinnulos collocans recens natos lactentes, δ, 336. ρ, 127.

νεήκης, εος. ὁ ἡ. (Κῶ) recens acutus, *neugeschliffen, (new-ground.)* a νέος vel νέον, recens, modo, νεωστὶ ἠκονημένον, ἔχον νέαν ἀκήν. πελέκεσσι (securibus) νεήκεσι, N, 391. Π, 484.

νέηλυς, υδος. ὁ ἡ. (Ἔω) qui recens advenit, *neu angekommen, (just arrived.)* a νέον, modo, et ἐλεύθω. νεήλυδες ἵπποι, K, 434,558: et hi, ig-

nari rerum, magis opportuni insidiis, simul fessi ab itinere: et eos, ut tales, nondum ibi vidisti.

νεῖαι, pro νέεσαι, vide sub Νέομαι prope medium.

νείατος, *άτη, ατον*. (Νέω) novissimus, ultimus. est Ionicum, a νέος, unde νεῖος, et ejus superlativus νειότατος, per syncopen νείατος. idem dicitur et νέατος. opponitur τῷ ὑπάτῳ, supremo, primo. apud Musicos est ἡ ὑπάτη καὶ νεάτη, et per crasin νήτη, sc. χορδὴ, chorda suprema et acutissima, et postrema seu infima. ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, i. e. ἔσχατον, B, 824, ad infimum pedem montis. παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα, ad mentum, quæ est infima pars faciei, E, 293. et 857, νείατον ἐς κενεῶνα, imum in ventrem. sic Λ, 381. Π, 821. βάλε νείατον ὦμον, O, 341. sic, παρὰ, P, 310, ad extremam partem humeri. ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων, sc. ὁ πέπλος ἐκεῖνος, jacebat ultimus, i. e. ἔσχατος καὶ ἰδιάζων, ὡς ἔκκριτος, Z, 295. ο, 108. νείατα πείρατα γαίης καὶ πόντου, ultimi fines terræ et maris, Θ, 478, ἔνθα ἡ ἀπείρων γῆ τελειοῦται: nam sunt et alia πέρατα, e. c. ὁδοῦ, sed hæc sunt τὰ τῆς γῆς extrema. νείατον ἀστράγαλον, Ξ, 466, extremam vertebram dorsi, ubi collo cohæret. παρὰ νείατον ὄρχον, ad postremum ordinem, η, 127, in horto. πόλις, νεάτη Πύλου, Λ, 711, urbs extrema et ultima in regione Pyli. sic, πόλεις, νέαται Πύλου, ἐγγὺς ἁλὸς, I, 153, ubi notantur urbes extremæ in ditione Agamemnonis, et confines Pylo, ὁμοροῦσαι τῇ Πύλῳ, *die am ende des Pylischen fürstenthumes am meere onweit liegen, (situated on the border of the kingdom of Pylos, near the sea.)* sic et 295. quomodo alii hunc locum explicent, vide sub ναίω, et cave auscultes. νείατος et νέατος possunt et concipi orta simpliciter ex νεῖος vel νέος, sicut a τρίτος fit τρίτατος: præstat tamen superlativus Ionicus.

νεικείω, (Εἴκω) certo. objurgo, castigo, idem quod νεικέω. q. v. νείκειον (ἐνείκειον) δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, reprehendebant, accusabant, vituperabant, increpabant, χ, 26. τὼ (τοὺς) γὰρ νεικείεσκε, ionice pro ἐνείκειε, B, 221, hos enim vituperabat studiose. τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν, ἐπέεσσιν, Δ, 241, ignavos in prœlio. καί τέ με νεικείεσκον, T, 86, et sæpe me reprehendebant, inquit Agamemnon de suis. licebat ergo tum nonnunquam reges accusare verbis coram; iisque id molestum non erat. ex quo apparet, quid sit νεικεῖν per se: per addita demum fit durior vox, e. c. νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, B, 277, *die fürsten mit vorwürfen zu tadeln, (to censure the princes.)* ὁπόταν ἰσόμορον νεικείειν ἐθέλησι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, O, 210. υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα νεικείων, Ω, 249, rex Priamus; quo participio determinatur τὸ ὁμοκλᾷν. est ergo idem h. l. quod ἐνίπτειν. νεικείων Ἀγαμέμνονα, B, 243, et quidem Θερσίτης. τὸν καὶ νεικείων προσέφη, Ψ, 438, reprehendens. καί μιν νεικείων προσηύδα, σ, 9, increpans, jurgans. ὄφρα μὴ αὖτε νεικείῃσι πάτηρ, ne deinde objurget te et reprehendat pater, A, 579. οὔτε σὲ νεικείω περιώσιον, οὔτε κελεύω, Δ, 359, neque reprehendo te temere neque hortor. δείδια μή μοι ὀπίσω νεικείῃ, ne me deinde objurget, ρ, 189, eo sensu quo Marci xvi, 14, ὠνείδισε. hinc et τὸ νεῖκος, certamen, etiam bellicum.

νεικέω, f. έσω. (Εἴκω) certo. objurgo, castigo. ἡ δὲ καὶ αὔτως αἰεί με νεικεῖ, A, 521, semper mecum temere litigat, inquit Jupiter de Junone. τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, quid necesse est nos jurgiis et contentionibus certare inter nos, Υ, 252. et 254, ὥστε γυναῖκες, αἵτε νεικεῦσι (ionice pro νεικοῦσι) ἀλλήλῃσι (ἀλλήλαις) μέσην ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι, contendunt jurgiis. Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ, B, 224, eum increpabat sermone. et 221, τὼ (dualis accusat.) νεικείεσκε, ionice pro ἐνείκεε, cum his contendebat probris, coll. 222, λέγεν αὐτῷ ὀνείδεα, quod idem est. ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν ἐνείκεον, M, 268, alium blandis (sc. verbis cohortabantur, nam tale verbum est subintelligendum, e. c. ὤτρυνον, ἐκέλευον, aut simile) alium duris verbis castigabant. nam non semper unum verbum ad duo commata litteraliter pertinet, ex usu veterum. regit ergo hoc verbum et dativum et accusativum personæ quæ castigatur severius. δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς ἀνδρὸς ἀποφθιμένου, Σ, 498, contendebant coram judicio. φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον νεικέσω, K, 115, objurgabo carum quantumvis et venerandum mihi eum, *will dem mir sonst so lieben und werthen, doch einen verweiss mit worten geben, (will reprove him though so dear to me.)* ab hoc futuro in έσω (quod alii et in ήσω faciunt) est ὁ νεικεστὴρ, objurgator, exprobrator. μή μοι τοὔνεκα ἀμύμονα νείκεε κούρην, η, 303, ne mihi, hujus rei causa, innocentem objurga puellam, *tadle sie mir deshalb nicht, (chide her not on that account.)* ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, Γ, 59, quandoquidem me moderate et jure objurgasti, neque supra modum. sic et Z, 333. et præcedit utroque loco: τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν (ἐνείκεσεν,) ἰδὼν, αἰσχροῖς ἐπέεσσιν, verbis pudorem injicientibus, Γ, 38. Z, 325, *mit schaamroth-machenden worten, mit beschämenden, (with words calculated to make him blush for shame.)* τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν ἄναξ, Δ, 336, ex quo loco maxime apparet, etiam mitissimo sensu poni hoc νεικεῖν, castigare. et 368, καὶ τὸν μὲν νείκεσσεν, ἰδὼν, κρείων Ἀγαμέμνων. μάλα νείκεσεν Ἕκτορα, E, 471, valde castigabat, lenissime tamen et justissime. ὡς νείκεσσ' ὁ γέρων, Νέστωρ, H, 161, hortando et castigando. ὄτρυνέ τε νείκεσέ τ' ἄντην, K, 158, excitabat et castigabat adstans. τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, Φ, 470, increpabat molliter, Diana Apollinem: *machte ihm vorwürfe, (reproved him.)* et 480, χολωσαμένη Διὸς ἄκοιτις νείκεσεν Ἰοχέαιραν (Dianam) ὀνειδείοις ἐπέεσσι, i. e. ὠνείδισε: sed totum hunc versum deleri jubet Eustathius, statuens elegantem ellipsin τοῦ, ἔφη, post 479; quod sane Homero est dignius: nam imitatur hæc ellipsis festinationem iratæ. imo ἀπὸ κοινοῦ ex 478 potest re-

peti προσέφη. talis ellipsis est et post 487, 488; ibi enim, loco ἀποδόσεως, sequitur ipsum factum, ut arripiat eam. ὃς (Πάρις)) νείκεσσε θεὰς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο, Ω, 29, i. e. κατεδίκασε φιλονεικῶς καὶ ὀνειδιστικῶς: qui reprehendit deas, cum ad ejus stabulum pastorale venissent. νείκεσε δ' ἄντην, vituperabat coram stans, Θ, 158. et 239, εἰ αὐτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστὰς νείκεσε. τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν, ἔπος τ' ἔφατο, ἔκ τ' ὀνόμαζεν ἔκπαγλον καὶ ἀεικὲς, ρ, 215, Melanthius, verbis increpavit. et 239, τὸν δὲ συβώτης νείκεσ' ἄντα ἰδὼν, reprehendit intuitus: ex quo patet quid sit ἄντην. et 374, Ἀντίνοος δ' ἔπεσιν νείκεσσε συβώτην. Ἀθηναίη νείκεσσεν Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, reprehendit, vituperavit, χ, 225, i. e. ipse se. οὐκ ἄν τίς σε νεικέοι, nemo te vituperare possit, τ, 108, φιλονείκως μέμφοιτο, *tadelsuchtig tadeln mag, (let those who love to censure, censure;)* ἀλλὰ δηλαδὴ ἐν πολλῷ ἐπαίνῳ θείη. μήτε με μάλα αἴνεε μήτε τι νείκει, K, 249, neque me nimis lauda neque vitupera: neutrum necesse est apud scientes omnem rem. Νέστωρ καὶ ἐγὼ νεικέσκομεν (ionice pro ἐνεικέομεν) οἴω, nos duo soli contendebamus cum eo de principatu in hac re, λ, 511.

νεῖκος, εος. τό. (Εἴκω) contentio, certamen, status quando quis non cedit aliis. *der streit, (a dispute.)* est ab εἴκω, cedo, et particula negativa νη, conflatum nomen, non cedens lis. nam notat et pugnam hostilem. deinde est et, criminatio, accusatio. ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη, A, 720, ubi narrat Nestor sua fortia facta cum juvenis esset, quod pedes inter equites suos una pugnaverit; quandoquidem sic (me) ducebat (ad) pugnam Minerva, i. e. ipsa mea voluntas. et 736, Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος, committebatur certamen. et 670, Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη, certamen oriebatur. νεῖκος ὀρεῖται φυλόπιδος, certamen concitabitur pugnæ, Y, 140. ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε (ἐν) μέσσῳ pro μέσῳ, Δ, 444, quæ (Ἔρις, dea) eis etiam tunc in medio injecit certamen par, i. e. pugnam. et his locis est vox bellica. μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται, Δ, 37, ubi νεῖκος est subjectum, et ἔρισμα prædicatum; ne hæc contentio postea inter nos fiat magna lis, *damit dieser streit zwischen mir und dir künftig nicht zu einem grossen zanke und unwillen unter uns auschlage, (that this misunderstanding between us may not hereafter grow into a mortal feud.)* nam νεῖκος proprie est, quando partes in sententiis diversis sunt pertinaces, nec alter alteri vult concedere. h. l. ergo de controversia verbali. Αἶαν, νεῖκει ἄριστε, Ψ, 483, rixa fortissime, ubi notatur ἡ ἁπλῶς φιλονεικία. λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι, ἔνθα δὲ νεῖκος ὠρώρει, disceptatio judicialis, Σ, 497. ἐξ ἧς (Ἥρης) ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται, Φ, 553, a qua immortalibus lis et contentio immissa est. ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυϊ, de cadavere Hectoris, Ω, 107, controversia. νείκει ὀνειδίζων, H, 95, in oratione contentiosa probra jaciens: ubi est accusatio vehementior, *ein verweiss, (a remonstrance.)* expostulatio. εἰ δέ σφι καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν, M, 348, si vero illis et ibi labor et contentio est, *wenn die dort auch genug zu thun haben, (though they have enough to do there,)* et sermo est de pugna. et 361, εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν. ὁππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο, contentio pugnæ, N, 271. et 333, τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος, horum contentio par stabat, i. e. pugnabant. et 122, δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν, sic et O, 400. τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν, Γ, 87, cujus causa contentio orta est et bellum, *der streit, (the quarrel.)* sic H, 374, 388. ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη, P, 544, excitabat contentionem, et stare faciebat eam. et 384, ἔριδος μέγα νεῖκος, i. e. pugnam. νεῖκος ἀπωσαμένους, M, 276, repellentes nos pugnam. ἥτ' ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ, quæ fuerat certaminis initium ἡ Ἑλένη, X, 116. ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, sc. Ζεὺς, B, 376, inquit Agamemnon, culpam in fatum rejiciens, quod cum Achille in contentiones et rixas inciderit, quibus nihil efficiatur, quæ faciant ut nihil promoveatur. ἄκριτα νείκεα λύσω, Ξ, 205, jurgia solvam (inter Oceanum et Tethyn) a nemine alio dijudicanda aut dirimenda, ἐφ' οἷς οὐχ εὕρηται κριτής. sic et 304. ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, Y, 251, sed quid rixis et jurgiis nobis opus est altercari inter nos. φεύγων νείκεα πατρὸς, I, 448, fugiens jurgia et accusationes et increpationes patris, *die verweise, das schelten, (reproofs, invectives.)* quibus quatuor locis de contentione verbali. sic et Θ, 75, νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Ἀχιλλῆος, ὡς δηρίσαντο ἐπέεσσιν, ut certarunt verbis inter se. ἀνδράσι νείκεα λύει, viris lites solvit, regina Phæacum, η, 74, ne contendant inter se diutius. κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων, μ, 440, ubi sermo de judice. καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται, etiam si magna, i. e. bellica, contentio oriatur, π, 98, i. e. καὶ εἰ μεγάλη μάχη ἐγείρεται. sic et 116. ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοιίου πολέμοιο, σ, 263, creverunt magnam contentionem congredientis pugnæ. ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται, υ, 267, ne rixa et jurgium oriatur. ἐξ οὗ Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη, φ, 303, contentio pugnæ. ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοιίου πολέμοιο, ω, 542, cessare fac, cohibe, contentionem commissæ pugnæ. notat ergo νεῖκος omnem concertationem pertinacem, seu verbis seu manibus. et neutrum, τὸ νεῖκος, est ex antiquo usu: recentiores magis amarunt fœmininum ἡ νείκη. sic ex τὸ βλάβος, δίψος, κνίσσος, σκάφος, νάπος, νῖκος, πάθος, factum est ἡ βλάβη, δίψα, κνίσσα, σκάφη, νάπη, νίκη.

νεῖμα, pro ἔνειμα, vide sub ΝΕ'ΜΩ prope initium.

νειόθεν, (Νέω) adverb. ex infimo, ex imo, ex intimo. est per syncopen pro νειατόθεν, a νέατος. νειόθεν ἐκ κραδίης ἀνεστενάχιζε, K, 10,

sc. rex. nam in corde, secundum priscos, residet τὸ ἡγεμονικὸν, et gaudium vel tristitia ibi habent initia sua.

νειόθι, (Νέω) adverb. in imo. per syncopen pro νειατόθι, a νείατος. νειόθι λίμνης, Φ, 317.

νειὸς, οῦ. ἡ. (Νέω) novale, *braake, (land fresh broken up.)* ager recens factus vel faciendus, *dreesch, (fallow.)* est a νέος, ionice νεῖος, novus, et a νεάω, f. άσω, innovo, renovo; et notat τὴν ἢ ὀφείλουσαν ἢ δυναμένην σχίζεσθαι εἰς βάθος γῆν. νειοῖο βαθείης, K, 353. ἐν νειῷ βόε, N, 703, ubi est ἡ ἄρτι νεαζομένη γῆ, ἡ ἀνανεουμένη. νειὸν μαλακὴν, τρίπολον, Σ, 541, i. e. ἡ τρίτον ἐστραμμένη, et hinc μαλακὴ, *dreymal gepflüget, und daher mürbe, (thrice ploughed and thence soft:)* nam πολεῖν est ἀναστρέφειν. et 547, νειοῖο βαθείης τέλσος ἱκέσθαι, ad novalis alti i. e. magni, terminum venire. Ἰασίωνι Δημήτηρ, ᾧ θυμῷ εἴξασα, ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, in novali jam tertiato, ε, 127, conf. Ἰασίων, in R. ὅσον ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιονοῖϊν, Θ, 124, et in νειῷ dicuntur muli meliores esse bubus. ἀνὰ νειὸν βόε, ν, 32. sic Sophocles, ἀνανεώσασθαι λόγους, i. e. ἀνακινῆσαι, ἀναπολῆσαι. Vide sub βαθύς.

νεῖος, α, ον, vide supra, et νέος.

νείσσομαι, f. νείσομαι. (Ἔω) est idem quod νέομαι, eo, proficiscor, vado; factumque ex εἴω, f. εἴσω, cum præpos. ἐν per aphæresin, ut ex futuro medii fiat novum verbum, ex more Ionico. possis et dicere, ex νέω fieri νείω, ut a κίω fit κείω, a χίω χείω, i. e. χωρέω, capio, unde est ἡ χειὰ, lustrum, latibulum: et ab ejus futuro, νείσω, esse novum verbum, duplicato Sigma. quanquam alii et præsens scribant per unum Sigma; dicantque, præsens id poni in significatu futuri. possis ergo quam simplicissime dicere, præsens esse νείομαι, pro νέομαι, f. νείσομαι. οἴκαδε νεισόμενον, revertentem domum, δ, 701. ε, 19. eum qui redire velit. σοῦ νεισσομένου, te vadente, Theocr. Id. 7, 25.

νείφω, f. 2. νιφῶ, aor. 2. ἔνιφον, perf. m. νένοιφα, ut a λείπω λέλοιπα, a λείβω λέλοιβα, a πείθω πέποιθα, etc. (Φάω) ningo, *ich schneie, (I snow.)* est a νέφω, obscuro; cujus perf. m. est νένοφα, apud Aristophanem, ut a λέγω est λέλογα. notat et, βρέχω, humefacio, compluo. ἤματι χειμερίῳ, ὅτε ὤρετο Ζεὺς νιφέμεν (pro νιφεῖν) ἀνθρώποισι, M, 280, coll. 278, die hiberno, quando ordiri solet aër ningere hominibus.

νεκὰς, άδος. ἡ. (Κῶ) strages mortuorum, acervus cæsorum, τάξις τῶν νεκρῶν. ἐν αἰναῖς νεκάδεσσιν, E, 886.

νεκρὸς, ὰ, όν. (Κῶ) mortuus. conf. ἀκήριος in fine. est ergo per syncopen pro, νηκήριος, qui vita caret, *ohne leben, entseelet, (without life, dead.)* vocatur mortuus apte, κωφὴ γαῖα, quas duas voces confer. cæterum Aristophanes, Ran. 423, chorum beatorum apud inferos inducit, qui *vivos in terra homines* vocat τοὺς ἄνω νεκρούς. νυνὶ δὲ κεῖνος δημαγωγεῖ ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖς, rem publicam administrat inter mortuos superne. et id ob miserias vitæ, et stoliditatem viventium. conf. Luc. ix, 60. οἱ ἐπὶ νεκροῖς πενθοῦντες (?) sumebant atratam vestem; quod imitatur Thetis, ob filium proxime moriturum, Ω, 93, s. funere militari efferebatur mortuus illustris vir, non feretro aliquo, sed manibus virorum: hinc Achilles tenet caput Patrocli, cum ita efferretur a sociis, ut pedes præcederent, Ψ, 136. custoditur a putredine, partim in umbra positus, partim inunctus quibusdam oleis: quorum utrumque figuratur per Thetin, quæ amat umbras frigidas et est humida, T, 37—39, coll. 28, seqq. corpus mortuum viri illustris quomodo procuratum sit, describitur, ω, 43—94. anima non poterat recipi inter cœtum aliarum animarum, nisi præcesserit ταφὴ σώματος legitima, Ψ, 71—74. post ταφὴν autem anima non amplius vagatur, nec apparet vivis. conf. πρόθυρον. sæpe ὁ νεκρὸς simpliciter est, corpus mortuum, *die leiche, der leichnam, (a corpse:)* potest id et τὸ νεκρὸν, sc. σῶμα, dici. ἐν πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν (τὸν τοῦ Ἕκτορος) ἔθεσαν, Ω, 787, circa quem locum funus illustre describitur. ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγέθοιντο νεκροὶ, Ψ, 197. ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, ἔλειπε δὲ νεκρὸν, P, 108. et 13, χάζεο (cede retro) λεῖπε δὲ νεκρὸν, corpus mortuum relinque hic, *lass den körper liegen, (let the body lie.)* νεκρὸν ἐρύειν, corpus mortuum ad se trahere, Δ, 467, 492, 493, 506, νεκρούς. E, 298, 573. P, 235, 713. nam studebant potiri corpore occisi a se illustris hostis; sui autem tale corpus defendebant. ἐκ νεκροῦ (e corpore mortuo hostis) ἐσπάσατο ἔγχος, E, 621. νεκροῦ χωρήσουσι, Π, 629. περὶ νεκροῦ δηριάασθαι, P, 734. νεκροῖο ἄποινα, redemtionem corporis mortui, quo hostis potitus erat, Ω, 137. et 139, τῇδ' εἴη ὃς ἄποινα φέροι καὶ νεκρὸν ἄγοιτο. et 655, ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται. πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ κάππεσεν, Π, 579. P, 300. νεκρὸν ἀείραντες φέρετε ἐκ πόνου, P, 718. et 722, νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο ὕψι μάλα μεγάλως, coll. 724, 735. ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν, indignis modis tractent corpus mortuum, Π, 545. et 641, περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, pugnabant conferti. sic et 644. εἴ πως ἐρυσαίμεθα νεκρὸν, P, 104. μὴ μυῖαι (muscæ) ἀεικίσσωσι νεκρὸν, T, 26. νεκρὸν Ἀχαιοῖς δώσω πάλιν, reddam iis tuum corpus, X, 259. τρὶς περὶ νεκρὸν ἤλασαν ἵππους, Ψ, 13. et 51, ὡς ἐπιεικὲς νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον, ut solemne est ut mortuus accipiat et sic abeat sub Tartara. et 165, ἐν πυρῇ ὑπάτῃ ἔθεσαν, circa quem locum quoque est funus illustre Patrocli. νεκρὸν ἄγοι αὖτις προτὶ ἄστυ, Ω, 151, 180. ἔπιπτον νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ Δαναῶν, P, 362. χάσσατο (cedebat) ὀπίσω νεκρῶν (ἀπὸ) ἀμφοτέρων, N, 194. νεκροὺς τεθνειῶτας, corpora mortuorum, Z, 71. ἐπενήνεον πυρκαϊῆς, H, 428, 431. et 332, κυκλήσομεν, convehemus plaustris. et 377, κήομεν, comburemus. εἰρύσαντο δὲ νεκροὺς, P, 317, trahebant ad se. νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον (ad se trahere studebant) κατατεθνειῶτας, Σ, 540. ὦσε δὲ νεκροὺς, ὁ ποταμὸς, propulit, Φ, 235. et 343, ἔκαιε. et 348, κατέκηεν. νεκρὸν Ἐλ-

πήνορα τεθνειῶτα, μ, 10. et 13, ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ, τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπερύσαντες στήλην. etiam νεκροὶ placantur muneribus, non solum dii, κ, 518—523. et 526, κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν. sic et λ, 34, s. ubi ista supplicatio mortuis facta fiebat in honorem dominorum illius regui emortualis, Plutonis et Proserpinæ: nam ipsi mortui nihil sentiunt, nisi biberint sanguinem, i. e. nisi redeant in vitam, quæ est in sanguine. ἄϊδόσδε κατελθεῖν, ἔνθα νεκροὶ ἀφραδέες ναίουσι, λ, 474, s. ubi conf. Ecclesiastem, c. ix, versu 10. τὰ κενέβρεια, ων, sunt carnes ex mortuo cadavere, *aas, (carrion,)* Aristoph. Aves, 538, et est factum nomen per transpositionem literarum, quasi νεκρέβια vel νεκριμαῖα. Vide sub ἐρύω, ad initium.

νέκταρ, αρος. τό. (Κάρα) potus deorum, Nectar. τ est littera interserta: ergo est cum μάκαρ ejusdem originis, sc. ex particula inseparabili negante νὴ, cujus longa vocalis est correpta; et ἡ κὴρ, mors, adversitas fati: ut notet potum immortalitatis et supremæ felicitatis. quod sit ποτὸν θεῖον, obtinuit ex Homero apud plures: recentiorum tamen quidam ex eo fecere ξηρὰν θείην τροφήν. Sappho, Alcman, aliique recentiores, dixere, θεοὺς ἐσθίειν νέκταρ, καὶ πίνειν ἀμβροσίην. cum utrumque nomen ab immortalitate sit appellatum; rei ipsi perinde est, utrum dicas. nam utrumque innuit, frui deos suavissime immortalitate sua, eamque esse invariabilem. circa Olympum Lydium fiebat ex vino et κηρίοις μιλισσίοις admixtis potus, quem quoque vocabant νέκταρ. etiam ἄνθη quædam εὐώδη sic vocabantur. Πατρόκλῳ (mortuo) νέκταρ ἐρυθρὸν ἔσταξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη, Τ, 38, ubi sermo est de Thetide, curante corpus occisi Patrocli, ne cito contabesceret. describitur ergo ibi nectar ὡς οἰνῶδες τὴν χρόαν, colore vini rubri simile; ἵνα καὶ οἰνοχοεῖσθαι λέγοιτο πιθανῶς. sic de Calypso, Mercurium accipiente, ε, 93. ἐκέρασσε (infudit in poculum) νέκταρ ἐρυθρόν. et 199, de eadem, τῇ δὲ παρέθηκαν δμωαὶ ἀμβροσίην καὶ νέκταρ. ἀλλὰ τόδε νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥὼξ, ι, 359, inquit Polyphemus de vino generosissimo et suavissimo, cujus sapor et odor omnibus sibi notis vinis præstabat: at hoc est nectaris descendentia. Ἥβη νέκταρ ἐφνοχόει, Δ, 3, diis reliquis.

νεκτάρεος, έα, εον. (Κάρα) pro νεκτάρειος, præstantissimus, divinus, θεῖος. Iota abjicitur, et ob metrum, et ionice. νεκταρέου ἑανοῦ, Γ, 385, i. e. θείου: fortasse et εὐώδους, nam nectar est valde suaveolens et fragrans. νεκταρέῳ χιτῶνι, Σ, 25. sic alibi, præstantes et tenues tunicæ vocantur ἄμβροτα εἵματα. sic et de aliis rebus præstantibus; e. c. λόγος ἀμβρόσιος. Vide sub ἑανός.

νεκυια, ἡ, vide sub νέκυς, ad finem.

νέκυς, υος. ὁ. (Κῶ) mortuus. idem qui ὁ νεκρός. facta etiam inde vox, abjecto ρ, et æolice mutato ο in υ, retractoque accentu. τὸν δὲ νέκυν ἀποδώσω, mortuum corpus reddam, Η, 84, coll. 79, ubi idem dicitur σῶμα. νέκυν ἐρύοντο, ad se trahere conabantur, Ρ, 277, sc. τὸν τοῦ Πατρόκλου. νέκυς ᾐσχυμμένος, Σ, 180, fœde tractatum corpus mortuum. κεῖται νέκυς ἄκλαυστος ἄθαπτος, Πάτροκλος, Χ, 386. οἷς μάλιστα κήδεός ἐστι νέκυς, quibus maxime ad sepeliendum curandus est mortuus, quos proxime contingit necessitudine, Ψ, 160. et 168, δημὸν (adipem) ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν, ut facilius arderet in rogo. et 190, χῶρον, ὅσον ἐπεῖχε νέκυς ὁ τοῦ Ἕκτορος, locum omnem ubi jacebat corpus. ἐκ νέκυος ἐσπάσατο ἔγχος, Ν, 509. στὰς πρόσθεν νέκυος, quod alibi dixit περιβὰς, Π, 321, consistens ante eum, defensurus. et 577, ἀπτόμενον νέκυος, capere et trahere volentem. νέκυος ἀμφιμάχονται γυμνοῦ, pugnant de corpore armis spoliato, non vero vestibus, Σ, 20, sc. Ἀχαιοὶ καὶ Τρῶες. et 173, ἀμυνόμενοι νέκυος περὶ τεθνειῶτος, pugnantes pro corpore mortuo, et defendentes id. κήδονται θεοὶ καίπερ νέκυος ἐόντος, Ω, 423, curam ejus, etsi mortui jam, tamen habent. ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχωμαι, pro mortuo pugnem, Π, 526. et 565, Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ συνέβαλον (irruerant in se invicem) ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχεσθαι. Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυϊ, de mortuo corpore Hectoris, Ω, 108. νέκυν ἑτέρωσε ἐρύοντα, corpus mortuum in adversam partem trahere volentem, Δ, 492. αἴκε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν γυμνὸν, si mortuum saltem Achilli ferre possimus armis spoliatum, Ρ, 121. et 127, νέκυν κυσὶ δοίη, et 724, ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς. et 735, ἔφερον ἐκ πολέμοιο, auferebant corpus e pugna. sic et 746. γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοὺς, fieri non potest, ut Achæi lugeant mortuum ventriculo, i. e. abstinendo a cibis, Τ, 225. μυρομένοις ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινὸν, flentibus circa mortuum miserandum, Ψ, 110. et 135, θριξὶ (comis suis sibi abscissis) δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, tegebant. τὸν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ (saltem) ἐόντα σαῶσαι, Ω, 35. et 581, νέκυν πυκάσας, contegens vestibus. et 697, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον, currus cui muli juncti erant, vehebat mortuum corpus. αἰεὶ δὲ πυραὶ καίοντο θαμειαὶ νεκύων, Α, 52. οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων γίνεται, mortui non sunt adservandi, Η, 409. et hæc vox, κατατεθνειῶτες, non est abundans ad νέκυας: possunt enim esse νέκυες, qui nunquam sub sole vixerunt, e. c. infantes nati mortui. possunt et esse νέκυες, ζῶντες μὲν, ἀλλὰ κακῶς, μὴ καλῶς: nam et mali coloris homines, quos Terentius vocat cadaverosa facie, dicebantur νεκροί. hinc aliquis, ludens in civitatem insalubrem, dixit: πῶς ἂν πόλιν ταύτην ἐρεῖ τις νοσώδη, ἔνθα καὶ οἱ νεκροὶ περιπατοῦσι. tales vocabantur et, χλωροὶ ἄνθρωποι, et πύξινοι, διὰ τὸ κατ' ὄψιν ὠχρόν. possunt et esse civiliter mortui, e. c. æternis vinculis traditi. imo ὁ νέκυς est in genere, corpus morti obnoxium. denique per hoc additum demonstratur, νέκυς dici in sensu proprio: nam est et tropicus significatus, e. c. Matthæi c. viii. v. 22. νεκύων διεφαίνετο χῶρος πιπτόντων, Κ, 199, spatium apparebat inter stragem cadaverum. ἐναύλους

πλήσειαν νεκύων, fossas implessent cadaveribus, Π, 72. et 661, κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει, in acervo cadaverum; quod alibi dicitur ἐν νεκάδι. πλήθει νεκύων ῥέεθρα, alveus fluvii plenus est cadaverum, Φ, 218. et 220, στεινόμενος νεκύεσσιν, angustatus alveus corporibus. et 325, μορμύρων (ὁ ποταμὸς) ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν. sed, ἐν νεκύεσσιν, apud inferos, Ε, 397, ubi mortui habitant. κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι, jacere inter cæsos, Ο, 118. νέκυας ἄγειν, cæsos in pugna convehere, ad sepulturam, Η, 418, 420. unde postea factum est τὸ, νεκραγωγεῖν, comportare mortuos ad sepeliendum. ἂν (pro ἀνὰ, per, super) φόνον ἂν νέκυας, ibant, Κ, 298, et vide ἀνά. στείβοντες (calcantes equi) νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, Λ, 534. sic, ἔστειβον, Υ, 499. καὶ δή ἔγωγ' ἐφάμην (putabam) νέκυας (inferos) καὶ δῶμα 'Αΐδου ἤματι τῷ ὄψεσθαι, Ο, 251, i. e. moriturum me esse. sic Horatius Lib. II. Ode. 13, versu 21, seqq. γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, personas viribus omnibus carentes mortuorum apud inferos suppliciter rogabam, λ, 29. et 37, ψυχαὶ νεκύων κατατεθνειώτων. sic 540, 563, et 604, κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὡς πάντοσε ἀτυζομένων, ubi strepitus ex solo volatu avium ortus significatur, non vero clamore, *es war ein rauschen, (a rustling noise.)* νεκύων δ' ἐξ (ex cadaveribus) ἔγχεα ἕλοντο, χ, 271. χοὴν (libationem) χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι, κ, 518. et 521, πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. et 530, πολλαὶ ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνειώτων. χοὰς ἐχέομεν νεκύεσσι, λ, 26. et 484, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις (emines inter) νεκύεσσι. et 490, πᾶσι νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν, rex esse, et non modo κρατεῖν, eminere tanquam principalis aliquis. et 568, Μίνωα, θεμιστεύοντα νέκυσιν. δύσομαι εἰς 'Αΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι (in regione mortuorum) φαείνω, μ, 383, inquit sol iratus. μετὰ κταμένοισι νέκυσι, apud cæsa cadavera, χ, 401. ψ, 45. νέκυας ἐφόρεον (portabant ex domo) κατατεθνειῶτας, χ, 448, ubi id epitheton etiam de cæsis vi ponitur: nam sermo est de ancillis noxiis, exportantibus cadavera cæsorum procorum. ὄφρα ἴδης νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον, locum mortuorum, λ, 93. νέκυς (pro νέκυας) ἐξ οἴκων ἐφόρεον, ω, 416. ex narratione de Ulysse mortuos interrogante, facta est ἡ νεκυία vel νεκύα, quæ est ἡ πραγματεία κατὰ τοὺς νέκυας, quando de mortuis agitur vel mortui agentes inducuntur; vel quando manes evocantur ut respondeant de futuris: qualis percontatio fuit regis Saulis ex defuncto Samuele, ubi a præ stigiatrice mire ludebatur rex credulus et male sanus.

νεμέθω, (Νέμω) pasco pecus in pascuo. δοιαὶ πελειάδες χρύσειαι ἐνεμέθοντο, pascebantur, Λ, 634, i. e. adeo artificiose factæ erant istæ aureæ columbæ, ut præ se ferrent gestum, quasi pascerentur.

νεμεσάω, f. ήσω. (Νέμω) indignor, reprehendo, improbo. *ich verdenke einem was, bin unwillig auf etwas ungerechtes, (I am displeased with a person for something, am angry with him for doing something amiss.)* νεμεσᾶν τινὶ notat οὐ μόνον χολοῦσθαι τὴν ἁπλῶς χολὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν μετὰ δικαίας μέμψεως, irasci alicui ex justa aliqua improbatione factorum ejus. οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ 'Αγαμέμνονι, Δ, 413, non improbo eum, *ich verdenke es ihm nicht, (I do not find fault with him for it.)* καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι, et aliam improbo, quæcunque forte talia faciat, ζ, 286, et loquitur ibi virgo regia de nuptiis clandestinis. μὴ νεμέσα, ne succense nobis, *nimm es nicht übel, (take it not amiss,)* Κ, 145, *deute es bestens, (construe it favourably.)* sic et Π, 22, ubi id maxime spectat reprehensionem sequentem; sed tamen et lacrimas: fleo enim eos quibus tu irasceris. Διΐ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα, pro ἐνεμέσας, Ν, 16, et Jovem valde improbabat, Neptunus. sic et 353. πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστήρεσσιν, φ, 147, ubi sermo est de uno procorum cordato et probo, qui petulantias et injurias aliorum magnopere improbabat. μή νῦν μοι τόδε χώεο μηδὲ νεμέσσα, ne nunc mihi propter id irascere aut succense, ψ, 213, *sey deshalb nicht ungehalten auf mich, (be not angry with me for it.)* et est ibi imperativus. determinatur autem τὸ χώεσθαι, quod sæpe cum injuria fieri potest, per sequens νεμεσᾶν, quod semper σὺν τῷ δικαίῳ ἐστίν. μὴ νῦν μοι νεμεσήσετε θεοί, ne nunc mihi succenseatis, O dii, Ο, 115, et videtur hæc forma esse futuri imperativi activi; cujus exempla quoque sunt Ε, 109, ὄρσεο, καταβήσεο, nisi ibi contendere velis, a futuro factum esse novum verbum, a quo et imperfectum formetur. nam etsi id non negamus, ideo tamen futura imperativa negari non possunt. νεμέσησε (ἐνεμέσησε) δ' 'Απόλλων, indignabatur, Δ, 507, *er ward unwillig, (he became angry.)* sic et, Ἥρη, Θ, 198, nam μισεῖ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας, si quis nimis acriter urget. οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως (supra modum) νεμέσησαν, indignabantur, ρ, 481, ob injuriam mendico seni factam. sic et, φ, 285, timentes nimirum, ne hic mendicus, ut videbatur, arcum tenderet, quod ipsi nequirent. μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ, ne forte quis magnopere improbet nos, Ν, 293. μή τίς μοι 'Αχαιϊάδων νεμεσήσῃ, β, 101. τ, 146. ω, 135. καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅ, τις τοιαῦτά γε ῥέζοι, Ψ, 494, nam et alium improbaretis, quicunque talia faceret; pro νεμεσάητον, dualis præs. conj. forma *media* eodem significatu ponitur. ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι, vos autem improbo serio, *euch verdenke ich es herzlich, (I am seriously offended with you,)* Ν, 119. νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν, ὅς κε θάνῃ, nequaquam sane improbo, deflere eum, quicunque mortuus sit, δ, 195. νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ, ο, 69, nam improbo et alium, qui sic facit; ergo ipse sic non fecerim. οὐ νεμεσῶμαι, κεχολῶσθαί σε τοῦτο, i. e. διὰ τοῦτο, σ, 226, non improbo, te irasci ob hoc, *ich verdenke es nicht, dass du darüber zürnest, (I find no fault with you, for being angry on that account.)* νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν, equidem nequaquam improbo, τ, 264. sic, νεμεσσῶμαι δέ τ' ἀκούων

namque indignor audiens id, φ, 169, *ich verwundere mich mit unwillen darüber, (I am astonished and indignant at it:)* coll. 153. νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ, δ, 158, in animo suo improbat ipse se si ita faciat, *er scheuet sich vor sich selber, er verdenket es sich, er hällt es sich für übel, (he is ashamed of himself, he reproaches himself, he condemns himself.)* μάλιστα νεμεσσᾶται (διὰ) κακὰ ἔργα, ξ, 284, i. e. ἐπὶ κακοῖς ἔργοις, *er ist unwillig über das böse wesen, (he is angry at the misconduct.)* νεικέσω, εἴπερ μοι νεμεσήσεαι, reprehendam et objurgabo te, si vel succenseas mihi ob id, Κ, 115. et 129, οὔτις οἱ νεμεσήσεται, nemo ei succensebit. μήτις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται, Ρ, 93, sc. δείδω, vereor, ne quis me improbet quicunque viderit id. et 100, οὔ τις μοι, nemo vitio dabit mihi. εἰ καί μοι νεμεσήσεαι ὅ, τι κεν εἴπω; α, 158, an et succensebis mihi ob id quod dixero? *wirst du mir es auch wohl übel nehmen was ich etwa sagen werde? wirst du es mir verdenken, oder zur last legen? (wilt thou take amiss what I am going to say? will you be angry with me for it?)* nam narraturus est rem, de qua quæri possit; cur vero tu id pateris? an tu adeo ignavus es, ut nullo modo obsistas? μή τίς μοι δμωῶν νεμεσήσεται, τ, 121, ne aliqua domesticarum mihi id vitio det. νεμεσήσαιτό κεν ἀνὴρ, vir bonus valde id detestaretur, α, 228, et indignaretur ob id. imo et *passiva* forma eodem sensu: ad indignationem et stomachationem commoveor. νεμεσσήθη (ἐνεμεσήθη) δ' ἐνὶ θυμῷ, nam indignabatur, α, 119. αὐτῷ Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ, Β, 223, pro ἐνεμεσήθησαν, mirum quantum aversabantur eum et indignabantur animo: δικαίως ἐπεμέμφοντο: τάχα δὲ καὶ οἰκτείρουσι τὸν βασιλέα, σκοπούμενοι, ὡς αἱ τῶν μεγάλων δυστυχίαι ὑψοῦσι τοὺς ταπεινοὺς, miserantur regem, animadvertentes, quomodo infortunia magnorum hominum extollunt et superbos faciunt humillimos quosque. μὴ, ἀγαθῷ περ ἐόντι, νεμεσσηθῶμέν οἱ (i. e. αὐτῷ) ἡμεῖς, Ω, 53, inquit Jupiter de se et de diis, ne ei, Achilli, quamvis egregio viro, succenseamus nos, eumque improbemus, *dass wir ihm das nicht etwa ser übel nemen müssen, (we must not take it much amiss in him.)* hinc facta est ἡ Νέμεσις recentiorum, justa indignatio deorum. νεμεσσήθητε (imperat. a. 1. pass.) δὲ θυμῷ, et sentite indignationem animi, Π, 544, *verdenket euch selbst die schande, (reproach yourselves with the disgrace.)* sic, β, 64, νεμεσσήθητε καὶ αὐτοὶ, *schæmet euch vor euch selber, es so zu machen, und scheuet das urteil der vernünftigen welt, (be ashamed to do so, and have respect for the opinion of sensible men:)* collatis sequentibus, nam post αὐτοὶ, sequuntur et ἄλλοι, et θεοί. νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω, nunc quidem, indignabundus licet, retro cedam et obsequar imperio, Ο, 211, vel potius, reveritus actionem indignam me ipso. et 227, ὅτι, νεμεσσηθεὶς, ὑπόειξε χεῖρας ἐμὰς, et sermo ibi est de Jove imperante, et de Neptuno, invito licet, obtemperante tamen: εὐλαβηθεὶς τὴν νέμεσιν, reveritus judicium aliorum de se et facto suo. et 103, πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα, i. e. μεμψαμένη πάντας, sc. Juno: possit tamen πᾶσιν ad μετηύδα pertinere, ut participium sit, reverita.

νεμεσσητὸς, ή, όν. (Νέμω) indignatione dignus, *was zu verargen ist, (worthy of reproach.)* nam proprie hoc nomen est δηλωτικὸν πάθους, notatque passive, ut μεμπτὸς, ποιητὸς, etc. reperitur tamen et active, pro νεμεσῶν, indignans, sicut recte dicitur ἄνθρωπος λαλητὸν ζῶον, pro λαλοῦν. νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη, nam iniquis aliorum oculis intuendum sane esset, *denn es wäre mir mit recht zu verargen, (for I should lay myself open to just censure,)* Γ, 410, coll. 412, πᾶσαι Τρωαὶ μωμήσονταί με. notat ergo τὸν ἐκ πάντων δίκαιον μῶμον. sic et Ξ, 336. et Ω, 463, indignum, invidendum esset. et χ, 489, reprehendendum. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, Τ, 182, haudquaquam enim indigne ferendum. οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι, vitio tibi vertendum nequaquam erat, te irasci, Ι, 519. χ, 59. αἰδοιὸς, νεμεσητὸς, venerandus mihi et reverendus est is, Λ, 648, inquit Patroclus de Achille suo: ubi ergo est in bono sensu, suspiciendus, cujus dignitatem et amicitiam revereri debeo: ut sit eo sensu, quo νεμεσίζειν θεοὺς loco suo ex α videbimus. alii minus bene explicant active, quod Achilles sit vir, qui facile indignetur, pronus ad accusandum et indignandum, (coll. 653.) ἑτοιμομεμφὴς, φιλομεμφὴς, μεμψίμοιρος, ὁ νεμεσητής. sed ea explicatio contextui primo repugnat, et melioribus displicet: nec collatus sequens locus vituperatorie, sed reverenter, est intelligendus. cæterum forma nominum in της talis, est et in καθηγητὴς, διαιτητὴς, ποιητὴς, etc. quæ notant ἐνέργειαν, et active.

νεμεσίζομαι, vide sequens, et sub μεγαίρω.

νεμεσίζω, (Νέμω) indignor, reprehendo, improbo. idem ac νεμεσάω. media forma apud poëtam occurrit sola. οὐ νεμεσίζομαι, ἀσχαλάαν Ἀχαιοὺς, Β, 296, i. e. οὐ μέμφομαι δικαίως, *ich verdenke es ihnen nicht, dass sie — (I find no fault with them, because they)* Ζεῦ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρηϊ (διὰ) τάδε καρτερὰ ἔργα, Ε, 757, i. e. διὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ πραττόμενα κακά: Atticus homo diceret, τῷδε. Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, Θ, 407, ubi loqui- ἔργων, vel, ἕνεκεν ὧν ποιεῖ. sic et 872, ὁρῶν τάδε. tur Jupiter ex persona magni principis, cui est conjux irrequieta et morosa, quæ rebus gerendis sese immiscere ubique studet. et sic dicere potest ὁ ἀπεγνωκὼς διόρθωσιν φαύλου προσώπου, quicunque desperat emendationem capitis male sani: nam Jupiter desperat emendationem Junonis suæ, et loquitur ὡς οἷα ἐθισθεὶς τὴν ἐκείνης ἀπόνοιαν, velut adsuetus jam ferre amentiam ejus. et 421, eadem verba, cum νεμεσίζεται, nam Iris ibi nuntiat verba Jovis. νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ, indignator animo, Ρ, 254 *er habe eine empfindung von der unanständigkeit der sache, er schäme sich ins herz, (let him be sensible of the impropriety of the thing —let him be ashamed of it in his heart.)* ὑμεῖς-

ρος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν, β, 138, *aber wenn ihr einige ere im leibe habet, einige empfindung von dem unbilligen das ihr thut, (but if you have any sense of honour, any feeling of the injustice ye do.)* et 239, νῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, jam vero populo reliquo succenseo, *ich verdenke es dem volke, bin empfindlich und habe es ihm für übel, (I find fault with the people, am angry and take it amiss of them.)* ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζετο, reverebatur enim deos eorumque de se judicium, α, 263, turpe sibi putabat, deos non colere et vereri. ubi vides, νεμεσίζεσθαι notare et, δεδιέναι, καὶ δι' ἐπιστροφῆς ἔχειν, *sich woran keren, wofür sich scheuen, (to care for something, to be afraid of something.)* cæterum ut a προκαλέω fit προκαλίζω, a σέβω σεβίζω, sic a νεμεσάω νεμεσίζω.

νέμεσις, εως. ἡ. (Νέμω) justa indignatio, justa reprehensio, *eine gerechte übelnemung und übelempfindung, einer unbilligen handlung des andern, (a just indignation at and reprehension of the misconduct of another.)* est nomen a νέμω, a quo νεμέω, f. ήσω, et έσω, attribuo: quando aliqua culpa attribuitur alicui, quando pœna attribuenda dignus judicatur, vel quando nimium alicui tributum a fortuna arbitramur. οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ 'Αχαιοὺς τοιῇδε ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν, αἰνῶς θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικεν, Γ, 156—158, non vitio verti potest illis, οὐ νεμεσητόν ἐστι, οὐ δικαίως μεμπτὸν, *es ist ihnen gar nicht zu verdenken, (no fault can be found with them.)* hos tres versus pronuntiabat olim aliquis de regina, valde pulcra sed probris oppleta; et donabatur ab ea magnis muneribus. οὔτι ἐγὼ Τρώων τόσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει (poëtice pro νεμέσει, sicut τόσσον est in textu pro τόσον) ἥμην ἐν θαλάμῳ, Ζ, 335, coll. 326, non ego tantopere ex ira et indignatione adversus Trojanos meos sedebam in thalamo et morabar domi, sed potius volebam dolori me tradere: et loquitur ibi Paris. et 351, ὃ ῥ' ἤδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πολλὰ ἀνθρώπων, qui quidem sciret indignationem et multa probra hominum, i. e. qui intelligeret, quam ob rem alii indignari propter eum debeant, et quam juste ei turpia multa exprobrarent: et loquitur ibi Helena de Paride. nam is non intelligere videbatur, quæ sit justa νέμεσις, et cui νεμέσει aliorum ipse irasci non debeat: et non εἰδέναι νέμεσιν (non moveri indignatione aliorum) est χαρακτὴρ ἤθους θρασέος, καὶ οὐδὲ ἔμφρονος: nam ὁ νεμεσῶν (indignans) ἐπὶ αἰσχροῖς νεμεσᾷ, καὶ ὁ αἰσχυνόμενος (pudibundus) τὸν νεμεσῶντα αἰσχύνεται. *ich wollte, ich hätte einen mann, der da einsahe, was die leute ihm mit recht verdenken könnten, und der sich vor leuten zu schämen gelernet hätte, (I wish I had a husband who was sensible of what was justly censurable in him, and had some feeling of shame.)* ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν, Ν, 122, in pectore ponite quisque reverentiam et reprehensionem, i. e. cavete reverenter et honeste, ne quis vos reprehendere jure possit. οὐ γάρ τις νέμεσις, φυγέειν κακὸν, Ξ, 80, non succenseri ei potest, si quis fugiat malum: nam vir fugiens necessario tempore, iterum pugnat; occisus vel captus, nihil ultra potest. τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν, α, 350, hic reprehendi non potest, quod canit infortunium Græcorum. νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται, β, 136, *die welt wird es mir gar ser verdenken, (the world will take it highly amiss of me.)* τόφρα οὔτις νέμεσις, μενέμεν τε, ἦν, ἴσχειν τε μνηστῆρας, υ, 330, tamdiu nulla erat reprehensio, tamdiu reprehendi non poterat, exspectare, et protelare procos, *so lange war es nicht zu verdenken, zu warten und die freier aufzuhalten, (so long, there was no fault to be found for waiting and detaining the suitors.)* οὔτε τινὰ ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔθεσθε, neque ullam futuram hominum reprehensionem proposuistis animo vestro, χ, 40, *ihr stelletet euch keine folgende bestrafung von menschen vor, (nor did ye anticipate any future punishment from men.)* nam νέμεσις proprie est, ἡ ἐξ ἑτέρων μέμψις (quando alii aliquem improbant) πρὸς τὸν κακόν τι πράσσοντα, εἴτε διορθοῖτο ἐκεῖνος εἴτε καὶ μή. αἰδὼς δὲ, ἡ, διὰ νέμεσιν γενομένην πρός τινων εἴτε καὶ ἐλπιζομένην, ἐπιστροφὴ καὶ διόρθωσις τοῦ κακοῦ: καὶ, εἴ τις ἑαυτῷ νεμεσῶν διορθοῖτο, καὶ ἡ τοιαύτη νέμεσις, τῆς ἐλπιζομένης ἐξ ἑτέρων νεμέσεως ἥττηται, καὶ εἰς αἰδῶ ἀποτελευτᾷ. hæc innuit poëta, β, 64—67. cæterum νέμεσις est justa, χόλος vero potest esse injustus.

νέμομαι, vide sub ΝΕ'ΜΩ, paullo ab initio.

νέμος, εος. τό. (Νέμω) locus pascuus umbrosus, τόπος δασὺς (densus arboribus et arbustis) ἐπιτήδειος εἰς νομὴν, *eine schattige viehweide, (a shady pasture.)* ἐν νέμεϊ σκιερῷ, Λ, 480, ubi ad differentiam τοῦ λειμῶνος additum σκιερόν.

ΝΕ'ΜΩ, f. εμῶ. tribuo, adtribuo, distribuo. pasco pecus. habito, habitare facio. possideo, possidendum do. colo, colendum assigno. *ich nehme, mache dass jemand etwas nimt oder einnimmet, (I take, cause some one to take or receive something.)* prima et propria hujus verbi notio est, pascere, *weiden, (to feed.)* Ζεὺς νέμει ὄλβον ἀνθρώποις, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ, ζ, 188, distribuit felicitatem, *theilet einem jeden zu, (dispenses to each.)* νέμε (ἔνεμε) δὲ κύπελλα, distribuebat pocula, κ, 357, *gab die becher herum, (handed round the goblets.)* κρέα ἐδαίετο, καὶ νέμε μοίρας, ο, 140, secabat carnes, et dabat portiones. hinc deinde dictus est ὁ κρεανόμος, et κρεανομία. οἱ δ' ἤδη μοίρας ἔνεμον, θ, 470, *sie theileten die portionen aus, (distributed the portions.)* conf. Geneseos xliii, 34. κρέα νεῖμεν (ἔνειμε) 'Αχιλλεὺς, carnes distribuit ille, Ι, 217, i. e. ἐμέρισε κατὰ μοίρας: coll. 216, σῖτον ἐπένειμε τραπέζῃ, *legte brodt auf, (laid bread on.)* hinc est ὁ τραπεζονόμος recentiorum. sic et Ω, 626, 625. κήρυκες νεῖμαν (ἔνειμαν) ἀρίστοις Τρώων καὶ 'Αχαιῶν, Γ, 274, distribuebant principibus, cuique partem suam. ἐμοὶ οἰκία ἔνειμαν, attribuebant mihi habitationes, ξ, 210, *sie theileten mir wonungen zu, ein gütchen, (they gave me habitations, an estate.)* et

436, τὰς δ' ἄλλας (μοίρας κρεάτων) νεῖμεν ἑκάστῳ, reliquas carnium portiones distribuebat cuique suam. et 449, σῖτον σφίσιν ἔνειμε, panem. κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης, υ, 253, pocula vini dabat ille, cuique unum ebibendum: coll. 252, ubi eodem sensu est ἐνώμων, distribuebant. μέθυ νεῖμον πᾶσιν, distribue omnibus vinum, η, 179. ν, 50. *gieb ihnen wein, (give them wine.)* ἕως ἐπῆλθε νέμων, donec advenit pascens pecora, *biss er vom viehweiden herzu kam, (till he returned from the pasture,)* ι, 233. forma *media* eodem modo in usu est, sed intransitive. σὺ, ὦ κριὲ, (aries) νέμεαι (pasceris) ἄνθεα ποίης, ι, 449, *du nimmest zu dir, frissest, (thou mayest crop, feed on.)* τεμένη νέμεται Τηλέμαχος, λ, 184, fruitur portionibus suis agrorum, *hat seine güter im besitz und genuss, (is in full possession and enjoyment of his lands.)* ἐν εἰαμενῇ ἕλεος νέμονται μυρίαι βόες, pascuntur, Ο, 631. Νύμφαι ἄλσεα καλὰ νέμονται, inhabitant et fruuntur, habent pro parte sua sibi attributa, Υ, 8. hinc intelligis, quæ sint αἱ ἀγρονόμοι Νύμφαι, i. e. αἳ νέμονται ἀγρούς. σύες νέμονται, ν, 407, pascuntur sues. Ὑρίην ἐνέμοντο, inhabitabant, possidebant fruendam, Β, 496, ubi, de Bœotis loquens, ter ponit ἐνέμοντο, quater εἶχον, sæpius ναίειν, quæ tria notant idem. et hæc tria deinde in omnibus populis reliquis repetit, e. c. 531, 633, etc. ὄφρα νέμηαι τὸ τέμενος, ut pro parte tua propria habeas et colas partem illam, Υ, 185, et est præsens conj. m. ὄφρα σὺ πατρώϊα πάντα νέμηαι, habeas et fruaris, υ, 336. τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Μ, 313, *wir besitzen und geniessen ein grosses gehage, (we possess and enjoy a large domain.)* οἳ νεμόμεθα Ἰθάκην, qui incolimus, β, 167. οἳ ἀμφὶ Τιταρήσιον ἔργα ἐνέμοντο, rura colebant et possidebant fruentes, Β, 751. et 780, ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, quasi terra omnis igne depasceretur; ubi est in notione *passiva.* sed eadem forma est Ζ, 195, τέμενος, ὄφρα νέμοιτο, ut haberet et frueretur; intransitive. hinc intelligis, quid sit τὸ νέμος, locus sc. attributus nobis ad possidendum, maxime ad pecus ibi pascendum. τοῖσιν δ' (ἵπποις Ἥρης) ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι, Ε, 777, iis equis divinis fluvius crescere fecit ambrosiam ut pascerentur. ἐνῆκε πυρὸς μένος, ὄφρα νέμοιτο, immisit ignis robur, ut depasceretur rogum, Ψ, 177, i. e. κατεσθίοι, *verzehren möchte, (might consume.)* αὐτοὺς (σιάλους σύας) εἶασι κατὰ ἕρκεα νέμεσθαι, ad septa aulæ interiora pasci, υ, 164. alibi τὸ νέμειν notat et, regere, administrare; unde est χειρονομεῖν, manus apte regere et movere: quod et καταχρηστικῶς de pedibus ponitur, ἐχειρονόμησε σκέλεσιν. sic, νίκταρ ἐμνοχόει, ἵπποι ἐβουκολοῦντο, etc.

νεοαρδής, ἐος. ὁ ἡ. (Δίω) recens rigatus et perfusus aqua. Βορέας νεοαρδέα ἀλωὴν αἶψα ἂν ξηράνῃ, Φ, 346, recens rigatum hortum celeriter sane siccaverit. et quia terra, humida pluviis, inquinat pedes: hinc ἡ ἄρδα est, cœnum, lutum, sordes; et ἀρδαλόω est, inquino.

νεογιλὸς, ὴ, όν. (Γέω) est ὁ νεωστὶ γινόμενος, recens natus. deberet esse νεογινὸς, a quo per syncopen in usu est νεογνὸς, sed ν sæpe mutatur in λ. sic πλεύμων est pro πνεύμων, τὸ ἄϊκλον pro ἄϊκνον, i. e. εἰς ὅ τις λίαν ἱκνεῖται, ad quod quis cupide vadit: notat enim cœnam, maxime in dialecto Laconica, et dicitur quoque τὸ αἶκλον: unde sunt τὰ ἐπάϊκλα, i. e. τραγήματά τινα δείπνου, de quibus vide Athenæum. et hæc mutatio τοῦ ν in λ est Attica. τῆς φωνὴ μὲν ὡς σκύλακος νεογιλῆς γίνεται, μ, 86, de Scylla, quam conf. in R. Vide sub μεταμώλιος.

νεόδαρτος, ου. ὁ ἡ. (Δέρω) recens excoriatus vel detractus. τέσσαρα φωκάων δέρματα, πάντα νεόδαρτα, δ, 437, *frisch erst abgezogene häute, (hides recently taken from the animals.)* ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεόδαρτον, χ, 363, circum indutus erat corium bovis recens detractum, ut ob humorem talis recentis corii totum se contegeret et involveret.

νεοθηλὴς, έος. ὁ ἡ. (Θάλω) recens protrusus, recens virens aut florens. χθὼν ἔφυεν νεοθηλέα ποίην, Ξ, 347, recentes herbas virides et floridas.

νεοίη, ης. ἡ. (Νέω) est fere idem quod ἡ νεότης, juvenilis ætas, ἡ νεωτερικὴ κατάστασις. a νέος fit νεοῖος, νεοίη, ut ab ἄλλος fit ἀλλοῖος, ἀλλοίη. et quemadmodum ἠοῖος, ἠοίη, ἠοῖον (quod est ab ἡ ἠώς, τῆς ἠόος) non solum notat tempus orientis, sed et locum, vel id quod tempori vel loco illi convenit: sic et ἡ νεοίη sæpe est ἡ νηπιέη, ὁ νεωτερικὸς νοῦς καὶ ἡ νεάζουσα φρὴν, temeritas juvenilis. νῦν αὖτε νόον (mentem saniorem) νίκησε νεοίη, Ψ, 604, coll. 589, nam hæc est περίφρασις τοῦ, ὑπερβασίαι νέου, *die jugendhitze, (youthful ardour.)*

Νέομαι, (Ἔω) eo, abeo, adeo, redeo. pro contracto νοῦμαι dicitur ionice νεῦμαι. est manifesto ab ἔω, vado, proficiscor; et initiale ν videtur esse ex præpositione ἐν. ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, Σ, 100, *da ich wohl nicht wieder ins vaterland komme, (since I shall not return to my native land.)* sic et Ψ, 150. ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, mane redeo una cum sole oriente, Σ, 136, ὑπονοστήσω, παλιννοστήσω: nam præsens est pro certissime futuro. ὁπότε Τηλέμαχος νεῖται ἐκ Πύλου; δ, 633, quando redit inde? ὅγε τερψάμενος νεῖται, μ, 188, ille delectatus abit. ὡς νεῖται Ὀδυσεὺς, quod venturus et rediturus est ille, ξ, 152. σαώτερος ὥς κε νέηαι, ut abire possis salvus, Α, 32, ἀπειλῆς. οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, domum revertamur, Β, 236, i. e. νοστήσωμεν. ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα, Γ, 283, *wir wollen nach hause gehen zu schiffe, (we will return home in our ships.)* ὅταν αὖτε νεώμεθα (εἰς) πατρίδα γαῖαν, Η, 335, quando revertemur in patriam. φρασόμεθα, ἤ κε νεώμεθα ἐφ' ἡμέτερα, ἦ κε μένωμεν, Ι, 615. ὁπότε κεν ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα, Ξ, 505. sic, οἴκαδε, Π, 205. νηυσὶν ἔπι νεώμεθα, ad naves revertamur, Χ, 392. βουλῆς ἐξ ἦρχε νέεσθαι, Β, 84, abire ex concilio principum. et 290, οἶκόνδε, domum abire. et 291, πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα

νέεσθαι, dolor gravis est, molestia conflictatum frustra, abire, *es ist ein leiden, wieder nach hause zu gehen, wenn aller vortheil des aussenseyns sonst nichts als plage gewesen, und man nichts damit gewonnen hat, (it is mortifying to return home, after struggling abroad with misfortune, and gaining nothing by it.)* nam vis hujus dicti est in ἀνιηθέντα. et 298, αἰσχρόν τοι, turpe sane et pudendum, δηρόν τε μένειν κενέον τε νέεσθαι, diu manere extra domum, et vacuum redire. et 354, μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἴκόνδε νέεσθαι. et 357, ἐκπάγλως ἐθέλει. et 453, πόλεμος γλυκίων γένετο ἠὲ νέεσθαι ἐν νηυσί. sic et Λ, 13. καλεῖ σὲ, οἴκόνδε, Γ, 390. ἕνα δ' οἶον ἵει, οἴκόνδε νέεσθαι, Δ, 397, unum solum dimisit domum. εἰ δέ σοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε, Ι, 42, si tibi ipsi lubido est reverti. ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι κὰρ ῥόον, Μ, 32, fluvios convertit ut redirent in alveum ordinarium; pro κατὰ ῥόον, cum antea omnia inundassent. οὐδέ σε φημὶ ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, non puto te infecta re reversuram vel abituram, Ξ, 221. οὐκ ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι, Ρ, 497, et quidem αὖτις, retro, non sine sanguine. ἠέλιον Ἥρη πέμψεν ἐπὶ ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι, Σ, 240, sc. νέεσθαι ἐπὶ ῥοὰς, abire ad fluenta oceani, i. e. occidere, δῦναι, *ins meer hineinzugehen, (to descend into the sea.)* notat ergo νέεσθαι in genere πορεύεσθαι, etiam ἐπανελθεῖν. σὲ Φθίηνδε νέεσθαι, Τ, 330. Θέμις κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι θεοὺς, Υ, 6, convocavit eos, ut irent ad concilium habendum. πέμψειν εἰς Ἀΐδαο καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι, Φ, 48, etiam nolentem eo subire: ut paullo ante de sole positum. et 598, πολέμου μιν ἔκπεμπε νέεσθαι, ex pugna dimitte eum ut abeat. ἐμὲ κατακτείναντα τὸν νέεσθαι, ut ego, occiso a me illo, abirem, Χ, 109. νεκρὸν νέεσθαι ὑπὸ ζόφον, ut mortuus abeat sub tenebras, Ψ, 51. et 229, οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἴκόνδε νέεσθαι. αὖθις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο, Ε, 907, pro ἐνέοντο, abibant. τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἴκόνδε νέοντο, non revertebantur domum, Ζ, 189, οὐκ ἐπαλιννόστησαν εἰς τὰ οἰκεῖα. οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην, Ξ, 335, non sane redirem ad domum tuam. αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, Σ, 377, pro νέοιντο, domum redire possent. ἐν νηυσὶ νέεσθω, navibus revertatur, Γ, 159, sc. Helena ista pulcra. νεέσθω, ἄγων κλισίηνδε ἡμίονον, abeat, ducens ad tentorium suum mulum, Ψ, 662, quem præmium accepit. τοὶ δὲ νεέσθων Ἄργος ἐς, et hi revertantur eo, Γ, 74, attice pro νεέσθωσαν. αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι, ν, 61, ego abeo, ut revertar in patriam, *ich reise heim, (I am returning home.)* ὀψὲ κακῶς νεῖαι, λ, 113, sero male redibis; ubi præsens est pro futuro. a νέομαι est νέεσαι, νέεαι, νεῖαι: ubi εε contractum est in ει: sed Attici contrahere solent εαι in ῃ, ut fiat νέῃ, quæ forma secundæ singularis communiter a grammaticis exhibetur, sed minus accurate: est enim Attica contractio; fundamentalis vero terminatio secundæ singularis est in εσαι, quod Sigma extrudunt Iones, ut fiat εαι. et sic in reliquis modis et temporibus medii aut passivi hæc persona terminatur regulariter in σαι. eadem verba sunt, μ, 141. νόστον αὐτοῦ, ὥσκε νέηται, reditum ejus, ut sane redeat, α, 87. et 205, φράσεται ὥς κε νέηται, meditabitur id, ut redeat. prioris loci verba sunt et, ε, 31. ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, υ, 156, sed admodum mane redibunt; præsens pro futuro. ταῦτα τελευτήσας νεόμην, pro ἐνεόμην, δ, 585. ρ, 148, hoc perfecto, abii. ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα, ἢ ὑπένερθε, γ, 170. οἴκόνδε νέεσθαι, ut domum rediret, α, 17. πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι, horrent ire in domum patris, β, 52. sed 238, τὸν δ' οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι, non putant eum esse rediturum. δός με πρήξαντα νέεσθαι, γ, 60, da ut redeam, quando perfeci id quod volui. et 336, ἀλλὰ νέεσθαι, domum abire decet tempestive ex convivio sacro. et 344, ἐπὶ νῆα, ad navem abire. τὴν ἔπεμπε νέεσθαι Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ, δ, 8, deduci curavit eam ut veniret eo: ubi notat iter novæ nuptæ ad sponsi domum remotam. sed 260, νέεσθαι ἄψ οἴκόνδε. et 351, ἐμὲ δεῦρο μεμαῶτα νέεσθαι, me cupientem huc redire. πάλιν οἴκόνδε, ζ, 110. μὲ ἐκέλευεν, η, 262. οὐδὲ, ι, 95, non voluit reverti ab Lotophagis. ἐμὲ δ' οὐκ ἔτι φασὶ, de me putant, me non esse reversurum, λ, 175. εἴ τις (θεῶν) μοὶ φήνειε ὁδὸν νέεσθαι, an aliquis mihi ostenderet viam ad revertendum, μ, 334. δὴ γὰρ μενέαινε, nam sane cupiebat reverti, ν, 30. et 206, ὅς κεν μὲ ἔπεμπε. οὐκ ἐθέλουσι νέεσθαι ἐπὶ σφέτερα, nolunt abire ad sua, ξ, 91, coll. 87. et 261, ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι, speculatoresque ad speculas jubebam ire, πορεύεσθαι. sic et ρ, 430. εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι, ξ, 498, si plures velit a navibus huc mittere. ὀτρυνέουσα νέεσθαι, hortatura ut revertatur, ο, 3. et 72, ὅστε οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι ξεῖνον ἐποτρύνῃ, qui nolentem abire hospitem impellat. et 456, νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι, navis satis onerata erat ab his, ut possit proficisci inde. σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι, π, 132, tu autem huc reverti, sc. memento; nam est inf. pro imperativo. et 350, θοῶς οἴκόνδε. ὀτρυνέουσα νέεσθαι, incitatura ad eundum, σ, 185. et 240, οὐδὲ νέεσθαι οἴκαδε, ὅπη οἱ νόστος, *noch nach hause zu gehen wo er hin gehörete, (nor yet to return home to the place to which he belonged.)* στυγερῶς τινὰ ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι ἡμετέρου ἐξ οἴκου, φ, 374. abire. sic fere, ψ, 23, στυγερῶς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι αὖτις ἔσω μεγάρων, duriter eam dimisissem ut rediret in cellas ancillarias. ὀτρυνέουσα, hortatura, jussura, ut irent, χ, 434, 496. et 484, πάσας δ' ὄτρυνον δμωὰς κατὰ δῶμα, νέεσθαι, incita omnes ancillas in domo, ut veniant. τὸν δ' οὐκ ἔτι φάντο νέεσθαι, hunc non putabant reversurum esse, ω, 459. βούλομαι ἤδη νεῖσθαι (pro νέεσθαι) ἐφ' ἡμέτερα, ο, 88, volo jam reverti domum. est ergo in genere, ire, proficisci, venire: ire ut simus in aliquo loco, quod præfixa cum aphæresi præpositio ἐν innuit. talis aphæresis ab ἔρα est in, νέρθε, νέρτεροι, etc.

νεοπενθὴς, έος. ὁ ἡ. (Πήθω) recenti et primo luctu. παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχου-

σαι, virgines teneræ, habentes animum primo et juvenili luctu oppressum, λ, 39, nam vetulæ mulieres habent θυμὸν παλαιοπενθέα.

νεόπλυτος, ου. ὁ ἡ. (Λύω) recens lotus. εἵματα νεόπλυτα, ζ, 64.

νεόπριστος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) recens sectus et politus. κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος, vagina e recens secto ebore facta, θ, 404, nam ad enses elegantiorum hominum tales erant vaginæ.

νέος, α, ον. (Νέω) novus, recens. est a νέω, congrego, moveo; ut notet integrum viribus et statu, vel, recens congregatum et auctum. in ætate notat adolescentiam viridem et vegetam. ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσὶ, ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης, I, 57. ἢ νέος ἠὲ παλαιὸς, Ξ, 108, *jung oder alt, (young or old,)* sive sit junior sive senior, modo ut melius consilium proferat isto. οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ, Ω, 368, *du bist auch kein jüngling mehr, (nor art thou thyself young.)* et 725, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, vita excidisti juvenis, periisti a vita. νέος πάϊς, δ, 665. αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, π, 71. et 99, αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, i. e. αἰ ἐγὼν νεάζοιμι κατά σε, ἔχων ὃν ἔχω θυμὸν, *wenn ich bey diesem meinem muthe so jung wäre wie du, (if I, possessing the courage I do, were as young as thou.)* χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο, P, 36, ubi θάλαμος νέος notat γυναῖκα νεόνυμφον, recens nuptam uxorem. alii opinantur quidem, ad νέου subintelligi ἀνδρὸς, qui genitivus regatur ab, ἐχήρωσας, viduasti uxorem in conclavi interiori sedentem viro suo juvene: sed ea expositio postponenda est priori simpliciori. οἶσθα οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι, Ψ, 589, 590. ubi φύσις τοῦ νέου describitur paucis verbis. μοὶ νέῳ πόλεμόνδε κιόντι, Λ, 683, quod miraculi causa additum, quod valde adolescens tam multa obierit et acquisierit bellando. νέῳ δέ τι (κατὰ) πάντα ἐπέοικεν, X, 71, juvenem in omnibus decet ea res. εἰ δή σοι νέῳ ὧδε (adeo juveni) θεοὶ πομπῆες ἕπονται, γ, 376, id enim unum miratur senex, quod tam adolescentulo comes sit dea: nam ipsam ἐπιφάνειαν τῆς Ἀθηνᾶς per se non miratur, utpote qui in tam longa vita plures viderat ejusmodi ἐναργείας θεῶν. sed quæso, lector bone, ne obliviscaris, tibi rem esse cum poëta; et historicum sic narraturum fuisse: si tu adeo adolescens jam tam sapis et tanta prudentia simul et magnitudine animi regeris. nam hæ duæ virtutes sunt personificatæ in Minervæ πρόσωπον poëticum. si resolvis, lector, poëticas fictiones in simpliciores ideas: multarum quæstionum tibi compendium feceris, et cum voluptate poëtam leges. ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ ἐπιβώτορι μήλων, ν, 222, ubi rursus Minerva adsimilabat se juveni regio, pastoribus præfecto: i. e. Ulysses ipse secum perpendebat singula caute; et ejusmodi prudentia debet esse vegeta et animosa, si effectus bonus sequi debet: hinc comparatur prudentia Ulyssis adolescenti delicato et splendido. ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, φ, 407, *auf einem neuen wirbel spannete er die saite, (stretches a chord on a new pin.)* ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῒ εἵματα ἔχοντι, π, 210, coll. 208, 209. σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος, Z, 462, *neuer kummer, (fresh sorrow, grief.)* μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε, ὡς ἦν, I, 523, *ich erinnere mich der sache von alters her, sie ist nichts neues mer, wie sie beschaffen gewesen, (I recollect that affair of old—it is not of recent date—how it was.)* possit tamen νέον h. l. esse adverbialiter. σὲ νέον περ ἐόντα, Ψ, 306. νέον ἄνδρα ἐξερέεσθαι γεραίτερον, αἰδώς ἐστι, γ, 24, reverentiæ repugnat, si adolescens senem quæstionibus fatigat, *ein junger mann scheuet sich, einen alten mit fragen zu beschweren, (a young man should avoid annoying an old one with questions.)* et 367, χρεῖός μοι ὀφέλλεται οὔτι νέον γε οὐδ' ὀλίγον, debitum debetur mihi neque recens neque parvum. φοίνικος νέον ἔρνος, ζ, 163, *ein neuer aufschuss eines palmenbaums, (the fresh shoot of a palm-tree.)* ῥηϊδίως θείη νέον ἠδὲ γέροντα, facile facere possit juvenem et senem, π, 198, sub persona nimirum, senem; demta persona, juvenem, qualis re vera erat. *neutrum* vero, νέον, sæpissime ponitur *adverbialiter*, ut notet, nuper, modo, jam, *kürzlich erst, neuerlich, jetzo, (lately, recently, just now.)* μελισσάων, πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων, B, 88, semper recens, et novo quasi examine, ex cavo saxo prodeuntium: i. e. οὕτω πολλαὶ, ὥστε συνεχῶς προϊοῦσαι νεωστὶ ἐδόκουν ἐξέρχεσθαι, *die menge so gros, das es immer schiene, als fienge der schwarm erst an hervor zu quellen, (in such numbers that it seemed all along as if the swarm was but just beginning to pour forth.)* possis quidem per νέον intelligere τὸ ἔαρ, τότε γὰρ μάλιστα τῶν σίμβλων ἐξέρχονται μέλισσαι: sed prior explicatio simplicior, et poësi aptior. χοροῖο νέον λήγοντα, Γ, 394, a chorea modo desinentem. νέον συνορινόμεναι φάλαγγες, Δ, 332, copiæ recens concurrentes, conf. συνορίνω. ζεφύρου ὀρνυμένου νέον, H, 64, recens insurgentis, *der sich alleweile erst erhebet zu wehen, (just beginning to blow:)* nam brevi post fiunt, non φρίκες, sed κύματα: φρὶξ enim est τὸ προοίμιον κύματος. et 421, ἠέλιος νέον προσέβαλλεν ἀρούρας, sol recens percutiebat arva radiis, *beschien aufs neue die felder, (shone anew upon the fields,)* i. e. oriebatur mane. sic et τ, 433. ἐμὲ θήσειν νέον ἡβώοντα, me facere velle recens juvenem, *er wolle mich wieder jung machen, (that he will make me young again,)* I, 446. τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο, Λ, 662, et hunc alium ego modo eduxi ex prœlio, *jetzo erst, (just now.)* sic, M, 336, νέον κλισίηθεν ἰόντα, N, 211, 364. O, 240, 538, νέον φοίνικι φαεινὸς, i. e. λάμπων φοινικῷ νεαρῷ χρώματι. Ω, 444, 475. α, 175, ἠὲ νέον μεθέπεις, ἦ καὶ πατρώϊός ἐσσι ξεῖνος; an recens, nunc primum, accedis ad nos, an et paternus es hospes. γ, 318, ἄλλοθεν νέον εἰλήλουθε. δ, 112, νέον γεγαῶτα, recens natum sibi filium. sic et 144. θ, 13, ἵκετο δῶμα. et 289, παρὰ πατρὸς ἐρχομένη. νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα. π, 26, denuo aliunde domi existentem, *dass du aus der fremde wieder zu*

hause bist seit heute, (that thou art this day returned home from abroad.) et 181, ἀλλοῖός μοι ἐφάνης νέον ἠὲ πάροιθεν, *jetzo anders als vorher, (thou appearest to me now a different man from what thou wert formerly.)* est ergo sæpe Germanorum, *nun, (now,)* nunc, jam. et 199, ἤτοι νέον (modo, paullo ante) ἦσθα γέρων, et sequitur νῦν, 200. est ergo ibi Romanorum *modo, vor einem augenblicke, (a moment since.)* ρ, 112, ἐλθόντα νέον ἄλλοθεν. σ, 308, νέον κεκεασμένα ξύλα, modo fissa ligna. τ, 400, παῖδα νέον γεγαῶτα. et 519, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, vere recens orto. υ, 191, ξεῖνος νέον εἰλήλουθε, et 360, ἀφραίνει ξεῖνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς, quasi dicat, si diutius nobiscum versatus esset, plus saperet. Τηλέμαχος νέον μὲν ἀέξετο, χ, 426, modo adolevit, *ist erst kürzlich mannbar worden, erwachsen, (is just grown up.)* νέοι εἶχον πεμπώβολα χερσὶν, Α, 463, coll. 470, ubi κοῦροι dicuntur. sic et γ, 460, ergo juniores ministrabant in sacrificio, sicut et in convivio. νεωτέρων γὰρ αἱ τοιαῦται ὑπηρεσίαι. hinc dicuntur tales etiam παῖδες juvenili nomine καὶ παιδίσκαι, οἱ καθυπουργοῦντες ἐν τοιούτοις. ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, Β, 789, juniores et senes, equites et senatores ad atria regis congregati. ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταὶ, Θ, 102, certe sane valde te premunt adolescentes milites. ταῦτα ἴσασι (sciunt) ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, Ι, 36. et 258, τίσωσί σε ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. αἰδὼς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι, Ν, 95, ubi id vult: estis juvenes validi, et tamen tam imbelles et invalidi videmini. ἄλλοι πολλοὶ, νέοι ἠδὲ παλαιοὶ, α, 395, ubi hoc dicit: vos proci soli non estis, qui ad regnum possint adspirare. ergo tecte μυκτηρίζει Ἀντίνοον. πολλοὶ δ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοὶ, θ, 58. et 110, ἀνίσταντο νέοι πολλοὶ καὶ ἐσθλοὶ, multi et nobiles juvenes. et 202, τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι, ad hunc terminum nunc pertingite, juvenes, respectu mei senioris et tamen tantum valentis. ἤ μέν μιν λοχόωσι νέοι, i. e. proci, ν, 425. ὅτε ἐπικρατέωσιν ἄνακτες οἱ νέοι, ξ, 61, et sic dicit Eumæus τοὺς μνηστῆρας, dicitque id dolenter, violentiam eorum notans per ἐπικρατέουσι. νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι, juvenes bene induti vestibus, ο, 330, 331, ubi describuntur delicati adolescentes et luxuriosi, pulchelli ministri ad mensas lautiorum hominum. ἀγίνεσκον αὐτὸν (canem venaticum) νέοι ἄνδρες ἐπὶ αἶγας, juvenes nobiles, ρ, 294. et 479, μή σε νέοι (*die jungen herren, [the youths,]* proci) διὰ δώματα ἐρύσωσι, per triclinium trahant: maxime ipse, ita loquens, respectu hospitis, ut videbatur, senis, coll. 482. Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες, σ, 6, nam γέροντες non solent esse σκωπτικοὶ nec utuntur nuntiis clandestinis ad res e. c. amatorias. αὐτὸν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε, vos O proci, υ, 361, comitate eum et educite e triclinio et domo, quia putat jam esse tenebras nocturnas; ut viam inveniat, coll. 375. ὄφρα νέοι θάλποντες, i. e. proci, φ, 179, 184. ζώννυνται τε νέοι, ω, 89. νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας, juvenum vastabat ordines, Λ, 503, in prœlio. ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων, *von den muthigen jungen herren, (of the spirited youths,)* β, 324, 331. δ, 769. ρ, 482. υ, 375. φ, 361, 401. ἠὲ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσι, β, 29. οὔτε νέων τινὰ οὔτε γερόντων, π, 362. ἔταμνε νέους ὄρπηκας, *schnitt junge schösslinge ab, (cut off the young shoots,)* Φ, 38. νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα, Ψ, 756. νέην γυναῖκα, puellam recentem, Β, 232, *eine junge neue, (a young girl.)* νύμφην νέην, recens nuptam juvenculam, λ, 446. πολλαὶ ἐν Ἰθάκῃ νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, β, 293, ubi de navibus sermo est. hinc Comicus navem prorsus novam dixit παρθένον, mare nondum passam et vectores. δμωαὶ πᾶσαι, νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, δ, 720. ab hoc significatu τοῦ, νέος, juvenis, sit ὁ νεὰν, ᾶνος: unde est ὁ νεανίας, ου, et ἡ νεᾶνις, ιδος. pro νέος dicitur et νεοχμὸς et νεωχμός. Theocr. Id. 24, 65, χρέος νεοχμὸν, rem magnam recens oblatam, quæ sollicitos habebat parentes.

νεόσμηκτος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) recens detersus et politus. νεοσμήκτων θωρήκων αὐγὴ, Ν, 342, splendor thoracum politorum.

νεοσσὸς, οῦ. ὁ. (Νέω) pullus, recens nata avis. est simpliciter a νέος, cum paragoge. nam qui fingunt compositum ex νέον i. e. νεωστὶ, modo, et ὄσσεσθαι i. e. βλέπεσθαι, videre; vel a νέον et σεύεσθαι i. e. κινεῖσθαι, moveri, mutato ν in σ, ii ambages nimis quærunt. στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα, Β, 311, ut notentur τὰ νεογνά. ὡς ὄρνις ἀπτῆσι (implumibus) νεοσσοῖς προφέρῃσι μάστακα, os plenum, Ι, 323, quibus comparat Græcos et regem. qui contendunt, esse compositum νεοσσὸς a νέον ὀσσόμενος, i. e. νεωστὶ φῶς βλέπων, afferunt exempla, quibus τὸ ν mutatur in Sigma; ut in πασσυδίῃ pro πανσυδίῃ, et in σύσσιτος pro σύνσιτος. Attici dicunt νεοττὸς, et per syncopen νοττός.

νεόστροφος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) recens tortus. νευρὴν νεόστροφον, Ο, 469, coll. 463, nervum arcus recens tortum ex loris.

νεότευκτος, ου. ὁ ἡ. (Τέκω) recens factus. κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο, Φ, 592, ocrea ex recens elaborato stanno facta.

νεοτευχὴς, έος. ὁ ἡ. (Τέκω) idem. δίφροι νεοτευχέες, currus recens fabricati, Ε, 194.

νεότης, ητος. ἡ. (Νέω) juvenilis ætas, pueritia. οἷς Ζεὺς ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ εἰς γῆρας τολυπεύειν πολέμους, pugnare, Ξ, 86. ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος, ambo carent juventute, Ψ, 445, *beyde sind nicht mehr jung, (neither of them is now young.)*

νεούτατος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) recens et modo vulneratus. a νέος. ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον, Σ, 536, de pugna. αἷμα κατέῤῥει νεουτάτου χειρὸς, Ν, 539.

νέπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) qui est sine pedibus; vel, qui est exiguis et brevibus pedibus, ut pæne similis sit carenti iis, ὀλιγόπους, μικρόπους, καὶ διὰ τοῦτο ἐγγὺς ἄποδος. nam α privativum, et νη στερητικὸν, quod correpte νε scribitur, ponuntur etiam ἐπὶ ὀλιγότητος. quæ observatio etiam locum habere potest ad ἀνιπ-

πόποος, ut notetur is, qui raro et sine apparatu delicatiore pedes lavat. φῶκαι νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης, phocæ humilibus pedibus, quibus in terra ægre utuntur, et quæ sunt peculium pulcræ Halosydnæ, deæ maris. δ, 404, ubi ergo est epitheton *der meerkälber, (of seals.)* hinc quidam potius a νέω, nato, vocem compositam esse volunt, ut νέπους sit ὁ νήχων ποσί, ὁ νηξίπους, qui pedibus ad natandum magis uti potest quam ad gradiendum in sicco, *schwimmfüssig. (web-footed.)* sunt tamen quoque, quibus νέποδες sunt, τέκνα, ut istæ phocæ dictæ sint, natæ illius deæ, i. e. maris ipsius: nam κατά τινα γλῶσσαν, νέπους est ὁ ἀπόγονος, unde Latinorum est nepos. sed præstat prius. de posteriori significatu vide Theocritum Id. 17, 25, ubi notat nepotes: non vero, ut ridicule quidam vertunt, sine pedum usu.

νέρθε, et νέρθεν, (Ἔρα) adv. in terra. infra. idem ac ἔνερθε. νέρθε δὲ ποσσὶν ἤϊε, pedibus infra ibat, Η, 212. ῥαίνοντο (ἵπποι) δὲ νέρθε κονίῃ, adspergebantur infra pulvere, Λ, 282. et 538, αἵματι δ' ἄξων νέρθεν ἅπας πεπάλακτο. sic et Υ, 500. νέρθε δὲ ποσσὶν ἔσσυμαι, pedibus infra moveor, Ν, 78, coll. 75. Κρόνον Ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσε, Saturnum infra terram sedere fecit, Ξ, 404. νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλου, sub cerebro, Π, 347. νέρθε δὲ γοῦνα πήγνυται, Χ, 452, genua subtus torpent. οἳ (Castor et Pollux) καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχουσιν, λ, 301, qui et sub terra honorem a Jove habent. νέρθε τε γοῦνα, υ, 352.

νέρτερος, α, ον. (Ἔρα) inferior. idem ac ἐνέρτερος. q. v. per aphæresin. οἵπερ νέρτεροί εἰσι θεοί, qui dii sunt sub terra degentes, veluti pœnæ causa, Ο, 225.

νευρά, (ionice νευρή) ᾶς vel ῆς. ἡ. (Νέω) nervus in arcu, *die sehne am bogen, (the string of a bow.)* dicta a τὸ νεῦρον, ex quo antiquitus fieri solebat. ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστὸν, Δ, 118, ad nervum apte ponebat sagittam amaram. et 123, νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, cum attraheret nervum. et sic jaculabantur antiquissimi, etiam αἱ Ἀμαζόνες: sed, μέχρι καὶ εἰς τὸ δεξιὸν οὖς αὐτὴν ἐντανύειν, recentiorum sagittariorum erat conf. τανύειν. *die alten hielten den bogen vor der brust, und die sehne ward gegen die rechte brust gezogen; die neuern hielten ihn gegen den kopf, besser zu zielen, und da zog sich die sene beym abschiessen gegen das rechte or: und die rede ist vom schützen selber, und von seiner stellung, (the ancients held the bow before the breast, and the string was drawn towards the right breast: the moderns held it before the head for the purpose of taking better aim, and the string in shooting was drawn towards the right ear: and the matter relates to the protection of the body, and the position of the bow.)* ὀϊστὸν θῆκεν ἐπὶ νευρῇ, pro ἐπέθηκεν, Θ, 324, i. e. τὰς τοῦ ὀϊστοῦ γλυφίδας ἐπέλασε τῇ νευρᾷ. et 328, ῥῆξε δέ οἱ νευρὴν, lapide magno conjecto versus eum, disrupit ei nervum in arcu. coll. 325, ubi αὖ ἐρύειν est retro trahere nervum: et παρὰ ὦμον cum sequentibus, notat locum quem destinabat sagittarius feriendum, et quo dirigere sagittam volebat. ὃν ἔβαλε ἀνὴρ ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, Λ, 476. et 663, ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτῷ ἐϋστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ ῥῆξε, ἐρύοντι (quod pertinet ad οἱ, i. e. αὐτῷ) ἐπὶ ἐκείνῳ, contra illum, Ο, 463, ubi vides, contortum fuisse ex nervis bubulis. et 469, νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον. νευρὴν ἐντανύσαι, φ, 587, nimirum extra usum nervus ad unum tantummodo cornu alligatus erat; ad usum vero nervus debebat alteri cornu circumponi: et hoc est ἐντανύειν. ad id efficiendum in magno et valido arcu viribus opus erat, ut sic curvaretur genu imposito, ut nervus huic alteri cornu posset circumdari, vel cornu nervo inseri. sic φ, 97, ἐώλπει νευρὴν ἐντανύσειν. et 127, ἐπιελπόμενος. et 410, πειρήσατο νευρῆς, (sc. cum jam esset circumposita cornu alteri, et arcus sic contentus) ἡ δὲ καλὸν ἄεισε, tentabat nervum manu, et is sonabat acute, utpote acriter tensus. et 419, εἷλκεν νευρὴν γλυφίδας τε. οὔτις ἐδύνατο βιοῦ νευρὴν ἐντανύσαι, ω, 170, *dran spannen die sehne an das andre horn des bogens, und auf solche art den bogen spannen, (stretch the string to the other horn of the bow and thus bend it.)* ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν, Θ, 300, 309, pro ἀπὸ νευρῆς, a nervo misit sagittam. priscorum tamen quibusdam placet, νευρῆφιν adverbialiter quasi positum intelligere, et ἀπὸ ad verbum trahere, ἀπίαλλεν, *er schoss ab, mit der sehne, (he shot the arrow from the string.)* sic, Ν, 585, ὁ μὲν ἔγχεϊ ἵετο ἀκοντίσαι, ὁ δὲ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ, ubi tamen satis clare apparere videtur, νευρῆφιν esse cum paragoge pro νευρῆς, et subintelligitur βάλλειν, coll. 586. nisi quod quidam ὑφὶν legi jubent, ἀπονευρῆφι, ut tamen adverbialis positio defendatur. sic Ο, 313, ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ θρῶσκον, saliebant. et Π, 773, ἰοὶ πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες, ruentes. et Φ, 113, βαλὼν ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. et λ, 606, ἔχων ἐπὶ νευρῆφιν (νευρῆς) ὀϊστὸν, ubi alii adverbialiter legunt ἐπινευρῆφιν.

νεῦρον, ου. τό. (Νέω) nervus, *eine sehne, (a sinew.)* robur, *die stärke, beste kraft, (strength, greatest vigour.)* filum ex nervo factum, *ein starker faden, (a strong string.)* est a νεύω, nam nervi sunt fons omnis motus corporei in animalibus. ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας, ut vero vidit nervum et hamos extra vulnus esse, Δ, 151, ubi sic dicit nervum illum bubulum, quo circumligata erat sagitta superne, ut ferrum arundini sagittæ affixum eo firmius sederet, νεῦρον, τὸ κύκλῳ σφίγγον τὴν τοῦ σιδήρου τοῦ βέλους ἐμβολὴν, *der band von sehnen, der um das holz gewunden war oben wo das eisen sass, (the string that bound on the iron barb of an arrow.)* et quia hami in ferro erant infra cuspidem prominentem, retro reflexi: hinc intelligis, hoc ligamen nerveum in superiori parte sagittæ fuisse proxime infra hamulos illos. igitur non alte penetrarat sagittæ cuspis, et facili negotio poterat extrahi; quæ si altius penetrasset, ut hami acuti una subiissent carnem cum nervo illo subligato, exscindenda

fuisset, ampliato vulnere per cultrum chirurgicum. ἔγχειος αἰχμῇ νεῦρα διεσχίσθη, nervi disscissi sunt a cuspide hastæ, Π, 316, sc. nervi in sura pedis. εἷλκε δὲ, ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια, traxitque, simul capiens digitis crenas sagittæ et nervum bubulum, Δ, 122, ubi nervus arcus sic vocatur, ex nervis bubulis factus: ut sit περίφρασις τῆς νευρᾶς, ἥ ποτε ἐκ τῶν νεύρων ἠρτύετο. κατακρουόμενα γὰρ βόεια νεῦρα, εἶτα ξαινόμενα καὶ κλωθόμενα, συνεστρέφοντο καθὰ καὶ σχοῖνος, καὶ οὕτως ἐχρησίμευον εἰς ῥαίβωσιν τόξου. post Homerum adhibiti sunt ἱμάντες βόειοι contorti. his locis ergo proprie positum nomen. metaphorice notat robur, ut, si quis pecuniam dicat νεῦρα πραγμάτων.

νευστάζω, (Νέω) nuto frequenter, caput firmum tenere non possum vel non teneo, caput demitto. Αἰνείας ἐβεβήκει, νευστάζων κόρυθι, Υ, 162, nutans conum in galea. ὀφρύσι νευστάζων, oculis frequenter innuens et signum dans, μ, 194. ἔβη, νευστάζων κεφαλῇ, σ, 153, motitans caput; ut solent, quibus displicet aliquid, et qui curarum ancipitium sunt pleni: vel et, vergens caput versus terram, ut solent cogitabundi. et 239, Ἶρος ἧσται (sedet) νευστάζων κεφαλῇ, capite demisso et nutante, coll. 236. id verbum, extruso ε, dicitur νυστάζω, f. άξω, dormito sic ut capite frequenter nutem. quod deinde metaphorice notat, negligens et non attentus sum. hinc est ὁ νυστακτὴς ὕπνος, Aristoph. Vesp. 12, coll. Aves, 639, οὐ νυστάζειν ἔτι ὥρα ἐστὶν ἡμῖν, jam non tempus nobis est dormitandi et negligenter agendi.

Νεύω, f. εύσω. (Νέω) nuo, capite moto nutum do. est a νέω, moveo, interserto υ, *ich nicke, (I nod.)* νεύσω μέν σοι ἐγὼ κεφαλῇ, innuam tibi capite, π, 283. coll. φ, 431. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν, terribiliter crista galeæ superne nutabat, Γ, 337. Λ, 42. Π, 138. Ο, 481. χ, 124. λόφον ἱππιοχαίτην, δεινὸν (neutrum adverbialiter) ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος (a summa galea) νεύοντα, Ζ, 470. ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι (splendentibus conis) νευόντων, Ν, 133. Π, 217, qui genitivus participii pendet ab omisso ἀνδρῶν, vel λόφων, nutantium capite virorum, vel, nutantibus galearum cristis. νεῦσε (ἔνευσε, sc. Ζεὺς, nutu suo confirmavit) δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, Θ, 246, ubi simplex est pro composito ἐπένευσε, annuit ei. νεῦσε Αἴας Φοίνικι, Ι, 223, nutu capitis signum ei dedit. νεῦσε, ἐπί οἱ καλέσας, nutu capitis eum ad se vocabat, ρ, 330, i. e. προσεκαλέσατο νεύματι. οὕτω νῦν μνηστῆρες νεύοιεν κεφαλὰς, ita nunc utinam proci nutarent, quod attinet capita eorum, nec possint ea erecta ferre, σ, 236, coll. 238, 239.

νεφέλη, ης. ἡ. (Φάω) idem quod νέφος. notat etiam retis subtilioris speciem, sicut νέφος. ἐκ νεφελάων Διὸς, i. e. ἀέρος, Β, 146, ex quibus venti vehementiores oriri videntur. hinc et Jupiter, quia ejus dicuntur nubes, vocatur νεφεληγερέτης, i. e. νεφέλας ἀγείρων, καὶ οὐκ εὔδιος ἢ εὐδίαν ποιῶν, quando aër non est serenus. νεφέλαι Διὸς possunt ergo esse simpliciter αἱ ἀέριαι. quoniam tamen Ζεὺς simul est nomen supremi dei, hinc per νεφεληγερέτης etiam suprema potestas divina indicatur, quoniam per nubes et pluvias alitur terra, et hominibus in nubes nihil juris est. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, Ε, 186, de deo aliquo, invisibiliter præsente. sic Apollo, εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην, indutus humeris nubem, Ο, 308. et dii, ἀμφιέσαντο ἄῤῥηκτον νεφέλην ὤμοισιν, Υ, 150. τὸν ἐρύσατο Φοῖβος κυανέῃ νεφέλῃ, Ε, 345, eum servavit atra nube, i. e. ex ardore solis sicca erat planities, et hinc densissimus pulvis excitabatur a pugnantibus, ut in ista caligine feliciter evaderet hostem. et 522—526, νεφέλαις ἐοικότες, ubi pugnatores firmiter stantes, nec cedentes, comparantur nubibus, tempore tranquillitatis in aëre nihil motis. ἐφέσαντο νεφέλην καλὴν χρυσείην, induti erant, Jupiter et Juno, Ξ, 350, coll. 343. σὺ ἐκρέμω (pendebas) ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλαις, Ο, 20. et 192, Ζεὺς δ' ἔλαχε (in portionem suam accepit) οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν, inquit Neptunus. κινήσει πυκινὴν στεροπηγερέτα Ζεὺς, submovere solet densam nubem fulgurum congregator Jupiter, Π, 298. πορφυρέῃ πυκάσασα ἑαυτὴν, de Minerva in terras descendente, Ρ, 551. et 591, τὸν δὲ ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα, doloris atra nubes. sic et Σ, 22. ω, 314. et de moriente, νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε κυανέη, Υ, 417, coll. Π, 315. δ, 180. συνῆγεν νεφέλας ἐτάραξε δὲ πόντον, ε, 291. ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι, νῆες Phæacenses, θ, 562, ubi utrumque est idem, caligine multa involutæ, i. e. invisibiliter. sic de Cimmeriis, habitantibus sub cœlo nebuloso, κεκαλυμμένοι, λ, 15. νεφέλη δέ μιν (scopulum illum) ἀμφιβέβηκε (circumdat) κυανέη, μ, 74, et sequitur τὸ μὲν, pro ὅ, quasi præcessisset νέφος. et 405, κυανέην ἔστησε Κρονίων ὑπὲρ νηός. sic et ξ, 303, nubem fulminibus prægnantem atram.

νεφεληγερέτης, ου. ὁ. (Ῥέω) nubes congregans et conjungens. est epitheton solius Jovis, ab ἡ νεφέλη, et ἀγείρω. physice autem Jupiter est aër superior, in quo nubes pendent. terminatio, accentu manente, sæpe est νεφεληγερέτα in nominativo. Α, 511, 560. Δ, 30. Ε, 888. Η, 280. Ξ, 293, 341, atque ibi maxime apposite, quia sermo est de nube. Ο, 220. Υ, 19. Χ, 182. Ω, 64. α, 63. νεφεληγερέταο, genitivus Æolicus, Ε, 631. Υ, 10. Φ, 499. præterea competit hoc epitheton Jovi, quatenus in sensu theologico est Deus summus. Vide supra.

νέφος, εος. τό. (Φάω) nubes densa, *eine dicke wolke, (a thick cloud.)* est a particula negandi νὴ, et τὸ φάος, lux: nam νέφος est στέρησις φάους, privatio vel impeditio claræ lucis diurnæ. inde est ὁ νόφος, γνόφος, δνοφερὸς, et τὸ κνέφος et κνέφας, et ὁ ζόφος, et νείφω, etc. ἐπήγαγεν αὐτῷ κυάνεον νέφος Φοῖβος, Ψ, 188, super induxit ei sol nigricantem nubem, sc. cadaveri Hectoris, ne a calore deformaretur. et huic κυανέῳ oppositum est νέφος χρύσειον, Ξ, 243, 244, quo contexit se Junonemque Jupiter, coll. 350, 351, et est nubes in supremo aëre, quæ ab æthere

inficitur rufo colore. tales sunt maxime *αἱ ἐαρινὰ* nubes. fabula de Jove postea ficta ex hoc epitheto, quod ex aurea nube Rhodiis fuderit divitias die Minervæ natalitio, ut narrat Pindarus, Ol. 7, 62, ad quam fictionem Homerus ansam præbuit Β, 670. re vera, per artificiosa opera lucrati sunt Rhodii magnas opes. *ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε χρύσεον*, Σ, 205, 206, i. e. *φλογῶδες*, nam fulgor cassidis ejus præstringebat intuentium oculos, ut ipsum adspicere nequirent, quasi involutus esset nube ignea. sicut et terror eum comitabatur quacunque vaderet; qui terror est *ἡ αἰγὶς*, 204. *ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος ἐρχόμενον κατὰ πόντον*, Δ, 275—278, *eine schwarze gewitterwolke, (a black thunder-cloud,)* actam a Zephyro, nigram et horribilem visu, ferentem secum imbres. et ibi parabola est de tali nube ad exercitum hostilem venientem. *ἀπ' Ὀλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω*, Π, 364, vide *οὐρανός*. *ἀμφὶ αὐτὸν ἐστεφάνωτο θυόεν*, Ο, 153, circa ipsum (Jovem) circumdata erat nubes odora, i. e. aër a floribus, et herbis erat *εὔοδμος ἢ εὐώδης*, simulque paullo crassior. observant physici Græci, *τὰ ὀκτὼ σταδίοις ὑπερέχοντα τῆς γῆς ὕψη οὐ νεφελίζεσθαι*, ultra octo stadia a terra non adscendere nubes. et h. l. sermo est de cacumine montis, quod solet sæpe esse nebulosum. *τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη θεσπέσιον*, Ο, 668, nubem caliginis divinitus factam depulit iis ab oculis, i. e. nebulam. coll. Ρ, 372, *νέφος οὐ φαίνετο πάσης γαίης*, sed erat *αὐγὴ ἠελίου ὀξεῖα*, et pugnabant viri *ὑπ' αἰθέρι*: ut ad *γαίης* desit *ὑπὲρ*, nulla erat nubes super terra. *κονίη ἀειρομένη ὥστε νέφος*, pulvis excitatus in altum velut nubes, Ψ, 366. *ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι*, aut aperire densas nubes aut concludere, Ε, 751. Θ, 395, ubi nubes velut januæ ædium dicuntur aut expandi aut obdi. *ἴριδας ἐν νέφεϊ στήριξε Ζεὺς*, Λ, 28. *ὑπαὶ νεφέων*, sub nubibus, quæ premunt aërem et excitant ventos, Ο, 625. alio sensu, sub nubes, in altum, Π, 375. et, in alto aëre, Ψ, 874. *ἐκ νεφέων φαίνεται ἀὴρ ἐρεβεννὴ*, ex nubibus apparet caligo atra, Ε, 864, nubes atra fulminibus prægnans. *οἷος ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα*, Λ, 62, 63, qualis ex nubibus mox apparet magna stella tota lucens, mox rursus subire solet umbrosas nubes: sicut id accidit, quando nubes multæ vagantur per cœlum. *ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς*, quando ex nubibus volat nix, Ο, 170. *αἰετὸς εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν*, Χ, 309, aquila vadit versus campum et descendit ex atris nubibus, quippe antea altissime volans. *ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν*, Ε, 867, Mars, simul cum nubibus iens in cœlum: ubi nubes pulveris a pugnantibus excitata in altum aërem intelligitur. *ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν ἧστο*, Ν, 523, ubi ob metrum duplex Sigma, pro *νέφεσιν*. *Ἴδην νεφέεσσιν* (ionice et poëtice, pro *νέφεσιν*) *κατεκάλυψε*, Ρ, 594. sic, *συνεκάλυψε γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον*, ι, 293. et 303, *οἷοις περιστέφει οὐρανὸν Ζεύς*. *γαῖαν*, ι, 68. et 145, *κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν*, sc. *ὁ οὐρανὸς*, vel, *ἡ σελήνη*, detinebatur ne luceret. *συνεκάλυψε γαῖαν*, μ, 314. *ὕψιπερ ἐν νεφέεσσι καθημένω*, in alto habitantes ambo, Jupiter et Minerva, π, 264, i. e. majestas principalis et sapientia. *ἄνεμοι νέφεα σκιόεντα διασκιδνᾶσι*, Ε, 525. *στυφελίζει Ζέφυρος*, Λ, 305, agitat. *δονήσας σκιόεντα*, Μ, 157, agitans opacas nubes. *κλονέοντες*, Ψ, 213, agentes. *σφαῖραν ῥίπτασκε ποτὶ*, pilam jaciebat ad nubes umbrosas, θ, 374. sic de ramis arborum Tantali, λ, 591. *ἐβρόντησεν ὑψόθεν ἐκ νεφέων Ζεὺς*, υ, 104, coll. 114, *οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ*, ex quo apparet, *ἐκ νεφέων* attice dici *τόπον τῶν νεφέων*, i. e. *τὸν οὐρανὸν*, vel *τὰ ἄνω* in genere: nam tonitru hoc fiebat præter naturam, sudo cœlo, 103, et Attici ponere solent rem in loco contentam, pro loco continente eam: e. c. *οἱ ἰχθύες*, i. e. forum in quo pisces veneunt. cæterum oraculum monuit aliquando, ne ponatur urbs eo loco, ubi *ἐν αἰθρίᾳ ὑετὸς* (sudo cœlo pluvia) esset visus: intelligebat autem lacrimas sine causa fusas. *αἱ μὲν (ὄρνιθες) ἐν πεδίῳ ἵενται* (vadunt, *εἰς* vel *πρὸς*) *νέφεα, πτώσσουσαι*, χ, 304, aves in campo, quando falcones et accipitres ex montibus eas invadunt, properant ad *νέφεα*, per quæ Eustathius intelligit speciem *δικτύων*, retium, ab Aristophane (in Avibus, 195, et 528.) *νεφέλας* vocatam. nam comparantur h. l. *μνηστῆρες* aviculis, quæ, *λίνων αὐταῖς ἱσταμένων*, i. e. *δικτύων*, (quando retia iis sunt statuta) *εἶτα αἰγυπιῶν ἐπιόντων*, (invadentibus eas accipitribus, qui dicuntur *ἐξ ὀρέων*, quia ibi habitant et nati sunt, non vero quia nunc præcise inde veniunt) *πτήξασαι, ἐπὶ νέφεα ἵενται*, i. e. *δικτύοις ἐμπελάζουσι*, ubi capiuntur et exhilarant venantes. ab his retibus, expansis contra aviculas, dicitur *ἡ νεφελοστασία* locus ille, ubi retia sunt constituta. apparet ergo, venationem per aves rapaces ab hominibus institutam, jam Homeri ævo notam fuisse. nisi tamen per *νέφεα* intelligitur cœlum altum: solent enim aviculæ, e. c. alaudæ, nubes altas petere, si conspiciunt accipitrem. sed prius longe præstat. *θανάτου μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν αὐτὸν*, Π, 350. δ, 180. *νέφος πεζῶν*, nubes, i. e. densa multitudo, peditum, Δ, 274, quæ metaphora est audax, sed lenitur sequentibus. sic Livius de Antiocho dicit, (Lib. 35. c. 49.) regem jactare *nubes* peditum equitumque. habet et faceti nonnihil hæc metaphora: nam *νέφος* est *οὐράνιον, τοῦτο δὲ περιπέζιον*. sic, *νέφος πεζῶν, μυρίοι*, Ψ, 133. *κυάνεον νέφος Τρώων*, Π, 66, nigricans nubes Trojanorum, *ἡ στρατιωτικὴ πύκνωσις, καί μελανία τις ἐκ πυκνώσεώς τι πολλῆς καὶ ἐκ τῆς σιδηρέας ὁπλίσεως*. nam gregariorum militum galeæ et thoraces erant plerumque nigricantes. cæterum apta h. l. dictio, quia *Τροίη ἠνεμόεσσα* et in alto sita ibi dicitur: ex alto autem veniunt nubes. *ψαρῶν νέφος ἠὲ κολοιῶν*, Ρ, 755, i. e. *πολὺ πλῆθος*: nam tanta multitudo nigrarum avium volans obfuscat aërem, et est nubi similis. et 243, *πολέμου νέφος* (pugnæ nubem, nam est accusativus) *περὶ πάντα κα-*

λύπτει Ἕκτωρ, i. e. pugnam late diffusam et acrem: nisi malis in nominativo per appositionem ad Ἕκτωρ intelligere, et περὶ avulsum a καλύπτει putare, sicut Amphiaraus vocatur πολέμου νέφος, Ne. 10, 16, Pindar. propter fortitudinem suam qua ingruebat velut tempestas aliqua in hostes, et propter magnitudinem exercitus. sed tamen ejusmodi dithyrambicæ locutiones Homero sapienti familiares non sunt.

νεφρὸς, οῦ. ὁ. (Φέρω) ren, *die niere, (the kidneys.)* deinde improprie et ἀστείως, etiam οἱ ὄρχεις, testiculi, vocantur νεφροί. est nomen compositum ex νέον, novum, recens, et φέρω, quia renes semper novam secernunt et in vesicam deferunt urinam, imo fortasse etiam semen. hinc est νεφρίδιος, ία, ιον, ad renes pertinens.

ΝΕ΄Ω, f. νήσω et νεύσω. est, ex notione prima, *moveo*, κινέω, factumque ex sono jubentium ut quid fiat, vel operantium strenue. deinde in specie est, *acervo, glomero*, σωρεύω. it. *nato*, fluctuo, *ich schwimme, (I swim,)* in quo significatu maxime futurum est νεύσω. notat et *eo, ich gehe, (I go.)* et si accuratius inquiras, existimes, hanc radicem pertinere ad ἝΩ, vado, ad cujus familiam etiam νέομαι, in notione vadendi, jam retulimus. sed quia nimis multa ab hoc νέω descendunt, noluimus hoc non separatim ponere. nam hinc est et νάω, i. e. ῥέω, fluo; et ἡ ναῦς, in quam multa σωρεύονται, ἣν σωρὸς ἐγκείμενος βαρύνει, et quæ ipsa natat moveturque: et ὁ ναὸς, et ναίω, habito, et τὸ νᾶμα, fluentum, et αἱ Νηΐδες, et νεύω, nuo, etc. οἱ δ' ἀλαλητῷ ἔννεον (pro ἔνεον, ob metrum) ἔνθα καὶ ἔνθα, Φ, 11, i. e. ἐκολύμβων, natabant; et sermo est de fugientibus, et in flumen compulsis, hostibus. χείρεσσι νέων, manibus natans et promovens se in mari, ε, 344. et 442, ποταμοῦ κατὰ στόμα ἷξε νέων, ad ostium fluminis advenerat natans. νεῖν γε μαθοῦμαι, natare sane discam, Theocr. Id. 11, 60. hinc est compositum ἐπινέομαι. Herodot. II, 101, δηλώσω τοῦτο, καὶ ἐπινήσομαι, indicabo id, et adjungam scribendo.

νεώτατος, άτη, ατον. (Νέω) recentissimus, minimus natu. *der neueste, der jüngste, (the latest, youngest)* γενεῇ (natu) δὲ νεώτατος ἔσκεν ἁπάντων, H, 153. sic, γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν, inter vos, Ξ, 112. νεώτατος ἔσκε γόνοιο, Υ, 409, sc. τοῦ Πριαμικοῦ γόνου, *des Priamus jüngster son, (Priam's youngest son.)* οὔτε νεώτατος ἐσσὶ μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον, Ψ, 476, non adeo es minimus natu inter Græcos: nam erat μεσαιπόλιος τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσι ἄνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, α, 352, nam novis capiuntur homines, decies vel centies decantata fastidiunt. sic Ἀθηναίοις ἀεὶ ἦν ἔφεσις καινόν τι ἀκούειν. ἁπλῶς ἀοιδαῖς χαίρουσιν ἄνθρωποι, μᾶλλον δὲ τῇ νέᾳ, καὶ μάλιστα τῇ νεωτάτῃ. et Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος scripsit, οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά, καινὰ γὰρ κρείσσω: νέος ὁ Ζεὺς βασιλεύει, (κατὰ) τὸ παλαιὸν δὲ ἦν Κρόνος ἄρχων: ἀπίτω Μοῦσα ἡ παλαιά. Ἐλπήνωρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, κ, 552, et hinc maxime improvidus.

νεώτερος, έρα, ερον. (Νέω) recentior, junior. οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, Ο, 569, de Antilocho. σὺ γὰρ γενεῇ νεώτερος, natu minor, Φ, 439, et vide, ἐμπειρίαν καὶ σύνεσιν ἐπιμαρτύρεται (adjudicat testimonio suo) τῇ πολυχρονιότητι. πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι σεῖο, Ψ, 587, ubi modestus adolescens regius id pro causa adfert, cur cedere debeat seniori Menelao. reperitur idem comparativus in sensu fero positivi, sic tamen ut comparatio involvatur, quam Germani efferunt per, *ziemlich jung, (rather young.)* πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιὲ, νεωτέρου, Ω, 433. ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, γ, 49, coll. 50, 52, 53. ἠὲ νεώτερός εἰμι, φ, 132, *oder ich bin noch zu jung dazu, (or I am yet too young for that.)* νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι, cum juvene pugnare, σ, 52. et 31, πῶς σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο. αἴκε νεώτερον ἄνδρα, si forte tam adolescentulum impuleris verbis tuis, β, 188. οὐδέ κε φαίης (non sane putares) ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, virum adolescentem sic apta loqui posse, γ, 125, *ein so junger mann so geschickliche dinge vortragen werde, (that so young a man should discourse so discreetly.)* ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα ἐρξέμεν: αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσι, η, 293, 294, ut non sane sperare possis, juvenem occurrentem facturum fuisse: semper enim juniores sunt incogitantes. νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων ἔργων τοιούτων, Ψ, 643, nunc vero juniores subeunto opera talia. αἰχμὰς αἰχμάσσουσι νεώτεροι, Δ, 324, hastas vibrabunt juniores. οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἷες Ἀχαιῶν; an non sunt alii juniores? K, 165. ἄλλοι φιλότητι νεώτεροι ἄνδρες ἕπονται, γ, 363, alii juvenes ex caritate ejus sequuntur eum, *gehen aus freundschaft mit, (accompany him out of friendship.)* νεώτεροι, ἢ πάρος ἦσαν, κ, 395, coll. 396, et hic est fructus τρυφῆς μετρίας: sermo enim ibi est de mutatis a Circe, et deinde restitutis in integrum. ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο, A, 259, inquit Nestor ad Agamemnonem et Achillem. confer superlativum, et locum ex α, 352.

νή, (Ναὶ) est particula adseverandi, idemque quod ναί. quidam codices eam legunt pro νὺ, Γ, 164. est vero et particula inseparabilis, partim negans vehementer, e. c. νηλεὴς, minime misericors. partim intendens, e. c. νήχυτος, valde diffusus et effusus. conf. τύνη, sub ΣΥ. necnon μὰ, et νέπους.

νηγάτεος, έα, εον. (Γάω) est vel νεωστὶ γινόμενος, quasi νεήγατος, noviter factus; vel alibi est ex νὴ στερητικῷ, et τὸ γατὸν, i. e. γεγεννημένον, quasi ἀγέννητος, non factus, ἀχειρότευκτος. nam ut a τείνω (ex τάω) fit τατὸς, sic a γείνω (ex γάω) fit γατὸς, natus, factus. χιτῶνα καλὸν, νηγάτεον, B, 43, ubi notat tunicam novam. κρηδέμνῳ καλῷ νηγατέῳ, Ξ, 185.

νήγρετος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) non excitatus, non ad vigilandum erectus. est hoc factum ex ἀνήγρετος, quod est pro ἀνήγερτος, adjectivo formato ex tertia sing. præt. perf. pass. et α privativo, interserto ν euphonico. qui non excitatur.

est ergo νήγρετος per aphæresin, et transpositionem litterarum. ἵνα νήγρετον εὕδοι, ν, 74, sc. ὕπνον, ut dormiret non excitatus e somno. et 80, νήγρετος ὕπνος, *ein schlaf, daraus man nicht erwachet biss man völlig augeschlafen hat, ein fester schlaf, (a sleep, from which one does not awake till he is refreshed, a sound sleep.)*

νηδύϊα, ίων. τά. (Νέω) intestina quæ in alvo continentur, τὰ κατὰ νηδὺν σπλάγχνα, quæ et τὰ ἐντόσθια et τὰ ἔνδινα dicuntur, et τὰ νήδυα, ύων. ἔγχος αὐτῷ ἐν νηδυΐοις κραδαινόμενον, Ρ, 524, hasta in visceribus ei tremens, postquam ibi hæserat. Vide sub ἔντερον.

νήδυμος, ου. ὁ ἡ. (Ἥδω) dulcis, suavis, delectans. idem quod ἡδὺς, cum paragoge et præfixo ν. recentiores dixere νηδύμιος, et ἥδυμος, quod posterius etiam propius est origini suæ. est in poëta epitheton somni dulcissimi et alti. Β, 2. Κ, 91, 187. Ξ, 253, 242, 354, nam nihil somno dulcius est fessis. Π, 454. Ψ, 63. δ, 793. μ, 311, 366. ν, 79. qui hanc vocem a δύω vel δύνω, subeo, cum particula negativa νὴ, compositam esse volebant; explosi sunt ab antiquis: sicut et illi, qui a νὴ ἐπιτατικῷ, quasi esset ὁ ἄγαν δύνων.

νηδὺς, ύος. ἡ. (Νέω) alvus. *der bauch, (the belly.)* notatque in specie, vel ventriculum, in quem cibi ingeruntur et recipiuntur, vel uterum, qui impletur fœtu. ponitur et alibi de cavitate qualibet, in quam quid congeritur. est a νέω vel νηέω, coacervo, congero, impono. ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειε, Ν, 290, vel pectori vel ventri occurrerit telum missum. αὐτὸν βάλε μέσον ἄκοντι, ἐπάγη δὲ ἐν νηδύϊ χαλκὸς, Υ, 486, hunc percussit medium jaculo, et ferrum infixum est alvo. υἱοὶ ἐννεακαίδεκα μέν μοι, ἰῆς ἐκ νηδύος, ἦσαν, inquit Priamus, Ω, 496, filii novemdecim mihi erant ex uno eodemque utero, Hecubæ scilicet. ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν, ι, 296, postquam implevit cibo et potu magnam alvum, quæ erat πολυχανδής. cæterum hinc est ὁ ἡ ὁμονήδυος, ου, uterinus frater vel soror. ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη, Callimach. in Dian. 160, de Herculis voracitate, *der wanst, (a paunch.)*

νηέω, f. νηήσω. (Νέω) acervo, congrego, compono, consuo. est a νέω, f. νήσω: et Germanorum *nehen, (to sew,)* suere, est ejusdem originis. η ergo est littera interserta, Ionico more. νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω, navem multo auro et ære onerato, Ι, 137, i. e. σωρευσάτω, *er mag häufig beladen, (he may heavily load:)* et hæc figura est etymologica; nam ναῦς sic dicitur διὰ τὸ σωρεύεσθαι ἐν αὐτῇ τὰ ἀγώγιμα. est imperat. a. 1. m. pro νησάσθω, a νέω, f. νήσω, pro quo ionice est νηέω. et 279, νῆας νηήσασθαι ἅλις χρυσοῦ. et 358, νηήσας εὖ νῆας, i. e. σωρεύσας, φορτίσας, *wenn er die schiffe voll geladen, (when he had completely loaded the ships.)* νήεον (pro ἐνήεον) ὕλην, coacervabant ligna, *sie legten holz auf einander, (they piled up wood,)* ut construerent rogum, Ψ, 139, 163. et 169, περὶ δὲ δρατὰ (excoriata) σώματα νήει, pro ἐνήει, circumque mactata corpora accumulabat, περιεσώρευε, imponebat rogo. ἐπὶ ἀπήνης νήεον (ἐνήεον) Ἑκτορέης κεφαλῆς ἄποινα, Ω, 276, in curru componebant redemtionis pretia pro Hectore, ἐσώρευον, *luden reichlich auf, (loaded it.)* πῦρ εὖ νηῆσαι, ο, 321, ignem bene accumulare, i. c. candentes carbones sub acervo cineris abscondere, ut ad usum posteri diei adsit ignis. res ipsa ergo convenit cum εὐνῆσαι πῦρ, i. e. κατευνάσαι καὶ ζωπυρῆσαι ἐν σποδιᾷ. potest et l. c. esse, bene accumulare, impositis lignis, ut ardeat luculenter. sic, τ, 64, νήησαν (ἐνήησαν) ξύλα πολλὰ, coacervabant ligna multa, ut esset ignis ad lucendum clare, et ad calefaciendum corpus, ἐσώρευσαν. quidam codices locis ex Ψ adductis legunt νήνεον, eodem sensu: nam est et verbum νηνέω, novo ν interserto, et dorice νανέω.

νήθω, f. νήσω. (Νέω) neo, fila agglomero. est a νέω, acervo, sicut a κνάω fit κνήθω, et a μάω i. e. ζητέω fit μήθω, a quo est ὁ Προμηθεύς. πείσεται (patietur) ἅτινά οἱ Αἶσα Κατακλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο, pro ἐνήσαντο, nascenti adneverunt, η, 198, *was die schicksale ihm gesponnen haben, (what the fates have spun for him,)* ut notetur nexus rerum a prævisione divina constitutus.

νήϊος, ΐα, ϊον, (Νέω) est ionice distractum ex νεῖος, navalis. a νεὺς, ἡ, factum adjectivum. ad naves vel ædificandas vel administrandas utilis. νήϊον δόρυ, trabem ad navem ædificandam, Γ, 62, ἐπιτήδειον εἰς νῆα, *zum schiffbau dienlich, (proper for ship-building.)* estque ea res magnæ artis. νήϊον εἶναι, ut ad navem struendam adhibeatur, Ν, 391. Π, 484. στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει, trabem navalem, Ο, 410. δόρυ μέγα νήϊον, Ρ, 744. *ein grosses holz zum schiffbau, (a large timber for a ship.)* sic, δόρυ, ι, 384. et 498, νήϊα δοῦρα, ligna navalia, i. e. navem. mons in insula Ithaca dicebatur τὸ Νήϊον, quia inde ligna ad naves struendas apta petebantur.

νῆϊς, ιδος. ὁ ἡ. (Εἴδω) nescius. a νὴ, particula negante, et ἴσημι, scio. ἄπειρος, ἀνεπιστήμων, ἄϊδρις. ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδα οὕτως ἔλπομαι, adeo rudem, Η, 198, coll. 237. nam priore loco loquitur Ajax modeste, et ἀποφατικῶς, non sum rudis: altero loco vero Hector καταφατικῶς et confidenter loquitur, εὖ οἶδα. ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων, θ, 179, non sum ignarus certaminum. notat ergo νῆϊς, στέρησιν τοῦ εἰδέναι, ὁ μὴ εἰδὼς, ἄτεχνος.

νηκερδὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) non prudens, non commodus. νηκερδέα βουλὴν, i. e. ἀσύνετον, Ρ, 469, nam τὸ κέρδος est ἡ σύνεσις. οὐδέ τι παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, ξ, 509, nec ullum præter rem verbum inscitum dixisti: et judicat Eumæus κερδαλεόφρονα τὸν ξεῖνον, τοιοῦτος γὰρ ὁ μὴ ἀκερδῆ λαλῶν. sensit Eumæus, ficta eum, sed tamen apta, locutum; hinc lucratur etiam hospes τὸ, χλαῖναν ἐπὶ σκέπῃ λαβεῖν. festive ergo respondet narranti, nullum verbum non commodum locutus es, et olim et nunc.

νηκουστέω, f. ήσω. (Ἄω) non audio, non obsequor. idem ac ἀνηκουστέω. οὐδ' Ἐνοσίχθων νηκούστησε θεᾶς, Υ, 14, i. e. οὐκ ἀνήκοος γέγονε.

νηλεὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔλω) non miserans, non misericors, non parcens. it. metaphorice, durus, obstinatus, non cedens. οὐδέ σε χρὴ νηλεὲς ἦτορ ἔχειν, Ι, 493, non te decet immisericors et durum cor habere, *ein hartes nicht zu bewegendes herz, (an obdurate heart that is not to be moved,)* quale est τοῦ ᾅδου, coll. 158. ἀμύνετο (defendebat) νηλεὲς ἦμαρ, Λ, 484, et 587, ἀμύνετε: i. e. τὸν θάνατον, ἦμαρ θανάσιμον. ἐς σταδίῃ μὲν (in pugna stataria) ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ, Ν, 514. ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ, arce, prohibe, Ο, 375. νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε, Ρ, 511. et 615, καὶ τῷ μὲν φάος (salus) ἦλθεν, ἄμυνε (ἤμυνε) δὲ νηλεὲς ἦμαρ, et arcuit, sc. is superveniens socius. ὑποφυγὼν, Φ, 57, effugiens mortem. sic et ι, 17. ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων, a civitate et liberis arcens interitum, θ, 525. νηλεὲς, in vocativo masculino, dure, immisericors, Π, 33, ubi hæc vox præcedit sequens σκῶμμα de mari et saxis, οἷς οὐκ ἔστιν ἐλεεῖν. sic et 204, coll. 203.

νηλὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔλω) idem quod νηλεής. ἀνηλεής. νηλὴς, Ι, 628, ubi attice nominativus pro vocativo. ἐμὲ δήσαντες νηλέϊ δεσμῷ, Κ, 443, me vincientes vinculo non parcente, non remittente. sic, ἐμὲ ἐκοιμίσατε (sopiistis) νηλέϊ ὕπνῳ, μ, 372. νηλέϊ χαλκῷ, Γ, 292. Δ, 348. Μ, 427. Ν, 501, 553. Π, 345. Τ, 266. δ, 743. θ, 507. λ, 45. ξ, 418. et sic dicitur de gladio, hasta, cultro, securi. νηλέϊ θυμῷ, in malo sensu, ι, 287, 272, 368. Sed in bono sensu, νηλέα θυμὸν, Τ, 229, ubi sermo est de mortuo cremando, quem oportet cremare habentes animum firmum, postquam eum defleverunt unum diem. apparet ergo, quod ὁ ἔλεος et de parcendo et cedendo ideam adhærentem habeat.

νηλιτὴς, έος. ὁ ἡ. (Λάω) non peccaminosus, non sceleratus, non deflectens ab officio. αἵτε σὲ ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσὶν, π, 317. τ, 498. sic, μὲ, χ, 418, coll. 421—425, 432. et duæ ibi fiunt classes ancillarum, quæ herum absentem honorant officiose, et hæ sunt νηλιτεῖς, quæ et νηλίτιδες alibi dicuntur; et quæ honorant eum ejusque domum. est compositum nomen a νὴ, negandi particula, et ἀλείτω, pecco. qui κατ' ἀντίφρασιν vocem hanc positam autumant, pro, valde scelestus; ii et analogiæ vim adhibent, et contextum Homericum minus attendunt.

νῆμα, ατος. τό. (Νέω) filum, *ein faden, (a thread.)* est vox generis, cujus species sunt πηνίον, μίτος, etc. μή μοι μεταμώλια νήματα ὄληται, β, 98. τ, 143. ω, 132. τάλαρον νήματος ἀσκητοῦ (elaborati, perite facti) βεβυσμένον, plenum, δ, 134. sic Hesiodus de araneo, νεῖ νήματα ἀράχνης. nam verbum est et νέω, fila jungo. in genere τὸ νῆμα, dorice νᾶμα, est id quod nendo est effectum, *das spinnwerk, gespinste, (any thing that has been spun.)* Theocr Id. 15, 27, 30. coll. Id. 24, 74.

νημερτέως, (Ῥέω) adverb. cum terminatione Ionica. ἀληθῶς. ἐγώ σοι νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω, ε, 98. νημερτέως γάρ σοι μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω, τ, 269.

νημερτὴς, έος. ὁ ἡ. (Ῥέω) non vanus, non aberrans a vero et certo, non mentiens, scopum contingens. etiam, qui facit ne ego errem et scopo excidam. est a particula negativa νὴ, et ἁμαρτάνω, ejusque aor. 2. ἥμαρτον. γέρων ἅλιος νημερτὴς, senex marinus omnia rectissime conjectans, i. e. Proteus, δ, 349, 384, 401. ρ, 140, optimus ἐν μαντικῇ τέχνῃ. ἵνα εἴπῃ νημερτέα βουλὴν, ut nuntiet ei certissimum consilium et decretum deorum, α, 86. ε, 30, et id nuntiat Mercurius. ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτέα ἀνέγνω, postquam horum sententiam animi certissimam agnovit, φ, 205, quod possit tamen et neutrum plurale esse adverbialiter, certissima ratione. νημερτὲς ἔνισπε, dic certum, γ, 101, coll. 327, ἵνα ἐνίσπῃ. δ, 314, 331, 642. μ, 112. χ, 166. ψ, 35. νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, Α, 514, inquit Thetis ad Jovem. μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες, Γ, 204, *dieses ein wahres wort, (this is a true word.)* φράζεο, Πουλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἔνισπε, Ξ, 470. ἄγε μοὶ, δμωαὶ, νημερτέα μυθήσασθε, Ζ, 376. ὅπως νημερτέα εἴπῃ, γ, 19. δείδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν, ε, 300. ἵνα σοὶ εἴπω, λ, 95. et 136, εἴρω, dico. et 147, ἐνίψει, dicet. εἰπέ μοι εἰρομένῳ (interroganti, *mir der ich mir will sagen lassen, (me who wish to be informed)* νημερτέα, ο, 263. αἶψά κε ἐγὼ νημερτέα πάντα ἐνέποιμι αὐτῇ, ρ, 561, *lauter wahres, (nothing but the truth.)* et quidem mox, i. e. cras, post μνηστηροφονίαν, sed eum sensum nunc occultat, et mendacic utitur. coll. 549, αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντα ἐνέποντα. et 556, εἰ δέ κέ σε γνοίῃ.

νηνεμία, ίας. ἡ. (Ἄω) tranquilla serenitas aëris. νηνεμίης, sc. οὔσης, vel, καιρῷ, Ε, 523. talis genitivus elliptice attice ponitur. sic νυκτὸς, ἡμέρας, θέρους, χειμῶνος, sc. καιρῷ. potest et præpositio omissa subintelligi, ἐπὶ νηνεμίης, *bey einer windstille, (during a calm.)* ἠδὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη, ε, 392, ex quo loco apparere videtur, esse adjectivum: nisi est appositio. masculinum tamen νηνέμιος est inauditum. sic et μ, 169. hinc est verbum νηνεμέομαι, ventis non agitor.

νήνεμος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) ventis non turbatus, *wo kein wind ist, (where there is no wind.)* a particula negativa νή. νήνεμος αἰθὴρ, Θ, 552, tranquilla serenitas cœli.

νηὸς, ὁ, vide ναός.

νηπενθὴς, έος. ὁ ἡ. (Πένθω) non lugens, luctum non admittens. φάρμακον νηπενθὲς, δ, 221, τὸ στερίσκον πένθους, quod mœrorem expellit. alibi potest notare passive, τὸ ἐστερημένον πένθους.

νηπιάα, ας. ἡ. (Πνέω) stultitia, hebetudo, ἀφροσύνη, *unvernunft, unverstand, (stupidity,*

want of understanding.) deinde et, status infantiæ, *unmündigkeit, (the state of infancy, minority.)* νηπιέας ὀχέειν, stultitias et puerilia perferre, α, 297, i. e. νήπια φρονεῖν, vel potius hoc loco, νηπιοφροσύνας φέρειν, stultitias aliorum ferre; es enim regis filius et hæres. sed confer ὀχέω.

νηπιαχεύω, f. εύσω. (Ἴα) pueriliter clamo: non semper præ dolore, sed et præ lascivia. παύσαιτό τι νηπιαχεύων, Χ, 502.

νηπίαχος, ου. ὁ ἡ. (Ἴα) puerilem clamorem edens. differt a νηπίῳ: nam νήπιος signat vel ἡλικίαν vel ἦθος: νηπίαχος vero συνεμφαίνει τῇ ἡλικίᾳ καὶ τὴν βρεφικὴν φωνὴν, ἥτις ἐστι κλαυθμυρισμός. est ergo a νήπιος et ἰάχειν composita vox. παισὶν ἐοικότες νηπιάχοις, Β, 338, stulte clamantibus. οὐδ' ἐλεαίρεις παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἐμὲ ἄμμορον, Ζ, 408, coll. 468. et valde dolens ibi loquitur mater. παῖδες νηπίαχοι, pueri insulse et præter rationem clamantes, Π, 262. non ergo simpliciter infantes lactentes, sed in genere pueri ætate et animo indicantur.

νηπιέη, ἡ, vide sub νηπίη.

νηπίειος, είη, ειον. (Πνέω) infantilis, *unmündig, (in a state of infancy.)* insipidus, incogitans, puerilis. ionice extruditur Iota, ut sit νηπίεος, έη, εον. νηπιέαις, sc. φρεσὶ, i. e. ἀφροσύναις, ἀσυνεσίαις, Ο, 363. Τ, 411. ω, 468. ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ, in infantia, curæ indiga, ἐν ἡλικίᾳ βρέφους, Ι, 487.

νήπιος, ία, ιον. (Πνέω) est idem, per syncopen ex νηπύτιος. non astutus, non callidus, imperitus. deinde est et ætatis nomen, infans, *unmündig, (an infant, a minor,)* quia ea ætas, ob defectum experientiæ multæ, deficitur prudentia omni fere. νήπιος υἱὸς, Ε, 480, 688, filius infans. Ζ, 366, 400. παῖς δέ τι (vel, δ' ἔτι) νήπιος ἦα, nam adhuc puer eram tunc, φ, 95, antequam Ulysses ad bellum proficisceretur. σὲ νήπιον, οὔπω εἰδότα πολέμου, te puerum, nondum peritum pugnandi, Ι, 440, ubi utraque notio inest: et sermo de Achille, qui quatuordecim vel quindecim annorum erat, cum pater eum mitteret Agamemnoni ad bellum. nam in apparando bello Græci consumserant annos decem, alios decem in gerendo; et hic erat is decimus, cum Phœnix senex hæc loqueretur. κούρη νηπίη, puella infans, Π, 8. νήπια τέκνα, de hominibus et brutis, Β, 136, ubi sic dicuntur nati, quales fuerant tempore τοῦ ἀπόστλου ad bellum. 311, de passerculis. Δ, 238. Ζ, 95, et dicuntur sic omnes nati, nondum ad pubertatem deducti, imperitique rerum. Λ, 113, de catulis cervi. Ρ, 133, 134, de leonis. et 223. Σ, 514. Χ, 63. παῖς δ' ἔτι νήπιος αὔτως, Χ, 484. Ω, 726, coll. 730. μ, 42. ξ, 264. ρ, 433. et his locis est nomen ἡλικίας fere. sed in proprio suo sensu est, Β, 38, νήπιος, οὐδὲ τὰ ᾔδη, ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα, de Agamemnone, qui τὸ νῦν, πλατικῶς (in lato sensu) dictum, ἀντὶ τοῦ, αὐθημερὸν, (hoc ipso die) ἐνόησε: debuisset referre τὸν χρησμὸν τοῦτον (effatum hoc divinum) ad aliquem vatem, aut alio modo eum examinare: ergo erat jam μὴ βουλευόμενος ἢ νοῶν καλῶς, ergo νήπιος, in molli sensu. et 873, ubi νήπιος dicitur de bellatore, exornato ἠΰτε κούρη. νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς, Ε, 406. γνωτὸν δὲ, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν, ὡς ἤδη — manifestum enim, etiam ei qui valde hebes acumine mentis est, quod jam Trojanis fatum instet, Η, 401, etiam ei qui valde imperitus rerum est. sic, γνοίη, Ρ, 629, 630. porro, νήπιος, Μ, 113. et 127, νήπιοι, *die unweisen, (foolish:)* nam non paruerant consilio salutari, et præter rationem nimia sperabant. λισσόμενος, μέγα νήπιος, de Patroclo, Π, 46, valde ignarus futuri; rogabat enim sibi rem, in qua erat periturus. et 686, de eodem, ubi ex 685 τὸ μέγα repetendum. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, factum enim jam malum etiam stultus agnoscere potest, Ρ, 32, prudentis autem est, providere. conf. ῥέζω. sic et Υ, 198. νήπιος, οὐδ' ἐνόησε, ὡς, Υ, 264, incogitans, qui non intelligebat, quod — de Achille, dubitante de firmitate armorum Vulcani. docet ergo poëta, differentiam divinorum et humanorum operum nunquam esse ex oculis dimittendam; simulque eum, qui divinitus quid habet, de eo nunquam dubitare debere. et 296, de Æenea, nimis fidente sibi. et 466, de Troë, qui tam longo tempore non melius cognoverat mores Achillis: *der einfältige, der unbedachtsame, (the silly, thoughtless.)* νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς, Ψ, 88, ubi simul ætate inprovidum notat, nam sermo est de puero, qui alium puerum in lusu occiderat ictu infelici. νήπιε, inquit Hector ad occisum Patroclum, Π, 833, coll. 842, σοὶ φρένας ἄφρονι. νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖνε, *bringe vor den tag, (manifest,)* Σ, 295, inquit Hector ad Polydamantem, prave ut videbatur suadentem. sic, Φ, 99, ad Lycaonem Achilles, quod is non intelligeret nihil se juvari, quod Hecuba mater ei non sit, lædique potius quod Hector frater, Χ, 333. νήπιοι, Θ, 177, de Achæis Hector: sc. εἰσί. Ο, 104. Ρ, 236, 497. α, 8. τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο, ι, 44. νήπιοι ἀγροιῶται, stulti rustici, φ, 85. τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν, ὡς — χ, 32, qui putabant per errorem jaculantis id accidisse. et 370, οἱ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἴσιον, proci, futurorum improvidi. νήπιος, de Agamemnone, γ, 146, qui putabat numen esse leve, et nimis facile placandum. οὐ μὲν νήπιος ἦς τὸ πρὶν, δ, 31. coll. 32, νῦν γε παῖς ὣς νήπια βάζεις. et 371, νήπιος εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἠὲ χαλίφρων, ἦ ἑκὼν μεθίεις, ubi vides tres causas possibiles, cur aliquis non curet utilia sibi: vel ob hebetudinem mentis, vel ob insitam negligentiam, vel consulto jam alia nolens habere. et 818, νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων, i. e. τῶν κατ' ἄνδρα πράξεων ἔτι ἄπειρος: ubi Telemachum absentem sic materne increpat Penelope, dolens, quod is peregre et per mare, se inscia, abierit. νήπιος εἰς, ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας, ι, 273. et 419, οὕτω γάρ με νήπιον εἶναι ἤλπετο ἐνὶ φρεσίν: αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο. et 442,

τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν, ὥς. et ita respondendum ad omnes alias quæstiones, cur Polyphemus non ita vel ita egerit potius? ν, 237. de ætate, respectu simul ad imperitiam habito, est νήπιος, β, 313. ζ, 301. λ, 448. σ, 228. τ, 19, 530, coll. 532. υ, 310, coll. 309. βίη δέ τι νηπίη αὐτῶν, Λ, 560, nam robur eorum est puerile, ἀσθενὴς καὶ νηπίοις παισὶ πρέπουσα, ut notetur ἀδυναμία. νηπίη, οὐδὲ ἐνόησε, de Andromache, parante balneum viro reversuro, qui jam erat interfectus, Χ, 445, ubi ergo miserans poëta hoc nomen ponit, quod ignara et simplex non cogitet, quantum malum jam acciderit. ponitur ergo proprie ἐπὶ τῶν μὴ βουλευομένων ἢ μὴ νοούντων καλῶς, ἢ πταισάντων τι λόγου ἄξιον.

νήποινος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) nulla data satisfactione; pro quo satisfactio non datur, nullo soluto pretio aut mercede aut remuneratione. in specie, cujus cædes ultionem aut satisfactionem non habet. νήποινοί κεν ὄλοισθε, sine ultione certe pereatis, α, 380. β, 145, quam imprecationem postea eventus comprobavit. ergo est νήποινος proprie, ὁ ἀνεκδίκητος, qui occiditur sic, ut ultionem non habeat. neutrum adverbialiter ponitur; notatque, sine retributione et satisfactione. ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσι, alienum victum, alienam rem familiarem, edendo et bibendo absumunt, nullo restituto pretio æquivalente, *umsonst, (for nothing, gratuitously,)* α, 160, 377. β, 142. ξ, 377. σ, 279. ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον, alii nostrum gravem laborem absumunt convivando, nullo soluto pretio et nulla data satisfactione: ξ, 417. confer Jobi xxxi, 39. ποινὴ est quævis remuneratio. syllaba negandi insepar. νή.

νηπύτιος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) non prudens, non callidus, non edoctus usu, ineptus. est a νὴ, negandi particula inseparabili, et πινύω, quasi νηπίνυτος. νηπύτιον ὥς, quasi aliquem imperitum rerum et animo non satis constantem, Υ, 200, 431. et 211, ἐπέεσσι νηπυτίοισι, verbis ad rem nihil pertinentibus. et 244, ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα (talia) λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς, velut inepti homines; et prævidens id posuit Homerus, fore quosdam qui reprehenderent, hos heroas quasi ἀκαίρως loqui factos esse talia tam multa: hinc et 251, seqq. ipse velut reprehendit se. νηπύτιε, inepte, incogitans, Φ, 410, 441, ubi additur, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις, quam nihil sapiens cor habes. et 474, 585, *du unverständiger, einfältiger, (thou stupid, silly fellow.)* μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, Ν, 292, i. e. ὡς μὴ φρονοῦντες τὰ δέοντα, ὡς ἐστερημένοι τοῦ πεπνῦσθαι καὶ πινυτῆς ἢ πινυτότητος i. e. φρονήσεως. comicus opponit τῷ νηπυτίῳ τὸν τρίβωνα, veteratorem, *einen alten practicus, (a crafty knave,)* qui est ἐντριβὴς περὶ πράγματα, quem alii vocant τὸν τριβακόν. ut ergo appareat, νηπύτιον esse imperitum.

νήσαντο, pro ἐνήσαντο, vide sub νήθω.

νῆσος, ου. ἡ. (Νέω) insula. est a νέω, nato, quia innatat aquis; et ab eodem verbo est et ἡ νῆσσα, ης, anas, *die ente, (a duck.)* πολλαῖς νήσοις καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν, Β, 108, ubi accuratiores per νήσους intelligunt κώμας χερσαίας τοῦ Ἄργους, vicos agri Argivi. sed fortasse sunt intelligendæ insulæ adjacentes parti illi Peloponnesi. et 625, Ἐχινάων ἱεράων νήσων. et 677, νήσους τε Καλύδνας. et 721, ἐν νήσῳ κεῖται ὅγε, Φιλοκτήτης. νήσῳ δ' ἐν κραναῇ, Γ, 445, ubi vide κραναός. τηλόθεν ἐκ νήσου, Σ, 208. νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, α, 50, 198. et 51, νῆσος δενδρήεσσα, ubi est ἐπανάληψις, etsi impar casibus. et 85, νῆσον ἐς Ὠγυγίην, coll. η, 244, 254, quæ insula ab ipso Homero fingitur ἔκτοπος καὶ ἀοίκητος ἀνδράσι: vates tamen, qui circa versum 198 loquens inducitur, ut de habitata a viris loquitur, ut oraculum suum reddat obscurum, simulque verisimile. et 245, ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι. sic et τ, 130. νήσου ἔπι Ψυρίης, γ, 171. et 270, τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην, quod fecit, ne videretur vim τῷ ἀοιδῷ attulisse, siquidem vivum in terram exponens. sic defossæ sub terram virgini nonnihil cibi, ne ab hominibus necata videretur. νῆσός τις ἔπειτα ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, Αἰγύπτου προπάροιθε, δ, 354, ubi de Pharo insula sermo. et 373, ὅς δὴ δηθὰ ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, diu detineris. et 556. (ρ, 142) τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ δάκρυ κατακχέοντα, ἐν μεγάροις Καλυψοῦς. et 607, (collato ι, 21—27.) οὐ γάρ τις νήσων (circumjacentium Ithacam) ἱππήλατος οὔτε εὐλείμων, αἵτε ἁλὶ κέκλινται, Ἰθάκη δέ τε καὶ πέρι πάντων, plus quam omnes reliquæ: et loquitur de insulis suæ ditionis, et ἁλὶ intelligendum de mari illo Ithacensi. nam de insulis simpliciter omnibus absurdum esset dictum. et 844, ἔστι δέ τις νῆσος, μέσσῃ ἁλὶ, πετρήεσσα, Ἀστερίς. ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται, ε, 13, νῆσοι πολλαὶ ἀμφὶ Ἰθάκην, ι, 22. et 116, νῆσος ἔπειτα Λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται γαίης Κυκλώπων, ὑλήεσσα, usque ad 160: ubi θαυμαστὴ, prope Siciliam et ejus regionis portum, sed deserta, ad quam Ulysses magno suo bono noctu venit, et deinde, relictis ibi undecim navibus, cum sua una nave in majorem insulam transiit. nomen ejus dubitatur an sit Λάχεια, nam potest id esse epitheton, quod confer. si tamen est nomen proprium, revelatum id Ulyssi a Circe postea fuit. et 543, ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθα, ubi articulus est δεικτικῶς positus. πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ, in insula quæ quasi innatat mari, κ, 3, ex quo loco apparet etymologia nominis. et 135, Αἰαίην ἐς νῆσον. sic et λ, 70. μ, 3, νῆσον, ἣν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, κ, 195. et 308, ἀνὰ ὑλήεσσαν. Θρινακίῃ νήσῳ, λ, 106, quæ est denominatio Siciliæ. sic, Θρινακίης ἀπὸ νήσου, τ, 275. νῆσον Σειρήνοιιν, μ, 167. nam duas tantum Sirenas novit poëta. et 261, θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον, i. e. in Siciliam, soli sacram. et 269, νῆσον Ἠελίοιο. et 276, παρὲκ τὴν νῆσον, ubi articulus est δεικτικῶς, pro ταύτην. et 351, ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. νήσῳ προσεπίλνατο νηῦς, ν, 95. et 234, τὶς νήσων εὐδείελος. ἑκὰς νήσων ἀπέχειν νῆα, ο, 33. et 298, νήσοις θοαῖς ἐπιπροέηκε, sc. τὴν νῆα, et conf. ibi Θοαὶ in R, et 402, νῆσος τὶς Συρίη. ὅσοι νήσοις πρὸς Ἤλιδος κοιρανέουσι, φ, 347. Vide sub ναίω.

νῆστις, ιος. ὁ ἡ. (Σέω) qui non edit, jejunus, ἄγευστος σίτου. fit a particula negandi inseparabili νὴ, et ab ὁ σῖτος vel τὸ σῖτον, cibus: ut sit per syncopen pro νήσιτις, ιος, ὁ ἡ. ergo est idem quod ἄσιτος, etiam quod ἄπαστος ἐδητύος. νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος, σ, 369, nihil comedentes usque ad multam noctem, sc. post jentaculum prima luce sumtum. νήστιας, ἀκμήνους, Τ, 207, ubi utrumque notat idem. est ἔντερόν τι μεταξὺ κοιλίας καὶ στομάχου, quod dicitur ὁ νῆστις, intestinum jejunum. νήστιες sunt et εἶδος τι κεστρέων (ab ὁ κεστρεὺς, piscis quidam) οἳ καὶ πλῶτες vocantur: et isti κεστρεῖς abstinere dicuntur ab esu omnium piscium, sicut et ipsos alii pisces non vorant; et abierunt in proverbium de famelicis. apud Siculos fuit et dea, ἡ Νῆστις, vel Νᾶστις dorice.

νητὸς, ὴ, όν. (Νέω) coacervatus, conglomeratus, σεσωρευμένος εἰς πλῆθος, a νέω, f. νήσω, coacervo. ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο, β, 338.

νήχω, f. ήξω. (Νέω) nato. est a νέω vel νάω, nato, per paragogen. νηχέμεναι μεμαὼς, pro νήχειν, ε, 375, conans natare. et 399, νῆχε pro ἔνηχε, natabat. sic et 439. et 364, νήξομαι, natabo. ἐγὼ νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, η, 276, ego natans has undas emensus sum. et 280, νῆχον (ἔνηχον) πάλιν, retro nabam. χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι, νηχόμενος, remigavi ambabus manibus, natans, ξ, 352, ubi posterius est explicatio prioris. ὅτε ἂν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη, ψ, 233. et 237, παῦροι ἐξέφυγον ἁλὸς ἤπειρόνδε νηχόμενοι. hinc est ἡ νῆσσα, anas.

νίζω, (Νίπτω) lavo, in specie manus vel pedes. deinde et, vasa quædam; abluo, eluo. per dialectum est pro νίπτω. Æoles dicebant νίσσω, quidam Dores vero solebant verba in σσω efferre per ζω. e. c. πλάσσω πλάζω, ἀνάσσω ἀνάζω. id tamen ab antiquissimis sic fieri solitum, testis est Homerus: ut ergo ex νίπτω factum sit νίσσω, et inde νίζω. ἀπ' αὐτοῦ δὲ αἷμα νίζε (lava) ὕδατι λιαρῷ, aqua tepida, Λ, 829; 845, quo loco posteriori νίζε est pro ἔνιζε, lavabat: priori est imperativus. οἱ δὲ σπόγγοις τραπέζας νίζον, pro ἔνιζον, α, 112. οὐκ ἐάσεις (pro ἐᾷς ex ἐάεις sinis) νίζειν, lavare tibi pedes, τ, 374. et 392, νίζε (ἔνιζε) ἄνακτα ἑὸν, herum suum. ἐκ ποταμοῦ (κατὰ) χρόα νίζετο, totum corpus lavabat sibi, ζ, 224.

νικάω, f. ήσω. (Εἴκω) vinco, supero, superior sum. ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ, Α, 576. σ, 403, quando deteriora superant omnem delectationem, et obterunt. sic Euripides: ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τοῦ ἀγαθοῦ. ἀγορῇ νικᾷς υἷας Ἀχαιῶν, concionibus vincis et præstas, Β, 370. μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς, Π, 79. πάντα δ' ἐνίκα ῥηϊδίως, Δ, 389, i. e. κατὰ πάντα, sc. ἄεθλα. sic et Ε, 807, ubi id πάντα potest esse accusativus masculini, πάντα κοῦρον: potest esse et neutrum plurale, κατὰ πάντα ἄεθλα. ἀλλ' ὁ μὲν μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχει, πολλὸν ἐνίκα, Σ, 252, alter verbis, alter hasta, multum præstabat, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα, Υ, 410, pedibus, i. e. cursu, omnes superabat, *übertraf er, (he surpassed.)* sic et Ψ, 756, νέους ποσὶ πάντας, omnes juvenes cursu. et 742, κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν πολλὸν, pulcritudine multum præstabat in tota terra. et 680, πάντας Καδμείωνας, omnes vincebat certaminibus ludicris. μάλα πολλὸν ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεὺς παντοίοισι δόλοισι, γ, 121, superabat omnes alios in omni genere astutiarum. ἀνέρας ἀλφηστὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσι, ν, 261. αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, quæ pulcritudine superabant genus mulierum, Ι, 130, 272. ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν νίκων, Ο, 284, concionando pauci præstantiores erant eo. οὔ με μάλα ῥεῖα νικήσει, Υ, 102, vincet pugnando. οὔτι με νικήσουσι, σ, 318, non me delassabunt. στεῦτο γὰρ εὐχόμενος (asserebat enim glorians) νικησέμεν, pro νικήσειν, superaturum se esse Musas arte canendi, Β, 597. ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα, quia videor superaturus pugna eum, Η, 192. νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ, vicit ope Minervæ, Γ, 439. νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη, nunc mentem vicit adolescentia, Ψ, 604. et 634, πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, pugilatu vici eum. βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἑταίρων, sententia mala vicit, κ, 46. εἵνεκα νίκης, ἣν μὲν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος, quam ego reportavi in judicio, λ, 544, *da ich den process gewonnen, (as I gained the cause.)* et 547, ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν, utinam non vicissem in illo judicio, et additur, τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ, tali eventu futuro, quasi certaminis præmio; et sic vocat mortem Ajacis. *um einen so hohen preiss, (for so high a prize.)* ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην, σ, 332, 392. ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, Γ, 71, 92. σ, 46. et 82, αἴκεν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται. τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις, Γ, 138, vincentis uxor eris. et 404, νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι. κείνων νικήσαντι μένος, illorum vincenti robur, Ν, 318. πυγμῇ νικήσαντα, Ψ, 669. et 702, τῷ μὲν νικήσαντι, μέγαν τρίποδα. et 704, ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι, γυναῖκα: quod præmium habebat jocum quendam, quasi victo γυναικισθέντι τῇ κατὰ πάλην μαλθακότητι. et 656, τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας. et 663, αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται. εὔχεσθαι, ἐμὲ νικῆσαι, gloriari, te me vicisse, Φ, 501. ἔφατο νικῆσαι καὶ ἔπειτα διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην, Θ, 520. τὸ δ' εὖ νικάτω, erat formula bene ominandi, sicut et, τὸ δ' εὖ κρατείη, bonum vincat. Æschyl. Agamemn. 123, 143, 167.

Νίκη, ης. ἡ. (Εἴκω) (etiam alibi τὸ νῖκος) victoria, *der sieg, (the victory.)* præcellentia, *der vorzug, die oberhand, (the superiority, the upper hand.)* est quoque a particula negativa νὴ, et εἴκω, concedo: ut notet statum, quando quis alteri non cedere debet. erat et urbs ἡ Νίκη, et per paragogen ἡ Νίκαια, sicut ἡ Φώκη est et ἡ Φώκαια. etiam ἑταίρα τις erat Νίκιον. νίκη Καδμείη, proverbium, vide Ἐπίγονοι in R. νίκη dicitur et φῶς, quod confer. ὁ Φερένικος est idem qui Νικηφόρος. νίκη μὲν δὴ φαίνεται Μενελάου, Γ, 457, apparet sane victoria ejus. sic Δ,

13, ἀλλ᾽ ἤτοι νίκη μὲν Μενελάου, ubi deest φαίνεται vel ἐστὶ, eleganti ellipsi. νίκη δ᾽ ἐπαμείβεται ἄνδρας, Z, 339, alternat inter viros, i. e. nunc hujus nunc illius est: et respicit victoriam Menelai de se. νίκη δὲ Τρώων, sc. ἐστὶ, P, 689. ὕπερθεν νίκης πείρατα ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, H, 102, victoriæ fines superne positi sunt (*hangen*) *(depend)* in diis; i. e. ἡ νίκη ipsa, utpote τὸ τέλος τῶν ἀγωνιζομένων: et est metaphora a funibus aut talibus, quæ habent ἀρχήν τινα καὶ πέρας. χώσατο δ᾽ αἰνῶς ἀμφότερον, (ἕνεκα) νίκης τε, (quod eam adeptus non esset) καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε, N, 166, et ob hastam quam fregerat. πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου νίκης ἱεμένων, Ψ, 371, cujusque cupidorum victoriæ; quæ phrasis est Attica. et 437, ἐπειγόμενοι (festinantes) περὶ νίκης. sic et 496. et 639, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης, invidentes mihi de victoria. et 718, μάλα νίκης ἱέσθην, cupidi valde erant. et 767, νίκης ἱεμένω. quibus locis de victoria in certamine ludicro sermo est. κεχολωμένη (ψυχὴ Αἴαντος) εἵνεκα νίκης, τήν μιν ἐγὼ νίκησα, qua ego eum vici, λ, 543, ubi est de victoria in judicio. κεχαρηότα νίκῃ, H, 312. et 26, ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δῷς, conf. ἑτεραλκής. eadem phrasis est Θ, 171, τὴν ἑτεροκλινῆ, quæ ad alterum deflectit, quæ alteri robur et superioritatem dat. γίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην, Π, 362. Τρώεσσι δίδου (dabat) ἑτεραλκέα, P, 627. sic et 596. μοὶ κατένευσε Κρονίων νίκην καὶ μέγα κῦδος, Θ, 176. σοὶ γὰρ ἔδωκε νίκην Ζεὺς, Π, 845. Ζεῦ, δὸς νίκην Αἴαντι, H, 203. et 292, εἰσόκε δαίμων δώῃ ἑτέροισί γε νίκην, ubi exponitur τὸ τῆς νίκης ἑτεραλκές. sic et 378, 397. οὔπω πάγχυ δίδου ἑτεραλκέα νίκην, χ, 236, nam nullius est victoria, si utraque pars æquo Marte pugnavit; sed tum demum victoria paritur, si alteruter superat viribus. Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, H, 21. σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην, Θ, 204, tu vero illis cupias victoriam. Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην, N, 347. Π, 121. ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νίκην, P, 332, nobis multo potius quam illis. μέγα δ᾽ αὐτῷ βούλετο νίκην, Ψ, 682, ubi de homine, cupiebat ei valde victoriam, *gönnete ihm, (heartily wished him:)* de Jove est, volebat ut illius esset victoria, *beschloss für ihn, (decreed him.)* ἔελπετο νίκην, N, 609, sperabat: et id μυκτηρίζων dicit poëta. ἔτι δ᾽ ἤλπετο νίκην, O, 539. Ζεὺς ἀφείλετο (auferre potest et negare) νίκην ῥηϊδίως, Π, 689. P, 177. Ποσειδάωνι δὲ νίκην πᾶσαν ἐπέτρεψας, Φ, 472, omnem ei concessisti fugiens. μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην, Ξ, 364, relinquimus ei, coll. 365, κῦδος ἄρηται, ex quo apparet, τὸ τέλος τῆς νίκης καὶ τὴν τιμὴν εἶναι, effectum victoriæ et propositum, esse gloriam.

νὶν, (Ὁ) idem quod μίν. Doribus autem frequens in primis est, quibus et loco dativi ponitur. νὶν ἰόντα, eum vadentem, Δ, 480, *da er voran oder vorauf gieng als anführer, (going before as leader.)* et pluralem referat: Eurip. Spupl. 1140, νὶν τετακότας, eos absumtos.

ΝΙ´ΠΤΩ, (pro νίπω) f. νίψω. lavo, in specie manus vel pedes. deinde et, vasa quædam; abluo, eluo. κῦμα θαλάσσης ἔνιψεν αὐτοῖς ἱδρῶτα ἀπὸ χρωτὸς, unda maris lavit iis sudorem a corpore, K, 575. τὸ δέπας (poculum) ἔνιψε ῥοαῖς καλαῖς ὕδατος, abluit et eluit pura aqua, Π, 229. σὲ πόδας νίψω, lavabo te quod attinet pedes, τ, 376, κατὰ πόδας, vel σὲ, τοὺς πόδας δηλαδὴ, non vero totum corpus. et 356, ἥ σε νίψει πόδας. et 358, νίψον ὁμήλικα (æqualem ætate) ἄνακτος σοῦ, heri tui. et 505, ἐπεὶ νίψεν (ἐνίψεν) τε καὶ ἤλειψεν. *medium* νίπτομαι, lavo ipse me. νίψατο δ᾽ αὐτὸς χεῖρας, lavabat manus suas, Π, 230, ἵνα μὴ ἀνίπτοις χερσὶ σπείσῃ (libaret) τῷ Διΐ. νιψάμενος δὲ, κύπελλον ἐδέξατο, poculum cepit, ad libationem cum precibus faciendam, Ω, 305. χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλὸς, cum lavasset manus suas ex cano mari, β, 261, nam ad rem divinam faciendam et ad precandum, accedi debet puris manibus. sic et μ, 336, χεῖρας νιψάμενος, ex more εὐξομένων. idem faciebant parantes cibum, κ, 182, χεῖρας νιψάμενοι ἐτεύχοντο δαῖτα. sic et, capturi cibum, χέρνιβα προχόῳ (est ablativus instrumenti) ἐπέχευε, ὑπὲρ ἀργυρέου λέβητος, νίψασθαι, i. e. ὥστε νίψασθαι, ad lavandum manus, ut lavaret se, superfudit ex gutto aquam, supra argenteum lebetem, α, 138. δ, 54. η, 174. κ, 370. ο, 137. ρ, 93. ad pedes lavandos dabatur aqua frigida, cui deinde affundebatur tantum calidæ et ferventis, quantum sat erat ad temperandum; quod discis ex τ, 387, 388.

νίσσομαι, f. νίσομαι. (Ἔω) idem ac νείσσομαι. redeo, venio, eo. οὐ γὰρ ἔτ᾽ αὖτις νίσομαι ἐξ Ἀΐδαο, non redibo ex Orco, ἐπανελεύσομαι, Ψ, 76, ubi minus accurati habent duplex Sigma. ἐκ πεδίου νίσσοντο, M, 119, ex campo redibant. οἴκαδε νισσόμεθα, domum redimus, κ, 42. νισσόμενον πόλεμόνδε, venientem in pugnam, N, 186. O, 577. τῇ νίσσοντο φορῆες, Σ, 566, qua via ibant bajuli.

νιφὰς, άδος. ἡ. (Φάω) nix, multitudo nivis decidentis. *der schnee, die schnee-flocken, (snow, flakes of snow.)* ἔπεα, ἐοικότα νιφάδεσσιν χειμερίαις, Γ, 222, verba similia nivibus hibernis; de Ulysse, legato ad Trojanos: ut notetur orator copiosus et volubilis et luculentus et gravis. nam similitudo est διὰ τὸ τάχος τῶν νοημάτων, καὶ διὰ τὸ πυκνὸν, καὶ διὰ τὸ τῆς σαφηνείας διάλευκον, καὶ διὰ τὸ φρίκης γέμον: fortasse enim et minas graviter adhibuit, utpote tanti populi legatus ad infirmiores. ὡς νιφάδες ἔπιπτον ἔραζε τὰ βέλη, M, 156, sicut nives cadebant in terram jacula, coll. 157, 158, 159. et 278—286, ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ ἤματι χειμερίῳ. ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς, ubi singularis est collective, quando ex nubibus volat nix, O, 170. sic, ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται ψυχραὶ, T, 357, densæ nubes a Jove, i. e. ex aëre, devolant frigidæ. ratio etymologica, a τὸ νέφος, liquet, nam maxime nubilum et densum est cœlum, quando ningit.

νιφετὸς, οῦ. ὁ. (Φάω) nix, mingendi actio.

das schneien, (a fall of snow.) τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἠὲ χάλαζαν ἢ νιφετὸν, K, 7. οὐ νιφετὸς οὔτε χειμὼν πολὺς, δ, 566.

νιφόεις, εσσα, εν. (Φάω) nivosus, nivibus oppletus. est apud poëtam epitheton altorum montium. ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς, de Hectore ingenti, N, 754, ob proceritatem corporis, simulque terrorem. Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα, Ξ, 227. Κρήτης, τ, 338. Ὀλύμπου νιφόεντος, Σ, 615, desiliit de Olympo nivoso. Τμώλῳ ὕπο νιφόεντι, Υ, 385.

νίφω, f. νίψω, (Φάω) ningo, idem ac νείφω. et ea forma recentioribus est usitatior. locus tamen Homericus ex M, sub νείφω citatus, etiam huc pertinere possit. Aristoph. 138, κατένιψε τὴν Θρᾴκην χιόνι, *es hat zugeschneiet, (the snow has covered.)* sc. ὁ Ζεύς.

νόεω, f. ήσω. (Νέω) intelligo, sentio, animadverto. *ich sehe ein, verstehe, bin gesinnet, nehme war, werde gewahr, (I perceive, understand, am sensible of.)* in quadam dialecto hoc verbum dictum est κοέω, unde est ὁ καλλικῶν, i. e. ὁ καλὸς εἰς τὸ νοεῖν: et, ὁ ἀμνοκῶν, i. e. ὁ ἀμνὸς τὰ εἰς νοῦν, ὁ προβατώδης, εὐήθης, simplex, *eineinfältig lamm, (silly as a lamb:)* Aristoph. Equit. 264, pro ἀμνοκοίων: et ἡ Ἀκκὼ, quæ non cogitat apte: et μακκοᾷν, i. e. μὴ νοεῖν. Aristoph. Equ. 62, ὁρᾷ αὐτὸν μεμακκοακότα, videt eum insipientem. ἡ Μακκὼ, mulier delira. ex futuro νοήσω, fit, per crasin, novum verbum, νώσω, et interserto, κ, νώσκω, et præfixo γ, γνώσκω, et per reduplicationem γιγνώσκω, unde est γινώσκω. sic ex δοῦπος fit γδοῦπος, unde est ἐρίγδουπος, valde fragorem edens. sic et ὁ γνόφος fit a νέφω. sic, ἀγνοεῖν (a γνόω et γνόεω) pro, μὴ νοεῖν, non intelligere; quod et scribitur ἀγνωεῖν. imo et ipsum futurum νοήσω, cum temporibus inde descendentibus, contrahit τὸ οη in ω ionice: unde est νωσάμενος pro νοησάμενος, probe observans, bene cogitans, Theocrit. Id. 25, 263. νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσεσθαι, sc. σὲ, X, 235, inquit Hector ad personatam Minervam sub specie Deiphobi, i. e. ipse ad se de Deiphobo, quem sperat sibi auxilio venturum: sed spes ea eum frustrata est. proposui apud animum meum, te nunc multo magis in pretio habere: *nun denke ich dich künftig noch werther zu halten, (I think I shall in future love thee more dearly than ever.)* νοέω δὲ καὶ αὐτὸς Ἕκτορά σοι λῦσαι, nam ipse proposui mihi, tibi reddere corpus Hectoris dato pretio, Ω, 560, *denn ich bin es von selbst willens, (for it is my intention:)* ergo non opus est, ut me multis verbis ad id faciendum horteris, simulque mihi in mentem revoces quæ me conturbare adfectibus possent variis. apparet simul h. l. character impotentis et præferocis juvenis. οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ ἐΐσκεις, inquit Menelaus ad Helenam, δ, 148, sic nunc et ego in animum induco, conjux, sicut tu conjicis ex similitudine formæ, *ich denke es nun auch so, (I now think too.)* ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσσα κεν αὐτῇ μηδοίμην, ε, 188, sed ea sentio erga te et deliberabo, quæ sane mihi ipsi consulerem, *ich bin so gesinnet gegen dich, (such are my sentiments towards thee.)* ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα, ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα: ἀλλά τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι, σ, 227—229, ego in animo quidem sentio et intelligo omnia ista, bona et mala: sed tamen non possum omnia consilia sapientia (contra malos istos) per me invenire. conf. θυμός. nam εὐφυὴς καὶ θυμόσοφός ἐστι, οὐκ ἀπὸ διδασκάλου φρονεῖ. sic et υ, 309. et 367, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν ἐρχόμενον, quia prævideo et intelligo malum vobis adventans. νοέεις δὲ καὶ αὐτὸς, φ, 257, nam tu ipse id intelligis, *du begreifest es von selbst und siehest es ein, (thou thyself comprehendest and art aware.)* εἰπεῖν ἔπος, ὅ, τι νοήσεις, dicere rem quam in animo propones tibi, A, 543, *das du im sinne hast, (what thou hast in thy mind.)* οὐ γάρ τις νόον (sententiam, consilium, judicium) ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν, inquit Nestor, I, 104, 105, *niemand kann eine bessere meinung und gesinnung hegen, (no one can have a better opinion and sentiments,)* de hac re. ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω, animadvertam, Ψ, 415. ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις, ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται, γ, 26, alia ipse animo tuo excogitabis et dispicies, alia etiam deus et fortuna suppeditabit. ὀξὺ ἐνόησε, celeriter animadvertit, Γ, 374. E, 680. Θ, 92, 132. Λ, 343. O, 649, attentus ergo, Υ, 291. ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα, O, 453. τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Μενέλαος, postquam igitur animadvertit et conspexit eum, Γ, 21. et 30, Ἀλέξανδρος. et 396, ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν, ut animadvertit deæ perpulcrum collum. et est fere idem quod, ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν: nam ὁ νοῦς est qui videt, et audit. τὸν δ' ἐνόησεν ἑσταότα, Δ, 200, conspexit, *ist ihn gewahr worden, (perceived him.)* sic, E, 95, θύνοντα. et 590, τοὺς Ἕκτωρ. et 711, τοὺς Ἥρη. et 665, τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατο οὐδ' ἐνόησε μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ, neminem cogitatio hæc subiit, extrahere ex femore hastam: differunt tamen hæc duo verba nonnihil; nam ἐπιφράζεσθαι est, deliberando invenire consilium, *durch überlegung, (by consideration,)* νοεῖν vero, celeriter animadvertere et in animo propositum habere, *durch baldiges gewahr werde, (by quick perception.)* conf. ἐπιφράζω. et 669, νόησε δ' Ὀδυσσεὺς, conspexit id, *sahe das, (saw it.)* τοὺς Ἀθήνη, H, 17. Ὀδυσσεὺς, I, 223, animadvertit nutum istum. et 533, ἢ λάθετο ἢ οὐκ ἐνόησεν, aut oblitus erat, aut omnino non cogitarat id faciendum sibi esse: utrumque est χολοποιὸν magnatibus. cæterum ibi, ἢ οὐκ, in scansione facit unam syllabam. οὔπω τοίους ἵππους ἴδον οὐδ' ἐνόησα, K, 550, ubi utrumque est idem, vel posterius est, ἐξ ἀκοῆς ἔμαθον. τὸν μὲν ὡς οὖν ἐνόησε Κόων, Λ, 248, ut Coon vidit eum. et 284, Ἕκτωρ δ' ὡς. et 521, Κεβριόνης Τρῶας. et 574, τὸν Εὐρύπυλος. et 580, τὸν Ἀλέξανδρος. et 598, τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησεν Ἀχιλλεὺς, ubi manifesto utrumque

est idem: sic tamen ut posterius sit, advertit ad animum, ut videre cum affectu aliquo significetur. ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν Τρῶας, Μ, 143, postquam conspexerunt Trojanos invadentes murum. et 393, αὐτίκα ἔπειτα ἐνόησεν, statim postquam animadvertit; nam præcedere debet comma tantum, non colon: nisi malis sic intelligere, statim deinde consilium firmum cepit, recepit intellectum, ut sequens ὅμως δὲ sit, nam tamen. et id omnino præstat. Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσι πεσόντα, Ο, 422, ubi ablativus pertinet ad verbum finitum, nam νοῦς ὁρᾷ per oculos. coll. 453, ubi ἐνόησεν, ἰδὼν αὐτοψεὶ, suis oculis id videns: et 395. τὸν οὐκ ἐνόησεν, eum non animadvertit et vidit, Π, 789, i. e. οὐκ εἶδεν, coll. 790. τὸν δὲ μάλα αἶψα, *gar bald sahe er ihn, (quickly perceived him,)* Ρ, 116. et 483, Ἕκτωρ, vidit id. et 486, ἵππω τώδε ἐνόησα Αἰακίδου σὺν ἡνιόχοις κακοῖς, equos præstantissimos Achillis video cum malis aurigis apparere: ergo spes est, nos intercepturos esse hos equos. et 682, ἐν μάλα αἶψα. Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησε, Τ, 112, astum non animadvertit. οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, non intellexit, Υ, 264. et 419, ὡς ἐνόησεν Ἕκτωρ, ut vidit. sic, Φ, 49, Ἀχιλλεύς. et 418, τὴν Ἥρη. et 550, αὐτὰρ ὅγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα. Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος, eum, ut id vidit, cepit timor, Χ, 136. et 445, νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, neque sciebat et cogitabat, *sie dachte das nicht, (she did not think.)* et 463, τὸν δ' ἐνόησεν ἑλκόμενον, vidit eum. ἔνθα αὖτε ἄλλα ἐνόησε, alia porro sibi facienda proponebat et in animum inducebat, Ψ, 140, 193. οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτα ἐνόησα οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, qualem eum ego primum vidi in mea domo, α, 257. τοῦτό γε ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν, hoc certe non proficuum excogitavit et in animum induxit, β, 122. ἔνθα αὖτε ἄλλα ἐνόησε θεὰ, β, 393, 382, quod πορισμότητα νοημάτων δηλοῖ. sic, Ἑλένη, δ, 219. et 795, Ἀθήνη. ε, 382. ζ, 112. et 251, Ναυσικάα. π, 409, Πηνελόπεια. σ, 186, Ἀθήνη. sic, ψ, 242, 344. νόησε δέ μιν, animadvertit et vidit eum, lacrimantem, *er merkte es dass er weine, (he observed that he was weeping,)* δ, 116. et 653, ἐμβαίνοντα ἐγὼν ἐνόησα, conspexi. φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα, vidi, ζ, 163. τὸν Φαίηκες οὐκ ἐνόησαν, non animadverterunt eum, η, 39. et 290, ἀμφιπόλους παιζούσας, conspexi. et 299, τοῦτό γε ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε παῖς ἐμὴ, hoc certe decorum et justum non consideravit et animadvertit filia mea. Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατο ἠδ' ἐνόησεν, θ, 94, sensit et animadvertit eum: ubi utrumque est idem. sic et 533. et 271, ἥλιος αὐτοὺς ἐνόησε μιγαζομένους φιλότητι, sensit et vidit eos. τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν, non cogitabat, *das dachte der einfältige nicht, (the silly fellow did not imagine,)* ι, 442. ὡς ἐνόησεν ἐμὲ, ut conspexit me, κ, 375. οὐκ ἐνόησα, non cogitabam, non adverti animum, *ich dachte nicht drann, (I did not think,)* λ, 62, coll. κ, 557. ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας, jam videbam, μ, 248. οὐδέ τις ἡμᾶς ἀνθρώπων ἐνόησε, nemo nos vidit, *ist uns gewahr worden, (has observed us,)* ν, 270. et 318, οὔ σε ἴδον οὐδ' ἐνόησα. τὸν ὡς οὖν ἐνόησεν, hunc ut conspexit, ο, 59. νόησε δ' Ὀδυσσεὺς κύνας, vidit, π, 5. et 160, οὐκ ἴδεν οὐδ' ἐνόησε. et 164, vidit. τί τοῦτο ἐνόησεν ἀλήτης, cur hoc in animum induxit hic erro? ρ, 576. et 301, ὡς ἐνόησε Ὀδυσσέα, ut vidit canis ille herum suum veterem. τὸν δὲ χιτῶνα ἐνόησα, vidi, τ, 232. et 552, χῆνας, anseres conspexi. ἴδιον ὡς ἐνόησα, sudabam præ angore, ut animadverti id, υ, 204, et ut cogitabam id, ὡς εἰς νοῦν ἔλαβον. τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν, non cogitabant, χ, 32. et 162, νόησε δὲ ὑφορβὸς, vidit, sensit. ἔνθα κεν οὔτινα ἀδάκρυτόν γε ἐνόησας, neminem sane ibi non flentem conspexisses, ω, 61. et 231, τὸν δὲ ὡς οὖν ἐνόησε γήραϊ τειρόμενον. ὃν δέ κεν ἐγὼ νοήσω, quem animadvertero, Β, 391. Θ, 10. Ο, 348. αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν (solita est) ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσω, Θ, 408, 422, ubi vides, hoc νοήσω esse aoristum 1. conj. infringere mihi et irritum facere, quidquid proposuero mihi. μή σε νοήσῃ Ἥρη, ne te conspiciat Juno, Α, 522. συνερχομένω δὲ δύω (*duo* una vadunt) καί τε ὃ πρὸ τοῦ ἐνόησεν, ὅπως κέρδος ἔῃ, et sane alter præ altero intelligere et providere solet, quomodo utile sit aliquid; μοῦνος δ' εἴπερ νοήσῃ, solus vero si vel maxime intelligat, et animadvertat aliquid proficui, ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, tamen saltem tardior est ei intellectus, Κ, 224—226, si facultatem habeat intelligendi alias et animadvertendi, tamen tardius id tunc, si solus est, procedit, et consilium e re capiendum est debilius in efficiendo. nam εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ. φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ, mente recordari et cogitare solet, Ο, 81, ubi parabola est de celeritate mentis in percurrendis variis regionibus, ad celeritatem itineris divini. μή με ἀπειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ, ne advertat et sentiat, me abire ab urbe in campum, Φ, 563. μή τις ἴδῃ μή τε νοήσῃ, Ω, 337, ne quis videat nec animadvertat. et Achilles ipse ibi misit aliquem, conscio Agamemnone et principibus, qui Priamum clam in castra Græca introduceret. λόφον ἀπὸ κόρυθος νεύοντα νοήσας, Ζ, 470, animadvertens, videns; et sermo est de infante: nam et illius νοῦς ὁρᾷ. et 484, πόσις δ' ἐλέησε νοήσας, maritum miseruit ejus videntem id. αὐτὸν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας, eum oculis videns, Ω, 294, 312. ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι νοήσας, α, 322, sensu interno id sentiens et animadvertens. ὅπως αὐτῷ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας, ο, 170, quomodo ei recte responderet, ut intelligens monita fatorum, *als ein der sache verständiger, mit einsicht, (like one who thoroughly understands the matter.)* σὺ δ' ἔπειτα νοήσας, tu, si nutum illum meum animadvertisti, π, 283, *wenn du den wink gewahr worden, (if thou hadst observed my nod.)* μή τις σε ἔκτοσθε νοήσας, ne quis te extra domum advertens et videns, ρ, 278. οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, Α, 343, nescit inspicere τὰ πρόσσω, i. e. τὰ παρελθόντα καὶ τὰ νῦν, præterita et præsentia, ὀπίσσω vero τὰ μέλλοντα, futura. et id est ἴδιον ἀνδρὸς φρονίμου καὶ ἀγχινουστάτου,

ἐκ τῶν παρεληλυθότων στοχάζεσθαι τὰ μέλλοντα οἷα ἔσται: et quidem ἅμα, i. e. ὁμοῦ, ἐν ἀμερεῖ χρόνῳ, conferendo ea celeriter. et recte τὰ μέλλοντα dicuntur a tergo esse, nam oculis nondum apparuerunt, sicut præterita et præsentia apparent. notum est somnium Annibalis, in Italiam proficiscentis, Lib. 21 Livii. ὃν δ' ἂν μῦθον ἐγὼν ἐθέλοιμι νοῆσαι, A, 549, quod consilium ego vuluero in animo habere et concipere: dicit Jupiter: *was ich für mich werde denken, (what I shall decree.)* τῶν (virorum) οὔτινα νῦν δύναμαι ἐγὼ ἰδεῖν οὐδὲ νοῆσαι, videre et animadvertere, *gewahr werden, (to perceive,)* E, 475. οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον τοῦδε ἀμείνονα νοῆσαι, concipere animo et sentire consilium, H, 358. M, 232. ἐπεὶ πέρι οἶδε νοῆσαι, nam abundat consilic præ omnibus, K, 247. ἱέμενος (cupiens) καὶ καπνὸν ἀποθρῴσκοντα νοῆσαι ἧς γαίης, vel fumum videre, α, 58. θεοί μου φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε, ε, 170, ad intelligendum et dijudicandum. ἀλλά τοι (sed tamen) οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι, σ, 229, coll. 227, ubi vis est in, πάντα: et νοῆσαι re ipsa, differt a, νοέω θυμῷ. *auf alle kluge entschliessungen mich wirklich zu besinnen, dass sie mir einfallen auf alle fälle; obgleich im gemüthe die fähigkeit dazu vorhanden ist, (I cannot bethink myself of all prudent resolutions, so that they may occur to me on all occasions; though the faculty of forming them exists in my mind.)* ἡδ' (Penelope) οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο ἀντίη (neque adspicere et intueri poterat ancillam) οὔτε νοῆσαι, neque animadvertere id, quod ancilla vellet narrare aliquid; adeo aliis cogitationibus erat immersa, ut nihil circa se sentiret, τ, 478, et Ulysses celeriter conticescere faciebat ancillam. μητρὶ, αὐτῇ περ νοεούσῃ, A, 577, licet ipsa id probe intelligat. ἐμυθεῖτο, νοέοντι καὶ αὐτῷ, consilium dabat, ipsi per se etiam idem intelligenti, Ψ, 305. γιγνώσκω, φρονέω, τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις, jubes eum, qui et ipse id perspicit et in animo habet, π, 136. ρ, 193, 281, et tali facile præcipitur. ὁ δὲ πάντα νόει, pro ἐνόει, ille vero omnia intelligebat, *er merkete das alles wohl, (he comprehended it all,)* ζ, 67, *und verstunde was sie weiter sagen wolle, (and understood what she meant to say.)* sed imperativus est, I, 596, μή μοι ταῦτα νόει φρεσὶ, ne tu sic sentias et consilium capias, *sey nicht so gesinnet, (harbour not such sentiments:)* et μοὶ eleganter abundat in sermone amici. αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον, Υ, 310, tu ipse dispice et delibera in animo tuo. οὐ νοήσατο μάστιγα ἑλέσθαι, K, 501, non in mentem ei venerat scuticam tollere, *er hatte nicht daran gedacht die peitsche mitzunehmen, (it did not occur to him to take the whip with him.)* sic et prudentissimi sæpe minuta quædam non observant: nam sermo est de Ulysse, equos alienos abigente.

νόημα, ατος. τό. (Νέω) cogitatio, sensus. consilium, voluntas, inventum. ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα, alius quis deorum, imbecillior te, suspicere et formidare possit hoc excogitatum Græcorum et consilium, H, 456, ubi sermo est de muro, quem Græci circumjecerant navibus subductis suis, Neptuno querente et verente, ne hujus muri fama diuturnior sit muris Trojanis a se et Apolline structis; cui Jupiter respondet. cæterum murus iste a poëta fictus omnino diuturnior est muris ipsis Troicis. ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς νόημα, i. e. βουλὴν, *den sinn und willen, (the purpose and will,)* P, 409. Ἀχιλλῆϊ οὐ νόημα γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι, Ω, 40, ubi νόημα γναμπτὸν dicit τὴν ἐπιείκειαν, καὶ τὸ ἐκ μεταμέλου στρεπτὸν, *die rechtmässige billige reue, (sincere repentance.)* τίπτε δέ σοι, τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔπλετο; β, 363, cur tandem tibi, O fili, in animo ista sententia et id consilium est: *wie kömmst du auf die gedanken? (how canst thou conceive such ideas?)* sic et, ο, 325, τίη, ξεῖνε, cur, O hospes. τῶν (Φαιήκων) νέες ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, quasi ala et cogitatio, η, 36, quod θείας ἐστὶ ταχυτῆτος ἔνδειξις. et hanc celeritatem ipsa Minerva de navibus Phæacum prædicat, præmuniente poëta viam ad τερατολογίαν Alcinoi de suis navibus, coll. 321—328. αἰεί σοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα, ν, 330, semper tibi talis in pectore prudentia est, et consilium providum. αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἐποίησε, hoc consilium et cogitatum, ξ, 273. ἀλλ' οὔ σοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα, hæc voluntas tibi non est, *so bist du nicht gesinnet, (thou art not so disposed,)* ρ, 403, sc. ut libenter des aliis. οὐκέτι (jam non) σοὶ φρένες ἔμπεδοι, οὔτε νόημα, σ, 214, neque intellectus et consilium est firmum tibi. sic et 219, neque cogitatio. μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα, υ, 82, *das herz und den sinn, (the heart and mind;)* ubi conf. εὐφραίνω. et 346, μνηστῆρσιν Ἀθήνη παρέπλαγξε νόημα, errare fecit cogitationes et mentem eorum. ἡ δ' οὔτι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ, η, 292, et illa neutiquam abfuit ab indole bona et nobili, *von edler gedenkungsart, (from her noble sentiments.)* ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην πολλὸν, T, 218, ego vero fortasse te multum superem cogitando, ἐν τῷ νοεῖν: et hoc habet Ulysses non naturæ tantum dono, sed et πολλῇ ἐμπειρίᾳ, utpote senior multo: idem posset Achilles habere, si esset ætate eadem. ergo non offendit Achillem hac propositione: nam et præfert sibi Achillem fortitudine, 216, 217, et τὸ, κε, bis positum, dubitative ponitur, maxime cum optativo. nam senior jure suo sibi arrogare prudentiam pleniorem videri potest, concedente universo orbe antiquo. etsi his temporibus jam alii sunt mores: nostris enim omnia sunt præcocia. οὐ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα (consilia, proposita sibi) Ζεὺς ἐκτελέει, K, 104. νήπιε, μηκέτι (jam non) ταῦτα νοήματα φαῖνε (apparere fac) ἐνὶ δήμῳ, in publico, Σ, 295, *lass solche gesinnungen nicht blicken, (manifest not such sentiments.)* et 328, οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ. τάων (ex his fœminis) οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ ᾔδη, β, 121, similia inventa et consilia, quæ ante dixerat κέρδεα, aus-

gedachte vortheile, (housewifely management:) et ἑρμηνεύει his additis τὸ, περίφρων. ἀλλὰ σαοφρονύσαις νοήματα (consilia, *die absichten und gedanken*) *(intentions and ideas)* πατρὸς ἔκευθε, dissimulavit prudenter, quasi nihil de iis sciret, ψ, 30. αὐταὶ (νῆες Φαιήκων) ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν, norunt voluntates hominum, θ, 559. et 548, μὴ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισι, ὅ,τι κέ σε εἴρωμαι, ne cela ingenio vafro, quæ te interrogavero. ὅτε ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον ἀνὴρ ἠδὲ γυνὴ, ζ, 183, ubi de felicitate conjugii concordis sermo est, collato 180, seqq. Vide sub νόος, prope initium.

νοήμων, ονος. ὁ ἡ. (Νέω) cogitans recte, prudens, intelligens. *vernünftig, einsehend, (prudent, intelligent.)* ἐπεὶ οὔτι νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι, β, 282. γ, 133. ν, 209, *nicht verständig und bedächtig, noch gerecht, (neither intelligent, nor prudent, nor just.)*

νόθος, η, ον. (Θάω) natus ex pellice. apud priscos ἡ νοθεία non erat probrosa, licebat enim habere pellices. ergo νόθος υἱὸς non est probrum. Sed ex furtivo coitu natus dicebatur σκότιος, et is erat longe inferioris dignationis τῷ νόθῳ. notat ergo νόθος simpliciter et citra ullam ignominiam, eum qui a patre ex concubina legitima, non vero ex uxore primaria, est genitus. recentiores deinde et spurium dixere νόθον: quem sensum cave Homero adfingas. quia tamen primarium conjugium erat res magis sacra, quia pellices citra ullas cærimonias adsumebantur: hinc γνησίῳ υἱῷ, ex conjuge primaria nato, erat jus majus; et νόθος dictus est a νὸ, syllaba negativa sicut νὴ in compositione, et θεῖος, qui non est adeo suspiciendus et sanctus habendus, in comparatione cum γνησίῳ: quippe non ex solemniter inito conjugio ortus. sed hic solorum *natalium* ratio habetur in appellatione, non vero hominum ipsorum. Μέδων, Ὀϊλῆος νόθος υἱὸς, *natürlicher sohn, (the natural son,)* Β, 727. υἱὸν Πριάμου νόθον, Δημοκόωντα, Δ, 499. σὲ νόθον περ ἐόντα κομίσατο, Θ, 284, coll. 281, seqq. ex quo loco maxime apparet, quod νόθος non in contumeliam aliquam dicatur: nam Agamemnon sic appellat Teucrum, dum ei blanditur eumque adhortatur. ergo nati ex honesta pellice, dicti νόθοι, ἀκαταγνώστῳ καὶ ἀνεμεσήτῳ κλήσει. οὐδὲν δὲ ἧττον ἐτιμῶντο τῶν γνησίων οἱ ἐν νόθοις ἀγαθοὶ, ἐπεὶ οὐδὲ ἡ παλλακὴ ἐφύβριστον ἦν ὄνομα, sicut et ex sacris litteris patet. βασιλικὸς δὲ ἦν εὐγενὴς ὁ Τεῦκρος, Ἡσιόνῃ γεννηθεὶς τῇ ἀδελφῇ Πριάμου, ἣν ὁ Τελαμὼν γέρας ἔλαχε πολέμου ἐν Τροίᾳ ποτὲ ὑφ' Ἡρακλέους, ὅτε διὰ τοὺς ἵππους τοῦ Λαομέδοντος πλεύσας εἷλε τὴν Τροίαν. διὸ καὶ οἰκείως Τεῦκρος ἐκλήθη: nam Trojani sunt Τεῦκροι, et ipse materno genere erat Trojanus, paterno vero Σαλαμίνιος. conf. R. υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, Λ, 102. et 103, ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευε. et 490, Δόρυκλον Πριαμίδην νόθον υἱόν. νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο Μέδων, ἀδελφεὸς Αἴαντος, Ν, 694. Ο, 333. Κεβριόνην, νόθον υἱὸν Πριάμου, Π, 738. ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσεϊ ᾧ, Ε, 70. κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχεν, Ν, 173, in matrimonio habebat. recentiores habent ex sua determinatione et λόγον νόθον, et νόημα νόθον, i. e. μὴ γνήσιον, unde per transpositionem est τὸ ὀθνεῖον. Sic Admetus, respectu parentum suorum, conjugem carissimam vocat γυναῖκα ὀθνείαν, Alcest. Eurip. 646, nulla consanguinitate et nullo natalium sacro mihi junctam.

νομεὺς, έως. ὁ. (Νέμω) pastor. et est nomen generis. species sunt, βουκόλος, ποιμὴν, αἰπόλος, συβώτης. νομεὺς οὔπω εἰδὼς θηρὶ μάχεσθαι, pastor nondum peritus pugnandi cum leone, Ο, 632, ubi notatur βουκόλος. ὡς νομεὺς ἐν πώεσι μήλων, ut pastor in gregibus pecudum, δ, 413, ubi notat ποιμένα ἢ αἰπόλον. κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες, Ρ, 65. δύω δ' ἅμα ἕποντο νομῆες τερπόμενοι σύριγξι, Σ, 525. et 577, χρύσειοι δὲ νομῆες ἐστιχόωντο ἅμα βόεσσιν, sc. in figuris illis a Vulcano factis. et 583, οἱ δὲ νομῆες αὔτως ἐνδίεσαν, frustra insequebantur. δύω ἅμα ἕποντο, υ, 175. ρ, 214. et 246, μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες. εἵλετο ἀγέλην καὶ πῶϋ ἠδὲ νομῆας, Λ, 696. ἔκπεμψάν τε νομῆας ἅμα σύεσσιν, π, 3. et 27, οὐ θαμὰ ἀγρὸν ἐπέρχεαι (obis) οὐδὲ νομῆας. μῆλα ἐξ Ἰθάκης ἄειραν ἠδὲ νομῆας, φ, 19.

νομεύω, f. εύσω. (Νέμω) sum pastor, pasco pecus in pascuo. ἐνόμευε κατὰ νομὸν μῆλα, pascebat in pascuo pecudes, ι, 217. et 336, μῆλα νομεύων. sic et κ, 85.

νομὸς, οῦ. ὁ. (Νέμω) locus ubi pascuntur pecora; nam est nomen περιεκτικὸν, notans τὸν τῆς νομῆς τόπον. nam ἡ νομὴ est vel res quæ depascitur, pabulum; vel actio depascendi. apud recentiores notat νομὸς et, regionem, tribum, *einen kreis landes, (a district.)* sed ὁ νόμος est lex æqua, suum cuique tribuens, et qua regitur civitas velut a pastore. ἐπεί κε νομῷ μιγῶσι, etsi in pascuo fuerint permixti, Β, 475. μετὰ νομὸν ἵππων, ad pascuum equorum, Ζ, 511. Ο, 268. βόες ἀπὸ κόπρου (e stabulo) ἐπεσσεύοντο (agebantur) νομόνδε, ad pascuum, Σ, 575. et 587, ἐν δὲ νομὸν ποίησε, finxit in clypeo pascuum Vulcanus; *er bildete auf dem schilde ab, und amete der natur nach, (he represented upon the shield, in imitation of nature;)* et vide etymon poëseos. additum l. c. μέγαν οἰῶν ἐν καλῇ βήσσῃ, magnum pascuum ovium in pulcra convalle. ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς, Υ, 249, ubi est metaphorice, verborum largus est proventus, velut herbarum in pascuo. positum ergo ibi ἐπὶ πληθυσμοῦ, et quasi ἐπὶ λειμῶνος, ὃν ἡδέως ἐπινέμονται τὰ ἐκεῖθεν τρεφόμενα. conf. ἔπος. ἐνόμευε νομὸν κάτα, πίονα μῆλα, pascebat in pascuo pingues oves, ι, 217. et 438, νομόνδε ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα, in pascuum exibant arietes et hirci. ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης, πιόμενος, cervus ad fluvium descendebat e pascuo sylvæ, bibiturus, κ, 159. hinc est et ἡ ἐπινομὶς, ίδος, quæ erat pars triremis navis, μέρος τι τριήρους.

νόος, ου. ὁ. (Νέω) mens, animus, *der sinn, die gesinnung, (the mind, disposition.)* cogita-

tio, *der gedanke, (thought.)* ingenium, *die gemüthsart, (genius.)* est a νέω, i. e. κινέω: nihil enim celerius et mobilius mente, quæ in perpetuo est fluxu quasi. οὕτω σάφα οἶσθα, οἷος νόος Ἀτρεΐδεω, Β, 192, quale sit consilium ejus. σοὶ ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστὶ, tibi in præcordiis imperterrita mens est, Γ, 63. τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες, Δ, 309, hunc sensum et animum, *diesen sinn und muth, (this mind and heart.)* ἦ ῥά τις ἐστὶ βροτῶν, ὅς ἔτι ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει, Η, 447, *gewiss es ist nun noch wohl jemand, der den göttern seinen sinn und anschlag ansagen wird, (certainly there is still some one who will submit his plan and sentiments to the gods,)* certe jam aliquis consilium suum indicabit diis, quærendo nimirum an placeat id diis; τὸ νόημα κατ' ἐνθύμησιν, ὃ πληροφορεῖται διὰ μαντικῆς ἢ θυτικῆς ἐξερωτήσεως. οὔτις ἄλλος νόον ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν, Ι, 104, inquit Nestor, nemo alius meliorem hac sententiam senserit, qualem ego sentio et olim (i. e. paullo ante cum eriperes Achilli suam puellam) et nunc quoque; coll. 106, ἐξέτι τοῦ, jam inde ex eo, sc. tempore, et id respicit τὸ πάλαι: et 111, ἔτι καὶ νῦν. et 108, οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον, non sane ex nostra (i. e. mea) sententia. νόος enim est vel, mens ipsa, quæ est fons consiliorum, et cujus προβολαὶ sunt τὰ νοήματα: vel est, productio et effectus mentis, ἡ ἔννοια. μοῦνος δ' εἴ πέρ τε νοήσῃ, ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, Κ, 226, solus vero, si quamvis intelligens sit, tamen ei tardior et mens est, et debilius quoque consilium, *seine einsicht ist langsamer und seine entschliessung schwächer, (his understanding is slower and his resolution weaker,)* eo ipso quia unus tantummodo est: oculi plus et celerius vident, quam oculus. νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν, mens quidem nihil mota erat, Λ, 812, *er war bey vollem verstande, (his senses remained unimpaired,)* et id non frustra additum: nam ex multo sanguinis fluxu solet exsistere λειποθυμία καὶ ἀλλοφροσύνη; sed hic nihil tale. εἴ τι νόος ῥέξει, Ξ, 62, si mens et consilium proficiet aliquid, *wenn verstand was ausrichten kann, (if understanding be of any advantage:)* in opposito ad vires corporis. ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ, ἔνθ' εἴην ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά· ὣς κραιπνῶς—Ο, 80—83, ubi parabola est de celeri cogitationum et recordationum motu, quo celerrime quis ex loco in locum cogitando transit. alibi summam celeritatem exprimit per, ὡς νόημα. et 129, ἦ σοι αὔτως οὔατ' ἀκουέμεν ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδὼς, nam qui sine mente est, is frustra habet aures; siquidem mens est, quæ audit et videt: multo etiam magis frustra, si ad vecordiam accedit impudentia et irreverentia: *verstand und scheu hast du verloren, (thou hast lost understanding and shame.)* et 242, ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος, quia eum excitabat consilium et voluntas Jovis; non ipse Ζεὺς, sed solus νοῦς ejus tantam vim habet, *sein bedachter rath und entschluss, (his deliberate counsel and resolve.)* et 509, οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων, nulla sententia melior hac, *es ist kein besserer sinn und rath als der, (there is no better plan and advice than this.)* et 699, τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδε ἦν νόος, et his pugnantibus hæc erat cogitatio, *sie dachten so, (they thus thought.)* σοὶ νόος ἐστὶν ἀπηνὴς, Π, 35, mens tibi est immitis, i. e. νηλεὴς, coll. 33, *ein unbarmherzig gemüthe, (a cruel disposition.)* (sic et Ψ, 484.) et 103, δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοὶ, superabat eum Jovis voluntas et Troës nobiles. et 688, ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν, Jovis voluntas potentior quam hominum. sic et Ρ, 176. et 546, δὴ γὰρ νόος ἐτράπετο αὐτοῦ, sc. Διὸς, mens ejus mutata erat, quod μεταμέλου ἴδιον. αὐταῖς ἔνεστι νόος μετὰ φρεσὶν, in pectoribus earum inest intellectus, Σ, 419, *sie haben verstand, (in whom there is intelligence;)* et sermo est de aureis puellis Vulcani, i. e. de præclaris artibus fabrilibus. ὅπῃ νόος ἐστὶν ἑκάστου, quomodo sententia est cujusque, *nach eines jeden sinne, (according to the opinion of each,)* Υ, 25. ἔρξον ὅπῃ σοι νόος ἔπλετο, Χ, 185, fac prout tibi mens est. κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, Ψ, 590, de adolescente: mens quidem velocior, consilium autem tenue, et hinc μὴ ἀσφαλής. nam οἱ ταχεῖς φρονεῖν οὐκ ἀσφαλεῖς εἰσὶ, facile cadunt aut labuntur, ut inquit φιλόμηρος Sophocles. est ergo laus ambigua. σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, Ω, 358, timore. et 367, τίς ἂν δή σοι νόος εἴη; *wie würde dir da zu muthe seyn? (how wouldst thou then feel?)* ut notetur μέγας καὶ δυσέκφραστος κίνδυνος. ὅπῃ οἱ νόος ὄρνυται, qua ei mens et animus impellitur, α, 347, i. e. quomodo vult. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ, β, 92, *ihr herz denket ganz anders, (their hearts incline otherwise.)* sic et ν, 381. σ, 282. οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων, γ, 147, coll. 145, non enim sane celeriter vertitur sententia et mens deorum sempiternorum: et τρέπεσθαι h. l. idem est quod πείθεσθαι, 146. si juste irascitur deus, non illico audit vocem deprecantis pœnam. ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, ι, 190, mihi mens est justa et æqua. φιλόξεινοι, καί σφι νόος ἐστὶ θεουδὴς, ζ, 121. θ, 576. ι, 176. ν, 202. ἦ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς, η, 263, vel et animus ejus mutatus erat; ubi de Calypsone id dubitanter dicit Ulysses, quia Mercurium nuntiantem ipse non viderat: coll. α, 84, seqq. ε, 81, seqq. cæterum nota est ei muliebris inconstantia. νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ, κ, 240, mens erat immota, sicut antea; et sermo est de sociis Ulyssis a Circe in sues mutatis. et 329, σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστὶ, mens insuperabilis. τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι, (pro ἐπάγει, ab ἐπάγημι) πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, σ, 135, scilicet elatus in bonis, abjectus in adversis rebus. conf. ἦμαρ. et 331, σοὶ αἰεὶ τοιοῦτος νόος ἐστὶν, hæc indoles, hæc mens. sic et 391. et 380, σοὶ νόος ἐστὶν ἀπηνής. καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος, οὐδὲν ἀεικὴς, υ, 366, mens apta, non

improba, sed bene composita et morata. ὅτε δή μιν ἔγειρε Διὸς νόος, ω, 163. et 473, τί σοι νόος ἔνδοθι κεύθει; οὔτ' ἀφραδίαις νόοιο, Κ, 122, non incogitantiæ mentis. φραδέος νόου ἔργα τέτυκται, res cogitanti animo dignæ accidunt jam, Ω, 354, *dinge die ein wolbedenkend herz erfordern, (things that demand deliberation.)* κακοῤῥαφίῃσι νόοιο, malis consiliis mentis, β, 236. et 346, νόου πολυϊδρείῃσιν, peritia animi. sic et ψ, 77, ut notetur provida scientia. οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ, η, 73, nam nequaquam etiam illa caret intellectu bono et animo nobili: ubi sermo est de regina Phæacum. ἀϊδρείαις νόοιο, λ, 271, inscitia, imperitia animi, κατὰ ἄγνοιαν, per ignorantiam. μηδὲ οὕτως κλέπτε νόῳ, Α, 132, ubi conf. κλέπτω. et 363, ἐξαύδα, (eloquere) μὴ κεῦθε νόῳ, ne occulta in animo. sic et Π, 19. ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ ἐφραζόμεθα, concordes invicem intelligenter consultabamus, *mit einsicht und vorsichtigem rathe, (with sagacity and prudent counsel,)* γ, 128, ad differentiam πρὸς τοὺς ἀφρόνως καὶ ἀβούλως ὁμοψυχοῦντας. νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, ζ, 320, prudenter impegit scuticam mulis, sic nimirum, ne nimis currerent, ut sequi possent pedites mulieres cum Ulysse, *mit verstande und vorsicht, (with prudence and discretion:)* φρονίμως ἡνιόχευεν, ὅπως ἅμα ἕποιντο πεζοὶ, simul et μετροῦσα τὴν ὥραν, ἵνα πρὸς ἑσπέραν εἰς τὴν πόλιν ἔλθῃ: et sermo est de Nausicaa, ut præcedens μάλα non sit, valde, sed, omnino sic, *allerdinge, (by all means.)* ergo duplici consideratione modum adhibebat aurigationi suæ. ἄναξ ἔχαιρε νόῳ, gaudebat mente, θ, 78, non vultu aut verbis significans gaudium, sed tacitus. ἀλλὰ καὶ ἔνθεν (ex antro Cyclopis) ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε ἐκφύγομεν, μ, 211, sed et inde, mea virtute et consilio et providentia, effugimus. μή μοί τι κακῷ νόῳ (malo consilio, mala mente) ἀντιβολήσαις, ν, 229. et 305, ὤπασάν σοι ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε, præbuerunt tibi mea ex voluntate et prudenti consilio; inquit Minerva de donis quæ præbuerant Phæaces Ulyssi, i. e. ipse de sua prudentia, qua se carum et suspiciendum fecerat Phæacibus. οὐκ ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανάοιτο ᾧ αὐτοῦ γε νόῳ, efficere posset suo ipsius quidem consilio, nisi deus adjuvaret, π, 197. et 374, αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε, consilio et mente. ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσαιτο, homo enim sane nequaquam consilium et voluntatem Jovis impedierit, Θ, 143. χόλος οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων, Ι, 550, ira intumescere facit animum in pectore etiam sapientum. ἐμὲ παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, Κ, 391, eduxit me ex provida cogitatione: et accusativus pendet a παρὰ, præter, *darneben vorbey, (past, beyond.)* ἔθελγε νόον Ἀχαιῶν, mentem Græcorum torpere faciebat, Μ, 255. ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον ἐσθλὸν Ζεὺς, alii dat prudentem et bonum intellectum, Ν, 732, i. e. φρόνησιν, *guten verstand, (sound understanding:)* nam est et νόος μὴ ἐσθλός. et hæc φρόνησις multo est præstantior ἀνδρείᾳ, coll. 733, 734, 727—729. ὅπως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον, quomodo deciperet Jovis prudentiam et animum, Ξ, 160. et 217, ὀαριστὺς, πάρφασις, ἥτε ἔκλεψε (obnubilare potest) νόον πύκα περ φρονεόντων: ergo noxia est talis ὀαριστὺς (confabulatio) καὶ πάρφασις (persuadentia) παραλογίσασα. et 252, ἐγὼ μὲν ἔθελξα νόον Διὸς, ubi loquitur somnus, et notat τὴν κατὰ νοῦν ἀργίαν τῶν ὑπνούντων. αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν, confestim converterit mentem suam ad tuam, Ο, 52, *würde sich bald nach deinem sinne wenden, (would presently embrace thy opinion.)* et 379, Τρῶες μὲν, ὡς ἐπύθοντο Διὸς νόον, ut animadvertebant voluntatem Jovis. et 461. οὐκ ἔληθε Διὸς νόον, non latuit, i. e. non in oblivioni fuit: nam Jupiter sola mentis suæ vi servat quoque Hectorem, ut excitarat eum. et 643, καὶ (κατὰ) νόον ἐν πρώτοις Μυκηναίων ἐτέτυκτο, et prudentiam quod attinet inter primos eorum censebatur. Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον, i. e. ἔξω νόου, præter rationem, Υ, 133. ὄφρα γνῶμεν Τρώων νόον ὅντινα ἔχουσιν, consilium et voluntatem, propositum, Χ, 382. σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσας, tu vero ei sententiam suam et voluntatem non perfecisti, Ψ, 149. et 604, νῦν αὖτε νόον (animum, mentem) ἐνίκησε νεοίη. πέπνυσαί τε νόον, Ω, 377, valde intelligens es, *hast viel verstand, (hast an excellent understanding.)* πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω, α, 3, i. e. ἦθος, ἔθος, διαγωγὴν, *gesinnung, aufführung, (disposition, manners.)* et ejusmodi peregrinatio, hoc versu depicta, maximopere laudata est a priscis, et summis viris solita. sic Hercules quoque et Liber pater orbem terrarum peragrasse dicuntur. νόος est indoles, ingenium, *die gemüthsart, (genius, ability.)* et 66, ὃς πέρι μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, qui alios homines superat prudentia, intelligentia, consilio, συνέσει, βουλῇ. ὄφρα κε (quousque sane) κείνη (Penelope) τοῦτον ἔχῃ νόον, ὅντινά οἱ νῦν ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοὶ, hanc habeat sententiam, hanc mentem, β, 124, ut sic velit agere, quemadmodum nunc sibi proposuit. et 281, μνηστήρων μὲν ἔα (sine, omitte, patere) βουλήν τε νόον τε ἀφραδέων, sine eos agere ex mente sua. μοὶ πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν, δ, 256. et 267, ἤδη μὲν πολέων ἐδάην βουλήν τε νόον τε ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δὲ (nam) ἐπελήλυθα γαῖαν. et 493, οὐδέ τι σὲ χρὴ ἴδμεναι οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον, non opus est tibi scire et discere meam mentem, i. e. ea quæ ego scio et intelligo futura esse, vel facta esse jam. οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτὴ, non ipsa hoc consilium per te reperisti et constituisti, ε, 23, et est ibi interrogatio: an non ipsa hoc prudenter intelligis simul et constituis? (sic et ω, 478.) et 103, οὔ πως ἐστὶ Διὸς νόον, οὔτε παρεξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔτε ἁλιῶσαι, fieri non potest, ut Jovis consilium et voluntatem vel alius deus egrediatur, vel irritam faciat. sic et 137. νόον δ' ἀποφώλιος ἐσσὶ, θ, 176, mente vero et ingenio minus instructus es. τῷ καὶ τεθνειῶτι (κατὰ) νόον πόρεν Περσεφόνεια οἴῳ πεπνύσθαι, κ, 494, cui etiam mortuo, quod attinet intellectum, dedit Proserpina soli sapere. εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον

τε, λ, 176, dic mihi conjugis meæ voluntatem et mentem, qualis jam sit. αἰὲν ἐν στήθεσσι πολυκερδέα νόον νωμῶν, ν, 255, agitans prudens consilium. νόον σχέθε τόνδε ἐνὶ θυμῷ, ξ, 490, i. e. ἔκρυψε τὸν μυστηριώδη λόγον κατὰ νοῦν, er behielte den klugen sinn ihm herzen, so wie er gewont war in zu haben; er fassete folgenden guten rath bey sich, so wie er pflegete, *(he concealed the prudent plan in his heart, as he was accustomed: he kept his counsel to himself as he was wont.)* et 492, seqq. sequitur id consilium; ubi δὲ est, enim: et σχέθειν est, capere occulte, vel, tenere apud se. σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε, τ, 42, pro κατίσχανε, cohibe mentem tuam. et 326, πῶς δαήσεαι, εἴ γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον, quomodo cognosces, an superem alias fœminas indole et consilio bono? et 479, τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν, nam Minerva (i. e. cogitatio tacita alia) vertit ei, Penelopæ, mentem alio, ut jam ad hanc rem non attenderet Penelope. ἐπειδὴ τῶνγε νόον ἔγνω νημερτέα, i. e. νημερτῶς, certissime, φ, 205, postquam eorum animum et mentem cognovit, *ihre gesinnung, (their sentiments.)* ὧδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀΐω, nostrum consilium et propositum perfectum iri puto, χ, 215. vidimus ergo, apud poëtam solum nominativum contractum fuisse semel, in obliquis autem contractionem omisisse. multo minus novit metaplasmum illum recentiorum, qui genitivum formant etiam, νοὸς, dativum νοΐ. ὁ Νόος vel Νοῦς est et nomen proprium fluvii.

νόσος, ου. ἡ. et ionice νοῦσος. (Σέω) morbus, defectus valetudinis integræ. *krankheit, seuche, (illness, sickness.)* est a particula negandi inseparabili νη vel νω vel νὸ, et σόος, salvus, integer. Iones vero et Æoles solent υ interserere, e. c. γουνὸς pro γονὸς, i. e. ὁ γόνιμος τόπος. contra Bœotii addunt ο τῷ υ, e. c. οὔδωρ, pro ὕδωρ. νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν, excitavit in exercitu pestilentiam, Α, 10. νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι, morbo molesto absumi paullatim, Ν, 667. et 670, ἀλέεινε νοῦσον στυγερὴν, evitare studebat morbum odiosum. præoptaverat ergo Euchenor in prœlio cadere quam perire lento morbo, ex mente omnium μεγαθύμων. ὃς ἐν νούσῳ κεῖται, ε, 395. νοῦσόν γ' οὔπως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι, morbum a Jove magno immissum non licet evitare, ι, 411, inquiunt Cyclopes ad clamantem et ebrium Polyphemum. ἢ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἄρτεμις, aut diuturnus morbus aut subita mors, λ, 171. et 199, οὔτις μοὶ νοῦσος ἐπήλυθε. οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος στυγερὴ, ο, 406, ubi salubritas et felicitas insulæ prædicatur.

νοστέω, f. ήσω. (Ἔω) redeo, *ich kehre zurück; reise nach hause zurück, (I return, return home.)* ἢ εὖ ἦε κακῶς νοστήσομεν, Β, 253, a Troja domum. οἴκαδε νοστήσας, Δ, 103, 121. εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσι πατρίδα ἐμὴν, Ε, 212. et 687, νοστήσας οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα. τούτου δ' ἑσπομένοιο (Ulysse comite) καὶ ἐκ πυρὸς (vel ex igne ardente) ἄμφω νοστήσαιμεν, ambo reduces esse possemus, Κ, 247, ubi simpliciter est, redire, salvum venire. ὄφρα μένοιεν (ἵπποι) νοστήσαντα ἄνακτα, Ν, 38, ut equi ad currum juncti eo in loco manerent herum suum, donec rediret ad eos. et 232, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν ἐκ Τροίης, ne vir ille revertatur unquam ad suos ex Trojano solo: et est imprecatio. εὔχετο νοστῆσαι, vota fecit ut rediret incolumis, Ο, 374. οὐκέτι νῶϊ ἔλπομαι νοστησέμεν, pro νοστήσειν, non jam credo nos hinc ex hac pugna abituros esse, Ρ, 239. et 636, ὅπως χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες, ut eos exhilaremus reditu nostro ex his periculis, si vivi redimus et cum effectu, ex prœlio. οἴκαδε νοστήσαντα, domum reversum, Σ, 60, 441, 90. et 238, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα. sic 330, δέξεται ἐν μεγάροις. κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα, Ψ, 145. τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα, ipsum reversum in patriam occidit, α, 36. et 83, αὐτὸν νοστῆσαι ὅνδε δόμονδε. et 163, κεῖνον Ἰθάκηνδε νοστήσαντα. et 268, ἤ κεν νοστήσας ἀποτίσεται (ulciscetur eos) ἠὲ καὶ οὐκί. et 290, νοστήσας δ' ἤπειτα φίλην ἐς πατρίδα. εἴποτε οἴκαδε νοστήσειε, β, 343. κεῖσέ με νοστήσαντα, eo me divertentem in reditu meo, δ, 619. ο, 119. cum in itinere, domum versus, divertissem ad eum, ἐκεῖσε εἰς αὐτὸν ἐλθόντα ἐμὲ in reditu. nam pro ἁπλῶς ἐλθεῖν, sine respectu alicujus reditus, poni non solet hoc verbum. οἴκαδε νοστήσας, θ, 102, 252. σοὶ μὲν νοστήσαντι ἐχάρημεν, gaudio adfecti sumus per reditum tuum ad nos, κ, 419. et 285, οὐδέ σε φημὶ αὐτὸν νοστήσειν, nec te ipsum puto rediturum inde esse. ὅσοι με Ἰθάκηνδε ἴδοιντο νοστήσαντα, λ, 360, qui me viderint reversum in Ithacam. τέκνα οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, μ, 43. ἄκοιτιν νοστήσας εὕροιμι, *dass ich meine gemahlin bey meiner nach hausekunft finde, (that at my return home, I may find my wife,)* ν, 43, et 340, ᾔδεα ὅτι νοστήσεις. οἴκαδε νοστήσει, ξ, 163. et 329, ὅππως νοστήσῃ. et 395, εἰ μέν κεν νοστήσῃ ἄναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα. et 424, εὔχετο πᾶσι θεοῖσι, νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε. sic υ, 239. φ, 204, νοστήσας, Ἰθάκηνδε κιὼν, ο, 157. et 177, οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται. ὁππότε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα, σ, 147. τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις οἴκαδε νοστήσαντα ἐς πατρίδα, τ, 258. et 298, ὅππως νοστήσειε ἐς πατρίδα. et 463, χαῖρον νοστήσαντι, gaudebant reducem eum factum. ὄφρα ἐώλπει νοστῆσαι αὐτὸν, υ, 329. et 332, εἰ νόστησε Ὀδυσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα. ἐπεὶ νόστησας, ω, 399. et 404, νοστήσαντά σε δεῦρο.

νόστιμος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) ad reditum pertinens. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, α, 9, i. e. τὴν οἴκαδε ὑποστροφήν. et 168, τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ, i. e. reditus ejus periit. et 354, οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ. οἴκαδε ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι, γ, 233, ubi alterum eleganter explicatur per alterum. sic et ε, 220. θ, 466. ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι χαίρων, ζ, 311, ut reditum tuum consequaris gaudens. πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον

ἦμαρ, *π*, 149, sc. si homines ipsi possent fortunæ dona sumere, tunc sumeremus nobis præ omnibus aliis reditum patris ad nos. *Ὀδυσῆϊ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ*, *ρ*, 253. et 571, *καὶ τότε μὲ εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ*, et tunc me interroget de marito, quod attinet illius reditum. *νῦν δέ σε πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ*, *τ*, 369. *ἐπεὶ ἔτι νόστιμός ἐστι σὸς παῖς*, est is qui redibit, *δ*, 806, *er kömt gewiss wieder nach hause*, *(he will certainly come back.)* *εἰ δὲ ὁ μὲν ἀπόλωλε καὶ οὐκ ἔτι νόστιμός ἐστιν*, *τ*, 85. *νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον ὅτι οὐκ ἔτι νόστιμός ἐστιν*, *υ*, 333. Vide sequens.

νόστος, *ου. ὁ.* (Ἔω) reditus, *die rückkehr, rückkunft, (the return.)* fit a *νέομαι*, ejusque tertia persona *νεῖται*, cum interserto Sigma, ut differat ab *ὁ νότος*, qui est venti species. apud recentiores *ὁ νόστος* notat *ἡδύτητα*, suavitatem, dulcedinem, *διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ Ὁμηρικοῦ νόστου*, quia in Homero reditus ad suos tam dulcis traditur. hinc est, *βρῶμα νόστιμον*, cibus suavis. bene tamen se habet hæc metaphorica notio: nam qui comedit talem cibum, optare solet, ut redeat alio tempore ejusmodi cibus; et Germani dicunt, *es schmecket nach mehr, (it makes one long for more,)* vel *komm wieder so, (come again thus.)* porro, *ἡ εὔνοστος*, erat vile simulacrum deæ, molarum præsidis, et maxime mensuræ farinarum, *θεὸς ἐπιμύλιος, δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων.* nam farina dulce quid est. *νόστον τε φυλάσσοις*, B, 251, reditumque captes, *darfst nicht auf die rückreise lauren, (nor snatch at an excuse for returning.)* et 155, *ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη αὐτοῖς*, præter fatum reditus (*die rückreise*) *(the return)* illis accidisset. *ὄφρα τάχιστα ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο*, pro *μέδοιντο*, I, 618, ut eo celerius de reditu vel abitu ex tugurio cogitarent, sc. reliqui legati, si viderent, sterni jam lectum dormitorium Phœnici. et 413, *ὤλετο μέν μοι νόστος*, periit mihi reditus. *νόστου δὴ μνῆσαι*, cogita de receptu in castra, K, 509. *φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται* pro *ἀφέλωνται*, Π, 82, eripiant nobis reditum. *ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων*, reditum suorum in patriam, *α*, 5. et 13, *τὸν δ' οἶον νόστου κεχρημένον*, privatum reditu. et 87, *νόστον Ὀδυσσῆος.* et 77, *ἡμεῖς δὲ περιφραζώμεθα πάντες νόστον, ὅπως ἔλθῃ*, sc. Ulysses; ubi *νόστου* explicatio addita, est enim *ἐπανάλευσις, ἐπάνοδος.* et 287, *εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς*, vitam ejus, et reditum sperandum, vel reditum a Troja in aliquam Græcam terram. et 326, *ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε λυγρὸν*, reditum a Troja. et 413, *νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμεῖο. νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἤν που ἀκούσω*, *β*, 360. *λυγρὸν νόστον Ζεὺς μήδετο Ἀργείοις*, *γ*, 132, 142, 160. et 241, *κείνῳ δ' οὐκ ἔτι νόστος ἐτήτυμος*, ei jam non est reditus verus, *es ist nicht wahr dass er wieder kömmt, (it is not true that he is returning.)* *δ*, 172, 381, 390, 424, 470, 497, 519, *νόστος ἀπήμων*, 714. *ε*, 31, *νόστον Ὀδυσσέος, ὥς κε νέηται.* et 108, *ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο*, offenderunt graviter eam. et 153, *νόστον ὀδυρομένῳ.* et 344, *ἐπιμαίεο νόστου. νόστον ἐμὸν πολυκηδέα*, *ι*, 37. et 97, *νόστου τε λαθέσθαι*, 102. *κ*, 15, 540. *νόστον δίζηαι μελιηδέα*, *λ*, 99, reditum in patriam quæris dulcissimum. et ex hoc loco sumsere recentiores suum nominis hujus significatum metaphoricum. et 349, *νόστοιο χατίζων.* et 383, *ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός. νόστου τε μέδηαι*, *μ*, 137. et 419, *θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.* sic et *ξ*, 309. *νόστον δ' οἱ οὔποτ' ἀπηύρων*, *ν*, 132. et 379, *σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη. τοῦγε θεοὶ νόστον κατέδησαν*, *ξ*, 61. et 366, *νόστον ἐμοῖο ἄνακτος. νόστου ὑπομνήσουσα τὸν*, *ο*, 3. et 69, *ἱέμενον νόστοιο.* et 111, *νόστον, ὅπως μενοινᾷς, ὥς σοι Ζεὺς τελέσειε.* *ρ*, 106. *οὐδὲ νέεσθαι οἴκαδε, ὅπῃ οἱ νόστος*, quo ei reditus erat, *σ*, 241, ergo est *ὁ νόστος ἡ εἰς οἶκον ὑποστροφή.* *τ*, 270. *τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι*, ut longe mihi sit perfectio dulcis reditus domum, *χ*, 323, en alterum locum, ubi dulcis dicitur reditus. *ὤλεσε νόστον Ὀδυσσεὺς*, *ψ*, 68. et 351, *ἐμὸν πολυκηδέα νόστον. ἐν νόστῳ*, *ω*, 96, *bey der rückkunft, (in the return.)*

Νόσφι, adverb. et *νόσφιν.* (Ἕπω) separatim, seorsum. *abgesondert, von, (separately, apart.)* est a particula negandi *νη* vel *νο* inseparabili; et ab *ἕπω*, sequor, adjungo me: ut separationem notet, non continuum quid aut sectans aut adhærens. *ἄφαρ ἕζετο νόσφι ἑτάρων λιασθεὶς*, A, 349, deinceps sedit proripiens se a suis procul. *οἵ κεν νόσφιν Ἀχαιῶν βουλεύωσι*, B, 347, quicunque separatim a reliquis principibus Græcorum, sibi consilium capiunt: *die anders als andre fürsten denken, (who incline differently from the other princes.)* *ἀλλ' ἤτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι τέρπεσθον*, Δ, 9, sed tamen istæ (deæ duæ) *aliquanto spatio separatæ ab eo* sedent, adspicientesque delectantur. et sequitur: contra vero illi alteri semper *prope* adstat Venus. *ὅτε ἤλυθε, νόσφιν Ἀχαιῶν, ἄγγελος ἐς Θήβας*, E, 803, cum ivit, solus et sine aliis Achæis, nuntius et legatus ad Thebas. *αἴκε κακὸς ὣς* (velut ignavus) *νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο*, Z, 443, prœlium, separatus ab eo, divito: nam genitivus pertinet et ad verbum et ad adverbium. *νόσφι νεῶν ἀγαγὼν*, procul a navibus ducens eos, Θ, 490, *da er sie auf einige entfernung vom Griechischen lager geführet, (having conducted them to some distance from the Grecian camp.)* *μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο*, I, 348, jam permulta effecit sine me, dum ego ei non adsum et opitulor. *νόσφι θεῶν*, sine diis, M, 466, *ohne beystand der götter, (without the aid of the gods.)* *νόσφι φίλων πάντων*, procul separatum eum ab omnibus suis, Ξ, 256, ergo sola Herculis navis ejecta erat, nulla sociorum. *αἲ γάρ μιν θανάτου νόσφιν ἀποκρύψαι δυναίμην*, Σ, 465, utinam eum a morte prohibere et abscondere possem, ne ea ad eum accederet aut eum sequeretur. *ἐνθάδε ὀλέσθαι νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος*, Τ, 422, hic perire, procul a meo patre et matre. *οὓς ἐπὶ νηυσὶν ἐπέφνετε νόσφιν ἐμεῖο*, Φ, 135, quod apud naves

occidistis, cum ego non adessem iis, sed separatum me ab iis tenerem. *νόσφι τοκήων*, te procul a parentibus tuis, X, 508. *οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο νόσφι νεῶν ταχέως*, Ψ, 365, et illi (equi, juncti curribus in certamine curuli) ocyus percurrebant campum a navibus celeriter, *von den schiffen oder dem lager weg, (away from the ships or the camp.)* *ἠρύκακεν ἵππους νόσφιν ἀπὸ φλοίσβοιο*, tenuit equos semotos a tumultu pugnantium, E, 322, *hielt mit den pferden, abgesondert vom gedrange, (stopped with the horses at some distance from the contest.)* sic et, *βουλὰς βουλεύει, νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου*, K, 416, consilia agitat, semotus a multitudine castrensi. *τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων ἧσο*, O, 244, cur tandem tu, semotus ab aliis, sedes? *ὁ δὲ, νόσφι λιασθεὶς, τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο*, Λ, 80, ille autem (Jupiter) qui secesserat, sedebat solus ab aliis, *da er sich bey seite gemachet, (having withdrawn.)* et 284, *ὡς ἐνόησε Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα*, cum animadvertit quod Agamemnon abierit, *ἀναχωρήσαντα, οἰχόμενον*. sic et, *Ἕκτορα*, Ξ, 440, ubi *σεμνῶς* ea phrasis ponitur, etsi *οὐκ ἀληθῶς*, nam graviter erat vulneratus, nec sponte abierat. *πάλιν τρέπεν ὄσσε νόσφιν ἐπὶ Θρηκῶν αἶαν*, retro vertit oculos ab inde, ad terram Thracum, N, 4. *νόσφιν ἐμαρνάσθην*, procul inde, alio loco, pugnabant hi duo, P, 382. et 408, *πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων*, sæpe enim hoc ex matre didicerat et rescierat in secreto audiens, *χωρὶς, καὶ ἰδίᾳ, μυστηριωδῶς*, *als etwas ins or gesagtes, nicht in gegenwart andrer, (as a matter whispered in the ear, not in the presence of others.)* *ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα*, me non præsentem ei minime respectabas, X, 332. *νόσφιν ἀειράσας αὐτὸν δμωὰς*, Ω, 583, ancillas quæ eum portarent in locum secretum, *wenn sie den körper bey seite getragen, (when they had carried the body away.)* *οὔτε τὶς οὖν ποταμῶν ἀπέην, νόσφι Ὠκεανοῖο*, Y, 7, nullus fluviorum (velut numinum) absens erat in consilio deorum, si excipias Oceanum ipsum. *θεοὶ ἐλέαιρον ἅπαντες, νόσφι Ποσειδάωνος*, α, 20, dii miserabantur eum omnes, excepto Neptuno. et 185, *νηῦς ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος*, navis stat ad oram agri, procul ab urbe. sic et ω, 307. *καὶ αὐτοὶ ἀκούετε, νόσφιν ἐόντες*, γ, 193, et ipsi audiebatis, qui procul ab eo habitatis. *ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη*, donec te inde abduxit Minerva procul, δ, 289. *ἥ μοι οἴῳ συνήντετο νόσφιν ἑταίρων*, quæ mihi soli occurrit, semoto a meis sociis, δ, 367. ut sc. sine arbitris loqueretur cum eo. *ὡς ἴδεν Ἥφαιστον νόσφι κιόντα*, ut vidit Vulcanum proficiscentem inde, vel profectum inde, θ, 286. *ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι*, si forte aliquando tu non ades, κ, 486. *οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ νόσφιν ἀφεστήκει*, procul remota stabat, λ, 543. *ὁ δὲ νόσφι βεβήκει*, ille vero abibat inde, ν, 164. *νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο*, sine ope dominæ et Laërtæ, ξ, 9. et 147, *ἠθεῖον καλέω καὶ νόσφιν ἐόντα*, etiam absentem eum appello fratrem venerabilem. et 451, *νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο*, sine interventu et ope. et 527, *νόσφιν ἐόντος*, non præsentis, sc. *αὐτοῦ τοῦ Ὀδυσσέως*. *ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος*, in agro, procul ab urbe, interficiamus eum, π, 383. sic et ω, 211, in villa bene curabat eum anus. *ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ*, ρ, 304, ille eminus videns eum canem, detersit lacrimam: nisi potius est, ille vultum aliorsum vertens, *da er das gesichte auf die andre seite gewendet, (turning his face another way,)* ne Eumæus videret lacrimas. Vide sub *ἄτερ*.

νοσφίζω, f. *ίσω*. (Ἕπω) separo, semoveo. *νοσφίζομαι*, separor, separo ipse me, *χωρὶς γίνομαι ἢ ἀφίσταμαι*, *trete fern von etwas, trenne mich wovon, bin nicht nahe dabey, (I go to a distance from something; keep apart from it.)* recentiores ponunt *νοσφίζεσθαι* pro *ἰδιοποιεῖσθαι*, quod et *σφετερίζεσθαι* dicitur, *in seinen beutel stecken, sich was fremdes zueignen, (to put into one's pouch, to steal something:)* sed hic significatus Homericus non est. *νοσφιζοίμεθα*, B, 81, i. e. *χωριζοίμεθα, πόῤῥω γενοίμεθα*, non accederemus huic sententiæ, abhorreremus ab hac re, fidem non adhiberemus. sic et Ω, 222. *τίφθ'* (cur tandem) *οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν ἑζομένη*, ψ, 98, i. e. *νόσφι γίνῃ, χωρίζῃ*, sejungis te, elonginquas te ab eo: et expositio statim addita a poëta. nam *παρά τινα ἕζεσθαι* est oppositum *τοῦ νοσφίζεσθαι*, sicut *τὸ παρὰ, τοῦ νόσφι*. *ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν*, τ, 339, i. e. *ἀφῆκα, νόσφιν ἐποιησάμην*. *ἡ δὲ κυνῶπις νοσφίσατο*, λ, 424, subduxerat se, recesserat a me, procul erat. *παῖδα ἐμὴν νοσφισσαμένη, θάλαμόν τε πόσιν τε*, sc. *ἐμὲ*, δ, 263, inquit Helena de Venere, filiam meam segregans a me et thalamum et maritum, cum me duceret ad Trojam. *τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα κουρίδιον*, τ, 579, eum sane sequar conjux, relinquens hanc domum in quam virgo olim nupsi, *ἀφεῖσα*. apparet ergo, hoc medium nunc active (ut l. c. ex δ) nunc intransitive, ut h. l. notare. sic et φ, 77, 104. *νοσφισθεὶς*, λ, 73, i. e. *νόσφι γενόμενος, χωρισθεὶς, ὑποχωρήσας*, profectus hinc et procul constitutus. olim igitur *τὸ, νοσφίζεσθαί τι*, ἦν *τὸ, νόσφι τινὸς ἑαυτὸν ἀπάγειν, καὶ οὕτω χωρίζειν, εἴτε λόγος ἦν ἐκεῖνο εἴτε πρᾶγμα*: sed apud recentiores *νοσφίζεταί τις, εἰς ἑαυτὸν ἐπισπώμενος τὸ ἀλλότριον, καὶ νόσφι τοῦ ἔχοντος ποιῶν αὐτό*.

νότιος, ία, ιον. (Νέω) ad austrum pertinens. it. humidus, madidus. partim ergo hoc adjectivum respicit *νότον ἄνεμον*, ejusque regionem aut flatum; partim effectum ejus, *τὴν νοτίδα*. *μήκων* (papaver) *καρπῷ βριθομένη* (gravatum) *νοτίῃσί τε εἰαρινῇσι*, fructu et humidis vernis, sc. *πνοαῖς*, vel *ὑγρότησι, ταῖς ἐκ νότου*, Θ, 307. *κατέῤῥει νότιος ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς*, defluxit humeris et capite sudor madefaciens, Λ, 810, i. e. *ὁ πάνυ τὸ σῶμα ὑγραίνων*: *ἐκ τοῦ νότου ἀνέμου* ita dictus, utpote qui ventus est valde *ὑγρός*. alii quidem h. l. exponunt per, *ὁ ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα*, quasi *νόσιος*, ab *ἡ νόσος*, sudor profluens quia corpus est ægrum et affectum, *ein matter kranker schweiss, (a sweat from weakness and sickness;)*

sed id quæsitum nimis est. sudabat quidem re vera h. l. vulneratus et vix corpus trahens: id tamen non impedit, quo minus nomen in suo naturali significatu humectandi largiter intelligatur. sic et Ψ, 715, ubi de luctantibus, et nihil minus quam infirmis aut ægris, sermo est; ὑγρός: etsi ibi alliteratio sit ad τὰ νῶτα, 714, nam ὁ νῶτος ejusdem est originis, ut videbimus. ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγε (ναῦν) ὥρμισαν, δ, 785. Θ, 55, i. e. ἐν ὑγρῷ, in alto mari, et est fere idem quod, βένθοσδε ἔρυσαν, deduxerunt navem in aquam, in opp. ad subducere in siccum. conf. ὑψοῦ. possit tamen videri, sæpe pro νώτιος correpte positum nomen, ut notetur dorsum, velut h. l. dorsum maris alti: sed simplicius intelligitur de multa aqua.

νότος, ου. ὁ. (Νέω) notus, ventus australis versus orientem, *südost, (south-east,)* cui oppositus est ὁ ζέφυρος, ventus septentrionalis versus occidentem, *nord-west, (north-west.)* hic ventus in Græcia et Italia inferiori solebat esse humidus et nubilus valde, etsi nonnunquam tamen et serenitatem faceret, quod Horatius testatur Lib. 1. Od. 7, versu 15—17, ubi sensus est: etiam notus ipse nonnunquam serenum facit cœlum (quod *albus* innuit) neque semper ex more suo pluvius est. cæterum a more isto nubilo habet nomen, quia conglomerat nubes, et quasi natat imbribus: et hinc ab eo dicta est ἡ νοτὶς, ἴδος, humor, humiditas, *feuchtigkeit, (humidity)* νότος ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν, Β, 145. et 395, ὅτε κινήσει νότος ἐλθὼν κῦμα. νότος κατέχευεν ὀμίχλην, nebulam densam, Γ, 10, nam ventus est humidus, et ὀμίχλη constat ex multis et densis humoribus in aëre: cæterum omnia verba h. l. ad naturam rei apte indicandam sunt exquisita. ἀργέστου νότοιο λαίλαπι, velocis noti procella nubila, Λ, 306. sic, θύελλαν, Φ, 334. Εὖρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον, Π, 765. νότος κῦμα ὠθεῖ, γ, 295. νότου δυσαέος, μ, 289. et 326, οὔτις ἄλλος ἀνέμων εἰ μὴ εὖρός τε γίνετο. et 325, ἄλληκτος (non desinens) ἄη νότος. et 427, ἐπῆλθε νότος ὦκα, cum cessasset ζέφυρος. αἱ πρὸς νότου (sc. μέρος) θύραι εἰσὶ θεώτεραι, ν, 111, coll. 109. Vide sub ὤθω ad initium, κυλίνδω, et Βορέας in R.

νὺ, (Ναὶ) adverb. certe, tamen, imo, igitur. inservit et interrogationibus. est enclitica, et adsciscit etiam novum ν in fine, νὺν, per ἔγκλισιν istam facile distinguendum a νῦν. ponitur pro δὴ, sane: frequentissime autem pro οὖν. conf. Theocr. 10, 10, ibique Heinsium. μή νύ σοι οὐ χραίσμῃ, ne sane tibi nihil prosit, Α, 28. οἱ δέ νυ λαοὶ ἔθνησκον, Α, 382, et milites moriebantur igitur, et 414, τί νύ σε ἔτρεφον, cur tamen vel igitur educabam te, *warum erzog ich dich doch, (why did I bring thee up.)* et 416, ἐπεί νύ σοι αἶσα, quia certe tibi fatum. et 566, μή νύ σοι οὐ χραίσμωσι θεοί. ὥς νύ περ ὧδε, pro ὥσπερ νυ, sicut fortasse sic, Β, 258. ἦ ῥά νύ σοι πολλοὶ, certe igitur sane, Γ, 183, et 373, καί νύ κεν εἴρυσεν, atque igitur certe pertraxisset. τί νύ σε Πρίαμος τόσα κακὰ ῥέζει, *was thut dir doch Priamus so ser viel zu leide, (in what now has Priam done so much ill to thee?)* Δ, 31. et 93, ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; *gewiss, woltest du wohl etwa mir worinn folgen, (indeed wouldst thou at all obey me?)* et 155, θάνατόν νύ σοι ὅρκια ἔταμνον, pepigi igitur fœdus, tibi ad mortem. confer porro, exercendi judicii causa, Ε, 191, certe, *wohl, (certainly.)* et 311, καί νύ κεν, sequente εἰ μή. sic et 388, et certe sane, nisi. et 679. Ζ, 215, ἦ ῥά νυ, et 439, ἤ νυ, aut sane. Η, 48, 273, 352. Θ, 32, 39, 90, 104, 131, 201, 217, Ι, 116, certe. Κ, 165, οὔ νυ καὶ ἄλλοι εἰσὶ, an non sunt et alii? ubi interrogat. et 401. Λ, 311, Μ, 262. Ν, 257. Ο, 440, ubi interrogat. sic et 553, Π, 622, θνητὸς δέ (nam) νυ καὶ σὺ, mortalis enim certe et tu es. Ρ, 469, τίς σοί νυ θεῶν, quisnam tandem tibi deorum? et 647, ἐπεί νύ σοι, quandoquidem sane tibi. Σ, 165, 197, 269, 358, 392. Τ, 95, 169, 315, 421. Υ, 184. Φ, 509, interrogative. Χ, 9, 11, 183, 405, 420, 431. Ψ, 382, 490, 540, 733. Ω, 33, 205, 235, 239, 521, 540, 683, 713. α, 59, 60, 62, ubi ex affectu ter repetitur, et bis interrogative. et 195, 217, 244, 347, 407. β, 60, 320, 327. δ 110, 197, 363, 377, 462. ε, 299. ζ, 149, 277. ι, 79. λ, 170, 209. μ, 280. ξ, 275, 359. ο, 19, 239, 276. π, 28. σ, 330, 390. τ, 501. υ, 114, 193. φ, 86, 128, 226, 398. ω, 473, 513, 527. cum adfixo ν est Κ, 105, ὅσα πού νυν ἐέλπεται, quæcunque fortasse sane sperat. et Ψ, 485, δεῦρό νυν. σπεῦδέ νυν, festina sane, Aristoph. Plut. 414. cæterum caveant tirones, ne opinentur, ullam Græcam particulam esse mere expletivam otiose, nec quidquam ad sermonis elegantiam facere.

νυκτερὶς, ἴδος. ἡ. vespertilio, *eine fledermaus, (a bat.)* ἐχόμην ὡς νυκτερὶς, hærebam ad ramos arboris velut vespertilio, μ, 433, ea enim non sedet in arbore, sed adhæret. νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου τρίζουσαι ποτέονται, ω, 6—8, ubi parabola de iis, simulque de historia earum naturali: dormiunt enim minimum et solent cohærere sibi invicem.

νύμφη, ης. ἡ. (Φάω) puella nubilis. it. sponsa, nova nupta. it. nurus. it. in genere, affinis mulier junior. it. rosæ incipientis aperire se osculum, a quo deinde pars quædam orificii vulvæ nomen habet. vox est a νέον, recens, et φάω, appareo, quasi νεόμφη: nubilis enim aut recens nupta puella apparet quasi flos novus et lucidus. δεῦρο ἴθι, νύμφα φίλη, Γ, 130, ubi soror Paridis sic compellat Helenam: huc accede, cara affinis: et terminatio est ex dialecto communi; η enim in fine est Ionicum. eadem compellatio est δ, 743, ubi sic alloquitur ἡ Εὐρύκλεια, nutrix Ulyssis, Penelopen, uxorem Ulyssis, quasi nurum suam. νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομενάων, ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, sponsas ducebant per publicum, Σ, 492. vide plura in R. Vide sub νυὸς, et Νύμφη in R. ad finem.

νυμφίος, ία, ίον. (Φάω) ad sponsam pertinens.

masculinum substantive positum notat sponsum, novum maritum. ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων νυμφίου, Ψ, 223, sicut pater lamentatur, filii sui ossa comburens, sponsi, i. e. adolescentis, mox inituri matrimonium. τὸν μὲν, ἄκουρον ἐόντα, ἔβαλεν Ἀπόλλων, νυμφίον, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα, η, 65, hunc, sine prole mascula, interfecit Apollo (i. e. mors subita) recens maritum, relinquentem unicam filiam: ubi ergo eum sic dicit, qui juvenis nondum diu vixit in matrimonio. Vide sub Νύμφη in R. ad finem.

νῦν, (Ναὶ) adverbium temporis, de præsenti, præterito, et futuro. cum paragoge Attica νυνὶ vero, semper de præsenti ponitur. quantitate sua, quia semper producitur hoc adverbium, facile discerni potest a νὺν, quod corripi solet. ἢ νῦν ἢ ὕστερον, A, 27. et 59, nunc, hoc tempore; et sequitur futurum. et 91, 127, 141, 272, οἳ νῦν βροτοί εἰσιν, quales nunc sunt homines, *wie sie jezt sind, (as they now are.)* nam decrescebant mortales jam Nestoris senis ævo. et 354, 417, 421, 445, 455, 456. 506, 522, 555. B, 12, ubi id νῦν, quia non præcise de hoc die intelligi debet, aptum est ad λοξότητα ὀνείρου. et 29, 114, ubi respicit τὸ, πρὶν, 112. 193, 242, ubi de præterito. 284, 330, 681, sc. ἔσπετέ μοι, ὦ Μοῦσαι. Γ, 67, 234, 241, 367, 403, 432, 439, 446. Δ, 179, 321, *jezt hingegen, (now, on the other hand.)* 347. E, 117, νῦν αὖτε, jam etiam. 124, 129, 279, 304, οἷοι νῦν βροτοί (sic et M, 383, 449.) 362, 410, 457, 604, 791, 881, modo, in opp. ad πρῶτον, antea, 883. Z, 68, sc. ἐν ταύτῃ τῶν πολεμίων διώξει, 125, 337, 340, 352, νῦν, sequente ὀπίσω, in posterum. 354, 431. H, 29, 226, 290. Θ, 141, 163, 186, 192, 234, coll. 230. 370, 374, 498, 500, 502, 524, 541, νῦν ἡμέρη ἤδε: ut accuratius determinetur τὸ νῦν, quod et laxius notare potest. sic et, νῦν σήμερον. eadem determinatio est N, 828. nam τὸ νῦν indeterminatum deceperat regem, B, 12, 29, ut id de eo die intelligeret falso. I, 259, 356, 380, impræsentiarum. 515, jam vero. K, 175, 280. Λ, 362, 363, 367, 651, 789. M, 215, 271, 326. N, 98, 222, 230, 276, 463, 772, 773, 784. Ξ, 95, 107, 198, 219, 262, 271, 309, 328, 508. O, 61, 115, 131, 138, 211, 221, 254, 258, 292, 493, 502, 719, 725. Π, 112, 207, 238, 422, estis *nunc* celeres, cum celeritate opus non est? celeres ad fugam, tardi ad pugnam? 492, 516, 538, 667. P, 34, 75, 153, 154, 156, 173, 206, 227, 478, 588, 670, 672, 710. Σ, 88, νῦν δὲ, sc. εἰς γάμον ἦλθες αὐτοῦ, conjux ejus facta es, ἵνα —. et 101, 111, 255, 261, 267, 290, 293, 298, 406, 435, ubi est aposiopesis, præ luctu. T, 23, 67, 148, 203, 206, 258, 275, 319. Υ, 18, 29, 89, 287, οἷοι νῦν βροτοί εἰσι. 307, 350, 354, 449, 450. Φ, 80, 82, 122, 155, 160, 281, 475, 533. X, 16, 18, 46, 104, 126, 172, 216, 219, 222, 235, 243, 252, 268, 271, 303, 391, 436, 482, 505, 508. Ψ, 48, 274, 333, 463, 492, 552, 587, 602, 604, 618. Ω, 35, 208, 223, 401, 560, 568, 614. α, 43, 82, 166, 182, 194, 200, 369. β, 28, 124, 176, 259, 281, 314. γ, 69, 101, 209, 366. δ, 32, 193, 685, 727, 817. ε, 184, 312. ζ, 243, 325, θ, 100, 156, 222, 330, 465. ι, 16, 264, 495, 515. κ, 457, 463, 472, 489, 548. λ, 440, 448, 484. ξ, 158, 193, 213, 407, 489, 493, 506, 512, ubi sensus est: ὡς νῦν μὲν, τεύξῃ ὧν ἐθέλεις (nunc quidem nanclsceris quæ cupis) ἕωθεν δὲ τὰ σὰ ἐνδύσῃ ῥάκεα (cras vero indues rursus tuos pannos) καὶ ἀποδώσεις τὸ ἐπίβλημα: causa nobis est, quia non multæ nobis sunt vestes. ο, 268, 370, 430, 519. π, 65, 431. ρ, 155, 217, 456, 460, 566. σ, 30, 78, 104, 122, 202, 216, 267, 402. τ, 66, 81, 82, 169, 215, 253, 532, 549, 572. υ, 63, 119, 135, 178, 200, 333. φ, 107, 157, 258, 279. χ, 6, 29, 41, 62, 195. ψ, 54. ω, 34, 259, 328, 352, 460.

νὺν, distinguendum a νῦν, vide supra, et sub νύ.

νὺξ, νυκτός. ἡ. (Νύσσω) nox. proprie est γῆς σκιά. improprie sic et vocatur σκότος νεφῶν ἐν ἀέρι καὶ στέρησις ἡλιακοῦ φωτὸς, cœlum nubilum, aër caliginosus; etiam si oculis nostris caligo offunditur ex debilitate virium. dicitur nox proprie sic dicta etiam ἡ εὐφρόνη, quia ἀγαθὴ ἐν νυκτὶ βουλὴ, conf. Plin. lib. 9, epist. 36. dividebatur antiquis in tres partes, εἰς ἑσπέραν, εἰς ἀμολγὸν, εἰς ἕω, sicut et dies in matutinum, meridianum, vespertinum tempus. pro quo recentiores habuere suas quatuor vigilias. nomen ipsum est a νύσσω, f. νύξω, et id vel ἀντιφραστικῶς, ἡ μὴ νύσσουσα εἰς ἔργον ἀλλὰ μᾶλλον καταθεῖσα, unde et θοὴ quibusdam dicta videtur, ἡ καταθετική: vel proprie, quia instigat ad somnum, et consulit τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν, sicut dies oriens consulit esse laborandum. fortasse et, quia tenebris suis, percellit animum, et facile terret. νὺξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι, H, 282, 293, quæ verba abierunt in proverbium, et quibus nox ut πρόσωπον loquens inducitur, ad quietem adhortans. νὺξ ἐλθοῦσα διακρινεῖ μένος ἀνδρῶν, nox adveniens dirimet vim virorum, i. e. pugnam, B, 387. οὔπω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νὺξ, nondum aurora clara, sed jam tamen albescens nocturnum cœlum, H, 433. Ἀχαιοῖς ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννὴ, Θ, 488, iis grata valde exoptata supervenit nox atra. νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν, ἠὲ σαώσει, I, 78, hæc nox aut perdet exercitum et castra, aut salvum præstabit; utrum futurum sit, dubium est. ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψε, pro περιεκάλυψε, K, 201, sc. τὴν γῆν καὶ τὰ περὶ γῆν, i. e. ὅτε νὺξ ἐγένετο, cum sane nox omnia circumtexisset. et 251, μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠὼς, ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται, omnino enim nox ad finem properat, et aurora propinqua est, sidera enim processerunt, et præteriit major noctis pars duarum partium, et tertia adhuc pars jam reliqua est. nam nox apud antiquissimos erat τριφύλακτος, i. e. τριῶν φυλακῶν. dicit ergo, duæ

partes noctis præterierunt, una tantum est reliqua: et eo tempore securiores esse incipiunt φύλακες, hinc opportunum exploratoribus id tempus. sic et diem facit poëta τριμερῆ, dicens: ἔσται ἠὼς, ἢ δείλη, ἢ μέσον ἦμαρ, *früh, abends, mittags, (be it morning, evening, or noon:)* ut ἠὼς sit ab ortu usque ad horam nostram decimam: deinde μέσον ἦμαρ usque ad nostram tertiam vel secundam: reliquum tempus diei usque ad occasum solis sit δείλη. ἀμφεκάλυψε δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ, cooperuitque oculos atra nox, E, 310, ubi noctem vocat τὴν τῶν ὀφθαλμῶν σκότωσιν. sic et Λ, 356, i. e. ἡ καλύπτουσα τὴν ὄψιν τινὸς σκότωσις, si quis deliquium patitur. nam νὺξ quatuor signat: 1, ἡ σωματικὴ δαίμων τοῦ μύθου; 2, ἡ κοινῶς οὕτω λεγομένη; 3, ἡ σκοτεινὴ ἐκ νεφῶν κατάστασις ἐν ἀέρι, ἢ ἡ ἐν ἀέρι παχεῖα ζόφωσις; 4, ὁ τῶν ὀμμάτων σκοτισμός. εἰσόκεν ἔλθῃ νὺξ ἀβρότη, donec venerit nox obscura, Ξ, 78. et 259, Νὺξ δμήτειρα θεῶν καὶ ἀνδρῶν, ubi loquitur somnus personificatus. et 261, ἅζετο γὰρ (reverebatur enim) μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι, quibus locis Νὺξ ut πρόσωπον aliquod inducitur. Jupiter eam reveretur, quia est antiquissima rerum: nam nox et Chaos fuerunt ante quam quidquam esset aliud. sacra ergo habita est nox: et somnus se servatum ab ea dicit, nam natura dedit noctem ad somnum. docemur præterea exemplo Jovis, abstinendum esse ira et vindicta, si præsens est aliquis venerabilis. et 439, κὰδ δέ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε (pro κατεκάλυψε) μέλαινα, βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα, et nox nigra operuit oculos ei, nam jactus jam vincebat vitam, i. e. moriebatur. est ergo νὺξ et, ἡ ἁπλῶς ἀορασία, status quo nihil cernimus, δι' ἣν ἡ ὄψις ὡς ἐν νυκτὶ καθίσταται. sic, τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε, pro, κατεκάλυψεν αὐτὸν νὺξ ὀφθαλμῶν, E, 659. N, 580. X, 466. ὅτε δὴ δεκάτη μοὶ ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννὴ, I, 470. νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα ἀμβροσίη, Σ, 267, nox abstinere fecit eum a pugnando: et apte ἀμβροσίη h. l. nam innuit ἀληθῶς ἀμβροσίαν ἐπιγενέσθαι νύκτα τοῖς Τρωσὶν, καὶ οἵαν ἐποφείλεσθαι χάριτας, ὅτι ἐκρύψατε αὐτοῖς τὸν Ἀχιλλέα. ἐπήλυθεν ἀμβροσίη νὺξ, δ, 429, 574, quo tempore apparatur ὁ δόρπος, *das abendbrod, (supper.)* ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νὺξ, ε, 294. ι, 69. μ, 315, i. e. tenebricosa et diem obscurans tempestas. hinc οὐρανόθεν, i. e. ἐξ ἀέρος καὶ νεφῶν. sic et dies δυστυχὴς καὶ θανάσιμος dicitur ἡμέρα μέλαινα. ἀλλ' ἐπὶ νὺξ τέταται ὀλοὴ δειλοῖσι βροτοῖσι, λ, 19, sed nox damnosa superintenditur miseris illis mortalibus ; ubi νὺξ quoque notat ἀέρα ἐπινέφελον: nam naturalis nox non est ὀλοὴ, sed ἀμβροσίη καὶ ἀγαθή. et 329, νὺξ φθεῖται ἄμβροτος, nox perit divina. nam recreat vires et reficit hominem: hinc habet hoc epitheton; et dolendum sane, si nox vana abit, sine hoc effectu. et 372, νὺξ δ' ἥδε μάλα μακρὴ ἀθέσφατος: ergo Ulysses autumni tempore ibi fuit. νὺξ δὲ μάλα δνοφερὴ κάτεχε οὐρανὸν, ν, 269, nox erat valde obscura. ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ξ, 457, nox mala, illunis. et 475, κακὴ, πηγυλὶς, mala, gelida. νὺξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει οὐλομένης ἐμοῦ, σ, 271, nox enim erit, quando sane odiosæ nuptiæ occurrent mihi perditæ et ἀνόλβου. et potest id intelligi de nocte nuptiali: potest et abominose dictum videri, μὴ ἴδοι τοιοῦτον κακὸν γάμον ὁ ἥλιος. conf. γάμος. αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕλῃσι δὲ κοῖτος ἅπαντας, τ, 515, at si nox accessit et cubile cepit omnes. ὁμίχλην, κλέπτῃ ἀμείνονα νυκτὸς, nebulam, furi commodiorem nocte, Γ, 11. μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ, invadens eas nocte intempesta, Λ, 173. sic, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ, O, 324. μετὰ ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ, X, 28, 317. ὄνειρον νυκτὸς ἀμολγῷ, δ, 841, conf. ἀμολγός. ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματος εἰσὶ κέλευθοι, κ, 86, ubi conf. κέλευθος, et ἐγγύς. ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μ, 312. ξ, 483, conf. τρίχα. ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτὸς, ν, 278, qui genitivus est attice, pro κατὰ νύκτα, noctu. ὁ δὲ ἤϊε νυκτὶ ἐοικὼς, de Apolline, A, 47, i. e. vultu tristi et terrifico; etiam invisibilis. cæterum physice notatur sol luridus, ob intemperiem aëris, ex qua oriebatur pestilentia. ἐσάωσεν αὐτὸν, νυκτὶ καλύψας, i. e. ἀορασίᾳ, E, 23, i. e. subducens eum visui hostis sui: et Vulcanus h. l. historice, sunt arma, i. e. armati, protegentes eum, et recipientes inter se. νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ, Θ, 502. I, 65. μ, 291. conf. πείθομαι. Ἕκτωρ, νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, M, 463, διὰ τὴν δεινότητα, nocti similis vultu, i. e. terribilis. et ex h. l. apparet etymologia νυκτὸς, a νύσσειν, quia nox est horribilis naturæ. ἤέ τινα ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι, N, 425, i. e. κτεῖναι, occidisse; quod alibi dixit, προϊάπτειν ἄϊδι, ut ἄϊς et νὺξ hoc sensu sit idem; status mortis in quo nihil cernitur oculis. ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο, una eademque nocte nati erant, Σ, 251, sc. Hector et Polydamas; sed non eadem hora: hinc tamen differens eorum et mens et fortuna, etsi amicitia arcta. δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοὶ, η, 253. μ, 447. sic, γαίῃ, ξ, 314. ἐπὶ δὲ ἀμβροσίη νὺξ ἤλυθε, η, 283. ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς, λ, 605, i. e. terribilis vultu; nam sermo est de Herculis umbra apud inferos. hinc et de umbra sola potest intelligi, quod nocti similis sit. νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν, ο, 34, noctu pariter naviga, et eodem modo ac interdiu: vetat eum ad insulas accedere, ad quas solebant nonnunquam navigantibus noctes peragi in littore. τῇ γὰρ νυκτί μοι παρέδραθεν, nam hac nocte dormivit mecum, υ, 88, sc. mihi somnianti. et 351, νυκτὶ μὲν ὑμῶν εἴλυνται κεφαλαὶ, capita vestra involvuntur tenebris; nam erat eclipsis solis. et 362, τάδε νυκτι ἐΐσκει, hæc nocti similia putat. τοὺς δὲ Ἀθήνη νυκτὶ κατακρύψασα, ψ, 372, faciens ne viderentur cuiquam: et re vera exibant, antequam esset clarum mane. ἀμβροσίην διὰ νύκτα, B, 57, i. e. γλυκεῖαν. sic et K, 41, 142. et 83, διὰ ὀρφναίην, 276, nam nox dici potest, si sol tegitur densa nube vel pulvere. et 297, διὰ μέλαιναν. μήπως καὶ διὰ νύκτα Ἀχαιοὶ φεύγειν ὁρμήσωνται, Θ, 510, i. e. κατὰ νύκτα. μὲ ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν, K, 394, 468. et dicitur θοὴ,

quia, ut umbra terræ, a sole circumacto perpetuo fugatur. est ergo nox semper in motu et fuga. præterea dormientibus videtur nox celerius abiisse quam dies. cf. θεός. Sophocles noctem vocat αἰόλαν, διὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς: a quo et ποικιλείμων νὺξ (a ποικίλος, et τὸ εἷμα, vestis) ab Æschylo vocatur, *die buntröckige, (dressed in party-coloured robes.)* et 497, τὴν νύκτα, i. e. νύκτωρ, pro quo Attici dicunt νυκτὸς, noctu. et 188, νύκτα κακὴν φυλασσομένοις. et 312. οὐδὲ ἐθέλουσιν νύκτα φυλάσσειν, nocturnas vigilias agere. hinc φυλακαὶ νυκτὸς dictæ. Ἄρης νύκτα ἀμφεκάλυψε μάχῃ, Mars noctem circumtexit pugnæ, E, 506, ubi densissimus pulvis excitatus a pugnantibus vocatur νὺξ, sic tamen ut simul mortes cadentium innuantur. sic Π, 567, Ζεὺς ἐπετάνυσε νύκτα ὀλοὴν ὑσμίνῃ, Jupiter superinduxit noctem perniciosam pugnæ, ubi τὸ περὶ τὸν ἀέρα (qui est Ζεὺς physice) πολὺ πάχος ἐκ τῆς κονίας dicitur νὺξ, ἣν κονίαν καὶ ἀέλλῃ νεφώδει comparaverat paullo ante, et ὁμίχλῃ, 374, 364. ergo νὺξ h. l. est ἡ ἐξ ἀέρος ἐν ἡμέρᾳ ζόφωσις: et dicit eam ὀλοὴν, propter cædes in pugna. victoria comparatur serenitati, 297, labor in pugna et cædes, nocti. ἐνέπεσεν ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, Θ, 486. οὐδ᾽ ἀνὰ νύκτα, Ξ, 80, noctu. νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, Σ, 274, per noctem habebimus robur in concilio, i. e. consultabimus valide; vel, in foro tuti erimus. νύχθ᾽ ὑπὸ τήνδ᾽ ὀλοὴν, X, 102, pro, κατὰ νύκτα, hac nocte exitiali. θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν, Ω, 366. et 363, ἀμβροσίην. et 653, θοήν. νύκτα μὲν ἀέσαμεν, per noctem dormivimus, γ, 151. et 490, ἄεσαν (quieverunt.) ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω, ad fluvium sollicitam noctem vigilabo, ε, 466. θεός τις ἡγεμόνευε (dux viæ erat) νύκτα δι᾽ ὀρφναίην, ι, 143. et 404, ἐβόησας δι᾽ ἀμβροσίην. διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι, errare, μ, 284. νύκτα δὲ ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν, ο, 8, per noctem, aliis ad dulcem quietem a natura datam et ad refectionem virium, curas de patre excitabat et vigilare eas faciebat Telemachus. et 40, ἔνθα δὲ νύκτα ἀέσαι, et ibi noctem quiesce. et 50, διὰ δνοφερὴν ἐλᾶν, per tenebricosam noctem vehi curru. et 188, ἄεσαν, quiescebant. sic, ἐπὶ ἠπείρου νύκτα ἄεσαμεν, τ, 367, in terra. διὰ νύκτα δινεύων (obambulans) κατὰ οἶκον, τ, 66. Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις, vigilabis per noctem, χ, 195. νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθε Ἀθήνη, ψ, 243, ubi nox a Minerva extenditur, sicut alibi extensa fuisse narratur in generatione Herculis a Jove εἰς τριέσπερον μῆκος, et Musarum εἰς ἐννεάνυκτον: et h. l. poëtice hoc dicitur: nox longa visa est esse, quæ sufficeret tot narrationibus et amplexibus et somno sufficienti; vel potius, prudentia Ulyssis non exspectavit in lecto ortum auroræ, sed citius surrexit et abiit. conf. περάτη. ὀϊζυραὶ δέ οἱ (αὐτῇ, τῇ Πηνελόπῃ) φθίνουσι νύκτες, miseræque ei noctes absumuntur, λ, 182. ν, 338. π, 39. ὅσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἤματα ἐκ Διός εἰσι, *so veil Gott nächte und tage werden lässet, (as many nights and days as God sends,)* ξ, 93. αἵδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι, ο, 391, nam hæ noctes sunt valde longæ; erat enim mense novembri nostro. ἐκ νυκτῶν δ᾽ ἄνεμοι χαλεποὶ, μ, 286, i. e. ἐν αὐταῖς νυξί. νύκτας τε καὶ ἦμαρ, E, 490. X, 432. Ω, 73. β, 344. κ, 28, 80. ο, 475. ω, 63. νύκτας τε καὶ ἤματα, Σ, 340. Ψ, 186. Ω, 745, i. e. ἀεί. νύκτας ἀΰπνους ἴαυον, cubabam, I, 325. τ, 340. νύκτας τ᾽ ἀλλύεσκεν, retexebat noctu, β, 105. τ, 150. ω, 139. νύκτας μὲν ἰαύεσκεν (cubabat) ἀνάγκῃ (coactus) οὐκ ἐθέλων παρὰ ἐθελούσῃ, ε, 154. δύω νύκτας κύματι πλάζετο, ε, 388. ι, 74, errabat in fluctibus. φαίνοντες νύκτας, qui lucent noctu, η, 102. νύκτας δὲ παρὰ αἰδοίοις ἀλόχοις εὕδουσι, κ, 11. τρεῖς γάρ δή μιν εἶχον, ρ, 515, per tres noctes eum jam habui. πολλὰς νύκτας ἐν ἀεικελίῳ κοίτῃ ἄεσα, τ, 341, coll. 340. νύκτας δ᾽ ὕπνος ἔχῃσι, per noctes somnus occupet eum, υ, 85. cæterum quod νὺξ proprie sit σκιὰ γῆς, innuitur et illo sæpius repetito, ἐσκιόωντο πᾶσαι ἀγυιαί. νὺξ deberet habere genitivum νυχὸς, quod apparet ex compositis, ἔννυχος, πάννυχος, etc. sed postquam usus interseruit τ Atticum, asperata χ debuit mutari in κ. et iste usus obsoletum deinde fecit genitivum regularem et primarium. Vide sub πέρατος, et τρίχα.

νυός, οῦ. ἡ. est ἡ τοῦ υἱοῦ γυνή. (Νέω) respectu patris et matris, nurus, *die schwiegertochter, sohnes frau, (a daughter-in-law, son's wife.)* deinde et latius est nomen συγγενικὸν, affinitatem notans, *eine schwiegerin, (any female connected by marriage,)* ut et fratris uxor aut ejusmodi propinqua possit intelligi. modo adsit notio juventutis vegetæ. nam est a νέος, et hinc deinde est ἡ νύμφη, i. e. ἡ ἀναφανεῖσα νυὸς, nam νύμφη notat nurum, deinde et sponsam juvenculam. γυναῖκα εὐειδέα ἀνῆγες ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν, Γ, 49, inquit Hector ad Paridem; et notat ea vox συμβολικῶς, οὕτω προθύμως μαχήσασθαι τοὺς Ἀχαιοὺς ὑπὲρ Ἑλένης, ὡς ἀδελφοὺς ὑπὲρ νύμφης, οἷα τῷ Μενελάῳ προσφερομένους ἀδελφικῶς, διὰ τὸ φιλάλληλον. ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν, X, 65, ubi senex Priamus enumerat infortunium suum, et comprehendit sub hoc nomine τὴν Ἀνδρομάχην una. θυγατέρες δὲ ἠδὲ νυοὶ ὠδύροντο, Ω, 166. ὠλόλυξαν (carmen sacrum lætæ canebant) θυγατέρες τε νυοί τε καὶ παράκοιτις, cum fieret sacrum, γ, 451.

νύσσα, ης. ἡ. (Νύσσω) meta in certamine curuli, circa quam circumagebant currum. et duplex fuit ista νύσσα, vel ab initio cursus, quod Romani vocabant carceres; vel in ultimo circi, ad quam circumagendus erat currus. nomen est a νύσσω: nam antiquitus infigebatur terræ, sine magna arte. ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, Ψ, 332, coll. 327—333. Aristarchus ibi scribi jubet, σκίρος ἔτυκτο: nam ὁ σκίρος (quem medici scribunt σκίῤῥος, et qui iis notat tumorem durum morbosum) est ἡ ῥίζα, radix cum eminente trunco, παρὰ τὸ ἐσκιάσθαι, quia obumbratur ramis, a quo est nomen Minervæ ἡ Σκιρὰς, άδος. deinde

σκῖρος est et, lapidis aut marmoris fragmentum: notat et γύψον ἢ γῆν γυψώδη, imo et τυροῦ ῥύπον, sordes exteriores casei, a quo est σκιροῦσθαι, duro cortice obduci. sed præstat lectio recepta. et 338, ἐν νύσσῃ δέ σοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω, ad metam. et 344, εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρεξελάσῃσθα διώκων. est ergo ὁ καμπτὴρ δρόμου ἱππικοῦ. alibi autem est locus, unde cursus incipiebat, ut 758, τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, ubi sermo est de viris, cursu pedum certantibus, quibus δολιχὸς ἦν ὁ δρόμος καὶ ἀκάμπιος. sic et Θ, 121, ut notetur meta a qua cursus incipiebat, et ubi sola pedum celeritas spectabatur.

ΝΥ΄ΣΣΩ, f. νύξω. pungo, fodico. proprie, acutum aliquod adhibeo ad rem agendam. deinde in genere est et, pulso. χείρεσιν ἀσπίδα νύσσων, manibus scutum feriens, Π, 704, ubi sermo est de Apolline. manibus suis Patrocli scutum feriente: i. e. de sole excœcante heroëm in eo loco, ut minus recte rem gerere posset; vel et de fato, impetum herois repellente. νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, Λ, 564, fodicantes hastis medium scutum Ajacis. νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι, fodicantes protensis gladiis et hastis, Ν, 147. Ο, 278. Ρ, 731. ἔγχεϊ νύξ' (ἔνυξε) αὐτὸν κατὰ ὦμον, hasta fodit eum in humerum, Ε, 46, i. e. ἐκέντησε, ἔτρωσε. et 579, κατὰ κληῗδα, ad jugulum. ἀσπίδα νύξεν, clypeum pupugit, Η, 260, coll. 258, ubi synonymica est phrasis, μέσον σάκος οὔτασε δουρί. sed differt, ἔῤῥηξε, 259, nam is est sæpe effectus consequens τὸ νύσσειν, qui autem effectus non semper sequitur. μετώπιον δουρὶ νύξε, Λ, 96, in fronte pupugit hasta. et 235, θώρηκος ἔνερθε, infra thoracem pupugit eum. et 252, νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν, in medium brachium infra cubitum. et 425, κατὰ πρότμησιν, in umbilicum. Ἀλκμάονα δουρὶ, Μ, 395. et 404, ἀσπίδα. αὐτὸν ὑπὸ οὔατος ἔγχεϊ, Ν, 177. κύμβαχον ἀκρότατον, conum summum in galea, Ο, 536. ἵππων ἐπιβησόμενον ἔνυξε κατὰ δεξιὸν ὦμον, Π, 343. et 346, κατὰ στόμα. et 404, γναθμὸν δεξιτερόν. κατὰ στομάχου θέμεθλα, Ρ, 48, guttur. κατὰ κρόταφον, Υ, 397. et 489, μετάφρενον, dorsum. κατὰ ἀσπίδα, Ψ, 819. quibus omnibus locis est νύξε pro ἔνυξε. Ὀδυσῆα προσηνύδων ἐγγὺς ἐόντα, ἀγκῶνι νύξας, cubito fodicans eum leniter, ξ, 485, nam de cubantibus sermo est: *da ich ihn mit dem ellenbogen anstiess, (jogging him with the elbow.)* νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν, Ξ, 26, cum ferirentur gladiis et hastis: et ad præcedens σφίσι deberet esse νυσσομένοις. sic eadem verba, Π, 637, cum ferirent se in vicem: nam est forma media. Vide sub ὁμόργω.

νωθής, έος. ὁ ἡ. (Θέω) non celer et promtus ad currendum, tardus. est epitheton asini, sicut ταχὺς equi: compositum ex νὸ vel νω, particula inseparabili negativa, et θέω, curro, propero. ἐστερημένος τοῦ θέειν. ὄνος νωθὴς, Λ, 558, asinus tardus. notat deinde metaphorice et, stupidus animo. ab hac voce compositum est illud comicum, ὁ νώθουρος, ὁ νωθέα ἔχων τὴν οὐρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι, cujus membrum non alacriter erigitur: cujusmodi homo etiam dicebatur ἄστυτος, qui non posset στύεσθαι, i. e. arrigere, in rigorem adduci.

νωΐτερος, ἔρα, ερον. (Ἔω) idem quod ἡμέτερος, noster, nisi quod proprie duos notat. νωΐτερον λέχος αὐτῶν, noster amborum torus, Ο, 39. νωϊτέρην ὄπα, nostram vocem, μ, 185, inquiunt duæ Sirenes.

νωλεμέως, pro νωλεμῶς. (Λέπω) adverb. indesinenter, sine cessatione aut defectu aliquo, nihil reliqui faciendo. ἐκίνυντο φάλαγγες νωλεμέως πόλεμόνδε, movebant se et progrediebantur summo studio ad pugnam, Δ, 428. νωλεμέως ἔχειν, ut sine cessatione aut intermissione perseverent et contendant, Ε, 492, *dass sie ohne ablassen anhalten und stand halten wieder den feind, (that they may persevere without intermission, and make head against the enemy.)* et hoc tu debes precibus efficere, non vero minis. πόνον ἔχειν καὶ ὀϊζὺν νωλεμέως, Ν, 3, laborem et ærumnam habere continuam. et 780, ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν νωλεμέως, manus conserimus cum iis et collatis signis pugnamus indesinenter. μάστακα (os, *den mund) (the mouth)* χερσὶ ἐπιέζε (comprimebat ei) νωλεμέως, non remittendo, δ, 288. νωλεμέως ἐχόμην, adhærebam non remittendo, ι, 435. μ, 437. et narrat his locis, se, complectentem manibus id cui adhærebat, non remisisse manus, *nicht los lassend, (not loosing his hold.)* ἑταῖροι νωλεμέως κτείνοντο, λ, 412, ad unum omnes, sic ut nullus relinqueretur. αὐτῷ μάλα ἐν πείσῃ (in continentia) ἔμενε κραδίη νωλεμέως, υ, 24, *er hielt feste an sich, und sagte oder that nichts, (he restrained himself, and neither said nor did any thing.)*

νωλεμής, έος. ὁ ἡ. (Λέπω) adsiduus, non desinens, non cessans. est ex negativa particula νὼ, et λείπω, pro νωλεπής, *nicht nachlassend, immer fortfahrend, (not desisting, continuing.)* in poëta solum neutrum, adverbialiter positum, occurrit: *ohne ablassen, (without ceasing).* μάρνασθαι νωλεμὲς αἰεὶ, Ι, 317, pugnare sine requie interposita; ubi prius explicatur per posterius: et hic pleonasmus synonymicus est Atticus, ut, λίην πάνυ, etc. sic et Ρ, 148. et 385, καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ γούνατα καὶ πόδες καὶ χεῖρες καὶ ὀφθαλμοὶ παλάσσετο (ubi singularis verbi respicit neutrum plurale γούνατα, quod primum positum erat) μαρναμένοιϊν, et duo illa adverbia pertinent ad μαρναμένοιν, assidue et indesinenter pugnantium duorum exercituum. μάχην ἀλίαστον ἔχουσι νωλεμὲς, pugnam vehementem sustinent incessanter, Ζ, 58. μαχώμεθα (pugnemus) νωλεμὲς αἰεὶ, Τ, 232. πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεὶ, π, 191, sc. τὸ δάκρυον, antea enim cohibuerat lacrimas perpetuo, nec fleverat. conf. ἔχειν. ἐμάρναο νωλεμὲς αἰεὶ, χ, 228, pugnasti perpetuo.

νωμάω, f. μήσω. (Νέμω) tribuo, attribuo, παρέχω. moveo, administro, agito, κινέω. notat

et, observo, specto oculis in omnes partes conversis sollicite. est a νέμω, unde νόμος, inde νωμάω: sicut a στρέφω fit στρόφος et στρωφάω, τρέπω τρόπος τρωπάω, τρέχω τρόχος τρωχάω, πέλω πόλος πωλάω et πωλέω, i. e. ἀναστρέφομαι. νηὸς οἰήϊα νωμᾷς, gubernacula navis administras et moves, μ, 218. ἐνὶ φρεσὶ κέρδεα ἐνώμας, in mente versutias agitabas, σ, 215. σκῆπτρον δ' οὔτε ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, Γ, 218, omnino non movebat: nullos gestus manu faciebat. ἐν παλάμαις ἔγχος ἐνώμα, hastam in manu quassabat, E, 594, huc illuc movebat. λαιψηρὰ δὲ γούνατα ἐνώμα φεύγειν, celeriter genua alternabat et motitabat ad fugiendum, K, 358, ubi neutrum adjectivi est adverbialiter, pro λαιψηρῶς. sic et O, 269, λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατα ἐνώμα, coll. 263, 264, de Hectore suos obeunte et adhortante. et 677, ἐνώμα ξυστὸν μέγα ἐν παλάμαις, versabat contum magnum in manu. Ἀχιλλεὺς λαιψηρὰ (adverbialiter) πόδας, X, 24. et 144, Ἕκτωρ. τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα, φ, 245, arcum inter manus versabat et tractabat. et 400, ἐν χερσὶ νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα, in manibus versat arcum huc illuc ad inspiciendum. et 393, ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα, πάντη ἀναστρωφῶν, ubi posterius est explicatio prioris, nam νωμᾷν idem est quod ἀναστρωφᾷν. ἄλεισον μετὰ χερσὶν ἐνώμα ὄφρα πίοι, χ, 10, poculum manibus tractabat et movebat, ut biberet. κέρδεα νωμῶν, astutias volvens animo, υ, 257, i. e. κινῶν, στρέφων εἰς νοῦν. αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν, ν, 255, semper in præcordiis mentem perastutam agitans, huc illuc volvens, adhibens. αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, semper enim ipse administrabam gubernaculum navis, κ, 32. οἶδα ἐπὶ δεξιὰ οἶδα ἐπὶ ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν, novi ad dextram novi ad sinistram bene versare et tenere clypeum, H, 238. νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, distribueruntque igitur omnibus, sc. vinum in poculis, A, 471, i. e. παρεῖχον. sic et I, 176. γ, 340. φ, 272. sic et, νώμησιν (παρεῖχε) δ' ἄρα πᾶσιν, η, 183. et, ἐπισταδὸν, ν, 54. σ, 424. σπλάγχνα ὀπτήσαντες ἐνώμων, υ, 252. i. e. παρεῖχον, coll. 253. ubi ἔνειμε eodem sensu. ὁ εὐνώμης, ου, i. e. εὐκίνητος, est epitheton χρόνου apud Sophoclem. ὁ ἱππονώμης, ου, agitator equorum, i. e. sol, Aristoph. Nub. 571. Vide sub ἐπινέμω.

νώνυμνος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) idem ac ἀνώνυμος. cujus nomen non citatur nec celebratur. nam poësis interserit τὸ ν, eodem significatu cum νώνυμος manente, ἀνονόμαστος: et in genere, ἀκλεής, ἐστερημένος ὑμνεῖσθαι. possit videri, inesse huic voci τὸν ὕμνον, qui per syncopen et æolice factus est ex ὄνομα, notatque proprie, celebrationem nominis; in specie, post mortem, ut sæpe sit idem qui ὁ θρῆνος: et in hac composita voce præfixam esse particulam negandi inseparabilem νη. νωνύμνους ἀπολέσθαι Ἀχαιοὺς, M, 70. N, 227. Ξ, 70, sic ut nomen celebre nullum sequatur eos post mortem, ἀθρηνήτους, et ut ne nomen quidem eorum postremum cieatur, ex more antiquo. οὐ μέν σοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμνον ἔθηκαν, α, 222, non celebrem: alii tamen, eodem sensu, ibi legunt νώνυμον.

νώνυμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) idem. οὐδὲ οὕτω νώνυμός ἐστιν, non adeo ignobilis est fama, ν, 239. ὅπως ἀπόληται φῦλον νώνυμον Ἀρκεισίου, ξ, 18, ut intereat stirps ejus sic ut ne nomen quidem sit reliquum.

νῶροψ, οπος. ὁ ἡ. (Ὄρω) fulgens, fulgidus; qui ob fulgorem suum se adspici non patitur, λαμπρὸς καὶ στερίσκων τοῦ ὁρᾷν, qui præstringit oculos adspicientium fulgore suo: a νὼ, particula negativa, et ὁράω. est epitheton χαλκοῦ. ἐνεδύσατο νώροπα χαλκὸν, B, 578. Λ, 16. Ξ, 383. Π, 130, et sic vocat arma splendide polita. de clypeo, N, 406, coll. 340, 341, ubi explicatur quid sit νῶροψ, sc. cujus ἡ αὐγὴ ἀμέρδει ὄσσε, ὡς ἀποστερεῖν τοῦ ὁρᾷν. κορύσσετο νώροπι χαλκῷ, H, 206, i. e. λαμπρῷ. ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν, ω, 466, 499. alibi etiam de homine hæc vox poni potest, quem vocamus ἰλλὸν, παραβλῶπα, στραβόν.

νῶσαι pro νοῆσαι, νωσάμενος pro νοησάμενος, vide sub ἐπιβοάω, et νόεω ad initium.

νῶτος, ου. ὁ. et τὸ νῶτον, ου. (Νέω) dorsum, tergum. est ab eodem νέω, contr. νῶ, quia acervantur et componuntur onera in tergo. nam maxime de tergo jumentorum, deinde et maris, et montium, et hominum, ponitur. ὦμον ἀπὸ αὐχένος ἠδὲ ἀπὸ νώτου ἐέργαθε, E, 147, humerum a cervice et a tergo abscidit, *hieb ihm die schulter weg, (cut off his shoulder.)* ἐγχείη δ' ὑπὲρ νώτου ἱεμένη, hasta super tergum transvolans, Υ, 279, nam inclinaverat se, jactum prævidens. sic et Φ, 69. νώτου ἀποπροταμὼν, de tergo abscindens partem, θ, 475, *vom zimmer, (from the haunch,)* τοῦ αὐτῷ παρατεθειμένου βασιλικώτερον, apposito ei regaliter: nam ea pars animalis, tergum, *das zimmer, (the (haunch,)* principibus viris apponebatur, quemadmodum τὰ μηρία offerebantur diis. cæterum desecat de eo sic, ut sibi maximam partem relinquat. οὐκ ἂν ἐν αὐχένι ὄπισθε πέσοι βέλος οὐδ' ἐνὶ νώτῳ, N, 289, non averso vulnere vulneratus fueris. ἐνέθηκε νῶτον ὄϊος καὶ πίονος αἰγὸς, I, 207, coll. 208, ubi non differt ab ἡ ῥάχις, spina dorsi. simulque ibi, *a parte* illa nobili, *tota* ovis aut capra aut sus, paullo ante mactata, indicatur, de qua Achilles abscidit assandas carnes. σῦς φρίσσει νῶτον ὕπερθεν, N, 473, *erhebet die borsten auf dem rücken, sonderlich gegen den hals hin, (erected the bristles on his back, and especially those towards the neck.)* nam νῶτος præcipue est pars illa dorsi inter duos humeros. hinc ρ, 463, βάλε δεξιὸν ὦμον, πρυμνότατον κατὰ νῶτον, ad extremum dorsum, ubi cohæret cervici. εὐρέα νῶτα θαλάσσης, B, 159. Θ, 511. Υ, 228. γ, 142. δ, 313. i. e. τὴν ἐπιφάνειαν, superficiem. sic et νῶτα πεδιάδος dicuntur, dorsa campi et planitiei. δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, B, 308. πῆ φεύγεις, μεταβαλὼν νῶτα (terga vertens) ὡς κακὸς, Θ, 94, tanquam ignavus et pavidus. φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν, ἥτε ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχέν' ἱκάνει, N, 547, nam

accuratus fuit Homerus anatomicus; ut vel ex vasta ejus scientia omnium fere rerum apaprere possit, non tenuem, aut ignobilem natalibus, eum fuisse. ἔβαλε τὸν μέσον (κατὰ) νῶτα, Υ, 414, coll. 416, ubi discis, νῶτα quoque dici adversam umbilico partem corporis. τετρίγει δ' ἄρα νῶτα, *der rücken knackete, (the back cracked,)* Ψ, 714, ubi luctatores describuntur. νῶτα βοὸς πίονα παρέθηκε, δ, 65, hospiti nobili, ad sacrificium occurrenti forte. et vides ibi, hanc partem regi dari solitam. ἄλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ ὤμους ἄμπεχεν, ζ, 225. τοῦ καταλαβὼν νῶτα, ι, 433, ubi de ariete, quem Ulysses ex antro Cyclopis fugiens, apprehendit; paullo latiori sensu, ut notet id quod Romani tergora vocant. et 441, οἴων ἐπεμαίετο νῶτα, pertrectabat. κατὰ ἄκνηστιν μέσα νῶτα ἔβαλλον, κ, 161, *ich traf ihn, den hirsch, ihn den rückgrad recht in die mitte, (I hit him, the stag, just in the middle of the back.)* νώτοις Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρε, Η, 321, Ajacem, tergo toto eum honorabat, sc. bovis assati; in symbolum, quod νῶτα οὐκ ἔκλινε τῷ πολεμίῳ, quod tergum suum in prœlio non verterit. simul sibi ipsi apposita rex dabat victori: nam solebant τοῖς ἐν ὑπεροχῇ τὰ νῶτα παρατίθεσθαι. hinc Herodotus scribit: γέρα εἶναι τοῖς βασιλεῦσιν ἐν Σπάρτῃ, τῶν θυομένων τὰ δέρματα καὶ τὰ νῶτα λαμβάνειν, καὶ πρώτους ἵζειν ἐπὶ τῷ δείπνῳ, καὶ διπλάσια νέμειν αὐτοῖς τὰ πάντα. et vide, vilia præmia magni laboris temporibus heroicis. sic ξ, 437, νώτοισι Ὀδυσσῆα διηνεκέεσσι ἐγέραιρεν ὑὸς, tergo suis, quia hæc erat portio βασιλικὴ, quam hospiti concedit.

νωχελία, ας. ἡ. (Κέλω) tarditas, ἡ βραδυτής. est a particula inseparabili negante νὴ et νὼ, et verbo κέλλω, i. e. currere facio, curro; mutata tenui in asperam, per usum. οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε, Τ, 411, inquit equus ad Achillem: et utrumque nomen notat idem. adjectivum est νωχελὴς, ὁ ἡ, segnis, tardus, ut apud Eurip. Orest. 797, πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ, corpus tardum et gravatum morbo. Vide sub βραδυτής

Ξ

Ξαίνω, f. ανῶ. (Ξέω) pecto, carmino, pectine rado et complano. est a ξέω, a quo et ξάω. εἴριά τε ξαίνειν, χ, 423, lanasque carpere et dividere, *wolle zu kämmen, (to comb wool;)* quæ est species ἔργων muliebrium, 422 in genere positorum: et in mente est addendum, *et cætera*, vel, *et similia*. nam hoc unum opus est exempli causa positum. apud recentiores ξαίνειν notat et, jacere, injicere, conjicere: it. percutere, cædere, concidere, τύπτειν. unde est τὸ ἐπίξηνον, mensa coquinaria in qua conciduntur carnes, *ein hack-block, hack-brett, (a chopping-block, mincing-board,)* Aristoph. Ach. 317, coll. 319. et 354, 357, 364. potest et dici ὁ ἐπίξηνος, sc. κορμός.

ξανθὸς, ἡ, όν. (Ξέω) flavus, *gelblich, goldgelb, (yellowish, of a gold yellow.)* it. fuscus, *bräunlich, (brownish.)* est a ξαίνω, quasi ξαντός: et proprie ponitur de colore tritici aut pomorum quorundam, quæ probe rasa et siccata æstu solis, hunc colorem assumunt. deinde, ex hac prima notione, et de aliis. ξαίνειν vero proprie est, radere, distringere. dicitur hic color de coma, de facie, ut color admodum speciosus et heroica πρόσωπα decens. ξανθὸς Μελέαγρος, Β, 642. Μενέλαος, Γ, 284, 434. Κ, 240. Ρ, 6. Ψ, 293. α, 285. ο, 110, 133. Ῥαδάμανθυς, δ, 564. η, 323. et hic color sine dubio de facie est intelligendus, eodem modo quo de Davide, 1 Sam. xvi. 12, c. 17, 42. nam is est color heroicus, virorum multum in sole versantium. imo et ex εὐκρασίᾳ quadam sanguinis et humorum corporis nascitur, et index est ingenuæ animositatis, ex mixtura nigricantis et albi vividi oriens, facile a colore morbido distinguendus. hinc fœminis quoque idem tribuitur, ξανθὴ Ἀγαμήδη, Λ, 739. ut ergo fus cusille faciei color sit laudatissimus, et ut a parte hac laudetur formositas universa. de comis quoque diserte ponitur: unde quidam, ubi comæ mentio expresse non fit, tamen τὸ ξανθὸν ad solos capillos referunt; cujus tamen fidem vix faciunt. ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα, Α, 197, ubi possis putare, τὸ ξανθὸν tribui Achilli, ut innuatur τὸ ὀργίλον τοῦ ἥρωος, quasi sit ξανθόχολος, splendida bile plenus. sed tribuitur id et aliis minime iracundis. Ἀχιλλεὺς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, flavam cæsariem sibi desecuit, in luctu, Ψ, 141. ξανθὰς ὀλέσω σοὶ τρίχας ἐκ κεφαλῆς, ν, 399, ubi sic dicit Minerva ad Ulyssem, i. e. prudens heros ipse ad se, cum personam sumere vellet. et 431, ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, i. e. sic eos capillos occultavit, quasi omnino haberet nullos. ξανθὴ Δημήτηρ, Ε, 500, flava Ceres, messis nimirum tempore: triticum enim maturum in agro est flavum. ξανθὰς ἵππους, flavos crinibus equos, Λ, 679. ἵππων ξανθὰ κάρηνα, i. e. ξανθοὶ ἵπποι, Ι, 407, quo colore in equis delectabatur Achilles. quantum comæ pulcræ tribuerint antiqui, apparet et ex Apuleii Metam. Lib. 2. et flavus comæ color habebatur præstantissimus. hinc et talis capillus dicebatur ἡλιώδης, καὶ χρύσεος: et talem habens dicebatur ὁ χρυσεοκόμης, ου, vel dorice χρυσεοκόμας. sunt, qui contendant, ξανθὸς esse ab ἐξανθεῖν, efflorescere, quasi ἐξανθὸς, valde efflorescens; abjecto ε: sicut ξάδιος fiat ab ἐξάδιος. sed nobis ratio reddita est,

cur ad ξαίνειν potius cum antiquis plurimis referendum censuerimus. dicitur hic color et αἰθός. et ξουθὸς, ὴ, ὸν pro ξανθός. unde ξουθαὶ μέλισσαι, Eurip. Iphig. Taur. 165, et 634, flavæ apes, vel et, celeres. rufum tamen magis colorem notat. verbum ξανθίζειν ponitur et de carnibus assandis, Aristoph. Ach. 1046, ὀπτᾶτε ταῦτα καὶ καλῶς ξανθίζετε, *machet es fein braun, (brown them nicely.)*

ξεινήϊος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) hospitalis. est adjectiva forma Ionica, pro ξείνειος. οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον (dederunt) ξεινήϊα καλὰ, Z, 218, quæ enumerantur 219, 220. et καλὰ, i. e. εὐειδῆ, ἀξιοθέατα. θώρηκα, τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκεν ξεινήϊον εἶναι, Λ, 20. σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλὰ, Σ, 408. ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε ἄλλων ἀνθρώπων, δ, 33, certe et nos hospitalia multa aliorum comedentes; ubi apparet, et de solis cibis, qui hospiti advenæ dantur, poni vocem. ἀλλ' ἄγε, οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὡς ἐπιεικὲς, Θ, 389, ubi singularis notat distributive, ut notet dona a singulis proceribus danda, coll. 390—395. εἴ τι πόροις ξεινήϊον, ἠὲ καὶ ἄλλως δοίης δωτίνην, ἥτε ξείνων (hospitum activorum) θέμις ἐστὶν, mos est, ι, 267, ubi ξεινήϊον et δωτίνη, differre videntur ut κειμήλιον καὶ μὴ κειμήλιον: et sine dubio ξεινήϊον ibi est potus et cibus hospitalis; δωτίνη vero notat κειμήλιον aliquod in memoriam: conf. δωτίνη. et 370, τόδε σοι ξεινήϊον ἔσται, coll. 369, 356. τοῦτό σοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, χ, 290, quæ verba abiere in proverbium, ἐπὶ τῶν ἀντὶ κακοῦ ἀπολαβόντων κακὸν, de iis qui pro dato malo malum accipiunt: nam h. l. hasta erat pro osse illo, coll. υ, 292, seqq. καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, οἷα ἐῴκει, ω, 272. Sed τὰ ξυνήϊα sunt communia, a ξυνὸς, quæ poëta vocat ἄδαστα, ὡς μήπω μερισθέντα.

ξεινοδόκος, ου. ὁ. (Δέκω) hospites accipiens, hospes activus. et apud poëtam ὁ ξένος est λέξις φιλικὴ, hospitii jure junctus alicui: apud alios deinde denotavit simpliciter ἀλλότριον, imo et βάρβαρον. ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ, Γ, 354, ubi Menelaus loquitur, respectu ad Paridem quem hospitio comiter exceperat. ἄφρων καὶ οὐτιδανός ἀνὴρ, ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται, Θ, 210, qui cum hospite suo activo contentionem profert. et 543, ξεινοδόκοι (ἡμεῖς) καὶ ξεῖνος. ξεῖνος μιμνήσκεται ἀνδρὸς ξεινοδόκου ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ, ο, 55. et 70, νεμεσῶμαι (*ich verdenke es,*) *(I am angry at)* ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κε ἔξοχα μὲν φιλέῃ, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃ, nimis deinde molestus est, retinendo hospitem festinantem. ξεινοδόκος μὲν ἐγὼ, σ, 63, ego sum hospes activus, inquit Telemachus, *ich bin wirth, (I am the host :)* et hoc nomen non erat invidiosum, sed officiosum tantum; hinc ipse se sic vocat, non vero βασιλῆα, dominum, sed id honoris vocabulum aliis tribuit, prudenter, et ad cavendam rixam. Vide sub ξένος, ad finem.

ξεῖνος, η, ον, vide sub ξένος, prope initium, et sub ξεινήϊος. confer etiam Ἕπω prope finem.

ξενίη et ξεινία, ας. ἡ. (Ἕω) hospitium, exceptio hospitis, hospitalitas. ξενίῃ ἀγαθῇ, ω, 285, *mit guter bewirtung, (with hospitality.)* et 313, μίξεσθαι ξενίῃ, una nos futuros esse in hospitio.

ξενίζω, f. ίσω. et ionice ξεινίζω. (Ἕω) hospitio excipio. τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισα, καὶ ἐν μεγάροις ἐφίλησα, Γ, 207. et 232, πολλάκι μιν ξείνισσεν (pro ἐξείνισε) Μενέλαος ἐν οἴκῳ. ἐννῆμαρ ξείνισσεν αὐτὸν, ut hospitem tractavit, Bellerophontem, Z, 174. ξείνους ξεινίζειν, γ, 355. ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν, pro ξεινίσομεν, η, 190. κεῖνος γὰρ ἔφασκεν (dicebat) ξεινίσαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντα ἐς πατρίδα γαῖαν, ξ, 322. τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματα ἀγὼν εὖ ἐξείνισα, τ, 194. sic publice excipiebantur honestiores. et 217, ξείνισας ἐμὸν πόσιν, hospitaliter tractasti maritum meum. ἄνδρα ποτὲ ἐξείνισα, ω, 265. et 270, αὐτόν εὖ ἐξείνισα. et 287, ὅτε ξείνισας αὐτόν.

ξένιος, et ionice ξείνιος, ία, ιον. (Ἕω) hospitalis. οὐδέ τι θυμῷ Ζηνὸς ἐδείσατε μῆνιν ξεινίου, N, 625. Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ξείνων ξείνιος, ι, 271. ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, Jovem hospitalem reverens, ξ, 389, qui locus nobilissimus dignus est ut legatur in contextu. et 284, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν ξεινίου. ἵνα σοὶ δῶ ξείνιον, sc. δῶρον, ι, 356, coll. 370, ubi est donum illud κυκλώπειον. αὐτῷ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον, υ, 296, coll. 299. et ad δῶ deest ἵνα. ξείνια (δῶρα) δ' εὖ παρέθηκεν, ἅτε (sicut dari) ξείνοις θέμις (mos et jus) ἐστὶν, Λ, 778. ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα σοι πὰρ ξείνια θείω, pro παραθείω, Σ, 387, quæ jam erant cibus et potus; deinde et alia dona κειμήλια, in memoriam hospitii. sic et ε, 91. et ι, 517, ubi Cyclops iratus, sed dissimulans, id promittit. et 229, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη, i. e. εἴπως με ξενίσει. sed Ulysses in omni sua narratione id callide interserit, quod speraverit ξένια, ut Phæaces divites eo magis admonerentur, ne hunc, jam re vera inopem, inanem a se dimitterent. ξείνια δῶκα, ξ, 404, quæ sunt h. l. τροφὴ καὶ στρωμνὴ, *kost und nachtlager, (food and lodging.)* ergo sunt ξένια in genere, res hospiti præbendæ; quidquid datur advenæ. ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκε, pro παρέθηκε, apposuit, γ, 490. et ο, 188. et 513, οὐ γάρ σοι ξενίων ποθὴ, non erit tibi desiderium, i. e. defectus, donorum. et 545, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται, *es soll ihm an nichts fehlen was zur bewirthung eines fremden gastens gehöret, (he shall want nothing of the hospitality that is due to a stranger.)* ξείνια δῶκα, hospitio excepi eum, τ, 185, coll. 194, s. ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα, ξ, 158, s, ρ, 155. υ, 230. juratur ergo mensa hospitalis.

ξένος, (Ἕω) et ob metrum ξεῖνος, η, ον. hospes, activus et passivus: nam dicitur de δεχομένῳ καὶ δεχθέντι. est ab ἵκω, f. ἵξω, quasi ἵξενος, per aphæresin. jus hospitii valde sanctum apud antiquissimos. faciebat id conjunctionem inviolabilem, non solum ipsis, sed et posteris eorum. apparet id ex Z, 212, seqq. nam nepotes hospitum ibi se agnoscebant. et id

jus sanctius fere, quam cognationis. Hinc Teucer, valde propinquus Priamo et Hectori sanguine, tamen pugnabat contra Trojanos: Glaucus et Diomedes, hospites ex avis suis, hoc jus reverentes, hostilem animum exuunt. adveniens peregre, etiam ignotus, et receptus in hospitium, primum excipiebatur benigne: post, probe refectus cibo potuque, interrogabatur demum, quis esset et quid vellet. si vero conditio ejus jam aliunde nota erat, causa adventus vero lateret; sæpe ea post dies aliquot quærebatur. sic Z, 174. cæterum ξενία fiebat τελεία, διὰ τὸν κοινὸν ἀγυίτην ἅλα, καὶ τὸ ὁμοτράπεζον καὶ ὁμοέστιον καὶ ὁμωρόφιον, si alienus sub tecto reciperetur, et eidem mensæ admoveretur. πρόξενοι dicebantur hospites activi publici, qui exterorum populorum legatos, nomine populi sui excipiebant, eosque ad populum suum producebant: et talis erat Trojæ Antenor. ἀπόξενοι sunt, a majoribus orti qui cives ibi fuerant, sed ipsi nunc peregrini: qualis Agamemnon in Lydia, et Ἀτρεὺς τοῖς Φρυξί: ἀπὸ γὰρ προγόνων Φρὺξ ἦν ὁ Πελοποννήσιος Ἀτρεύς. πρόξενοι etiam metaphorice dicti οἱ κακοῦ ἢ καλοῦ τινὸς αἴτιοι, quasi qui hospitio apud se habeant illam rem quam ad alios deinde transmittant, e. c. ἀπωλείας πρόξενος ἢ φθορᾶς, ἢ σωτηρίας ἢ ὑγείας. Sæpe in sensu generali ξένος est, advena peregre. εἰσῆλθε Μυκήνας ξεῖνος, ὁ Τυδεὺς, Δ, 377. et 387, οὐδὲ ξεῖνός περ ὤν, ubi per περ innuitur, quod ut advena debuerit revereri cives, et ut μόνος timere πολλούς. ἦ ῥα νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιὸς, Z, 215, et hinc arma cum eo permutat, coll. 231, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι. ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν ἅτε ξείνοις θέμις ἐστὶ, Λ, 778. ξεῖνος γάρ οἱ ἔην, hospes ejus erat, N, 661. ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ, O, 532, ubi est hospes activus. Σαρπηδόνα, ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον, κάλλιπες, P, 150, ubi id magnum et triplex probrum, Sarpedonem Jovis filium, hospitii et sodalitii jure sancto junctum tecum, destituisti, et peccas εἰς ξένιον καὶ εἰς ἑταιρεῖον Δία. et 584, ξείνων φίλτατος ἔσκεν. κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, καὶ πολλὰ ἔδωκεν, Φ, 42, ex quo loco apparet, quantum bonum fuerit ἡ ξενία, nam ob hospitii jus redemit hospes hospitem suum ex servitute hostili. ἐπὶ ἀνθρώπους ξείνους, apud peregrinos, Ω, 202, ubi ξεῖνοι opp. civibus. Ταφίων ἡγήτορι, Μέντῃ, α, 105, Minerva speciem inducta Mentæ, hospitis, principis Taphiorum. et 120, νεμεσσήθη ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεναι, indignabatur, hospitem diu ad januas stare, ante quam intro vocaretur. et 123, χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι. et 158, ξεῖνε φίλε. et 176, πατρώϊός ἐσσι ξεῖνος. et 187, ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι ἐξ ἀρχῆς, patres nostri jam fuere hospites, si initium quæris hujus conjunctionis. et 307, ξεῖνε. et 313, οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι, sc. δῶρα. et 405, ἐθέλω σὲ, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι, volo te, optime, de hospite interrogare. et 417, ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος, quæ loca, si historiam juris hospitalis quæris, in contextu sunt legenda. ὡς οὖν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον (iverunt) ἅπαντες, χερσίν τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον, γ, 34, ubi sermo est de advenis peregrinis. et 70, ἔρεσθαι ξείνους, οἵτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς, interrogare advenas, quinam sint, postquam refecti sunt cibo. et 350, οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν, nec ut hospites in iis dormire possint. et 355, ξείνους ξεινίζειν, ὅστις κε ἐμὰ δώματα ἵκηται, *fremde zu bewirthen, (to entertain strangers.)* vide Jobi xxxi, 32. ξείνω δή τινε τώδε, advenæ duo, δ, 26. et 36, λῦε ἵππους ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι, ad epulandum nobiscum. et 301, ubi cubitum deducuntur. et 371, ὦ ξεῖνε. ὅδε τὶς δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει, τὸν νῦν χρὴ κομέειν: πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε: δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. ἀλλὰ δότε, ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε, λούσατέ τε, ubi loquitur Nausicaa de accedente ad se nudo et ignoto sibi Ulysse, ζ, 206—210, 246. et 277, καλός τε μέγας τε ξεῖνος, advena peregrinus. ἐγώ σοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον δείξω, η, 28, ubi ignotus advena sic honorifice compellatur. et 24, ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδε ἱκάνω τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, ex longinqua terra. et 160, ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι ἐπ' (juxta) ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν, collatis sequentibus, ubi honorifice excipiendus advena jubetur. et 190, ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσομεν. et 299, ξεῖνε, ubi rex Alcinous cum advena suo loquitur. sic et 309. ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν, θ, 42. et 145, καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ. et 166, ξεῖνε, ubi Ulysses, hospitio exceptus, sic adfatur hospitem activum. sic quoque 208, ξεῖνος (activus) γάρ μοι ὅδε ἐστί. coll. 210, ubi idem vocatur ξεινοδόκος. et 251, ὥς κε ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισι, οἴκαδε νοστήσας, ut hospes (passivus) narrare possit suis. et 402, τὸν ξεῖνον ἀρέσομαι, hunc advenam placabo. et 408, χαῖρε πάτερ, ὦ ξεῖνε. et 461, χαῖρε ξεῖνε. et 543, ἵνα τερπώμεθα πάντες ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος, nos hospites activi et ille hospes passivus. et 544, εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται. et 546, ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός τ' ἱκέτης τε τέτυκται ἀνέρι, ὅστε ὀλίγον περ ἐπιψαύει (sentit) πραπίδεσσι, pectore. ὑμῖν ξεῖνος ἔω, vobis hospitii jure junctus sim, ι, 18. & 270, Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμα αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. et 252, ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστὲ, quod irrisorie dictum a Cyclope. ut et 273, νήπιος εἶς, ὦ ξεῖνε. et 268, ἠὲ ξείνων θέμις ἐστὶ, qui mos est hospitum activorum, ut dent abeunti hospiti passivo ξεινήϊον. et 478, ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ ἔσθειν, qui non veritus es, hospites domi tuæ vorare. ξεῖνος δ' αὖτε ἐμός ἐστιν, porro et hospes meus est, λ, 337, quod dicit regina, ut alii cum reverentia tractent tantæ reginæ hospitem. νήπιος εἶς, ὦ ξεῖνε, ν, 237, dicit Minerva personata ad Ulyssem; mitiori sane sono, quam supra Cyclops. exceptus ignotus advena, et, ut videbatur, miser et sordidus ab Eumæo accurate, ξ, 45—51. et 53, Ζεύς σοι δοίη, ξεῖνε, O hospes active, qui me excepisti tam benigne. et 56, ξεῖν', (passive) οὔ μοι θέμις (mos) ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν (miserior et vilior te) ἔλθοι, ξεῖνον ἀτιμῆ-

σαι. πρὸς γὰρ Διὸς (a Jove, et in ejus tutela) εἰσὶν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε γίγνεται ἡμετέρη, inquit Eumæus probus: et h. l. ξεῖνος in tribus versibus est prima vox, τοῦ κάλλους causa. simul docetur, etsi advena sit pannosus et εἰδεχθὴς (odiosus visu) non tamen spernendum esse. et 102, βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες, ubi ξεῖνοι sunt οἱ μισθωτοὶ, in opposito ad servos proprios pastores. et 413, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω τηλεδαπῷ, ut hospiti mactem peregrino, i. e. χάριν τοῦ ξείνου. et 361, ἆ δειλὲ ξείνων, O miserrime omnium. et 443, ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, ede, optime hospitum. τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσεται ἤματα πάντα ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ, ο, 54. et 69, s. ubi describitur officium boni ξεινοδόκου erga hospitem suum. et 72, s. si nolentem abire hospitem abire jubeat, male facit; et si abire cupientem detinet. 196, ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθα εἶναι ἐκ πατέρων φιλότητος. et 541, καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν. ἧσο, ὦ ξεῖνε, π, 44, ubi regius juvenis cedere sibi volentem personatum mendicum prohibet: et sequentia etiam magis ostendunt, qua in dignatione fuerit ignotus ille et deformis advena in oculis Telemachi. et 108, ξείνους τε στυφελιζομένους. τὸν ξεῖνον δύστηνον ἄγε ἐς πόλιν, ρ, 10. et 84, ξεῖνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον. et 345, δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων. et 382, τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν. et 398, ὃς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι μύθῳ ἀναγκαίῳ. et 485, καί τε θεοὶ, ξείνοισιν ἐοικότες. et 501, ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα. et 522, Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώϊος. et 553, ξεῖνε πάτερ. χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, σ, 121. et 221, ὃς τὸν ξεῖνον ἔασας ἀεικισθῆναι, collatis sequentibus. et 326, ξεῖνε τάλαν. et 400, αἴθε ὤφελλε ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθι ὀλέσθαι, πρὶν ἐλθεῖν. come colloquium Penelopes cum personato illo misero mendico est τ, 104, seqq. et 191, ξεῖνον φίλον τε αἰδοῖόν τε. sic 253, 254. 316. 325—334. 350, 379. πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθε, υ, 129, s. et 374, ἐπὶ ξείνοις γελόωντες, coll. 360. ξεῖνον ἐόντα κατέκτανεν, φ, 27. et 40, μνῆμα ξείνοιο φίλοιο. et 288, ἆ δειλὲ ξείνων. et 313, ξείνους Τηλεμάχου. ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων, ille hospes, quem omnes dehonestabant, ille erat Ulysses ipse, ψ, 28. ξεῖνος γάρ οἱ ἔην, ω, 104, coll. 114. et 262, ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, de amico meo. et 267, οὔπω τις ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων (magis amatus) ἐμὸν ἵκετο δῶμα. apud recentiores ὁ ξενοδόκος est, qui vulgum advenientium excipit hospitio, *ein öffentlicher gastwirth, (an innkeeper,)* ὡς ξενὸς (i. e. κοινὸς) ὑποδοχεὺς, qui et πανδοχεὺς, ionice πανδοκεὺς dicitur, et fœmininum attice πανδοκεύτρια, ἡ, quæ Ebræis זוֹנָה, quam οἱ LXX inficete reddidere πόρνην. talem hospitem Homerus in Iliade vocat πάντας φιλέοντα, etsi nec ını talis, qui pro pecunia solvenda exceperit viatores. apud Eurip. Iphig. Taur. 1355, 1353, ἡ ξένη est ἡ ναῦς, navis peregrina. nam absurde ibi de statua deæ aut de Iphigenia ipsa, intelligitur. et 1364, ubi deinde νιν est plurale, eos. et imperfecta tempora per conatum sunt interpretanda. Vide sub ξεινήϊος, ἱκέτης, et ἵξω: conf. etiam Ἕπω, prope finem.

ξενοσύνη, et ξεινοσύνη, ης. ἡ. (Ἕω) hospitium, hospitalis necessitudo et amicitia. ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος, ad initium et institutionem hospitalitatis curam mutuam adferentis, φ, 35.

ξερὸς, οῦ. ὁ. et τὸ ξερὸν, οῦ. (Χάω) series, cohærentia, proprie litoris, *das fest gestade, (the solid shore.)* idem quod σχερός. ῥόχθει κῦμα πρὸς ξερὸν ἠπείρου, ε, 402, murmurabat fluctus ad littoralem tractum continentis. sed ξηρὸς, ὰ, ὸν, est, siccus, aridus; et descendit a ξέω, rado. Vide sub γηραιός.

ξεστὸς, ὴ, όν. (Ξέω) politus, bene rasus et planatus. nam ξέω habet in perf. pass. ἔξεσμαι, εσαι, εσται. ξεστοῦ δίφρου, Ω, 322, currui bene polito a fabro, sc. quatenus erat ex ligno solido. οὐδοῦ ξεστοῦ, elaborati liminis in domo vel conclavi ad januam, σ, 33. χ, 72. ἵππῳ ἐνὶ ξεστῷ, in ligneo illo equo, δ, 272, i. e. δουρείῳ, i. e. ξυλίνῳ: nam ξύλου ἴδιον τὸ ξύεσθαι. ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς, per gubernaculum navis levigatum delabens, ξ, 350, i. e, per ligneum. ξεστὴν τράπεζαν, a fabro lignario bene factam mensam, α, 138. δ, 54. ἐπὶ ξεστοῖς λίθοις, in cæsis et levigatis saxis, Σ, 504. γ, 406. θ, 6. qui sunt λίθοι χειρόκμητοι, εὔξεστοι, *glatt gearbeitete steine, (polished stones:)* sicut de ligneis operibus ponitur, quæ faber lignarius ex regulis artis suæ præparavit, *was der zimmermann oder tischler verfertiget, (carpenter's or cabinet-maker's work.)* sic, δώματα τετυγμένα ξεστοῖς λάεσσι, polito saxo, κ, 211, 253. ξεσταῖς αἰθούσαις, porticibus ex lapide cæso factis, Z, 243, ταῖς ἐκ λίθων ἐξεσμένων. sic Υ, 11, ξεσταῖς αἰθούσαις ἐφίζανον, dii in palatio Jovis, i. e. ἕδραις στυλωταῖς αἰθωμέναις (i. e. καταλαμπομέναις) φωτί: et in his περὶ τὸ ἔδαφος sedebant. θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο, Z, 244, 248, cubicula, conclavia, ex lapide quadrato structa, vel, intus lapide polito intecta ad parietes: ex lapide bene præparato structa. ξεσταῖς ἐλάταις, μ, 172, i. e. remis, ex ligno abiegno apte factis a fabro lignario. διὰ ξεστῶν κεράων, per cornua bene rasa et præparata, τ, 566, ubi sermo est de somniis per portam corneam exeuntibus, et vera indicantibus. ergo ξεστὸς in genere est, artificiose factus a fabro aliquo.

ΞΕ'Ω, f. έσω. rado, polio, plano. quod faciunt maxime fabri lignarii. facta vox ex sono radentium aut rasorum. idem dicitur ξάω et ξύω. ξέσσε (pro ἔξεσε) δ' ἐπισταμένως, levigavitque artificiose, trabes sc. et tabulas, ad ædificandum navigium, ε, 245. sic de limine domus, ρ, 341. φ, 44. λέχος ἔξεον, lectum ligneum fabricabam, ψ, 199. et id faciunt ii fabri lignarii planulis suis et asciis.

ξηραίνω, f. ανῶ. (Ξέω) sicco, aridum facio. πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, ἔσχετο δ' ὕδωρ, ὡς ὅτε

ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέα ἀλωὴν (recens rigatam aream) αἶψα ἂν ξηράνῃ, χαίρει δὲ, ὅστις μιν ἐθείρει, (incolit) ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, Φ, 345—348.

ξηρὸς, ὰ, όν. (Ξέω) siccus, aridus: *trocken, (dry.)* est a ξέω, rado; nam arida facile possunt radi et poliri. et ε est productum per η. sed cave, locum Homeri, ε, 402, ubi est ξερὸν, quod quidam ibi esse volunt pro ξηρὸν, huc referas. conf. potius σχερὸς et ξερός. cæterum est proverbium, ἐπὶ ξηροῖς καθίζειν τινὰ, in sicco collocare aliquem, i. e. fraudare et nudare victu necessario, Theocrit. Id. 1, 51. Vide sub γηραιός.

ξίφος, εος. τό. (Ξέω) gladius, ensis. *ein degen, (a sword.)* est cum ὀξὺς ejusdem originis, a ξύω, rado, seco, pungo. ὤμοις ἀμφεβάλλετο ξίφος ἀργυρόηλον, humeris circumjecit (balteum nimirum, ex quo pendentem gestabat) gladium argenteo capulo instructum, Β, 45, gestabant enim antiqui τὰ ξίφη περὶ τοὺς ὤμους, καὶ οὐκ ἐζώννυντο αὐτὰ καθάπερ οἱ ὕστερον. heroicis autem temporibus in more erat τὸ ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, etiam in concionibus et conciliis: post autem, intellecto malo inde oriente, vetita fuit ἡ ὁπλοφορία extra belli usum; quæ apud barbaros solos retenta est. narratur hinc historia de Ζαλεύκῳ τῷ Λοκρῷ, magno legislatore. vetuerat is, ne quis cum armis aut telo in concionem aut curiam veniret: tempore belli ipse armatus introiit: criminante ergo aliquo, quasi ipse suam legem solveret, respondit, se οὐ λύσειν τὸν νόμον ἀλλὰ κυρώσειν, et stricto gladio se ipse interfecit. εἵλκετο δ' ἐκ κολεοῦ μέγα ξίφος, Α, 194, trahebat e vagina. sic, ἐκ κολεοῦ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ, Μ, 190. Ξ, 496. Υ, 284. Φ, 116. ἀργυρόηλον, Ν, 610. περιέθετο ὤμῳ ὀξὺ, β, 3, iturus in concionem. sic et δ, 308. ἀμφεβάλετο ὤμοις, Λ, 29—31, ubi simul reliqua structura gladii est descripta. sic et Γ, 334. Π, 135. Τ, 372. ὤμοις ἔχων τόξα καὶ ξίφος, Γ, 18. et 361, ἐρυσσάμενος. et 367, ἐν χείρεσσιν ἐάγη. ἐρύσατο ξίφος ὀξὺ, Δ, 530. ἔδωκε ξίφος ἀργυρόηλον σὺν κολεῷ, Η, 303, id Hector dat donum Ajaci, in memoriam μονομαχίας finitæ sine cæde aut vulnere: contra Ajax dabat ζωστῆρα. conf. δῶρον. Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου ξίφος, Κ, 261. ξίφεσιν μεγάλοις, Ο, 712. πᾶν δὲ οἱ εἴσω ἔδυ ξίφος ἄμφηκες, Φ, 118, *das zweyschneidige, (the two-edged.)* ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, ι, 300. κ, 126, 294, et gladius terret Circem, δαιμόνιον quidem οὖσαν μακροχρόνιον, θνητὸν δὲ ὅμως καὶ σωματοειδὲς, καὶ πάθει δειλίας ἁλώσιμον: vel et κατὰ φυσικήν τινα ἰδιότητα, nam quædam δαιμόνια ὕλας τινὰς πτοοῦνται, e. c. ἡ ἴασπις dicitur formidolosa ταῖς Ἐμπούσαις καὶ ἄλλοις εἰδώλοις: et animæ apud inferos terrentur gladio nudato. sed quid opus est his ambagibus? poëta pingit ingenium fœmineum. et 261, ἐγὼ ξίφος ἀργυρόηλον ὤμοιν περιεβαλόμην μέγα χάλκεον. coll. 321. et 535, ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, apud inferos. sic λ, 48. et 96, ξίφος ἀργυρόηλον κουλεῷ ἐγκατέπηξα. περιεβάλετο ὤμοις ὀξὺ, ξ, 528. ἄμφηκες, π, 80. περιέθετο ὤμῳ ὀξὺ, υ, 125. ἔδωκεν αὐτῷ ὀξὺ, φ, 34. et 119, ἀπέθετο ὤμων. et 341, ἄμφηκες. et 431, ἀμφέθετο. εἵλετο χειρὶ, χ, 326. ξίφεος κουλεὸν, Τ, 253. ξίφεος ποθὴ, Θ, 414, coll. 406, coll. 403, 404. ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, λ, 530. ξίφεϊ μεγάλῳ ἔπληξε, Ε, 146. et 584, ἤλασε κόρσην. sic, αὐτὸν, Λ, 109. ξίφεϊ Θρηϊκίῳ, Ν, 576, quales gladios habebant Thraces. κωπήεντι, Π, 332. et 333, πᾶν ξίφος (totus gladius) ἐθερμάνθη αἵματι. et 340, πᾶν εἴσω ἔδυ ξίφος. οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, Υ, 459. et 475, μέσην κατὰ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι. et 476, πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. ξιφέεσσιν οὐτάζοντο, Η, 273. ξίφεσι νύσσοντες, Ν, 147. Ο, 278. Ρ, 731. νυσσόμενοι, Ξ, 26. Π, 637. et 337, συνέδραμον. ξιφέεσσιν ὡρμηθήτην, Ρ, 530. θείνειν ξίφεσι τανυήκεσι, χ, 443. ἔτυπτον ξίφεσιν, ω, 526. hinc est verbum διαξιφίζειν, digladiari, pugnare; et ξιφίζειν, i. e. χειροτονεῖν, παραπλήσιον ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιεῖν, manum protendere quasi gladium, et sic saltare. et ὁ ξιφισμὸς est σχῆμα ἐμμελείας, figura quædam saltandi.

ξύλον, ου. τό. (Ξέω) lignum, *holz, (wood.)* est a ξύω, rado; quia id variis modis secatur et raditur, si ad usum est adhibendum. proprie enim notat magnum lignum. ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὀργυιὰ ὑπὲρ αἴης, stat aridus stipes in cubiti longitudinem super terra, Ψ, 327. ξύλα πολλὰ ἐπιλέγεσθε, Θ, 507, colligite multa ligna, ad faciendos ignes in castris. et 547, ἐπελέγοντο, *brachten es zusammen und legten es zu rechte, (collected and piled it up.)* ὑπὸ δὲ ξύλα ἔδαιον, Σ, 347, sub tripode magno ligna accendebant. sic et Θ, 436. ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται, subjacent ligna sicca, sub lebete, Φ, 364. ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, Ω, 778, convehitote nunc ligna ad urbem, ut fiat rogus, coll. 784. ἕδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ὕδωρ οἴσειν, γ, 429, sellas et ligna circum et aquam ferre; ubi usus ejus est, *jedes an seinen ort, (each in its proper place.)* ἐκίασε ξύλα χαλκῷ, diffidit ligna ferro, ξ, 418. sic, ξύλα δανὰ (sicca) διακεάσαι, ο, 321. περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν, αὖα πάλαι, περίκηλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ, σ, 307, quibus lucem præbebant triclinio. nam habebant in magno illo conclavi *(ihm saale) (in the hall)* tres λαμπτῆρας, i. e. focos altos portatiles, satis latos; his imponebant ligna arida, intermixtis tædis: ea accendebant, ut noctu lucidum esset convivium. nam cereorum aut candelarum usum eo tempore ignorabant. sic et τ, 64, νήησαν ξύλα πολλὰ, φόως εἶναι. εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα, υ, 161, findebant ligna, ad usum domesticum. ξυλεύειν est, lignari, *holz fällen und holen, (to cut down and fetch wood:)* unde est ἡ ξυλεία, lignatio. sic, πεντήκοντα πλοίων ξυλεία, lignatio ad naves quinquaginta ædificandas. cæterum antiquissimi utebantur ξυλίνοις σκεύεσιν, qualia erant οἱ πίνακες, τὰ κισσύβια, etc. est παροιμία, ἐξ ἀξίου ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, si pereundum est, a digno tamen et honesto homine pereamus. ad quod

allusit Aristoph. Ran. 748, ἐπὶ τῶν ἐθελόντων σεμνῶς δυστυχεῖν. Vide sub δόρυ, ad initium.

ξύλοχος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) ligna habens et continens, τόπος ἐρεινὸς πυκνὸς ξύλοις, saltus, sylva densa. poëta ponit in fœminino, ut subintelligatur ὕλη. *ein forst, eine heide, (a forest.)* εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, vadit ex alto et denso arboreto, aper, Λ, 415. et panthera, Φ, 573, ut ergo in specie locus fruticetis densus intelligatur, *ein gebüsche, (a thicket,)* ὑλώδης καὶ δασὺν τόπος. βοῶν, ξύλοχον καταβοσκομενάων, depascentium saltum, E, 162, quæ pascuntur per sylvam. ἐν ξυλόχῳ λέοντος, in lustro leonis, δ, 335. ρ, 126, ἐν ὀρεινῇ καταδύσει αὐτοῦ, ἐν κοίτῃ τοῦ λέοντος. et de apro, τ, 445, ὁ δὲ ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο, occurrens venatoribus ex lustro suo denso, coll. 439—443. nisi locus ex E citatus nostram etymologiam defenderet, videri posset, hanc vocem cum ἡ λοχμὴ et ὁ λόχος ejusdem esse originis, a λέγω, pono; compositam cum ξύλον. sed nihil necesse est.

ξυμβλήμεναι pro συμβλῆναι, ξύμβληντο, pro συνέβληντο, vide sub συμβάλλω, ad medium.

ξυνέαξε, vide sub συνάγω.

ξυνέηκα, vide sub συνδέω.

ξύνειμι, (Ἔω) una eo, coëo, vel amice vel hostiliter. ἐς μέσον συνίτην, Z, 120, et quidem μάχεσθαι. τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι, Π, 476. μάχεσθαι, Υ, 159. Ψ, 814. οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ, Ξ, 393, coll. 400, s. et sermo est de pugna exercituum duorum. ἐς χῶρον ἵνα ξυνιόντες, Δ, 446. Θ, 60. ἔριδι ξυνιόντων, congredientium ad pugnandum, Υ, 66. sic ἔριδι ξυνιόντας, Φ, 390.

ξύνειος, ὁ ἡ. et per διάλυσιν, ξυνήϊος. (Ἔω) communis. una versans. idem quod ξυνός. οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα, nusquam novimus posita communia et nondum divisa, Α, 124. sic ab ἡμέτερος fit ἡμετέρειος, et ionice ἡμετερήϊος. τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων, Ψ, 809, utrique communia hæc arma auferant, κοινά: ut deinde vel sorte vel alia ipsis visa ratione ea arma inter se dividant ipsi. hinc est ἡ ξυνωνία, i. e. κοινωνία.

ξύνεσις, εως. ἡ. (Ἔω) commissio, concursus, conjunctio. ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν, κ, 515. sic dicit τὴν συνάφειαν καὶ εἰς ταυτὸ συμβολὴν ποταμῶν τῶν ῥηθέντων paullo ante. recentiores ponunt τὴν ξύνεσιν ἐπὶ φρονήσεως, si quis, comparatis invicem pluribus, scit eligere optimum. sic et ἡ ξυμβουλὴ, quasi συμβολὴ, comparatio et consultatio de eo quod est melius. apud Herodotum est et ἡ ἔξεσις. emissio, si e. c. uxor repudiatur. et ἡ ἐξεσίη, i. e. ἡ ἐπὶ πρεσβείαν ἔκπεμψις, supra adfuit. apud Eurip. Orest. 396, ponitur ἡ σύνεσις in genere, pro συνείδησις, conscientia. τίς σε ἀπόλλυσι νόσος; ἡ σύνεσις, ὅτι σύνοιδα δεινὰ εἰργασμένος.

ξυνήιος, ὁ ἡ, vide ξύνειος.

ξυνίημι, vide συνίημι.

ξύνισαν, vide sub ξύνειμι.

ξυνὸς, ἡ, όν. (Ἔω) communis, κοινός. *gemeinschaftlich, (in common.)* una versans. ξυνὸς Ἐνυάλιος, communis Mars, Σ, 309. κοινὴ ἡ τοῦ πολέμου τύχη, καὶ ὁ κατ' αὐτὸν κίνδυνος κοινός: καὶ οὐ μᾶλλον τούτου ἢ ἐκείνου. γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὄλυμπος, terra et Olympus communis adhuc est omnibus diis, O, 193, et nulli proprius: ergo injuste de communi pellor. ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι, commune enim malum multis efficiunt, Π, 262, sc. pueri illi, qui irritant crabrones. sic per unum malum multi communiter læduntur.

ξυρὸς, οῦ. ὁ. (Ξέω) acutissimus culter, quo celeriter et facile raduntur et secantur res. *ein sehr scharf messer, ein scheermesser, (a very sharp knife, a razor.)* νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, K, 173, nunc enim sane omnibus in acie novaculæ statur, ἐπὶ ἀκμῆς ξυροῦ; quod est proverbium, i. e. νῦν ἐν κινδύνῳ ἐστὶ τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ οἷον ἐπ' αὐτῇ τῇ ὀξύτητι καὶ τομῇ τοῦ ξυροῦ. et est desumtum ἐκ τῶν τραυμάτων, ἃ τομῆς ἤδη δέονται, quæ curatio per sectionem semper esse solet anceps et periculosa. vel et a tonsoribus, qui celeriter barbam resecant. res jam est in summo discrimine. possis et explicare ex ellipsi, τὰ ἡμέτερα ἢ τὰ τῶν Ἀχαιῶν ἵσταται (constituta sunt) ἐπὶ ἀκμῆς ξυροῦ. est et neutrum, τὸ ξυρόν. apud Herodot. VI, 11, ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, ἢ εἶναι ἐλευθέροις, ἢ δούλοις, καὶ τούτοις ὡς δραπέταις. et Theocr. Id. 22, 6, τοὺς Διοσκούρους vocat ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων, hominum servatores existentium jam in ultimo discrimine, in acie novaculæ.

ξυστὸν, οῦ. τό. (Ξέω) est idem quod τὸ δόρυ. hastile, *die stange des spiesses, (the staff of a spear:)* et ab hac parte, hasta tota, *der spiess, (a spear.)* nam nomen est ab opera circa hastile secunda. primum abscinditur a stirpe, et δέρεται, decorticatur; hinc dicitur δόρυ: deinde raditur et politur, ut fiat teres; hinc dicitur ξυστόν. αὐτὸν οὔτησεν ξυστῷ χαλκήρεϊ, eum vulneravit hastili ferro aptato, Δ, 469. Λ, 260. ἐνώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμαις, κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ, O, 677, versabat contum magnum navalibus pugnis aptum in manibus, compactum annulis ferreis, duo et viginti cubitalem; quæ erat hasta navalis, ex pluribus hastilibus ligneis crassis in longitudinem composita, et ubi commissa erant ista ligna, annuli ferrei, firmitudinis causa erant circumpositi. νύσσοντες ξυστοῖσι σάκος, Λ, 564. μακροῖς, N, 497. O, 388.

ξυστὸς, ἡ, όν. (Ξέω) politus, bene rasus et planatus. idem quod ξεστός. a ξύω. a quo verbo et est proverbium: ξύειν τὸν ἀντιξύοντα, scabere rescabentem. et ab eodem est et ὀξύς. neutrum substantive ponitur; quod supra vidimus.

ξύω, f. ύσω. (Ξέω) rado, polio, plano. quod faciunt maxime fabri lignarii. idem ac ΞΕ'Ω.

nisi quod et de textore ponitur, qui texendo planam et densam facit texturam. ἑανὸν, (vestem) ὅν οἱ Ἀθήνη ἔξυσε ἀσκήσασα, Ξ, 179, i. e. ἐκέρκισε: ξύουσι γὰρ τὴν κρόκην πρὸς τὸ πυκνωθῆναι: vel et, ἐλέανεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων. λίστροις δάπεδον δόμου ξύον, pro ἔξυον, χ, 456, instrumentis ferreis radebant pavimentum conclavis, et abradebant de solo cruorem aliasque sordes. ἡ ξύστις, ιδος, vestis purpurea, hinc κατ' ἐξοχὴν dicta, Aristoph. Nub. 70.

O

O, mutatur æolice sæpe in υ, e. c. ὄνυμα pro ὄνομα. sæpe præfigitur vocibus, e. c. ὄνυξ a νύσσω, ὀδύνη a δύνω, ὀδὰξ a δάκνω, ὀμόργω (quod vide) a μόργω. nonnunquam et α mutatur in ο, e. c. ἀσταφὶς et ὀσταφὶς, ἀστακὸς et ὀστακός.

'O, ἡ, τό. articulus, *der*, *die*, *das*, *(the,)* ponitur sæpe *emphatice*. Νέστωρ δ' ὁ γέρων, senex ille, in opposito ad juniores, Λ, 636. et 659, βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης, ubi articulus ἐξοχὴν δηλοῖ. ὁ γέρων Πρίαμος, Χ, 25, 33, 77, ubi miserantis est. *sæpe est pro* οὗτος vel αὐτός. αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε, Ζ, 171. ἦτοι ὁ μητρὶ χωόμενος, Ι, 551. αὐτὰρ ὁ ἔγνω, hic sentiebat, Α, 333, et 597, ὁ τοῖς ἄλλοις ᾠνοχόει. ὁ θυμὸν ἔχων, Ε, 806, is animum retinens. et sic ponitur *loco nominis proprii*. οὔτε ὁ τὸν ἐξελάσαι, οὔτε ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι, ἔδυναντο, Ο, 417, 418, neque hic illum abigere, nec ille hunc repellere, poterant. et 539, ὁ τῷ πολέμιζε, hic in illum pugnabat. αὐτὰρ ὁ Μηριόνῃ δῶκεν, sc. ὁ Μόλος, Κ, 270. et 317. ὁ (pro οὗτος) μόνος ἦν ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων, *derselbe fremde, den alle verunereten, (the same stranger whom all dishonoured,)* ψ, 28. ὁ δὲ λὰξ ἐμβαίνων στήθεσσιν, Π, 503. *jener aber, (but the other.)* ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι, Χ, 207. *er selbst aber, (but he himself.)* etiam in *prima* persona: ὁ σφὶν ἀμύνω θάνατον, qui ego arceo ab illis mortem, Π, 503. ὁ μὲν, Αἴας δὲ, Μ, 400, 404, alter, Ajax vero: nam ibi de duobus est sermo, et ὁ est loco nominis proprii paullo ante positi, Τεῦκρος. sic Ξ, 142, sc. Achilles, ὁ μὲν ὡς ἀπόλοιτο. Νεστορίδαι δὲ, ὁ μὲν, et post intersertas quinque voces sequitur demum Ἀντίλοχος: Nestoris filii, alter, nimirum Antilochus, Π, 317, 318, et coll. 319, ubi alter filius quoque nominatur. ὡς ὁ μὲν, sic ille, Ω, 22. et 584, μὴ ὁ μὲν, ne is. porro *loco nominis*, Π, 813. α, 166. τρεῖς, καὶ ὁ μὲν, tres, unus ex iis, β, 21. ὁ μὲν, εἷς δὲ, εἷς δὲ, γ, 421, 423, 425, coll. 418, ubi tribus præcipit pater. ὁ μὲν, ἡμεῖς δὲ, ω, 482. ὁ μὲν δὴ γήραϊ κεῖται ἀρημένος, ἄλλα δέ μοι νῦν, inquit Thetis de se et Peleo, Σ, 434, ille quidem senio jacet confectus, alia autem mihi nunc, sc. sunt incommoda. ὁ μὲν, ὁ δὲ, alter, alter, Η, 275. Ξ, 391. Σ, 252, 499, 500. Ψ, 641, 642. σ, 94, 95. τ, 230, 231. ὁ μὲν, τὸν δὲ ἕτερον, μ, 73, 101. ὁ sæpe *longe avulsum* a suo nomine, ut jam semel paullo ante vidimus. ὁ πλησίον εἱστήκει Ὀδυσσεὺς, Δ, 329. sic, γεραιὸς, Ξ, 39. Μέδων, Ο, 333, 334. τοῦ sæpe ponitur pro οὗ, cujus, vel αὐτοῦ, ejus, vel τούτου, hujus. τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ, Α, 249, cujus etiam a lingua fluebat sermo dulcior melle. τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον, Β, 118. τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε, ob quem contentio concitata est, Γ, 87. Πριάμῳ κακὰ, τοῖό τε παισὶν, ei et natis ejus, Δ, 28. τοῦ ὅγε τεύχεα ἔχων, Η, 150, pro τούτου et fere semper ἐξοχήν τινα notat, in bono aut malo sensu. ἀπήχθετό σοι αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα, odio est tibi ipse et ejus talis dona, Ι, 301, ejus unius. ἀντίθεον θεράποντα τοῖο ἄνακτος, ubi demonstrandi vim habet, istius, Λ, 322. et 126, τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λαβών. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς ἔφευγε, Φ, 255, sequente ὁ δὲ, 256, loco nominum propriorum. et 458, τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; hujus nempe nunc populis gratificaris? coll. 452, pro, τούτου Λαομέδοντος λαοῖς. potest tamen et esse, τούτου χάριν, ἕνεκα τούτου, ut sit neutrius generis, et referatur ad totam rem narratam, ad fraudem, φέρεις λαοῖς χάριν ἀντὶ τούτου; gratificaris nunc populis et exercitui pro hoc merito? ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε, articulus emphaticus, τούτου, Χ, 32. ἐρέω, τοῦ σε ἕνεκα δεῦρο ἐκάλεσσα, Ω, 106, pro οὗ, cujus rei causa. et 164, κόπρος ἔην κεφαλῇ τοῖο γέροντος, istius senis, emphatice. et 348, τοῦ ἥβη, pro οὗ, cujus. τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ ἐν οἴκῳ, α, 359, ubi est δεικτικῶς, digito ad pectus suum admoto, pro, ἐμοῦ, ἐγὼ οἰκοδεσποτέω. et 344, ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ pro οὗ. ὅτε δώματα ἵκοντο τοῖο ἄνακτος, hujus, γ, 388. sic, ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος, pro τούτου. τοῦ (pro ἐκ τούτου οἴνου) ἔφερον ἐμπλήσας ἀσκὸν, ι, 212, ἀπὸ τούτου, *davon, dessen, füllete ich einen schlauch voll, und nahm ihn mit, (I filled a skin full of it and took it along with me.)* late avulsus est articulus, ξ, 133, τοῦ ῥινὸν, pro αὐτοῦ. et 161, 162, τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδε Ὀδυσσεὺς, τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένου, οἴκαδε νοστήσει, hoc ipso anno veniet huc, uno mense finiente et altero incipiente, redibit domum. i. e. vespera ante primum diem mensis. sic et τ, 306, 307. annum ergo determinat et diem, sed non mensem: et tamen suberat jam novilunium aliquod. τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, π, 441, in hujus talis viri domo bona absumis sine pretio soluto. τοῦδε περὶ ξείνου, ρ, 371, de hoc hospite, tali misero. ἑορτὴ τοῖο θεοῖο, φ, 258, illius nostri, coll. 267, τοῦ ὅγε δακρυχέων, ω, 424, pro, τούτου ἕνεκα. τῷ, etiam pro τούτῳ, Β, 109, τῷ

ὄγε ἐρεισάμενος. et Δ, 78, τῷ εἰκυῖα. τῷ πάντα ἀγορεύειν, *sage dem alles, (tell him all,)* ei tali, I, 369. ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ, pro ἐν αὐτῷ, *da drinnen, (therein,)* Λ, 637. τῷ ὀλοὰ φρονέων, ubi est dativus incommodi, τούτῳ, Π, 701. τῷ εἰσάμενος, P, 326, huic se adsimilans; nam μὲν intersertum pertinet ad προσέφη, allocutus est eum. τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίατο, A, 250, pro, αὐτῷ. τῷ δ' ἄνευθεν ἐόντι φαίνεται, huic procul stanti apparet id, Δ, 277. ἤματι τῷ ὅτε, pro ἐκείνῳ, B, 351, 743. Γ, 189. E, 210. Z, 345. Λ, 444. N, 234, τῷδε, hoc. τῷ δ' Ἀχαιοὶ κοτέοντο, at nobiles isti tali valde irati erant, B, 222, αὐτῷ τούτῳ. τῷ πείσεαι, illi obsequeris, I, 74, sequente ὅς κεν. τῷ κεν, pro ᾧ ἄν, Ξ, 241. sic, τῷ, *dem, (to the,)* Λ, 697. Ω, 295, 313. τῷ δ' ἐπὶ θυμῷ θῆκε μένος, α, 320, pro, αὐτῷ, sc. Telemacho, ἐνέθηκε μένος θυμῷ, ei indidit in animum robur. ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, ρ, 308, *bey der so schœnen gestalt, (with so fine a shape.)* τῷ δὲ, illi vero, *jenem aber, (but to him,)* Δ, 10. *demselben, (to the same,)* X, 410, illi statui et tempori: nam est neutrum, ad rem totam narratam respiciens, *dem zustande war es änlich, als ob, (it was in such a state, as if,)* τῷ, ipsi ei, *ihm selber, (to himself,)* Σ, 306. ab eo, T, 30, coll. 38. τῷ, ὅτεῳ, illi, cuicunque, β, 114. ἀλλὰ τῷ, ὅστε, sed tali, qui, θ, 161. τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον, ei tamen parabat ipse mortem, π, 448. σὲ τῷ γήμασθαι, σ, 288, te ei nupsisse. λέβητα, τῷ πόδας ἐξαπένιζε, pro ἐν ᾧ, τ, 387. et 409. τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομα ἔστω, *so soll er heissen, (let his name be.)* τῷ ἰκέλη, ὡς εἰ, Λ, 467, ubi est neutrum, τοιούτῳ πράγματι ἔοικεν ἡ φωνὴ, καθάπερ ἄν, εἴ τινες βιάζοιντο αὐτόν. τῷ ἀλειψαμένη, i. e. τῷ τοιούτῳ ἐλαίῳ, Ξ, 175. alibi est pro ᾧ, quo, *womit, (with which:)* τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν, E, 746. sic 747, τοῖς pro οἷς. et 750, τῇς pro αἷς. τῷ (ᾧ) ἐφίηκα, Y, 346. τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ νέεσθαι, α, 17, pro ἐν ᾧ, quo anno destinaverant ei dii ut rediret domum. sæpe est pro τινὶ, et tunc sine accentu ab accuratioribus scribitur, sed enclitice: μηδέ τῳ ἐκφάσθαι, *must es niemandem sagen, (must not tell any one.)* ν, 308. ἠέ τῳ ἄλλῳ, aut alicui alii, υ, 297, pro τινὶ ἄλλῳ. ἠέ τῳ κῦδος ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν, M, 328, i. e. aut nos occidet aliquis, aut nos aliquem. τῷ τείρετο, pro ᾧ, vel τούτῳ, sc. πολέμῳ, E, 797. sæpissime autem τῷ ponitur adverbialiter et elliptice, pro διὸ, hinc, ideo, igitur, hac de causa, quare: A, 418, adeo, sic. B, 250, 254, 296, 354. Δ, 410. E, 129, 209, 410, 676, 816, 894. Z, 224, 353. H, 352. I, 100. M, 9, 315. N, 230, 264, 356, 514, τῷ ῥα, i. e. διὸ δὴ, ideoque, *wesshalb denn also, (and therefore,)* et 669. Ξ, 35, 126, 484. O, 109, 138, 194, 741. Π, 631. P, 16, 100, 154, 227, 273, 340. Σ, 406. T, 220, 300. Y, 97. Φ, 190, 194, 399, i. e. διό σε νῦν. Ψ, 308, 310, 591. Ω, 428, 568, 540, 773. β, 281. γ, 134. θ, 226, 233, 548. ι, 479. λ, 338, 440, 485. ν, 5, 248, 331. ξ, 67, 510. τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσὶ ἐν οἴκῳ, π, 121, ubi quoque est, igitur, hanc ob rem, sc. διὰ τὴν τοιαύτην μονωσιν, coll. 120, quia ego sum unus, et adolescens. nisi velis τῷ esse, ei, i. e. mihi. alii minus bene legunt τῶν νῦν. et 445. ρ, 417, 546, 569. σ, 140, 264. τ, 81, 115, 134, 259, 376. υ, 308. χ, 30, 251, 317, 325, 349. 416. ψ, 67. ω, 195. τῷ ponitur et χρονικῶς, ut notet tunc; etiam pro, sic, οὕτως: et ibi ellipsis est facilior suppletu. τῷ κε, tunc sane, B, 373. Δ, 290. *alsdenn ja wohl, auf die weise ja, (then indeed, thus then.)* E, 283, et tunc. H, 158. N, 57. O, 51. Π, 723. P, 563. T, 61, τῷ κε, pro οὕτως ἄν, sc. si puella illa ante mortua esset. Φ, 280, 432. X, 427. Ψ, 527. α, 239, tunc sane. γ, 224, 258. δ, 733. ε, 311. τῷ κε, igitur, η, 25. θ, 467, tunc certe tibi etiam ibi velut deo vota facturus sim. ι, 458. λ, 501. ξ, 369. ο, 181, (ubi pari modo verba, sicut ex θ modo citavimus) 536. ρ, 164, 244. σ, 374, 401. τ, 310. υ, 273, alias quidem. φ, 374. χ, 78, 134, ψ, 23. ω, 32, 380. quibus omnibus locis est τῷ κε, præcedente vel expressa vel tacita conditione: si hoc esset, tunc certe. Attici dicunt τῷ τότε, τῷ μεταξὺ, τῷ τέως, i. e. ἐν τῷ τότε χρόνῳ, ἐν τῷ τέως καιρῷ. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες, pro τοῦτον, A, 552. Δ, 25. Ξ, 330. τὸν δὲ οὐ βέλος ἐδάμασσε, illum vero sagitta non interemit, E, 106 *jenen aber, (but him.)* τὸν δὲ ἠοῦς (sc. καιρῷ) μετὰ Τρώεσσιν ἀγορεύσω, illum vero sermonem cras mane ad Troas dicam, sc. μῦθον, Θ, 525. sic et Romani suum *illud* præmittunt, et intelligunt sequentia: *folgende rede aber will ich morgen früh an sie halten, (but this speech will I address to them to-morrow morning.)* τελευτησέμεν τε τὸν ὅρκον, i. e. τοῦτον, Ξ, 280. β, 378. ἤ κεν ἐγὼ τὸν, aut ego certe illum, Φ, 226, ubi est loco nominis proprii. sic et λ, 564. μὴ τὸν δύστηνον ἐλέαιρε, X, 59, emphatice. καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἄεθλον, hunc talem, Ψ, 748. παῖδα τὸν ἄριστον, Ω, 242, ubi rticulus facit emphasin de ἐξοχικῷ μεγαλείῳ Ἕκτορι. ἄνδρα τὸν, ὅστε θεοῖσιν ἀπέχθηται, virum eum, i. e. talem, κ, 74. ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, ρ, 188, loco nominis, i. e. ἄνακτα Τηλέμαχον. οὔπω φησὶ τὸν εἶναι, nondum putat me eum esse, ψ, 116. οὐδέ τις ἐδύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα, quod is ille sit, ω, 158, *dass er der sey, (that he is the man,)* sc. rex Ulysses. ἀλλὰ τὸν οὔτι ἔπειθε, Z, 161, at illum non persuadebat. χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, illum quem dicturus jam sum, I, 309. τὸν Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε, Λ, 186. ἢ τὸν πάντεσσιν ἀνάσσειν, illum imperaturum esse omnibus, T, 109, coll. 111. et 185, χαίρω, σεῦ τὸν μῦθον ἀκούσας. et 326, ἠὲ τὸν, ὃς Σκύρῳ μοι ἐντρέφεται φίλος υἱὸς, coll. 322, ex quo deberet esse, τοῦ, sc. ἀποφθιμένου, υἱοῦ: sed constructio sæpe sic mutatur; ex affectu loquentis, qui non semper recordatur, quam verba constructionem postulent, sed quam in mente habeat sententiam. καὶ τὸν, etiam hunc, Ψ, 246. οἷον δὴ τὸν μῦθον, ι, 183. ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο, φ, 42. τὸν ἰόντα, eum euntem, i. e. αὐτὸν, Π, 789. sæpe est pro ὅν. Ἀπόλλωνι, τὸν τέκε Λητὼ, A, 36. Νέστορι, τόν ῥα μάλιστα γερόντων (principum) ἔτι' Ἀγαμέμνων, B, 21. sic et τὸν pro ὅν, 309,

396. H, 138. K, 88. O, 167. Π, 735, τόν οἱ, pro ἐν αὐτῷ, quem ejus manus poterat capere. P, 35. Σ, 81, pro ὅν, et sequitur 82, τὸν, eum. Φ, 35. Ψ, 560. α, 30, sequente 31 τοῦ pro αὐτοῦ. ε, 130. τὸν μὲν τὸν δ' ἕτερον, E, 145, 146. ὄφρα οἱ τοὺς ἐνάριζον, dum ii hos cæsos spoliabant, M, 195. et 196, τόφρα οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο, ubi οἱ est articulus ad κοῦροι, longe a suo nomine remotus, et notat tales, coll. 197. οἵ με ἀεκαζομένην μνῶνται, σ, 133, pro οὗτοι, isti, δεικτικῶς. ὡς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον, sc. μνηστῆρες, ω, 19. οἱ μὲν ἅμα Ἕκτορι ἴσαν, M, 88, coll. 89, illi cum eo ibant; qui. οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο, Ψ, 3, alii quidem, in opp. ad Μυρμιδόνας, 4. οἱ μὲν ἄρα ἐθρήνεον, Ω, 722, coll. 720, nam viri canebant lugubre carmen, non fœminæ. οἱ δ' ἤθελον δοῦναι, Δ, 380, ubi est loco nominis proprii, coll. 376, et sub nomine urbis proprio intelliguntur cives. οἱ δὲ ἕκηλοι τέρπονται, E, 759, ubi ἡ Κύπρις καὶ ὁ Ἀπόλλων junguntur articulo masculino plurali. οἱ δέ σοι, σὺ δὲ, hi enim tibi, tu vero, Θ, 203. οἱ δ' ἀλλήλους, illi se invicem, Ξ, 24. οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν, Ψ, 387, ubi prius οἱ est articulus demonstrativus, alterum est dativus pronominis οὗ, οἷ, ἕ: et utrumque simul, est pro, sui, *die seinigen, (his.)* sic 392. αἱ δέ οἱ ἵπποι, equæ suæ. et 500, οἱ δέ οἱ ἵπποι. οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, sc. pater Icarius, et alii propinqui, α, 277. οἱ δὲ κακὰ φράζονται, β, 367, sc. οἱ ἄτακτοι. οἱ μὲν ἀποστρέψαντες, γ, 162, hi digressi. οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν, μ, 73, illi quos nunc dictura ego sum; et alter sequitur 101. οἱ δ' ἤγαγον οἳ τὸ πάρος περ, ρ, 171, iidem qui et antea. οἱ δὲ ἐκβήσαντες ἔβησαν, sc. οἱ ναῦται, ω, 300. οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο, B, 444, illi proclamabant, et hi congregabant se. sic οἱ μὲν, τοὶ δὲ, K, 541. οἱ μὲν ἐδάμησαν, οἱ δ' ἐλίποντο, alii interfecti erant, alii superstites erant, M, 14. οἱ μὲν πρόσθε, οἱ δ' ὄπιθεν, N, 721, 719. sic, οἱ μὲν, οἱ δὲ, 738, 762—764. Φ, 519. α, 110, 111. σ, 236, 237. χ, 203, 204. sed, ξ, 375, ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσι, ἠμὲν οἱ ἄχνυνται, ἠδὲ οἱ χαίρουσι, ubi priori versu, οἱ μὲν, sunt illi qui ibi sunt, et adsidentes advenienti narrant, φίλοι: et hi iidem φίλοι sunt 376, ἠμὲν οἱ: 377 vero sunt proci. et isti proci contradistinguuntur per lætitiam suam, amicis tristibus qui cum dolore narrant mala ista. cave ibi cum acuto legas ἠμὲν οἵ, ἠδὲ οἵ: nam nihil magis sensui est contrarium; sicut et expositio τοῦ, ἐξερέουσιν, per interrogant, cum potius sit, exponunt, enarrant. est ergo per bis repetitum οἱ distributio eorum qui in domo versantur, in duas partes, sæpe τοὶ ponitur pro οἱ, A, 447, pro αὐτοί. Γ, 74. Δ, 220, pro οὗτοι. E, 265, pro αὐτοί. Υ, 123. X, 254. pro οὗτοι. τοὶ δ' ἐβόησαν, sc. οἱ θεώμενοι, Ψ, 847. τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν, κ, 495, reliqui vero volitant ut umbræ, præterea que nihil, οἱ περὶ τὸν ᾅδην. υ, 277, illi, *jene, die andern, (those, the others;)* sequente οἱ δὲ, 279, at hi, sc. μνηστῆρες, ὡς σύες ἐνειρχθέντες εἰς σφαγήν. sic opponuntur vice versa οἱ δὲ, τοὶ δὲ, ω, 462, 463, *einige, die andern, (the one and the other.)* et H, 307, 311, τοὶ δὲ, ἑτέρωθεν. τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἕκηλοι, sc. μνηστῆρες, π, 314, coll. 297, τούς. χ, 307. τῶν οὔτι μετατρέπῃ, A, 160, quorum tu nihil curas, sc. meritorum de te, paullo ante memoratorum. est ergo pro ὧν, in genere neutro. et 407, τῶν νῦν μὶν μνῆσασα, horum meritorum eum nunc recordari faciens: pro τούτων. ὡς τῶν πᾶσα ἀγορὴ ἐκινήθη, B, 149, i. e. ἐκείνων. et 509, 586, i. e. τούτων τῶν λαῶν, et οἱ, ei, est ibi pro αὐτοῦ, ejus, sc. Agamemnonis. et 618, 620, coll. 621, 761, 784, 837, 841. Γ, 13. τῶν κέν σοι χαρίσαιτο πατὴρ, sc. κειμηλίων, Z, 49, coll. 47, ἐκ τῶν. et 225, ὅτε κὲν τῶν δῆμον ἵκωμαι, sc. Ἀργείων, conf. ὅτε. τῶν νῦν ὄντινα, ex illis, H, 74. et 257, τῶν τε σθένος, pro ὧν. Θ, 213, sc. Δαναῶν. et 362, οὐ τῶν μέμνηται, ὅ, neque eorum recordatur, quod; pro, ἐκείνων, ὅτι. et 429, τῶν ἄλλος μὲν ἄλλος δέ. τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων, Λ, 702, pro τούτων. coll. 705, τὰ pro ταῦτα, et 712, τὴν pro ταύτην. τῶν πάντων, pro τούτων πάντων, M, 24. N, 85, pro ὧν, coll. 87, τοὶ pro οἵ, qui. O, 413, τῶν μάχη, sc. Ἀχαιῶν καὶ Τρώων. Π, 16, pro ὧν. et 266, sc. σφηκῶν. P, 172, τῶν ὅσοι. et 207, pro τούτων. Σ, 79. et 595, τῶν αἱ μὲν οἱ δὲ, horum illæ, et illi, nam est de choro juvenum et virginum sermo. Υ, 210, τῶν δὴ νῦν, sc. τῶν ἡμετέρων γονέων. X, 424. Ψ, 311, 650. Ω, 167, 512, sc. ἑταίρων. 546. τῶν ἁμόθεν, ex his ab aliquo, α, 10. *von einem puncte an unter diesen dingen, (from any one point among these things,)* et 116, τῶν μὲν σκέδασιν, sc. μνηστήρων, et τῶν emphatice est postpositum; coll. 117, αὐτὸς δὲ, quod sequens facit, ut τῶν μὲν potuerit sic poni. δ, 821. η, 36, pro αὐτῶν. μ, 321, ubi τῶν δὲ, non τῶνδε, legendum: conf. δέ. ξ, 142, eorum, coll. 140. ο, 275. ρ, 383, εἰ μὴ τῶν, οἵ, i. e. ἐκείνων, talium. τοῖσιν μεγάλα εὔχετο, his, i. e. in commodum eorum, magna voce precabatur sacerdos princeps, A, 450, pro αὐτοῖς, coll. 456. τοῖς μύθων ἦρχε, B, 433, ad eos incipiebat loqui, αὐτοῖς: nisi potius est ablativus, τοῖς pro τούτοις ἔπεσιν, his sequentibus verbis. id apparet ex Δ, 153. maxime vero ex Φ, 287. ν, 374, ubi sola Ἀθήνη cum solo Ulysse loquitur, ut manifestum sit, τοῖς esse pro τούτοις μύθοις. sic et τ, 508, ἦρχε μύθων μύθοις τούτοις, incipiebat loqui his verbis. τοῖσι δ' ἔπι, post hos, ad hos, H, 164—167, coll. 163, τῷ δ' ἔπι, post hunc, secundum hunc. τοῖσι δ' ἀρήγει, O, 42, δεικτικῶς. τοῖσιν pro οἷς, Π, 157, 171. Σ, 413. et 506, his, cum his, coll. 508. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, α, 9, i. e. αὐτὸς αὐτοῖς. et 101, pro οἷς. τοῖσίν κεν, iis sane, η, 212. τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε, θ, 421, illis præibat. καὶ μὲν τοῖς, pro τοιούτοις, ξ, 87, talibus, tam improbis. τοῖσιν ἔνευθε, pro οἷς, υ, 95. et 367, τοῖς ἔξειμι, i. e. σὺν αὐτοῖς, cum iis exeo. τούς, δεικτικῶς, pro τούτους, A, 409. νῦν δ' αὖ τοὺς, B, 681, sc. ἔσπετέ μοι, ὦ Μοῦσαι, ex 484, repetendum. τοὺς pro οὕς, quos, E, 423. et 519, ubi τοὺς longe a suo nomine remotum, Δαναοὺς, 520. τοὺς ἵππους, i. e. ἐκείνους, *dieselben pferde, (these horses,)* K, 322. τοὺς ἴμεν, pro ἐκείνους ἐλθεῖν, ut illi accedant, Λ, 685. pro οὕς est M, 56. Φ, 31. τοὺς μὲν, i. e. ἐκείνους,

jene, (those) Ξ, 72, coll. 73. et 14, τοὺς μὲν, τοὺς δέ. sic et Ω, 605, 606. ω, 426, 428. O, 7, 8, ubi τοὺς μὲν respicit Τρῶας. et 67, τοὺς ἄλλους, ubi τοὺς est δεικτικῶς, conf. Ζεὺς, in R. τοὺς πάντας, Ξ, 506. τοὺς μὲν, unam partem, *die eine hälfte, (half,)* Φ, 3, et 237, pro τούτους, coll. 255, τοῖο, pro τούτου τοῦ ποταμοῦ. τοὺς, pro καθ' οὓς, Θ, 23, ubi tamen multi legunt οὓς, eadem præpositionis ellipsi. τοὺς δὲ, sc. ἑταίρους σὺν νηΐ, κ, 48. τοὺς ἀφίκηαι, ad eos, i. e. tales, veneris, λ, 121. et 249, i. e. τούτους, coll. 248, ubi præcedit τέκνα, ut sequi deberet ταῦτα: sed, ex more Attico, sensus sæpe magis respicitur quam vocabulum; nam τέκνα ista erant duo filii. τοὺς, sc. μνηστῆρας, π, 297. τοὺς δὲ, i. e. illos alios, χ, 246. ἡ μὲν ἡ δὲ, i. e. αὕτη μὲν, ἐκείνη δὲ, Z, 149. X, 149—151. η, 129, 130. et 304, ἡ μὲν γὰρ, ἀλλ' ἐγώ. κ, 352, 356, 354, 358. μ, 118. ξ, 59, pro αὕτη. ἡ δὲ, i. e. αὐτὴ, υ, 337. Φ, 167, ἡ δ' coll. 164, ubi præcessit δόρυ, et repetitur fœminine, quasi præcesserit ἐγχείη. ergo pronomen ad sensum. τῆς, pro ἐν ταύτῃ, B, 448. καὶ τῆς, in fine versus, Δ, 138. E, 538, pro, καὶ διὰ ταύτης. et 268, τῆς γενεῆς, emphatice. τῇ pro αὐτῇ, A, 558. τῇ, pro αὐτῇ, E, 347, 363. I, 336. ἣν καὶ τῇ, sc. νυκτὶ, si vel in ea, Ξ, 78, in opp. ad diem. sic, ἐν τῇ, sc. ἀγορῇ, Σ, 491. ἀταρπιτὸς, τῇ νίσσοντο φορῆες, pro ᾗ, semita, qua ibant bajuli, Σ, 566. sed Υ, 272, τῇ est demonstrative, in ea, hac sane, *durch dieselbe, (by this one,)* τῇ, sc. γυναικὶ, ο, 462, *winkete der bewusten frau, (beckoned to the said female.)* ψ, 172. τῇ pro ταύτῃ, K, 216, 517. O, 647. τῇπερ, pro ᾗ, Ω, 603. τῇ, i. e. ᾗ, sc. μηρίνθῳ, Ψ, 866. τῇ, sc. χώρᾳ, μ, 62, coll. 66, 98. τῇ sæpe elliptice ponitur, et quasi adverbialiter, ut notet eo, *daselbst, dahin, (thither, there ;)* et ubi, *wo, (where :)* ἐν τῇ vel ταύτῃ χώρᾳ vel ὁδῷ. τῇ ῥα δι' αὐτάων εὔχον ἵππους, ea via per eas portas dirigebant equos, E, 752. et 858, τῇ ῥά μιν οὖτα, ea parte corporis vulnerabat eum. Z, 393. Θ, 327, 396. τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ, eo enim volebant, K, 531, ἐκεῖ γὰρ ἤθελον οἱ ἐλαύνοντες. τῇ ῥ' ἐνόρουσε, illuc irruebat, *da sezte er an, (thither he rushed,)* Λ, 149. 499, 520, 807, pro ἐνταῦθα. M, 48. et 118, pro ὅπου, ubi. 120, 124, ἐκεῖσε. et huic τῇ respondet ᾗ: τῇ δὲ περίδειδια, ᾗ ῥα ἔχει, N, 52, 53, ibi, ubi. Ξ, 404, i. e. ἵνα δὴ, ubi quidem. τῇ ἴμεν, ᾗ κεν σὺ ἡγεμονεύῃς, O, 46. et 360, i. e. διὰ τοῦ τοιούτου γεφυρώματος. et 448, i. e. ἐνταῦθα ἔλαυνεν, ἐπεῖχεν, ἠσχολεῖτο, eo cupiebat. Υ, 479, ibi. Φ, 6, 402, 554, i. e. ὅπου. X, 157, i. e. ἐνταῦθα. 326, ibi. Ψ, 423, ubi sane. 775, ubi quidem, vel, ibi enim. 875, τῇ ῥ' ἔγε δινεύουσαν, i. e. ἐκεῖ δὲ οὗτος, ibi sane ille: nam male legunt quidam ibi, τήν. Ω, 472. sic, τῇ, ubi, δ, 229, respectu ad Αἰγυπτίη, *allwo das land viele arzeneimittel hervorbringet, (where the earth produces many medicines.)* est ergo pro ᾗ: et Germanorum *da (there)* ea omnia exprimit. et 847, τῇ τόνγε ἔμενον, ibi eum exspectabant. sic τῇ, ι, 442. π, 281. τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν, Θ, 510, coll. 506, i. e. ταύτῃ βουλῇ, *nach der meinung sollte es denn nun auch gehen, (it was expected to be soon accomplished ;)* et in sequente versu ad ἀπολέσθαι subintelligendum est πόλιν. duo priora consilia erant bona; sed vicit pejor sententia, ex θεομηνίᾳ. dubium autem h. l. esse possit, an τῇ sit pro ταύτῃ, sc. βουλῇ, an sit adverbialiter, pro, ὅπου δὴ καὶ ἔμελλε στῆναι αὐτοῖς τὰ τῆς βουλῆς, κατὰ θεομηνίαν δηλαδή. sed 556, manifesto est adverbialiter, ὄφρα σὲ τῇ πέμπωσι, ut te illuc deducant. aliud τῆ, sine Iota subscripto, est imperativus a τάω, porrectum mihi accipio, porrigo; τάε contr. τᾶ, ionice τῆ, quod vide. τὴν pro αὐτὴν vel ταύτην, vel ἥν. A, 29, 72, 183, 319, 389—391, τὴν μὲν, τὴν δὲ, alteram, alteram. 392, τὴν pro ἥν, quam. πόλιν τὴν, i. e. τοιαύτην, Δ, 41. τὴν αὐτοῦ, suam, sc. ἄκοιτιν, I, 342, 660, 663. Λ, 152. O, 230. T, 59. et 132, i. e. διὰ ταύτην τὴν ἄτην, propter hunc errorem. Υ, 191. X, 211. Ψ, 592. Ω, 165, pro ἣν δή. τὴν γὰρ ἀοιδὴν, pro ταύτην, talem, α, 351 λ, 280, pro ἥν. πρὸς τήνδε, sc. Χάρυβδιν, μ, 244. τὴν μὲν, τὴν δ' ἑτέρην, ἡ δ' ἄλλη, ν, 67—69, in distributione trium. et 249, pro ἥν. sic et ρ, 207. αἱ δὲ, E, 907, coll. 908, illæ vero. αἱ δέ που, Ψ, 460, sc. equæ Eumeli. αἱ μὲν, αἱ δὲ, υ, 149—151. ταὶ, pro αὐταὶ, Δ, 9, deæ. ταίγε, pro αὗται, I, 507, coll. 508, τῷ, i. e. τοιούτῳ, τούτῳ. ταὶ δ' ἄρ' ἔπαιζον, ζ, 100. τάων, pro τῶν in fœminino, Δ, 46, τάων (τούτων) μοι πέρι κῆρι, i. e. περισσότερον ἐν τῇ ψυχῇ μοῦ. et 54, τάων πρόσθε ἵσταμαι, has defendo. θεάων τάων, i. e. τοιαύτων, talium dearum, E, 332. τάων ἐκ πασέων, I, 330, coll. 146, 288. Π, 833, τάων δὲ πρόσθε, pro his enim, coll. 831: et est περίφρασις τοῦ, αὐτῶν δὲ ὁ Ἕκτωρ προμάχεται. Υ, 223, pro ὧν. τάων, αἳ πάρος ἦσαν, β, 119. 121, 294. τάων ἡ μὲν, ἡ δ' ἑτέρη, κ, 352—354. σ, 47. τ, 345. χ, 423. παρὰ τῇσι, pro ταῖς vel αὐταῖς, sc. νηυσὶν, N, 2. ἐπὶ τῇς, pro, ἐπὶ ταύταις, Σ, 275. τῇς μετηύδα, *zu denen sagete sie, (she said to them,)* δ, 721. τῇσι δὲ ἤρχετο μολπῆς, his præcinebat, ζ, 101, et regebat cantum earum præceptis suis. τῇσι τοκῆας, parentes harum, υ, 67. τὰς, pro αὐτὰς, Δ, 53. pro ἃς, Z, 290, sc. Sidonias mulieres. H, 468. Σ, 341. Ψ, 386, sc. ἵππους Εὐμήλου. et 462, pro ταύτας. τὸ, pro ὅ, A, 234, 325. sic et Germani articulum suum loco pronominis relativi ponunt. τὸ γὰρ λάχομεν γέρας, pro τοῦτο, Δ, 49, 323. I, 422. Π, 55, 457. Ω, 70. sic, οὐδὲ τὸ (τοῦτο) οἶδε, E, 406. porro pro τοῦτο, N, 257. O, 207. Π, 116. T, 63, 161. Υ, 186, 466. Ψ, 559. δ, 644, 655. ε, 430. ι, 393, 442. σ, 226, τὸ μὲν οὔ σε νεμεσσῶμαι κεχολῶσθαι, ubi sic ordinandæ voces in sensu, τοῦτο μὲν, sc. σὲ κεχολῶσθαι, οὐ νεμεσσῶμαι, istud quidem, nimirum irasci te, non iniquum arbitror, *das verdenke ich dir nicht, dass du zürnest, (I cannot find fault with you for being angry.)* τ, 104, 229. υ, 220, 381. χ, 32. et pro ὅ, H, 28. Θ, 500. M, 5. N, 360, O, 40, pro ὃ δή. sic P, 737. Ψ, 808. sæpe τὸ elliptice est pro διὰ τοῦτο, Γ, 176. H, 239. P, 404. T, 213. Ψ, 547, i. e. διὸ, οὕτως ἄν. Θ,

332. sæpe est pro κατὰ ὅ, E, 795, pro, καθ' ὃ ἔβαλεν αὐτὸν, quo vulneravit eum. sic, λ, 362, pro κατὰ τοῦτο, *was das betrift, (as to that,)* coll. 363. sic et ρ, 401, τόγε, i. e. εἰς τοῦτο, κατὰ τοῦτο, *hierin, was das eine betrift, (herein, as to this point.)* sæpe partem indicat, καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ ἔμεινε, N, 564, una pars, *die hälfte, (the half.)* τὸ μὲν, τὸ δὲ, Y, 370. τὸ μὲν, πατέρα ἐσθλὸν ἀπώλεσα, β, 46, coll. 48, primum, patrem bonum perdidi; *erstlich, (firstly.)* τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι, λ, 442. τὸ πρὶν, pro κατὰ τὸ πρὶν, Π, 208. sed φ, 32, est pro ὃ πρίν. longe remotum τὸ a suo nomine est O, 74. τὸ, quasi præcessisset νέφος, cum præcedat νεφέλη, μ, 75, coll. 74, quod est schema Atticum, ad sensum, non ad litteram spectans. τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται, A, 125, ubi prius τὰ est pro ἅ, posterius pro ταῦτα vel αὐτὰ vel ἐκεῖνα, quæ prædati sumus, ea divisa jam sunt. et 318, τὰ πένοντο, pro, ταῦτα. 368, 554. τὰ φρονέων, i. e. τοιαῦτα, B, 36. et 145, i. e. ἅ. et 262, pro ἅτε. et 425, illa, *jenes, (that.)* conf. Δ, 168, 361, eadem. 432, quibus induti, pro ἅ, 468. E, 52, 481. ἔπειτα δὲ καὶ τὰ, i. e. ἐκεῖνα, sc. facietis, ut spolietis, Z, 70. et 147, φύλλα, τὰ μὲν, ἄλλα δέ τε. πυρὰ πολλὰ, τὰ (ἅ) καίετο, ignes multos, qui ardebant, K, 12. porro, H, 146. I, 489, 515. Σ, 4. M, 29. Ξ, 48, 410, τά ῥα, pro ἃ δή. Σ, 74, 79. 101, i. e. ὃ δή. 485, τὰ οὐρανὸς ἐστεφάνωται, i. e. καθ' ἅ, quibus cœlum cinctum est. T, 102, 339. τὰ πείσεται, ἅσσα οἱ αἶσα, i. e. ταῦτα, ἅτινα, Y, 127. οὔτε τὰ τεύχεα, τά που κείσεται, i. e. ταῦτα, ἅ, Φ, 317. τά δέ τ' αἴδεο, reverere ista, sc. ubera mea, X, 82, coll. 80, ubi præcedit masculinum, μαζούς sic, ἐσθῆτα, χρυσόν τε, τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν, θ, 440, ubi neutrum τὰ pro ἃ repetit præcedens masculinum et fœmininum. Ω, 119, 147, 176, 196. β, 390. δ, 349. ρ, 140. τὰ μὲν νοέω, i. e. ταῦτα, ε, 188. et 259, εὖ τεχνήσατο καὶ τά. τὰ μὲν, τὰ δὲ, alia, alia, ξ, 444. τὼ δὲ, ambo, B, 833. E, 12, 13. τώδε δὲ, hos duos equos, Æneæ nuper ademtos, Θ, 109, nam præcedentes τούτω sunt Nestoris equi. τὼ, i. e. οὗτοι, K, 577. M, 135. Ξ, 281. P, 488, τώ κεν, i. e. οὓς ἄν. ρ, 200. τοῖϊν ἀπὸ, Λ, 110. Ψ, 336. N, 66. ὃ sæpe est masculinum cum accentu, pro οὗτος vel αὐτός: sæpe et pro ὅς. A, 388, pro ὅς. et 581, pro αὐτός. B, 50. ὃ ἐνόησεν πρὸ τοῦ, i. e. οὗτος πρὸ ἐκείνου, hic pro illo vel ante illum, K, 224. sic, οὔτε ὃ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔτε ὃ διώκειν, X, 200. 201, i. e. οὗτος ἐκεῖνον, ἐκεῖνος, nec ille potest istum effugere, nec iste adsequi illum. O, 291, pro ὅς, qui. P, 554, pro αὐτός. et 600, pro οὗτος. Σ, 15, 446, 451. T, 243, pro οὗτος. 403, 407. Φ, 17, 59, 150, 205, 230, 581, 581, 599, 602. X, 432, 480. Ψ, 653. σ, 152. υ, 85, ὃ γὰρ, sc. ὕπνος. φ, 32. sed animadverte de hoc scribendi modo: si est pro ὅς, recte scribitur cum acuto: sed si est pro αὐτὸς, nihil necesse est, nisi insit vis præcipua huic articulo. sic ὁ, sine accentu, Σ, 33, 250, 320. T, 51. Φ, 18. X, 157. ε, 354. ζ, 249. ο, 121. σ, 310. τ, 1. υ, 75, sc. Ζεύς. 242. χ, 1. sic pluralis τοὶ, pro οὗτοι, T, 45. Φ, 608. ρ, 378, ubi perperam scribitur a quibusdam ut enclitica, vel pro σοὶ, sed est τοὶ, pro οὗτοι, sc. μνηστῆρες. sed aliud τοὶ Doricum est pro οἵ, qui, Ω, 687.

ὅ, τε, pro ὅ,ττι, q. v. aliquanto sub initio.

ὄαρ, ἡ, vide ἄορ, et sub ἀείρω.

ὀαρίζω, f. ίσω. (Ῥέω) versor familiariter cum aliquo, σύνειμι καὶ οἷον συνέζευγμαί τινι, ὁμιλέω. deinde et, colloquor cum aliquo, φιλικῶς ὁμιλέω. et regit dativum. ὀάριζεν (pro ὠάριζεν) ἣ γυναικὶ, congressus verbis erat cum uxore sua, Z, 516. τῷ ὀαρίζειν, ἅτε (quemadmodum) παρθένος ἠΐθεός τε, ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν, confabulantur inter se, X, 127, 128, ἁπλῶς καὶ ἀκακῶς ὁμιλεῖν αὐτῷ, sic sine periculo versari cum eo, sicut adolescens et virgo versantur secum invicem. Vide sub Ὠρίων in R.

ὀαριστὴς, οῦ. ὁ. (Ῥέω) confabulator, conversator, ὁμιλητὴς, φοιτητής. notat enim etiam discipulum, qui versatur cum præceptore colloquente. ὀαριστὴς Διὸς Μίνως, τ, 179, quod, præter traditionem illam de Minoë, versante cum Jove, (Horat. Lib. I. Od. 28. versu 9.) explicari quoque potest per βασιλεὺς κατ' ἐξοχήν. nam regia dignitas est quasi commercium cum Jove: unde reges dicuntur διοτρεφεὶς καὶ διογενεῖς.

ὀαριστὺς, ύος. ἡ. (Ῥέω) conversatio, familiaris collocutio, συνουσία: in specie, quæ est inter conjuges, maxime in congressu maritali: congressus et confabulatio amantium blanda. Ξ, 216, ubi est eadem quæ ἡ πάρφασις, 217, vel non multo diversum: nam notat τὴν μίξιν. ἣ (αὕτη) γὰρ πολέμου ὀαριστὺς, hoc enim est commercium pugnæ, P, 228, ubi valde eleganter translatum nomen: hæc est disciplina belli. hinc sunt philosophorum ὀαριστύες, quæ et συνουσίαι dicuntur, αἱ παιδεῖαι, λόγοι.

ὀβελὸς, οῦ. ὁ. (Βάλλω) veru, *ein bratspiess, (a spit.)* in genere, hasta parva, *ein spiess, (a spear.)* est a τὸ βέλος per pleonasmum τοῦ ο præfixi. poëtæ ὁ ὀβελὸς et ὀβολὸς est idem, ut ex composito πεμπώβολος apparet: sed apud recentiores differunt. his enim ὀβελὸς est quævis lineola recta: in specie lineola præfixa versui, admonens lectorem, hunc versum haberi pro vitioso: unde est ὀβελίζειν, notare ejusmodi signo. sed ὀβολὸς illis est monetæ species, valens nostros sex nummulos Misnicos, vel quadragesimam octavam partem thaleri imperialis communis: *(three farthings English:)* quorum obolorum sex valebant drachmam, h. e. tres grossos Misnicos, vel octavam partem thaleri imper. communis: *(fourpence half-penny English:)* isti ὀβολοὶ primitus erant ferrea oblonga ἐλάσματα, ea crassitie, ut sex eorum manum viri complerent: unde et talis ἐξὰς τοιούτων ὀβολῶν, ὅσων ἐπιδεδράχθαι ἐδύνατο χείρ, δραχμὴ dicebatur. Postea autem rotundi et tenues sunt percussi; obtinuere tamen antiquum nomen obolorum et

drachmæ. τὸ τριώβολον erat moneta, valens tres obolos, h. e. decimam sextam partem thaleri imp. communis vel grossum unum Misnicum cum dimidio: *(twopence one farthing English:)* et id dedit Pythagoras discipulo ad discendum tardo, quoties figuram Geometricam comprehenderat cum demonstratione. ὁ ὀβελίας ἄρτος videtur esse panis tanti venditus, *ein zwey dreyer oder zwey kreuzer-brod, (a penny, or two-penny loaf.)* ὁ τριωβολιμαῖος est ὁ εὐτελὴς, καὶ τετρωβόλου βίος, victus diurnus ex quatuor obolis: qui et erat στρατιώτου μισθὸς, *die tägliche soldatenlöhnung von zwey guten groschen, (the soldiers' daily pay of four oboli.)* alius erat ὀβολὸς ἀργυροῦς, ejusdem valoris cum obolo antiquo, et ideo valde parvus. ἀμφ' ὀβελοῖς ἔπειραν, Α, 465. Β, 428. Η, 317. Ι, 210, verubus affigebant, *steckten es an bratspiesse, (fixed it on spits.)* et 213, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε, extendebat verua supra carbones. ex quo loco mos assandi eorum apparere videtur; non similis nostro, ubi verua assidue ad ignem luculentum circumaguntur: sed ubi verua per vices longiusculas super carbonibus convertebantur aliquoties, simili more nostro *rösten, (broiling.)* sic et Ω, 623. nam heroicum sæculum magis amabat hoc ὀπτᾷν, quam τὸ ἑψεῖν. hinc τὸ ὀπτανεῖον dicebatur, quod deinde μαγειρεῖον dictum, culina. sic et γ, 462. μ, 365. et 395, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει, prodigiose. ξ, 430. τ, 422. ὀπτήσας πάντα, παρέθηκεν αὐτῷ θερμὰ αὐτοῖς (σὺν) ὀβελοῖς, ξ, 77, ubi præpositio attice omissa, coll. 75. ex quo loco etiam apparet, nonnunquam carnes minutulas assatas cum ipsis verubus appositas fuisse convivæ; ut nos quoque interdum solemus, maxime aviculas delicatiores. Vide sub βάλλομεν, prope medium.

ὀβριμοεργὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔργω) qui gravia facit et sustinet. ab ὁ ἡ ὄβριμος, gravis, durus. Ε, 403, violenta patrans. sic et Χ, 418.

ὀβριμοπάτρη, ης. ἡ. (Πάω) gravi et præpotente patre nata. est epitheton Minervæ, ab ὄβριμος, gravis (quam vocem confer) et πατήρ. καὶ μυθικῶς μὲν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐμφαίνει ἐξαίρετον, ὅτι πατέρα μόνον ἔχει ὄβριμον, non vero et matrem aliquam: vero sensu autem est ἡ φρόνησις, ἡ πατέρα ὄβριμον ἔχουσα τὸν νοῦν. τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη, quibusque irascetur Minerva, i. e. qui minus sunt sapientes, Ε, 747. Θ, 391. α, 101. μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης, ex perniciosa ira Minervæ, i. e. ob stultitiam ipsorum, γ, 135. κατέπεσεν πρόσθεν γλαυκώπιδος, ω, 539, decidit fulmen ante Minervam, i. e. prudens Ulysses intellexit, jam tempus esse paciscendi. priora tria loca monent, bella cum magna ratione et dexteritate esse gerenda; duo posteriora sapientiam in genere commendant.

ὄβριμος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) fortis, gravis, vehemens. *stark von kräften, stark von anfall, (strong, violent.) schwer (heavy)* etiam in sensu physico. et est a βρίθω, præfixo, ο, quod et aliis vocibus præfigitur otiose. μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης, impetuosus Mars, Ε, 845, qui physice est, ferrum firmum et validum. et h. l. est: ne hasta posset transire galeam. ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης, validus Mars emisit robur ejus, Ν, 444, i. e. validum hastæ ferrum fecit, ut homo moreretur. τὸν φησὶν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης, sc. τὸν Ἀσκάλαφον, eum dicit Mars vehemens suum esse filium, Ο, 112. ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης, Π, 613, ubi manifesto est: ibi deinde, robur suum movendi se, amisit valida hasta ferrata. nam sermo est de hasta in terram impetu suo defixa, *die in die erde gefahren und da stecken blieben, (which has penetrated the ground, and remains fixed in it.)* ὄβριμος Ἕκτωρ, Θ, 473. Κ, 200. Λ, 347. ὄβριμε Ἀχιλλεῦ, Τ, 408. ὄβριμον ἔγχος, quod idem est ac ὄβριμος Ἄρης, Γ, 357. Δ, 529. Ε, 790. Η, 251. Ν, 519, 521. Ξ, 452. Υ, 267. ὄβριμον ὕδωρ, Δ, 453, *starkes reissendes mächtiges wasser, (impetuous torrent.)* ὄβριμον ἄχθος ὕλης ἀζαλέης ἔφερε, grave pondus lignorum aridorum, ι, 233, et 241, θυρεὸν μέγαν, ὄβριμον, magnum, gravem, et 305, λίθον ὄβριμον.

ὀγδόατος, η, ον. (Τῶ) octavus. idem ac ὄγδοος. sic dicitur τρίτος et τρίτατος, ἕβδομος et ἑβδόματος, etc. ὀγδοάτῳ ἔτει, γ, 306. δ, 82. ἑπτὰ γυναῖκας, ἀτὰρ ὀγδοάτην Βρισηΐδα, Τ, 246.

ὄγδοος, όη, οον. (Τῶ) idem, *der achte, (the eighth.)* ὄγδοον χαλκὸν, Η, 223, 246. ἔτος, η, 261. ξ, 287.

ὀγδώκοντα, (Τῶ) adverb. octoginta, *achtzig, (eighty.)* est per crasin, pro ὀγδοήκοντα. νῆες, octoginta naves, Β, 568, 652. sic ex δόμημα, extruso μ, et facta crasi, fit δῶμα, ex ἐπιβοήσομαι (invocabo) ἐπιβώσομαι, ex τὸ ἥμισυ τὤμισυ. et apud Herodotum ἀνέβωσε pro ἀνεβόησε, ἐννώσαντα pro ἐννοήσαντα, cogitantem.

ὅγε, ἥγε, τόγε, (Ὁ) is, ea, id. sæpe est emphatice pro talis. ὅγε ὣς εἰπὼν, Α, 68. ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ, Β, 420. et 694, τῆς (ἕνεκα) ὅγε (is talis) κεῖτο ἀχέων. sic, κεῖνος ὅγε, ille talis, Γ, 391. Δ, 389. ὅγε ἥρως, sc. Σθένελος, Ε, 327. Ζ, 474, 479. Κ, 504. Λ, 226, i. e. οὗτος. et 786, is. Μ, 40. Ο, 676. Τ, 340, 344. Φ, 551, sc. Ἀγήνωρ. Χ, 30, 33, 92. Ψ, 5, 896. Ω, 50, 530. α, 4, 403, talis. β, 132. γ, 90. δ, 821. ι, 386. ρ, 514. σ, 141, quisque, coll. 140. υ, 140. ἥγε, Ζ, 372. Ο, 383. Τ, 93. Χ, 440. β, 204, 434. τόγε, pro τοῦτο, Α, 116. Β, 301. et 873, ubi respicit totam phrasin, ἴεναι πολεμόνδε χρυσὸν ἔχων ἠΰτε κούρη. Η, 281. Ξ, 342, ad ὄψεσθαι. Φ, 377. Χ, 301. Ψ, 865. Ω, 52. ρ, 401, i. e. εἰς τοῦτο, κατὰ τοῦτο. et 568, τοῦτο. τοῦγε, pro τούτου, Υ, 99. ξ, 61. τῷγε, Β, 817. Ψ, 173. τῇγε, ibi, Ζ, 435. τόνγε, i. e. τοῦτον, Α, 582, eum ingentem. Ε, 794. Ρ, 399, talem. Ψ, 35. Ω, 710, i. e. εἰς τοῦτον, ἢ, διὰ τοῦτον, τὸν φερόμενον νεκρόν, ι, 41. τήνγε, Ε, 132, 821. οἵγε, i. e. οὗτοι, Μ, 171. Ρ, 735, 746. ι, 113. ν, 201. τοίγε, illi, αὐτοὶ, Μ, 240. υ, 390. αἵγε, quæ, Δ, 21. ταίγε, i. e. αὐταὶ, Γ, 5, 7. et 176, τάγε, Ρ, 21, 122. δ, 266. ι, 109. κ, 43.

ὄγκιον, ου. τό. (Χάω) est theca, in qua sagittæ adservabantur; deinde in genere cista, in qua ferramenta adservabantur, habet nomen a primaria aliqua bonorum ferramentorum parte, a cuspidibus sagittarum, quæ munitæ erant ὄγκοις, *von dem spitzigen eisen der pfeile, an welchem wiederhaken, (from the iron head of javelins, which were furnished with barbs,)* ὄγκοι, *sassen*, imo et tota ἀκὶς, prominens cuspis sagittæ, vocata est ὄγκος. est ergo primario βελοθήκη: deinde in genere σιδηροθήκη. deberet scribi ὀγκεῖον, ad formam τὸ κρεῖον, (i. e. κρεοδόχον ἀγγεῖον) ᾠδεῖον, μουσεῖον, etc. sed ionice correpta est media. quanquam in vetustis lexicis reperitur et ὀγκαῖον, cum explicatione, esse ἀγγεῖον πλεκτὸν οἷον σπυρὶς, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν (cuspides jaculorum) αἳ καὶ ὄγκοι λεγόμεναι, φυλάττονται. ἀμφίπολοι ἔφερον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος κεῖτο πολὺς καὶ χαλκὸς, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος, φ, 61, 62, coll. 76, 81, ergo h. l. erat cista, in qua duodecim illi πελέκεες ferrei adservabantur, ad eum usum fabricati olim, ut quis per duodecim illa foramina sagittam trajiciat in certamine ludicro. nam ejusmodi instrumenta, adhibita ad certandum, dicuntur ἀέθλια. conf. πέλεκυς, et στάω.

ὄγκος, ου, ὁ. (Χάω) eminens et extans aliquid, *etwas hervorragendes, (something that projects.)* nam est ab ἀνέχω, sursum habeo. hinc solet, per usum, quatuor notiones habere: τὸ βάρος σταθμητικὸν, pondus in libra, quod alteram lancem sursum tenet; eminentiæ in sagittis; διαπέτεια καὶ ἄρσις σωματικὴ, quando tumor est in corpore, *eine dicke und geschwulst, (a swelling, a tumour;)* ἀλαζονεία, tumor animi, quæ notio est metaphorica, utpote ὄγκος ὁ φυσῶν καὶ ἐξαίρων τοὺς ἄφρονας: et in bono sensu, elatio animi, gloriatio honesta, *erhabenes herz, (self-complacency,)* Eurip. Rhes. 760. apud poëtam sola secunda notio occurrit, qua οἱ ὄγκοι sunt οἱ πώγωνες τῆς ἀκίδος, οἳ γωνιοῦσι (a γωνιόω, angulatum reddo) τὸ βέλος, exstantes a latere cuspides retro flexi paululum in cuspide sagittæ, *hervorragende wiederhaken am eisen des pfeiles, (barbs at the head of the javelins.)* εἶδεν ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας, vidit hamos sagittæ non penetrasse in vulnus, sed solam priorem cuspidem sagittæ, hamos autem extra esse ante vulnus, Δ, 151, nam de vulnerato sagitta sermo est. et 214, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, retro versi sunt acuti hami sagittæ: nam quia per cingulum extrahebatur sagitta, molliores et subtiliores istæ exstantiæ in posteriore parte cuspidis sagittæ, a vi extrahentis reflectebantur. ὄγκοι sunt ergo γωνίαι ἀνέχουσαι. verbum ὀγκύλλομαι notat, si quis magnum laborem simulat adhibere, nec tamen re vera adhibet, Aristoph. Pax, 464.

ὄγμος, ου. ὁ. (Οἴ) sulcus, *eine furche, (a furrow.)* it. recta series plantatorum vel plantandorum. it. series illa quam messor in metendo observat. prima notio est propria. et nomen est ab οἴγω, ejusque præt. pass. ᾦγμαι: οἴγεται γὰρ ἀρότρῳ ἡ γῆ in sulco faciendo. hinc Ceres habet epitheton ἡ ἐπιόγμιος. verbum ab hoc nomine factum, est ὀγμεύω, sulcum duco: et deinde metaphorice, de itinere faciendo et ambulando. ἀμητῆρες ὄγμον ἐλαύνωσιν κατὰ ἄρουραν πυρῶν ἢ κριθῶν, messores sulcum quasi, i. e, rectum ordinem in demetendo, ducunt in arvo tritici aut hordei, Λ, 68, ut ergo videas, metaphorice quoque istum ordinem sic dici, quem Germani dicunt, *das schwad, (a swath:)* nam similitudinem quandam ducti per agrum sulci habet. αὐτοὶ δὲ στρέψασκον (pro ἔστρεψαν) ἀνὰ ὄγμους, et illi deinde vertebant terram sulcatim, Σ, 546, ubi de arantibus est sermo. et 552, δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα ἔπιπτον ἔραζε, manipuli alii recta serie densi cadebant in terram; ubi de messoribus est sermo. et 557, βασιλεὺς (dominus agri) ἑστήκει ἐπὶ ὄγμου, stabat ad seriem illam jacentis demessi frumenti, *bey dem schwade, (by the swath.)* ὄγμοι ergo proprie sunt αἱ τοῦ ἀρότρου τομαί: deinde et metaphorice, στίχες ληΐου θεριζομένου. alibi notat et τὴν ἐπίστιχον καὶ αὐλακώδη φυτείαν. vide Theocr. Id. 10, 2, ubi de messore.

ὄγχνη, ης. ἡ. (Χάω) pirus sylvestris, *ein holzbirnbaum, (a wild pear-tree,)* quæ et ἡ ἀχρὰς, ἄδος dicitur, δένδρον γεννῶν τοὺς ἀγρίους ἀπίους. nomen est ab ἄγχειν, ἄγχουσι γάρ πως (constringunt fauces gustantibus) οἱ ἐκεῖθεν καρποὶ, διὰ τὸ ἄγαν στύφον. ipsa quoque ἡ ἄπιος, pirus arbor, dicta est quasi μὴ ἔχουσα πιότητα, et proprie notat sylvestrem pirum; fructus autem est ὁ ἄπιος, pirum. ο autem ab initio est, sicut in ὁ ὄρχαμος ab ἄρχειν. deinde ὄγχνη in genere notat arborem pirum, etiam hortensem et sativam: nam sylvestris tamen est antiquior, et nomen ideo ejus quoque prius. hinc et pira mitia et hortensia dicuntur ὄγχναι. scribitur a quibusdam et ἡ ὄχνη, omisso γ. δένδρεα, ὄγχναι καὶ μηλέαι, λ, 588. η, 115. στὰς ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην, stans sub patula piro, ω, 233. et 246, οὐκ ὄγχνη, quibus locis de arbore sermo est. sed η, 120, ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ, ubi fructum arboris notat, *die birn, (the pear.)* apud Theocrit. Id. 1, 134, est ὄχνας, pira dulcia.

ὁδαῖος, αία, αῖον. (Ἕω) ad viam aut iter pertinens et idoneus aut necessarius. in specie τὰ ὁδαῖα sunt eæ merces, propter quas mercator iter suum mercatorium instituit, *das weswegen der kaufmann eine reise thut, (the merchandise on account of which a merchant undertakes a journey.)* ἐπίσκοπος ὁδαίων, inspector mercium in itinere comparandarum aut permutandarum, θ, 163, *der kaufmann im schiffe, (the supercargo on board a ship.)* ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων, festinate emtionem mercium in hoc itinere comparandarum, ο, 444, *beschleuniget euren handel, (expedite your business.)* conf. ἐπείγω.

ὀδὰξ, (Δάω) adverb. morsu dentium, mordicus. est a δάκω vel δάκνω, pro δὰξ, præfixo

abundante ο, ut in pluribus fit vocibus. δηκτικῶς, καὶ μετὰ δηγμοῦ. sic a λήγω, f. λήξω, fit λὴξ, et per systolen λάξ. hinc est vox comica, αὐτοδὰξ, i. e. παραχρῆμα. πολλοὶ πρηνέες (proni cadentes) ἐν κονίῃσιν, ὀδὰξ λαζοίατο (λάζοιντο) γαῖαν, mordicus prehendant terram, B, 418, sic Germani de ejusmodi cadentibus in prœlio, *ins grass beissen, (to bite the dust.)* φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, Δ, 748, δάκνοντες τὴν γῆν ὑπὸ σφαδασμοῦ. τόσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον οὖδας, T, 61, et est circumlocutio morientium in prœliis, et cadentium in pectus. est ergo pro: ἐν μάχῃ ἔπεσον πρηνεῖς. πολλοὶ γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, X, 17, i. e. ἐφονεύθησαν. Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον οὖδας, Ω, 738. notat ergo τὸ, δάκνειν τὴν γῆν τοὺς πεφονευμένους ἐν τῷ σφαδάζειν. est autem a specie ad genus, nam non omnes in prœliis proni cadunt. ergo in genere: morientes in pugna. πάντες ὀδὰξ ἐμφύντες χείλεσσι, α, 381, morsu inhærentes labiis, *bissen sich in die lippen, (bit their lips:)* quod est signum iræ et indignationis. sic Aristophanes: ὑπ᾽ ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων, i. e. δάκνων σφιγκτῶς τὸ χεῖλος. sic et σ, 409. υ, 268. ἅμα πάντες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, χ, 269.

ὅδε, ἥδε, τόδε. (Ὁ) hicce, hæcce, hocce, *dieser da, (this.)* εἰπέ μοι καὶ τόνδε, ὅστις ὅδε ἐστὶ, Γ, 192, *was der da für einer ist, (what sort of man this is.)* et 167. Z, 100. Π, 747. et in prima persona, ἐγὼν ὅδε, *ich selber, (I myself.)* T, 140. et 324, ὅδε, i. e. ὁ ῥηθεὶς υἱὸς ἐγώ. Αἰνείας ὅδε, Υ, 117. Φ, 57, 292, 533. Ψ, 858. Ω, 207, 398. α, 225, 371. δ, 143. ζ, 276. ι, 4. λ, 147, 148. ο, 174. π, 205, 387. ρ, 22, 153, 306, 312, 359. σ, 17. υ, 34, 191. ἔνδον (domi) μὲν δὴ ὅδε αὐτὸς ἐγὼ, φ, 207, ubi tria idem notant. ἐγὼ μὲν ὅδε εἰμὶ, χ, 367. κεῖνος μέντοι ὅδε αὐτὸς ἐγὼ, ω, 320. ἡμέρη ἥδε, Θ, 541. νὺξ, I, 78. Ἕκτορος γυνὴ, Z, 460, *das ist Hectors gemahlin gewesen, (this was the wife of Hector.)* αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γε, P, 336. ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, T, 235. ἥδε ἠὼς, Φ, 81, 155. νηῦς, α, 185, ubi potest esse δεικτικὸν, et tunc recte cum acuto scribitur: potest vero et esse ἀναφορικὸν (pronomen relativum ab ὅσδε,) si post μοι ponitur comma, et tunc debet προπερισπᾶσθαι, ἧδε, quæ: navisque est mihi, quæ stat —. sed prius præstat, ut sit sensus: navis illa, de qua dixi et quam absentem intelligis, stat —. ἥδε γε βουλὴ οὐκ ἄνευ θεοῦ, β, 372. ὁδὸς, δ, 664. ι, 318. σ, 274, talis. τ, 571. ω, 513. τόδε, istud, A, 41, 504. Δ, 17. H, 375. Θ, 147, 242, *wenigstens doch dies, (this at least.)* O, 36, 208, 286. Π, 517, 523. T, 56. Υ, 344. καὶ τόδε, Φ, 373. Ω, 300, 380, 574. sæpe autem τόδε notat ἐνταῦθα, hic, huc, *hier, hieher, (here, hither.)* τόδε ἱκάνεις, i. e. κατὰ τόδε χωρίον, Ξ, 298. et 309, δεῦρο τόδε ἱκάνω. ἔγχος τόδε (hic) κεῖται, Υ, 345. Ω, 172, ἱκάνω. sic, ἱκάνεις, α, 409. κ, 75, i. e. εἰς τοῦτο δῶμα. δεῦρο τόδε ἵκετο, ρ, 524. τ, 407. νῦν δεῦρο τόδε ἵκω, ρ, 444. nimirum hæc locutio est elliptica, ut desit præpositio κατὰ vel ἐπὶ, et substantivum neutrum. vide porro τόδε, istud, δ, 619, sc. δῶρον, υ, 351, κακόν. α, 376. β, 141. δ, 697. μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω, post illa hocce quoque fiat, ε, 224. et 273, ἄλλο τι τόδε. ι, 359, 370. μ, 209. π, 291, 207. ρ, 446. τ, 10, 586. υ, 38, 41, 217, 333. φ, 106, 231. ψ, 213. ω, 308, 505. τοῦδε ἀνέρος, Π, 423. X, 383. τοῦδ᾽ ἔτι, sic enim legunt accuratiores, pro τοῦτέ τι, λ, 623. τοῦδ᾽ αὖ τοῦ λυκάβαντος, imo et hoc ipso anno, ξ, 161, nam sic legunt meliores, pro vulgato τοῦδ᾽ αὐτοῦ. sic et τ, 306. ο, 428. τῆσδε, Δ, 168. Ξ, 107. Υ, 126. τῷδε, isti, E, 174. τῷδε ἐπὶ δίφρῳ, Z, 354. τῷδε ἐγὼ θωρήξομαι, H, 101, ubi est dativus incommodi, contra hunc, ἐπὶ τούτῳ ἢ κατὰ τούτου. ἤματι τῷδε, isto die, O, 252. et 426, ἐν στείνει τῷδε. sic, τῷδε, isti, ei, T, 33, 110. Φ, 584, τῷδ᾽ ἐνὶ δήμῳ, β, 317. χώρῳ, κ, 271, in isto hoc loco. οἴκῳ, τ, 598. ἤματι, υ, 116. τῷδε ἐνὶ θυμῷ, cum hoc animo, π, 99, pro τοίῳ, tali, coll. 107. τῇδε μεθημοσύνῃ, tali remissione animorum, N, 121. τῇδε ἄτῃ, tali errore, Θ, 237. τῇδε γὰρ ἕβρισαν, P, 512, ubi est elliptice, vel pro, τῇδε ἐν χώρᾳ, hic, hoc loco; vel pro τῇδε μάχῃ, tali pugnandi ratione: priori sensu idem τῇδε est, M, 345, coll. 358, κεῖθι: ut ergo prior explicatio præstat. sic et Ω, 139, τῇδ᾽ εἴη, hic sit, utinam huc accedat. ὄφρα καὶ τῇδε πάθω κακὸν, ut et hic, in hac terra, patiar malum, ζ, 173, coll. 172. et μ, 186, οὔπω τὶς τῇδε παρήλασε, nunquam quis hac præternavigavit. sed υ, 88, τῇδε νυκτὶ, hac nocte. τόνδε, Γ, 166, istum. Δ, 309, hanc, talem, *den sinn, (this purpose, intention,)* δεικτικῶς. sic E, 827, 228. Z, 326, 476. M, 322. O, 202, *den denn? (him then?)* 745, coll. 743, X, 379. θ, 197. τόνδε γε. sic et μ, 216. τόνδε, illud consilium, quod nunc narrabo, ξ, 490, coll. 492, ubi δὲ est, enim. π, 364. ρ, 379. ω, 127, talem, τοῖον. τήνδε, A, 127. X, 102. ξ, 235. ο, 483. ω, 258. οἵδε, i. e. οὗτοι, Z, 230. K, 419, 434. Π, 428, coll. 430, οἱ pro οὗτοι, Ψ, 610. ἡμεῖς οἵδε, nos hic congregati, α, 76. οἵ τινες οἵδε, quinam hi, δ, 138. οἵδε δὲ τί ἴσασιν, ξ, 89, isti vero, quid sciunt? οἵδε γὰρ ἔνδον, illi enim domi sunt, π, 355. σ, 30, 231. ω, 494. αἵδε, μ, 322. σ, 44. αἱ κύνες αἵδε, τ, 372. τάδε ἔργα, *diese händel, (these deeds,)* Γ, 321. Z, 348, 349. τάδε πάντα, Δ, 363. τάδε τόξα, ubi contemtim posita particula, E, 215. τίς ἂν (κατὰ) τάδε γνοίη; I, 77. ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, Υ, 116. B, 252. ρ, 78. X, 512. Ψ, 159. Ω, 373. β, 176, 368, 373. δ, 75, 745. η, 296. θ, 544, 564. ὅ τι τάδε ἐστὶν, κ, 44, 326, 327. λ, 136. ξ, 363. π, 107, pro τοῖα, coll. 196. υ, 311, 362. χ, 350. ω, 443. τῶνδε, T, 264. β, 191. μ, 212. τοῖσδε, ι, 286. ξ, 443. τούσδε, λ, 34, sc. νεκροὺς, et est ibi phrasis Attica, ad sensum, non ad litteram, nam pertinet ad ἔθνεα νεκρῶν. ξ, 272, alios. Γ, 207. illos. τάσδε, ξ, 107. τοῦδε ἕνεκα, hujus rei causa, Λ, 110. τώδε, illi duo, φ, 15. τοισδεσι, est pro τοῖσδε, cum syllaba paragogica, quæ accentum non immutat in dativo plurali. poëtice etiam duplicari potest Sigma. K, 462. β, 47, 165, coll. 163. ξὺν τοίσδεσσι, κ, 268. ν, 258. ἐν τοῖσδεσι πᾶσιν, φ, 93, i. e. τούτοις.

ὁδεύω, f. εύσω. (Ἔω) viam eo, iter facio, proficiscor. ἐπὶ νῆας ὁδεύειν, Λ, 568, ad naves ire. hinc ὁ ὁδευτὴς, οῦ, viator.

ὁδίτης, ου. ὁ. (Ἔω) viator, proficiscens, qui in via aliqua vadit. ἄνθρωπος ὁδίτης, Π, 263, homo per viam eam iens. εἰ δ' ἄρα τις, καὶ μοῦνος ἰὼν, ξύμβληται ὁδίτης, si autem aliquis, et quidem solus iens, occurrat viator, η, 204, nam multitudini non ostendunt se dii promiscue. σοὶ ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης, tibi obviam factus alius viator, λ, 126. sic, μοὶ, ψ, 274. μή τις ὁδιτάων ἀνθρώπων, ne quis ea via euntium, ν, 123. ὅθι πάντες ἐπιρέζεσκον ὁδῖται, ρ, 211, ubi omnes prætereuntes sacrum faciebant. est ergo generale nomen, de omni qui viam facit.

ὀδμὴ, ῆς. ἡ. (Ὄζω) odor, halitus qui sentitur per olfactum. *der geruch, (the smell.)* scribitur et ὀσμὴ, unde est ὀσμηρός. ὀδμὴ δεινὴ θεείου, odor gravis sulfuris, Ξ, 415. πικρὸν ἀποπνείουσαι (αἱ φῶκαι) ἁλὸς ὀδμὴν, amarum odorem maris spirantes phocæ, δ, 406. et 442, ἔτειρε γὰρ αἰνῶς (graviter enim adficiebat nos) φωκάων ὀλοώτατος ὀδμὴ, teterrimus odor; ubi attice adjectivum positum generis communis. et 446, ὄλεσε κήτεος ὀδμὴν, perdidit odorem bestiæ marinæ. ὀδμὴ κέδρου, ε, 59. ἡδεῖα, ι, 210, et 211, θεσπεσίη, οἴνου.

ὁδοιπόριον, ου. τό. (Πέρα) merces vel donum pro comitatu in via. ὑμῖν ὁδοιπόριον παραθείμην, δαῖτα ἀγαθὴν, ο, 505, ubi Telemachus loquitur ad voluntarios socios suos, qui eum in Peloponnesum, et inde rursus domum, comitati fuerant; quibus pollicetur convivium loco mercedis alicujus, ἀμοιβὴν *(eine erwiederung und vergeltung) (a recompence and remuneration)* ὑπὲρ τοῦ πλεῦσαι, pro navigandi opera. sic πᾶν δῶρον ὑπὲρ συνοδεύσεως appellari potest.

ὁδοιπόρος, ου. ὁ. (Πέρα) dux viæ, qui facit ut viam possimus ab initio ad finem tuto transire; in notione activa. ὅς μοι τοιόνδε ἧκεν ὁδοιπόρον, Ω, 375, qui mihi talem misit viæ ducem et comitem.

ὁδὸν ἐλθεῖν, *detachiret werden, (to be detached upon special service,)* vide sub λόχος prope initium.

ὁδὸς, οῦ. ἡ. (Ἔω) via qua itur, *ein weg, eine strasse, (a road,)* et est generis nomen, quod habet varias species, e. c. ἁμαξιτὸν, λεωφόρον, ἀτραπιτὸν, etc. deinde notat et quamvis profectionem et expeditionem, militarem, nauticam, mercatoriam, etc. *eine reise, ein marsch, (a journey, march.)* denique et methodum, artificium, disciplinam. est ab ἔω, vado, ejusque tertia pers. præt. pass. εἶται, itum est. πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, Δ, 382, progressi erant in via, pro προεγένοντο. conf. πρό. τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο, prope viam qua ibant, Κ, 274, atque ibi significatur simpliciter via qua quis it, sive trita ea jam ab aliis fuerit, sive minus. nam l. c. ibant speculatores per campum, nulla via trita. ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, Ψ, 330, ubi conf. ξυνοχή. nimirum notatur ibi ἡ νύσσα ἢ ὁ καμπτὴρ, ubi duæ illæ viæ, una in currendo ad metam, altera in recurrendo ad carceres, maxime cohærent inter se. cæterum non solum signa elaborata vel statuæ imponebantur sepulcris veterum; sed et sæpe simplicia ligna erecta, ut ex h. l. apparet, et λίθοι ἀνεικόνιστοι. sic in Elpenoris sepulcro solus remus erectus. et 393, ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, utrinque ex via excurrebant, vel, a via declinabant cursu. et 419, στεῖνος ὁδοῦ κοίλης, angustiam viæ cavæ. et 421, ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῦ, sc. μέρος τι, multum. et 427, στεινωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρη παρελάσσεις, via est arcta, mox autem laticri via præteragere currum poteris præter alterum illum currum. et 416, στεινωπῷ ἐν ὁδῷ. et 424, ἐκτὸς ὁδοῦ, sc. εὐθείας. ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο, ut peragamus iter, Ω, 264. ἱππηλασίη ὁδὸς, via, qua equi agi possunt, Η, 340, 439. πάρ τοι ὁδὸς, pro παρά σοι, Ι, 43, via tibi pater, *der weg ist vor dir, (the way is before thee.)* ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων, ad viam habitans, Ζ, 15, *an der heerstrasse, (on the high road,)* ἐν τῇ λεωφόρῳ οἰκῶν: qui locus πρόσφορος ξενοδόχῳ. sic de vespis et crabronibus, quos pueri vexant, ὁδῷ ἔπι οἰκία ἔχοντας, Π, 261. στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, Η, 143, in angusta et cava via. coll. Ψ, 416. τῇδέ γ' ὁδῷ, hac quidem profectione vel itione nostra, Ι, 622, *wenigstens auf dieser diessmaligen reise, auf diesem gange den wir gethan haben, (at least in this journey, in this excursion which we have made.)* ut igitur ὁδὸς sæpe ipsam eundi actionem notet. μέλισσαι οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ, ad viam confragosam, Μ, 168, *an einer wüsten unebenen gegend, (in a wild rugged country:)* ubi ergo ὁδὸς in genere est, via, qua iri potest, etsi nullo vestigio solito trita; quales vias venatores habent et circumerrantes. μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι ἵπποι, Ψ, 435, ne forte colliderentur in via, i. e. in cursu, equi. ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι pro ἐλθεῖν, aut profectionem aliquam ire, Α, 151, ubi notat τὸ, τοὺς ἀριστεῖς εἰς λόχον ἀπελθεῖν, quando eunt aliquo ad insidiandum hosti: nam in bello iter susceptum ad insidias hosti struendas, κατ' ἐξοχὴν dicitur ὁδός. hinc etiam Demostheni ἐν ὁδῷ est pro, ἐν λόχῳ. potest deinde et esse ire in expeditionem aliquam, *auf partey gehen, (to go upon an expedition,)* et simile. τὴν ὁδὸν, ἥν περ Ἑλένην ἀνήγαγεν, viam illam, vel cursum navium, per quam viam huc adduxit Helenam, Ζ, 292, i. e. κατὰ τήνδε κέλευθον, καθ' ἥν. nam non propter Sidonias mulieres sic navigavit, sed in itinere eo devenit. Paris enim, rapta Helena, non eadem via qua venerat rediit, timens ne persequerentur eum missæ a Lacedæmoniis naves; sed per ambages, legens Ægypti et Phœniciæ et Ciliciæ oras. et 391, τὴν (κατὰ) αὐτὴν ὁδὸν αὖτις, eadem via retro. βῆ ἀνὰ ὁδὸν μεμαὼς, ivit iter suum cupidus, Κ, 339. λαοφόρον καθ' ὁδὸν, Ο, 682, publicam per viam; quæ attice dicitur λεωφόρος: et notum est præceptum Pythagoræ: ὁδοὺς λεωφόρους μὴ στεῖχε, i. e. γνώμῃ τῶν πολλῶν μὴ ἀκολούθει, coll. Horat. I. Epist. 1, 70, seqq. εὐθεῖαν μὲν γὰρ ἄγει ὁ χρώμενος ἡγεμόνι μόνῳ, τῷ νόῳ: reli-

qui, hoc duce minus utentes, in alia omnia abeunt. *οὔ σοι ἔπειτ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται*, β, 273, iter frustraneum et sterile. et 285, *σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται*, tibi profectio tua non diu aberit, i. e. celeriter proficisceris et cito quoque redibis. et 318, *οὐδ' ἁλίη*, non vana profectio, etsi per mare. nam festive de itinere navali sic dicitur. *ἦ μέγα ἔργον ἐτελέσθη Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε*, hæc profectio, δ, 664. π, 347. *σοὶ δ' ὁδὸς οὐκ ἔτι δηρὸν ἀπέσσεται*, ϑ, 150, mox proficisceris, *die abreise von hier wird bald geschehen, (thou wilt soon depart hence.)* *οὐκ ἀγορεύσω, ὁποτέρη σοὶ ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς βούλευε*, μ, 57, non dicam, utra tibi via ex duabus eligenda sit, sed ipse in re præsente considera. *ἀθανάτων ὁδὸς ἐστὶν*, deorum introitus est, ν, 112, ubi sermo est de specu sacro, qui duos habet introitus, alterum hominibus patentem, alterum diis destinatum solis. ergo mirum non est, si *οὐδὸς* (æolice pro *ὁδὸς*) notat limen inferius januæ, et januam ipsam: nam ecce, *ὁδὸς* ponitur pro ingressu per januam, imo pro janua, coll. 109. *ἥδε δ' ὁδὸς* (hoc iter, hæc profectio, *diese reise*,) *(this journey.)* *καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει*, etiam magis conjunget nos benevolentia mutua, ο, 198. *ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην*, erat janua et accessus ad viam publicam, χ, 128. *ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο*, etsi festinans ad iter prosequendum, α, 309. γ, 284. et ο, 49, *ἐπειγομένους περ*. sic, *λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο*, cupidum proficiscendi, α, 315. *ἐσσύμενός περ ὁδοῖο*, δ, 733, quantumvis festinans ad iter faciendum. *μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο*, β, 404, ne diu moremur iter faciendum. *ἵνα πρήσσῃσιν ὁδοῖο*, ut conficiat iter suum, γ, 476. sic, *ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο*, ο, 47, 219, et ibi de itinere navali sermo est: *dass wir die reise vollenden, (that we may finish our voyage.)* *ἦρχε δ' ὁδοῖο*, dux erat viæ, ι, 237. *ἐκτὸς ὁδοῦ*, extra viam, in loco ubi ambulari non solebat, ν, 123. et 268, *ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος*, juxta viam in insidiis latens. *ἢ ἐν ὁδῷ*, aut in itinere aliquo, in via extra urbem, π, 384, *unter weges, auf einer reise, (on a journey.)* *ἐβούλευε φρεσὶν ἧσιν ὁδὸν*, α, 444, *er überlegte die reise, (he was considering of the journey,)* iter. *τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν*, huic parabit celerem profectionem ille, β, 253. et 256, *τελέει δ' ὁδὸν οὔποτε ταύτην*, *er wird die reise nicht vollenden, (he will never finish this journey,)* sc. non feliciter. *στυγερὴν ὁδὸν ἐφράσατο Ζεὺς*, odiosam profectionem destinavit Jupiter illis, γ, 288. ξ, 235, *eine betrübte reise, (an unprosperous journey.)* *σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς*, tuque frustraneum iter facias, γ, 316. ο, 13. *ἤνυον ὁδὸν*, finiebant iter, γ, 496. *ὅς κέν σοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου*, qui tibi dicat viam et modum itineris, δ, 389. κ, 539. *οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε*, dum tu profectus es iter longum et difficile, δ, 393. et 483, *Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχήν*. sic ρ, 426. *καὶ τότε σοὶ δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ*, dabunt tibi eam viam, et felix iter, δ, 480. et 732, *ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα*, hoc iter eum in animo habentem. *ἦλθον τὴν ὁδὸν ἣ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδεα ἔσεσθαι*, feci id iter, quod mihi erat magno damno futurum, ζ, 165. et 264, *νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι εἰρύαται*, ubi confer *νῆες*. *ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω*, ego dux ero viæ, ζ, 261. η, 30. *τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει*, κ, 501, et deest præpositio, *εἰς ὁδόν*. sic 263, *αὐτὸν ἤνωγεα αὐτὴν* (*εἰς*) *ὁδὸν ἡγήσασθαι*, jussi eum per eandem viam ducere nos. et ω, 224, *ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν* (*εἰς*) *ἡγεμόνευεν*. *ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν*, præivit ei, duxit eum, eandem viam, ϑ, 107. *ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα ἤλθομεν*, ι, 261, aliam viam ivimus. *ἐγὼν ὁδὸν ᾔτεον*, rogabam ut proficisci possem, κ, 17. et 41, *ἡμεῖς δὲ ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες*, et nos commune cum eo iter emensi. et 103, *ἴσαν λείην ὁδὸν*, ibant via trita. et 158, *ἔλαφόν μοι εἰς ὁδὸν αὐτὴν ἧκε*, misit mihi cervum in ipsam viam qua ibam. et 490, *ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι*, aliud iter perficere prius oportet nos. et 563, *ἄλλην δ' ἧμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη*, aliud iter nobis ostendit. *ἐγὼ δείξω ὁδὸν*, monstrabo viam, μ, 25. et 334, *εἴ τίς μοι ὁδὸν φήνειε νέεσθαι*, si quis deorum mihi viam ostendere velit ad redeundum in patriam. *εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω*, an et ei nuntius eam eadem via, π, 138, *auf eben dem wege, (on the same road:)* et deest *κατά*. *στείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν*, euntes in via aspera et inæquali, π, 204. *ἐξεσίην πολλὴν* (*κατὰ*) *ὁδὸν ἦλθεν*, φ, 20, legationem ivit, longum iter, *einen weiten weg auf gesandschaft, (on a distant mission.)* *ἀνὰ ὁδὸν στείχων*, in via publica vadens, ψ, 136, *auf der strasse in der stadt gehend, (going through the streets of the city.)* est ergo, ut diximus, generale nomen *ἡ ὁδός*. hinc est *διαμφοδῆσαι*, i. e. *ὧδε καὶ ἐκεῖ παρατρέπεσθαι καὶ ἀστοχῆσαι τῆς ὀρθῆς ἀμφόδου*. et *διαμφοδεῖν* est compositum ut *διαφωνεῖν*, dissonare. *τὸ ἐπεισόδιον* est digressio quædam in narrando, ad aliquid quod interseritur quasi itineri et filo narrationis: *eine zwischengeschichte oder zwischenhandlung zwischen der hauptsache, (a digression or episode interwoven with the main story.)* *ὁδοιδοκεῖν* est *ὁδοσκοπεῖν*: et *οἱ ὅδουροι* sunt *οἱ κακοῦργοι ὁδοφύλακες*. *οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε πάσας πλῆσαν* (*ἔπλησαν*) *ὁδοὺς*, illi cum clamore et fuga omnes impleverunt vias, Π, 374, ubi sic vocat angustias in castris Græcorum navalibus; quas alibi *ἐναύλους*, i. e. *στενὰς ὁδοὺς* vocat. hinc et *αἱ ἀτραπιτοὶ* dicuntur, *ὡς μὴ ἐκτροπὰς ἔχουσαι*, *schmale wege, neben denen man nicht ausbeugen kann oder darf, (narrow paths from which you cannot step aside.)*

'Οδοὺς, (ex usu communi, pro *ὀδὼν*) *όντος*. *ὁ*. (*Δάω*) dens, *der zahn, (a tooth.)* est a *δάω* vel *δαίω*, seco, findo, scindo; præfixo *ὀ*. ab antiquo *ὁ ὀδὼν* est in usu *ὁ προόδων, οντος, ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος*, cujus dentes nimis prominent ex ore, *rafzahnig, (having too prominent teeth.)* idem dicitur et *ὁ χαυλιόδων*, *dem die zähne aus dem maule hervorstehen, wie dem eber, (having teeth projecting forwards, like a boar's tusks.)* et eadem forma vocis est in *ὁ ἀμφόδων, χαλκόδων*, etc. ex quibus antiquus nominativus, etymo suo pro-

pior, apparet. θήγων λευκὸν ὀδόντα, de apro, Λ, 416. et 417, κόμπος ὀδόντων, strepitus ex incussis dentibus, *wenn er mit den waffen um sich hauet, (when he lays about him with his tusks.)* sic de eodem apro, M, 149. et N, 474, ὀδόντας θήγει. ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον, K, 263, et hæc erat nova quædam figura galeæ, obsitæ densis dentibus albis apri, et collucentis inde: intus vero erat πῖλος, ne radices dentium caput attererent. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, Δ, 350. Ξ, 83, etc. conf. ἕρκος. ἐπεί κεν ψυχὴ ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, I, 409, quandoquidem anima transierit septum dentium, i. e. quando morietur homo: et ψυχὴ est, *der athem, (the breath.)* ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετο ὀδόντων χλωρὸς, ὑπαὶ δείους, K, 375, strepitus dentium, præ timore. sic N, 283, πάταγος δὲ ἐγίνετο ὀδόντων, *ein zähnklappern, (a gnashing of teeth.)* τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, cui et dentes frendebant, T, 365, nam sermo est de irato Achille: i. e. πάνυ θυμούμενος ἦν, καὶ ὥσπερ πρίων αὐτούς: τρίζων: *knirrschete mit den zänen, (gnashed his teeth.)* περὶ δ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται, spuma circum dentes nascitur, Υ, 168, de leone; ubi quoque notat παράθηξιν αὐτῶν συχνήν. διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων, per dentes ejus transegit hastam, Π, 405. et 348, ἐκ δὲ τίναχθεν (ἐξετινάχθησαν) ὀδόντες, excussi sunt. τῆς ἐξέαξεν αὐχένα, λαβὼν κρατεροῖς ὀδοῦσι, P, 63, de leone bovem cædente. Sic de eodem, Λ, 114, 175. ἀνὰ ὀδόντας ὑπέταμε γλῶσσαν χαλκὸς, ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσιν, E, 74, 75, ubi sermo est de vulnerato per aversam cervicem usque in os, et qui præ dolore κατέσφιγξε τοῖς ὀδοῦσι τὸν σίδηρον. et 291, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας. ἐκ δὲ ὀδόντας ὦσε δόρυ, P, 617, excussit. οὐλὴν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι, τ, 393. et 450, πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι, multum carnis exhausit dente, sc. aper cædens eum oblique. et 465, ὥς μιν θηρεύοντα ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι. sic et φ, 219. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, α, 64. γ, 230. ε, 22. τ, 492. φ, 168. ψ, 70. etc. ὅς κε πίῃ καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, et primum (adverbialiter) transierit septum dentium, sc. potio illa, κ, 328, conf. ἀμείβεσθαι, in βάω. τρίστοιχοι ὀδόντες πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο, μ, 91, de Scyllæ ore. χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, σ, 28. et 97, συνήλασε ὀδόντας, collidebat dentes, præ dolore, ὁ Ἶρος, ὡς σφαδάζων. ὁ νωδὸς, οῦ, est edentulus senex, Theocr. 9, 21.

ὀδύνη, ης. ἡ. (Δύω) dolor, *schmerz, (pain.)* mœror, *kummer, (grief.)* ponitur de corpore, et de animo: diciturque a δύνω, præfixo ο, διὰ τὸ εἰς βάθος δύνειν: nam alte penetrant dolores et mœrores veri. μελαινάων ἕρμα ὀδυνάων pro ὀδυνῶν, fundamentum et causam continuantem atrorum dolorum, Δ, 117, et sic vocat sagittam corpori infixam. et 191, φάρμακα, ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων, et vocat eas μελαίνας, quod atram mortem comitem habent, et descendere faciunt ad nigrum orcum, i. e. in sepulcrum. ἀχθομένην ὀδύναις, E, 354, pressam doloribus. et 397, αὐτὸν ὀδύναις ἔδωκεν, tradidit eum doloribus, quasi diris personis: i. e. ὠδύνησεν. et 399, ὀδύνῃσι (ὀδύναις) πεπαρμένος, a doloribus, quasi ab hostibus quibusdam, transfixus. et 417, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο (mitigabantur) βαρεῖαι. et 766, αὐτὸν κακαῖς ὀδύνῃσι πελάζειν, doloribus admovere et propinquum facere, et dicit κακαῖς, i. e. κακωτικαῖς, miserum aliquem reddentibus. ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον μένος αὐτοῦ, Λ, 268, ubi poëta ipse ex more suo indigitat etymologiam veram. sic et 272, pungentes, secantes, dolores subierunt robur ejus, i. e. eum; qui augentur etiam adjecta parabola. et 398, ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή. et 847, ἀπάσας ἔσχε ὀδύνας, cohibuit et sedavit dolores id medicamentum, *that einhalt, (allayed.)* ἀλγήσας ὀδύνῃσι, M, 206, dolens doloribus; ut notetur differentia τοῦ ἀλλως ἀλγεῖν κατά τι λύπης ἄλλο εἶδος. ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλέος, O, 25, dolor vehemens quem Hercules patiebatur, meum animum requiescere non sinebat; et præcedit ἐμὲ θυμὸν, i. e. ἐμὲ κατὰ θυμὸν, i. e. ἐμὸν θυμὸν, animum meum. alii autem legunt ibi θυμὸς ἀζηχὴς, ira vehemens, et ὀδύνῃ in ablativo, in dolore Herculis, vel etiam, in dolore ob Herculem. sed prior lectio est longe melior: nisi quod tamen et in illa quidam genitivum objective intelligunt, ut dolor fuerit vehemens in animo Jovis ob Herculem male habitum, et exponant sic: οὐκ ἀνίει τὴν ψυχήν μου ὀδύνη ἡ ὑπὲρ Ἡρακλέες. ast recte intuentibus contextum, apparebit, non necessariam esse hanc artificiosam expositionem; et recte posse subjective intelligi: dolor ipsius Herculis non quiescere sinebat animum meum, amantem ejus, et sollicitum de eo. λελάθῃ (oblivisceretur) δ' ὀδυνάων, αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, O, 60, 61, ubi dolores ex vulnere gravi accepti intelliguntur. et 394, ἐπὶ (vulneri) φάρμακον ἀκεσώδυνον, quod potest ἀκέσασθαι ὀδύνην, mederi doloribus; quale poeta dicit ὀδυνήφατον, occidens dolorem, Λ, 846, epitheto egregie poëtico. χεὶρ ὀξείαις ὀδύναις ἀμφελήλαταί μοι, Π, 518, manus mihi undique acutis doloribus confixa est, ab ὀξέι ἰῷ, acuta sagitta, venientibus. et 524, κοίμισον δ' ὀδύνας, sopi dolores: ubi tamen accuratiores legunt κοίμησον, eodem activo significatu. et 528, ἔπαυσε ὀδύνας. ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κατέλιπε, α, 242, ubi de doloribus animi sermo est. νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ, β, 79. παύσασθαι ὀδυνάων πολλῶν, δ, 812, cessare a doloribus animi. ὠδίνων ὀδύνῃσιν, ι, 415, crucians se doloribus, corporis sc. et 440, ὀδύνῃσι κακῇσι τειρόμενος, afflictus. αὐτὸν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, ρ, 567, doloribus, quasi cruciatoribus, tradidit, ὠδύνησεν. θυμὸν ἐμπλήσῃς ὀδυνάων, τ, 117.

ὀδυνήφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) quod dolores minuit et prorsus tollit. ἐπέβαλε ῥίζαν πικρὴν ὀδυνήφατον, Λ, 846, imposuit radicem amaram dolores tollentem. sic, αὐτῷ Παιήων ὀδυνήφατα

φάρμακα ἐπιπάσσων, ei Pæon dolores tollentia medicamina insternens, E, 401, 900, δι' ὧν ὀδύνη πέφαται vel πέφασται ἤγουν πεφόνευται. eadem dicuntur ἀκεσώδυνα φάρμακα, φέροντα ἄκος ὀδύναις. nam ὀδύνην φάσαι, i. e. φονεῦσαι, idem est ac ἀκέσασθαι ὀδύνην.

ὀδύρομαι, (Δύω) sentio dolores in animo, eumque sensum prodo ploratu et gemitu. *ich thue sehr kläglich, (I deplore bitterly.)* est ab ὀδύνη, quasi ὀδύνομαι, et ρ loco ν gravitatem aliquam magnam hujus dolentis sensus exprimit. foveo profundos dolores in animo. notat enim hoc verbum non levem aliquem στεναγμὸν, sed et λύπην βαθεῖαν ἐνδιάθετον, καὶ ἐπίτασιν τοῦ ἄχους. τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ὡς ἑνὸς, sc. ἕνεκα, X, 424, vel et omissa præpositione, ὑπὲρ ἑνός. τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤπερ ἐκείνου, δ, 819. οὐδέ τι τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ξ, 142, ubi τὶ τῶν pertinet ad ἰδέσθαι, et ὀδύρομαι est, lamentor cum desiderio gravi. et 174, νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον (sine fine) ὀδύρομαι. οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, φ, 250. ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ Ἀργείων, Θ, 577, i. e. ὑπὲρ Ἀργείων, et post Ἀργείων est comma, pertinet enim ad ὀδύρεαι, non ad ἀκούων. ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων νυμφίου, Ψ, 222, ubi genitivus pertinet ad ὀστέα, simul tamen et ad verbum. et 224, ὡς Ἀχιλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων. ergo res, propter quam dolemus graviter, poni solet in genitivo. sed dativus, cui dolorem illum indicamus. ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, δ, 740, egressus in publicum, populo indicat dolorem animi sui. ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο, ο, 354. καὶ γάρ τίς τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρα ὀλέσασα κουρίδιον, ἢ Ὀδυσῆα, τ, 265, ubi verbum sine casu positum, et ad ὀλέσασά τις γυνὴ pertinet ἄνδρα ἀλλοῖον, i. e. virum alia indole præditum, non tam præstantem quam Ulysses fuit. ἀλλήλοισιν ὀδύρονται, sibi mutuo dolorem et desiderium suum indicant, B, 290. λαοί μιν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ, Ω, 740, lugent eum, *beklagen ihn herzlich, (deeply lament him.)* regit ergo et accusativum personæ, propter quam luctus est. ὀδύρονται αὐτὸν Λαέρτης καὶ Πηνελόπεια, δ, 110. et 104, τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ὡς ἑνός. et 100, ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων. Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, pro ὠδύρετο, lamentabatur, Σ, 32. μήτηρ δ' αὖτ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα, X, 79. νυοὶ ὠδύροντο, lamentabantur, Ω, 166. et 714, Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο. ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν, ν, 219, cum luctu desiderabat patriam suam, *sehnete sich mit grosser betrübniss nach seiner heimath, (he longed with painful solicitude to return to his native country.)* μηδὲ ἀλίαστον ὀδύρεο, Ω, 549, est imperat. nec perpetuo mœre. sic et ι, 160, μὴ ἔτι ὀδύρεο, ne amplius lamentare et desiderio te macera in animo tuo. μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, I, 608, ne conturba mihi animum lamentando et dolendo. ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον, T, 345. κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκε, postquam flevit et lamentatus est, remittere solet de luctu, Ω, 48. τίνος μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων σὴν ἔδεαι κραδίην; Ω, 128. τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει, α, 55. et 243, οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω οἶον. ἀλλ' οὐδ' ὧς τοῦ λήθετο ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, β, 23. οὐ γὰρ ἔγωγε τέρπομαι ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, δ, 194. κατείβετο, consumebatur, αἰὼν νόστον ὀδυρομένῳ, reditum in patriam desideranti lugubriter, ε, 153. coll. 160. ἐνθάδε, ὀδυρόμενος, δηρὸν μένει, Θ, 33, hic diu exspectat, cum luctu desiderans missionem. ὄφρα ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω, ι, 13. λ, 213. π, 195. ut magis lamentans ingemiscerem. ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων ἧμαι, ξ, 40. στοναχῇ τε γόῳ τε ἧσται ὀδυρόμενος, π, 145. et 214, ἀμφιχυθεὶς πατέρα ἐσθλὸν ὀδύρετο δάκρυα λείβων, circumfusus patri egregio, clare testabatur desiderium lacrimas fundens. ut ergo h. l. acrem sensum affectus subiti notet. nam Telemacho non speranti exhibetur pater desideratissimus. et 220, καί νύ κε ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο. sic et φ, 226. et Ψ, 154. ἑταῖροι εἵατο (εἶντο, sedebant) ὀδυρόμενοι, cum lamentatione desiderantes me, ι, 545. κλαῖον ὀδυρόμενοι, κ, 454, ubi sermo est de sociis Ulyssis, se mutua miseratione et gaudio post desiderium excipientibus. et 486, ἀμφὶ ἐμὲ ὀδυρόμενοι, qui mihi luctum suum testantur et desiderium patriæ. καί νύ κε ὀδυρομένοισι φάνη ἠώς, ψ, 241, narrantibus sibi invicem dolores exantlatos et præ gaudio lacrimantibus clare. μήτηρ ὀδυρομένη, B, 315, de passere flebiliter clamante, cum devorarentur pulli sui a dracone. Μελέαγρον ἐλίσσετο παράκοιτις ὀδυρομένη, I, 587. εἴπως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν παύσειε κλαυθμοῖο, δ, 800, lamentantem cum desiderio et lugentem. et 828, σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει. σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν, cum luctu desiderans tuum reditum, ν, 379. καί οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει, ξ, 129. ἵνα μηκέτι ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν αἰῶνα (vitam) φθινύθω, σ, 202. ἡ δέ μοι, ὀδυρομένη, εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα, τ, 46. et 513, ἤματα μὲν γὰρ τέρπομαι ὀδυρομένη γοόωσα. et 517, μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν, sollicitant. notat ergo lamentationem affectuosam valde.

ὀδύσσομαι, f. ὀδύσομαι, aor. 1. ὠδυσάμην. (Δύω) succenseo, invideo, cum dolore aliquo intueor alium. nam est ab ἡ ὀδύνη. τί οἱ τόσον ὠδύσαο (pro ὠδύσασο, quod Attici contrahunt in ὠδύσω) Ζεῦ, α, 62, inquit Pallas ad Jovem de Ulysse: et id pæne ἀστείως. nam quia Ὀδυσσεὺς nomen suum ab hoc verbo habet; id videri potest Pallas dicere: vere Ὀδυσσεὺς hoc suum nomen gerit, si quidem tu, O Jupiter, tantopere ὀδύσσῃ αὐτῷ. et h. l. positum active, succenses, odium foves dolorificum, adversus eum. τί σοι ὧδε Ποσειδῶν ὠδύσατο ἐκπάγλως; cur te sic vehementer odit Neptunus, ε, 340. et 423, οἶδα γὰρ, ὥς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος, novi enim, quam me odio prosequatur Neptunus: et hoc præt. pass. deponentialiter positum, cum reduplicatione Attica primæ syllabæ, pro ὤδυσται. ὀδύσαντο (sine augmento ionice) γὰρ

αὐτῷ Ζεύς τε καὶ ἥλιος, τ, 275, irati fuerant ei. et 407, πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος (pro ὀδυσάμενος, ob metrum) τόδε ἱκάνω, venio huc invisus multis, μισηθείς. et h. l. passive positum: nisi quod tamen et medii quid inest, qui odium et indignationem a multis mihi conciliavi, *der ich mich bey vielen verhasst gemacht habe, (who have rendered myself odious to many.)* et hoc loco rationem reddit avus Autolycus, cur nepotem suum recens natum vocari velit 'Οδυσσεύς. in memoriam nimirum, διότι πολλοὶ αὐτῷ, τῷ Αὐτολύκῳ, ὠδύσαντο. ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς, Σ, 292. τῷ μὲν ἔπειτα ὀδύσαντο θεοί, Ζ, 138. ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ne omnes pereant, ὀδυσαμένοιο τεοῖο, te irato, postquam tu irasceris, O Jupiter, Θ, 37, σοῦ ὀργισθέντος, *da du zürnest, (when thou wast angry.)* et 468, ὀδυσσαμένοιο (ob metrum duplici Sigma) θεοῖο, irato deo. aptius etiam hoc verbum a δύω, f, δύσω, præfixo ο, deducitur: nam subit animum adverso sensu id cui ὀδυσσόμεθα.

ὄδωδα pro ὦδα, ὀδώδειν pro ᾤδειν, vide sub "ΟΖΩ.

ὀδώδυσται, pro ὤδυσται, vide sub ὀδύσσομαι.

-όεις, terminatio, vide sub κηώεις.

ὄζος, ου. ὁ. ("Εω) ramus, surculus. *ein ast, ein zweig, (a bough, a branch.)* est ab ἕζω, nam sedem præbet avibus, aliisque, et ipse insidet quasi trunco. dicitur sic et nodus in arbore. ex quo exit ramus. ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, in summo ramo, Β, 312. ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε (ἵππω) μυρικίνῳ, Ζ, 39, impediti ad surculum myricinum. μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους, Κ, 467. ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ (αἰγείρῳ, populo) πεφύασι, Δ, 484, nam ὄζοι sunt ex trunco arboris enascentes; αἴγειρος vero procerum habet truncum, ad cujus supremum demum rami nascuntur. ὄζοις εἰλατίνοις, Ξ, 289, coll. 287. πυκινοῖς, Φ, 245. σκῆπτρον οὔποτε ὄζους φύσει, scipio nunquam ramulos gignet, Α, 234. αἵτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους, i. e. μακρούς, Π, 768, et sermo ibi est de multis arboribus propinquis sibi invicem. ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι μακροί τε μεγάλοι τε, μ, 435. metaphorice dicitur aliquis ὄζος "Αρηος, 'Ελεφήνωρ, Β, 540. et 663, Λικύμνιος. et 704. Ποδάρκης. et 745, Λεοντεύς. et 842. Πύλαιος. 'Ικετάων, Γ, 147. Λεοντεὺς, Μ, 188. Ψ, 841. 'Ικετάων, Υ, 238. "Αλκιμος, Ω, 474. et ὄζος notat aliquem ex posteris illius, sicut in sacris litteris. σπέρμα vero est, filius. ὄζους δρυὸς, Py. 4, 468, conf. δρῦς.

"ΟΖΩ, et 'Οζέω. f. ὀζήσω et ὀζέσω. oleo, exhalo odorem. vox facta ex sono halitus quem emittimus, vel ex sono narium quando odorem attrahimus: estque cum Germanorum, *athem, (breath)* ejusdem originis; qui spiritus apud homines adolescentes. et recte valentes mundosque, suavissime olet. ὀδμὴ κέδρου καὶ θύου ἀνὰ νῆσον ὀδώδει, per insulam olebat, ε, 60. ὀδμὴ ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει, a cratere olebat odor suavis. est plusqu. medii. nam ὄζω habet in f. 2. ὀδῶ. aor. 2. ὦδον. præt. perf. m. ὦδα, attice ὄδωδα, per reduplicationem prioris syllabæ: hinc plusquamperf. ὀδώδειν. scribitur idem et ὤδωδα, ὠδώδειν. ista præterita medii autem sæpe in notione præsentis et imperfecti ponuntur. Doribus hoc verbum est ὄσδω. ὄζω κρονίων, redoleo saturnalia, Aristoph. Nub. 397, sum ex prisco orbe fatuus aliquis, nec novis sententiis elegantibus imbutus.

ὅθεν, ('O) unde, *woher, (whence,)* sine interrogatione. ὅθεν ῥέεν ὕδωρ, sub nemore platanis consito, ex quo fluebat aqua, Β, 307. et 852, ἐξ 'Ενετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος, unde est genus mulorum; ex qua regione muli egregii veniunt. et 857, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη: et videri possit, h, l. esse pro ὅπου, ubi argenti est nativitas, i. e. ubi egregiæ argentifodinæ. γένος δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν σοι, sum ex eadem nobili stirpe, Δ, 58, inquit Juno ad Jovem. ὅθεν αὖτις ἀπετράπετο "Εκτωρ, unde retro aversus fuerat, Κ, 200. sic et Λ, 757, ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν 'Αθήνη, unde Minerva copias retro avertit. ὅθεν ἐλθεῖν οὐκ ἔλποιτό γε, unde redire non sane speraret, γ, 319. et 321, ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ αὐτόετες οἰχνοῦσι, unde et ne aves quidem magnæ eodem anno redeunt, si eo hinc profectæ sunt. ὅθεν νῆας ἀποβάλλουσιν ἐς πόντον, unde naves deducunt in mare, δ, 358. ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, unde aquabantur oppidani, η, 131. ρ, 206. ψεύδεα ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο, λ, 365, mendacia condientes et concinnantes, unde sane nemo videre possit, sc. quomodo ea composuerint. ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ σοι ἄξιον ἄλφοι, υ, 383, unde, ex qua terra, tibi pretium inveniri possit. ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει, φ, 142, incipientes a loco, unde is, qui solet, vinum ministrat etiam. ἐν στείνει, ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι, χ, 460, in angusto loco, unde nequaquam licitum erat effugere. poeta ergo hanc vocem de *loco* ponit.

ὅθι, ('O) ubi. ὅθι "Αδρηστος πρῶτα ἐμβασίλευεν, ubi is primum regnabat, Β, 572. et 722, ὅθι μιν λίπον 'Αχαιοί, ubi eum reliquerant. et 783, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς, ubi dicunt ejus esse cubile. et 861, ὅθι περ Τρῶας ἐκεραΐζε, trucidabat. ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν, ubi eæ portæ erant, Γ, 145. πόλιν, ὅθι σοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασι, Δ, 41, i. e. φιλουμένην σοὶ πόλιν. et 132, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες σύνεχον, ubi baltei annuli constringebant. et 210; ὅθι Μενέλαος ἦν. et 217, ἴδεν ἕλκος, ὅθι ἔμπεσεν οἰστός, vulnus, ubi inciderat sagitta. et 516, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο, ubi remittentes et cessantes videret. sic porro, Ε, 8, 446, 780. Ζ, 516. Η, 143. Θ, 83, 491. Ι, 382. Κ, 199, 326, 504, 520, 526, 568. Λ, 148, 358, 722. Μ, 22, sc. μεταξὺ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος. Μ, 66. Ν, 229. Ξ, 284. Π, 285. Ρ, 54. Σ, 263, 520, 521. Υ, 320, 391, 414. Χ, 154. Ψ, 61, 138, 148, 206. Ω, 615. α, 50, 425. β, 338. γ, 100, 220, 326. δ, 127, 243, 426, 517, 564, 627. ε, 238, 241, 280, 345, 359. ζ, 35, 42. θ, 277, 512. ι, 50, 301. κ, 82. λ, 189. μ, 3, 11, 336. ν, 159, 275. ξ, 73, 141, 291, 397, 532. ο, 101, 297, 403, i. e. supra Ortygiam, sed occidentem versus; et hæc Ortygia est Delus. si

ex Delo spectas septentriones, tunc tibi ista insula Syria vel Syrus est versus sinistram paullo, *gegen nordwest von Delus aus, (to the north-west of Delos.)* π, 472. ρ, 169, 211, 523. τ, 58, 188, 411. χ, 109. ω, 27, 149, 303, 430. semper ergo locum notat.

ὀθόμαι, vide sub ʺΟΘΩ.

ὀθόνη, ης. ἡ. (ʺΟθω) linteum, in specie tenue. inter vestes sic vocatur, quod nos vocamus indusium: et hoc solo sæpe induti antiqui, maxime fœminæ, procedebant in publicum. nomen est ab ὄθομαι, i. e. κινοῦμαι, quia levis est, εὐκίνητος, et motui valde obnoxium: fortasse et, ἧς ὀθόμεθα, i. e. ἐπιστρεφόμεθα, qua visa movemur, maxime si indutum ea est corpus pulcrum pellucens. ἀργεννῇς καλυψαμένη ὀθόνῃσι, Γ, 141, ubi pluralis est loco singularis, candido indusio velata: et sermo est de Helena formosa. hinc oritur de ea, sic conspecta, sermo, 157, 158, cum et senes commoverentur hac specie amabili. αἱ μὲν (παρθένοι) λεπτὰς ὀθόνας εἶχον, οἱ δὲ (ἠΐθεοι, adolescentes mares) χιτῶνας, virgines saltantes in choro gestabant indusia tenuia, pueri vero tunicas, Σ, 595, ubi vides, ὀθόνας λεπτὰς esse ἱμάτια γυναικεῖα, ob tenuitatem suam pellucentia, qualia Romæ erant multitia: χιτῶνες vero sunt viriles non λεπτοὶ ἢ διαφανεῖς, sed densiores. καιροσέων δ' ὀθονέων (pro ὀθονῶν, ionice) ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, η, 107, ubi per epitheton determinantur lintea, tenuia quidem filis, at ita dense et arcte contexta, ut ne oleum quidem per ea penetret, sed defluat. cf. καιρόεις adject. a καῖρος, *der einschlag am gewebe, (the woof,)* formatum, et notans tramam arcte et dense insertam. aliæ ergo sunt αἱ λεπταί.

ὄθριξ, ὄτριχος. ὁ ἡ. (Θέρω) similibus pilis. est epitheton equorum jugalium, quorum color si est idem, laudantur. ὄτριχας ἵππους, Β, 765, pro ὁμοιότριχας, per syncopen, et mutato spiritu ob sequens τ.

ʺΟΘΩ, f. ὄσω. moveo, molior. verbum factum ex sono molientium rem gravem. media forma, ὄθομαι, moveo me, moveor aliqua re, rationem multam habeo alicujus rei, *lasse mich wodurch bewegen, empfinde einen stos, (I am moved, impelled.)* hinc est ἡ ὄθη, res quæ me movet et impellit. idem verbum scribitur et ὀθέω, moveo. οὐκ ὄθομαι κοτέοντος, non moveor tua simultate, Α, 181, i. e. οὐκ ἐπιστρέφομαι καὶ μετακινοῦμαι, *ich lasse mich durch deinen zorn von nichts abtreiben, (I shall not be moved by thy anger to depart from my resolution.)* ὃς οὐκ ὄθετο (pro ὤθετο) αἴσυλα ῥέζων, Ε, 403, qui nullum motum animi sentiebat cum improba faceret, οὐκ ἐπιστρέφετό τινος ἀδικῶν, qui in injuria facienda neminis rationem et verecundiam habebat. et sic indignatur Dione contra Diomeden. αὐτοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ, ejus cor nulla reverentia movetur, non repellitur ab ea sententia, Ο, 166, *sein herz empfindet keinen scheu, (his heart feels no repugnance.)* et 182, σέο. et 107, οὐκ ἀλεγίζει οὐδ' ὄθεται, non curat nec permovetur. hinc est ὠθέω, et ἡ ὀθόνη. multi et præt. m. ἐπενήνοθε ab ἐπενόθομαι deducunt, moveor super aliqua re: quod tamen aptius ad ἐπανθέω pertinet.

OIʺ. est particula, gemitum exprimens; nonnunquam et admirationem, et gaudium. similis est particulæ Germanicæ, *ey*, O. ponitur cum nominativo, accusativo, et dativo; et sæpe etiam cum genitivo rei: οἴ ἐγὼ, οἴ ἐμὲ, οἴ μοι, qui posterior casus est frequentissimus: οἴ μοι τῶν κακῶν! sc. ἕνεκα. loco hujus antiqui οἴ, attice dicitur ὤ cui quidam Iota subscribunt, sed præter consensum accuratiorum. inde est ὤ μοι. οἴμοι in gaudio, est apud Aristoph. Nub. 771, οἴμοι, ὡς ἥδομαι.

οἷ, pro ἕοι vel ἑοῖ, vide sub ἕ, ad initium et medium.

ὄϊ, pro ὤ μοι, vide sub ἐγὼ, aliquanto sub medio.

οἴαξ, ακος. ὁ. (Οἴω) clavus navis, gubernaculum; in specie ansa gubernaculi. deinde in genere notat, instrumentum per quod quid regitur in motu suo: e. c. extremitates lupati quibus annectuntur habenæ ad regendum equum; it. lupatum ipsum: temo in curru: annuli, per quos in jugo transeunt lora quibus reguntur equi juncti, nam nomen est ab οἴω, fero: per istud ὅπλον enim fertur et regitur aliquid. semel hæc vox in Homero occurrit, de re paucissimis litteratis satis cognita: ζυγὸν ἡμιόνειον, εὖ οἰήκεσσιν (ionice pro οἰάκεσσι, οἴαξι) ἀρηρὸς, Ω, 269, ubi notantur fortasse, Eustathio judice, κρίκοι (annuli) δι' ὧν ἐνείρονται αἱ τοὺς ἡμιόνους οἰακίζουσαι (regentes et gubernantes) ἡνίαι.

οἴγνυμι, (Οἴ) aperio, *ich öffne, (I open.)* πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, aperiebantur portæ totæ, Β, 809, sc. αἱ τῆς πόλεως. sic et Θ, 58, pro ᾤγνυντο.

οἴγω, f. οἴξω. (Οἴ) idem. est verbum ex particula exclamandi οἴ factum, qua quis clamat οἶγε, ut aperiatur sibi ostium. Ἑρμείας ᾦξε γέροντι, aperuit seni portas, Ω, 457. οἴξασα κληῗδι θύρας δόμου, Ζ, 89. sæpissime autem id Iota non subscribitur augmento, sed adjungitur per diæresin. τῇσι θύρας ὤϊξε Θεανὼ, Ζ, 298. ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, Ω, 446. ὤϊξεν δὲ θύρας θαλάμοιο, α, 436. οἶνον ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ὤϊξεν ταμίη, γ, 392, aperuit vinum, i. e. dolium vini, πίθον: πίθος γὰρ, ὁ περιέχων τὸν οἶνον, ἀνοίγεται. ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε, κ, 230, ubi est πρωθύστερον, pro, οἴξασα ἐξῆλθε. sic et 256, 312. ὤϊξεν δὲ θύρας μεγάρου, χ, 399. sic, ὤϊξαν δὲ θύρας, ω, 500. ψ, 370. ab οἴγω fit οἴγνω, οἰγνύω, οἴγνυμι: uti a θόρω (i. e. πηδάω) fit θόρνω, θορνύω, θόρνυμι.

οἶδα, vide sub εἴδομαι prope medium, et ΟΙʺΩ aliquanto a medio.

οἰδάνω, f. ανῶ. (Οἴ) tumeo, *ich bin geschwollen, (I am swollen,)* deinde et, intumescere facio. nam fere omnia verba Græca activæ formæ transitive et intransitive notare possunt. Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων, Ι, 550, ubi metaphorice positum. et bene præcedit ἔδυ, nam ἅπασα ἐξοίδησις γίνεται δύντος ἔσω τινός: hinc et αὐτοῦ νοῦς ἐξῴδηκε δύντος αὐτὸν χόλου. et 642,

ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ. sic et pro μελαίνω dicitur μελάνω. vide sub οἰδέω.

οἰδέω, f. ήσω. (Οἶ) tumeo. est a particula οἶ, qua vel dolorem, vel admirationem, significamus. ᾤδει δὲ χρόα πάντα, tumebat enim toto corpore, ἐξώγκωτο, ε, 455. sine Iota subscripto alibi esse potest pro ὦζει, ab ὀζέω, f. έσω et ήσω, quia ζ facile transit in δ ob cognationem. idem verbum dicitur et οἰδάω, unde est οἰδάνω et οἰδαίνω. inde est et κοιλοδιάω et κυλοιδιάω, habeo cavitates sub oculis tumentes, Theocr. Id. 1, 38, a τὸ κοῖλον, aut ἡ κυλὰς, cavitas illa sub inferioribus oculorum palpebris.

οἶδμα, ατος. τό. (Οἶ) tumor, intumescentia. est per syncopen pro οἴδημα. ποταμὸς, οἴδματι θύων, intumescentia aquarum furens, Φ, 234. Ψ, 230, de mari, quando altos fluctus volvit a vento.

οἰέτης, εος. ὁ ἡ. ("Εω) est ὁμοέτης, ὁμόχρονος. æqualis, ejusdem ætatis, *von einerley alter und jahren, (of the same age.)* ab ὁμοῦ deberet esse ὁμοέτης, sed per syncopen est ὀέτης, et ob metrum οἰέτης, cum spiritu leni ionice. recentiores scribunt ὀετής. cum acuto in ultima ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, ejusdem pili, ejusdem ætatis, et in dorso ad perpendiculum pares, B, 765, de equabus duabus.

ὀϊζυρὸς, ά, όν. (Οἶ) laboriosus, ærumnosus, miseria adfectus. ὁ θρήνων ἐπάξιος, lamentis dignus. ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων, simul et celeris fati et laboriosus es supra omnes alios, A, 417. ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο, sperantes se cessaturos a misera pugna, Γ, 112. γίνεται "Αρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, N, 569, ferrum fit grave miseris mortalibus in prœliis. et miseratur ibi poëta sortem humani generis maxime in bello. nihil enim apertius insaniam humani generis, vel potius obnoxiam insaniis paucorum conditionem ejus, loquitur quam bellum. πέρι γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ, γ, 95. δ, 325. et 197, τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, nimirum defleri post mortem: quod unicum miseriæ perlatæ præmium ne contingit quidem omnibus. οὔπω παύσατο ὀϊζυροῖο γόοιο, ab ærumnoso luctu, Θ, 540, *vom kläglichen seufzen, (from painful grief.)* ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος, υ, 140. ὀϊζυραὶ νύκτες, gemituum plenæ noctes, λ, 181. ν, 337, π, 38. οὔτι ἐστίν που ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς (homine) πάντων ὅσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει, nihil usque est miserius, ex omnibus quotquot animalia spirant repuntque super terra, P, 446. deberet scribi ὀϊζυρότερον, nam syllaba ζυ est longa, sed hanc regulam negligunt poëtæ ex usu Ionico. cæterum ὀϊζυρὸς est idem fere quod δύστηνος, coll. 445, quod fit a στενάζειν, sicut illud ab ὀΐζειν i. e. θρηνεῖν· φησὶ, σοι ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων τῶν ἀνδρῶν, οἵ— ε, 105, dicit apud te esse et morari virum, laboriosissimum et ærumnosissimum aliorum illorum virorum, qui ad Trojam fuerunt.

ὀϊζὺς, ύος. ἡ. (Οἶ) miseria, ærumna, gemitus: status laboriosus et gemituum plenus. *noth, mühseligkeit, (pain, affliction:)* ἡ ἀξία θρήνων κακοπάθεια. est ab ὀϊζύω, quod ab οἴζω, ah! dico: et id ab οἶ. φαίην κεν φρένα ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι, Z, 285, putarem sane, cor meum obliturum esse ingratæ miseriæ, *so, dächt ich, könnte mein herz seines ungemachs vergessen, und nicht mehr seufzen, (thus, thought I, my heart may forget its afflictions, and cease to mourn.)* conf. ἄτερπος. τοὺς μὲν ἔα πόνον τ' ἔχειν καὶ ὀϊζὺν, N, 2, illos quidem Trojanos et Græcos, sivit habere laborem et ærumnam. οὐ θὴν οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς ἡμῖν, Ξ, 480, *wir werden ja doch wohl nicht alleine immer lauter noth haben, (we alone surely shall not be overwhelmed with affliction.)* σὺ, Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν συνέχεας (confudisti, irritum fecisti) 'Αργείων, O, 365, multos toleratos labores et miserias. ἐπεί με ἔμνησας ὀϊζύος, ἣν ἀνέτλημεν. quandoquidem me recordari facis ærumnæ, quam pertulimus, γ, 103. αἴκε ποθὶ Ζεὺς παύσῃ ὀϊζύος, δ, 35, utinam Jupiter nos quiescere faciat a miseria. et 812, καί με κέλῃ παύσασθαι ὀϊζύος, et me jubes cessare a luctu, i. e. consolaris. ἔνθα οἱ αἶσα ἐκφυγέειν μέγα πεῖρας ὀϊζύος, ἥ μιν ἱκάνει, ε, 289, ibi ei fatale est effugere magnam metam ærumnæ, quæ eum pressit, vel, quæ ei destinata fuit. ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζύϊ πολλῇ, certe enim conflictaturus eram adhuc cum multa miseria, η, 270. et 211, ὀχέοντας ὀϊζὺν, portantes ærumnam: et ibi ἀνθρώπων pertinet ad præcedens οὕστινας, respicitque sequens τοῖσιν, i. e. τούτοις. πόνον τ' ἐχέμεν (ἔχειν) καὶ ὀϊζὺν, Θ, 529. ἀλλ' αἰεὶ ἔχων ὀϊζὺν ἀλάλημαι, sed vagor, semper habens miseriam, λ, 166. et 619, ἀλλ' ὀϊζὺν εἶχον ἀπειρεσίην, ærumnam infinitam; inquit umbra Herculis. *unendliche noth, (endless misery.)* οἵπερ ὀϊζὺν δὴν ἔχομεν, qui ærumnam diu habemus, ξ, 415. ὅτι με ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς, quod me quiescere facis ab errore et miseria gravi, ο, 341. ὁμὴν δ' ἀνεδέγμεθα ὀϊζὺν, eandem pariter sustinuimus ærumnam, ρ, 563, ego et Ulysses: et id nunc dicit verissime: nam loquens id ipse erat Ulysses personatus. θεοὶ καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται ὀϊζὺν, υ, 196. θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζὺν, ψ, 210.

ὀϊζύω, f. ύσω. (Οἶ) lugeo, gemo præ mœstitia, miser sum, in miseriis versor. pro οἰζύω. notat in genere κακοπαθεῖν, et est a particula lugendi et exclamandi οἶ. proprie notat gemere, θρηνεῖν, *seufzen und klagen, (to sigh and groan,)* plorare. αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, perpetuo apud eum plora, Γ, 408, ut notentur mala servitutis miseræ. ἧς εἵνεκα ὀϊζύομεν κακὰ πολλὰ, cujus causa misere exantlamus mala multa, Ξ, 89. ὅσα κεῖνος ὀϊζύσας ἐμόγησε ἀμφ' ἐμοὶ, δ, 152, quot mala ille gemens cum magno labore exantlavit propter me. sic et fere, ψ, 307, ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε.

οἰήϊον, ου. τό. (Οἴω) clavus, gubernaculum. ionice pro οἰάκιον, ab ὁ οἴαξ, i. e. πηδάλιον. nec est deminutivum, sed derivativum. οἵ τε κυ-

βερνῆται, καὶ ἔχον (pro, καὶ οἵ εἶχον) οἰήϊα νηῶν, T, 43, gubernatores (nam id prius οἱ est articulus, accentus autem, quem sustinet, est ab enclitica τι) et qui habebant gubernacula navium; vbi per posteriorem phrasin explicantur tantum οἱ κυβερνῆται, qui sint. τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι, paululumque aberat, quin ad extremum clavum pervenisset saxum conjectum, ι, 483, coll. 482, προπάροιθε νεὼς, ante navem. ubi oritur quæstio, quomodo potuerit saxum, conjectum ante navem, et quod suo in aquis facto motu navem retro impulerit, pervenire pæne ad clavum, qui est in posteriori navis parte? hinc critici quidam prisci cum asterisco simul ὀβελίζουσιν hunc versum; ut asteriscus quidem sit signum boni versus in se, sed obelus signum positi non suo loco. contra versum 540, ubi eadem sunt verba, solo asterisco notant, ut bonum et suo loco positum. sed et in priori versu videtur sanatio locum habere, si imagineris, Ulyssem *convertisse* navem inter alloquendum, ne progrederetur interim ulterius; et sic primum quidem saxum cecidisse *ante* navem, si *destinationem* ejus spectes, quia navis eo volebat ubi saxum deciderat; simul tamen, ob *constitutionem* præsentem navis, tetigisse saxum pæne clavum extremum, eumque confregisse: deinde vero, rursus navi ad cursum suum restituta, alterum saxum etiam pæne ad eundem clavum pertigisse. ἐπεὶ νηὸς οἰήϊα νωμᾷς, quandoquidem clavum torques et administras, μ, 218.

οἴηξ, ὁ, vide οἶαξ, et sub πηδάλιον.

οἴκαδε, (Χάω) adverb. domum. idem ac οἶκόνδε. et hoc est communius; οἶκόνδε poëtis magis placet. sic, φυγήνδε et φύγαδε, in fugam. οἴκαδε ἱκέσθαι, in patriam venire, A, 19. I, 414. domum redire, Ω, 287. ἴμεν, ire domum, A, 170, 179. P, 155. ἀϋτὴ ἱεμένων οἴκαδε, clamor cupientium redire in patriam, B, 154. ἄγεσθαι, Γ, 72, 404. νοστεῖν, Δ, 103. Σ, 60. 90, 441. δοῦναι πάλιν, H, 79. X, 342. νεώμεθα, Π, 205. β, 176, 179, 343. γ, 160, 233. δ, 520. η, 188, 326. θ, 466. ι, 261, 530. κ, 35, 42. λ, 131, οἴκαδε ἀποστείχειν, et ψ, 219. ν, 132, 169. ξ, 163, 280. ο, 177, 430, 435. π, 370. ἀλλά σε δαίμων οἴκαδε ὑπεξαγάγοι, at te deus in domum tuam ex hac societate bonis modis educat, σ, 146. 407, in domos vestras. 418. τ, 258.

οἰκεὺς, έως. ὁ. (Χάω) domesticus, particeps domus, ὁ ἐν οἴκῳ. notat apud poëtam, quemvis in eadem domo versantem, sive servus sit sive liber, sive cognatus sive alienus. sic et οἱ οἰκέται (qui et οἰκῆται) non semper sunt servi apud antiquos, sed in genere omnes οἱ κατ' οἰκίαν. γοῶσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ ἐξ ὕπνου, lugens suos domesticos excitet e somno, E, 413, ubi est circumlocutio luctus nocturni ex desiderio intolerabili. ὄφρα ἂν ἴδωμαι οἰκῆας (ionice pro οἰκέας) ἄλοχόν τε φίλην καὶ υἱὸν, ut videam domesticos meos, (*die meinigen,*) (*my family*) conjugemque meam et filium, Z, 366, ubi prius potest esse totum, quod deinde sequuntur partes: sed præstat tamen, in genere intelligi de tota familia et cognatis, quibus adduntur duæ præstantissimæ partes. τὰ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν, ρ, 533, omnes in domo, cujuscunque sint conditionis. sed, οἰκῆϊ ἐοικὼς, servo adsimilatus, δ, 245. οἰκήων, οὓς ἐκτήσατο, servorum et operariorum, quos comparaverat sibi, ξ, 4. et 63, οἷα ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος, qualia suo servo herus benignus, sc. dare solet. μήτε τις οἰκήων, nec aliquis domesticorum in genere, π, 303. sic alibi: χρηστὸς (benignus) εἰς τοὺς δούλους ἐστι καὶ τοὺς οἰκέτας, *gegen die sclaven und alle hausgenossen, (to the slaves and all the domestics.)*

οἰκέω, f. ήσω. (Χάω) habito, domum vel domicilium habeo, *ich wohne, habe aufenthalt, (I dwell, reside.)* ᾤκεον ἐν Πλευρῶνι, Ξ, 116, habitabant ibi. ὑπωρείας ᾤκεον Ἴδης, Υ, 218, inhabitabant radices Idæ. οἰκέομεν ἀπάνευθεν ἐν πόντῳ, habitamus longe ab aliis hominibus in ponto, ζ, 204. ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ, ι, 200. et 400, ᾤκεον ἐν σπήεσσι. τριχθὰ δ' ᾤκηθεν, pro ᾠκήθησαν, in tres partes divisi habitare facti sunt, B, 668, distincti erant habitationibus in tres tribus. οἰκέοιτο πόλις Πριάμου, habitetur Troja, Δ, 18, *mag bewohnet bleiben, (may continue to be inhabited.)*

οἰκίον, ου. τό. (Χάω) domus; habitatio; conclave. nomen generale habitationis et receptaculi. idem ac οἶκος. non enim deminutivum; qualia apud poëtam sunt nulla: sed παρώνυμον et derivativum. etiam in prosa usitatum, *eine wohnung, ein haus, (a dwelling-house, a house.)* quæ a recentioribus pro deminutivis sunt posita, non ideo etiam apud poëtam antiquissimum et accuratissimum sic exstant. sic τὸ θηρίον non est deminutivum, nec τὸ ἴχνιον, nec τὸ ἀργύριον; sed οἰκίδιον, ἀργυρίδιον, et ejusmodi, sunt deminutiva. περὶ Δωδώνην οἰκία ἔθεντο, B, 750, habitabant circa Dodonam. ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων, ad viam publicam habitans, Z, 15, ubi sermo est de viro hospitali et benigno, omnes libenter excipiente. sed de vespis est Π, 161, ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίοντας, i. e. φωλεὸν, quem alibi vocat κοῖλον δόμον. Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων, in urbe Hyla habitans, H, 221. Κορινθόθι, in Corintho, N, 664. Ἀβυδόθι in Abydo, P, 584. Ἑλλάδι, in Hellade, Π, 595. Ἰθάκῃ ἔνι, δ, 555. et 798, Φέραις ἔνι Σάμῃ, υ, 288. Ἰθάκῃ, ω, 104. σφῆκες ἠδὲ μέλισσαι οἰκία ποιήσονται (facere solent) ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ, οὐδὲ ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, M, 167. et 221, αἰετὸς ἀφῆκε τὸν δράκοντα, πάρος φίλα οἰκία ἱκέσθαι, aquila omisit draconem ex unguibus in aëre, antequam ad nidum suum pervenisset. ergo et de avibus τὰ οἰκεῖν poni solet, et de avibus marinis, e. c. ὁ κύματα οἰκῶν ὄρνις, qui in fluctibus nidificat. proprio nomine nidus avium dicitur ἡ καλιά. sic de aquilis, δεξιὼ ἤϊξαν διά τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν, β, 154, ad dextram avolarunt ad nidos et civitatem suam: ubi nidi isti magnifice vo-

cantur πόλις, quia sunt aves regiæ, et aquilæ sic dicuntur revertisse, in signum, Ulyssem et Telemachum libere usuros postea rebus suis. διὰ vero habet emphasin: nam non statim resident tales aves in nido, sed ante per regionem ejus se crebro circumagunt. ἐν Πανοπῆϊ οἰκία ναιετάασκε, Ρ, 308. μὴ φανείη οἰκία σμερδαλέα, εὐρώεντα, ne apparerent oculis omnium habitationes horribiles, sentæ situ, inferorum, Υ, 64, ubi perridiculum esset id nomen de tam capaci habitatione positum, si esset deminutivum; et poëta potius δώματα scripturus fuisset: sed nomen δώματα tribuit τοῖς ἄνω θείοις Ἡφαιστοτεύκτοις οἴκοις, non vero inferis. οἰκία μητρὶ δοῖμεν ἔχειν, ubi de domo regia sermo est, β, 335. π, 385. ut Penelope ibi resideat, et ut novus maritus ejus sit rex. Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ἔχοντα, habitantem ibi, habentem domicilium, ι, 505, 531. ὅθι Ἠοῦς οἰκία καὶ χοροί εἰσι, μ, 4, i. e. quæ valde lucida est et jucunda, in opposito ad loca tenebricosa ᾅδου, ex quibus jam redibat. ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, καὶ οἰκία ἔνειμαν, ξ, 210, mihi valde pauca dabant, et ædes attribuebant. οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα, et ædes prope ad meas ædificatas, φ, 215, pollicetur Ulysses servis fidelibus, si se adjuvent in pugna contra procos.

οἴκοθεν, (Χάω) adverb. inde a domo, *von hause, (from home.)* it. de meo, de proprio, *vom eigenen, (of my own.)* ἔτι οἴκοθεν ἄλλα ἐπιθεῖναι, adhuc alia de meo addere, Η, 364. et 391, de suo. δέπας, ὃ οἴκοθεν ἦγεν ὁ γέρων, Λ, 691, poculum, quod a domo secum portavit senex, *das er von hause mitgebracht, (which he brought from home:)* ut non ex præda Trojana fuisse indicetur, sed quod πλούσιος ὁ γέρων ἀνέκαθεν (ex longo tempore) ἐκ προγόνων fuerit. innuitur simul artificium et sapientia Græcorum, ut in Troade tam artificiosa reperiri non queant. οἴκοθεν ἄλλο ἐπιδοῦναι, Ψ, 558, coll. 592.

οἴκοθι, (Χάω) adverb. in domo, *im hause, (in the house.)* ὡς βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ, ut ictum etiam in domo sua concoquendum habeat, i. e. ut vulnus etiam domi suæ diu curandum aut tolerandum habeat, Η, 513. τοιαῦτα αὐτῷ κεῖται, talia ei in domo sua reposita sunt, φ, 398. τ, 237, an tales vestes in domo sua habere solitus sit.

οἴκοι, (Χάω) adverb. Atticum. domi, *zu hause, (at home,)* quod et ἔνδον dicitur. βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν, Α, 113. οὔ νυ καὶ ὑμῖν οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μὲ ἤλθετε κηδήσοντες, inquit Priamus ad intempestive accedentes ad se cives nobiliores, Ω, 240, non etiam vobis domi est luctus, quod acceditis ad me curandum? οὐκ ἔχοντες πένθος, ἐμὲ παραμυθεῖσθε; vel et, ἐμοὶ συμπαθήσοντες ἥκετε, οὐχὶ δὲ ἕκαστος ἴδιον ὁρίζεται πένθος τὸν θάνατον Ἕκτορος; et vult, ut quisque domi suæ lugeat Hectorem, non apud regem. θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἑκάστη, deæ remanebant ex pudore domi quæque, θ, 324, *blieben aus schamhaftigkeit zu hause, (staid at home out of modesty,)* nec ibant ad spectandum Martem cum Venere colligatum. ἄκοιτιν εὕροιμι, uxorem inveniam domi, ν, 42. μητέρα, ο, 15. et 178, ἤδη, domi jam est, et in patria. sic, ἔσαν, α, 12, erant domi suæ.

οἶκόνδε, (Χάω) domum, *nach hause, (at home.)* ponitur adverbialiter. κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε, decubituri domum ibant, Α, 606, ubi conf. θεοί. sic, α, 424. γ, 396. η, 229. ν, 17. φεύξονται, Β, 158. et 354, νέεσθαι. Γ, 390. Δ, 180. Ζ, 189, 365. Ψ, 229, coll. 194, seqq. Ω, 581. α, 17. et 317, δῶρον οἶκόνδε φέρεσθαι. et 360, πάλιν οἶκόνδε βεβήκει, coll. 362, retro ivit ad conclave suum. δ, 261, ἄψ. ὅς κέ σε οἶκόνδε ἀγάγηται, ζ, 159, qui te sponsam suam domum suam duxerit. καλέσας, vocans me domum suam ad convivium, λ, 409. ξ, 87. π, 350. φ, 354, *in ihr zimmer, (to her apartment.)* sic et ψ, 292. ω, 417.

οἶκος, ου. ὁ. (Χάω) domus, *ein haus, (a house;)* habitatio, *eine wohnung, (a dwelling;)* conclave, *ein zimmer, (an apartment.)* est nomen generale habitationis et receptaculi; ab ἔχω, habeo, teneo; a quo ὁ ὄχος et οἶκος. ponitur sæpe etiam ut continens pro contento, ut notet rem familiarem, et familiam ipsam. οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, Ο, 498, ubi utrumque fere idem, domus et patrimonium integrum. μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδε ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων εἶναι, ubi ἔμελλεν εἶναι est pro ἦν, α, 232, erat quidem aliquando domus hæc opulenta et nobilis. et 251, οὗτοι δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον ἐμὸν, isti vero absumunt edendo rem meam. coll. 248, τρύχουσι δὲ οἶκον, atteruntque rem. οὔτ' ἔτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε, neque jam res mea perit aliquo bono modo, β, 64. ἐσθίεταί μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα, δ, 318, res familiaris mea comeditur, et pingues res rusticæ meæ pereunt, i. e. pecora mea opima. αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, et celeriter opes meæ augebantur, ξ, 233, et hinc oriebatur reverentia mei. αὐτὸν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι, ρ, 408, eum tres menses procul a se removeret domus hæc; ubi suaviter de ædibus dicitur quod sint prohibituræ eum a se. οἶκος μέν σοι ὅδε ἐστὶ, γυνὴ δέ σοι ἥδε ἐν οἴκῳ, ædes quidem tuæ istæ sunt, et uxor tua ista est in domo, υ, 34. et 265, οὐ δήμιός ἐστιν οἶκος ὅδε, ἀλλ' Ὀδυσῆος, non publicæ sunt hæ ædes. ἔνθα αὐτῷ ἦν, ibi erat ei habitatio, ω, 207. γέρων δ' ἰθὺς κίε οἴκου, Ω, 471, ubi de tabernaculo in castris. et 572. οἴκοιο θύραζε, ex tabernaculo exiit celeriter. ἄναξ οἴκου, herus, α, 397. ἀπερχομένη οἴκου, si excedit domo, β, 136. οὐ σύγε ἂν, ἐξ οἴκου, σῷ ἐπιστάτῃ οὐδὲ ἅλα δοίης, ρ, 455, non tu sane ex re tua roganti te ne salem quidem dares. et 538, οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, qualis ille erat damnum a domo arcere. οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν, τ, 23, domus curam habere et possessiones custodire. et 161, ἤδη γὰρ ἀνὴρ, οἷός τε μάλιστα οἴκου κήδεσθαι, jam enim vir est, et maxime potest curam domus gerere. et 572, ἥδε ἠὼς ἀποσχήσει

μι οἴκου, hic dies separabit me ab hac domo. φήμην ἐξ οἴκου προίηκε γυνή, ominosam vocem e domo misit mulier, υ, 105. ἔβησαν, φ, 188, coll. 190. ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, Α, 30, in nostra domo. sic et Γ, 233. α, 258. ᾧ ἐνὶ, Ζ, 500, in sua domo. et Η, 127, in qua sedebat ob senectutem. δ, 4. σῷ ἐνὶ, in tua habitatione, ι, 478, ubi τὸ σπήλαιον Cyclopis sic vocat. ὅ (ὅτι) μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ, quod mihi malum incidit in domum meam, β, 45. et 186, σῷ (ἐν) οἴκῳ δῶρον ποτιδεχόμενος, tua in domo donum exspectans ab eo: nisi potius est dativus commodi, tuæ domui donum. ᾧ οὐ πολλὰ ἐνὶ, cui non sunt multa domi, γ, 349. ὅσα κειμήλια ἐν ἐμῷ, δ, 613. ο, 113. ἠείδει τὸν οἶνον οὔτις δμώων ἐνὶ, ι, 206, noverat istud vinum nullus servorum in domo. et 535, εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ, inveniatque calamitates in domo sua. sic, δήεις, invenies, λ, 114. et 189, εὕδει ὅθι δμῶες ἐνὶ, dormit ibi ubi servi sui domestici. σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ, ν, 61. χῆρα ἀτιταλλομένην ἐνὶ, ο, 174. et 374, ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσεν. et 416, πατρὸς ἐμεῖο ἐνί. πῶς τὸν ξεῖνον ὑποδέξομαι οἴκῳ, π, 70, ubi deest ἐν. coll. 121. αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματα ἀκήρατα κεῖται ἐνὶ, ξ, 532, ipsorum enim copiæ intactæ jacent in domo eorum. ἐν ἀλλοτρίῳ οὐ χρὴ γοῶντα ἧσθαι, τ, 119, in aliena domo non decet flentem et gementem sedere. et 314, οὐ σημάντορές εἰσιν ἐν, non rectores sunt. et 514, ἐνὶ, in conclavi meo. et 598, τῷδε ἐνὶ, in hoc conclavi, *in diesem saale, (in this hall.)* πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθε ἐνὶ, in domo nostra, υ, 129. et 171, ἐν ἀλλοτρίῳ ἀεικέα μηχανόωνται. ξεῖνον κατέκτανε ᾧ ἐνὶ, φ, 27. et 353, τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ ἐνὶ, hujus enim potestas est in domo. πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ, ψ, 57, omnes punivit sua in domo. ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ζ, 490, ubi sic dicit Hector ad conjugem in publico stantem; at in domum iens tua opera cura; quæ opera 491 enumerantur. eadem verba sunt Telemachi ad matrem, stantem in conclavi magno, ubi proci epulabantur, α, 356, coll. 362, 330, ut appareat per οἶκον intelligi h. l. habitationem mulierum in domo magna. in genere commendatur fœminis τὸ οἰκουρεῖν, servare domum: et hinc sunt τὰ οἰκούρια, i. e. οἰκοφυλάκια, τὰ ὑπὸ μητέρων παιδίοις ὑπολειπόμενα παίγνια, si matres dant pueris infantibus domi manentibus crepundia, quibus lusitent, ne absentia matris moveantur. τῶν ἥν κε ἐθέλῃ ἀγέσθω πρὸς οἶκον, harum filiarum quam voluerit, ducat domum et habeat uxorem, Ι, 147, 289. πολὺ μεῖζον, (κακὸν) ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα πάγχυ διαρραίσει, β, 48, multo majus malum, quod certe celeriter domum omnem funditus destruet. et 52, 226, ἐπέτρεπεν αὐτῷ οἶκον ἅπαντα, commendavit ei proficiscens. et 238, κατέδουσι βιαίως οἶκον Ὀδυσσῆος, comedunt violenter rem familiarem ejus. ἀπώλεσα οἶκον εὖ μάλα ναιετάοντα, δ, 95, amisi domum valde bene habitatam; inquit Menelaus, loquens tecte de rapta sibi Helena, una cum multis opibus quas illa secum extulerat: et sequens ὧν, 97, respicit, non hæc solum πολλὰ, 96; sed præcipue illa κτέατα, 90, 93 memorata. et 476, ἱκέσθαι ἐϋκτίμενον, venire domum bene ædificatam. ἐς ὑψόροφον, alte contectam, i. e. altam, ε, 42. κ, 474. σοὶ δὲ θεοὶ ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν, inquit Ulysses supplicans ad virginem regiam, ζ, 181, tibi vero dii largiantur virum et domum et concordiam, coll. 183, ut per domum intelligatur familia, ex liberis et re familiari reliqua constans. ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσι, η, 68, *so viel als hausmütter und hauswirthinnen sind, (so many as are housewives, mistresses of families.)* et 314, οἶκον δὲ ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην σοὶ, inquit rex Alcinous ad Ulyssem, offerens ei filiam suam modeste. πίονα ναίει, ι, 35, pinguem domum habitat. ἔδωκεν οἶκόν τε, ξ, 64, dedisset domum et portionem agri. et 141, οἶκον, ὅθι πρῶτον ἐγενόμην, ubi natus sum. et 167, ἐλεύσεται, domum veniet, *wird nach hause-kommen, (will come home.)* et 318, ἦγεν ἐς, duxit eum fatigatum in domum suam. κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν ὅς κεν ὀπυίοι, ο, 21, illius vult domum et rem augere, cui est in matrimonio; et sermo est de vidua ad nuptias secundas transeunte, quæ priores liberos suos negligit. τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον ἐμὸν, π, 128. et 431, τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, illius nunc rem familiarem absumis, nullo pretio restituto pro absumtis; τὰ ἐν οἴκῳ: ut positum sit τὸ περιέχον pro περιεχομένῳ. καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον ὄλβιος ἀφνειόν, ρ, 419. τ, 75. et 195, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων, i. e. in domo opulenta. οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν ἀνδρὸς ἀριστῆος, φ, 332. ἐμοὶ κατερείπετε οἶκον, χ, 36. οἶκον ἱκάνεται ὀψέ περ ἐλθὼν, domum redit etsi sero rediens, ψ, 7, 27, 36, 108, coll. 259. ἴομεν προτὶ οἶκον, ω, 357, coll. 360, 361. μινύθουσι δὲ οἶκοι ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, Ρ, 738, minuunturque ædes per fulgorem magnum, i. e. conflagrant ædes alia post aliam flamma maxima. pluralis iste scribitur cum circumflexo, at adverbium Atticum οἴκοι cum acuto. ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους, per vices in domibus vestris, α, 375. β, 140, *da ihr das schmausen in euren häusern reih um gehen lasset, ein kränzchen haltend, (give entertainments in your houses by turns.)* ἐδείματο οἴκους, ζ, 9. ἐκ δὲ νέκυς (pro νέκυας) οἴκων φόρεον, ω, 416, corpora mortua ex ædibus portabant ad sepeliendum. circa οἴκους novit Homerus πολυτέλειαν, *kostbarkeit, (costliness,)* etiam apud heroas. exemplo sit domus Menelai, δ, 72—75. et Alcinoi, η, 82—96. ab οἶκος est ὁ οἰκίσκος, ædicula, etiam cavea ad adservandas aves. τὰ οἰκοπορεῖα sunt τὰ κατ' οἰκίαν σκεύη, *hausgeräthe, (furniture.)* ὁ οἰκόσιτος est ὁ οἴκοθεν (i. e. τὰ ἑαυτοῦ) ἐσθίων, ἢ, μισθωτὸς τρέφων ἑαυτὸν, *der sich selbst beköstigen muss und nicht vom lohn herrn gespeiset wird, (one who is obliged to board himself, and is not fed by his master.)* ὁ οἰκουρὸς δράκων est φύλαξ τῆς Πολιάδος, vel, ἐν τῷ ναῷ τῆς Πολιάδος (Palladis) διαιτώμενος, qui et scribitur οἰκοῦρος. οἱ ἄγροικοι sunt qui procul urbe negotiisque urbanis ruri vivunt, ut Laërtes, Eumæus, alii; et horum

οἴκησις vocatur ἡ ἀγροικία: sed ὁ ἄγροικος est, ἀπαίδευτος, *ungezogen, grob, (rude, unmannerly;)* et hinc fit substantivum ἀμφίβολον, ut ἡ ἀγροικία possit etiam esse ἡ τοῦ τοιούτου φαύλη ἕξις.

οἰκτείρω, f. ερῶ. (Οἴ) miseror. τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενοιτίου υἱὸς, Λ, 813, coll. 814, 817. Ἀχιλλεὺς, Π, 5. Ψ, 534, coll. 535, 536. proprie enim οἰκτείρειν est, λαλεῖν λόγους, οἳ κινοῦσιν εἰς οἶκτον ἤτοι ἔλεον, et tales λόγοι sequuntur ll. cc. deinde et tacite miserari aliquem cogitatione. εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, Ψ, 548. οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον, miserans canum caput et mentum, Ω, 516.

οἴκτιστος, η, ον. (Οἴ) miseratione dignissimus, maxime miserabilis. est superlativus a substantivo factus. comparativus deberet esse οἰκτίων, ὁ ἡ, sicut a τὸ αἶσχος est αἰσχίων, αἴσχιστος. τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι, Χ, 76. si a canibus senes mortui lacerentur. οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἴδον ὀφθαλμοῖς, μ, 258. et 342, λιμῷ δὲ οἴκτιστον θανεῖν. ὣς (sic) θάνον (moriebatur) οἰκτίστῳ θανάτῳ, λ, 411. κτεῖναί με, ψ, 79. ἁλῶναι, ω, 34. ὅπως οἴκτιστα (adverbialiter neutrum plurale) θάνοιεν, ut maxime miserabiliter morerentur, χ, 472.

οἶκτος, ου. ὁ. (Οἴ) miseratio. est ἐπίτασις τοῦ ἐλέου, quando aliquem valde miseramur et plangimus, οἴ dicendo. οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα, commiseratio cepit omnem populum, β, 81. Ἀχαιοὺς, ω, 437, *wurden von mitleiden sehr gerühret, (they were filled with compassion.)*

οἰκτρὸς, ά, όν. (Οἴ) miserationem ciens, miserabilis. per syncopen pro οἰκτηρός. οἴκτου ἄξιος. οἰκτρὸς, *der heklagenswürdige, (deserving compassion,)* Λ, 242, et poëta, ibi pluribus verbis οἰκτίζεται heroëm juvenem occisum misere. οἰκτρὰ (neutrum adverbialiter) ὀλοφυρομένη, quæ plorabat, ut omnes eam miserarentur, *die erbärmlich klagete, (who lamented piteously,)* δ, 719. sic, ὀλοφυρομένους, κ, 409. σ, 543. ω, 59. τούτων καὶ οἰκτρότερα ἄλλα κήδεα, his etiam miserabiliora infortunia, λ, 380. οἰκτροτάτην ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς, λ, 420. cæterum habet hæc vox ἀμφιβολίαν. nam notat miserabile in sensu affectuoso, ut his locis vidimus, et ut ponitur, si e. c. Tragicus ciet miserationem justam: ponitur autem et in sensu contemtus pleno, e. c. οἰκτρὸν ἀνδράποδον, mancipium miserum et vile. hinc ὁ Φιλόξενος, homo eruditus, cum legisset ei Dionysius tyrannus tragœdiam a se factam, interrogaretque qualia ei ista viderentur; οἰκτρὰ, respondit: nolens apertius neque laudare, neque reprehendere: idque tyrannus, placens sibi, non intellexit.

οἰκωφελία, ας. ἡ. (Ἕλω) cura domum et rem familiarem augens. *gute wirthschaft, (good management.)* ab, οἶκον ὀφέλλειν. ἔργον (illud primarium; agricultura nimirum) δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα, ξ, 223, *die vermehrung des hauses und vermögens, (increase of wealth and property,)* ἡ οἰκουρικη οἰκονομία, ἡ οἰκουρία καὶ ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου maxime διὰ γεωργίας: πορισμὸς βίου εἰρηναίου, ἤτοι τοῦ κατ' εἰρήνην κουροτρόφου. quando quis in pace gignit liberos eosque quærendo per operas rusticas victu alit. Vide sub Ὀφέλλω.

οἶμα, ατος. τό. (Οἴω) impetus quo fertur aliquis. est per syncopen pro οἴμημα, et est ab οἴω, fero. minus recte scribitur per spiritum asperum, nisi per usum Atticum. poëtæ nostro Ionico relinquendus est suus lenis, etymo conformis in hac voce. οἶμα λέοντος ἔχων, impetum vehementem leonis habens, Π, 752, *da er wie ein lœwe drauf los gieng, (rushing on with the fury of a lion.)* αἰετοῦ οἴματα ἔχων, aquilæ impetus celeres habens, Φ, 252, ubi male quidam legunt ὄμματα.

οἰμάω, f. ήσω. (Οἴω) impetu feror in aliquid. κίρκος ῥηϊδίως οἴμησε (ruere solet celeri suo volatu) μετὰ πέλειαν, in columbam, *wie der habicht leicht auf eine taube schiesset und stösset, (as a falcon darts and pounces upon a dove,)* Χ, 140. et 308, οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥστε αἰετὸς, et irruit conversus vel connitens, sicut aquila; et sermo est de Hectore, coll. 311. sic et ω, 537, de Ulysse. proprie notat, contrahere se paullum ad impetum dandum, ἑαυτὸν συστρέψαντα ὁρμᾶν, si additum est ἀλείς.

οἴμη, ης. ἡ. (Οἴω) via, *ein weg, ein strasse, (a road, a street.)* metaphorice est, deductio ordinatæ narrationis, ἡ διήγησις: etiam ᾠδὴ, cantio, *ein lied, (a song.)* est itidem ab οἴω, fero. ἀείδειν κλέα ἀνδρῶν, οἴμης, τῆς τότε κλέος οὐρανὸν ἵκανε, Θ, 74, pro, ἀπὸ οἴμης ἐκείνης, ἧς, canere famas heroum, a narratione illa, cujus tunc fama celeberrima erat. incipiebat enim canere a narratione illa. et 481, οἴμας Μοῦσα ἐδίδαξε, i. e. τὰς ᾠδὰς, cantus et narrationes poëticas Musa docuit eos. θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν, nam deus mihi in animum varias cantiones et enarrationes poëticas insevit, χ, 347, ideoque sum αὐτοδίδακτος, i.e. non ab aliis didici cantiones et edidici, sed ipse eas compono. nam alii sunt, qui canunt quæ alii composuere carmina; alii vero qui ipsi sunt poëtæ. ab hac voce est τὸ προοίμιον, quod ante narrationem aut cantionem præcedere solet, præambulum; quod et contracte φροίμιον dicitur. hinc et est ipsa ἡ φόρμιγξ.

οἶμος, ου. ὁ. (Οἴω) semita, via. it. linea directa, series, quæ et in circulum potest circumducta aut curvata esse. θώρηκος δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο, δώδεκα χρυσοῦ, εἴκοσι κασσιτέρου, Λ, 24, quasi ζῶναι, ὁδοὶ, ῥάβδοι ὀρθαὶ, *streifen, (stripes,)*

οἰμωγὴ, ῆς. ἡ. (Οἴ) ejulatus, gemitus flebilis. ἐνθάδε ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ (gloriatio sonora) πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, Δ, 450. Θ, 64, et observa positionem duorum nominum et participiorum; nam posterius

participium pertinet ad nomen prius, gemitus clarus pereuntium. *κωκυτῷ καὶ οἰμωγῇ*, X, 409. et 447, *κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς. οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε*, Ω, 696. *οἰμωγὴ δὲ δέδηε*, ejulatus accensus est, *υ*, 353, qualis gemitus incenditur ab iis qui in pugna occiduntur.

οἰμώζω, f. *ξω*. (Οἴ) gemo, lamentor, ploro, deploro, ejulo factum est verbum ex *οἴ μοι*, lugentis particula. sicut enim ab *ὦ* fit *ὤζω*, i. e. *ὦ λέγω*: sic fit hoc verbum, pro *οἴ μοι λέγω*. et notat intentum luctum. factum est ergo verbum *κατ' ὀνοματοποιΐαν*. *Ἀτρείδης δ' ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν*, *er seufzete laut, und sahe gegen himmel, (he sighed aloud, and raised his eyes to heaven,)* Γ, 364. sic, *Πηλείδης*, Φ, 272. *ᾤμωξεν δ' ἄρ' ἔπειτα*, K, 522. Ψ, 178. Ω, 591. *δή ῥα τότ' ᾤμωξέν τε καὶ ὢ πεπλήγετο μηρὼ*, M, 162. O, 397. *ν*, 198. *σμερδαλέον δ' ᾤμωξε*, Σ, 35, de Achille. et *ι*, 395, de Cyclope. *ᾤμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν ὑψόσε ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει*, X, 33, 34. et 408, *ᾤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατήρ. οἱ δ' ᾤμωξαν ἀολλέες*, Ψ, 12, qui tamen in hoc suo claro ejulatu nihil articulate sunt locuti, sed *οἴ* et *ὦ* tantum resonabat. *ἦ κε μέγα οἰμώξειε γέρων*, H, 125. *γνὺξ δὲ ἔριπε οἰμώξας*, *er sank in die kniee mit einem lauten seufzer, (he sank on his knee with a deep groan,)* E, 68, vulneratus nimirum letaliter. sic et Υ, 417. *ἐν κονίαις κάππεσεν οἰμώξας*, Π, 290. *ὁ δὲ οἰμώξας ἀπὸ πύργου ἔβαινε*, de muro descendit, Φ, 529. *ἠμείβετό με μύθῳ*, cum gravi suspirio respondit mihi, *ι*, 506. *λ*, 59. *οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν*, *μ*, 370, ad deos clamabam. *ὅγε οἰμώξας πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσιν*, *σ*, 397. sic *φεύζειν* est, *φεῦ λέγειν*, quemadmodum *οἰμώζειν* est *οἴ μοι λέγειν*. Vide sub *ὤ μοι*.

οἰνίζομαι, (Ὄνω) vinum peto. sic *ὑδρεύομαι* est, aquor, aquam peto. et hoc *οἰνίζεσθαι* est *ἄψογον*: *τὸ οἰνοῦσθαι* vero *οὐκ ἐπαινετόν. ἔνθεν ἄρα οἰνίζοντο Ἀχαιοὶ*, inde igitur vina sua petebant Græci ad Trojam sedentes, H, 472, collato 467—475, nam permutatione mercium id fiebat: *ἀμοιβαῖς γὰρ ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, καὶ οὐ νομίσμασιν. οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε*, Θ, 506. et 546, *οἶνον οἰνίζοντο*, quæ phrasis est Attica.

οἰνοβαρέω, f. *ήσω*. (Ἄω) sum gravis vino. it. sum aliis gravis ex nimio vino. *ἐρεύγετο οἰνοβαρείων*, eructabat et convomebat se, vino gravatus, *ι*, 374, pro *οἰνοβαρέων*, particip. præsens. *κατελέξατο οἰνοβαρείων*, decubuerat post haustum nimium vinum, *κ*, 555. *οἱ δ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων*, *φ*, 304, ubi de Centauro ebrio sermo est, qui aliis injuriam faciens sibi ipsi malum peperit. conf. *βαρέω*.

οἰνοβαρὴς, *έος*. ὁ ἡ. (Ἄω) vino gravis. qui, vino largiter hausto, aliis est gravis. *οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο*, A, 225, ubi notatur rex *δυσπειθέρως ἔχων εἰς τὰ κατὰ οἶνον, καὶ ἐπονειδίζων*, qui eo vitio laborabat, ut vino facile accenderetur ad inique loquendum aut agendum. cæterum ea est libera exprobratio, non a subdito, sed a socio et pari facta: *ungestüm vom wein, (flushed with wine.)* nec est contumeliose dictum, *kein scheltwort, (not used opprobriously,)* sed veritas irato et querenti expressa. conf. *ἔλαφος* et *κύων*. nam dicta aut facta, politioribus moribus adversa, in omni Homero quærenda nulla sunt. *man darf bey dem poëten nie was grobes oder pæbelhaftes suchen, (nothing coarse or vulgar is to be found in this poet.)* injustitiam solum, ex nimio vino oriundam, liberrime notat magnâ injuria adfectus Achilles magnus. est ergo: ebrius, et inde inique agens. Vide sub *ὄμμα*.

οἰνόπεδον, *ου*. *τό*. (Πάω) solum vineæ, *ἀμπέλων γῆ πεδινή*. *ein boden zum weinbau, ein weingarten, weinland, (land suitable for the vine, a vineyard.)* accuratiores deducunt ab *ἡ οἴνη*, vitis, *ein weinstock, (a vine,)* et *τὸ πέδον*: sicut a *τιμὴ* est *τιμόθεος*. et deberet sic esse *οἰνόπεδος, ὁ ἡ*, adjective, ut pleraque alia. *τέμενος*, (prædium) *τὸ μὲν ἥμισυ, οἰνοπέδοιο*, dimidiam ejus partem quod attinet, terræ ad vites ponendas aptæ, I, 575, *halb zum weinbau, (the half adapted to the culture of vines.)* *ἑρπύζοντα ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο*, *α*, 193. *λ*, 192, reptantem per fertilitatem soli viniferi: quibus locis adjectivum satis manifesto apparet. sic et *τὸ στρατόπεδον* dicitur, locus ubi exercitus consedit, *ein platz zum heerlager, (the site of a camp.)*

οἰνοπληθὴς, *έος*. ὁ ἡ. (Πίλω) vino abundans, vini ferax, *weinreich, (abounding in wine.)* *νῆσος Συρίη, εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος*, *ο*, 405, ubi sunt laudes omnes terræ, armento, pecore, vino, frumento, abundantis.

οἰνοποτάζω, f. *άσω*. (Πίω) vinum poto, frequenter bibo. *τῷ ὅγε ἐφήμενος οἰνοποτάζει*, *ζ*, 309, ubi talem vitam virgo regia comparat cum deorum vita. *ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο μετ' ἀνδράσιν* (cum dominis) *οἰνοποτάζων*, *υ*, 262, hic nunc adside. *βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων*, principibus pollicebaris ad vinum sedens, Υ, 84, nam vinum fere facit homines gloriosos. dicitur et *οἰνοποτέω*.

οἰνοποτὴρ, *ῆρος*. ὁ. (Πίω) vini potor. *ἄνδρας μετὰ οἰνοποτῆρας ἤϊε*, θ, 456, ibat ad magnates, qui sedebant ad vinum.

οἶνος, *ου*. ὁ. (Ὄνω) vinum. habet nomen ab *ὀνέω*, juvo, prosum; nam nihil est in rebus humanis *utilius* bono vino ciboque (unde et is dicitur *ὄνειαρ*, ut videbimus) sicut nihil est *honestius* pecunia, nihil *jucundius* bona fœmina, nihilque *magis necessarium* bona animi corporisque valetudine. Plato, ludens nimirum, *τὸν οἶνον* compositum esse dicit ab *οἴω*, puto, et *ὁ νοῦς*, mens; quasi *οἰόνους*, quod impleat animum variis opinionibus et spei spectris. conf. *Διόνυσος* in R. ipse Psalmus favet etymologiæ Græcæ nostræ, Ps. civ, 15, nam *ὀνεῖν* notat fruendum præbere cum voluptate insigni. Platonica illa etymologia perinde est, ac si quis Germanicam vocem *wein, (wine,)* compositam diceret ex, *weh in, (woe in,)* væ

intus, sc. in poculis; quia nimirum ebriosi per vinum sibi multa mala contraherent: idque confirmaret ex Esaiæ V, 11, 22. ἐπέλειβε αἴθοπα οἶνον, supralibabat vinum calidum et generosum, Α, 462, conf. λείβω. οἶνον ἐΰφρονα, καρπὸν ἀρούρης, ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, Γ, 246, i. e. τὸν εὐφραντικὸν, lætificantem: et κατ' ἐξοχήν τινα fructum terræ. et 295, οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν, ἔκχεον, vinum ex cratere haurientes poculis, effundebant sc. vinum in libatione et precibus faciendis. nam vinum inerat appositum in grandi cratere, *in einer grossen kanne oder flasche, (in a large pitcher or flagon,)* ex quo infundebatur in pocula. coll. 300, et ἐκχέω. γερούσιον αἴθοπα οἶνον Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται, Δ, 259, principibus dandum generosum vinum principes miscent aqua in crateribus, vel simpliciter, infundunt ex utre in crateres. et 346, ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, pocula vini bibere suavis sicut mel est. ἔδουσί τε πίονα μῆλα, οἶνον δ' ἔξαιτον μελιηδέα, vinum eximium dulce, sc. πίνουσι, Μ, 320, ubi sermo est de principibus, ex publico epulantibus. verbum deest, ex præcedenti ἔδουσι supplendum. σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον, Ξ, 5. οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσι, οὐ πίνουσι αἴθοπα οἶνον, sc. dii, Ε, 341, et subintelligendum, ἀλλὰ νέκταρ, conf. ἰχώρ. ἀνδρὶ δὲ (enim) κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει, nam viro defatigato robur valde auget vinum, Ζ, 261, præcedente 260, αὐτὸς ὀνήσεαι αἴκε πίησθα, ipse juvaberis si modo biberis; ubi poëta etymologiam ex more suo innuit per ὀνήσεαι: et mens Hecubæ ibi loquentis est, τὸ τοῦ κεκμηκότος μένος αὔξει ὁ οἶνος μεγάλως, κατὰ καιρὸν προσφερόμενος, in tempore oblatum vinum, sed aliter sentit Hector de vino, 264, μή μοι οἶνον ἄειρε (apporta) μελίφρονα, μή με ἀπογυιώσῃς, ne me enerves; quia ἡ ἄκαιρος πόσις τοῦ οἴνου μελῶν ποιεῖ πάρεσιν, membra facit graviora et quasi exsoluta. Hecubæ sententia est in se bona: sed Hector circumspecte cum vino congrediendum existimat: calidum enim natura et humidum vinum, utile et amicum est senioribus; at in flore ætatis constitutis ἄκρατος οἶνος non semper est utilis. ἄκρατος autem libabatur diis, coll. 266, Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον χερσὶν ἀνίπτοις, ἅζομαι, vereor. huc accedebat, quod jam nihil cibi aderat: solum autem, sine cibo prævio aut comite, vinum sumtum a fatigato, non nimis conducit ad robur faciendum. et 258, ὄφρα κέ σοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω, donec tibi affero dulce vinum. οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιεῖν πρὶν λεῖψαι Διῒ, Η, 480, ut averterent hac libatione iram Jovis et malum omen, coll. 479. vide et de vino 471—475, ubi de comparando vino sermo est. πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, Θ, 232, ebibentes crateras impletos usque ad summam oram vino. et 506, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθαι, et vinum suave petite, *holet wein herzu, (bring hither wine.)* et 546, οἰνίζοντο. et 189, οἶνόν τ' ἐγκεράσασα, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, ubi sermo est de Andromache, quæ equis mariti sui, animi causa, sæpe suis manibus non pabulum modo dedit, sed et vinum iis admiscuit, ut biberent inde si vellent. sic nostri homines sæpe equis suis præbent panem cerevisiæ innatantem: quem cibum potumque equi semel adsueti cupide hauriunt. et Andromachen ipse Hector dicit, sæpe equos priores sic curasse, quam semet ipsum, coll. 188, 190. cæterum ibi, 186, ad ἦν, subintelligendum est κατά. πλεῖαί σοι οἴνου κλισίαι, ὃν νῆες ἠμάτιαι Θρήκηθεν ἄγουσι, Ι, 71, plena tibi vino sunt tabernacula, quod quotidianæ naves ex Thracia advehunt: nam transmissus ille erat unius diei. et 224, πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα, implens poculum vino, dextra manu apprehendit Achillem, eique sic propinavit, χαῖρε Ἀχιλεῦ, post quæ duo verba bibit, et deinde ulterius locutus est quæ sequuntur. et 485, οἶνον ἐπισχὼν πολλάκι μοὶ κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ, ubi de puello sermo, cui in gremio sedenti parens offert cibum et potum. et 702, κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ σίτου καὶ οἴνοιο, τὸ γὰρ, μένος ἐστὶ καὶ ἀλκὴ, ex his tribus oritur robur. coll. Τ, 161, πάσασθαι (vesci) σίτου καὶ οἴνοιο, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκὴ, ubi duo tantum memorantur roboris efficientia: nam ἕωθεν ἐδείπνουν οἱ παλαιοὶ, ante labores suscipiendos. et 167, ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, πανημέριος πολεμίζει, per totum diem pugnare potest, coll. 231, s. ἀπὸ κρητῆρος πλείου ἀφυσσάμενοι, ἔλειβον Ἀθήνῃ μελιηδέα οἶνον, Κ, 579. οἴνῳ πραμνείῳ, vino vetusto, Λ, 638, ubi describitur potio mixta caseo caprino et farinis albis: et οἶνος πραμνείος natura est ἐναντιώτατος ταῖς φλεγμοναῖς, quia est παχὺς καὶ πολύτροφος. et 774, εἶχεν χρύσειον ἄλεισον, σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν. πίνεσκεν (biberat) ἀπὸ τοῦ δέπαος (ex illa patera) αἴθοπα οἶνον, Π, 226. et 230, ἀφύσσατο αἴθοπα, λεῖβε δὲ οἶνον, ubi duo versus eadem voce finiunt. τοῖσι δ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου δόσκεν ἀνὴρ ἐπιὼν, Σ, 545, ubi sermo est de aratoribus, et tangit morem antiquum τῆς τῶν ἀροτήρων θεραπείας δι' οἴνου, ἵνα προθυμοῖντο εἰς ἔργον: sicut nos messoribus nostris largiter præbere solemus potum et cibum. οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν, in libatione et precibus, Ψ, 220. et 237, 250, κατέσβεσαν πυρκαϊὴν αἴθοπι οἴνῳ, extinxerunt rogum vino; in funere Patrocli. sic et Hectoris, Ω, 791, non aqua, in honorem herois. hoc ergo semper in funere illustrium hominum factitatum. et 284, Ἑκάβη οἶνον ἔχουσα μελίφρονα χρυσέῳ ἐν δέπαϊ. et 306, λεῖβε δέ. et 641, αἴθοπα οἶνον λαυκανίης καθέηκα, per guttur demisi. οἱ μὲν ἄρα οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρι καὶ ὕδωρ, α, 110. πίνουσι αἴθοπα μαψιδίως, β, 57. et 290, οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι. et 340, πίθοι, οἴνου παλαιοῦ ἡδυπότοιο, θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες, ubi vides laudes vini, quibus vinosus argui possit Homerus, judice Horatio jocante: nam nil inest his verbis, præter descriptionem vini egregii ex re vera. et 349, οἶνον

ἐνάφυσσον (infunde) ἀμφιφορεῦσι, ἡδὺν, ὅστις λαρώτατος (qui dulcissimus et lenissimus est) μετὰ τὸν ὃν σὺ φυλάσσεις, inter illum οἶνον quem tu adservas. et 431, στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο. δὸς καὶ τούτῳ δέπας μελιηδέος οἴνου, σπεῖσαι, γ, 46, coll. 40. et 51, ἐνετίθει χερσὶ δέπας ἡδέος οἴνου. et 139, ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες, gravati vino, ebrii. et 332, κεράασθε δὲ οἶνον, miscete aqua. et 391, ἀνεκέρασε (implevit totum) κρητῆρα οἴνου ἡδυπότοιο, ὃν ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ὤϊξε ταμίη, quod vinum, i. e. cujus dolium. et 460, ἐπέλειβε αἴθοπα. et 479, ἐνέθηκεν ἅρματι σῖτον καὶ proficiscentibus. et 472, οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐν χρυσέοις δεπάεσσι, infundentes. εἰς οἶνον ἔβαλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, de quo vino bibebant, δ, 220—228, 233. et 622, ἔφερον δ' εὐήνορα οἶνον, forte vinum et homines exhilarans. οἶνον ἐρυθρὸν μενοεικέα ἐνθήσω, sc. εἰς τὴν νῆα, ε, 165. et 265, ἐνέθηκε ἀσκὸν μέγαν μέλανος οἴνοιο, ubi μέλας dicitur, qui antea ἐρυθρὸς, quia utrumque est idem; et αἴθοψ sine dubio de eodem colore est intelligendum. ἐνέχευεν οἶνον ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, ζ, 77. κηρύκεσσι κέλευσον οἶνον ἐπικρῆσαι, infundere, η, 164, coll. 179. et 182, μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. παρετίθει δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, θ, 70. et 470, κερόωντο δὲ, et temperabant vinum. ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον, ι, 111, i. e. qui in magnis uvis continetur. et 196, αἴγειον ἀσκὸν ἔχων μέλανος οἴνοιο ἡδέος. et 204, οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα, ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτὸν, ὃν ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν, ἓν δέπας ἐμπλήσας (τὶς) ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα ἔχευε, ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει θεσπεσίη: τότε ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν. et 163, οἶνος ἐρυθρὸς, coll. 162, μέθυ ἡδύ. et 346, κισσύβιον μέλανος οἴνου, et quia id erat Cyclopis, capacissimum igitur. et 348, οἷόν τι ποτόν. et 353, 354, 358, 359, 360. et 362, Κύκλωπα περιήλυθεν οἶνος φρένας, *nahm ihm den kopf ein, (overwhelmed his senses.)* ἐμεθύσθη ὁ Κύκλωψ, nam biberat re vera ἑξήκοντα κισσύβια tam capacia vini meri, siquidem unum alias, si innoxium esse deberet, miscendum erat viginti partibus aquæ; is autem ter ebiberat id κισσύβιον ingens. et 454, δαμασάμενός με φρένας οἴνῳ, coll. 516. cæterum tale eximium vinum, quod est ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀποῤῥὼξ, 359, dixit aliquis veterum, Ἀφροδίτης γάλα. cæterum κράσεις ejus πολλαὶ, variæ rationes temperandi illud aqua. quidam miscebant ἴσον ἴσῳ: Hesiodus præcipit tres partes aquæ, unam vini; alii aliter. sed ista κράσις, qua viginti partes aquæ admiscebantur uni parti vini, plane singularis est, et calidissimi fortissimique vini exemplum. ergo etiam cito obruerunt Polyphemum tria ingentia pocula ἀκράτου τούτου οἴνου, cito exhausta. κρητῆρι ἐν ἀργυρέῳ μελίφρονα οἶνον ἡδὺν ἐκίρνα, νεμέ δὲ χρύσεια κύπελλα, κ, 356. et 460, ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον. et 519, χοὴν χεῖσθαι ἡδεῖ οἴνῳ. sic et λ, 27. et 61, ἆσέ με ἀθέσφατος οἶνος, occæcavit me. αἴθοπα οἶνον ἐρυθρόν, μ, 19. et 327, ἕως μὲν σῖτον εἶχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν. γερούσιον αἴθοπα οἶνον πίνετε, ν, 8, i. e. τὸν ἐν τῇ, τῶν γερόντων i. e. ἐντίμων, principum, συμποσίῳ πινόμενον. et 53, μελίφρονα ἐκίρνα, coll. 50. et 69, ἐρυθρόν. et 244, ubi de Ithaca dicitur quod vini sit ferax. σίτου καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν, ξ, 46. et 78, ἐν κισσυβίῳ κίρνη (i. e. συνέμιξεν ὕδατι) μελιηδέα οἶνον, nam semper etiam adstabat aqua cum vino. et 95, οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες. et 109, ἐνδυκέως κρέα ἤσθιε πῖνέ τε οἶνον ἁρπαλέως ἀκέων. et 113, αὐτῷ πλησάμενος δῶκε σκύφος οἴνου ἐνίπλειον. et 447, σπείσας δ' αἴθοπα. 463—466, εὐξάμενός (gloriose) τι ἔπος ἐρέω, οἶνος γὰρ ἀνώγει ἠλέος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονα περ μάλα ἀεῖσαι (nimis canere,) καί τ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον: ubi adverbium μάλα, nimis, est repetendum, et aoristi finiti sunt explicandi per *solet*. ergo οἶνος est δεσπότης τοῖς πολυπόταις, ἀνώγει γάρ: et ἐφέηκε, i. e. ἐνετείλατο, præcipere solet. οἶνος est λάλον τι καὶ ἐπινοητικὸν, *er giebt einfalle, (inspires ideas, sallies.)* cæterum personatus Ulysses simulat ibi. οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα χρυσέῳ ἐν δέπαϊ ὄφρα λείψαντε (libatione facta) κιοίτην, ambo abirent, ο, 148. et 333, τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν, oneratæ sunt. et 506, δαῖτα ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο. vide porro π, 14, 52, 110, 444, ἐρυθρόν. ρ, 536. σ, 150. et 330, ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, i. e. μεθύων ἄρτι ἀφραίνεις, ebrius jam deliras. sic et 390. et 426, θεοῖς σπείσαντες ἔπιον μελιηδέα. φῆ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, putet lacrimis madere me gravatum vino, τ, 122, *dass wein und barmherzigkeit zusammen sind, (that my sorrow is the effect of wine.)* sic Herodotus: οἴνου κατιόντος ἀναπλώει ἔπεα, abundant verba subeunte animum vino, διὰ τὸ πολυλόγους εἶναι τοὺς ἐν μέθῃ. sic h. l. οἴνου κατιόντος ἐπιπολάζουσι δάκρυα, ὡς εἴ τινος βαρέος σώματος ἐμπεσόντος ὑδροδόχῳ ἀγγείῳ, ἐπιπολάζον τὸ πρώην ὑγρὸν ἐκχέεται. ἐκόμισε δὲ αὐτὰς (puellas) Ἀφροδίτη τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ, υ, 69, ubi de educatione puellarum illustrium est sermo. et 136, 252, 260, 378, 312. οἶνός σε τρώει (vulnerat quasi) μελιηδὴς, ὅστε καὶ ἄλλους βλάπτει, ὅς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδὲ αἴσιμα πίνῃ, οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν ἄασε, φ, 293—304. nam si nimis bibitur, facile pugnas concitat. hinc Διόνυσος dictus λυαῖος, non modo quod curas dissolvit, sed et στασιαστὴς, ab ἡ λύη i. e. στάσις, cui opposita est ἡ εἰρήνη ab εἴρω necto, ligo, ἡ εἴρουσα εἰς ἕν: λύη vero est a λύω, solvo, dirimo. hinc et ὁ μῦθος Baccho, circumdat παρδαλῆν φόρημα, *eine pantherhaut zum mantel, (a panther's hide for a mantle:)* et Alcæus eum vocavit ὀξύτερον τριβόλων, in opposito ad μελιηδής. dictus et hinc οἶνος ἡ μητρόπολις τῶν δεινῶν, patria et primaria civitas rerum atrocium, δι' ὃν αἱ μέθαι, μανίαι, παροινίαι, ἔριδες, μάχαι, etc. ὄφρα πίοι οἴνου sc. τὶ, nonnihil vini ut bibat, χ, 11. πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος, ψ, 305. ἐλέγομεν ὀστέα (legebamus ossa combusti tui corporis) οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι, vino mero largiter sparsa et adipe admisto, ω, 72. et 363, κερῶντας αἴθοπα οἶνον. optimum priscis vinum

putabatur ὁ μέλας, qui παρὰ Χίοις πρώτοις ἐγένετο, quibus artem curandæ vitis et vini faciendi tradidit ὁ Ὀινοπίων, filius Διονύσου, qui primus eam insulam condidit. cæterum confer Athenæum, qui multa de vino vetusto narrat. homines austeri et natura sicci si bibunt vinum, fiunt hilariores et mitiores; nisi quis sit natura nimis calidus, aut juvenis. senex citius quoque fit ebrius, ob defectum calidi naturalis. ὁ πάροινος est vinosus, vini bibendi studiosus: hinc est, παροινίαν νοσεῖν, nimis delectari vino. ὁ ἔξοινος vero duplici sensu dici potest: ut ἐξ sit vel ἔξω, qui crapulam edormivit, aut qui vino captus non est; vel ut intendat, ὁ οἴνου ἔμφορτος, ita obrutus ut usum membrorum non habeat, quod patitur qui οἶνον πίνει ὑπερβολάδην. Alcæi vox nota est: οἴνῳ πνεύμονα τέγγε: et, τὸ ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστιν; τὸ πίνειν φημ' ἐγώ. et comicus jubet, ἄρδεσθαι (rigari) οἴνῳ τὸν νοῦν, ὡς λέγειν τὶ δεξιόν. adhibebatur in sacrificiis, μετὰ τοὺς οὐλοχύτας, in gratam memoriam tam egregii a diis dati beneficii: vinum enim serius repertum quam frumenta. Alexandriæ, diu ante Christum natum, mos erat solemnioribus diebus festis, ut currus magnus lente per urbem procederet, in quo repositus erat ingens uter ex pluribus coriis consutus, plenus vino, ex cujus utroque latere erant aptatæ fistulæ apertæ, et per has effluebat vinum, ut quisque qui vellet aut posset, vas suum impleret: quod narrat Eustath. ad κ, 19. ægyptiace ὁ οἶνος dicitur ἡ ἕρπις, ιος, qua voce et Græcorum quidam usi sunt. οἶνος κρίθινος est cerevisia, apud populos Scythiæ et circa mare Caspium inde ab antiquissimis temporibus notus: de quo etiam Athenæus est consulendus. οἱ παλαιοὶ, τιμῶντες τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου, ᾄδειν ἐφεῦρον, καὶ τοὺς ἑαυτῶν κωμήτας κακολογεῖν: ὅθεν ἐῤῥέθη καὶ τὸ κωμῳδεῖν, ὅτε καὶ τὴν λυμαινομένην ταῖς ἀμπέλοις αἶγα, ἆθλον τῆς ᾠδῆς προέθεντο. hinc deinde et tragœdi dicti, διὰ τὴν ἐπὶ τράγῳ ᾠδήν. ea omnia, primum valde rudia, invenit inventum vinum, et gaudium de eo. ἡ οἴνη, vitis, ἡ ἄμπελος, Eurip. Phœn. 236. τὴν οἰνάνθην vero vide sub ἄνθος. optima οἴνου κρᾶσις dicitur τρία καὶ δύο, Aristoph. Equ. 1184, i. e. duæ partes vini generosi, tres partes aquæ.

οἰνοχοεύω, f. εύσω. (Χάω) vinum infundo. Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἑλοίμεθα οἰνοχοεύειν, B, 127, conf. οἰνοχόος. et alluditur ad Γανυμήδην, Trojanum puerum. cæterum erat id munus, quod εὐγενέστατοι παῖδες apud priscos principes obibant, sicut et Romæ in sacrificiis publicis fiebat: imo in genere, ministrare senioribus erat negotium juniorum. hinc miti vocabulo παῖδες dicti et οἱ δοῦλοι. Διΐ οἰνοχοεύειν, Υ, 234, ubi sermo de ipso Ganymede. κῆρυξ ἐπῴχετο οἰνοχοεύων, α, 143. ἀρξάμενος τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει, sc. ὁ οἰνοχόος, 142, quod fiebat a parte dextra ordinis sedentium aut stantium; et hoc est ἐνδέξια, A, 597. alias τὸ οἰνοχοεύειν dicitur et κιρνᾷν, et recentioribus ἐγκανάσσειν, i. e. ἐγχέειν οἶνον, sicut ἐκκανάσσειν est ebibere; unde est τὸ κάναστρον, poculum capax: quæ sunt a τὸ κάνεον, quod et speciem poculi, *eine grosse kanne, (a large cup,)* olim notabat.

οἰνοχοέω, f. ήσω. (Χάω) idem. Θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν ᾠνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων, A, 598, ubi Vulcanus ministrat diis nectar. ergo οἰνοχοεῖν h. l. sic positum, ut alibi ἵπποι ἐβουκολέοντο i. e. ἐνέμοντο σὺν βουσὶν, vel, ἔνθα καὶ βόες ἄν: ut ergo νέκταρ οἰνοχοεῖν sit, ἐγχέειν νέκταρ, δίκην οἴνου. sic, οἰκοδομεῖν πόλιν, i. e. πόλιν καὶ οἴκους δεῖμαι: βουθυτεῖν ὗν καὶ τράγον, una cum bove porcum et hircum mactare: τοκάδος δίκην λεαίνης ταυρουμένη, i. e. ἀγριουμένη ὡς λέαινα καὶ ὡς ταῦρος: ἐχειρονόμησε τοῖς σκελέσιν, crura movebat apte una cum manibus vel sicut manus: εἶχεν ἐπὶ χειρὸς πέδην, unde ἡ χειροπέδη, *ein hand-schuh, (a glove,)* nam πέδη proprie de pedibus: sic τὸ τυφλόστομα ποταμοῦ, ostium fluminis, quod olim fuit, nunc vero obstructum est arenis. οἰνοχοῆσαι, δ, 233. ο, 322. et 141, ᾠνοχόει δὲ υἱὸς Μενελάου. νέκταρ ἐῳνοχόει Ἥβη, Δ, 3, ubi attice additum est augmentum syllabicum temporali. sic in ἑήνδανε, ἔωσα, etc. ἐῳνοχόει δὲ Μελανθεὺς, υ, 255, qui quidem erat servus conditione, inter procos tamen, ob sororem suam formosam et dilectam a quibusdam procorum, hominem honestum agebat; quæ erat ejus ἀγλαΐα. etsi autem de nectare, quod est analogum vini, recte dicatur hoc verbum; de aqua tamen, extra jocum, dicere οἰνοχοεῖν αὐτὸ, contradictio esset in adjecto.

οἰνοχόος, ου. ὁ. (Χάω) qui vinum infundit et ministrat, *der wein einschenket, (a cupbearer.)* et in honestis conviviis is nunquam erat servus; sed vel filius herilis id munus obibat, vel οἱ κήρυκες eo fungebantur, utpote ministri honesti magnatum. πολλαὶ δεκάδες δεύοιντο οἰνοχόου, B, 128, ubi dicit: si Græci ad Trojam dividerentur in decades, et quævis decas accipere deberet unum Trojanum ad vina ministranda; multæ decades non habituræ essent talem pocillatorem. μέθυ, ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων, οἰνοχόος φορέῃ ἂν καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν, ι, 10. οἰνοχόον ἔβαλε (κατὰ) χεῖρα, σ, 395. et 417, οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν, pincerna incipiat poculis distribuendis. sic et φ, 263.

οἶνοψ, οπος. ὁ ἡ. (Ὄφ) vini colorem et adspectum habens, nigricans. ab ἡ ὄψις et ὁ οἶνος composita vox. vetustissimum et optimum vinum erat nigricante colore. est epitheton maris, ὡς ἔχοντος ὄψιν οἴνου μέλανος: deinde et boum. ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, A, 350, prospectans super mare, vultu super mare verso. sic, λεύσσων ἐπὶ, E, 771. ἰδὼν ἐπὶ, Ψ, 143. περάαν ἐπὶ, transire super mare, B, 613. πλέων ἐπὶ, H, 88, navigans super mare. et πλέων οἴνοπα πόντον, α, 183, sine præpositione. μήτι (consilio et prudentia) κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ νῆα ἰθύνει, Ψ, 316. μέσῳ ἐνὶ, μ, 388. de bubus est N, 703, βόε οἴνοπε (duo boves nigricantes) ἄροτρον τιταίνετον, aratrum trahunt. sic et ν, 32.

οἰνόω, f. οἰνώσω. (Ὄνω) vino impleo, in vinum quasi verto, inebrio. passivum vel medi

um, *οἰνόομαι*, inebrior, inebrio me. *μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, ἀλλήλους τρώσητε*, vos invicem vulneretis, π, 292. τ, 11.

οἰοπόλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) desertus, *ἔρημος, ἐν ᾧ οἶός τις πολεῖ*, *einsam, (solitary.)* *χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ*, N, 473, ubi sermo est de apro, habitante in deserto. et eadem verba, P, 54, de olea, plantata in loco aperto, ad aquam, *ἐρήμῳ ἐν τόπῳ*: dicunt enim, *τὰ ἐν ἐρημίᾳ καὶ μονάζοντα φυτὰ μάλιστα θάλλειν, τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα ἧττον εὔτροφα εἶναι, οἷα τὴν ἀλλήλων εὐφυΐαν τῇ ἐγγύτητι ἀφαιρούμενα.* ergo *οἰοπόλος* in genere est, qui solus aliquo in loco est, nec alios sui generis prope se habet, ubi quis *οἶος πολεῖ καὶ μόνος ἀναστρέφεται.* dicuntur etiam ea loca, quæ sunt *εὔθετα εἰς νομὰς καὶ ἀγαθὰ ὄϊς* (i. e. *θρέμματα καὶ πρόβατα*) *πολεῖν ἐν τοῖς ἐκεῖ. σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ*, in statione solitaria, T, 377, ubi sermo est de igne nocturno, qui ad mare ex monte aliquo relucet nautis. *ἐν πέτρῃσιν ἐν οὔρεσι οἰοπόλοισιν*, Ω, 614, qualis locus aliis verbis describitur κ, 281, *δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος*, per aspera et alta loca vadis solus. *θῆρας, οὓς αὐτὸς* (Orion) *κατέπεφνεν ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν*, in montibus deviis, λ, 573, ubi simulacra ista ferarum apud inferos sectantur simulacrum Orionis, quas vivus occiderat.

οἶος, α, ον. (Ἕω) unus, solus. est nihil aliud quam *ἴος*, præfixo *ο*. unicus exsistens. *οἶος ἀγέραστος*, unus sine honoris præmio, A, 118. *μὴ ἔθελε οἶος ἐρίζειν βασιλεῦσι*, noli tu unicus contendere cum principibus, B, 247, collato 248, s. ubi describitur iste, qualis sit. et 745, 822, *οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε. οἶος πρόσθε ἄλλων*, solus ante alios, Δ, 304. *ὁ δέ μιν* (*λίθον*) *ῥέα πάλλε* (facile vibrabat) *καὶ οἶος*, vel solus, E, 304, (sic et M, 449. Υ, 287.) coll. 303. et 474, *οἶος, σὺν κασιγνήτοις*, tu solus, una cum fratribus tuis, sine interventu auxiliorum, *μόνος*. excludit ergo hæc vox comitatum, aut socios aut participes. *κατὰ πεδίον οἶος ἀλᾶτο*, solus oberrabat, Z, 201, et ibi *ὁ μονασμὸς*, solitudo, describitur ut *θυμοβόρον τί*. et 403, *οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ*, unus ille servabat civitatem. sic et X, 507, *ἔρυσο*, servabas, tutabaris. *οἰόθεν οἶος*, H, 39, i. e. *μόνος ἐκ μόνου*, i. e. *εἷς ἐκ τοῦ ἑνός*. et 226, i. e. *μόνος ἐκ μόνου ἐμοῦ, εἴσεαι*, cognosces. *πῶς ἀπὸ σεῖο λιποίμην οἶος*, quomodo remotus a te relinquerer solus, I, 438, i. e. *πῶς ἂν σοῦ μεμονωμένος ἀπολειποίμην. οἶος ἐπελθὼν*, solus adiens, K, 40, nam *ἐν τοιούτοις δεινὸν τὸ μονῆρες*: hinc postea duo proficiscuntur eo; sed Trojanus solus interficitur in itinere, nec *παλινοστεῖ*. et 385, *ἔρχεαι οἶος*, vadis solus. *τῶν οἶος λιπόμην*, ex his solus reliquus sum, A, 692. et 762, *οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται*, solus virtute sua fruetur; quod magnum probrum, si quidem in commune prodesse non vult virtute ista. *μενοινάω δὲ καὶ οἶος Ἕκτορι μάχεσθαι*, cupio vel solus pugnare cum eo, N, 79. et 457, *ἢ πειρήσαιτο καὶ οἶος*, an vel solus periculum faceret. *ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος*, nuntium ex Phthia audivisti solus, Π, 13. et 243, *εἴσεται ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν*, cognoscat Hector, num vel solus (nedum, si ego una essem) possit bene pugnare Patroclus. *οἶος, σὺν λαοῖσι οἳ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι*, solus, ab auxiliis relictus, cum suis civibus, P, 144. et 588, *οἶος ἀείρας νεκρὸν*, solus tollens et asportans mortuum. *ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω*, ille enim solus videbat præterita et futura, Σ, 250. *ἀλλά μιν* (*τὸ ἔγχος ἐκεῖνο*) *ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεὺς*, norat vibrare eam hastam, T, 389. Π, 142. *εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται*, si enim is solus contra eos pugnet, Υ, 26. *οἶος, ἄνευθε ἄλλων*, solus, sine aliis, X, 39, *μόνος*. *οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἦε καὶ ὑμεῖς*; solus ego equos noscito, an et vos? Ψ, 458. et 677, *οἶος ἀνίστατο*, solus surrexit. *πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας ἐλθεῖν οἶος*, qua ratione vis solus eo proficisci, Ω, 203. et 456, *ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος*, etiam solus obdebat pessulum. et 499, *ὃς δέ μοι οἶος ἔην*, qui mihi unicus erat: sc. eximius præ aliis quos præterea habeo. et 573, *οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε. οἴῳ φαινομένη*, ei soli apparens, A, 198. *σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι*, K, 116, tibi soli reliquit laborem. *μοὶ οἴῳ ἀμύνατε*, me defendite, qui solus sum, N, 481. *οἶον προστήσας μάχεσθαι*, te solum ante statuens ut pugnares, Δ, 156, hinc postea factum *τὸ μονομαχεῖν*. et 397, *ἕνα δ' οἶον ἵει*, dimittebat. *οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν*, unum aliquem excitent ad pugnandum, H, 42. *οἶον ἔμιμνε*, sc. *μὲ*, exspectavit me, *hielt stand wider mich alleine, (waited for me singly,)* I, 355, sc. ad certamen singulare. *οἶον ἔπεφνε*, unicum occidit, O, 638. *οἶον ἐόντα ἐν ἱερῷ δίφρῳ*, P, 464, coll. 472. *οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι*, me solum periturum esse, T, 329. *μὲ οἶον ἐάσατε ἐξελθεῖν*, me solum sinite exire, X, 416. et 501, *μυελὸν οἶον ἔδεσκε*, medullas solas edebat. *οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα ἴτω*, Ω, 148, 177. *ὄφρα οἶοι Τροίης κρήδεμνα λύοιμεν*, Π, 100. *ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε*, soli vagamini, K, 141. *οὐ θὴν οἴοισίν γε πόνος ἔσεται*, non sane solis labor erit, Ξ, 480. *οἴοισίν με ἵπποις παρήλασαν*, solis equis (in opposito ad alia certaminum genera) me prætervecti sunt, Ψ, 638. *οἴους μάχεσθαι*, solos pugnare in certamine singulari, Γ, 91. *οἴη ἐν ἀθανάτοισιν*, sola inter deos, A, 398. *οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε*, Γ, 143. *οἴη γάρ ῥα θεῶν*, A, 74. *οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο*, Σ, 489, sc. ex his jam nominatis sola. sic et ε, 275. et 565, *μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν*, unica semita. *εἵνεκα κούρης οἴης*, I, 634, ob unam fœminam. et 532, *οἴῃ δ' οὐκ ἔῤῥεξε Διὸς κούρῃ*, i. e. Dianæ, ei soli sacra non fecit. *αἱ δ' οἶαι*, illæ solæ, Θ, 444, sc. ex aliis omnibus. *ἓξ οἴαις σὺν νηυσὶ*, E, 641, i. e. *μόναις*, *allein mit sechs schiffen (with six ships only.)* *κλέος οἶον ἀκούομεν*, famam tantum vagantem audimus, nec certi quid scimus, B, 486. *ἔγχος δ' οὐχ ἕλετο οἶον*, solam hastam non sumsit, cum reliqua omnia arma caperet, Π, 140, coll. 142. et 340, *ἔσχε δὲ οἶον δέρμα*, tenebat sola cutis. *φάσγανον οἶον ἔχων*, solum gladium habens, Φ, 19, et nihil præterea telorum. *οἴω οἰχέσθην*, soli duo ibant, *nur zwey, (two only,)* N, 781. *δύο οἴω*, Ω, 473. *Νέστωρ καὶ ἐγὼ νικάσκομεν οἴω*, nos duo certabamus cum eo,

prudentia, λ, 511. οὐ ἕν, οὐδὲ δύο οἴω, sed multa, ξ, 94. ἐριδαίνειν οἶος, solus contendere ira, α, 79. et 354, οὐκ Ὀδυσεὺς οἶος. οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε κύνες δύω, β, 11, ubi id habet miserabile quid, cum regium juvenem non sequuntur οἰκέται ἢ ἑταῖροί τινες, sed canes. et 84, Ἀντίνοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος. et 158, ὁ γὰρ οἶος ὁμηλικίην ἐκέκαστο ὄρνιθας γνῶναι. οἶος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὔχομαι εἶναι, γ, 362. Ἄντικλος δὲ οἶος, δ, 286. Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατο, animadvertit, ϑ, 94. et 219, οἶος δὴ Φιλοκτήτης. et 235, Ἀλκίνοος. sic et 533. μῆλα οἶος ποιμαίνεσκε, ι, 188, ovis solitarius pascebat. ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα, κ, 95, ego solus tenui navem foris. et 281, δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος. et 429, Εὐρύλοχος. οἶος ὑπέσχετο ἐξελάαν, λ, 290. αὐτὸς κτήσατο οἶος, ipse comparavit solus, ξ, 450, μόνος, καθ' ἑαυτὸν, *für sich, (alone, by himself,)* sine ope aliorum. οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε, ο, 100. Εὐρύμαχος, χ, 44. Τηλέμαχος, ω, 174. et 451, ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσω καὶ ὀπίσω. ἤ μοι οἴῳ ἐῤῥόντι συνήντετο, δ, 367. ἐμοὶ δὲ δέκα ἔξελον οἴῳ, ι, 160. τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πορε Περσεφόνεια οἴῳ πεπνῦσθαι, κ, 495. ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ ἐχθραὶ ἔσαν, improbitates, φ, 146. τὸν δὲ οἶον νόστου κεχρημένον, egentem, α, 13. et 244, οὐκ ἔτι κεῖνον οἶον. μὲ οἶον ἐάσατε τείρεσθαι, me solum sinite atteri, non vero et facultates meas, β, 70. τὸν ἐγὼν ἐσάωσα οἶον, ε, 131, solum, nullos comites habentem. ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων οἶον, η, 249, i. e. μεμονωμένον τῶν περὶ ἐμέ. μήτις σὲ βιάζεται οἶον ἐόντα, ι, 410, solitarium. καπνὸν δ' οἶον ὁρῶμεν, κ, 99. μῆνα γὰρ οἶον ἔμεινα, ξ, 244, οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, φ, 364, semotum ab hominibus. στόνον οἶον ἄκουον, ψ, 40, gemitum solum audiebam, οἶον πατέρα, patrem solum, sine comitibus, ω, 225. οἶοι λείπονται, soli reliqui sunt, χ, 250. οἶοι, σύ τ' ἐγώ τε, ψ, 227. π, 304. οἴοισιν ποσὶν, solis pedibus, ϑ, 230, in opposito ad alia certamina. νῶϊν δ' οἴοις, π, 295. σφῶϊν οἴοις δμώων, solis inter servos, φ, 210. δύο οἴους, γ, 424. μ, 154. οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε, α, 331. τ, 601. αὐτὴ δ' οἴη ἴσθι, tu sola scito, β, 356. et 412, μία δ' οἴη, *eine einzige, (one only.)* ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων, δ, 250. οἴη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε, ζ, 139. ταμίη δὲ μία οἴη, ι, 207. οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ, sola, sine aliis, λ, 742. οἴη δὴ κείνη, μ, 69. οἴη δ' οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας, σ, 183. μία δ' οἴη ἐφορμὴ, χ, 130. οἴῃ ἀπαγγείλας, π, 133. οὐκ οἴην, ζ, 84. μίαν οἴην παῖδα, η, 65. οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος, remotis arbitris, ρ, 584. οὐ δεκὰς, οὐδὲ δύο (δεκάδες) οἶαι, π, 245. τοῦτο γέρας οἶον βροτοῖς, δ, 197, honos solus: ubi quidam legi jubent οἷον, θαυμαστικῶς prolatum: sed frustra. φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων, ι, 192, apparet id cacumen solum ab aliis, i. e. eminet longe supra omnia. σάκος οἶον ἔχων, ξ, 482.

οἷος, α, ον. (Ὁ) qualis, qui. οἷος νόος Ἀτρείδου, Β, 192, quæ sit mens Agamemnonis. οἷός τε ἔρχεται Ἄρης, qualis incedit Mars, Η, 208, coll. 211. οἶσθα, οἷος ἐκεῖνος δεινὸς ἀνὴρ, Λ, 652, *du weissest, wie derselbe furchtbare mann ist, (thou knowest how terrible a man he is.)* οἶδα, ἀρετὴν οἷος εἶς, Ν, 275. et 298, οἷος δ' Ἄρης μέτεισι πόλεμόνδε. οἶσθα, οἷος ἐκείνου θυμὸς, Ο, 94. οἷος ἐκείνου θυμὸς, οὐκ ἐθελήσει μίμνειν, Σ, 262, quæ est Romanorum quoque phrasis: e. c. quæ tua est gloria. sic, ο, 212, οἷος ἐκείνου θυμὸς, οὔ σε μεθήσει, non te dimittet. οὐχ ὁράᾳς, οἷος κἀγὼ, καλός τε μέγας τε, Φ, 108. οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι, Χ, 317. οἷος δὴ σὺ, δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς, admirabilis, Ω, 376. et 630, ὅσος ἔην καὶ οἷος, quantus erat et qualis, i. e. quam præstans et admirandus. οἷος πάρος εὔχεο εἶναι, Δ, 264, qualis antea gloriabaris esse. ὄφρα ἴδῃς, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδε ἱκάνω, Ν, 449. οὐ γὰρ ἔπι ἀνὴρ, οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, β, 59. ρ, 537. τ, 315. ἀκούειν ἀοιδοῦ τοιοῦδε, οἷος ὅδε ἐστὶν, α, 371. ι, 4, οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργόν τε ἔπος τε, β, 272. δ, 689. οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλεύειν, *so wie er bewundernswürdig war im rathfassen, (how judicious he was in counsel,)* ξ, 491, *so wie er vermochte, (how powerful in action.)* οἶσθα γὰρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικὸς, ο, 20. αὐτός τε οἷος ἔην, et ipse qualis erat, τ, 219, i. e. qua forma, coll. 245, οἷός τε, sequente infinitivo, notat facultatem et promtitudinem. ἤδη γὰρ ἀνὴρ, οἷός τε μάλιστα οἴκου κήδεσθαι, τ, 160, ubi deest ἐστί: et talis est qui maxime valeat domui præesse. sic φ, 117, οἷός τε ἤδη, πατρὸς ἀέθλια ἀνελέσθαι, valens jam, patris præmia victorialia etiam capere. et 173, οὔ σε τοῖον γείνατο μήτηρ, οἷόν τε εἶναι ῥυτῆρα βιοῦ. et χ, 234, οἷός σοι Μέντωρ εὐεργεσίας ἀποτίνειν, quam valde possit beneficia tibi retribuere. et hæc constructio recentioribus magis etiam est frequentata. οἷος ἔησθα, ψ, 175, qualis eras. οἷος Νήρικον εἷλον, qualis eram viribus et ætate, cum Nericum caperem et occuparem, ω, 376, coll. 378. γνοίης, οἵου φωτὸς ἔχεις παράκοιτιν, Γ, 53, quam admirandi et præstantis; ut οἵου notet πολλὴν καὶ ἀνέκφραστον περιφάνειαν. στιβαρώτερον, ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον, ϑ, 188. κάλλεϊ, οἵῳ περ Κυθέρεια χρίεται, σ, 192. οἷον Πειρίθοον εἶδον, Α, 263, quam eximium; ubi simul Nestor quinque alios admirabiles nominat. οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἕκτορα δῖον, Ε, 601, qualem sane. et 638, ἀλλ' οἷόν τινα φασὶν Ἡρακλῆ, qualem aiunt Herculem: et id cum admiratione Herculis dictum; ἀλλ' vero est, at. et 758, ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν, quod et quales milites Græcorum perdidit. χορὸν, οἷόν ποτε Δαίδαλος ἤσκησεν, Σ, 591, chorum, qualem aliquando is eximie instituit, cum saltaretur in honorem Ariadnes. οἷον δὴ τὸν μῦθον, ε, 183. θυμὸν οἷον ὅτε, κ, 462. οἷον τὸν Τηλεφίδην, λ, 518. οἷόν σε οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον, ξ, 392. qualem te. potest tamen ibi et esse neutrum adverbialiter. οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν, τ, 233. καὶ πάϊς, οἷόν πού τις ἐέλδεται, υ, 35. et 377, οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις. οἷοι νῦν βροτοὶ, quales nunc sunt homines, minores et infirmiores multo, Ε, 304. Μ, 383, 449. Υ, 287. οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, Ε, 222. Θ, 106, quam admirabiles illi equi. οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες, quales et inter Danaos sint fortissimi viri, Η, 227. οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους, quales sane ante

eratis inter fortes viros, val et meliores quam ante, Π, 557, est adhortatio bonorum, ut ipsi se superare contendant in bene agendo. οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι, ν, 223, *wie grosser herren söhne zu seyn pflegen, (as the sons of kings usually are.)* οἷοί τε τραπεζῆες κύνες γίγνονται, ρ, 309. οἵοις νεφέεσσι, quantis et qualibus, ι, 303. οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ βαίνεται ἀὴρ, Ε, 864, et quam atra caligo apparet et oritur ex nubibus densis. οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Ζ, 146. οἵη φρὶξ, Η, 63. qualis horror undæ a primo vento commotæ. ἴς, οἵη πάρος ἔσκεν, φ, 283, sic, ἀλκὴ, οἵη ὅτε, χ, 227. οἵην τερπωλὴν, quam egregiam delectationem, σ, 37. et 73, οἵην ἐπιγουνίδα φαίνει ὁ γέρων, quale femur ostendit. οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι, Ψ, 589, ubi id οἷαι est ἀορίστως intelligendum, non vero graves: *wie es pflegt mit jungen leuten zu seyn, dass sie sich leicht vergehen, (as it is usually the case with young people, that they are liable to do wrong.)* οἷον (in neutro) ἔειπες, ἔειπε, Β, 194. Η, 455. Θ, 152. Ν, 824. Ξ, 95. Π, 49. Ρ, 173. Χ, 178. ν, 140. ρ, 248. οἷον ἐμόν γε μένος, Θ, 450, quale meum robur. οἷον ἔρνος ἐλαίης, qualem stirpem olivæ, Ρ, 53. et 157, μένος, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεται, οἷ. sæpe autem hoc neutrum *adverbialiter* ponitur. οἷον πρὸς τοὺς μάχεαι μοῦνος, quomodo pugnas in eos solus, Ρ, 471, qua ratione inductus, quomodo. et 587, οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, sicuti sane nunc eum times. οἷον δὴ καὶ ὅδε, sicut jam et iste, Φ, 57. οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσι, Ν, 633, quomodo sane gratificaris hominibus superbis, O Jupiter. οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι, Ξ, 295, i. e. ὥσπερ, ὅτε. sic Ι, 447, οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα. οἷον δ' αὖτε ἀνέστη, sic ut rursus surrexit, Ο, 287, et est mirantis vox fere. et 555, οὐχ ὁράᾳς, οἷον Δόλοπος τεύχεα περιέπουσιν, ut consectantur arma ejus, *wie sie sichs sauer werden lassen, ihm die rüstung abzuziehen, (how they are striving to strip him of his armour.)* θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη, Β, 320, quantum et quale. οἷον ἄκουσε, Ζ, 166, *was er da hörete, (what he heard,)* quam triste, quam molestum. οἷον ἑερσήεις κεῖται, *wie frisch liegt er da, (how beautiful he lies,)* Ω, 419. et 683, οἷον ἔτι εὕδεις, *wie schläfest du noch, (how thou still sleepest.)* οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται, α, 32, qua ratione tandem mortales accusant deos: et Jupiter id quasi mirabundus loquitur. et 410, οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, ut exsiliens statim abit. οἷον ἄπαντες ἧσθε, ut omnes sedetis, β, 239, quod θαυμαστικῶς et indignanter dictum. οἷον ὅτε, ut quum, ν, 388. οἷον τόδε ἔρεξε καὶ ἔτλη, δ, 242, quale illud. sic et 271. et 270, οἷον Ὀδυσσῆος ἔην κῆρ, quale ejus cor erat. οἷον τι ποτόν, ι, 348, quam egregium. τέλος οἷον ἐτύχθη, ω, 123. οἷα κακὰ ἔργα, Ο, 97. οἷα ἀγορεύεις, sicut loqueris, Σ, 95. et 466, τεύχεα, οἷά τις θαυμάσεται. οἷα τεύχεα οὔπω τις ἐφόρησεν, Τ, 11, et 21, οἷα ἐπιεικὲς ἔργα εἶναι ἀθανάτων. οἷά με ἔοργας, qualia contra me fecisti, Χ, 347. ἔτλην, οἷα οὔπω τις ἄλλος, Ω, 505. et 528, δώρων οἷα δίδωσι. οἷα ξεῖνοι ξείνοις διδοῦσι, α, 313. κέρδεα, οἷα οὔπω τινὰ ἠκούομεν, β, 118. οἷά τε ληϊστῆρες, sicut prædatores, γ, 73. ι, 254. ὄψα, οἷα ἔδουσι βασιλῆες, γ, 480. sic, σύες, κ, 243. βροτοὶ, ε, 197. οἷα ἀγορεύεις, δ, 611. ρ, 479, 514. σ, 337, 388. et τ, 255, ubi οἷα est pro ἅπερ, vel ὡς. sic et ω, 511, ubi quidam etiam legunt ὡς, et pertinet ad ὄψεαι, videbis mea facta talia, sicut tu ea dicis. οἷα κήτεα πολλὰ τρέφει ἅλς, ε, 422. οἷά τε φύλλα, η, 106, qualia sunt folia populi arboris, in perpetuo motu, et juxta se. πολλὰ ἄεθλα, θ, 160. et 244, καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἔργα ἐπιτίθησι. et 365, θεοὺς ἐπενήνοθεν, ubi οἷα est adverbialiter, sicut diis floride inhærescit id oleum pulcrum. οἷά τε πολλὰ ἄνδρες περῶσι θάλασσαν, ι, 128, ubi deest præpositio, διὰ οἷα πολλὰ sc. αἴτια καὶ πράγματα, ob quales varias causas vel negotiationes; ob qualia multa. οἷα θεάων ἔργα τέλονται, qualia sunt opera dearum, κ, 222. οἷά τε πολλοὺς βόσκει γαῖα, λ, 363, ubi quoque adverbialiter: sicut. et est pro οἵους. et 535, οἷά τε πολλὰ γίγνεται ἐν πολέμῳ. οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ ἔδωκεν, sicut herus suo servo dare solet, ξ, 63, ubi quoque adverbialiter: et respicit ad κτῆσιν, pro οἷαν, posuit vero neutrum, quasi præcessisset πράγματα. hæc vero describit Eumæus, non ut ἔχων jam, sed ut ἕξων si adesset herus suus. *dergleichen, (in like manner.)* οἷα πάρεστι, *so gut es da ist (such as is there,)* ξ, 443. οἷά κε ἔχωμεν, *so gut wir es haben, (such as we possess,)* ο, 280. et 323, οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες, qualia honestis et nobilibus viris præstant humiliores, *so gut es geringe den vornehmen leisten können, (such as the humble can render to the exalted.)* et 378, οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει, qualia semper animum servis lætificant. οἷα ἀτάσθαλα, qualia dementiæ plena, π, 93. σ, 142, et est sermo mirantis amentiam improbissimam procorum. οἷά ποτε κατέλειπεν, qualia olim ea relinquebat, π, 289. τ, 8. οἷα μενοινᾷς ἔρδειν, pro talibus quæ cogitas facere, χ, 217. οἷα ἄεθλα, qualia præmia certaminum, ω, 91. et 272, δῶρα ξεινήϊα, οἷα ἐῴκει, qualia decebat dari tali viro. οἵω τώγε λέοντε, Ε, 554, coll. 559.

οἰοχίτων, νος. ὁ. (Χάω) sola tunica, vel et, solo thorace ferreo, indutus, sine aliquo alio tegmine ad arcendum frigus nocturnum. ξ, 489, ubi utrumque jungendum.

οἰόω, f. οἰώσω. (Ἔω) solum facio, solum relinquo. *lasse alleine, (I leave alone.)* Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ, Ζ, 1, sola relinquebatur pugna, sine interventu deorum, ut soli pugnarent Trojani et Græci. pro ᾠώθη. οἰώθη δ' Ὀδυσεὺς, οὐδέ τις αὐτῷ παρέμεινεν, Λ, 401, solus relinquebatur.

ΟἿΣ, οἰὸς, ὁ ἡ. et ionice distracte, ὄϊς, ὄϊος. ovis, *ein schaaf, (a sheep.)* est nomen ex sono et balatu inditum huic pecudi: modo ne diphthongum istam proferas more Saxonum inferiorum, quem docuit Erasmus; sed sicut Germanicam aut Romanam diphthongum *oe*. cæterum pari modo ὁ φθοῖς, et distracte φθόϊς, ποιός τις πλακοῦς, placentæ species; qui tamen obliquos non habet. sed οἶς habet. in accusativo

Attici dicunt οἶν, Iones ὄϊν. conf. Aristoph. Pax, 928—932. ὄϊς λάσιος μέγας, aries villosus magnus, nisi mavis vervex, Ω, 125. πόκον ἄρσενος οἰὸς, M, 451, conf. πόκος: et οἶς ἄρσην, aries, major solet esse ovibus fœminis. ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, N, 599, 716, i. e. σφενδόνῃ, facta ex probe præparato arietis corio egregio. κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ, contectus præstanti vellere ovis, α, 443. εὐστρεφὲς ἔντερον οἰὸς, bene contortum intestinum ovis, φ, 408, quibus citharæ intendebantur. νῶτον ὄϊος καὶ πίονος αἰγὸς, I, 207, inter edulia delicata. ὄϊος πίονα μηρία κατακαίων, O, 373. δ, 764, in sacrificiis. τῶν πάντων ἕκαστος (singuli principes Græci) δώσουσίν οἱ ὄϊν μέλαιναν, θῆλυν, ὑπόῤῥηνον, dabunt ei ovem nigram, fœminam, agnum ubere alentem, K, 215, nam grex harum nigrarum cum totidem agnis, erat omnino donum admirabile illis temporibus. nam unus color omnibus, isque rarus, erat signum doni honorifici: et nigræ dabantur ut symbolum τῆς ἐν μελαίνῃ νυκτὶ κατορθώσεως, rei bene gestæ in tenebris noctis: et agni simul dati prolongabant gloriam diutius manentem. ὄϊν ἄργυφον, albam, Ω, 621. παμμέλανα, κ, 524. et 527, ὄϊν ἀρνειὸν ῥέζειν, θῆλύν τε μέλαιναν, nam et aries debebat esse ater, inferis sacrificandus. sic et λ, 32, 33. κ, 572, κατέδησε, alligavit. ὥστε ὄϊες, ἀμελγόμεναι, ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούσασαι ὄπα ἀρνῶν, Δ, 433, et harum, dum mulguntur, confuso clamori comparat clamorem exercitus Troici. πολλοὶ ὄϊες σφαζόμενοι, Ψ, 31, multi verveces. ἄρσενες ὄϊες, εὐτρεφέες, δασύμαλλοι, καλοί τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες ι, 425, verveces pingues, denso vellere, pulcri et magni, violaceam lanam habentes. et 431, τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτα ὄϊες φέρον, coll. 429, 430. et 184, μῆλα πολλὰ, ὄϊές τε καὶ αἶγες. ἀρνειῷ, ὅστε ὀΐων μέγα πῶϋ διέρχεται (pervadit) ἀργεννάων, Γ, 198, ubi Ulysses comparatur ejusmodi arieti. πώεα καλὰ ἀργεννῶν ὀΐων, Σ, 529. πάντων ὀΐων ἐπεμαίετο νῶτα, contrectabat terga, ι, 441. et 443, ὑπὸ εἰροπόκων ὀΐων στέρνοις, sub pectoribus villosorum vervecum. κώεα ὀΐων, vellera, υ, 3. πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν, Λ, 677, οἰῶν μέγα πῶϋ, ovium magnus grex, O, 323. νομὸν μέγαν οἰῶν ἀργεννάων, pascuum magnum ovium albarum, Σ, 588. μυελὸν οἶον (medullas solas) ἔδεσκε καὶ οἰῶν πίονα δημὸν, et ovium pinguem adipem, X, 501, de puero delicate nutrito. φθογγὴν οἰῶν τε καὶ αἰγῶν, ι, 167. et 448, οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν, inquit Cyclops ad arietem suum primarium, cui infra adhærebat Ulysses: tu sane nunquam alias vadis relictus ab ovibus, sed præcedis eas. οἰῶν πώεα καλὰ, λ, 401. τόσα δὲ (ἑπτὰ sc.) οἰῶν πώεα καλὰ, πεντήκοντα ἕκαστα, μ, 129, septem greges ovium, et singulos greges quinquaginta ovium. et 266, οἰῶν τε βληχὴν, balatum. et 299, πῶϋ μέγ' οἰῶν. δώδεκα πώεα, ξ, 100, et 519, δέρματα ἐνέβαλλε εὐνῇ. ἐν κώεσιν οἰῶν ἔδραθεν, dormivit, υ, 142. περιταμνόμενοι οἰῶν πῶυα, ω, 112, circumcidentes homines ovium greges, i. e. deminuentes, abscindentes a possessoribus suis, abigentes. σὲ μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσὶν, te solum deprehensum apud oves aut boves, ο, 385, quia nobiles pueri operam dabant pastionibus. et hæc pecora nobiliorum curæ dabantur; nam apud sues, plebeiis tantum opera erat. ἐπὶ εἰροπόκοις ὀΐεσσιν, pastor apud lanigeras oves, E, 137. sic, ἐπὶ ἀργενναῖς, Z, 424, cum pascerent albas oves. μήλοις, αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσιν, K, 486, nam μῆλα sunt genus, capræ et oves species τῶν μήλων. λέων ἐπέρχεται (invadit contra) ὀΐεσσιν, ζ, 132. περὶ ἀργενναῖς, ϱ, 472. ποιμαίνων ἐπ' ὄεσσι, Z, 25, regis filius, pascens præfectus ovibus; qui ibi cum Nympha filios genuit. ποιμαίνοντα ἐπὶ ὄεσσι λαβὼν, Λ, 106, nam has pascebant principales pueri. στείχοντα θύραζε μετ' ὄεσσι, ι, 418, inter oves egredientem. cæterum hæc forma est per syncopen, pro ὀΐεσσι, extruso Iota. αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, Λ, 245, pro ὄϊας, per syncopen. βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας, θ, 56, mactantes. ἑζόμενος ἤμελγεν ὄϊς, ι, 244, 341. ἱέρευον ὄϊς μεγάλους, verveces magnos, ϱ, 180, 535. υ, 250. monosyllabum οἶς in poëta non occurrit. cæterum inde est ἡ οἴα et ὀΐα, et οἰέη, ἡ δορὰ προβάτου, *ein schaaffel, (a sheep skin:)* quæ et dicitur ἡ ὤα. sed ἡ ὀὰ est fimbria vestis infra, quæ ex ejusmodi corio adsui solebat, *ein saum unten am kleide, von schaaf leder gemeiniglich, (a border at the bottom of the garment, commonly of sheep leather:)* quæ quoque ἡ ὤη dici solet, alias ἡ λέγνη, τὸ λῶμα, ὁ ὄχθοιβος, ἡ πέζα. Vide sub πρόβατον.

ὄϊς, ὁ ἡ, vide supra, et sub πρόβατον.

ὀϊσάμην, vide sub ΟΙ″Ω, aliquanto a fine.

οἶσθα, pro οἶδας, vide sub εἴδομαι, aliquanto sub initio.

ὀϊστεύω, f. εύσω. (Οἴω) sagittis ferio, sagittas mitto, *ich schiesse pfeile, (I discharge arrows.)* ὀϊστευσον (κατὰ) Μενελάου, sagittam dirige adversus eum, Δ, 100. et 196, ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, *den jemand mit einem pfeile getroffen hat, (whom some one has hit with a dart.)* sic et 206. ἐπεί τινα οἰστεύσας βεβλήκει, quando aliquem sagitta ferierat, Θ, 269. πρῶτος κ' ἄνδρα βάλοιμι οἰστεύσας, θ, 216, primus sane virum ferire possem sagitta. τόξῳ ὀιστεύσας, μ, 84. λίπον ἰοὶ ὀϊστεύοντα ἄνακτα, sagittantem dominum deficiebant sagittæ, χ, 119.

ὀϊστὸς, οῦ. ὁ. (Οἴω) sagitta, *ein pfeil, (an arrow.)* nomen est ab ὀΐω, i. e. κομίζω, fero; ejusque tertia sing. præt. perf. pass. ὤϊσται: nam fertur celerrime per aërem ab arcu. ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστὸν, aptabat et componebat amaram sagittam ad nervum, Δ, 118. et 134, ζωστῆρι ἐνέπεσε πικρός. et 217, ἕλκος (vulnus) ὅθι ἔμπεσε πικρὸς, ubi acciderat. et habet id epitheton ob dolores amaros et ab effectu suo, ὡς πικροποιὸς ταῖς ὀδύναις: vel et, θανάσιμος. sic βέλος vocatur ἐχεπευκές. διέπτατο πικρὸς, E, 99. φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν, Θ, 323. et 324, ἐπέθηκε νευρῇ, quod supra dixerat eodem sensu κατεκόσμει. ὀϊστῷ τριγλώχινι, E, 393. et 395, ὠκύν. τόνγε δαμάσεται (occiderit) ὠκὺς, Λ, 478. τανυγλώχινας ὀϊστοὺς, Θ, 297.

πτοῦ σοὶ τόξον, ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοὶ, Ε, 171. ὀϊστῷ κατὰ μηρὸν βέβληται, Λ, 661. et 809, βεβλημένος. τόξον ἔτυιε, λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγα ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστὸς ὀξυβελὴς, Δ, 125, tetendit arcum, arcus leniter clanxit cum sagittarius sagittam mitteret, nervus valde insonuit, et celeriter volavit sagitta cuspidata acute. nam ὀϊστὸς totam notat sagittam, cujus extremum ferrum dicitur τὸ βέλος, quod si est acutum, fit ὀϊστὸς ὀξυβελής. ἴει χαλκήρεα ὀϊστὸν, sagittam ferro præfixam, Ν, 650. et 662, προΐει. ἔκλαγξαν ὀϊστοὶ ἐπὶ ὤμων, Α, 46, in pharetra reconditi, cum iret iratus. ἀπὸ νευρῆφιν (νευρῆς) ὀϊστῷ, Ν, 585. et 587, ἀπέπτατο πικρός. ὀϊστῶν δὲ ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, Π, 361, *das pfeiffen der pfeile und den stos der wurfspiesse, (the whizzing of arrows, and clashing of spears:)* prius fit per volantem in aëre, posterius per incidentem clypeo vel thoraci. εἷλκεν ἐκ ζωστῆρος, Δ, 213. μηροῦ δ' ἔκταμε, Λ, 828. συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοὶ, Ν, 722. ἀπὸ νευρῆφι δὲ ὀϊστοὶ ἔθρωσκον, saliebant, Ο, 313. et 458, ἄλλον ὀϊστὸν ἐφ' Ἕκτορι αἴνυτο, contra eum depromebat ex pharetra. et 470, ὄφρα ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς. βαλὼν ἀπὸ νευρῆφι ὀϊστῷ, Φ, 113. et 492, ταχέες ἔκπιπτον ὀϊστοί. ἀπέταμε μήρινθον πικρὸς, Ψ, 867. et 871, ὀϊστὸν ἔχεν, πάλαι ὡς ἴθυνεν, sagittam tenebat directam, sicut paullo ante direxerat: nam πάλαι est, jam dudum, jam ante. δουρὶ δὲ ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ, sc. ἵησι, seu πέμπει, hasta jaculor tam longe, quantum non alius sagitta, Θ, 229, *ich werfe mit dem spiesse so weit als kein andrer mit dem pfeile schiesset, (I can throw a javelin farther than any other can shoot an arrow:)* nam ἀκοντίζειν de sagitta non dicitur: valet ergo regula, unum verbum ad duo diversa substantiva additum ad unum tantum proprie pertinet. sic, σῖτον ἐσθίειν καὶ οἶνον, sc. πίνειν: καπνὸν ἐλεύσσομεν (videbamus) καὶ φθογγὴν, sc. ἠκούομεν. et hæc figura dicitur σύλληψις ἢ συνεκδοχὴ in latiori sensu. τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφι ὀϊστὸν, ad nervum sagittam, λ, 606. ἄκοντες καὶ ὀϊστοὶ, ξ, 225. ῥυτῆρας ὀϊστῶν, σ, 261, tractores sagittarum, sc. ex pharetra, vel potius, dum sagittam nervo impositam ad se trahunt in sagittando, i. e. sagittarios. διαῤῥίπτασκεν ὀϊστὸν, τ, 575. στονόεντας ὀϊστοὺς, i. e. στόνον βεβλημένοις ποιοῦντας, φ, 12, 60, et 98, ὀϊστοῦ πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν. et 173, ῥυτῆρα βιοῦ καὶ ὀϊστῶν. et 416, εἵλετο δ' ὠκύν. et 420, ἧκε, ἄντα τιτυσκόμενος. Ἀντινόῳ ἐπιθύνετο πικρὸν, χ, 8. et 3, ταχέας ὀϊστούς. et 106, εἵως μοι ἀμύνεσθαι πάρα ὀϊστοὶ, quousque mihi ad defendendum præsto sunt sagittæ: coll. 116, 119. α, 177, sagittæ sæpe inficiebantur veneno, ut uno ictu præsens mors esset. sed justo in bello id fieri non solebat: conf. ἰός. sed adversus procos venenatis sagittis usus est Ulysses.

οἶστρος, ου. ὁ. (Οἴω) œstrus, asilus, tabanus. est proprie animal ex genere muscarum, majus musca, quod circumvolans involat boves aut equos, eosque cogit infixo aculeo vesanos currere. habet igitur nomen ab οἴω, f. οἴσω, porto, fero, agito, κομίζω: et hinc metaphorice omnis ὁρμὴ ἐνθουσιαστικὴ, e. c. amoris, iræ, etc. dicitur οἶστρος, et, qui eo fertur et abripitur, dicitur οἰστρηλατεῖσθαι, et οἰστρεῖν, et παροιστρεῖν. idem animal vocatur etiam μύοψ vel μύωψ, ὁ. ὡς βόες ἀγελαῖαι, ἃς μὲν αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν (circumagitare solet) ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, χ, 300, et habet id epitheton διὰ τὸ ποικίλον τῆς χροίας αὐτοῦ, καὶ διὰ τὸ εὐκίνητον: vel et, quia τοῦ αἰόλλεσθαι, i. e. κινεῖσθαι ταχέως, αἴτιός ἐστιν τοῖς βουσὶν, *weil er das vieh umherlaufen machet, oder, weil er bunt von farbe ist, (because it makes the cattle run about, or, because it is of different colours.)* verbum est οἰστρέω et οἰστράω. conf. Virgilii Georg. 3, 147, seqq. etiam magni quidam pisces vexantur sub aqua ejusmodi animalculo, quod et ipsum dicitur οἶστρος, eosque exsilire facit ex aqua præ impatientia.

οἰσΰϊνος, η, ον. (Οἴω) ex salice. φράξε δέ αὐτὴν (τὴν σχεδίαν, νῆα) ῥίπεσσι οἰσυΐναις, κύματος εἶλαρ εἶναι, ε, 256, sepsit densavitque eam virgis salignis, ut essent defensio undæ. fortasse loco nostræ stupæ vel sparti, omnes rimulas condensavit istiusmodi virgis, ne aqua penetrare posset in navem. sed de ejusmodi rebus artificialibus, optime artifices respondent.

οἶτος, ου. ὁ. (Οἴ) fatum miserum, infelicitas. idem quod ὁ μόρος: nec θάνατον solum, sed et quamvis δυστυχίαν notat. est ab οἴ, θρηνητικῷ ἐπιῤῥήματι. hinc est ὁ μεγάλοιτος, ὁ πάνυ δυστυχής. σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι, Γ, 417, *du alsdenn gar klaglich umkommest, (thou mayest then perish miserably.)* οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται, Θ, 34, *die gewiss gar kläglich umkommen müssen, (who must certainly perish miserably,)* κακῷ θανάτῳ οἰχήσονται. sic et 354, 465. Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα, ejus infortunium simile habens, Ι, 559, ξυμφορὰν, casum durum. ut ergo non de morte solum, sed et de quavis τύχῃ βαρυσυμφόρῳ, ponatur. ὅς μοι καλὰ (καλῶς) τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες, Ω, 388, qui mihi tam apte illud infortunium infelicis filii mei indicasti. Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν, Græcorum pessimum infortunium canere, α, 350, τὴν κακοτυχίαν. πολέες κακὸν οἶτον ἐπίσπον, γ, 134, multi malo fato obierunt, malum fatum consecuti sunt. κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις, ordine canis τὴν κακοπάθειαν Græcorum, θ, 489—491. ubi per addita istud triste fatum explicatur. et 578, Δαναῶν ἠδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων, infortunium. ἦ δὴ Ἀγαμέμνονος φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἔμελλον, periturus fuissem certe domi meæ sicut ille, ν, 384.

οἰχνέω et οἴχνω, (Ἔω) eo, abeo, proficiscor. est factum ab οἴχω et οἰχέω, interserto ν, notatque idem. οὐδ' οἰωνοὶ αὐτόετες οἰχνεῦσιν, ionice et dorice pro οἰχνοῦσι, γ, 322, unde ne aves quidem magnæ uno anno vadunt. πρὸ πυλῶν οἰχνέσκον, Ε, 790, ante portas prodibant: ubi est imperf. Ionicum ab οἴχνω, pro ᾤχνον,

i. e. ἤρχοντο. ἀγγελίης οἴχνεσκε, O, 641, sc. χάριν, nuntiandi causa, ut nuntiaret ei, ἤρχετο ἀγγέλλων, ἐκόμιζε ἀγγελίαν αὐτῷ. sic ab ἵκω fit ἱκνέω. possis ergo hoc imperf. Ionicum et per syncopen factum dicere ab οἰχνέω, imperf. οἰχνέεσκον pro ᾤχνεον, per syncopen οἴχνεσκον. Vide sequens.

οἴχομαι, (Ἔω) eo, abeo, proficiscor. est ab ἵκομαι, mutato κ in χ, et Iota in οι: vel est paragogicum verbum ab ἔω, contr. ὦ, vado. futurum deberet esse οἴξομαι, sed id in usu non est, ne confundatur cum verbo οἴγω, f. οἴξω: descendere tamen inde præter. pass. vides sub ἐποίχομαι. cæterum futurum οἰχήσομαι quasi ab οἰχέομαι, cum suis inde descendentibus, apud alios in usu est. est et forma Ionica, οἰχόω, cujus perf. act. οἴχωκα, abii, profectus sum: it. perii, actum de me est. et plusquamp. οἰχώκειν, ut: ὁ μὲν κῆρυξ οἰχώκεε ἀγγελέων ταῦτα Δαρείῳ, ibat nuntiaturus ista, Herodot. IV, 137. ex exemplis autem apparebit, præsens οἴχομαι habere plerumque notionem præteriti, ut significet continuationem rei. possit et sic concipi hoc verbum, quod ab ἔω, εἶμι, sit οἰχέω, f. ήσω. præter. pass. ᾤχημαι, unde novum sit verbum οἴχομαι, tenens quid ex sua origine præteriti. Ἕκτορ, πῇ δή σοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες, E, 472, i. e. ante inerat tibi μένος, impetus, vis; νῦν δὲ ἀπεδήμησεν αὐτό. ergo est sermo ἀστεῖος: quo abiit vis tua. οἴχεται ἀνὴρ ὤριστος, abit vir præstantissimus, Λ, 288. Ἐννοσίγαιος οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, O, 223. νῦν δ' οἴχεται, οἷος ἀείρας νεκρὸν, P, 588. οἴχεται ἵππον ἄγων, abducit equum, Ψ, 577. οἴχεται ἄϊστος ἄπυστος, α, 242, abest, nemo de eo quidquam novit, nemo de eo quidquam audit, et 410, ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, exsiliens statim abiit. ἤδη γὰρ φάος οἴχεται ὑπὸ ζόφον, jam lux solis it sub tenebras, γ, 335. νῆα μοι οἴχεται ἄγων, abiit navem meam secum habens, δ, 634. et 665, ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι νέος πάϊς οἴχεται, ex tot invitis abiit adolescens: ubi ἐκ ad verbum pertinet. et 707, τίπτε δέ μοι πάϊς οἴχεται, cur filius meus profectus est. et 821, τῶν ἐνὶ δήμῳ ἵνα οἴχεται, illorum in terra quo profectus est. ἐς Λῆμνον, abiit eo, Θ, 294. οἴχεσθον τετυμμένω ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα, absunt vulnerati ambo in manum, N, 782. et 627, οἴχεσθε ἀνάγοντες, abduxistis. et 220, ποῦ σοὶ ἀπειλαὶ οἴχονται, quo abeunt tibi minæ. ἄλλοι οἴχονται μετὰ δεῖπνον, T, 346, abierunt ad cibum matutinum sumendum. πῇ δή σοι φρένες οἴχονται, Ω, 201, quo pectus tuum prudens abiit. ὅτε ἂν αὖτε Ἀχαιοὶ οἴχωνται σὺν νηυσὶν ἐς πατρίδα, H, 460. O, 499. αἴκε σιωπῇ οἴχωμαι, si silentio abirem, Ξ, 311. μή τι μοὶ οἴχωνται ἐπὶ νηὸς ἄγοντες, ne forte abierint, asportantes mihi aliquid in nave sua, ν, 216, *ob sie mir was mit weggenommen haben, (whether they have carried off any thing of mine.)* εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο, si Mars abeat, Θ, 353, et 356, εἴπερ οἴχηται φεύγων, si forte fugiat. ergo et hoc verbum cum participio velut abundanter ponitur et periphrastice. αἴθε θύελλα οἴχοιτο προφέρουσά με, υ, 64, quod est idem ac, προφέροι μὲ, utinam turbo asportaret me in mare. sic Z, 346, ὥς ὤφελεν οἴχεσθαι προφέρουσά με εἰς κῦμα, utinam tulisset me turbo venti in mare; ut οἴχεσθαι προφέρουσα sit idem ac προφέρειν. ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, per novem dies ierunt sagittæ dei per castra, A, 53. et 380, χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο, retro ibat. cæterum de sagittis contra hostes, et de texendo, solemniter ponitur hoc verbum. ᾤχετο ἀποπτάμενος, i. e. avolavit, B, 71, ἀπέπτη, sc. ὁ ὄνειρος. κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη, E, 495, per exercitum undique ibat. sic et Z, 104. Λ, 212. et 357, μετὰ δούρατος ᾤχετο ἐρωὴν, ibat eo quo hasta ierat, *gieng dem geworfenen spiese nach ihn wieder zu holen, (went after the spear which he had thrown, to pick it up again.)* ἐς στρατὸν ᾤχετο Ἀχαιῶν, N, 38, ad exercitum. et 505, αἰχμὴ κατὰ γαίης ᾤχετο, cuspis in terram ibat, *fuhr in die erde, (stuck in the ground.)* sic et Π, 615. ὦκα δὲ θυμὸς ᾤχετο ἀπὸ μελέων, N, 672. Π, 607, i. e. ἔθανε. ὁ μὲν ἐπὶ φῦλα ἀνθρώπων, ad homines, Ξ, 361. αὐτὴ πρὸς πατρὸς δώματα, T, 356. εἰς ἀΐδαο, in Orci regnum, X, 213. ψυχὴ κατὰ χθονὸς, anima sub terram abiit, disparuit, Ψ, 101, coll. 65, s. et 564, ὁ δὲ ᾤχετο καὶ οἱ ἔνεικεν, illeque abiit et attulit ei. et 652, πολὺν καθ' ὅμιλον, ad multitudinem. ᾤχετο γὰρ κακεῖσε ἐπὶ νηὸς, profectus est et illuc, α, 260. κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη, per urbem ibat ubique, β, 383. πότε, quando abiit, δ, 642. παρὰ Μενέλαον, ad eum ivit, ν, 415. εἰς Λακεδαίμονα, ο, 2. ἐξ οὗ εἰς Ἴλιον, ex quo tempore profectus est eo, ρ, 104. et 294, πάρος δ' εἰς Ἴλιον, ante profectus est eo. et 589, ὁ ὑφορβὸς εἰς ὅμιλον, ibat ad cœtum eorum. Ἴλιον εἴσω, τ, 183. et 260, ἐπὶ νηὸς ἐποψόμενος κακοΐλιον, visurus malum illud Ilium. sic et 597. ψ, 19. ἄγγελος κατὰ πτόλιν, nuntius et fama ibat per urbem undique, ω, 412. ἐπεὶ ᾤχεο νηῒ Πύλονδε, postquam navigaveras in Pylum, π, 24, 142. ρ, 42. et 109, ᾠχόμεθα ἐς Πύλον, proficiscebamur. sic, ἐς Θήβην, A, 366, i. e. ἤλθομεν. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, cum proficiscerentur et viam carperent, Δ, 382, pro προεγένοντο ὁδοῦ: utraque phrasis eadem. ἐς Σιδονίην ἀναβάντες ᾤχοντο, versus Sidoniam ibant in altum provecti, ν, 286, i. e. navigabant. ᾤχοντο ἄλλυδις ἄλλος, ξ, 25, ibant alius aliorsum. αἱμασιὰς λέξοντες ᾤχοντο, ibant collecturi spinas, ω, 224, *wollten dornen sammlem, (went to gather thorns.)* πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, sciscitaturus de patre diu absente, α, 281. β, 215, ubi νόστον, reditum, ad πατρὸς, additum; ut appareat ellipsis priori loco. sic 264. ο, 270, ubi est illa ellipsis. ἄλγεα ἔχει πατρὸς πάϊς οἰχομένοιο, δ, 164, dolores habet filius de patre absente, coll. 166, ὁ μὲν οἴχεται, sc. πατὴρ, ille abest. et 393, οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν, dum tu profectus es longinquum iter μὲ. Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο, ξ, 144, me desiderium ejus capit absentis. (inesse tamen potest notio exitii, sicut et apud Platonem in

Phæd. § 34, ed. Fisch.) et 376, οἳ ἄχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, qui dolent ob herum diu absentem. ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο, ο, 354, gravissime ob filium luget absentem et qui profectus est. δμωαὶ δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, σ, 312. sic, κτήματα δάσασθαι δὴν, υ, 216. δάμαρτα μνώμεθα Ὀδυσσῆος δὴν, ω, 124, uxorem ejus ambiebamus proci. οἰχομένῳ σὺν νηυσὶ Ἴλιον εἴσω, τ, 193, eunti cum navibus in Iliensem terram. μὲ οἰχόμενον, me profectum eo, ω, 332. οἰχόμενοι δ᾽ ἐπὶ πάντας, adeuntes eos omnes, Ξ, 381, et præpositio pertinet ad verbum. οἰχόμενοι κόμισαν δέπας, *sie trugen den becher davon, (they carried away the goblet,)* Ψ, 699, pro κομίσαντες ᾤχοντο, abibant reportantes. οἰχόμενοι Κίκονες, abeuntes, ι, 47. et 91, αἶψα οἰχόμενοι μίγεν, postquam ierant a nobis, statim immixti sunt illis. οἰχομένη Κίρκη, κ, 571, abiens. οἰχομένη πεπιθήσω τὸν, accedens persuadebo ei, X, 223, *will hingehen und ihn bereden, (will go and persuade him.)* ἐπεὶ ἴδεν Ἀθήνην οἰχομένην, postquam vidit eam abeuntem, E, 511. proprie ergo est, ire, abire, absentem esse. deinde ponitur ἐπὶ τῶν ἀφανῶν γινομένων, de disparentibus. deinde et de morte. cæterum οἴχεσθαι et φοιτᾷν sunt opposita: prius notat *abire*; posterius, *accedere, adire*: ut inter alia apparet ex Theocrit. XI, 22, 23.

ΟΙ῎Ω et οἴέω, f. οἴσω et οἰήσω. puto, existimo, credo, arbitror, auguror. it. scio, νοέω, *ich weiss, stelle mir vor, (I know, think.)* it. duco, porto, fero, *ich führe, trage, bringe, (I lead, carry, bring.)* verbum fictum ex sono adsentientium, aut et, cum conatu agentium. ἀλλά μιν οἴω κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, sed eum puto ærumnis laboraturum etiam pluribus, *ich denke er wird noth genug bekommen mehr als wir izt, (I think he will be involved in greater distress than we now are,)* K, 105. οὔτε μὲ Ἀγαμέμνονα πεισέμεν (πείσειν) οἴω, i. e. οὐκ οἴω, non arbitror, αὐτὸν πείσειν με, quod is persuasurus sit mihi, I, 315. ἦτέ μιν οἴω πολλὰ μετακλαύσεσθαι, Λ, 762, certe quidem eum existimo multum postea fleturum. οὐδέ μιν οἴω νῦν ἴμεναι, P, 709, neque tamen eum puto nunc iturum huc. ἀλλά τινα οἴω ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, T, 71, sed quemque eorum credo cum voluptate resessurum esse. οὐδέ τινα οἴω Τρώων χαιρήσειν, neminem eorum puto gavisurum, Υ, 362. τῷ τ᾽ οἴω λοίγια ἔσεσθαι, ideoque existimo tristia futura, Ψ, 310, et cum amissione præmii conjuncta: *daher glaube ich es wird schlecht ablaufen, (I therefore think that it will terminate ill.)* οὐδέ μιν οἴω ἥβην ἵξεσθαι, Ω, 727, neque puto eum ad adultam adolescentiam perventurum, *ich glaube nicht, dass er wird gros werden; ich vermuthe es nicht, (I do not believe that he will live to grow up; I do not think so.)* et ex hac notione divinandi vel conjectandi futura, est ὁ οἰωνὸς, augurii avis. frequentius autem poëta, et metri et elegantiæ Ionicæ caussa, dissolvit diphthongum. νῦν ἄμμε ὀΐω ἄψ ἀπονοστήσειν, A, 59, *nun denke ich werden wir wohl zurück gehen müssen, (now I think we shall be obliged to return.)* et 171, οὐδέ σε ὀΐω ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, nec te arbitror divitias hausturum esse hic. quæ est modesta minatio; cum ego hic a te tam vilis putor, sequetur inde id, ut nec tu sine me aliquid efficias. simul positum est consequens, prædas ex direptione urbis capere; pro antecedente, expugnare urbem. et 204, ἀλλ᾽ ἔκ τοι ἐρέω (pro ἐξερῶ σοὶ) τὸ (pro ὅ) δὲ καὶ τετέλεσθαι ὀΐω, sed palam dicam tibi quod et effectum iri arbitror: quæ est phrasis affectuosa, et de viribus suis vel veritate eventus confidentis, cujus opinari est certum scire. hic versus sæpissime repetitur apud poëtam. ἅ τινα οὐ πείσεσθαι ὀΐω, A, 289, ubi τινὰ est accusativus singularis, annexus ad ἅ, neutrum plurale, enclitice tantum, non vero ex ὅστις; ut sensus sit: quæ quemquam (Romanis cuiquam) persuasurum eum esse non arbitror, *ich achte nicht, dass er dessen jemand bereden werde, (I do not think that he will persuade any one to it:)* ut ἅ sit, quod attinet hæc. et 296, οὐ γὰρ ἔγωγε ἔτι σοὶ πείσεσθαι ὀΐω, non enim ego quidem porro tibi obtemperaturum me esse puto, *ich bin nicht sinnes, fenner unter deinem befehl zu stehen, (I think I shall not continue under your command.)* et 427, καί μιν πείσεσθαι ὀΐω, et eum auditurum me esse arbitror vel credo: *ich denke er wird sich bereden lassen, (I think I shall be able to persuade him.)* et 558, τῇ σε ὀΐω κατανεῦσαι, ei te arbitror adfirmasse aliquid, coll. 561. οὐδέ σε πεισέμεν ὀΐω, non existimo, te cuiquam esse persuasurum, E, 252, i. e. mihi certe non persuadebis. est ergo elegans circumlocutio in isto verbo ὀΐω, indignationis aut aliorum adfectuum plena. et 894, τῷ σὲ ὀΐω κείνης τάδε πάσχειν ἐνεσίαις, igitur te puto ista pati ex incitationibus illius, *daher kann ich leicht denken, dass dir auf ihr anreizen wiederfaren: sie hat dich aufgehetzet, und darüber bist du zu schaden gekommen, (I can therefore readily imagine that this has befallen thee owing to her instigation: that she has instigated at thee to that for which thou art now suffering.)* κιχήσεσθαι δέ σε ὀΐω, Z, 341, puto me consecuturum esse te, *ich denke ich werde dich wohl einholen, (I have no doubt that I shall overtake thee.)* τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, Z, 353, ideo credo eum fruiturum esse isto, *daher glaube ich, er wird es zu geniessen haben, es wird ihm zu hause kommen, (I therefore think that he will suffer for it, that it will come home to him,)* in sensu pœnali. ἐν πρώτοισιν, ὀΐω, κείσεται οὐτηθεὶς, Θ, 536, inter primos, auguror, jacebit confossus, *ich denke er wird einer von den ersten seyn, die auf der stelle liegen bleiben, (I predict he will be one of the first who will fall:)* quod fiduciæ plena oratione dictum. Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀΐω, Hectorem, etsi valde cupidum, a pugna temperaturum credo, I, 651. sic, οὐκέτι μάχης σχήσεσθαι, N, 747. et, οὐκ αὐτὸν μένεος, P, 503, non eum a robore et vi tem-

peraturum puto. τινὰ θεὸν ὑμῖν δοῦναι αὐτοὺς ὀΐω, K, 551, puto aliquem deum dedisse eos vobis. νῦν ὀΐω περὶ γούνατα ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς λισσομένους, Λ, 608, nunc auguror. στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω, M, 66, angustiæ enim, ubi sauciatum iri puto. et 73, οὐκέτι ἔπειτα ὀΐω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψοῤῥον ποτὶ ἄστυ, tunc ne nuntium quidem ad urbem reversurum esse puto. ἀλλ', ὀΐω, χάσονται, sed, ut puto et certum habeo, cedent, N, 153. et 262, οὐ γὰρ ὀΐω, ἀνδρῶν ἑκὰς ἱστάμενος, πολεμίζειν, non enim in animo habeo eminus pugnare, sed comminus. et 272, σὲ δ' ἴδμεναι αὐτὸν ὀΐω, puto, i. e. certo scio, te ipsum scire id; ubi modeste positum est pro οἶδα. οὐκ ὀΐω ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα, Ξ, 454, non puto vanum exsiliisse e manu jaculum. et 456, καί μιν ὀΐω αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω, et credo eum nitentem eo (jaculo, quasi scipione) descendere ad domum Orci: quod facete dicitur de occiso hasta eminus. διακρινθέντας ὀΐω ἂψ ἴμεν, diremtos puto retro ituros, Υ, 141. οὐ γὰρ ὀΐω σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, Φ, 92. et 399, σὲ νῦν ἀποτίσειν ὀΐω, ὅσα μὲ ἔοργας. et 533, νῦν ὀΐω λοίγια ἔσεσθαι, ubi tamen est οἴω. ἔνθα μὶν ἐκπεσεῖν ὀΐω, Ψ, 467, ibi eum excidisse reor. τάχα δ' ἄμμε διαῤῥαίσεσθαι ὀΐω, vereor facile eum nos perditurum, Ω, 355. ὡς τελέεσθαι ὀΐω, ut futurum puto, α, 201, i. e. νομίζω, στοχάζομαι, conjicio, auguror: nam ἡ μαντικὴ τέχνη est στοχαστική. sic et ο, 173. ἀλλ', ὀΐω, καὶ, δηθὰ καθήμενος, πεύσεται, β, 255, ubi mens est: sed, puto, etiam in Ithaca diutius sedens et morans, tamen resciscet aliquem nuntium de patris sui statu, nec faciet necessario hoc iter. et ita loquitur procus, irridens spem Telemachi, quasi vivat pater; vel etiam tacite minans, quod aliam accepturus sit Telemachus certiorem denuntiationem, mortem sc. suam ipsius, a manu procorum. οὐ γὰρ ὀΐω οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι, te natum esse diis iratis, γ, 27. et 226, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι, credo nunquam id effectum iri. vide et δ, 754. ζ, 173. ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀΐω ἔμμεναι, θ, 180, verum inter primos fuisse me puto, i. e. vere dicere possum. λ, 100. μ, 212, καί που τῶνδε μνήσεσθαι ὀΐω, puto vos et horum memores futuros. ν, 5, 324, credo. 326, 394, ubi de probe gnaro. 427, ἀλλὰ τάγε οὐκ ὀΐω, at ista non credo, οὐ νομίζω. sic et ο. 31. et 277, διώκειν γὰρ ὀΐω, satis scio, insequi eos me. ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτα, ὀΐω, γνώσεαι, i. e. ὡς ὀΐω, ut puto, ut satis scio, π, 309, quod modeste dictum ab adolescente. et 311, ἀλλ' οὔτοι (non sane) τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσεσθαι ὀΐω ἡμῖν, *aber ich sollte doch denken, das wäre uns kein vortheil, (but I should not think that this would be any advantage to us:)* et sequitur, σὲ, nisi tu melius pervides rem. et 377, οὔτι μεθήσειν μὶν ὀΐω. ρ, 7, 460, ubi καλὰ pro καλῶς. σ, 23, 148, 258. νῦν μὲν σεῦ, ξεῖνε, ὀΐω πειρήσεσθαι, *nun denke ich dich recht auszuforschen, (now I shall closely examine you,)* τ, 215. υ, 180, 205. φ, 91, 261, *es wird sie niemand wegnehmen, denke ich, (I should think no one will take her away.)* τόν περ ὀΐω, *und der glaube ich ist es, (and I think it is he,)* χ, 159. 215. ψ, 261. forma *media*, οἴομαι, prosaicis magis est in usu: quam poëta distrahit in ὀΐομαι, arbitror, judico, conjecto. ἦ γὰρ ὀΐομαι χολώσειν ἄνδρα, *denn ich glaube und weiss gewiss, der herr wird böse werden, (for I believe and indeed am certain that the hero will be angry,)* A, 78. οὐδέ σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι, E, 644. sic porro, Λ, 833. M, 217, ubi est vox modesta. O, 292, coll. 298, ubi est οἴω, eodem significatu. P, 641. T, 334. Υ, 195. α, 173. ξ, 190. π, 59, 224. β, 198. γ, 47. θ, 203. κ, 193. ξ, 214, sed tamen, cum stipulam vides, puto te ex ea agnoscere posse plenam aristam (τὸ λήϊον, quod est omissum) qualis fuerit. et sic dicitur de sene, ex quo de adolescentia ejus conjectura potest fieri. et 363, ἀλλὰ τάδε οὐ κατὰ κόσμον ὀΐομαι, ubi τάδε sunt reliqua, exceptis aliis: at ista non pro decenti et justo ordine arbitror dixisse te. conf. κόσμος. τ, 568, coll. 562—567. 581. φ, 79. υ, 224, i. e. ἐλπίζω. χ, 67. αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, semper quidem opinaris et conjectas, νοεῖς, A, 562, coll. 558. γ, 255, credis ipse. κ, 380, suspectas. ἀλλά μοι ὧδε ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται, ὥσπερ ἔσεται, τ, 312, i. e. φαίνεται, sed mihi sic in animo videtur, sicut et sine dubio erit re ipsa. ubi ergo hæc forma est *passiva*. sed ρ, 586, οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται, ὅσπερ ἂν εἴη, non stultus iste hospes ita judicat, quisquis etiam ille est; coll. 580, μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος, loquitur rei ipsi convenienter, sicut et sane alius existimaturus esset. ubi utroque loco videtur esse active: nisi priore loco est pro φαίνεται, non stultus videtur esse hospes. οὔτι σὲ τόνδ' ἄξεσθαι ὀΐομεθα, nequaquam putavimus te istum adsumturam esse maritum, φ, 322, vel, istum ducturum esse te conjugem suam. κεῖνος δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνὴρ, ὃν ὀϊόμεθ' αὐτοὶ, ἔρχεται ἐς θάλαμον, ille nimirum rursus pestilens vir, quem arbitramur nos, vel, quem conjectamus nos, it in conclave, χ, 165, et κεῖνος est loco nominis proprii. et 12, τίς κε οἴοιτο, quis tandem putaret. participium in sensu activo plerumque ponitur. κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον, β, 351, i. e. ἐλπίζουσα, νομίζουσα, sc. ἐλθεῖν αὐτόν. τῷ ἑπόμην, ὀϊόμενός περ, ἀνάγκῃ, eum sequebar, etsi sentiens, necessitate coactus, ξ, 298, *ob ich es gleich merkete, und es mir ahnete, was er mit mir vorhabe, (though I well knew what he was about.)* σὲ, ὀϊόμενον θανεῖσθαι, te, existimantem, moriturum te esse ibi, υ, 21. ὀϊόμενος λαοσσόον ἔμμεν' Ἀθήνην, suspicans et sentiens, Minervam esse salvatricem: sciens et certo credens, χ, 210. οὐδέ τ' ὀϊομένοισι, sed non putantibus nobis, ω, 400. αὐτῷ κραδίη πατάσσει, κῆρας ὀϊομένῳ, cor ei palpitat, præsagienti mortem, N, 283, ubi docet, μὴ χρῆναι τὸν λοχῶντα κῆρας φαντάζεσθαι, ἀλλ' ἀγαθὴν ἐλπίδα προβεβλῆσθαι. ἀνεχάζετο τυτθὸν, ὀϊόμενος θανέεσθαι, putans se moriturum esse, O, 728. καὶ νῦν ἐξεσάωσεν (Venus Paridem) ὀϊόμενον θανέεσθαι, Δ, 12, ubi dubium videri possit, an in sensu activo vel passivo sit intelligendum, putantem credentemque et timen-

tem, vel, creditum ab aliis quod in media morte hæreat. prius sine dubio est verius. imperfectum medii *ὠϊόμην*, putabam, animo sistebam, imaginabar. *γόον δ' ὠΐετο θυμὸς*, κ, 248, luctum præsagiebat animus noster, quem iste nuntius ferret; *νόμισιν ἔδιδου καὶ ἐφάνταζε θρήνου δήλωσιν.* sic et υ, 349, *ἐφαντάζετο θρήνους ἡ ψυχὴ*, animus eorum præsagiebat sibi, etsi indistincte, luctum: *ihrer seele fieng an, was zu ahnen, und traurig zu werden, so dass auch die augen übergiengen, (their souls began to have forebodings, and to be melancholy, so that their eyes overflowed.)* *ὀΐσατο* (aor. 1. m. sine augmento) *γὰρ θεὸν εἶναι*, suspicabatur, sentiebat, deum esse eum, α, 323, vel potius, sciebat jam certo. *αὐτίκα γάρ μοι ὀΐσατο θυμὸς*, nam statim animus mihi præsagiebat, ι, 213, *denn mein herz trug es mir gleich zu, es ahnete mir gleich so was, (for my heart immediately foreboded, I had a presentiment.)* qui Sigma ibi duplex scribunt, rationem nullam habent, nam Iota hujus verbi ubique est longum. *αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὀΐσατο*, τ, 390, *denn er vermuthete es gleich, (for he immediately conjectured.)* illico enim suspicabatur. *ἤ τι ὀϊσάμενος*, aut præsagiens aliquid, *dass ihm entweder was ahnete, (because he either suspected something,)* ι, 339. sic, *δόλον εἶναι*, κ, 232, suspicans fraudem ibi esse. et 258. *ὁ δ' ὀϊσάμενος καταδήσῃ μὲ δεσμῷ*, et ne ille, suspicans aliquid et præsagiens, vinciat me, ο, 442. etiam aoristus 1. passivæ formæ deponentialiter poni solet. *οὐδέ τι θυμῷ ὠΐσθη δόλον εἶναι*, neque ullo modo sentiebat fraudem ibi esse, δ, 453. *καὶ σφέας ὠΐσθην τοὺς ἔμμεναι*, et eos suspicabar esse illos, π, 476, *ἐνόμισα.* differt ergo ab *οἶδα*, addito ibi: nam *οἶδα* est *πρὸς ἀκρίβειαν*, *ὠΐσθην* vero *πρὸς νόμισιν.* *πατὴρ αὐτίκα ὀϊσθεὶς πολλὰ κατηρᾶτο*, pater illico suspicans et sentiens valde detestabatur me hostili prece, I, 453, *γνοὺς*, resciscens. Quando autem hoc verbum notat *peto, ich hole, (I fetch;) fero, ich bringe, (I bring;) porto, ich trage, (I carry:)* forma futuri activi et medii in usu tantum est; ex quo futuro deinde, more Ionico, fit quasi novum verbum *οἴσω.* *ἄρνα οἰσέμεναι*, pro *οἴσειν*, ut peteret et adferret agnum, Γ, 120. et 103, *οἴσετε ἄρνε*, fertote agnos duos: ubi est vel imperativus futuri activi; vel præsentis a novo præsenti ex futuro facto. potest tamen etiam esse futurum indicativi, coll. 104, *Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον*, nos adferemus. *ἵπποι ἅρμα οἴσετον*, ferent currum equi, E, 232. *τεύχεα συλήσας οἴσω προτὶ Ἴλιον*, arma spolians feram ad urbem, H, 82. *ἵπποι σὲ πόλινδε οἴσουσι*, ferent te ad urbem, N, 820. sic, *μὲ ἐπὶ τραφερὴν*, me ferent super siccam pariter ac madidam, Ξ, 308. *οἴσετε πῦρ*, fertote ignem, O, 718. *παρὰ Ἡφαίστῳ οἰσέμεν (οἴσειν) ἔντεα*, Σ, 191, a Vulcano se petituram et allaturam esse arma, *wolle holen, (would fetch.)* *δῶρά σοι θεράποντες οἴσουσι*, adferent tibi, T, 144. et 173, *δῶρα οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν*, ferto in mediam concionem, *mag bringen lassen, (bring.)* sic apud Aristoph. Ach. 1098, *οἶσε, παῖ*, adferto, puer. et 1100. *Σκάμανδρος οἴσει εἰς ἁλὸς κόλπον*, fluvius feret in medium mare, Φ, 125. *οἰσέμεναι (οἴσειν) κλισίηθεν*, Ψ, 564, ad petendum ex tentorio, *es zu holen, (to fetch it.)* *τὶς οἴσει χρυσὸν*, aliquis adferre debet, B, 229. *αὐτῷ Ἀχαιοὶ οἴσουσι κλέος εὐρὺ*, different famam latam de eo, γ, 204. et 429, *καὶ οἰσέμεν ὕδωρ*, ad petendum aquam. *τὶς φόρμιγγα οἰσέτω*, petito, ferto, θ, 255. et 257, *ὦρτο δὲ κήρυξ οἴσων φόρμιγγα*, surgebat petiturus citharam e domo. *δῶρα δ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα*, mittebant præconem, ut adferret dona, θ, 399. σ, 290. *νεκρὸν οἰσέμεναι*, ut apportarent corpus mortuum, μ, 10. *οἴσω χρυσὸν*, ο, 447. *τίς σοι μετοιχομένη φάος οἴσει*, quænam tecum itura portabit lumen, τ, 24, *ἐν χερσὶ βαστάσει.* *μεθ' ὕδωρ ἔρχεσθε καὶ οἴσετε*, ad aquam ite et apportate, *gehet nach wasser und holet, (go and fetch water,)* υ, 154, ubi videtur esse imperativus novi præsentis Ionici. *ἤδη σοι σάκος οἴσω*, jam tibi afferam, χ, 101. et 162, *οἴσων τεύχεα*, petiturus et allaturus arma. et 106, *οἶσε θέων*, currens affer, *lauf und hole, (run and bring:)* ubi manifesto est imperativus novi illius verbi. sic et 481, *οἶσέ μοι θέειον, οἶσε πῦρ*, affer mihi sulfur, affer ignem. *οἰσόμενος δόρυ*, petiturus sibi hastam, N, 168. nam *οἴσων* est *ἑτέρῳ τινὶ*, *οἰσόμενος δὲ ἑαυτῷ*: *οἴσων ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον κινεῖ τὴν ἐνέργειαν τοῦ χρησίμου, οἰσόμενος δὲ ἑνὶ προσώπῳ ἐμπεριγράφει αὐτήν.* sed hæc differentia non ubique valet. nam τ, 504, *οἰσομένη ποδάνιπτρα*, allatura aquam ad pedes lavandos Ulyssi, est idem quod *οἴσουσα.* *οὐκ ἄτερ ὅρκου οἴσῃ* (pro *οἴσεσαι, οἴσεαι, οἴσῃ* contractione attice) *ἄεθλον*, auferes tibi præmium istud, Ψ, 441. et 663, 667, *νικηθεὶς δέπας οἴσεται*, feret sibi. sic et 858, *ἡμιπέλεκκα.* *ἔολπα νῶϊ οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖς*, nos allaturos esse illis magnam gloriationem, X, 217. *τὸ συμφέρον* et *τὸ συνοῖσον* unum idemque notat, commodum utile. hinc est *δυσοίω*, et *δυσοίζω.* in malam partem accipio, ægre fero. vide Eurip. Rhes. 724. est et, suspicor. *δυσφορέω, δυσχεραίνω, ὑποπτεύω, φοβοῦμαι.* et in media forma, *δυσοίζομαι*, dubito, ibid. 805, differor, distrahor.

οἰωνιστής, *οῦ. ὁ.* (Οἴω) augur, auspex, qui ex avium volatu aut vocibus auguratur. *Ἔννομος*, B, 858. P, 218. *Κάλχας*, N, 70, ubi additur *θεοπρόπος*: nam *οἰωνιστὴς* est species *τοῦ θεοπρόπου ἢ μάντεως.* Vide sequens.

οἰωνοπόλος, *ου. ὁ ἡ.* (Πέλω) qui circa aves interpretandas versatur, qui avium volatus aut voces intelligit, augur. idem dicitur *ὁ οἰωνομάντις* et *οἰωνοθέτης* et *οἰωνιστής.* *Κάλχας, οἰωνοπόλων ὄχα ἄριστος*, A, 69. sic, *Ἕλενος*, Z, 76.

οἰωνὸς, *οῦ. ὁ.* (Οἴω) augurii avis, augurium, quo adfertur aliquid præsentiendum. *σύμβολον μέλλοντός τινος ἀγγελτικόν.* et quia ad auguria capienda maxime corvi et aquilæ spectabantur; hinc notat in genere, avem majorem carnivoram, *ein raubvogel, (a bird of prey.)* *ἑλώρια οἰωνοῖς πᾶσι*, prædam avibus carnivoris omnis generis, circa Trojam volantibus, A, 5. *Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς*, Θ, 379. N, 831. P, 241. *φυγέειν* (ad affugiendum) *κύνας ἠδ' οἰω-*

νοὺς, B, 393. οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες (plures sunt circum eum) ἠὲ γυναῖκες, Λ, 395, conf. γύψ. et 453, οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι, lacerabunt et effodient oculos ei, τὼ ὄσσε. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσι, dilacerabunt te, X, 335. et 354, ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ καταδάσονται σὲ πάντα, te totum discerpent. οὔπω τόνδε κύνες φάγον (comederunt) οὐδ' οἰωνοὶ, Ω, 411. sunt ergo σαρκοφάγα ὄρνεα. ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν, at non auguriis et avium spectationibus effugit mortem, B, 859. τύνη δ' (tu vero) οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις πείθεσθαι, jubes avibus parere augurium volatu suo portantibus, M, 237, coll. 238—242. et 243, εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, unum hoc augurium est præstantissimum, defendere patriam; hæc defensio satis admonere et incitare nos potest ad agendum e re: αὐτὸ τοῦτο, τὸ ἀμύνειν τῇ πατρίδι, ἐστὶν ἄριστος οἰωνός. impetus is defendendi patriam, est augurium illud quod sequitur et spectat vir bonus. conf. αἰετός. aliquis veterum, jocose imitatus hunc versum, dixit: εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνασθαι περὶ δείπνου. ἐπίαχε λαὸς, οἰωνῷ θάρσυνος, augurio et omine isto plenus fiduciæ factus, N, 823. αἴτει δ' (pete vero precibus a Jove) οἰωνὸν, ταχὺν ἄγγελον, sc. τοῦ μέλλοντος, Ω, 292. et 293, φίλτατος οἰωνῶν αὐτῷ, sc. aquila, quæ est Jovi carissima inter aves augurales. et 310, πέμψον δ' οἰωνὸν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοὶ αὐτῷ φίλτατος οἰωνῶν, etc. ubi aquila auguralis describitur, coll. 315—320. οὔτε τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, α, 202, ubi utraque phrasis notat idem. nam οἰωνὸς et ὄρνις in genere notat πᾶν σημαντικὸν τοῦ μέλλοντος ἢ τῆς τοῦ Θεοῦ βουλῆς: μάντις vero est, qui signa illa intelligit. οὔτι ἄνευ Θεοῦ ἔπτατο (volavit) δεξιὸς ὄρνις: ἔγνων γάρ μιν, ἐς ἄντα ἰδὼν, οἰωνὸν ἐόντα, ο, 531, ubi vides, οἰωνὸν esse, non simpliciter avem. sed et, σημεῖον μαντικόν: ἔγνων αὐτὸν σημαντικὸν καὶ μαντευτικὸν ὄντα. hinc οἰωνίζεσθαι, vaticinari. ergo h. l. ἔγνων, ὡς οἰωνίζεταί σοι ὁ ὄρνις οὗτος. τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐφρασάμην, animadverti, ρ, 160. τόνγε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν, devorassent eum, γ, 259. et 271, αὐτὸν κάλλιπεν, οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, ut fieret præda volucribus carnivoris post mortem suam. et 321, πέλαγος μέγα τοῖον, ὅθεν οὐδ' οἰωνοὶ αὐτόετες οἰχνεῦσι, mare tam latum, unde nec volucres uno anno redire possint. κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὣς πάντοσε ἀτυζομένων, sonitus mortuorum erat velut avium undique agitatarum, λ, 604, sicut illæ volantes strepunt. ταχέες οἰωνοὶ, ξ, 133. ἔκλαιον (flebant) ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοὶ φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ, π, 216, ubi vides genus, cum additis duabus speciebus. θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετο, ω, 291. collato 1 Samuelis xvii, 44. Vide sub ΟΙ'Ω, prope initium, ἀετὸς, et αἰγυπιός.

οἰωνοσκοπία, ας. ἡ. (Ὄφ) spectatio avium, augurium. ab ὁ οἰωνὸς, avis augurii, hoc vaticinandi genus extollit quidem poëta plurimis locis et exemplis; sed tamen et per obliquum illud deprimit, quod vides β, 180—183. nam contra omnia dici potest; et τὸ ἀμφοτερόγλωσσον est exercitium eloquentiæ et prudentiæ. sic et apud Sophoclem Jocasta contra μαντικὴν dicit.

ὄκεν, pro ὄσκεν, vide sub ὄσκε.

ὀκνέω, f. ήσω. (Ὄνω) piget me alicujus operæ, vel, præ lassitudine et defatigatione impar sum operæ. vel et in genere, supersedeo facere aliquid, omitto actionem. ὀκνείω (poëtice pro ὀκνέω) δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, non placet mihi jam conscendere currum, E, 255, ubi contextus ostendit, nolle eum jam id facere, non ob pigritiam aut lassitudinem, sed ex fiducia: coll. 249—256. ἄρχειν δὲ πολέμου ὤκνεον ἀμφότεροι, incipere pugnam cessabant ambo, supersedebant.

ὄκνος, ου. ὁ. (Ὄνω) ignavia, cessatio, gravatio. antiquissimis simpliciter notat desidiam, vel vitiosam illam animi, vel corporis naturalem et ex defatigatione ortam: vel et, si aliquam operam faciendam suscipere nolo, ob causas quaslibet. est enim nomen ab, οὐκ ὀνεῖν, i. e. μὴ ἐνεργεῖν καὶ ὠφελεῖν, recentiores deinde ὄκνον posuere pro φόβῳ, timore, metu: sed id nihil ad Homerum. οὔτε μὲ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τὶς ὄκνος, E, 817, coll. 811. ἢ κάματος δέδυκεν γυῖα σοῦ, ἤ σε δέος ἀκήριον ἴσχει: ex qua collatione apparet, ὄκνον et κάματον h. l. esse idem, ut notetur cessatio ab opere faciendo et ab ulterius conando aut moliendo, ob lassitudinem virium et defatigationem corporis. οὔτε ὄκνῳ εἴκων, οὔτε ἀφραδίῃσι νόοιο, neque defatigationi alicui aut desidiæ cedens, neque inscitiæ consilii, K, 122, coll. 121, πολλάκι μεθίει καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι, et 123, ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμὴν, meam exspectans inceptionem et audaciam. nam ὄκνος est quasi imperans quis, lassitudo corporis exigit, ut sibi concedatur. πάντες ἐπιστάμεθα πολεμίζειν, οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τὶς ὄκνῳ εἴκων ἀνδύεται πόλεμον, N, 224, ubi sunt tres causæ, cur fugiat aliquis τὰ δεινά: si non habet scientiam operandi, si est timidus, si laborem vel non amat vel præ defatigatione non sustinet: horum trium nullum jam inest nobis.

ὄκνος, ου. ὁ. (Χάω) pigritia, ignavia, tædium, metus. est ab ὁ ὄγκος, quatenus pondus notat, ut ὄκνος sit, *schwerfälligkeit, trägheit, (heaviness, indolence.)*

ὀκριάομαι, f. ήσομαι. (Κάρα) durus et asper fio, exasperor, collidor aspere. πανθυμαδὸν ὀκριόωντο αὐτοὶ, pro ὠκριῶντο, σ, 33, i. e. ὁλοψύχως ἐτραχύνοντο, *geriethen sehr ernstlich an einander, (quarreled dreadfully.)*

ὀκριόεις, όεσσα, όεν. (Κάρα) acutas et duras extremitates habens, ὁ ἄκρας (i. e. ὀξύτητας) ἔχων καὶ τραχύς. *hart und eckig, (hard and pointed.)* est ab ἡ ἄκρα. αὐτὸν ἔβαλεν λίθῳ ὀκριόεντι, Θ, 327. λάζετο (prehendit) πέτρον μάρμαρον ὀκριόεντα, Π, 735, coll. 739, ubi idem vocatur λᾶς ὀξύς. ἡ ὄκρις, ιος, dicitur pro ἡ ἄκρις.

ὀκρυόεις, εσσα, εν. (Κάρα) est idem ac

ὀκριόεις, q. v. per æquivalentiam τοῦ ι et υ in quibusdam. putatur quidem, inesse huic adjectivo τὸ κρύος, frigus, horror; ut notet, horribilis, odiosus: sed ex Homero id non apparet. est ibi epitheton lapidis agrestis. μαρμάρῳ ὀκρυόεντι, saxo aspero, Μ, 380, quo jaculabatur in hostem. sic et ι, 499. confer tamen infra, hoc adjectivum iterum.

ὀκρυόεις, εσσα, εν. (Κρῶ) frigidus, frigere faciens. idem quod κρυόεις, præfixo ο. censent quidem multi, esse idem quod ὀκριόεις: (quod confer) sed quia multis id secus videtur, repetere hoc nomen placuit. ὀκρυόεν χειμάδιον, Δ, 518, saxum horribile, et quod frigus letale infert percusso, ipsum etiam omni calore per se carens. δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης, Ζ, 344, inquit Helena ad Hectorem, levir mei, impudentis multa mala causantis, horrendæ, et πολλοὺς νεκρωσάσης πολέμοις, καὶ κρυερῷ ἅδη προπεμψάσης: ut sic ab effectu se vocet ipsa. et hoc sensu eadem dicitur ῥιγεδανὴ, horribilis, frigus letale inducens, cum horrore adspicienda. πολέμου ὀκρυόεντος, Ι, 64, pugnæ horrendæ.

ὀκτάκνημος, ου. ὁ ἡ. (Κνάω) rota octo radiis instructa. nam κνῆμαι quoque sunt αἱ ἀπὸ τῆς ἔσω χοινικίδος (nam ἡ χοινικὶς est modiolus rotæ interior, ex quo radii rotæ ad peripheriam tendunt) ἕως τῆς ἔξω περιφερείας ῥάβδοι, sic dictæ πρὸς ὁμοιότητα ζωϊκῆς κνήμης ὑπανεχούσης τὰ ἐπικείμενα μέρη τοῦ σώματος. κύκλα ὀκτάκνημα, Ε, 723, de curru Junonis, in quo erant rotæ ὀκτάραβδοι, διὰ πλείω στεῤῥότητα, et ob gravitatem corporis cœlestis. humanæ rotæ solebant esse ἑξάκνημοι.

Ὀκτὼ, (Τῶ) adverb. numerale. octo, *acht, (eight.)* est ab eodem τάω, a quo τάσσω: nam digiti manus utriusque juxta se positi, faciunt hunc numerum. ὀκτὼ νεοσσοὶ στρουθοῦ, Β, 313. ὀϊστοὺς, Θ, 297—299, octo sagittas emisi, qui singuli virum aliquem transfixerunt, at hunc canem rabidum non possum indipisci sagitta: quos versus applicuit aliquis veterum ad Diogenem Cynicum, et Fortunam sic loqui facit: quasi dicat ἡ Τύχη, πολλοῖς μὲν βέλεσι δυσπραγιῶν κατεστοχασάμην τοῦ φιλοσόφου τούτου κυνὸς, βλάψαι δὲ οὐκ ἴσχον αὐτόν. ὕας, octo porcos, Θ, 60. δούρατα, hastas, χ, 110.

ὀκτωκαιδέκατος, η, ον. (Δέκα) decimus octavus. ὀκτωκαιδεκάτῃ δὲ, sc. ἡμέρᾳ ἐφάνη ὄρεα γαίης, ε, 279. η, 268. ἕδομέν σε πυρὶ, ω, 65, combussimus te, post luctum septendecim dierum.

ὀλβιοδαίμων, ονος. ὁ ἡ. (Δάω) valde felix, felici numine natus et alitus. ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον, Γ, 182, beate, magna sorte nate, felici fato et dignitate. Sic postea fictus est ὀλβιογάστωρ, et κοιλιοδαίμων, cujus dignitas et felicitas omnis est in ventre. simplicia in ων faciunt vocativum ut ὁ Μαχάων, ὦ Μαχᾶον: ὁ Ἰκετάων, ὦ Ἰκετᾶον: sed composita retrahunt accentum.

ὄλβιος, ία, ιον. (Ἴα) notat proprie eum, ᾧ ἐν ὀλαῖς (i. e. κριθαῖς, specie frumentorum posita pro genere) ὁ βίος, καὶ ὁ ἀπὸ γεωργίας πλοῦτος, cui victus est ex agricultura et frumentis. τὰς ὀλὰς poëta et οὐλὰς dicit; et per eas, ut partem, omnia ex terra capienda commoda innuuntur. *ein sich wohl nährender landwirth, (a thriving farmer.)* deinde notat in genere eum, ὁ τὸν ὅλον βίον ἤτοι τὸν τῆς ζωῆς πάντα χρόνον ἐν εὐδαιμονίᾳ διάγων. prisci mortales solas ex agricultura et re pecuaria ortas divitias noverunt; et his qui fruebatur, ὄλβιος dictus: donec accederent et aliæ, ut ὄλβιος in genere esset copiosus et fortunatus. ὄλβιος, ἦ γάρ τόνγε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθὼν, λ, 449, felix (filius ille); certe enim eum suus pater veniens videbit. οἶκον ἔναιον ὄλβιος ἀφνειὸν, ρ, 420. τ, 76. καὶ γὰρ ἐγώ ποτε ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι, σ, 137, nam et ego aliquando eram fortunatus inter nobiles. et 217, καί κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρὸς, filium beati viri, *eines vornehmen herrns kind, (the son of a distinguished person.)* Ζεῦ ἄνα, (δὸς) Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι, ρ, 354. καί σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν (pro ἠκούομεν) ὄλβιον εἶναι, inquit Achilles ad Priamum, Ω, 543, audiebamus olim, te esse fortunatum. ὄλβιε Πηλέος υἱὲ, ω, 36. et 191, ὄλβιε Λαέρτου παῖ. ἀμφὶ δὲ (σοῦ) λαοὶ ὄλβιοι ἔσονται, λ, 136. ψ, 284, i. e. εὐδαίμονες. et hæc magna principis laus et felicitas, circa se habere et moriens relinquere suum populum felicem. αὐτοῖς θεοὶ ὄλβια δοῖεν ζώειν, pro ὀλβίως, η, 148, et sequentia indicant, quid dicat ὀλβίως ζώειν, i. e. κτήματα satis ampla habere, eaque liberis suis relinquere; præterea honoratum satis esse. sic et θ, 413, θεοὶ δέ σοι ὄλβια δοῖεν, i. e. opes sat amplas, ne unquam egeas aliquo bono. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ σοι ὄλβια δοῖεν, ω, 401. πομπὴ καὶ δῶρα, ἅ μοι θεοὶ ὄλβια ποιήσειαν, ν, 42, deductio in patriam et dona; quæ mihi dii bene fortunent. Vide sub οὐλαί.

ὄλβος, ου. ὁ. (Ἴα) opes, fortunæ, in specie, divitiæ ex agricultura. hinc ὄλβου ἀπάρχεσθαι, apud Theocr. Id. 7, 33, frugum primitias sacrificare. it. felicitas, status vitæ fortunatus, εὐδαιμονία. ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι, excellebat inter eos, Π, 596, *an wolstande und reichthum, (in prosperity and wealth.)* πάντας γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπους ἐκέκαστο (ornatus erat) ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, Ω, 536. utrumque nomen notat fere idem. præcipue tamen ὁ ὄλβος notat τὴν τῶν ἀγρῶν κτῆσιν, ut sit ὁ περὶ ὀλὰς, i. e. κριθὰς, βίος, i. e. ὁ ἐκ τῆς γεωργίας. ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον, γ, 208, inquit Telemachus; coll. 205, s. sed non eam mihi dii attribuerunt felicitatem et facultatem. nam in ὄλβος inest etiam ἡ βία, vis, potentia. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧτε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε, δ, 208, potentiam et opes; in participiis vero inest πρωθύστερον. Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει (attribuit) ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν, ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ, ζ, 188,

i. e. εὐδαιμονίαν, et ἐσθλοὶ sunt honesti et nobiles, κακοὶ vero viles et humiles homines. multi tamen h. l. ἐσθλοῖς καὶ κακοῖς non in dativo masculini generis, sed in ablativo neutrius, posita intelligunt, hoc modo: deus dat fortunam cuique ut vult, non in solis ἐσθλοῖς perpetua serie, sed in permixtis ἐσθλοῖς καὶ κακοῖς: felicitas hominum semper habet multum amari admixtum. conf. πίθος Διὸς, sub κήρ. nam id minus placet, construere ὄλβον (ἐν) ἐσθλοῖς, καὶ ὄλβον (ἐν) κακοῖς, ut posterius videatur dictum abusive, sicut Œdipus apud Sophoclem se vocat κάλλος κακῶν, i. e. ἐν κακοῖς κάλλιστον, maxime ornatum malis rebus. ὅς ποτε, θεὸς ὥς, τίετο δήμῳ, ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, sc. ἐν, ξ, 206, æstimabatur maximi a populo, propter opes et divitias suas. ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν, σ, 19, fortunam autem solent dii præbere; hinc eam tibi non exprobrabo: at, quod manus attinet, iis ne provoca me. ergo h. l. tamen ὄλβος in dubio significatu positus videri possit. Sed necesse non est, id h. l. reperire: nam dicit, felicitatem dant dii, ergo tu in culpa non es, si eam non habes. et 122, γένοιτό σοι ἔσπερ ὀπίσω ὄλβος, ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι (teneris, constrictus es) πολέεσσι. sic et υ, 200. ἧς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα, σ, 272, cujus Jupiter fortunatum statum abstulit, ἣν ἀφῆκεν ἄνολβον καὶ δυσδαίμονα. apud quosdam recentiores ὁ ὄλβος notat et τὴν φρόνησιν, *verstand, (understanding;)* sicut Germani dicunt, *er weiss zu leben, (he knows how to live:)* ὄλβιος iis sæpe est, prudens; et apud Sophoclem ὁ ἄνολβος est ὁ ἀπαίδευτος, *ungezogen, (uneducated.)* hæc notio inde orta, quia summæ felicitatis pars est prudentia; sicut stoliditas est magna infelicitas. ὀλβίζω, f. ίσω, ditem reddo. Eurip. Iphig. Aul. 51.

ὀλέθριος, ου. ὁ ἡ. (Ὄλω) exitialis, letalis. οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον, qui omnes letalem diem obierunt, Τ, 294. et 409, ἀλλά σοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, tibi prope est dies mortis.

ὄλεθρος, ου. ὁ. (Ὄλω) perditio, exitium, pernicies. *das verderben, der untergang, der verlust, (destruction, perdition.)* νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι, Κ, 174, nunc enim sane omnibus Græcis in novaculæ acie situs est, aut valde tristis interitus, aut incolumitas. τῇ δέ τ' ἰῇ (βοΐ) ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος, Λ, 174, uni certe vaccæ instat gravis mors, a leone interficiendæ. et 441, ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς, certe quidem te adsequitur grave exitium. τάχα τῇδε (cito hic) τετεύξεται αἰπὺς, fiet gravis cædes, Μ, 345. νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, nunc sane plenum adest exitium, Ν, 773. sic, μοὶ, mihi, ε, 305. et σοὶ, tibi, χ, 28. ὄφρα ἡμῖν αἰπὺς ἐπιῤῥέπῃ, ut in nos vergat et inclinet se gravis mors, Ξ, 99, κάτω βαρύνῃ, et respicit τὰ τάλαντα Διός. σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος, ex propinquo, in propinquo ei erat mors, Π, 800. ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς, Ρ, 244, nobis imminet et exoritur mors. ἵνα ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος, ubi vitæ est celerrima destructio, Χ, 325, ubi amissio vitæ fit celerrime: et sic vocat τὴν ἀφάνειαν καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸν αὐτῆς. μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὄλεθρος, τ, 557, procis apparet cædes. ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείρατα ἵκηαι, Ζ, 143. Υ, 429, ut sane celeriter ad fines mortis pervenias, ad plenam et ultimam mortem. ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπται, jam Trojanis fines mortis adjuncti sunt, i. e. τέλειος ἐπῆλθεν αὐτοῖς ὄλεθρος, exitium plenum et consummatum, Η, 402. Μ, 79. sic, σφὶν καὶ πᾶσιν, ipsis omnibus, χ, 33. et 41, ὑμῖν καὶ πᾶσιν, vobis, et quidem omnibus. καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, α, 46, merita morte. ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ, γ, 47, coll. 88, κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων, illius vero mortem incognitam fecit Jupiter. ὤλετο ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ, δ, 489, periit morte ingrata. ἀπέφθιτο λυγρῷ, absumtus est tristi morte, ο, 268. κτεῖναί με οἰκτίστῳ, ψ, 79, interficere me miserrima morte. apparet ergo, ὄλεθρον maxime poni pro θανάτῳ. οὐδέ οἱ τόγε ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, Β, 873, neque ei id depulit acerbam mortem. sic, αὐτῷ οὔτις τῶνγε τότε ἤρκεσε λυγρὸν, Ζ, 16. et 57, τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν, horum nullus effugiat gravem mortem. οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε, non clava ferrea ei mortem arcebat, Η, 143. τοῖς οὔτις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον, his nemo poterat arcere mortem, Λ, 120. ἀλύξειν αἰπὺν, effugiturum esse, Κ, 371. ἀπὸ χροὸς ἤρκει, a corpore arcebat pestem, Ν, 440, de thorace. sic, ἤρκεσε, Ο, 534. δ, 292. τῷ γὰρ θεοὶ ἐβούλευσαν ὄλεθρον, statuerant ei, Ξ, 464. ὅπη φύγοι, quo effugere posset mortem, Ξ, 507. νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον, nobisque duobus effugere mortem liceat, Π, 99. et 283, ὅπη φύγοι. ἀμυνέμεν αἰπὺν, defendere, Σ, 129. σάκος αὐτῷ ἤρκεσε λυγρὸν, Υ, 289. et 296, οὐδέ τι αὐτῷ χραισμήσει. ῥίψει ἀπὸ πύργου (dejiciet de muro vel turri, εἰς vel κατὰ) λυγρὸν ὄλεθρον, Ω, 735. ὅσοι φύγον αἰπὺν, α, 11. et 37, εἰδὼς, gnarus gravis exitii. sic, τόνδε οὐκ εἰδότα ὄλεθρον, δ, 534, qui nihil de morte suspicaretur. ὄσσοντο δ' ὄλεθρον, omen de morte dabant hæ aquilæ, β, 152. κραδίη προτιόσσετο ὄλεθρον, suspectabat mortem, ε, 389. κείνου λυγρὸν ἐνισπεῖν, illius tristem mortem narrare, γ, 93. et 194, Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν, struebat is ei mortem. et 249, τίνα δ' αὐτῷ μήσατο ὄλεθρον; quamnam struxit ei mortem? et 297, σπουδῇ δ' ἤλυξαν, multo negotio vix effugerunt mortem homines. θεοὶ ἐπεκλώσαντο ἀνθρώποις, tribuere solent hominibus, θ, 579. δείσαντες, metuentes interitum, ι, 72. et 92, οὐ μήδοντο ἑτάροισιν, non parabant sociis meis interitum. et 286, ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπύν. et 303, αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθα αἰπὺν ὄλεθρον, ibi enim tamen etiam periissemus, *wir hätten doch auch da umkommen müssen, (for we should yet have perished there.)* et 455, ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον, quem nondum puto effugisse perniciem suam. τῶν ἄλλων ἑτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον, nar-

ravit interitum eorum, κ, 250, sc. quod mutati sint in sues. ergo non simpliciter notat θάνατον. et 421, κατάλεξον, narra. τότε τοι τεκμαίρομαι ὄλεθρον νηΐ τε καὶ ἑτάροις, præfinio, indico, λ, 111. μ, 139. et 216, αἴκε Ζεὺς δώῃ τόνδε ὄλεθρόν γε ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι, diesen tod doch, (this death.) et 244, δείσαντες. et 446, οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν, non enim tamen effugissem mortem. φραζέσθην μνηστῆρσιν ὄλεθρον, deliberabant ambo iis exitium, ν, 373. ὑμῖν δ' ἐπιφράσσεται (pro ἐπιφράσηται) ὄλεθρον, et vobis constituat mortem, ο, 443. ἡμεῖς δ' ἐνθάδε αὐτῷ φραζώμεθα λυγρὸν, π, 371. et 448, τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον, ei autem parabat ipse mortem. ἴσασι κείνου λυγρὸν, ξ, 90. et 300, Ζεὺς δέ σφιν μήδετο ὄλεθρον, consulebat contra eos. μοὶ φυγόντι περ αἰπὺν, ρ, 47. ἀλλά τινα οὐ φεύξεσθαι οἴομαι αἰπὺν, χ, 67. μοὶ Ζεὺς μήσατο λυγρὸν, ω, 96. πανωλεθρία hostilis, quando parcitur nemini, descripta Z, 55—60, et conf. γαστήρ. et Φ, 100—105.

ὀλέκω, (Ὄλω) idem quod ὀλέω. perdo, perire facio. ἀλλήλους ὀλέκουσι, cædem mutuam faciunt, Λ, 530. Σ, 172. οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσι, χ, 305. αὐτούς τ' ὄλεκεν (pro ὤλεκεν) καὶ ἵππους, cædebat, Φ, 521. πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον, Λ, 150. et 326, ὣς ὄλεκον Τρώων, ita occidebant eos. ὄφρα οἱ τοὺς ὄλεκον, κ, 125. Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας, Θ, 279. Τ, 152, cædentem. οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, suos socios cædentem, O, 249. ὀλέκοντας ἐνόησε, E, 712. H, 18, ubi Trojani erant cædentes, Græci vero cæsi: ut ergo præcedens τοὺς respiciat Τρῶας. ὡς ὀλέκονται, ut pereunt, Π, 17. ὀλέκοντο (pro ὠλέκοντο) δὲ λαοὶ, et milites moriebantur pestilentia subito, A, 10. est a perf. m. ὦλεκα etiam forma novi verbi ὠλύκω, perdo, crucio, eneco. fut. ὠλύξω. inde est ὠλύγιος et διωλύγιος, ὁ ἡ, enecans, perdens, crucians. διωλύγιος φλυαρία, Plat. Theæt. *beschwerliches geschwätz, (tiresome prate.)*

ὀλεσίκαρπος, ου. ὁ ἡ. (Κάρφω) fructus perdens et amittens. et in poëta ο initiale ob metrum producitur in ω. ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, κ, 510, salices steriles; quæ sic dicuntur, quia ἀποβάλλουσι τὸ ἄνθος, quod quidem fructum promittere fuerat visum, sed nullus consequitur fructus: ἄγονοι.

ὀλετὴρ, ῆρος. ὁ. (Ὄλω) interfector, perditor. ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω, Σ, 114, ut consequar interfectorem tam cari mihi capitis.

ὀλιγηπελέω, (Πέλω) non multum polleo, sum quasi paucus, parum valeo, *ich kann nicht viel. (I cannot do much ;)* ὀλίγον πέλειν, ὀλιγοῦσθαι διά τι πάθος φθινοπωρινόν, *ohnmächtig werden oder seyn, von kräften kommen, (to be infirm, reduced in strength.)* ὄφρα ἂν ἵκηται γῆν ὀλιγηπελέων, donec ad terram perveniret (dejectus de cœlo) exanimus, O, 24. et 245, τίη σὺ ἧσαι ὀλιγηπελέων, cur tu sedes hic sine ullo robore vitali. ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος κεῖτο ὀλιγηπελέων, jacebat sine spiritu et sine voce exanimis, ε, 457, de Ulysse, post tridui natationem tandem in terram veniente. ἥ σε πόδας νίψει, ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης, τ, 356, quæ tibi pedes lavabit, etsi ipsa valde infirma, ἀσθενῶς ἔχουσα, καὶ ἤδη ὀλίγη πέλουσα κατὰ τὸ εἶναι.

ὀλιγηπελία, ας. ἡ. (Πέλω) infirmitas, paucum virium reliquum. ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμὸν, ε, 468, opprimat vitam jam demersam ex imbecillitate virium, ἐξ ὀλιγοψυχίας.

ὀλιγοδρανέω, f. ήσω. (Ὄρω) pauca facere valeo, *ich kann nicht viel mehr, (I can do but little.)* ab ὀλίγος, paucus, et δράω vel δραίνω, ago. τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη Ἕκτωρ, defectus viribus, ὀλιγοθυμῶν, O, 246, coll. 245. Πατρόκλεις, Π, 823, ubi est, jam moribundus, πνέων τὸ λοίσθιον. sic et Ἕκτωρ, X, 337, qui priore loco hic citato tantum deliquium animi passus fuerat; h. l. vero moriebatur.

ὀλίγος, η, ον. (Λέγω) paucus, extremum reliquum. opponitur ei πολλὸς, et ὅλος: sæpe tamen et ὀλίγος est pro μικρὸς, sicut πολὺς est pro μέγας. proprie autem ὀλίγον τὶ est multitudine, μικρὸν longitudine, τυτθὸν mensura corporis minima, ut βρέφος τυτθὸν καὶ ἐπιτύτθιον. sed et τυτθὸς sæpe ponitur pro μικρὸς aut ὀλίγος. cæterum est a λήγω præfixo abundanti ο μικρῷ, ut sit, cito et facile desinens, ad cujus extremum facile pervenitur. ὀλίγος θυμὸς ἐνῆν, A, 593, non multum vitæ inerat, pæne exspiraveram. Ὀϊλῆος Αἴας, ὀλίγος μὲν ἔην, B, 529, non multi corporis erat, non crassus nec longus. ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει, K, 161, paululum spatii distinet eos. ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς, ι, 515, et sic describit Polyphemus Ulyssem. ergo ὀλίγος οὐ μόνον ἐπὶ πλήθους, sed et ἐπὶ μεγέθους ponitur, notatque μικρός. sic Hesiodus νῆα ὀλίγην dixit, i. e. μικράν. et ἰχθὺς ὀλίγος est μικρός. ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο, ξ, 37, i. e. διὰ ὀλίγου καιροῦ, pæne. recentiores idem elliptice dicunt μικροῦ, et μικροῦ δεῖ, *es fehlet wenig dran, bey nache, (it wants but little, almost.)* ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ, in parvo spatio, M, 423, et ibi omnis vis parabolæ tendit ad hunc ὀλίγον χῶρον. σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δὲ ὀλίγον τε φίλον τε ἔχων ἔρχομαι ἐπὶ νῆας, A, 167, *was weniges, damit ich jedoch zufrieden bin, (but little, though I am content with it,)* abeo ad castra mea. ἦ ὀλίγον οἱ (αὐτῷ) παῖδα ἐοικότα ἐγείνατο Τυδεὺς, E, 800, certe non multum similem sibi filium genuit ille; et ὀλίγον in neutro positum ibi pro οὐδαμῶς, coll. 812, s. sic Sophocles: βαιὸν ἐντρέπεσθαι, i. e. οὐδ' ὅλως, *ganz und gar nicht, (not at all:)* μείων λόγος, i. e. οὐδείς. sic neutrum est, Δ, 52, ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον, sequebantur paullo post. et 546, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, lentis et brevibus passibus, *mit ganz kurzen schritten, (with very short steps.)* ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπεῖγεν, M, 452, non multum premit eum. et his locis neutrum est adverbialiter. sic et Ψ, 424, ὀλίγον δὲ παρακλίνας, paululum declinans. et 789, ἐμεῦ ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν, non multum me ætate antecedit. ἔχει δὲ ὀλίγον σάκος

ὤμῳ, parvum scutum, Ξ, 376. *οὐκ ὀλίγον χρόνον*, per non breve tempus, Τ, 157. sic, *ὀλίγον χρόνον*, Ψ, 418. *χρέος οὐκ ὀλίγον*, debitum non exiguum, *nicht eine kleine schuld, (not a small debt,)* γ, 318. *κῦμα οὔτε μέγα οὔτε ὀλίγον*, fluctus neque magnus neque parvus, i. e. omnino nullus, κ, 94, ubi sermo est de portu tutissimo. *ὀλίγον δέ τι ἧσσον ἐτίμα ἐμὲ*, ο, 364, *und nur gar wenig geringer achtete sie mich, (and she paid me but very little less honour.)* *ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ*, τ, 244, non multo senior, paullo senior eo. *δίσκον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ*, discum non sane paullo crassiorem, sed potius multo densiorem, Θ, 187. et 547, *ἀνέρι, ὅστε ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι*, qui vel paululum sapit; quanto magis multum sapienti. *ἵνα μήτι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ*, κ, 24, ut ne quid exspiraret ne paululum quidem; et sermo est de sacco ventorum, ab Æolo dato, et superne accurate constricto. *καὶ εἴ κε ὀλίγον περ ἐπαύρῃ*, etsi vel paululum attigerit, sc. hasta corpus, Λ, 391. *κρείσσων εἷς ἐμέθεν* (pro *ἐμοῦ*) *καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ ἔγχει*, Τ, 217, potentior et præstantior me es hasta non paululum sane, sed multum. *ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε, αὐτοῦ θανόντος, κῆρ μεθέηκα ἄχεος*, Ρ, 538, certe sane paululum quidem, post mortem illius, cor remisi a dolore. *ὀλίγη δὲ ἦν ἀμφὶς ἄρουρα*, non multum terræ interjacebat, Γ, 115, *wenig erdboden war dazwischen, (but little land lay between.)* *ἥτε ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται*, parva primum, sc. ἡ Ἔρις, Δ, 442. *ὀλίγη ἀνάπνευσις πολέμου*, parva respiratio a pugna, Λ, 800, ubi sensus est: ut respirent adflicti jam Græci; nam et parva ejusmodi respiratio a pugna, tamen proderit multum, quod posterius omittit festinans vel tristis. vel: respiratio illa erit parva res, nec invidenda nobis; non enim postulamus, ut omnino Trojanos per te vincamus: ut *ὀλίγη* sit prædicatum. et hæc expositio est optima, nihilque deest. nam iratus Græcis Achilles, qui tamen omnino perire nolebat Græcos, flecti ad opitulandum non poterat, nisi magno periculo proposito, et postulata exigua tantum ope. sic et Π, 43, ubi iisdem verbis Patroclus rogat Achillem: dicitque, non multum prodero illis, sed tantulum modo, ut respirent paulisper; et talis respiratio est sane non magna res. sic et Σ, 201. *δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε*, ζ, 208. ξ, 58, ubi pertinet ad *ἡμετέρῃ*, et *δὲ* est nam, enim. conf. *δόσις*. *πίδακος ἀμφὶ ὀλίγης*, ob fontem exiguum, ut duobus vel non sufficiat jam, vel tam arctus sit, ut simul duo bibere non possint, Π, 825, nam sermo est de apro et leone, convenientibus ad ejusmodi aquam ut bibant. *ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ*, Ρ, 394. *φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπὶ*, loquens submissa et tenui voce, ξ, 492, ne alii audirent. dicit ergo sic, vocem *ἠρεμαίαν καὶ μικράν*. *χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες*, Π, 68, quæ est descriptio angustiæ, *περίφρασις τοῦ στείνους*. *ὀλίγην τε τράπεζαν*, υ, 259. *ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις*, parvis piscibus, μ, 252, i. e. *μικροῖς*. *ὀλίγιστος ἄμητος*, Τ, 223, messis admodum exigua; conf. *ἄμητος*.

ὀλισθέω, f. *ήσω*. (Ὄλω) labor in loco lubrico gradum fallente, *ich gleite oder glitsche aus, strauchele und falle, (I slip, stagger and fall.)* *ὁ ὄλισθος, ου*, lapsus in lubrico vestigium fallente. ab hac propria notione transfertur deinde verbum ad quemvis lapsum, et quamvis corruptionem; ut *ὀλισθεῖν* sit fere idem quod *βλάπτεσθαι*. est cum *λοῖσθος* et *λοίσθιος* ejusdem originis. *ἔνθα Αἴας μὲν ὄλισθε θέων*, ibi Ajax quidem lapsus est currens, *er gleitete im laufen auf dem glatten aus und fiel, (he slipped in running and fell,)* procidebat, Ψ, 774, pro *ὤλισθε*, aor. 2. et ibi proprie positum. idem verbum dicitur *ὀλισθαίνω*, labor.

ὄλλυμι, (Ὄλω) perdo, amitto. active, perdo, interimo, destruo, deleo. idem quod *ὀλλύω*, ab eoque ortum. *Ἕκτωρ ὀλλὺς Ἀργείους*, occidens eos, Κ, 201. *ὄψεαι ὀλλύντα στρατὸν αὐτῶν Δία*, videbis Jovem perdentem copias eorum, Θ, 472. *οἰμωγή τε εὐχωλή τε ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων*, gemitus et gloriatio virorum perdentium et pereuntium, Δ, 451. Θ, 65, et nota ibi positionem participiorum et nominum: ad posterius enim nomen pertinet prius participium. *εἰσορόων ὀλλύντας τε ὀλλυμένους τε*, Λ, 83. *ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται*, Θ, 202. *μέλουσί μοι* (curæ mibi sunt) *ὀλλύμενοι*, dum occiduntur, Υ, 21. *ἐπιδὼν υἷας ὀλλυμένους*, Χ, 62. *κόναβος ὀρώρει ἀνδρῶν ὀλλυμένων*, κ, 123, tumultus excitatus est cum viri occiderentur.

ὀλλύω, f. *ύσω*. (Ὄλω) idem quod *ὀλέω* et *ὄλλυμι*. prisci dicebant et *ὄλλω*, unde per epenthesin solitam est *ὀλλύω*. *ὀλλῦσαι Τρῶας*, ad perdendum eos, Θ, 449.

ὅλμος, *ου. ὁ.* (Ὄλω) et ionice etymoque propius, *ὄλμος, ου. ὁ.* est *σκεῦος κοῖλον ἐκ λίθου ἢ ξύλου, ἐν ᾧ ἐπτίσσοντο* (tundebantur) *κοπτόμενα ὄσπρια* (legumina) *ἢ ἑτερά τινα*. mortarii species. est ab *ὄλω* vel *ὄλλω*, quia *ὄλλονται* (comminuuntur et conteruntur) *τὰ ἐν αὐτῷ πτισσόμενα*. conf. Hesiod. Ἔργ. 421. *ein mörsel, (a mortar,)* in specie *zum grütze stampfen, (for pounding groats.)* et quia tripos Apollinis fere ejusmodi speciem superne præbebat, tanquam sella rotunda ad tergum et latera: hinc et ea sella dicta *ὅλμος* attice, ionice *ὄλμος*, et inde est proverbium, *ἐν ὄλμῳ ἐκοιμήσω*, i. e. *μαντικὸς ἐγένου*, in tripode Delphico dormivisti, i. e. vaticinandi artem nactus es. poëta vero ulterius metaphorice sic dicit truncum humani corporis a collo usque ad pudenda, demtis brachiis capite et pedibus, *den rumpf, (the trunk of a human body:)* *εἰκάζει ὅλμῳ τὸ ἀπὸ τραχήλου μέχρις αἰδοίων κύτος τοῦ σώματος δίχα τῶν χειρῶν, ὃ καὶ θώρακά τινες καλοῦσι, ἕτεροι δὲ κορμόν. χεῖρας ἀποτμήξας καὶ αὐχένα ἀποκόψας, ὅλμον ὣς, ἔσσευεν αὐτὸν κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου*, Λ, 147, velut ejusmodi rotundum mortarium. alibi Eustathius derivat vocem *ὄλμος* ab *ὀλὴ*, i. e. *κριθὴ*, et a *μειοῦν*, i. e. comminuere, ut sit vas, *ἐν ᾧ αἱ τοιαῦται ὀλαὶ μειοῦνται εἰς πτισσάνης σκευὴν*, *zur bereitung der gerstengraupen oder grütze, (for*

the preparation of shelled barley or groats.) sed ista enarratio, sicut rem ipsam probe explicat, ita in etymologia est nimis artificiosa et quæsita. conf. Aristoph. Vesp. 238, coll. 239, ubi apparet ligneum id pistoris instrumentum.

ὀλοιὸς, ὰ, ὸν, vide sub ὀλοός.

ὀλολυγὴ, ῆς. ἡ. (Λίγγω) cantio ad deos inter precandum. conf. Aristoph. Aves, 222. αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον, Z, 301, coll. 304, unde apparet, ὀλολυγὴν esse τὴν τῶν γυναικῶν εὐχήν: et h. l. ea fiebat σὺν οἴκτῳ. mos ex Libya traductus est ad Græcos aliosque, cum miserabili aliquo fletu claro precari: ut ergo videas, preces flebili aliqua modulatione a mulieribus factas ad deos, proprie dici ὀλολυγήν. ut ergo *recentior* determinatio, qua notat lamentationem miserabilem in luctu, tantum sit latior vetusta illa; de qua confer Herodotum. cæterum ab ὀλολύζειν est et nomen avis, ἡ ὀλολυδὼν, vel ὀλολυγών: quæ eadem, ab ὀλοφύζω, dicitur ὀλοφυγὼν et ὀλοφυδὼν, et interserto γ apud Theocritum ὀλοφυγδὼν, ἣν λαλιστάτην, καθὰ καὶ τὴν κερκώπην, ἡ παροιμία οἶδεν. ὁ ὀλολυγμὸς notat et, lætum clamorem ob rem bene gestam, Eurip. Orest. 1137. ἡ ὀλολυγὼν, όνος, est avis cantans clare, quam quidam eandem cum hirundine putant, apud Theocrit. Id. 7, 139.

ὀλολύζω, f. ύξω. (Λίγγω) exclamo alta voce, sive id in luctu sive ex lætitia subita vel pia fiat. apud poëtam ponitur ἐπὶ γυναικείας εὐχῆς, de comprecatione clara muliebri, et de cantu sacro: recentioribus vero est pro, κλαίειν καὶ ἐπὶ θρήνου. sed Homero est, clara muliebris cantio ad deos directa. sic et apud Eurip. Med. 1173. ἀνωλόλυξε, clara voce comprecabatur Deum: cui opp. 1176, ἀντίμολπον ὀλολυγῆς ἧκε μέγαν κωκυτόν: et de fœmina precante, deinde lugente, sermo est. sic et apud Theocr. Id. 17, 64, de mulieribus fausta precantibus recens nato puero regio. et apud Aristoph. Equit. 613, νῦν ἄρα πᾶσιν ἄξιόν ἐστι ἐπολολύξαι, nunc sane par est, ut omnes læta voce exclamemus, εὔξασθαι καὶ εὐφημῆσαι. 1324. sic et Aves, 784, 222. Lys. 240. Pax, 96. Thesm. 136. ut ergo et totus Aristophanes cum Homerico usu consentiat. αἳ δ' ὀλόλυξαν (omisso ionice augmento) θυγατέρες τε νυοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις, γ, 450, canebant clara voce, ob sacrificium recte factum a Nestore: *sie sungen mit lauter stimme ein kurzes opferlied, (they sang with a clear voice a short sacrificial hymn.)* vides ergo γυναικείαν εὐχὴν λιγύφωνον. ὣς εἰποῦσα ὀλόλυξε, δ, 767, quod est pro, οὕτως ὀλολύξασα εἶπε, sic dicebat inter canendum et precandum clara voce; et sermo est de Penelope, comprecante Minervam. et eam ὀλολύζουσαν ἐπὶ εὐχῇ, i. e. γεγωνότερον ἀναβοῶσαν, audivere proci: hinc turbati sunt, coll. 768, etsi non verba ipsa intellexerant, quid precata sit regina. ἴθυσεν τ' ὀλολύξαι, χ, 408, sc. ἡ Εὐρύκλεια, conata est statim exclamare ad deos cum cantu gratulatorio, τρανεστέρᾳ φωνῇ εὔξεσθαι καὶ θεοὺς ἐπιβοήσεσθαι, διὰ τὴν χαρὰν, *ein danklied den göttern zu singen, (to sing a hymn of thanksgiving to the gods.)* sed id jam vetat Ulysses, 411, ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε, καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀλόλυζε: οὐχ ὁσίη (ἡ εὐχὴ) κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι: ubi apparet, voluisse anum ita canere, sicut moris erat apud sacrificium rite oblatum et consecratum diis: sed Ulysses dicit, hos occisos viros non esse victimas gratas *deo;* hinc et ejusmodi cantu abstinendum. gaude in animo tacita, et cohibe te, neque canta clare: dii enim nolunt invocari inter mortuos homines, divina vindicta cæsos.

ὀλοοίτροχος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) cum pernicie currens, ὁ ὀλοὸς ἐν τῷ τρέχειν. et id est ab ὁ τρόχος, cursus. Iota vero est ante penultimo ο additum euphonice, sicut in ὁδοιπόρος et talibus. ὀλοοίτροχος (sc. λίθος ἢ πέτρος) ὡς ἀπὸ πέτρης, N, 137, nam a petra nihil aliud avellitur nisi saxum. alii δασύνουσι (cum spiritu aspero scribunt et legunt) vocem, ὁλοοίτροχος, et tunc est, ὅλος τροχοειδὴς, totus rotundus, καὶ πανταχόθεν ἀστήρικτος, undique volubilis. a Democrito τὸ κυλινδροειδὲς σχῆμα vocatur τὸ ὁλοοίτροχον. Herodotus autem τετρασυλλάβως, ὀλοίτροχον πέτρον λέγει, ὃς λειαίνεται (politur et lævigatur) κατασυρόμενος ἐν τῇ πρὸς ἄλλους προστρίψει, dum atteritur ad alia saxa, et sic asperitas deteritur ei. cæterum sæpe saxa grandia devoluta sunt in hostes, si occasio esset: et damnum, inde illatum exercitui, in animo habuit poëta, cum id epitheton poneret. possis et lapidem molarem sic vocare, qui currendo conterit frumenta: maxime, si cogites, τὴν οὐλὴν et ὀλὴν esse farinam crassius molitam, *schroot, (corn coarsely ground.)*

ὀλοὸς, ἡ, όν. (Ὄλω) cum clade conjunctus, pestifer, noxius. scribitur alibi etiam ὀλοιὸς, ob metrum, e. c. ἥβην αἰτῆσαι, ξῦσαί τ' ἄπο (ἀποξῦσαι) γῆρας ὀλοιὸν, senectutem damnosam et destructivam, Hym. in Venerem, 225. μάχης ὀλοὸς πόνος, Π, 568, pugna cum clade aliqua. ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμου, Γ, 133. φόβοιο, i. e. φυγῆς, Λ, 71. Π, 771. γόοιο, luctus funesti, Ψ, 10, 98. πυρὸς, μ, 68, ignis letalis, i. e. fulminis. ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ, Ω, 39. et 487, γήραος οὐδῷ, *auf der zum tode führenden schwelle des hohen alters, (on the threshold of old age, which leads to death.)* ἐν δεσμῷ, χ, 200, in vinculis ad mortem servantibus et letaliter cruciantibus, in vinculo mortifero. πῦρ ὀλοὸν, N, 629, νηυσὶν ἐμβαλεῖν. et O, 605, μαίνεται οὔρεσι, sævit in montibus. nam est et alius lætior ignis, e. c. nuptialis, culinaris, etc. κῆρ, cor cædium amans, Ξ, 139, *sein mörderlich herz, (his heart fond of slaughter.)* ἀλλά με μοῖρα ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱὸς, *das tödtende schicksal, (destructive fate,)* Π, 849. ὀλοὴ κὴρ, eadem quæ μοῖρα, fatum mortis, Σ, 535. νῦν αὖ με τεαῖς χερσὶν ἐνέθηκε μοῖρα ὀλοὴ, Φ, 83, *die mir bestimmte sterbe-stunde, (the hour appointed for my death.)* Ἕκτορα δ' αὐτοῦ (ibi) μεῖναι ὀλοὴ μοῖρα ἐπέδησε, X, 5, alligavit. nam est et

alia felix μοῖρα, ut notet τὴν εὐμοιρίαν. μοῖρ' ὀλοὴ τανηλεγέος θανάτοιο, β, 100. γ, 238. τ, 145. ω, 134. Μοῖρ' ὀλοὴ, τὴν οὔτις ἀλεύαται ὅς κε γένηται, quam nemo effugit qui modo natus sit, Parca mortifera, ω, 29. ὀλοὴ νὺξ, λ, 19, *eine todten nacht, (a fatal night.)* μήνιος ἐξ ὀλοῆς, *durch den tödtlichen zorn, (from the destructive anger,)* γ, 135. λύσσαν ἔχων ὀλοὴν, mortiferam rabiem, I, 305. κῆρα, fatum mortis, N, 665. νύκτα, multæ cladis causam, Π, 567, ἐπετάνυσε Ζεὺς ὑσμίνῃ. νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοὴν, X, 102, quia Achilles ea nocte exsurgebat. Χάρυβδιν, μ, 113, 428. ὀλοαῖς φρεσὶ θύει, furit mente pestifera, A, 342, et ibi in scansione syllaba λο producitur, ob sequentem περισπωμένην. cæterum hinc est ὁ ὀλοόφρων, i. e. ὁ ὀλέθρια φρονῶν, qui exitialia et mortifera cogitat. ὀλοαῖς ὑπὸ χερσὶν, *von mörderlichen händen, (by destructive hands,)* X, 65. θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλὰς, λ, 275, quod pertinet ad, ἄλγεα πάσχων, dolores habens per consilia deorum ad interitum spectantia. ὀλοοῖς ἀνέμοις φερόμην, ι, 82. μ, 425. ξ, 313. τῷ ὀλοὰ φρονέων, perniciosa contra eum cogitans, Π, 701, *gesinnet ihn zu tödten, (designing to kill him.)*

ὀλοόφρων, (Φέρω) qui perniciosa cogitat, ab ὀλοὸς, perniciosus. it. qui totum curat, prudens in omnia, ab ὁ ὅλος, totus, cujus spiritus ionice mutatur ob duplicatum deinde ο μικρόν. est ergo epitheton poëticum ambiguæ, ut solent talia, notionis. ὀλοόφρονος ὕδρου, hydri perniciosi, B, 723. λέων ὀλοόφρων, leo cædem cogitans, O, 630. συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, apri cædem meditantis, P, 21. sed, Ἄτλαντος ὀλοόφρονος, α, 52, coll. 53, ubi vides, notari omniscium: et Ἄτλας est in mytho, τὸ ὑπὲρ ὅλων φρονοῦν καὶ τῶν ὅλων φροντιστικὸν, providentia divina quæ omnia curat. sic, Αἰήτου ὀλοόφρονος, κ, 137, τοῦ συνετοῦ καὶ φρονοῦντος ὁλόκληρα, et pingitur princeps cura sua complectentis omnia sibi subjecta; unde et filius solis fingitur: *der in allem sehr vernünftig und weise ist, (who is very sensible and prudent in all things.)* qui sensus etiam ideo prævalet h. l. quia poëta præter necessitatem nusquam maledicit: alias notaret τὸν οὐχ ἱλαρὸν κατὰ τὸ ἦθος et struentem mala aliis. de loco λ, 321, conf. Μίνως, in R. Vide sub ὀλοός.

ὅλος, η, ον. (Ἕω) completus, plenus. totus, integer. *ganz, vollständig, heel, heil, (whole, entire, sound.)* ponitur proprie ἐπὶ συνεχοῦς τινὸς ὁλότητος: sæpe tamen et de πλήθει, e. c. ὅλος ὁ στρατός. sicut πᾶς, quod proprie ἐπὶ πλήθους dicitur, sæpe est pro ὅλος: ut et Romani suum omnis et totus sæpe permutant. cæterum est ab ἕω, i. e. πληρόω, τελειόω. Homerus τὸ, ὅλος, non habet, sed Ionicam formam οὖλος.

ὀλοφυδνὸς, ὴ, ον. (Οἴ) lugubris, lamentabilis. ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε, *er sagte klaglich und herzbrechend, (he said in a melancholy and heart-rending manner,)* E, 683. Ψ, 102. τ, 362, luctus plenum.

ὀλοφύρομαι, (Φέρω) totus commisceor et permisceor quasi, totus perfundor adfectu et commoveor. plerumque ἐπὶ συμπαθείας καὶ ἐλέου ponitur hoc verbum a poëta, de commiseratione, *vom mitleiden, (of pity;)* et de comploratione, *vom klaglich thun, (of lamentation:)* sed et, si quis præ insperata lætitia, commixta cum dolore aliquo, lacrimas fundit et voce turbatur aut vehementer movetur. est ab ὅλος, totus, et φύρομαι, maceror, misceor, perfundor; cum spiritu Ionico. possis et simpliciter ab ὅλος, totus, plenus, et φορέομαι, feror, agitor, factum putare verbum, per mutationes vocalium solitas. καί μοι δὸς τὴν χεῖρα, ὀλοφύρομαι, Ψ, 75, inquit anima Patrocli ad Achillem; et est sumta hæc rogatio a more peregre abeuntium, nec unquam redituros se sperantium: et mihi da manum tuam, sum plenus miserationis. nam ἵνα h. l. deesse putare, opus non est. sermo omnis est abruptus, quem hæc anima loquitur. ἠὲ σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι; an tu Græcorum causa plenus miserationis es? Π, 17, coll. 3, 7, 11, nam ea miseratio causa erat lacrimarum: ὑπὲρ τῶν Ἀργείων. ἀλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σὺ, τίη ὀλοφύρεαι αὔτως; Φ, 106, sed, O bone, morere et tu: quid anxius et tristis es frustra? *warum thust du so kläglich, (why art thou so sorrowful?)* πῶς δὴ νῦν, ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι; χ, 232, inquit Minerva ad Ulyssem, exprobratorie et acerbe, i. e. acuens ipse se Ulysses ad acerrime pugnandum: quomodo tandem nunc contra procos lamentabiliter tergiversaris fortis esse? quasi quis de puero dicat, ὀλοφύρεται φοιτᾷν εἰς διδασκάλου, *er weinet das er soll in die schule gehen, (he cries because he is obliged to go to school.)* σοὶ ὀλοφύρεται θυμὸς (ὑπὲρ) Δαναῶν ὀλλυμένων, Θ, 202, miseratione commovetur. τίπτε ἄρ' ὧδε Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν; Λ, 655, cur sic miseratur Græcos? ἀλλ' εἴ σοι φίλος ἐστὶ τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ, at, si tibi carus est et tuum cor eum miseratur, Π, 450. ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ (ὑπὲρ) Ἕκτορος, inquit Jupiter, cernens eum in periculo supremo, X, 169. ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθα, Θ, 33, 464, inquiunt Deæ ad Jovem. ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ, λ, 417, sed sane et ista si vidisses, maxime commotus esses miseratione. est aor. 1. m. sine augmento, pro ὠλοφύρασο, ab ὠλοφυράμην. *es würde dir in der sele weh gethan haben, würde dir durch die seele gegangen seyn, (it would have wrung thy heart.)* τὸν δὲ πατὴρ (Ζεὺς) ὀλοφύρατο δακρυχέοντα, Θ, 245, eum, Agamemnonem, pater miseratus est lacrimantem, ᾤκτειρεν αὐτὸν κλαίοντα, *hatte mitleiden mit ihm, (pitied him.)* sic et P, 648. εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο καί μ' ἐσάωσε, δ, 364, nisi aliquis deorum miseratus esset me et me servasset, κατελεήσατο, *wenn nicht ein gott sich meiner erbarmet und mich gerettet hätte, (had not one of the gods pitied and saved me.)* sic, κ, 157, καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα. καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ε, 871, et tunc plenus tristitiæ et lamentans verbis allocutus est, Mars vulneratus, Jovem, E, 871,

sich herzlich beklagend, (with doleful lamentation.) ergo notat et: queror apud aliquem, conqueror tristis. sed Λ, 814, eadem verba sunt de Patroclo, dolente et miserante duram sortem ducum Græcorum. et de Marte, loquente ipso ad se, ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα, Ο, 114, nam tristis et iratus erat de morte filii sui, Ascalaphi. et 398, ubi Patroclus miserans alloquitur Eurypylum saucium. καί μ' ὀλοφυρόμενος προσηύδα, κ, 265, ubi Eurylochus deprecatur Ulyssem, ne eat ad Circem, nec se una eo ducere velit: *redete mich sehr beweglich an, (addressed me in very moving terms.)* eadem verba sunt λ, 615, ubi umbra Herculis apud inferos alloquitur Ulyssem, miserando eum: *voll mitleiden, (full of pity.)* ὀλοφυρόμενος δ' ἔπεα ηὔδα, ν, 199, ubi Ulysses loquitur ad se ipse, querens de sorte sua misera. et 221, πολλὰ, multum lamentans, coll. 219, *sich sehr beklagend, (bitterly lamenting.)* et de Eumæo, cum subito conspiceret herum suum incolumem, de quo desperaverat, π, 22, *voll inniger regung und mit freuden thränen, (with deep emotion and tears of joy.)* πολλὰ ὀλοφυρόμενοι, Ω, 328, multum lamentantes, et miserantes regem senem, abeuntem ad ingens periculum, ut videbatur. εὗρον ἑταίρους οἰκτρὰ (pro οἰκτρῶς) ὀλοφυρομένους, κ, 409, coll. 415, et 418, 419, ubi quoque sermo est de lacrimis lætitiæ et doloris causa fusis; et hic locus a 408—421, maxime illustrat vim verbi, intimam commotionem animi denotantis. sic, ὀλοφυρομένη προσηύδα, Σ, 72, miserans eum Thetis, filium suum, et toto animo commota. et β, 362, ubi Euryclea nutrix miseratur Telemachum, peregre abire volentem. et de Penelope, lamentante filium suum οἰκτρὰ, δ, 719, coll. 703—706. 716. de Circe, territa. κ, 324, 323, *voll inniger bewegung redete sie mich erschrocken an, (with deep emotion and in great alarm she addressed me.)* et de anima matris apud inferos, λ, 153. et 471, de anima Achillis. et ρ, 40, ubi Penelope ὀλοφυρομένη alloquitur filium sibi restitutum inopinato: ut ergo et ibi affectus miserationis lætitia tenerrima mixtus appareat. παῖδα ὀλοφυρομένη Ἴτυλον, de luscinia, lugente filium suum, τ, 522, *herzlich beklagend, (bitterly deploring.)* et 543, οἰκτρὰ ὀλοφυρομένην, *mich da ich erbärmlich kläglich that wegen der mir getödteten gänse, (lamenting exceedingly on account of the geese that had been killed.)* αἰνὰ ὀλοφυρόμεναι, χ, 447, *die entsetzlich kläglich thaten, (wailing piteously;)* et sermo est de ancillis post procos cæsos productis ad pœnam. οἰκτρὰ, ω, 59, ubi de nymphis marinis, comitibus Thetidis, lamentantibus Achillem mortuum. maxime serium ergo motum et commistionem animi notat.

ὀλοφώϊος, ον. ὁ ἡ (Φάω) proprie est ὁ ὀλοθρευτικὰς φωτῶν, i. e. ἀνδρῶν, qui viros perdit: ab ὀλοὸς, exitialis, et ὁ φώς. deinde in genere periculosus, terribilis, ἐκφοβητικὸς, δεινός. πάντα δέ σοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος, omnia tibi narrabo terriculamenta istius senis, δ, 410, nam mutare se potest in terribilia. cæterum vox h. l. fere ridendo profertur: videntur quidem ὀλοφώϊα, *als dinge die einen fressen wolten, als gefärliche dinge, (as things that would consume one, as dangerous things;)* sed non sunt. et 460, ὅτε δὴ ἀνίαζε ὁ γέρων ὀλοφώϊα εἰδὼς, ubi jocus magis apparet ex verbo ἀνιάζειν: cum dolore nimis adficeretur hic senex terriculamentorum peritus; *der sich auf popanzmachen verstunde, (expert at conjuring up bugbears.)* nisi malis simpliciter eo sensu intelligere, quod potuerit Proteus se ipse mutare in varia, et sic quasi perdere et destruere virum, i. e. se. πάντα δέ σοι ἐρέω ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης, η, 289, ubi seria est vox: narrabo tibi exitiabiles artes ejus: nam potest viros facere sues. οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώϊα εἰδὼς, ρ, 248, inquit Melanthius, servus protervus, ad Eumæum; et est ibi contumeliæ vox, *der strauchdieb, der spitzbube, (a thief, scoundrel.)*

ὀλοώτατος, η, ον. (Ὄλω) superlativus, sæpe loco positivi cum valde ponitur. θεῶν ὀλοώτατε πάντων, i. e. λίαν ὀλοὸς ἐν θεοῖς, Χ, 15, quæ est explicatio nominis Ἀπόλλων: nam est λοιμοῦ αἴτιος, non vero sic dicitur, quasi et alii essent ὀλοοὶ, ille vero maxime. alii quidem h. l. scribunt δολοώτατε, quia δόλῳ ἔθελγε τὸν Ἀχιλλέα: sed frustra. inest potius huic loco nonnihil σκωπτικοῦ ἀστείου: nam Apollo dixerat, non me agnoscis deum? cui respondetur, agnosco, sed non ὡς ἀγαθοδότην, ἀλλὰ ὡς θεῶν ὀλοώτατον. φωκάων ὀλοώτατος ὀδμὴ, δ, 442, attice pro ὀλοωτάτη.

ὀλοώτερος, α, ον. (Ὄλω) perniciosior, cupidior ad damnum dandum. Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος, nullus deorum plus damni dat quam tu, Γ, 365. υ, 201, ὀλοὸς εἶς ἐν θεοῖς. Ἀντίλοχε, οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος, Ψ, 439, plenior damni et incommodi dandi.

ὀλύρα, ας. ἡ. (Ἔω) est σπόριμον μέλαν, μικρότερον τοῦ λεγομένου βίκου καὶ τοῦ ὀρόβου. et fortasse est arinca, *schwarzer roggen, (rye.)* expleri solebant hoc σπέρματι equi lautiores. pertinet certe ut species, ad genus τῆς ζειᾶς. ἵπποι κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας, Ε, 196. Θ, 560.

ὌΛΩ et Ὀλέω, f. ὀλέσω. perf. a. ὤλεκα, att. ὀλώλεκα, perdo, amitto *ich verliere, (I lose.)* item active, perdo, interimo, destruo, deleo, *ich verderbe, vertilge, (I destroy, kill.)* a forma ὄλω est passivum ὄλομαι, pereo. τρέμω μόρους φίλων ὀλομένων ἰδέσθαι, Æschyl. Sept. c. Th. 427, horreo neces meorum pereuntium videre. ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, flavas tibi ex capite demam crines, inquit Minerva ad Ulyssem, ν, 399, i. e. prudentia Ulyssis ita sibi personam aptavit, ut et crines absconderentur in capite, et species præberetur quasi esset omnino calvus. et 431, ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε (ionice pro ὤλεσε) τρίχας. ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν, postquam multos amisi milites,

nachdem ich viele leute verloren, (after I had lost many men,) B, 115. I, 22. et X, 104, νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν, temeritate mea, coll. 107, "Εκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαὸν, *hat viele leute auf die schlachtbank geliefert, (has occasioned the slaughter of many men.)* πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτοὺς, urbem diripiebam ipsosque interficiebam, ι, 40. ὡς σὺ, οὐδὲ θανὼν, ὄνομα ὤλεσας, nomen celebre non amisisti, ω, 93. εἵως φίλον ὤλεσε θυμὸν, donec vitam suam amisit, Λ, 342. Υ, 412. ἐὴ δέ μιν ὤλεσεν ἀλκὴ, suum robur peremit eum, Π, 753. αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' "Εκτορος, amisit vitam a manu Hectoris, Ρ, 616. ἐξ οὗ σαῖς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμὸν, ex quo tempore per manus tuas meus filius perdidit vitam, Ω, 638. ὄλεσσε (pro ὤλεσε) δὲ κήτεος ὀδμὴν, et delevit odorem belluæ marinæ, *benahm der garstigen geruch, (took away the disagreeable smell,)* δ, 446, ὠλίγωσεν. ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτὸς, η, 60, ille quidem perire fecit populum suum amentem, ipse tamen etiam periit una: *er lieferte sein frevelvolles volk auf die schlachtbank, und kam auch selbs dabey um, (he gave up his wicked people to the slaughter and himself perished.)* quod pæne similiter dictum, ac illud ad Crœsum: Κροῖσος μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει, sc. suam ipsius. si Crœsus hunc Homericum versum recordatus fuisset, rectius fortasse intellexisset oraculum. ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς ἀμφοτέρω, at Jovis filius, Apollo, interemit ambos, λ, 317. ἑταίρους καὶ νῆα ὤλεσε, socios et navem amisit in mari, τ, 274. κεῖται ἐν ἄλγεσιν, ἐπεὶ φίλον ὤλεσε ἀκοίτην postquam suum maritum amisit, φ, 88. et 284, ἢ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε, sc. τὴν ἶνα ἐμὴν, an jam mihi exemerit et destruxerit circumvagatio et defectus curationis corporis vires meas. ὤλεσε νόστον, ὤλετο δ' αὐτὸς, reditum perdidit periitque ipse, ψ, 68. ὤλεσε μὲν νῆας ἀπὸ δ' ὤλεσε λαοὺς, amisit naves et homines, ω, 427. ἀγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ ὤλεσαν, decorem enim et elegantias mihi dii ademerunt, σ, 180. et 251, ἐμὴν ἀρετὴν (præstantiam) εἶδός τε δέμας τε (formam et habitudinem corporis) ὤλεσαν ἀθάνατοι. sic et τ, 125. οἳ νῆάς τ' ὄλεσαν καὶ ἑταίρους πάντας, ubi est vere activus sensus, perdiderunt naves et occiderunt socios omnes, ψ, 319. sic et ω, 527, καί νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους et sane occidissent omnes et fecissent eos expertes reditionis. τάχα ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ, poëtice pro ὀλέσῃ, cito aliquando vitam amittet, Α, 205. et 559, ὡς ὀλέσῃς πολέας, ut perire facias vel sinas multos; *dass du viele umkommen lassin wollest, (that thou shouldst cause many to perish.)* sic et ὀλέσῃ, B, 4. μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς, ne vitam tuam amittas, E, 250, i. e. μὴ ἀποθάνῃς. ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος ὀλέσωσιν ἐν πύλαις, quando te isti interficient ad portas, X, 360, uti Hector moriens vaticinatur Achilli. ὄφρα ἡμὰς πάντας ὀλέσσῃ, ut nos omnes interficiat, β, 330. καὶ λίην οὗτόσγε μένος θυμόν τ' ὀλέσειε, et omnino quidem iste amisisset vitam, Θ, 358, *er sollte allerdings das leben verloren haben, und zwar billig, (he ought to have lost life, his and very justly.)* ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, δ, 668, sed ei ipsi Jupiter potius perdat vires vitales, antequam nobis malum struere possit. ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, pro ὄλεσον, in clara luce vel occidito nos, Ρ, 647, et est optantis aliquid saltem solatii in malo. nam nebula densa prohibebat prospectum: hanc deprecatur, et optat lucem. εἴ σοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι, pro ὀλέσαι, si tibi Jupiter concessit omnes Trojanos interficere, Φ, 216. μέλλει γάρ πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι, fieri potest, ut aliquis etiam cariorem sibi alium amittat, Ω, 46. et 242, μοὶ Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκε, παῖδα ὀλέσαι τὸν ἄριστον, mihi Jupiter istum dolorem dedit, ut amitterem hunc præstantissimum filium. οὐδ' ὅγε (Ζεὺς) πάμπαν ἤθελε λαὸν ὀλέσσαι 'Αχαιϊκὸν, N, 349. ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι, absumere. α, 377. β, 142. εἰ δὲ νῆα ἐθέλῃ ὀλέσαι, si voluerit navem destruere nobis, μ, 349. τίη με θέλεις ὀλέσαι, cur me vis occidere, τ, 482. νῦν ἐφάμην, νῆας δ' ὀλέσας καὶ πάντας 'Αχαιοὺς, ἄψ ἀπονοστήσειν, nunc existimaveram, navibus et ipsis omnibus Græcis perditis, retro me iturum esse in urbem, Θ, 498. πτόλιν 'Ηετίωνος ὀλέσσας, pro ὀλέσας, cum diriperem urbem ejus, I, 188. sic, Λυρνησσὸν, T, 60. πολεῖς ὀλέσαντα αἰζηοὺς, eum qui multos juvenes occidit, vel, eum postquam occidit, O, 66, οἱ μὲν, ψυχὰς ὀλέσαντες, qui vitam amiserunt, N, 763, i. e. θανόντες, quasi κτήματι pretioso amisso. sic et Ω, 168. φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους, postquam amiserant suos socios, ι, 63, 566. κ, 134, et id respicit ad ἀκαχήμενοι, gementes. ἄνδρα ὀλέσασα, τ, 265, maritum quem perdidit, amisit. "Εκτωρ 'Αργείους ὀλέεσκεν, interimebat, T, 135, ionice, pro ὤλεε. et hoc imperfectum maxime ostendit, præsens verum esse ὀλέω. *Media* forma frequentem habet aor. 2. ὠλόμην. ἄνερ ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, ionice pro ὤλεσο, Ω, 725, marite, ex ævo tuo, juvenis perditus es, vitam juvenis amisisti. ὤλετο μέν μοι νόστος, reditus quidem in patriam periit mihi, I, 413. et 415, ὠλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, fama nobilis periit mihi. νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης "Ιλιος, nunc præceps periit tota urbs, N, 772. ὤλετό τε στενάχων, peritque gemens, Π, 489. ὅτι αὐτῷ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος, pro ὤλετο, periisset, Ρ, 411, 642, 655. ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος, at qui me ista juvant, postquam periit ille, Σ, 80, coll. 82. τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ, amissus est dies reditus ejus, α, 168. ὤλετο τῆλε, periit peregre, procul a patria, β, 183. τηλόθι πάτρης, β, 365. ὡς 'Αγαμέμνων ὤλετο ὑπὸ δόλῳ Αἰγίσθου, γ, 235, sicut alibi hæc præpositio ponitur, ὑπὸ "Εκτορι, ὑπὸ χερσὶν τοῦ: quod Romani sine præpositione, dicunt, dolo, manibus ejus, etc. ὤλετο ὠλέθρῳ ἀδευκέϊ, δ, 489. δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετο, periiset extra fati sui constitutum, ε, 436. ἀλλ' ὤλεθ', ξ, 68. ἐν Θήβαις, ο, 247, ad Thebas, *er blieb bey Theben, (he died at Thebes.)* ἄναξ δέ οἱ ὤλετο, ρ, 319. οὕτω

γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην pro ὠλόμην, λ, 196, sic et ego mortua sum, sc. desiderio tui contracta morte: σὲ ποθοῦσα τέθνηκα. κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, sua temeritate et amentia perierunt, α, 7. et Δ, 409. ἄλλοι πάντες, Λ, 692, filii Nelei. Δαναῶν κεχαλωμένοι, ὅσοι ὄλοντο, ob Danaos irati, quorum tam multi occisi sunt, Π, 546, 848, πάντες ἂν αὐτόθι ὄλοντο, omnes sane hic perissent. καὶ τότε δυώδεκα φῶτες, Σ, 230. δώδεκα παῖδες, Ω, 603. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες, nam et multi alii viri, α, 355. ἄνδρες σέθεν, οἳ τότε, δ, 98. τρὶς μάκαρες καὶ τετράκις, οἳ τότε, ε, 306. ἓξ ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἑταῖροι, ι, 61, ubi conf. ναῦς. ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθι, κ, 132. et 437, τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν, nam et illi temeritate hujus periere. οἳ δὴ μετόπισθεν, λ, 381. et 628, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν. οἱ μὲν πάντες ἐν πόντῳ, τ, 277. ἵππους διζήμενος αἵ οἱ ὄλοντο, equas quærens quas amiserat, φ, 22. μὴ, πατέρα διζήμενος, αὐτὸς ὄλωμαι, ο, 90. σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι, Γ, 417, et tu sane male pereas. ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ Δαρδάνου ὄληται, Υ, 303. μή μοι μεταμώλια νήματα ὄληται, β, 98. τ, 143. ω, 132. ἐπὴν πόσις (maritus) ἄλλοθι ὄληται, ξ, 130. οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται, Θ, 34, 354, 465. et 37, ὡς μὴ πάντες ὄλωνται. νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε, α, 380. β, 145. ὡς ὤφελες αὐτόθι ὀλέσθαι, utinam ibi periisses, Γ, 428. μοὶ μόρος (mihi fatale est) ἐνθάδε ὀλέσθαι, Τ, 421. ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι, i. e. ὑπ' αὐτῷ, aut ab eo et ejus manu mori, Χ, 110. ὡς πρὶν ὤφελλον, utinam ante mortuus essem, Ω, 764. ἐπ' ἤματι πάντας, β, 284, ut uno die omnes pereant. φίλων ἀπὸ νόσφιν, procul a suis separatus mori, ι, 113. καὶ δὴ φάμεν, αὐτόθι, et sane putabamus nos ibi morituros, ι, 496. ἦ σύγε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθι, an tu omnino cupis ibi mori, ο, 326. αἴθε ὤφελλε ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθι ὀλέσθαι, alibi, σ, 400. particip. aor. 2. m. fere active, sæpe tamen et passive, ponitur. οὐλόμενε, pro ὀλόμενε, ob metrum, Ξ, 84, ὀλέθρου αἴτιε, O causa detrimenti aut incommodi, *du schadender, dir und uns, (thou cause of mischief to thyself and us,)* noxie. sic et ρ, 484. et est amica increpatio, monentis ne damnum sibi aliisque contrahat aliquis. potest tamen et passive intelligi: perdite, infelix, miser: *du unglückseliger, (thou wretched man.)* σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ, λ, 409, cum pessima uxore mea. δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο, δ, 92. ω, 97, quibus locis sermo est de Agamemnone ab uxore occiso. ἕνεκα οὐλομένης λυγρῆς γαστρὸς, ob ventriculum perniciosum, qui ob famem multa male facere cogit, ρ, 474. ο, 343. γαστέρα δ' οὔπως ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν οὐλομένην, ρ, 287, ventriculum non licet occultare cupidum, et damna creantem nisi desiderio ejus fiat satis. γάμος οὐλομένης ἐμεῦ, ἧς Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα, σ, 272, ubi significatio passiva et intransitiva est manifesta, τῆς παθούσης ὄλεθρον, καὶ ἀνόλβου, καὶ δυστυχέος, miseræ et infelicis. nam poëta ipse per additum sic determinat. sicut et de ventriculo, ob additum λυγρῆς, potest significatio intransitiva teneri, *der unglückselige magen, (an unlucky appetite.)* sed alibi per addita determinatur magis notio activa, μῆνιν οὐλομένην, ἣ μυρία 'Αχαιοῖς ἄλγεα ἔθηκε, Α, 2, ira perdens, simulque ergo infelix. σὺ γὰρ τέκες (genuisti) ἄφρονα κούρην οὐλομένην, Ε, 876, ubi sermo est de Minerva ex ore Martis; puellam amentem et perditam. φάρμακον οὐλόμενον, medicamen noxium, κ, 394. λήσεσθαι χόλου εἵνεκα τευχέων οὐλομένων, oblivisci iræ ob arma illa infelicia, λ, 554, quæ Ajaci fuerunt causa mortis voluntariæ. ὀλοφώϊος idem fere notat. fut. 2. m. ὀλοῦμαι. οὗ κλέος οὔποτε ὀλεῖται, cujus fama nunquam peribit, Β, 325. sic, ἐμὸν κλέος, Π, 91. οἱ, i. e. αὐτῷ, κλέος, ω, 195, et id pro αὐτοῦ. ὀλέεσθε (pro ὀλεῖσθε) κακὸν μόρον, mala morte moriemini, Φ, 133. et 278, ἥ με ἔφατο ὀλέεσθαι 'Απόλλωνος βελέεσσιν, quæ dicebat me periturum esse sagittis ejus. οὐκ ἔφασαν (non putabant) φεύξεσθαι ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι, pro ὀλεῖσθαι, Ο, 700. præt. perf. m. ὄλωλα, cum reduplicatione Attica, pro ὦλα. τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλε, periit, mortuus est, cecidit, Ω, 384. et 729, ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, certe enim periisti protector. υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε ἐν μάχῃ, Ο, 111. ἀνὴρ δ' ὤριστος, Π, 521. οὔτις δύναται εἰπεῖν ὁπόθι ὄλωλεν, ubi perierit, γ, 89. ἐσθίεταί μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα, res rusticæ meæ pingues pereunt, δ, 318, *gehen zu grunde, (perish.)* ἔσσεται ἦμαρ, ὅταν ὀλώλῃ (præt. perf. m. conj.) "Ιλιος ἱρὴ, Δ, 164. Ζ, 448.

ὁμαδέω, f. ήσω. ("Αω) fremitum concieo. strepitum colloquendo facio. μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα, α, 365, *redeten laut durch einander, (talked loudly all together,)* ut congregata multitudo hominum liberorum solet: maxime horum, motorum adspectu pulcræ Penelopes, et vota facientium, ut liceat sibi versari cum illa conjugaliter. et vide, paullum modo intermiserat musicus, et statim fremitus ingens. hinc Telemachus hortatur eos ad edendum bibendumque, tolerabilius id putans, quam audire eum strepitum. sic et δ, 768, cum sentirent reginam vota facientem, sed nescientes, quæ. sic ρ, 360, nam canente Phemio silentium fuerat. et σ, 398. χ, 21. notat ergo collocutionem claram multorum.

ὅμαδος, ου. ὁ. ("Αω) fremitus ex confusis multorum clare loquentium vocibus. ἡ ὁμοῦ αὐδή. hinc et populus congregatus dicitur ὅμαδος. ὅμαδος δ' ἦν, fremitus populi in concionem convenientis erat, Β, 96, nam colloquebantur inter sese, et inde oriebatur is strepitus qui græce sic appellatur. ὁ μὲν μετὰ λαὸν 'Αχαιῶν ἤϊε, ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε, Η, 307, 306, i.e. ibat ad Trojanos varie inter se frementes. sed σεμνοτέρα hoc sensu λέξις est λαὸς: hinc λαὸν de Græcis dicit, ὅμαδον de barbaris. nam proprie est ὁ κοινὸς θόρυβος ex confusis vocibus: qui et ἀλαλητὸς, quasi ὁμολαλητὸς (ex α copulativo, et λαλέω) dicitur. τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὅμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει, Ι, 569, quæ non est ταυτολογία simpliciter; sed prior vox ad

homines clamantes, altera ad sonos ex jactis telis aliisque moliminibus ortos, respicit. αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδον τ' ἀνθρώπων, K, 13. ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη, M, 471, clamores vehementes. θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται, N, 797, ubi poëtice hæc vox de fluminis strepitu in mare influentis dicitur; quasi undæ ejus sint tot homines confuse loquentes. ἐφόβηθεν (in fugam versi sunt) Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ, Π, 295. et 296, ὅμαδος ἀλίαστος ἐτύχθη. ἔτι ἔφαντο ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι, P, 380, ubi πρῶτος ὅμαδος est prima acies, *die vördere schlachtordnung oder das vördere treffen, (the front of an army in order of battle:)* ἐν προμάχοις: ut ergo ὅμαδος in genere, multitudinem hominum congregatorum notet, sic tamen ut semper ἦχος connotetur. οὐδὲ μὲν Ἕκτωρ μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ, O, 689, apud aciem instructam. ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι, ἢ εἴποι; T, 81, in multo strepitu clamantium. σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὁμάδῳ, Φ, 387, *fielen einander an, (they engaged.)* τῶν μὲν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν, Ψ, 234, qui locus maxime illustrat hanc vocem: nam principes ibant ad Achillem dormientem sic temere in herba: horum sermones inter se, et pulsus pedum, excitabant eum. est ergo h. l. ἐπὶ σώφρονος ὁμοῦ αὐδῆς, i. e. συλλαλιᾶς, *wenn vernünftige personen laut mit einander sprechen, (when sensible persons speak loudly to one another:)* alibi autem et ἐπὶ ἀπαιδεύτου. κινουμένων δ' ἑτάρων ὅμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας, κ, 556, de Elpenore, in tecto domus seorsum a sociis dormiente. ergo ὅμαδος ex colloquentibus, δοῦπος ex pulsu ambulantium, nascebatur. sed ὅμαδος πολέμου (pugnæ) est ἦχος, ἔχων ὅπλα κτυποῦντα, ἀλαλαγμοὺς ἀνδρῶν, φριμαγμοὺς ἵππων, βοὰς, εὐχὰς, οἰμωγάς. Vide sub ὅμιλος, aliquanto a fine.

ὁμαλὸς, ἡ, όν. ('O) planus, æquus. *eben, glatt, gleichgerade, (plain, smooth, level.)* οἱ δὲ ὁμαλὸν ποίησαν, ι, 327, ii vero lævem fecerunt: ubi sermo est de vecti, informi adhuc; quem socii Ulyssis cortice et aliis asperitatibus liberarunt, coll. 326, ut idem sit quod ἀπώξυναν. cæterum nomen est ab ὁμὸς, interserta syllaba αλ. notat, præter planitiem, etiam æquale, æquabile, idem in diversis, *gleich, einerley, (equal, the same.)* ut ergo etymon manifestum sit. et id magis patet ex loco Theocriti, Id. 14, 56, οὔτι κάκιστος οὔτι πρῶτος, ὁμαλὸς δέ τις στρατιώτης, non ignavissimus nec primarius, sed aliquis ex grege miles, æqualis aliis et ejusdem conditionis: ut Germani dicunt, *es ist im gleichen, (not eminent,)* nihil eminentis aut conspicui præ aliis habet.

ὁμαρτέω, f. ήσω. ('Pέω) una simul sequor, simul cum aliis aliquid facio. Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσαντε, illi ambo simul agentes et eodem tempore, M, 400, conjunctis viribus agentes, et arcte adsistentes sibi, ὁμοῦ ἀραρότες καὶ συνασπίσαντες. sed de tempore eodem maxime est intelligendum, et de eodem conatu. τὼ δὲ ἄρα ὁμαρτήτην, per syncopen et omisso augmento, pro ὡμαρτησάτην, simul agebant ambo, N, 584, ὁμοῦ ἀφῆκαν, Ἕλενος ὀϊστὸν, καὶ δόρυ Μενέλαος: ubi ergo de duobus hostibus, simul in se invicem jaculantibus. hinc τὸ ἔπειτα, 586, quod ibi non notat μετέπειτα, postea; sed est pro δὴ, igitur. ἐν νηΐ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων, Ω, 438, in navi aut pedestri itinere simul tecum iens. οὐδέ κεν ἴρηξ κίρκος ὁμαρτήσειεν, ν, 87, ubi de celeritate navis sermo est, quam ne accipiter *(ein falke) (a falcon)* æquare volando posset, ut semper juxta navem volaret. ἐξ οἴκου ἔβησαν ὁμαρτήσαντες ἅμα ἄμφω, una euntes simul ambo, φ, 188, ἅμα ὁρμήσαντες, ὁμοῦ ἀρηρότες ἀλλήλοις, juncti sibi.

ὁμαρτῆ, ('Pέω) adverbium. serie continua nexum, connexe, una. est idem quod ἅμα et ὁμοῦ, et compositum ex ὁμοῦ et ἀρτάω. scribitur etiam ἁμαρτῆ, ut τὸ ἅμα appareat. alii scribunt ultimam per acutum, ὁμαρτὴ vel ἁμαρτὴ, dicuntque esse apocopatum ex ὁμαρτήδην vel ἁμαρτήδην, adverbiis. accuratior sane scriptio est per α initiale, et per circumflexum in ultima: sed primum α mutatur per dialectum in ο. καὶ τῶν μὲν ὁμαρτῆ δούρατα ἐκ χειρῶν ἤϊξαν, eorum hastæ simul eodemque tempore e manibus evolaverunt, E, 656. ὁ δ' ὁμαρτῆ δούρασιν ἀμφὶς, et ille simul hastis utrinque utraque manu, Φ, 162, nam erat ἀμφιδέξιος. οἱ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῆ, μολπῇ τ' ἰύγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες, ἕποντο, Σ, 571, ubi conf. ῥήσσω. pertinet autem ad ἕποντο. sic, ὁ δ' ὁμαρτῆ δῖος Ὀδυσσεὺς ἰὸν ἀποπροΐεις, simul sagittam mittens, χ, 81. Iota, quod quidam τῷ ῆ subscribunt, caret ratione.

ὄμβρος, ου. ὁ. ('Pέω) pluvia, imber. *der regen, (rain.)* it. defusio in genere. est sine dubio a ῥέω, fluo, præfixo ο, multitudinem notante: reliquæ litteræ paullatim ex usu sunt insertæ, ut jam multa manifesta exempla vidimus. ὅτε ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος, E, 91, i. e. ὑετὸς ἐξ αἰθέρος, qui materiam dat torrenti. sed eadem verba, M, 286, posita sunt de nive multa: ut ergo ibi generalis notio appareat. vel, quia nix fit ex pluvia. ἀθέσφατον ὄμβρον, Γ, 4. K, 6. Διὸς ὄμβρῳ, Λ, 493. ἀσπέτῳ, N, 139, ex quo exsistit ὁ χειμάῤῥους. ξύλον, ὃ οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, Ψ, 328. ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ, α, 161. οὔτέ ποτ' ὄμβρος, δ, 566, infestat sedem beatorum. sic, de eodem, ζ, 43. οὔτ' ὄμβρος περάασκε, ε, 480. τ, 442, utroque loco est de densissimo fruticeto. Διὸς ὄμβρος ἀέξει, Jovis pluvia auget, sc. ea quæ crescunt, ι, 111, 358; et simul notat, terram eam non esse αὐχμηράν. αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, ν, 345, de terra bona.

ὁμηγερὴς, έος. ὁ ἡ. ('Pέω) una congregatus, ex ὁμοῦ et ἀγείρω. ὁμηγερέες ἐγένοντο, *sie waren beysammen versammlet, (they were assembled together,)* A, 57. Ω, 790. β, 9. γ, 417, qui totus versus abest a multis exemplaribus; vide ἐπαγείρω. Θ, 24. ω, 420. πάντες ὁμηγερέες, omnes in unum congregati, B, 789. H, 415. Ω, 84, 99. ὁμηγερέεσσιν ἀθανάτοις ἐπῆλθε, ad con-

gregatos in concilium deos venit, O, 84, intervenit sedentibus in concilio.

ὁμηγυρίζω, f. *ίσω*. (Ῥέω) una congrego in unum conventum. *πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορὴν*, antequam ille cives convocet in concionem, π, 376. nimirum, *ὁμηγυρέονταί τινες, αὐτοὶ*, congregant ipsi se et conveniunt; *ὁμηγυρίζονται δὲ ὑπ' ἄλλων*, contrahuntur in unum ab aliis.

ὁμήγυρις, *ιος* et *εως*. *ἡ*. (Ῥέω) conventus, congregatio. ab *ὁμοῦ*, et *ἡ ἄγυρις*. *θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων*, ad cœtum, Υ, 142, ad locum ubi dii sunt.

ὁμηλικία, *ας*. *ἡ*. (Ἔω) æqualitas ætatis. it. homines ejusdem ætatis. *λιποῦσα ὁμηλικίην ἐρατεινὴν*, relinquens meas amabiles æquales, inquit Helena, Γ, 175. *ὃν πέρι πάσης τίεν ὁμηλικίης*, E, 326, quem supra omnes æquales æstimabat. *πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ*, N, 431, i. e. *κατὰ πάσας τὰς ὁμήλικας*, inter omnes suas æquales. et vide, tres præstantias fœmineas, raro junctas. et 485, *εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γεγενοίμεθα τῷδ' ἐνὶ θυμῷ*, si æquales ætate essemus cum hoc animo. *ὁμηλικίην ἐλεήσας*, æqualitatem ætatis misericordia respiciens, Υ, 465. *ὁμηλικίην ἐκέκαστο ὄρνιθας γνῶναι*, β, 158, i. e. *κατὰ τοὺς ὁμήλικας*, inter homines sui temporis. *ὁμηλικίη ἐμοὶ αὐτῷ*, est ejusdem atque ego ætatis, γ, 49. et 364, *πάντες ὁμηλικίη Τηλεμάχοιο*, omnes æquali ætate cum eo. *ἥ οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην*, quæ ei æqualis erat, ζ, 23. *ὁμηλικίη δέ μοι ἐσσὶ*, es mihi æqualis, χ, 209. ut ergo hoc abstractum sæpe pro concreto ponatur, pro *ὁμῆλιξ*.

ὁμῆλιξ, *ικος*. *ὁ ἡ*. (Ἔω) æqualis. idem qui *ὁ ἧλιξ*. *ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές ἐσμεν*, ο, 197. *μετὰ ὁμήλικας*, inter æquales, π, 419, inter æquales. *πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες*, ω, 107. *νίψον σεῖο ἄνακτος ὁμήλικα*, τ, 358, lava heri tui æqualem, *der so alt ist wie dein herr, (who is as old as thy master.)*

ὁμηρέω, f. *ήσω*. (Ὁ) convenio, occurro, *συναντάω*. una occurro et coincido. *ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκὺς, κήρυξ*, π, 468, coll. 328, a. 322, s. congrediebatur autem, et eodem tempore mecum veniebat eo, nuntius celer a sociis (tuis, O Telemache) præco: *ὁμοῦ γίγνει, traf mit mir zusammen, hatte eben wie ich ein gewerbe, und begegnete mir, an deine mutter, (arrived at the same time with me, had a commission as well as I, and met me at thy mother's.)* Vide sequens.

ὅμηρος, *ου*. *ὁ*. (Ὁ) qui simul contingit, qui sorte una est. deinde et, pignus fidei, obses. ut ab *οἶνος* fit *οἰνηρὸς*. ab *οἶσυπος οἰσυπηρὸς*, sic ab *ὁμὸς* fit per epenthesin *ὅμηρος*, a quo est verbum *ὁμηρέω*, i. e. *συναντάω*. est ergo: qui simul cum aliquo datur et est.

ὁμιλαδὸν, (Ἕλω) adverb. turmatim, catervatim. idem ac *ἰλαδόν*. *ἐμάχοντο Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδὸν*, pugnabant commixti inter se et consertis manibus, M, 3, non vero eminus. *ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο Δαναοὶ*, O, 277, consertis ordinibus ex propinquo sequebantur hostem suum cedentem paullulum. sic et P, 730. notat ergo proprie, quando *ἶλαι* unius exercitus *ταῖς ἴλαις* alterius cohærent frontibus adversis, et pugnant.

ὁμιλέω, f. *ήσω*. (Ἕλω) proprie est verbum militare: *ὁμοῦ ταῖς στρατιωτικαῖς ἴλαις γίνομαι*, sum una in exercitu; vel et, quando *ὁμοῦ αἱ ἶλαι γίνονται*, quando copiæ conserunt manus; *ὅτε ὁμοῦ αἱ τακτικαὶ ἶλαι γίνονται*, quando exercitus concurrunt: deinde est in genere, versor cum cœtu aliquo, sum una. *ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν ἀνδράσιν ὡμίλησα*, inquit senex Nestor, A, 261, jam olim ego annumeratus fui commilito etiam fortioribus viris quam vos estis. nam senes laudant tempora acta se pueris. *ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς*, E, 86, an Troico exercitui connumeretur an Achaico: adeo versabatur inter duas acies pugnando. et 834, *νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ*, nunc cum Trojanis facit, eorumque exercitui est admixtus, Mars. et h. l. maxime proprie positum verbum. *Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει* Λ, 502, inter hos versabatur, cum his committebat copias suas, et ipse iis intererat pugnando. et 523, *νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν*, nos hic confligimus cum Danais. nos hic copiis nostris adsociati præliamur contra copias Græcas: ut et his ex locis appareat proprietas verbi; simul et, quod *ὁ ὅμιλος* proprie sit, quando copiæ adversæ concurrerunt. sic et N, 779, *ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν*, copiis collatis pugnavimus, *ὁμόσε κατὰ πολεμικὰς ἴλας αὐτοῖς ἐγενόμεθα*. *αἰεὶ, περὶ νεκρὸν ὁμίλεον*, Π, 641, 644, copiis consertis confligebant circa mortuum. *ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ*, inter primos in acie stat, et pugnat, Σ, 194. et 535, *Ἔρις καὶ Κυδοιμὸς ὁμίλεον*, committebant hi eos ad manus conserendas, et ipsi una pugnabant: nam hæc numina *ὡμίλευν* (ionice pro *ὡμίλουν*) *ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, ἠδ' ἐμάχοντο*, 539, versabantur una in acie ut vivi mortales, et pugnabant. *φύλοπις*, (certamen) *εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες*, T, 158. quando collatis signis pugnabunt phalanges. *εἰ γὰρ τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεὺς*, α, 265, concurreret cum illis. nam est et h. l. bellica vox, *παρὰ τὸ, ὁμοῦ τὰς στρατιωτικὰς ἴλας εἶναι μαχομένας*. sic et δ, 345. ρ, 136. *ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει*, pro *ὡμίλει*, erat una inter procos, et unus de exercitu eorum, β, 21, annumerabatur illis commilito. et 288, *πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει*, inquit Minerva ad Telemachum; versare cum illis, ne sentiant consilium tuum de itinere. et 381, ubi eadem verba, sed *ὁμίλει* est ibi imperfectum sine augmento, versabatur placide; erat apud exercitum quasi eorum, sed non ut commilito, sed ut spectator. et his locis *ὁμιλεῖν* est *λέξις φιλική*. *ἄλλοτε ὁμιλήσαντες*, δ, 684, i. e. *ὅμιλον ποιήσαντες*, congregati alias. *μνηστῆρσιν ὁμίλει*, esto cum procis una, π, 271. *μὴ πάντα* (pro *πάντως*) *μνηστῆρσιν ὁμιλεῖν*, σ, 166, ne omnino cum pro-

cis versetur. et 382, *οὕνεκα πὰρ παύροισιν καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς*, pro *παρομιλεῖς*, una connumeraris et versaris. *ἐνθάδε ὁμιλέομεν ποτιδέγμενοι*, φ, 156, hic congregati versamur expectantes. *ὣς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον*, ω, 19, sic illi circa illum (Achillem) congregabantur, sc. proci mortui.

ὅμιλος, ου. ὁ. (῞Ελω) proprie est, constitutus exercitus ad pugnam. *ein heer in schlachtordnung, (an army in battle array.)* imo et, concursus ipse exercituum ad pugnam, *die schlacht, (the battle.)* deinde et, exercitus, et quævis congregata multitudo. sæpe notat et, gregarios milites in opp. ad *ἡγεμόνας*. *ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου*, euntem ante ordines militum, *der das volk anführete, (he who headed the men,)* Γ, 22. et 36, *αὖθις κατίδυ ὅμιλον*, retro in ordines suorum se immiscuit. et 340, *ἑκάτερθεν ὁμίλου*, ex utroque instructo exercitu, in utraque acie. et 449, *ἀνὰ ὅμιλον φοίτα*, ibat ante aciem ab uno ejus cornu ad alterum, *gieng vor der fronte entlängs, (went along the front.)* *Τρώων κατεδύσετο ὅμιλον*, in aciem eorum se immiscuit, Δ, 86. et 126, *καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων ὀϊστὸς*, sagitta cupiens involare in aciem adversam. et 209, *βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν*, ibant per aciem Græcorum: et in Græco prius per posterius determinatur, quis fuerit ille *ὅμιλος*, cæterum utrumque est idem. et 302, *μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ*, neque turbari ordinibus, sed junctos ordines tenere. et 445, *ἐρχομένη καθ' ὅμιλον*, vadens per aciem, sc. *ἡ Ἔρις*. sic et 516, *ἡ Ἀθήνη*. et 490, *καθ' ὅμιλον ἀκόντισε*, in acie stans jaculatus est: cujus oppositum est, prodire ante aciem, 495, s. *αὐτὴν ἐξῆγεν ὁμίλου*, eduxit eam ex acie, et ex conflictu, Ε, 353, *brachte sie aus dem gedränge, (led her out of the throng.)* et 445, *ἀπάτερθεν ὁμίλου*, seorsum ab acie. et 528, *ἀνὰ ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων*, obibat aciem suorum, hortans eos multis verbis. *καὶ διὰ ὁμίλου*, *etiam in acie* stantes invicem contra, Ζ, 226, coll. 230, s. et sensus videtur esse; ne tui me vulnerent, nec mei te, in acie concurrentes: hunc in finem permutabant hi ambo adversarii duces arma, ne milites læderent indutum armis sui ducis. alias et sic intelligi *δι' ὁμίλου* possit: *κατὰ τὸν ὑφ' ἡμᾶς πάντα ὅμιλον*: ut ea amicitia etiam ad suos milites invicem se extenderit. quod tamen non probabile videtur. *φέρων ἀνὰ ὅμιλον*, ferens per aciem, Η, 183, 186, *trugs die schlachtordnung entlängs, (carried it along the line.)* et 218, *ἀναδῦναι ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον*, recipere se ad suos, ante quos progressus fuerat. *πῇ φεύγεις μεταβαλὼν νῶτα ὡς κακὸς ἐν ὁμίλῳ*, quo fugis tergo dato ut ignavus in exercitu et acie, Θ, 94, nam in acie concurrente et pugnante sunt ignavi mixti fortibus viris: et *κακὸς ἐν ὁμίλῳ* est, ignavus inter milites gregarios, *ἐν δημόταις*, *einer von den gemeinen, (one of the private soldiers.)* *ἤθελε καταδῦναι ὅμιλον Τρώων* Κ, 231, intrare in castra Trojanorum, et ad exercitum eorum, noctu. et 338, *ὅτε ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κατέλιπε ὅμιλον*, castra reliquerat proficiscens. et 433, *εἰ γὰρ δὴ μέματον* (cupitis) *Τρώων καταδῦναι ὅμιλον*, intrare in castra. et 499, *ἐξήλαυνεν ὁμίλου*, exegit equos e castris. et 517, *Τρώων κατεδύσατο πολὺν ὅμιλον*, ingressus est magna castra. et 545, *καταδύντες ὅμιλον*, ingressi castra. et his locis *ὅμιλος* est pro *στρατὸς*, qui cum quasi *βάθος* habeat, additur verbum *καταδύνειν*. *ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου*, Λ, 147, projecit volvendum caput abscissum per aciem. et 247, *φέρων ἀνὰ ὅμιλον*, ad exercitum suum. sic et 259, *ἕλκοντα αὐτὸν ἀνὰ ὅμιλον*. et 324, *ἀνὰ ὅμιλον ἰόντε*, ante aciem. et 354, *μίκτο δ' ὁμίλῳ*, immixtus est exercitui suo. et 460, *κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον*, cohortantes se per aciem. et 469, *ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον*, eamus per aciem, i. e. *εἰς μέσον τοῦ τῶν μαχομένων ὄχλου*. et 487, *τὸν ἐξῆγεν ὁμίλου*, eduxit ex acie. et 537, *ὁ δὲ ἵετο δῦναι ὅμιλον ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε*, cupiebat intrare in pugnam virorum, et perrumpere alteram aciem impetu. et 545, *τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου*, fuga placida recessit, circumspectans ad aciem hostilem. *ἀνὰ ὅμιλον ἰὼν*, aciem suam obiens, Μ, 49. et 191, *δι' ὁμίλου*, in acie stantem. et 206, *μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ*, pro *κατέβαλε*, dejecit in medium exercitum. et 467, *ἐλιξάμενος καθ' ὅμιλον*, huc illuc se convertens per aciem suorum. *τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ*, Ν, 50, murum transcenderunt omnibus copiis, *παμπληθεί*. sic et 87. et 204, *δι' ὁμίλου ἧκε*, per aciem misit jactum caput abscissum. et 307, *πῇ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον*, ubi cogitas ingredi aciem nostrorum, a dextra an a sinistra. et 332, *κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον*, cohortantes per aciem. et 338, *ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναίρειν*, invicem in concursu acierum interficere. et 459, *ὕστατον εὗρεν ὁμίλου ἑσταότα*, stantem post aciem suorum. et 560, *τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον*, collimans in acie et inter suos stans. *ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν*, an iret ad exercitum, Ξ, 21. *τὸν δ' οἴω δείσεσθαι Δαναῶν, καταδῦναι ὅμιλον*, Ο, 299, intrare in ordines Græcorum. et 588, *φεύγει* (leo) *πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν*, antequam multitudo virorum congregetur. ubi de conventu pastorum contra leonem sermo est. et 616, *ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, ᾗ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα καὶ τεύχε' ἄριστα*, ubi densissimi stabant hostes et fortissimi. et 623, *ἔνθορε ὁμίλῳ*, impetum fecit in hostes confertos. *Ἀπόλλων δύσετο ὅμιλον*, ingressus est aciem, Π, 729. et 813, *μίκτο δ' ὁμίλῳ*, immiscuit se ordinibus suorum. *ἐς ὅμιλον ἑταίρων*, ad suos se recepit, Ρ, 129. et 149, *μεθ' ὅμιλον*, in exercitu. *πολλὸς δὲ χορὸν* (cœtum saltantium) *περιΐστατο ὅμιλος, τερπόμενοι*, Σ, 603, magna corona spectatorum circumstabat, oblectantes se: ubi pluralis ad singulare collectivum sequitur attice, pro *τερπόμενος*. *ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον*, retro ad exercitum Græcum, Τ, 402. *ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν*, ad exercitum virorum eorumque conflictum, Υ, 47. et 76, *λιλαίετο δῦναι ὅμιλον, Ἕκτορος ἄντα*, cupiebat intrare conflictum, e regione Hectoris. et 173, *πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ*, in prima acie, *im vörder treffen, (in the front of the battle,)* quod alibi dicit *πρῶτον*

ὅμαδον, καὶ πρώτην ὑσμίνην. et 178, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν ἔστης, tantum spatium aciei emensus constitisti contra me? ἦλθον ὁμίλῳ, Φ, 606, i. e. ἰλαδὸν καὶ ὁμοῦ, conferti, *mit vollem haufen, (in close ranks.)* ἐπεὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον, postquam venit ad congregatos ibi viros, Χ, 462, πολὺν καθ' ὅμιλον 'Αχαιῶν ᾤχετο, Ψ, 651, ad multum cœtum spectantium Achivorum abiit. et 804, προπάροιθεν ὁμίλου, ante consessum spectatorum. et 813, ἑκάτερθεν ὁμίλου, seorsum a cœtu. κλαίων δ' ἀμφίστατο ὅμιλος, multitudo hominum, Ω, 712. τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο, α, 225, qui est hic cœtus? λέων, ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ δείσας, δ, 791, in corona virorum et conglobatione. ἅμα δ' ἕσπετο πουλὺς ὅμιλος, μυρίοι, magna multitudo sequebatur, Θ, 109. et 196, ἐπεὶ οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ, τὸ σὸν τέρμα, i. e. οὐ τοῖς τοῦ ὁμίλου τέρμασιν, οὐ τῷ πλήθει τῶν τερμάτων, i. e. σημάτων, *ist nicht etwa unter den andern zielen, sondern weit über die hinaus, (is not within of the throws of the others but far beyond them.)* et sermo est de jactu disci, ubi notabatur signo, ubi cujusque jactus discus cecidisset. et 216, ἐν ὁμίλῳ ἀνδρῶν δυσμενέων, in adversa acie hostium. οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, οὔτ' ἐν ὁμίλῳ, ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, λ, 513, ubi sermo est de forti heroe, qui non in multitudine suorum inclusus manet, sed procurrit multum: ut ἐν ὁμίλῳ idem sit ac ἐν πληθυῖ. οὐκ ἐν τοῖς κατὰ ἴλας μαχομένοις, qui in ordinibus stantes pugnant: et ii sunt gregarii: duces enim et nobiliores ante aciem versantur. εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον, ο, 327, procorum cœtum ingredi. sic π, 29, ἀνδρῶν μνηστήρων προσορᾶν ἀΐδηλον ὅμιλον, orco similem cœtum: quo notatur multitudo eorum, quasi esset exercitus. τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλὺν ὅμιλον, vitabat procorum consessum, ρ, 67. et 564, μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδια ὅμιλον. et 590, ᾤχετο μνηστήρων ἐς ὅμιλον. μνηστήρων ἐς ὅμιλον ἀκοντίσαι, in cœtum procorum jaculari hastis, χ, 263, 282. ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορῶσα ἀΐδηλον ὅμιλον, ψ, 303.

'Ομίχλη, ης. ἡ. (῞Ελω) nebula, *ein nebel, (a fog.)* spiritus lenis est Æolicus et Ionicus, asper vero, ὁμίχλη, Atticus et proprius voci. est enim ab ὁμοῦ εἰλεῖν, quasi ὁμοῦ εἴλησίς τις, convolutio aliqua particularum humidarum in unum corpus: et intersertum χ roborat vocem ad majorem densitatem indicandam, notat enim nebulam valde densam, quæ omnia circumjacentia tenebris et ἀορασίᾳ involvit similiter. ἀνέδυ ἁλὸς ἠΰτ' ὀμίχλη, Α, 359, ubi similitudo est ex levitate: nam levia facile emergunt. conf. ἀναδύω. etiam nebula facile exsurgit in nubes. εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, Γ, 10, quando montis cacuminibus Notus offudit nebulam; et additur, eam furi esse aptiorem nocte: nam noctu intentiores aguntur custodiæ, quam interdiu si est nebula. cæterum comparatur h. l. pulveri densissimo excitato. κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὀμίχλην, pulveris stare faciunt magnam nebulam, Ν, 336. ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην, Ρ, 649, caliginem discussit et dispulit nebulam. Si velis dicere, χ assumtum esse ex ἀχλύειν, cœcare; non incommoda dixeris.

ὄμμα, ατος. τό. (῎Οφ) oculus, *das auge, (the eye,)* facies, *das gesicht, (the face.)* est a præt. pass. verbi ὄπτω, ὦμμαι, deponentialiter. κυνὸς ὄμματα ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο, Α, 225, ubi nulla est magna contumelia: nam id vult Achilles; habes faciem et oculos, audaciam et animositatem ostendentes, sed cor pavidum. canis enim, in bono sensu, est imago audaciæ bellicæ et constantiæ animosæ. alii tamen id explicant h. l. de oculis cupidis et avidis; quo sensu Siracides, c. 20, 14, δόσις ἄφρονος οὐ λυσιτελήσει σοὶ, οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀνθ' ἑνὸς πολλοί: sed contextus, et addita ἡ ἔλαφος, satis confirmant nostram interpretationem. οἰνοβαρὲς vero ibi dictum est de statu præsenti regis; ut Achilles dicat: sic certe in me non ageres, nisi jam esses gravis vino. 'Αγαμέμνων, ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ, facie et persona similis Jovi fulminatori, Β, 478, *er sahe majestätisch und gros aus, (he looked tall and majestic.)* conf. Ζεὺς, in R. ὑπαὶ δ' ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, oculos ad terram defigens, Γ, 217, quæ est explicatio prioris commatis. et 397, ὄμματα μαρμαίροντα, oculos micantes acriter; de Venere. Γοργοῦς ὄμματα ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ ῎Αρηος, Θ, 349, *sahe schreckend aus, (looked terrific.)* ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτὸς, Λ, 613, faciem viri non vidi, *habe ihm nicht ins gesichte gesehen, (I did not see his face:)* ut potior pars faciei ponatur pro tota. ψυχὴ Πατρόκλου, πάντα αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα καλὰ, εἰκυῖα, Ψ, 66, ubi deest κατά. εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, ὧν ἐθέλει, τοὺς τ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, Ω, 343. ε, 47. ω, 3. de Mercurio, qui oculos aliorum potest stupidos facere ut nihil videant, *kann die augen starrend und zufallend machen, (can make their eyes dull so that they cannot see.)* αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ, α, 208, ubi κεφαλὴ, notat totam personam, ὄμματα vero oculos et faciem, vultum. ταρβήσας δὲ, ἑτέρωσε ἔβαλε ὄμματα, conturbatus, flectebat oculos in aliam partem, π, 179, *sahe weg, (turned his eyes.)* ὕπνον ἐπέχευεν ὄμμασιν, ι, 492. οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος ἱζάνει, pro ἐφιζάνει, insidet, Κ, 91.

ὄμνυμι, (Νέμω) juro, invoco religiose nomen aliquod. idem ac ὀμόω. ὄμνυθι 'Εννοσίγαιον, jura per Neptunum, Ψ, 585, ut præsidem rei equestris.

ὀμνύω, (Νέμω) idem. estque distractum ab ὀμόω, in præsenti et imperfecto usitatum tantummodo, sicut reliqua tempora ab ὀμόω ponuntur etsi id præsens in usu non sit. ὄμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας, Ξ, 278, coll. 280. ὤμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, τ, 288, adjurabat id mihi. ὀμνυέτω δέ σοι ὅρκον ἐν 'Αργείοισιν ἀναστὰς, Τ, 175.

ὁμογάστριος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) uterinus frater. οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι, Φ, 95. κασίγνητον ὁμογάστριον, Ω, 47, et hi vere sunt fratres: nam οἱ ὁμοπάτριοι putantur tantum fratres germani esse. Vide sub αὐτοκασίγνητος.

ὁμοῖος, α, ον. (Ὁ) similis, par. et notat proprie ποιότητα, qualitatem; sicut ἴσος ποσότητα, quantitatem. recentiores Attici scripserunt ὅμοιος: sed antiqui constanter tenent accentum in penultima; scribuntque etiam ὁμοίϊος. cæterum est ab ὁμὸς, sicut ab ἄλλος est ἀλλοῖος. τῷ οὔ τις ὁμοῖος γένετο ἀνὴρ, κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας, B, 553, ei nemo par erat ad ordinandum et instruendum in acie equites et pedites; *er verstund sich unvergleichlich auf gute schlachtordnungen, (none equalled him in the arrangement of an army in order of battle.)* οὔτις αὐτῷ ὁμοῖος ἔην ἐπισπέσθαι ποσὶν, Ξ, 521, nemo ei similis erat cursu, ad persequendum pedibus et cursu fugientes. τίς γάρ σοι ἄλλος ὁμοῖος ἵππων ἀθανάτων ἔχειν δμῆσίν τε μένος τε, P, 476, quis enim tibi alius par ad regendum robur equorum immortalium, et ad domandum eos. ἔνθα οὔ τίς μοι ὁμοῖος ἀνὴρ ἐγένετο, Ψ, 632, ibi nullus erat mihi par. δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος, corporis structura par diis, γ, 468. Θ, 14. καί σοι χρὼς οὐκ ἔτι ὁμοῖος, et tibi est cutis habitu et colore jam non similis ac paullo ante erat, π, 182. ὡς (quam) αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς (attice, pro, πρὸς) τὸν ὁμοῖον, ρ, 218. οὔ τινά φησιν ὁμοῖον οἷ εἶναι, neminem putat similem sibi esse, I, 305, *er denket, niemand sey ihm zu vergleichen, (he thinks that no man is equal to him.)* et id dicit Ulysses, incitaturus Achillem; nam sermo est de Hectore, qui credat, neminem Græcorum heroum posse comparari secum. ὁπότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι, Π, 53, quando vir potentior voluerit similem sibi privare parte sua: et jam Achilles dicit se ὁμοῖον, cum antea se superiorem et præstantiorem putaverit. θέειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, currendo sunt similes ventis, K, 437, quæ laus est equorum. οὐ πάντες ὁμοῖοι ἀνέρες ἐν πολέμῳ, in pugna non omnes viri sunt æquiparandi, M, 270, conf. ἀνήρ. παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται, pares virtutibus, β, 276. παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι, τ, 240. ὁμοιΐου πτολέμοιο, I, 440. N, 358, 635. Σ, 242. O, 670. Φ, 294. σ, 263. ω, 542. et dicitur πόλεμος (pugna, prœlium) ὁμοίϊος, διὰ τὸ χαλεπὸν, καὶ διὰ τὴν ὁμοιότητα καὶ ἰσοπραξίαν τῶν ἔτι μαχομένων, καὶ τὴν τοῦ τέλους ἀδηλίαν, propter ærumnosum utrisque pugnantibus, et æqualitatem actionum in pugna ab utraque parte, et ob incertitudinem eventus, qui prosper et huic et illi parti esse potest, nec addictus est uni semper. nam qui ἀπὸ τοῦ, ὁμοῦ ἰέναι τοὺς πολεμοῦντας, hanc vocem sic factam putant, sicut et τὸ ὁμοίϊον κακὸν, i. e. τὸ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως πᾶσιν ἰὸν, quasi ab ὁμοῦ et εἶναι, ire: ii sine dubio ludunt ingenio, et vocis sensum magis apte enarrare conantur, quam vocis ipsius formam. sic, γῆρας ὁμοίϊον, Δ, 315, ἐπὶ ψόγῳ senectutis κεῖται, quia hoc epitheton apud poëtam semper notat malum commune: ut ergo sit, περὶ ὃ πάντες ὁμῶς διάκεινται ὡς χαλεπὸν, *das allen gleich beschwerliche, (equally grievous to all.)* nam ea explicatio, quasi esset γῆρας ὁμοίϊον, τὸ, ὁμοίως πᾶσιν ἐπικείμενον τοῖς ἐπιτεινομένοις εἰς τὸ ζῆν, omnibus similiter incumbens provectis ætate; non placet antiquis ut frigidiuscula. sic, νεῖκος ὁμοίϊον, Δ, 444, i. e. κακὸν ἀμφοτέροις, concertatio permolesta utrique concertantium parti. θάνατον ὁμοίϊον, γ, 236, mortem æqualiter omnibus odiosam, τὸν ὁμοίως πᾶσι φορτικὸν, καὶ περὶ οὗ πάντες ὁμοίαν ἔχουσι δόξαν, vel et, quæ omnes uni eidemque statui tradit. ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς, A, 278, æqualem sortitus est honorem alius princeps. μή μοι πατέρας ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, Δ, 410, ne majores mihi insere æquali honori, *halte sie nicht in gleichem werthe, (claim not for them the same honour.)* ὁμοίη μοῖρα, communis sors, Σ, 120, i. e. mors, fatum commune omnibus, θάνατος ὁμοίως πᾶσιν ἐπικείμενος θνητοῖς. et 329, ἄμφω ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι, ambos eandem terram sanguine suo inficere, τὴν αὐτὴν γαῖαν, *beyde einerley erdboden roth zu färben, (both to stain the same ground with their blood.)* ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη, deabus statura et forma par, ζ, 16, βάτην πελειάσιν ἴθμασι ὁμοῖαι, E, 778, ibant ambæ deæ columbis gressu similes. κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, P, 51, i. e. τοιαῦται, οἵας ἔχοιεν ἂν αἱ Χάριτες. κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, ζ, 231. ψ, 158. οὔποτε φῦλον ὁμοῖον θεῶν καὶ ἀνθρώπων, E, 441, nequaquam par est genus deorum, et hominum in terra repentium. τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον, K, 216, ei, sc. δόσει, ex 213, nullum acquisitum donum est simile; ob multitudinem et præstantiam videlicet; et est dictum ὑπερβολικῶς: fortasse autem Diomedes erat φιλόζωος, et studiosus pecudum ejusmodi in specie: in genere autem, qui ζώοις magis delectaretur quam κειμηλίοις: et inter pecudes omnino ista species æstimabatur præstantissima. nam sermo est de ovibus atris. οὔτις ὁμοῖα νοήματα (consilia) ᾔδη, β, 121. ἴσκε (ἤϊσκε, i. e. εἴκαζε) ψεύδεα πολλὰ, λέγων (cum diceret tam grate et jucunde) ἐτύμοισιν ὁμοῖα, veris rebus similia, κ, 203.

ὁμοιόω, f. ώσω. (Ὁ) similem efficio vel puto. exæquo, æquiparo. ὄφρα στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος (ut sane horreat etiam alius) ἶσον ἐμοὶ φάσθαι (putare se esse æqualem mihi viribus et majestate) καὶ ὁμοιωθήμεναι (pro ὁμοιωθῆναι) ἄντην, et comparari palam contra, A, 187, ubi utraque phrasis est eadem. ἔνθα οὔτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην ἤθελε, γ, 120, ibi nemo cum eo unquam, quod consilium prudens attinet, comparari poterat; nemo volebat cum eo de ea re contendere. nam pugnandi idea adhæret huic verbo.

ὁμοκλέω et ὁμοκλάω, f. ήσω. (Κέλω) clamore adhortor, inclamo graviter, minis ago. ὁμόκλεον (ionice sine augmento) ἀλλήλοισι, adhortabantur se invicem multo clamore, O,

658. μνηστῆρες ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι, proci omnes simul inclamabant minaciter in triclinio, φ, 360. et 367, πολλοὶ ὁμόκλεον. coll. 368, ubi ἀπειλεῖν, notat idem, minaciter clamare. sic χ, 211. ἡμῖν πάντες ὁμοκλέομεν ἐπέεσσι, ω, 172, inquiunt proci mortui. μέγα δὲ Τρώεσσι ὁμόκλα, ubi est imperf. ab ὁμοκλάω, magna voce suos inclamabat adhortans, Σ, 156. sed in sensu vituperationis est Ω, 248, de Priamo. ὁ δὲ υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα νεικείων, ille filios suos inclamabat reprehendens: coll. 252, τοῖς ὁ γεραιὸς, ὁμοκλήσας, ἐκέλευε, his senex, inclamans et increpans, mandabat. est ergo ὁμοκλᾷν verbum generis, cujus species per addita determinantur. ὁμοκλήσασκε δὲ μύθῳ, increpabat sermone, B, 199, est aor. 1. Ionicus, pro ὡμόκλησε. ὁμόκλησάν τε ἐπέεσσιν, sc. τοῖς ἵπποις, clamose exhortati sunt equos verbis, Ψ, 363, *schrieen den pferden zu, (shouting to the horses,)* incitantes ad currendum. ἦ ὁμοκλήσειε, λαοὺς ἐς τεῖχος ἀλῆναι, an clamore imperaret, copias intra murum congregari, Π, 714. ὁμοκλήσαντο ἐπέεσσιν, omnes inclamarunt me et objurgaverunt verbis, τ, 155, *schrieen mich mit verweiss und drohen an, (shouted at me with abuse and threats.)* ὁμοκλήσας ἔσευε κύνας, clamans valde, abegit canes, ξ, 35. δεινὰ δ' ὁμοκλήσας, i. e. δεινῶς ἀπειλησάμενος, graviter increpans et objurgans clamore, E, 439. ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα, clamans dicebat, Z, 54. sic, δεινὰ, Π, 706. Y, 448. κέκλετο ὁμοκλήσας, Y, 365. τῇ ἔχε ὁμοκλήσας, ea dirigebat equos, inclamans, Π, 378. ἵππον κένσαι, ὁμοκλήσας, Ψ, 337, ut notet hortatoriam inclamationem. πάντες ὁμοκλήσαντες, O, 354, omnes sublato clamore.

ὁμοκλὴ, ῆς. ἡ. (Κέλω) hortatio clamosa, inclamatio. proprie est, quando multi simul clamant, hortantes vel territantes, ab ὁμοῦ, simul, et κέκλεσθαι: ut patet ex Π, 147, μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλὴν, in pugna sustinere atrocem clamorem hostium territantium, et se ad invadendum acriter cohortantium. deinde et de uno, multis clamoribus adloquente, ponitur. ἔχεν αὐτὸν τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ, cepit eum tremor ex inclamatione atroci illius viri, Lycurgi, Z, 137, coll. 130, seqq. οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν, Lycii, regis sui reveriti adhortationem, M, 413. sic et de equis, Ψ, 417, 446. et de filiis Priami, πατρὸς ὁμοκλὴν, increpationem, Ω, 265. χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαὶ, inquit servus, ρ, 189, graves enim sunt dominorum increpationes et jussiones.

ὁμοκλητὴρ, ῆρος. ὁ. (Κέλω) qui clamore hortatorio vel minaci utitur. ὁμοκλητῆρος ἀκούων, M, 273, i. e. Hectorem; qui eum audit cohortantem suos, et territantem nos, clamore suo. habet hæc denominatio h. l. σκώμματός τι. ὁμοκλητῆρος ἀκούσας, Ψ, 452, cum audiret adhortantem et inclamantem equos suos aurigam.

ὀμόργνυμι. (Ἕλω) exprimo, premo. δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, lacrimas abstergebant sibi, i. e. flebant, λ, 526.

ὀμόργω et μόργω, f. ξω. (Ἕλω) idem. *ich drücke heraus, (I press out.)* it. tergeo stringendo. est ab ἀμέλγω et μέλγω, unde fit ἀμέργω, i. e. ἐκπιέζω, et μόργω et ὀμόργω. et μόργω videtur esse antiquum; cui deinde ο est præfixum, ut a νύσσω, f. νύξω, fit ὁ ὄνυξ, a τλάω ὁ ὄτλος, i. e. ἡ κακοπάθεια, a δύνω ἡ ὀδύνη. χερσὶ παρειάων δάκρυα ὀμορξαμένην, manibus a genis lacrimas detergentem, Σ, 124. δάκρυα ὀμορξάμενος, lacrimas detergens sibi, Θ, 88. οὔτε παρειᾶν δάκρυα ὀμορξάμενον, λ, 529. et hoc est consequens præcedentis vel largi fletus.

ὁμὸς, ὴ, όν. ('O) communis, idem, ὁ αὐτὸς, *gemein, einerley, (common, of the same kind.)* est ortum nomen ab articulo ipso. οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, non enim omnium erat unus et communis sonus, Δ, 437. ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, ossa nostra communis et eadem urna contegat, Ψ, 91, ἡ αὐτή. ὁμῇ αἴσῃ πεπρωμένον, O, 209, eadem constitutum fortuna, et portione dignitatis, a fato, τὸν ἰσόμοιρον, i. e. ὁμότιμον, *der zu gleichem stande und einerley hoheit bestimmet ist, (destined to the same station and fortune.)* ὁμὴν τιμὴν, idem pretium, eandem dignitatem et dignationem, Ω, 57, ὁμοίαν. ὁδὸν, eandem viam, idem iter, κ, 41, τὴν αὐτήν. ὀϊζὺν, ρ, 563, communem ærumnam pertulimus. ὁμὸν λέχος, idem cubile, Θ, 291, ubi de concubina formosa est sermo, quæ promittitur præmii loco danda, ut sit ejus ὁμόλεκτρος καὶ παλλακή. ὁμὸν νεῖκος, N, 333, coll. 337, contentio æqualis, ὁμοῦ ποιοῦν εἶναι αὐτούς; quod explicatur per parabolam additam. γένος, idem genus, N, 354, *einerley herkunft, (of the like origin, descent.)* hinc est ὁμογενὴς, ὁ ἡ.

ὁμόσε, ('O) adverb. eundem in locum, conjunctim. τῶν πάντων ὁμόσε στόματα ἔτραπε Φοῖβος, M, 24, ubi sermo est de fluminibus exundantibus, quorum ostia a mari retroaguntur, ut inundent omne littus. τῶν ὁμόσε ἦλθε μάχη, N, 337, horum commiscebatur pugna, congressa est in unum. hinc Attici sumsere: ὁμόσε ἦλθεν αὐτῷ, i. e. ἀντικατέστη, ὡς εἰς πόλεμον, *er kam mit ihm zusammen, (he engaged him,)* i. e. pugnabat vel altercabatur cum eo. et fortasse poeta πόλεμον, pugnam, hinc dicit ὁμοίϊον, quando συναναμιγῶσιν ἀλλήλοις οἱ ἀντίμαχοι. sic et dicitur, ὁμόσε χωρεῖν, *an einander gerathen, (to engage closely,)* quod de pugnantibus aut rixantibus dicitur.

ὁμοστιχάω, (Στάω) una incedo, ὁμοῦ στείχω. πρώταις καὶ ὑστατίαις βόεσσιν αἰεὶ ὁμοστιχάει, O, 635. συνοδεύει pastor.

ὁμότιμος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) ejusdem pretii et honoris, *von gleicher würde, (of equal rank.)* μὲ ὁμότιμον ἐόντα, O, 186, inquit Neptunus, comparans se Jovi. Vide sub ὁμός.

ὁμοῦ, ('O) adverbialiter et elliptice positum, cum sit genitivus ab ὁμὸς, pro, ἐπὶ ὁμοῦ τόπου, in eodem loco: sicut αὐτοῦ adverbialiter est pro, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου, ibi, in eodem loco.

est ergo proprie τοπικὸν, *an eben dem und einerley orte, (at the same place,)* ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ: sicut ἅμα proprie est χρονικόν. inest tamen sæpe etiam τῷ, ὁμοῦ, aliqua temporis notio, et conjunctionis rerum eodem tempore exsistentium. εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς, si scilicet pariter pugna et pestis absumit Græcos, Α, 61, eodem sc. loco, ἐν Τροίῃ. ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα, conjunctim capiens crenas sagittæ et nervum arcus, Δ, 122. ὁμοῦ νεφέεσσιν, una cum nubibus, Ε, 867. ὁμοῦ δ' εἶχον ἵππους, Λ, 127, et simul habebant regebantque equos, vel, regere volebant stantes eodem loco, quia impediti erant equi loris. et 245, αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, simul. κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι, jacere inter mortuos, Ο, 118. ἔπιπτον νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ Δαναῶν, permixtim, uno loco simul, Ρ, 362. et 745, θυμὸς τείρεται ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ, simul conveniente defatigatione et sudore. ἵπποι ἔστειβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, equi calcabant pariter et eodem loco mortuos et clypeos, Υ, 499. μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθῆναι ὀστέα, ἀλλὰ ὁμοῦ, i. e. ἐπὶ ὁμοῦ τόπου, Ψ, 84, non mea a tuis separatim poni ossa, sed eodem loco. ὅσαι μοὶ ὁμοῦ ἐτράφησαν, quotquot mecum simul nutritæ sunt, δ, 723, *beysammen erzogen sind, (are brought up together.)* συνεκάλυψε νεφέεσσιν ὁμοῦ γαῖαν καὶ πόντον, ε, 294. μ, 315. ι, 69. et 75, ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, animum rodentes lassitudine et curis cruciantibus convenientibus in unum. sic et κ, 143. θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, feras in unum locum cogentem, λ, 572, ubi de magno venatore sermo est, qui comportat feras a se interfectas. ἀλλὰ ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν, sed permixtim et tabulas navium et corpora virorum, μ, 67, de naufragio. ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. ἔδητάν με, ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε, μ, 178, *bunden zusammen, (bound together.)* et 424, ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ, utrumque colligabam, *ich band beyde aneinander, (I bound them both together.)* τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, cum ea in uno loco educata sum, ο, 364.

ὁμοφρονέω, (Φέρω) eadem et concorditer sentio. εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, inquit Cyclops ad arietem suum, ι, 456, si mecum idem sentires et mihi faveres. ὁμοφρονέοντε νοήμασιν, ζ, 183, de conjugibus, coll. 181. unanimes ambo. Vide sub ἀμφὶς, ad medium.

ὁμοφροσύνη, ης. ἡ. (Φέρω) unanimitas. σοὶ δὲ θεοὶ δοῖεν ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν (præbeant) ἐσθλὴν, inquit Ulysses ad regiam virginem, ζ, 181, i. e. τὸ τὰ αὐτὰ βουλεύεσθαι, *von gleicher gesinnung zum guten, (equally disposed to what is good:)* ὃ σπάνιον ἐν ταῖς κατ' ἀνθρώπους συζυγίαις: οἱ πλείονες γὰρ ζυγομαχοῦσι κατὰ τὸν βίον. ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει ἡμᾶς, inquit ad Nestoreum filium Telemachus, ο, 198, et hoc iter etiam magis in amicitiam veram nos immittet. conf. ἐνίημι. Vide sub ἀμφίς.

ὁμόφρων, (Φέρω) eadem cogitans et sentiens, concors. ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι, Χ, 263.

ὀμόω, f. ὀμόσω et ὀμώσω. (Νέμω) juro, invoco religiose nomen aliquod. nam ὀμόσαι est, εἰπεῖν τι θεῖον ὄνομα, e. c. νὴ τὸν θεὸν, νὴ τὸν Δία, νὴ vel μὰ τὴν σὴν ἱερὰν κεφαλὴν, etc. conf. ὅρκος. ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον, δ, 253. αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε (omisso augmento ionice) τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον, κ, 346. β, 378. Ξ, 280, coll. 278, ubi etymologia apparet. sic et, ἐπεί ῥ' ὄμοσαν, μ, 304. ο, 437. ὤμοσε δὲ πρὸς ἐμὲ αὐτὸν, adjuravit id mihi, ξ, 331, *er schwur es mir zu, (he swore to me.)* νῶϊ πολεῖς ὠμόσσαμεν ὅρκους, Υ, 313, nos ambæ multoties juravimus. ὅστις ἐπίορκον ὀμόσῃ, Γ, 279, cui post mortem pœna est constituta. sic et Τ, 260, coll. 265, ὅστις ἀλίτηται ὀμόσας. οἷόν σε οὐδὲ ὀμόσας περ ἐπήγαγον, qualem te ne juratus quidem induxi ut crederes mihi, ξ, 392, coll. 391, es valde incredulus. καί μοι ὄμνυσσον, pro ὄμοσον, jura mihi, Κ, 321, coll. 328, καί οἱ ὄμνυσσε pro ὤμοσε, ei juravit. sic et Α, 76, coll. 86. νῦν μοι ὄμοσσον Στυγὸς ὕδωρ, Ξ, 271, coll. 275, et 278, ubi quoque etymon apparet. νῦν μοι ὄμοσσον καρτερὸν ὅρκον, Τ, 108, coll. 113, ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον. νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον, σ, 55, coll. 58. τὸ (λέχος κουρίδιον) μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι, Ο, 40, coll. 36—39. et μὰψ ὀμόσαι est ἐπιορκῆσαι, pejerare. ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, Τ, 187, coll. 175—177, ubi vides, ταῦτα esse rem, de qua et de cujus veritate juratur per deum. εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι, ε, 178, coll. 184—186. κ, 343. et 299, μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι, coll. 346. ἡ γλῶσσα ὀμώμοκε, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, inquit Hippolytus apud Eurip. Hipp. 612.

ὁμόω, f. ὁμώσω. (Ὁ) jungo in unum. ὁμωθῆναι φιλότητι, jungi eos amore et conjugali amicitia, Ξ, 209. coll. 206, 207, ὁμοῦ γενέσθαι αὐτοὺς, ut fiant rursus caro una. alibi id potest notare, ὁμοῖα φρονῆσαι.

ὀμφαλόεις, όεσσα, όεν. (Φάω) umbilico ornatus. ὀμφαλόεσσα ἀσπὶς, scutum umbone præditum, Ζ, 118. Λ, 259, 424. Χ, 111. Δ, 448. Θ, 62. Μ, 161. Ν, 264. Π, 214. Τ, 360. τ, 32, est ἡ ἔχουσα μέσον αὐτῆς ὀμφαλὸν, ὅς ἐστι κάλλος ὑπερανεστηκὸς, ἐπίθετον, συγκεκροτημένον ἔκ τινος ὕλης στερεᾶς, ἐν ἀσπίσι μὲν χαλκῆς ἢ ἀργυρᾶς ἢ καὶ χρυσῆς, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ ἀπό τινος ἑτεροίας. sic dicuntur et τῶν βίβλων ὀμφαλοὶ, cornua. etiam in pomis sic vocatur summum illud medium. ζυγὸν ὀμφαλόεντα, jugum equinum eminentiis in medio ornatum, Ω, 269, qui est vel κύκλους τινὰς κοίλους ἔχων ὀμφαλοειδεῖς, vel habens γλύμμα τὶ κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ, ὅπου οἱ ἱμάντες περιτίθενται, vel potius, ὁ ὑπεροχάς τινας ἔχων ἐν μέσῳ, αἷς οἱ ἱμάντες περιειλοῦνται: ἔχων μέσον ὀμφαλὸν, ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός. in genere οἱ ὀμφαλοὶ sunt βοῦλλαί τινες, εἰς κόσμον ἐπικείμεναι, μάλιστα περὶ τὸ μέσον τινὸς, καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ ζωϊκοῦ ὀμφαλοῦ.

ὀμφαλὸς, οῦ. ὁ. (Φάω) umbilicus, *der nabel, (the navel;)* cui ex adverso sunt τὰ νῶτα. est prominentia in ventre humano, et est a

φάλος, præfixo ο, cui additur, roborandæ syllabæ causa, μ. deinde et de aliis in medio eminentibus ponitur. οὔτασε (per apocopen οὖτα) αὐτὸν δουρὶ παρὰ ὀμφαλὸν, vulneravit eum hasta ad umbilicum, Δ, 525. sic, (εἰς) γαστέρα ἔτυψεν αὐτὸν, παρὰ, Φ, 180. αἰδοίων μεσσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, Ν, 568. ἀντικρὺ δὲ διέσχε αἰχμὴ παρὰ, Υ, 416, coll. 414, ubi a tergo transfixus describitur. ἐν ἀσπίδι ἦσαν ὀμφαλοὶ κασσιτέροιο λευκοὶ, Λ, 34, *verzinnete buckeln, (tin bosses,)* βοῦκλαι. sic, ἀσπίδος ὀμφαλὸν, umbonem, Ν, 192. etiam in jugo equorum est ὀμφαλὸς, Ω, 273. ὀμφαλὸς θαλάσσης, media eminentia maris, α, 50, ubi poëta fingit, τὸν ὀμφαλὸν, i. e. τὸ μεσαίτατον, τῆς Ἀτλαντικῆς (nam extra Mediterraneum mare fingit esse eam insulam) ἢ τῆς ὅλης θαλάσσης, esse insulam τῆς μυθικῆς Καλυψοῦς. alias fingunt fabulæ, Jove emissis ab oriente et occidente duabus aquilis, dimensum esse terram, sic ut medius ejus locus essent Delphi: ad quam rem respicit Pindarus, Delphos vocans ὀμφαλὸν μέσον, sc. γῆς ὅλης, a primo significatu αἱ μαῖαι (obstetrices) dicuntur ὀμφαλητόμοι, et ἡ ὀμφαλητομία est, quando præciditur nato infanti umbilicus, *wenn die nabelschnur abgeschnitten wird, (when the navel-string is cut.)*

ὄμφαξ, ακος. ὁ, et ionice ἡ. (Φάω) uva immatura, *eine unreife traube, (an unripe grape.)* ἡ τὸ ἄνθος καὶ τὴν κύπριν μεταβάλλουσα εἰς σταφυλήν. vox est composita est φάω, ostendo procul, et οἶνος, vinum; utpote spem vini futuri ostendens. ὄμφακες, ἄνθος ἀφιεῖσαι, η, 125, uvæ immaturæ, florem deponentes, *die die blüte abstossen, (shedding the blossom,)* ut solent bacculæ post florem nascentes: πάροιθε vero ibi est, in conspectu, ad vitem. cum ὄμφαξι comparari solebant mammæ sororiantes a poëtis, conf. Theocr. Id. 11, 21, ibique Casaub. cæterum per tropum et alia poma primum inturgescentia vocabantur ὄμφακες: ut possis credere, compositum nomen a τὸ ὂν et φαίνειν, quia tunc ostendunt quid sint et futura sint ista poma. sic et ἡ ἄωρος ἐλαία, oliva immatura, dicta est ὄμφαξ, unde ὀμφάκινον ἔλαιον est oleum ex immaturis olivis expressum, ὃ δὴ πινόμενον τοὺς ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατεῖς ἕλμινθας ἀναιρεῖ. Vide sub σταφυλὴ, uva.

Ὀμφὴ, ῆς. ἡ. (Φάω) oraculum, vox divina, vox ominosa ex vero, κληδών. est a τὸ ὂν φάειν, quæ verum dicit et ostendit, ἡ ἀληθὴς φήμη. deinde in genere est, vox vera, τὸ ὂν φαίνουσα. hinc est ὁ ὀμφαῖος, de quo vide ἡ κληδὼν, unde ὁ κληδόνιος. θείη δέ μιν ἀμφέχυτο ὀμφὴ, et divina illa allocutio eum circumfundebat, Β, 41, i. e. totum eum occupaverat animo: et h. I. ea ὀμφὴ fuerat ὄνειρος, qui quoque nomen habet ab, τὸ ὂν εἴρειν, i. e. ἀγγέλλων τὸ ὄν. ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεσθαι ὀμφῆς, hæc ex indicatione deorum didicerit, Υ, 129, *es aus einer göttlichen ansage vernehmen wird, (will learn it from a divine intimation.)* ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ, γ, 215. π, 96, i. e. χρησμῷ, obsequentes oraculo alicujus dei: nam sæpe populi destituerunt principem suum ob oraculum aliquod superveniens, et divino jussu. Vide sub ὄσσα, κληηδὼν, et ὄνειρος, ad initium.

ὁμώνυμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) ejusdem nominis, cognominis. idem ac ἰσώνυμος. ἶσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, Ρ, 720, eundem animum habentes cognomines, nos duo Ajaces.

ὁμῶς, (Ὁ) adverb. pari ratione et modo, pariter, communiter. ὁμοίως. ἄμφω ὁμῶς φιλέουσα, utrumque pariter amans, Α, 196. ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσιν ἔτιον, quem Troës eodem modo ac filios regis honorabant, Ε, 534. ὅσον (sc. διάστημα) ἀπέεργε (separabat) τάφρος πύργου (fossa munitionis) ἐκ νηῶν, a navibus, ἔπληθεν, (repletum id spatium erat) ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, communiter equis et viris, Θ, 214. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλαις, odiosus mihi est ille æqualiter ac inferni portæ, Ι, 312. (sic et ξ, 156.) et 320. κάτθανε (occumbit, mori solet) ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς. et 601, οὐκ ἔτι ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, non amplius æque in pretio eris. αὐτοί τε ὁμῶς καὶ ἵπποι, Λ, 707. τοὺς μὲν ὁμῶς θεοῖς κυδαίνει, illos æque ac deos gloriosos facit, Ξ, 72, i. e. ὡς οἷα καὶ θεούς. οὔ φημι πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, non arbitror omnibus æque animum gavisurum, Ο, 98. et 257, ὁμῶς αὐτόν τε καὶ πτολίεθρον, pariter ipsum te et urbem. δαμῆναι πάντας ὁμῶς, occidi omnes communiter, Ρ, 422. et 644, ἠέρι (caligine) κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι. ἦ ἄρα ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, an igitur pari ratione etiam inde rediturus sit, Φ, 62. et 521, ὁμῶς αὐτούς τε καὶ ἵππους. ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ, Ω, 73, nocte pariter ac die. μύθους ὑπερφιάλους πάντας ἀλέασθε ὁμῶς, vitate pariter, δ, 775. ἵνα ὁμῶς τερπώμεθα πάντες, θ, 542. ἐννῆμαρ μὲν ἐπλέομεν, ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ, κ, 28, 80. ἔνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἢ κεν ἐγὼ τὸν, λ, 564, ibi tamen similiter allocutus esset me iratus, certe sane ego eum ulterius allocutus essem. conf. πρόσφημι. ὁμῶς δέ σοι ἤπια οἶδε, ν, 405, i. e. ὁμοίως σοὶ, pari ratione ac tu: qui æque ac tu humanus est et benevolus erga tuos. sic et ο, 39. et 34, νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν, memento pariter etiam nocte navigare. et 475, ἐξῆμαρ μὲν πλέομεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ. πάντες ὁμῶς ἔφθιθεν, omnes pari modo perierunt, ψ, 332. ἐκλαίομέν σε ἑπτακαίδεκα ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ, deflebamus te per septendecim noctes pariter ac dies, ω, 63. et 414, ὁμῶς ἐφοίτων, similiter ibant.

ὅμως, (Ὁ) adverb. tamen, attamen. *bey dem allen, (nevertheless.)* ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης, non tamen oblitus est pugnæ, Μ, 393.

ὄναρ, τό. (Ῥέω) indeclin. somnium, verum et liquidum et ordinatum bene; non confusum aut obscurum, aut in se mendax. idem quod ὄνειρος, ex eoque factum. καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, dantur et somnia divina, Α, 63. κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇ ἐπέστη Τυδεΐδης, Κ, 496, ubi facete sic vocat Diomedem, cum occideret dormientem hostem. οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν,

τ, 547, nam hæc duo sunt opposita: ὄναρ enim nuntiat et præfigurat tantummodo rem; ὕπαρ vero (quod confer) præsentem oculis sistit. φαντασία γὰρ τὰ καθ' ὕπνους, καὶ οὐκ ἐν ὀντότητι. ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην (non credebam) ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη, υ, 90. senex dicitur ὄναρ ἡμερόφαντον, somnium interdiu apparens, ab Æschyl. Agam. 82, ob defectum virium.

ὄνειαρ, ατος. τό. ("Ονω) in genere notat πᾶν εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον, omne quod juvat et prodest, et quo frui possumus. in specie est, cibus, *speise, nahrung, (food, sustenance.)* ab ὀνέω, scribi deberet ὄνεαρ, sed ι ionice est productum: et ὀνέω est ὠφελέω. πᾶσί τ' ὄνειαρ Τρωσὶ, omnibus præsidium et auxilium, quo fruebantur, X, 433, et sic vocatur Hector. et 486, οὔτε σὺ τούτῳ (τῷ υἱῷ ἡμῶν) ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, postquam mortuus es. ἐφράσατο μέγα ὄνειαρ, excogitavit magnum præsidium contra teterrimum odorem, δ, 444, *eine grosse hülfe, (a great defence.)* ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ, *beides, eine ere und ansehnlichkeit, und eine erquickung gegen die reise, (both an honour and distinction, and a refreshment for the journey,)* ο, 78, prius respicit hospitem activum, posterius passivum jam abeuntem; quanquam et prius ad τὸν ξεινοδοχηθέντα, honorifice tractatum hoc modo. cæterum sermo est de lauto convivio, quo abiturus splendide reficitur. σὲ τόσα ὀνείατα ἄγοντα, Ω, 367, ubi δῶρα sic dicuntur, quæ rex curru vehebat Achilli: ergo sunt χρήματα, *güter, (goods,)* ὡς ἂν ὠφελήματα. παρὰ δέ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται, appositi sunt iis cibi innumeri, κ, 9, filiis et filiabus Æoli. εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, ὀνείατα μυρία ἔχοντες, ο, 315, i. e. βρώματα, ἐξ ὧν ἔστι ὄνησις. οἱ δ' ἐπὶ ὀνείατα ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον, hique ad cibos paratos appositos manus mittebant, I, 91, 221. Ω, 627. α, 148. δ, 67, 218. ε, 200. θ, 71, 484. ξ, 453. ο, 142. π, 54. ρ, 98. υ, 256. sic ab ἔδω fit εἶδαρ, ab ἔαρ εἶαρ. Vide sub "ΟΝΩ.

ὀνείδειος, ου. ὁ ἡ. ("Ονω) probrosus, exprobratorius. *voll tadel und vorwürfe, (reproachful, opprobrious.)* ὀνείδειον φάτο μῦθον, Φ, 393, dicebat sermonem probris et criminationibus plenum. sic et 471. et si sequentia, quibus probra insunt, confers, vim vocis intelliges. sed 480, ὀνειδείοις ἐπέεσσι, is versus totus abest ex melioribus codicibus, conf. νεικέω, et "Ηρα in R. ἐνένιπτεν αὐτὸν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, A, 519, quum me irritat et increpat criminosis verbis: ubi cave scribas ὀνειδίοις, nam ει non mutatur in Iota, nisi metro postulante. νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, B, 277. et elliptice, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων, increpans, X, 497. οὔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι νεκροῦ χωρήσουσι, nequaquam illi verbis probrosis abscedent a mortuo, abigentur, Π, 628.

ὀνειδίζω f. ίσω. ("Ονω) probra jacio in aliquem, ὀνοστά τινα καὶ ἐπίμομφα λέγω, ἀλλ' ἤτοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον, sed sane verbis quidem increpa et criminare eum, A, 211, quod et facit Achilles, 223—232. *mache ihm vorwürfe mit worten, wie es die warheit nur seyn mag, (reproach him in words consistent with truth.)* αὐτῷ ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν ἥρωες Δαναοὶ, B, 255, ei exprobrans criminose, quod ei Græci multa dant. et vide, hinc sumsere ansam recentiores, determinandi suum ὀνειδίζειν ad exprobrationem accepti beneficii, quando commemoro beneficia alteri a me præstita cum exprobratione ingrati animi. ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι, fortitudinem primum meam vituperasti coram Danais, I, 34, coll. 35, ubi sequitur explicatio: ἔφης εἶναί με ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα, dicebas, me esse imbellem et imbecillum, *ich wäre nicht streitbar und nicht stark und tapfer, (that I am unfit for fight, soft and unwarlike.)* alias κλοπὴν ὀνειδίζειν est, κλέπτην εἶναι λέγειν. sed Homerus aliter. νείκει ὀνειδίζων, jurgio probra jaciens, H, 95 οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρα ὀνειδίζων ἀγορεύοις, σ, 379, nec mihi ventriculum exprobrans commemorares. hinc est ὁ ὀνειδισμός.

ὄνειδος, εος. τό. ("Ονω) probrum, vituperium, jurgium. *ein vorwurf, ein tadel, ein verweiss, (a reproof, reproach, vituperation.)* est ab ὄνω, vitupero, per paragogen: notatque ὄνοσιν, i. e. μέμψιν. apud recentiores ὄνειδος notat, commemorationem et imputationem præclari alicujus facinoris, προφορὰν εὐεργεσιῶν ἐπὶ ἐλέγχῳ ἀχαριστίας (vide Eurip. Phœn. 828.) sed id Homerus ignoravit. εἰ αὐτὸν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ, τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι, A, 291, cum bellatorem fortem eum fecerunt dii, num eam ob rem proponunt ei, et copiam faciunt ei, loquendi probra? Minerva quidem (i. e. consilium prudens,) permiserat Achilli id facere, 211, minus malum nimirum antevertens majori: vehementibus enim adfectibus *omnino* obviam ire, non est prudentiæ; sed moderatione aliqua suadentis opus est. ἔλεγε ὀνείδεα, dicebat probra, criminabatur, B, 222. et 251, οὐκ ἂν αὐτοῖς (βασιλεῦσιν, principibus) ὀνείδεα προφέροις, ne contra eos probra et criminationes proferas. αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πολλὰ ἅ μοι ἔστιν, Γ, 242, inquit Helena de fratribus suis, Castore et Polluce, quos jam absentes esse videbat; et suspectabat male sibi conscia, abesse eos et latere, non ferentes dedecora et probra quæ sorori suæ essent. et 438, μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσιν θυμὸν ἔνιπτε, ne incesse me, uxor, duris probris et jurgiis; inquit Paris ad Helenam, coll. 427—436. σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσομαι, Π, 498, inquit moribundus Sarpedon ad socium suum Glaucum, rogans ut se vel mortuum defendat, ne spolietur armis: nam aliter si fit, ero tibi in posterum pudor et probrum apud alios. sic et P, 556, σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται, εἰ — tibi erit pudor et opprobrium, si hoc malum accidit. ἔστι γὰρ (licet enim, possibile est enim) ἀμφοτέροισιν, ὀνείδεα μυθήσασθαι πολλὰ μάλα, Υ, 246, probra, exprobrationes, vituperationes multas proloqui; coll. 187—198. nemo vivit, cui non vitio dari multa pos-

sint. ἐμοὶ δέ κε ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο, et mihi sane istæ essent criminationes, ζ, 285, criminarentur me merito homines eam ob rem, coll. 282—284, etiam 280, 281. imo et ad vocabulum, 273, 274. est ergo ὄνειδος idem quod φῆμις ἀδευκὴς et μῶμος. ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις, ρ, 461, quando sane etiam opprobria loqueris et jurgia, coll. 454. αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατέχευαν ὀνείδεα, μητέρι δ' ἡμετέρῃ, χ, 463, ubi Telemachus loquitur de pessimis ancillis suis: quæ sane contra me contumeliosa verba effuderunt et contra matrem meam; si sc. a me vel ab illa reprehenderentur istæ ancillæ. possis in genere dicere, τὸ ὄνειδος notare rem mirandam, in bono et malo sensu; miraculum. Vide sub ὄνημι, et σκότος.

ὀνείρειος, είη, ειον. (Ῥέω) ad somnium pertinens. ἡδὺ κνώσσουσα ἐν ὀνειρείαις πύλαις, suaviter dormiens Penelope in somniosis portis, i. e. in somno ad quem accedunt somnia, δ, 809, et hæ portæ sunt ἐγγὺς ᾄδου, ἔξω τοῦ ὠκεανοῦ: et poëta loquitur, quasi dormientes transferantur in ea loca ubi somnia habitant. ergo ἐν πύλαις ὀνείρων ὑπνοῦντα τινὰ λέγειν, idem est ac si dicas, ἐοικέναι θανόντι τὸν ὑπνοῦντα, similem esse mortuo dormientem. nam somnus et mors sunt fratres.

ὄνειρον, τὸ, vide ὄνειρος.

ὀνειροπόλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) qui circa somnia videnda et interpretanda versatur, ὁ περὶ ὀνείρους στρεφόμενος, καὶ ὁ τὸ μέλλον προειδὼς διὰ τοῦ κρίνειν ὀνείρους. *ein traumseher, (a seer, one to whom a knowledge of future events is communicated by dreams.)* ἢ καὶ ὀνειροπόλον, καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, Α, 63. υἱοὺς Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλοιο γέροντος, Ε, 149. notat proprie talem, cui Deus per somnia indicat res futuras aut incognitas. sed apud recentiores τὸ ὀνειροπολεῖν est scomma, et notat ἐν φαντασίᾳ μάτην ἐλπιδοκοπεῖσθαι, vanas spes imaginari. e. c. ὀνειροπολεῖ ἱππικὴν, rem equestrem somniat. Vide sub κρίνω.

ὄνειρος, ου. ὁ. et τὸ ὄνειρον, ου. (Ῥέω) somnium, verum et liquidum et ordinatum bene; non confusum aut obscurum aut in se mendax. nam est nomen a, τὸ ὂν εἴρειν, narrare et indicare verum: τὸ ἀληθὲς ἐνύπνιον. tale somnium dicitur et ἡ ὄμφη, ἀπὸ τοῦ, τὸ ὂν φάειν ἢ φαίνειν, nam φάω notat, dico, ostendo. πέμψαι ἐπὶ Ἀτρείδῃ οὖλον ὄνειρον, mittere ad Agamemnonem somnium integrum et distinctum, Β, 6, et 8, βάσκ' ἴθι, οὖλε ὄνειρε, ubi apte poëta somnium fingit causam Græcis fiduciæ fuisse ad pugnandum vel sine Achille: nam tota illa fiducia erat somnium, et abibat in vanum. præterea τὸ τοῦ ὀνείρου λοξὸν, ambiguum, μάλιστα ἐπιπρέπει χρησμοῖς, decet oracula iisque solitum est. nam vocula νῦν, 12, 29, ambiguitatem habet: potest enim signare hunc decimum *annum*; potest et, hunc ipsum *diem.* in posteriori sensu intellexit rex; prior autem erat verus. et 20, ἵσταται ὄνειρος ὑπὲρ κεφαλῆς τῷ βασιλεῖ, i. e. ἐν τῇ κεφαλῇ ἐστὶ τὸ λογιστικὸν, ὅπου καὶ ὁ ἐγκέφαλος, ἐξ οὗπερ ἡ ἀρχὴ τῶν αἰσθήσεων. sic et Herodotus de somnio dixit: ὑπέρσταν τὸ ὄνειρον τοῦ Ἀρταβάζου. et 22, θεῖος ὄνειρος. et 26, Διὸς ἄγγελος, somnium divinum, a deo missum, διόπεμπτος. sed simulat h. l. hanc dignitatem hoc somnium; fallit enim tamen regem, vel potius, ipse se fallit occasione somnii. alias, ut Διὸς ἄγγελος, debet esse οὐκ ἀπατηλός. sed et errores humani sæpe pertinent ad consilia dei. et 56, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος ἀμβροσίην διὰ νύκτα. et 71, ᾤχετο ἀποπτάμενος, avolans quasi, coll. 35. hinc somnia pinguntur alata. et 80—82, εἰ τις ἄλλος τὸν ὄνειρον ἔνισπε, si quis alius tale somnium narraret—νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγα ἄριστος, nunc autem vidit is qui præstantissimus est. et animadverte modestiam Nestoris in ἔνισπε, et ἴδεν: si quis alius diceret se vidisse, non crederem ego; nunc autem rex, cujus ipsius res maxima agitur, dicit se vidisse, ergo re vera vidit. αὐτοῖς ὁ γέρων οὐκ ἐκρίνατο ὀνείρους, Ε, 150, illis senex non enarravit somnia. ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν, Χ, 199, ubi est parabola de conatu currendi in somnio. et Ψ, 65—101, ubi in somnio anima Patrocli apparet Achilli, et vera nuntiat: ea enim evenerunt Achilli, quæ 80, 81, dixit. ὄνειρος Penelopes eadem somniantis quæ vigilans prudenter et sobrie cogitarat, est δ, 795—839, maxime vero 814—819, coll. 724—728. hinc dicitur Minerva id somnium immittere, i. e. prudentia et attenta cogitatio Penelopes. sic et Nausicaæ ὄνειρος ex prudenter cogitatis ortus, ζ, 2—41, atque ibi est exemplum ἐναργοῦς τινὸς ὀνείρου, matutini: et tam clarum somnium dicitur ὅραμα. et 49, ἀπεθαύμασε ὄνειρον. σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ, ἔπτατο, λ, 206, anima matris apparens. et 221, ψυχὴ ἠΰτε ὄνειρος, ἀποπταμένη, post apparitionem. θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, ξ, 495, quæ est appositio, ἦλθέν μοι ἐνύπνιον, ὃ ἦν θεῖος ὄνειρος: vel ἐνύπνιον adverbialiter est pro ἐν ὕπνῳ. ἀλλ' ἄγε, μοὶ τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, dijudica, dispice, interpretare, τ, 535, ubi est aliud Penelopes somnium valde clarum, etsi figuratum, verum tamen. et 541, ἐγὼ ἔκλαιον ἔν περ ὀνείρῳ. et 555, ὑποκρίνασθαι ὄνειρον. si in ipso somnio etiam explicatio ejus additur, verissimum esse solet. talia somnia, quorum eventus is est qui visus est in somnio, dicuntur et θεωρηματικοὶ: alii ὄνειροι sunt ἀλληγορικοὶ, οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες. et 581, τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ, vel in somnio, *auch im traume, (even in a dream:)* quod accidere solet valde desiderantibus, ut etiam in somniis videant desiderata. sic et φ, 79. ἤτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοι, γίγνονται, (dantur sane etiam somnia explicatu difficilia et impossibilia) δοιαὶ γάρ πύλαι ἀμενηνῶν (umbratilium) εἰσὶν ὀνείρων, αἱ μὲν κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι, etc. τ, 560—569, ubi duæ somniorum portæ, cornea et eburnea. innuit id αἴνιγμα, somnia esse vel vera vel falsa: vera per corneam ad nos exire finguntur, quia verbum κραίνειν, efficere re vera, cum nomine κέρας, convenit sono; falsa per elephantinam, quia ἐλεφαίρεσθαι (i. e. παραλογίζεσθαι,

decipere) et ἐλεφάντινος, quoque conveniunt sono quodammodo. et hæc videtur verissima hujus fictionis origo, ut respiciatur ad *eventum* somniorum: nam πύλαι exitum rei figurant apte: et somnia h. l. in notione generali ponuntur, quatenus *vera*, et *inania*, intelliguntur. *alii* exponunt: cornu est pellucidum, et per id possumus videre res; per ebur vero non, etsi sit splendidum: ergo illud est symbolum veritatis, hoc solius claritatis et speciei, *alii* corneam portam referunt ad oculum, a parte ad totum, quia ibi est cuticula cornea appellata; eburneam vero ad os, ob albos dentes: ut innuatur, vera esse quæ cernuntur deinde in eventu, alia prædicari tantum per os. *alii* vera somnia, οὐρανίους καὶ διοπέμπτους ὀνείρους, comparari cornu dicunt, quia cornu bovis sursum tendat, falsa vero ἐλέφαντι, quia hujus belluæ dentes κάτω declinent. *alii* eburneam portam exeuntia somnia interpretantur, quæ quis imaginatur cibo et potu, per os et dentes transmisso, gravatus, eaque esse plerumque vana: quæ vero quis sobrius videt, ea esse veriora, et hujus rei symbolum esse cornu, erectum, et ad caput, sapientiæ domicilium, positum. nam νηστείας symbolum est τὸ κέρας: et τοῦ, ἕλε, φάγε, (cape, comede) symbolum est ὁ ἐλέφας, per corneam ergo venire, ex vi animæ prævidendi futura, vel ex divino monitu; cornua enim ad caput sita notare intellectum, et erectionem ad cœlestia: per eburneam vero, ex sola imaginatione, utpote facultate inferiori, sicut dentes sunt inferiores cornibus, et ex flatibus e cibo et potu surgentibus, orta. et 568, αἰνὸν ὄνειρον, momentosum somnium. ἠδὲ παρὰ ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων ἤισαν, præterierunt portas solis, et populum somniorum, ω, 12, ubi quasi de personis, quæ noctu ad nos veniunt, et quibus ideo convenit locus noctis ad habitationem. ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο, δ, 841, quum ei evidens somnium accessit. et h. l. est exemplum vocis in neutro genere. in plurali hoc etiam in tertia declinatione flectitur, υ, 87, αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατα ἐπέσσευεν (immisit) κακὰ δαίμων. in prosa quoque ὀνείρασι, etiam in singulari ὀνείρατος et ὀνείρατι, inveniuntur, quasi a τὸ ὄνειρας. proverbium est apud Theocr. Id. 9, 16, de magna copia magnisque divitiis: ἔχω ὅσα ἐν ὀνείρῳ φαίνονται. nam somnia solent esse larga.

ὀνέω, vide "ΟΝΩ.

ὀνήμενος, vide sequens.

ὄνημι, ("Ονω) vitupero. idem ac ὄνω. δαιτὸς ὄνησο, prosit tibi epulum, τ, 68, satis habe, fruitum te esse cibo et potu. ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος, sc. εἴη, β, 33, bonus mihi videtur esse: et huic elogio breviter additum est votum, esto adjutus, fruatur, ὄναιτο ταύτης ἀγορᾶς (commodum capiat ex hac concione) καὶ εἰς ἀγαθὸν τελεσθείη (bene et feliciter eveniat ei) ὅττι ἐθέλει. sic a διζέω fit δίζημι, αἰνέω αἴνημι, φιλέω φίλημι, et sexcenta alia. Heraclitus quidem Alexandrinus dicit, Æoles mutare sæpe τὸ ου in η, e. c. ἐκαλήμην pro ἐκαλούμην, sic et ὀνήμενος pro ὀνούμενος: sed præstat tamen ab ὄνημι, quod in medio regulariter deberet esse ὄνεμαι et ὀνέμενος, ionice factum dicere ὀνήμενος. cæterum forma media est et ὄναμαι, quasi verbum fuisset ὀνάω, unde esset ὄνημι: quam formam poëta ponit ἐπὶ μέμψεως, recentiores vero pro ὀφελέομαι. ὅτε μὲ ὤνατο, cum me vituperavit, contemsit, P, 25, et est imperf. med. et ab hac significatione est τὸ ὄνειδος, cujus l. c. 26, sequitur specimen.

ὄνησις, ιος. ἡ. ("Ονω) juvamen, fruitio, fructus. αἲ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειε, utinam tantundem fruitionis bonæ consequatur, φ, 402. cæterum hæc est φήμη τις: nam potuit facile tendere arcum; ergo multum boni consequetur. sed ἡ ὄνοσις est, vituperatio.

ὄνησο, vide sub ὄνημι.

ὄνθος, ου. ὁ. ("Ονω) stercus, fimus. *mist, (dung.)* est itidem ex ὄνω vel ὀνέω, duplici ratione: nam ob fœtorem et sordes aversamur stercora; eademque multum prosunt terræ. τῇ βοῶν κέχυτο ὄνθος ἀποκταμένων, ubi cumulate jacebat fimus boum mactatorum, Ψ, 775. et 777, ὄνθου βοέου ἐνέπλητο στόμα. et 781, ὄνθον ἀποπτύων, exspuens fimum; nam ore prono deciderat lapsus in stercore. ab hoc est, ὀνθυλεύω, contamino, adultero, e. c. ὀνθυλεύειν οἶνον, vinum adulterare, *wein schmieren, (to adulterate wine.)* huc pertinet et ὁ μηλολόνθης, ου, scarabæus in fimo habitans plerumque, alias dictus ὁ χρυσοκάνθαρος, a τὸ μῆλον, pecus, ut notetur in stercore pecudum versans, per reduplicationem syllabæ λο. Aristoph. Nub. 761.

ὀνίνημι, ("Ονω) vitupero. idem ac ὄνημι. reperitur et alibi ὀνίσκω. αἰδὼς ἄνδρας μέγα ὀνίνησι, pudor hominibus multum prodest, Ω, 45, sicut et alio tempore sæpe obest.

ὄνομα, ατος. τό. (Νέμω) nomen, *der name, (a name.)* quia cuique suum nomen tribuitur, hinc dictum est a νέμω: hanc saltem portionem accepit quisque, ut habeat nomen, idque suum. antiqui quærebant maxime bellica nomina, quæ imponerent liberis suis. οὕς κεν ἐῢ γνοίην καὶ τοὔνομα (pro τὸ ὄνομα) μυθησαίμην, Γ, 235, quos bene notos habeam et nomen eorum dicere possim. τῶν δ' ἄλλων τίς ἂν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' (poëtice pro ὀνόματα) εἴποι, reliquorum autem quis tandem mente sua nomina comprehendere et eloqui possit, P, 260. ἦ ἵνα μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται; an ut ne nomen quidem ejus in terra reliquum sit? δ, 710, i. e. memoria ejus inter homines. εἰρέω δέ σοι οὔνομα λαῶν, ζ, 194. Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστιν ἐπώνυμον, η, 54, *sie heisset mit namen Arete, (she is called Arete.)* sic τ, 409, τῷ (isti puero recens nato) δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον, coll. 406, τίθεσθε αὐτῷ ὄνομα, ὅ,ττι κεν εἴπω. et 403, αὐτὸς νῦν ὄνομα εὕρεο, (inveni, excogita,) ὅττι κε θείης παιδί. quibus locis sermo est de Autolyco Ulyssis, præsente cum hic nepos ei nasceretur, et rogato, ut nomen ei imponeret. et 183, ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν, Αἴθων, nomen mihi est Æthon, quo me omnes vocant; et 247, Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε, nomen ejus erat Eurybates. sic σ, 5, Ἀρναῖος

δ' ὄνομ' ἔσκε. Κτήσιππος, υ, 288. αὐτὰρ ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστιν Ἐπήριτος, ω, 305. Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν, ο, 256. εἰπέ μοι ὄνομα, ὅ,τι σὲ κεῖθι κάλεον, ϑ, 550—554, ubi dicitur, neminem esse, qui non nomen saltem proprium habeat, statim a natalibus. νῦν δ' ὄνομα πρῶτον (adverbialiter) μυθήσομαι, ι, 16. et 355, καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ, inquit Cyclops ad Ulyssem. et 364, ἐμὲ εἰρωτᾷς ὄνομα κλυτὸν, vocatum mihi nomen interrogas me, ὃ καλοῦσί με πάντες. et 366, Οὖτις ἔμοι γ' ὄνομ' ἐστ', Οὖτιν δέ (nam) με κικλήσκουσι πάντες. et 414, ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμόν. cæterum ab, ὄνομα κλυτὸν, compositum est nomen proprium, ὁ 'Ονομάκλυτος, ἥρως τις, celeber nomine. Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκοι, ν, 248, ejus nomen, i. e. fama, et usque ad Trojam pervenisse debet. ὡς σὺ μὲν οὐδὲ ϑανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλά σοι αἰεὶ πάντας ἐπ' (apud) ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν, ω, 93, ubi notat nominis celebritatem.

ὀνομάζω, f. άσω. (Νέμω) indico, nomino: estque ferme idem quod ὀνομαίνω. cæterum futurum dorice est et, ὀνομάξω. εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι (offerret tibi) τὰ δὲ ὄπισθε ὀνομάζοι, et ea denique etiam nominatim enumeraret, quæ daturus esset, I, 511, ἀριθμοῖ κατ' ὄνομα: et ὄπισθε respicit antegressam injuriam, quam nunc, post eam, expiare vult donis. πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, appellans virum nobilem quemque ex paterna ejus origine, K, 68, ut ex ista appellatione admoneretur quisque generis sui, et quid se deceret, ne dedecoraret stirpem suam: coll. 87, 144, 159, etc. ubi sunt exempla ejusmodi appellationis. πολλὰ περικλυτὰ δῶρα ὀνόμαζον, Σ, 449, i. e. εἰς πλάτος ἐξετίθουν, ἐξωνόμαινον, *macheten sie namhaft, (mentioned.)* ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, X, 415, appellans et compellans quemque suo nomine proprio. sic. ὀνόμαζεις (pro ὠνόμαζεις) ἀρίστους Δαναῶν, δ, 278. et 551, σὺ δὲ τρίτον ἄνδρα ὀνόμαζε, indica, ἐξ ὀνόματος κάλει, ἐξ ὀνόματος δήλου αὐτόν. τὸν μὲν ἐγὼ καὶ οὐ παρεόντα ὀνομάζειν αἰδέομαι, ξ, 145, coll. 147. et videtur esse pro, ὀνομάζω αἰδούμενος, nomino eum cum debita ei reverentia: imo et sensus hic est, religio mihi est, vocare eum tantum nomine suo, aut vocare herum; nam prius facit quivis alienus, alterum vero non est respectu mei, nam amavit me, non ut herus, sed ut amicus et cognatus: ergo malo eum vocare ἠθεῖον, κατὰ φιλοφροσύνην ἀδελφικήν. σὺ δὲ ὠνόμασας καὶ ὑπέστης ἕκαστα, ω, 338. coll. 340.

ὄνομαι, (Ὄνω) forma media verbi ὀνόω, quasi ab ὄνωμι, ab ὀνόω: notatque idem, valde vitupero. ἦ ὄνοσαι ὅτι σοὶ βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος ἐνθάδε ἀγειρόμενοι; an parum tibi videtur, quod tibi heri tui victum comedunt hic congregati tot viri? ρ, 378, an vituperas id, quod non strenue satis absumuntur bona? est ergo ἀστείως dictum, pro, μέμφῃ ἡμῖν, ὡς μὴ βοροῖς οὖσι, μηδὲ δαπανᾶν εὖ δυναμένοις τὰ τοῦ οἴκου τῶν σῶν δεσποτῶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἑτέρους ἄγεις τοὺς ἀξιολογώτερον καταφαγομένους ἐκεῖνα; an pœnitet te sumtuum qui hic fiunt? nam ὄνοσαι intelligere pro, ὠφέλειαν ἔχεις, juvat te; falsum est: deberet enim esse ὄνησαι. Vide sub ὌΝΩ.

ὀνομαίνω, f. ανῶ. (Νέμω) voco nomine, *ich nenne bey namen, (I call by name.)* πληθὺν (gregarios aut ignobiliores milites) δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι (pro μυθήσωμαι, ionice) οὐδ' ὀνομήνω, non sane ego nominibus indicare possim, B, 488, ἐξ ὀνομάτων εἴπω. sic, πάντα μὲν, δ, 240. et λ, 327, πάσας. et 516, πάντας. ὑμῖν δῶρα ὀνομήνω, I, 121, i. e. πρὸς ὄνομα καταλέξω καὶ ἐξαριθμήσομαι. φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον, K, 522. Π, 491. Ψ, 178. Ω, 591, i. e. πρὸς ὄνομα ἐκάλεσεν, ἐξ ὀνόματος. sic, ϑεοὺς ἅπαντας, Ξ, 278. καὶ σὸν ϑεράποντα ὀνόμηνεν, Ψ, 90, et appellavit eum ministrum et adjutorem tuum, *er ernennete ihn dazu, (he appointed him.)* ἴσχεο, μηδ' ὀνομήνῃς, λ, 250, i. e. μὴ ἐξ ὀνόματος με εἴποις, ne nomen meum indica; vel omnino, ne rem hanc nomine suo indica, *erwähne der sache nicht, bringe sie nicht vor deinen mund, (mention not the matter, say not a syllable about it.)* conf. ἴσχειν. ὄρχους (series vitium) δέ μοὶ ὧδε (sic, eodem modo) ὀνόμηνας δώσειν πεντήκοντα, ω, 340, coll. 338, nomine certo numeri indicavisti, te daturum mihi: pro ὠνόμηνας, *benennetest was gewisses, (didst specify precisely.)*

ὀνομακλυτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) celebri nomine. ὁ ἐκ μόνου ὀνόματος κλυτὸς, ὁ περιώνυμος. Ἄλτης, X, 51. scribitur et divisim, ὄνομα κλυτός. Vide sequens.

ὀνομαστὸς, ἡ, όν. (Νέμω) nominandus, celeber. *namhaft, berümet, (famous, celebrated.)* in specie, nomine suo proprio appellandus. κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστὴν, τ, 260, 597. ψ, 19. i. e. κακοΐλιος μὴ ἀξία ἐστὶ μηδὲ εἰς μνήμην ἥκειν τινὶ, διὰ τὰ ἐν αὐτῇ κακά: ne nominar quidem digna est, ob multa ibi mala, quorum ipsa fuit causa. ὀνομακλυτὸς est, cujus nomen proprium celebre est per orbem: ὀνομακλήδην est, nomine proprio vocato. nam ὀνομάζειν est, nomen proprium vel vocabulum ad rem pertinens proferre ore.

ὄνος, ου. ὁ ἡ. (Ὄνω) asinus, asina. nomen est ab ὄνω, quod notat vitupero, it. adjuvo, it. miror. et omnia ista ad denominationem asini adferunt aliquid; nam vituperatur et quasi cum indignante admiratione adspicitur pigritia ejus et lentitudo; laudatur tamen et utilitas ejus varia: conspicitur etiam muto ejus et salacitas. ὄνος νωθὴς, tardus asinus, Λ, 557—561, ubi parabola de ejus tarditate. proprie ergo ὄνος est ζῶον χερσαῖον: deinde et piscis vocatur ὄνος, qui et ὁ ὀνίσκος καὶ βάκχος dicitur, *ein lachs, (a salmon.)* etiam σκεῦός τι id nomen habet, a quo est ὀνεύειν, i. e. κινεῖν καὶ σιφιάγειν. etiam lapis molaris superior. natus ex equo et asina dicitur ὁ γίννος. ὁ ἀστράβης, ου, est asinus onera portans, *ein packesel, (an ass for carrying burdens.)* et eorum actores dicuntur ἀστραβηλάται, *eseltreiber, (an ass-*

driver:) sed ὑποζύγιοι ὄνοι sunt ὑφ' ἁμάξαις ζευγνύμενοι. ὄνοι dicuntur etiam οἱ κάνθωνες et κανθήλιοι. apud Herodotum, IV, 129, narratur θῶϋμα μέγιστον, τοῖς Πέρσαις σύμμαχον, τοῖς δὲ Σκύθαις ἀντίξοον: φωνὴ τῶν ὄνων, καὶ ἡμιόνων τὸ εἶδος, nam equi Scythici nunquam audierant tale animal; hinc consternabantur ad vocem et speciem eorum. Dorice ὁ κίλλος est asinus, et κίλλιος, ία, ιον, asininus. ὄνος Ἀντρώνιος, vide sub Ἄντρων in R. ὄνου πόκος, vide sub πόκος.

ὀνοστὸς, ή, όν. (Ὄνω) vituperabilis, contemnendus. est ab ὀνόω. δῶρα μὲν οὐκ ὀνοστὰ διδοῖς, dona sane non contemnenda, I, 164.

ὀνόω, f. ὀνόσω. (Ὄνω) valde vitupero, pœnitet me valde alicujus operæ vel rei. *ich bin sehr unwillig worüber, bin unzufrieden, (I am very angry at something.)* contemno. οὔ τίς σοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, pro ὀνόσεται, nemo tibi istam sententiam reprehendet, I, 55, vituperabit: et est f. 1. m. in significatu activo. νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, nunc autem omnino pœnitet me pectoris tui, Ξ, 95, valde vitupero sententiam tuam, omnino desidero pectus tuum cordatum alias. sic et P, 173. ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθὼν, Δ, 539, tum vero nemo adveniens et præsens vituperaret rem gestam. sic et N, 127, φάλαγγες, ἃς οὔτε ἂν Ἄρης ὀνόσαιτο, οὔτε Ἀθήνη, i. e. τὰ κατὰ τοὺς Αἴαντας ἀμεμφῆ ἦν καὶ ἀθανάτοις: fortitudo ibi erat (Ἄρης) et sapientia (Ἀθήνη) in disponendis ordinibus. οὐδέ κε Ἀθήνη τόνγε ἰδοῦσα ὀνόσαιτο, P, 399. οὐκ ἄν τίς σοι, πομπὸν ὀνοσάμενος, (in textu ob metrum duplici Sigma) μαχέσαιτο, non sane aliquis in te pugnaverit, contemnens deductorem tuum, Ω, 439. ἀλλ' οὐδ' ὧς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος, ε, 379, quod facete quasi dictum: sed ne sic quidem, ut spero, pœnitebit te mali, quasi sit parum: et genitivus est per ellipsin, ἕνεκα. notat ergo h. l. ἐξευτελίσαι τὴν κάκωσιν, non nimiam putare, ἐκφαυλίσαι quasi sit parva.

ὄνυξ, υχος. ὁ. (Νύσσω) unguis, *ein nagel an den fingern oder zehen; eine klaue, (a finger or toe-nail; a claw.)* est a νύσσω, f. ξω, præfixo ο: et est τὸ κατὰ δακτύλους ἔξω σκληρὸν, quo perfodere et perfindere quid possumus. αἰετὸς, νεβρὸν ἔχων ὀνύχεσσιν, ionice pro ὄνυξιν, Θ, 248. sic, αἰετὸς, δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι, M, 202, 220. δρυψαμένω (duæ aquilæ sibi invicem) δ' ὀνύχεσσι παρειὰς καὶ δειρὰς, β, 153. αἰετὸς, χῆνα (anserem) φέρων ὀνύχεσσι, ο, 161. Vide sub ὀμόργω.

ὌΝΩ, et Ὀνέω, f. ὀνήσω. vitupero, *ich tadle, (I abuse.)* it. juvo, prosum, *ich helfe, nütze, (I assist, benefit.)* utraque notio reducitur ad notionem imputandi, aut censendi succurrendum et sustentandum esse. verbum ortum ex sono vel improbantium vel approbantium et mirantium: ponitur enim et de ὠφελείᾳ et de μέμψει. *vituperandi* notio tenet formam ὄνω, in forma media. οὐχ, ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται, non, sicut me proci inhonorantes vituperant et incusant, φ, 427, i. e. μέμφονται, ἐκφαυλίζουσι, pro inutili et debili habent. σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο, Θ, 239, tuam virtutem et dexteritatem nemo mortalis reprehendere possit. ἔνθα οὐ τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο, sc. τὶς, ibi non sane tuum robur et tuas manus incuset aliquis velut inutiles et segnes, N, 287, μέμφοιτο. *juvandi* vero notio habet formam ὀνέω, in activo et medio. οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει Ἀχαιοὺς, hic enim certe juvabit eos, *wird ihnen vorteil und ere bringen, (will bring them honour and profit,)* H, 172. βουλὴν ὑποθήσομαι, ἥτις ὀνήσει, consilium suppeditabo quod certo proderit, Θ, 36, 467. σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει, Ψ, 24, pro κατὰ τοῦτο, tibi hactenus et in hac re proderit senectus tua, teque proteget a mea ira: *darinn soll dir dein alter zu statten kommen, (thy age shall protect thee.)* τὰ δέ με οὐκ ἄρα ἔμελλον ὀνήσειν, E, 205, nam ista mihi igitur non erant profutura. ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς, ἠὲ καὶ ἔργῳ, aut verbo juvisti animum Jovis aut etiam re, A, 395, sc. cum indicasti ei verbis insidias contra eum; et facto ipso adduxisti ei Briareum in auxilium. debemus autem acceptorum quomodocunque beneficiorum memores esse. et 503 εἴ ποτε δή σε ὄνησα (poëtice et ionice pro ὤνησα) ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ, ubi Thetis ipsa nihil specialius memorat, ne exprobrare videatur: nam erga superiores parcissimi esse debemus in admonitione acceptorum a nobis beneficiorum. Achilles vero ea commemorarat in familiari colloquio cum matre, 396—407. τόνδε μέγ' ὤνησαν, eum valde juvare eique prodesse solent, I, 505. μὲ πολλὰ ὤνησεν ἄναξ, εἰ αὐτόθι ἐγήρα, ξ, 67, mihi multum commodi collaturus fuisset herus, si hic consenuisset, i. e. diu vixisset. forma *media* est, juvor, delector. ἢ οὔνεσθε, ὅτι μοι Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκε; Ω, 241, an juvat id vos, quod Jupiter mihi dolores dedit? ubi tamen et hæc notio habere videtur formam ὄνω, med. ὄνομαι, nam est ionice pro ὄνεσθε: nisi malis contendere, esse itidem ionice pro ὀνεῖσθε. ἔπειτα δέ κε αὐτὸς ὀνήσεαι, Z, 260, deinde et ipse juvaberis et utilitatem percipies. καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, H, 173, imo et ipse animum suum juvabitur, ὀνηθήσεται, τιμηθεὶς οἷα νικητὴς, coll. 172, Græcos juvabit, et ipse sibi voluptati erit, utpote περισωσάμενος ἑαυτὸν, καὶ γέρας σχὼν πολυτίμητον τοῦτο. τίς σου ἄλλος ὀνήσεται; quis a te alius fructum aliquem feret? Π, 31, *wer wird sonst deiner geniessen? (who will derive any other advantage from thee?)* πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθα, insuper et ipsi juvabimur et recreabimur bono cibo, ξ, 415. ut h. l. sit ὠφεληθῆναι ἀπὸ τοῦ φαγεῖν: unde est τὸ ὄνειαρ, i. e. βρῶμα. ὠνήθην μεγάλως dicunt Græci, quando sibi de facto aliquo gratulantur, de quo vide Theocr. Id. 15, 56, et ibi Casaub.

ὀξυβελὴς, έος. ὁ ἡ. (Βάλλω) acuto ferro præfixum telum, sagitta valde acuminata. nam βέλος proprie est ferrum in sagitta, quod ferit. ὀξυβελὴς ὀϊστὸς, Δ, 126. conf. ὀϊστός.

ὀξύκοος, ὁ, vide sub ὀξύς.

ὀξυόεις, εσσα, εν. (Ξέω) acutus. acer. idem quod ὀξύς. et est epitheton hastæ. est quidem arbor, ἡ ὀξύα, foliis spinosis et acutis; ut ab hac arbore hoc adjectivum possit formatum videri, et significari hastile ex ligno ejus arboris confectum. sed de ista interpretatione nullum apud poëtam apparet vestigium; qui de hac arbore nonnihil indicasset, si mens ejus in eam directa fuisset. teneatur ergo significatus simplicior. ἔγχος ὀξυόεν, E, 50. Θ, 514. N, 584. ἔγχεϊ ὀξυόεντι, H, 11. O, 536, 742. ἔγχεα ὀξυόεντα, E, 569. τ, 33. ὀξυόεντι δουρὶ, Ξ, 443. cæterum ἡ ὀξύη notat et, hastam, Euripid. Heraclid. 727, χειρὶ ἔνθες ὀξύην, hastam cujus hastile ex ea arbore, sicut ἡ μελία, hastile ex fraxino.

ὀξὺς, εῖα, ύ. (Ξέω) acutus, *scharf, spitz, (sharp, pointed.)* it. acer, *munter, (brisk.)* proprie ponitur de hasta aut alia ejusmodi acie secante vel pungente: est enim a ξύω, rado, pungo; unde est ξὺς, et præfixo ο, ὀξύς. tropice deinde et de aliis. ὀξὺν πέλεκυν, acutam securim, P, 580. γ, 443. ὀξέσι πελέκεσσι, O, 711. ὀξὺν ἄκοντα, acutum jaculum, Φ, 590. K, 335. ξ, 531. φ, 340. ὀξέϊ χαλκῷ, acuto ferro, T, 211. Φ, 57. Ψ, 412. α, 99. υ, 127. δουρὶ, acuta hasta, Δ, 490. O, 745. Π, 317. E, 73, 238. ὀξέα δοῦρα, E, 619. Z, 104. χ, 265. ὀξὺ φάσγανον, acutus gladius, A, 190. X, 306, 311. χ, 90. ξίφος, Δ, 530. Υ, 284. Ξ, 496. β, 3. ι, 300. κ, 126. υ, 125. ἄορ, gladius, Φ, 173. βέλος, jaculum, Λ, 392. ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν, Υ, 437, siquidem et meum jaculum (mea hasta) acutum est parte sua anteriore, ὀξεῖαν προβίβληται τὴν αἰχμήν: nisi potius πάροιθεν est χρονικὸν, ut desit, ἦν, sc. χθὲς καὶ πρώην, erat heri et nudius tertius, i. e. antea; *war sonst auch spitz, (was formerly sharp-pointed.)* λᾶας, ὕπερθεν ὀξὺς, lapis, superne acuminatus, M, 447. et 56, σκολόπεσσιν ὀξέσιν, vallis acutis. et 64, σκόλοπες ὀξέες. sic, πάγοι, saxa acuta, ε, 411. ὀξὺν Ἄρηα ἐγείρομεν, ionice pro ἐγείρωμεν, ubi Mars sic dicitur ab acutis telis, B, 440. Δ, 352. Θ, 531. Σ, 304. T, 237. conf. ἐγείρω. sic, μένειν ὀξὺν Ἄρηα, sustinere pugnam Martiam, Λ, 835. P, 721. ὀξὺς Ἄρης ἐσκέδασεν αἷμα αὐτῶν, H, 330. et Ἄρης physice est ferrum. cæterum posset et intelligi his locis, ταχὺς καὶ σφοδρὸς πόλεμος, pugna vehemens et celer: nam Ἄρης hoc sensu et alibi est ἐνθουσιώδης, θυμικὸς, μαινόμενος. μοχλὸν, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, vectem, acutum in extremo, ι, 382. ὀξέϊ λᾶϊ, lapide acuto, Π, 739. ὀξὺ ἄχος, dolor acutus, T, 125. X, 425. λ, 207, quasi esset βέλος τὶ ἢ ξίφος. hinc apte additur, ἔτυψε. ὀξέες ὄγκοι, hami acuti, Δ, 214. ὀξεῖα ἀϋτὴ, clamor acutus, O, 314, ad differentiam βαρείας, ἣ μὴ κατ' ἐπίτασιν τέμνει τὸν ἀέρα. ὀξεῖα αὐγὴ ἠλίου, P, 372, ex quo simul intelligitur, cur Apollo dicatur τοξότης: nam αὐγὴ, quam non hebetat nubes aliqua, est τμητικὴ ὄψεως, et radii solis sunt quasi sagittæ. ὀξεῖαι ὀδύναι, acres dolores, Λ, 268, 272. sic et, ὀξείαις ὀδύναις, Π, 518, et apte: nam erant ab ὀξέϊ ἰῷ, ab acuta sagitta. ὀξείας δρεπάνας, acutas falces, Σ, 551. ὀξείῃ κορυφῇ, acuto vertice, μ, 74, et sermo est de petra. ὀξεῖαι μελεδῶναι, pungentes curæ, τ, 517. ὀξὺ adverbialiter poni solet. ὀξὺ ἐνόησε, celeriter et acute animadvertebat, Γ, 374. E, 312, 680. Θ, 91, 132. Λ, 343. O, 649. Υ, 291. notatur attendens acriter, et deinde ὀξυχειρίᾳ χρησάμενος. ὀξὺ μάλα προϊδὼν, ε, 393, acute admodum prospiciens: ut ergo ὀξυωπίαν attribuat Ulyssi. ὀξὺ βοᾷν, i. e. λιγέως, *helle, (clearly, shrilly,)* P, 89. Υ, 52. hinc λιγύφθογγοι ἄνεμοι. ὀξὺ ἤκουσεν, P, 256, ergo ὀξύκοος ille Ajax ὀξὺ κωκύειν, acuta voce ejulare, de fœmina, Σ, 71. λεληκὼς, acutum clangens, de accipitre, X, 141. ὀξέα κεκληγὼς, B, 222, de Thersite loquente. et de Hectore, P, 88, ut appareat, non esse probri loco positum, sed, ut erat, de vocis claritate et elatione. sic et de Trojanis insequentibus hostes, ὀξέα κεκλήγοντες, M, 125. ὀξύτατον φάος Ἠελίου, acutissimus oculus est Solis, Ξ, 345. ὀξύτατον δέρκεσθαι, acutissimum cernere, P, 675. Ψ, 477, de aquila, et de homine. ὀξὺ, de *voce* acuta positum, habet *contrarium* τὸ βαρύ: de *oculis* aut *telis*, τὸ ἀμβλύ: de *gustu*, τὸ γλυκύ.

ὅου, pro οὗ, vide sub ὅς, paullo sub initio.

ὀπάζω, f. άσω. (Ἕπω) comitem do, sequi facio, *gebe mit zum gefährten, (give as a companion.)* et in genere, præbeo, comitari quid quem facio, *gebe mit, lasse mit folgen, (send along with.)* deinde et intransitive, comitor, adhæreo, sector, consequor. est ab ἕπω, per paragogen, et mutata prima vocali cum spiritu. χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει, Θ, 103, difficilis senecta te premit et comitatur, διώκει, καταλαμβάνει σὲ ἐκ τῶν κατόπιν. et 141, νῦν μὲν τούτῳ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει σήμερον, gloriam adjungit ei comitem. sic et P, 566. Φ, 570. τ, 161, i. e. παρέχει, *lasset ruhm und ehre in begleiten, (causes glory and honour to attend him.)* Ἑρμῆς ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, ο, 319, Mercurius hominum operibus gratiam et honorem conciliat. Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε, pro ὤπαζε, M, 255. O, 327. Π, 730, dabat, adjungebat. imperativus ὄπαζε, est Ξ, 358, καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, et illis gloriam præbe vel paululum. Νέστορι μὲν πρώτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὄπαζε, γ, 57, præsta iis gloriam et decus. θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζὺν, ψ, 210, dii adjungebant ei comitem et sectatricem miseriam. Ἕκτωρ ὤπαζεν Ἀχαιοὺς, insequebatur, premebat sectando, Θ, 341, κατόπιν ἐδίωκε, *verfolgete, (pursued,)* coll. 342, οἱ δ' ἐφέβοντο, nam hi fugiebant. καί οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλεισον ἐμὸν ὀπάσω, ei ego quoque dabo hoc meum poculum, ut id secum ferat in patriam suam, θ, 430. κτήματα ὀπάσω ὑμῖν, opes et possessiones dabo vobis, φ, 214. τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν, Ω, 153, talem enim ei deductorem et comitem præbebimus et una dabimus, *wollen ihm zur geleitung mitgeben, (will give him for an attendant.)* ἐπεί οἱ ὤπασα πομπὸν, N, 416, addidi deductorem. ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα, pro ὤπασα, *gab beyden theilen*

einen anführer zu, (gave a leader to both,) κ, 204. πολὺν δέ μοι ὤπασε λαὸν, I, 479, multum populum me sequi fecit ut ducem suum, *machte mich zum heerführer über viel volk, (made many follow me as their leader.)* πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε, Σ,452. ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον, Π, 38. jube mecum ire in pugnam reliquum exercitum. et his locis proprie: nam milites sequuntur et comitantur ducem suum. κτῆσιν ὄπασσεν αὐτῷ, opes conciliavit ei, Ξ, 491. τεύχεα ᾧ παιδὶ ὄπασε, *hat dem sohne die rüstung übergeben, (has resigned his armour to his son,)* P, 196. πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ, filiæ multa dedit, nuptum elocatæ, *hat der tochter viel mitgegeben, (has given his daughter a large portion,)* X, 51. σοὶ γάρ με πατὴρ (Ζεὺς) ἅμα πομπὸν ὄπασσεν, Ω, 461, inquit Mercurius ad Priamum. τάλαρόν τ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν, δ, 131, donavit regina Helenæ abeunti: *einen unten runden korb von silber, (a round basket of silver.)* σοὶ θεὸς ὤπασεν ἀοιδὴν, θ, 498, attribuit possidendam facultatem canendi. κτῆσιν ὄπασσεν, ξ, 62, daturus fuisset. χαλεπήν τε φῆμιν ὄπασσε γυναιξὶ, ω, 200, gravem opinionem fecit in posterum de mulieribus, sc. Clytæmnestra. κτήματα ὤπασαν οἴκαδε ἰόντι, ν, 121, *haben mitgegeben, (have given with.)* sic et 305. τῷ δὲ θεοὶ κάλλος καὶ ἠνορέην ὤπασαν, Z, 157, formam et fortitudinem. Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην (ἐμὴν) ὀπάσαιμι φέρεσθαι, ψ, 151, inquit Achilles, cum detonderet caput suum luctus causa, et mortui corpori eam comam imponeret: *will es ihm gerne mitgeben, (will cheerfully give him.)* ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν (θεοί σοι) ἐσθλὴν, ζ, 181, precatur Ulysses regiæ virgini. θεοὶ δ' ἀρετὴν (præstantiam et felicitatem) ὀπάσειαν παντοίην, ν, 45, precatur idem valedicens regi: sequi faciant te. ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον, H, 205. ἅμα ἡγεμόνα ἐσθλὸν ὄπασσον, ο, 309. τεῖν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσαι, ο, 119, et tibi hoc volo dare, ut te sequatur et tecum eat: hoc sc. opus et munus. sic et δ, 619. τρίτατον κήρυκα ἅμα ὀπάσας, præconem tertium his duobus euntibus adjungens et comitem dans, ι, 89. κ, 102, i. e. δοὺς ἕπεσθαι, sequi faciens. ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν, nam felicitatem et opulentiam soli dii præbent, σ, 19. οὔτι σε ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν, nequaquam a te postulo ut mihi deductores addas, υ, 364. ὅτε δὴ ἐκίχανε (cum assecutus esset eam) πολὺν κατ' ὅμιλον ὀπάζων, persequens eam, inter multos et densos ordines, E, 334, i. e. κατόπιν διώκων, *hinter ihr her seyend, (being behind her:)* et κατὰ ὅμιλον pertinet ad ἐκίχανε. ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, P, 462, coll. 463, ἐσεύετο διώκειν, nam διώκων et ὀπάζων est idem, tali in contextu. δῶρα μυρία ὀπάζων, ω, 282, *da du sie ihm mit auf die reise gabest, (as thou gavest them to him to take with him on his journey.)* Media et passiva forma, ὀπάζομαι, est, urgeor, agitor: it. comitem assumo, comite ducor, comiti socior, comitem lego mihi. σὺ χείρονα ὀπάσσεαι, tu deteriorem tibi adjunges, K, 238, προσλήψῃ σοὶ ὀπαδὸν, si verecundiæ locum das, et natales intueris. ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, sc. ὁ χειμάῤῥους, Λ, 493, torrens qui urgetur Jovis imbre, ἐπειγόμενος, κατόπιν ἐλαυνόμενος τῷ ἐξ ἀέρος ὄμβρῳ. et est poëtica imago, quasi imber esset hostis, qui urgeret torrentem ad celerem fugam. Νέστορος υἷας ὀπάσσατο, T, 238, ejus filios sibi comites sumsit, ὀπαδοὺς ἐκρίνατο. ἐγὼ κήρυκα τ' ὀπασσάμενος (Sigma duplex est ob metrum) καὶ ἑταῖρον, κ, 59, i. e. ὀπαδὸν ἑλόμενος, comitem assumens. hinc fit ὁ ὀπαδὸς, attice ὀπηδὸς, comes, ἀκόλουθος.

ὄπατρος, ου. ὁ. (Πάω) ex eodem patre genitus, ὁμόπατρος per syncopen. deberet ergo prius ο habere spiritum asperum (δασύνεσθαι) sed ο ante π non amat istum spiritum (ψιλοῦται) nisi habeat ἔννοιαν ἀναφορικὴν, qualem habet ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπηλίκος, etc. sed alibi, e. c. in ὀπάων ab ἕπω, habet lenem. κασίγνητον καὶ ὄπατρον, fratrem ex eodem patre, Λ, 257. Τεῦκρος, κασίγνητος καὶ ὄπατρος, M, 371. sic alius est ὁμομήτριος.

ὀπάων, άονος. ο. (Ἕπω) comes, sectator. et est manifesto ex ἕπω, sector. ὀπάων Ἰδομενῆος Μηριόνης, Meriones, collega et administer Idomenei, Θ, 263. K, 58. P, 258. Μηριόνου ὀπάονα, P, 610. Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο, collegam et administrum patris sui, Ψ, 360, *seinem generaladjutanten, (his minister.)*

ὅπῃ, (Ὁ) quo, *wohin, (whither.)* quocunque, *wohin da nur, (whithersoever.)* ubicunque. ὅπῃ ἰθύει, τῇ εἴκουσι, ubicunque impressionem facit, ibi cedunt, M, 48. ἄρχε, ὅπῃ σε θυμὸς ἀνώγει, duc, quocunque vis, N, 784. vide porro Ξ, 507. Π, 283. Υ, 25, quo, *wohin, (whither.)* X, 185, 321, ubi. α, 347, quocunque. γ, 106. θ, 45, 573. ι, 279, quo dirigebas; vel potius, ubi firmabas, ubi tenebas alligatam navem. et 457, ubi. κ, 190—192, ubi quater positum, ubi, qua parte. ξ, 517. ο, 452. π, 81. σ, 241. χ, 43.

ὀπηδέω, f. ήσω. (Ἕπω) comitor, sector. κῆρυξ, ὅς οἱ ὀπήδει, pro ὠπήδει, B, 184. ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ τὰ τόξα, arcus inutilis me comitatur et mihi adest, E, 216. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, P, 251. γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ, Ω, 368, senex, atque ideo imbellis, est tibi comes. Διΐ ὅστ' ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, η, 165, et adverb. pertinet ad verbum. sic et 181, una comitatur eos et adest illis. ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν (φαίνειν, apparere facere) ἥ σοι ὀπηδεῖ, θ, 237, virtutem tuam quæ tibi inest, *die geschicklichkeit die dir beywohnet, (the skill which is in thee:)* nam quædam olim possessa δεξιότης potest abiisse; hæc vero te comitatur etiam nunc. Ζεὺς ξείνιος, ὅς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, ι, 271. ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει, pro ὠπήδει, hic enim eum benevolus comitabatur, τ, 398, ἠκολούθει αὐτῷ, ὡς ἐλλόγως κλέπτοντι.

ὀπίζομαι, f. ίσομαι. (Ἕπω) respecto secuturum, revereor, vereor vindictam divinam secuturam. et in genere, curo, revereor, *ich*

kehre mich woran, scheue mich wofür, (I care about something, pay regard to it.) μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετο ἐφετμὴν, reverebatur enim matris præceptum accuratum, Achilles, de non pugnando, Σ, 216. ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο (pro ὠπίζεσο, vel attice ὠπίζου) νόσφιν ἐόντα, et me nihil verebaris absentem, Χ, 332, inquit Achilles ad Hectorem: de me nihil curabas, ἐφρόντιζες. ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω, sed tuam iram semper vereor ne me sequatur, et evitare studeo, ν, 148, inquit Neptunus ad Jovem. Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν ξεινίου, ξ, 283, reverebatur iram Jovis hospitalis.

ὄπιθεν, (῞Επω) adverb. ex posteriori parte, ex posteriori tempore vel loco. idem quod ὄπισθεν, abjecto Sigma ob metrum. στῆ δ' ὄπιθεν, Α, 197, a tergo stetit. sic et Π, 791, sed hostiliter. ῎Αβαντες ὄπιθεν κομόωντες, Β, 542, ad occiput longas comas habentes. πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Ζ, 181. ὄπιθεν δὲ βάλεν σάκος, scutum rejecit in tergum, Λ, 544, ne tergum vulneraretur. τοὺς ὄπιθεν ὤρσεν ᾿Αχαιοὺς, Ν, 83, postremos excitabat Achivos. et 721, οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον, hi sagittarii et funditores, post principia stantes et jaculantes, latebant. ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ βάλε, Π, 806. στῆ δ' ὄπιθεν δίφρου, Ρ, 468. ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ (ἔβη) ᾿Αχιλλεὺς, Τ, 397, post aurigam, et secundo loco adscendit in currum armatus, *nach ihm, (after him.)* ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων, Φ, 129, ego a tergo fugientes incursans. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε, post sequens caput tenebat, Ψ, 136, nam mortuus sic ferebatur, ut pedes præcederent, caput autem pone esset, quod Achilles manibus suis tenebat. et 726, κόψε ὄπιθεν κώληπα, *er schlug ihm von hinten in die kniekehle, dass er fallen muste, (he struck him on the hough, so that he fell,)* in certamine luctatorio. οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, β, 270, non in posterum ignavus eris. sic et 278. εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι, σ, 167, postea, post bona verba male sentiunt, *nachher, (afterwards.)* νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι οὐ παρεόντων, λ, 66, i. e. πρὸς τῶν ὄπιθεν, i. e. πρὸς τῶν μὴ παρόντων, obsecro te per absentes eos, ad quos cupis postea venire, qui 67, 68, enumerantur; per futuros eos, quorum conspectu cupis frui, et certe quoque fruiturus es. et 72, μή με ἄθαπτον, ἰὼν, ὄπιθεν καταλείπειν, ne me insepultum, abiens, post te relinquas. τὰ ὄπιθεν, vide sub γουνάζομαι et αὐτίκα.

ὀπιπτεύω, f. εύσω, (῎Οφ) speculor, specto, respecto; ἐποπτεύω, ἐπιτηρῶ, ἐπιόπτομαι. est ab ὄπτω, unde ὀπτεύω, et ὀπιπτεύω, ut diligens aliqua speculatio hac prolongata voce denotetur. hinc ὁ ᾿Οπτιανὸς habet nomen, quasi ᾿Οπιπιανός. τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας, Δ, 371, quid circumspectas interstitia inter ordines pugnantium? nam Diomedes stabat in curru alto: hinc rex σκώπτει αὐτὸν: quasi ex alto specularetur, quo potissimum se recipere posset fuga. nam γέφυραι πολέμου sunt spatia inter ordines in acie stantes, per quæ receptus dabatur post principia. οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον ἐόντα, λάθρη, ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, nolo te, talem virum, clandestino modo, sed palam, ferire, nec insidiose speculabor occasionem vel locum te feriendi, Η, 243. et ex hoc loco Homerico sumsit Alexander, cum diceret, nolle se κλέπτειν νίκην. δινεύων (obversans) κατὰ οἶκον, ὀπιπτεύσεις γυναῖκας, curiose spectabis fœminas, τ, 67, περιέργως βλέψεις. hinc est ὁ γυναικοπίπης, ου, et ὁ πυῤῥοπίπης.

ὄπις, ιδος. ἡ. (῞Επω) respectus, conversio, *die rücksicht, (respect,)* ἐπιστροφὴ, *wenn man sich woran kehret, und auf das folgende denket, (when a person pays attention to something, and considers what is to follow.)* it. animadversio et pœna divina, ἡ ὄπισθεν ἑπομένη τίσις, ἡ τῶν μετόπισθεν (τῶν μελλόντων) θεία ἐπιστροφὴ, *die göttliche rache, (the divine vengeance.)* vox est ab ἕπομαι, sector, insector. est et in genere, conversio mentis in aliquod sequens, conjunctum cum præterito, *wenn man die folgen ansiehet, (when one meditates on the consequences.)* θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, deorum vindictam non curantes, Π, 388. οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶ, οὐδ' ἐλεητὺν, ξ, 82, *sie denken an keine künftige strafe und an kein erbarmen, (regarding neither future punishment nor pity,)* coll. ε, 146, s. καὶ μὲν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει, ξ, 88, ubi sermo de piratis, qui tamen quandoque verentur vindictam divinam. οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν, υ, 215. οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατο, φ, 28. ponitur ergo in poëta de vindicta divina, sequente mala opera. apud Moschum, Id. 4, 117, de homine reverente senem, αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου, ubi in genere respectum notare videtur: reveritus curam priorem et antiquiorem cani menti; vel et, adspectum senilem, ὄψιν.

ὄπισθεν et ὄπισθε, (῞Επω) adverb. ex posteriori parte, ex posteriori tempore vel loco. factum ab ὀπίσωθεν, per syncopen. ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα, Δ, 362, hæc autem deinde placabimus. sic et Ζ, 526. φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθε ῞Εκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν, Ε, 595, ibat nunc ante eum, nunc post eum, οἷα οὐραγῶν. et h. l. proprie posita vox. ὁ δ' ὄπισθε μένων παρὰ νηυσὶ, ille remanens in castris, cum alii proficiscerentur in expeditionem, *blieb zurück im lager, (staid behind in the camp,)* Ι, 332, quod valde probrose dictum ab Achille in Agamemnonem; quasi ᾿Αχιλλέως προμαχοῦντος, βασιλέως σὺ οὐδὲ οὐραγοῦντος ἀνδρείως. εἰ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι, si dona non ferret, et reliqua non nominaret quæ deinde daturus esset, Ι, 511, εἰς τὸ μέλλον ὑπόσχοιτο, alia in futurum pollic eretur. et 515, νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπίστη, at nunc simul in præsenti multa dat, et in posterum pollicetur. ὄπισθε καθεζόμενος, post Ulyssem residens, Λ, 397, sc. Diomedes erat vulneratus in pede: Ulysses statuit se ante Diomedem, defensurus eum: Diomedes a tergo hujus de-

fensoris resedit in terra, et sagittam sibi ex pede extraxit. et 612, ἤτοι μὲν τά γ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικε, certe a tergo in omnibus Machaoni similis est, *von hinten anzusehen, (looked at from behind,)* κατὰ τὰ ὄπισθεν. οὕτως ἔμελλον ὄπισθε, Ποσειδῶν καὶ 'Απόλλων θήσειν τὸ τεῖχος, *so wollten sie es künftig mit der mauer machen, (such was their future intention with regard to the wall,)* M, 34, *nach diesem, (after this.)* nam fluctus maris, et longa dies, abolere solent vel firmiora, quam hic ex tempore factus murus erat. οὐκ ἂν ἐν αὐχένι ὄπισθε πέσοι βέλος οὐδ' ἐνὶ νώτῳ, N, 289, *wird wohl nie hinten verwundet, (is never wounded behind;)* et sermo est de forti bellatore, tergum non dante hosti. et 536, ἵππους, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο ἕστασαν, qui post aciem stabant, *hinter der fronte, (behind the front.)* et 834, ἐπίαχε λαὸς ὄπισθεν, milites sequentes ducem suum clamabant. sic et P, 723. κλονέοντας ὄπισθε, Ξ, 14, agitantes a tergo. et 430, ὄπισθε μάχης, de equis post aciem stantibus cum curru, si dominus eorum opus habeat. κλονέοντας, O, 7. et 341, βάλεν ὦμον ὄπισθε. et 451, αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθεν ἔμπεσεν ἰὸς, sagitta incidit cervici ejus a tergo. et 541, βάλεν ὦμον. et 694, τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθε χειρὶ, eum Jupiter manu sua impulit a tergo, sc. ut celerius progrederetur. αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν, Π, 115, ubi genitivus pertinet ad adverbium, *hinter dem eisen des spiesses, an der öse, (below the iron head of the spear.)* ὄπισθεν Αἴαντε ἰσχανέτην, P, 746, a tergo ii reprimebant hostes, sc. a tergo eorum qui ferebant mortuum. ἡ δὲ μελαίνετο ὄπισθεν, Σ, 548, sc. terra arata, post aratrum. et 554, ὄπισθε παῖδες, post eos pueri positi erant. ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο, Φ, 256, fluvius Achillem. ὁ δ' ὄπισθε διώκων, a tergo insequens fugientem, X, 157. ὄπισθεν ἴχνια τύπτε πόδεσσιν, Ψ, 763, et a tergo proxime sequebatur currentem. δίφρου ὄπισθεν, pone, in posteriore parte, Ω, 15, *hinter dem wagen her, (behind the car,)* et pertinet ad ἕλκεσθαι. et 325, ὄπισθεν ἵπποι, pone currum mulis junctum sequebatur currus cum equis. οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν, ventus ferens adspirat a puppi, δ, 357. πέμψω δέ σοι οὖρον ὄπισθεν, ε, 167. sic et: πέμψει, ο, 34. δμωαὶ δέ οἱ εἵνται ὄπισθεν, ancillæ ejus sedent pone eam, ζ, 307. οἱ δὲ ὄπισθεν κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, a tergo verberantes lignis tergum et humeros, θ, 528, sc. mulieris ejus, et aliorum captivorum. κατέλιπον ἡμᾶς γοόωντας ὄπισθεν, κ, 209, reliquerunt post se nos lugentes. κῦμα δ' ὄπισθε πορφύρεον μέγα (adverbialiter) θύε, ν, 84. οὐ γὰρ ὄπισθε κατέλιπον ἰὼν οὖρον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖς, ο, 88, non enim post me reliqueram proficiscens custodem super possessiones meas. ὄπισθε μένοντες, domi manentes, ϱ, 201, *die zurück blieben, (staying at home.)* ὄπισθεν υἷες, τ, 436, canes venatici præibant vestigantes, post eos ibant filii Autolyci, in venatione. ἀτὰρ ἄμμες (ἡμεῖς) ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι, et nos deinde placantes te, χ, 55. et 174, σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθε, januas adstringere post, i. e. postquam feceritis ei id quod dixi, μετὰ τοῦ πάντα ὅσα χρὴ ἐπὶ τῷ Μελανθίῳ ποιῆσαι: ergo est χρονικὸν hoc loco. ἀλλ' ἔτι ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται, ψ, 249, restat immensus labor. et 261, ἐπεὶ καὶ ὄπισθεν (οἴω) πεύσομαι, quia tamen postea, ut puto, audiam. τὰ ὄπισθεν, vide sub γουνάζομαι, et αὐτίκα.

ὀπίστατος, η, ον. ("Επω) postremus. nam ab ὀπίσω fit ὀπισότερος, ὀπισότατος, et per syncopen ὀπίστερος, ὀπίστατος. αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, postremum in fuga, Θ, 342. Λ, 178, quod Romani dicunt, terga hostium cædere.

ὀπίσω, ("Επω) adverb. retro, *rückwärts, zurück, (backwards, back.)* it. post, postea, in posterum, *hernach, künftig, (afterwards, in the sequel.)* it. rursus, *hierauf, wiederum, (hereupon, again.)* est ab ἕπω. poëta solet ὀπίσω ponere de futuro tempore, de præterito vero τὸ ἔμπροσθεν: futura enim sequuntur nos et adsectantur a tergo; cum præterita jam profligaverimus quasi. ob metrum scribitur ὀπίσσω. usum adverbii priscum potes discere ex loco Herodoti, IV, 71, τὴν νηδὺν (alvum, mortui scilicet regis) ἀνασχισθεῖσαν (sectam, et purgatam deinde, et impletam aromatis) καὶ συνεῤῥαμμένην ὀπίσω, et hoc facto rursus consutam. οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, A, 343, ubi πρόσω est, in præsens, quod ante oculos est; et ὀπίσω, in futurum, quod a tergo est, et nondum spectatur: *er verstehet sich nicht darauf, aufs gegenwärtige und künftige zugleich zu denken, (he cannot think of the present and the future at the same time.)* ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει (ὁ γέρων), simul præsens et futurum spectat, Γ, 109, i. e. καὶ τὰ ἐσόμενα, μήπω μὲν ἐλθόντα, ὄντα δὲ ἐν τῷ μέλλειν; ut τὰ ὀπίσω sint, immediate consequentia se invicem, *die folgen, (the consequences.)* et 160, μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο, ne nobis liberisque nostris in posterum in damnum et calamitatem remaneat; et sermo est de Helena reddenda. et 218, σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ubi non de tempore, sed de motu retrorsum, ponitur: sceptrum neque retrorsum neque in anteriorem partem movebat, ἀλλὰ ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, sed immotum tenebat, sursum erectum protensa manu. et 261, κατέτεινεν ἡνία ὀπίσσω, ubi de aurigaturo est sermo, qui, cum adscendit, lora retro ad se trahit. et 411, Τρωαί με ὀπίσσω μωμήσονται, deinde, in posterum, per consequens, *hiernächst, (afterwards.)* μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται, Δ, 37, ne hæc contentio quæ mihi et tibi est, postea fiat inter nos magna lis: nam νεῖκος est, quando alter alteri cedere non vult; et ex eo solet existere τὸ ἔρισμα, *zank und streit, (quarrel and contest.)* et 270, τοῖς δ' αὖ θάνατος καὶ κήδεα ὀπίσσω ἔσσεται, mors et funera illis erunt per consequens, *werden sie verfolgen, (will pursue them.)* ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω, E, 443, retro cessit paullulum, *zog*

sich ein wenig zurück, (receded a little.) et 599, ἀνέδραμεν ὀπίσσω, retro currere solet. et 605, πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω εἴκετε, facie ad hostes versa semper retro cedite; ubi sermo est de φυγῇ ἀντιπροσώπῳ, *ziehet euch rücklings zurück, mit vorwärts gewandtem gesichte, (retire with your faces towards the enemy.)* τούτῳ οὔτε νῦν φρένες ἔμπεδοι οὔτε ὀπίσσω ἔσονται, Z, 352, hujus neque nunc mens constat neque in posterum constabit. et 357, ὡς καὶ ὀπίσσω ἀνθρώποις ἐσομένοις ἀοίδιμοι πελώμεθα, ut et posteris cantilena et fabula simus. et 450, οὔ μοι Τρώων τόσον μέλει ἄλγος ὀπίσω, mihi deinde non tantum curæ est eorum miseria. αἱ δὲ (λιταὶ) ἐξακέονται ὀπίσσω, I, 503, preces vero (ad deum missæ) medicinam faciunt erroribus mentis deinde. ἰδνωθεὶς ὀπίσω, retro curvatus, M, 205, et sermo est de serpente. et 272, μήτις ὀπίσσω τετράφθω, ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε, ubi utrumque de loco: nemo retro vertat se, sed antrorsum procedite. ὀπίσω ἡ πληθὺς ἀπονέοντο, retro redibant maxima pars exercitus, O, 304. et 497, ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω, sc. si quis, pugnans pro patria, cecidit in acie, est tamen uxor deinde salva et liberi, post eum. et 735, ἠέ τινας φαμὲν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω, an putamus, post nos et a tergo nostro esse adjutores, si jam fugimus? Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, multum retro cedebat, Π, 710. ὀπίσσω νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν, a tergo vestro nos pugnabimus cum Trojanis, P, 718. et 752, μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω Τρώων, ubi genitivus pertinet ad μαχὴν, et ὀπίσω est, a tergo abeuntium cum mortuo Patroclo, coll. 746, s. στάσκε, ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν, Σ, 160, stetit, neque ullo modo retro cessit. et 250, Πολυδάμας οἶος ὅρα (ὥρα) πρόσσω καὶ ὀπίσσω, præsens, et ex eo secuturum et cohærens futurum, τὰ μέλλοντα ἔτι ἀφανῆ. ἡνία κατέτειναν ὀπίσσω, T, 394. αὐτὸν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω, Υ, 119, eum avertamus retro. δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἱμᾶσι, ligavit a tergo manuloris, Φ, 30. ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω, X, 19, quia nullam vindictam timere poteras post venientem: nam immortalis deus es. loquitur ibi Achilles ad Apollinem, qui Achillem deceperat: *die nachfolgende rache, (subsequent vengeance.)* et 137, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, post se reliquit portas a tergo, et cucurrit a portis. et 488, τούτῳ γε πόνος καὶ κήδεα ὀπίσσω ἔσσονται, labor et curæ graves in posterum erunt ei. ἠρώησαν ὀπίσσω, Ψ, 433, *sie blieben zurück im laufen, (they were left behind in the race;)* ubi sermo est de certamine curuli et de equis. ponitur ergo ὀπίσω de tempore, de loco, de motu, de statu. γενεὴν νώνυμον ὀπίσσω θῆκαν θεοὶ, α, 222, ignobilem in posterum. et 240, ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατο ὀπίσσω, suo filio magnam famam reportasset in posterum. μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω, β, 179, ne quid mali illis accidat deinde. et 367, σοὶ κακὰ φράζονται ὀπίσω, tibi mala struunt post tergum tuum. μή τις ὀπίσσω μωμεύῃ, ne quis deinde reprehendat, ζ, 273. ἀπήγαγον οἴκαδε ὀπίσσω, η, 326, rursus eum reduxerunt domum, *haben ihn wieder zurück geführet, (conducted him back.)* ἰδνωθεὶς ὀπίσω, θ, 375, ubi sermo est de jaciente discum recta in altum. ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω, ι, 511, in futuro tempore. πάλιν εἶσιν ὀπίσσω, retro abit, λ, 148, et utrumque adverbium notat idem. et 278, αὐτῷ ἄλγεα κατέλιπε ὀπίσω πολλὰ, reliquit ei moriens. et 432, αἶσχος κατέχευεν ὀπίσω ἐσομέναις γυναιξὶ, post eam futuris. σοῦ δὲ οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, ubi genitivus pendet ab utroque adverbio, neque ante te inter majores, neque post te inter posteros, fuit vir ullus felicissimus, sicut tu. potest et intelligi de tempore ante mortem et post mortem hujus unius: sed præstat, εἰς τὸ μέλλον. ἱστὸς δὲ ὀπίσω πέσεν, malus retro cecidit in navem, μ, 410, ubi est de loco. et de tempore, 437, ὄφρα (donec) ἐξεμέσειεν (revomeret Charybdis) ὀπίσσω ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις, ubi utrumque adverbium notat idem. φίλοις κήδεα ὀπίσω πᾶσι τετεύχαται, ξ, 137, amicis post eum omnibus luctus parati sunt exinde. et 232, πολλὰ δ' ὀπίσσω λάγχανον, deinde accepi per sortis divisionem. et 370, καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατο ὀπίσσω, conciliasset in posterum. sic et ω, 33. σύγε ἀγγείλας ὀπίσω κίε, nuntio perlato revertere, π, 150. δείδια, μή μοι ὀπίσσω νεικείῃ, ρ, 188. οὔ φησι, κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω, non putat, se malum passurum in posterum, σ, 131. τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγεα ὀπίσω ζωῷ, τ, 330, ei vivo imprecantur omnes homines malum persequens, *hinter ihm her, (pursuing him.)* γένοιτό σοι ἔσπερ ὀπίσσω ὄλβος, in sequens tempus, υ, 199. ἀοσσητῆρες ὀπίσσω, ψ, 119, defensores a tergo, qui eum tueantur. 'Αλιθέρσης, οἶος ὅρα (videbat) πρόσσω καὶ ὀπίσσω, præsens et futurum, ω, 451. Vide sub νοέω aliquanto a fine, sub πρόσθε ad finem, et πρόσω.

ὀπλέω, f. ήσω. (Πέλω) instrumentis suis instruo et orno. *ich rüste mit dem gehörigen geräthe aus, (I equip with every requisite.)* ἄμαξαν ὅπλεον, (ionice sine augm.) ζ, 73, currum instruxerunt instrumentis debitis.

ὁπλὴ, ῆς. ἡ. (Πέλω) ungula, *der huf, (a hoof.)* et in genere, *die klaue eines vierfüssigen thieres, (the claw of a quadruped.)* ὁπλέων (pro ὁπλῶν) ἱππείων, Λ, 536. Υ, 501.

ὁπλίζω, f. ίσω. (Πέλω) instruo, construo, apto. *ich mache zurechte mit allem zugehör, (I equip with every requisite.)* ἐπεί ῥα ὥπλισσε (ob metrum pro ὥπλισε) κυκεῶνα, postquam apparaverat hanc mixtam potionem, Λ, 640, συγκεράσασα αὐτόν. υἷας ἄμαξαν ὁπλίσαι ἠνώγει, filios currum aptare et instruere jubebat, Ω, 190. ὅπλισον ἤϊα, para mihi viatica, ἑτοίμασον, β, 289. ἀλλ' ὁπλιζώμεθα θᾶσσον, sed armemur celeriter, ω, 494, coll. 495, 499, ubi de militari armatura. τοὶ δ' ὡπλίζοντο μάλα ὦκα, instruebant se instrumentis necessariis, H, 417, ut cadavera colligerent, et materiam cæderent ad rogos faciendos. Τρῶες ἀνὰ πτόλιν ὡπλίζοντο,

Θ, 55, coll. 54, nam de armis militaribus est sermo ibi. δόρπον δ' ὁπλισόμεσθα, cœnam apparabimus, μ, 292. ὄγ' ἔξω ἰὼν ὡπλίζετο, exiens Eumæus instruebat se necessariis instrumentis, ξ, 526, coll. 528—531, ut ergo in genere sit, ἡτοιμάζετο. δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο, π, 453. ὡπλίσατο δόρπον δρυτόμος, lignator parare solet cœnam, Λ, 86, ἐσκεύασεν. nam ὅπλα sunt τὰ παντὸς ἔργου καὶ ἁπάσης τέχνης ὄργανα. sic, ἵππους ὡπλίσατο, Ψ, 301, i. e. εὐτρέπισεν αὐτοὺς τοῖς ὅπλοις, i. e. τοῖς ἡνιοχευτικοῖς τεύχεσιν ἢ ὀργάνοις ἢ σκεύεσιν. et 351. πύματον δὲ (αὐτὸν) ὡπλίσατο (εἰς) δόρπον, ultimum eum virum paravit Cyclops sibi in cœnam, β, 20, i. e. ἐσκεύασεν. τοὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμὼν ὡπλίσατο δόρπον, ι, 290, de Cyclope. et 311, συμμάρψας δύω, ὡπλίσατο δεῖπνον. et 344, δόρπον. nam sex homines, cœnis duabus, uno jentaculo, absumsit Cyclops. et de Antiphate, κ, 116, ἕνα μάρψας ἑτάρων, ὡπλίσατο δόρπον. δόρπον δ' ὁπλισάμεσθα, δ, 429, 574. ὅπλισθεν, (ὡπλίσθησαν, ionice) δὲ γυναῖκες, ψ, 143, adornatæ et paratæ sunt mulieres, non ἀρεϊκῶς, sed εἰς ἑτοιμασίαν χοροῦ καὶ ὀρχηθμοῦ: nam hac nocte instauraturus erat Ulysses nuptias suas; itaque choris mulierum ornatarum et adolescentium erant lætificandæ: *sie macheten sich zu rechte, (they had adorned themselves.)*

ὁπλίσσω, (Πέλω) idem. γαστέρος (ventriculi) ἕνεκα καὶ νῆες ὁπλίσσονται, ρ, 289, etiam naves ornantur et instruuntur in mare.

ὅπλον, ου. τό. (Πέλω) instrumentum quodlibet, quo opus fit aut adjuvatur: *ein werkzeug, (an implement.)* est ab ὁ copulativo, ex ὁμοῦ orto; et πέλω, sum: quod una est in re efficienda. ὅπλον νηός, i. e. σχοινίον, *ein tau, (a cable,)* φ, 390. sic et ξ, 346, ὅπλῳ εὐστρεφέϊ, i. e. σχοινίῳ. pluralis, τὰ ὅπλα, est frequentior, et notat quoque instrumenta cujusvis artis aut laboris: in specie autem arma militaria, ut ὄργανα πολεμικῆς τέχνης. ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην, K, 254, 272, ambo induebant se armis terribilibus: ubi δεινὰ dicuntur τὰ τοῦ δεινοῦ πολέμου ὄργανα, ad diff. aliorum ὅπλων in aliis artibus. ὄφρα ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι (pro ἀποθῶμαι) ὅπλα τε πάντα, donec ego folles et alia omnia instrumenta seponam, Σ, 409, coll. 412, 413, ὅπλα, οἷς ἐπονεῖτο, et sermo est de Vulcano, et de χαλκευτικοῖς αὐτοῦ ἐργαλείοις. et 613, ἐπεὶ πάντα ὅπλα ἔκαμε, ubi sermo est de armis, Achilli faciendis: postquam omnia arma elaboravit. sic, T, 21, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν quæ et ἔντεα dicuntur, Ψ, 26, 27. πάντα ὅπλα, ὅσα νῆες φορέουσι, ubi de instrumentis nauticis sermo est, β, 390. ζ, 268, 269. κ, 404, 424, sc. τὰ τῆς νηός, inter quæ præcipua sunt rudentes. λ, 9. μ, 151, 410, sc. nautica. ὅπλων ἅπτεσθαι, apprehendere instrumenta nautica, eaque aptare, β, 390—430. ο, 288—291. ἦλθε χαλκεὺς, ὅπλα χαλκήϊα ἔχων ἐν χερσὶ, instrumenta fabrilia, γ, 433, 434. ergo Homeri ævo hoc nomen generale de quibusvis instrumentis. determinatio de armis bellicis est specialis. armorum bellicorum sunt quatuor εἴδη, quæ enarrantur T, 359—361. πανοπλία vero describitur Λ, 17—45. sicut et ὅπλισις Paridis describitur per partes, Γ, 328—338.

ὁπλότατος, η, ον. (Πέλω) maxime juvenis et aptus ad arma. deinde et, minimus natu. proprie de viris adolescentibus; improprie de puellis virginibus. Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ, adulta tamen jam et nubilis, γ, 465. sic, Εὐρυμέδοντος, η, 58. ὁπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος, λ, 282. τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων, ο, 363, quam postremam peperit natorum.

ὁπλότερος, α, ον. (Πέλω) armis instructior aut aptior. it. junior, ὁ νέος, ὡς ὅπλοις προσήκων. nam de juventute militari proprie ponitur. deinde in genere de ætate magis juvenili. ὁπλότερος γενεῇ, natu minor, *der jüngere unter zwey erwachsenen brüdern, (the younger of two grown up brothers,)* B, 707. τ, 184. αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, semper juvenum virorum mentes efferuntur et pendent instabiles, Γ, 108, in opposito ad virum seniorem, 105, 109. et h. l. nomen est proprie positum. nimis fidunt juvenes robori suo, et facile in deteriora deflectunt. νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο ὁπλότεροι γεγάασι, πεποίθασίν τε βίηφι, inquit Nestor, Δ, 325, ubi magis etiam proprie, et in optimo sensu; qui sunt magis μάχιμοι καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι, quam ego jam senex. ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἴης ὁπλότερος γενεῇ, inquit Nestor ad Diomeden, I, 58, filius meus vel natu minimus esse posses. si ergo γενεῇ additur, de ætate juniore in genere sermo est. ὁπλότερός περ ἐών, φ, 370, ubi loquitur Telemachus, simulans iram, ad Eumæum; et ibi uterque significatus, ætatis et virium locum habet, si confers 371, βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι, nam viribus et potentia præstantior sum. etiam de fœminis, respectu ætatis junioris, ponitur hoc nomen. ἐγὼ δέ σοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων δώσω ὀπυίειν, inquit Juno ad Somnum, Ξ, 267, 275, ego autem tibi unam Gratiarum juniorum dabo uxorem, i. e. juvenculam formosissimam et maxime amabilem: nam apud formosas etiam ætas prima adolescens est gratissima. notat alibi et simpliciter, ἐργατικὸς καὶ ἐνεργής: quia ὅπλα vocantur instrumenta cujusvis operæ, et ὁπλίζεσθαι est generaliter, εἰς ἔργον ἑτοιμάζεσθαι.

ὁπλοφορία τῶν πάλαι, vide sub ξίφος, ad initium.

ὅπλω, (Πέλω) instrumentis suis instruo et orno. idem ac ὁπλέω. δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι cœnam jube instrui, (passive) vel, instruere eos, (in media forma) T, 172. Ψ, 159.

ὁπόθε et ὁπόθεν, (Ὁ) unde. et π ob metrum duplicatur. ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ, unde est hic vir? α, 406. εἴρεαι, ὁππόθεν εἰμὲν, quæris unde simus, γ, 80. sed 89, ὁππόθ' ὄλωλε, ubi perierit; ubi ὁπόθ' est ex ὁπόθι, quod vide mox. ὁππόθεν ἐσσὶ, unde es, ξ, 47. τ, 162. attendendum ergo, an apostrophatum ὁπόθ' esse possit ex ὁπόθε, an ex ὁπόθι.

ὀπόθι, (Ὁ) extra interrogationem, idem ac ποθί. ubi, ubicunque. ὀππόθι πιότατον πεδίον—ἔνθα μὶν ἤνωγον τέμενος ἐλέσθαι, I, 575, ubi esset pinguissimum solum—ibi eum jubebant agrum sibi eligere. ὀπόθ' ὄλωλεν, γ, 89, ubi periit.

ὁποῖος, α, ον. (Ὁ) idem fere ac ποῖος. qualiscunque. sed non necessario interrogat. ὁπποῖόν κε εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κε ἐπακούσαις, Υ, 250. ἀλήτῃ τοίῳ, ὁποῖος ἔοι, ρ, 421. τ, 77. ὁποίης ἐπὶ νηὸς, α, 171. ξ, 188, ubi est interrogativum. ὁποῖα ἄσσα εἵματα ἕστο, qualibus vestimentis indutus erat, τ, 218.

ὀπὸς, οῦ. ὁ. (Ἕω) coagulum, ἡ τὸν τυρὸν συμπήττουσα πυετία ἢ πυτία ἢ πητύα, *laib, (rennet,)* quo casei ex lacte recente fiunt. hinc ὁ ὀπίας τυρὸς est ὁ πεπηγὼς ὑπὸ ὀποῦ. ὡς δὲ, ὅτε ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν ὑγρὸν ἐὸν, E, 902, ut, quando coagulum lac candidum urgens coagulat fluidum ante exsistens: et dicitur ἐπειγόμενος, nam personificatur h. l. ὁ ὀπὸς, festinanter persequens. si quæras, unde fecerint hunc ὀπὸν, præsto est alter significatus hujus vocis, quo notat τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς, succum lacteum in ficu arbore; et in genere, τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, καὶ τὸ ὑγρὸν ὃ τὰ φύλλα πρὸς τοῖς κλάδοις συνέχει, a quo et ἡ ὀπώρα nomen habet compositum; et unde Germanicum *obis, obs, obst, (fruit,)* originem traxit. est ab ἔπειμι, adsum, contra sum, super sum. ab ὁ ὀπὸς et verbo ὄρω, turbo, incito, fit, interserto λ, verbum ὀρσολοπέομαι et ὀρσολοπεύομαι, conturbor, et coagulo quasi aliquo comprimor. κακόμαντις θυμὸς ἔσωθεν ὀρσολοπεῖται ἀμφὶ νόστῳ, Æschylus Pers. 10, mala augurans animus intus conturbatur de reditu. Vide sub ἐπείγω, ad medium.

ὀπόσε, vide πόσε.

ὁπόσος, (Ὁ) quantus. de magnitudine et de numero. ὁπόσον (τόπον) ἐπίσχε πυρὸς μένος, Ψ, 238. Ω, 792, *so weit das feuer gebrant hatte, (so far as the fire had burned.)* ὁπόσα πολύπευσε σὺν αὐτῷ, quot peregerat una cum eo, Ω, 7. κήδεα ἀνέτλης, ξ, 47. κτήματα, χ, 220.

ὁπόταν, (Ἀνὰ) conj. pro ὁπότε ἄν. eodem significatu et regimine. Π, 62. Υ, 316. Φ, 375.

ὁπότε, (Ὁ) est idem quod ὅτε, quando, quum, aliquando, aliquo tempore. ob metrum sæpe duplicatur τὸ π. *wenn etwa, als, einsmals, (if perhaps, when, once,)* A, 163, 399. B, 794. Γ, 173, 233. Δ, 40, 229, 334, 344. H, 415, pro quo recentiores Attici dicunt τηνίκα. Θ, 230. I, 191, 643, 698. Λ, 305, 492. N, 711, 817. Ξ, 317, 327, 504. O, 209, 284, 359, 382. Π, 53. P, 98. Σ, 115, 524, 544. T, 201, 317. Υ, 148. Φ, 112, 340. X, 365. Ψ, 630. α, 41. β, 357. γ, 237. δ, 335. ρ, 126. δ, 633, 650, 731. θ, 444. κ, 293. λ, 105, 590. ν, 155. ξ, 217. π, 268. ρ, 470. σ, 147. υ, 83, 196, 386. χ, 216. ω, 343.

ὁπότερος, έρα, ερον. (Ὁ) uter, utra, utrum. idem ac πότερος. et π sæpe, ob metrum, duplicatur. ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, uter nostrum vicerit, Γ, 71, 92. et 101, ἡμῶν δ' ὁπποτέρῳ. et 299, ὁππότεροι πρότεροι, quicunque ex duobus priores. ὁπποτέροις ὀρέξῃ, E, 33. sic, ὁπποτέρῳ, X, 130. ὁππότεραι, Ψ, 487. et 805, ὁππότερος. ὁπποτέρη ὁδὸς, μ, 57. ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, uter vestrum, σ, 46.

ὁποτέρωθεν, (Ὁ) et ob metrum ὁπποτέρωθεν, ex utra parte, *von welcher seite und gegend, (from each side and quarter,)* Ξ, 59.

ὅπου, (Ὁ) ubi. γ, 16. pro eodem est ὅθι που, ubi, τ, 411. et intersertum που est π, 306, ὅ που τις, pro ὅτις που, quicunque forte, coll. 307, et ὅτις est pro ὅστις, *wer etwa, (whoever.)*

ὀπταλέος, έα, έον. (Ἕπω) assatus. φίλα κρέα ὀπταλέα ἔδμεναι, suaves carnes assas edere, Δ, 345. κρέα ὀπταλέα τε καὶ ὠμὰ, μ, 396. κρειῶν πίνακας ὀπταλέων, π, 50.

ὀπτάω, f. ήσω. (Ἕπω) torreo ad ignem, asso. κρέα ὤπτων, carnes assabant, γ, 33, 463, coll. 470, ἐπεὶ ὤπτησαν κρέα ὑπέρτερα. conf. ὀβελός. ἐπεί ῥα ὤπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε, I, 215, postquam assaverat et mensis culinariis ad dissecanda ista assata imposuerat. ὤπτησαν δὲ περιφραδέως, A, 466. B, 429. H, 318. Ω, 624. γ, 65. ξ, 431. τ, 423. υ, 279. confer περιφραδέως. ὀπτῆσαί τε κρεῶν, ο, 98, qui est Attica phrasis: partem aliquam carnium earum. et 322, δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι, divisorem carnium assatarum agere, et assare, et vinum infundere. ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα, ξ, 76. σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες, υ, 252. ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι, υ, 27, cupit vir ille, ut is cibus celeriter assetur. hinc est ὁ ἡ ὀπτήσιμος, i. e. ἐπιτήδειος ὀπτᾶσθαι. cæterum ὀπτητοῖς οἱ Ἥρωες ὡσεπιπολὺ χρῶνται κρέασι, καὶ τούτοις ἐκ τῶν προχείρων ζώων. nam gula ab iis procul erat. ἰχθυοφαγίαν δὲ καὶ θήραν ὀρνίθων ὁ λιμὸς ἀναγκάζων ἐσχεδίαζεν, extra illum casum iis non utebantur. Vide sub περιφραδῶς.

ὀπτὴρ, ῆρος. ὁ. (Ὄφ) visor, speculator. ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι, speculatores in speculas jussi ire, ξ, 261. ρ, 430, ut observarent quid ageretur in agris.

ὀπτὸς, ἡ, όν. (Ἕπω) assus, a, um. per syncopen pro ὀπτητὸς, η, όν. sic ἑφθὸς dicitur pro ἑψητός. alias τὸ ὀπτὸν est et τὸ θεατὸν, visum, spectatum, ab ὄπτω, visui exhibeo, video. hinc est jocus Athenæi, ὀπτὸν ὠμὸν ἰχθύν. κρέας ὀπτὸν, carnem assam, π, 443. νῶτα βοὸς πίονα παρέθηκεν αὐτοῖς ὀπτὰ, δ, 66. σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο, χ, 21. Herodotus habet et ἄρτους ὀπτοὺς πυρὶ, *gebacken brodt, (baked bread:)* quod Theocr. 14, 7, dixit ὀπτὸν ἄλευρον: ἤρατο κεῖνος ὀπτοῦ ἀλεύρου, deamabat ille panes, i. e. famelicus valde erat.

ὄπτω, f. 1. ὄψω, f. 2. ὀπῶ, a. 2. ὦπον, præt. m. ὦπα, attice ὄπωπα, f. 1. m. ὄψομαι. (Ὄφ) video, specto. apud poëtam occurrit solum f. 1. m. et præt. perf. m. ὄψεαι ἢν ἐθέλῃς, videbis si volueris, Δ, 353. I, 359. ὄψεαι, αἴκε ἐθέλῃσθα, Θ, 471. ω, 510. ὄψεαι αὐτὸς ἄγων, Ω, 601. pro

hac forma secundæ personæ Ionica, attice est *ὄψει*. nimirum ex *ὄψεσαι* Iones extrudunt solum Sigma: Attici vero vel contrahunt *εαι* in *ῃ*, vel extrudunt syllabam *σα*, et contrahunt remanens *ει*. *οὐ γὰρ ἔτι αὐτὸν ὄψει ἐν Ἀργείοις*, Ψ, 620. *τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ*, μ, 101. *τόνγε πατὴρ ὄψεται*, λ, 449, hunc pater videbit. *οὐδέ σε μήτηρ*, ο, 515. *ὄφρα μὲ μήτηρ*, ρ, 7. *ὄψεσθε Ἕκτορα*, Ω, 704, visite, videte: ubi est imperativus futuri in m. sic et θ, 313, *ἀλλ' ὄψεσθε, ἵνα τώγε καθεύδετον ἐν φιλότητι*, *sehet wie sie beyde liegen, (see how they both lie together.)* si quis ibi contendat, esse futurum indicativi; concedi id possit. *ἔτι ὄψεσθαι φάος ἠελίοιο*, E, 120, coll. 104. *μὴ δείδιθι* (ne verere) *θεῶν τινὰ τόγε ὄψεσθαι*, aliquem deorum id visurum esse, Ξ, 343. *ἔγωγε ἐφάμην νέκυας ὄψεσθαι*, ego putabam visurum me esse inferos, O, 252. *ἔλπεται ἤματα πάντα, ὄψεσθαι φίλον υἱὸν*, sperat omnes dies, se visurum esse filium suum, Ω, 492. *οὔποτε ἔγωγε ὄψεσθαι ὔμμε* (*ὑμᾶς*) *ἐφάμην*, ν, 357, nunquam ego putaram me visurum esse vos, ν, 357. *οὔ σε ἔτι ἔγωγε ὄψεσθαι ἐφάμην*, π, 24. ρ, 42. *ἀγρὸν ἔπειμι* (eo rus) *ὀψόμενος πατέρα*, ψ, 360, visurus patrem. *εἶμι γὰρ* (vado enim) *ὀψομένη πείρατα γαίης*, visura terminos terræ, i. e. mare oceanum, Ξ, 200, 205, 301, 304. *ὀψόμεναι γέροντα ἅλιον*, visuræ senem marinum, Σ, 141. *οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα*, B, 799. *οὐ μὲν γὰρ ποτὲ ὄπωπα* (*σὲ*) *μάχῃ ἐν*, Z, 124. *τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐν ὄπωπα ὀφθαλμοῖσιν*, Ω, 392. *ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὄπωπα*, φ, 94. *εἴπου* (si aliquo loco) *ὄπωπας ὀφθαλμοῖς*, γ, 93. δ, 323. *πάρος δ' οὐ πώποτε ὀπώπει*, φ, 123, nam antea id Telemachus nunquam viderat, ut nunc id imitaretur; ergo ex propria solertia id fecerat. *εὐνὴν ἡμετέρην, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει*, ψ, 226. ab hoc præt. m. est nomen, *ἡ ὀπωπή*. cæterum apparet, poni hoc verbum, si quis cum admiratione, aut cum apprehensione aliqua majore, aut subito, quid videt. *ὦπται* (3 præt. perf. pass.) *πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε*, Æschyl. Prom. 997, considerata et consulta dudum mihi sunt ista.

ὀπυίω, (Ὕω) habeo in matrimonio, habeo uxorem. futurum hujus verbi nullum esse potest, quia post *υι* consona locum nunquam habet. factum est ab *ὕειν*, pluere, rigare, et *ὄπις*, cura, respectus; quia per congressum maritalem respicitur ad *τεκνοποιΐαν*, quæ conserendo et compluendo arvum genitale perficitur. nam maxime hoc verbum congressum illum ipsum notat. quidam antiquorum inesse *τὴν ὀπὴν* censent, ut sit *ὕειν διὰ ὀπῆς*. *π* autem *ionice* non mutatur in *φ*, etsi *ὕειν* habuerit asperum. *δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, ὀπυίειν*, dare vellemus tibi eam formosissimam, ut haberes eam uxorem, N, 379. et 429, *πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν*, maximam natu ex filiabus Anchisis in matrimonio habebat. *Χαρίτων σοι μίαν δώσω ὀπυίειν, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν*, Ξ, 268, ubi posterius additum synonymice, explicationis uberioris causa. *ὃς ἀναφανδὸν ὄπυιε*, ionice pro *ὤπυιε*, qui palam eam habebat conjugem, Π, 178, ubi adverbium determinat *τὴν νομίμην ὁμιλίαν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς*, cui opponitur *τὸ, λάθρα παραλέγεσθαι*, 184, i. e. *κλεψιγαμεῖν*. *Χάρις, τὴν ὤπυιε Ἀμφιγυήεις*, Σ, 383. *ἃς ἐπιεικὲς ὀπυίειν ἐστὶν ἑκάστῳ*, β, 207, quas liceret ducere et habere; et ibi quoque, ut semper, *ἐπὶ ἐννόμου γάμου* ponitur. *ὅστις ὀπυίοι*, β, 336, qui eam habuerit uxorem. sic et ο, 21. π, 386. *τὴν Εὔμηλος ὤπυιε*, δ, 798. *οἱ δύο ὀπυίοντες*, duo erant mariti, et habebant uxores, ζ, 63, qui opponuntur *τοῖς ἠϊθέοις*, cælibibus: *zwey söhne waren verheirathet, die andern waren noch junggesellen, (two sons were married, the others were still single.)* *ὀπυιομένη μήτηρ ἔτεκε τὸν*, Θ, 304, ergo maritus *ὀπυίει*, uxor *ὀπυίεται*.

ὀπωπὴ, *ῆς. ἡ.* (Ὄφ) visus, actio videndi. *das sehen, das gesichte, (sight, the act of seeing.)* *ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς*, at liquido mihi enarra, quomodo contigerit tibi visus ejus, quid de eo videris, γ, 97. δ, 327. et sermo ibi est de patre. generalius paullo idem versus, ρ, 44, quid videris, *τί εἶδες*. conf. *ἀντέω*. *ὅς μοι ἔφη, χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς*, qui mihi dixit, a manibus illius me perditurum esse visum et oculum meum, ι, 512, *ich mein gesichte verlieren würde, (I should lose my sight;)* inquit Cyclops.

ὀπώρα, *ας. ἡ.* (Ὄρω) autumnus incipiens. est compositum nomen ab *ὁ ὀπὸς*, succus, in specie pomorum maturorum; et *ἡ ὥρα*, anni tempus: ut notetur id tempus, quo poma et ejusmodi arborum vel plantarum esculenta sunt matura ad fruendum, *ὥρα μεταξὺ κειμένη θέρους καὶ τοῦ μετ' αὐτὸ μετοπώρου*, tempus inter messem et autumnum deficientem; et idem fere, quod nos dies caniculares vocamus. est ergo *μέρος θέρους τὸ τελευταῖον* (extrema pars æstatis) *μεθ' ὃ τὸ μετόπωρον*. hinc et Sirius dicitur *ἀστὴρ ὀπωρινὸς*, qui illo tempore cum sole oritur. nonnunquam tamen etiam serior autumnus, propinquus jam solstitio hiemali, dicitur *ὀπώρα*, quæ alias *ἡ μετοπώρα* et *τὸ φθινόπωρον* vocatur. *ἀστὴρ, ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσι*, stella, quæ etiam in autumno vadit, sc. una cum sole, X, 27, et ad genitivum deest *καιρῷ*. cæterum h. l. per hoc additum determinatur Sirius, ut distinguatur ab aliis stellis; non vero de ipso illo tempore h. l. sermo est. *αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος, τεθαλυῖά τ' ὀπώρη*, λ, 191, sed si adveniat æstas, et floridus primus autumnus, *ἡ μετὰ τὸ θέρος ὥρη*. *οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ*, μ, 76. et his locis est in notione propria. *καὶ φάτο ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος, ἢ ἐς ὀπώρην*, ξ, 384, ubi serior autumnus videtur intelligi; nam illo tempore re vera rediit domum Ulysses. proprie ergo est *ἡ ὥρα τῶν ὀπῶν*, anni tempus succi plenorum frugum et pomorum: et ex hac compositione apparet, spiritum asperum in *ὥρα* non esse necessarium semper. Vide sub *ὀπὸς*, et *οἰνάνθη*.

ὀπωρινὸς, ἡ, όν. (Ὄρω) autumnalis, statim post messem factam. deinde et, sero autumno. ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, Sirio similem, E, 5, vide ὀπώρα. et h. l. est in significatu primo. ἤματι ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς, Π, 385, tempore autumnali, quando plurimum fundit imbrem Jupiter: ubi per addita determinatur serus autumnus, quando incipit tempus pluvium continuum. nisi tamen potius h. l. est primus autumnus, quo tempore raræ solent esse pluviæ in illis terris; et ut talis largior pluvia sit signum θεομηνίας: ut ergo hoc sensu ipsa etiam messis et coctio pomorum ad maturitatem, comprehendatur ἤματι ὀπωρινῷ. sic et, ὀπωρινὸς Βορέης, Φ, 346, ubi manifestus est sensus de vento, flante primi autumni tempore. sic et ε, 328, i. e. ὁ θερινὸς, ὁ ἐτησίας κατὰ τοὺς Σικυωνίους, quo tempore sunt hi venti ἰσχυρότεροι καὶ ξηρότεροι.

ὅπως, (Ὁ) quomodo, *wie, (how.)* ut, *auf dass, (that.)* quum, *als, (when.)* et est fere idem quod ὡς. ὅπως ἀντάξιον ἔσται, A, 136, sicut ejusdem pretii erit; nisi ibi est divisim intelligendum, ὅ πως, ut πως sit enclitica ad ὅ, quod fere, *das etwa, welches, (that perhaps which.)* et 344, ὅππως (ob metrum duplicato π) μαχέοιντο, ut pugnare possint. ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, B, 252. Δ, 14. Ξ, 3, 61. Υ, 116. ρ, 78, 274. ὅπως ὄχα ἄριστα γένηται, Γ, 110. γ, 129. ι, 420. ν, 365. ψ, 117. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, Δ, 37. ν, 145. π, 67. ω, 480. ὅπως ἀλεξήσεις Δαναοῖς κακὸν ἦμαρ, qua ratione depellas ab iis, I, 251. et 677, ὅππως κεν νῆάς τε σόοις καὶ λαὸν, qua ratione et naves serves et exercitum. ὅππως κέρδος ἔῃ, qua ratione proficuum esse possit, K, 225. et 545, ὅπως τούσδε λάβετον, quomodo vos ambo cepistis hos? ubi est pæne directa quæstio; nisi quod præcedit εἰπὲ, *sage mir doch, wie ihr sie bekommen habet, (tell me how you came by them.)* ὅπως ἴδον ὄφιν, ut viderunt anguem, M, 208. ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον, Ξ, 160. ἔσπετέ μοι, ὅπως πῦρ ἔμπεσε, quomodo, Π, 113. φράζεο νῦν, ὅπως πόλιν σαώσῃς, P, 144. et 713, ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσομεν. ὅπως ἐθέλοι αὐτὸς, Σ, 473, de Vulcano. sic, ὅππως κεν ἐθέλῃσιν, sc. Ζεὺς, prout voluerit, Υ, 243. sic, ζ, 189, ἑκάστῳ. et α, 349. ὅπως παύσειε πόνοιο αὐτὸν, Φ, 137. et 548, θανάτου χεῖρας ἀλάλκοι. τανύσῃ, Ψ, 324. βασιλῆα ἐκπέμψειε, Ω, 680. ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, γ, 97. δ, 327. ρ, 44. ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται, ut ejus obliviscatur, α, 57, ionice pro ἐπιλήσηται. et 77, ὅπως ἔλθῃ, ut veniat. et 270, φράζεσθαι, ὅπως ἀπώσεαι μνηστῆρας. et 295, κτείνῃς. ὅπως νημερτέα εἴπῃ, ut certa dicat, γ, 19. et 373, ὅπως ἴδεν, ut vidit. ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται, δ, 109, quod diu abest ille. et 545, ἵκηαι, quo modo venire possis. ὅπως ἅμα ἕποιντο πεζοὶ, ζ, 319, ut simul sequi possint. λύσειε, ut solveret, θ, 345. ἀπόλοιντο πᾶσαι νῆες, ι, 554. ἐροίμην, interrogarem, λ, 228. et 479, ἱκοίμην, quomodo venire possem. ἀλάλκοις μοι ἄλγος, ν, 319. et 376, φράζευ, ὅπως, considera, quomodo, ἐφήσῃς χεῖρας μνηστῆρσι. et 386, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς. ὅπως μὲν ἔγωγε ἐθέλω, sicut eum ego cupio venire, ξ, 172. et 181, ἀπόληται, ut pereat. et 312, πῆμα φύγοιμι, ut effugerem, et 329, νοστήσῃ, quomodo redeat. ὅπως φρεσὶ μενοινᾷς, ὥς τελέσειέ σοι Ζεὺς, ο, 111, sicut cupis, sic perficiat tibi Jupiter. et 170, ὑποκρίναιτο, quomodo responderet. et 203, τελέσειε. ὅπως ἐθέλει, sicut vult, π, 208, πετάσειε θυμὸν μνηστήρων, σ, 159, ut dilataret animum et cupiditatem eorum. τελέει, quomodo efficiet, τ, 557. ἐφήσει, injiciet manus illis, υ, 29, 39. ἴδον ἄνδρα πεσόντα, ut videbant mortuum, χ, 22. ἐφῆκε, quomodo injecit illis manus, ψ, 37, et est quæstio vel quasi, præcedente εἰπέ μοι.

ὄραμα, τὸ, vide sub ὄνειρος.

ὁράω, f. άσω. (Ὄρω) video, intueor. intelligo, cerno mente. est ab ὄρω, concito, erigo me vel aliud, *ich rüre, richte, (I stir, raise:)* vel ab ὁ ὅρος, meta, terminus erectus. νῦν δ᾽ ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ, nunc autem alios quidem omnes video adesse, Γ, 234. οὐχ ὁράας δὲ, non enim vides, Π, 448. O, 555. οὐχ ὁράας, οἷος κἀγὼ, καλός τε μέγας τε, Φ, 108. ὄφρα ἂν μέν κεν ὁρᾷ τὸν, quamdiu eum videt, A, 187. et 202, ὁρᾷς. ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, quamdiu enim mihi vivit et spectat lumen solis, Σ, 61, 442. εἴπου ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος, δ, 833. ξ, 44. υ, 207. καπνὸν δ᾽ οἷον ὁρῶμεν (imperf. sine augmento, videbamus) ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα, κ, 99. ᾗ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα, (etiam imperf. sine augmento, videbat) καὶ τεύχεα ἄριστα, ubi densissimos pugnantes cernebat et arma præstantissima, O, 616. κατ᾽ αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, versus illos semper adspiciebat, dirigebat oculos ad eos, Π, 646, ubi vides primam notionem verbi. τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ (jam et) πολὺ μᾶλλον ἰούσας, sc. ἵππους, multo celerius euntes, Ψ, 386. ὁ γέρων οἷος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, solus pervidebat et contuebatur præsentia et futura, ω, 451. sic de Polydamante Trojano, Σ, 250, quæ ingens laus τοῦ συνετοῦ præterea et μάντεως: et ὁρᾶν ibi est νοῆσαι, providentiam acutam dirigere in aliquid. οὐχ ὁράᾳς ὅ (ὅτι) μοι υἱὸς ἐπέπταρε, non animadvertis, quod filius mihi adsternutavit, ρ, 545, et circumflexus ex ὁρᾷς distractus est novo interjecto α. cæterum est pro νοεῖς, nam ὁ νοῦς ὁρᾷ. sic idem circumflexus pro re nata distrahitur per insertum ο: ἄνδρε ὁρόω (pro ὁράω, contr. ὁρῶ) κρατερὼ, conspicio duos viros fortes, E, 244. sic, ὁρόω δὲ Μαχάονα, Λ, 650, video enim et agnosco eum. ἄνδρα, Ω, 355. μάλα γάρ σε ὁρόω καλόν τε μέγαν τε, α, 301. γ, 199. μητρὸς ψυχὴν, λ, 140. οἷα ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας, σ, 142. sic et in aliis contractis formis circumflexus distrahitur: νῦν δὲ φίλως γ᾽ ὁρόωτε, nunc vero libenter videretis, Δ, 347, pro ὁράοιτε, contracte ὁρῷτε, ἡδέως ἂν βλέποιτε, cujus oppositum est σὺν φόβῳ ὁρᾶν. ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, Ω, 558, qui versus videtur ab aliena manu h. l. intrusus, cum non intelligeret is qui interseruit eum, vim verbi præcedentis ἔασάς με, quod est, pepercisti mihi, 557. οὐδέ μοι κῆρ ἤθελε ἔτι ζώειν

καὶ ὁϱᾷν φάος ἠελίοιο, δ, 540. *Ζεῦ πάτεϱ, οὐ νεμεσίζῃ* (non indignaris) *ὁϱῶν τάδε ἔϱγα*, Ε, 872. et distracto circumflexo, *ὁϱόων ἐπὶ πόντον*, spectans super mare, oculos dirigens ad mare, Α, 350. *ἐς γενεὴν ὁϱόων*, *auf geburt und herkunft sehend, (out of regard to his birth and descent,)* Κ, 239. *ἔνθα ὁϱόων φϱένα τέϱψομαι*, ibi spectans oblectabo animum meum, Υ, 23. et 481, *πϱόσθε ὁϱόων θάνατον*, ante se videns mortem. *αἰεὶ τέϱμα*, semper metam spectans, Ψ, 323. *αἴσχεα πολλὰ*, α, 229. *ἐγὼ δὲ ἀκάχημαι*, ego autem, videns id, doleo valde, θ, 314. *ἧστο, κάτω*, sedebat, terram spectans, ψ, 91, *sass und sahe vor sich nieder, (sat with downcast look.)* *αὐτὸν ὑποτϱομέεσκον ὁϱῶντες*, Υ, 28. *δεῦϱο ὁϱόωντες*, huc respicientes, Ρ, 637. *αὐτὰϱ ἐπεὶ τάϱπησαν ἐς ἀλλήλους ὁϱόωντες*, Ω, 633, postquam delectati sunt mutuo adspectu, *τῇ ὄψει*: nam alter alterum admirabatur. *θαύμαζον δ' ὁϱόωντες*, admirabantur enim eum videntes, η, 145. *σχέτλια ἔϱγα*, ι, 295. Media forma ponitur loco activæ, attice. *μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁϱῶμαι*, Ν, 99. Ο, 286. Υ, 344. Φ, 54. τ, 36. *φίλον ἄνδϱα διωκόμενον*, gratum mihi virum agitatum video, Χ, 169. *ὅτι θνήσκοντας ὁϱᾶτο*, quod morientes videbat, Α, 56. et 198, *ἄλλων οὔτις*, aliorum nemo videbat eam. *ὅτι ὁϱᾶτο θεοὺς ἔϱιδι* (pugna) *ξυνιόντας*, Φ, 390, *δειδιότας, ὅτι ὁϱῶντο Πηλείωνα*, Υ, 45, timentes, cum viderent hunc. *θεοὶ δέ τε πάντες ὁϱῶντο*, diique omnes spectabant, Χ, 166, quasi rem dignam spectaculo divino. *χείϱεσιν ἀμφαφόωντο* (manibus contrectabant et versabant illud monile aureum venale) *καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὁϱῶντο*, adspectabant, ο, 461, *besahen es, (viewed it.)* et vides, huic imperfecto deesse ionice augmentum. *ὅτι ἑὸν φίλον υἱὸν ὁϱῷτο* (pro *ὁϱάοιτο*, cernere deberet) *ἔϱγον ἀεικὲς ἔχοντα*, Τ, 132. *ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁϱῷτο*, δ, 226, et is id oculis suis videret. *χαλεπὸν δὲ ζωοῖς, τάδε ὁϱᾶσθαι*, λ, 155, difficile est viventibus, ista videre. *βουλοίμην τεθνάμεν, ἢ τάδε ἔϱγα αἰεὶ ὁϱάασθαι*, π, 107. υ, 317, circumflexo distracto. *εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁϱάασθαι*, speciem vero quod attinet, satis magnus erat statura, σ, 4, *war ansehnlich lang und gross, (was tall and robust.)* *αὐτὰϱ ἐπεὶ τάϱπησαν ὁϱώμενοι ὀφθαλμοῖσιν*, δ, 47. κ, 181, at postquam satis delectati sunt contemplantes oculis. *ἐς γαῖαν ὁϱώμενος*, versus terram dirigens oculos, dum natabat, ε, 439. *ἃ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅϱηαι*, *so wie du sie hier vor dir siehest, (as thou seest them here before thee,)* ξ, 343, quæ est forma præsentis medii ab *ὅϱημι*, med. *ὅϱημαι, ησαι*, extruso ionice Sigma *ὅϱηαι*. invenitur etiam verbum *ὁϱέω*. differentia inter *ὁϱᾷν* et *βλέπειν*, apparet ex loco Aristophanis, Plut. 98, ubi Plutus cæcus dicit: *πολλοῦ δικαίους οὐχ ἑώϱακα χϱόνου*: et alter respondet: *καὶ θαῦμά γε οὐδὲν, οὐδὲ ἐγὼ γὰϱ ὁ βλέπων*, neque enim ego, visu pollens. coll. 115, 116.

ὄϱγυια, (sic enim, *πϱοπαϱοξυτόνως*, scripsit prisca *'Ατθὶς*, sicut et *ἡ ἄγυια*: recentiores scribunt *ὀϱγυιὰ*) *ας, ἡ*. (*'Ρέκω*) mensura sex pedum vel trium cubitorum; proprie spatium, quod extensis ad dextram et sinistram manibus metiri possumus, *eine klafter, (a fathom.)* est ab *ὀϱέγω*, extendo, quasi *ὀϱέγυια*, per syncopen. *ἕστηκε* (stat) *ξύλον αὖον* (stipes aridus) *ὅσον τ' ὄϱγυι' ὑπὲϱ αἴης*, Ψ, 327. *τοῦ μὲν* (*ῥοπάλου*) *ὅσον τ' ὄϱγυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα*, ι, 325. *πεῖσμα, ὅσον τ' ὄϱγυιαν*, funem, κ, 167. Vide sub *ὀϱέγω*.

ὀϱέγνυμι, (*'Ρέκω*) tendo, extendo, *ich recke oder strecke aus, (I stretch out.)* it, porrigo, præbeo, *ich reiche dar, recke hin, (I reach, extend.)* *χεῖϱας ὀϱεγνὺς*, manus extendens, inter precandum, Α, 351. et inter orandum ad hominem, Χ, 37. est et verbum *ὀϱιγνάομαι*, idem quod *ὀϱέγομαι*, appeto manu extenta. *ὅγε ὠϱιγνᾶτο τελαμῶνος*, ille apprehendebat manu extenta lorum, Theocrit. Id. 24, 44. Axiochus, § 5.

'Οϱέγω, f. ξω. (*'Ρέκω*) idem. *εὔχετο, χεῖϱε ὀϱέγων εἰς οὐϱανὸν*, Ο, 371. ι, 527, precabatur, ambas manus protendens versus cœlum. *πάντοσε χεῖϱα ὀϱέγων*, extendens manum quoquoversus et ad omnes, ut mendicus, ϱ, 366. *χεῖϱας ἐμοὶ ὀϱέγοντας*, extendentes manus suas ad me, et auxilium meum implorantes, μ, 257. *ἔτι γάϱ σφισι κῦδος ὀϱέξω*, jam enim illis victoriam præbebo et dabo, Ρ, 453, inquit Jupiter de Trojanis. *τινὶ κῦδος ὀϱέξομεν*, cuidam præbebimus gloriam, interficiemur ab aliquo, Μ, 328. sic, *εὖχος*, gloriationem, Ν, 327. *οἷσιν 'Αθήνη νῦν ὤϱεξε τάχος*, quibus Minerva nunc præbuit velocitatem, Ψ, 406, de equis, a bono equite præparatis olim. *Θέτις δ' ὤϱεξε πιοῦσα*, postquam bibit, redhibuit poculum, Ω, 102, i. e. *ἀντέστϱεψε τὸ ποτήϱιον*, *reichete ihm den becher wieder, (returned him the cup.)* *μηδὲ μέγα κῦδος ὀϱέξῃς Πηλείδῃ*, Χ, 57, inquit Priamus ad Hectorem, depugnare volentem solum cum Achille. *ὁποτέϱοισι Ζεὺς κῦδος ὀϱέξῃ*, Ε, 33. et 260, *αἴκεν μοὶ κῦδος ὀϱέξῃ 'Αθήνη*, i. e. dexteritas pugnandi. sic, *ὁποτέϱῳ κεν 'Ολύμπιος*. Χ, 130, nam eventus pugnæ est in manu Dei. *αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύϱνον ὀϱέξῃ*, ο, 311, si forte quis potum et panem porrigere velit. *εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀϱέξειαν*, si ei tantundem omnes darent, ϱ, 407, et sensus est: *ἐὰν οἱ μνηστῆϱες πάντες τοσοῦτον δοῖεν τῷ πτωχῷ τούτῳ πολὺν ἂν καιϱὸν διαγάγοι μὴ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον τοῦτον*, *würde er wohl in langer zeit nicht wieder kommen zu betteln, (it would be a long time before he would return to beg;)* quod quidem significare videri possit, multam *ἐλεημοσύνην*, mendico datam: re vera autem notat *πληγὴν μεγάλην καὶ τϱαῦμα δεινὸν, δι' οὗ πολὺν χϱόνον οὐκ ἂν ἰσχύσῃ ἐλθεῖν εἰς τὸν τοῦ 'Οδυσσέως οἶκον ὁ πτωχός*. *ὀϱέξαι κῦδος τῷ*, vel *τοῖς*. præbere victoriam, Λ, 79, de Jove. Μ, 174. Ο, 596, 602. δ, 275. *οὐ γάϱ ἐμοὶ θνήσκων χεῖϱας ὀϱέξας ἐκ λεχέων*, non enim mihi manus tuas moriens e lecto tuo præbuisti, *hast mir nicht zu guter lezt bey deinem sterben die hand aus dem bette gereichet, (thou didst not bid me a last farewell, by extending thy dying hand from the bed,)* Ω, 743,

inquit Andromache de Hectore suo occiso. ὀρέγω ergo proprie est ἐκτείνω, deinde est, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, δίδωμι. hinc ὀρεκτὸν δόρυ, hasta protensa. et ἡ ὄργυια est ἡ εἰς πλάτος ἔκτασις ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν, quod et dicitur ὁ ὄργυιος. forma media. ὀρέγομαι, solam ἔκτασιν notat, extendo me ad aliquid, *ich strecke mich wornach aus, (I stretch toward something.)* πρὸς στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι, versus os tuum extendere manum meam supplicem, Ω, 506, nisi fortasse est, manum tuam apprehendere et extrahere eam ad os meum, ut eam osculer, coll. 478, 479, quæ explicatio videtur verior. possit tamen prior defendi ex Λ, 502, ut προσορέγεσθαι στόμα ἀνδρὸς παιδοφόνου κατὰ χεῖρα, i. e. χειρὶ, idem sit quod ἑλεῖν ὑπὸ ἀνθρώπου. simul hoc ὀρέγεσθαι involvit conatum cupidum. imo loco ex Ω citato apostrophatum χεῖρ' potest esse χειρὶ, manu appetere; cujus constructionis exempla sequentur. ἔγχει ὀρεξάσθω, hasta protensa hostem appetat, Δ, 307, sc. ὁ ἕτερος ἐκείνος, Nestor enim hoc vult: si quis amittat suum currum, quod fieri poterat vel equo interfecto, vel rota fracta, vel alio casu, et se conferat ad alterius currum, in quo forte vacet locus alter; is ne aurigator, sed pugnato tantum. duo enim in ejusmodi curru militari erant, alter aurigans, alter pugnans. exemplum hujus præcepti est, Ε, 229—240. et confer Θ, 115—118, ubi Nestor ipse contra hoc suum præceptum egisse videtur. est ergo pro: ἔγχος προτεινάτω. sic ὁ τείνων πόδα ἢ χεῖρα, dicitur ὀρέγεσθαι ποδὶ ἢ χειρὶ, extendere se, manu sua: et ὁ δόρυ ἐκτείνων dicitur δόρατι ὀρέγεσθαι, i. e. τὴν τάσιν ποιεῖσθαι τῷ ἔγχει διὰ χειρός. sic, πρόσθεν Ἄρης ὠρέξατο ἔγχει, ante se extendebat se Mars hasta, Ε, 851, i. e. hastam protendebat cupide. hinc ὀρεκταὶ μελίαι, hastæ quæ non jaciuntur, sed quibus protensis cominus pugnatur; coll. 855, 856. οὗ παιδὸς ὀρέξατο Ἕκτωρ, Ζ, 466, ubi est genitivus objecti et rei, extendebat manus suas ad filium suum, ἐκταθεὶς ἥψατο αὐτοῦ. τρὶς μὲν ὀρέξατο ἰὼν, ter extendit se vadens, i. e. tres faciebat passus, Ν, 20, ubi ponitur de pedum ἐκτάσει καὶ διαστάσει, *er that drey schritte, (he took three strides;)* et loco ποσὶ addidit poëta ἰών. ὠρέξατο χερσὶ, extendebat se manibus, Ψ, 99, i. e. ei protendebat manus, ad apprehendum. ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, Π, 314, ubi deest ἔγχει, et participium est pro: ὀρεκτῷ δόρατι πλήξας. et 322, ἔφθη ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι, ubi conf. πρίν. ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα, Ψ, 805, uter prior attigerit cutem, ὀρεκτὸν δόρυ τείνας εἰς τὴν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθοπλίτου (adversarii) ἐπιφάνειαν. ut ergo ὀρέξασθαι per ellipsin notet vulnerare; extendendo se, contingere hasta vel gladio, conf. φθάω. ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, extendens manum suam, a clavo sumsit arcum, φ, 53, Penelope. πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων, λ, 391, extendens ad me manus suas (umbra Agamemnonis versus vivum Ulyssem) et contendens apprehendere me amice. ποσσὶν ὀρωρέχαται, pedibus extenderunt se, i. e. cucurrerunt, Π, 834, ἐτανύσθησαν, et est 3 plur. perf. pass. cum reduplicatione Attica et terminatione Ionica, pro ὤρεχνται. sic in plusquamp. pass. ὀρωρέχατο, pro ὤρεχντο, i. e. ἐτετάντο, extenderant se, Λ, 26, et quidem sic extenti dracones, ut incurvarent colla et capita, quasi devoraturi.

ὀρεκτὸς, ἡ, όν. (Ῥέκω) quod protenditur et extenditur. ὀρεκτῇσι μελίῃσι, hastis ante se porrectis et protensis, contra hostes, Β, 543, nam ὀρεκταὶ μελίαι sunt δόρατα ἐκτεινόμενα κατὰ τῶν πολεμίων.

ὀρεσίτροφος, ου. ὁ ἡ. (Τρέφω) in montibus alitus et roboratus. λέων ὀρεσίτροφος, leo ferus, cicurato oppositus, Μ, 299. Ρ, 61. ζ, 130. ι, 292, ἐν ὄρεσι τραφείς.

ὀρεσκῷος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) in montibus cubans et habitans. est ab τὸ ὄρος, mons, et κεῖμαι jaceo. nimirum ab κέω vel κείω fit κεῖος et κοῖος, et per ἔκτασιν κῷος. sic ab eodem κείω fit ἡ κοίτη. sunt ergo ὀρεσκῷοι οἱ ἐν ὄρεσι κείοντες, i. e. κείμενοι καὶ διάγοντες. est epitheton ferarum. conf. Κῶς, in R. ἐμάχοντο φηρσὶν ὀρεσκῴοις, Α, 268, pugnabant cum Centauris. αἶγας ὀρεσκῴους, ι, 155, capras sylvestres et montanas. nam hoc epitheton est generale omnium ὀρεινόμων τῶν ζώων. οἱ κῷοι sunt et, κοιλώματα γῆς orta ex motibus terræ, quando subsidit locus et cavitatem fecit; imo et in genere omnia alia. hinc et ὀρεσκῷοι possent esse, in speluncis montanis jacentes.

ὀρέστερος, έρα, ερον. (Ὄρω) montanus, in montibus et saltibus versans. it. ferus, ἄγριος, nam tali natura sunt τὰ ἐν ὄρει διαιτώμενα. δράκων ὀρέστερος, Χ, 93. λύκοι ὀρέστεροι, κ, 212, alias in montibus degere soliti, nunc vero a Circe cicurati.

ὀρεστιὰς, άδος. ἡ. (Ὄρω) præses montis vel saltus nympha. Νύμφαι ὀρεστιάδες, Ζ, 420. ὁ ὀρέστης, ου, monticola: ἡ ὀρέστις, ιος, et ιδος, fœm. unde ἡ ὀρεστιάς.

ὀρεὺς, ionice οὐρεὺς, έως. ὁ. (Ὄρω) mulus, *ein maulthier, (a mule.)* habet nomen a τὸ ὄρος, nam ad montana aptum animal, per quæ facillime vadit, ταλαιεργὸν καὶ ἀχθοφόρον ζῶον. οὐρῆας (ionice pro ὀρέας) μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας, Α, 50. πρὸ αὐτῶν οὐρῆες κίον, ibant præ illis muli, Ψ, 115. et 111, οὐρῆας δ' ὄτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην: et 116, 117, describitur iter per montana. iidem 121 dicuntur ἡμίονοι, sunt ergo idem. εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθεῖν, de via cedite mihi, ut cum mulis possim transire, Ω, 716, ubi est casus sextus, coll. 702, ubi eosdem dixerat ἡμιόνους. aliud οὐρεὺς est sub ὁ οὖρος, i e. φύλαξ, quod vide paullo inferius.

ὀρεχθέω, f. ήσω. (Ῥέκω) valde extendo me ad aliquid, impense cupio. it. simpliciter, extendo me. πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι, Ψ, 30, pro ὠρέχθεον, multi boves albi extendebant se in terra mactati fer-

το, ἐτανύοντο ἀναιρούμενοι, καὶ ἐξετείνοντο, ὠρέγοντο. alii tamen exponunt de sono obscuro quem mactati boves edant: quod si verum est, pertinet verbum hoc significatu ad ῥοχθέω, sed, etsi concedamus, posse hunc significatum defendi: constat tamen, extensionis et cupiditatis aut desiderii notionem proprie huic verbo adesse. imo locus Theocriteus, Idyll. 11, versu 43, τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν, potest apte exponi, nam glaucum mare sine ad littus volvere se et contendere.

ὀρέω, vide sub "ΟΡΩ, ad medium.

ὄρημι, ("Ορω) et medium ionice, ὄρημαι, video, specto. cujus exemplum est sub ὁράω adductum ex ξ, 343. et vide ἐνόρημι.

ὄρθιος, ία, ιον. ("Ορω) erectus, stans, elatus. ἔνθα στᾶσα ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε, ὄρθια 'Αχαιοῖσιν, Α, 11, ubi neutrum plurale communiter exponitur, intentissima et sublatissima voce; quia Musici habent tonum quem vocant ὄρθιον νόμον ἢ τρόπον τῆς ᾠδῆς, εἰς πόλεμον ἐρεθιστικόν: sicut Timotheus ille, ὄρθιον ᾄσας, implevit Alexandrum cupiditate pugnandi, ut statim prosiliret ad arma: *sehr scharf und hoch, (very shrill and loud.)* sed re vera h. l. per hoc neutrum indicatur actio per hunc clamorem jussa, ut surgerent omnes, et arma caperent erecti, *la reveille, alarme.* alias in genere notat, firmiter erectus; ὄρθιοι μαστοὶ, stantes mamillæ, non flaccidæ et pendentes.

ὀρθόκραιρος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) cujus et fœmininum est ὀρθοκραίρα, ionice. caput erectum habens, vel et, caput directum habens in rectum. nam attice ἡ κραίρα, ας, est, caput, et maxime caput erectum. κεφαλὴ ὀρθία, et quasi κάρη αἰρόμενον, caput sublatum, elatum: ut ergo κραίρα sit quasi κάραιρα, per syncopen. hinc Attici dimidium caput vocant τὴν ἡμίκραιραν, i. e. τὸ ἡμίκρανον. est in poëta epitheton boum, βοῶν ὀρθοκραιράων (ubi est forma fœminini, pro ὀρθοκραιρῶν) Θ, 231. Σ, 573. μ, 348, i. e. γαύρων, ὀρθοκεφάλων, ὀρθοκεράτων, ὀρθίων τὰς κεφαλὰς, διὰ τὸ ἀγελαῖον καὶ ἄνετον, quia in pascuis lætis libere versabantur, et hinc animosi et pulcri erant. metaphorice autem et νῆες ὀρθόκραιραι dicuntur, quarum subductarum proræ stant erectæ et quasi cornutis capitibus, Σ, 3. Τ, 344, et vide νῆες.

ὀρθὸς, ἡ, όν. ("Ορω) erectus, excitatus in altum, erectus recta in altum, *aufgerichtet in die höhe, (raised on high.)* hæc enim est propria notio hujus nominis, et in poëta obvia: ab ὄρω, ejusque tertia sing. perf. pass. ὦρται. στῆ δ' ὀρθὸς, stabat erectus, i. e. surgebat ut staret, Ψ, 271, 456, 657, 706, 752, 801, nam verba facturus semper stabat in conventu. οὐδ' ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσὶν, neque erectus potest stare pedibus, σ, 240. ὀρθὸς ἀναΐξας, erectus exsurgens, i. e. celeriter surgens ut staret erectus, φ, 119. nam opponitur hoc nomen τῷ sedere, vel cubare. ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, stantem me ad malum navis, μ, 51, 162, 179, ut prospectus longior esset; non vero sedentem aut cubantem. ὀρθὸς ἀναστὰς, Ω, 11, ubi prius est quasi consequens, aut potius efficiens, posterioris: nam qui in altum erigit et excitat se, is surgit. ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ, concio erecte stantium, Σ, 246, et id h. l. præ metu et exspectatione. οἴων ὀρθῶν ἑσταότων νῶτα ἐπεμαίετο, contrectabat terga omnium ovium stantium jam, non vero cubantium, ι, 442, *die aufgerichtet auf den füssen stunden: die sich auf die füsse gehoben hatten und stunden, (which had risen, and were standing up.)* ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν, Ω, 359, erecti pili stabant, præ horrore. ἔγχεα δὲ ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, hastæ in altum erectæ stabant, fixæ cuspide posteriori in terra, Κ, 153. ergo notio prima apud Homerum satis apparet. ex Pindaro discimus ὀρθὸν a recentioribus etiam de directo in longitudinem poni, sicut dicitur γραμμὴ ὀρθὴ, recta linea; et metaphorice, de recto morali.

ὀρθόω, f. θώσω. ("Ορω) in altum recta erigo. χειρὶ λαβὼν ὤρθωσε, Ψ, 695, manu apprehendens erexit jacentem; quod φιλοίκτως factum. τὸν δ' αἶψα ὤρθωσεν 'Απόλλων, Η, 272, conf. 'Απόλλων, in R. ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, sedebat erectus, Β, 42. Ψ, 235. ὀρθωθεὶς δὲ ἐπ' ἀγκῶνος, erectus in cubitum, Κ, 80. et 21, ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα.

ὄρθριος, ὁ ἡ, vide sequens.

ὄρθρος, ου. ὁ. ("Ορω) tempus circa ortum solis, sub aurora; καθ' ὃν ἀνίστανται ἄνθρωποι ὀρθούμενοι, οὐκ ἀναμένοντες ἥλιον: ὃς εἰς ἔργα ἡμᾶς ὀρθοῖ. nam orto sole jam præteriit ὁ ὄρθρος. est ergo ab ὄρω. ὑπ' ὄρθρον, Batrachom. 102, sub ortum auroræ. hinc est ὄρθριος, ου. ὁ ἡ, Hymn. in Merc. 143, matutinus. Vide sub ὀρνύω.

ὀρίνω, f. ινῶ. ("Ορω) concito, cieo, commoveo. ἄελλα πόντον ὀρίνει, procella pontum concitat et permovet, Λ, 298. ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον, commovent, Ι, 4. τί γυναικὶ θυμὸν ὀρίνετον, commovetis, perturbatis, φ, 87. μνηστῆρας ὀρίνων, procos conturbans et percellens terrore, ω, 447. notat ergo in specie, perturbationem magnam. τῇ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμόν ὄρινα, pro ὤρινα, huic enim igitur vel maxime animum moveram. ut eam mei misereret, δ, 366. ὤρινάς μοι θυμὸν, commovisti mihi animum ad indignationem et ad succensendum tibi, θ, 178, coll. 185, *du hast mich aufgebracht wieder dich, (thou hast incensed me against thee.)* sed ad commiserationem, est ξ, 361. ο, 485. τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν, pro ὤρινεν, illisque animum in pectore commovit et perturbavit, Β, 142, sc. ut cuperent abire inde in patriam. sed, τῇ, illi Helenæ, ad cupiditatem congrediendi cum eo, vel, ad admirationem rei gestæ, utpote inexspectatæ, Γ, 395, *machete sie im gemüthe unruhig und betreten, (made her uneasy in mind and confused.)* sic, τῷ, Δ, 208, sc. misericordia, et studio succurrendi. et Λ, 803, ut cuperet, ita facere, sicut suaserat amicus. 'Αντιλόχῳ μάλιστα, Ν, 418, sc. ira et indignatione. et 468, τῷ, sc. ut

cuperet defendere et ulcisci amicum. sæpe est idem ac, ἐβάρυνε ψυχήν: nam species adfectus ex contextu est determinanda. sic, Αἴαντι, Ξ, 459, sc. dolore et tristitia. et 487, Πηνελέῳ. et P, 123, Αἴαντι. quibus omnibus locis est, θυμὸν ὤρινε, animum adfectu magno concitavit. οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν 'Ατρείδης ὤρινε διαμπερὲς, ἀλλὰ Ζεὺς—Τ, 272, non sane ille solus et plenarie perturbavit mihi animum; sed Jupiter hac occasione usus est ad mala Græcis inferenda. ergo 'Ατρείδης et Ζεὺς h. l. junguntur, ut medium et auctor verus. πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα, commovit omnia fluenta sua, Φ, 235. γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε, Ω, 760, pro ὤρινε, commovebat. ὤρινεν δὲ θάλασσαν, η, 273. θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν, ρ, 150. et 216, κῆρ αὐτοῦ. aliud ὄρινε est imperativus præsentis. πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε, multam turbam concita, Φ, 313. μηδέ μοι ἦτορ ὄρινε, ρ, 47, commove, sc. ad lugendum. τίς δὲ οἶδε, εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω; quis enim scit, an tamen ei cum bona fortuna animum commovere possim, sc. ut auxilietur, O, 403. sic, ὀρίνειας, Λ, 791, *ihm sein herz rühren kannst, (canst move his heart.)* τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς, igitur, ne mihi magis in tristitia animum commoveris, Ω, 568. μαχήσεται, ὁππότε κέν μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ, I, 699, pugnabit quandocunque eum animus ipsius impulerit, et deus incitaverit: ubi tamen alii, rectius an secus, legunt ἀνώγῃ, jusserit. Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμὶξ, turbantur confuse, Λ, 525, coll. 521, Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν, perturbatos animadvertit: et notat idem quod κλονεῖσθαι. τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀκούοντες κακὰ ἔργα, I, 591, commovebatur ad contra eundum his malis. Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμὸς, σ, 74, male adficiebatur, sc. metu. nam id κακῶς facit differentiam ab alia commotione nobiliori. *es wurde ihm übel zu muthe, (he was overcome with fear.)* τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι, sc. ad indignationem et iram, υ, 9. sed, ω, 317, commovebatur ingenti commiseratione animus. ὀρινομένη θάλασσα, i. e. ταρασσομένη, B, 294, et κύμασιν ταραχώδη δηλοῖ. τοὺς μὲν ὀρινομένους, sc. 'Αχαιοὺς, Ξ, 14, et additur, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθε Τρῶας, actos in fugam Græcos, et agentes eos in fugam illos alteros. (cf. locum paullo ante ex Λ, 521.) et 59, 'Αχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται. sic, τοὺς μὲν ὀρινομένους, sc. Τρῶας, O, 7, qui agebantur et conturbabantur. ἢ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαὸν, Π, 377, i. e. ταραττόμενον. ne vero putemus, semper de fuga trepida, aut passive esse intelligendum, docet locus χ, 360, ἥ σοι ἀντιβόλησεν ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα, aut in te incidit furentem per conclave hoc magnum, κινουμένῳ μετὰ θυμοῦ, irate vadentem et undique perturbationes portantem. πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, omnibus commotus est animus variis adfectibus, ira, miseratione, terrore, etc. E, 29. Π, 280, ubi additum, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, ordines inclinati sunt; et ibi manifesto μετὰ θορύβου καὶ δειλίας. Σ, 223, i. e. πάντες ἐταράχθησαν, *sie erschraken alle, (they were all confounded.)* ὀρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὅτι οὐ δύνατο προσαμῦναι, Π, 509, *es gieng ihm sehr nahe, sehr zu herzen, dass er nicht helfen konnte, (he was exceedingly grieved because he could not assist him.)* μὴ 'Αχιλῆϊ ὀρινθείη φίλον ἦτορ, ne ei irritaretur animus suus, ira subita invadente eum, Ω, 585. ἐκ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες, χ, 23, ex sedilibus exsilierunt commoti terrore subito, et perturbati currentes per conclave magnum, *im saale, (through the hall.)*

ὅρκιον, ου. τό. (Ἔρα) est sæpe idem quod ὁ ὅρκος. sæpe autem et, fœdus jurejurando sancitum, *ein eidlicher bund und vergleich, (a compact ratified by oath.)* οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον, non sane frustraneum est jusjurandum, Δ, 158, *ein eid ist ja nicht vor die lange weile, (an oath is not a mere pastime:)* ὅρκος οὐ δύναται εἶναι ἅλιος, διὰ τὸ ὑπὸ θεοῦ ἐφορᾶσθαι καὶ τοὺς ὅρκους, ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην φιλοτήσιον δεξίωσιν. hinc est Ζεὺς ὅρκιος, καὶ φίλιος, καὶ ἑταιρεῖος. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, fœdere facto per sacrificium, B, 124, icto fido fœdere per dissectum sacrum. et 339, πῇ δὴ συνθεσίαι καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν, quo abibunt nobis pacta et juramenta? nam per jusjurandum consociarant se Græci populi et principes. φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες, amicitiam et fœdera facientes, Γ, 73, 94. et 105, ὄφρα ὅρκια τάμνῃ αὐτὸς, ut ipse fœdus faciat percusso sacro. et 107, μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται, ne quis petulanter Jovis fœdus violet, i. e. fœdus per Jovem factum. et 245, κήρυκες ἔφερον θεῶν ὅρκια πιστὰ, i. e. τὰ ἐν ὅρκοις χρειώδη, τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα. Sic τάμνειν ὅρκια est, θῦσαι τὰ ἐπὶ ὅρκῳ σφάγια, victimas immolare et mactare ad fœdus faciendum adhiberi solitas. et 269, κήρυκες ὅρκια πιστὰ θεῶν συνῆγον, i. e. victimas ad fœdera congregabant. et 280, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστὰ, ὦ θεοί. et 299, ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, quicunque priores contra fœdus damnum intulerint. ὥς κεν Τρῶες 'Αχαιοὺς ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι, Δ, 67, ut Trojani priores incipiant Græcos lædere contra fœdus. et 155, θάνατόν νύ σοι ὅρκια ἔταμνον, ergo fœdus percussi, tibi ad mortem. et 157, κατεπάτησαν ὅρκια πιστὰ, pedibus conculcarunt fœdus factum. et 269, ἐπεί γε συνέχευαν Τρῶες ὅρκια, disturbarunt. et 271, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο, quia priores contra fœdus hostiliter egerunt. ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν, fœdus ad finem suum destinatum venire non sivit, H, 69, conf. Ζεύς. et 351, νῦν δ' ὅρκια πιστὰ ψευσάμενοι μαχόμεσθα, nunc pugnamus, postquam mentiti sumus fœdera per jusjurandum firmata, i. e. violato fœdere, contra jusjurandum, ἐπιορκήσαντες, *als meineidige fechten wir, (we fight as verjured men;)* quod quidem male cedet nobis. loquitur ibi Antenor, bene suadens Paridi. sic πιστωθῆναι ὅρκῳ, est, fidem de se facere alteri per jusjurandum. et 411, ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, sciat id ut testis: nam juraverant Trojani in illa pacificatione, Γ, 292. et circa, memorata; etsi poëta id ibi reticuit διὰ τὸ πᾶσι δῆλον. ὅρκια πιστὰ τάμωμεν, Τ, 191,

fœdera fida feriamus. *ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ*, X, 262, sicut nulla sunt fœdera leonibus et hominibus. et 266, *οὔτε τι νῶι ὅρκια ἔσονται*, sic et inter nos nulla erant. *ἔμπης δέ σοι ὅρκια δώσω*, omnino tibi jurabo, τ, 302, et sequitur 303, seqq. carmen jurisjurandi. *ὅρκια πιστὰ ταμόντες*, fœdus percutientes, ω, 482. et 545, *ὅρκια μετ' ἀμφοτέροισι θῆκεν Ἀθήνη*, fœdus constituit. est ergo *ὅρκιον* ab *ὁ ὅρκος*, sicut est *τὸ λόγιον*, i. e. *ὁ χρησμὸς*, ab *ὁ λόγος*.

ὅρκος, *ου. ὁ.* (Ἔρα) jusjurandum. *ein eid, ein schwur, (an oath.)* est nomen deductum ab *εἴργω*, i. e. *ἐγκλείω*, nam jusjurandum includit nos in ea quæ juravimus. ab eodem verbo est *ἡ ὀρκάνη*, pro *ἑρκάνη*, quæ est *ἕρκος τὶ, ἀκανθῶδες περίφραγμα*, sepimentum loci ex dumis et spinis factum, *ein dorn-hecken-zaun, (a quickset hedge.) καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι*, pro *ἐπομοῦμαι*, *will einen hohen eid dazu schwören, (will swear a solemn oath,)* A, 233. I, 132, 274. *ὁ δέ σοι μέγας ἔσσεται ὅρκος*, A, 239, erit tibi magnum jusjurandum, nimirum Achilles jurabat scipionem ligneum et aridum, sic certo fore desiderium sui, i. e. se nolle adjuvare Græcos pugnando, sicut iste scipio folia et virorem suum recepturus non sit. *ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατος*, B, 755, nam ex hac inferna Styge, quæ erat jusjurandum divinum et horribile, effluebat *ὁ Τιταρήσιος*: hinc et *τοῦτο τὸ δεινὸν τῆς Στυγὸς ἀνεπίμικτον μένει τῷ Πηνειῷ: δέδιε γάρ πως ὁ Πηνειὸς τὴν ἀνάκρασιν, ὡς εἴ περ ἔμψυχος ἦν*. potest tamen et historice intelligi, quod *οἱ ἐγχώριοι* per Titaresium fluvium jurare soliti fuerint, sicut dii per Stygem; et hanc historicam veritatem more suo poëtice involvit. sic in *Βιθυνίᾳ* erat fluvius, nomine *Ὅρκος, ὃς φρικωδέστατος ὅρκων τοῖς ἐκεῖ ἐνομίζετο*, conf. Arrianum. *Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι*, O, 38, ubi refertur Juno jurans Jovi, etsi subdole; debebat enim jurare, quod ipsa nihil fecerit *πρὸς ἀπάτην* adversus Jovem; nunc jurat, quod Neptunus non Junonis impulsu, sed suo, faciat quæ faciat. *νῦν μοι ὄμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὅρκον*, T, 108. et 113, *ὄμοσεν μέγαν ὅρκον*. dicitur *μέγας* ob ea per quæ juratur: *καρτερὸς* vero, i. e. *γενναῖος, καὶ ὃς ἂν μὴ παραβαθῆναι δύναται*. hinc et Jupiter, cum summo licet dolore, semel præstitum *ὅρκον*, etsi deceptus, servat tamen religiose. nam *σεβάσμιος ὁ ὅρκος* etiam in fabulis, nedum in re seria. etsi lædimur per datum *ὅρκον*, deceptis quoque et inductis tamen debet esse sanctissimus. et id docere vult poëta. coll. 125. et 175, *ὀμνυέτω δέ σοι ὅρκον ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς*: nam juraturus stabat. *νῶϊ πολεῖς ὠμόσαμεν ὅρκους*, Υ, 313, inquit Juno de se et Minerva: nos multa juravimus juramenta: et excusat se, quod ideo non possit adesse Æneæ. docetur ergo sub exemplo ficto, etiam summis et potentissimis sanctum esse debere *ὅρκον*. *Τρωσὶν δὲ γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι*, X, 119, i. e. a principibus eorum sumam *ὅρκον, πρέποντα τοῖς γέρουσιν*, gravem nimirum, et obligantem omnes cives. conf. Josuæ ix, 19, 15. *ὅγε ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσεν*, Ψ, 42, recusabat constanter, et insuper jurabat; et in sequentibus recitatur carmen jurisjurandi. et 441, *ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὧς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον*, sed certe ne sic quidem sine juramento auferes præmium. magnam rem esse *ὅρκον*, docet poëta, Γ, 276, seqq. ubi omnes dii et omnia elementa contra perjurum excitantur. et apud Herodotum evolve *Γλαῦκον τὸν Λακεδαιμόνιον*. Sacrificium, jurisjurandi causa factum, ab *ἐγχωρίοις* (habitatoribus illius terræ) defodiebatur in terra: sed *οἱ ἐπήλυδες*, (peregrini et hospites) projiciebant id in mare aut in fluvium. Hinc *Ταλθύβιος*, utpote peregrinus jam in Troade, projicit; T, 267, s. Priamus vero, inquilinus, agnos *τῶν ὁρκίων* secum aufert, ipse suis manibus imponens eos currui, Γ, 310: nunquam vero de ejusmodi sacris gustabatur aliquid. ritus *ὅρκου* vide Ξ, 271, seqq. et circa rem equestrem Ψ, 582, seqq. ubi conf. *ἅπτομαι*. *γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ*, β, 377. et 378, *τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον*. vocatur *μέγας*, quia deus, res summa, invocatur testis et ultor: *τελευτῆσαι* vero est, *πληρῶσαι καὶ ἀποδοῦναι τὸν ἔνορκον λόγον*, plene enunciare et eloqui jusjurandum; e. c. *ποιήσω τόδε, ἢ οὐ ποιήσω*: determinare liquido id quod juratur. *ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον, μὴ ποιεῖν τὸ*, δ, 253. et 746, *ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον*, meum magnum jusjurandum sumsit, *μή με ποιεῖν τοῦτο*, *von mir nam er einen hohen eid, (he took my solemn oath.) εἰ μὴ τλαίης, ἐμοὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι*, ε, 178. sic et κ, 343. *μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι*, per deos jurare, κ, 299. et 346, *ἐπεὶ ὤμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον*; et carmen id jurisjurandi est ε, 184, seqq. *ἤδη γάρ σοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον*, κ, 381. *ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον*, μ, 298. (sic et σ, 55.) et 304, *ἐπεὶ ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον*. *ἀλλ' ἤτοι ὅρκον μὲν ἐάσομεν*, sed sane juramentum jam omittemus, ξ, 171, i. e. non opus est jurejurando *ἐν ἀδήλοις*, de incertis; potius opus est *εὐχῇ*, voto, 172. coll. 151, *μυθήσομαι σὺν ὅρκῳ*, loquar juratus, et carmen jurisjurandi sequitur 158, seqq. ubi ipse personatus Ulysses jam præsens jurat Eumæo non noscenti eum, Ulyssem mox adfuturum. *ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε*, τ, 396, ubi dicitur pater Mercurius dedisse Autolyco, avo materno Ulyssis, ut posset superare omnes astutia et *ὅρκῳ*, sc. *τῷ ἐπὶ κλεπτοσύνῃ*. nam potest sæpe aliquis vere jurare, ubi tamen audientes decipiuntur. sic ille, qui abreptum piscem socio dabat, jurabatque se non habere piscem; alter vero, se non abripuisse: vel et, se non habere piscem, nec scire alium qui abripuerit; et alter, se non abripuisse piscem, nec scire alium qui habeat: et sic *ἐσοφίσαντο τὸν ἰχθυέμπορον* non satis attendentem verbis, et simplicem. tales sunt *ὅρκοι σοφισματώδεις*, veri in se, contra tamen sensum audientis. talibus frequenter usus est *Σίσυφος*. confer tamen h. l. Dacieriam,

quæ aptius fortasse explicat: et est opera ejus laudatissima etiam in reliquis plurimis aliqua difficultate laborantibus locis. cæterum non semper jurabant deum ipsum. sic Telemachus jurat per *ἄλγεα πατρὸς*, *υ*, 339, *μὰ Ζῆνα, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο*, ubi, simul cum Jove, jurat per ærumnas patris sui, quam veræ sint illæ, tam verum et esse hoc. et is ipse *ὅρκος* h. l. est exemplum decipientis, veri tamen, jurisjurandi. jurat enim, se non moraturum esse nuptias matris suæ novas: et ipse intelligit renovatas nuptias patris sui, quem sciebat jam adesse; proci autem, id ignorantes, intelligebant id de nuptiis alicujus ex ipsis cum Penelope. Socrates jurare solitus fuit per *κύνα*, canem mordacem. *ἐρῶ σοὶ, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι*, *υ*, 229, et sequitur 230, seqq. carmen *τοῦ ὅρκου*, ubi ipse Ulysses personatus jurat, Ulyssem mox adfuturum: ut ergo esset *ὅρκος* verissimus, deceptor tamen innoxius audienti. supra ex ξ idem adfuit. *εἴ μοι ἐθέλοιτε ὅρκῳ 'πιστωθῆναι*, si mihi volueritis dato jurejurando fidem de vobis facere, *ο*, 435, nam *πιστοῦσθαί τινι* est, fidum existimari alicui. et 437, *τελεύτησαν τὸν ὅρκον*, *haben den eid förmlich abgeleget, (had taken a solemn oath.)* *μὰ* in juramentis negativis locum proprie habet, quia est pro *μή*: sed addito *ναὶ* valet in affirmativis pro solo *ναί*. sic Pythagoras in aureo carmine, versu 47, *ναὶ μὰ τὸν ἡμετέρᾳ ψυχῇ παραδόντα τετρακτὺν*, i. e. per deum, qui indidit vitæ nostræ quaternarium numerum: et ista *ἡ τετρακτὺς* pertinet inter arcana Pythagorica. conf. Macrob. Serm. Sat. Lib. 1. c. 6, ibique commentatores.

ὁρμαθὸς, οῦ. ὁ. ('Ρέω) series connexa, catenata series. *ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃ ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλαισιν ἔχονται*, *ω*, 8, ubi sermo est de vespertilionibus, in antro saxi latentibus: et dubium ibi est, an *ὁρμαθὸς* sit series quædam connexa, qua cohærent invicem vespertiliones, sicut apes solent post examen ductum; ut sit, si forte aliqua deciderit a cohæsione et ex saxi superiore parte; an vero *ὁρμαθὸς* ibi sit, latibulum, rima saxi: nam hæc significatio quoque in usu est. cæterum est ab *εἴρω*, necto, conjungo. et posterior quoque significatus inde est, lustrum ubi animal se contrahit et cui se adjungit arcte.

ὁρμαίνω, f. ανῶ. ("Ορω) moveo, agito. ponitur sæpissime de cogitatione et consilio, ut notetur *κίνησις βουλευτικὴ*, agitatio mentis consultatoria: qua finita *τὸ ἵστασθαι*, statuere, sequitur, e. c. *ἔστησα παρ' ἐμαυτῷ βουλήν*. *ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν*, Α, 193, ubi prior pes est anapæstus loco dactyli vel spondei: *ἕως ἔτι ἐν κινήσει καὶ ἀρχῇ ἐτύγχανε βουλεύματος*, *indem er das bey sich gedachte, und geneigt war es zu thun, (as he thought this within himself, and was disposed to do it:)* et sequitur duplex apodosis versu sequente, *so zog er den degen zwar, aber es kam —, (he drew his sword indeed, but there came —:)* nisi protasin vis finitam esse post *ξίφος*, ut apodosis incipiat cum *ἦλθε δὲ*, *da kam, (there came,)* tunc veniebat. sic et Κ, 507. Λ, 411. Ρ, 106. Σ, 15. *δ*, 120, sequente etiam apodosi per *δέ*. *ε*, 365, 424. *ὣς* (*οὕτως*) *ὁ γέρων ὥρμαινε, δαϊζόμενος* (divisus quasi) *κατὰ θυμὸν διχθάδια*, dupliciter, Ξ, 20, sic agitabat mente, sc. *βουλεύματα*. *ὣς ὥρμαινε μένων*, sic cogitabat secum stans, Φ, 64. Χ, 131. *ἑζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα*, *ζ*, 118. *πολλὰ δέ οἱ κῆρ ἱσταμένῳ*, *η*, 83. *ἄλλα δέ οἱ κῆρ φρεσὶν ἦσιν*, *σ*, 344. *πολλὰ δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε*, *ψ*, 86. quibus omnibus locis de deliberatione aut divisa cogitatione ponitur. *ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν*, agitabat animo, Φ, 137. *ὥρμηναν δ' ἀνὰ θυμὸν ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον*, *β*, 156, et sollicitabant eæ res obscura agitatione animum, quæ sane et futuræ erant fieri, *sie dachten unruhig im gemüthe an etwas, das auch wirklich am ende geschehen sollte, (they had confused emotions as to what was destined finally to happen,)* i. e. magnum infortunium augurabantur sibi: et *ἔμελλον* non pertinet ad *ἅπερ*, ut *τελέεσθαι* sit passive; sed pertinet ad *μνηστῆρες*, et *τελέεσθαι* est in media forma sensu intransitivo: quæ in fine experiri futuri ipsi erant. *ὁρμαίνων, ἤ κεν θάνατον φύγοι ἤ κεν ἁλῴη*, *ο*, 299, inquietus animo, dubius, an mortem effugere posset, an caperetur morte. *ἐμοὶ, ὁρμαίνοντι, ἤ μιν, ἦ*, Π, 435, mihi deliberanti, an eum, an: mihi qui sum dubius. *ὁρμαίνοντα ἀνὰ θυμὸν*, versantem in animo, Ω, 680, serio deliberantem. *πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα*, volventem multa animo, Κ, 4. *εἰ γὰρ ἐγὼν πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα*, si enim ego rescissem, quod tantum iter moliretur, *δ*, 732. *ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες*, profecti sunt in Trojanam terram, bellum animosum molientes, sc. illo tempore quo proficiscebantur, Κ, 28, nam nunc, cum jam sunt in Trojano solo, dicuntur *πολεμεῖν*, non vero *ὁρμαίνειν εἰς πόλεμον*. sic, *δ*, 146. *ἤλθετε ὑπὸ Τροίην*, veniebatis ad Trojam, ibatis: nam *ἔρχεσθαι* est, ire, proficisci. *χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες ἀλλήλοις*, *γ*, 151, dura contra nos invicem molientes et volventes animo: nam alteri alteros erant relicturi. et 169, *ἔκιχεν* (adsequebatur) *δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας*, i. e. *ὁρμῶντας, διαλογιζομένους*, molientes. *Τηλεμάχῳ φόνον φρεσὶν ὁρμαίνοντες*, constituentes ei mortem in animo, *δ*, 843. et 789, *ὁρμαίνουσα, εἰ θάνατον φύγοι υἱὸς, ἤ ὅγε δαμείη*, sollicite cogitans, an filius effugeret mortem, an cæderetur. et 793, *τόσα ὁρμαίνουσαν*, hæc tanta et tot volventem animo anxio, coll. 791. ergo hoc verbum a poëta semper de agitatione mentis sollicite cogitantis *καὶ ἐπὶ τοῦ διαλογίζεσθαι* positum.

ὁρμάω, f. ήσω. ("Ορω) moveo me ocyus. deinde et active, *κινέω*, moveo, impello, concito. est ab *ὄρω*, ejusque perf. pass. *ὧρμαι*: unde notio intransitiva magis est propria: sed valet tamen regula, quod omnia fere verba activæ formæ notare possint et intransitive. *ἴρηξ* (accipiter) *ὁρμήσει* (*κινήσει ἑαυτὸν*, incitare solet ipso

se) πεδίοιο (per planitiem et apertum locum; et deest præp. διὰ) διώκειν ὄρνεον ἄλλο, N, 64. alia phrasis est O, 693, ἴθυσε, recta ruebat et contendebat κατὰ νεὸς, contra navem. sic deest præpositio, Δ, 335, ὁπότε (κατὰ) Τρώων ὁρμήσειε, quando impetum daret contra Trojanos. ὁσάκι δὲ ὁρμήσειε Ἀχιλλεὺς στῆναι ἐναντίβιον, quoties impetum caperet contra stare vi, Φ, 265. sic, ὁσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων ἀντίον ἀΐξασθαι, X, 194, quoties contenderet contra portas irruere. his locis est intransitive. active vero et transitive est Z, 338, νῦν δέ με παρειποῦσα ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν ὥρμησε ἐς πόλεμον, nunc vero mihi suadens uxor blandis verbis me propulit et incitavit ad pugnandum. et σ, 375, εἰ δὲ αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων σήμερον, si vero etiam pugnam alicunde concitaret Jupiter hodie. *media* vero forma, et *passiva*, per se est intransitiva. μὴ φεύγειν ὁρμήσωνται, ne fugiendi impetum capiant, Θ, 511. Πηλείδης δ' ὡρμήσατο Ἀγήνορος, i. e. κατὰ τοῦ, Φ, 595, irruit contra eum, *warf sich auf ihn, (rushed upon him.)* ὡρμᾶτο ἐκ θαλάμου, Γ, 142, properabat ex conclavi suo. ὡρμᾶτο ἔγχεϊ, impetum fecit hasta, E, 855. ἐν δέ οἱ ἦτορ ἄλκιμον ὡρμᾶτο πολεμίζειν, in eo cor forte impetum habebat pugnandi, Φ, 572, *empfand einen starken trieb, (felt a strong impulse.)* ὡρμῶντο ἐκ κλισίης, properabant ex tabernaculo, I, 178. Τεῦκρος δ' ὡρμήθη μεμαὼς ἀποδῦσαι τεύχεα, N, 182, accelerabat ut exueret ei arma cupidus. et 188, Ἕκτωρ δέ. et 754, ὡρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς, abibat cum impetu ingens ille vir sicut mons. ὡρμήθη (κατὰ) Ἀκάμαντος, contra eum ruebat, Ξ, 488, *fiel ihn an, (fell upon him.)* Ἀχιλλεὺς, irruit, properavit, X, 312. οἱ δ' αἶψα διώκειν ὡρμήθησαν, festinarunt confestim insequi, K, 359. αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν μακροῖς ξυστοῖς, cominus strenue pugnabant longis hastis, N, 496, 526. τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν, Ψ, 817, *die beyden fechter giengen drey gänge mit einander, (thrice did the two champions rush upon each other,)* ter cominus irruerunt adversus se invicem. locum ex κ, 214, vide in composito. ἐναντίω ὁρμηθήτην, adversi occurrerunt ambo, E, 12. ξιφέεσσι αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην, ensibus cominus concurrissent, P, 530. ἢ ἀκοντίσαι ἢ σχεδὸν ὁρμηθῆναι, aut eminus jaculari aut cominus congredi acriter, N, 559, et inest ibi τεῦ, pro τινὸς, omisso κατὰ, contra vel in aliquem. et 562, ἐγγύθεν ὁρμηθεὶς, ex propinquo et cominus congrediens pugnando. sic et O, 529. κεῖσε μέν ἐστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι, eo poteris vel alio tempore proficisci, Ξ, 313. ἥ μιν ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι, μ, 126, quæ eam (Scyllam) desinere faciat, ne iterum irruat adversus te. δεύτερον ὁρμηθεὶς, deinde impetu factu, Π, 402. et 467, δεύτερος. σὺν τεύχεσιν, armatus invadens nos, Σ, 269. Ἕκτωρ δὲ (κατὰ τοῦ) ὁρμηθέντος ἀκόντισε, N, 183. et 190, Αἴας δέ. οὐδ' ὁρμηθέντος ἄκουσα, neque audivi quod iter pararet, δ, 728. οὐκ ἔτι ἔμπεδα γυῖα ἦν ὁρμηθέντι, festinanti artus jam non erant firmi, N, 512, coll. 513, et sermo est de defatigato. μετὰ Λήϊτον ὁρμηθέντα Ἕκτορα, Hectorem qui cum Leito acriter pugnabat vel pugnare cupiebat, P, 605. ἀθρόοι ὁρμηθέντες, conferti adgredientes hostem, T, 236. in sensu *vere passivo* est θ, 499, ὁρμηθεὶς (ὑπὸ) θεοῦ, ubi de poëta vel cantore est sermo, κινηθεὶς ὑπὸ θεοῦ, a deo actus et instinctus: nam est θεόσοφος, a deo sapiens factus et institutus; non vero ex arte aliorum didicit hanc cantilenam: ipse eam composuit, non memoria cepit factam ab aliis. πάντες ἅμα ὁρμηθέντες (ἵπποι) ὑπὸ πληγαῖς ἱμάσθλης, omnes simul incitati a verberibus scuticæ, ν, 82. νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω ὁρμηθέντε, δ, 282, nos ambo incitati hoc sermone.

ὄρμενος, ὁ, ὄρμενος pro ὀρόμενος, vide sub ὍΡΩ, prope finem.

ὁρμὴ, ῆς. ἡ. (Ὅρω) motus, impetus, conatus acer: initium, adgressio. etiam active, instinctus. μίνυνθα δέ οἱ γένετο ὁρμὴ, hoc inceptum et propositum non diu ei fuit, Δ, 466, et sermo est de heroë Græco, qui occisum a se hostem spoliare volebat, sed quem heros Troicus in ipso illo actu subito interfecit. δὸς δέ με ἄνδρα ἑλεῖν καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν, *gieb, O Minerva, dass ich den mann fasse, und dass er mir ihn (oder auf) den wurf eines spiesses komme, (grant, O Minerva, that I may see the man, and that he may come within reach of my spear,)* E, 118, tam prope, ut hasta conjecta eum ferire possit. μόγις δέ μου ἔκφυγεν ὁρμὴν, vix impetum et incursum meum effugit, I, 355. ἔλαφος, ἱδρώουσα κραταιοῦ θηρὸς (leonis) ὑφ' ὁρμῆς, cervus fugit sudans, præ impetu et adgressione, Λ, 119, sub impetu, *bey dem anfalle, vor dem anfalle, (during the attack, before the attack.)* et 157, θάμνοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι (impulsi et adflicti) πυρὸς ὁρμῇ, vi ignis, *von der gewalt des feuers, (by the fierceness of the fire.)* οὐδὲ δυνάσθη αἶψα ἀνασχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς, ε, 320, neque poterat cito emergere ex immersione in fluctum magnum et ex vi altæ undæ. et 416, μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμὴ, frustranea mihi erit inceptio, frustraneus conatus gravis. active videtur poni K, 123, ἐμὲ εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμὴν, me intuens, et meum instinctum exspectans, coll. 121. exspectans dum ego eum cohorter et agere jubeam. sic et β, 403, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμὴν, ubi tamen aptius fortasse; tuum exspectantes adventum, et tuam ad iter faciendum inceptionem.

ὅρμημα, ατος. τό. (Ὅρω) inceptum, impetus. τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, B, 356, 590, ulcisci Helenæ impetus (in eam factos rapaciter) et gemitus nunc detentæ: ubi ergo videtur passive notare, impetus quos Helena passa est a Trojanis. et hæc expositio omnino est honestior, et contextui convenientior ipsique poëtæ: nam nusquam incusatur Helena, quasi volens et sciens abierit Lacedæmone. alii tamen ὁρμήματα interpretantur h. l. τὴν ἐξ ἀρχῆς ἑκουσίαν ἐξ ἁρπαγῆς ἔλευσιν τῆς Ἑλένης εἰς Τροίην: στοναχὰς δὲ, τὸν ὕστερον μετάμελον, pœnitentiam insecutam est a perf.

pass. ὤρμημαι, cum impetu ruere factus sum, vi adfectus sum. Vide sub 'Ελένη, in R.

ὁρμίζω, f. ίσω. (Ὄρω) constituo navem ad ὅρμον, stationem in portu; ἐν ὅρμῳ ἵστημι τὴν ναῦν. differt ab ὁρμέω: nam ὁρμεῖ ναῦς, stat in statione; ὁρμίζει δέ τις αὐτήν. in genere est: stare facere navem. ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν τὰς νῆας, pro ὁρμίσομεν, Ξ, 77, in alto mari vero ad ancoras stare faciemus naves deductas in aquam. ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν, δ, 785, in alto stare fecerunt navem. sic et θ, 55. his locis ergo est generalis notio. specialis et propria est γ, 11, τὴν δ' ὥρμισαν, navem in portu ad stationem appulerunt. et μ, 317, νῆα μὲν ὡρμίσαμεν, i. e. ἐν ὅρμῳ ἐστήσαμεν.

ὅρμος, ου. ὁ. (Ὄρω) est pars illa portus, ubi navis appellitur ad terram: *der ort im hafen, wo sich das schiff ans land leget, (the spot in a harbour where a vessel brings to land:)* τόπος λιμένος, ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμεῖ. hinc ὁ λιμὴν dicitur εὔορμος. τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς, A, 435, navem in stationem egerunt remis. νῆες, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται, naves, quando venerunt in spatium portus, ν, 101, i. e. εἰς τὸν ὅρμον, coll. 96, 98. deinde vero ὅρμος est quoque κόσμος περιτραχήλιός τις, qui et ὁρμίσκος dicitur, pretiosus vel pulcer ornatus circa collum: et quidam hoc significatu scribi jubent ὁρμὸς, ut distinguatur ab ὅρμῳ κατὰ τὸν λιμένα. ἐχάλκευον (fabricavi) δαίδαλα πολλὰ, πόρπας τε, γναμπτάς τ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους, Σ, 401, et Vulcanus ibi de se loquitur, quæ fecerit per novem annos, latens apud Nereidas: ut ergo hæ res omnes sint argenteæ vel aureæ, pertineantque ad ornatum fœminarum nobilium. χρύσεον ὅρμον μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο, ο, 459, aureum monile habens, quod electris consertum erat. ὅρμον πολυδαίδαλον χρύσειον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἠέλιον ὥς, σ, 294. coll. ο, 415, ἀθύρματα, elegantiæ ludicræ, *galanterien, (trinkets.)* confer et τὸ ἴσθμιον. cæterum prima nominis notio est, statio in portu, ad quam navis appellitur; ab ὁρμάω, appello, impello; it. incito me. altera notio monilis orta est ex significatione ejusdem verbi, quia vel motu aliquo pendet ad collum is ἐκκρεμάμενος καὶ κεχαλασμένος ornatus, vel quia cupiditate sua concitat fœminas. inde est et τὸ ὑφόρμιον, i. e. κοσμάριόν τι χρυσοῦν, ornatus quidam aureus appensus. Vide sub λιμὴν, ἴσθμιον, et ἴδια.

ὄρνεον, ου. τό. (Ὄρω) avis. a themate ὄρω, interserto ν. ἴρηξ ὁρμήσῃ διώκειν ὄρνεον ἄλλο, accipiter ruere solet ad insectandam aliam volucrem, N, 64.

ὄρνις, ιθος. ὁ ἡ. (Ὄρω) avis, *ein vogel, (a bird.)* in specie, οἰωνὸς, avis augurium faciens et futuri index. μουσῶν ὄρνιθες (vel dorice ὄρνιχες) sunt omnes aves suaviter canentes; et per tropum, poëtæ. Theocr. 7, 47. apud recentiores deinde obtinuit ut specialissime ὄρνις de gallo et gallina diceretur. ὡς οὖν ἴδον, ὅτι ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις, quod a Jove veniret augurium, Θ, 251, coll. 247. ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, αἰετὸς, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, M, 200, augurium enim illis veniebat, aquila, ad sinistram partem exercitum habens et disterminans. conf. ἐέργω. et 218—227. ὡς ἄρα οἱ εἰπόντ. ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, αἰετὸς, N, 821, coll. 823, θάρσυνος οἰωνῷ. δεξιὸς est αἴσιος, felix, addicens augurium: ὄρνις est genus, ἀετὸς species: ὄρνις vero est ὁ σημαντικὸς τοῦ μέλλοντος οἰωνὸς, ὃς δεξιὸς πετόμενος ἀγαθὰ οἰωνίζεται. μηδέ μοι ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ, neque mihi tu augurium esto malum in domo, Ω, 219, quæ verba abierunt in proverbium. loquitur ibi Priamus ad Hecubam conjugem, quæ male ominabatur flendo, cum abire vellet rex ad redimendum corpus Hectoris. hic fletus poterat videri res mali ominis. nam omne σύμβολον μέλλοντος dicitur ὄρνις, *ein prophet, (a foreteller;)* et κακὸς ὄρνις est malum omen. ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, αἰετὸς, ο, 160. et 524, κίρκος. et 530, 531, οὔτι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις: ἔγνων γάρ μιν ἐς ἄντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα, agnovi enim eum, cum conspicerem, esse σημεῖον μαντικόν. ergo est ὁ οἰωνὸς ὁ οὐκ ἄνευ θεοῦ πετόμενος ὄρνις. ἐγὼ δέ σοι αἰετὸς ὄρνις ἦα πάρος, ego tibi aquila in augurium missa eram paullo ante, τ, 548, coll 538, nam loquitur ibi in somnio cum Penelope, paullo ante aquila, nunc vero visa homo. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις, αἰετὸς, υ, 242, non felix illud augurium, coll 245. χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι 'Οδυσεὺς, ἠρᾶτο δ' 'Αθήνῃ, K, 277, gaudebat isto augurio Ulysses, et precabatur ad Minervam. rectissime ibi non abjicitur Iota ultimum ab ὄρνιθι, nam plures ejusmodi versus leguntur, ubi tres breves sequuntur unam longam loco dactyli; e. c. ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον, ubi ἀλλὰ τεὸν est pæon primus, ‒ ⏑ ⏑ ⏑ loco dactyli. ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι, δεξιοὶ, certe tamen ei bonæ erant aves proficiscenti, ad dextram visæ, ω, 310. θάμβησαν δ' ὄρνιθας ἐπεὶ ἴδον, perterriti sunt cum vidissent has augurales aves, β, 155, coll. 156, τούς μηνύοντάς τι μέλλον. et 159, ὄρνιθας γνῶναι (auguria agnoscere) καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι, et fatalia proloqui vel enarrare et interpretari: nam τὸ ἐναίσιμον est, αἶσάν τινα δηλοῦν, ἀφ' ἧς, τινὲς ὄρνιθες μὲν αἴσιοι, ἕτεροι δὲ ἀπαίσιοι dicuntur. hinc est ἡ εὐορνιθία, i. e. τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα, bonum augurium. sic ἡ εὐερμία est τὸ διὰ τὸν 'Ερμῆν ἀγαθὸν ἕρμαιον i. e. εὕρημα: a quo est verbum εὐερμεῖν. ὁ ὀρνιθοσκόπος est, qui ejusmodi auguria intelligit, et fatorum portenta enarrare potest. in genere autem avis quælibet. ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακα, ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ, I, 323, sicut avis implumibus pullis adfert escam, quamprimum cepit, et tamen ipsi male est; *er bringet ihnen den bissen, so bald er ihn erschnappet, und er selbs leidet also hunger, (brings them the food as soon as she gets it, and suffers hunger herself.)* ὄρνις δ' ὣς ἀνόπαια διέπτατο, α, 320, et sicut avis illius nominis avolare solet. ὄρνιθος ἁμαρτὼν, aberrans sagitta sua ab ave, *der den vogel verfehlet, (missing the bird,)* ψ, 857, ubi sermo est de columba ad malum al-

tum alligata, quam sagittis petentes certabant. de eadem re est 877, 866. et 865, ὄρνιθος μὲν ἄμαρτε. et columba alligata erat paullo longiore filo ad pedem alterum, ut volitaret circa malum. ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥντε χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν, Ξ, 290. λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς, ε, 51. et 65, ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο, σκῶπές τ', ἴρηκές τε, καὶ κορῶναι. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς, γέρανοι, Γ, 2, ubi sermo est de clamore incondito: ὀρνίθων γὰρ τὸ κλάζειν proprie: et grues sic volare solent. ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσι, οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι, nec omnes portendunt aliquid, β, 181. ergo in genere sunt τὰ πτηνά: in specie οἱ τοῦ μέλλοντος δηλωτικοὶ καὶ ἐναίσιμοι, *die was künftiges bedeuten, (portending something to come to pass.)* ὥστε ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων, Β, 459. ὥστε ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων ἔθνος ἐφορμᾶται, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων, Ο, 690, sicut nigra aquila irruit in gentem volucrium. ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν, Η, 59. ὥστε αἰγυπιοὶ ἐπ' ὀρνίθεσσι θόρωσι, sicut vultures in aves irruunt, χ, 303, et est dativus Ionicus a nominativo plurali factus, adjuncta syllaba σι. ἵππους ποδώκεας, ὄρνιθας ὣς, Β, 764, de equis celerrimis. κίρκος (accipiter) σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν, Ρ, 757. ἰχθῦς, ὄρνιθάς τε, pisces et aves, sc. capiebant ad cibum, μ, 331, quos non, nisi necessitatis tempore, venabantur antiquissimi. accus. sing. est ὄρνιθα et ὄρνιν, nominat. pl. ὄρνιθες et ὄρνις, sic et acc. plur. ὄρνιθας et ὄρνις. *dorice* vero *genitivus sing.* est ὄρνιχος, a nominatio ὄρνιξ. est et idem nomen ἡ ὀρταλὶς, ίδος, avis, in specie gallina, et specialissime, avis vel gallina pullos habens. hinc ὁ ὀρτάλιχος, ου, pullus cujuscunque avis. sic de pullis αἰγυπιῶν est apud Æschyl. Agamemn. 54. confer Theocrit. 13, 12. Aristoph. Acharn. 872, ubi schol. dicit, esse hoc nomen ex dialecto Bœotica, ut notet etiam adultum gallinaceum aut gallinam. inde est et verbum ὀρταλίζειν, incipere explicare alas ad volatum, efferri volando, Aristoph. Equit. 1341. est ab ὄρω vel ὀρίνω, nam nihil est avibus magis in motu, et magis velox. Vide sub οἰωνὸς, et αἰετὸς ad initium.

ὀρνύω, et ὄρνυμι. (Ὄρω) concito, cieo. hortor, adhortor. οἱ δὲ Ἀχαιοὺς ὄρνυον, pro ὤρνυον, hortabantur et incitabant, Μ, 142. ὀρνύμεν ὅν κε ἐθέλῃ, κ, 22, pro ὀρνυέμεν, et id ionice pro ὀρνύειν, concitare ventum quemcunque velit. sic et ὀρνύμεναι pro ὀρνυέμεναι, et id attice pro ὀρνύειν, Ι, 353. Ρ, 546. ὄρνυθι τοῦτον, i. e. διέγειρε, *muntre ihn auf, richte ihn auf, (rouse him up,)* imperativus ab ὄρνυμι, Ζ, 363. ἄλλους, Ο, 475. Τ, 139. μή μοι γόον ὄρνυθι, ne mihi gemitum cie, ρ, 46. ὄρνυτε αὐτὴν, incitate pugnam, Ο, 718, erectam stare facite pugnam. μηκέτι νῦν γόον ὄρνυτε, κ, 457. ὄρνυμαι, excitor. ὅτε κῦμα θαλάσσης ὄρνυται, Δ, 423. φευγόντων δὲ οὔτε κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκὴ, Ε, 532. Ο, 564, fugientibus vero neque fama surgit, neque aliquod robur ad defensionem. τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰὲν, Λ, 826, horum robur surgit et crescit semper. ὅπῃ οἱ νόος ὄρνυται, α, 347, sicut ei mens incitatur et dirigitur. κονίσσαλος ὤρνυτο, erigebatur pulvis motus, Γ, 13. et 267, ὤρνυτο ἄναξ, exsiliebat. et 349, χαλκῷ, irruebat ferro. sic et Ε, 17. Π, 479. Ρ, 45. ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζὸς, Ε, 13, pedes irruebat in terra, in opp. ad, ἀφ' ἵππων, ex equis, i. e. in curru. τῇ δὲ (Minervæ) ἀντίος ὤρνυτο Ἀπόλλων, obviam currebat, Η, 20. τῶν δὲ στόνος ὤρνυτο, gemitus gravis ciebatur, Κ, 483, sc. cum occiderentur. ἠὼς ὤρνυτο ἐκ λεχέων, Λ, 2. ε, 2. et Τ, 2. ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων. hinc dicitur ὁ ὄρθρος, ἐν ᾧ εἰς ἔργον ὀρνύμεθα i. e. ὀρθούμεθα: nam ὀρθοῦσθαι καὶ ὄρνυσθαι sunt idem. physice etiam et optice poëta sic loquitur; quia sol ex inferioribus quasi adscendere et se erigere videtur usque ad meridiem: unde et crescere dies dicitur. ὤρνυτο δοῦπος, Π, 635. κτύπος, Τ, 363. στόνος, Φ, 20. χ, 308. ω, 183. οὗτος, exsurgebat, et erigebat se, Ψ, 488, 674, 754. ὤρνυτο αὐτὸς ἐξ εὐνῆς, surgebat alacriter e cubili, γ, 405. δ, 307. β, 2. θ, 2. coll. 3, ἀνῶρτο, quod est idem. οἱ δ' ὤρνυντο, strenue surgebant, Ψ, 131. οἱ δ' εὕδειν ὤρνυντο, exsurgebant ut cubitum irent, β, 397. οἱ δ' ὤρνυντο, καὶ ἐνεδύοντο τεύχεσι, accelerabant et induebant se armis, ω, 495. ὄρνυσθε Τρῶες, *seyd munter dran, (rush on,)* Δ, 509. Ε, 102. Μ, 440. exsurgite, Ψ, 707, 753, 831. ὄρνυσθε ἑξείης ἐπιδέξια, accedite alacriter ordine, a dextra parte incipientes, φ, 141. estque imperativus formæ mediæ in præsenti, ab ὄρνυμι. ἄνακτος ὀρνυμένου, Δ, 421, rege alacriter incedente. καύματος, Ε, 865, æstu ingruente. κῦμα ὀρνύμενον, Ξ, 395, unda concitata, vel, concitans se. ὀρνυμένων ἄμυδις, Υ, 158, i. e. σπουδαίως τρεχόντων εἰς ἕν. νηῦς ἐγγύθεν ὀρνυμένη, μ, 183, navis prope appulsa.

ὀροθύνω, f. υνῶ. (Ὄρω) excito, erigo, concito. ab ὄρω fit per paragogen ὀρόθω, et per novam paragogen, ὀροθύνω, τὸν δ' ὀρόθυνεν, hunc interim tamen incitavit ad eundum, Κ, 332. Ο, 572. et 595, τοὺς δ', coll. 594, ubi est synonymica phrasis, ἐγείρειν μένος τινί. πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους, omnes concita alveos, Φ, 312, imp. a. 1. a. πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας, omnes procellas excitavit, ε, 292. θεῶν νύ τις ὔμμε ὀροθύνει, aliquis deorum vos sine dubio concitat, *reizet, (instigates,)* σ, 406. Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε, incitabat, cohortabatur, Ν, 351, ionice omisso augmento. quibusdam videtur verbum compositum ex ὄρω et θύνω, quorum utrumque verbum idem fere notat; et utrumque est Φ, 234, 235. sed non necesse est; cum paragoge ejusmodi sit et alibi solita, e. c. ἀμαλὸς, ἀμαλδύνω.

ὀρὸς, οῦ. ὁ. (Ὄρω) serum lactis, *wadike, molken, (whey:)* τὸ ὑπολειπόμενον ὑδατῶδες ἐν τῇ πήξει τοῦ γάλακτος, quod remanet si coagulatum est lac coagulo, ἡ ὑδατώδης τοῦ γάλακτος ὑπόστασις. et id erat ἀγροτικὸν πόμα, bibebatur a pastoribus pro potu ordinario. est ab ὄρω, cieo: nam immisso in lac coagulo fit

motus, quo pinguedo lactis separatur ab aqueis partibus. ἔναον δ' ὀρῷ ἄγγεα, nabant, i. e. repleta erant vasa sero lactis, ι, 222, ubi de Polyphemo sermo est. καί κεν ὀρὸν πίνων, et sane serum lactis bibens, ρ, 225, et id serum in iis terris sine dubio melius est nostro lacte.

ὅρος, ου. ὁ. (Ὄρω) terminus, limes; proprie, lapis erectus in signum termini. nam est ab ὄρω, quod et notat erigo, it. moveo, nam id signum quoque sæpe notat, quousque moveri quid debeat, meta, vel ad quod quid moveri debeat, finis, propositum: etiam definitio, intra quam quid valet. verbum est ὁρίζω, f. ίσω, termino.

ὄρος, εος. τό. (Ὄρω) mons. *ein berg, ein gebirge, (a mountain, a range of mountains.)* esse hoc nomen ab ὄρω, salio, exsilio, it. moveo, concito; manifestum est. nam mons alte exsiliit supra planitiem. Κυλλήνης ὄρος αἰπὺ, Β, 603. et 829, Τηρείης. προφέρουσά με θύελλα εἰς ὄρος, Ζ, 347, abripiens me turbo in montem aliquem, sc. ut ab eo præcipitarer in mare. Μαλειάων ὄρος αἰπὺ, γ, 287. δ, 514. μέγα ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν, Θ, 569, magnum montem urbi nostræ circumdaturum esse. coll. ν, 152, 158, 177. ὄρος Νήριτον, ι, 21. et 315, πρὸς ὄρος τρέπε μῆλα, ad montes egit oves. περίμηκες ὄρος, ν, 183. et 351, τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν ὄρος καταειμένον ὕλῃ. sic, Παρνησοῦ προσέβαν, τ, 431. ἐξ ὄρεος κατεβήσατο παιπαλόεντος, Ν, 17, ex monte aspero. et 179, ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο, montis vertice procul conspicui. ἀπὸ κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο κινήσει νεφέλην Ζεὺς, Π, 297. et 757, ὄρεος κορυφαῖς, in jugis montis. sic et 824, et sermo est de feris pugnantibus ibi inter se. ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ὁδὸν, e monte per arduam viam, Ρ, 743. ἄξειν ἐξ ὄρεος, convehenda ligna e monte, Ω, 663. ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος, β, 147. ἀποῤῥήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο, ι, 481, Polyphemus abrumpens verticem aliquem magni montis. γυναῖκα, ὅσην ὄρεος κορυφὴν, κ, 113. αἰετὸς, ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε, ο, 175. σ, 538. ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, Γ, 10. ὕλην οὔρεος (ionice) ἐν κορυφαῖς, Β, 456. nam et Herodotus, IV, 43, habet: φεύγεσκον πρὸς τὰ οὔρεα, fugiebant in montes. ἐν βήσσαις, in saltibus montis, Γ, 34. Λ, 87. Ξ, 397. Π, 634, 766. ἄγκεα οὔρεος ἀζαλέοιο, *die anhöhen eines mit trockenem holze besezten berges, (the crags of a mountain covered with stunted wood,)* Υ, 491, *ein dürres gebirge, (an arid mountain.)* Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος, ζ, 102, vadit per montes. ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς ὡρμήθη, διὰ δὲ Τρώων πέτετο, Ν, 754. impetuose ivit monti nivali similis, et per Trojanos suos volabat; ergo simile est propter τὸ μέγεθος τοῦ ἥρωος καὶ ὑπερφαίνεσθαι τῶν λοιπῶν: et nisi verba celeritatem notantia addidisset poëta, potuisset notare hæc similitudo νωθρείαν τινὰ καὶ βραδυκινησίαν. κῦμα περιστάθη οὔρεϊ ἶσον, λ, 242. ἐπὶ Θρῃκῶν ὄρεα νιφόεντα, Ξ, 227. ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα γαίης, apparebant umbrosi montes, ε, 279. η, 268. Κρήτης νιφόεντα νοσφισάμην, reliqui, τ, 338, οὔρεά τε σκιόεντα, Α, 157. μακρὰ ἔτρεμε, tremuerunt alti montes, Ν, 18, sub pedibus dei incedentis. κατὰ οὔρεα φῆρας ἐναίρειν, per montes occidere feras, Φ, 485. τρὶς ἀπὸ Ἰδαίων ὀρέων ἔκτυπε Ζεὺς, Θ, 170. et 410, κατέβη Ἰδαίων. sic et Λ, 196. Ο, 79, 169, 237, i. e. ἐξ Ἴδης. ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους, Μ, 282. ἐξ ὀρέων ἐπὶ κὰρ, de montibus in præceps, Π, 392. νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης γαίης, οὐδ' ὀρέων, nam nubes non apparebat super omnem terram, nec super montes, Ρ, 373. ἐτίναξε ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα, Υ, 58. et 189, ἔσευά σε κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι. ἐκ Σολύμων ὀρέων, ε, 283. Νύμφαι, αἳ ἔχουσι ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα, ζ, 123. οἵγε ναίουσι ὑψηλῶν, ι, 113, de Cyclopibus. et 121, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες, de venatoribus. et 192, ῥίῳ ὑψηλῶν, cacumini montium altorum, *einer gebirgekoppe, (a mountain peak.)* ἀφ' ὑψηλῶν καταγίνεον ὕλην, κ, 104, devehebant materiam a montibus altis. αἰγυπιοὶ, ἐξ ὀρέων ἐλθόντες, χ, 303. ποταμοὶ, ὅσοι ἀπ' Ἰδαίων (i. e. ἀπὸ Ἴδης) ἅλαδε προρέουσι, versus mare defluunt, Μ, 19. ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, Ε, 523, superne in summis montibus: et Sigma est duplex ob metrum. ὄρνιθι, ἥντ' ἐν ὄρεσσι χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, Ξ, 290. ἀρνέσσιν, αἵτε ἐν ὄρεσσιν διέτμαγεν, agnis, quæ in montibus dispersæ sunt a reliquo grege, Π, 353. καπρίῳ, ὅστε ἐν, Ρ, 282, apro, qui in montanis. κύματα, ἶσα ὄρεσσιν, γ, 290. ἐν οἰοπόλοισιν, in deviis et desertis montibus vel saltibus, λ, 573. χιὼν κατατήκεται ἐν ἀκροπόλοισιν, in elatis, τ, 205, quod est idem ac, ἐν κορυφαῖς ὀρῶν: nam ὄρος dividitur in tres partes εἰς ἀκρώρειαν, quæ est ἡ κορυφὴ ἢ ἡ ἀνωτάτω τοῦ ὄρους ἐξοχή: εἰς ὑπερώρειαν, quæ est ἡ πλευρὰ τοῦ ὄρους: εἰς τέρμα, quod est τὸ τελευταῖον ἢ οἱ πόδες. κορυφαὶ vero dicuntur et ἀκροπόλοι, ἢ ἀκροπόλα ὄρη. τῶν δὲ τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμὴν, Δ, 455. ἄγρια, ἅ τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη, Ε, 52, feras, quæ habitant in saltibus. θῶες ἐν, Λ, 479. δρύες οὔρεσιν, quercus in montibus, Μ, 132. τέκτονες, Ν, 390. et 470, σῦς. et 570, βοῦς. πῦρ μαίνηται, Ο, 606. ἔλαφον, Π, 158. et 483, τέκτονες. quibus omnibus locis est casus sextus, omissa præpositione ἐν. ἐν οἰοπόλοισιν, Ω, 614, ubi sermo est de Niobe. ποταμοὶ κατὰ ὄρεσφι ῥέοντες, pro καταρρέοντες ὀρέων, Δ, 452. sic, ἔρχηται δι' ὄρεσφι, vadit per montes, Κ, 185. θῶες ὄρεσφιν, Λ, 474, ubi est pro ὄρεσι, omissa præpositione ἐν: et fortasse præstat scribi ὄρεσσιν. et 493, κάτεισι χειμάῤῥους (descendit imber) κατ' ὄρεσφιν, de montibus, κατ' ὀρέων. πῦρ καίεται ὑψόθι ὄρεσφι, i. e. ἐν ὄρεσιν, Τ, 376. sic, κίρκος ὄρεσφιν, Χ, 139. et 189, νεβρόν. sæpe igitur ὄρος non solum montem, sed et saltum significat. sed ὁ ὄρος vel ὁ ὄῤῥος est ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, podex, *der ars, (the posteriors:)* a quo est τὸ ὀροπύγιον vel οὐροπύγιον, et ὀρρωδεῖν i. e. φοβεῖσθαι, quia τὰ ἄλογα ὑποστέλλουσι τὸ οὐροπύγιον ἐν τῷ εὐλαβεῖσθαι. τὸν ὀρὸν vero, i. e. τὴν τοῦ γάλακτος ὑποστάθμην, *die wadike, (whey,)* jam vidimus.

ὀρούω, f. σω. ("Ορω) concitus feror, ruo, festino citatus. πρὸς πλατάνιστον ὄρουσεν ὁ δράκων, B, 310, ionice sine augmento: ad platanum celeriter perrexit sursum rependo. ἐς δίφρον ὀρούσας, in currum suum propere insiliens, Λ, 359, et 742, ἐγὼ, in meum. αἰχμὴ ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν, N, 505. Π, 615, e manu evolarat hasta. θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας, impetum habens a manu dei ad sic saliendum, Υ, 327, et innuit, eum sublevatum esse manu dei et propulsum quasi, ut celeriter transiliret ordines suorum. cæterum poëtica hyperbole notat, promte eum receptum esse inter ordines suorum, ut celeriter in posteriorem aciem perveniret; atque id maxime ope nebulæ densæ, quæ subito ex mari vel ex humido solo exhalaverat. nam Neptunus est aqua, ex qua oriuntur nebulæ. ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, in fundum maris irruit, Ω, 80.

ὀροφὴ, ῆς. ἡ. ("Ερα) contectio conclavis aut thalami aut ædis. *die decke oben im zimmer, (the ceiling of a room.)* ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς, superne ex laqueari, χ, 298, coll. 239, 240, et notatur in specie locus ille laquearis, ubi erat impluvium, per quod evadebat fumus ex triclinio aut conclavi. est cameratio, *das gewölbe, (a vault.)*

ὄροφος, ου. ὁ. ("Ερα) est δόναξ ποτάμιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐρέφειν, arundo fluvialis, apta ad contegendas casas, *rohr zum decken, (reed for thatching:)* καλαμίσκου εἶδος ὑδροχαροῦς, ἐπιτηδείου εἰς ὀροφήν. καθύπερθεν ἔρεψαν, λαχνήεντα ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, Ω, 451, superne contexerant (casam temporariam Achillis in castris ad Trojam) arundinem villosam ex pratis uvidis secantes et colligentes: nam iste ὄροφος ἐν λειμῶνι (in paludoso loco) πεπανθεὶς (ad maturitatem suam perductus) δασεῖαν ἐπανθοῦσαν ἔχει λάχνην, *hat eine dichte weiche und schwarze kolbe oben, (has a compact, soft, black head at top;)* ὅτε καὶ ἔστιν ἀγαθὸς ἐρέφειν. et quia ejus antiquissimus ad tegenda ædificia rustica et castrensia erat usus; hinc postea omnes στέγαι οἰκιῶν dictæ sunt ὄροφοι: ἀφ' ὧν καὶ φάλαγγες ἤτοι ἀράχναι, aranei, dicti ὑπωρόφιοι, οἱ φωλοῦντες ὑπὸ τοὺς ὀρόφους. ergo ὁ ὄροφος proprie est arundo ad tectum rusticum apta: deinde tropice, quodvis tectum ædificii. in conclavi est, camera, *gas gewölbe oben, (a vaulted roof.)*

ὄρπηξ, ηκος. ὁ. ("Ορω) surculus ex radice prosiliens. *ein aufschössling, ein junger schwanker stamm, (a sucker, a young shoot.)* est ab ὄρω, concito; cui fortasse adhæret ex πήσσω, f. ήξω, denso, firmo: ut notetur ὁ ἀναπηδήσας εἰς αὔξησιν εὐπαγῆ, *der zu einem dichten wuchse aufgeschossen ist, (which has grown up to a large size.)* τάμνε νέους ὄρπηκας, secabat novos surculos, ut ambitus essent currus, ἵνα ἅρματος ἄντυγες εἶεν, Φ, 38, conf. ἐρινεός. spiritus lenis est Ionicus et etymo conformis; asper est Atticus. deinde et alii rami vegeti novi, maxime tales quos Germanorum hortulani *räuber* vel *wasser-reiser (useless suckers)* vocant, dicuntur ὄρπηκες.

ὀρσοθύρη, ης. ἡ. (Θέω) janua conclavis secundaria, in superiorem ædium partem emittens, *eine kleine seitenthüre im saale, mit einer treppe in die höhe, (a side door to a hall, with a staircase leading to the upper chambers.)* meminit ejusmodi januæ poëta, χ, 126—143. et 333. ubi enarratores sic: θύρα τὶς ἐπίσημος, ὑψηλοτέραν πρόσβασιν ἔχουσα, εἰς ἣν οὐχ οἷόν τε ἦν ἀνελθεῖν τινὰ, εἰ μὴ διὰ κλίμακος ἴσως, ἢ ἄλλως πως ἀνορούσαντα καὶ ἀναθόροντα εἰς αὐτήν. sic composita est ἡ ὀρσύδρα, i. e. ὀπὴ, δι' ἧς ὄρνυται ὕδωρ ὑψοῦ. alii exponunt ὀρσοθύρην, ἐκτομάδα θύραν, δι' ἧς εἰς ὑπερῷον ἀναβαίνουσιν, ὀρούοντες ἐπ' αὐτῆς. et videntur duæ ejusmodi ὀρσοθύραι, in illo conclavi magno fuisse: una quæ ferebat in locum ex quo populus vocari poterat, *die auf eine gallerie fürete oder einen balcon, (which led to a gallery or balcony;)* et quam obsidere jussus erat Eumæus; altera incustodita, ad cubiculum aliquod superius ferens, per quam adscendebat Melanthius.

ὄρσομαι, ("Ορω) concito me. it. active, concito. novum verbum, Ionico more factum ex futuro verbi "ΟΡΩ. ὅτε ὤρσετο μητιέτα Ζεὺς νίφειν, quando providus Jupiter oriri solet ad ningendum, M, 279, ubi tamen alii legunt ὤρετο, eodem sensu. magis frequens est forma imperativi. ὄρσεο Λαομεδοντιάδη, καλέουσιν ἄριστοι, surge, O fili Laomedontis, vocant te principes, Γ, 250, *mache dich auf, (rise.)* sic, ὄρσεο, διογενὲς Πατρόκλεις, Π, 126, propera. Πηλείδη, Σ, 170, surge. Κυλλοπόδιον, Φ, 331. δὴ νῦν, ξεῖνε, ζ, 255. contracte ὄρσου, ionice ὄρσευ. nam imperativus præsentis medii vel passivi terminat secundam singularis in εσο, ex quo abjici ionice solet Sigma; et deinde contrahunt attice in ου. Iones vero, si contrahendum est, in ευ. ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, Δ, 264, propera ad pugnandum. sic et Τ, 139, ubi id dicit rex ad suum ὑποστρατηγοῦντα, eique dat omne imperium. pro ὄρσεο dicitur et, extruso ε, ὄρσο, vel per apocopen ὄρσ'. ὄρσ' Ἀσκληπιάδη, Δ, 204. ὄρσο, πέπον Καπανηϊάδη, E, 109, propera, suavissime. Θέτι, Ω, 88, surge, *mache dich geschwind auf, (rise quickly.)* ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε, surge decubiturus, O hospes, η, 342, *begieb dich nun in dein schlafgemach, (now repair to thy chamber.)* δεῦρο δὴ ὄρσο, huc sane propera, χ, 395.

ὀρυκτὸς, ή, όν. (Ῥάω) fossus. τάφρος ὀρυκτὴ, Π, 369, i. e. ἡ χειρόκμητος, manu facta fossa, πρὸς διαστολὴν τῶν ἄλλων, μὴ ὀρυκτῶν χαραδρουμένων τόπων, ad differentiam aliarum, e. c. vi imbrium aut aquarum, factarum lacunarum. τάφρῳ ὀρυκτῇ, M, 72. O, 344. τάφρον ὀρυκτὴν, i. e. τὴν εὖ ὀρωρυγμένην, Θ, 179. K, 198. Υ, 49. Vide 'Ορύσσω.

ὀρυμαγδὸς, οῦ. ὁ. (Ῥάω) sonus asper et tumultuosus. est pro ὀρυγμαδὸς, quæ vox et apud alios reperitur: nam est ab ὀρύσσω, quod et cum ἀράσσειν nonnihil commune habet, ob cog-

nationem originis. nam, qui a τὸ ὄρος derivant nomen, et proprie poni contendunt ἐπὶ ἤχου τομῆς ξύλων ἐν ὄρεσι, de sono quem lignatores faciunt dum cædunt ligna in montibus: ii nimis longe petunt rem suam. significatus ipse propius etymon commonstrat. cæterum notat durius quam κτύπος ἢ δοῦπος, ἢ ψόφος, et de quovis θορύβῳ μεγάλῳ ponitur. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, magnus strepitus excitabatur, ab agmine armato prodeunte in aciem, B, 810. Θ, 59. et 63, a confligentibus exercitibus. sic et Δ, 449, ω, 70, de agmine appropinquante hostiliter. ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ, in acie confligente, I, 248. K, 539, et h. l. deest participium, quod priore loco appositum. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπὶ αὐτῷ ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν, K, 185, ubi de venatione leonis ingentis sermo est. δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς οὔρεος ἐν βήσσαις, Π, 633, lignatorum in saltibus. σιδήρειος οὐρανὸν ἷκει, P, 424, de armatorum conflictu. et 741, ἵππων καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων, de clamore bellico in pugnis. ῥέων μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ, Φ, 235, de fluvio exundante et graviter strepente. et 313, πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε φιτρῶν καὶ λάων, multum strepitum excitabat fluvius volvendis truncis et saxis. ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ, hospes tædio adfectus a strepitu confuso et clamore tot procorum epulantium petulanter, α, 133. βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκε, ι, 235, dejiciens de humero allata ligna, strepitum magnum fecit Cyclops, rediens domum.

'Ορύσσω, f. ξω. ('Ράω) fodio, fossam duco: effodio, infodio, circumfodio, perfodio, pertundo. est indidem a ῥάω, præfixo ο, et cognatum cum γράφω. ὀρύξομεν τάφρον, fodiemus fossam, H, 341. et 440, τάφρον ὄρυξαν, ionice pro ὤρυξαν. χαλεπὸν δὲ ἀνδράσιν, ὀρύσσειν τὸ φυτὸν τοῦτο, κ, 305, difficile est hominibus, effodere e terra hanc plantam. et 517, βόθρον ὀρύξαι, scrobem fodere; sic et λ, 25, ὄρυξα.

ὀρφανικὸς, ἡ, όν. ("Ερα) idem quod ὀρφανὸς, orbus parente. nisi tamen est possessivum, poni solitum loco primitivi. sic παρθενικὴ pro παρθένος. μὴ παῖδα ὀρφανικὸν θείῃς, χήρην τε γυναῖκα, ne filium orbum parente facias, et conjugem viduam, Z, 432. et ejusmodi locutio est elliptica, nam deest genitivus cujus est ὀρφανὸς ἢ ὀρφανικός. παῖδες ὀρφανικοὶ, liberi ejus sunt orbi parente, Λ, 394. ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι, X, 490, dies orbitatem adducens filium ab omnibus æqualibus suis desertum facit, *der wäysenzustand machet in verlassen von seines gleichen, (his orphan state causes him to be forsaken by his equals.)*

ὀρφανὸς, ἡ, όν. ("Ερα) est ab ὀρφνὸς factum in sensu metaphorico, interserto α. et est, orbus parente. nam talis privatus est luce aliqua, maxime ante tempus maturitatis suæ; et versatur in tristibus quasi tenebris. deinde per novum tropum hæc vox in genere notat, orbus, non particeps. ταύταις κούρησι τοκῆας φθῖσαν θεοὶ, αἱ δὲ λίποντο ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι, υ, 68, his puellis parentes perdiderant dii, et ipsæ relictæ erant orbæ et in statu tristi. τῆς ὀρφανίας δεινὰ enumerat Andromache, X, 488, seqq. et sermo ibi in genere est de pupillo quovis impubere, non in specie de regio pupillo. νύμφας ὀρφανὰς ξυναόρων, Eurip. Orest. 1136, sponsas, orbas maritis.

ὀρφναῖος, αία, αῖον. ("Ερα) tenebricosus post obtectum solem. nam post occasum solis, quando sol est sub terra, incipit ἡ ὄρφνη. νύκτα δι' ὀρφναίην, in obscura nocte, K, 83, 276, 386. ι, 143.

ὄρχαμος, ου. ὁ. ("Ερα) idem fere qui ἀρχὸς, et ab eo derivatum: nam ο pro α est ut ὁ πλόκαμος a πλέκω, et terminatio est ut ὁ θάλαμος a θάλλω. dux, præfectus, pro ἄρχαμος. "Ασιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν, B, 837, ubi de duce supremo militum dicitur. sic, 'Αχιλῆα ὄρχαμον ἀνδρῶν, Z, 99. "Ασιος, M, 110. sed ὄρχαμος λαῶν augustius multo notat, et est idem quod ἄναξ ἀνδρῶν: ὄρχαμε λαῶν, de Agamemnone, Ξ, 102. Μενέλαε, διοτρεφὲς, P, 12. Πάτροκλε, T, 289, ubi mulier sic loquitur ex affectu, et hyperbolice. ἄγη μὲ ἔχει, ὄρχαμε λαῶν, Φ, 221, ubi aliquis κολακεύων loquitur sic Achilli. Eumæus dicitur ὄρχαμος ἀνδρῶν, ξ, 22, quia præfectus erat quatuor aliis servis, et magnæ rei rusticæ, *ein verwalter, (a bailiff.)* sic ο, 350, 388. π, 36. sic et ὁ Φιλοίτιος, υ, 185, 254. sic regius filius, qui ordines militiæ duxerat, Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν, γ, 400, 454, 482. πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν, præfectus, κ, 224, qui sine dubio ductor aliquis ordinum fuerat in bello. Sed ad regem magnum, Μενέλαε διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν, δ, 156, 291. 'Οδυσεῦ, κ, 538. Μενέλαε, ο, 64. λαῶν ergo multo augustius est, quam ἀνδρῶν: hi enim inferiorem ducem partis alicujus virorum innuunt, λαῶν vero supremum regem populi cujusdam.

ὄρχατος, ου. ὁ. ("Ερα) series plantatarum arborum. plantæ ordine dispositæ inter quas ambulari potest. hortus bene ordinatus. idem ac ὄρχος. et formata vox, ut a τρίτος est τρίτατος, a μέσος μέσατος, ἕβδομος ἑβδόματος, μυχὸς μύχατος, etc. qua terminationis mutatione significatus nihil mutatur. ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος τετράγυος, περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται, η, 112, ubi de horto regio juxta aulam regiam Alcinoi: et is hortus variis arboribus ordine consitus erat, et vitibus. οὐκ εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον εἰσκαταβαίνων, magnum hortum ingressus non invenit ibi eum quem quærebat. ω, 121. et 244, ἀμφιπολεύειν ὄρχατον, curandi hortum et vineam, collatis sequentibus. et 256, τίνος ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; et 357, ἴομεν πρὸς οἶκον, ὃς ὀρχάτου ἐγγύθι κεῖται, domum, quæ adjacet horto. πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφὶς, Ξ, 123, ubi κήπους sic παραλαλεῖ, erant multi arborum ordines circa villam ab omni latere. nam prisci hortorum studiosissimi. Vide sub κῆπος.

ὀρχέομαι, f. ήσομαι. ('Ρέω) salto, *ich tanze, (I dance.)* antiquissimis ponebatur hoc verbum simpliciter pro κινεῖν, movere, concitare; e. c. ὤρχησε φρένας μοῦ, movit cor meum: ut

ὀρχέω sit, concito, ad contentionem aliquam duco; ὀρχέομαι, moveo me. ὠρχήσαντο ἐλαφρῶς, movebant se facile. est enim, ab ὀρέγω, ejusque perf. a ὤρεχα, intendo, contendo, extendo, promoveo pedes vel manus. poni deinde in specie ὀρχεῖσθαι cœpit de aliquo artificioso et musico motu corporis. ἠΐθεοι καὶ παρθένοι (adolescentes cælibes et puellæ virgines) ὠρχεῦντο (ionice pro ὠρχοῦντο) ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες, Σ, 594, 590—605, ibique docet poëta, hanc saltationem juvenum puellarumque ἀναμὶξ, inventam esse a Dædalo, cum adolescentes et virgines Athenienses, servati a Theseo in Creta, lætitiæ causa luderent: qui mos deinde obtinuit, et conversiones crebræ imitabantur anfractus Labyrinthi. et ista saltatio dicta Κνώσσια ὀρχήματα. κυβιστητὴρ vero est, qui præit reliquis, convertendo se et agitando. plura dabit Athenæus, et Dionysius ὁ Περιηγητὴς, ad eumque Eustathius. αὐτοὺς ἐκέλευσεν μουνὰξ ὀρχήσασθαι, Θ, 371. *ein solo zu tanzen, (to dance one at a time.)* et id quidem ad lusum pilæ: excipiebant enim pilam manibus, suspensi in aëre, pedibusque varios facientes et celerrimos motus; quod vocabant θερμαϋστρίζειν, et ἡ θερμαϋστρὶς erat talis ὄρχησις. et 377, ὠρχείσθην. οἶνος ἀνῆκεν ὀρχήσασθαι, ξ, 465, cf. μάλα. vide et saltationem descriptam Θ, 262—266, et quidem ad Demodoci cantionem: quæ saltatio erat μίμησις τῶν ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευομένων πραγμάτων. sicut Ovidius dicit, saltata fuisse carmina sua in theatris. cæterum priscis saltatio erat in honore eximio: de quo videatur Lucianus περὶ ὀρχήσεως.

ὀρχηθμὸς, οῦ. ὁ. (Ῥέκω) saltatio, *der tanz, (the dance.)* idem ac ὀρχηστύς. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, ὕπνου, φιλότητος, μολπῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο, Ν, 637, ad differentiam τῆς φαύλης ὀρχήσεως, quam nemo sobrius saltabat; vel et, ob honorem, arti huic apud priscos habitum. fuisse tamen et turpes saltationes, ex Ω, 261, videamus a Priamo filiis exprobratos; et Juvenalis Horatiusque eas taxant, et Plinius Paneg. c. 49, circa finem. δαήμονες ὀρχηθμοῦ, Θ, 263. ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα, ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο, ψ, 134, ubi nuptialis saltatio. et 145, ἀμύμονος, *des edlen, (the honourable.)* et 298, παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν τε γυναῖκας: nam saltaverant viri cum puellis; illi armati, hæ cum coronis in manu altera.

ὀρχηστὴρ, ῆρος. ὁ. (Ῥέκω) saltator, *ein tänzer, (a dancer.)* κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, circumagebant se varie, Σ, 494.

ὀρχηστὴς, οῦ. ὁ. (Ῥέκω) idem. Μηριόνη, σὲ καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα, Π, 617, ubi innuitur ἡ Πυῤῥίχη, ὄρχησις ἐνόπλιος, qua juvenes nobiles armati se exercebant ad agilitatem in armis. dicitur eadem ἡ Πυῤῥιχιακὴ ὄρχησις, et dicitur inventa in Creta a Curetibus. l. c. est pro κοῦφος στρατιώτης, qui in armis est valde agilis. ὀρχησταὶ, Ω, 261, ubi id Priamus inter alia probra objicit filiis suis quibusdam. ergo ibi non designantur οἱ τὰ ἐνόπλια πυῤῥιχίζοντες, sed alii minus masculi, aut nimii, saltatores. Cæterum ἡ Πυῤῥίχη dicta ἀπὸ Πυῤῥίχου, ἀνδρὸς Λάκωνος: quæ et vocabatur χειρονομία.

ὀρχηστὺς, ύος. ἡ. (Ῥέκω) saltatio, *der tanz, (the dance.)* ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, Ν, 731. sed hic totus versus est intrusus a Ζηνοδότῳ τῷ Μαλλώτῃ, nec Homericus, utpote h. l. ineptus. nam poëta συγκρίνει tantummodo ἀνδρίαν καὶ φρόνησιν. si locus esset sanus, notaretur ἡ ἐπαινουμένη, qualis et erat τῶν Περσῶν: Persæ enim a pueris docebantur ἱππεύειν καὶ ὀρχεῖσθαι, credentes, his duabus artibus acquiri corporis vires et firmas et agiles. μολπὴ, ὀρχηστύς τε, cantus et saltatio, quæ sunt decoramenta convivii finiti, α, 152. et 421, εἰς ὀρχηστὺν καὶ ἀοιδὴν τρεψάμενοι. sic et σ, 303. ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ, Θ, 253, quæ sunt quatuor artes Phæacum: navigatione et cursu et saltatione et musica cantione. τοὶ δ' ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ τέρποντο, proci, post meridiem, ρ, 605.

ὄρχος, ου. ὁ. (Ἔρα) series plantatarum arborum, *eine allée, (a walk or avenue.)* in genere, plantæ ordine dispositæ, inter quas ambulari potest, hortus bene ordinatus. ἡ κατὰ τάξιν φυτεία, qualis maxime in vineis locum habet. est ab ἔρχω, vado, vadere facio in terra, ut sit ὁ εὔτακτος καὶ οἷον ἐρχόμενος ἤτοι στείχων, ubi planta aliam alia ordine excipit, quasi vaderent sua serie: et, si de arboribus dicitur, sunt δένδρα ἐπίστιχα, κατὰ φυτείαν ἀμπέλου. πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον, areæ hortenses erant ad extremum ordinem arborum et vitium, η, 127. ὄρχους δέ μοι ὧδε ὀνόμηνας δώσειν πεντήκοντα, dixisti sic, te daturum mihi esse quinquaginta ordines, ω, 340, τοὺς τῶν ἀμπέλων, *funfzig reihen weinstöcke sollten meine seyn, (fifty rows of vines should be mine.)*

ὌΡΩ, f. ὀρῶ, et æolice ὄρσω. concito, incito, oriri facio. *regen, anregen, erregen, (to stir up, excite, incite.)* αὖτις πόλεμον ὄρσομεν, rursus pugnam ciebimus, vel cieamus, Δ, 16, nam est ionice pro ὄρσωμεν, aor. 1. conj. χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλην, gravem excitatura procellam, Φ, 335. νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε, morbum in castris excitavit, Α, 10. ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ Ἀθήνη, Δ, 439, movebat Trojanos Mars, Græcos Minerva. ὦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, impulit eum ut iret in medium, in medium interstitium inter duas acies, Ε, 8. et 106, εἰ ἐτεόν με ὦρσεν ἄναξ, si re vera me incitavit Apollo et excitavit. et 139, τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν, illius quidem robur commovit et irritavit: coll. 208, ubi est synonymica phrasis, ἤγειρα δὲ μᾶλλον, incitavi, concitavi magis. hinc est ὁ ὄρθρος, ὁ ὀρθῶν καὶ ἐγείρων ἡμᾶς. μοῖρα Τληπόλεμον ὦρσεν ἐπὶ Σαρπηδόνι, Ε, 629, Tlepolemum impulit fatum suum ut iret contra Sarpedonem. αὐτοῖς κακὸν Ἄρτεμις ὦρσε, malum iis immisit, Ι, 529, coll. 535. ὦρσεν δὲ Θρῃκῶν βουληφόρον, excitavit e somno, Κ, 518, coll. 519. τοὺς ὄπιθεν ὦρσεν Ἀχαιοὺς, illos qui a tergo erant, postremos, commovit, *sezte in bewegung, (set in motion,)* Ν, 83. sic, Ἀχαιοὺς, 125. et

794, τότε δὲ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι, sc. αὐτοὺς, commovit eos ad pugnam. Πατροκλῆος λάσιον κῆρ ὦρσεν Ἀχαιοὺς, Π, 554, cohortabatur. καί οἱ ἀμύνειν ὦρσεν ἑταίρους, Ρ, 273. ἐν Τρώεσσιν ὦρσε κυδοιμὸν, inter eos concitavit conturbationem, Σ, 218. ἥρωας Ἀχαιοὺς, Τ, 41. αὐτὸν ἀντία τοῦ, Υ, 79. γόου ἵμερον, Ψ, 14, lamentandi studium. ἔριν, γ, 161, contentionem excitavit. et 167, ἑταίρους. αὐτὸν χειρὸς ἑλὼν ὦρσεν ἀπὸ ἐσχάρας, eum, manu ejus apprehensa, surgere fecit a foco, η, 169. συφορβὸν, ire jussit subulcum, π, 154. μνηστῆρσι Ἀθήνη γέλον ὦρσε, risum illis oriri fecit amentia eorum, υ, 346. ἀπὸ ὠκεανοῦ Ἠριγένειαν, ab oceano oriri fecit Auroram, ψ, 348. et 367, αὐτοὺς, *munterte sie an, (roused them.)* ὦρσαν Νύμφαι αἶγας, agitarunt, exagitarunt, excitaverunt, ι, 154. κονίην ὦρσαν πόδες ἵππων, surgere fecerunt pulverem, Λ, 152. μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου, Ρ, 423, ionice aor. 1. pro ὦρσε, robur socii sui excitabat his verbis, aut excitare studebat. ὁπότε μὲν θεὸς ὄρσῃ, quando eum deus concitaverit, Ι, 699. hinc est θέορτος, ὁ ἡ, divino instinctu motus, et adverbium θεόρτως, deo instigante: cui opponitur βρότειος, ὁ ἡ, a mortali ortus. Ἕκτορος ὄρσωμεν μένος, concitemus, Η, 38. ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καῆναι, Ψ, 210, ut (vos venti) rogum flando incitetis ad ardendum. ὄρσας αὐτὸν ἐξ εὐνῆς, postquam excitavit, exagitavit, cervum e cubili, Χ, 190, *aufgejaget, (started.)* ὄρσας ἀνέμων ἀϋτμὴν, postquam oriri fecit, concitavit, ventorum flatum, λ, 399, 406. ἀνέμους καὶ κύματα, ω, 110. ὄρσασα ἀνέμων ἀήτας, Ξ, 254. Forma passiva et media ὄρομαι, concitor, concito ipse me. καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται, si vel magnum certamen oriatur, π, 98, 116, i. e. καὶ εἰ μεγάλη μάχη ἐγείρεται, *ein grosser streit sich erhebet oder erheben solte, (a violent dispute arises or is to arise.)* sic et π, 267. ὅτε τὶς χειμὼν ὄροιτο, ξ, 522, *wenn sich ein ungewitter erheben möchte, (when a storm should arise.)* καὶ ἄμμι νεῖκος ὀρεῖται, et nobis certamen orietur, Υ, 140, f. 1. m. ὀροῦμαι: διεγερθήσεται. ὅτε πῦρ ὤρετο καῖον ὕλην, cum ignis exsisteret exurens sylvam, Ξ, 397. ὅτε ὤρετο (exsurgeret) δῖος Ἀχιλλεὺς, Χ, 102. ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, Β, 398, surgentes ex concilio, discurrebant passim ad sua tabernacula: et est pro ὤροντο, loco augmenti interserto ε. et fortasse alibi plures reperiuntur formæ, ut et verbum ὀρέω, f. ὀρήσω (cujus syncope possit esse ὄρσω) constitui possit. τοὶ δ' ὀρέοντο ἠχῇ, illi (venti personificati) ruebant cum sono, Ψ, 212. ὦρτο ἐπ' αὐτοὺς, irruebat in illos, per syncopen pro ὤρετο, Ε, 590. τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, Η, 211, *so gieng der drauf los, (so did he advance.)* et 162, πολὺ πρῶτος, exsiliebat omnium primus, *sprang zu allererst auf, (sprang up first.)* coll. 163, post eum surgebat celeriter. φλὸξ, exoriebatur flamma, Θ, 135. et 409, Ἶρις, *sie machete sich eilend auf, (she rose in haste.)* κλαγγὴ καὶ κυδοιμὸς, Κ, 523, clangor et tumultuosus clamor exoriebatur valde, *es gieng eifrig an, (a great tumult arose.)* ἐναντίον Δ, 129. et 151, κονίη, pulvis surgebat. hinc factum ὁ κονιορτός. et 343, Ἕκτωρ ἐπὶ αὐτούς. et 644, ἀπὸ θρόνου, ex sella exsurgebat. ἀϋτὴ, clamor, Μ, 377. Ο, 312. Υ, 374. ἴρηξ πέτεσθαι, Ν, 62, accipiter incitari solet ad volandum. δι' ἐκ προθύρου, Ο, 124. Ἀχιλλεὺς, surgebat celeriter, Σ, 203. ἔρις, Υ, 48. et 66, κτύπος. et 164, ἐναντίον. κῦμα, Ψ, 214. et 288, πολὺ πρῶτος, i. e. ἀνέστη ἐκπηδήσας. sic et 290, 293, 708, 811, 836, coll. 839. 859. ἐπ' αὐτὸν ἀκροκελαινιόων, Φ, 248, concitavit se et intumuit contra eum superne nigricans: et sermo est de fluvio. Ἶρις, Ω, 77, 159. et 515, ἀπὸ θρόνου. ὦρτο πόλινδε ἴμεν, η, 14, *machete sich auf nach der stadt zu gehen, (he arose to go to the city.)* θ, 111, 256, surgebat. κλαγγὴ συῶν, ξ, 412. et 499, αὐτὸς καρπαλίμως. ἀπὸ θρόνου, χ, 364. præt. perf. m. ὦρα, attice ὄρωρα, et transposito augmento, ὤρορα: notatque active, concito; etiam intransitive, concito me, concitor. κύματα ὤρορε ἄνεμος, concitat, surgere facit, undas, Β, 146. talis transpositio est et in, ἠνάλωτο, pro ἀνήλωτο. πόλεμος ὄρωρεν, pugna orta est, Β, 797. νεῖκος, contentio, Γ, 87. Η, 374, 388. οὐκ οἶδε, ὅσον πένθεος ὄρωρε κατὰ στρατὸν, nescit, quantum luctus concitatum sit in castris, Λ, 657. εἰ δέ σφι καὶ κεῖθι πόνος ὄρωρε, si vero illis etiam ibi sat laboris paratum est, Μ, 348, et 361, καὶ ἐνθάδε πόλεμος, pugna. καί μοι μένος ὄρωρε, etiam mihi robur est erectum, Ν, 78, *meine kraft ist rege, (I am vigorous.)* et 122, δὴ γὰρ μέγα νεῖκος. sic et Ο, 400. ὀρυμαγδὸς, Π, 633, fragor exoritur. νεῖκος ἐν ἀθανάτοις, contentio inter immortales, Ω, 107. οὐκ οἶδα, εἴ τίς μιν θεὸς ὤρορεν, impulit, incitavit, δ, 712. ἐξ οὗ ὤρορε δῖος ἀοιδὸς, ex quo cœpit, θ, 539, sic tamen ut instinctus divinus in hoc cantore connotetur; ὡρμήθη θεοῦ. χαλεπὸς δέ τις ὤρορε δαίμων, τ, 201, iratus aliquis deus concitabat enim talem ventum: vel et, grave infortunium incumbebat nobis. τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικὲς, illam, ut faceret rem indignam, incitarat sane deus, ψ, 222. ut ergo et præcedente loco optime intelligatur active. plusquamp. m. ὠρώρειν, attice ὀρώρειν. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, multus strepitus exoriebatur, ἠγείρετο, Β, 810. Δ, 449. Θ, 59, 63. ἀλαλητὸς, Δ, 436. ὅμαδος, Ι, 569. βοὴ, Λ, 500, 530. Ν, 169, 540. Π, 267. πῦρ, Μ, 177. δοῦπος ὑπὲρ πᾶν τεῖχος, superne in toto muro, Μ, 289. νεῖκος, Ρ, 384. et 397, μῶλος, prœlium concitabatur. ὑμέναιος, cantus nuptialis, Σ, 493, sc. sic expressum erat figuris, quasi canerent quidam. et 498, νεῖκος, quasi disceptarent. στοναχὴ, Ω, 512. οὐρανόθεν νὺξ, ι, 294, i. e. κατεσπεύθη ἐξ ἀέρος ὡς οἷά τις νὺξ, i. e. ἀορασία καὶ σκότωσις. sic et ι, 69, *es wurde ganz schwarz und düster in der luft, (the atmosphere became quite black and dark.)* sic et μ, 153. κόναβος κατὰ νῆας, κ, 122. κονίη ἐκ κρατὸς, λ, 599, pulvis circa caput molientis saxum exoriebatur et densus volabat. βοὴ, ω, 48. et 70, ὀρυμαγδὸς. καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ, et mihi mea genua movent se, Ι, 606. Κ, 90. Λ, 477. Χ, 388. σ, 132, i. e. quamdiu vivo et vires habeo. participium ὄρμενος est per synco-

pen pro ὀρόμενος, qui excitatur, qui concitatur, qui properat. πάλιν ὁρμένω, retro properantes illi duo, Λ, 326, i. e. ὁρμήσαντες ὀπίσω (cum impetu dato retro conversi) καὶ ἀντὶ νώτων τὰ στέρνα δείξαντες. scribunt id quidam ὑφὲν, παλινορμένω, sed minus bene. et 571, ὄρμενα πρόσσω, *vorwärts fahrend, (thrown forward,)* impetu acta ante. πῦρ, ὄρμενον ἐξαίφνης, πόλιν φλεγέθει, ignis subito cooriens et excitatus, Ρ, 738. sic, φλέγει, Φ, 14, i. e. ἐγειρόμενον. apud recentiores in usu est nomen, ὁ ὄρμενος, notans τὸν τῆς κράμβης καυλόν: unde est ἐξορμενίζειν, i. e. ἐκκαυλεῖν. πρὶν ὦρθαι Πηλείωνα, antequam exsurgeret Achilles, Θ, 474, i. e. διεγηγέρθαι. et est infin. præt. perf. passivi, ab ὄρομαι, excitor, perf. ὦρμαι. ab hoc verbo per paragogen est ἡ ὀρταλὶς, ίδος, gallina, et ὁ ὀρτάλιχος, pullus gallinaceus, Theocr. Id. 13, 12, et ὀρταλίζειν, subvolare velle, more gallinarum cubitum euntium. conf. ὄρνις.

ὀρωρέχαται pro ὤρεχνται, ὀρωρέχατο pro ὤρεχντο, vide sub Ὀρέγω, ad finem.

ὀρώρομαι, (Ὄρω) concitor. novum verbum factum ex ὄρωρα præt. perf. m. verbi ὌΡΩ. sic ab ὄλωλα fit ὀλώλω, et ab ἄρω, præt. m. ἄρηρα, fit ἀρήρω, apud Hesiod. Ἔργ. 429. ἐπεί μοι ὀρώρεται. ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν, τ, 377, quoniam mihi commovetur intus animus ærumnis. et 524, ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται, dupliciter impellitur mihi animus, ὀρίνεται. ὁπότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο, Ν, 271, quando contentio pugnæ commota fuerit.

ὅς, ἥ, ὅ. (Ὁ) qui, quæ, quod. sæpe tamen habet vim demonstrandi; ut cognatio ejus cum articulo ὁ appareat. ὃς δέ κε ἀνὴρ, quicunque vero, Δ, 306. Ξ, 376. Τ, 167. ὃς δέ κεν ὑμῶν, qui vestrum, Ο, 494. Ρ, 229. ὃς νῦν, Α, 91. ὅς με εἴρεαι, qui me interrogas, Ο, 247. ὃς κέλεαι, Σ, 286. et cum prima persona, ὃς ἔλυσά σοι γούνατα, Χ, 335. ἐγὼ, ὃς, β, 287. et 41, ὃς λαὸν ἤγειρα, qui populum convocavi in concionem. ὃς, sc. οἰκεὺς, ξ, 65. ὃς, sc. Μελάμπους, ο, 226. ὃς sæpe est pro οὗτος, iste, μηδὲ ὃς φύγοι, neque is effugiat mortem, Ζ, 59. ὅς τ' ἐπεὶ, sicut Romani ponunt, qui postquam, pro, postquam is, Ο, 680. ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε, sed et iste metuit, ἐκεῖνος, Φ, 198, *auch der, (he too.)* ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν, pro οὗτος; α, 286, *der als der lezte, (for he last.)* ὃς γὰρ μάλιστα ἥνδανε, sc. τοῖς μνηστῆρσι, ρ, 173, hic enim maxime placebat illis. an locus, π, 45, πάρα δὲ ἀνὴρ ὃς καταθήσει, nam adest vir hic, qui ponet mihi sellam; ad demonstrativum significatum, οὗτος ὁ Εὔμαιος, an ad relativum, an ad utrumque simul, pertineat; quæri possit: sed re vera est relativus sensus ibi. cæterum pro ὃς in utroque significatu ponitur ὅ. ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι, ὡς ἐν ὀνείρῳ οὐχ ὃ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὃ διώκειν, Χ, 200, 201, is hunc non poterat adsequi currendo, nec hic effugere, sicut in somnio non hic illum potest effugere, nec ille consequi: quo loco ὃς sine dubio est pro ἐκεῖνος, sed ὁ multi scribunt sine accentu, nam articulus ipse habet vim demonstrandi. ὅ με προέηκε, qui me misit, Λ, 648. ὃ κεῖτο μέγας, Μ, 380, pro ὅς. ὅ οἱ νέον ἦλθε, pro ὃς αὐτῷ, Ν, 211. sic ὅ σοι, pro ὅς σοι, λ, 101, qui contra te. ὃ καὶ, σ, 331, 391. ὅ μιν ὑπέδεκτο, pro ὃς αὐτὸν, υ, 372. idem ὃ demonstrative, pro ἐκεῖνος vel αὐτός. ὣς ὃ ἔκειτο, Π, 485. αὐτὰρ ὃ φορμίζων, Θ, 266. sic ὃ pro ἐκεῖνος, ι, 396, 399. ὃ γὰρ οἶος ὁρᾷ πρόσσω καὶ ὀπίσσω, spectat præterita et futura, ω, 451, ille solus. ὃς sæpe omittitur eleganter. e. c. β, 54, καὶ οἱ, pro καὶ ὅς οἱ. et 114, καὶ ἁνδάνει, pro καὶ ὃς ἁνδάνει. οὗ κάλλιστον ὕδωρ, Β, 850, fortasse attice pro ᾧ, conf. αἶα. οὗ κραδίη, Κ, 244. οὗ με ἄχος, Χ, 425. pro οὗ ionice ponitur εὗ. καὶ εὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον, Ω, 293, 311. οὔτις εὗ (pro αὐτοῦ) ἀκήδησε; Ξ, 427, nemo eum neglexit. etiam ὅου, α, 70, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον, cujus robur. ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται, Β, 325. ᾧ, cui, Χ, 394. Ω, 529, 531. ο, 371. ὃν μέν κε, sc. μῦθον, Α, 547, 549. ὅν οἱ, sc. πέπλον, Ε, 338. χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις, Π, 30. ὃν σὺ κελεύεις, ρ, 22. οἳ, qui, Β, 496, 499, et sæpius ibi. et 625, οἳ δὲ ἐκ Δουλιχίου, τῶν ἡγεμόνευε Μέγης, ubi videtur poni debuisse, οἳ δὲ εἶχον τόνδε τόπον, ἀρχηγὸν εἶχον τόνδε, quique tenebant eam regionem, ii ducem habebant illum: sed poëta elegantius. sic et 835, 837. et 853, sc. Paphlagones, ex 851. ἑταίρους, οἵ σοι ἔασιν, quos tu habes, Η, 295. οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, Μ, 89, 197, qui plurimi et præstantissimi erant. ἄλλοις, οἳ δὴ, Σ, 103, ἰχθύες, οἳ, Φ, 353, 354, ubi id οἳ eleganter repetitum. οἳ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν, Ψ, 498. ἢ οἳ μάντιές εἰσι, aut qui vates sunt, Ω, 221. κοῦροι δ' οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι, δ, 652. idem οἳ sæpe est pro οὗτοι, ἐκεῖνοι. οἵ οἱ ἕπονται, hi eum sequuntur, δ, 653. sic, ἕποντο, Δ, 91. οἵ οἱ ἅμα, Ν, 491. ὄπισθε, Ξ, 430. οὐδὲ οἳ τόσοι ἦσαν, neque isti, Γ, 190. οὐδὲ οἳ μέματε, neque hi promti estis, Η, 160, coll. 159. οἳ δ' ἐπεὶ οὖν, i. e. ἐκεῖνοι, sc. Telemachus et socii, ω, 383. θαυμάζεσκον ἅπαντες, ὡς οἳ χρύσεοι ὄντες, ὁ μὲν, ὁ δὲ, σ, 230. οἵ σε ἔβλαψαν, pro οὗτοι, isti te læserunt, ψ, 14, coll. 11. pro οἳ sæpe est τοὶ, qui. τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν, qui in Ilio nati sunt, Ζ, 493. Ρ, 145. Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ, pro οἳ δὴ, Κ, 27, qui certe, *die doch, (who indeed.)* sed 98, μὴ τοὶ κοιμήσωνται, ne illi dormiant, ubi est pro αὐτοὶ vel οὗτοι. τοὶ τεκόμεσθα, qui genuimus te, Χ, 53. Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ pro οἵ, α, 23. ἀθάνατοι, τοί με ἔπεμψαν, qui me deduci siverunt, ρ, 149, coll. 146, οἵ καί μιν πέμποιεν. τοὶ δ' ἀγέροντο Ἀχαιοὶ ὑπὸ ἄλσος, υ, 277, ubi τοὶ pertinet ad Ἀχαιοὶ, ut sit loco articuli οἱ, notatque alios, diversos a procis: reliqui nobiles Achæi. τοί οἱ ἐργάζοντο, pro οἳ αὐτῷ, qui ei opus faciebant, ω, 209. ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο Μενέλαον, pro οὗτοι, Δ, 220, *indem die um ihn beschäftiget waren, (while they were engaged about him.)* cæterum τοὶ pro οἳ est Doricum: nominativus est τὸς, qui communiter abjicit τὸ τ, ut fiat ὅς: sicut id ὃς sæpe abjicit suum Sigma, ut maneat ὃ pro ὅς. τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε, ο, 372, pro ἐκ τούτων, ἀπὸ τούτων, de his edi et bibi; et pluralis notat τὴν τοῦ

ἔργου αὔξησιν, *von dem allen, (of all those things,)* coll. 371, ubi singularis est ἔργον. οἷσι, pro οἷς, quibus, Λ, 685. Ψ, 405. β, 234. ε, 12. κ, 110. ἄλλα πολλὰ, οἷσίν τ' εὖ ζώουσι, ρ, 423. τ, 79. οὕς, quos, Π, 867. Τ, 203. Χ, 272. ἀέθλους, (κατὰ) οὓς Φαίηκες ἐπειρήσαντο Ὀδυσῆος, Θ, 23, in quibus periculum ejus faciebant, an sit homo nobilis. pro οὓς sæpe est τούς: ἀμύντορε, τοὺς ἀγορεύεις, auxiliatores duo, quos indicas, π, 263. ὥ, quos duos, Λ, 104. pro quo est τὼ, λ, 254, qui erant fortes ministri Jovis, i. e. reges. confer cum his omnibus articulum ὁ. aliud ὅς est pro ἑὸς et τεὸς, quæ vide. ἥ, quæ, Σ, 19. et 364, ἔγωγε, ἥ φημὶ, *die ich, (I who.)* Φ, 494. Χ, 428. et 458, ἥ μιν ἔχεσκε, i. e. ἥτις αὐτὸν εἶχεν, quæ eum tenebat, ut imperans ei. μ, 125, 126, ubi ἥ μιν repetitum. ἥ σε φυλάσσω, υ, 47. ἥ sæpe est pro αὕτη. ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων, ω, 254, hic enim est justus mos senum, hæc est portio senum. ὣς ἥ, sic illa, Ρ, 551. et 228, ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς, hæc enim est pugnæ conversatio, pro αὕτη: et pronomen attice respicit genus sequentis nominis, non vero præcedentis rei ad quam pertinet; nam deberet esse, τοῦτο γάρ ἐστιν ὀαριστὺς πολέμου. τῆς γενεῆς, ἧς Τρωῒ Ζεὺς δῶκε, Ε, 265, ex illa radice sunt hi equi, quam dedit Jupiter Troï, ubi casus pronominis attice sequitur nomen præcedens, non verbum sequens: *von der art, welche, (of the breed which.)* pro ἧς dicitur attice et ionice ἕης, e. c. φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἕης τὸ πρίν γ' ἐράασθε, *davon ihr doch vorher solche liebhaber waret, (of which ye were formerly so fond,)* Π, 208. nam circumflexus sæpe distrahitur per additam vocalem; sicut ἕις dicitur pro εἷς, unus. ᾗ ἔπι, sc. τάφρῳ, Ξ, 67, *bey welchem aufzuwerfenden graben sie es sich recht sauer werden lassen, (at the digging of which they suffered so much.)* sæpe autem hoc ᾗ adverbialiter ponitur, pro ὅπου, ubi, et pro ὡς, sicut: et accuratiores tunc Iota non subscribunt, sicut nec sub πῆ, ὅπη, ἄλλη i. e. ἀλλαχοῦ. ἣ θέμις ἐστὶν, i. e. ὡς, sicut jus et institutum est, Β, 73. ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, sicut mos hominum est, Ι, 134, 276, *nach aller welt weise, (as is the custom of every body.)* sic et Τ, 177, ubi pro ἀνθρώπων est, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν: et est pro, καθὰ θεμιτὸν, sicut naturale est, ἥτις δίκη ἐστίν. sic, ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἀγορῇ, Ι, 33, i. e. ὡς νόμος ἐστὶ τοῖς συγκληθεῖσιν εἰς ἀγορὴν, convocatis in concionem vel concilium: ἔξεστι γὰρ ἐκεῖ ἀγορεύειν τὰ δέοντα: alibi parendum est imperio regis. ᾗ ῥα ἴδε, i. e. ὅπου δὴ, *wo er sahe, (where he saw,)* Μ, 389. ᾗ ῥα ὅγε, ubi sane iste, Ν, 53, præcedente τῇ, ibi, ista parte, 52. ᾗ μιν ἀνώγει, qua cum jusserat, quo, *wohin, (whither,)* Ν, 329. et 679, ᾗ τὰ πρῶτα, ubi primum. τῇ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σὺ ἡγεμονεύοις, i. e. ὅποι ἄν, quocunque, Ο, 46. et 448, τῇ γὰρ εἶχε ἵππους, eo dirigebat equos) ᾗ ῥα πλεῖσται φάλαγγες. et 616, ᾗ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα, ubi videbat. sic fere, Π, 377, 378, ᾗ πλεῖστον ἴδε λαὸν, τῇ εἶχε, sc. ἵππους. ᾗ λεπτότατος χαλκὸς, Υ, 275. φαίνετο δ', ᾗ, apparebat tamen corpus nudum, ubi, Χ, 324. ᾗ ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῦ, ubi aqua disruperat de via aliquid, Ψ, 420. et 581, ἣ θέμις ἐστίν. sic et Ω, 652. γ, 45, 187. λ, 450. et 564, ᾗ κεν ἐγὼ τὸν, quo modo fere ego illum. ξ, 130, ubi alii perperam legunt, ἣ θέμις ἐστι. et 2, ᾗ οἱ Ἀθήνη πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, quo ut iret, prudentia ipsius suaserat ei; nimirum ad subulcum fidum et sapientem. cum syllaba paragogica fit ἧχι, adverbialiter, i. e. ὅπου, ubi, qua. et hæc sola vocula habet spiritum asperum ante χ. Α, 607. Γ, 326. Ε, 774. Θ, 14. Λ, 76. ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο, ubi et qua ratione, *wie und wo, (how and where,)* γ, 87. ζ, 94. τ, 553. et huic voci quoque non subscribitur Iota a melioribus, ut appareat adverbium. aliud ἦ est indignabundum aut mirabundum: a quo est ὤή. κούρην, ἥν, quam, Σ, 444, sequente τὴν, 445, pro ταύτην. αἳ γάρ τε, pro αὗται, Κ, 352, quanquam et ibi articulus esse possit eodem sensu. αἵ ἑ εἶχον, quæ eam tenebant, Χ, 474, i. e. αἵτινες αὐτήν. pro αἷς ionice est ᾗς et ᾗσιν, Ε, 54. Π, 168. Ω, 201. neutrum ὅ non solum pronominis vim habet, quod, *das, welches, (that, which:)* sed et conjunctionis, quod, *dass, (that:)* notat et adverbialiter, pro, δι' ὅ, διότι, eo quod, *desshalb, weil, (for this reason, because.)* ὃ γὰρ ὄχα ἄριστον, Μ, 344, *denn das ist das allerbeste, (for this is by far the best,)* pro τοῦτο. ὅ μοι γέρας, Α, 120, quod mihi erat præmium, γέρας ἐκεῖνο, ὅ μοι ἦν. ἕλκος, ὅ, vulnus, quod, Ε, 361. Π, 511, coll. 514. οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ πολλάκις υἱὸν σώεσκον, pro ὅτι αὐτῷ, vel αὐτοῦ, υἱὸν ἔσωζον, Θ, 362. et 463, ὅ τοι, pro ὅτι σοι, quod tibi sit. sic, ὅ μοι, pro ὅτι μοι, quia mihi, Ι, 489. et 530, ὅ οἱ, pro ὅτι αὐτῇ. et Λ, 439, ὅ οἱ, pro ὅτι αὐτῷ, quod sibi. ὅ με i. e. ὅτι με, Ο, 248. ὃ Ζεὺς, quod Jupiter, ὅτι, Π, 120. ὅ τοι, pro ὅτι σοι, διότι δὴ, Ρ, 207. sic, ὅ μοι, Τ, 421. ὅ μιν, pro, ὅτι αὐτὸν, Υ, 122. et 283, ὅ οἱ ἄγχι, quod prope se. et 466, ὅ οὐ, i. e. ὅτι οὐ. ὅ μιν, pro, ὅτι αὐτὸν, Χ, 445. ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε, α, 382, quod. sic et σ, 410. υ, 269. sic et, ὅ οὐ, γ, 146. et 166, ὃ δὴ (ὅτι ἀληθῶς) κακὰ μήδετο δαίμων. ὃ καὶ, i. e. διότι καὶ, propterea etiam, δ, 206. et 771, ὅ οἱ υἱϊ, pro ὅτι. ὅ οἱ υἱὸν, quia filium ejus, λ, 539. ὃ δὴ, μ, 295, *dass, (that,)* et 375, ὅ οἱ βόας ἔκταν, quod interfecissent boves ejus. οὐχ ὁρᾷς, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε, non vides, quod meus filius adsternutaverit, ρ, 545. ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας, quod aquila interfecerit anseres meos, τ, 543. γιγνώσκω, ὅ τοι πινυτὰς φρένας ἔχει, pro ὅτι σοι, υ, 228, agnosco, quod prudens sis. ὅ μιν, pro ὅτι αὐτὴν, ψ, 220, et ibi deest, καί: nam post, εἰ ᾔδη, si scivisset hanc sententiam, 217, ponendum est colon: et deinde sequitur alterum, quod si scivisset, quod Græci eam repetituri essent armis, eo quod decepta esset fraude. ὅ ῥά τις θεῶν, ω, 181, quod certe. et sæpe etiam hoc ὃ est pro, τοῦτο, δεικτικῶς. ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, ω, 189. Ψ, 9. ἅ, quæ, Ρ, 195.

ὅς, ἥ, ὅν, (Ὁ) sæpissime per aphæresin ponitur pro ἑός. βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων, robore me-

lior patre suo, A, 404. οὗ παιδὸς ὀστέα, filii sui ossa, Ψ, 222. et 748, οὗ ἑτάροιο. πατρὸς ὄλεϑρον, sui patris mortem, π, 411. pro οὗ ponitur οἷο, ionice. οἷο δόμοιο, suæ domus, α, 330. σ, 8. κάλλεος εἵνεκα οἷο, ob suam pulcritudinem, ο, 251. Υ, 235, i. e. ἰδίου, et singularis cujusdam formositatis causa. ἄνακτος, ρ, 303. χαριζομένη πόσεϊ ᾧ, gratificans marito suo, E, 71. ϑεράποντι, Z, 53. et 500, ἐνὶ οἴκῳ. ϑάρσεϊ ᾧ, H, 153, quod pertinet ad ϑυμός. σθένεϊ ᾧ, i. e. ἰδίῳ, Π, 542. παιδὶ, filio suo, K, 270. Π, 522. P, 196. Ψ, 350. ρ, 540. α, 240. τέκεϊ ᾧ, Ω, 36. δ, 175. υἱεῖ γημαμένη, i. e. τῷ ἑαυτῆς υἱῷ, λ, 272. et 278, ᾧ ἄχεϊ σχομένη, suo luctu. πατέρι, γ, 39. ν, 265. ϑυμῷ, ξ, 445. πρὸς ὃν λέχος, ad cubile suum proprium, A, 609. ὃν ϑυμὸν, suum animum, E, 806. Z, 202, (coll. 170, ᾧ) P, 90, 200. Φ, 552. α, 4. ὃν υἱὸν, filium suum, Z, 474. Π, 447. Φ. 330. τόν φησιν ὃν ἔμμεναι Ἄρης, O, 112, Mars dicit, eum esse suum, sc. filium. τὸ ὃν κατὰ μένος, quod attinet suum impetum et robur, Φ, 305. X, 459, λ, 514. πότμον, Π, 857. X, 363. ἀδελφεὸν, K, 32. ἑταῖρον, O, 64. χόλον, α, 78. γάμον, β, 205, suas nuptias. πατέρα, λ, 272. cum syllaba δε notat motum ad locum: ὅνδε δόμονδε, ad domum suam, Π, 445. γ, 272. ξ, 424. υ, 329. ἀπὸ ὧν ὀχέων, a suo curru, Δ, 306. ὧν ἵππων ἐπιβὰς, conscendens equos suos, i. e. currum, E, 328. ὀχέων ἐπεβήσετο, Λ, 517. ἐτέρπετο οἷσι φίλοισι, pro ἑοῖς, oblectaverat se cum suis, Φ, 45. μετὰ οἷς ἑτάροισι, cum suis sociis, α, 237. ι, 369. sic, μετὰ οἷσι φίλοισι, α, 19, apud suos. οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν, suis lenibus sagittis, γ, 208. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος, imperabatque suis unusquisque, Δ, 428. sic, κέκλοντο, Ψ, 371. et 319, ἅρμασιν. sic et B, 775. ἐν μεγάροισιν, Λ, 76, i. e. ἐν ἰδίοις. οἷσι τέκεσσι, Π, 265. P, 133. ποσὶν οἷσι, suis pedibus, Φ, 605. P, 27. δώμασιν, α, 402, i. e. tuis ἰδίοις. οὓς παῖδας, B, 832. ἑτάρους, Δ, 294. O, 249. ὣ μηρὼ, sua femora, utraque, M, 162. ἧς νηὸς, i. e. ἑῆς, ἰδίας, B, 358. ἧς ἥβης, P, 25. ϑυγατέρος, Φ, 504. τ, 400. ἀλόχοιο, Ω, 305, αἴης, α, 41. et 59, γαίης, ι. 28: 34, πατρίδος. ἀρετῆς, ω, 196. ᾗ γυναικὶ, suæ uxori, Z, 516. χροιῇ, Ξ, 164. κεφαλῇ, Π, 800. γαίῃ, ν, 251, 354. μοίρῃ, ξ, 448, τῇ ἑαυτοῦ, sc. ὁ Εὔμαιος. et cum syllaba paragogica, ἧφι βίηφι, suo robori, X, 107. ᾗτε ἀλόχῳ, suæ conjugi, Ω, 36. ἣν διὰ μαντοσύνην, sua vaticinandi arte, A, 72. et 412, ἣν ἄτην, suam aberrationem a recto et utili, *sein vergehen, (his transgression,)* sic et Π, 274. φ, 302. ϑυγατέρα, E, 371. Z, 192. N, 376. Λ, 226. ἀρετὴν, i. e. ἰδίαν ἀνδρίαν, Θ, 535. γαῖαν, O, 505. α, 21. παράκοιτιν, Ξ, 346. μητέρα, T, 20. β, 195. ψυχὴν, vitam suam propriam, α, 5. κακότητα, mala sua, ρ, 517. ᾗς ὑπεροπλίῃσι, pro αἷς, suis elationibus, A, 205, ἰδίαις. φρεσὶν ᾗσιν, sua mente, B, 213. Ξ, 92. Π, 530. Σ, 430. T, 19. α, 444. ν. 320. φ, 301. et in secunda persona, σὺ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἰανθῇς, T, 174, et tu mente tua exhilareris. ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθὼς, B, 588, sua alacritate fretus. ᾗσι κυσὶν, suis canibus, Ω, 409. τὰ ἃ κῆλα, suas sagittas, M, 280. τὰ ἃ δώματα, suas ædes, O, 58. ξ, 153. τὰ ἃ, sc. τεύχεα, τὰ ἑαυτοῦ, ἔδωκε, P, 193. Σ, 451. τὰ ἃ ἔργα, sua opera, ι, 250.

ὁσάκις, (Ὁ) quoties. dicitur et ὁσάκι et ὁσσάκι. ὅσσακι δ' ὁρμήσειε στῆναι ἐναντίβιον, Φ, 265. sic, ἀντίον ἀΐξασθαι, X, 194. ὁσσάκι γὰρ κύψει ὁ γέρων, quoties caput declinat senex Tantalus, λ, 584, et sequitur τοσάκις: *so oft als er den kopf niederbücken will zu trinken; so oft—(as often as he stoops his head to drink; so often—.)*

ὅσιος, ίη, ιον. (Θάω) divino mori conveniens, sanctus. nam est ab Æolico σιὸς, i. e. ϑεός. et ab ὅμοιος; quasi ὁμοιόσιος. vide sub ὄθριξ. deinde in genere, bonis moribus et justis conveniens. in poëta solum occurrit fœmininum, elliptice et ionice quasi substantivum positum, ἡ ὁσίη, jus, fas, mos: deo placens res. οὐδ' ὁσίη, κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισι, π, 423, non est pium, τοὺς ἱκέτας, activum et passivum, mala suere sibi invicem. ὁσίη, sc. βουλή, i. e. οὐχ ὅσιόν ἐστι πρᾶγμα. οὐχ ὁσίη, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, χ, 412, coll. 411, 408, et γ, 450, nimirum εὐχετᾶσθαι est idem quod ὀλολύζειν, cum læta gratiarum actione elata voce precari: id licet fieri in victimis oblatis deo, at non in occisis hominibus; id aversatur Deus. docet ergo, non nimis gaudendum esse ob cæsos inimicos: saltem, si quis ex ϑεομηνίᾳ, ab irato numine, est cæsus, non ejusmodi preces lætæ sunt offerendæ deo. ergo ad ὁσίη subintelligenda δίκη vel εὐχή. conf. ὀλολύζω. præterea εὐχὴ, comprecatio, postulat παρουσίαν ϑεοῦ: adesse autem τὸ ϑεῖον non putabatur, ubi cæsus homo jaceret; saltem se lætis precibus invocari nolle. alibi ἡ ὁσίη subintelligitur ταφὴ, justa funebria; quæ valde sacra erat antiquis. apud alios τὸ ὅσιον est et, publicum, publico sacrum.

ὅσκε, ἥκε, ὅκε. (Ὁ) qui quidem, qui sane. A, 64. B, 366. E, 481, ὅσκ' ἐπιδευὴς, quicunque indigus: ubi nullum habet verbum, sc. ᾖ. alibi regit hoc κε vel optativum, vel conjunctivum; ut primo loco, εἴποι: altero loco, ἔῃ, pro ᾖ, sit. ὅσκε τύχῃ, quicunque nanciscatur a fortuna alterutrum, Θ, 430. ὅσκε ἴδηται, qui modo viderit, Ξ, 416. P, 93, 100. et 241, ὅς κε τάχα κορέσει κύνας, qui quidem mox saturabit canes; ubi sequitur indicativus, ob certitudinem. ὅσκε φύγῃ, qui modo fugerit, Σ, 271, quod δριμέως dictum a Polydamante, κατὰ τὸ ἐξ ἀορίστου κοινὸν, ut et Hector una innui videatur: quod intelligens Hector, increpat Polydamantem; et ex obliquo iterum pungit, 300, 301. et 467, ἴδηται. φύγῃσι, T, 72. et 228, ϑάνῃσι. et 235, λίπηται. οὐκ ἔστιν, ὅσκεν ϑάνατον φύγῃ, ὅντε θεός γε ἐμαῖς χερσὶν ἐμβάλῃ, non est aliquis, qui — quemcunque — Φ, 103. et 296, φύγῃσι, effugerit. ϑέλῃ, Ψ, 558. ὅσκε ϑάνῃσι, quicunque mortuus sit, δ, 196. σὲ οἶκόνδε ἀγάγηται, ζ, 159. πεπνυμένα εἰδῇ, prudens et cordatus sit, ϑ, 586. πίῃ, biberit, κ, 328. ὅς κεν ἐμὲ ἐφίλει, ubi quoque indicativus, ob certitudinem, ξ, 62. ὅσκεν ὀπυίοι, quicunque uxorem ducat, ο, 21. πλεῖστα πόροι, π, 392. et 438, ὅσκεν Τηλεμάχῳ χεῖρας ἐποίσει,

vim afferet. ἐθέλησι, ρ, 11, 19, 559. σὲ θείνῃ, te percusserit, σ, 62. ὅσκεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται, τ, 27. et 322, τοῦτον ἀνιάζῃ, hunc vexaverit. τάδε δώματα ἵκηται, υ, 295. ἐντανύσῃ βιὸν, φ, 75. γένηται, ω, 29, natus sit. pro ὅσκεν ponitur ὅκεν, Γ, 354, φιλότητα παράσχῃ, quicumque amicitiam exhibuerit. ᾧκε ἐθέλοι, β, 54. et 128, ἐθέλῃ. ᾧκε σὺ χαίροις, ι, 356. ἐθέλῃσθα, cui volueris, σ, 269. ἐθέλῃσι, φ, 280. et 345, ἐθέλω. ὅνκε, Ζ, 229, δύνηαι, quemcunque possis. ὅνκε θεὸς τιμᾷ, quem deus in pretio habeat, Ρ, 99. λάβῃ, Φ, 24. οἵκεν Ἴλιον εἰρυόμεσθα, Φ, 587, qui defendimus Ilium. οἵκε κείσονται, Χ, 70. λίπησθε, Ψ, 247. ἐκάμοντο, labore suo excoluerunt, ι, 130. γοάοιεν, ω, 188. pro eo dicitur et τοίκεν, Β, 346, βουλεύωσι, consilium capiant. τοίκεν μετόπισθε γένωνται, quicunque postea nascentur, Υ, 308. ἥκεν ἀποκήαι, quæ sane exurat, Φ, 336, aor. 1. opt. a. ab ἀποκαίω vel ἀποκάω, pro ἀποκάσαι, ionice. ἥκε εὐεργὸς ἔῃ, quæcunque benefica sit, ω, 201. casus sextus adverbialiter, ᾗκεν ἴῃσθα, qua iveris, Κ, 67. ᾗκεν ἐγὼ τὸν, λ, 564, qua ratione, quo modo, sicut, ego eum, sc. allocutus fueram. et hæc explicatio videtur aptissima ejus loci. alii legunt ἦ κεν, certe sane; alii ἢ κεν, aut sane. sed in sensu pronominis est Ο, 738, ᾗκε, qua, sc. in urbe, coll. 737. ἥν κ' ἐθέλῃ, Ι, 146, coll. 288. ἥνκε ἐθέλῃσθα, Φ, 484. ἐθέλῃ, σ, 47. τεῖχος, ὅκε ἀμύναι, quod arcere possit, Ο, 736. ὅκεν ἀλαλκήσει, quod defendet, κ, 288. ὅ κεν στυγέῃ ἄνθρωπος, ν, 400. sequente spiritu aspero hoc κε mutatur in χ', ἥνχ' ἡμῖν εἴποι, β, 31. coll. 43.

ὅσος, η, ον. (Ὁ) quotus, quantus, extra interrogationem directam. ponitur de numero et de mensura, *wie viel, wie gross, (how many, how large.)* ὅσσος (ob metrum duplicato Sigma) ἔην οἷός τε, quantus erat statura, et qualis forma, Ω, 630, simul et, qualis animo: nam ὅσος percipitur maxime oculis, οἷος vero auribus quoque, ex sermone. ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν, κ, 45, quam multum auri argentique insit utri. neutrum ὅσον vel ὅσσον fere adverbialiter ponitur, quantum, in quantum. ὄφρα εὖ εἰδῇς, ὅσον φέρτερός εἰμι σοῦ, Α, 186, quanto præstabilior sim te. et 516, ὅσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι, quam inhonoratissima dea sim. ὅσον ἐφ'. pro ἐπὶ ὅσον, γῆς διάστημα, Β, 616. sic, ὅσον τ' ἐπὶ, *so weit als, (as far as,)* Γ, 12, sc. διάστημα. οὔ μοι Τρώων τόσον μέλει, οὔτε τῶν, ὅσον σοῦ, Ζ, 454, 450. τόσον ἔνερθ' Ἀΐδου, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης, Θ, 16, ubi clare apparet, τὸν ἀΐδην esse, alterum hemisphærium terræ, nobis oppositum et hinc non conspicuum. et 17, ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος. ὅσον, sc. διάστημα, Θ, 213, quantum spatium campi a navibus separatum erat per fossam illam, munitionis castrorum causa factam; id omne complebatur armatis Trojanis. καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι, ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος, Ι, 160, 161, et mihi subordinatus sit (nulla alia in re, nisi) in quantum majus imperium habeo, et in quantum major natu sum: inquit Agamemnon de Achille, placando. et 354, ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν, quantum progrediebatur Hector ad vel ante portas Scæas et ad fagetum, non vero longius ab urbe: tantum modo, ut in portis et ad fagos prope portas se ostenderet. ὅτε ἀπῆν, ὅσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, Κ, 351, cum abesset ab illis, quantum sunt spatia agri in longitudinem, quæ spatia muli duo perarare solent uno die. ὅσον κεφαλὴ ἔχαδε φωτὸς, Λ, 462, quantum, sc. clamoris, vir unus capiebat et efficere poterat: *so weit und so stark ein mann schreien konnte, (as loudly as a man could shout.)* nam κεφαλὴ φωτὸς est ὁ εἷς φώς. et 657, πένθεος ὅσον, quantum luctus, i. e. ὅσον τὸ μέρος πένθεος. ὅσον ἔγωγε γιγνώσκω, quantum ego intelligo, *so viel ich weiss, (so far as I know,)* Ν, 222, quod recentiores dicunt ὅσα ἐμὲ εἰδέναι. ὅσον ἐπίαχον, quam multum sonare poterant decies mille viri, Ξ, 147, tantum clamabat Neptunus, i. e. tam vehemens ventus concitabat mare, et a parte Græcorum flabat contra Trojanos. ἐπὶ ὅσον (διάστημα) γίνεται ἐρωὴ δουρὸς, *so weit ein spiess flieget, (as far as a spear can be thrown,)* Ο, 358. Φ, 251. αἴθε (utinam) ὅσον ἥσσων εἰμι, τόσον σέο φέρτερος εἴην, quantum inferior te sum viribus, tantum te præstantior essem, Π, 722. ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι, Υ, 360. οὐ μὲν ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι, ὅσον οἱ ἄλλοι, Φ, 371. et 410, ὅσσον ἀρείων ἐγὼ, quanto fortior ego. et 488, ὅσσον φερτέρη εἰμί. αἴθε θεοῖς τόσον φίλος γένοιτο ὅσον ἐμοὶ, utinam tam carus diis esset quam mihi est, Χ, 41. ὅσον ἐπῆλθε φλὸξ, quantum pervaserat flamma, *so weit das feuer gebrannt hatte, (so far as the fire had burned,)* Ψ, 251. et 276, ὅσον ἐμοὶ ἵπποι περιβάλλετον (ambo superant alios) ἀρετῇ. et 517, ὅσον ἵππος ἀφίσταται τροχοῦ, quantum abest equus junctus a rota. et 845, ὅσον τις ἔρριψε καλαύροπα, *so weit ein hirte seine keule werfen kann, (as far as a herdsman can throw his staff.)* et 890, 891, ἴδμεν γὰρ, ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, ἠδὲ ὅσον δυνάμει καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος, quantum præcellas omnes, et quantum viribus et jaculationibus sis præstantissimus. ὅσσον ἐντὸς ἐέργει, quantum continet in se, Ω, 544. ὅσσον τις — τόσον ἐπὶ, i. e. ἐφ' ὅσον διάστημα χρόνου, ἐπὶ τόσον, per quod spatium temporis aliquis — per tantum temporis, ε, 249. et 484, φύλλων χύσις, ὅσον ἔρυσθαι, quæ sufficeret ad contegendum duos vel tres viros tempore hiberno, si id vel maxime grave esset. ὅσον ἄρισται νῆες ἐμαὶ, quam præstantissimæ naves meæ, η, 327, *in wie weit, wie sehr, sie die besten sind, (by how far, and how much they are the best.)* ὅσον περιγινόμεθα ἄλλων, quantum præstemus aliis, θ, 102. et 229, ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ, quantum, per quantum spatium. τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν, ab eo ferme ulnam, *eine klafter ongefähr, (about a fathom,)* ι, 325. sic et κ, 167, πεῖσμα, funem, longum fere ulnam. et 517, βόθρον (scrobem) ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα, cubitalem quaquaversum. sic et λ, 25, ὄρυξα. ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης, ferme usque ad mediam partem

totius, ν, 114, eo usque navis sicco insidebat. ὅσον (ἐπὶ) πυρὸς ἵκετο ἀϋτμὴ, *so weit als, (as far as,)* π, 290. τ, 9. sed non adverbialiter neutrum et masculinum; ὅσσον ἠεροειδὲς, quantum spatium in extremo caliginosum prospicit vir in monte sedens et mare prospiciens, E, 770, nam ibi usque ad extremum horizontem, sereno die, pertingunt oculi; et id extremum videtur caliginosum: et tantum spatium uno saltu absolvunt equi divini. ἐπεὶ ἔπιον, ὅσον (οἶνον) ἤθελε θυμὸς, I, 177. γ, 342, 395. η, 184. σ, 426. ἠϊόνος στόμα μακρὸν, ὅσον, Ξ, 36. αὐτῷ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοὶ, P, 232. χῶρον ἅπαντα, ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, Ψ, 190. et 327, ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὀργυιὰ ὑπὲρ αἴης, lignum aridum, longum fere ulnam super terra. τόσον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας, tantum per tempus, quantum poposcisti, Ω, 670. ὅσον ἐν νειῷ οὖρον ἡμιονοῖιν, Θ, 124, quantum in novali est spatium mularum. ὅσσον ἱστὸν, quantum malum navis magnæ, ι, 322. ὅσον λαὸν, quam multos milites, λ, 517. τόσον χρόνον, ὅσον ἐγὼ νῦν, τ, 169. ὅσοι, quotquot, A, 566, θεοί. ἐφέστιοι, B, 125. et 143, οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, quotquot sententiam consilii non audierant. et 249, ἅμ' Ἀτρείδαις. et 681, ἔναιον τὸ Πελασγικὸν Ἄργος. ἄριστοι, Δ, 211. Λ, 690. M, 13. O, 296. Π, 23. α, 245, 247. γ, 108. θ, 36. π, 122. ὅσοι ἵππων, E, 267. ἀρωγοὶ, Θ, 205. Φ, 371, 428. Ἀχαιοὶ, quotquot sunt nobiles Græci, I, 55, 638. ἡγήτορες, K, 301. ποταμοὶ προρέουσι, M, 19. ἔασι, Π, 98. et 547, ὄλοντο. τῶν ὅσοι, P, 172. περιλίπωνται, T, 230. ἔφυγον ὄλεθρον, α, 11. ἄεθλοι, θ, 214. et 222, νῦν βροτοί. et 575, χαλεποὶ καὶ ἄγριοι. πίνετε, ν, 8. et 240, 241, ναίουσι πρός. ὅσοι τε καὶ οἵτινες, quot et qui, π, 236. ἴδον, τ, 383. οὐδὲ ὅσοι, φ, 346, 347. ἔτι ἔζωον, χ, 245. ὅσσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἐέργει, B, 845. ὅση δύναμίς γε πάρεστι, quantum possum, Θ, 294, quanta vis quidem adest. sic N, 786, *nach allem vermögen, (as much as possible.)* et ψ, 128. ὅση τῶν φωνὴ ἔπλετο, quantus erat horum clamor, Ξ, 400. ῥιπὴ αἰγανέης, Π, 589. θύρη, Ω, 317. φωνὴ σκύλακος, μ, 86. γυναῖκα, ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν, κ, 113, fœminam tantæ staturæ, quantus est vertex montis. κτῆσιν, ὅσην, Σ, 512. X, 121. νῆας, ὅσαι, Ξ, 75. et 371, ἀσπίδας, ὅσαι. θεαὶ, Σ, 429. ἐκ πασέων, ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφεν, præ omnibus fœminis, quotquot me cum simul educatæ sunt, δ, 723. ὅσσαι ἀριστήων ἄλοχοι ἔσαν, λ, 226. et 387, ἄλλαι, ὅσαι ἅμ' αὐτῷ. et 328, ὅσσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον. ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν, ξ, 93. ἄλλαι (ψυχαὶ) ὅσαι ἅμ' αὐτῷ, ω, 21. ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα, B, 468. ι, 51. κακῶν ἕνεκ' ὅσσα ἔοργας, Γ, 57. et 66, δῶρα, ὅσσα κεν αὐτοὶ (θεοὶ) δῶσι. ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἵπποι, I, 127, præcedente τόσα, 125. et 269, 267. et 148, ἐπιμείλια πολλὰ, ὅσα, 290. et 263, ὅσσα δῶρα. et 380, ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστι. ὅσα που νῦν ἐέλπεται, K, 105. ἐμῷ ἐνὶ κήδεα θυμῷ, Σ, 53. et 431, ἐμοὶ ἐκ πασέων ἄλγεα. ὅσσα διδοῦσι, sc. θεοὶ ἄλγεα, T, 265. μὲ ἔοργας, Φ, 399. et 442, ἐπάθομεν κακά. πάντα μάλα, ὅσσα Ἀλέξανδρος, X, 115. et 118, πτόλις ἥδε κέκευθε. et 380, κακὰ, ὅσα οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι, ἔρδεσκεν οὗτος. ὅσα δίσκου οὖρα, Ψ, 431, quanta sunt spatia quæ jactus discus pervolare potest. ἕλκεα, ὅσα ἐτύπη, Ω, 421, vulnera, quotquot confossus est. πτέρεα, ὅσα ἔοικε, α, 292. κακὰ, γ, 105, 107, 116, et 186, πεύθομαι, quæ audio, *so viel als ich erfahre aus nachrichten, (as far as I can learn.)* et 312, κτήματα. τάδε ἄσπετα πολλὰ, δ, 75. et 152, κεῖνος ἐμόγησεν. ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων, quæ cogitare solet leo, δ, 791, sequente τόσα, 793. vide porro, ε, 39. η, 214, 331. θ, 319, 490. λ, 279. ν, 92, 137. ξ, 198, 362. ο, 113, 486. π, 284. ρ, 355. σ, 130. τ, 295, 347. χ, 46, 56, 62.

ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, (Ὁ) qui, quæ, quod. ὅς ῥα ἔβαλέν περ, Δ, 524. ὅς σε πάρος περ, O, 256, ubi vides tmesin. ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διΐ, Σ, 118. et 363, θνητός ἐστι. sic et υ, 46. ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, Y, 358. pro ὅσπερ est sæpe ὅπερ, pro ὅς. ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων, H, 114, coll. Π, 709, ubi eadem sunt verba cum ὅσπερ, qui te multo firmior est. sic et Φ, 107, cum ὅπερ. sed neutrum, ὅπερ, est ξ, 466, ἔπος, ὅπερ ἄῤῥητον ἄμεινον, verbum, quod non dictum melius est. ᾧπερ ἔπινεν, ex quo, ξ, 112. ὅνπερ, I, 110. οἵπερ, Δ, 236, 324. E, 477, *die wir doch nur, (we who indeed.)* H, 159. οἵ τοπάρος περ, N, 101. Ξ, 131. ω, 507. οἵ σε περ ἔβλαψαν, ψ, 14. οἵπερ, O, 225. T, 42. ξ, 415. φ, 134. et pro eo τοίπερ, ν, 130, qui sane. ὧνπερ, N, 638. οἷσπερ, π, 97, 115, ubi est οἱσίπερ. οὕσπερ, Φ, 55. λ, 629, quoscunque. ὥπερ, qui ambo, Ψ, 659. et 79, ἥπερ. ἧσπερ, ω, 30, i. e. ἕνεκεν ἧς. ἱμάσθλην, ᾗπερ, flagellum, cum quo, Ψ, 583. sed id ᾗπερ sæpe est adverbialiter, qua via, qua ratione, quo modo; supplendum ex κ, 103, ὁδὸν, ᾗπερ, viam, qua. sic, μ, 81, ᾗπερ ἂν ὑμεῖς παριθύνετε νῆα, præter quam petram vos præteragite navem. ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἐφοβέοντο, qua regione et alii fugiebant, Z, 41. Φ, 4, i. e. ὅπου. ᾗπερ ἂν οὗτος, sc. ἄρχῃ, quocunque modo ille initium fecerit, H, 286, ubi alii mendose legunt εἴπερ. ἧπερ δὴ φρονέω, quo modo sentio in animo, *so wie ichs denke, (as I think,)* I, 310, et omnino præstat, hoc adverbium sine Iota subscripto scribere. ἧπερ πρόσθεν ἵεν, quo antea mittebant aquam, M, 33, i. e. ὅπου. pro ἧπερ est sæpe τῆπερ, pro ἐν αὐτῇ, δ, 565, ἐν ᾗ, sc. γῇ. ἥνπερ, B, 286. θ, 107. ἅπερ, β, 156. ρ, 580.

ὄσσα, ης. ἡ. (Ἔπω) est eadem quæ ἡ ὄψ, et ab ea quoque facta vox, quasi ὄψα. sed in Homero ubique est vox aliqua divina et ominosa, *eine wahrsagende anzeigende stimme, (an ominous, prophetic voice;)* et ponitur ἐπὶ θείας τινὸς φήμης, fingitur quoque ut θεῖόν τι πρόσωπον, ut numen aliquod, quod vocibus certis divinitus missis hortatur. generalis illa notio de voce quavis, aut de fama, est recentiorum, ex Homerica notione deducta. μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει, ὀτρύνουσα ἰέναι, Διὸς ἄγγελος, B, 93, inter eos vox differebatur, incitans ad eundum, a Jove missa. physice est Διὸς, τοῦ ἀέρος, ἥτις ἐξακουομένη διὰ τοῦ ἀέρος, ὀτρύνει τοὺς

ἄνδρας ἰέναι. et re vera l. c. erat vel ἡ κέλευσις ἡγεμόνων, ἢ ἐγκέλευσις πάντων πρὸς ἀλλήλους, cum, præter illos novem præcones, quisque alterum hortaretur. erat ergo hæc ὄσσα, hortatio animum addens, a Jove i. e. ab imperantibus orta. ἤν τίς σοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι, α, 282, si quis tibi hominum id dicat, aut vocem audias a Jove, quæ maxime fert famam hominibus; et hæc ὄσσα ἐκ Διὸς est fortuito audita quædam vox, index veri: vel et oraculi aut vatis alicujus vox. sic β, 216. *eine unvermuthete stimme zur nachricht, (an unexpected voice giving information.)* Ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντῃ, μνηστήρων θάνατον ἐνέπουσα, ω, 412, ut persona aliqua ibat per urbem; i. e. fama certa. apud alios antiquos est quoque ἡ ὄσσα idem quod ἡ κληδὼν et ἡ ὀμφὴ, et ἡ φήμη, θεῖόν τι καὶ σημαντικὸν μέλλοντος, qualis ὄσσα in Livio est illa vox divina, Gallos adventare, quæ postea Junoni Monetæ fuit consecrata. deinde in genere est, vox incitans, docens, præmonens. Vide sub κλεηδών.

ὀσσάτιος, ('O) per epenthesin est idem quod ὅσος, quotus, quantus, extra interrogationem; vel potius per paragogen. nam ab ὅσος fit ὅσατος, sicut a τρίτος τρίτατος: et inde ὁσάτιος. ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν, E, 758, quantum et qualem exercitum!

ὄσσομαι, (Ὄφ) est Æolicum pro ὄπτομαι nam οἱ Αἰολεῖς sæpius terminationem verborum in πτω, mutant in σσω. sic ex ἐνίπτω fit ἐνίσσω. specto, oculis sisto. sæpe est et λέξις μαντικὴ, de præsensione animi posita, vel et de exhibito omine futuri alicujus. κακὰ δ' ὄσσετο θυμὸς, κ, 374, animus mihi erat in adspectu malorum occupatus, et suspicabatur mala alia: ἐφαντάζετο κακά. et sermo ibi de Ulysse apud Circem. est hoc πάθος ἀνδρὸς φρονίμου, præsentibus suavibus tamen adversi quid metuere, καὶ ἄλλα φρονεῖν παρὰ τὰ βλεπόμενα. δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμῷ, σ, 153, sane enim jam malum augurabatur animo, προεβλέπετο. ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ, præsentiebant enim dolores animo, de equis Trojanis, audientibus clamantem Achillem, Σ, 224. sicut his locis est intransitive; sic transitive, β, 152, de aquilis duabus, εἰσιδέτην πάντων κεφαλὰς, ὄσσοντο δὲ ὄλεθρον, adspiciebant omnium capita, nam portendebant omnibus mortem. et simpliciter, de adspectu, Κάλχαντα πρώτιστα, κακὰ ὀσσόμενος, προσέειπεν, A, 105, torvum spectans et tuens, κακῶς περιβλεπόμενος, *sehr zornig aussehend, (looking very angry:)* simul hoc ipso malum augurans Calchanti, quia regis ira est nuntius exitii. ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, Ξ, 17, quando nigricat et movetur magnum mare fluctu muto, præsentiens stridulorum ventorum vehementes vias: ubi sermo est de mari, præsentiente ventos, et attollente undas, nondum tamen versus certam regionem movente eas, utpote vento ipso nondum orto. simul h. l. mare, ὡς εἴπερ αἰσθητικὸν ὂν, dicitur prævidere, προορᾷν: ut per ἀντίθεσιν ἢ τροπὴν ἀστείαν, τὸ αὐτὸ κῦμα κωφεύοι μὲν, προβλέποι δὲ, τὸ μὲν διὰ τὸ ἄκτυπον, τὸ δὲ διὰ τὴν τῶν ἀνέμων δήλωσιν. imo est et h. l. ὀσσόμενον pro προμαντευόμενον, ante indicans ut vates. οὔ σοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη (εἰς) τόδε ἱκάνω, non ego tibi malum vaticinans huc advenio, Ω, 172, inquit Iris ad Priamum, i. e. occultus internuntius. non jam fero tibi nuntium mali alicujus præmonitorem; προλέγουσα. ὀσσόμενος πατέρα ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἴ ποθεν ἐλθὼν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, α, 115, cogitans de patre suo, si is alicunde veniens dissipationem procorum in hac domo faceret; φανταζόμενος, *sich zum voraus vorstellend, (figuring to himself.)* ὄφρα, Ὀδυσῆα ὀσσομένη, ὑπὸ γαῖαν ἀφικοίμην, υ, 81, ut, Ulyssem in animo mihi præsentem habens, sub terram abirem; inquit Penelope, mortem sibi precans, ut vel moriatur ἀνειδωλοποιουμένη καὶ μὴ λαθομένη τοῦ πόσεως, καὶ ἔχουσα μνήμην τοῦ ἀρίστου ἀνδρὸς ἐγγεγραμμένην ἀνεξάλειπτον εἰς ψυχήν. apparet ergo, τὸ ὄσσεσθαι maxime dici de spectatione mentis; si aliquid, absens jam, velut præsens imaginamur aut prævidemus aut in animo gestamus infixum.

ὄσσος, εος. τό. et ὁ ὄσσος, ου. (Ὄφ) oculus. est æolice ab ὄπτω, video, specto, idemque quod τὸ ὄμμα. non omnes harum duarum formarum casus in usu sunt. ab ὁ ὄσσος est in plurali τῶν ὄσσων, τοῖς ὄσσοις: a τὸ ὄσσος est dualis τὼ ὄσσεε, per apocopen ὄσσε, et hæc sola apud poëtam forma obvia est. ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, oculi ambo Agamemnoni præ ira similes erant igni splendenti, A, 104, (et ε, 662.) διὰ τὸ ὑπέρυθρον καὶ ὡσανεὶ πυρωπὸν καὶ πυροειδὲς, ὃ γίνεται διὰ λεπτοῦ αἵματος ἀνάδοσιν ἐν τῇ τοῦ θυμοῦ ζέσει: οὗ αἵματος ἀναδιδομένου διὰ λεπτῶν φλεβίων, φλογωπὸς τρόπον τινὰ ὁ θυμούμενος διαδείκνυται. alibi similes dicuntur igni καιομένῳ ἢ δαιομένῳ, in ira vehementiori aut barbariori, e. c. de apro. et 200, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, nam venerabiles et severi oculi, Minervæ sc. apparuerunt ei Achilli. ubi cave, de Achille oculos intelligas: nam Minerva veniebat jam in re atroci, Achillem dehortatura a cæde regis supremi; ergo non poterat non apparere oculis deterrentibus, et atrocitatem facti præ se ferentibus. et quia ista Minerva est ipsa herois intelligentia; hinc id vult poëta: ipse heros facile perspiciebat, quanta sit hæc res quam primo iræ impetu moliretur, et quam infamis. sapientia deterrens homines a facinoribus, non potest fingi blandis oculis, sed horroris plenis. quod notamus contra Dacieriam, immortaliter alias de Homero meritam, nonnunquam tamen, ut sunt humanæ vires, a vero aberrantem. ὄσσε πάλιν κλίνασα, Γ, 427, Helena a Paride, ἔμπαλιν στρέψασα, retro ab eo in alterum latus flectens oculos, ut solent male contenti: ὡς οἷον στραβίζουσα. τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν, pro ὄσσε, et id pro κατὰ τὼ ὄσσε, et est circum locutio mortis, Δ,

461, 503. Z, 11. N, 575. Π, 316, 325. Υ, 393, 471. Φ, 181. potest alibi et esse gravissimæ *λειποθυμίας*. *ἀμφεκάλυψε κελαινὴ νὺξ ὄσσε*, E, 310. Λ, 356. sic et, *κατεκάλυψε μελαίνη*, Ξ, 439. *τὸν δὲ κατ' ὄσσε ἔλλαβε θάνατος*, pro, *κατέλαβεν αὐτὸν (κατὰ) ὄσσε*, E, 82. Π, 333. *οὔ σοι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὄσσε καθαιρήσουσι*, compriment tibi oculos morienti, Λ, 453. *πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει*, ardebant igne, M, 466, Hectori. *πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ*, N, 3, i. e. *ἀλλαχοῦ*, retro ab his aliorsum, *τὴν θέαν ἔτρεψε, ἀφεὶς ἐκείνους μάχεσθαι.* et 340, *ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ*, oculos perstringebat et cœcabat fulgor. et 435, *θέλξας ὄσσε φαεινὰ*, obtorpescere faciens, *erstarrend machend, (causing to stiffen,)* i. e. mori faciens. et vides ibi pluralem adjectivi junctum duali substantivi. et 616, *τὼ δέ οἱ ὄσσε πὰρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον*, i. e. oculi ei excussi sunt. *κοίμησον* (dormire fac) *Ζηνὸς ὄσσε φαεινὼ*, Ξ, 236. et 286, *ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι*, ibi Somnus (personificatus) substitit, antequam Jovis oculos videret, i. e. antequam somnus occuparet eos. *τὼ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν*, O, 607. *στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε*, vertigine correpti sunt oculi ejus, Π, 792, Patrocli, deliquium animi patientis præ defatigatione et æstu: hinc Apollo eum percussisse dicitur, i. e. sol radiis suis ferventibus. *ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται λέων, ὄσσε καλύπτων*, P, 136, leo cutem qui ei est in superciliis totam demittit et obtegit ea oculos suos. et 679, *σοὶ ὄσσε φαεινὼ πάντοσε δινείσθην*, quaquaversum volvebantur. et 695, *τὼ δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πλῆσθεν*, lacrimis replebantur. sic et Ψ, 396. δ, 704. κ, 247, *πίμπλαντο*. τ, 471. υ, 348. *ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφαάνθη*, T, 16, elucebant in eo, *ἐν αὐτῷ*, *die augen im kopfe, (the eyes in his head.)* et 365, *τὼ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας*. *πάλιν τράπεν ὄσσε φαεινὼ*, retro flexit, Φ, 415, et conf. *πάλιν*. *οὔτε σοὶ ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε*, Ψ, 477. *οὔπω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροις ἐμοῖς*, Ω, 637. *οὐκ ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε Νέστορος υἱὸς*, δ, 186. et 758, *σχέθε δ' ὄσσε γόοιο*, cohibuit oculos a luctu. *οὐδέποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο*, ε, 151. *ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται*, ardent ei in capite, ζ, 131, de leone: et conf. *δαίω*. *ἔκαμον δέ μοι ὄσσε πάντη παπταίνοντι*, μ, 232. *κνυζώσω δέ σοι ὄσσε πάρος περικαλλέε ἐόντε*, ν, 401, 433, *κνύζωσεν*, deformavit, terendo fortasse aut alio modo. *ἴδιον ὡς ἐνόησα* (sudavi ut animadverti) *δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε*, υ, 204, lacrimisque suffusi mihi sunt oculi. est ergo ab *ὄσσω*, i. e. *βλέπω*, æolice. sic Æoles dicunt *κόσσω* pro *κόπτω*, tundo; *πέσσω* pro *πέπτω*, coquo, etc.

ὅστε, *ἥτε, ὅ,τε.* (῾Ο) qui, quæ, quod. *γνώσῃ, ὅστε ἡγεμόνων κακὸς, ὅστε λαῶν*, B, 365, ubi prius *ὅστε*, apocopatum, et ob sequentem spiritum asperum, scriptum est *ὅσθ'*. *χειμάῤῥῳ, ὅστ' ὦκα ῥέων*, E, 88. *ὅστε εἰσιν μετ' ἀνέρας, οὔστε Κρονίων ξυνέηκε μάχεσθαι*, H, 209. *ὅστε ἔξοχος, ὅστε μεσήεις, ὅστε χερειότερος*, M, 269. *ὅστε ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν*, N, 625. *ὅστε μέγιστος ὅρκος*, O, 37. et 80, *ὅστ' ἐπὶ πολλήν*. *ὅστε αἴτιος ὅστε καὶ οὐκὶ*, O, 137. et 411, *ὅς ῥά τε πάσης* ubi inter *ὅστε* interserta est alia particula. sic, *ὅς ῥά τε*, Ψ, 217. *ὅστε σταθμοὺς κεραΐζων*, Π 752. et 689, *ὅστε καὶ ἄλκιμον*. sic et P, 177. et 174, *ὅστε με φῇς*, qui me ais. et 549, *ὅς ῥά τε*. et 749, *ὅστε καὶ ἰφθίμων*. *χόλος, ὅστε, ὅστε*, Σ, 108, 109. *Ζεὺς, ὅστε ταμίας πολέμου*, T, 224. *ὅσθ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος*, Φ, 253. et 609, *γνῶναι, ὅστε πεφεύγοι* (qui effugerit mortem) *ὅστε ἔθανε ἐν πολέμῳ*, in pugna ista. *ὅστ' εἶσιν διὰ πεδίον*, X, 309. *ὅστε θανὼν*, Ψ, 223. *ὅστε καθορᾶται*, Ω, 291. et 292, *ὅστε οἱ αὐτῷ*. et 310, *σοί*. et 729, *μὶν αὐτήν*. *ὅστε*, α, 52, *εἶδε*. *δίδωσι*, α, 348. *μοὶ ὕπνον ἀπεχθαίρει*, δ, 105. *μέγιστος ὅρκος*, ε, 185, et præcedit *ὕδωρ*, ut sequi deberet, *ὅ ἐστὶ μέγιστος ὅρκος*: sed talis constructio est Attica, qua pronomen relativum se conformat ad nomen sequens. et 445, *ὅστε εἶς*, quicunque es. *ἀνέρι, ὅστε ὀλίγον περ*, θ, 547. *θεοῖς ἀνάσσεις*, υ, 112. pro *ὅστε* ponitur sæpe *ὅ,τε*, in masculino quoque: atque id poëtice. *ἔνθα, ὅ,τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅστ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη*, N, 278, ibi apparere solet, quis ignavus sit vir, quis fortis. *δαίμων, ὅ,τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρὸς*, O, 468, fortuna, quæ mihi arcum excussit e manu. *κάτθανε ὁμῶς ὅ,τε ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ,τε πολλὰ ἐοργὼς*, I, 320, mori solet pariter. *κίρκον, ὅ,τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι*, P, 757. *ἀνδρῶν, ὅ,τε μοι εἴξειε πόδεσσιν*, ξ, 321, qui non tam velociter curreret ac ego. est ergo pro *ὅς*. *ὡς ὅ,τε ἀοιδὸς*, λ, 367, ubi est pro *τίς*, vel pro *ὅστις*. neutrum *ὅ,τε* ponitur nonnunquam pro *διὸ, διότι*. *ὅ,τε κράτεϊ προβεβήκει*, Π, 54, quia potentia præcellit, *weil er mer macht hat, (because he has superior power.)* *οὖτε μέγιστος θυμὸς*, P, 21, cujus apri. *ἔπος, οὖτε τέ κεν αἰὲν μεμνήμην*, Ω, 744. *οὗθ' ἕνεκα*, cujus rei causa, φ, 155, sc. *σκοποῦ* vel *τέλους*, quod erat Penelope. *ᾧτε σὺ*, A, 86, quo agitante tu vaticinaris; ut sit casus sextus ad *ἀναφαίνεις θεοπροπίας*: potest tamen et esse casus tertius ad *εὐχόμενος*, quem tu comprecatus pro Græcis: quæ sententia est optima. *ᾧ σὺ εὔχεσαι, καὶ ἀναφαίνεις Δαναοῖς θεοπροπίας*. nisi quod tamen id pronomen apte ad utrumque verbum in utroque casu trahitur. sed sextus casus manifesto est Ξ, 198, *ᾧτε σὺ πάντας δαμνᾷ*, quo tu omnes subigis. *ᾧτε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ*, cui Jupiter beatitatem attribuerit, δ, 207. *ᾧτε πανῆμαρ βόε*, ν, 31, cui per totum diem duo boves ararunt. conf. *ἠΰτε*, ubi alius usus *τοῦ ᾧτε* indicatur. *ὅντε*, quem, E, 467. I, 117. X, 29. Ψ, 432, 761. *οἵτε*, ter repetitum, B, 734, 735, quique. *οἵτε σὲ πεφρίκασι*, utpote qui te horrent, Λ, 383. *οἵτε κυβερνῆται*, T, 43, et hoc pronomen repetendum est 44, *καὶ (οἵτε) ταμίαι*. *οἵτε ἐσάωθεν οἵτε ἀπόλοντο*, γ, 185, sive qui servati sunt sive qui perierunt. pro *οἵτε* ponitur *τοίτε*, ι, 254. γ, 73. *ὥτε*, qui duo, π, 264. *ἥτε ἐπεὶ ἔτεκον*, quæ postquam pepereram, Σ, 55. *ἥτε μένει*, quæ firmiter sustinet, O, 620. Γ, 287, 460. X, 116. Ψ, 655. α, 341. *ἥστε πλείστην*, T, 222. *ἥντε*, Ξ, 280, quam. *αἵτε*, Π, 768. *αἵ*

ῥά τε, pro αἵτε ἄρα, Τ, 31. μ, 39. αἵτε καὶ αἳ, π, 317. ἅτε, quæ, qualia. οὐκ ἀΐεις ἅτε φησὶ θεὰ, non audis quæ dicat dea, Ο, 130. ἅτε ἀέθλια γίνεται, quæ præmia certaminum fieri solent, Χ, 160, qualia. pro eo sæpe est τάτε. τάτε στυγέουσι θεοί περ, quæ etiam dii valde horrent, Υ, 65. τάτε ἔλδεται, quæ cupit, Ε, 481. ἔσθιε, ξεῖνε, τάτε πάρεστιν, pro ἅτε, qualia adsunt, *so gut es da ist, (such as it is,)* ξ, 80, *so gut es unser einer hat, (such as any of us has.)* sic τάτε pro ἅτε, vel ἅ, θ, 558. ν, 60, ubi id neutrum plurale duo substantiva singularia diversi generis refert, γῆρας καὶ θάνατος, quæ duo hominibus tandem imminent, ἅτε ἐπιτέλλονται ἀνθρώποις. sic, εὐνῇ καὶ φιλότητι, τάτε (pro ἅτε) φρένας ἠπεροπεύει γυναιξὶ, ο, 420. ἔργα, τάτε, α, 338. κύματα, Ο, 621. τὰ μὲν ἄρ τε, pro τάτε μὲν ἄρα, ε, 369. attendendum vero ex contextu, an id τάτε pertineat ad ὅτε vel ὅστε. sic, η, 312, τάτε (pro τὰ, ab ὅτε) φρονέων ἅτε ἐγώ. sed idem istud ἅτε adverbialiter ponitur pro καθὰ, sicut. ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε ὀαρίζετον ἀλλήλοις, Χ, 127. ἅτε θέμις ἐστὶν, Λ, 778, sicut mos est, hospitibus apponi. clariora exempla ex Pindaro mox afferentur. ταίτε pro αἵτε, Υ, 8, prc αἵ. sic et ταίγε, Γ, 5. αἵθ pro αἵτε, δ, 608. ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον, Ι, 39, ubi pronominis genus accommodatur ad nomen sequens, cum tamen respiciat ἀλκὴν, et debeat esse ἥτε: sensus autem est, si cui datum est robur corporis et fortitudo, id maximum est quasi imperium, et maxima præcellentia. ἥτε ἐστὶ δίκη, δ, 691, qui est mos, ὅπερ ἐστὶ δίκαιον, et quasi νόμος ἢ ἔθος. sic et ι, 268, ἥτε ξείνων θέμις ἐστὶν, qui hospitum activorum mos, et passivorum jus, est. οἵτε οἱ, i. e. οἱ αὐτῷ, β, 254. οἵθ ἑὸν οἶκον, ψ, 8.

ὀστέον, ου. τό. (Στάω) os, *der knochen, (a bone.)* est a στέω vel στάω, stare facio: nam ossa dant corpori animali suam standi facultatem; præfixo ο. ἐπέρησεν ὀστέον εἴσω αἰχμὴ, Δ, 460, penetravit cuspis per os. ὑπὸ ὀστέον, ἤλυθε ἀκωκὴ, in os penetravit cuspis, Ε, 67. Ν, 652, ἐξεπέρησεν. Λ, 97. διὰ ὀστέου ἦλθε. αἰχμὴ ῥῆξε ὀστέον, Μ, 185. Π, 310. Υ, 399. ἀκωκὴ ὀστέον ἄχρις ἀπάραξε, Π, 324, cuspis usque ad os abrupit musculos extremi brachii ad humerum, et simul ipsum os perfregit. et 741, οὐδὲ ἔσχεν ὀστέον, i. e. οὐκ ἀντέσχεν, ἀλλ' ἐκλάσθη, non restitit os, sed diffractum est. γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμὴ, discidit ei enim (carnes superioris brachii ad humerum) usque ad os, Ρ, 599, i. e. διόλου, omnino, ἄχρι καὶ εἰς ὀστοῦν. οὐδ' ὀστέον ἵκετο φωτὸς, dens apri diffidit quidem carnes femoris, sed non pertigit usque ad os viri, τ, 451. αἰχμὴ ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, Ε, 662, cuspis ossi infixa. ὀστέα λίπε θυμὸς, vita reliquit ossa, i. e. cecidit mortuus nec amplius stetit, Μ, 386. Π, 743. Υ, 406, mortuus plane est: et innuit simul, in ossibus τῶν ζώντων inesse magnam partem vitalitatis et virium. sic de mactato bove, γ, 455. de homine, λ, 220. ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λευκὰ ὀστέα θυμός. et μ, 414. ὀστέα σοῦ πύσει ἄρουρα, putrescere faciet, Δ, 174. et 521, ὀστέα λᾶας ἄχρις ἀπηλοίησε, prorsus diffregit. ὀστέα παισὶν οἴκαδε ἄγῃ, Η, 334. πάντα κεφαλῆς συνάραξε, Μ, 384. μ, 412. sic, συναράξω, Ψ, 673. συναράχθη, ε, 426. λάκε, Ν, 616, crepuerunt ossa. κέασε λευκὰ, diffidit ossa, Π, 347. ἀλλέξαι, legere ossa combusti mortui, Φ, 320. ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε ὀστέα, mea ossa a tuis separata, Ψ, 83. et 91, ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. et 222, ὡς πατὴρ, οὗ παιδὸς ὀστέα καίων, ὀδύρεται. sic 224. et 239, ὀστέα Πατρόκλου λέγωμεν. et 252, λευκὰ ἄλλεγον εἰς χρυσέην φιάλην. sic et ω, 72—77, de ossibus combusti Achillis et λέγοντο μυρόμενοι κασίγνητοι ἕταροί τε, Ω, 793, de Hectore. οὗ λευκὰ ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ, α, 161. μυελόεντα, ι, 293. οὐκέτι σάρκας καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι, λ, 218, non amplius nervi continent carnes et ossa. εἴσω ἔθλασεν, σ, 95. πολὺς ὀστεόφιν (pro ὀστέων) θὶς, multus ossium acervus, μ, 45. ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, cutem ab ossibus, i.e. a corpore, detrahere, ξ, 134. et 135, ὀστέα αὐτοῦ κεῖται ἐπ' ἠπείρου. φθινύθει ἀμφὶ ὀστεόφιν χρὼς, π, 145, tabet circum ossa cutis, pro ὀστέων.

ὅστις, ἥτις, ὅ, τι. (Τῶ) quis, quisquis, qualis. sunt proprie duæ voces, ὅς et τὶς, hinc et genitivus οὗ retinet circumflexum suum, et τίνος acclinat tantum se utpote enclitica. solet et interrogare, quis, *was vor einer, (what sort of;)* est et pro simplici ὅς, qui. ὅστις ὅδε ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ, quis iste Græcus vir sit, *wer denn dieser Griechische herr sey, (who this Greek is,)* Γ, 167. sic et 192, εἰπέ μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὅδε ἐστίν. ὅστις ὅδε κρατέει, Ε, 175, qui sic superat; ubi ὅδε non est masculinum, sed neutrum ab ὅσδε, adverbialiter: *der so stark ist, (who is so strong.)* ὅδε ergo pro ὧδε. sic et Π, 424. possis quidem et his locis masculinum defendere, per ellipsin, et δεικτικῶς, quisquis iste est qui tam fortiter vincit et potenter agit. ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, quisquis bonus et cordatus, Ι, 341. ὅστις κεν τλαίη, qui sustinere possit et suscipere in se, Κ, 307. ἐπίσταιτο ἄρτια βάζειν, qui sciret apta loqui, Ξ, 92. et 509, δὴ πρῶτος, quisnam primus, *wer doch zu erst, (who first.)* φέροι πῦρ, quicunque afferre conetur ignem, Ο, 731. et 743, ἐπιφέροιτο νηυσὶ, quisquis inferret se contra naves. ἀφιείη, quicunque emittat telum, Ρ, 631. et 640, ἀπαγγείλειε, qui nuntiaret. et 8, ἀντίος ἔλθοι, quicunque occurrat. σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ, quicunque prope ad hastam accedat, Υ, 363. ἐθείρει μιν, quicunque colit eum, Φ, 347. Ζεὺς, ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, qui deorum est summus et præstantissimus, Ψ, 43. et 285, πέποιθε, quisquis fidit. et 667, οἴσεται, qui auferet. et 749, ἐλαφρότατος ποσὶ πέλοιτο, qui velocissimus esset. ὅστις πινυτός γε μετέλθοι, quisquis cordatus interveniat, α, 229. et 401, βασιλεύσει, quinam rex erit. et 403, κτήματα ἀπορραίσει, qui bona eripiet. ἵκηται ἀλώμενος, quicunque adveniat errans, ι, 448. ξεῖνος ὅδε, οὐκ οἶδα, ὅστις ἀλώμενος ἵκετο ἐμὸν δῶμα, hos-

pes iste, haud scio, quisnam sit qui venit domum meam errans, ϑ, 28. et 210, ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται, qui hospiti activo contentionem inferat. φάγοι, quisquis comedat, ι, 94. τῶν εἴη βασιλεὺς, quisnam horum esset rector, κ, 110. ἄριστος, qui esset præstantissimus, λ, 178. ξ, 106. π, 76. σ, 288. υ, 335. πελάσῃ, quicunque accedat prope, μ, 41. ἁμάρτῃ, quisquis peccet, ν, 214. ἀθανάτων ὅς τις σὲ φυλάσσει, quicunque deorum is est qui te custodit, ο, 35. et 358, ἔμοιγε φίλος εἴη, qui mihi amicus sit. et 400, πολλὰ πάθῃ, multa passus sit. ὀπυίοι, qui eam duxerit uxorem, π, 386. ὑπάρξῃ, ω, 285, si quis primus initium fecerit; conf. ὑπάρχω. pro ὅστις dicitur ionice ὅτις. ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι, quicunque talia faceret, Ψ, 494. α, 47. χ, 315. σφέας εἰσαφίκηται, quicunque ad eos pervenerit, μ, 40. π, 228. υ, 188. χ, 415. ψ, 66. ὅτις κε ἐπίορκον ὀμόσῃ, Γ, 279. Τ, 260, 265. οἶνος, ὅτις λαρώτατος, vinum, quod dulcissimum, β, 350. sic, χρυσὸν, ὅτις, ο, 447. et per tmesin, ὅ κέν τις, pro ὅτις, π, 257. et 307, οὐκ ἀλέγει. ὅτις μοι κεῖθεν ἕσπετο, qui me illinc secutus est, ρ, 53. pro, οὗτινος, est ionice ὅτεο, et ob metrum, ὅττεό σε χρὴ, α, 124. sic, μὲ, χ, 377, quo opus est mihi. contracte idem est ὅτου, et ionice ὅτευ, ob metrum, ὅττευ χρηΐζων, cujus rei indigens, ρ, 121. et 421, ὅτευ κεχρημένος, cujuscunque rei indigus. sic et τ, 77. quidam et ὅου dictum volunt (extruso τ) pro οὗτινος, Β, 325, quanquam id magis sit pro οὗ, pleonastice præfixo ο, ab ὅς. Dativus, ᾧ τινι, cui, Ω, 736. quod attice dicitur ὅτῳ, cui, Μ, 428. et ionice ὅτεῳ, Ο, 664, ubi tamen dissyllabice in metro legitur. trisyllabice vero, β, 114, τῷ, ὅτεῴ σε πατὴρ κέλεται, ei, cui pater jusserit nubere eam. sic et alibi pluralis ὁτέοις pro οἷστισι, τουτέοις pro τούτοις, etc. Accusativus ὅντινα, quem, quemnam, Β, 188. Η, 74. Λ, 611, 649. Μ, 268. Φ, 611 Χ, 382. Ω, 752. β, 124. γ, 16, 320. δ, 714. λ, 146. τ, 511. pro quo ionice et poëtice dicitur ὅτινα, ϑ, 204. ο, 394. sic et in plurali sæpe alibi est ὅτινας pro οὕστινας. sed aliud ὅτινα, neutrum plurale, pro ἅτινα, ἔργα, Χ, 450, i. e. τίνα, qualia facta, quæ. pluralis οἵτινες, qui, quinam, Β, 487. γ, 70. δ, 138. ι, 90, 174. κ, 101. ὅσοι τε καὶ οἵτινες, π, 236, quot et quales: nam sæpe hæc vox τὸ ποιὸν respicit, ρ, 363. Genitivus pluralis ὧντινων, attice et ionice est ὅτεων, κ, 39. quod et alibi dicitur ὅτων: nam ε est epenthesis Ionica. Dativus, pro οἷστισι, est ὁτέοις, et cum paragoge, ὁτέοισιν, Ο, 491, ubi ε in metro dissimulatur, nam alibi et ὅτοις dicitur. et orta est hæc forma Attica a τοῖς, pro relativo οἷς, præfixo ο. sicut in singulari ὅτου est pro τοῦ, et id pro οὗ. Accus. plur. οὕστινας, Δ, 240. η, 211. et pro eo, ὅτινας, Ο, 492. ὥτινες ἐστὸν, δ, 61, in duali: quanquam ibi alii legunt, οἵτινες ἐστὸν, non male, siquidem poëta sæpe pluralem et dualem conjungit, ob τὸ ἰσοδύναμον: *wer ihr beyde seyd, (who ye both are.)* ἥτις, quæ, βουλὴ, Θ, 467. βοῦς, Ρ, 62. ἀοιδὴ, α, 352. τιμὴν, ἥντινα, Γ, 286, 459. ϑεοπροπίην, Π, 50. α, 415. ἅς τινας χώρας, ϑ, 573. ϑεοπρόπιον, ὅ, τι οἶσθα, vaticinium vel oraculum, quodcunque nosti, Α, 85, et diastole interseritur huic neutro, ut distinguatur a conjunctione ὅτι. ὅ, τι δὴ τόσον χρειὼ ἵκει, ubi omissa præpositio κατὰ, secundum vel circa quod tantum venit tandem tibi necessitas et indigentia, Κ, 142, τί δήποτε τοσοῦτο χρεία κατείληφέν σε; *was für so grosse noth stösset dich denn an? (what great distress is it that has come upon thee?)* et 503, μένων ὅ,τι κύντερον ἕρδοι, quidnam manens audacius etiam facere posset. αὔδα ὅ,τι φρονέεις, eloquere quodcunque in animo habes, Ξ, 195. Σ, 426. ε, 89, ἀγαθὸν, ὅ,τι φρεσὶν αἷσιν μενοινᾷ, in bonum, quodcunque mente sua agitat, β, 34, ubi ἀγαθὸν est neutrum pro εἰς ἀγαθὸν, vel ἀγαθῶς. κλέος, ὅ,τι ποσὶ ῥέξει, ϑ, 148, nihil magis ad gloriam confert, quam quod quis pedibus, i. e. exercitiis nobilibus corporis, effecerit: nam ὅ,τι non immediate ad κλέος refertur, sed ad ῥέξει. φίλας ὅ,τι χεῖρας ἵκοιτο, quodcunque in manus nostras veniret, μ, 331. ob metrum duplicatur τ. ὅ,ττι νοήσω, Θ, 408, quicquid cogitaro, coll. 422, νοήσῃ, cogitaverit. ἀκούσω, ὅ,ττι μὶν ἵκετο πένθος, Σ, 64, ut audiam, quinam luctus eum invaserit. φανείη, quodcunque appareat, Χ, 73. εἴροντο ὅ,ττι ἓ κήδοι, interrogabant, quidnam ei dolores faciat, ι, 402. ἰδώμεθα ὅ,ττι τάδε ἐστὶν, κ, 44, videamus quidnam ea sint. Ζεὺς δοίη σοι, ὅ,ττι μάλιστα ἐθέλεις, ξ, 54. ϑέλοιεν, ο, 316, quidquid vellent me peragere. κνώδαλον ὅ,ττι ἴδοιτο, feram quam viderit, ρ, 317. δῶρα ϑεῶν, ὅ,ττι διδοῖεν, σ, 141, ubi singularis sequitur collective, post pluralem. οὐλὴν ὅ,ττι πάθοι, τ, 464, διά τι, propter quid et ex qua re passus sit cicatricem, *wie er zu der narbe gekommen sey, (what was the occasion of that scar.)* ὅ,ττι κεν εἴποις, vel εἴπω, Α, 294. Β, 361. Ε, 421. Ξ, 190. Ω, 92. α, 158, 316, 389. β, 25, 161. υ, 115. ω, 453. ὅ,ττι κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃ, Ο, 109, quodcunque vobis malum immittat. et 148, κεῖνος ἐποτρύνῃ, quodcunque ille jubeat. σὲ εἴρωμαι, quod te interrogavero, ϑ, 549. et 550, εἰπὲ ὄνομα, ὅττι σὲ ἐκάλεον, dic mihi nomen, quod tibi imposuerunt. ᾧ ϑυμῷ ἐθέλει, ξ, 445. ἅτινα οὐ πείσεσθαι ὀΐω, Α, 289, quæ quidem persuaderi nobis non arbitror. pro eo dicitur ἅσσα. φράζεαι, ἅσσ' ἐθέλησθα, Α, 554, consultas et decernis quæcunque volueris. ἅσσα ἔλαχόν γε, quæ ex communi sorte evenerunt mihi, Ι, 367. τὰ πείσεται, ἅσσα οἱ αἶσα ἐπένησε, patietur quæcunque ei Parca nevit, Υ, 127. η, 197. τὰ φράσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ αὐτῇ μηδοίμην, ε, 188, ea cogito et consulo, quæ sane ipsi mihi consultura essem, inquit dea. σὺν τεύχεσι ἅσσα μοί ἐστιν, λ, 74. ὁποῖα ἅσσα εἵματα, quales vestes, *was für kleider, (what sort of garments,)* τ, 218, ut utrumque ibi est idem. Attici dicunt ἅττα, pro ἅτινα. cæterum hæc forma est orta ex dialecto: Dores enim σὰ dicunt pro τίνα vel τινὰ, et post præpositum ἃ duplicatur Sigma euphonice. sed sine spiritu aspero scribitur ἄσσα, et id simpliciter τίνα notat. hinc Κ, 208, 409, accuratiores codices habent, ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν, quæque

consultent inter se, τίνα βουλεύονται, *was sie unter sich rathschlagen, (what they are consulting together about.)* id et attice ἄττα scribitur, si simpliciter notat τίνα vel τινά. alibi ἄττα etiam notat πότε, quando.

-οσύνη, terminatio, vide sub γηθοσύνη.

ὀσχεὸς, ὁ, pro ὀχεὸς, vide sub ταῦρος, prope finem.

ὅταν, (Ἀνὰ) conj. pro ὅτε ἂν, si quando, *wenn nun, (if now.)* regit plerumque conjunctivum, B, 397. A, 519. Δ, 53, 164. K, 5. Λ, 269. ι, 6. κ, 216, s. sæpe indicativum, M, 41, s. O, 170. et optativum, T, 375. Vide sub ὅτε, quando, prope initium.

ὅτε, ἥτε, τότε. (Ὁ) et hic, et hæc, et hoc. ὅτε δὲ, nam et hic, Ψ, 520. et 519, τοῦτε, et ejus. τό,τε, quod, Λ, 270. τόντε, P, 203, quem quidem. τῆτε, Ω, 343. sed plura referenda ad ὅστε, quod confer.

ὅτε, (Ὁ) conj. quando, aliquando. *wenn, weil, da, (when, because, as.)* est particula temporis. ὅτε χώσεται, quando irascetur, A, 80. et 397, ὅτε ἔφης, quum dicebas mihi. et 432, οἱ δ' ὅτε δὴ ἵκοντο, *als diese nun gekommen, (when they had arrived.)* et 518, ὅτε ἐμὲ ἐφή σεις, quum me concitabis. 567, ὅτε κέν σοι χεῖρας ἐφείω, *wenn ich hand an dich legen werde, (when I lay hands on thee.)* et 610, ὅτε μὲν ὕπνος ἱκάνοι, *wenn ihn der schlaf antrat, (when sleep came upon him.)* ὡς δ' ὅτε κινήσει Ζέφυρος βαθὺ λήϊον, B, 147. et 303, ὅτε εἰς Αὐλίδα νῆες ἠγερέθοντο. et 394, ὡς ὅτε κῦμα, quod ὅτε repetitur quidem 395, sed habendum est re ipsa pro semel posito. et 471. ὅτε γλάγος. et 743, φῆρας ἐτίσατο, quum. et 782, quando. οἱ δ' ὅτε δὴ, quum jam, *als sie nun, (when they now,)* Γ, 15. et 55, quando immixtus fueris. 209, 212, 216. et 421, αἱ δ' ὅτ' ἵκοντο. ὅθ' ἡδέϊ λέξατο ὕπνῳ, pro ὅτε, Δ, 131, quando dulci cubat somno. et 164, ὅτ' ἂν πότ' ὀλώλῃ, ex quo deinde factum est ὅταν, regens conjunctivum. et 210, ἀλλ' ὅτε δή ῥα, *aber als denn nun, (but when now.)* et 259, ὅτε πέρ τι, quandocunque. 263, 319. E, 91, 210, 334, 385, 392, 438, 802. Z, 223, 225, ὅτε κεν τῶν (Ἀργείων) δῆμον ἵκωμαι, *wenn ich etwa dahin kommen sollte, (if indeed I should ever come thither,)* si forte in Græciam venirem: nam nunc erant hospites in loco tertio; si autem Diomedes redux fit in patriam suam, tunc est hospes Glauci Argis; si Glaucus in Lyciam, tunc est hospes Diomedis ibi: et dicit de se, quod postulat et sperat de altero, si Glaucus in suam patriam incolumis rediret; quam conditionem omittit Diomedes, ne dubitanter loqui de amico aut sinistre ominari videretur. simul quia poëta jam novit, Glaucum non reversurum esse ad suos; ideo id addere omisit. Z, 345, 448, ὅτ' ἄν ποτέ. 454, 524, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν, pro ὅτε. 506. ὅτ' ἂν (sic enim legendum vel scribendum apud poëtam, non ὅταν) H, 335, 459. Θ, 60, 180, 216, 229, 373, 406, 420. I, 101, 129, 138, 271, 484, 497, 521, 549, 560. K, 7, 83, 130, 201, 285, 351, 357, 365, 540. Λ, 624. M, 279, 437, πρίν γ' ὅτε δὴ, antequam. N, 335, 604. Ξ, 71, quum, de præterito. coll. 72, ὅτι, de præsenti. 203, 250, 295, ὅτε πρώτιστον, quum prima vice. (conf. κ, 462.) 319, 321, 323, 326, 327, 397, 401, 414, 522. O, 18, 76, 207, 263. Π, 365, 386, 433, quum vel quia. 598, 643, 690, 695, 705, 786. P, 25, 627, 728, 732, 756. Σ, 67, 85, 219, 293, 395, 465, 520, 566, 599, 600. T, 57, 60, 132, 134, 183, 204, 337. Υ, 29, 45, 91, 128, 130, 188, 226, 335, 380. Φ, 12, 77, 148, 156, 323, 396, 429, 443, 450. X, 74, 102, 162, 208, 359, 374, 471, 502. Ψ, 373, 599, 721, 816. Ω, 31, 32, 210, 363, 369. ex his locis, si a tirone revolvantur, satis apparebit vis hujus particulæ, quam Romani fere ubique per *quum* vel *quando* exprimere possunt. est enim composita ex ὅ, i. e. κατὰ ὅ, sc. μέρος χρόνου, cum adjuncto τέ. πρίν γ' ὅτ' ἂν, β, 374. γ, 477. ν, 322. ψ, 43. εἰς ὅτε κεν, β, 99, pro: εἰς ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ, ὅτε κεν αὐτόν. sic τ, 144, et quidam ὑφὲν legunt, εἰσότε. ὅτε που, quandocunque, κ, 486, *wenn nur, (if only.)* ὅτε, sequente τότε, λ, 293, 295. ὅτε, sequente οὐδ' ἔνθα, α, 16, 18, ubi ἔνθα est temporis et loci simul: ne ibi et tunc quidem. ὅτε τ' ἄλλοι, quum alii, *da andre, (as other,)* μ, 22. ὅτε κεν, pro εἴπερ, quando forte, π, 287. τ, 6. ὅτε μὴ, est, nisi quum, *ohne nur wenn, wenn nicht, (unless when, if not;)* pro quo recentiores dixere ὅτι μή: e. c. οὐδεὶς ἕτερος, ὅτι μὴ ὁ Πέτρος, nemo alius nisi Petrus. οὐδένες ἄλλοι ὅτι μὴ οἱ—: et, οὐκ ἄλλο τὶ ἔδρα ὅτι μὴ ἐτρύφα, nihil aliud faciebat nisi deliciabatur. et id sumsere recentiores ex Homerico ὅτε μή. N, 319, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι, quando non ipse sane Jupiter injecerit facem ardentem navibus, i. e. εἰ μὴ αὐτός γε. sic, Ξ, 248, κελεύοι. οὐκ ἄλλῳ ὅτε μὴ Διΐ, Π, 227. ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς, *wenn nicht, (unless,)* εἰ μὴ, ψ, 185, conf. μή.

ὀτὲ, (Ὁ) est particula enclitica, ab ὅτε quando, facta, notans, nunc, interdum; præcedente vel sequente ἄλλοτε. Αἴας ἄλλοτε μὲν—ὀτὲ δὲ, Λ, 565, 567. ὀτὲ δὲ, præcedente ἄλλοτε non expresso sed implicito, P, 178, 177, alias. ὀτὲ μὲν, ἄλλοτε, Υ, 49, 50.

ὅτε μὴ, vide sub ὅτε, quando, prope finem; et El' paullo sub medio.

ὅτεο, ὅτευ, ὅττευ pro οὗτινος, ὀτέοις pro οἷστισι, ὅτεῳ pro ᾧτινι, ὅτεων pro ὧντινων, vide sub ὅστις paullo ante medium.

ὅτι, (Τῶ) conjunctio; quod, quia, *dass, weil, (that, because.)* est orta hæc conjunctio ab neutro τοῦ ὅστις. ob metrum scribitur ὅττι. ὅτι ὁρᾶτο, quia videbat, A, 56. et 64, ὅτι τόσσον ἐχώσατο, quod tantum, propter quid tantopere irascatur: quanquam h. l. vitiose videri possit legi conjunctio, et scribi debere ὅ, τι, pro διότι, cur. et 244, χωόμενος, ὅτι οὐδὲν ἔτισας αὐτὸν, irascens, quia nihil honorasti eum. sic, ὅτι, quod vel quia, B, 255, 579. E, 326. H, 448. I, 76. O, 217. Π, 35, ubi æquivalet particulæ causa-

tivæ. et 274, quod, *dass, (that.)* Φ, 411, 488. ρ, 378. σ, 392. π, 72, 248. χ, 36, quod. ὅτ' pro ὅτι, sequente vocali, Α, 412. Δ, 32. Ε, 331. Ζ, 126. Θ, 251. Π, 509. ξ, 366. φ, 254, 326. et sequente spiritu aspero, ὅθ', φ, 289. ὅτι τάχιστα, quam celerrime, Δ, 193. Ι, 655. ϑ, 434. ὅττι quod, Ε, 349. Ν, 675. Ρ, 568. ξ, 367. Λ, 408. Ξ, 407. Ο, 227. Π, 531. Ρ, 411. Χ, 292, 439. ξ, 52, 441. φ, 414. ψ, 115. Ψ, 670. Ω, 538. ὅτοι, pro, ὅτι σοὶ, Θ, 32. porro, ὅτι, Ψ, 484, 545, 556. Ω, 114, 240. λ, 102. Aristoph. Plut. 136, formula quærendi causam alicujus dicti vel facti: et in responsione sequitur ὅτι, quia.

ὅτι μὴ, vide sub ΕΙ', paullo sub medio.

ὅτινα pro ἅτινα, ὅτινας pro οὕστινας, ὅτις pro ὅστις, vide sub ὅστις prope medium.

ὅτου, pro οὗτινος, vide sub ὅστις, paullo ante medium.

ὀτραλέος, α, ον. (῞Ορω) alacer, sedulus, σπουδαῖος. idem quod ὀτρηρὸς, et ejusdem originis. inde est adverbium.

ὀτραλέως, (῞Ορω) alacriter, sedulo, celeriter, αἶψα. τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο, ob diebant promte, Γ, 260. παρέθηκάς μοι δεῖπνον αἶψα καὶ ὀτραλέως, Τ, 317, apponebas mihi jentaculum alacriter: et utrumque adverbium est idem. μάλα ὀτραλέως κατέθηκε δίφρον, τ, 100, alacriter posuit sellam.

ὀτρηρὸς, ὰ, όν. (῞Ορω) alacer, sedulus, σπουδαῖος. *munter, ausrichtig, (zealous, prompt.)* est apud poëtam epitheton ministrorum, quos maxime decet alacritas et promtitudo agendi; qui ipsi se satis incitant ad agendum, nec aliam ὀτρυντὺν exspectant. ὀτρηρὼ θεράποντε, Α, 321. ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου, δ, 23, et quia is vocatur κρείων, 22, apparet regi eum fuisse adjutorem generalem. sic et 217. et 735, ἀλλά τις ὀτρηρὸς, aliquis alacer; et ibi non additur substantivum: ut et ex non ministris aliquis esse possit, dummodo alacer sit. et 38, ὀτρηροὺς θεράποντας. et α, 109, ὀτρηροί. ὀτρηρὴ ταμίη, Ζ, 381, sedula cellaria. est ab ὀτρύνω, concito ipse me. nam a τρεῖν, i. e. δειλιᾷν, deducere, repugnat sensui.

ὀτρυντὺς, ύος. ἡ. (῞Ορω) incitatio, jussum. *ein antrieb, anregung, (instigation, incentive,)* μηδέ τις ἄλλην λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω, ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηται νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, Τ, 234, 235, neque quis militum, quis ex militibus, aliam concitationem ad arma exspectans, restitet: illa enim altera concitatio, et ad arma convocatio imperatoria, mala res erit ei, quicunque relictus fuerit in castris. sermo est de gregariis militibus, convocatis jam ad pugnam. ὁ ὀτρυντὴρ, ῆρος, instigator, incitator. Vide sub βρωτύς.

ὀτρύνω, f. υνῶ. (῞Ορω) incito, hortor. est ab ὄρω, ὀρύνω, ὀτρύνω. Λυκίους ὀτρύνω, Ε, 482, Lycios adhortor et impello ad pugnandum. τί με, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν, ὀτρύνεις; Θ, 294. ἤ τινα ἑταίρων ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; num aliquem sociorum excitare vis ut eat speculator ad Trojanos? Κ, 38. ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδηαι, et alium quoque incitas, ubi remittentem eum videas, Ν, 229. ἐμὲ ὀτρύνει κραδίη, me incitat animus, i. e. ego promtus sum, Κ, 319, 220. ἐπεί σέ γε θυμὸς ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, Ω, 289, quandoquidem te animus incitat ire ad castra Græcorum. πομπὴν ὀτρύνει ξεῖνος, ϑ, 30, *er bittet um beschleunigung seiner fortschaffung, (he begs that his dismissal may be accelerated.)* γαστήρ με ὀτρύνει, ventriculus me adhortatur, σ, 54. et 60, σὲ κραδίη, si audes, si vis. μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες γήμασθαι, valde me hortantur parentes, ut nubam, τ, 158. ὑμεῖς δ' εἰς βρωτὺν ὀτρύνετόν με, vos ambo me, ad cibum capiendum quantocyus, hortamini, Τ, 205, possit tamen ibi et esse imperativus, subaudiendo τοὺς ἄλλους. ἵνα ὀτρύνω πολεμίζειν, ut excitem et adhorter eum ad pugnandum, Ο, 402. καὶ ὀτρύνω Ἐννοσίγαιον δοῦναί σοι πομπὴν, ι, 518, utque rogem Neptunum, ut det tibi deductionem in patriam tuam. ὄφρα Ἕκτορα ὀτρύνῃσι μάχην εἰς Φοῖβος, ut is eum concitet ad pugnam, Ο, 59, pro ὀτρύνῃ. οὐδὲ πολίνδε ἔρχομαι, εἰ μή πού τι περίφρων Πηνελόπεια ἐλθεῖν ὀτρύνῃσι, ξ, 374, neque ad urbem eo, nisi forte prudens Penelope jusserit me venire. κλητοὺς ὀτρύνομεν, ionice pro ὀτρύνωμεν, delectos dimittamus, ad eundum in legationem, Ι, 165, et celeritatem quidem vel singulare studium denotat hoc verbum, a parte ejus quem hortamur. αὐτὸν ἐς νῆσον ὀτρύνομεν, celeriter mittamus, α, 85. μήτινα ἔτι ἀγγελίην ὀτρύνομεν, ne jam legationem aliquam dimittamus, π, 355. ἢ ἄγγελον ὠτρύνωμεν, ω, 404, an nuntium ei celeriter mittamus. πομπήν τε ὀτρύνοιτε, λ, 356, ubi sensus est: si me vel in integrum annum sedere juberetis; si modo deinde deductionem meam maturaretis, et splendida dona daretis: malim sane ego id, quam celerius deduci, sed pauperior. ἐπὶ Νέστορα εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι pro ἀναστῆναι, eo ad eum, et hortabor ut surgat, Κ, 55, pro ὀτρυνῶ. τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν, et huic maturabit ille iter, β, 253, ubi futurum habet vim imperativi. participium futuri hinc, ὀτρυνέων Δαναοὺς, incitaturus, Ν, 209. πυλαωροὺς, hortaturus custodes portarum, Φ, 530. Ὀδυσῆα, ω, 116. ἄλλους δ' ὀτρυνέοντες ἐνήσομεν, aliosque hortaturi incitemus, Ξ, 131. ὀτρυνέουσα νέεσθαι, hortatura eum ut rediret domum, ο, 3, et σ, 185, incitatura eas ad alacriter eundum. χ, 434, 496. μὲ μάλα ὀτρυνέουσα κελεύεις εἰπεῖν, me valde incitans jubes narrare, ψ, 264, ubi hæc forma est loco præsentis vel aoristi secundi. ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι, mittebam speculatores ut irent in speculas, ξ, 261. ρ, 430. ὤτρυναν Ὀδυσῆα, hortabantur eum, η, 341, excitabant eum e sede sua. ubi alii in imperfecto legunt ὤτρυνον. sic et Ε, 520, Δαναοὺς πολεμίζειν, adhortabantur eos ad strenue pugnandum. εἰ αὐτὸν ὀτρύνειε (aor. 1. opt. attice) πόλινδε, ο, 305, an eum hortaturus esset ad eundum in urbem. ὅτε ὀτρύνειαν ἀείδειν, quando hortarentur eum ad porro canendum,

ϑ, 90. νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι, ο, 37, navem quidem ad urbem mitte: ubi est infin. loco imperativi. et 40, τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω, mitte eum celeriter in urbem. θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιοὺς, Θ, 219, alacriter incitare eos. πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος, Hectore jubente ut reverteretur, K, 356. χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος, ut gratificaretur Hectori imperanti, O, 744. ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας, incita, adhortare, duces eorum, Π, 495, coll. 532, ὤτρυνεν, hortatus est. ὄτρυνον δ' ἰόντα εἰπεῖν Ἀχιλῆϊ, mitte ocyus ut eat et dicat, P, 654. πόλεμόνδε Ἀχαιοὺς, T, 69. hortatu tuo incita eos ad pugnam. ἠῶθεν, primo mane jube, Ψ, 49, et mitte. sic, γυναῖκας, mitte ad domum meam ancillas, ϱ, 75. δμωὰς νέεσθαι, χ, 484, jube ancillas celeriter venire. ἐγὼ ὤτρυνον ἑταίρους, excitabam, incitabam, κ, 546. μ, 144, 206. ὤτρυνεν μάχην Ἀχαιῶν, exhortabantur, incendebant pugnam eorum, i. e. eos ad pugnandum, M, 277. et ionice ὀτρύνεσκον, jubebant, hortabantur, Ω, 24, nullo præfixo. sic et 109. Ἀργεῖοι δ' ὤτρυνον νέκυας ἄγειν, H, 420, ubi est intransitive, adhortabantur et incitabant ipsi se, ad adportandos mortuos; vel est elliptice, alius alium, cohortati inter se. ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε (concitabat) μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, E, 470, et 792, εἰποῦσα. et hic versus est frequens in poëta, e. c. Z, 72. Λ, 291. N, 155. O, 500, 514, 667. Π, 210, 275. ϑ, 15. ὤτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν, Γ, 249, adstans festinare jussit senem verbis. ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην, Δ, 73. T, 349. X, 186. ω, 486. ὣς ὁ γέρων ὤτρυνε, sic hortabatur, Δ, 310. τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης, E, 563, incitabat Mars vim illius. ὤτρυνέ τε, surgere jussit celeriter eum, K, 158, *weckete ihn auf, (roused him.)* Γαιήοχος ὤτρυν' Ἀργείους, N, 678. Ἀντίλοχον Μενέλαος, impellebat et hortabatur eum, O, 568, coll. 572, 573. et 695, λαὸν ἅμα αὐτῷ Ζεὺς, coll. 694. ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν, P, 215. et 323, Ἀπόλλων Αἰνείαν. et 582, Ἕκτορα. ὣς Ἀχιλῆα ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, ἀντίον ἐλθεῖν Αἰνείου, Υ, 174. μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν (αὐτὸν) ἐφετμὴ, jussio Deorum, Φ, 299. Ἀγαμέμνων οὐρῆάς τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην, excivit et ire jussit ad convehenda ligna, Ψ, 111. Ἶριν δ' ὤτρυνεν, celeriter misit eam, Θ, 398. Λ, 185. Ω, 143. πύματος ὤτρυνε φάλαγγας, postremus cogebat copias, ut οὐραγὸς ὢν, Δ, 254. κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας, N, 90. Τρώων δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθὼν, E, 461. Ἀργείους Ποσειδῶν, N, 44. Αἴας, O, 560. ταμίην, ancillam celeriter jussit, Ω, 302. θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκαστον, hortabatur singulos, β, 392. Ὀδυσῆα, ζ, 254, coll. 255. τί μοι εἴδωλον τόδε Περσεφόνεια ὤτρυνε, cur mihi hanc umbram misit Proserpina, λ, 213. et 225, γάρ. Ἀθήνη Ὀδυσῆα, ὡς ἄν, ϱ, 362, incitavit eum, ut. μνηστῆρας Ἀγέλαος, χ, 241, hortabatur. ἄλλους ὄτρυνε (imperat. præs.) Ἀχαιοὺς, Δ, 268, excita, *rege an, (urge on.)* λαὸν ἅπαντα, totum exercitum, Π, 501. P, 559. τάχιστα Μενέλαον, mone eum, et ut festinet roga, ο, 14. ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε, maturate mihi dimissionem, η, 151. Δαναοὺς ὀτρύνετον, adhortamini ambo eos, M, 367. σφῶϊ μὲν, (οὐ γὰρ ἔοικε, nam opus non est) ὀτρύνειν sc. λαοὺς, οὔτι κελεύω, vos ambos neutiquam jubeo adhortari et instigare milites, Δ, 286, et ratio sequitur 287—291, nam ipsi per vos id jam satis facitis, sine jussu meo. ἀμφίπολον ὀτρυνέμεν, ionice pro ὀτρύνειν, π, 152, ancillam ut mittat eo. ὀτρύνων πόλεμόνδε, B, 589. αὐτοὺς μάχεσθαι, adhortans eos ut pugnent, Δ, 294, 414. E, 496. Λ, 213. O, 270, ἱππῆας, ἵππους τε καὶ ἀνέρας, Π, 167. I, 705. P, 383, hortationibus incitans eos ad pugnandum. ἡμᾶς καταπαύειν, nos adhortans et jubens quiescere, β, 244. ὀτρύνοντος λαὸν ἅπαντα ἀκούετε, O, 506, 199. β, 423. τ, 419, quibus locis est, ἀκούειν ὀτρύνοντος. ὀτρύνοντι πίθοντο, obediebant, M, 468. et 266, ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν μένος. sic, κύνας, dum incitant canes, Σ, 584. τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες συνέβαλον, eos dii incitantes commiserunt ad pugnam, Υ, 54. τούτους, β, 74, instigantes hos. ὀτρύνουσα ἴεναι, jubens ut celeriter irent, B, 94, 451. Media forma est intransitive. τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδε ὠτρύνοντο ἴεναι, illi ex villa ad urbem festinabant, incitabant ipsi se, ire, ϱ, 183. ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθε, vos autem festinate, η, 222. sic et, αὐτοὶ δ', κ, 425, εἴ κεν ἡμεῖς ὀτρυνώμεθα ἀμύνειν ἀλλήλοισιν, Ξ, 369, si quidem ipsi nos excitamus ad defensionem mutuam.

ὅττεο, pro οὕτινος, ὅτῳ pro ᾧτινι, vide sub ὅστις, paullo ante medium.

ΟΥ', particula negandi. est ipse sonus abhorrentis aut abnuentis aliquid. non, *nein, nicht, (no, not.)* οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, οὔ τίς σοι χεῖρας ἐποίσει, A, 86—88, ubi duplex negatio attice negat certius. οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν οὐδ' ἀνὰ νύκτα, Ξ, 80, non enim vitio dari potest, fugere ex malo, ne per noctem quidem certe. οὐ γάρ σφι μίμνε κῆρ (ἐν) σταδίῃ ὑσμίνῃ, οὐ γὰρ εἶχον — οὐδὲ, N, 713—715, 712. ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὣς, Ψ, 441. οὐ γάρ σε οὐδὲ δαήμονι φωτὶ ἄθλων ἐΐσκω, non enim videris mihi esse peritus certaminum, ϑ, 159, *nein, keinesweges siehest du mir darnach aus, (no, thou appearest to me by no means —)* οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σε ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων, μ, 107. οὐ γὰρ ὀΐω, οὔ, σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι, non enim puto, non, te diis iratis natum esse, γ, 27, 28. οὐ, μὰ Ζῆνα, οὔτι διατρίβω γάμον, non, per Jovem, non moror nuptias, υ, 339, 341. ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι λυγρῆς ἀγγελίης, quia non arbitror eum audisse hunc tristem nuntium, P, 641. οὔ με μάλα ῥεῖα νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι, Υ, 101, 102. οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ, πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι, οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων, X, 219, non jam ei porro licet, esse talem qui effugiat nos, non si vel plurima moliatur Apollo. οὐ μὰ Ζῆνα — οὐ θέμις ἐστὶ, non fas est, Ψ, 43, 44. οὐ μὰν οἶδα, εἰ — non certe scio, an — O, 16. ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε ἐποχήσεται, P, 448, at non certe vobis saltem vehetur. οὐ πρὶν, πρὶν, Φ, 224, 225. οὐ γάρ ποτε, Δ, 48, pro οὔ ποτε, nunquam. οὐ γὰρ ἔτι, nam non jam, *nun nicht mehr, (now no*

more,) E, 379. *οὐ πάμπαν ἔτι*, jam omnino non, N, 7, coll. 777, pro *οὐδόλως*. *οὔ μοι Τρώων τόσον μέλει — οὔτε — οὔτε — οὔτε — ὅσον σοῦ*, Z, 450—454. *οὐ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, οὐδέ τι πένθος*, ϱ, 470, non quidem nec gemitu dignum est nec mœrore. *οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνοὺς*, B, 393, i. e. *μηδὲν ἐπαρκέσει*, (nihil satis validum erit) *εἰς τὸ μὴ γενέσθαι αὐτὸν τοῦτο ἢ τοῦτο, εἰς τὸ φυγεῖν αὐτὸν κύνας*, ut effugiat canes et aves carnivoras. *οὔ οἱ τότε γε ἔχραισμε*, non ei tunc sane profuit, E, 53. *οὔ οἱ ἀεικὲς*, O, 496, non ei indecorum est mori pro patria. ut ergo et sequente vocali ponatur *οὐ*. *οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ*, non sane pauper esset, I, 125, 126, i. e. *οὐκ ἄν*. sic et 267. *οὔ κεν ἀνιδρωτί γε*, non sane sine sudore, O, 228. *οὔ κε θανόντι περ ὧδε ἀκαχοίμην*, α, 236, non sane vel mortuum sic deplorarem. *οὔ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ*, non sane eo lætaretur uxor, β, 249. sic δ, 64. θ, 280, *τά κε οὔ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο, οὐδὲ θεῶν*, ea quidem non sane quis videre posset, nec deorum quidem; adeo tenuia erant vincula. *οὔ νυ σέβεσθε*; Δ, 242, *scheuet ihr euch denn nicht? (are ye not then afraid?)* *οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι*; K, 165, *giebt es denn keine andre? (are there then no others?)* Ω, 33. et extra interrogationem, *οὔ νύ σοι αἶσα*, non tibi fatale est, Π, 707. sic et *οὐ* interrogative, sine *νυ*, *οὐ δὴ φὴς*, an non dicis? η, 239. coll. α, 60, *οὔ νύ τε*; an non et. negatio sæpe ponitur loco affirmationis, *οὐ γήθησε*, non lætatus est, A, 330, i. e. valde tristis factus est. vide porro *οὐ*, B, 276, 614. P, 19. Υ, 256. β, 274, 275. ϱ, 403. σ, 232. χ, 254.

οὔ πη, (Οὐ) nusquam, *nirgendwo, (no where:)* nullo modo. P, 643. ε, 140, ubi est, *nirgend wohin, (no whither.)* μ, 232, *οὐδέ πη*. sicet Π, 110. *οὐδέ πή ἐστιν*, non enim ullo modo fieri potest, Z, 267, *οὔ πη δὲ*, pro *οὔ πη γάρ*.

οὔ πω, (Οὐ) non, nondum, nunquam, nusquam, nequaquam. A, 224. B, 122, 192, 419, 553, 799. Γ, 169, *nie, (never.)* 302, nondum, sed tamen paullo post. Δ, 331. H, 52. I, 148, 290. K, 47, 540, 550. M, 203, 270, nunquam, in nulla re. N, 521. Π, 303. P, 190, 377. Σ, 287, 513, nequaquam, *οὐκ*. T, 11. Υ, 205, *οὔτε πω*, Υ, 216. X, 437. Ω, 411, nondum. 505, 637, 767.

οὔ πως, (Οὐ) nequaquam, nullo pacto, B, 203. Δ, 158. T, 225. X, 126. Ψ, 670. ϱ, 12, 286. σ, 52.

οὔ τι, (Οὐ) nequaquam, nullo modo. A, 298, 588. *οὐ μὲν γάρ τι*, E, 402, pro *οὔ τι μὲν γάρ*. *οὔ νύ τι*, Θ, 39. *οὔτι*, Γ, 11. B, 528.

οὔ τοι, (Οὐ) non sane, certe non. B, 361. Γ, 65. H, 27. N, 382, 811. Π, 443. P, 175. Υ, 182. X, 13, 181, 270. δ, 93. ζ, 33. η, 159. π, 311. ϱ, 400.

οὗ pro *ἑο*, vide sub *ἕ*, aliquanto ante medium.

οὖας, *ατος. τό.* (Ἄω) auris. *das ohr, (the ear.)* est ab *ἄω* et *ἀΐω*. unde est *τὸ ἄος*, et transposite *ὄας*, et Ionico Æolicoque *υ* inserto, *οὖας*. a *τὸ ὄας* est contractum *ὦς*, *ὠτός. τό.* et ab *οὖας* est per syncopen, *τὸ οὖς*, cujus obliqui sumuntur a *τὸ ὦς*. sic a *φάω*, luceo, est *τὸ φάος*, contr. *φῶς*. nec de aure animalium tantum dicitur *τὸ οὖας*, sed et de annulis aut manubriis vasorum, vas *ὠτῶεν*, *ein gefas mit henkeln oder ringen daran man es hebet, (a vessel with handles or rings, by which it is lifted.)* idem adjectivum dicitur *οὐατόεις*, longis auribus præditus. etiam *ὁ λαγωὸς*, lepus, hinc derivatur, a particulâ intensivâ *λα*, et *τὸ ὦς*, interserto *ο*, *ein langohr, (a long ear.)* *ὄνος* dicitur hinc et *θὴρ οὐατόεις*, *das hochgeörte thier, (the long-eared animal.)* *αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο*, Σ, 272, utinam sane mihi procul ab aure tale quid sit, *O dass ich doch dergleichen gar nie hören müste! (O that I may never hear the like again!)* sic et X, 454. et est hæc *ἐνδιάθετος εὐχὴ* et phrasis *ἀπευχομένου*, abominantis, et timentis audire aliquod malum. priore loco est pro: *εἴθε* (utinam) *μὴ μόνον μὴ ἴδοιμι, ἀλλὰ μηδὲ ἀκούσαιμι τοιαῦτα*. conf. *αἴ*. *τὸν ἔβαλεν (κατὰ) κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξέϊ χαλκῷ*, supra aurem, O, 433. *τὸν ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ νύξε*, N, 177. et 671, *τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος*. *ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε*, Π, 339. et 606, *βάλεν ὑπὸ γναθμοῖο καὶ*. sic et P, 617. *αὐχένα ἔλασεν ὑπ' οὔατος*, σ, 95. *δι' οὔατος ἦλθε αἰχμὴ*, Υ, 473. *ἵππων κτύπος με ἀμφιβάλλει οὔατα*, K, 535, ubi est duplex accusativus, prior notat totum, *με*, alter partem totius, *οὔατα*. *ἦ νύ σοι αυτως οὔατα ἀκούειν ἐστὶ, νόος δὲ ἀπόλωλε καὶ αἰδὼς*, O, 129, frustra tibi sunt aures ad audiendum. *ἀποκόψειν οὔατα*, *die ohren abschneiden zu wollen, (intended to cut off the ears,)* Φ, 455. et 491, *ἔθεινε παρ' οὔατα αὐτὴν*, verberabat eam ad aures, *schlug sie damit um die ohren, (beat it about her ears.)* *ἐπαλεῖψαι οὔατα*, *die ohren zu verschmieren, (to anoint the ears,)* μ, 47, 177. *οὔατα κάββαλεν ἄμφω*, dejecit aures, canis blandiens domino, ϱ, 302. et 291, *ἀνέσχεν οὔατα*, *spitzete die ohren, (he pricked up his ears,)* idem canis, adveniente procul domino. *ὅς ἀποτάμῃ ῥῖνας καὶ οὔατα χαλκῷ*, σ, 85. sic *ἀπαμήσαντες ῥῖνάς τε καὶ*, φ, 300, s. et χ, 475. *αὐτοῦ ἀπέταμον ῥῖνάς τε καὶ οὔατα χαλκῷ*. *εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα*, υ, 365, *ich kann sehen und hören, (I can both see and hear.)* *οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον*, M, 442, i. e. *αὐτήκοοι τοῦ λόγου ἐγένοντο*, audiebant auribus suis, non per internuntios. de vase est Λ, 632, *οὔατα τέσσαρα ἔσαν τοῦ ποτηρίου*, *hatte vier henkel, (had four handles:)* *δύο μὲν ἄνω ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν, ἄλλα δὲ δύο πάλιν ἀμφοτέρωθεν κατὰ μέσον τὸ κύρτωμα*, *zwey ganz oben, und zwey mitten am bauche des geschirres, (two at the top, and two in the middle of the body of the vessel:)* nisi est, ex utraque parte erat duplicatum *οὖς*, sic fortasse ϵ϶ *οὔατα δ' οὔπω δαιδάλεα προσέκειτο*, *die künstlichen henkel waren noch nicht dran, (elegant handles were not yet added,)* Σ, 378. etiam *εἶδος ὀστρέου τροφιμώτα-*

τον dicebatur οὖς Ἀφροδίτης, *eine art grosser austern, (a kind of large oyster.)*

οὔδαλα, τά, vide sub Ἅλς.

οὖδας, τό. (Ἕω) solum, humus. *der erdboden, der fussboden, (the earth, the ground.)* et hæc forma, præter nominativum et accusativum sing. nullos habet alios casus. notat idem quod εὐρυοδείη χθών. ὀδὰξ ἕλον οὖδας, ceciderunt ex vulnere, *sie musten ins gras beissen, (they bit the ground,)* Λ, 748. sic, ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας, Τ, 61. Ω, 738, et epitheton ad terram in genere pertinet. χαίτη οὖδας ἵκανεν, juba equorum ad terram pertinebat, Τ, 406, demisso scilicet capite. κονίην οὔδασδε βαλόντε, pulverem excutientes in terram, Ρ, 457. κεφαλὴν οὔδασδε πελάσαι, κ, 440, caput ejus, gladio desectum, in terram dejicere, terræ admovere. πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι, antequam pedibus terram attingeret is qui in altum subsilierat saltans, Θ, 376. μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας, valde pingue solum est huic insulæ, ι, 135, *sie hat unten einen sehr fetten boden, (it has a very rich soil.)* αἵματι παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας, sanguine conspersurum esse ingens solum, ν, 395, i. e. γῆν, *gottes boden, (the ground.)* ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφ' οὖδας, ἀείρας, ρ, 237, an ad terram allideret caput ejus, circa solum, attollens eum; ubi utraque phrasis idem notat. conf. ἀείρω. nam qui terræ allidere alicujus caput vult, is debet eum attollere ante. πρὸς γῆν ergo et ἀμφὶ οὖδας est idem, ἐκ παραλλήλου positum. alii h. l. adverbialiter legunt, ἀμφουδὶς, eodem sensu, i. e. πρὸς τῇ γῇ ἢ πρὸς γῆν, ad ἐλάσειε quoque pertinens. ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας, i. e. γῆν ὑποκειμένην in triclinio magno, χ, 269. nam solum in ejusmodi cœnatione, in inferiore parte ædium, non erat stratum lapidibus aut asseribus; sed erat nuda terra. et 467, μή τις ποσὶν οὖδας ἵκηται, ne qua harum suspensarum ancillarum pedibus terram contingere posset. κραταιπέδον οὖδας ἔχοντες, i. e. in solo jacentes, ψ, 46. est et hæc vox ab ὁδεύειν, ambulare, ire. hinc est οὐδαῖος, α, ον, ex terra, in terra.

οὐδέ, (Οὐ) neque. sæpe autem id δὲ est separandum ab οὐ, notatque, non enim. bis positum negat fortius, οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν, nec illi tamen sine duce erant, Β, 703, 726. sic porro, bis positum, Ε, 22. Ζ, 130. Κ, 299. Μ, 212, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν, *denn es ziemet sich gewiss auch gar nicht, (for it is certainly not becoming:)* ubi διπλῆ ἀποφάσει ἀποτρεπτὴν τελείαν δηλοῖ τοῦ χρῆναι τὸν δημότην ἀντιλέγειν τῷ κρατοῦντι: sequens vero ἀέξειν, 214, pertinet simpliciter ad ἔοικεν, non vero ad negationem. *ein untergebener muss nicht urtheilen wollen, sondern er muss die macht des oberhaupts mehren und fordern, (a subordinate person must not presume to judge, but ought to strengthen and promote the authority of the supreme chief.)* sic Ν, 269. Ξ, 33. Ρ, 24. Σ, 117. Τ, 295. κ, 327, 551. Θ, 32. et hæc duplicatio est Attica. οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι οὐδὲ μὲν ἔργον, non sane consilia cum eo agitabo, tantum abest ut res gerendas, Ι, 374. ἐσθλὸν δέ οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος οὐδ' ἐτέλεσσας, Α, 108, ubi diversa negantur. sed non semper sic diversa; e. c. ρ, 141, ὧν οὐδέν σοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, nam ibi utrumque verbum est idem. οὐδέ τυτθόν με ἔτισεν, Α, 354, in nullo omnino pretio me habuit. οὐδ' ἠβαιὸν, Β, 386. ἠβαιαὶ, Ξ, 141. μίνυνθα, Τ, 27. οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς, Ξ, 315, 317, 318, 321, 323, 326, 327, ubi id οὐδὲ repetitum. οὐδέ νύ σοί περ ὀλοφύρεται θυμός; Θ, 201, ne tibi quidem, *denn auch dir nicht? (not even to thee?)* οὐδέ νυ τόνγε, Ο, 349, ubi est extra interrogationem. et cum interrogatione, 553. Φ, 441. οὐδ' ἄρα περ, Π, 60. Χ, 136. Ψ, 388. ι, 230. οὐδέ τε, Α, 406, 573, et nequaquam. Φ, 596. Χ, 300, 301. Ψ, 504. β, 182. οὐδ' ἤν, neque si, Α, 90. οὐδ' ἄν, nec sane, Ζ, 141. Μ, 290. Ξ, 344. Τ, 247. ι, 277. οὐδέ κεν, Γ, 392. Δ, 429. Ι, 386. Ρ, 398. Τ, 272. Υ, 358. μ, 87. ν, 86. ρ, 547. υ, 211. οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε, Θ, 176, οὐδὲ sæpe est simpliciter, et non, *und nicht, (and not,)* Α, 95. et 119, etiam non. et 561, et non. Β, 753. Ι, 62, etiam non. οὐδ' οἱ, pro οὐδὲ οὗτοι, neque tales, Η, 160. οὐδέ τι, nec sane, Α, 468, 542. sed οὐ δέ μοι, ρ, 104, non enim mihi; ubi cave οὐδὲ legas.

οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν. (Ἕω) nullus, οὐδὲ εἷς, ne unus quidem, pro οὐθεὶς, Æolica permutatione τοῦ δ et θ. τὸ δὲ μένος (sc. κατὰ) οὐδενὶ εἴκων, Χ, 459, robore animi nemini cedens. sic et λ, 514. neutrum οὐδὲν poni solet pro οὐ, non, minime, *gar nicht, (not at all;)* ut et Romani suum *nihil* ponere adsueverunt. ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισε, Α, 412, præstantissimum nihil honoravit, et 244, ἔτισας. Π, 274. ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο, me autum non respexisti, Χ, 332. ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, Ω, 370, *ich will dir kein leid thun, (I will do thee no injury.)* νεμεσῶμαί γε μὲν οὐδὲν, *ich verdenke es ja gar nicht, (I am not angry at it,)* δ, 195. τ, 264. ὅς οὐδὲν τοῖος ἔην, δ, 248, *der nichts weniger war als das, (who was by no means such a man.)* et 350, τῶν οὐδέν σοι ἐγὼ κρύψω. οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο, σ, 129. νόος οὐδὲν ἀεικὴς, mens nequaquam iniqua, υ, 366. οὐδὲν ἐοργὼς, qui nihil (sc. mali) feci, χ, 318. et 370, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον, et te fatui illi nihil æstimabant. ὁ δέ μοι οὐδὲν ἀμείβετο, ι, 287, ille mihi non respondebat. neutrum attice dicitur et οὐθὲν, pro οὐδὲ ἕν.

οὐδενόσωρος, ου. ὁ ἡ. (Ὁρῶ) nullius cura dignus, οὐδεμιᾶς ὥρας i. e. φροντίδος ἄξιος. infirmus, non durans. τείχεα ἀβληχρὰ οὐδενόσωρα, muros infirmos contemnendos, Θ, 178, ubi Hector sic vocat murum a Græcis ante castra sua ex tempore structum. aliis placet, vocem ab ἡ ὥρα, maturitas, vel et ab ὁ ὧρος, annus, compositam putare, ut sit, nullius maturitatis, non perennis.

οὐδέποτε, (Ὁ) nunquam. Ε, 789. Ζ, 99. Ι, 468. Ο, 408. Π, 644. Χ, 251. Ω, 25. β, 26, 203. γ, 182, sc. πρὸς καιρὸν, omnino non, se-

ad certum tempus usque. δ, 360. ε, 39. θ, 562. κ, 464. ν, 137.

οὐδετέρωσε, ("Εδω) adverb. nusquam, *auf keine seite, (on no side.)* προκυλίνδεται (πέλαγος) οὐδετέρωσε, provolvitur in nullam partem, Ξ, 18, neque in hanc neque in illam partem volvitur.

οὐδήεις, οὐδήεσσα, vide sub αὐδήεις.

οὐδὸς, οὐ̃. ἡ. ("Εω.) via qua itur. æolice est pro ὁδός. ἀρισφαλέα εἶναι οὐδὸν, ρ, 196, viam esse ejusmodi, qua quis facile labi possit. Vide sub ὁδὸς, ad medium.

οὐδὸς, οὐ̃. ὁ. ("Εω) limen inferius, *die untere thürschwelle, (the threshold of the door.)* est ab ἡ ὁδὸς, æolice mutato spiritu et inserto υ: nam est via in domum aut conclave, ὁδὸς εἰς οἶκον ἢ θάλαμον. hinc est φροῦδος, η, ον, qui extra limen quasi est, qui abiit et evanuit: quasi πρόουδος, et adspiratio τοῦ φ orta ex adspiratione τοῦ, ὁδός. vide Eurip. Androm. 1050, 1078, ubi non solum mulier fugiens dicitur φρούδη, sed et ἡ αὐδὴ præ terrore, et φροῦδα ἄρθρα κάτω, quando pedes jam non sustinent infirmum et territum. χάλκεος οὐδὸς, Θ, 15, æneum limen in Tartaro, i. e. firmum. λάϊνος οὐδὸς, saxeum limen, Ι, 404, et ponitur poëtice pars pro toto, pro janua, imo pro æde ipsa. οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, σ, 17, ubi est proprie positum: nam mendicus aut supplex sedebat in limine, humilitatis et miserationis causa. οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο, Ι, 578, conscenso limine alti conclavis. οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, apud limen quod in aulam e domo spectat, α, 104, *bey der aussern haus-thür schwelle nach dem hofe zu, (at the threshold of the outer door next to the court yard.)* τὸν καταβάντα οὐδοῦ, de limine degressum, i. e. intrantem in conclave, δ, 680, i. e. εἰσελθόντα τὴν θύραν. et 718, ἐπ' οὐδοῦ ἷζε θαλάμοιο, in limine thalami sedit Penelope, lugens filium suum: nam hoc erat signum luctus, et non procul erat ab χαμᾶζε καθεσθῆναι. idque h. l. apte: utpote lugens exitum et profectionem filii, et cupiens ejus reditum. ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, a limine usque ad interiora η, 87, *von der thüre an bis ganz hinten hin und zu innerst, (from the door to the innermost parts.)* sic et 96. παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ ἑζόμεθα, κ, 62, qui gestus est mœstorum et infelicium, et misericordiam movere conantium. ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων, sedebat in fraxineo limine intra januas, ρ, 339. et 575, τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα, i. e. hunc intrantem in conclave. προπάροιθε θυράων οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ, σ, 33. οὐδοῦ ἀπὸ ξεστοῦ τοξάσεται, χ, 72. et 203, οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ τέσσαρες, stantes in limine, et pugnantes contra procos in triclinio. ἐπὶ γήραος οὐδῷ, Χ, 60, i. e. ἐπὶ ἐξόδῳ γήρατος καὶ βίου, in extrema senecta. nam ὁ οὐδὸς καὶ εἰσόδῳ καὶ ἐξόδῳ ὑπόκειται. hinc qui senectutis annos adire incipit, ὁ ὠμογέρων, dici potest ἐπὶ γήραος οὐδῷ, ὡς νῦν ἄρτι γηράσκων καὶ εἰσιὼν τὸ γῆρας: sed ὁ πέμπελος, decrepitus senex, dicitur esse ἐπ' οὐδῷ γήρατος, ὡς ὑπέργηρως, καὶ ἤδη καὶ αὐτὸ τὸ γῆρας ὑπεξιὼν, καὶ πρὸς τῷ θανάτῳ ὤν. Potest senectus fingi ut ædes aliqua, in cujus limine versatur et ingressurus eam et egressurus. sic et Priamus de se et Peleo dicit, Ω, 487, μνῆσαι πατρὸς σεῖο, Ἀχιλλεῦ, τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ, in extrema senecta. sic ο, 347, πατρὸς δὲ, ὃν κατέλειπεν ἰὼν (quem reliquit cum proficisceretur hinc ad Trojam) ἐπὶ γήραος οὐδῷ, in ingressu senectutis. et 246, οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδὸν, non pervenit usque ad senectutem, *hat kein hohes alter erreichet, (has not reached old age,)* οὐ κατεγήρασε: et loquitur ibi historice, non scoptice. sic ψ, 212, γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι, consenescere: quæ est felicitas conjugum. de ingressu senectutis, et de ipsa senectute, ponitur ergo. ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ad limen progressus, *auf oder an die thürschwelle tretend, (going towards the door,)* Ζ, 375. sic et υ, 128. πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἱκέσθαι, antequam ad æneum limen, domus Alcinoi regis, veniret, η, 83. et 89, ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ, argentei postes stabant in æneo limine. et vide antiquas elegantias, *silberne thürpfosten auf der kupfernen unterschwelle, (silver door-posts with a brass threshold.)* et 130, ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν, sub limen quod in aulam spectat, *unter der hofthüre, (under the door of the court yard.)* et 135, ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω, super limen ingressus est in domum. ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν, in templo Delphico, χρησόμενος, Pythiam consulturus, θ, 80. ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο, ν, 63, pro ὑπερεβήσετο, quod confer. et hoc loco sermo est de egressu ex domo. εἴσω ἴεν, καὶ ὑπέρβη λάϊον οὐδὸν, saxeum limen, in tugurio Eumæi rustico, π, 41, et utraque phrasis notat idem. sic et ρ, 30, in principali domo Ulyssis. sed 196, est ἡ οὐδὸς, i. e. ὁδὸς, quam vide. et 413, αὖτις ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, retrogressus ad limen, ut mendicus, accepto dono. sic et σ, 109. παρὰ λάϊνον οὐδὸν, juxta saxeum limen, in triclinio, υ, 258, contemtus vel quasi causa. οὐδόν τε δρύϊνον προσεβήσατο, limen quernum, φ, 43. et 124, 149, στῆ δ' ἄρ ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ad limen vel ad januam accedens. ω, 177, 492. ἆλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, insiliit in magnum limen, χ, 2, ne quis exire posset, et ut tutus esset a tergo et a lateribus. et 127, ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν, ad extremum limen. et 182, ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε, quando egrederetur ex thalamo. ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον, ψ, 88. ω, 177, 492. Vide sub βηλός.

οὖδος, εος. τό. ("Εω) solum, humus. idem ac οὖδας. et hujus formæ nominativus et accusativus in poëta non occurrit: sed genitivus οὔδεος, et dativus οὔδεϊ, οὔδει. πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει, Ε, 734. Θ, 385, peplum defluere fecit laxum in pavimentum patris sui, ἐπὶ ἐδάφει κοιτωνικῷ, in solo conclavis, i. e. exuit peplum, eumque dejecit in solum cubiculi; locoque ejus induit loricam. nam sermo est de Minerva. ὁ δὲ ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη, supinus solo affixus est, hasta nimirum transfixus, Η, 145. Λ, 144. Μ, 192. allisus est solo, *fiel rücklings zu boden und blieb liegen, (was dashed*

backwards on the ground and lay there.) δόρυ μακρὸν οὔδει ἐνισκίμφθη, hasta terræ infixa est, *fuhr in die erde, (stuck in the ground,)* Π, 612. Ρ, 528. et 437, οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα, duo equi admoventes capita solo. οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται, non admovetur solo terræ, Τ, 92, hinc fit, ut πόδες sint ἁπαλοὶ, et ex ambulando in dura terra non indurescant. nam ideo occallescunt pedes τῶν βαδιστικῶν, quia ἐπ' οὔδει ἀντιτύπῳ πίλνανται. οὔδει τε πελάσαι, et solo admovere eum, i. e. dejicere in terram, Ψ, 719. ἐν Διὸς οὔδει, in Jovis pavimento, Ω, 527, i. e. in palatio ejus, *auf dem boden seiner wohnung, (on the floor of his palace.)* ῥινὲς τε οὔδει πλῆντο, Ξ, 468, nares ad solum admovebantur, τῇ γῇ ἐπέλασαν. οὔδει δέ σφιν χαῖται ἐρηρέδαται, jubæ eorum solo profusæ sunt, Ψ, 283, *hiengen auf die erde, (hung down to the ground.)* πρὸς οὔδει, ad solum, in solo, ι, 459. et 242, ἀπ' οὔδεος, a solo, *von der erde, (from the ground.)* sic et Μ, 448. hinc est verbum προσουδίζω, f. ίσω, solo allido, quod legunt meliores apud Eurip. Iphig. A. 1151, βρέφος ἐμὸν προσουδίσας (pro quo alii προσουρίσας) σῷ πάλῳ, infantem meum solo allisisti tua vibratione vel tuo jactu.

Οὖθαρ, ατος. τό. (Τῶ) uber in bestiis. *das euter, (the udder.)* pertinet ad τάω, i. e. τείνω, nam extenditur natura. οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, ι, 440, oves distendebantur, quod attinet ubera earum. οὖθαρ ἀρούρης, Ι, 141, 283, ubi metaphorice notat τὸ πιότατον καὶ τροφιμώτατον τῆς γῆς, et quasi τὸν μαστὸν γῆς: et verisimile est, regem præferre terram suam in Peloponneso, aliis. cæterum pingitur hac voce terra velut mulier, mammis prædita, quasi πολύμαστος.

οὐκ, (Οὐ) non, sequente vocali tenui. οὐκ Ἀτρείδῃ, Α, 24. οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε, Β, 745. et 241, ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων, non sane iratus est, sed remissus et iners: ubi μάλα οὐκ est pro πάνυ οὐκ. sic Γ, 45. et interrogative, οὐκ ἂν δὴ ἐάσαιμεν αὐτοὺς, Ε, 32, an non sane siverimus potius eos? ἢ λάθετ' (ἐλάθετο, oblitus erat) ἢ οὐκ ἐνόησε, aut non cogitavit, Ι, 533, ubi ἢ οὐκ pro una syllaba legendum in metro. sic et in, ἢ οὐκ ἅλις, an non satis est, Ε, 349, et sæpissime alibi. οὐκ ἀφαυρότατος, i. e. ὁ ἀνδρειότατος, Ο, 11, nam solet poëta τῇ ἀποφάσει ἀντεισάγειν τὸ ἐναντίον. et 106, ὁ δ' ἀφήμενος (procul sedens) οὐκ ἀλεγίζει οὐδ' ὄθεται, non curat nec movetur. οὐκ ἔσθ' ὅς κε, non erit talis qui, Ψ, 345. οὐκ ἄρα σοίγε ἦν, Π, 33. οὐκ ἄρ' ἔμελλες οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι, λ, 552, ne mortuus quidem obliturus eras iram? οὐκ ἂν δὴ μείνειας αὐτόν; non potius stetisses contra eum? Γ, 52. οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιτο ἑαυτοῦ θυμῷ, ἐλθεῖν μετὰ Τρῶας; Κ, 204, an non aliquis fideret sibi, ire ad Trojanos? sic Ω, 263. sic et ζ, 57, οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσειας ἀπήνην; sic et η, 22. et οὐκ ἄν, sine interrogatione, Β, 250, 488. Γ, 54, 66. Ζ, 129. Ξ, 126. Φ, 462, *wohl nicht, gewiss nicht, (by no means, certainly not.)* οὐκ ἂν ἔγωγε κελοίμην, ἐποτρύνουσά σε, ἴεναι, Ω, 297. et 439, οὐκ ἄν τίς σοι μαχέσαιτο, ὀνοσάμενος πομπὸν, contemnens comitem tuum. sic, λ, 379, 380. ο, 320. π, 318. ρ, 387, 497. σ, 413. τ, 107. υ, 392. οὐκ ἔτι, Β, 235, jam non. Ι, 601. Κ, 453. Μ, 231. ι, 350. σ, 214, 219. υ, 333.

οὐκέτι, (Τῶ) adverb. non jam, non amplius, nunquam. idem ac μηκέτι. Η, 357. Θ, 352, 355, 427. Ι, 458, 594, 681. Κ, 118. Λ, 822. Μ, 73. Ν, 116, 515, 701, οὐκέτι πάμπαν, i. e. οὐδόλως, omnino non jam. 747, 761. Ο, 399, 727. Π, 128. Ρ, 238, 603, 623. Σ, 285. Τ, 343. Φ, 565. α, 189, 203. β, 285. ε, 153. θ, 150, 299. κ, 79. λ, 175, 455, *nicht mehr, (no more.)* μ, 56, 223, 445. ν, 128. ξ, 489. ο, 10, 23. π, 288, (τ, 7.) 375. ρ, 303, 321, 460. σ, 144. τ, 85, 88, 166. υ, 137. χ, 27, 226.

οὐχὶ, (Οὐ) nequaquam. idem ac οὐχί. ἠὲ καὶ οὐχὶ, Β, 238, 349. Κ, 445. ὅστ' αἴτιος ὅστε καὶ οὐχὶ, Ο, 137. πολλ' ἐτεά τε καὶ οὐχὶ, Υ, 255. ἤ κεν—ἠὲ καὶ οὐχὶ, α, 268. δ, 80. et 632, ἤ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἠὲ καὶ οὐχί; an igitur scimus aliquid certi, an etiam non? ἢ ἔπεται ἐς πόλεμον (in prœlium) πρόμος ἔμμεναι ἠὲ καὶ οὐχί; λ, 492.

οὐλαὶ, ῶν. αἱ. (Ἔω) dicuntur et αἱ κριθαὶ, hordea; quia ejus grana sunt pleniora fere aliis frumentis. in specie autem οὐλαὶ sunt hordea contusa leviter, *geschrotene gerste, (shelled barley;)* mola, qua caput victimæ conspergebatur antequam mactaretur; et quod propri immolare dicunt Latini. ἑτέρῃ (χειρὶ) δ' ἔχεν οὐλὰς ἐν κανέῳ, γ, 441, ubi de sacrificio est sermo. extra poësin hæ dicuntur ὀλαὶ, vel ὄλαι, et ponuntur, ut species, pro omni frumento, imo de omnibus ex agricultura provenientibus. a quibus et est ὁ ὄλβιος. cæterum conf. οὐλοχύτης, ου. ὁ. μαζίσκην ἐξ ὀλῶν μεμαγμένην, Aristoph. Equ. 1164, placentam ex hordeis salsis confectam. Vide sub ἐλλεδανὸς, ὄλβιος, et οὐλοχύται.

οὐλαμὸς, οῦ. ὁ. (Ἔω) est in genere, quivis numerus arcte stantium militum in suis ordinibus, *ein geschlossen stehender oder anrückender haufe soldaten, (a body of troops standing or advancing in close order.)* in specie autem erat, τάξις ἐκ τεσσαράκοντα ἀνδρῶν. poëta vocem in significatu generali ponit, ignorans eam a recentioribus factam determinationem. cæterum est ab οὖλος, i. e. ὅλος, densus, plenus. a qua densitate ordinum militarium et Ἄρης dicitur οὖλος, *wenn mannschaften in dicht geschlossenen gliedern und reihen stehen oder anrücken, (when troops stand or advance in close ranks.)* κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν, vadens per aciem ordine suo stantem imperator lustrans, Δ, 251, coll. 250. et 273, κιών. et Υ, 113, ἰών. et 379, ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν, recepit se intra ordines suorum. est ex metaphora τῆς σαρκικῆς οὐλώσεως. apud recentiores sic ἡ φάλαγξ proprie erat ἀπὸ ἑκατὸν καὶ εἴκοσι: πύργος δὲ ἐκ τριακοσίων καὶ ἑξήκοντα, τετραγωνοειδῶς πυκνουμένη τάξις. sed his vocibus poëta quoque non in tam speciali significatu utitur.

οὐλή, ῆς. ἡ. (Ἔω) cicatrix ex persanato vulnere, τὸ ὑγιασθὲν τραῦμα. *eine narbe von einer zugeheileten wunde, (the scar of a wound that has been healed.)* conf. ὠτειλή. est ab ὅλος, ionice et æolice οὖλος, plenus, sanus: ὡς ἐπιγινομένη ἕλκει ὁλωθέντι, i. e. εἰς ὁλότητα ἐλθόντι. *wenn eine wunde heil worden, (when a wound is healed.)* talem οὐλήν, habebat Ulysses in femore, ex quo agnoscebatur: nam adolescentem in venatione aper ferus vulneraverat graviter, sic tamen ut os ipsum femoris non læderetur, caro autem usque ad os late rumperetur. hinc illa cicatrix erat valde magna. hæc οὐλή describitur historice, τ, 391—468. et 507, οὐλὴν δὲ κατεκάλυψε ῥακέεσσιν. φ, 217—220, 221, s. ψ, 73, s. ω, 330, s. hinc est ὁ ἡ ὕπουλος, quando sub cicatrice aliquid mali ex priori vulnere latet: et hinc est τὸ ὕπουλον ἦθος, et ὁ ὕπουλος ἄνθρωπος, qui sub specie boni et sani, malitiam multam abscondit; qualia solent esse vulnera aut ulcera, ἃ, δοκοῦντα ὑγιᾶσθαι, οὐκ εἰς παντελὲς καθαρεύει, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλὴν κακόν τι κρύπτει. Germanis id nonnunquam dicitur *unterköthig (foul underneath,)* si sub cute integra sedet materia peccans. talis homo dicitur et σκοτομήδης, εος. ὁ. et ὁ ἡ σκοτοιβόρος, ὡς ὑπὸ σκότῳ βιβρώσκων τὸν πολεμούμενον, qui quasi in tenebris vorat inimicum suum: idem tamen et est, qui clam vorat cibum suum; ut par sit τῇ δειπνολόχῳ γυναικὶ apud Hesiodum. veterator quoque dicitur στρεψίκαλλος, ὁ, qui pulcra extra vertit, intus turpis, ἔξω τρέπων τὰ καλὰ, et quasi στρέφις. Vide sub οὔλω.

οὔλιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) totus et integer, plenus. it. ὑγιαστικὸς, καὶ ὁλότητος ποιητικὸς, integritatem et sanitatem faciens, ὁ ποιῶν οὔλειν. solet esse epitheton Apollinis, qui est ἰατρὸς, etiam qui est ὁ ἥλιος; qui ζωογονεῖ, λάμπει, θάλπει. οὔλιος ἀστὴρ, stella plenissima, Λ, 62, et est h. l. sol ipse, utpote sidus plenissimum: alibi est vel Sirius, ὁ τοῦ κυνὸς, qui inter fixas est omnium maximus et fulgidissimus, et maxime ὅλος vel οὖλος: vel est Hesperus, inter errantes pulcerrimus et maximus visu. et hoc posteriori sensu quidam, corrigendi pruritu ducti legi l. c. jubebant olim, αὔλιον, i. e. Ἕσπερον ὃς εἰς αὖλιν ἄγει τὰ ζῶα, καὶ αὐλίζεσθαι αὐτὰ ποιεῖ. Sed quam apte, judicent poëseos gnari. Vide sub Ἀπόλλω in R.

οὐλοκάρηνος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) pleno et comis bene obsito capite, cui sunt οὖλαι τρίχες περὶ τὸ κάρηνον. et conf. οὖλος. τ, 246. apud Herodotum talis dicitur οὐλόθριξ. οὐλότριχος, ὁ ἡ crispo capite.

οὐλόμενος, η, ον, vide sub ὈΛΩ, aliquanto a fine.

οὖλος, η, ον. (Ἔω) est idem quod ὅλος, Æolica ἐπενθέσει τοῦ υ, et æolice ioniceque mutato spiritu. plenus, sanus, *voll, heile, (full, sound,)* τέλειος, *vollstandig, (complete.)* ἄρτον δ' οὖλον ἑλὼν ἐκ κανέου, panem integrum sumens ex corbe, ρ, 343, τὸν ὅλον. μηνὶ οὔλῳ, mense toto, ὅλῳ, ω, 118. tropice deinde de variis rebus ponitur hoc adjectivum. οὖλος Ἄρης μετελθὼν ὤτρυνε στίχας Τρώων, Ε, 461. et 717, εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὖλον Ἄρηα. Mars ergo vocatur οὖλος, quatenus prœlium viget et integrum est, et ordines militum sunt densi; non inclinato ad fugam aut ignaviam exercitu. nam tunc Mars est quasi totus et sanus et plenus. hinc et de heroë forti ponitur: δείδια γὰρ μὴ οὖλος ἀνὴρ (Ἀχιλλεὺς) ἐς τεῖχος ἅληται, Φ, 536, metuo enim, ne plenissimus virium ille vir una intra mœnia irruat; sequens nimirum fugientes nostros, et hac occasione cum suis militibus una irrumpens: *der ganze,* i. e. *überaus brave mann, (the perfect,* i. e. *very brave man.)* de somnio dicitur οὖλος, quando somnium aliquod est totum, quod cohæret secum ab initio ad finem, non vero si sunt visa perturbata et ægroti somnia: *ein ordentlicher vollstandiger traum, (a coherent, complete dream.)* ἐπιπέμψαι Ἀτρείδῃ οὖλον ὄνειρον, Β, 6. et 8, βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε, i somnium plenum; quod sic dicitur in opposito ad confusum et interruptum varie: coll. 22, ubi idem est θεῖος, ὄνειρος. nam divinitus immissa somnia distinguunt se ab aliis claritate et ordine visorum. et 56, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, nam vocatur θεῖος, ὡς θεόπεμπτος, Διὸς γάρ ἐστιν ἄγγελος: et οὖλος, i. e. ὑγιὴς καὶ ὁλόκληρος. alii quidem nituntur h. l. οὖλος deducere ab ὀλοὸς, quasi sic dicatur ὁ ὀλέθρου αἴτιος τοῖς Ἕλλησιν, et ab eventu, ὄλεθρον γὰρ ποιήσει, suadens, ut hoc die omnibus viribus pugnetur. sed illa prior explicatio est verior. apud alios quidem οὖλος sæpe est pro ὀλοὸς, ut apud Bionem, in carmine quod inscribitur Κλεόδαμος καὶ Μύρσων, versu 14, οὖλον, χεῖμα φέρειν, i. e. ὀλοόν ἐστι, perniciosum est et damnosum, ferre hiemem. Sed id ad poëtæ loca nihil valet. de vocibus est οὖλος, ex omnibus viribus et valde elata voce, *aus vollem halse, (with all a person's might,)* ψαρῶν νέφος ἠὲ κολοιῶν, οὖλον (neutrum adverbialiter.) κεκλήγοντες, sc. ψᾶρες καὶ κολοιοὶ, sturni et graculi, Ρ, 756. quod applicatur ad Græcos fugientes, 759, clamore confuso et dissono vehementi, συνεστραμμένον καὶ ὀξὺ clamantes, διὰ δειλίαν. οὕτω γὰρ κλάζουσι τὰ δειλαινόμενα. de texturis οὖλος est, densus, duplicatus, lana aut alio tali dense obsitus et crispus, *wollreich, haarig, lockig, (woolly, hairy, curled.)* οὔλων τε ταπήτων, Π, 224, ubi τάπητες signantur οἱ δασεῖς καὶ τριχωτοὶ, et novi, nullo usu detriti, quales a recentioribus dicuntur τὰ ἐπίτυχια, εὐείλητοι καὶ εὔκλωστοι, *dichte vollstandige decken, (thick, perfect covers.)* hinc et de χλαίναις eadem vox ponitur, Κ, 134, χλαῖναν διπλῆν, ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, lænam duplicem, amplam, et crispa super eam florescebat lanugo, i. e. ἐπῆν δασύτης τριχοειδής. et Ω, 646, χλαίνας δ' ἐνθέμεναι (in lectum dormitorium, ad contegendum corpus) οὔλας, καθύπερθεν ἕσασθαι, superne obducendas super corpus jacentis. ἀμφέβαλον (corporibus eorum bene lotorum) χλαίνας οὔλας, δ, 50, ὑγιεῖς, τριχωτὰς, novas. et eo loco est Homericum πρωθύ-

στεῖον, nam χιτῶνες prius induuntur, deinde demum superponuntur χλαῖναι. et 299, χλαίνας δ' ἐνθέμεναι οὔλας, in lectum dormitorium. Sic et, post lavationem, κ, 451. ρ, 89. χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεὺς, τ, 225, et conf. χλαῖνα. sic et capilli dicuntur οὖλοι, si densi totum caput obsident et tegunt, similitudine a texturis sumta. καθῆκε κάρητος οὔλας κόμας, demisit et pendere fecit a capite plenam cæsariem, ut capilli non essent rari, sed densi, ζ, 231, qui fortasse et crispi erant. sic et ψ, 158. hinc est compositum ὁ ἡ οὐλόθριξ, *der sein vollstandiges haupthaar hat, (who has a complete head of hair.)* nusquam ergo notio τοῦ ὀλοοῦ apparet.

οὐλοχύται, ῶν. αἱ. (Χάω) sunt molæ salsæ, i. e. far admixto sale. et hæc sunt τὰ προθύματα. nimirum ante quam victima mactaretur, ex vase ad eam rem parato conjiciebant plena manu ejusmodi far in ignem aræ: et id faciebant, vel πολυπλήθειαν καρπῶν οἰωνιζόμενοι, ὧν ἀπαρχαὶ εἶεν αἱ οὐλαὶ αὗται (i. e. κριθαὶ) προσήγοντο: vel διὰ τὸ πρὸς θεοὺς εὐχάριστον ὑπὲρ τῆς εἰς τὸ ζῆν εὐεργεσίας, quia darent dii victum. nam liberati ab esu glandium, ut opinio antiqua est, divino beneficio ad mitiora frumenta erant traducti. κριθὴ autem, ut putabatur, primum fuit frumentum inventum: unde et nomen accepit, quia εὑρεθεισῶν τῶν κριθῶν, διεκρίθησαν τῶν ἀλόγων ζώων οἱ ἄνθρωποι. unde et ὁ κρίβανος dictus, quasi κριθῆς βαῦνος, hordei fornax, et κριβανωτοὶ ἄρτοι, οἱ ὀπτηθέντες ἐν κριβάνῳ: qui postea κλίβανος est dictus, mutato ρ in λ. οὐλαὶ vero dicuntur ab ὅλος, quia ante inventam molam integræ coquebantur in aqua. est ergo compositum nomen ab οὖλος, totus, saluber, et χεύω, fundo. χερνίψαντο δὲ, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο, εὐξάμενοι δὲ οὐλοχύτας προβάλλοντο, Α, 449, 458. Β, 410, 421. Νέστωρ χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, γ, 445. ἐνίθετο δ' οὐλοχύτας κανέῳ, δ, 761. erant ergo οὐλαὶ, i. e. κριθαὶ, μετὰ ἁλῶν, ἃς ἐπέχεον τοῖς βωμοῖς πρὸ τῆς ἱερουργίας ἢ θυσίας: imo sæpe et sola illa τῶν οὐλοχυτῶν oblatione res divina fiebat, ut ex postremo loco citato apparet. salem vero admiscebant propter fœcunditatem ejus, et utilitatem in cibis; etiam, quia sal erat symbolum amicitiæ veræ, nam habet vim conservandi corpora, imo et, quia ex aquis fluidis concrescit, ut notet constantiam amicitiæ unitæ. hinc et hospitibus omnium primum salem apponebant, in σύμβολον τῆς κατὰ φιλίαν ἑνώσεως. et fortasse locus Marci, c. 9, 50, hinc aliquid lucis capere possit. si non ad manus erant κριθαὶ, sumebant φύλλα δρυὸς, μ, 356 — 359, in memoriam antiqui victus. οὐλοχύται dicuntur et ipsa κανᾶ (a τὸ κάνεον, corbis) i. e. ἀγγεῖα, δι' ὧν αἱ οὐλαὶ χέονται, qui significatus ex parte etiam apud Homerum locum habere queat prioribus duobus ex Iliade citatis locis: οὐλὰς δὲ νοοῦμεν, ἀπὸ μέρους, τὸ μίγμα τὸ ἐκ κριθῆς καὶ ἁλῶν, et hæ κριθαὶ crassiuscule erant comminutæ. iidem οὐλοχύται dicti οἱ προχύται, Eurip. Iphig. in Aul. 955.

οὔλω, (Ἔω) sum integer et totus et plenus, ὑγιαίνω, sum bene valens, *mir fehlet nichts, (I am well.)* est ab οὖλος, i. e. ὅλος. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, ω, 401, i. e. ὑγίαινε, ὅλος καὶ ὑγιὴς ἔσο. ab hoc verbo est ἡ οὐλὴ cicatrix ex vulnere persanato, ἡ τοῦ τραύματος, ὁλότης οὖσα καὶ αὐτὴ τοῦ σώματος. sic οὖλος ἄρτος est ὁ ὅλος καὶ ἀκέραιος: et οὐλοβόρος, ὁ ἡ, qui omne et totum devorat. conf. Hymn. in Apoll. 466.

οὖν, (Ὁ) conj. igitur, *nun, (then.)* non vero semper αἰτιολογεῖ hæc conjunctio; sed sæpe est eleganter abundans quasi. ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, cum igitur congregati erant, Α, 57. φημὶ γὰρ οὖν, *denn ich denke ja, (for I certainly think,)* Β, 350. τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε, Γ, 21. et 154, ὡς οὖν εἴδον, *als sie nun sahen, (when then they saw.)* ἐπεὶ οὖν, pro ἐπειδὴ, *als denn nun, (when then,)* Δ, 244. μήτε τις οὖν, *es soll nun weder, (let then neither,)* Θ, 7, ubi abundat. Λ, 753. coll. 755. Ν, 1. Ξ, 440. Ο, 363. Π, 394. Ρ, 20, *ist doch nun, nun so ist doch, (though there be, still there is.)* Σ, 333, νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, *nun also und da ich, (well then and since I.)* Υ, 7. α, 414. β, 123, 200. λ, 199, ν, 122. ξ, 467. ρ, 226, 401.

οὕνεκα, pro οὗ ἕνεκα, et οὕνεκεν. (Χάω) cujus causa, quia, propterea quod. Α, 11, 111. Β, 580. Γ, 44, ubi causa perridicula. et 403. Δ, 60. Ε, 377. Ζ, 78, 386. Η, 140. Ι, 97, 501. Λ, 21, coll. 23, 79. Ν, 113, 727, coll. 728. Ξ, 112, 192, 366. Σ, 247, 365. Τ, 45. Φ, 413. Ψ, 386, 640. Ω, 607. γ, 53, 61. δ, 569. ε, 216. η, 300. θ, 480, 566. ι, 199. ν, 262, 265, 332. ο, 42. π, 330, 379, 426. σ, 281. οὕνεχ', θ, 200.

οὔνεσθε, pro ὄνεσθε, vide sub ὌΝΩ.

οὔπη, (Ὁ) nusquam, nullo modo. Ν, 191. Ω, 71. ι, 410.

οὔποτε, (Ὁ) nunquam, *niemal, nie wieder, (never, never again.)* Α, 163, coll, 166, 234, 261. Β, 202, 325, 396. Δ, 48, nam interseruntur sæpe inter οὐ et ποτὲ aliæ voculæ. Ε, 441. Ζ, 124. Η, 91. Θ, 238. Κ, 164. Μ, 45. Ν, 100, 556. Ρ, 367, 404. Τ, 271. Χ, 458. Ψ, 611. Ω, 69, 426. α, 308, 433. β, 137, 256. γ, 275. δ, 693, οὔποτε πάμπαν, omnino nunquam, *gar nie, (never more.)* η, 117, 258. ι, 33. κ, 93. λ, 527. μ, 75. ν, 132, 339, 356. ξ, 94, 219. ο, 406. π, 367. ρ, 114. φ, 38. ω, 195.

οὐπώποτε, (Ὁ) nunquam. Α, 154, *gewiss nie, (certainly never.)* Γ, 442. Ξ, 315. φ, 123. ψ, 328. nam πώποτε notat unquam.

οὔπως, (Ὁ) nullo modo. Homero hæc est simpliciter negandi particula: sed οἱ ὕστερον ea usi sunt pro adverbio temporis, nunquam. οὔπως τλήσομαι ὁρᾶσθαι, Γ, 306. ἅμα πάντα δόσαν θεοὶ, Δ, 320, non omnia simul dare solent dii. ἔτι εἶχεν, non amplius poterat, Η, 217. ἐστὶ καταβῆναι, non licet descendere, ἔνθα, illuc, Μ, 65. et 337, οὔπως οἱ ἔην γεγωνεῖν, nequaquam poterat audiri. οὔπως ἐστὶ, nullo modo decet vel licet, Ν, 114. et 729, οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι. sic cum ἐστὶ, Ξ, 63. ἔτι εἶχε, nullo mo-

do jam in potestate ejus erat, P, 354. et 711, οὔπως ἄν, nullo sane modo. ἐστὶ ἀπῶσαι αὐτὴν, *es gehet nicht an, es schicket sich gar nicht, sie zu verstossen, (it is not fit, it is highly improper to put her away,)* β, 130. et 311, δαίνυσθαι μεθ' ὑμῖν. sic porro, ἐστὶ, ε, 103, 137, 413. ι, 411. κ, 170. λ, 157. ο, 49. τ, 555, 591. φ, 331. χ, 136. οὔπως ἔοικε, ε, 212, non par est, οὔπως ἂν καθιείη, πρὶν, non ante demittatur, T. 209.

οὐρὰ, ᾶς. ἡ. (Ὄρω) cauda, *der schwanz, (a tail.)* est ab ὄρω, i. e. κινέω, moveo. οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται, de leone, Υ, 170, et cauda latera et femora utrinque flagellat iratus. et extremæ leonis caudæ dicitur inesse κέντρον τι μέλαν, quo irritetur leo ad pugnandum, flagellando ipse se. οὐραῖς μακραῖς περισαίνοντες, caudis longis motis circumblandientes, κ, 215, de leonibus et lupis, a Circe cicuratis. οὐρῇ μὲν ὅγε ἔσηνε, ρ, 302, de sene Ulyssis cane, Argo. hinc compositum est τὸ σαίνουρον, ζῶόν τι. apud antiquos etiam τὸ αἰδοῖον ἀνδρὸς vocabatur ἡ οὐρά: unde est ὁ νώθουρος, penem habens tardum ad erectionem, non facile arrigens, qualis etiam dicebatur ὁ ἄστυτος, a στύομαι. et fœmina αἰσχροποιὸς, (ore morigerans) dicebatur ἡ μύζουρις vel ἀπομύζουρις, παρὰ τὸ μυζοῦν ἢ μυζᾶν i. e. θηλάζειν, οὐράν. Vide sub ἀναγκαῖος, et οὖρος ventus.

οὐραῖος, αία, αῖον. (Ὄρω) ad caudam pertinens. τρίχες ἄκραι οὐραῖαι, extremi pili in cauda equina, Ψ, 520, *die äussersten enden der schwanz-haare, (the hair at the end of the tail.)*

οὐρανίων, ωνος. ὁ ἡ. (Ἀνὰ) cœlestis. et solet esse epitheton deorum. θεοὶ οὐρανίωνες, A, 570. τὶς οὐρανιώνων, E, 373. θεοὶ, P, 195. ἄλλος οὐρανιώνων, Φ, 275. et 509, τίς. σοὶ πῆμα τόδε ἤγαγεν οὐρανίωνες, Ω, 547. et 612, θεοί. η, 242. ι, 15. ν, 41. sed E, 898, ἐνέρτερος Οὐρανιώνων, ubi est nomen proprium, notans Titânas.

οὐρανόθεν, (Ἀνὰ) adverb. de cœlo. *vom himmel, (from heaven.)* ἦλθε δὲ Ἀθήνη οὐρανόθεν, προέηκε γὰρ αὐτὴν Ἥρη, *da kam die Minerva vom himmel, (Minerva came from heaven.)* A, 195, quod poëtice dictum, pro, ex capite ipsius Achillis venit sana ratio, simul et, ex directione divina. nam Deus regit consilia hominum, eaque vel refrænat vel concitat. Achilles ergo, cogitando prudentius, respexit mala futura, si interficeret ipse μικροβασιλεὺς, regem summum; cogitavitque, quam absonum esset, si princeps alium principem socium et gentilem interficeret; rem eam esse pessimi exempli, reges occidere suos legitimos, ex ira aliqua. omne autem sanum consilium ex cœlo est: id poëta docere voluit h. l. Hinc et Minerva dicitur a Junone regina missa: i. e. regalis dignitas ipsa continuit Achillem, et docuit eum cedere majori, sicut ipse cedi sibi velit a minoribus. Hinc et Platonici caput humanum cœlo compararunt. dicebant enim, animam ex cœlo ortam inclusamque corpori, habitare in capite ficto ad formam sphæræ cœlestis: ut hoc parvum cœlum inhabitans reminisceretur unde esset. in capite habitat certe directorium illud actionum nostrarum: unde Minerva Achillem crinibus prehendisse dicitur. ἐξ οὐρανόθεν, Θ, 18, 21, ubi vel præpositio vel paragoge abundat. possit tamen ἐξ et ad verbum pertinere. et 554, i. e. αἰρόθεν, *in der luft, (in the air.)* sic et Π, 300. οὐρανόθεν καταβὰς, ex sede deorum, Λ, 184. P, 545. et 548, ἐξ οὐρανόθεν. ἀπὸ οὐρανόθεν, Φ, 199, ubi quoque præpositio abundare videtur. sic Germani: *vom himmel her, (from heaven.)* οὐρανόθεν πεδίονδε, Ψ, 189. οὐρώρει δὲ ὀρανόθεν νὺξ, i, e. ἐξ ἀέρος, ε, 294. ι, 69. nam νὺξ h. l. est σκότωσις ἡ ἐκ τῶν νεφῶν, *es wurde die luft sehr dunkel, (the atmosphere became extremely dark.)* sic et μ, 315. καταβὰς, ζ, 281. προὔφαινε, ι, 145. ἀπὸ, μ, 381. ἦλθεν Ἀθήνη οὐρανόθεν καταβᾶσα, υ, 31.

οὐρανόθι, (Ἀνὰ) adverb. in cœlo, in regione cœli. οὐρανόθι πρὸ, Γ, 3, i. e. πρὸ οὐρανοῦ, et h. l. est locus aëris sub nubibus, *der wolkenhimmel, (the atmosphere.)* hoc sensu mons super nubes elatus potest dici ἐπουράνιος ἢ ὑπερουράνιος.

οὐρανομήκης, εος. ὁ ἡ. (Μάκω) altus et procerus valde, *sehr hoch in die luft reichend oder sich erstreckend, (very lofty, rising to a great height in the air.)* ἐλάτη οὐρανομήκης, ε, 239, i. e. βλωθρὴ, i. e. μολοῦσα εἰς αἰθέρα, ex quo βλωθρὴ conflatum est.

Οὐρανὸς, οῦ. ὁ. (Ἀνὰ) cœlum, *der himmel, (the sky.)* est compositum nomen ab ὁ ὅρος, terminus, qui æolice dicitur οὖρος, et ἄνω, supra: quasi supremus et supernus terminus et limes rerum. nam Æoles mutare solent τὸ ὁ in οὐ, et sic dicitur vel regio aëria a terra ad nubes: vel regio supra nubes, quæ alias æther dicitur; vel regio stellis oppleta, et ubi est sedes deorum. in fabulis consideratur ὁ Οὐρανὸς ut maritus telluris uxoris suæ: is quasi seminum plenus, i. e. pluviarum aliorumque humidorum calidorumve, implet et impraegnat terram, unde nobis nascuntur alimenta. κνίσση δ' οὐρανὸν ἶκεν, nidor ad cœlum ivit, A, 317, ubi est ὁ ἀήρ. et 497, ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόντε, ubi est τόπος ὑπὲρ τὰ νέφη, supremus aër, et sedes deorum. ὑπὸ ἠελίῳ καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι, Δ, 44, ubi id epitheton distinguit hunc οὐρανὸν ab illo qui aërem tantum nostrum designat. et id sic dictum affectus causâ. μεσσηγὺς γαίης καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος, E, 769. Θ, 46. et 16, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης, τόσον ἔνερθε Ἀΐδου, ubi duo hemisphæria intelliguntur, unum nostrum nostrisque sideribus ornatum, alterum oppositum: et id poëtice sensualiterque exprimitur. cæterum ex opinione vulgi infernus in opposito hemisphærio tantum distare a terra dicitur; quantum nostrum cœlum. ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν, Γ, 364. sic et H, 178, 201, ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν, qui est ritus precantium et invocantium deos in cœlo habitantes. Τρώων κῆρες πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν (ἠέρθησαν) *huben sich in der wagschale*

gegen den himmel, (rose in the scale towards the sky,) Θ, 74, portendebant illis gloriam et victoriam. nam Jovis lances, aliter fata hominum expendunt ac nos in mercibus nostris solemus. elata lanx felicitatem, depressa mortem denotat. τινὰ ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος κατελθεῖν, Ζ, 108, 128. οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος, Τ, 351, ubi οὐρανὸς est suprema sedes deorum. πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι, αἷς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε, Ε, 749, s. et Θ, 393, s. ubi utrumque, οὐρανὸς et Οὔλυμπος, notat sedem deorum. prius determinatur per posterius additum. ἀμφισάλπιγξε μέγας οὐρανὸς, i. e. locus nubium, Φ, 388. conf. σαλπίζειν. ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, Ο, 36, ubi cœlum ὁρκωμοτεῖται, (juratur) ὡς πάντα περιειληφὼς, καὶ τὰ τιμιώτατα φέρων, sidera, et deos, et fertilitatem terræ. ὅτε ἀπ' Ὀλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω αἰθέρος ἐκ δίης, Π, 364, s. ubi sensus est: post serenitatem (ut αἰθὴρ sit ἡ αἰθρία καὶ εὐδία, et ἐκ post) oritur in cœlo (in loco nubium) nubes, a monte Macedonico Olympo, i. e. ex vespertinis regionibus accedens, vel et, ex aëre ipso, ἀπ' Ὀλύμπου, accipiens materiam post serenum cœlum, μετὰ εὐδίαν, occupat nubes totum cœlum. νέφος εἰς ἀέρα ἔρχεται λαβὸν ἄνωθεν τὸ ἐνδόσιμον. ut ergo Ὄλυμπος et οὐρανὸς sit idem. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει, Δ, 443, i. e. maxime augetur. nam ad cœlum pertingere, est, valde magnum esse. ultra cœlum enim non datur adscensus amplior. κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστὴρ Ἕσπερος, Χ, 318. εὔχετο (precabatur vota faciens) χεῖρε ὀρέγων (ambas manus protendens) εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, ad cœlum, Ο, 371. sic, εὔχετο, οὐρανὸν εἰσανιδὼν, Π, 232. ubi βιωτικῶς τὸν τόπον δηλοῖ ἔνθα ἵεται τὰ τῆς εὐχῆς. non enim Διῒ καταχθονίῳ supplicat, sed οὐρανίῳ. εἰς οὐρανὸν αἰπήεντα, in sedem deorum, Ω, 97. ἐς Οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα, ubi utrumque notat sedem deorum, Τ, 128. et 130, ἔῤῥιψεν ἀπ' οὐρανοῦ τὴν Ἄτην. ἀϋτὴ δὲ οὐρανὸν ἷκε, Β, 153. Μ, 338. Ξ, 60. sic Latini: it clamor cœlo, i. e. resonat late per aërem omnem. αἴγλη δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε, Β, 458, i. e. splendor latissime per purum aërem spargebatur. nam nisi dies est serenus et collustratus sole, non multum splendent arma. ἀσπίδος κλέος οὐρανὸν ἵκει, fama de hoc clypeo latissime sparsa est, Θ, 192. et 509, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ, splendor per aërem fulgeat late. ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετο ἀϋτμὴ, Ξ, 174, ubique per terram et aërem ivit odor. ὀρυμαγδὸς χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος, Ρ, 425, strepitus per omnem aërem tunc serenum ivit. ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, Θ, 68. Π, 777. δ, 400. κνίσσην ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω, Θ, 548, i. e. εἰς τὸν ἀέρα. χαλκὸς οὐρανὸν εἴσω ἔλαμπε, Λ, 44, splendebat in puro aëre. ἰὼν ἐς οὐρανὸν εὐρὺν, cum iret in cœlum, deorum sedem, *da er gen himmel fuhr, (when he repaired to heaven,)* Ε, 867. ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανὸν, sc. ἀναβλέπων, Θ, 364. Ζεὺς ἔλαχε οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλαις, ad portionem suam accepit, Ο, 192. ἤιξε πρὸς οὐρανὸν, Ψ, 868, *flog hoch in die luft, (flew aloft in the air.)* ἐνέτευξεν οὐρανὸν in scuto Achillis, Σ, 483, et 485, τείρεα ἅ οὐρανὸς ἐστεφάνωται, sidera quibus cœlum est circa ornatum. εὐξάμενος ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν, *den freien himmel ansehend, (with his eyes raised to heaven,)* Τ, 257. et 562, αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε. ἀθάνατοι οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι, Φ, 267. et 272, ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανόν. εὔχετο οὐρανὸν εἰσανιδῶν, Ω, 307. ἐς πολύχαλκον οὐρανὸν, Ε, 504, de pulvere adscendente. et γ, 2, ἠέλιος ἀνόρουσεν οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον. et dicitur sic ob firmitatem suam: nam apparens istud cœlum sensibus nostris videtur immutabile. στερεὸν, καὶ μὴ λυτόν. mythice vero sic dicitur, διὰ τοὺς ἐκεῖ τοιούτους οἴκους, οὓς Ἥφαιστος χαλκεύει. in genere χάλκεον ἐπὶ στερεότητος, de firmitate, ponitur. κίονες, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι, α, 54. conf. Ἄτλας, in R. et 67, ἀθανάτοισιν, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. sic δ, 378, 479. ε, 169. ζ, 150. λ, 132. μ, 344. τ, 40. coll. 43. χ, 39. ψ, 280. ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, ε, 184, ubi cœlum juratur. et 303, νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν Ζεύς. εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν, pro κατῆλθε, η, 199, *herabgefahren ist, (has descended.)* et 209, s. οὐκ ἐγὼ ἀθανάτοισιν ἔοικα οἳ οὐρανὸν ἔχουσιν. ἧς κλέος οὐρανὸν ἱκάνει, θ, 74, fama de eâ late per aërem differtur. sic et, μοῦ κλέος ἵκει, ι, 20. et 527, εὔχετο χεῖρε ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. ἠέλιος, ὁπότε ἂν στείχῃ πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα, καὶ ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται, λ, 17, s. et 315, ἵνα οὐρανὸς ἄμβατος εἴη, ut adscensus in cœlum sibi fieret. de gigantibus sermo. σκοπελὸς οὐρανὸν ἱκάνει κορυφῇ, μ, 73, alte ad nubes adsurgit. et 380, ἠέλιος ἰὼν εἰς οὐρανόν. et 404, οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, nil nisi cœlum et mare apparebat. sic et ξ, 302. νὺξ κάτεχε (κατεῖχεν) οὐρανὸν, ν, 269. τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει, ο, 328. ρ, 565, quod de maxime ingenti injuriâ dicitur. σοῦ κλέος ἱκάνει οὐρανὸν, τ, 108. ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος, de sudo cælo, υ, 113, coll. 103. et 357, ἠέλιος οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, de ecclipsi solis. οὐρανὸς, fingitur ut ἔμψυχος et λογικὸς, in honorem Achillis exeuntis ad pugnam, ob quem natura omnis movebatur, Υ, 47—75. conf. Οὐρανός. in R. ἡ οὐρανία erat εἶδός τι τῆς παιδιᾶς διὰ σφαίρας. projiciebatur pila ab uno quam altissime in aërem, ipse simul subsiliebat: alter eodem modo subsiliens et pedes varie movens in subsultu isto, eam excipiebat. id innuitur θ, 371, seqq.

οὐρανὸν ἱκάνειν, vide sub κλέος, ad finem.

οὐρανοῦ πύλαι, vide sub πύλη, ad finem.

-ουργής, terminatio, vide sub ἑκάεργος.

οὐρεὺς, έως. ὁ. (Ὄρω) idem qui ὁ οὖρος. φύλαξ, custos, inspector, præsidium. sic ὁ ἡνίοχος et ἡνιοχεὺς, υἱὸς et υἱεύς. ἤ τινα οὐρήων διζήμενος, ἤ τινα ἑταίρων; Κ, 84, num aliquem custodum et vigilum visitans, an aliquem sociorum? ionice pro οὐρέων. absurdum foret h. l. ἡμιόνους intelligere. Vide ὀρεύς.

οὐρίαχος, ου. ὁ. (Ὄρω) ima hastilis pars,

ferro munita, ut in terra firmiter statui possit hasta erecta. est ab ἡ οὐρὰ cum paragoge. καρδία ἀσπαίρουσα ἐπελέμιξεν οὐρίαχον ἔγχεος, cor (cui infixa erat hasta) palpitans in morte tremere fecit extremam partem hastæ, N, 443, i. e. τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ δόρατος ἐκράδανε: et οὐρίαχος est τὸ ἀντικείμενον τῇ αἰχμῇ, καὶ οἷον οὐρὰ δόρατος, ὃ καὶ στύραξ λέγεται καὶ σαυρωτήρ. οὐρίαχος ἔγχεος ἐπελεμίχθη, Π, 612. Ρ, 528. Vide sub σαυρωτήρ.

οὖρον, ου. τό. ("Ορω) terminus. idem ac οὖρος et ὅρος. ὅσον ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιν, quantum est spatium determinabile duorum mulorum in novali agro, Θ, 124, conf. ἡμίονος. nam si duo muli et duo boves eodem tempore ab eadem linea incipiunt arare; muli in fine novalis multum præverterunt boves. ὅσα δὲ δίσκου οὖρα πέλονται, quantum est spatium disci jacti, Ψ, 431, *so weit die geworfene wurfscheibe flieget, (as far as the quoit can be thrown.)* quas voces composite dicit, 523, καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο, etiam tantum relictus erat in certamine curuli, quantum est spatium jacti disci. nisi neutrum singulare in Odyssea exstaret, possemus dicere, plurale τὰ οὖρα factum esse ex singulari ὁ οὖρος, sicut ab ὁ δάκτυλος sunt τὰ δάκτυλα, ὁ λύχνος τὰ λύχνα, ὁ λύθρος τὰ λύθρα, ὁ ὅμηρος τὰ ὅμηρα, a quo est ἡ ὁμηρεία.

οὖρος, ου. ὁ. ("Ορω) ventus validus satis et ferens: ventus non nimius, bonus tamen et bene constitutus, ἄνεμος ὁ εὐδιεινὸς, ὡς δι' αὐτοῦ ὀρούειν, i. e. ὁρμᾶν τὴν ναῦν, qui bene currere facit navem. est ergo ab ὀρούω vel ὄρω, in activa significatione, moveo; et ventus in genere est motus aëris. τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων, hisque secundum ventum misit procul operans Apollo, i. e. sol, Α, 479, qualis ventus dicitur πλησίστιος, vela implens. sic, τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη, β, 420. οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε, innocuum et tepidum, ε, 268, qui fortasse erat ὁ Νότος, nam ex meridionalibus navigandum jam erat. sic et η, 266. ἡμῖν δὲ κατόπισθε νεὼς (a tergo navis) ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον, bonum socium navalem, λ, 7. μ, 149. λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ο, 293, validum irruentem per aërem; ubi vides, ventum notari, qui celeriter ferat navem. ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν, et sicut deus nautis optantibus dat ventum ferentem, quando defatigati fuerint remigando, Η, 5. πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον, antequam aliquis certus descendat ex Jove (aëre) ventus, Ξ, 19, ubi rursus ventus non nimis lenis denotatur. ἐπῶρτο δὲ λιγὺς οὖρος ἀῆναι, surrexit stridulus ventus flare, γ, 176, *ein gelinde brausender, (a gentle breeze.)* et 183, οὐδέ ποτε ἔσβη οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι, non extinctus est ventus, postquam primum deus emiserat ad flandum. οὐδέ ποτε οὖροι πνείοντες φαίνοντο ἁλιαέες, οἵ νηῶν πομπῆες γίγνονται ἐπὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης, δ, 360—362. et 357, νῆυς, ἣ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃ ὄπισθεν. et 520, ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, atque dii ventum ferentem retro verterant ad tergum navis; et post hunc versum est colon, ut apodosis ad 519, 520, sequatur versu 521. et 585, ἔδοσαν δέ μοι οὖρον ἀθάνατοι. πέμψω δέ σοι οὖρον ὄπισθεν, ε, 167. et 176, νῆες, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ. ἔφερε τὴν νῆα, πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος, λ, 639. τὴν νῆα ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων, μ, 167. πέμψει δέ σοι οὖρον ὄπισθεν, ο, 34. et 296, νηῦς, ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. et 474, Ζεὺς δὲ οὖρον ἐπίαλλεν, immisit. notat ergo ἄνεμον φορὸν καὶ ὁρμητίαν, ὃς παρορμᾷ καὶ προπέμπει τὰς ναῦς, impellentem naves. hinc est adjectivum οὔριος, ία, ιον, vento satis bono vel forti: et ὁ ἐξ οὐρίας (sc. πνοῆς) πλοῦς, et ἐξ οὐρίων (sc. πνευμάτων) πλεῖν, quod et οὐρίζειν et κατουρίζειν dicitur, vento ferente uti. et ἡ οὐρία non tantum πνοὴ est, sed et ὄρνεόν τι, species νήσσης. vide Athenæum. alius οὖρος est sub ὁράω. ὁ οὔριος, sc. ἄνεμος, elliptice dicitur, ventus ferens et secundus. hinc et ἡ πρύμνη in navi, puppis, dicitur ἡ οὐρὰ, quia ab ejus parte agitur navis; ab ὄρω, concito. δαίμων τύχης οὐρίζει, fortuna spirat secunda, Æschyl. Pers. 604. ubi vides verbum ab hoc nomine ortum. Vide sub οὖρος custos.

οὖρος, ου. ὁ. ("Ορω) terminus, lines, est ionice pro ὁ ὅρος. ἀμφὶ οὔροις δύω ἀνέρε δηριάασθον, de finibus agri duo viri litigant, Μ, 421. τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης, Φ, 405. et hæc Ionica forma est etymo propior, ab ὄρω, interserto ionice υ: nam terminus est, quousque quid se extendit et concitat. spiritus asper est recentior et Atticus. hinc est ὁ ἡ τηλουρὸς, remotus longe, ab τῆλε, procul; Eurip. Or. 1325, τηλουρὸς οὖσα δωμάτων, κλύω βοὴν, longinqua ego adhuc ab ædibus, audio tamen clamorem inde. et Androm. 889, τηλουρὰ ναίων ἀφ' ἡμῶν πεδία, habitans remotas longe a nobis regiones. hinc est et Ionicum οὐρίζω, pro ὁρίζω, f. ὁρίσω, termino: unde οἱ διουρίσαντες pro διορίσαντες, apud Herodot. IV, 42. unde patet, quod ἀπούρας per syncopen sit pro ἀπουρίσας, hocque pro ἀφορίσας, qui separavit. et paullo post l. c. ex Herodoto, οὐρίζει ἡ γῆ πρὸς τὴν Ἀσίην, contermina est Asiæ, pro ὁρίζει, sc. ἑαυτήν. est et inde τὸ οὔρισμα, terminus, pro ὅρισμα, ibid. c. 45.

οὐρὸς, οῦ. ὁ. ("Ορω) est locus paululum cavatus, per quem navis in terram subducta, aut recens ædificata, in aquam deducitur et demittitur: οἱ τόποι, ὅθεν ἡ ναῦς ὀρούει, i. e. ὁρμᾷ, καθελκομένη εἰς θάλασσαν. est ergo indidem ab ὄρω vel ὀρούω. οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον, Β, 153, et loca illa in littore, per quæ naves erant deducendæ in mare, expurgabant et renovabant, quia in tam longo temporis spatio oppleta erant arenis vel aliis impedimentis.

οὖρος, ου. ὁ. ("Ορω) custos, φύλαξ. præsidium præstans cum diligentia et sollicitudine animi. est ab ἡ ὥρα, ionice mutato ω in ου. et quia ὁράω, video attente, ab eodem themate derivatur; etiam notio providendi inest τῷ οὔρῳ, προορῶνται γὰρ τὰ ἐπιόντα οἱ φύλακες, unde et

φρουροὶ per crasin dicuntur, a προορᾷν. notio etiam τοῦ οὔρου, i. e. venti ferentis et secundi, ab hoc nomine non aliena est: nam bonus custos et provisor utilium facit cursum faustum rerum gerendarum. imo et ὁ ὅρος, limes, ὁ ἐν τοῖς γηδίοις, confert aliquid huc: ὁρίζειν γάρ πως καὶ ὁ φύλαξ τέτακται τὰ φυλασσόμενα, καὶ ἀποδιϊστᾶν αὐτὰ τῶν ἐπιόντων βλαβερῶν. Nestor sapiens et consilio provido pollens, vocatur οὖρος Ἀχαιῶν, Θ, 80. Λ, 839, Ο, 370, 659. γ, 411. in notione propria vero est, ο, 89, οὐ γὰρ ὄπισθεν οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι, non enim abiens post me reliqui inspectorem et custodem facultatibus smeis, i. e. φύλακα. hinc est ὁ φρουρὸς, οῦ (ex πρὸ et οὖρος) custos, in specie militaris, *eine schildwache, (a sentinel,)* miles in statione, custodiæ et vigiliarum causa. ἡ φρουρὶς, ίδος, est adjectivum fœm. idem notans. et ἡ φρουρὰ, custodia, vigilia militaris. unde proverbium: φρουρᾶς ᾄδειν, vigiliæ causa canere, quia ejusmodi vigiles positi solebant canere, solandæ vigiliæ causa: et id deinde in genere ponitur pro insomnia, Aristoph. Nub. 719, i. e. ἕνεκα φρουρᾶς. nisi scribendum φρουρὰς, in acc. pl. eodem sensu: vigilias canere. Vide sub ἐπίορω.

οὖς, ὠτός. τό. (Ἄω) auris, *das ohr, (the ear.)* vide οὖας. Ἀντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, Λ, 109. αὐτὸν οὖτα δουρὶ κατ' οὖς, Υ, 473. ἐν σφιν ὦσιν ἐπάλειψα, μ, 200, quam ceram illorum auribus obleveram.

οὐτάζω, f. άσω. (Τῶ) vulnero cominus letaliter. αὐτὸν οὐτάζων ἔγχεϊ, hunc transverberans hasta, Υ, 459. οὔταζον σάκος, feriebant hastis suis clypeum ejus, Ν, 552. οὔτασε χεῖρα, perfodit manum ejus, Ε, 336, coll. 335, ἐπορεξάμενος, contra extendens se. et 361, ἕλκος, ὅ με οὔτασεν ἀνὴρ, vulnus, quo me vulneravit homo; inquit Venus vulnerata in manum hasta Diomedis: et est ibi duplex accusativus. sic et 458, Κύπριδα σχεδὸν οὔτασε χεῖρα, Venerem cominus vulneravit in manum. sic et 883. et 56, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ, tergum fugientis transfodit hasta. μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ, Η, 258, coll. 260, ubi νύσσειν est idem. sic, Ν, 607, 646. Ο, 528. αὐτὸν, Λ, 338; 421, ubi duplex accusativus. Ν, 546. Ξ, 443, 476. Π, 317. Ρ, 344; 601, cum dupl. acc. Υ, 402, μετάφρενον. στῆθος, Ν, 438. Ο, 523. Π, 597. et 467, ἵππον ἔγχεϊ, ubi est verbum generale. οὔτις ἐδυνήσατο αὐτὸν οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν, Ξ, 424. πρὶν οὐτάσαι, Π, 322, prius vulnerare eum. ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃ, Φ, 576. ξιφέεσσιν αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο, gladiis cominus vulnerassent se invicem, Η, 273. πολλοὶ οὐτάζοντο χαλκῷ κατὰ χρόα, Μ, 427. οὔτασται, vulneratus est cominus, Λ, 660, coll. 658, 659, 661, ubi differentia a βάλλεσθαι apparet. sic et Π, 26, coll. 24, 25, 27. οὔτε βιβλημένος χαλκῷ, οὔτε αὐτοσχεδὸν οὐτασμένος, λ, 535.

οὐτάω, f. ήσω. (Τῶ) idem. est significatu idem quod πλήσσω et τύπτω, sed a βάλλω differt. est a τάω, tendo, intendo, præfixo ο, cui æolice adjungitur υ: nam qui manu ictum gladio vel hasta infligit, protensum telum admovet vi. μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὖτα χαλκῷ, χ, 356, neque hunc innocentem vulnera et interfice. τὸν οὔτασκε δουρὶ, hunc transverberabat hasta, pro οὐτάεσκε, imperf. Ionicum, Ο, 745. et 746, δώδεκα αὐτοσχεδὸν οὖτα, et sic duodecim cominus interficiebat. si hoc οὖτα reperitur cum α correpto, est per apocopen, pro οὖται, Δ, 525. Ε, 376, 858. Ζ, 64. Λ, 490, 491, ubi prior versus desinit cum οὖτα, alter incipit. Ν, 561. Ξ, 447, 511, 517. Π, 311, 820. Τ, 53. Υ, 455. χ, 293. in fine versus perinde est, sive apocopatum sive contractum putes, e. c. Ν, 192. notat maxime punctim hasta. τὸν οὔτησε ξυστῷ, hunc transfixit hasta, Δ, 469. Λ, 260. et 434, οὔτησε κατὰ ἀσπίδα, transverberavit eum per scutum, etsi non omnino per corpus. sic et Ρ, 43, ubi tamen conatum tantum perfringendi scutum hasta significat, *er suchete zu durchboren, (he strove to pierce.)* sic, κατ' αἰγίδα, feriebat in ægidem, et conabatur perfringere id scutum divinum, Φ, 400, 402, ubi Mars pugnat contra Minervam, hasta. τὸν οὔτησε τυχὼν κατὰ ὦμον, τ, 452, hunc aprum ille transfixit feriens venabulo in humerum, coll. 449, οὐτάμεναι μιμαὼς, cupiens transverberare eum; Attica paragoge, pro, οὐτᾷν θέλων. sic, Φ, 68, 397. ι, 301. idem infinitivus, οὐτάειν, ionice, dicitur οὐταίμεν, et per syncopen οὐτάμεν, Ε, 132, 821. οὐτήσασκε, ionice, pro οὔτησε, Χ, 375, infigebat hastam vel gladium in corpus jacentis mortui. βεβλημένοι οὐτάμενοί τε, eminus et comminus vulnerati graviter, Λ, 658, 825. Ν, 764. Π, 24, coll. 25 — 27, et est per syncopen pro οὐταόμενοι. δεῦτε, ἴομεν (ionice pro ἴωμεν) πόλεμόνδε, καί περ οὐτάμενοι, ἀνάγκη, agite, eamus ad pugnam, etsi valde vulnerati, at quia necesse est, Ξ, 128, coll. 63, ubi Nestor negat, vulneratum pugnare posse; cui nunc contradicit Diomedes. et 379, βασιλῆες, οὐτάμενοί περ, ubi est verbum generale, vulnus quovis modo inflictum notans: sicut alibi et βεβλῆσθαι verbum generale est, etsi proprie vulnus a sagitta inflictum notet. ἄνδρες οὐτάμενοι ἐγχείαις, confossi et occisi hastis, λ, 40. κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν, per fossum vulnus, Ξ, 518, per quod anima evolat. et Ρ, 86, per quod sanguis manat largiter. κείσεται οὐτηθεὶς, jacebit confossus, Θ, 537, ubi quoque est verbum generis. cæterum, quia maxime mortiferam vulnerationem hoc verbum notat, etymologiæ ejus convenientia cum τείνειν et θανατοῦν magis apparet.

οὔτε, (Οὐ) nec, et non, *noch auch, (nor yet.)* οὔτ' ἄρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὐδ' ἑκατόμβης, nec ob vota ille irascitur nec ob sacrum magnum, Α, 93, coll. 65. et 226, οὔτε ποτὲ — οὔτε, 227. et 548, οὔτε θεῶν τις, οὔτ' ἀνθρώπων. sic et bis positum, Β, 202. Γ, 218. Ε, 532. Ζ, 352, 383, 384. Ξ, 394, 396, 398, ubi negative et hyperbolice comparat. Ο, 72, 98, 99, 564, 570. Π, 50, 51. Ρ, 42, οὔτ' ἀλκῆς

οὔτε (attice, nam poni potuisset καὶ) φόβοιο. et 357, 358, 367, 432, 433. Φ, 316, 317. Τ, 262. Ψ, 476, 477, 719. β, 127. δ, 818. ε, 32. ι, 521. λ, 197, 199. ο, 335. οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, οὔθ' ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι, Ο, 417, 418. οὔτ' οὖν, οὔτε, Ρ, 20, 21. α, 414, 415, pro οὔτε δή. ι, 137. οὔτε ποτ', οὔτε πότ', Α, 490, 491. Β, 202. Ε, 700, 701. λ, 513. οὔτε τις οὖν, οὔτε ἄρα, Υ, 7, 8. οὔτε τὶ, Χ, 265. Ω, 129, 130. α, 202, 203. π, 203. ρ, 568. οὔτε κεν, Μ, 324, 325. οὔτε, οὐδὲ, Φ, 194, 195. οὔτε σὺ τούτῳ, οὔτε σοὶ οὗτος, Χ, 485, 486. vide porro οὔτε, Ω, 40, 156, 157, 185, 186, 216, 533. α, 212. β, 42, 44, 200, 201. δ, 264. ζ, 43, 44. η, 247. θ, 168. ι, 108, 215, 278, coll. 277. κ, 94, 98. ξ, 166, 167. π, 114, 115. σ, 287. υ, 227. φ, 108, 109. ψ, 174, 175.

οὔτι, vide sub οὔ τι.

οὔτι, τὸ, vide οὔτις.

οὐτιδανὸς, ὴ, όν. (Τῶ) res vel homo nihili, *nichtswürdig, (worthless.)* ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις, dum imperas hominibus nihili, Α, 231, quod dictum ab irato Achille ad Agamemnonem, ad concitandum populum in regem. et 293, ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, certe enim timidus et nullius pretii essem. κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο, Λ, 390, inefficax enim est jaculum viri imbellis et nullarum virium animi corporisque, ἀνάνδρου, μηδέν τι ὄντος. ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ, θ, 209, stolidus sane ille quidem, et nullo in pretio habendus, est homo. ἅ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις, ι, 460, ubi Cyclops hoc adjectivo alludit ad id quasi proprium nomen. et 515, ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς, qui est parvus corpore (in comparatione cum Cyclope ingenti) et nihili homo, et sine robore. Vide sub γένος, ad initium.

οὔτις, ιvος. ὁ ἡ. οὔτι, τό. (Τῶ) nemo, nullus: *niemand, keiner, nichts, (nobody, none, nothing,)* nihil. non aliquis, Α, 88, quisquis is sit, coll. 90, οὔτις συμπάντων. et 198, οὔτις τῶν ἄλλων ὁρᾶτο, nemo ex aliis eam videbat. et 547, οὔτις οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων. Γ, 365, 451. Ε, 172, 665. Ζ, 16, 487. Θ, 253. Κ, 39, 129. et 417, οὔτις κεκριμένη φυλακὴ, nulla selecta custodia. Λ, 120. Ν, 222. Ξ, 423, 427. Ο, 450, 509, 569. Ρ, 100, 292. Σ, 105. et 296, οὐ γάρ τις. et 313. πάντας ἕλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη. Τ, 14. Φ, 273, 275, 357. Ψ, 439, 632. Ω, 489, 697. β, 121, 127, 233. γ, 89, 120. δ, 106. ε, 11. η, 67, 315. θ, 198, 370, 552. ι, 146. κ, 202, 567. ν, 279. ξ, 122. ο, 334. ρ, 451. τ, 87. υ, 368, 376. φ, 344, 348, 93. ω, 30. οὔτινι, Ρ, 68. ξ, 96. οὔτινα ἄνδρα, Ζ, 488. οὔτε τινὰ, Ν, 224. οὔτινα, Ε, 761, nulla jura; ubi est neutrum plurale. et 475, τῶν οὔτινα, eorum neminem. sic, Η, 196, coll. 197, οὐ γάρ τις. Ψ, 579, 668, ubi est intersertum verbum. Ω, 256, 494. β, 199. γ, 192. ζ, 176. θ, 212, οὔ πέρ τινα. ν, 423. σ, 408. χ, 414. ψ, 65. ω, 61, quibus omnibus locis est masculinum in singulari. pro eo censetur per apocopen esse οὔτι, pro οὔτινα, πάντων, θ, 206, neminem omnium οὔτινες, ζ, 279. οὔτι, Α, 562. Β, 338, *gar nicht, (not at all,)* 431, 807, 833. Γ, 164. Ε, 689, οὔτι προσέφη αὐτὸν, nihil dixit ad eum, ob festinationem. Ζ, 161, 335, οὔτι τόσον, sequente δὲ, et sensus hujus loci est: non ego tam ob iram aut indignationem contra cives meos sedebam hic, sed volebam mœrori me accommodare: et respicit Paris criminationem Hectoris, 326, qui objecerat Paridi, quasi ex ira aliqua penitus insita animo contra Trojanos, pugnare porro nolit pro patria. mœrorem vero dicit eum, quod ipse Menelaum non vicerit, aut saltem honeste ex prœlio illo singulari abierit, coll. Γ, 346—382. causa iræ vero videri potuisset, quia senserat sine dubio mentem civium suorum, Γ, 453, 454, expressam. Hector autem sine dubio civiliter tantum hanc causam moræ Paridis fingit, quia aliam, formidinem nimirum, aut pudorem ob rem male gestam, exprobrare ei nolebat, et causa tamen aliqua suspicanda erat: ergo levissimam et minus probrosam ei objicit. sic, οὔτι τόσον, Θ, 407. vide porro, Ζ, 342. Η, 352. Θ, 81, 143. 421. Ι, 108, 115, οὔτι ψεῦδος, i. e. οὔτι ψευδῶς. 435, οὐδέ τι πάμπαν, i. e. οὐδαμῶς, et omnino non. 603. Μ, 9, 238, ne tantillum quidem. Ν, 461, Ξ, 368. Ο, 194. οὔτι κάκιστος, i. e. ἀνδρεῖος μάλα, Π, 570. δ, 199. οὔτι, nullo modo, Π, 628, 631. Ρ, 207, *wohl nicht, (certainly not,)* 240, 446. Σ, 161, 386, 425, 526. Τ, 112, 213, 321. Υ, 361, 408, 467. Φ, 478, 498. Χ, 11, 19, 295. Ψ, 182, 308, 404, 515, 520, 547, 603. Ω, 66, coll. 68, 94, 385, 538, 642, 683. α, 75, 203, 393, 411. β, 60, 87, 235, 240, 282, 372. γ, 133, 147. δ, 292, 810. ε, 88. η, 73, 205, 216, 300. θ, 196, (206, ubi est per apocopen pro οὔτινα, neminem.) 310, 397, (ubi pertinet ad, κατὰ μοῖραν) 451. ι, 27, 131, 448. κ, 190, 326, ad ἐθέλχθης. 412, 551. λ, 216. 362, 482, 504. μ, 317. ν, 5, 129, 141, 144, 219. ξ, 155, 190, 197. ο, 66, 403, 515. π, 27, 59, 310, 377, 447, 476, 480. ρ, 78, 176, 283, 316, 456. σ, 15, 17, 163, 329, 389, 401. τ, 91, 118, 343, 425, 561. υ, 183, 264, 364. φ, 250, 309, 322, 425. χ, 50, 59, 350. ψ, 26, 202. ω, 260, 511. οὐδέ τι, Τ, 312, 420. Φ, 219. Χ, 124. δ, 771. ν, 111. ξ, 509. φ, 326. sed nomen proprium fictum, Οὖτις, ιος et ιδος, ὁ, habet in accusativo Οὖτιν, ι, 355—370, 408—414, 455, 460, coll. 515. poëta, cum Ulyssem sic se vocantem inducit, vocalem post οὖτιν sequi non sinit, ne videatur α finale apocopatum: ubi autem Polyphemum loquentem, vocalem sequi sinit, ut auditori moveatur risus, imaginanti sibi οὔτινα, 369, et secum dicenti, certe tu postea neminem voraturus es. magno autem consilio Ulysses sic se nominasse fingitur, utpote prævidens, ad clamorem Cyclopis alios concursuros; quos deinde id nomen, in διαιρέσει, οὔ τις, acceptum decepit, unde et cum μή τις permutant, 408, 410. porro si verum nomen dixisset Ulysses, statim corripuisset eum Cyclops, metu oraculi, 508—516. ergo

vir prudens ne nomen quidem suum temere indicat ignotis, nec qui re vera sit. nec fictum nomen prius indicavit Cyclopi, nisi ebrio jam, et præterea stupido in se. Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς, interrogatus de alio, procero et inepto, musico quid sentiret, respondit: οὐδεὶς κακὸς μέγας ἰχθύς: quod erat proverbium de piscibus marinis, qui quo majores eo sapidiores. sed jocus inerat, si vox quæque separatim intelligeretur: nihili homo est, malus et inutilis, magnus quidem corpore, sed piscis τῇ ἀφωνίᾳ et hebetudine. proverbium id et ita efferebatur: μέγας οὐδεὶς σαπρὸς ἰχθύς: ubi vide, σαπρὸς est inutilis, injucundus, non suavis, nimis vilis.

οὗτος, αὕτη, τοῦτο. (Ὁ) iste, ista, istud. nonnunquam ἀναφορὰν denotat rei jam narratæ aut indicatæ: plerumque autem est δεικτικόν. apud recentiores ponitur sæpe pro φίλος: nam amici duo sunt unus, quia idem volunt. hinc ὦ οὗτος vel ὦ αὕτη, est pro ὦ φίλε vel φίλη: et qui sic compellant, digitum ad se vertunt, quasi dicant, O tu qui es alter hic. immo in genere apud eos est compellandi vox, sicut Germani: *mein freund, (my friend.)* ὡς οὗτος (ὁ δράκων) κατέφαγε τὰ στρουθία, ὣς ἡμεῖς—Β, 326. οὗτός γ' Ἀτρείδης, hic est Atrides, Γ, 178, coll. 166, 167. et 200, οὗτος δ' αὖ. et 229, οὗτος δέ: ubi Helena monstrat digito procul heroes Græcorum, et nomen indicat. οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει Ἀχαιοὺς, ille enim sane, sc. qui sorte destinatur, Η, 172, coll. 171. et 286, ἐγὼ μάλα πείσομαι, εἴπερ ἂν οὗτος, ego lubens obediam, si modo iste; coll. 284, 285. καὶ λίην οὗτός γε θυμὸν ὀλέσειε, Θ, 358, et maxime quidem huic precandum est ut pereat. οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ, Κ, 341, hic vir sane ab exercitu et e castris hostium vadit huc. et 477, οὗτός τοι, Διόμηδες, οὗτοι δέ τοι ἵπποι, οὓς—hic sane est ille vir, et hi sane sunt illi equi, quos—. ἦ δὴ οὐχ οὗτος ἀνὴρ ἄξιος, certe an non hic vir dignus est, Ξ, 471. μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις, Π, 30, ubi Patroclus detestatur iram Achillis; talis ira, qualem tu servas. εἰ δὲ οὗτος πρὸς ἄστυ ἔλθοι, hic, Ρ, 160. ὄφρα μὲν οὗτος ἐμήνιε, quamdiu quidem ille irascebatur, Σ, 257, coll. 261, et est κατ' ἐξοχὴν positum, hic talis. τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει; Υ, 297. ἐγὼν ἀποπαύσομαι, παυέσθω δὲ καὶ οὗτος, Φ, 373. Αἴας μὲν—οὗτος δὲ, sc. ὁ Ὀδυσσεὺς, Ψ, 790. γέρων δέ σοι οὗτος ὀπηδεῖ, Ω, 368, et senex hic te comitatur. ὁπόθεν οὗτος ἀνὴρ, unde est hic vir, α, 406. et 417, ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος, hic est meus paternus hospes. οὐχ ἑκὰς οὗτος ἀνὴρ, ὃς λαὸν ἤγειρα, β, 40, non procul est hic vir, qui congregavi populum. οὗτος μὲν νῦν σοι ἅμα ἕψεται, γ, 359. οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται, ὅς—non est talis vir inter vivos, neque nascatur, qui—ζ, 201, ut ergo et certam qualitatem designet. οὗτος δή σοι δόμος, ὃν—hæc est illa domus, quam—η, 48. οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται, ὅς κεν—π, 437, talis vir. et Germani suum demonstrandi articulum sæpe eodem modo ponunt: *der mann ist nicht, (that man is not.)* ἄλλοι μὲν πάντες—οὗτος δὲ—ρ, 504. αἴκεν σὲ οὗτος νικήσῃ, σ, 82, coll. 79, 80. ἄλλος δὲ αὖτέ τις οὗτος, υ, 380, coll. 377 οὗτος δὲ ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγὴς, nam hic hospes, satis quidem magnus statura et bene constructis firmis membris, φ, 334. οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος, χ, 5, sequente ἄλλος, 6. et 49, οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα, hic enim has res incepit. et 134, οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσαιτο, *der sollte alsdenn zum lezten male in der welt geschossen haben, (this man should then have shot his arrow for the last time.)* et 254, τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσι. et 372, ἐπειδή σε οὗτος ἐρύσατο καὶ ἐσάωσεν. οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδε ἰόντι, ω, 259, ille vir (et quasi circumspectat, an is adhuc adsit) qui nunc obvius mihi huc eunti fuit. τούτου δ' ἑσπομένου, hoc tali vero comitante, Κ, 246. καὶ τούτου ἀέθλου, etiam istius certaminis, Ψ, 707, 753. ξίφεος τούτου, ὅ μοι ἔδωκας, Θ, 415. τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς, μ, 219. τούτου γε ζώοντος, π, 373. τούτῳ γε ἀντιβολῆσαι, huic tali occurrere, Η, 113, coll. 116. μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ, Χ, 85. et 485, οὐδὲ σὺ τούτῳ ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, huic filiolo tuo. τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, huic vitio verti non debet, α, 350. τούτῳ ὀτρυνεῖ ὁδὸν, β, 253. δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας, γ, 46, coll. 47, ἐπεὶ καὶ τοῦτον. τούτῳ δέ με ἶφι δαμάσῃ, et huic me vi subigat, σ, 57, huic nimirum ad commodum et laudem. τοῦτον μαινόμενον, istum furentem, Ε, 831. τοῦτον δ' ἄλλον, et hunc alium, Λ, 662. εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, sc. μῦθον, talem Μ, 233, coll. 232, μῦθον ἀμείνονα τοῦδε. μή τις ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον (hunc talem) ἀκούσῃ μῦθον, Ξ, 90. et 219, τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα. τοῦτον μεν ἐάσομεν κεῖσθαι, Τ, 8. ἀνέρα, Χ, 38, 418, ubi est cum emphasi. Sed Ψ, 52, est mere δεικτικόν. ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, β, 124, quousque illa hanc mentem habuerit. ἄεθλον, τ, 576. εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις, σ, 79, ubi notat contemtim, hunc tam vilem, coll. 80. οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις, qualem exempli causa hunc habes, υ, 377. οὗτοι ἄρα ἡγεμόνες ἦσαν, Β, 760. Π, 351. οὗτοι γὰρ κλητοὶ, tales invitantur, ρ, 386. τί κακῶν ἱμείρετε τούτων, κ, 431. οὐκ ἄν τις τούτων γε, ρ, 497. τούτοισι μὲν ταῦτα μέλει, talibus talia curæ sunt, α, 159. φθήσονται τούτοισι γοῦνα καμόντα, ἢ ὑμῖν, ante istis genua defatigabuntur, quam vobis, Ψ, 444. τούτους, hos, Φ, 556. τούτους μὲν δὴ οἶδα, istos quidem novi sane, δ, 551. πρὶν τούτους ἐντανύσαι τόξον, τ, 586. ὁπότε τούτους κτείομεν, χ, 216, si istos interfecerimus. τούτω, hos duos, Ε, 273. Θ, 109, coll. 113, et priores sunt equi Nestoris, consternati. ἐσθλῷ τούτῳ ἐπαμύντορι, π, 263. αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, λ, 217. θεῶν, τ, 43. ταύτης τοι γενεῆς, ex tali stirpe, Ζ, 211. Υ, 241. ἀοιδῆς ἀπόπαυε, α, 340. ταύτην δ' οὐ προσβάλλεαι, Ε, 879, hanc non castigas. ὁδὸν, β, 256. τοῦτο δέ σοι ἐρέω, ὅ με ἀνείρεαι, id dicam tibi quod me interrogas, Γ, 177. et 204, τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες. τοῦτό γε νῦ-

κος, isthæc contentio, Δ, 38. ἀμήχανον ἄλλο, Ξ, 262. ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν,—sciat hoc, quod nobis—Ο, 217. Σ, 128, τοῦτό γε. τοῦτο δὴ οἴκτιστον, Χ, 76. vide porro Ψ, 647. α, 390, 391. β, 122. η, 299. ι, 11. λ, 347. ν, 351, ο, 434. ρ, 399, 576. υ, 344. φ, 170, 278. χ, 290. ψ, 24, σὲ δὲ, τοῦτό γε, γῆρας ὀνήσει, te autem, quod hanc rem attinet, senectus tua juvabit, sc. ne te duriter a me dimittam ; ὅσον εἰς τὸ μὴ στυγερῶς ἀποπεμφθῆναι, ὀνήσει σὲ τὸ σὸν γῆρας, εἰ καὶ ἄλλως μεμπτέα ἔσῃ : si etiam alias vituperanda eris, tamen te ætas tua proteget, ne dimittaris a me acerbe. ταῦτα, pro, κατὰ ταῦτα, tantopere, vel et, sic, tali modo, Γ, 399. sic et, Δ, 62, ὑποείξομεν (κατὰ) ταῦτα ἀλλήλοις, concedemus inter nos in his. οὐκ ἔτι ἐμοὶ φίλα ταῦτα ἀγορεύεις, jam non grata mihi ista loqueris, Η, 357. Σ, 285. ταῦτά γε πάντα, Θ, 146. Ι, 35, 135, 277. Κ, 169. ταῦτα ὑπερηφανέοντες, i. e. κατὰ ταῦτα, διὰ ταῦτα, Λ, 693. ταῦτά γε, etiam illa, Ν, 377, sc. quæ sequuntur jam in sermone. ταῦτα δὲ—οἷα, Ο, 96. τί σὺ ταῦτα ἀγορεύεις ; Π, 627. et 715, ταῦτά οἱ φρονέοντι, talia cogitanti ei. Ρ, 97. νοήματα, Σ, 295, talia consilia. Τ, 29, 187, 213, sc. δῶρα accipienda, coll. 200. Υ, 87, 129, 213, 244, 435. Φ, 223, 562. Χ, 122. Ψ, 415. Ω, 264, 379, 669. α, 307. β, 180, 210, 306. η, 297. θ, 496. λ, 77, 80, 222. ο, 486. π, 319, 436. ρ, 148. φ, 329, 333, ubi ταῦτα admirationis causa positum : nam sunt alia majora, quæ vobis probro esse possunt. χ, 46. ψ, 16, 124. ω, 282, 406, 477.

οὕτω, (Ὁ) adverb. sic, ita. εἰ δὲ οὕτω τοῦτο ἐστὶν, Α, 564. οὕτω που, Β, 116, *also wohl, (thus perhaps.)* et 120, μὰψ οὕτω, sic temere. et 158, οὕτω δὴ, *also denn, (thus then?)* Γ, 42, adeo, tali modo, tantopere. et 169, καλὸν οὕτω, tam pulcrum, et 170, γεραρὸν, adeo ornatum dotibus. Ε 717. Θ, 244, 447. Ι, 520. Κ, 192. Λ, 382. Ν, 225, 309, 620, 825, ubi est in formula precandi. Ξ, 69, 88, 366. Ο, 553, 201, 376. Φ, 184, 412. Ω, 373. β, 334. γ, 315. δ, 148, 485, 543. ε, 146, 204, 377. θ, 315, 465. ι, 262, 419. λ, 196, 339, 347. μ, 37. ν, 239. ξ, 402. ο, 180, 272, οὕτω τοι καὶ ἐγὼν, sic sane et ego, sc. non sponte absum, a patria mea, ut tu non sponte abes. 483, tali ratione. π, 99. σ, 172, 221, 235, 254. τ, 128, 370. ψ, 98.

οὕτως, (Ὁ) idem. dorice scribitur et οὕτῶς. Α, 131. Δ, 178, sequente ὡς. et 189, 307. Ε, 255, ubi quidam legunt αὕτως. Η, 198. Θ, 282. Κ, 37, 129. Ν, 810. Ρ, 647. Τ, 155. Χ, 498, ἔῤῥ' οὕτως, abi in malam rem ; vel clementius : abi sic frustra. γ, 223, θ, 167. κ, 378. ξ, 440. π, 31. ρ, 447, 494, 599. τ, 300. φ, 257.

οὐχ, (Οὐ) non. pro οὐκ sequente vocali aspera. οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, Ε, 185. ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκα, nonne illius causa? Ι, 339. οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη, ω, 198, non sicut illa.

οὐχί, (Οὐ) nequaquam. οὐχὶ μεθίει, Ο, 716, non remittebat. sic et Π, 762. οἱ δὲ σοι οὐχὶ πείσονται, π, 279. hinc nonnunquam cum apostropho, οὐχ'.

ὌΦ, particula, subitum terrorem vel dolorem aut admirationem exprimens. hinc est ὁ ὄφις, et ὄπτω, cohortandi vox nautarum inde est, ὀπόφ.

ὀφείλω, f. ειλῶ. (Ἕλω) debeo, in me suscipiendum mihi est vel fuit. *ich soll, ich bin verbunden, (I must, it is my duty.)* et est ejusdem originis cum ὀφέλλω. nam auctus sum onere aliquo, quando debeo. πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον, sine augmento pro ὤφειλον, multis enim Epei debitum debebant, Λ, 687. et 685, οἷς χρεῖος ὀφείλετο ἐν Ἤλιδι, quibus debitum debebatur ibi. et 697. hinc est ὁ χρεωφειλέτης, ου, debitor, aor. 2. ὤφελον, et ionice ὄφελον, debebam; νῦν ὄφελεν πονέεσθαι λισσόμενος, Κ, 117, nunc debuerat laborare supplicando, κατὰ πάντας, viritim apud omnes, *jezt sollte er sichs billig haben sauer werden lassen, (now he ought to have taken great pains.)* πῶς δὴ ἔγωγε οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι, Σ, 367. *wie sollte denn ich nicht böse auf die Trojaner seyn müssen und ihnen übels stiften, (how then could I avoid being angry with the Trojans, and bringing calamities upon them.)* ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισι εὔχεσθαι, sed debuerat diis vota facere, Ψ, 546, *er hätte beten sollen, (he ought to have prayed.)* ὧν ὄφελον τριτάτην ἔχων μοῖραν ἐν δώμασι ναίειν, δ, 97, horum debueram tertiam partem habens domi habitare. et hic aor. 2. etiam optative ponitur: vel sine particulis, vel cum particulis. sine iis, τὴν ὄφελ' (ὤφελε) ἐν νήεσσι (apud naves in castris) κατακτάμεν (occidisse) Ἄρτεμις ἰῷ, Τ, 59, utinam eam Diana sagitta sua interemisset, *die hätte die Diana tödten sollen plötzlich, (would that Diana had put her instantly to death.)* sic precatur iratus Achilles caræ suæ Briseidi. cum particulis, αἴθε, ὡς, μή: αἴθε ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι, Α, 415, utinam sederes. Sic ponitur cum infinitivo, pro particula optandi cum conjunctivo vel optativo. αἴθ' ὄφελές τ' ἄγαμος τ' ἔμεναι ἄγονός τ' ἀπολέσθαι, Γ, 40, utinam periisses : quod dictum de homine φαύλῳ, et ad malum commune et γεννηθέντι et γεγαμηκότι, utinam periisses non natus et innuptus. αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, Ξ, 84, utinam imperator esses exercitus alius minus idonei ; et λ poëtice est duplicatum. αἴθε ἅμα πάντες ὠφέλετε ἀντὶ Ἕκτορος πεφάσθαι, utinam omnes occisi essetis loco unius Hectoris, Ω, 254. αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν, ν, 204, utinam mansissent, sc. τὰ χρήματα ταῦτα : nam sermo est de donis acceptis. et loquitur iratus, quia putat, se in terram ignotam sibi, solum cum donis expositum a Phæacibus: nam nondum diluxerat plene, cum expergefieret. αἴθ' ὤφελλ' ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθι ὀλέσθαι, utinam hic hospes vagans alibi periisset, σ, 400, pro ὤφελε, ob metrum duplicato λ. ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, Γ, 173, utinam mala morte periissem. et 428, ὡς ὤφελες αὐτόθι ὀλέσθαι, utinam ibi periisses. ὡς ὄφελέν τις ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, Δ, 315,

utinam alius haberet hanc gravem tuam ætatem, tuque esses junior: *wenn doch ein andrer dein alter haben müsste, (O that thy age could be transferred to another.)* ὡς μὲ ὄφελε οἴχεσθαι ἤματι τῷ ὅτε μὲ τέκε μήτηρ, Z, 345; utinam die nativitatis meæ abiissem ad plures: et sequitur constructio perturbata, utpote ex affectu loquentis; nisi malis dicere, οἴχεσθαι esse sensu activo, abire facere. sed vide Θύελλα. ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι, *dass er doch hätte eher den hals brechen müssen! (would that he had previously perished!)* H, 390. ὡς ὄφελόν σοι ἐξελέσθαι θυμὸν, Δ, 380, *wenn ich dich doch hätte erschiessen müssen, (would that I had killed thee.)* ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι ναίειν, Σ, 86, utinam tu ibi perpetuo habitasses! ὡς μὲ ὄφελε Ἕκτωρ κτεῖναι, Φ, 279, *wenn mich doch der hätte erschlagen müssen, (would that he had killed me.)* ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν, utinam diem supremum obire potuisset inter manus meas, X, 426. et 481, ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι, utinam non genuisset, me pater. ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι, utinam prius interiissem, Ω, 764, ubi alii legunt, ὤφελλ' ἀπολέσθαι, sc. ὁ 'Αλέξανδρος: sed male. ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός τινος ἔμμεναι υἱὸς, α, 217, utinam essem felicis cujusdam filius, *wenn ich doch eines glückseligen mannes sohn seyn müste! (would that fate had decreed me to be the son of a fortunate man!)* nam sic et Germani suum, *müssen, (to be obliged,)* ponunt in precationibus. ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ ὤφελες, β, 184, utinam et tu cum eo periisses, *dass du doch mit ihm hättest umkommen müssen,! (O that thou hadst perished with him!)* ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν, ι, 308. ξ, 274. ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾷν, λ, 547, *dass ich doch nicht hätte gewinnen müssen! (O that I had not been destined to conquer!)* ὡς ὤφελλ' 'Ελένης φῦλον ἀπολέσθαι, ξ, 68, utinam gens ejus periiset! ὡς ὄφελες θάνατον ἐπισπεῖν, ω, 30. μὴ ὤφελες λίσσεσθαι αὐτὸν, I, 694, *dass du ihm doch nicht hättest gute worte geben müssen, (O that thou hadst not been obliged to supplicate him.)* ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι, P, 686, *wenn doch die nicht müsste geschehen seyn, (O that these things had not been destined to happen,)* sc. res ea, quam ἡ ἀγγελίη nuntiatura erat. sic et Σ, 19. τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον, Θ, 312, qui ambo parentes, utinam non genuissent! his locis ergo ab ὀφείλω est aor. 2. ὤφιλον, ionice sine augmento, et poëtice sæpe duplici λλ. Sed quibusdam locis manifesto ὀφέλλω ponitur pro ὀφείλω, ionice. ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, T, 200, alio quidem tempore etiam magis debetis hæc curare, pro ὀφείλετε. μοιχάγρι' ὀφέλλει, pro ὀφείλει, Θ, 332, debet mihi pecuniam solvere, quam deprehensus adulter marito solvere debet. et 462, μοὶ πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις, mihi primæ debes pretium pro conservata tibi vita. ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, ubi debitum mihi debetur, pro ὀφείλεται, γ, 367: et quando de pecunia debita sermo est, cum ratione hoc verbum ponitur pro ὀφείλειν, nam omne tale debitum ἐγκυμονεῖ ὥσπερ τὸν ἐσύστερον τόκον, et auget rem creditoris. hinc est nomen ὀφέλλιμος, quod æolice dicitur ὀφέλσιμος, utilis, augens rem. ergo in præsenti tantum ὄφελλω pro ὀφείλω nonnunquam positum. nam aliis locis est ab ὀφείλω aor. 2. ὤφελον. τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν (debuerat, debuisset) Ζεὺς ἐγγυαλίξαι, honorem saltem mihi conferre, A, 353, *hätte mir doch sollen ehre zuwenden, (ought to have gained me honour.)* ἀνδρὸς ἔπειτ' ὤφελλον (poëtice, ad producendam syllabam, pro ὤφελον) ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις, Z, 350, quod secundum deinde erat, debueram viri fortioris conjux esse, *wenn ich doch alsdenn eines bessern helden gemalin hätte werden müssen, (would that I had then been destined to be the wife of a braver man.)* ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες, δ, 472, sed omnino debueras. ἦλθε μετὰ χρεῖος, ὅ οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, pro ὤφελε, φ, 17, venit ad debitum repetendum, quod ei publice debitum erat. Sed ὀφείλειν nunquam de augendo ponitur, sicut ὀφέλλω (*ich helfe auf,*) *(I help up, I increase.)* nonnunquam de debendo. apud recentiores in usu est ὄφλω (pro ὀφλέω) f. ὀφλήσω, debeo, in specie mulctam judiciariam. ὅπως ὠφλήκῃ ξένος δίκην, Aristoph. Av. 1457. ὅτε δίκας ὤφληκα, quando mulctas pendere debui, Nub. 34. ἤν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῷ, si quis debeat mulctam alicui, a magistratibus impositam, Eccles. 651. μὴ γέλωτα ὀφλήσεις, Nub. 1031. et 775, μέλλων ὀφλήσειν, mulctandus.

'Οφέλλω, f. ελῶ. ("Ελω) augeo. *mache dass sich etwas aufnimmt und zunimmt, (I cause something to increase and prosper.)* prosum, *ich nutze, (I benefit.)* nonnunquam ionice ponitur pro ὀφείλω, debeo. cæterum est ab ἕλω, capio, et particula hortatoria ὄφ, quæ et admirationem significat. ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωὴν, auget et adjuvat viri impetum, sc. ὁ πέλεκυς, Γ, 62, *mehret eines mannes macht, (seconds the strength of the man.)* ἴς ἀνέμου μάλιστά γε κύματα ὀφέλλει, O, 383, auget undas, *machet dass die wellen zunehmen, (causes the waves to increase.)* οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι, Π, 631, non opus est verba multiplicare, sed pugnare, οὐ χρὴ πολυλογεῖν, ἀκριτομυθεῖν, ληρεῖν, i. e. πολλὰ λέγειν. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, Y, 242, Jupiter autem præstantiam viris et auget et minuit, prout ipsi placet, ἀέξει, *Gott mehret und mindert den wolstand und glück der menschen nach seinem wolgefallen, (God increases and diminishes the prosperity and happiness of mortals according to his pleasure.)* κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυίοι, ο, 21, illius vult domum augere et adjuvare, qui eam duxerit uxorem; non vero prioris mariti: *dessen haus will sie in aufname bringen der sie heirathet, (she wishes to bring prosperity to the house of him who marries her.)* hinc est ἡ οἰκωφελία, i. e. τὸ διὰ πολυτρόπου οἰκονομίας αὐξάνειν τὰ τοῦ οἴκου, *gute wirthschaftsbesorgung, (skilful management of domestic affairs.)* ὀφέλλουσα στόνον ἀν-

δρῶν, ἡ "Ερις, augens laborem et gemitum virorum, Δ, 445, in pugnando. πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλε, ionice sine augmento, pro ὤφελλε, B, 420, laborem miserum augebat, δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην, corpus ei augebat et juvenilem statum, π, 174, *machete dass er starker und jünger aussahe, (caused him to look more vigorous and younger.)* ὄφρα Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ, ut Græci filium meum honorent, et augeant eum pretio honoris, A, 510, *dass sie ihn recht schätzen lernen, und ihn ehrenwerther achten mögen, (that they may learn to esteem and honour him more highly:)* ubi quidam libri legunt τιμὴν cum duplici accusativo; nec id male, nam triplicem potest hoc verbum habere constructionem ex usu poëtæ, ut sit, αὐξήσωσιν αὐτὸν τιμῇ, αὐξήσωσιν αὐτὸν τιμὴν, i. e. κατὰ τὴν τιμὴν vel τὴν εἰς αὐτὸν τιμὴν, αὐξήσωσιν αὐτοῦ τὴν τιμήν. duo priora sunt hujus loci: tertium non, nam id est, pretium ejus augere. cæterum καὶ ἡ τιμὴ, æstimatio et existimatio honorifica, est αὔξησίς τις ἀνθρώπῳ, *ehre machet einen menschne auch grösser, (honour makes a man greater.)* ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπὺν, an adhuc etiam pluribus augeret laborem arduum, Π, 651, ubi Jupiter deliberans inducitur. est aor. 1. optat. in forma Attica, pro ὀφείλαι: nam ab ὀφέλλω, f. ελῶ, est aor. 1. ὤφειλα, opt. ὀφείλαιμι: ionice autem τὸ ει mutatur in έλ. sic β, 334, οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι pro ἡμῖν, sic sane etiam magis augeret nobis laborem, *so würde er uns noch mehr zu schaffen machen, (he would give us something more to do:)* et est id ironice et irrisorie dictum a procis de Telemacho. ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠῢ ἵππου, augebatur enim robur nobile equi, Ψ, 524, ut ergo ὀφέλλεσθαι non solum ponatur ἐπὶ ἔργων, sed et ἐπὶ προθυμίας. ab eo est τὸ ὄφελος utilitas, incrementum, *zuwachs, vergrösserung, (increase, aggrandizement,)* δι' οὗ αὔξεταί τις ὁπωσοῦν, et ἡ ὠφέλεια, utilitas. αἶψα δ' οἶκος ὀφέλλετο, ξ, 233, ubi notat αὔξεσθαι χρήμασιν, augeri opibus et copiis, ἐξ ὧν δεινός τε αἰδοῖός τε γίνεταί τις παρὰ τοῖς εἰδόσι, venerabilior fit apud eos qui id vident et sciunt. est imperf. pass. ionice sine augmento. *das haus,* i. e. *das vermögen, nahm bald zu, (the house,* i. e. *the property soon increased.)*

ὄφελον, pro ὤφελον, vide sub ὀφείλω, ad initium.

ὄφελος, εος, τό. ("Ελω) utilitas, commodum, augmentum. ab ὀφέλλω. αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, si forte esse possimus aliqua utilitas, N, 236. ὅς τοι (κατὰ) πολλὰ ὄφελος γένετο πτόλεϊ τε καὶ αὐτῷ, P, 152, qui tibi multis modis et sæpe utilitas fuit et urbi et ipsi tibi. οὐδέν σοί γ' ὄφελος, siquidem tibi nullum commodum, sc. ex illis erit, X, 513, *da dir es ja nicht zu statten kömmt, (as it is of no benefit to thee.)* Vide sub Οφέλλω, ad finem.

Ὀφθαλμὸς, οῦ. ὁ. ("Αλλω) oculus, *das auge, (the eye.)* est ab ὄπτειν et ἄλλειν compositum, quasi ὀπταλμὸς, nisi quod spiritus in medio composito, tenues mutat in adspiratas. ἄλλειν est, celeriter movere; nihil autem est conversionibus oculi et visu ipso celerius. est ergo τὸ μορίον ὅθεν τὸ ὀπτικὸν ἅλλεται. ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, α, 69, quem oculo excæcavit. sic et ι, 516. et 503, ὀφθαλμοῦ ἀλαωτὴν, oculi excæcationem. sic plura de oculo Polyphemi excæcato, ι, 333, 383, 397, 387, 453, 525. ἔτι δ' ἔγχος ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ, Ξ, 499, coll. 493, οὖτα κατ' ὀφθαλμοῦ θέμεθλα, et 494, s. nam alius ei hastam per oculum in caput adegerat, alius autem caput ei gladio præcidit. κατὰ ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλὺς, oculis suffusa est caligo, Π, 344. et 349, ἐνέπλησθέν (ἐνεπλήσθησάν) οἱ ἄμφω ὀφθαλμοὶ αἵματος. et 741, ὀφθαλμοὶ χαμαὶ ἔπεσον. ὀφθαλμοὶ πυλάσσετο, P, 387. ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος, τ, 211, de non flente, etsi tristi. εἰσί μοι ὀφθαλμοὶ, υ, 365, ergo non utor ducibus viæ alienis. ἀχλύν σοι ἀπ' ὀφθαλμῶν εἷλον ἣ πρὶν ἐπῆεν, E, 127, caliginem tibi ab oculis abstuli quæ ante inerat. et 659, τὸν κατ' ὀφθαλμῶν νὺξ ἐκάλυψε, i. e. mortuus est. et €96, κατὰ ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλύς. τῷ μὲν κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν, Υ, 321. et 341, αὐτοῦ ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασεν ἀχλὺν, coll. 342. et 421, κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλὺς, pro κατά. τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν νὺξ ἐκάλυψε, i. e. deliquium animi passa est, X, 466. ὄφρα τοῦτον ἐπιφλέγῃ πῦρ θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, ut hunc comburat ignis quam primum ex oculis nostris, Ψ, 53, hinc, ἀπ' ὀφθαλμῶν γενέσθαι, est, ταφῆναι. ὀφθαλμῶν τε βολαὶ, δ, 150. ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, oculis privavit, θ, 64. κατ' ὀφθαλμῶν, χ, 88. μή σε ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην, ne te coram oculis meis videam percussam, A, 587. ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, Γ, 28, in opposito ad videre animo, et ad phantasiam. καλὸν δ' οὕτω ἐγὼ οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, sic pulcrum ego nunquam oculis vidi, Γ, 169. et 306, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. præpositio ἐν in talibus pertinet ad verbum. ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖς, E, 212. μέγα θαῦμα τόδε ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, N, 99. O, 286. εἰσεῖδεν ὀφθαλμοῖς, *sie schauete, (she looked,)* Ξ, 153. et 436, ἀνέδρακεν. ἐνόησεν ὀφθαλμοῖσιν, O, 422. nam νοῦς ὁρᾷ. et 488, ἴδον. et 600, σέλας ἰδέσθαι. ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, Π, 182, ubi notatur ortus amoris venerei. δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, P, 646. πρὶν ἐμὲ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι, Σ, 135, 190. ἵνα πάντες ἴδωσι, T, 174. καδ' δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖς, pro κατέχυτο, Υ, 282. et 342, μέγα ἔξιδεν ὀφθαλμοῖς, clare vidit. et 344, μέγα θαῦμα ὁρῶμαι. τὸν πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖς, X, 25. et 169, ὁρῶμαι. et 236, ἐπεὶ ἴδες. ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας, Ω, 294. et 206, ἐσόψεται. et 312, νοήσας. et 392, ὄπωπα, vidi. et 555, ἵνα ἴδω. et 520, ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ἐλθεῖν. πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψέν ἑ, i. e. κατὰ ὀφθαλμοὺς, luctus operuit eum quoad oculos, Λ, 249. τέλος θανάτου ἐκάλυψεν ὀφθαλμοὺς, Π, 503. ἐλθεῖν ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, Ω, 204. et 463, εἴσειμι, in conspectum venio. ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖς, β, 155. εἴ που ὄπωπας τεοῖσι, γ, 94, conf. τεοῖς, tuis. et 373, ὅπως ἴδεν, ut vidit. ἑκὰς ἰδόμην ὀφθαλμοῖς,

ε, 358. οὔπω τοιοῦτον ἴδον, nunquam tale vidi oculis, ζ, 160. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα αὐτὸν, pro ἐνορῶσα, adspiciens, θ, 459. ὁρώμενοι, κ, 181. et 179, ἔδρακον. et 387, ἵνα ἴδω. et 385, ἰνδέσθαι. et 414, ἐπεὶ ἴδον. et 573, ἴδοιτο. οὐδὲ υἷος ἐμπλησθῆναι ὀφθαλμοῖς ἔασε, λ, 452, non filio impleri oculis sivit, i. e. non permisit ut filium viderem. ἰδέσθαι, ξ, 143. et 343, ἐνόρηαι. σὺ δὲ ἴδῃς, ο, 76. et 461, ὁρῶντο. et 483, ἴδον. ὄφρα σὲ ἴδω, π, 32, nam possumus et solâ φαντασίᾳ ὁρᾶν. quod jamdudum fecerat Telemachus in reditu suo, monitu Minervæ. μέγα θαῦμα τόδε ὁρῶμαι, τ, 36. et 39, φαίνονται. et 446, πῦρ δεδορκώς. ἴδηαι τεοῖσι, ψ, 6. φράσεται ὀφθαλμοῖς, animadvertet, ω, 216. et 330, φράσαι. χερσὶ καθελεῖν ὀφθαλμοὺς, oculos comprimere morienti, λ, 425. καθελοῦσα, ω, 295. ὀφθαλμὼ παραβλῶπες, pro κατὰ ὀφθαλμοὺς, Ι, 499, ὀφθαλμώ οἱ πυρὶ λάμπετον, Ν, 474. ὀφθαλμοῦ θέμεθλα, Ξ, 493, s. ὀφθαλμοὶ etiam dicti οἱ τοῖς δειπνοῦσι λύχνους παρέχοντες, *die den speisenden licht macheten, (which afforded light to those who were eating,)* sicut Ulysses, σ, 342, oculos osculari inter nobiles moris erat; servis domino id facere non licebat.

ὄφις, ιος et εως. ὁ. (Ὀφ) serpens, draco. nam viso eo recedimus cum metu. Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν κείμενον ἐν μέσσοισι, Μ, 208, coll. 200, seqq. ubi versus desinit in duas breves loco trochæi: et hæc figura dicitur μειουρία, i. e. μείωσις οὐραίου, i. e. τέλους, ἄκρου. hic μειουρισμὸς sæpe apud poëtam occurrit. alii quidem sanare conantur hoc ipsis visum vitium, scribentes ὄπφιν, quod quidem in se non male scribi potest, sicut est σκύπφος pro σκύφος, et id loco duplicati aspirati. hoc tamen loco hæc diligentia minus est opportuna: nam hæc correptio ultimarum syllabarum habet emphasin terroris.

ὄφρα, (Ὁ) est conjunctio et adverbium. ut, dum, donec, quamdiu, tum, quando. ὄφρα μὴ οἶος ἀγέραστος ἔω, Α, 118, ut ne sim. et 133, αὐτὸς ἔχῃς. et 147, ἱλάσεαι, ut places Apollinem, pro ἱλάσῃαι, ionice. et 185, εὖ εἰδῇς, ut probe intelligas, coll. 515. et 444, ἱλασόμεθα, ut placemus. et 523, τελέσω, ut efficiam et 524, πεποίθῃς, ut confidas. et 578, ὄφρα μὴ νεικείῃ, ne objurget. sic porro, Β, 237, 299, ubi potest esse, donec sciamus, *bis wir gewiss erfahren, (till we ascertain.)* 359, ut. Γ, 105, 353. Δ, 195, 205, 249, 269, 300. Ε, 128, 221, 690. Ζ, 150, 230, 280. Η, 79. Θ, 9, 105. Ι, 370, 423, 428. Λ, 838. Μ, 317. Ν, 326. Ξ, 63. Ψ, 52, 197. habet ergo hoc ὄφρα, ut, *auf dass, (in order that,)* conjunctivum. quibusdam locis videtur esse indicativus. ὄφρα ἱερεύσομεν, Ζ, 308. ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, Θ, 110, 111. ὄφρα σαώσετον, ut servetis, Ρ, 452. sed est hæc forma Ionica, ubi in conjunctivo τὸ ε et ω, τὸ η et ι, est indifferens. nam et τὸ ι aliquem sonum tenuem τοῦ ι habuit olim, sicut η est duplex ι. ὄφρα, donec, *bis dass, (till that.)* ὄφρα τελέσσῃ, donec perfecerit, Α, 82, *bis er seinen zorn ausüben kann, (till he can vent his rage.)* et 509, ὄφρα τίσωσιν, *bis sie ihn ehrenwerth halten müssen, (till they are obliged to honour him;)* præcedente τόφρα, tamdiu. ὄφρα καὶ αὐτὼ κατέκταθεν, donec et ipsi interfecti sunt ambo, Ε, 557. et 588, donec eum dejecerunt in terram. potest ergo hic significatus, si de re jam facta sermo est, indicativum habere. μένε, ὄφρα σοι ἐνείκω, exspecta hic, donec tibi attulero, Ζ, 258. ὄφρα κεν ἔλθητον, donec ambo redieritis, Κ, 444. et 488, ἔπεφνεν, donec interfecit. et 571, ἑτοιμάσαιντο, donec parassent, *bis dass sie würden bereitet haben, (till they had prepared.)* καλύψῃ, donec operuerit, Μ, 281. sic et, Ν, 141, 329, 535, 574. Ξ, 87, *bis wir sterben, (till we die,)* ἕως ἂν θάνωμεν. Π, 10. Τ, 190. notat et, usque, huc usque, *bis hieher, (so far.)* ὁ δ' ὄφρα μὲν βοῦς ἔβοσκε, i. e. εἵως, Ο, 547. quamdiu, ὄφρα μὲν Ἀχιλλεὺς μήνιε, donec irascebatur, *so lange als, (as long as,)* Β, 769. ὄφρα ἐθέλητον, quousque volueritis, *so lange ihr lust habet, (as long as you please.)* Δ, 346. sic et Ε, 524, 788. Ζ, 113, interim dum. Ι, 352. Λ, 84, sequente τόφρα, 85. 187, 189. 202, 204. 266, coll. 267. 477, coll. 478. Ξ, 358. Π, 777, coll. 778. Ρ, 271. Σ, 61, 442. Ψ, 47, i. e. ἕως ἄν. Ω, 553. Θ, 66, sequente τόφρα, 67. Ι, 546, 547. Ο, 318, 319. Σ, 257, 258. ὄφρα, dum, *indessen dass, (while,)* et sequi solet τόφρα, interim, tum. Δ, 220, 221. Η, 193, 194. Θ, 87, 88. Λ, 357, 359. Μ, 195, 196. Σ, 380, 381. Ο, 343, et non sequente τόφρα, sed simpliciter, dum, *indess dass, (while,)* præcedente aliquo alio, Ρ, 186. Σ, 409. et ο, 81, tum, *alsdenn, so lange, (then, so long.)* ὄφρα, quando, si, Ω, 581, quando daret mortuum reportandum. confer jam, si lubet, Β, 440. Γ, 163. Ζ, 170, 195, 361. 365. Θ, 191. Ι, 257. Κ, 197. ὄφρα ἴδωμεν, μὴ, ut videamus, num. Μ, 10, 12. Ν, 381. Ξ, 429. Ο, 23, donec. 32, ut. 56. Π, 100, 242, 258, donec. 423, ut. 524. Σ, 52, 114, 344, ὄφρα τάχιστα, ut quam celerrime. Φ, 61, 487, 558, donec. Χ, 56, 192, donec. 282, 342, 382. 387, ὄφρ' ἄν, quoad sane. 443. Ψ, 210, 737. Ω, 285, 431. α, 261, ut. 310, donec, *bis dass, (till.)* β, 124, quamdiu 204, *so lange da nur, (as long indeed as.)* γ, 285, 353, quoad sane. δ, 163, 289, 588, donec. 737, ὄφρα τάχιστα, *damit er aufs baldeste, (that he with the utmost speed.)* ὄφρα, donec, quamdiu, τόφρα tamdiu, ι, 361, 362. ζ, 173, ut. 259, dum. sic Ovidius: dum perago tecum pauca sed apta, vaca. 259, 260, ὄφρα ἂν μὲν — τόφρα, quamdiu quidem—tamdiu. η, 141, donec, *bis dass, (till.)* θ, 147, quoad vivet 181, *so lange als, (as long as.)* 275, ut. ὄφρα μὲν — τόφρα, quamdiu, tamdiu, ι, 56, 57. 465, donec, *bis dass, (till.)* ὄφρα, dum, τόφρα, interim, κ, 125, 126. 176, donec, *so lange als, (as long as.)* 316, ut. ὄφρα σοὶ αὐτὸς ἕπωμαι, donec te comitari possim, ο, 81, ubi ex 75. repetendum est μένε, mane, exspecta, εἵσόκε. et 360, 361, ὄφρα, τόφρα, quamdiu, tamdiu. et 554, donec, *bis dass, (till,)* sic π, 450. ρ, 298. σ, 100. τ, 17, 603. υ, 20. ὄφρα,

quamdiu, *so lange als, (as long as,)* σ, 132. υ, 136. 328, sequente τόφρα, tamdiu, 330. χ, 116, 117. donec, *bis dass, (till,)* ψ, 192, 199.

ὀφρυόεις, όεσσα, όεν. (Ῥύω) in tumulo positus. nam αἱ ὀφρύες sunt et αἱ ὀρειναὶ ἐξοχαί. Ἴλιος ὀφρυόεσσα, X, 411, ἡ ἐπὶ ὀφρυώδους τόπου κειμένη, et hinc etiam ἀνεμόεσσα, ventis obnoxia.

ὀφρὺς, ύος. ἡ. (Ῥύω) supercilium, locus in ima fronte pilosus super oculis. est ab ὄπτω, video. et ῥύω, custodio, servo: φυλάσσουσι γὰρ αἱ ὀφρύες τὴν ὄψιν ἔκ τε ἄλλων, καὶ τοῦ μὴ κακουργεῖσθαι ὑπὸ ἱδρώτων. et quia is locus in fronte prominet supra oculos; hinc et prominentia terræ dicitur ὀφρὺς, tumulus, collis; littus arduum, *eine anhöhe, ein hohes ufer, (an eminence, a high shore.)* imo et in genere, extrema ora, quæ circumdat et coërcet inclusa sibi, *ein rand, eine äussere einfassung, (a margin, outer border.)* dicitur eadem et ἡ ὀφρύη, ora extrema et paullo elatior. Herodot. IV, 181, et 185. ἦ, καὶ κυανέαις ἐπένευσεν ὀφρύσι Κρονίων, dixit, et adnuit nigricantibus superciliis suis Jupiter, A, 528, ubi superciliis annuisse dicitur synecdochice et per syllepsin, i. e. toto capite versus orantem moto: hinc sequitur 529, quod et coma capitis mota sit in anterius. physice habet Jupiter, i. e. ὁ ἀὴρ, νέφωσιν ὀφρύων, ὅτε νεφούμενος (nubibus obductus ex parte aër) αἴσιόν τι δηλοῖ, fatale quid ostendit, λόγῳ διοσημίας: ut ergo physice sit, ex nube atra significans Jupiter voluntatem suam per tonitru; notum enim est, quantum antiqui tribuerint tonitrubus, et quantopere ea observarint in rebus agendis. ex hac Homeri idea sumsere postea omnes statuarii et pictores, quomodo fingerent Jovem; sicut et ex ejusdem descriptionibus, reliquos deos: de quo vide Strabonem, Lib. 8, p. m. 244, edit. Casaub. de 1587. κυάνεαι vero ὀφρύες habitæ sunt pulcerrimæ in hominibus: et poëta semper pulcerrima, sicut et naturæ rei aptissima, fingit. idem versus de Jove est et P, 209. de his nigris superciliis sumsit aliquis, ut diceret ὀφρύων νέφωσιν, nubem superciliorum, i. e. τὴν σκυθρωπότητα. ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὅγε (ὁ Ἀχιλλεὺς) ἐπένευσε σιωπῇ ὀφρύσι, innuit ei oculis et capite, I, 616, quem nutum Patroclus intelligebat. ὑπὸ ὀφρύσι δάκρυα ἔλειβον, N, 88, sic, πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν, pro ἔλειβε, δ, 154. et, ἐλεεινὸν δάκρυον, Θ, 531. π, 219. ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων, Θ, 86. κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὄσσε ὑπ' ὀφρύσιν, dormire fac mihi oculos Jovis sub superciliis ejus, Ξ, 236, inquit Juno ad Somnum. ὄσσε λαμπέσθην βλοσυραῖς ὑπὸ ὀφρύσιν, oculi fulgebant ei sub torvis superciliis, O, 608, de Hectore irato et prœliante. θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι, Ψ, 396, attrita est ei frons ad supercilia: nam prociderat ex curru in terram. ἀνένευον ὀφρύσι ἑκάστῳ, κλαίειν, vetabam nutu, ne quis ploraret, ι, 468, et post ἑκάστῳ ponendum est comma. ὀφρύσι νευστάζων, superciliis crebro innuens iis, μ, 194. ἡ δ' ἄρ' ἐπένευσε ὀφρύσι, π, 164, innuit ei Minerva, nutuque eo evocavit eum e domo. ἦ, καὶ ἐπένευσε ὀφρύσι, φ, 431, quod erat ex composito signum faciendæ cædis procorum. et iis omnibus locis, ubi νεύειν additur, per ὀφρύας totum caput designatur, a parte ista maxime vultuosa. τὸν τότε ὑπὸ ὀφρύος οὔτα (per apocopen, pro οὔτας, non vero per contractionem) κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, Ξ, 493. ἡ δὲ ἐγέλασσε χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη, de Junone, O, 102, speciem ridentis dabat ore, at nequaquam frons ad supercilia exhilarata et explicata est. ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, ambo supercilia confudit et confregit lapis, Π, 740. πάντα δέ οἱ βλέφαρα καὶ ὀφρύας ἀμφεῦσεν ἀϋτμὴ, ι, 389, omnes palpebras et supercilia adussit ei fervor. priore loco est accus. plur. contractus, posteriore non contractus. ἐκαθίζον ἐπὶ ὀφρύσι Καλλικολώνης, in tumulis, in collibus, Υ, 151, ubi notat τοπικὴν ἐξοχήν. ῥήματα ὀφρῦς καὶ λόφους ἔχοντα, Aristoph. Ran. 956, sunt verba elata et minacia et superba.

ὄχα, (Χάω) longe, multo. factum per aphæresin ab ἔξοχα, i. e. ἐξόχως, et jungitur adverbialiter superlativis. ὄχ' ἄριστος, longe præstantissimus, A, 69. B, 761. Z, 76. E, 843. O, 282. P, 307. Ψ, 357. Θ, 123. ι, 432. ν, 297. ο, 253. ἀρίστους, ω, 428. ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται vel γένοιτο, ut quam optime fieret, Γ, 110. γ, 129, ι, 420. οὗτο γὰρ ὄχ' ἄριστον ἁπάντων εἴην, hoc enim longe optimum omnium esset, M, 344. mons Carystius dicebatur ἡ Ὄχη, ἐξέχων ἐν τοῖς ἐκεῖ.

ὀχετηγὸς, οῦ. ὁ. (Ἄγω) est ὁ τῷ ὕδατι τὸν ῥοῦν ἡγεμονεύων ἢ ἄγων, qui cursum aquæ ducit, qui aquam derivat aliquo, *der wasser leitet, (which conducts water.)* ab ὁ ὀχετὸς, canalis, et ἄγω. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης ἀνὰ φυτὰ ῥόον ὕδατος ἡγεμονεύει, Φ, 257, collato 262, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα, ubi etymologia est indicata. sic ab ἄγειν fit ὁ ὁδηγὸς, ὁ ἐνάγων εἰς ὁδὸν, qui in viam ducit, *anführer zum rechten wege, (one who leads into the right way:)* et ὁ στρατηγὸς, ὁ ἄγων στρατὸν, dux copiarum, *der ein heer anführet, (the general of an army,)* cujus virtus duplex, βουλεύεσθαι ἄριστα (quam optime) τὸ συμφέρον, πράττειν δὲ κάλλιστα τὸ βεβουλευμένον, ut laudatur Æneas et Hector, Z, 79, 103, seqq. N, 678, hortatur verbis, præit factis. Vide sub ἌΓΩ, aliquanto ante medium.

ὀχεὺς, έως. ὁ. (Χάω) est in genere id, quo tenetur aut conjungitur res. est enim ab ἔχω, teneo, contineo. in janua sic dicitur pessulus, *der riegel, (a bolt;)* in cingulo fibula, *die schnalle, (a buckle.)* aut ei æquivalens aliquid; in galea lora, quibus sub mento alligatur galea, etc. ἱμὰς ὑπὸ δειρὴν, ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τρυφαλείας ἐτέτατο, Γ, 372, 371, lorum subter collum, quod ei sub mento retinaculum et firmamentum galeæ tensum erat; ubi vides, τὸν ὀχέα esse h. l. ἱμάντα συνεκτικὸν τῆς περικεφαλαίας. ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι συνεῖχον, cinguli fibulæ aureæ cohærebant, Δ, 132. Υ, 414. et hos ὀχῆας exponunt quidam per κρίκους, οἷς

διόλου συνείχετο ὁ ζωστὴρ πρὸς τὸν θώρακα, annulos, quibus cingulum circa adhærebat thoraci: sed contextus ostendit, fuisse cohærentiam cinguli secum ipso, συνοχὴ περὶ τὸν ὀμφαλόν: et id cingulum firmabat thoracem infra ad ventrem ut arcte et firmiter adhæreret corpori. μακρὸν ὀχῆα, longum pessulum, portæ intra obtendi solitum ut clausa esset, M, 121, 291. N, 124. δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοὶ, duo pessuli intra cohibebant portam invicem transversi, M, 455. et 460, οὐδὲ ὀχῆες ἐσχεθέτην. ἀπῶσαν ὀχῆας, removerunt pessulos in porta, *schoben die riegel weg, (unbolted,)* Φ, 537. sic, ἀπῶσεν, Ω, 446. et 566, οὐδέ κε ὀχῆας θυράων ἡμετεράων ῥεῖα μετοχλίσσειέ τις, removere possit aliquis. θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, januæ duplicis repulit repagula clave inserta, φ, 47. ἐκλήϊσεν ὀχῆας, ω, 165, occlusit seras, τοὺς μοχλοὺς, τοὺς τῆς γυναικωνίτιδος καὶ τῆς αὐλῆς. Vide sub ἐπιβλὴς, et ὑποζεύγω.

ὀχέω, f. ήσω. (Χάω) porto, habeo in dorso. proprie ponitur de equo portante sessorem suum aut sarcinam: ἵππος ὀχεῖ, ἱππεὺς ὀχεῖται. deinde metaphorice, de quavis portatione oneris, de quovis onere quod quis habet. οὐδέ σε χρὴ νηπιάας ὀχέειν, α, 297, non oportet te statum et miseriam infantis pupilli, tutore egentis, diutius perferre, quasi sessorem; jam enim τηλίκος es, et ad viriles annos pervenisti, ut ipse fari et agere prudenter, et cum auctoritate regio juvene digna, possis. νηπιάα ergo est h. l. nomen prægnans, quod statum annorum, simulque tecte statum animi puerilis, innuit. præterea verbum molestiam hujus status indicat, si quis ab eo est subactus et quasi oneratus. ὀχέοντας ὀϊζὺν, ferentes miseriam impositam dorso suo, η, 211, ubi integra est sententia: sane ego non sum similis deo alicui, sed potius talibus mortalibus, quales vos fingere vobis potestis maxime inter homines ferre ærumnam. ergo, ὀϊζυροὺς, oneratos miseria. est ergo metaphora ἀχθοφορικὴ, a portando onere deducta. ἦ τινὰ καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον (imperf. Ionicum, pro ὤχεον) ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, inquit Herculis umbra apud inferos ad Ulyssem, λ, 618, i. e. ἔφερον, ἐβάσταζον: certe et tu aliquod malum fatum portas, quale et ego portabam sub sole. ἣν ἄτην ὀχέων, suum errorem mentis portans ut sessorem et onus, φ, 302, ubi id apte de Centauro dictum: βαστάζων τὴν ἑαυτοῦ βλάβην, ὡς οἷά τις ἀχθοφορῶν Ἱπποκένταυρος. οἱ δὲ ἵπποι ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι ἄλλῳ ἢ Ἀχιλῆϊ, K, 403, isti enim equi sunt difficiles ad onus et sessorem ferendum alium quam Achillem: ubi est passive, pro ἡνιοχηθῆναι, currui jungi et regi sub curru. sic et P, 77, *geritten oder vor den wagen gespannet zu werden, (for riding or drawing.)* possis et in significatu verbi medii aptius intelligere: difficiles sunt præbere se ad portandum aut vehendum, alteri alicui quam Achilli: et ista expositio est verior. αἳ δὴ νηυσὶν ὀχήσονται, Ω, 731, quæ (uxores Trojanæ) sane navibus avehentur; ubi manifestus est sensus passivus. ὀχήσατο (omisso augm.) κύμασιν Ἑρμῆς, vectus est in fluctibus Mercurius, sicut larus natare solet, ε, 54, *er ward auf den wellen getragen, (he was borne upon the waves.)*

ὀχθέω, f. ήσω. (Χάω) indignor: intumeo. δεινοπαθέω. ὤχθησαν δὲ θεοὶ, doluerunt, tristitia adfecti sunt, dii, O, 101. A, 570, ob minas et iram Jovis. et 517, ὁ δὲ μέγα ὀχθήσας, ille vero graviter suspirans et ingemiscens, λυπηθείς. cohæret plerumque et notio indignationis alicujus, aut iræ: est enim hoc verbum ab ἄχθω et ἀχθέω, vel ἄχω et ἀχέω ortum, notatque intransitive, sicut omnia fere verba activæ formæ possunt. sic, μέγα ὀχθήσας, Δ, 30. H, 454. Θ, 208. O, 184. Π, 48, ingemens valde. P, 18. Σ, 97. T, 419. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, Λ, 403. P, 90. Σ, 5. Υ, 343. Φ, 53, 552. X, 98, coll. 14. Ψ, 143. μέγα, δ, 30, 332. ο, 324. φ, 248, coll. 249, ubi ἄχος sequitur. ὀχθήσας προσεφώνεε ἄλοχον, ψ, 182. εἶπε πρὸς ὃν, ε, 298, 355, 407, 464. recentiores dicunt eodem sensu ὀχθίζω, unde est προσοχθίζειν, cum dolore ferre aliquid, et τὸ προσόχθισμα, offensio, molestia. ὀχθεῖν sæpe in genere est, laborare: unde apud Hesiodum est εὐοχθῶν, bene te habens in laboribus et operibus tuis, Ἔργ. 475, non pressus molestiis in re tua familiari.

ὄχθη, ης. ἡ. (Χάω) proprie est, prominentia terræ ad fluvium vel mare, agger, *ein wall, (a mound:)* in specie, ripa fluvii paullo elatior; etiam aggerata ad fossam terra, *die aufgeworfene erde am rande des grabens, (the earth thrown up on the border of the ditch.)* est ab ἡ ὄχη, eminentia, interserto θ, ab ἐξέχω. κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας, Δ, 487. παρὰ ὄχθας Σατνιόεντος, fluvii, Z, 34. Ξ, 445. Σκαμάνδρου, Λ, 499. Ξάνθου, M, 313. Φ, 337. ποταμοῖο, Σ, 533. ὄχθας καπέτοιο βαθείης, labra elata fossæ profundæ, O, 356, ubi de fossa sicca, munitionis causa ducta, sermo est. ὄχθαι μεγάλα ἴαχον, ubi de ripis fluvii Xanthi resonantibus, Φ, 10. et 17, ἔλιπε δόρυ ἐπὶ ὄχθαις, relinquebat hastam in ripa reclinatam, quæ ὄχθαι vocantur κρημνοὶ, 26, ut appareat, fuisse ripas exaggeratas, ne fluvius nimis facile inundaret campum adjacentem. et 171, ὑψηλὴν ἔβαλεν ὄχθην, altam feriit ripam hasta conjecta aberrans a viro. et 172, μεσσοπαγὲς ἔθηκε ἔγχος κατὰ ὄχθης, fecit ut hastæ cuspis ad mediam sui partem in ripa hæreret infixa. coll. 175, ubi ὄχθη quoque dicitur κρημνὸς, et 200. παρὰ ὄχθαις ποταμοῦ, ζ, 97, apud ripas fluvii. ἁλὸς παρὰ ὄχθας, ad et juxta ripas maris, ι, 132, ut appareat, non simpliciter littus vel ripam, sed elationem terræ et aggerem utrivis oppositum, sic vocari. tales ὄχθαι dicuntur et τὰ ἄνδηρα, quæ sunt αἱ τῶν τάφρων (fossarum) ἀναβολαὶ, i. e. τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα, *die aufgeworfene erde, (the earth thrown up,)* δι' οὗ ὀχθώδης ἄνω ἡ τάφρος γίνεται: et dicuntur διὰ τὸ, ἄνω διερὰ εἶναι, quia superne sunt humida, sicut fossa inferne; vel, quia ex inferno humido sunt elata, et supra

tumidum fossæ adscendentia. Vide sub litera Θ, et κρημνός.

ὀχλέω, f. ήσω. (Χάω) moveo cum strepitu aut molestia, turbo, vexo. ab ὁ ὄχλος, turba inquieta. possis fingere verbum compositum ex, ἡ ὀχὴ, i. e. συνοχὴ, cohærentia, et λιάζειν i. e. λύειν, ut sit: ex connexione sua aliquid eximo: τὸ γὰρ ὀχλούμενον καὶ ὀχλιζόμενον, i. e. μετακινούμενον, ἐκκλίνει τὴν, ἔνθα ἔκειτο, συνοχὴν, mutat cohærentiam suam cum eo ubi jacebat ante. sed id nimis artificiose fictum videtur. cæterum ab ὀχλέω est ὀχλεύω, moveo, et præposito μ, ὁ μοχλὸς, pessulus, θύρας ὀχεὺς, utpote qui motu suo diverso vel claudit vel aperit januam, *ein vorschiebe-riegel, (a bolt,)* it. μηχανῆς ξύλον τὶ, vectis, *ein hebebaum, (a bar, lever;)* unde est μοχλεύειν, ἐκμοχλεύειν, ἀναμοχλεύειν. hinc est et ὁ ἐποχλεὺς, lignum quod rotis interseritur si sunt remorandæ, *ein hemmbaum der räder, (a bar for stopping wheels,)* διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν, ὅτε κατάντεις τόπους ἔρχοιντο, καὶ λύον αὐτοὺς ἐκτρέχειν κατὰ πρανοῦς ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ζευγοὺς. τοῦ μὲν προρέοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται, diphthongo Ionica, pro ὀχλοῦνται, Φ, 261, hac aqua profluente, conturbantur et moventur cum strepitu quodam omnes subtus calculi; quod verbum in poësi imitatur καχλασμὸν ἠρεμαιότερον τοῦ κελαρύζειν, leniorem sonum quam stridere.

ὀχλίζω, f. ίσω. (Χάω) moveo cum molestia aliqua. τὸν λίθον οὔ κε δύο ἄνδρε ῥηΐδίως ἐπὶ ἄμαξαν ἀπὸ οὔδεος ὀχλίσειαν, M, 448, eum non sane duo viri robusti facile in plaustrum a solo promovere et attollere queant. θυρεὸν μέγαν, ὄβριμον: οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἴκοσι ἅμαξαι (i. e. ζεύγη, paria jumentorum) ἐσθλαὶ ἀπ' οὔδεος ὀχλίσειαν, ι, 242, ostium ingens, ponderosum: non sane illud viginti duo juga boum bona a solo movere queant, *solten ihn fortschaffen können, (would be able to move it.)*

ὄχλος, ου. ὁ. (Χάω) molestia onerans et premens. deinde, turba incondita et tumultuans, sibi aliisque molesta. prior notio est propria; estque ab ἔχειν, unde est ὀχέω, porto onus; unde est ὀχηλὸς, sarcinosus quasi, et per syncopen ὄχλος.

ὄχος, ου. ὁ. (Χάω) qui habet et tuetur aliquid, cubile tutum. est ab ἔχω, et huc pertinet ὁ ξύλοχος. quidam vitiose scribunt ὁ ὀχὸς, quasi esset ab ὀχέω, equito, veho, ut ὀχοὶ essent, ἐφ' ὧν νῆες ὀχοῦνται καὶ ἀναπαύονται. οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, non erant ibi portus, qui tueri possent et tuto recipere naves, ε, 404, φυλακτικοὶ νηῶν, ὡς συνέχοντες αὐτάς. οἱ ναύλοχοι λιμένες possint hinc dicti videri οἱ νηῶν ὄχοι, interserto λ euphonico.

ὄχος, εος. τό. (Χάω) currus, vehiculum. est indidem ab ἔχω, teneo. ἐξ ὀχέων ἅλτο χαμᾶζε, ex curru desiliit in terram, Δ, 419. Λ, 211. M, 81. N, 749. Π, 426. ἤριπε, decidit e curru in terram, E, 47. Θ, 122. O, 452. P, 619. Υ, 487, *er stürzete vom wagen, (he fell from the car,)* moribundus ex vulnere. ἔλυεν ἵππους, solvebat equos a curru, *spannete aus, (unharnessed the horses,)* E, 369. Θ, 50. Λ, 619. N, 35. ἔπιπτον πρηνέες, cadebant præcipites de curru, Π, 379. ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, adscende in currum meum, E, 221. Θ, 105. sic, σῶν, Λ, 512, coll. 517, ὧν ἐπεβήσετο, adscendebat in currum suum. ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερα ἅρματα ἵκηται, Δ, 306, si quis autem a suo curru ad alium currum veniat. ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ἐβήσετο, E, 745. Θ, 389, in flammeum currum adscendebat; ubi talem currum poësis tribuit Minervæ. ut φωσφόρῳ, nam hoc cognomine gaudet. sunt ergo λαμπρά. ἂψ ὄχεα ἐτρόπεον ἵπποι, retro vertebant equi currus, Σ, 224. ἵπποι κενὰ ὄχεα ἐκροτάλιζον, Λ, 160, cum strepitu rapiebant. sic, κροτέοντες, O, 453. ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι, apud currus suos, Σ, 231. ἀμφὶ ἔβαλε κύκλα, E, 722, rotas ad currus posuit, *steckete die räder an die achsen, (put the wheels on the axles:)* ut appareat, axes maxime dici ὄχεα, utpote ferentes currum. παρὰ ὄχεσφιν, apud currum, E, 28, 794, pro ὄχεσιν. M, 91. O, 3. ὑπὸ ὄχεσφι τιτύσκετο ἵππω, sub currus aptabat equos duos, *spannete an, (put to the horses,)* Θ, 41. et 136, ἵππω καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι, concidebant sub curru, i. e. jugo, N, 23. μὴ λυώμεθα ἵππους ὑπ' ὄχεσφι, ne exsolvamus equos qui sunt sub curru, Ψ, 7, coll. 8. et 130, ζεῦξαι. σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι, Δ, 297. E, 219. M, 119. Π, 811. X, 22. Ψ, 518. et sæpe hic ablativus sine præpositione, ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, M, 114. ἔβη καλέων 'Αγαμέμνονα ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, δ, 533, ubi is ablativus pendet ab ἔβη, ivit cum curribus, vocaturus ad se eum. δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν, quod magis etiam est Atticum, pro, σὺν ὄχεσι, Θ, 290. sic, ἵπποι, Λ, 698. pluralis pro singulari positus est attice; notat enim sæpe unum tantum ἅρμα cum duobus equis: respicit tamen is pluralis duos axes, vel varias partes currus. Vide sub Ἔχω, ad finem.

ὄψ, ὀπός. ἡ. (Ἔπω) proprie est vox articulata, vox verba sonans. nam est ab ἔπω. deinde in genere, vox, etiam animalium quorundam brutorum. οὐδὲ αὐτοῦ ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος, nec illius vocem audivi clamantis, Π, 76. αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, X, 451, venerandæ socrus vocem audivi. Μοῦσαι ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, A, 604, in convivio deorum. et ω, 60, in funere Achillis. hinc ἡ Καλλιόπη nomen habet κατ' ἐξαίρετον, ἐν φωνῇ κάλλος ἔχουσα. ab ὄψ et ἐλλείπειν, deficere, est ὁ ἔλλοψ, οπος, mutus, it. piscis: unde est ἐλλοπεύειν et ἐλλοπιεύειν, piscari, Theocr. Id. 1, 42. ἡ δ' ἔνδον, ἀοιδιάουσα ὀπὶ καλῇ, ὕφαινεν, in domo texebat, canens pulcra voce, ε, 61, nympha Calypso. sic et, Κίρκης ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ, κ, 221. φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί με προσέειπε, ξ, 492, gracili voce. ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης, intellexit vocem deæ loquentis, A, 182. K, 512. τέττιγες ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, Γ, 152, cicadæ vocem suavem emittunt. et 221, ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα μεγάλην

ἐκ στήθεος ἵει, Ulysses concionans, ubi magna voce opus erat. notat ergo simul, eum fúisse εὐρυβόαν: etiam hæc erat antiquis virtus ἡγεμονική. ἀκούσασαι ὄπα ἀρνῶν, Δ, 435, sc. oves. ὣς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα (ὄπα ἤκουσα) θεῶν, sic enim ego audivi fatum deorum, H, 53, ubi positum est in sensu primo, ut notet effatum, verbum. sic et, ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν, sævam responsionem audiebant, Λ, 137. et Φ, 98, ἄκουσε. τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων Ἐνοσίχθων ἧκεν, Ξ, 150. ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο, ferream vocem Achillis, Σ, 222. ὅτε ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος, Υ, 380. οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Κασσάνδρης, λ, 420, maxime miserandam mihi vocem, cum interficeretur mei causa. ὄφρα κε τερπόμενος ὄπα ἀκούῃς Σειρήνοιϊν, μ, 52. et 160, οἵον με ἠνώγει ὄπα ἀκούειν, sic et 185, ἀκούσῃς. et 187, ἡμῶν μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπα ἀκοῦσαι, mel sonantem vocem. et 192, ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον. τῆς κλαιούσης ὄπα σύνθετο Ὀδυσσεὺς, advertit, υ, 92. θεᾶς ὄπα φωνησάσης, dea sonare faciente vocem suam, ω, 534. sæpe ὄψ est et λέξις μαντικὴ, idem quod ἡ κληδὼν, omen ex voce humana, et ὀπεύεσθαι est captare ejusmodi omen. hinc, ὀπευόμενος κάθηται, sedet ut vocem aliquam divinam ex ore humano aut alius excipiat. conf. Valer. Max. Lib. i. c. 5. n. 4. hinc est et ἡ μαστρωπὸς, lena, πλεονασμῷ τοῦ Sigma ἐν μέσῳ: ἡ μητρὸς (dorice ματρὸς) ὄπα σοφιζομένη (dolose imitans) ἐν τῷ αἱμύλα κωτίλλειν, pro ματρωπός. eadem dicitur et ἡ ματρύλλα, unde τὸ ματρυλλεῖον est τὸ πορνεῖον.

ὀψὲ, (Ἕπω) adverb. sero, post tempus, tandem. est ab ἕπω, sequor: et notat plerumque futurum aut venturum quid. ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, pro ἐκτελεῖ, efficit postea, Δ, 161, *hernach, (afterwards.)* ὀψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, H, 94, tandem et Menelaus surrexit. nam necesse non est, virum prudentem et magnum statim facere τὸ παρατυχὸν, καὶ τοῖς κινδύνοις ἐπιπηδᾷν. et 399, ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, tandem vero allocutus est eos, aliis satis diu tacentibus: nam erat junior aliis. sic et Ἀθήνη in concilio deorum, Θ, 30, ubi Minerva non festinat respondere, sed cum deliberatione et reverentia quadam. sic rursus Diomedes, I, 31, et 692. et 247, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὀψέ περ, υἷας Ἀχαιῶν ἐρύεσθαι, si in animo tibi est, etsi sero et post multum tempus, defendere Achæos. ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν, P, 466, tandem eum amicus vidit. εἰσόκεν ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, Φ, 232, donec veniat sol vespertinus tandem occidens: nam sic scribendum, non vero ὀψιδύων, quod contra analogiam est. deberet enim esse ὀψιδύων, ut ὀψιμαθής. ὀψὲ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε Μενέλαος, postremo vero ad nos venit ille, γ, 168. ὀψὲ δὲ δή μιν προσέειπε, deinde, post aliquod spatium, allocuta est eum, δ, 706. ὀψὲ δύοντα Βοώτην, sero, post alias stellas, occidentem Booten, ε, 272, quem navigans spectat: conf. R. et 322, ὀψὲ δὲ δή ῥ' ἀνέδυ, post aliquod spatium rursus emersit, ex fluctibus qui eum obruerant. μετέειπε, η, 155, post deinde. ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, precor ut sero male veniat, ι, 534, quod imprecatur Polyphemus Ulyssi. sic et λ, 113, ὀψὲ κακῶς νεῖαι, sero calamitose redibis; quod vaticinatur ei Tiresias: et Circe, μ, 141. et 439, ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθε ὀψὲ, desideranti mihi venit tandem, μετὰ παραῤῥοὴν χρόνου, *nach verlauf einiger zeit, (after some time.)* μετέειπε, υ, 321. οἶκον ἱκάνεται, ὀψέ περ ἐλθὼν, ψ, 7, domum venit, sero quamvis veniens, μετὰ πολὺν χρόνον, *nach langer zeit erst, sehr spät, (not till long afterwards.)* nusquam ergo est in poëta, πρὸς ἑσπέραν.

ὀψείω, (Ὄφ) videre cupio. οἵγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο, ἔκιον, isti cupidi videndi pugnam, vadebant, Ξ, 37. nam talia verba in είω, ἔφεσίν τινα δηλοῦσι, καὶ τὸ ἐπιθυμητικῶς τινὸς ἔχειν: e. c. βρωσείω, esurio, edere cupio; κακκείω, dormitum ire cupio, etc. et talia nullum habent futurum. alii l. c. scribunt, οὐ ψαύοντες, non tangentes et appropinquantes: et quidam critici antiqui comprobant eam scriptionem. Vide sub κατακείω.

ὀψίγονος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) est ὁ ὀψὲ καὶ εἰς τὸ μέλλον γενησόμενος, serorum et futurorum posterorum unus, *ein später nachkomm, (a remote descendant.)* ὄφρα τις ἐῤῥίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, Γ, 353, ut quisque horrescat et posterorum hominum, hospitem activum malo afficere. καί ποτέ τις εἴπῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων, H, 87. τίς σου ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονος, Π, 31, quis ex te alius fructum capiet, ex posteris unus. ἄλκιμος ἔσσ', (ἔσο, esto) ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ, α, 302, ut et posteri te laudent. sic et γ, 200. ponitur ergo de futuris hominibus, quos nondum prævidemus quales sint futuri. alias posteri et οἱ ἐπίγονοι dicuntur.

ὄψιμος, ου. ὁ ἡ. (Ἕπω) quod in longum tempus spectat et producitur, quod post multa alia demum venit. τέρας ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, B, 325, ubi prius explicatur per posterius.

ὄψις, εως. ἡ. (Ὄφ) vultus, os, species quæ videtur. *das aussehen oder äussere ansehen, das gesicht, (the look, countenance.)* notat apud poëtam objectum quod adspicitur, *die gestalt, (the figure.)* ἂψ δὲ ὁ παῖς ἐκλίνθη, πατρὸς (πρὸς) ὄψιν ἀτυχθεὶς, retro reclinavit se puerulus ad sinum nutricis, exterritus et pavefactus ad conspectum et speciem patris, Z, 468, coll. 469, 470: nam fortasse nunquam patrem plene armatum viderat infans. potest et præpositio διὰ subintelligi. ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς (τοκέας) ἴδες, οὔτ' ἄρ ἐγὼ σοὺς, vultu quidem tu nunquam vidisti meos parentes, neque ego tuos, Υ, 205, *von person kenne ich sie nicht, aber wohl von ihrem nahmen und ruhme, (I do not know them personally, though I am no stranger to their name and reputation,)* 203, 204. εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, adspiciens vultum et speciem admirabilem Priami, Ω, 632, *seine trefliche person, (his venerable person:)* coll. 630, nam de totius viri externa specie sermo est ibi. ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπιδίως ἐσίδεσκεν,

vultu quidem nunc eum conspiciebat, quasi verus adesset, ψ, 94, *am gesichte und gestalt sahe sie ihn zwar an als den leibhaftigen Ulysses, (in face and figure he seemed to her the real Ulysses.)* apud recentiores deinde et alias determinationes passum est hoc nomen.

ὀψιτέλεστος, ου. ὁ ἡ. (Τέλλω) sero ad finem perducendus, serum finem rei exhibens. *τέρας ὄψιμον ὀψιτέλεστον*, signum serum, quod sero finiendam rem indicat, B, 325, et altera vox explicat priorem, quid vocet signum serum; id nimirum, cujus significatum sero perficitur. ab ὀψὲ, sero, tarde.

ὄψον, ου. τό. (Ἕπω) omne id quod ad panem comedimus, *πᾶν τὸ συνάμα σιτίοις ἐσθιόμενον*, *zukost, (any thing eaten with bread,)* sive sint carnes, sive olera, sive pisces, sive legumina, etc. apud recentiores deinde obtinuit, ut hæc vox *κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ ἰχθύων*, de piscibus, adhiberetur: unde est *τὸ ὀψάριον*, quod et *τὸ προσφάγιον* dicitur. *ἡ παροψὶς*, est vel *σκεῦος*, vas in quo cibi apponuntur; vel *ποιὸν ὄψον*, aliquid ad panem comedendum, ut idem notet quod ipsum *ὄψον*. verbum *ὀψάομαι*, vescor aliquo cibo ad panem. *ἡ εὐοψία* est *ἡ τῶν ὄψων εὐπορία*, cui opponitur *ἡ ἀνοψία*, quando angustia est rerum ad panem comedendarum. *ὀψωνεῖν* est, emere ejusmodi cibos, obsonari. *ὀψοφαγεῖν* dicitur, *παρὰ τὸ δέον ὄψοις χρῆσθαι*, panem negligere in edendis *ὄψοις*, *alles eitel und ohne brod essen, (all by themselves and without eating bread.)* Athenis erant *ὀψονόμοι* duo vel tres, *markt-meister, (superintendents of markets.)* *ἡ ἐπόψησις*, et *τὸ προσόψημα*, sunt idem quod *τὸ ὄψον*. Socrates dixit, famem esse *ὄψον πρὸς τὸ δεῖπνον*, quod ille ambulando sibi parabat. aliud dicterium est in *ὀψοφαγοῦντας*: *ὁ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, ὄψῳ δὲ ὡς ἄρτῳ*: nam plus panis edendum erat ex more antiquo. vox ipsa est ab *ἕπω*, sequor, comitor, mutato spiritu: nam *τὸ ὄψον* est vehiculum et comes *τοῦ ἄρτου*. *ὅτε δή σε ὄψου ἄσαιμι προταμὼν*, quum te satiarem carnibus assis, præsecans tibi eas, I, 485, inquit Phœnix de puerulo Achille. *κρόμυον, πότῳ ὄψον*, Λ, 629, quod *ἀστείως* dictum ad *πότον*: nam sicut alias *τὸ κρέας ἢ ἄλλο τὶ* est *ὄψον ἄρτῳ*, sic cepa est potui, quæ facit ut libentius bibamus; sicut *ὄψα* faciunt ut libentius pane vescamur. *die gut zum trunke ist, (an agreeable stimulant.)* *ἐνέθηκε* (*δίφρῳ*, currui peregre abeuntium) *σῖτον καὶ οἶνον, ὄψα τε οἷα ἔδουσι βασιλῆες*, γ, 480, *kalte küche, (cold meat.)* sic et ε, 267, *ἐν δὲ κωρύκῳ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλὰ*, multa obsonia appetitui convenientia: et præcedunt *ἦϊα*, viatica, ut genus amplum, cujus species sunt *τὰ ὄψα*. sic et ζ, 77, *ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέα ἐδωδὴν παντοίην, ἐν τ' ὄψα τίθει*, ubi prius sunt, *allerley gebackenes, (all sorts of baked dishes,)* alterum, *allerley gebratenes, (all sorts of roast meat.)* Vide sub *ἐδωδή*.

Π

Πάγος, ου. ὁ. (Πήγω) saxum majus et eminens, *eine klippe, (a cliff.)* *σπιλάδες τε πάγοι τε*, ε, 405. et 411, *πάγοι ὀξέες*. sunt ergo *πάγοι, πετρώδεις ἐξοχαὶ, ἢ εἰς ὕψος ἀνέχουσαι ὀξεῖαι πέτραι*.

παγχάλκεος et παγχάλκειος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) totus ex ære vel ferro. *ἄορ παγχάλκεον*, ensem totum ex ferro, θ, 403. *ῥόπαλον*, clavam ferream, λ, 574, gestamen Orionis. *εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι*, Υ, 102, si vel gloriari possit se totum esse ferreum et chalybeum.

πάγχαλκος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) idem. *κυνέη*, galea, σ, 376, coll. χ, 102.

παγχρύσεος, ου. ὁ ἡ. et *πάγχρυσος, ου. ὁ ἡ.* (Χράω) totus aureus. *θύσανοι παγχρύσεοι*, B, 448.

πάγχυ. (Πάω) omnino, prorsus. est poëtice pro *πάνυ*. *ὡς μὴ πάγχυ ἀκαχήμενος εἴη*, E, 24, ne prorsus et totaliter in luctu esset, hinc unum saltem filium ei incolumem remisit. *εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει Ζεὺς τοὺς Ἀχαιοὺς*, M, 67, ubi adverbium pertinet ad utrumque verbum, omnino mala contra eos consulens, et, omnino perdere vult. et 165, *καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο πάγχυ μάλα*, etiam tu mendacii amans factus es omnino prorsus, *ganz und gar, (entirely,)* *πάνυ λίαν*. et 268, *ὅντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν*, quemcunque omnino a pugna remittentem vidissent. sic N, 747, *ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀΐω*, quem non diutius omnino a pugna cessaturum existimo. *νῦν δέ σου ὠνοσάμην πάγχυ φρένας*, Ξ, 95, nunc enim vitupero omnino et in totum tuam sententiam, quam dixisti. (sic et P, 173.) et 143, *σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσι*, tibi nondum in totum prorsus irascuntur dii, *sind dir noch nicht ganz und gar ungnädig, (are not yet wholly adverse to thee.)* nam duplex adverbium ejusdem significationis *ταυτολογεῖται ἀττικῶς*, sicut in prosa dicunt *λίαν πάνυ*. *μή τί με, πάγχυ κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι*, nequid me, velut prorsus vilem et inertem, territet, O, 206, quanquam talibus locis hoc adverbium aptius ad negationem possit pertinere, *ganz und gar nicht etwa, (not at all.)* et 467, *ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπικείρει μήδεα δαίμων*, certe sane omnia destinata pugnæ nostræ præcidit fortuna. sic

et Π, 120. et 538, *νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἶς ἐπικούρων*, omnino oblitus es sociorum tuorum. *οὐκέτι πάγχυ*, Τ, 343, jam omnino non. *ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα πάγχυ διαῤῥαίσει*, quod malum sane cito domum totam prorsus evertet, β, 49. et 279, *οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπε*, neque omnino te prudentia patris tui reliquit. *οὐ γὰρ ὀΐω πάγχυ θεοῖς γονὴν αὐτοῦ ἔχθεσθαι*, non enim puto omnino diis genus ejus odiosum esse, δ, 755. et 825, *θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην*, confide, nec omnino time, *ganz und gar nicht, (not at all;)* nam duo adverbia sunt jungenda. *ἵνα πάγχυ λάθοιντο πατρίδος αἴης*, κ, 236, ut prorsus obliviscerentur patriæ. *νόστον δέ οἱ οὔποτ᾽ ἀπηύρων πάγχυ*, ν, 133, reditum enim ei nunquam omnino ademi, *nie schlechterdinges zu rauben gesuchet, (never sought absolutely to prevent.)* *ὄφρα ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην*, ξ, 338, conf. *δύη*. et 367, *ὅτι ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι πάγχυ μάλα*, quod invisus erat omnibus diis omnino. *ἦ σύγε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ᾽ ὀλέσθαι*, an tu omnino cupis ibi perire? ο, 326. *νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει*, ρ, 217, nunc quidem certe omnino malus malum ducit, *leitet gewiss ein taugenichts den andern, (one knave truly leads another.)* *νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος*, χ, 195. et 236, *οὔπω πάγχυ δίδου νίκην*, nondum omnino dabat victoriam.

παιδνός, *οῦ. ὁ.* (Πάω) puer, puella (ætate). filius, filia (natura). idem qui *ὁ παῖς*, quando substantive ponitur: sed adultus *παῖς*, circa annum decimum quartum, qui alias dicitur *ἀντίπαις* vel *βούπαις*. *ἦλθεν Ὀδυσσεὺς παιδνὸς ἐών*, φ, 21. sic, *παιδνὸς ἐών, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος*, ω, 337, ubi tamen videtur poni pro valde puerulo, *πάνυ νέος*. cæterum est a genitivo *παιδός*. Vide sub *ἀκιδνός*.

παιδοφόνος, *ου. ὁ ἡ.* (Φάω) natos, suos vel alienos, occidens. *ἀνδρὸς παιδοφόνοιο χεῖρα*, Ω, 506, ubi Priamus loquitur de Achille, a quo multi filii Priami cæsi fuerant, maxime autem Hector.

παίζω, f. *σω* et *ξω*. (Πάω) pro *παιδίζω*, per syncopen. ludo, lusito more puerili aut juvenili. nam est a *παῖς, παιδός*. *παῖς* autem non puerum tenerum solum notat, sed et juvenem, si ætatis nomen est. futurum in *σω* est Atticum, in *ξω* Doricum. *σφαίρῃ ταὶ δ᾽ ἄρα παῖζον*, pila igitur illæ ludebant, et sermo est de Nausicaa et ancillis ejus juvenculis otiosis, ζ, 100. et 106, *Ἀρτέμιδι ἅμα Νύμφαι ἀγρονόμοι παίζουσι*. *ἀμφιπόλους τῆς ἐνόησα θυγατρὸς παιζούσας*, η, 291, ludentes juveniliter. *ἀλλ᾽ ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι, παίσατε*, θ, 251, saltatores quotquot præstantissimi, ludite juveniliter; et est aor. 1. imperat. a *παίζω*. sed alii a *παίω* intelligunt *τύψατε*, et statuunt ellipsin, sc. *τὴν γῆν ποσίν*: defenduntque hanc sententiam ex phrasi synonymica, 264, *πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν*, percutiebant pedibus circum admirabilem. sed cum et Herodotus habeat *πέπαισται*, lusus est; et *ὁ συμπαίστωρ, ἡ συμπαίστρια*, collusor, in usu sit: satis apparet usus futuri in *σω* a *παίζω*, ut ad *παίειν* confugiendum necessario non sit; præsertim cum id verbum apud poëtam nusquam alibi occurrat. *μέγα δῶμα* (*der grosse saal*) *(the great hall)* *περιστεναχίζετο ποσσὶν ἀνδρῶν παιζόντων, καλλιζώνων τε γυναικῶν*, ψ, 147, ubi saltatio nuptialis describitur; ut videas, in specie lusum saltatorium hoc verbo indicari. inde est in re poëtica *ὁ ποῦς ἀνάπαιστος*, ˘ ˘ ¯, qui tamen et a *παίειν* et *ἀναπαίειν* dictus videri potest, *der aufschlager, (the beating of time.)* etiam *πόλις, ἡ Παισός*. a futuro Dorico est præt. perf. pass. *πέπαιγμαι*, unde est *τὸ παῖγμα, ατος*, lusus.

παιήων, *ονος. ὁ.* (Πάω) hymnus in Apollinem, *οὐ μόνον ἐπὶ παύσει λοιμοῦ*, (ob finitam pestilentiam) *ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου* (ob finitum prœlium) *ᾀδόμενος*. sæpe etiam imminente aliquo malo canebatur ejusmodi hymnus Apollini ut averruncatori malorum. est ergo a *παύω* (cum quo *παίω* sæpe est idem, i. e. *θεραπεύω*, et solet habere in futuro quoque *παιήσω*) nam in *καταπαύσει κακοῦ τινος ὁ τοιοῦτος ὕμνος ἐξεύρηται*, ob sedatum vel sedandum malum ingens. *καλὸν ἀείδοντες παιήονα*, pulcrum hymnum Apollineum canentes, Α, 473, ob avertendam a castris Græcorum pestilentiam, ab irato Apolline immissam. nonnulli quidem post *ἀείδοντες* comma scribi jubent. et *παιήονα* velut nomen Apollinis trahunt ad *Ἑκάεργον*: sed id displicet melioribus antiquorum. id tamen constat, ab eodem *παίω* ejusque dicta modo notione, esse nomen proprium medici divini, *ὁ Παιήων*: nam *θεραπευτικὸν, καὶ καταπαυστικὸν κακῶν γένος* est medicorum natio. et hinc illa interpunctio aliquam rationem trahit, ut Apollinem ipsum voluerint esse illum *παιήονα*, i. e. *ἰατρόν*. pro *παιήων* est et *παιάων*, contr. *παιᾶν, ᾶνος, ὁ*, apud recentiores; ad formam *ὁ Ἀλκμᾶν, ᾶνος*. idem hymnus dictus et *ὁ παιὼν, ῶνος*. hinc dicitur *παιανίζειν* et *παιωνίζειν*, i. e. hymnum ejusmodi canere pro averruncando malo. hinc est et nomen herbæ salutaris, *ἡ παιωνία*, quæ medetur multis morbis. alius est *ὁ Παίων, ονος*, itidem medicus aliquis celeber; etiam gens Græca dicta *οἱ Παίονες*, quorum regio *ἡ Παιονία*. rursum alia est *ἡ παιωνία χείρ*, i. e. *θεραπευτική*. imo *ὁ παιὼν, ῶνος*, est appellativum medici cujusvis. *τυχὼν Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς*, nactus medicum bonum, Æsculapium, Aristoph. Plut. 636. *παιὼν γίνου τῆσδε μερίμνης*, Æschyl. Agam. 99, medicus esto hujus sollicitudinis. Vide in R.

παιπάλη, *ης. ἡ.* (Πάλλω) est proprie *λεπτότατον ἄλευρον*, pollen, *fein mehl, (fine flour.)* deinde et *τέφρα, ἡ*, cinis tenuis. nam *ἡ πάλη* ista duo notat, a quo per reduplicationem et productionem primæ syllabæ fit *παιπάλη*. metaphorice de astutia ponitur, Gal. *finesse*.

παιπαλόεις, *όεσσα, όεν.* (Ἀπὸ) arduus, excelsus, asper. nam *τὰ παίπαλα, ων*, dicuntur

loca alta et saxosa, τὰ δύσβατα. ab ἀιπὺς vel αἰπὸς, repetito π a principio. σφῆκες οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἐπὶ παιπαλοέσσῃ, vespæ domos facient sibi ad viam montanam et arduam, M, 168, coll. 170, ubi de venatoribus dicitur; ut ergo appareat, sermonem esse de saltu clivoso, qui dicitur ὁδὸς παιπαλόεσσα. maxime vero est epitheton insularum, eminentium supra mare; vel et saxosarum. Ἴμβρου παιπαλοέσσης, N, 33. Ω, 78. Χίου, γ, 170. Σάμου, δ, 671, 845. ο, 29, Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν, λ, 479. deinde de jugis montium ponitur hoc epitheton. σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν, in excelsam speculam adscendens, κ, 97, 148, 194. ἐξ ὄρεος ἕλκωσι κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν, ex monte trahant per viam asperam et clivosam, P, 743, *da es bald berg auf bald berg ab gehet, (the road going sometimes up hill, and sometimes down.)* στείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν, ρ, 204, euntes per viam clivosam et asperam. ἐξ ὄρεος παιπαλόεντος, N, 17, de monte arduo. notat ergo, fastigiosus, elatus varie. Sed τὴν παιπάλην quære sub πάλη.

παῖς, παιδός. ὁ ἡ. (Πάω) puer, puella (ætate,) filius, filia (natura,) nam notio servi aut ancillæ apud poëtam obvia non est. sumsere tamen recentiores hanc lenem appellationem servi aut ancillæ honestioris, ut vocarentur παῖδες et παιδίσκαι, ex φ, 216, ubi Ulysses dicit, fore eos fideles servos, fratres Telemachi, i. e. filios sibi. Κρόνου παῖς, filius Saturni, i. e. Jupiter, B, 319. Θ, 415. I, 37. M, 450. Φ, 216. ἐῢς παῖς Ἀγχίσαο, Αἰνείας, B, 819. M, 98. Θέτιδος, Δ, 512. σὸς, Ω, 385, sc. Hector. ut ergo videas, filium etiam magnum natu sic vocari. παῖς ἐμὴ, inquit rex Alcinous de filia sua adulta, η, 300. et 313, αἴκε παῖδα ἐμὴν ἔχειν ἐθέλοις, inquit idem ad Ulyssem, *meine tochter zur ehe haben woltest, (if thou wishest to marry my daughter.)* Μοῦσα, Διὸς παῖς, filia Jovis, Θ, 488. ἤδη γάρ σοι παῖς τηλίκος, filius tuus jam adultus est tam, σ, 174, ubi est laus filii egregii addita. et 215, παῖς ἔτι ἐὼν cum esses infans, *ein sohn von acht oder neun jahren, (a son of eight or nine years.)* ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Τηλέμαχος, τ, 86. et 513, παῖς δ' ἐμὸς, ὦν ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλίφρων. est ergo ex contextu sermonis intelligendum, ubi παῖς sit nomen ætatis, et ubi filiationis. crebro distracte dicitur πάϊς. Ἀγκαίοιο πάϊς, B, 609. et 713, Ἀδμήτοιο φίλος, ejus filius. Πριάμοιο, Γ, 314. E, 704. Σ, 154. Κρόνου, O, 91. Διὸς, N, 54, 825. et 422, Ἐχίοιο. et 698, Ἰφίκλοιο. ἂψ ὁ πάϊς (infantulus) ἐκλίνθη ἰάχων, reclinabat se avertens et clamans, Z, 467. πάϊς ὣς ὑπὸ μητέρα, Θ, 271. ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς πλότερος γενεῇ, I, 57, possis esse filius meus vel natu minimus, *denn du könntest wohl mein jüngster sohn seyn, (for thou mightest be my youngest son,)* νομισθείης, φανείης. ἄφρων, Λ, 389. ὅτε τις ἄγχι θαλάσσης, O, 362—364, ubi parabola de puero, ex arena domos ludendo ædificante. Ἱππολόχοιο, P, 140. πάϊς φόρμιγγι κιθάριζε, puer cithara canebat, Σ, 569. Ἀγχίσαο, Υ, 112. δ' ἔτι νήπιος αὔτως, adeo infans adhuc puer, X, 484, ubi in sequentibus describuntur mala pueri patre orbi. (sic et Ω, 726, seqq.) et 499—504, ubi puer delicate educatus. ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς, Hector, Ω, 259. et 426, ἐμὸς, inquit Priamus de Hectore. εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἶς Ὀδυσῆος, α, 207. πάϊς ὣς νήπια βάζεις, δ, 32. et 164, ἄλγεα ἔχει οἰχομένου πατρός. et 665, νέος οἴχεται, *ein so junger mensch ist gereiset, (so young a man has set out.)* καὶ ἂν ἡγήσαιτο νήπιος, *ein kind könte dich dahin weisen, (a child would be able to direct thee,)* ζ, 300. τοῦ γὰρ (Neptuni) ἐγὼ πάϊς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεται εἶναι, ι, 519, ubi posterius est explicatio prioris: nam poëta solet, majoris certitudinis causa, sic explicative loqui. πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ νήπιος, λ, 447, erat ei filius, qui tunc lactebat. et 619, Ζηνός. ἀνέρος ἀφνειοῖο, ξ, 200, viri divitis filius. πάϊς ἐξ Ὀδυσῆος, Ulyssis filius, π, 500. et 337, σοὶ φίλος, tuus filius. ἀσχαλάᾳ, τ, 159. πάϊς, οἷόν πού τις ἐέλδεται εἶναι, υ, 35, laus boni filii, et felicitas patris. νήπιος, φ, 95. ἐμὸς, ω, 327, ubi loquitur Laërtes de filio suo Ulysse jam admodum grandi. περίσχεο παιδὸς ἑῆος, *nimm dich deines sohnes an, (succour thy son,)* inquit Achilles ad Thetin, A, 393. et 596, παιδὸς κύπελλον, filii sui Vulcani, poculum accepit Juno. παιδὸς (ἀπὸ) ἐέργει μυῖαν, mater a filiolo suo arcet muscam, motitans celeriter manum suam super faciem ejus, Δ, 131, *wehret im die fliegen ab, indem sie geschwinde mit ihrer hand nahe vor seinem gesichte vorbey fahret, (drives away the flies by moving her hand quickly over his face.)* ἀφαυροῦ, i. e. ἀσθενοῦς, H, 235. κῆρας ἄμυνε παιδὸς ἑοῦ, i. e. ἀπὸ τοῦ, M, 403, arcuit fata a filio suo. ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνειῶτος satisfactio et ultio nulla ob filium mortuum facta erat, N, 659. παιδὸς ἀπὸ ἤρκεσε ὄλεθρον, O, 534. κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο, caput prehendit filii sui, Σ, 71. et 89, πένθος ἀποφθιμένοιο, luctus ob mortem filii. ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων, sicut pater mœret filii sui ossa comburens, Ψ, 222. ἡ δὲ κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, Ω, 85. et 214, τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ, tunc ultionem caperem ob filium meum, Hectorem; inquit Hecuba. et 388, τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες. ἔεδνα, ὅσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, α, 278. β, 197, ubi de dote filiæ sermo est. παιδὸς (filii) μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ, α, 361. φ, 355. εἴπου ἔτι ζώοντος ἀκούετε παιδὸς ἐμεῖο, λ, 457, ubinam audiatis filium meum vivere. et 491, ἀλλ' ἄγε, μοὶ τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔνισπε, narra mihi de nobili filio meo. παιδὸς (ἕνεκα) ἄλαστον ὀδύρομαι, ξ, 174. sic, ἐκπάγλως ὀδύρεται, ο, 354. et 357, ἄχεϊ οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο, ubi de gravissimo luctu parentum Ulyssis sermo est ob hunc amissum filium. πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ὄλεθρον, resciscebat enim mortem filii sui, i. e. quod mors paretur filio, π, 411. παιδὸς παιδὶ φίλῳ, filiæ suæ filio, τῷ τῆς θυγατρὸς υἱῷ, τ, 404, *seiner tochter sohne, (to the son of his daughter.)* οὐδέ τι παιδὸς ἀλέγουσι, υ, 214. ἐμεῦ κηδέσκετο, παιδὸς ἐόν-

τος, mei curam gerebat, cum infans essem vel puerulus, χ, 358. οὗ παιδὸς τεθνειότος ἀντιόωσα, ω, 56, mater, adfutura mortuo filio suo. et 422, παιδὸς (ἕνεκα) ἄλαστον πένθος ἐνὶ φρεσὶ ἔκειτο. et 469, φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον, ulcisci cædem filii sui. σὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ, cum filio suo parvo, et ancilla honestiori, Z, 372. παιδὶ δόμεν θάνατον, ut filio, Meleagro, darent mortem, I, 567, id rogabat mater irata deos inferos, ᾧ παιδὶ, filio suo, Λ, 782. Π, 522. Ρ, 196. φίλῳ, Σ, 147. πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων, X, 51, multa dedit filiæ senex, *hat seiner tochter viel zur austattung mitgegeben, (gave his daughter a considerable portion.)* ᾧ, Ψ, 350. α, 240, 308. ξ, 370. μένει παρὰ, manet apud filium, λ, 177. ἀλόχῳ καὶ παιδὶ, uxori et filio, ν, 403. σῷ, π, 168. σ, 170. ω, 33. σὺν ᾧ, ρ, 38. παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος, σ, 165. et 525, παρά. et 569, ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδί. κάλλιπεν αὐτὸ, reliquit id filio suo, φ, 32. ἀμφέβαλε πήχεε φίλῳ, ω, 346, amplexus est Laërtes filium suum Ulyssem. παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην, A, 20, filiam meam mihi reddite accepto pretio pro ea. sic, παῖδα, filiam, 443, 447. παῖδα τηλυγέτην, Γ, 175, i. e. μόνην θυγατέρα: quæ erat ἡ Ἑρμιόνη. ἐγείναο παῖδα ἀΐδηλον, E, 880, genuisti filiam pestiferam. παῖδα ἐπὶ κόλπον ἔχουσα ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως, Z, 400. et 404, μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ, intuens silentio filium. et 408, νηπίαχον. et 432, ὀρφανικὸν θείης, orbum parente facias. et 466, οὗ παιδὸς ὀρέξατο, *streckete die arme zu seinem söhnchen aus, (stretched out his arms to his little son.)* et 477, ἐμόν. et 482, ἑόν. σὲ παῖδα ποιεύμην, I, 490, te filium mihi facerem; ut ergo adoptivum quoque filium notet hoc nomen. κρατερόφρονα γείνατο, Ξ, 324, Herculem. φίλον τιμῶν, Π, 460, Jupiter Sarpedonem. τὸν παῖδα Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, Τ, 331. ὡς παῖδα συφορβὸν, sicut subulcum adolescentem, Φ, 282, et ex hoc loco etiam sumta est ansa, servum vocare puerum, παῖδα, apud recentiores. ipse poëta nihil servile hic in animo habuit: est ergo merum ætatis nomen. κώκυσεν δὲ μέγα, παῖδα ἐσιδοῦσα, Hecuba Hectorem mortuum ab Achille tractum, X, 407. 490, ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν, παναφήλικα παῖδα τίθησι, ubi in sequentibus mala orbitatis enumerantur. Ἀμφιδάμαντος, ejus filium occidi, Ψ, 87, ubi puer narratur puerum occidisse in lusu. παῖδα ὀλέσαι τὸν ἄριστον, ut amitterem præstantissimum filium, Ω, 242, inquit Priamus. et 585, ἰδὼν coll. 583. ὡς ἀγαθὸν, καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι, ergo bonum est, bonum filium occisi viri relinqui, qui sc. possit patrem suum ulcisci, γ, 196. et 489, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα, filium genuit. ἐρατεινὴν Ἑρμιόνην ἐγείνατο παῖδα, filiam, δ, 13. et 263, ἐμὴν νοσφισαμένη, filiam meam segregans a me; et loquitur ibi Helena. et 727, ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι, venti abripuerunt filium carissimum, coll. 817, παῖς ἀγαπητὸς ἔβη ἐπὶ νηὸς, abiit in nave. ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμάασι, cupiunt filium interficere, ε, 18. ἐγείνατο παῖδα Ναυσίθοον, η, 61. et 65, μίαν οἴην παῖδα, unicam filiam. τὴν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα, κ, 139. τὸν Ἀλφειὸς, ο, 187. Ἥβην, παῖδα Διὸς, λ, 603. μετὰ παῖδα Ὀδυσῆος, ad filium ejus, ν, 440. παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἐῆος ἀτιτάλλω, ο, 449, filium viri boni nutrio. ἀποκτείνεις, filium vis interficere, π, 432. γενειήσαντα, filium jam barba vestiri cœptum, σ, 268. et 322, παῖδα δ' ὡς ἀτίταλλε, ut filiam educabat eam. νέον γεγαῶτα, recens natum, τ, 400. et 522, ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ubi sermo de Philomela, lugente filium suum a se occisum. σὸν κατακτείνεις, χ, 53, ut interficeret eum. βιόωντό τε παῖδα, violabantque filium, ψ, 9. et 56, εὗρε δὲ καί σε καὶ παῖδα. et 83, ἴομεν μετὰ ἐμὸν, eamus ad filium meum. Μελανθῆος, ω, 103. et 288, σὸν ξεῖνον, ἐμὸν παῖδα inquit Laërtes de Ulysse. Αἶαν, παῖ Τελαμῶνος, λ, 552. ὄλβιε Λαέρταο παῖ, ω, 191. ὥστε παῖδες νεαροὶ, Β, 289. ἐπεί οἱ (Priamo) παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι, Γ, 106. Πριάμοιο, Δ, 31. Z, 245. Ἀλωῆος, E, 386. coll. 392, παῖς κρατερὸς Ἀμφιτρύωνος, Hercules. et 408, οὐδέ μιν παῖδες παππάζουσιν, liberi ejus eum non blande appellant patrem. δυστήνων δέ τε παῖδες, i. e. δύστηνοι, infelices, Z, 127. Φ, 151. hinc recentiores suam phrasin cum παῖδες sumsere. εἰσὶ μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, K, 170. et 422, οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵαται οὐδὲ γυναῖκες, non enim ipsorum liberi prope sunt et conjuges. ὀρφανικοὶ, Λ, 394. τρεῖς ἀμύμονες ἐξεγένοντο, Ξ, 115. Υ, 231. ἄλοχος δὲ σόη καὶ παῖδες ὀπίσω, liberi utriusque sexus, O, 497. ἔθοντες, pueri ex more suo, Π, 260—263, νηπίαχοι: quales solent lascivire in alios. δραγμεύοντες, colligentes pueri manipulos, Σ, 555, qui est alter locus, ubi παῖς positus videri possit pro δοῦλος: sed est merum ætatis nomen, *junge bursche, (a youth.)* εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες, habet enim ex se natos, Υ, 183, coll. 239, Ἀγχίσην τέκε παῖδα. βασιλῆος, Ψ, 631. πατέρα ἀμφὶ καθήμενοι, Ω, 161. et 331, καὶ γαμβροί. et 603, δώδεκα ὤλοντο. et 687, μετόπισθε λελειμμένοι. παῦροι ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται, οἱ πλέονες κακίονες, deteriores, β, 276, coll. 271, 274. nam quales liberi futuri sint, in semine plerumque est causa: plures tamen degenerant quoque. hinc dubitare videtur Minerva, an in Telemacho sit virtus patria; et hoc vult: εἰ πατρώζεις (patrissas) ἀγαθὸς ἔσῃ, καὶ οὐ μάτην ὁδεύσεις. ἔπειτα δὲ ἐν μεγάροισι λίπωνται, γ, 354. et 475, ἐμοὶ, ubi Nestor adloquitur filios suos, eosque jubet currum parare hospiti nobili. ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, nobilium hominum filii, i. e. nobiles homines, δ, 236. et 688, οὐδέ τι πατρῶν ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἐόντες, nihil de patribus vestris audiebatis, quia pueri infantes eratis, *da ihr noch kinder waret, (for ye were yet children;)* et ἡλικίας solius nomen ibi est. ἀνέσταν τρεῖς ἀμύμονες, θ, 118, coll. 130, 143, 419, de filiis Alcinoi regis. δώδεκα γεγάασιν, κ, 5. παῖδες δὲ Τρώων ἐδίκασαν, et nobiles Trojani judicabant, λ, 546, de armis Achillis, cui sint danda. sic Galli et Hispani hodie, *les Enfans d' Espagne ou de Portugal.* οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι, quales sunt filii principum viro-

rum, ν, 223, i. e. nobiles adolescentes. ὑπέρθυμοι, ξ, 209. φίλοι, τ, 455. Δολίου, ω, 408. μάχεσθαι πρό τε παίδων πρότε γυναικῶν, Θ, 57. sic, μνήσασθε ἕκαστος παίδων ἠδὲ ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων, Ο, 663, quæ sunt τὰ φίλτατα in rebus humanis. Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων, Υ, 304. et 308, καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται, quicunque in futurum nascentur. ὅτι οἱ οὔτι παίδων, ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων, Ω, 539, i. e. hæredum regni sui. et 540, ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον. et 748, Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων. et 751, ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς. ἔτι ἠΐθεος παίδων, adhuc cælebs inter filios suos, *noch ein junggesell, (still a bachelor,)* γ, 401. ἔκ τε φίλων παίδων, a suis liberis honoratur maxime, η, 70. θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων, ι, 115, de Cyclopibus sermo, qui vivebant sicut Patriarchæ antiqui. παίδων δὲ προτέρων οὐκ ἔτι μέμνηται, priorum liberorum, quos cum primo marito habuit, obliviscitur fœmina ad secundas nuptias appellans animum, ο, 22. εἰ δὴ μὴ παίδων φονῆας τισόμεθα, ω, 433. et 483, ἡμεῖς δ' αὖ παίδων φόνοιο (cædis) ἔκλησιν θῶμεν: nam et alius, rei publicæ probe peritus, dixit, ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφή! παισὶν ἐοικότες νηπιάχοις, Β, 337, nam de pugnando nihil erat dictum. ὥς κε ὀστέα παισὶν ἕκαστος οἴκαδε ἄγῃ, Η, 334. ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται, ut mercedem miseram pueris suis lucretur, Μ, 435, *für ihre kinder, (for her children;)* et sermo est de fœmina paupercula, victum manibus quærente. inepti, supra quam fingi potest, sunt, qui id de Homeri matre intelligunt. quasi ex tam humili et inope loco tantus vir exsurgere potuerit, in orbe antiquo! et poëtam et antiquitatem, ignorant, qui eum ignobilem, aut in tenui re educatum, opinantur. μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο, Υ, 409, erat ei inter filios minimus natu: ubi alii vitiose legunt πᾶσι. χαλεπόν σοι, Κρονίωνος παισὶν ἐρίζειν, Φ, 185. et 460, σὺν παισὶ καὶ ἀλόχοις. παισὶν ἐπιτρέψειαν ἕκαστος κτήματα, η, 149, nam, præter alias possessiones, filii etiam erant antiquitus hæredes paternorum ἀξιωμάτων et dignitatum: hinc τὸ γέρας, 150. οὕνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθα (eum servaveramus) ἠδὲ γυναικὶ, ι, 199, ubi quidem Aristarchus, ex fide historica nescio qua, legi jubet παιδὶ: sed insolens nihil est, pluralem indeterminate poni, quando de numero solliciti jam esse nolumus; *mit seinen kindern, es sey nun deren nur eines, oder mehrere, (with his children, whether there be but one or several.)* σὺ δὲ τέρπεο παισί τε καὶ λαοῖσι, ν, 62, quæ sunt preces reginæ valedicentis hospiti. et 258, λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα. pro παισὶ est et ionice παίδεσσι. αὐτῷ καὶ παίδεσσι, γ, 381. ἀσπάσιος, βίοτος πατρὸς παίδεσσι, ε, 394. et λ, 430, οἴκαδε ἐλεύσεσθαι. οὐδὲ οὓς παῖδας (filios suos) ἔασκε στείχειν ἐς πόλεμον, in aciem prodire, Β, 832. εἰρόμεναι παῖδάς τε, interrogantes de filiis suis, Ζ, 239. πρωθήβας, pueros primum pubescentes, Θ, 518. ὄνος νωθὴς ἐβιήσατο παῖδας, adolescentes, Λ, 557. et 559, παῖδες τύπτουσιν αὐτὸν ῥοπάλοις. οὓς τέκε παῖδας, Χ, 234. et 423, τόσους ἀπέκτανε. ἵετο ἰδεῖν παῖδας, ν, 334. ὑμετέρους καταπαύειν ἀφροσυνάων, ω, 456. παῖδε δύω, Β, 731. διδυμάονε γενέσθην, Ε, 548. γείνατο, Ζ, 26. φίλω, Η, 279. δύο, Χ, 46. ἔτεκεν, λ, 261. et 298, ἐγείνατο. et 306, ἔτεκεν. cæterum si παῖς in sensu omnium primo ponitur, notanda hæc sunt ætatum discrimina: βρέφος, τὸ γεννηθὲν εὐθέως: παιδίον, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τῆς τιθηνοῦ: παιδάριον, τὸ ἤδη περιπατοῦν καὶ λέξεως ἀντεχόμενον: παιδίσκος, ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ (statim illum priorem excipiente) ἡλικίᾳ, ætate: παῖς δὲ, ὁ δι' ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι. hanc subsequentem ætatem vocant τὸν πάλληκα, βούπαιδα, ἀντίπαιδα, μελλέφηβον, quæ quatuor notant idem, *einen jungen von 13 oder 14 jahren, (a boy of thirteen or fourteen.)* deinde sequitur ὁ ἔφηβος qui et κοῦρος, puber primum. deinde μειράκειον ἢ ὁ μεῖραξ: deinde νεανίσκος, deinde νεανίας, deinde ἀνὴρ μέσος. hunc sequitur ἀνὴρ προβεβηκὼς, qui et ὠμογέρων, circa annum quinquagesimum. hunc ὁ γέρων, hunc πρεσβύτης, deinde ἐσχατόγηρως, qui et σύφαρ et πέμπελος. sed non omnium horum proprietas ubique est quærenda: sicut e. c. τὸ βρέφος nonnunquam notat infantem nondum natum, qui alias τὸ ἔμβρυον: et vicissim sæpe ἔμβρυον pro βρέφος. est nomen vel natalium vel ætatis; nusquam servitii. cæterum est a πάω, fruor cum suavitate. παιδεύω proprie est, educo et erudio puerum. τὸ παίδευμα, educatio, *die zucht, (education.)* unde Hippolytus ab Eurip. 11, vocatur ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα, ubi pluralis pro sing. et abstractum pro concreto, πεπαιδευμένος. Vide sub ἡλικία.

παιφάσσω, (Φάω) oculos cum impetu irruendi intendo acriter, *ich richte mein absehen hitzig worauf, (I turn my eyes eagerly to something.)* est verbum poëticum, factum ex φάω, a quo fit φάσσω, unde per reduplicationem παφάσσω pro φαφάσσω, et interserto Iota. notat ἐνθουσιωδῶς καὶ ἐπιφανῶς ὁρμᾷν, furenter et aperte irruere. σὺν τῇ (αἰγίδι ἡ Ἀθήνη) παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, Β, 450, cum qua acriter et aperte agens percurrebat exercitum Græcorum, adhortans, et indens cuique robur constantiamque. alii compositum dicunt hoc verbum ex, πάντη τὰ φάη ἀΐσσειν, et esse, ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ περιάγειν τὴν ὄψιν, circumspicere undique acriter: quod ad sensum quidem bene se habet, sed ad etymologiam nihil facit. et hæc ægis h. l. erat majestas principum obeuntium undique cum magno ardore.

πάλαι, (Πάλλω) adverb. pridem, quondam, olim: modo, dudum. apud antiquos magis in usu est notio, πρὸ πολλοῦ χρόνου; apud recentiores Atticos vero frequentior est ea altera, quæ de nupero admodum intelligitur. est pro πάλα, a πάλλω moveo, agito. ὁ γέρων, πάλαι πολέμων εὖ εἰδὼς, Δ, 310, jam inde a multis annis pugnarum peritus; vel potius, olim bonus miles, sed nunc senio confectus et abstinere coactus a pugnando. πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων,

jam dudum fuisses in inferiora Titanibus loca detrusus, Ε, 898, *schon lange, (long ago.)* ἀνδρὸς σῆμα πάλαι κατατεθνειῶτος, monumentum viri olim defuncti, Η, 89. Ψ, 331. νόον, οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν, Ι, 105, sententiam, qualem ego foveo et antea et nunc; ubi in genere notat tempus præteritum, etsi id paucorum dierum fuerit: *schon vorher, und so auch itzo, (formerly, and still.)* conf. 106, ἐξέτι τοῦ, ὅτε, jam ex eo tempore, quando. et 523, μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι, νέον γε, ὡς ἦν, memini illud factum ego priscis temporibus, non sane recens, quale erat; *dieselbe alte geschichte, die nicht etwa vor kurzem erst geschehen, (the same story of old, the circumstances of it did not happen lately.)* et loquitur ibi senex Nestor. ἄνδρα, θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, virum, per se mortalem, jamdudum destinatum morti per fatum, Π, 441. Χ, 179. δὴ πάλαι ἄμμες (ἡμεῖς) ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο, sane jam diu nos desiissemus a pugnando, Φ, 432. ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν Ζηνὶ, Χ, 301, certe enim igitur hoc jam diu magis placuit Jovi. δὴ οἰστὸν ἔχεν, πάλαι ὡς ἴθυνεν, sane sagittam intentam tenebat, sicut jam ante direxerat eam, Ψ, 871, *er hielt den pfeil immerfort so wie er ihn vorher gerichtet hatte, (he continued to hold the arrow in the same direction as before:)* ubi ἐπὶ ὀλιγίστου χρόνου positum, ut notet jam, jam ante. nam ἔχειν et ἰθύνειν sæpissime est idem; et πάλαι pertinet h. l. ad ἴθυνεν, ut notet πρότερον, paullo ante. et ex hoc loco sumsere recentiores suam notionem τοῦ πάλαι, ut notet modo, *alleweile, kurz vorher, einen augenblick vorher, (just now, shortly before, a moment since.)* δένδρεα, αὖα πάλαι, arbores, jamdudum siccæ et emortuæ, ι, 240. sic, ξύλα, σ, 308. ὡσεὶ πτωχὸς πάλαι εἴη, quasi mendicus jam inde a longo tempore fuisset, ρ, 366. καί κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς ἦεν, jam dudum sane etiam Ulysses huc venisset, τ, 282, *er wäre sonst wohl schon lange hier, (otherwise he would have been here long ago.)* καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον βασιλήων ἐξικόμην φυγών, υ, 222, et sane jam dudum ad alium regum confugissem, *hätte schon längst zu einem andern grossen herrn meine zuflucht genommen, (had sought refuge long since with some other monarch.)* et 293, μοῖραν μὲν δὴ ξεῖνος ἔχει πάλαι, ὡς ἐπέοικεν, ἴσην, habet hospes jam dudum portionem suam ciborum, sicut moris est, *er hat nun schon sein theil, (he has already his share.)* ut igitur et h. l. brevissimum tempus præteritum notetur; sicut et Germani solent ponere. Τηλέμαχός μιν πάλαι ᾔδειν ἔνδον ἐόντα, is jam diu scivit eum domi esse, ψ, 29, *wuste er schon lange, dass er wieder zu hause sey, (knew long ago that he is again at home.)* Vide sub Ἀεί.

παλαιγενής, έος. ὁ ἡ. (Γάω) olim natus, annosus, vetulus. γρηῒ δ' εἰκυῖα παλαιγενέϊ προσέειπεν, Γ, 386, anui assimilata Venus grandævæ. Φοίνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενὲς, Ρ, 561, ut appareat, esse vocem honorificam: nam hunc Phœnicem valde honorabat Achilles. δεῦρο δὴ γρηῦ παλαιγενὲς, χ, 395.

παλαιὸς, ά, όν. (Πάλλω) vetustus, *alt, von alten zeiten her, (old, ancient.)* ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιὸς, certe igitur mihi hospes paternus inde ab antiquo tempore es, Ζ, 215, et demonstratio hujus propositionis sequitur, 216, seqq. παρὰ Ἴλου σῆμα παλαιοῦ, Λ, 166, ad Ili antiqui monumentum vel bustum. ἢ νέος ἠὲ παλαιὸς, vel juvenis vel senex aliquis, Ξ, 108. et 136, Ἐννοσίγαιος, παλαιῷ φωτὶ ἐοικὼς, seni viro adsimilans se, τῷ λίαν γέροντι. βασιλῆες Ἀχαιῶν νέοι ἠδὲ παλαιοὶ, principes Achæorum juvenes et senes, α, 395, ex quibus potest rex eligi: ergo soli vos juvenes proci non estis ii, ad quos solos spectet regia dignitas. vides ergo βασιλέα esse h. l. quemque nobilem et ditem in Ithaca. inest præterea his verbis lenis quidam μυκτὴρ in Antinoum. οὐδὲ παλαιῶν, τάων, αἳ πάρος ἦσαν Ἀχαιαὶ, neque inter vetustas heroinas, illas quæ antea fuerunt nobiles Graiæ, β, 118. et 188, παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς, vetusta et multa sciens, i. e. homo peritus rerum humanarum, usu diuturno. sic et η, 157. ω, 51. νῆες πολλαὶ, νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, naves multæ, novæ et vetustæ, β, 293, tales naves vetulas comicus vocat γραίας. et 340, πίθοι οἴνου παλαιοῦ ἡδυπότου, amphoræ vini vetusti suavis; qualem recentiores etiam γέροντα vocant. comicus Alexis, οἶνος, ὀδόντας οὐκ ἔχων, ἤδη σαπρὸς, γέρων δαιμονίως. et talis vetustus οἶνος dicebatur et ὁ σαπρίας, ου. conf. Athenæum. erat et vini species ὁ ἀνθοσμίας, ου. δμωαὶ νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, δ, 720, ancillæ juvenculæ et vetulæ. πολλοὶ ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοὶ ἄνδρες, Θ, 58. δέρμα παλαιοῦ γέροντος, cutem valde senis viri, ν, 432. γρηῦς παλαιὴ, κεδνὰ εἰδυῖα, τ, 346. ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, libenter ibant ad consuetudinem antiqui lecti, ψ, 296.

παλαιότερος, et per syncopen παλαίτερος, έρα, ερον. (Πάλλω) senior. ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους, Ψ, 788.

παλαισμοσύνη, ης. ἡ. (Πάλλω) luctatio. idem quod ἡ πάλη. scribitur et ἡ παλαιμοσύνη. παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς, Ψ, 701. παλαισμοσύνῃ, Θ, 103, 126.

παλαιστής, οῦ. ὁ. (Πάλλω) luctator. οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταὶ, inquiunt Phæaces nobiles, Θ, 246. est et mensuræ nomen ὁ παλαιστὴς, et ἡ παλαιστὴ, et ἡ παλαιστὶς, palmus, quatuor digitorum, *vier queerfinger breit, (four fingers' breadth.)* Vide sub ἑκκαιδεκάδωρος, et δοχμή.

παλαίφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) olim dictus, ab antiquo celeber et memoratus. ἀπὸ δρυὸς παλαιφάτου οὐκ ἐσσὶ, τ, 163, non es ex arbore, de quibus olim narrabatur quod homines inde nascerentur. conf. δρῦς, alii scribi jubent παλαιφάγου, a παλαίφαγος, de quo olim cibus sumtus est. παλαίφατα θέσφατα, ι, 507. ν, 172, prisca oracula.

παλαίω, f. σω. (Πάλλω) luctor, lucta alterum dejicere conor. *οὐδὲ παλαίσεις*, Ψ, 621, ubi Achilles adloquitur senem Nestorem, jam infirmum ad exercitia corporis. et 733, *καί νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξαντε ἐπάλαιον*, et certe rursus tertia vice, cum jam bis cecidissent ambo ad terram, surgentes luctati fuissent, nisi—. *ἐπάλαισεν αὐτῷ καὶ κατέβαλεν αὐτὸν κρατερῶς*, luctatus est cum eo, et dejecit eum fortiter, δ, 343. ϱ, 134.

παλάμη, ης. ἡ. (Πάλλω) palma manus, *die flache hand, (the palm of the hand.)* manus tota, *die hand, (the hand,)* et apud recentiores, ars quam quis manu exercet, artificium, *die handthierung, die kunst, (the trade, handicraft business.)* est a *πάλλω*, moveo: nam ad id maxime manus est facta. *ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφι ἀρήρει*, pro *ἐν παλάμῃ*, hasta quæ ei apta erat ad amplectendum manu, *ein spies, den er mit der hand gut umfassen und halten konnte, (a spear which he could conveniently grasp and hold in his hand,)* T, 338. ϱ, 4, *der sich ihm in die hand passete, (which filled his hand.)* sic et, *δοῦρα, ἅ οἱ*, Π, 139, nam Achillis hasta erat nimis crassa, et hinc non apta manui ejus: igitur alias hastas sibi eligebat. *ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν*, (pro *παλάμης*) *ἐτώσιον*, Γ, 368, ubi ergo Iota subscribi non debet; nam est genitivus, ad *ἐκ* pertinens. *παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος*, α, 104. β, 10. *ὑπὸ Ἄρηος παλαμάων*, pro *παλαμῶν*, *unter dessen fausten, (from the hands,)* Γ, 128. *ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων*, *aus den händen der herren, (from the hands of the men,)* ϱ, 231. *σκῆπτρον ἐν παλάμῃς* (pro *παλάμαις*, ionice) *φορέουσι*, A, 238. *ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν*, virorum manibus occisi sunt, E, 558. et 594, *Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριο, ἔγχος ἐνώμα*, manibus magnam hastam tractabat. *Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν*, manibus ejus, *durch dessen hände wärest du getödtet worden, (by whose hands thou hadst fallen,)* H, 105. *δόρυ μαίνεται ἐν*, Θ, 111. *τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος*, O, 411, in manibus periti naupegi. et 677, *ξυστὸν*, (hastam) *μέγα ναύμαχον ἐν. μαίνεται ἐγχείη Διομήδεος ἐν*, Π, 74. *τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃ*, rotam aptatam manibus sedens figulus tentaverit an currat, Σ, 600, ubi ablativus sine dubio pertinet ad verbum finitum. sic, *πέλεκυν ἄρμενον ἐν παλάμῃσι ἔδωκεν αὐτῷ*, securim aptam dedit ei manibus tractandam, ε, 234. *ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι*, tetenderit arcum manibus, τ, 577. φ, 75. *αἴδετο γὰρ, πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι*, verebatur enim, cum patruo manibus pugnare, Φ, 469, conf. *μίσγω*. hinc est ὁ *παλαμναῖος*, quod de hominibus semper in malo sensu, funestus, cæde contaminatus: quando autem est epitheton Jovis, notat justitiam ejus vindicem contra percussores, *ὁ τοὺς φονεῖς καταρίπτων*.

παλάσσω, f. ξω. (Πάλλω) conspergo, inquino adspersis multis sordibus; motu turbo et fœdo. *ich besprütze, bewerfe; rühre durcheinander, beschmiere, (I bespatter, throw dirt at, stir up, besmear.)* deinde et: moveo sortes, *κληροῦμαι, λαγχάνω*, *ich rüttele das loos, (I shake the lots.)* est a *πάλλω*, i. e. *κινέω*, per paragogen: nam adspersio fit per motum. ab eodem *πάλλω* est adjectivum *παλτὸς, ἡ, ὸν*, cum impetu conjectus, *παλτὸν πῦρ*, i. e. *τὸ κεραύνιον*: et *τὸ παλτὸν*, substantive, *εἶδός τι ὅπλου*, unde apud Sophoclem est ὁ *δίπαλτος φονεὺς*, latro duobus ejusmodi telis armatus. *καί τινα οἴω αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν* (*παλάξειν*) *ἄσπετον οὖδας*, i. e. *γῆν*, υ, 395, et quemque eorum opinor conspersurum esse terram sanguine et cerebro suo; *ἀναδεύσειν, μολῦναι*. forma media notat intransitive: *λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας*, Λ, 169, et cruore fœdabat sibi, inquinabatur, manus; *ἐμολύνετο*. ab hoc verbo est et ὁ *πηλὸς*, lutum, terra macerata. *γούνατα τε κνῆμαί τε πόδες τε χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιν*, pugnantium conspergebantur sudore, P, 387, ubi vides plura nomina diversi generis comprehensa verbo in singulari; quod *σχῆμα* vocatur ab antiquis *Πινδαρικὸν*, quia Pindarus eo frequenter fuit usus. refertur tamen verbum h. l. ad *γούνατα*, et reliqua nomina consideravit poëta quasi similiter neutrius generis in plurali, quæ verbum in singulari sequens habere attice solent. Sic Hesiodus: *τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ*, Θεογ. 321. *παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ*, E, 100, sanguine conspergebatur thorax. *ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο*, et cerebrum omne intus (intra galeam) ei fœde exsilire factum est e capite. vel, fœdatum est, Λ, 98. et 535, *αἵματι ἄξων ἅπας πεπάλακτο*, axis currus totus oblitus est cruore. sic et, *ἐγκέφαλος ἔνδον*, M, 186. Υ, 400, de eo, qui per galeam vulneratus est graviter in caput. et 500, *ἄξων*. et 503, *αὐτὸς χεῖρας*, ubi deest *κατὰ*, quod attinet manus. *αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον οὔκ ἐστι θεοῖς εὐχετᾶσθαι*, non fas est, conspersum et inquinatum sanguine et cruore, diis vota facere, Z, 268, *μεμολυσμένον*. *σάκος γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ*, scutum vetus, fœdatum et oblitum situ, χ, 184. et 402, *αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον Ὀδυσσέα*. et 406, *ὡς Ὀδυσεὺς πεπάλακτο* (*κατὰ*) *πόδας καὶ χεῖρας*, coll. 404, de leone. sic et *πεπαλαγμένον*, ψ, 48. *κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃ*, H, 171, sorte nunc sortimini ordine omnes, qui destinetur sorte. *τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον*, ι, 331, *κληρῶσαι, κληρώσασθαι, κλήρῳ λαχεῖν*.

πάλη, ης. ἡ. (Πάλλω) lucta, qua homo varie movetur aut attollitur et dejicitur. nam est a *πάλλω*, *ich mache fallen, (I throw down,)* moveo ut cadat quid. *ἐνίκησα πάλῃ Ἀγκαῖον*, vici lucta eum, Ψ, 635. qualis lucta deinde describitur a 700—739, et ratio nominis etymologica apparet maxime ex 719—727. *ἢ πὺξ, ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσὶν*, Θ, 206. antiquioris etiam et rusticioris *πάλης*, qua alter alterum dejicere ad terram conabatur, descriptio est hæc: *τὴν εὐώνυμον χεῖρα ἑκάτερος ὑπὸ τὴν πλευρὰν ἔβαλε*

τοῦ ἀγωνιστοῦ, τῇ δὲ δεξιᾷ χειρὶ ἑκάτεροι τοῦ λαιοῦ ἀγκῶνος τοῦ ἐναντίου ἐλαμβάνοντο, τοῖς δὲ μετώποις ἀντηρείδοντο.

παλὴ, ῆς. ἡ. (Πάλλω) est farina tenuis, *fein meel das wohl ausgebeutelt ist, (fine flour that is well bolted.)* scribi ὀξυτόνως jubet Didymus ad Κ, 7. Vide sub παλύνω.

παλίλλογος, ου. ὁ ἡ. (Λέγω) retro lectus et depositus, ex postfacto relectus et collectus. οὐκ ἐπέοικε, λαοὺς παλίλλογα ταῦτα ἐπαγείρειν, *es gehet nicht an, dass die leute das von neuem, da es einmal unter sie getheilet ist, wieder zusammenbringen, und es nun rückwärts wieder gesuchet wird, (it is not right that the people should collect together again what has been divided among them, and that it should be given back,)* Α, 126. a πάλιν, retro, et λέγω, colligo.

παλιμπετὴς, έος. ὁ ἡ. (Πέτω) retro cedens et festinans. ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς αὐτοὺς, retro ad castra Græca compulit retrorsum eos, Π, 395, excludens eos a receptu ad urbem: et est vel pro παλιμπετέας, contr. παλιμπετεῖς, extruso vel α vel Iota: vel est neutrum adverbialiter. sed prius est verius. sic enim solet poëta, e. c. ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδεῖς, ἀκλεὲς pro ἀκλεεῖς, etc. μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ παλιμπετὲς (pro παλιμπετεῖς, et id pro παλιμπετέες) ἀπονέωνται, ε, 27, et proci cum navi sua retro cedentes revertantur domum. πάλιν est retro, ὀπίσω: et nomen habet metaphoram ἐκ τῶν πεσσῶν, ab aleæ ludo. recentiores ponunt παλιμπετὴς pro homine suam sententiam mutante in contrarium, ὁ ἑαυτῷ μαχόμενος, καὶ ἐναντιούμενος οἷς εἶπεν ἢ ἔπραξεν, contrarius iis rebus quas dixit vel fecit, ὃς καὶ περιπετὴς λέγεται. παλιμπετὴς ἑαυτῷ ἐγένετο, retexuit ipse se. ὑψιπετὴς, έος, ὁ ἡ, qui ex alto decidit, e. c. παλλάδιον ὑψιπετές.

παλιμπλάζω, (Λάω) retro rejicio, repello, *mache zurückprallen, (I repel.)* νῦν ἄμμε (ἡμᾶς) παλιμπλαγχθέντας ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν, Α, 59, nunc puto nos rejectos retro abituros esse domum: et imago est a sagitta, illisa solido alicui, a quo resilit et repellitur. οὔτι σε παλιμπλαγχθέντα ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν, ν, 5, nequaquam, te retro rejectum in errores novos, puto reversurum te esse in patriam.

πάλιν, (Πάλλω) adverb. retro, εἰς τὰ ὀπίσω. hæc enim est notio hujus vocis antiqua et Homerica; illa vero, ubi notat ἐκ δευτέρου, recentiorum est, et apud poëtam nullibi quærenda. ubique apud eum est notio reversionis, retorsionis, retro actionis: et πάλιν et πρόσω sunt opposita. δοῦναι πάλιν, reddere, εἰς τὰ ὀπίσω πέμπειν, remittere detentam adhuc puellam, Α, 116. et 380, πάλιν ᾤχετο, reversus est unde venerat. ὄσσε πάλιν κλίνασα, Helena oculos avertens, ἔμπαλιν στρέψασα, Γ, 427. πάλιν ἄγεν (ἐάγησαν) ὀξέες ὄγκοι, Δ, 214, retro flexi sunt hami; conf. ἄγω. et 357, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, et retractavit orationem, retro et in contrariam partem flexit, *nahm sein wort zurück, wendete es anders, (he recalled his words, and turned them another way.)* hæc phrasis alio significatu est ν, 254, οὐδ' ὅγε ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, neque is vera loquebatur, sed in oppositam vero partem flexit sermonem: et prudens ibi dissimulator necessario tempore describitur, quando veritas sibi maxime noxia, nemini vero utilis, futura esset. τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι ἄμφω ἀφ' ἡμῶν, hos ambos non retro referent a nobis equi, Ε, 257, ubi utrumque adverbium notat idem; vel, πάλιν est retro, et αὖτις rursus. sic, Β, 276, οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς νεικεῖν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, non sane hunc retro rursus impellet animus ad objurgandum reges criminosis verbis: non is vertet se retro ad idem faciendum, postquam semel eum inde vi depuli, ἐχώρησαν πάλιν αὖτις, cesserunt retro, Ρ, 533. ἂψ πάλιν εἶσι, retro vadit, Σ, 280, ubi quoque utrumque adverbium est idem. πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι, retro perrexerunt ire domum, Ψ, 229. αὐτοὶ δ' αὖτε πάλιν ἔκιον, retro iverunt, ν, 125. sic, ξ, 356, τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον ἐπὶ νηὸς, reversi sunt ad navem suam, ex qua prodierant quærentes fugitivum. et ο, 430, νῦν κε πάλιν αὖτις ἅμα ἡμῖν οἴκαδε ἕποιο, nunc sane revertens nos sequi possis. χειρὶ πάλιν ἐρύσασα αὐτὸν, manu sua retro trahens eum, Ε, 836, *sie zog ihn mit der hand vom wagen zurück, (she drew him back by the hand from the car.)* τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο, illi non retro domum veniebant, Ζ, 189. σῶμα δὲ ἐμὸν οἴκαδε δοῦναι πάλιν, corpus meum exanime reddere domum, Η, 79. Χ, 342. et 259, νεκρὸν Ἀχαιοῖς δώσω πάλιν, *will den körper zurück geben, (will restore the body,)* ut ex hoc loco revertatur corpus in castra. αὐτὰς πάλιν τρέπε, μηδὲ ἔα ἄντην ἔρχεσθαι, Θ, 399, eas retro verte, neque sine eas coram et adversum me ire: qui locus maxime explanat notionem τοῦ πάλιν, coll. 456, ubi ἂψ idem est. et 432, πάλιν ἔτρεπεν ἵππους, retro flexit equos, *sie lenkete die pferde um, dass sie zurück fahren konnte, (she turned the horses to go back.)* hinc est ὁ ἡ παλίντροπος, retro versus et flexus; et παλιντροπᾶσθαι. ἄντην ἔρχεσθαι, recta procedere, est oppositum τῷ πάλιν τρέπεσθαι, reverti. οὐδὲ πάλιν ἐρέει, neque contra dicet, οὐκ ἐναντιούμενος ἐρεῖ τι, Ι, 56. et 408, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν, hominis vero anima ut revertatur ad vitam, *dass sie zurück komme, (that it may return,)* ex statu mortis: quod ἡ παλινζωΐα καὶ παλιγγενεσία dicitur. et 653, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν, ad naves redierunt ex eo loco, δός με πάλιν ἐπὶ νῆας ἀφικέσθαι, Κ, 281, da ut in castra incolumis revertar. et 356, πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος αὐτὸν, Hectore jubente, ut reverteretur, nec ulterius progrederetur, *da er ihn hiesse zurück eilends gehen, (ordering him to return immediately:)* ἀποστρέψαντος. πάλιν ὁρμένω, retro conversi ambo, Λ, 326, non fugientes amplius, sed converso ad hostes pectore pug-

nantes; ὀπίσω. et 651, νῦν δ' ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμι 'Αχιλῆϊ, nunc igitur renuntiaturus ei redeo ad eum, *ich gehe zurück und will ihm nachricht bringen, um deren willen er mich hieher gesandt hat, (I am returning and will carry him information respecting that on which he sent me hither.)* πάλιν τρέπεν ὄσσε, retro flexit oculos, ἀλλαχοῦ τὴν θέαν ἔτρεψε, Ν, 3. sed Φ, 415, πάλιν τράπεν ὄσσε, retro torsit faciem, ὀπίσω ἔτρεψε, ut abiret inde: ubi ergo ἐπὶ στροφῆς ὅλου σώματος, de conversione totius corporis, est intelligendum. *sie kehrete sich um, und gieng weg, (she turned round and went away.)* coll. 468, ὣς ἄρα φωνήσας, πάλιν ἐτράπετο. ὣς εἰποῦσα, πάλιν κίε, abiit conversa, Ο, 149. ἴεναι πάλιν, reverti, sc. memento, Π, 87, nec progredi ulterius. et 95, ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι: et infinitivus ibi est loco imperativi. et 367, ἐπέραον πάλιν, transibant fossam retro et revertentes. πάλιν τράπετο υἷος ἑοῖο, Σ, 138, retro se convertit a filio suo abiens: ubi est πάλιν τρέπεσθαί τινος, abire diversum ab aliquo. apud Sophoclem est ὁ παλιντράπελος in malo sensu, ὁ ἀνάπαλιν τραπεὶς τοῦ φρονεῖν, a recta et bona sententia retro versus. δόρυ 'Αθήνη (ἀπὸ) 'Αχιλῆος πάλιν ἔτραπε, Minerva hastam Hectoris ab Achille retro vertit, ut recideret hasta ad pedes Hectoris, Υ, 439, 440. πάλιν ἔκιε θυγατέρος ἧς, Φ, 504, retro inde abiit, sequens filiam suam, ἔκιε ὀπίσω θυγατρὸς αὐτῆς: *sie wendete sich um und gieng ihrer tochter nach, (she turned round and followed her daughter.)* et 593, πάλιν δὲ ἀπὸ βλημένου χαλκὸς ἀπόρουσε, retroque ab eo in quem conjectum erat telum, resiliit illud. χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον, postquam monumentum sepulcrale aggesserant, retro inde abibant, Ψ, 257. Ω, 801, ὑπεχώρησαν, ἐπαλιννόστησαν, *giengen sie davon, (they departed.)* ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, ego recedam, *ich will zurücke bleiben, (I will keep back,)* Ω, 462, nec in conspectum ejus veniam. et 596, ἐς κλισίην πάλιν ἤϊε, rediit in tabernaculum. πάλιν οἶκόνδε βεβήκει, in habitationem suam reversa est, *kehrete in ihre zimmer zurück, (returned to her apartment,)* α, 360. φ, 354. ψ, 292. et 295, πάλιν κίεν, abiit retro. sic et, π, 177. et 456, πάλιν ποίησε γέροντα, ex forma pulcra fecit eum reverti in formam senilem; contrario modo. et 467, πάλιν δεῦρο ἀπονέεσθαι, retro huc reverti, sc. memento. πάλιν ἐλθεῖν ἐκ μεγάρου, retro ire me ad patrem meum ex hac domo, reverti me, τ, 533. ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι, cum reversura esset domum, ζ, 110. τότε δὴ (ἀπὸ) αὐτοῦ πάλιν ἔχυτο ἀὴρ, tunc ab eo removebatur caligo, η, 143, *die dunkelheit der augen wich von ihm, (the mist was removed from his sight.)* et 280, ἀναχασάμενος νῆχον πάλιν, recedens ab eo loco, natabam retro. ἀπαγγεῖλαι πάλιν, renuntiare legationem, ι. 95, *botschaft und nachricht zurück zu bringen, (to bring back a message and intelligence.)* et 225, ἴεναι, retro inde abire. ὅδε σοι πάλιν εἶσιν ὀπίσω, λ, 148, ille tibi abibit retro; ubi utrumque adverbium est idem. Sic et in Pindaro hoc adverbium ubique notat retro, retrorsum.

παλινάγρετος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) retro recollectus et retractus. ex πάλιν, retro, et ἀγείρω. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, Α, 526, sc. ἔπος, inquit Jupiter; meum semel emissum verbum non retro retrahitur ad me et a me, οὐκ ἐκ μεταμέλου ἀνάπαλιν ἀγείρεται, ἀλλὰ μᾶλλον βέβαιόν ἐστι.

παλίνορσος, ου. ὁ ἡ. ("Ορω) retro concitatus. a πάλιν, retro; et ὄρω, concito, me vel alium. δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη, Γ, 33, qui draconem videt, solet resilire, ἄψ ἀνεχώρησε, ἄψοῤῥος.

παλίντιτος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) retributus. idem ac ἄντιτος. οὗ ἡ τίσις πάλιν, i. e. ὕστερον, ἐν τῷ μέλλοντι, γίνεται, *was nachher wieder gerochen und vergolten oder gestraft ist, (what is after a time avenged or punished.)* αἴ κε Ζεὺς δῷ παλίντιτα ἔργα γενέσθαι, α, 379. β, 144, si forte Jupiter dare velit, ut retributa et retro punita facta fierent.

παλίντονος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) retro tensus. a πάλιν, retro. et duplex est notio hujus adjectivi. 1) si nervus ab altero cornu est demtus, ut uni tantum cornu adhæreat adhuc, et arcus sic sit remissus: quod semper fiebat extra usum, ne arcus perpetua intensione elasticitatem suam perderet. hæc notio locum habet, Κ, 459. et φ, 11, 59, ubi manifesto est sermo de arcu remisso. 2) si arcus jam est tensus, et nervus alteri cornu circumpositus, sagittaque ad jaculandum imposita, si deinde nervus manu retro trahitur, ut sagittam protrudat. hic significatus sine dubio est Θ, 266. Ο, 443, ubi sermo est de sagittario, qui dicitur παλίντονα τόξα τιταίνων, retro tractum nervum tendens et ad protrudendum sagittam attrahens retro ad se. vide τόξον.

παλιῤῥόθιος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) retro ruens, παλίῤῥοος, refluus cum impetu cohærente. παλιῤῥόθιον κῦμα, h. l. est, retro a terra refluens unda, ε, 430, τὸ ῥοθοῦν κατὰ παλίῤῥοιαν. ἦν μὲν γὰρ ἐκεῖνο ῥόθιον, 412, ὅτε ἐπιδραμὸν παρῆλθε τὸν 'Οδυσσέα: γέγονε δὲ παλιῤῥόθιον, retro strepens, ὅτε εἰς θάλασσαν αὖθις ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀποκαθίστατο. νῆα ἤπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα, retro strepens unda ferebat navem versus terram, ι, 485, coll. 495, s. nam omne id dicitur retro, quod a tergo nostro esse volumus: si ergo terram nobis propositam habemus, retro agimur in altum vi aliqua occurrente; si vero altum mare, retro agimur ad terram. ergo utroque respectu κῦμα potest esse παλιῤῥόθιον, a πάλιν, retro. notio strependi cum his compositis est jungenda.

παλίωξις, εως. ἡ. (Δίω) est ὅτε ἐξ ὑποστροφῆς διώκουσι οἱ δεδιωγμένοι, quando fugientes aut cedentes convertuntur, et insequentes se vicissim fugant et insequuntur: *wenn sich das blatt im verfolgen wendet, und der weichende nun seinen verfolger jaget, (when the tables are suddenly turned and the pursued be-*

come the pursuers.) ἐκ γὰρ τοῦ ἔμελλε (Ζεὺς) παλίωξιν παρὰ νηῶν θήσειν Τρώων, *eine zurückjagung der Trojaner, (a repulse of the Trojans,)* O, 601, ut Græci a fuga conversi insequerentur Trojanos. et 69, ἐκ τοῦδε δ' ἂν ἔπειτα (vicissim) παλίωξιν παρὰ νηῶν τεύχοιμι, i. e. τὴν ἐκ μεταβολῆς φυγὴν τῶν διωκόντων, καταδρομὴν δὲ νικωμένων. et πάλιν, retro. et notat hæc vox passive, si quis huc usque insequens retro agitur. hinc et tota hæc ῥαψῳδία inscribitur ab antiquis ἡ παλίωξις, διὰ τὴν τῶν Τρώων ἐπὶ τὰ ἔμπαλιν (retro) δίωξιν, passive. εἰ δέ κε ὑποστρέψωσι (οἱ Ἀχαιοὶ) παλίωξις δὲ (τῶν Τρώων) γένηται ἐκ νηῶν (a castris Græcorum, ubi naves subductæ stabant) M, 71. ergo est ἡ ἔμπαλιν δίωξις, τῶν διωκομένων ὑποστραφέντων εἰς διώκοντας.

παλλακὶς, ίδος. ἡ. (Πάλλω) adolescentula; in s. concubina. eadem quæ ἡ παλλακή. non est καθ' ὑποκορισμὸν (deminutive) facta, sed derivativa a masc. ὁ πάλλαξ. nam deminutiva vel nulla sunt apud poëtam, vel certe rarissima. Omnes heroës Græci, præter unum Menelaum, usi sunt in castris παλλακαῖς, ne Nestore quidem sene excepto. nam heroës illi etiam senes, non erant enervatis corporibus ἐν νεότητι διὰ μέθης καὶ ἀφροδισίων καὶ ἀπεψίας τῆς ἐξ ἀδηφαγιῶν: hinc erant et in senectute amabiles, ut Nestor et Phœnix. præterea istæ παλλακαὶ fere omnes erant bello captæ juvenculæ formosæ, quibus jure victoriæ utebantur, liberalissime tamen. ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο καλλικόμοιο, qui mihi ob concubinam suam formosam iratus factus erat, I, 449, et 450. ἣν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν: et loquitur Phœnix de patre suo. et 452, μήτηρ δ' ἐμὲ λισσέσκετο γούνων, παλλακίδι προμιγῆναι, ἵνα ἐχθήρειε γέροντα, mater supplicabat mihi, filio suo adolescenti, ut ante miscerer concubinæ illi, ut ea fastidiret deinde senem. nam gustata adolescentis primævi suavitate, senex deinde et deterior facile tædio futurus erat puellæ. quæ tamen obedientia matri præstita, filio cessit male. ἐμὲ δ' ὠνητὴ τίκε μήτηρ παλλακὶς, nam me peperit mater emta concubina, ξ, 203, ergo et emtæ puellæ, fiebant postea concubinæ. cæterum est differentia ἑταίρας καὶ παλλακῆς, prior est solius temporariæ voluptatis causa, posterior vero quotidianæ consuetudinis. ipsa ἡ Παλλὰς videtur nomen habere ab ὁ πάλλαξ, i. e. ὁ νέος καὶ καλὸς, et qui strenue movet se. Vide sub Παλλὰς in Il.

ΠΑ'ΛΛΩ, f. παλῶ. a. 1. ἔπηλα. quatio, concutio, cadere facio, exsilire facio, commoveo, sursum moveo. habet cum ἅλλω magnam cognationem. κλήρους ἐν κυνέῃ πάλλον, pro ἔπαλλον, sortes in galea succutiebant, Γ, 316. nam ita fiebat sortitio: conjiciebant signa quædam in galeam; aliquis, avertens vultum, sic sursum motitabat galeam, ut sortes succuterentur et sursum salirent; quod deinde sic exsilire factum signum primum e galea exsiliebat in terram, id definiebat rem. (hinc est ὁ πάλος, sors, it. jactus, vibratio, Eurip. Iphig. Aul. 1151. et, ὁ ἀντίπαλος, adversarius in sortiendo vel jaciendo.) et 324, πάλλεν δ' Ἕκτωρ, ἂψ ὁρόων, averso vultu, succutiebat sortes in galea. sic et Nestor, ut hujus rei peritissimus, H, 181. et Achilles, Ψ, 353. sic et, πάλλομεν κλήρους ἐν κυνέῃ, κ, 206. ὁ δὲ (τὸν λίθον) ῥέα πάλλε, καὶ οἶος, E, 304, ubi sermo est de magno saxo, quod Homeri ævo vix duo viri ferre possent, sed quod Diomedes et facile, et solus, tollebat et conjiciebat, elatum vibrabat. sic eadem verba de eadem re, de Hectore, M, 449. et de Ænea, Υ, 287. αἰχμὴν πάλλεν Ἀχιλλεὺς δεξιτερῇ, cuspidem vibrabat, elatam gestabat contra hostem, X, 320, et πάλλειν talibus locis est, directam versus hostem, et infestam ferre. ὁ δοῦρε δύω πάλλων, Γ, 19, ubi conf. δύω. πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, E, 495. Z, 104. Λ, 212. αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε (ἔκυσε καὶ ἔπηλε) χερσὶν, εἶπεν ἐπευξάμενος Διΐ, Z, 474, i. e. διεκίνησεν εἰς ἀέρα ὧδε καὶ ἐκεῖ, postquam osculatus est Hector filiolum suum infantem, et in manibus suis sedentem crebro sursum moverat; ut solemus infantulos in manus susceptos motitare. sic a ψάλλω est aor. 1. ἔψηλα, a σφάλλω ἔσφηλα, ab ἰάλλω ἶηλα. Αἴας πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ, vibrabat sic frustra in manu mutilatam hastam, Π, 117, nam cuspis præcisa erat ictu gladii. et 142, τὸ μὲν ἔγχος (hastam grandem Achillis) οὐ δύνατο ἄλλος πάλλειν, regere et movere; ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεὺς, sed solus ille valebat eam regere et ferre cum effectu. sic et T, 389, i. e. κραδᾶναι. quod πάλλειν proprie sit, pulsare, quatere; apparebit ex sequentibus. ἐν στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, X, 452, inquit Andromache, in magno terrore et timore cæco: conf. ἦτορ. ὑπὸ ἄντυγι ἀσπίδος ἔπαλτο, pro ἐπάλλετο, offendebat infra ad extremam oram scuti, O, 645, *er stiess sich unten an den rand des langen bis auf die füsse reichenden schildes, (he struck upon the edge of the long shield that reached down to his feet;)* coll. 647, ἐν τῇ βλαφθεὶς, quod est idem; nam βλάπτεσθαι quoque est, offendere pede et impediri. est ergo pro, προσέκρουσε, προσέπταισε. et 191, ἐγὼ ἔλαχον ἅλα, παλλομένων, inquit Neptunus; ego sorte adeptus sum mare, sortientibus nobis tribus: vel et, παλλομένων κλήρων, motis et succussis sortibus. παλλομένη κραδίην, X, 461, valde palpitans Andromache, quod attinebat cor, *der das herz sehr klopfete und die brust bewegete, (whose heart beat vehemently and whose bosom heaved.)* hinc est et ἡ πέλτη, i. e. ἀσπὶς ἴτυν μὴ ἔχουσα, Eurip. Alcest. 488. et Rhes. 371.

παλύνω, f. υνῶ. (Πάλλω) farina conspergo. ponitur enim proprie ἐπὶ ἀλεύρου: et ἡ παλὴ est τὸ ἀποπαλλόμενον λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, *das feine mehl das herumstäubet, (the fine flour that flies about:)* unde et cinis tenuis, qui ad levem ventulum adsurgit, dicitur ἡ παλή. proprie ergo παλύνειν est λευκαίνειν, album

facere, inspersa farina: deinde in genere est, μολύνειν, inquinare. χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας, quando nix alba reddit, et albedine conspergit, arva, K, 7. γυναῖκες λευκὰ ἄλφιτα πολλὰ ἐπάλυνον, Σ, 560, ubi de paratione cœnæ pro operariis sermo est: mulieres multas albas farinas adspergebant carnibus. nam Eustathius h. l. ait, non notari ἀρτοποιΐαν, sed ἐπίπασμά τι, σύνηθες ὂν τοῖς παλαιοῖς: quia de carne assanda ibi sermo est, quæ inter assandum conspergi solebat farina. inspergebant etiam carni, assatæ jam, ejusmodi farinam, ut patet ex ξ, 77, ὀπτήσας παρέθηκε θερμὰ (τὰ κρέατα) καὶ ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, ubi res est manifesta, ἐπίπασι, κατὰ ἔθος ἀρχαϊκὸν, τὸ ὕστερον ἀργῆσαν. conf. ἄλφιτα. et 429, παλύνας (conspergens, sc. carnes illas inter assandum) ἀλφίτου ἀκτῇ, farina, λευκάνας καὶ καταπάσας. cave ergo, his locis explices per, μαζοποιήσας, postquam placentas fecit ex farina humido affuso subacta, συναναδεύσας (postquam humidas fecit admixta aqua) τὰ ἄλευρα, farinas. cæterum hinc est ὁ πέλανος, ου, qui proprie est λεπτὸν πέμμα, tenue libum, in sacris offerri solitum: deinde in genere, humor concretus, πᾶν ἐξ ὑγροῦ πεπηγμένον. unde et humor, qui ad oculos dormientis concrescere solet, sic vocatur. vide Eurip. Orest. 220. ὁ πεπηγὼς ῥύπος.

παμμέλας, λαινα, λαν. (Λάω) totus niger. ταύρους παμμέλανας, γ, 6, quales Neptuno immolari soliti. παμμέλανα ὄϊν, κ, 525. λ, 33, nam inferis atra sacrificabantur, διὰ τὸ σκοτεινὸν τῶν ἐν ᾄδου.

πάμπαν, (Πάω) adverb. omnino, *gänzlich, gar, (entirely, quite.)* plerumque cum negatione plenaria jungitur. οὐδέ τι πάμπαν ἐθέλεις, nec omnino vis, I, 435, i. e. οὐδαμῶς, οὐδόλως, *ganz und gar nicht, (by no means.)* et 458, ἔνθα ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετο ἐν φρεσὶ θυμὸς, ibi mihi jam nullo modo cohibebatur in pectore animus, *gar nicht mehr, (by no means.)* οὐδ' ὅγε πάμπαν ἐχάζετο, non omnino tamen abscessit, *wich nicht ganz zurück, (did not wholly retire,)* M, 406. οὐ πάμπαν ἔτι, jam omnino non, N, 7. et 111, πάμπαν ἐτήτυμον, omnino vere. *allerdings wahrhaftig, (most assuredly.)* et 348, οὐδ ὅγε πάμπαν ἤθελε λαὸν ὀλέσσαι Ἀχαιϊκὸν, neque is volebat omnino perdere exercitum Græcum. et 701, οὐκέτι πάμπαν ἀφίστατο αὐτοῦ οὐδ' ἠβαιὸν, omnino non recedebat ab eo ne tantillum quidem. et 761, τοὺς δ' εὗρε οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, et hos invenit jam non omnino illæsos. et 777, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ, quia nec sane me imbellem peperit mater. si ergo hoc adverbium ponitur cum negandi particula, ad eam negationem pertinet, non ad aliud verbum. μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο, Ξ, 91, sermonem, quem non sane vir quisquam in ore habuerit omnino. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν, quia id sane nequaquam suspicabatur, P, 406. ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπὰν, retro autem omnino nihil cessit, Σ, 160. Πηλῆα οἴομαι ἢ κατὰ πάμπαν τεθνάμεν, pro κατατεθνάναι, arbitror eum omnino mortuum esse, T, 334. et 342, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς, sane plane abscedis ab eo. μηδὲ σὲ πάμπαν ἔπεσιν ἀποτρεπέτω, nec ullo modo te verbis avertat, Υ, 108. (sic et Φ, 338.) et 376, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε, nequaquam jam congredere cum eo ante aciem. ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν, Ψ, 104, ubi sermo est de anima mortui apparente, quæ est simulacrum tantum, sine præcordiis, i. e. sine nervis et vera vita. βίοτον πάμπαν ἀπολέσει, victum omnem omnino absumet, β, 49. οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἑήνδανε, ei nequaquam id placuit, γ, 143. et 348, παρὰ πάμπαν ἀνείμονος, apud hominem omnino destitutum vestibus. κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει, ille vero omnino nunquam insolens quid fecit cuiquam, δ, 693. οὔ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστι, prorsus nemo est sine nomine, θ, 552. κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον, illum ego nunquam vidi, λ, 527. ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, quia omnino negas, ξ, 149. οὐκ ἔτι πάμπαν, *ganz und gar nicht, (not at all,)* π, 375. sic, μή τίς τοι, σ, 140. et 345, οὐ πάμπαν εἴα, omnino non sinebat eos. sic et υ, 284. ὧδέ σε πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, τ, 369. ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς, υ, 140. μήποτε, χ, 287. οὔπω πάμπαν, omnino nullo pacto, ψ, 240. οὐδέ κε, ω, 41. et 244, οὐδέ τι.

παμποίκιλος, ου. ὁ ἡ. (Πέκω) valde varius arte et ornatu: ut notetur πλῆθος variegationis et artis adbibitæ. παμπόκιλοι πέπλοι, Z, 289. ο, 105.

πάμπρωτος, ου. ὁ ἡ. (Πρὸ) omnium primus, πρὸ πάντων. ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν, senex primus incipiebat texere consilium, H, 324. I, 93. nam hoc nomen ponitur, si quis ex multis primus quid agit. neutrum adverbialiter, πάμπρωτον, δ, 577, 780. κ, 403, 423. sic et in plurali, πάμπρωτα, omnium primum, *vor allen dingen, (first of all,)* Δ, 97. ὅτι αὐτῇ πάμπρωτα (ἐκ) θεῶν ἠρήσατο πάντων, quod ei ex omnibus diis primum vota fecisset, P, 568, de Minerva.

παμφαίνω, (Φάω) totus fulgeo, totum me ostendo. ut ergo apud poëtam intransitive notet. ἀστὴρ ὀπωρινὸς μάλιστα λαμπρὸν (neutrum adverbialiter, pro λαμπρῶς) παμφαίνῃσι, Sirius maxime lucide totus splendet, E, 6, quæ forma est Dorica, et in specie Rheginorum, ut βαρύτονα in ει efferant per ησι, e. c. λέγει, λέγησι, φέρει, φέρησι: etiam contracta in εῖ, νοεῖ νόησι. dicitur is loquendi modus etiam ὁ Ἰβύκειος, quia poëta lyricus ὁ Ἴβυκος hoc genere terminationis verborum delectatus est. distinguenda ergo est hæc forma Dorica et Ἰβυκεία ab illa, quando tertiæ personæ sing. conj. act. adjungitur syllaba σι, e. c. λέγῃ, λέγῃσι, ubi Iota subscriptum locum habet. est ergo l. c. pro παμφαίνει. ἧλοι χρύσειοι πάμφαινον, clavi aurei toti fulgebant, pro ἐπάμφαινον, Λ, 30. et 63, ἀστὴρ παμφαίνων. Πάρις, τεύχεσι παμφαίνων, totus fulgens armis, quæ erant recens expolita, Z, 513, coll.

321. sic, T, 398. et X, 26, παμφαίνοντα, sc, τεύχεσιν. σάκος, χαλκῷ παμφαῖνον, Ξ, 11. στήθεσι παμφαίνοντας, pectoribus nudatis et candidis lucebant quasi, Λ, 100, nam arma iis fuerant exuta, ut corpus nudum appareret. ergo Troës corpore albi fuere: nam contumeliæ causa hoc verbum a poëta positum non est, sed ad innuendum colorem humanum.

παμφανάω, (Φάω) idem, distractum poëtice ex παμφαίνω. παμφανόωντα (pro παμφανάοντα. contr. νῶντα, et distracto circumflexo per insertum ο, νόωντα) τεύχεα, arma collucentia tota, E, 295. Σ, 144. δούρατα, hastas collucentes, E, 619. N, 261. ἔντεα, arma, I, 592. O, 120. ἅρματα (nam ad id nomen videtur pertinere participium istud, non ad ἐνώπια) O, 435. δ, 42, currus collucentes et politos. nisi quod tamen ἐνώπια παμφανόωντα sunt χ, 121, parietes lucentes et candidos, probe dealbatos. παμφανόωντα, ἠέλιον, ν, 29. λέβητα, Ψ, 613. τ, 386. ἐκ δίφρου παμφανόωντος, Ψ, 509. αἴγλη παμφανόωσα χαλκοῦ, B, 458. κόρυθα παμφανόωσαν, Z, 473, galeam. φλόγα, Σ, 206. Φ, 349.

πάναγρος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) omnia congregans et colligens et capiens. τὸ πάναγρον est, magnum rete piscatorium. ἁψῖσι λίνου πανάγρου, E, 487.

πάναιθος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) splendens et ardens totus, ex πᾶν, et αἰθός. κρύψαντες κεφαλὰς παναίθαις (ubi ionice est fœmininum, παναίθη) κορύθεσσι, Ξ, 372, tegentes capita fulgentibus galeis. sic a καλὸς fit πάγκαλος, cujus etiam fœmininum παγκάλη in usu Ionico. Vide sub κόρυς.

παναίολος, ου. ὁ ἡ. (Ἔλω) totum circumvolvens se, *ganz drum herum sich schlingend, (twining quite round.)* ζωστὴρ παναίολος, Δ, 186, 215. K, 77. Λ, 236. simul tamen cingulum tale constabat ex complicatis et intextis variis, e. c. argento, etc. θώρηξ, Λ, 374, qui totum corpus circumdat, vel, qui ex variis est compositus. sic σάκος παναίολον, N, 552, clypeus complicatus ex variis et pluribus. et quia αἰόλλω in genere est, ταχέως κινέω, hinc αἰολόπωλος est idem qui ταχύϊππος, celer et agilis in equitando. et τὸ ἀπαιόλημα est vafra impostura, Aristoph. Nub. 727. et ἡ ἀπαιόλη, fraudulentia dextra, ibid. 1149, quæ ibi dicitur παμβασίλεια, regina universalis, et personificatur ut numen.

πανάπαλος, ου. ὁ ἡ. (Ἅπω) usque quaque tener et molliculus. *ganz zart, (very soft.)* cujus caro succulenta et juvenilis valde mollis est tactu, delicatulus et nitidus. *niedlich von zartem fleische, dessen er über den leib genug hat, (having delicate flesh and plump.)* νέῳ παναπάλῳ, οἷοί τ' ἀνάκτων παῖδες ἔασιν, ν, 223, quales sunt liberi nobilium hominum.

πανάποτμος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) omnino infelix, κακοτυχής, δυσάμμορος. ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος, Ω, 255. et 493, αὐτὰρ ἐγώ.

πανάργυρος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) totus argenteus. κρητῆρα πανάργυρον, ι, 203. ω, 274.

παναφῆλιξ, ικος. ὁ ἡ. (Ἔω) ab omnibus æqualibus destitutus et desertus. ὁ τῶν ἡλικιωτῶν ἀπηλασμένος. ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι, X, 490, si patre orbus sit filius, deserunt eum omnes ejus æquales et sodales, nam ἧλιξ in sensu latiori est sodalis. quia orphanus videtur impotens, negligunt eum florentiores. hæc fabula ergo jam tum sic acta inter homines stolidos.

παναώριος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) prorsus immaturus, omnino intempestivus. nam ab ὥριος, maturus, tempore suo exsistens, est ἀώριος, intempestivus: et inde est hoc decompositum, qualia valde rara sunt apud poëtam: ὁ πάντη ἄωρος. ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον, Ω, 540, inquit Achilles de patre suo Peleo et de se: qui unum filium (me) genuit omnino ante justum tempus moriturum, et ad vitæ satietatem non venturum.

πανδαμάτωρ, ορος. ὁ. (Δάω) omnium domitor. est epitheton somni. οὐδέ μιν ὕπνος ᾕρει πανδαμάτωρ, Ω, 5. καδδέ μιν, ι, 373.

πανδήμιος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) qui per totum populum vagatur. ἐπῆλθε πτωχὸς πανδήμιος, σ, 1, *ein landbettler, (a common beggar,)* qui per totum populum mendicabat.

πανῆμαρ, (Ῥέω) totum diem. A, 592. ν, 31.

πανημέριος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) per totum diem. recentiores dixere πανήμερος. ἦε πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, an tota hac die ignavus ero? P, 180. ἀνδράσι πολεμίζει, cum hostibus totum diem pugnat, T, 168. οὐκ ἐμὲ Ζεὺς εἴασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν, non permisit me contra eos totum diem pugnare, Λ, 278, ubi est vel accusativus ad ἐμὲ, vel est neutrum adverbialiter. οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, A, 472, illi vero per totum reliquum diem cantu deum placabant. κρινώμεθα Ἄρηϊ, decernamus Marte, B, 385. κρίνονται Ἄρηϊ, Σ, 209. οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν, quatiebant jugum equi ad currum juncti, i. e. currebant, γ, 486. ο, 184. ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον αὖθι, edite et bibite hic, μ, 24, toto die. τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει, concitabatur certamen, P, 384, est et fœmininum in usu: πανημερίη νηῦς, δ, 356, navis per totum diem currens. τῆς δὲ πανημερίης τέτατο ἱστία ποντοπορούσης, λ, 11, navi per totum diem tendebantur vela currenti. πανημάτιος vero nusquam poëta dixit, etsi simplex habeat ἠμάτιος.

πανθυμαδὸν, (Θέω) adverb. toto animo, ὁλοψύχως, valde serio. σ, 33, *alles ernstes, mit vollem eiser und zorn, (in good earnest, with the whole soul.)*

παννύχιος, ου. ὁ ἡ. (Νύσσω) et in fœminino παννυχίη. per totam noctem. ionice pro πάννυχος. θεοί καὶ ἀνέρες εὗδον παννύχιοι, B, 2. sic et Ω, 678. et 24, οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, ubi est masculinum ad ἄνδρα. sic et 61,

nam ἐν νυκτὶ βουλή. hinc Terentius Heaut. 3, 1, 82, et Euripides: ἤδη ποτὲ ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ ἐφρόντισα. hinc nox et εὐφρόνη dicitur, quia tunc optime potest deliberari. παννύχιοι δαίνυντο, Η, 476. et 478, παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο Ζεὺς, σμερδαλέα κτυπέων, tonans. οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ εἵατο παννύχιοι, illi, elati animis, ad pugnæ pontem (i. e. ad campum, in quo pugnatum fuerat, et qui veluti pons jungebat duos exercitus) sedebant per totam noctem, Θ, 550, *bey der wahlstatt, (on the field of battle.)* et 508, ὥς κεν παννύχιοι καίωμεν πυρὰ πολλά. ἀριστῆες εὗδον παννύχιοι, Κ, 2. παννύχιοι ἐγρήσσοντες, vigilantes, Λ, 550, *die die ganze nacht auf sind, (who are up all night.)* ab ἐγείρω est ἔγρω, inde ἐγρήσσω. sic et Ρ, 660. παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες, Σ, 315, 354. παννύχιοι ἄνεμοι, Ψ, 217. ἔνθα ὅγε παννύχιος ἐβούλευε φρεσὶν ὁδὸν, α, 443. ἐν φύλλοις εὗδον παννύχιος, η, 288. φερόμην, μ, 429, ferebar natans. παννυχίη νηῦς, β, 434. ψυχὴ, Ψ, 105, anima ejus pernox adstitit mihi.

πάννυχος, ου. ὁ ἡ. (Νύσσω) per totam noctem. ὁ δὲ πάννυχος Ἀχιλλεὺς οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέε, tota nocte vinum hauriens in terram id effundebat, libandi et animam defunctam placandi causa, Ψ, 218, coll. 217. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς, Κ, 159, cur per totam noctem dormis? ὗε δὲ Ζεὺς πάννυχος, pluebat nocte tota, ξ, 458. πάννυχον ἐγρήσσοντα, vigilantem, υ, 53.

πανομφαῖος, ου. ὁ. (Φάω) est epitheton Jovis, qui, quatenus physice est aër, omnis vocis causa est, nam φωνὴ est ἀέρος πληγή: sed, quatenus est deus, ad eum omnis ominatio refertur, ut ad dirigentem et mittentem, ὁ πάσης μαντείας αἴτιος. alii enim vates sunt tantummodo ὑποφῆται Διὸς, sive dæmones ii sint sive homines: ipse vero est summus προφήτης. πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί. Θ, 250, quæ ara erat in campo et sub dio. Vide sub θεῖος.

πάνορμος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) est epitheton portus, in quavis sui parte apti ad stationes navium. πάνορμοι λιμένες, ν, 195, οἱ ἀγχιβαθεῖς, εἰς οὓς διὰ τοῦτο πᾶσα ναῦς καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ὁρμίζεται. et loquitur h. l. in plurali, intelligens tamen unum illum portum Φόρκυνος, de quo paullo ante dixerat.

πανόψιος, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) qui ab omnibus conspicitur, ὁ πᾶσιν ὁρατός. πανόψιον ἔγχος, hastam fulgore suo in omnium oculos incurrentem. et a qua omnes hostes timuerunt sibi, Φ, 397. sed hæc vox sine dubio est mendosa ibi. alii enim eam vocem compositam dicunt a πᾶν et ὀψὲ, ut sit, πάντων τελευταῖον καὶ ἔσχατον, et ut indignatio notetur, quousque progressa sit amentia et ira Minervæ, ut tandem etiam Diomedis hastam direxerit in Martem: nam is ibi adloquitur Minervam irate. alii scribi censent ὑπονόσφιον, ut notetur fortasse (nam Eustathius dubitat, quid hoc vocabulum sibi h. l. velit, quod priores Eustathio et οἱ παλαιοὶ non enarraverunt) τὸ ἐκ τοῦ Διομήδους ὑπ' αὐτῆς νοσφισθὲν ἤτοι χωρισθὲν καὶ ἁρπασθέν: vel minus duriter, hastam clam a te in manu ejus directam aliunde in me.

πανσυδίη, et πασσυδίη, ης. ἡ. (Σέω) omne studium, si omnis adhibetur motus ad rem agendam idoneus. est a πᾶν, et σύω pro σεύω, moveo. ablativus poni solet adverbialiter: est et adverbium πανσυδεί. θωρῆξαι αὐτὸν κέλευε Ἀχαιοὺς πανσυδίῃ, Β, 12, jube eum armare Achæos universos et omni conatu, πανστρατιᾷ, παμπληθεὶ, μηδενὸς ἀπομάχου μένοντος, πανορμεί. πάντες ἦλθον ὁμῶς, αὐτοί τε καὶ ἵπποι, πασσυδίῃ, Λ, 708, omnes venerunt simul, ipsi et equi, cum omni studio et omnibus suis copiis. alibi potest esse pro, παντελῶς, e. c. πανσυδεὶ διεφθάρθαι, omnino perditum esse. sic apud Euripid. Troad. 792, πανσυδίῃ χωρεῖν διὰ παντὸς ὀλέθρου, omni motu et maximo gradu ire per omnes species exitii. et sermo ibi est de Hecuba misera. alias est προθύμως καὶ πάσῃ ὁρμῇ, ut his ll. cc.

πάντη, adverb. et dorice, πάντα vel παντᾷ, q. v. (Πάω) ubique, *allenthalben, (every where.)* omnino, prorsus, *gänzlich, überall, (wholly, all over.)* quoquoversum, *allenthalben hin, (all around.)* omni modo, *auf alle weise, (in every way.)* ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο πάντη ἀνὰ στρατὸν, volabant sagittæ dei ubique per exercitum et castra, Α, 384. κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη, per exercitum vadebat undique, Ε, 495, summus dux, cohortaturus copias. et 739, ἣν περιστεφάνωτο φόβος πάντη, *von allen seiten und gänzlich, (on all sides and completely.)* ἐποιχόμενοι, obeuntes ubique, et sermo est de ducibus militaribus, Ζ, 81. Κ, 167. εἰλυφόων ἄνεμος φέρει πάντη, contorquens ventus differt quaquaversum flammam, Λ, 156. et 212, κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη, per exercitum et aciem ibat quoquoversum. πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει πῦρ, ubique circa murum excitatus est ignis, Μ, 177. et 430, πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν ἐῤῥάδατο, ubique perfusæ erant sanguine. πάντη γάρ σε πέρι στέφανος πολέμοιο δέδηε, Ν, 736, undique circa te. et 806, πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο, ubique circa ordines tentabat impetu facto, an perfringere eos posset. περὶ δ' ἔδραμε πάντη, Ξ, 413, ubi sermo est de saxo jacto e manibus Ajacis; et adverbium notat, circum volvisse se saxum inter volandum. πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο, omni modo malum malo stabiliebatur, Π, 111, coll. 110, οὐδέ πη, nec ullo modo. et 496, 533, ἐποιχόμενος, de duce adhortante. σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη, clypeis enim septi erant undique, Ρ, 354, *waren überall damit bedecket, (were every where covered with them.)* ἡ δ' ἄρα πάντη φοιτήσασα, Υ, 5, de Themide, convocante deos ad consilium; circa obiens. et 492, ἄνεμος κλονέων εἰλυφάζει φλόγα πάντη, contorquet flammam quaquaversum. et 493, ὥς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, *auf allen seiten und allenthalben, (on all sides and every way.)*

πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν ἔῤῥεεν αἷμα, ubique, ψ, 34. et 127, παρακάββαλον ὕλην, omnino dejecerant ordine ligna; sic ut nulla jam ligna petenda restarent, sed ex his posset construi rogus, coll. 163, s. et 463, πάντη δέ μοι ὄσσε ἀνὰ πεδίον παπταίνετον, quoquoversum oculi mihi speculantur per campum. περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη, circum constituti erant speculatores undique, Ω, 799, *überall rund herum, (every where round about.)* κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη, per urbem obîbat quaquaversum, β, 383. πάντη κατὰ γουνὸν ἀλωῆς, ubique per vineam latam, λ, 192. *überall, hie und da, sind lagerstäte fur ihn bereitet, dass er ausruhen kann, wenn und wo er will, (every where, at intervals, resting-places are prepared for him, so that he can sit when and where he pleases.)* notatur ergo infirmitas senis, qui per agrum tam multas habeat στιβάδας, ut inter ambulandum sæpius possit requiescere. ἔκαμόν μοι ὄσσε πάντη παπταίνοντι, μ, 233. ἀναστρωφῶν, versans arcum et contemplans eum ab omni parte, φ, 394. et 405, ἐπεὶ τόξον ἴδε πάντη, *nachdem er den bogen genau genug besehen, (after he had minutely examined the bow.)* περὶ δὲ κλισίον θέε πάντη, parva domus circum quaque ducta erat, ω, 207, *eine art von stall, und wo die knechte ihre zellen hatten, gieng von allen seiten um das hauptgebäude her, (a kind of out-house, where the servants lived, ran all round the main building;)* sine dubio a tribus tantum partibus. et 354, ἀγγελίας δὲ πάντη ἐποτρύνωσι πολίεσσι, passim mittant nuntios in urbes. et 412, ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη.

πάντοθεν, (Πάω) adverb. undique, *von allen seiten, (on all sides.)* πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, undique ex latebris suis emergebant monstra marina, Ν, 28. ὁ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ob arma ejus fulgentia, Ο, 623. ἱδρὼς ἐκ μελέων ἔῤῥεεν, Π, 110. Ψ, 689. et 112, ἐκ κλισιῶν, ex tabernaculis. ζεῖ λέβης πάντοθεν ἀμβολάδην, *der kessel siedet über und über, und wirft das wasser im sieden in die höhe, (the kettle boils over and throws up the water in boiling,)* Φ, 364. περιέστη κυκλὰ, ξ, 270. et 428, ἀρχόμενος μελέων, undique ex omnibus membris mactati suis aliquid abscindens in primitias diis offerendas comburendasque. μῆλα ἐξ ἀγρῶν, ρ, 171.

παντοῖος, οίη, οῖον. (Πάω) omnimodus, varius. ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ, equos vario cursu satiaveris, Σ, 281. πολέες μῦθοι, παντοῖοι, multa verba et varia, Υ, 249. παντοῖοι τελέθοντες, varii exsistentes, ρ, 486, ubi sermo est de diis apparentibus nunc sub hac nunc sub illa forma. κύματα παντοίων ἀνέμων, Β, 397. sic, πνοιαὶ, Ρ, 56. κρειῶν παντοίων πίνακας, lances variarum carnium, α, 142. δ, 58. ἀέλλας παντοίων ἀνέμων, procellas variorum ventorum, ι, 293. et 305, ἄελλαι. παντοίοισι δόλοισι, γ, 119, 122, quales in bello laudabiles et legitimi. ἀνέμοις, ι, 260. εἰδὼς παντοίους δόλους, Γ, 202. ὕλη παντοίη, *allerley waldung und gehölze, (all kinds of wood.)* ν, 247. παντοίης ἀρετῆς, omnigenæ virtutis, Χ, 268, nam plus quam una dexteritas in bono milite esse debet. παντοίην ἀϋτμὴν, Σ, 471, varium flatum, alias leniorem alias fortiorem: et sermo est de follibus Vulcani. ἐδωδὴν, *allerley gebackenes, (all sorts of baked food,)* ζ, 77. et 234, τέχνην, sc. χαλκευτικὴν καὶ χρυσοχοϊκήν. ἀρετὴν, i. e. εὐδαιμονίαν, *alles wohlergehen, (all kinds of prosperity.)* ν, 45. φιλότητα, ο, 246, quod attinet varia amoris divini dona, fuit enim magnus rex, bellator, vates, musicus. πόσιος ποθέουσα παντοίην ἀρετὴν, mariti desiderans omnigenam virtutem, σ, 204. τέχνην, ψ, 161. πρασιαὶ παντοῖαι, η, 128, areæ in horto omnis generis. σταφυλαὶ, ω, 342, uvæ variæ. παντοίαις ἀρεταῖς κεκασμένον, δ, 725, 815. παντοίας ἀρετὰς, Ο, 642. ἱπποσύνας, ψ, 308, *alle ritterliche übungen, (all sorts of equestrian exercises.)* et 314, μῆτιν παντοίην. οἴμας παντοίας ἐνέφυσέ μοι θεὸς, χ, 348, ubi est character boni poëtæ, qui nascitur, non fit.

πάντοσε, (Πάω) quoquoversum, *allenthalben hin, überall herum, (on all sides, all around.)* πάντοσε ἐποιχόμενος, Ε, 508, obiens, dux cohortans. παπταίνων, oculos dirigens, Ν, 649. Ρ, 674. et 680, δινείσθην, circumferebantur oculi. φοιτήτην, Μ, 266, itabant ambo quaquaversum, cohortantes. δύνασαι δέ τι πάντοσε ἀκούειν, Π, 515, potes enim et ubique audire; de numine precibus vocato. ἀσπίδα πάντοσε ἐΐσην, i. e. rotundam, Γ, 347. Ε, 300. Η, 250. Λ, 61. Μ, 294. Ν, 157, 160. Ρ, 7. Υ, 274. Φ, 581. πάντοσε δαιδάλλων, Σ, 479, undiquaque exornans artificiose et varie. ἀτυζομένων κυκλοτερὲς, ρ, 209, ad differentiam τοῦ ἡμικυκλίου, *zirkelformig überall, (completely circular.)* et 366, χεῖρα ὀρέγων, manum protendens ad omnes. παπταίνοντες, χ, 23, 380.

πάντως, (Πάω) adverb. omnino, *freilich, gänzlich, allerdinge, fürwar, (certainly, entirely, by all means, assuredly.)* πάντως οὐκ, nullo modo, Θ, 450. πάντως οὔτι με λήθεις, τ, 91, *ich sehe dich gar wohl, (I shall keep a sharp eye on thee.)* πάντως οὐκέτι, profecto jam non, υ, 180.

πανυπέρτατος, η. ον. (Ἕπω) omnium supremus, excellentissimus. χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται, ι, 25, ubi vide χθαμαλή.

πανύστατος, ου. ὁ ἡ. (Ἕπω) omnium postremus. νῦν αὖτε πανύστατος, nunc contra postremus inter omnes, ι, 452, aries ex spelunca Cyclopis exiens. οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων, Ψ, 547, i. e. δεύτατος. et 532, πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων.

πάομαι, f. πάσομαι. (Πάω) gusto, comedo. it. fruendum accipio vel habeo, in possessionem acquiro, possideo. apud poëtam solus prior significatus locum habet, ut sit vel, γεύομαι, comedo paululum; vel, ἀποπληροῦμαι, comedo ad satietatem, *ich koste, esse, (I taste, eat.)* νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶ-

νον λαυκανίης καθῆκα: πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην, Ω, 641, 642, nunc sane etiam cibi nonnihil gustavi, et vinum rubicundum per guttur demisi: antea quidem nihil omnino gustavi: οἰκεῖον γὰρ τῷ ἀτυχεῖ, ἀπογεύσασθαι μόνον: εἰς κόρον γὰρ ἐλθεῖν οὐκ εἶα τὸ πάθος. cæterum πεπάσμην potest esse plusqu. pass. potest vero et esse aor. 1. med. ionice et per syncopen: Iones enim vel omnino omittunt augmentum, vel nimis augent, ut πεπασάμην, repetita priore consona, sit pro ἐπασάμην, syncope vero est per extrusum α. ἐπεὶ σπλάγχνα ἐπάσαντο, cum de visceribus (sc. præparatis ad ignem, e. c. de hepate, corde, pulmonibus, etc.) gustassent, A, 464. B, 427, ἀπογευσάμενοι ὡς ἂν ὀλίγον, εἶτα εὐωχηθέντες δαψιλῶς. nam antequam reliquæ carnes sacræ assatæ essent, de ejusmodi visceribus, celerius præparatis, gustabat quisque, ne quid de victima sacra periret quod ad cibum pertinere possit. οἱ σπλάγχνα ἐπάσαντο, θεῷ δὲ ἐπίκαιον μηρία, γ, 9, 461. μ, 364. αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' (pro ἐπασάμεθα) ἠδὲ ποτῆτος, ι, 87. κ, 58, at postquam festinanter cibi aliquid sumsimus et potus. οὐκ ἐθέλεσκες ἅμα ἄλλῳ οὔτε ἐς δαῖτα ἴεναι, οὔτε ἐν μεγάροισι πάσασθαι, nolebas cum alio neque ad convivium extra domum ire, neque domi tuæ cibum capere, I, 483. ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι 'Αχαιοὺς σίτου καὶ οἴνου, at jube Græcos celeriter cibum et potum capere, T, 160, i. e. φαγεῖν καὶ πιεῖν. πὰρ γάρ σοι πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν, Φ, 76. *genoss ich brodt, (I tasted bread.)* δόσαν αὐτοῖς (ἐκ) λωτοῖο (τὶ) πάσασθαι, dabant iis aliquid gustandum de loto, ι, 93. nam re vera verbum hoc regit accusativum; genitivus vero est ex ellipsi. τίς τλαίη πάσσασθαι (ob metrum pro πάσασθαι) ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, κ, 384, quis sustineret edere et bibere. δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι, ex convivio paululum si comedisti, ut fere satur videri tibi possis, tunc narrabis, α, 124, sic: δείπνου πασσαμένω, δ, 61. apparet ergo, plerumque hoc verbum a poëta poni non de plena satietate per otium. εἴ τις πέπαται ἐσλὰ, si quis acquisivit bona, κέκτηται, Py. 8, 103, et est perf. pass. a πάομαι, in sensu deponentiali, acquiro, possideo. ab eadem origine est πάσσω, conspergo, ποικίλλω: et ὁ πηὸς, affinis, ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπίκτητος συγγενής: et πολυπάμμων, ὁ ἡ, i. e. πολυθρέμμων, πολυκτήμων: et τὸ πῶϋ, grex. et adverb. παμπήδην, et ἡ παμπησία, i. e. παγκτησία. ad duplicem significatum τοῦ πάσασθαι, quo notat et φαγεῖν et κτήσασθαι, respexit ille qui dixit, τοσαῦτα ἔχω ὅσα ἔφαγόν τε καὶ ἔπιον. πεπᾶσθαι τοῦτο, possidere id et fruendum habere, Eurip. Orest. 1197, ibique scholiasten: πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ ὄνησιν κτήσασθαι.

παππάζω, (Πάω) amanter appello patrem; βρεφικῶς προσφθέγγομαι τὸν πατέρα, πάππαν προσφωνέω. οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ (πρὸς) γούνασι παππάζουσιν, neque sane eum filii ad genua ejus accedentes vel genibus ejus insidentes, blande patrem appellant eum, E, 408, i. e. παῖδες αὐτοῦ ταχὺ ὀρφανίζονται. Comici dicunt hoc verbum et, παππίζω.

πάππας, ου. ὁ. (Πάω) est idem qui ὁ πατήρ. tenelli infantes dicunt πᾶ vel πᾶς, monosyllabice; sicut et μᾶ ad matrem: deinde per reduplicationem πάπας et πάππας, sicut μάμμα et μαμμία, ἡ. idem dicitur et ὁ πατίας, ου. Bithyni, in montibus sacrificantes, vocarunt πάπαν, τὸν Δία, ut et "Αττιν: Scythæ eundem Jovem vocarunt παπαῖον. cæterum πάπας et πάππας est προσφώνησις τιμητικὴ (honoris vox) υἱῶν πρὸς πατέρα. sic soror ad sororem vel fratrem dicit ἄπφα. πάππα φίλε, inquit Nausicaa ad patrem suum, ζ, 57, quæ est allocutio ἀφελὴς, simplex et ingenua. sed ὁ πάππος, ου, est avus; ἐπίπαππος, abavus, qui et ὁ πρόπαππος. ex antiquo more fere semper avi nomen imponebatur nepoti, ut quasi revivisceret in nepote avus, et memoria majorum, laudumque eorum, permaneret; vide E, 546—549.

παπταίνω, f. ανῶ. ("Οφ) circumspicio, accurate intueor undique. ab ὄπτομαι est ὀπτάνω et ὀπταίνω, et hinc cum reduplicatione vel quasi, et mutata prima vocali παπταίνω. alii operosius deducunt a πάντῃ undique, quaquaversum, et πετανύω vel διαπετανύω, ὧδε καὶ ἐκεῖ, τὴν θέαν, nam verbum quidem vim eam significandi habet, sed ita compositum non est: potius est derivativum ab ὄπτομαι, sicut ipsa notio ejus indicat. τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, Λ, 545, recessitque ad aciem suorum, crebro circumspiciens undique. παπταίνων ἥρωα Μαχάονα, oculis quærens eum sicubi videret, Δ, 200. ἐπόρουσε καὶ αἴνυτο τεύχεα ἀπ' ὤμων, παπταίνων, irruere studebat et detrahere cupiebat arma ab humeris cæsi hostis, circumspectans provide, N, 551. et 649, ἂψ ἐχάζετο, πάντοσε παπταίνων, retro cedebat, quoquoversum circumspectans sollicite, sequente μή τις, ne quis. παπταίνων Αἴαντα, quærens eum oculis, P, 115. et 674, ἀπέβη, πάντοσε παπταίνων. et h. l. explicatur τὸ, σκέπτεο νῦν, 652. et circumlocutio ejus est 679, 680. δεινὸν παπταίνων, severo vultu circumspectans, Hercules, λ, 607, ut jaculabundus, et in id quod ferire vellet intentus. sic et de Ulysse, sagittis petente procos, ω, 178, *er zielete scharf, (he took good aim.)* ἔκαμον δέ μοι ὄσσε, πάντη παπταίνοντι πρὸς πέτρην, oculi defatigabantur mihi, ubique intuenti petram, μ, 233. πάντοσε παπταίνοντες πρὸς τοίχους, undique circumspicientes ad parietes, χ, 23. et 380, πάντοσε παπταίνοντε, circumspectantes ambo, an alicunde periculum adsit. et 381, πάπτηνεν δ' Ὀδυσεὺς κατὰ ἑὸν δόμον, circumspexit per domum suam, vel per conclave illud magnum. πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον 'Αχαιῶν, εἴ τινα ἴδοιτο ἡγεμόνων, M, 333. πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον, Ξ, 507. Π, 283. χ, 43. πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας, αὐτίκα δ' ἔγνω τὸν μὲν, τὸν δὲ, circumspexit deinde per ordines, et statim vidit eum, et eum, P, 84, et quidem circumspexit

ὡς ἀμυνόμενος. ἠκόντισε ἀμφὶ ἑ παπτήνας, Δ, 497, et ejusmodi hiatus per concursum vocalium indicant attentionem circumspicientis. αὐτὰρ ὅγ' ἥρως παπτήνας, ἐπεί τινα βεβλήκει, Θ, 269, sed is, probe circumspiciens, sc. quem potissimum sagitta ferire posset; postquam aliquem ferierat, se statim recipiebat post scutum Ajacis: et totius hujus loci constructio est paullo confusior, ad imitationem τῆς ἐνταῦθα συγχυτικῆς ἀγωνίας τῶν ἥρωων: intelligenda autem sic: ἐπειδὰν ὁ ἥρως, παπτήνας καὶ ὀϊστεύσας, βάλοι τινὰ ἐν ὁμίλῳ, ὁ μὲν βληθεὶς ἔκειτο πεσὼν, Τεῦκρος δὲ ἀναχωρήσας ἐγίνετο ὑπὸ τῷ σάκει τοῦ Αἴαντος. ἀμφὶ ἑ παπτήνας, O, 574, i. e. περιβλεψάμενος ὧδε καὶ ἐκεῖ τὰ κατ' αὐτὸν προμηθέστερον. τρέσσε δὲ παπτήνας, recepit se, circumspiciens omnia, P, 603. ὁ δὲ παπτήνας ἕλε δίφρον κείμενον, ρ, 330, cum circumspexisset ubi esset sella vacua, sumsit eam sellam, stantem ibi, in qua structor sedere solebat; eamque sellam portavit ad mensam. κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, Ψ, 690, percussit (in certamine cæstuum) circumspectantem, vel, alio flectentem oculos, ad maxillam: τὸν περιβλεψάμενόν που εἰς ἕτερον μέρος. atque id notat τὴν προσοχὴν (attentionem et temporis captationem) τοῦ Ἐπειοῦ ὅς καιρὸν τοῦτον εὑρὼν ἔπληξεν εὐθύς: hinc et πιθανεύεται τὸ κατὰ τῆς παρειᾶς κροῦσμα, alias enim os aut oculos feriisset, εἰ μὴ ἐπλαγίασεν ὁ Εὐρύαλος. ἔστη, παπτήνασα, ἐπὶ τείχει, stabat, circumspiciens, in muro, X, 463. παπτήνασα δὲ, χῆνας ἐνόησα πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, adspiciens vero, vidi anseres, τ, 552, *da ich zusahe, (when I looked.)* πάντη δέ μοι ὄσσε Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι, Ψ, 464.

ΠΑΡΑ`, præpositio, tres regens casus. convenit cum Germanorum *bar*, e. c. *bar geld, (ready money,)* præsens pecunia; et cum Romanorum, paro. apud poëtas est sæpe per apocopen πὰρ, et per paragogen παραί. cum Genitivo notat motum a loco: et proprie quidem genitivus vivi alicujus ponitur cum παρὰ, non vivi vero cum ἀπό. sed poëtæ suaviter nonnunquam παρὰ cum non animato jungunt, quasi esset animatum. παρὰ Διὸς, a Jove veniebat Iris nuntia, B, 787. et O, 122, a Jove ira contra alios Deos. et Φ, 444, a Jove abeuntes. sic, πὰρ, Ζηνὸς, A, 794. O, 131. Π, 37, 51. Ἥρης, O, 5. Τιθωνοῦ, Λ, 1. ε, 1. Ἡφαίστου, Σ, 137, 616. Εὐρύτου, B, 596. γαμβροῦ, a genero ejus epistolam ferens, Z, 177. ἑταίρου, a socio suo rediens, N, 211. σεῖο, a te redemturus eum, Ω, 502. ἵππων, ab equabus veniens, Δ, 500. φάσγανον ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, gladium extrahens a femore, A, 190. Π, 473. Φ, 173. hinc γλυκίως et per tropum de inanimatis, παρὰ ἀσπίδος, a scuto nudabatur latus, Δ, 468. παρὰ νηὸς, i. e. ἐκ vel ἀπὸ νηὸς, a navi, A, 602. T, 143, 194. νηῶν, a navibus, Θ, 533. M, 114. N, 744. Ξ, 28, 46. O, 69, 407, 601. sic, παρὰ ναῦφιν, i. e. ἀπὸ νηῶν, Θ, 474. M, 225. Σ, 305, ξ, 498. παρὰ Ἴλου, ab Ilo, α, 259. πατρὸς ἐμεῖο, a patre meo, ζ, 290. Κρονίωνος, ϑ, 289. Αἰήταο πλέουσα, navis Argo ab Æëta revertens, μ, 70. ἐμεῖο, a me, γ, 347. σεῖο, a te, ο, 158. Ταφίων, ξ, 452, a Taphiis, ἑταίρων, π, 468. Ἑλένης, ο, 58. μηροῦ, ι, 300. κ, 126, 294, 321, 439. λ, 230. νηὸς, a nave, κ, 446, 146, 274. γ, 432. ῥοάων, χ, 197. notat ergo cum Genitivo, *von darneben, von bey, (from close by.)* cum Dativo notat juxta, apud, ad; ut ἐγγύτητα signet. παρὰ πατρὶ ἡμένη, apud patrem sedens, A, 358. sic παρὰ πατρὶ, apud patrem, i. e. in ejus societate vel domo vel amicitia exsistens, P, 324. Σ, 36. Φ, 520. Ζηνὶ καθήμενοι, Δ, 1. πὰρ δὲ Διῒ Κρονίωνι καθέζετο, E, 869, 906. sic, καθήμενοι, H, 443. Ω, 100. παρὰ ἀλόχῳ κοιμηθῆναι, B, 355. κοιμῶντο παρὰ ἀλόχοις, Z, 246, 250. κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, I, 552, 662. παρὰ κλισίῃ ἥμενον, A, 329, ut appareat, hunc casum, qui rectissime pro sexto, non tertio, habetur, poni ad quæstionem *ubi*, et de quiete in loco. sic et K, 74. N, 267. κλισίαις, O, 656. ἅρμασιν, apud currus, Θ, 544. τείχεσι, H, 135. ὄχθαις, Δ, 475. ποσὶν, apud pedes, ante pedes, N, 617. Ξ, 411. τάφρῳ, M, 199. σήματι, K, 415, apud monumentum. βωμῷ, Θ, 249. βουσὶ, Σ, 530. ϑύραις, H, 346. Πριάμῳ, O, 551. ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ, cum amice tractati essetis apud eam, N, 627. ἑκάστῳ, Θ, 558. K, 473. πὰρ δέ οἱ, Γ, 262. Δ, 367, *neben ihm, (close by him.)* αὐτοῖς, K, 472. et 474, αὐτῷ. sic O, 431. P, 421. Νέστορι, Ψ, 411. ἀνδρὶ, Ω, 212. αὐτοῖς, P, 249. et 707, στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι, ubi alii vitiose legunt στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰάντεσσι. sic enim idem locus legitur M, 353. λεχέεσσι, Ψ, 25. φηγῷ, H, 22. ἄμμι, i. e. ἡμῖν, I, 427. ὄχεσφιν pro ὄχεσι, E, 28, 794. Θ, 561. M, 91. ὡς ἐπιεικὲς, παρά σοι, T, 148, i. e. παρὰ τῇ σῇ ἐξουσίᾳ κεῖται, tibi permissum esto, sicut decet: ἔστι σοι ποιεῖν ὃ βούλει: nam quidam legunt ibi πάρα, pro πάρεστι, ἔξεστι. possit tamen et sine interposito commate legi, ἤτε ἐχέμεν (pro ἔχειν) παρά σοι, ut sit infinitivus pro imperativo, κάτεχε παρά σοι. sed prius præstat: fac ut vis. πὰρ γάρ σοι πρώτῳ, Φ, 76. ἀλλήλοις, i. e. ἐγγὺς ἀλλήλων, Δ, 536, 544. E, 572. P, 721, hinc est τὸ παραλληλίζειν, et λόγοι παράλληλοι, si de παραθέσει ἢ συγκρίσει dicitur. nam τὸ, ἐν ἀλλήλοις plus indicat quam τὸ, ἐγγὺς ἀλλήλων. hinc, οὐ παρ' ἀλλήλοις ἀλλ' ἐν ἀλλήλοις. et alibi, οὐ παρ' αὐτοῖς ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ὄντες κακοῖς, i. e. οὐκ ἐγγὺς ὄντες κακῶν ἀλλ' ἤδη ἐντός. παρὰ νηΐ, apud navem, A, 300. B, 54, 293. H, 383. K, 35. Π, 286. Ψ, 28. Ω, 412. νηυσὶ, A, 26, 89, 305, 415. B, 297, 725. H, 294, coll. 296. I, 332, 605. K, 1, 256. M, 411, 418. N, 2, 746, 778. O, 367, 673. Π, 204, 272. P, 165. Σ, 256, 338. T, 44. Υ, 1, X, 89, 339, 508. Ω, 115, 136, 225, 408. ναῦφι pro νηυσὶ, Π, 281. Σιμόεντι, Υ, 53. ῥηγμῖνι ϑαλάσσης, B, 773. et 775, ἅρμασιν. σφὶν ἑκάστῳ, E, 195. νηΐ, γ, 365. ι, 194. κ, 272, 444, 447, 571. μ, 292. ο, 223, 419. νηυσὶ, α, 61. δ, 409. ξ, 460. κασιγνήτῳ, γ, 39. et 156, Ἀτρείων ῥηγμῖνι, δ, 449. et 595, σοί. βωμῷ, ζ, 162. πυρὶ, κ, 154. τ, 55, i. e. ἐγγὺς πυρός. ἀλόχῳ, ϑ, 243. κ, 11, 61. σηκῷ, ι, 319. πατρὶ, κ, 8. Μνη-

λάω, λ, 459. et 489, ἀνδρὶ ἀκλήρῳ. πέτρῃ, ν, 408. μ, 121. σταθμῷ, ξ, 32. χ, 181. αὐτῷ, ξ, 292, 382. σ, 314. ο, 284. παρὰ κακῷ καὶ ἐσθλὸν ἔθηκε Ζεὺς, ο, 487. Τηλεμάχῳ, τ, 321. et 525, παιδί. sic et λ, 177. ἐσχάρῃ, ψ, 71. et 219, ἀνδρὶ ἀλλοδαπῷ. ἐθελούσῃ, ε, 155. Ἀφροδίτῃ, θ, 337, 342. μητρὶ, ο, 127. μνηστῆρσι, α, 154. χ, 464. λέχεσι, α, 440. ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, ε, 119. κείνοις, penes illos, λ, 174, sc. ἐστὶ, i. e. habent illi. Φαιήκεσσιν, ν, 204. ὕεσσιν, ξ, 372. βουσὶν, ο, 385. ταύροις, σ, 382. ὄχθαις, ζ, 97. θ, 5. ι, 54, 86. κ, 57. ἀλλήλοισι μένοντες, *beysammen übernachtende, (passing the night together,)* ε, 227. coll. ο, 301, 454. α, 123. η, 203. δαιτὶ, γ, 37. θρόνῳ, φ, 434. ἔργῳ, φ, 239, 385. cum Accusativo notat, ad, apud; ad quæstionem quo, *wohin, (whither,)* ad quem locum. παρὰ μαζὸν, vulneravit eum ad eum pectoris locum ubi est mamilla, Δ, 480. Θ, 121, 313. Ο, 577. Ρ, 606. ὦμον, Ε, 146. Θ, 325, ubi conf. ἐρύω. Ρ, 310. ὄχθας, ad ripas, Γ, 187. Δ, 487. Ζ, 34. Μ, 313. Ξ, 445. Σ, 533. Φ, 337. τροχὸν, ad rotam, Ζ, 42. Ψ, 394. αὐχένα, Φ, 117. σφυρὸν, Δ, 518, i. e. ἐγγὺς σφυροῦ περὶ τὸ τέλος τῆς κνήμης. Ρ, 290. πόδα, Η, 190. Ψ, 866. ἀνθερεῶνα, Ε, 293. οὖς, Λ, 109. Φ, 491. ὀμφαλὸν, Δ, 525. Υ, 416. ποταμὸν, Β, 522. Σ, 576. Φ, 206. θῖνα, Α, 34, 316, 327. Ι, 182. Τ, 40. Ω, 12. τάφρον, Ι, 67. Υ, 49. ἐρινεὸν, Ζ, 433. Λ, 167. Χ, 145, coll. 157. τεῖχος, Μ, 352. Φ, 530. ζυγὸν, Ρ, 440. Τ, 406. ἄντυγα, Σ, 607. ἀσπίδα, Π, 312, 400. κλισίας, Λ, 616. Ν, 167. σῆμα, Λ, 166. ἔπαλξιν, Μ, 381. αὐλὸν, ad foramen hasta factum in galea, Ρ, 297, conf. αὐλός. vel, ad formam fistulæ longæ exsiliebat. sed prius præstat, cum αὐλὸς angustiam notet. αὐτὸν, Α. 463, juxta eum. Γ, 406. Η, 46. Λ, 576, 591. Μ, 30. Σ, 143. Φ, 180, 603. Ω, 169. ἐμὲ, Λ, 314. Ρ, 180. νῆας, Α, 347, 476. Θ, 220. Ι, 653. Λ, 804. τύμβον, Β, 604. καυλὸν, Π, 115. κουλεὸν, Γ, 272. Τ, 253. πυρκαϊὴν, Ψ, 225. πὰρ δύναμιν, Ν, 787, ultra vires, præter vires, *über vermögen, (beyond the power.)* sic, παρὰ μοῖραν, ξ, 509, præter conveniens, præter conditionem præsentem, παρὰ τὸ προσῆκον, παρὰ Μενέλαον ἐλθὲ, proficiscere ad eum, α, 285. et 333, σταθμὸν, juxta postem. sic θ, 458. π, 415. ρ, 96. σ, 208. φ, 64. sic, παρὰ, juxta, δ, 51, 802. ζ, 89, 94. η, 127. θ, 469. ad, λ, 21. ν, 122, 372, 414. apud, ρ, 414. τ, 553. υ, 258. φ, 145. χ, 127. παρὰ θῖνα, δ, 432. ι, 46, 132. κ, 179. ν, 220. ξ, 348. παρὰ τὴν, γ, 172. δ, 838. τὸν, γ, 460. ξ, 523. ψ, 98, i. e. ἐγγὺς αὐτοῦ: cujus oppositum est νόσφι. ἐμὲ, χ, 233, apud me. Ἦλιδα, ο, 297, versus Elidem, et præter eam regionem. ὀρσοθύρην, χ, 333. πρυμνήσια, μ, 32. sæpe absolute et sine casu ponitur. παρὰ δὲ Ἥρη, i. e. παρὰ αὐτῷ ἐλέξατο, cubuit juxta eum, Α, 611. sic, μετὰ δὲ, pro μετὰ δὲ ταῦτα: ἐπὶ δὲ, pro ἐπὶ δὲ τούτοις: πρὸς δὲ, pro πρὸς δὲ τούτοις. πὰρ δὲ, et simul, Λ, 771. παρὰ δὲ Ἀθήνη, et juxta eum Minerva, Β, 279. sic, πὰρ δὲ, Δ, 330. Ε, 709, πὰρ δέ οἱ ἄλλοι Βοιωτοὶ, ubi οἱ sine dubio est articulus demonstrativus: nam pars tantum gentis illius ibi indigitatur. alii tamen οἱ pro dativo pronominis habent; minus, ut videtur, recte. porro, παρὰ δὲ, Γ, 135. Κ, 560, et præterea. Ψ, 359, et juxta. Λ, 630, 631. γ, 416, 400, ζ, 18. ι, 8. sæpe postponitur casui suo, et tunc retrahit accentum. ὄχθας πὰρ, Λ, 499. ταῖσι πάρα, sc. θεαῖς, apud eas, Σ, 400. θεοῦ πάρα, a deo, Τ, 3. et 10, Ἡφαίστοιο πάρα. ἐμοῦ πάρα, a me, Ω, 429. Ἑλένης πάρα, ο, 58. ἐτίθει πάρα, pro παρετίθει, ε, 196. sæpe avellitur a suo composito. νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, pro παριθύνετε, respectu habito ad ἤπειρ, μ, 82, juxta hanc et præter hanc dirigite navem. ὑμῖν πὰρ προτέροις πυρὸν ἔθηκεν, pro παρέθηκεν, proponere solita est, Θ, 188. παρά τις τε κιὼν, pro παρακιὼν, præteriens ex propinquo aliquis, Π, 263. ἵνα σοὶ πὰρ ξείνια θείω, pro παραθῶ, Σ, 387. λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας, pro παρέθηκας, Τ, 316, lautum jentaculum apposuisti. πὰρ δέ οἱ αὐτὸς ἔστη, pro παρέστη, adstabat, Φ, 547. πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο, pro παρέθετο, α, 132. et 138, παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσε τράπεζαν, pro παρετάνυσε. πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι, pro παρακαθήμενοι, Δ, 1, coll. 229, et notat ἐγγύτητα: sæpe tamen et παρέκνευσίν τινα τῆς ὀρθῆς, declinationem a recta linea. confer παράφημι de παρὰ in compositione. sæpe longius a casu suo positum. τοῦ κὲν δὴ πάμπρωτα πάρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο, pro παρὰ αὐτοῦ, ab eo, Δ, 97. παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων, pro, οἱ ταγοὶ παρὰ ἡμῖν μενέτωσαν, Ψ, 160. ὥστε του (τινὸς) ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος, γ, 348, ab aliquo prorsus vestium egeno, coll. 347, πὰρ' ἐμεῖο, a me. πάρα sæpe est pro πάρεστι vel πάρεισι. πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, Α, 174, pro πάρεισί μοι. sic ἔνι pro ἔνεισι vel ἔνεστι. πάρα γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν, Γ, 440, ubi per pleonasmum εἰσὶ est additum. τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, Ε, 603, pro πάρεστι. πάρ τοι ὁδὸς, pro πάρεστί σοι ὁδεύειν, Ι, 43, ὑφήπλωταί σοι ὁδὸς, *der weg stehet dir offen, (the way is open to you.)* καὶ γάρ σοι ποταμός γε πάρα μέγας, Φ, 192. πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι, Ψ, 479. πάρα σοὶ δίφρος (currus) τε καὶ ἵπποι, γ, 324. et 325, πάρ δέ σοι υἷες ἐμοὶ, præsto sunt tibi. et 351, αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι. οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες, δ, 559. ρ, 145, ε, 16, 141. et 364, οὐ μέν τι πάρα ἄμεινον, nihil enim melius præsto est. et 489, ᾧ μὴ πάρα γείτονες. οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα, pro πάρεισι, παράκεινται, ι, 125. πάρα δ' ἀνὴρ, π, 45. sic et recentiores: ἐγὼ πάρα, en adsum. πάρα πολλὰ ἑκάστῳ, ρ, 452. πάρα ὀϊστοὶ, χ, 106. πὰρ' αὐτόφι est pro, παρὰ αὐτοῦ, ibi, apud eum locum, ut αὐτοῦ sit adverbialiter de loco: Μ, 302. Ν, 42. sic, πὰρ' αὐτόθι, ibi, Ψ, 147. et 640, αὐτόφι, eodem sensu. Υ, 140, ibi, illico, αὐθωρόν. παραὶ pro παρὰ, Β, 711. Γ, 359. Ε, 837. Η, 253, quibus locis est cum accusativo. sic et Π, 151. ω, 410. cum genitivo est Ο, 175. et 280, ubi cum ablativo. sicut et ρ, 572. avulsum a verbo suo est α, 366. σ, 212, pro παρακλινθῆναι. et Λ, 233, pro παρετράπετο. Vide sub νοσφίζω.

πάρα, pro πάρεστι vel πάρεισι, vide sub πάρειμι.

παραβαίνω, (Βάω) juxta sto, juxta consisto. *ich trete darneben, (I stand near.)* πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον, pro παρεβήσατο αὐτῷ εἰς δίφρον, Γ, 262, juxta eum adscendit in currum, *stellete sich neben ihn auf den wagen, (placed himself beside him in the car.)* πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε, pro παρέβαινε, Ε, 365. hinc est ὁ παραβάτης, qui proprie est, qui pugnat ex curru, quem alius regit: sed loco posteriori est, qui regit currum; priori, qui simpliciter est comes alterius in curru. τῶν ὀχέων ἐπεβήσετο, πὰρ δὲ Μαχάων βαῖνε, pro παρέβαινε, Λ, 518. et 513, παραβαινέτω, juxta adscendat: ἀναβαινέτω. et 522, Ἕκτορι παρβεβαώς, pro παραβεβηκώς, qui juxta Hectorem in curru consistebat. ὡς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἵστασαν ἀλλήλοιϊν, Ν, 708, pro παραβεβηκότε, extruso κ, correpto η et producto ο, et παραβαίνειν ibi simpliciter est ἐγγὺς βαίνειν, ἄγχιστα ἱστάναι, *darneben stehen, (to stand by.)*

παραβάλλω, (Βάλλω) juxta pono, appono. παρὰ δ' ἔβαλεν εἶδαρ ἵπποις, Ε, 369, i. e. παρατίθησι. παρὰ δ' ἵπποις βάλλετε ἐδωδὴν, Θ, 504, *leget ihnen futter vor, (placed food before them.)* sic εἶδαρ, cibum, Ν, 35. πὰρ δ' ἔβαλον ζειὰς ἵπποις, δ, 41. πὰρ δ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλε τοῖς συσὶ, κ, 242. i. e. παρέθηκε. hinc est τὸ παράβλημα, pabulum brutis objici solitum. αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος, Ι, 322, semper vitam meam objectans periculis. παραῤῥίπτων hinc est et ἡ παραβολὴ, comparatio.

παραβάσκω, (Βάω) forma verbi παραβαίνω Ionica, a παραβάω. juxta sto, juxta consisto. ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν, Ἄντιφος αὖ παρέβασκε, Λ, 104, nothus aurigabatur, Antiphus juxta eum pugnator stabat. ubi apparet differentia inter ἡνίοχον καὶ παραιβάτην.

παραβάτης, et ionice παραιβάτης, ου. ὁ. (Βάω) qui juxta alterum consistit in curru. nam currus militaris, ex quo pugnabant nobiles, habebat duos, juxta se stantes; unus regebat equos, et is dicebatur ἡνίοχος. alter pugnabat in hostem, et dicebatur παραβάτης. utrumque tamen oportebat esse peritum et pugnandi et aurigandi, si ministeria essent permutanda; sicut et utrumque ex prima nobilitate. in genere tamen παραβάτης est, ὁ σὺν ἑτέρῳ ἐρχόμενος, comes alterius. ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί τε, Ψ, 132. et ob tales dumos, δίφρος proprie dictus ὁ δίφορος, qui duos fert simul. apud Theocritum, Id. γ, 32, ἡ παραιβάτις, ιος, est ἡ μισθώτρια, ἡ ἐριθακὶς, ἰδος, quæ messoribus adest mercede conducta, judice Eustathio. sed Heinsius ad l. c. mavult exponere per veneficam, incantatricem, καταιβάτιν, quæ lunam possit deducere cœlo: imo et legi jubet ibi καταιβάτιν. Vide sub παραβαίνω.

παραβλήδην, (Βάλλω) adverb. i. e. ἐκ παραβολῆς καὶ συγκριτικῶς, comparate. παραβλήδην ἀγορεύων, Δ, 6. et comparat ibi Jupiter duas deas uni, et quidem infirmiori: dicitque, hanc unam esse diligentiorem duabus potentioribus. *vergleichungs-weise, (comparatively.)* Vide sub βάλλομεν, aliquanto sub medio, et κερτόμιος.

παραβλὼψ, ῶπος. ὁ ἡ. (Ὀφ) qui oculos ex recto et naturali statu distorquet, ὁ παραβάλλων ὦπας. et id facere potest ὁ λιταζόμενος, supplicans et tristis, aut ὁ στραβίζων, strabus, aut ὁ ἀποσεμνυνόμενος ἐμβριθῶς καὶ σεμνοπροσωπῶν, qui gravitatem in vultu et austeritatem severam adfectat. *der die augen und gesichtsminen verziehet, (who distorts the eyes and features of the face.)* de supplicationibus pœnitentium personificatis ponitur inter alia et, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμὼ, Ι, 499, ubi adjectivum pertinet ad præcedens Λιταὶ, ad accusativum dualem vero deest κατὰ, quod attinet oculos et vultum. nam supplicans, et pœnitentia erroris anxius, varie torquet lumina, et nihil rectum vel lætum tuetur. proprie tamen hoc nomen de vitio vultus poni solet. est, ad hoc adjectivum non pertinens, monosyllabum βλὸψ, quod imitatur sonum cadentis in aquam vel terram guttæ, e. c. sonum κλεψύδρας. sic dicitur κὺξ de sono lapilli cadentis; et βὴ pro βαὶ de balatu ovium. Vide sub νῶροψ, et ῥώψ.

παραγίγνομαι, (Γάω) adsum. καί σφιν παρεγίνετο δαιτὶ, ρ, 173, ipsis aderat in convivio.

παραδέχομαι, f. ἔξομαι (Δέκω) accipio. ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ, Ζ, 178, postquam accepit epistolæ malæ speciem a genero sibi missam: *hatte zu handen bekommen, (had received.)*

παραδραθέω, f. ήσω. (Θέω) juxta dormio. τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν, υ, 88, inquit Penelope, narrans somnium de marito suo. εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι, Ξ, 163, inquit Juno, sollicitatura Jovem ad congressum conjugalem dolose. pro παραδραθεῖν, inf. a 2.

παραδρέμω, (Τρέω) prætercurro. ὁ δὲ ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίαις, ille celeriter cucurrit præter eos imprudens, Κ, 350. Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, Ψ, 636, eum pedibus prætercurri. τῇ ῥα παραδραμέτην, hac præter currerunt ambo, Χ, 157.

παραδύω, ῦμι. (Δύω) ex transverso insero me. στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, pro παραδῦναι, Ψ, 416, angusta in via ἐκ πλαγίου ἐπιδραμεῖν καὶ οὕτως ἔμπροσθεν γενέσθαι: quod et παρεισδῦναι dicimus. *sich eindrängen von der seite und dadurch dem andern verkommen, (to run by a by-way and thus get before another.)*

παραείδω, f. σω. (Εἴδω) cano apud. ἔοικα δέ σοι παραείδειν ὥστε θεῷ, χ, 348, solitus sum tibi accinere ut deo, σχεδὸν ὡς θεῷ, prope ut deo. et κολακεύειν in tempore necessario sapienter et modeste.

παραείρω, f. ερῶ. (Ἄω) ad latus suspendo. παραείρθη (aor. 1. pass.) κάρηνον, Π, 341, caput

pendebat ad latus, παρεκρεμάσθη, διακοπὲν τῆς συνεχείας, *der kopf hieng noch an einer haut, (the head still hung by a piece of skin.)* hinc posset et esse ὁ παρήορος ἵππος, *ein mit zur seite angespannetes pferd, (a horse harnessed to the side.)* nisi tamen id aptius ad ἀείρω, conjungo, referatur.

παραέρθη, vide supra.

παραὶ, vide sub ΠΑΡΑ', ad initium.

παραιπεπίθω pro παραπιθῶ, vide sub παραπείθω.

παραίσιος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) præter bonum fatum, infaustus. et est idem quod ἀπαίσιος. contrarium τοῦ αἰσίου. Ζεὺς, παραίσια σήματα φαίνων, Δ, 381, Jupiter, infausta et dira signa ostendens.

παραΐσσω, f. ίξω. (Ἄω) prætercurro, *springe vorbey, (I run past.)* παρήϊξεν, præter properabat, *eilete vorbey, (hastened past,)* Ε, 690. Θ, 98. ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, Λ, 614, i. e. ταχὺ παρῆλθον. παραΐσσοντος, Υ, 414.

παρακάββαλον, pro παρακατέβαλον, vide sub παρακαταβάλλω.

παρακαθέζω, (Ἕω) juxta adsidere facio. παρακαθέζετο Νέστορι, γ, 469, *sezte sich neben den, (sat down beside.)*

παρακαταβάλλω, (Βάλλω) ordine depono. ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ὕλην, Ψ, 127, undique et ex omni parte composuerant. et 683, ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, cingulum ei primum circumaptavit, ἔθετο περὶ τὰ αἰδοῖα, circa imum ventrem. priori loco est pro: κατέρριψαν ἢ παρακατέθηκαν ἐγγὺς τοῦ δέοντος τόπου.

παρακαταλέγομαι, (Λέγω) juxta cubo, una cubo eodem lecto. τῇ ὅγε παρκατέλεκτο pro παρακατελέγετο, apud eam cubabat, Ι, 561, de Achille. et 660, τῷ ἄρα παρκατέλεκτο γυνὴ, de Patroclo.

παρακατατίθημι, (Θέω) juxta depono. hæc vox videtur quibusdam inesse π, 45, qui legunt, πάρα δ' ἀνὴρ ὃς καταθήσει, ut jungant παρακαταθήσει, et explicent ὃς per οὗτος. sed perperam: nam πάρα ibi est πάρεστι. alibi tamen hoc compositum verbum non est insolens: et ab eo est ἡ παρακαταθήκη, quæ proprie notat, rem juxta aliquem operarium depositam, ut ea in opere faciendo utatur; conf. παρασχεῖν: deinde in genere, depositum, fidei commissum.

παράκειμαι, (Κῶ) adjaceo, appositus vel propositus sum. παράκειταί σφιν ὀνείατα, κ, 9, appositi illis sunt cibi. sic, παράκειται ἄσπετα, i. e. πολλὰ, ν, 424. νῦν ὑμῖν παράκειται ἢ μάχεσθαι ἢ φεύγειν, χ, 65, nunc vobis proponitur aut pugna aut fuga. παρέκειτο ἔντεα, aderant arma, Κ, 75, 77. τράπεζα, Ω, 476, adstabat adhuc mensa, in qua cœnabat. ὀϊστὸν, ὅς οἱ παρέκειτο, φ, 416, sagittam, quæ ei ad manus erat in mensa jacens.

παρακίω, (Ἕω) prætereo prope, *gehe nahe vorbey, (pass near.)* τοὺς παρακιών τις ὁδίτης, Π, 263. Vide sub κίω.

παρακλιδὸν, (Κλάω) adverb. deflectens, declinans prope. in specie, a vero sic declinans ut tamen vero sit simile. est a παρακλίνω, sicut a διακρίνειν fit διακριδὸν, a νοσφίζειν νοσφιδόν. οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω, δ, 348. ρ, 139, ubi παρὲξ pertinet ad παρακλιδὸν, *neben ausbeugend, (turning aside,)* παρεκκλίνων τοῦ ἀληθοῦς, παραλαλῶν δὲ ὅμως αὐτὸ πιθανολογικῶς: παρατετραμμένως καὶ κατ' ἔκκλισιν τοῦ ἀληθοῦς, *von der warheit neben abweichend, (deviating from the truth.)*

παρακλίνω, (Κλάω) juxta declino. ὀλίγον παρακλίνας, paululum declinans a via, Ψ, 424, coll. 423, nam παρατρέψας ἐκτὸς ὁδοῦ est idem. ἧκα παρακλίνας κεφαλὴν, paululum declinans caput, υ, 301. πάντες ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, pro παρακλιθῆναι, juxta cubare, concumbere, α, 366. σ, 212.

παρακοιμάομαι, f. μηθήσομαι. (Κῶ) accubo, juxta cubo. τίς γάρ ἂν εἰναλίῳ κήτεϊ παρακοιμηθείη, δ, 443, *wer wolte gerne dabey liegen? (who would like to lie beside?)*

παρακοίτης, ου. ὁ. (Κῶ) conjux, maritus. σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης, Ζ, 430, inquit Andromache ad Hectorem suum. τάων (Troïcarum fœminarum) θαλεροὺς παρακοίτας ἐνίβαλες κονίαις, i. e. occidisti, Θ, 156, ubi θαλεροὺς miserabile quiddam habet, in optimo ætatis flore constitutos. est ergo idem, quod ὁ ἀκοίτης, ὁ ὁμόλεκτρος, κοινολεχὴς, γαμέτης, εὐνέτης. et apud recentiores ὁ σύζυγος et ξυνάορος.

παράκοιτις, ιος. ἡ. (Κῶ) est quidem eadem quæ ἡ ἄκοιτις, sed sensu latiori, ut non semper notet uxorem legitimam et perpetuam, sed in genere, quæ una dormit cum viro. οἵου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν, Γ, 53, qualis viri habes florentem uxorem, sc. Menelai, tu O Paris. οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, Δ, 60, inquit Juno ad Jovem; quia tua sum uxor. sic et Σ, 365. Μελέαγρον εὔζωνος παράκοιτις ἐλίσσετο (suppliciter rogabat) ὀδυρομένη, Ι, 586, et hæc pulcra ejus et justa uxor non frustra supplicabat marito suo, nihil proficientibus omnium aliorum precibus. ἀγκὰς ἔμαρπτε ἣν παράκοιτιν, Ξ, 346, Jupiter Junonem. Ἥρη, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις, Σ, 184. χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη, Φ, 479. ἀνδρὶ (homini mortali) ἔπορον αὐτὴν (Thetidem) παράκοιτιν, Πηλεῖ, Ω, 60, inquit Juno: et simul id ibi tertium boni educatoris filiæ officium numeratur, prospicere nuptiis alumnæ suæ, ne sine prole aut sine voluptate degat. αἰδοίῃ παρακοίτι, pro παρακοίτιϊ, venerandæ conjugi, γ, 381. et 451, αἰδοίη παράκοιτις Νέστορος, Εὐρυδίκη. Πολύδαμνα, Θῶνος παράκοιτις, δ, 228. Λήδην, Τυνδαρέου, λ, 297. et 304, Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῆος. et 579, Λητὼ, Διὸς κυδρὴν, etsi ad tempus, et alio sensu ac Juno. sic poëta, μνηστήρων ἀλόχους vocat quasdam δμωΐδας τοῦ Ὀδυσσέως. εἴσοκε σοὶ φαίνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν,

ε, 26, inquit Helena bene precans Telemacho. Ὀδυσσῆος, φ, 158. ἰφθίμη, ψ, 92. ergo in Homero ubique de uxore, in sensu optimo. eadem dicitur ἡ ἄλοχος, καὶ ὁμόλεκτρος, καὶ ἀνδρὸς εὔνις, communiter vero ἡ σύνευνος.

παρακρεμάω, f. άσω. (Κάρα) juxta pendere facio. χεῖρα παρακρεμάσας, Ν, 597, manum ad corpus recta dependere sinens.

παραλέγομαι, f. ἔξομαι. (Λέγω) una cubo. ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρη, Β, 515, de Marte et virgine Ἀστυόχῃ. Ζεὺς Λαοδαμείῃ, Ζ, 198. λάθρη Ἑρμείας Πολυμήλῃ, Π, 184. Βορέας, ἵππῳ εἰσάμενος, ταῖς ἵπποις, Υ, 224. Ἀχιλλῆϊ Βρισηῒς, Ω, 676. Ἐννοσίγαιος τῇ Τυροῖ, λ, 241, ubi σεμνῶς de concubitu, sicut in plurimis ante positis; coll. 244, 245, ubi duæ aliæ phrases verecunde de re eadem. ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι, δῶρά σοι δώσω, Ξ, 237. Ἑλένη παρελέξατο, ubi simpliciter de somno in lecto conjugali, δ, 305, coll. 304. nam καθεύδειν et λέγεσθαι sæpe sunt idem.

παραμείβομαι, f. ψομαι. (Βάω) prætereo, *ich gehe vorbey, (I pass by.)* τὸν παραμειψάμενος, hunc præteriens, ζ, 310.

παραμένω, (Νέω) juxta maneo, duro, perduro. οὐδέ τις αὐτῷ Ἀργείων παρέμεινεν, neque quis Argivorum mansit apud eum pugnando et assistendo contra hostes, Λ, 402. κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, pro παρέμενον, permanebant ibi, Ψ, 163. et 160, παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων, attice et per tmesin, pro παραμενέτωσαν ἡμῖν, duces maneant apud nos. οὐκέτι σοὶ δύναμαι ἐνθάδε παρμενέμεν, pro παραμένειν, ionice, Ο, 400, non diutius possum hic apud te manere. παρμένετε, pro παραμένετε, perdurate, constanter obsistite hostibus, Ν, 151. ἔνθα παρ' αὐτῷ μεῖνα, pro παρέμεινα αὐτῷ, ξ, 292. ἢ αὐτοῦ παρ' ἐμοί τε μένῃ, pro παραμένῃ μοὶ, an hic apud me permaneat, π, 74.

παραμίμνω, (Νέω) juxta maneo, duro, perduro. idem quod παραμένω. οὐκ ἔτι δὴν παρέμιμνε, β, 297, non amplius diu morabatur. ἑξάετες παραμίμνων, per sex annos adsidens mihi, γ, 115.

παραμίσγω, (Μίσγω) adjungo. οὐκ ἀνδρὶ ἀλλοδαπῷ παρεμίγη Ἑλένη, non adjunxisset se viro extraneo, ψ, 219, ubi in textu est tmesis.

παραμόλω et μολέω, f. ήσω. (Μέλω) juxta accedo, comitor, adsideo. accedo ad aliquid cum cura et cogitatione sollicita aut amica. extra nostrum poëtam etiam, prætereo, παροίχομαι. αὐτῷ (Paridi) Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε, Δ, 11, semper ei Venus adest. pro παραμεμόληκε, per syncopen et mutationem: semper ad eum cum cura sua prope accedit, coll. 9, ubi aliæ deæ dicuntur procul ab altero sedere, spectatrices tantum, etsi fautrices. hæc ergo ἐγγύς ἐστιν, πάρεστιν, ἐγγὺς μολεῖ, et quidem αἰεὶ, i. e. παραμόνῳ φροντίδι, assidua et perpetua cura. hoc dicitur poëtice; res vera autem est: venustas majestatica et eximia formæ ejus semper commovet aliquos ut ei adsint diligenter, etsi multis aliis sit odio. hinc et deinde Venus dicitur solvisse lorum galeæ ejus, i. e. misericordia quidam moti erga tam pulcrum hominem accurrerunt subito, et lorum illud dissciderunt, Γ, 369—382, et in tutum deduxerunt in turba. sic, ἡ γάρ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ, Ω, 37, certe enim ei semper mater cum cura adest pariter nocte ac die, sc. Thetis Achilli; et notatur ἐπιμέλεια παράμονος: παρακολουθεῖ, οὐ νόσφι καθημένη. η hujus perfecti mutatum est in ω ob καλλιφωνίαν, loco ο autem positum β, per usum poëticum et Ionicum. præteritum perf. autem sæpe assiduitatem actionis et solitum quid notare solet et in aliis verbis.

παραμυθέομαι, (Μύω) suadeo, hortor, solor. τοῖς ἄλλοις ἔφη παραμυθήσασθαι, οἴκαδε ἀποπλέειν, dixit, et suadere velle et aliis, ut domum hinc navigent, Ι, 680. κἀκείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην, Ο, 45, et illi ego suasor sim. est ergo idem quod παρηγορῆσαι, *zureden, (to persuade,)* παραινέσαι. nam μῦθος et αἶνος sæpe sunt idem, et παραινεῖν est hortari. sic et, παραιφάσκειν, et παρειπεῖν. hinc ἡ πάρφασις et παραίφασις, hortatio, παρηγόρημα.

παραναβαίνω, (Βάω) juxta adscendo. *steige darneben hinan, (to mount beside.)* πὰρ δ' ἄρα Νεστορίδης ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε, γ, 482, s.

παρανηνέω, (Νέω) juxta acervo, juxta et ante impono, *ich setze reichlich vor, (I supply abundantly.)* σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισι, α, 147, ministræ panem apponebant in patinis latis. sic et π, 51, σῖτον παρενήνεεν ἐν κανέοισιν, i. e. παρετίθει συνάγων ἐν κανῷ, et notat τὸν πληθυσμὸν τοῦ ἄρτου. possis hoc verbum νηνέω et sic deducere: νέω, per reduplicationem νενέω, per ἔκτασιν νηνέω.

παρανήχω, (Νέω) præternato. ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ε, 417, si adhuc ulterius præter hanc regionem natabo ad aliam, hanc oram legens natando.

παράντης, εος. ὁ ἡ. (Ἀνὰ) rectâ viâ procedens. *was vor einem gerade weg lieget, (lying in the straight road.)* πολλὰ πάραντα, Ψ, 116, pro παράντια, quibus opponuntur τὰ δόχμια, transversa, *in die queer, auf die seite, sich streckend. gerade wege, krumme wege, (running across, on one side. Direct roads, cross roads,)* l. c.

παραπαφάω, (Βάω) aor. 2. παρήπαφον. decipio. idem ac ἐξαπαφάω. Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν (τὸν Δία) εὐνηθῆναι, Ξ, 360, Juno decepit eum per amorem, ut dormiret. παρά με ἤπαφε δαίμων, pro παρήπαφε, ξ, 448, nescio quis deus decepit me, in fraudem induxit me.

παραπείθω, f. είσω. (Πείθω) suadendo flecto et moveo aliquem plenarie. nam præpositio παρὰ, propinquitatem indicans, vim persuasionis denotat: quod et apparet ex παραιφάσκειν, παρειπεῖν, *zureden, (to persuade,)* etc. deinde hoc compositum notat persuasionem deflexoriam ab aliqua re. ὡς εἰπὼν, παρέπεισεν

ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως, αἴσιμα παρειπών· ὁ δ' ἐπείθετο, Η, 120, 121, ubi sermo est de Agamemnone, qui fratrem Menelaum, adversus Hectorem singulari certamine depugnare volentem, ab hoc consilio averterat verbis: *er überredete das herz seines bruders völlig, da er ihm gehörig zugeredet hatte; denn derselbe gehorchete, (he completely persuaded the mind of his brother when he had deliberately spoken to him; for he complied.)* et additum, ὁ δὲ ἐπείθετο, videri possit superfluum; nam ὁ παραπείθων, πειθόμενον πείθει. sed per hoc δὲ indicatur id, ex quo colligi potest, recte præcessisse παρέπεισε: nam sæpe aliquis videtur πείθειν alium, quem tamen minime πείθει. ergo δὲ non est, *autem*, sed *enim:* qui significatus conjunctionis hujus apud poëtam est frequentissimus. παραπείθειν ergo est: *durch zureden bewegen und lenken, (to induce and guide by persuasion.)* sic et Ν, 788. οὐ γάρ κέν με τάχα ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισε, *es würde gewiss kein andrer mich so leicht mit worten besanftiget haben, (for certainly no other could so easily have pacified me with words,)* Ψ, 606, coll. 609. ubi manifesto plus notat quam simplex πείθειν. Μέντορ, μή σε ἐπέεσσι παραιπεπίθησιν Ὀδυσσεύς, ne tibi verbis persuadeat iste, χ, 213, ubi est Ionica forma aor. 2. conj. a. pro παραπίθῃ: nam ob metrum est αι pro α; in fine est syllaba paragogica conjunctivis addi solita; et ionice est augmentum cum reduplicatione etiam in conjunctivo: *lass dich ja nicht von ihm überreden, (let him not persuade thee.)* sic et in participio aor. 2. a. retinetur ionice ista reduplicatio: ὅς μ' ἦγε, παρπεπιθὼν, ᾗσιν φρεσὶν, ξ, 290, qui me duxit, postquam mihi id verbis persuasit, suo consilio clandestino. nam notio decipiendi non inest huic verbo, nisi per accidens. σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα, ω, 119, postquam multa opera tandem permovimus eum verbis nostris. sic, σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρου χωόμενον κῆρ, multo studio adhibito persuadentes ei, irato ab sodalem suum, Ψ, 37, coll. 40. εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα, si forte illos ambos, persuadens id illis, Ξ, 208, (et id vi τῆς παραιφάσεως in cingulo Veneris latentis, 217.) reducere possim ad concordiam.

παραπέμπω, f. ψω. (Ἔπω) prætermitto, *lasse vorbey gehen, (I send past.)* ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, μ, 72, sed Juno fecit auxilio suo, ut incolumis præteriret navis hos scopulos.

παραπέτασμα, τὸ, vide sub πετάω.

παραπλάζω, (Λάω) præter errare facio, præter pello. ἐμὲ Βορέας ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων, ι, 81, Boreas me repulit inde, et prætererrare fecit præter insulam illam. παρέπλαγξεν αὐτοῖς νόημα, υ, 346, fecit ut essent alienata mente, *verrückete ihnen die köpfe, (turned their heads,)* vel, fecit ne rem præsentem cogitarent. αὐτὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο, παραπλάγξασα Μαλειῶν, repellens me a Malea promontorio, τ, 187. παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη ὀϊστὸς, Ο, 464, alio declinata est sagitta et depulsa, ne posset ferire scopum.

παραπλὴξ, ῆγος. ὁ ἡ. (Πέλω) qui præter rationem percutit et sollicitat chordam, in re musica: *der falsch greifet im instrumentspielen, (who plays unskilfully upon an instrument.)* et hinc in genere sic dicitur ὁ ἀπαίδευτος καὶ παράμουσος, ἐξ ὁμοιότητος τῶν ἀτέχνως πληττομένων χορδῶν: nam et passive intelligitur hoc sensu, pulsus præter rationem et harmoniam factus. sed in significatu primo et vero passivo est, qui ex obliquo feritur et a latere, non a fronte. ἠϊόνας τε παραπλῆγας, λιμένας τε θαλάσσης, ε, 418, 440. littora quæ ex obliquo feriuntur a mari, et portus tranquilliores maris, αἳ μὴ ἀπ' ἐναντίας ἀλλ' ἐκ πλαγίων πλησσόμεναι κύμασιν, αἳ καὶ ποιοῦσι τόπον εὐλίμενον πλαγιαζόμενον τοῖς κύμασι, *einige buchten, in welchen die seitenufer nur gestreifet werden von den vorbey gehenden wellen, nicht aber geschlagen werden, (creeks, the shores of which are merely skimmed by the passing waves and not struck by them.)* ergo παραπλὴξ, hoc sensu est, quem præterit pulsus aliquis, nec directe ferit eum. ἄνθρωπος παραπλὴξ, Aristoph. Plut. 242.

παραπλώω, (Πέλω) præternavigo. οἴη δὴ κείνη νηῦς παρέπλω, per apocopen pro παρέπλωσε, μ, 69.

παραπνέω, (Πνέω) præterflo. ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ, ut ne quid præter exspiraret vel paululum, κ, 24, ex utre Æoli: ἐκπνεύσῃ.

παραῤῥητὰ, τὰ, vide sequens.

παραῤῥητὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ῥέω) qui exorari se patitur verbis, *der sich zureden lasset, (who suffers himself to be persuaded.)* boni heroës sunt παραῤῥητοὶ ἐπέεσσιν, etiam irati vel maxime Ι, 522. τὰ παραῤῥητὰ sunt, *zuredungen, (persuasions.)* ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι, Ν, 726, non potis es monitis obtemperare. ergo hoc neutrum exprimit res, quas monemus alterum.

παραστάδὸν, (Στάω) adverb. adstando, adgrediendo rem agendam. λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παραστάδὸν, Ο, 22, solvere te non valebant accessu suo et admota manu: idque adverbium distinguit ibi rem susceptam re vera, a solo voto et προθυμίᾳ. παραστάδὸν ἄνδρα ἕκαστον, accedendo ad singulos, κ, 173, 547. μ, 207.

παρασφάλλω, (Φάω) præter excidere facio. παρέσφαλεν (aor. 2. a. sc. τὸ βέλος, τὸν ὀϊστὸν) γὰρ Ἀπόλλων, Θ, 311, is enim fecit, ut sagitta præter destinatum scopum caderet.

παρασχέω, (Χάω) præbeo. idem ac παρέχω. ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ, hospitem activum, qui benevolentiam præbuerit, Γ, 354. ο, 55. δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, dona autem ego en adsum, omnia præbere, quæ heri sunt promissa, Τ, 140, sc. ἑτοῖμός εἰμι, ἐγγύς σου σχεῖν αὐτὰ, ὡς ἐπὶ δόσει. et 147, παρασχέμεν δῶρα, i. e. πλησίον τοῦ ληψομένου σχεῖν. ὕλην τ'

ἀξέμεναι (ἄξειν) παρά τε σχεῖν, pro παρασχεῖν, Ψ, 50, ad ligna convehenda et ad manus habenda, sc. ut exstruatur rogus mortuo: πλησίον θεῖναι, *zur hand zu haben und zu rechte zu legen, (to have at hand and to pile up:)* coll. 127, ubi παρακαταβάλλειν, i. e. καταρίπτειν τὰ βασταζόμενα ξύλα, natura præcedit τῷ παρασχεῖν, præbere. hinc hoc verbum ἐπὶ πάσης χορηγίας καὶ δόσεως ponitur. in ædificationibus aut opificiis aliis ἡ παροχὴ est, ἡ εἰς τὸ κατ' αὐτὰ ἔργον ὑλικὴ χορηγία, *das handlangen, das darreichen der materialien, (the supplying, serving with materials.)* τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἵ κε σε ἄγωνται, ζ, 28, alia vero, (munda vestimenta) iis præbere, qui te ad nuptias deducent; inquit Minerva ad virginem nubilem, hortans eam, ut omnia vestimenta lota recens ad manus habeat.

παρατανύω, (Τῶ) juxta extendo. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν, pro παρετάνυσε, α, 138. η, 174. κ, 370. ο, 137. ρ, 93. nam mensa erat oblonga. conf. τιταίνω.

παρατεκταίνομαι, (Τίκω) facio alio modo, construo aliter. it. adstruo, addo, adfabricor. οὐδέ κεν ἄλλως Ζεὺς αὐτὸς παρατεκτήναιτο, Ξ, 54, nec sane aliter Jupiter ipse reformare posset, παραποιήσειε, coll. 53. nam semel factum, infectum fieri nequit. αἶψά κε καὶ σύ, γεραιὲ, ἔπος παρατεκτήναιο, εἴ τις σοὶ εἵματα δοίη, ξ, 131, cito sane et tu, senex, narrationem immutares et aliter construeres, si tibi quis vestimenta daret; narrares fortasse sic ut putares audientem malle: vel et, falso et præter veritatem institueres narrationem, si παρὰ intelligas præter, contra.

παρατίθημι, (Θέω) appono, juxta pono, propono. ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε παρτιθεῖ, α, 192, a παρατιθέω, pro παρατιθεῖ, apponit cibum potumque. παρὰ δέ σφι τίθει δαῖτα, pro παρετίθει, apponebat, I, 90. κύπελλα, pocula, δ, 58. νύμφη δὲ ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν, varios cibos παρετίθει, ι, 96. κάνεον, θ, 69, s. σπλάγχνων μοίρας, υ, 260. δίφρον, φ, 177. λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας, pro παρέθηκας, Τ, 316, lautum jentaculum apponebas. ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν, pro παρέθηκεν ὑμῖν, Θ, 188, conf. πυρός. ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν, Λ, 778. σῖτον ταμίη, α, 139. et 141, δαιτρὸς κρειῶν πίνακας. et 142, παρὰ δέ σφι τίθει κύπελλα. sic, ταμίη, δ, 55. et 57, δαιτρὸς, structor. et 65, καί σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν, pro παρέθηκεν. et 133, τὸν παρέθηκε φέρουσα. τράπεζαν, ι, 92. et 199, τῇ δὲ πὰρ ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν. πὰρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἵματα, ἔθηκαν, posuerunt ei, ζ, 214, *legten es ihm hin, (placed for him.)* καὶ παρέθηχ' ἑτάροισιν, pro παρέθηκα, ι, 326, apposui meis sociis, ut id præparent. ταμίη σῖτον, η, 175. κ, 371. ρ, 94, 259. ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα, φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ, ξ, 76. ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν, exhibuit dona hospitalia, ο, 188. κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης ὀπταλέων, π, 49. αὐτῷ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, σ, 117, *eine grosse magen-wurst, (a haggis, maw-pudding.)* et 119, ἄρτους δύω. τράπεζαν, τὴν δή οἱ παρέθηκεν, φ, 29, mensam hospitalem reveritus non est, quam ei tamen ipse apposuerat. et 182, πὰρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν. πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ θέσσαν βρῶσίν τε πόσιν τε, pro παρέθεσαν, ζ, 248. vides ergo, hanc λέξιν maxime esse ἐπιτραπέζιον. μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα, θ, 420, apud matrem venerabilem deponebant pulcra dona, ut ea hæc deinde hospiti traderet: *gaben sie ihr in verwahrung, (committed to her care.)* unde est ἡ παραθήκη, quando quid alicui administrandum aut reddendum datur. τῷ παρὰ μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, ρ, 258. υ, 281. ἵνα σοὶ πὰρ ξείνια θείω, pro παραθέω, præsens conjunctivi, Σ, 387. ε, 91. ι, 517, ut tibi dona hospitalia exhibeam et tradam. εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσὴν δύναμιν θεοὶ παραθεῖεν, γ, 205, adderent, pro παραθείησαν. σὺ μέν οἱ παράθες ξείνια καλὰ, Σ, 408, da ei. παραθεὶς δίφρον, ponens sellam, υ, 259. δαῖτα ἀγαθὴν παραθήσομαι, Ψ, 810. ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο, β, 105, quando faces adhibuerat et apposuerat sibi, i. e. noctu. sic et ω, 139. et τ, 150, ἐπὴν δαΐδας παραθείμην. ἠῶθεν δέ κεν ὔμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην, δαῖτα ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου, ο, 505. si grammaticam consulis, est aor. 2. opt. m. potest tamen et esse aor. 2. indic. m. pro παρεθέμην, abjecto augmento, et producto ε antepenultimæ. πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο, α, 132, pro παρέθετο, apponebat ei sellam. σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, β, 237, sua ipsorum capita periculo objectantes, προτείναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ ἤτουν ἐπικόπῳ (*hackblocke*) (*chopping-block*) ἤτοι ἐπικορμίῳ θέντες, ὥστε κοπῆναι, ut abscindantur ipsis. sic de piratis, ι, 255, ψυχὰς παρθέμενοι, *die ihr leben dran setzen, (who risked their lives for it.)*

παρατρέπω, (Τρέω) præter verto, *wende darneben vorbey, (I turn off past.)* παρατρέψας εἶχε ἵππους, dirigebat equos suos sic, ut præter illum præcurrerent, Ψ, 398. et 423, 424, παρατρέψας εἶχε ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ, i. e. παρακλίνας, *darneben vorbey richtets er die pferde ausser der bahne, dass er dem andern vorfahren möchte, (he turned the horses out of the track that he might pass the other:)* nam de certamine curuli sermo ibi est. ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος, pro παρετράπετο, Λ, 233. Ν, 605, aberravit, et præter aversa est ejus hasta a corpore hostis; οὐ κατ' εὐθὺ ἦλθεν ἔγχος ἀλλ' εἰς πλάγιον ἐστράφη.

παρατρέω, (Τρέω) fugio in alteram partem præter aliquam rem, *laufe wovor auf die seite, springe bey seite aus für furcht, (I run aside for some reason, I leap aside from fear.)* ἤριπεν ἐξ ὀχέων, παρέτρεσαν δέ οἱ ἵπποι, Ε, 295, procidit in terram ex curru, et equi ejus consternati ad latus alterum ruebant.

παρατροπέω, f. ήσω. (Τρέω) præter verto. idem ac παρατρέπω. τί με ταῦτα παρατροπέων

ἐρεείνεις; δ, 465, cur me ista interrogas, quasi tu nescires, avertens te præter rem meam, oculos tuos prætervertens quasi: vel et, ἐθέλων παραλογίζεσθαι, παραπλανῶν, in hunc errorem inducens me ut credam te nescire meas res. sed prius præstat, dissimulans scientiam tuam, et vultum tuum præter res meas vertens.

παρατρωπάω, (Τρέω) præter verto. idem ac παρατρέπω. Θεοὺς εὐχωλαῖς κνίσσῃ τε παρατρωπῶσι ἄνθρωποι, deos precibus et sacris factis avertunt ab ira sua homines, I, 496, placant.

παρατυγχάνω, (Τέκω) adsum. Ἔρις οἴη θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοις, Contentio sola ex diis intererat pugnantibus, Λ, 74, ubi contentio facete personificata: nam quomodo pugnent duæ acies sine contentione?

παραυδάω, f. ήσω. (Ἄω) hortor, solor, *rede zu, muntre auf mit worten, preise an, (I exhort, encourage with words, extol,)* prædico. μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, λ, 487, ne mihi mortem ut rem solatio idoneam allega, ne mihi mortem prædica, *preise mir ihn nicht an, (extol it not:)* nam Achilles mortuus contemnit omnes glorias post mortem habendas: mavult vivus esse inglorius. μὴ ταῦτα παραύδα, σ, 177, *rede mir das nicht vor oder ein, (give me not such advice.)* καί μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ ἡμᾶς, ο, 53, mitibus verbis allocutus, παραμυθησάμενος, προσειπὼν, παρηγορῶν, παραινῶν. μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν, blandis verbis hortans, π, 279, παραινῶν. quidam ibi legunt παραυδὼν, quasi esse particip. aor. 2. vitiose alii παραύδων.

παραῦθι, (Αὖ) adverb. pro παραυτόθι, ibi. Ψ, 163.

παράφασις, εως. ἡ. (Φάω) adhortatio, adlocutio. *das zureden, anmahnen, (persuasion, exhortation.)* per syncopen est πάρφασις, et per productionem poëticam παραίφασις. ἐν δὲ πάρφασις, ἥτε ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων, Ξ, 217, ubi sermo est de cingulo Veneris, cui inerat amor et desiderium, et secreta collocutio, et paullo accuratior allocutio quæ subit insensibiliter et capit mentem prudentissimorum; ut ergo per πάρφασιν explicetur ἡ ὀαριστὺς, qualis sit, ἡ πειθὼ ἐκ τῆς ὁμιλίας. ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου, Λ, 792. Ο, 404, allocutio adhortatoria amici bona res est.

παραφεύγω, (Φέβω) præterfugio. παρφυγέειν, prætercurrisse, μ, 99.

παράφημι, (Φάω) suadeo, moneo, hortor, consulo, *ich rede zu, (I advise,)* συμβουλεύω. sic et τὸ παρειπεῖν ponitur (nam φάναι est εἰπεῖν) et παραυδᾶν, et παραμυθεῖσθαι: recentiores vero amant τὸ, παρηγορεῖσθαι. μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, Α, 577, matri autem ego suadeo. μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι παρφάσθαι, pro παραφάσθαι, π, 287. τ, 6, qui infin. m. est pro imperativo, et involvit notionem παραλογισμοῦ, si quem verbis a vera re aliorsum abducimus: procos mollibus verbis sic alloquere, ut ducatur animus eorum præter rem ipsam in opinionem a vera diversam, *rede ihnen zu mit freundlichen worten, und mache ihnen weiss, (address them in courteous words and persuade them.)* εἴ τινα, παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἀποτρέψεις πολέμοιο, si quem alium, verbis inducens, averteris a pugnando, Μ, 249, παραλογισάμενος αὐτὸν πιθανότητι λόγων, *ihm zuredend, (having persuaded him.)* sic, αἴ κε νεώτερον ἄνδρα, (ubi comparativus est pro positivo, ut sæpissime apud poëtam) παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν, incitaveris adolescentem, suadens ei verbis, ad irascendum, et graviter agendum, β, 189, i. e. παραπείσας, παραινέσας. esse autem pro παραφάμενος, manifestum est. et hoc παρὰ poëtice mutatur in παραί. σὺ τόνγε ἐπέεσσι παραιφάμενος, Ω, 771, ubi notat παραμυθίαν φιλικὴν, tu illum verbis admonens. duplicem ergo vim habet hoc verbum, ut notet vel simpliciter τὴν πειθὼ ἐκ παραινέσεως, vel ut connotetur τὸ, παράγειν λόγοις καὶ παραλογίζεσθαι, mitissimo tamen sensu.

παραφθαίη, vide sequens.

παράφθημι, (Φάω) prævenio, prætercurro. εἰ δὲ ἡμᾶς παραφθαίη ποσὶ, si currendo prætercurrat nos, Κ, 346, παραδράμῃ, παρέλθῃ, νικήσῃ. τοσάκις αὐτὸν ἀπέστρεψε πρὸς πεδίον, παραφθὰς, toties eum ab urbe avertebat versus campum, præcurrens, Χ, 197, ubi alii, minus bene fortasse, legunt παραστάς. οὔτι τάχει παραφθάμενος Μενέλαον, Ψ, 515, nequaquam celeritate præveniens eum. accusativus pendet a præpositione.

παρβεβαὼς, pro παραβεβηκὼς, vide sub παραβαίνω.

παρδαλέη, ης. ἡ. sc. δορὰ, (Ἄλλω) pellis pantheræ, *eine leoparden oder tieger haut, (a leopard or tiger's skin.)* est enim adjectivum, quod integrum est παρδάλειος, είη, ειον. sic et alia ejusmodi, e. c. ἀνθρώπειος, λεόντειος, κύνειος, τράγειος, ταύρειος, λύκειος, αἴγειος, etc. et fœmininum ponitur pro pelle, subintellecto ἡ δορὰ, e. c. ἡ ἀνθρωπείη, κυνείη, etc. et vel ob metrum vel ob euphoniam aliquam τὸ ι facile extruditur, e. c. τραγέη, κυνέη, etc. et deinde fieri potest contractio in τραγῆ, κυνῆ, παρδαλῆ, λεοντῆ, etc. παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων, Γ, 17, nam heroës solebant exuvias ferarum gestare. et h. l. poëta non frustra dat Paridi hanc παρδαλέην: nam notatur homo ποικίλος τὸν τρόπον καὶ οἷον πολύστικτος τὸ ἦθος, κατὰ τὴν πάρδαλιν. nam varii coloris est hoc animal: unde et in sacris litteris ejus fit mentio sub imagine hominum variis morbis animi infectorum penitus. sic alibi ἡ ἀλωπεκείη notat hominem versutum et callidum, ἡ λυκείη raptorem sævum, etc. alius dicitur φορεῖν νεβρίδα, exuvium hinnuli, Διονυσιακῶς, et notat δειλὸν καὶ μέθυσον, insuper et ποικίλον καὶ παλίμβουλον. nam et ἡ νεβρὶς est variegata coloribus. sed tamen et de Menelao, sincerissimo heroë, dicitur Κ, 29, παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ (latum tergum) κάλυψε ποικίλῃ. ergo et de Paride

fortasse nihil sinistri innuere voluit poëta, sed morem heroicum indicavit. ποικίλη autem dicitur διὰ τὰ ἐν αὐτῇ στίγματα. unde est proverbium ἐπὶ πανούργων: τὸ στικτὸν τῆς παρδάλεως. mas hujus feræ dicitur et ὁ πάρδος, et ὁ πάνθηρ, ηρος. Vide sub βόεος, et Ἀντήνωρ in R.

παρέδραθεν, vide sub παραδραθέω.

παρέδραμον, vide sub παραδρέμω.

παρέζω, f. ἔσω. (Ἕω) juxta colloco. παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν, observatorem adposuit, Ψ, 359. παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους, juxta lectum mortui, Ω, 720. πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον εἷσαν, γ, 416. σοίγε παρήζετο, tibi aderat, Α, 557, ubi ε est auctum per η. et 407, παρέζεο, imperativus, adside ei. παρεζόμενός μοι, Ε, 889. Λαέρτῃ, δ, 738. μητρὶ, υ, 334. et notat in genere, adiens, accedens, adstans vel adsidens. ὁ δ' ἕζετο ᾗ παρὰ μοίρῃ, pro παρέζετο, adsidebat suæ portioni cibi, *sezte sich zu seiner portion hin, (sat down to his portion,)* ξ, 448. πὰρ δὲ οἱ αὐτῷ εἷσε Θεοκλύμενον, ο, 286, παρεῖσεν ἑαυτῷ, *sezte ihn neben sich, (placed him beside himself.)*

παρειά, ᾶς. ἡ. (Παρὰ) gena, anterior pars vultus humani: *die wange, backe, (the cheek.)* hinc et omnia anteriora rerum etiam ἀψύχων hoc nomine notantur. sic naves μιλτοπάρῃοι, quarum proræ sunt minio rubræ, quasi puellarum genæ. nam metaphoræ a partibus corporis animati sumtæ perfrequentes sunt apud antiquos. ponitur et de galea, ut notetur pars galeæ quæ tegit genas. nomen est a παρὰ, ad, apud, ante. γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαὶ, Λ, 393, uxoris quidem utrimque laceratæ sunt unguibus genæ, in luctu nimirum. δεδάκρυνται δὲ παρειαὶ, Χ, 491, lacrimis oppletæ sunt genæ. sic et υ, 353. θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν, Ω, 794, lucida lacrima stillabat a genis. καταβάλοι δάκρυ, δ, 223. παρειῶν δάκρυα ὀμορξάμενον, λ, 528, a genis lacrimas abstergentem. κατὰ παρειῶν δάκρυον ἧκε χαμᾶζε, π, 190. χερσὶ παρειάων ἁπαλάων (παρειῶν ἁπαλῶν) δάκρυα ὀμορξαμένην, Σ, 123. ἄντα παρειάων σχομένη κρήδεμνα, α, 334. π, 416. σ, 209. φ, 65, i. e. κρηδέμνῳ καλυπτομένη τὰς παρειὰς, μηδὲ τὸ κάλλος ἐκφαίνουσα. ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειὰς, pallorque occupavit eum quod attinet genas, Γ, 35. δρυψαμένω ὀνύχεσσι παρειὰς, ambæ aquilæ lacerantes sibi unguibus genas, β, 153, ubi καταχρηστικῶς de aquilis, et hoc signabat luctum reliquorum multorum Ithacensium ex cæde procorum. δάκρυ δ' ἔδευεν (humectavit) ὑπὸ βλεφάροισι παρειὰς, Θ, 522. et 530, τῆς δὲ φθινύθουσιν ἄχει παρειαὶ, ut pars pro toto: *sie verfallet ganz vor langer trauer, (she is quite faded with long sorrow.)* ἐπιχρίσασα παρειὰς, σ, 171, *da sie ihr gesichte gesalbet, (having anointed her face.)* et 199, ἀπομόρξατο χερσὶ παρειὰς, permulcebat manibus sibi genas; ut solent evigilantes ex somno meridiano. scribitur et ἡ παρηὰ, et τὸ παρειόν. Vide sub Γένυς.

παρείθη, vide sub παρίημι.

πάρειμι, (Ἔω) adsum, prope sum, præsto sum. ὅση δύναμίς γε πάρεστι, quanta potentia adest, Θ, 294, i. e. quantum possum, ex omnibus viribus. sic Ν, 786. et ψ, 128. ἅτε δμώεσσι πάρεστι χοίρεα, suillas carnes, quales servi habent, ξ, 80, nam saginatos porcos non habemus nos servi, sed proci. et 444, τέρπεο τοῖσδε οἷα πάρεστι, delectare his qualiacunque adsunt, *lass es dir schmecken so gut es da ist, (make free with such as there is.)* πολλὰ πάρεστιν, multa præsto sunt, ρ, 457. ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, sc. πᾶσιν, vos deæ estis, et adestis omnibus rebus, *seyd bey allem gegenwärtig, (are ever present;)* hinc sequitur, vos quoque scire omnia, Β, 485. ἵπποι δ' οὐ παρέασι, non adsunt, Ε, 192. Ξ, 299. ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν, aquationes perennes adsunt, ν, 247. εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, β, 62, si mihi robur adesset. sic Χ, 20. ποίη δὲ παρείη, σ, 369, si herba adesset. καὶ λίην σοὶ ἔγωγε παρέσσομαι, et lubens ego tibi adero, ν, 393. ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, sicut ei arma pulcra parata erunt, Σ, 466. καί ποτέ σοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα, Α, 213, venient tibi. ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται, hæc e vestigio omnia aderunt, Ι, 135, 277. ἐν δαίτῃσι παρέσται, Κ, 217, in conviviis aderit. πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδὸς, γ, 267, pro παρέην, παρῆν. κλυτὰ δῶρα παρῆεν αὐτῷ, Θ, 417, pro παρῆν, aderant ei. μάχῃ καὶ σὺ παρῆσθα, pugnæ et tu interfuisti, δ, 497, pro παρῆς. οὐ πάρεσαν θεοὶ, pro παρῆσαν, Λ, 75, non aderant. τὸν παρεῖναι ἐφάμην, hunc adesse mihi putabam, Χ, 298. ἄνδρα παρεῖναί σοι, virum esse apud te, commorari in ædibus tuis, ι, 105. et 129, ἐμοί. μήλοισι παρέμμεναι, apud pecora esse, δ, 640. σπεύδοντι, Σ, 472, studiose operanti adesse, *beyzustehen, (to stand by.)* αὐτὸς παρεὼν, ipse præsens eis, Θ, 491, et videns oculis tuis. σημάντορος οὐ παρεόντος, absente custode, Ο, 325. οὔ τίς σοι ἀνιᾶται παρεόντι, ο, 334, nemo tædium percipit ex te præsente. ποίπνυον παρεόντε, ministrabant præsto adstantes, Ω, 475. καὶ οὐ παρεόντα ὀνομάζειν αἰδέομαι, reverentiæ plenus absentem quoque nomino, ξ, 145. χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, decet hospitem morantem apud nos amice tractare, ο, 74. ὑπὲρ τῶν οὐ παρεόντων, per hos absentes, Ο, 665. τῶν (ὑπὲρ) ὄπιθεν οὐ παρεόντων, per futura nondum exsistentia, λ, 66, i. e. ὑπὲρ τῶν μελλόντων ὄπισθεν, per ea, desiderata tibi, quæ visurus postmodum es, reditum sc. ad tuos, tuosque ipsos. χαριζομένη παρεόντων, benigne præbens ea quæ præsto erant in penu, α, 140. δ, 56. η, 176, coll. 166. ρ, 95. et sic vocat τὰ βρώματα τὰ ἐν τῷ ταμιείῳ ἀπόθετα ἤτοι ἕωλα, hesterna: possunt et esse cibi diutius durantes, quales sunt τὰ ἀλίπαστα, *eingesalzene oder geraucherte sachen, was die speisekammer vermochte, (such salted or smoked provisions as the store-room afforded.)* πάρα pro πάρεστι vel πάρεισι. πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, mihi sane adsunt et opitulantur alii, Α, 174. πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ δαίνυσθαι, Ι, 227, præsto sunt grata multa ad epulandum. αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, Υ, 98, semper enim adsistit ei unus deorum aliquis. πάρα γὰρ καὶ

ἀμείνονες ἄλλοι, Ψ, 479, adsunt enim et præstantiores alii, ἢ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, λ, 174, pro πάρεστιν αὐτοῖς, an habent adhuc meam dignitatem. ubi tamen potest esse præpositio παρά. ab hoc πάρειμι est et, ὁ ἡ λιπαρὴς, adsiduus, sedulus. a τὸ λίαν παρεῖναι, valde et magno studio adesse alicui rei. nisi malis referre ad πάρημαι, adsideo, aut ad παρέζω, adsidere facio, alium vel me ipsum: ut τὸ λιπαρὲς sit, τὸ λίαν προσκεκαθικὸς τῆς ψυχῆς τινὶ, si animus valde adsidet et inhæret alicui rei; vel si quid animo valde adsidet.

πάρειμι, (Ἔω) prætereo, *gehe vorbey, (I pass by.)* it. adeo, *ich komme hinan, gehe hinzu, (I come to, go to.)* πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῖο ῥοὰς, καὶ πὰρ ἠελίοιο πύλας ἤϊσαν, pro πάρισαν et παρήϊσαν, ω, 11, 13. παρ' ἄρουραν ἰὼν, pro παριὼν, Λ, 557. μή ἑ λάθοι παριὼν, δ, 527, ne clam eo præteriret: vel et, ne lateret eum adveniens: nam πάρειμι notat et, prope accedo, ut loco quoque ex Λ citato. παριὼν λὰξ ἔνθορεν, accedens, pede impetum fecit in eum, ρ, 233.

παρὲκ, (Ἐκ) aut παρὲξ, compositum ex παρὰ, juxta, et ἐκ, ut notet propinquitatem et declinationem simul, τὸ ἔξω καὶ τὸ ἐγγύς τινος, *nahe davon, (not far off.)* recentiores scribunt πάρεξ, et est illis pro χωρὶς, præter, cum genitivo. Sed Homerus utitur eo sensu quo diximus, et construit modo cum genitivo, modo cum accusativo, modo et sine casu. πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν ἄνεμοι, multam algam extra et juxta mare fundere solent, Ι, 7. πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, Ψ, 762, ubi παρὲκ pertinet ad participium, ἐξέλκουσα: ut notet διάστασιν per ἐκ, et ἐγγύτητα per παρά. νῆχε παρὲξ, ε, 439, natabat prope nec tamen nimis prope insulam, οὔτε πάνυ πόῤῥω τῆς γῆς, δέδιε γὰρ μήπως αὐτὸν αὖθις ἀναρπάξῃ θύελλα: οὔτε αὖθις ἐν χρῷ τῆς γῆς, ἵνα μὴ ταῖς πέτραις προσαραχθῇ. notat ergo ἐγγύτητα τὴν πρὸς τῇ γῇ per παρὰ, et ἄπωσιν τὴν ἐν θαλάσσῃ per ἐκ. et h. l. est sine casu. sic παρὲκ λιμένος, ι, 116, ubi ἐκ idem est ac οὐ σχεδὸν, et παρὰ est οὐκ ἀπὸ τηλοῦ. sic tamen ut τὸ παρὰ hh. ll. majorem vim habeat, nam insula erat valde propinqua. alibi τὸ ἐκ plus valet, e. c. Υ, 133, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον, ne sævi præter rationem, ἔξω νοὸς, ἀνοήτως, temere. sic, πολλαῖς ἄταις (multis deceptionibus animi) μὲ παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, me extra sanam mentem duxit, Κ, 391, i. e. ἐκτὸς λογισμοῦ, extra rationem consideratam. στῆ δὲ παρὲξ, Λ, 486, ubi παρὰ est fortius, stetitque ante eos, ὀλίγον τι ἐκτὸς et tamen ἐγγύς. παρὲξ ἀγορεύειν, Μ, 213, ubi Polydamas loquitur adulatorie, et hinc ambigue: nam id vult intelligi, aliter loqui ac tu vis me loqui; sed eum genitivum, vel eam determinationem, omittit prudenter vir disertissimus et multum videns. παρὲξ ὁδοῦ, paullum de via declinantes qua ibat Dolon, Κ, 349, ubi βραχεῖάν τινα διάστασιν a via notat. hinc 344, verbum sic est compositum, ἐῶμεν αὐτὸν παρεξελθεῖν τυτθὸν πεδίου, prælerire eum sinamus paululum in campo, *eine kleine strecke, (a short distance,)* scilicet interclusuri eum a tergo. παρὲξ Ἀχιλῆα, Ω, 434, præter Achillem. et 349, μέγα σῆμα Ἴλου παρὲξ, præter magnum monumentum Ili, sed nondum multum ab eo progressi ambo. οὔπως ἐστὶ, Διὸς νόον παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλους, fieri non potest, ut aliquis consilium Jovis vel paululum quidem excedat, ε, 104, i. e. μερικῶς παραβῆναι. sic et 138. παρὲξ παρακλιδὸν, δ, 348, declinando vel paullulum a vero. sic et ρ, 139, i. e. ἔξω μὲν ἀληθείας, ἐγγὺς δὲ ὅμως αὐτῆς, τῇ πιθανότητι, per verisimilia. ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν, sed in propinquo præternavigato, μ, 47, 55. et 443, παρὲξ περιμήκεα δοῦρα, prope ad trabes illas longas, sic tamen ut in eas ne inciderem: παρὰ τοῖς ξύλοις ἐγγὺς, tamen et ἔξω αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐπὶ αὐτοῖς ἤγουν ἄνω αὐτῶν. ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, ξ, 168, memores simus aliorum, his omissis: ubi ἐκ respicit dicta hactenus, παρὰ vero respicit τὰ ἄλλα. ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα, ψ, 16, dictura hæc temere, ἀγγέλλουσα ἔξω μὲν τοῦ ἀληθοῦς, extra verum, ἐγγὺς δὲ τοῦ ἐφετοῦ, propinquas tamen et affines desiderato et optato res. ὦσα παρὲξ, ι, 488, depuli navem a littore. νῆα παρὲξ ἐλάαν, navem præteragere prope scopulum, μ, 109. et 276, παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα. μή με ἄγε παρὲξ νῆα, ο, 199, ne me ducas præter navem, *führe mich nicht am schiffe vorbey, (conduct me not past the ship.)* παρὲκ τειχίον αὐλῆς, extra sepimentum aulæ, sed tamen et prope illud, π, 165, 343. Vide sub ἔρω, paullo sub medio.

παρεκπροφεύγω, (Φέβω) e manibus effugio. ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν (cum syllaba paragogica tertiæ sing. conj.) ἄεθλα, ne te effugiant præmia certaminis, Ψ, 314, i. e. ἵνα μὴ ἡττηθῇς. et sermo est de præmio primario.

παρελάω et αύνω. f. άσω. (Ἐλάω) prætervehor. præter ago, præverto. καί κεν ἢ παρέλασε, ἢ ἀμφήριστον (νίκην) ἔθηκε, Ψ, 382, et sane aut prætervectus esset (prævertisset in certamine isto curuli) aut dubiam victoriam fecisset, ut ambo eam consecuti videri potuissent. et 427, τάχα παρελάσεις, prætervehéris, prævertes, νικήσεις. et 527, παρέλασε, οὐδὲ ἀμφήριστον (quod in neutro quoque concipi potest, dubium,) ἔθηκε. et 638, παρήλασάν με, i. e. ἐλαύνοντες ἐνίκησαν, curru vicerunt me. ἐπειδὴ τάσγε (Σειρῆνας) παρήλασε, sc. ἡ ναῦς, μ, 197, postquam prætervecta navis est eas. et 186, οὔ τις τῇδε (ὁδῷ) παρήλασε νηΐ, nemo hac prætervectus est navigando: quibus locis in sensu maxime simplici. cæterum recentiores hoc verbum de quavis victoria posuerunt, ut παρελᾷν τινὰ sit, superare, vincere aliquem.

παρέλκω, (Ἕλω) præter et juxta traho. extraho, *ich zögere, (I put off,)* moror tempus. ἀλλ' ἄγε, μὴ μύνῃσι (μύναις, i. e. προφάσεσι, prætextibus, *ausflüchte, vorwande,*) *(pretexts,)* παρέλκετε, φ, 111, ne extrahite et differte rem: ubi eos εἰς ἀπροφάσιστον ἐρεθίζει σπουδὴν ad studium nullis excusationibus et tergiversationi-

bus obnoxium. τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, eorum dona attrahebat sibi, σ, 281, παρὰ (i. e. ἐκ) τῶν μνηστήρων δῶρα εἷλκε. simul innuit hæc vox, dona non a libentibus data, sed astu mulieris abstracta et elicita ab illis; ut notetur ἀντισήκωσίς τις, siquidem ὁλκὴ etiam ὄγκον designat.

παρενήνεεν, pro παρενένεεν, vide sub ἐτήτυμος.

παρὲξ, vide παρὲκ, et sub ἔρω prope medium.

παρεξελάω et αύνω, f. άσω. (Ἐλάω) juxta exigo, *ich treibe darneben hervor, (I drive on by the side of.)* ἐπεὶ σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν, pro παρεξήλασαν, sc. τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἅρμα, Ω, 349. possis tamen commode h. l. simplex verbum positum dicere, cum adverbio παρὲξ, quod accusativum adsciscere solet. conf. παρὲξ. εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρεξελάσῃσθα διώκων, Ψ, 344, aor. 1. conj. cum paragoge θα, si ad metam prope præterveharis: et deest ἵππους. κάμψας παρέλθῃς.

παρεξέρχομαι, (Ἔρω) juxta egredior, clam exeo. ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο, sinamus eum prætergredi præter nos per planitiem paullulum, K, 344, *wir wollen ihn eine kleine weite des feldes vor uns lassen vorbey gehen, (we will let him pass us a little way on the plain:)* ut sc. reditum ei ad suos intercludere possimus. οὐκ ἔστι Διὸς νόον παρεξελθεῖν, ε, 104, 138, non possibile est Jovis consilium et voluntatem transgredi et præterire. ῥεῖα παρεξελθοῦσα, κ, 573, i. e. παρὲξ ἡμῶν ἐλθοῦσα, i. e. ἐγγὺς μὲν, (quod latet in παρὰ) ὅμως δὲ ἠρέμα πόῤῥω, *sie gieng nahe bey uns sachte vorbey und von uns, (she glided softly past close beside us and left us,)* λεληθότως διελθοῦσα.

παρέπλω, pro παρέπλωσε, vide sub παραπλώω.

παρέπω, (Ἔπω) hortor, dictis movere conor, dictis duco, *ich rede zu, überrede, (I exhort, persuade.)* δείδω, μή σε παρείπῃ Θέτις, metuo, ne Thetis te in suam sententiam verbis suis pertraxerit, A, 555, παραπείσῃ, παραλογίσηται: et notat ibi fere in malam partem. αἴσιμα παρειπὼν, recta monens et suadens, Z, 62. et 337, νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν ὥρμησ' ἐς πόλεμον, pro παρειποῦσα, i. e. παραπείσασα, μαλακοῖς i. e. παραμυθητικοῖς καὶ πειστικοῖς. verba ipsa non exhibuit poëta. αἴσιμα παρειπών, H, 121, nam παρειπεῖν habet notionem παραινέσεως. τίς οἶδ' εἴ κέν οἱ θυμὸν ὀρίναις παρειπών, hortando, Λ, 792. O, 404, *durch zureden, (by persuasion.)*

παρέρχομαι, (Ἔρω) prætereo. it. prodeo. τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, ibi nec volucria impune prætereunt, μ, 62, *sie kommen nicht davon, (they cannot pass it.)* εἴσιδον αὐτοὶ νῆα παρερχομένην, ipsi viderunt navem prætervectam, π, 357. ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, non elaberis, *du wirst mir nicht entkommen, (thou shalt not escape me,)* A, 132, non sic abibis, οὐ παραδράμῃς. et habet hic locus faceti nonnihil: hoc enim innuit, εἰ καὶ τῇ ποδωκείᾳ παρελθεῖν με δύνασαι, ἀλλὰ ἀπατῶν καὶ δολιευόμενος οὐκ ἄν με νικήσας παρέλθῃς. εἵως μέγα κῦμα παρῆλθε, ε, 429, donec magnus fluctus præteriisset. δείδοικα ποσὶν μή τις με παρέλθῃ, metuo, pedibus ne quis me præcurrat, Θ, 230. nam et νόῳ et δόλοις, aliisque virtutibus, δύναταί τις παρελθεῖν ἕτερον. κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι ἐν πάντεσσι δόλοισι, illum oportet insigniter astutum et valde versutum esse. qui te superet dolis omnibus, ν, 291. et h. l. metaphorice verbum positum: proprie vero Ψ, 345, οὐκ ἔστι ὅς σε παρέλθῃ, cursu scilicet equorum. οὔποτε φημὶ τεὸν βωμὸν νηῒ παρελθεῖν, nunquam puto me navi prætervectum esse aram tuam, Θ, 239.

παρέσφαλε, vide sub παρασφάλλω.

παρέτρεσαν, vide sub παρατρέω.

παρευνάζομαι, f. άσομαι. (Ἔω) præter fas juxta cubo. δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως, apud ancillas cubabatis violenter, χ, 37, παρὰ τὸ δέον συνεκοιμᾶσθε. ut ergo παρὰ duplici sensu, præter et juxta, insit huic verbo.

παρέχω, f. έξω. (Χάω) præbeo. ὅς σοι παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε ἐνδυκέως, qui tibi præbet cibum et potum benigne, ο, 489. θάλασσα ἰχθῦς, mare præbet pisces ex propinquo, τ, 113, ἐγγὺς ἔχει, cui opp. ἀπέχειν, *weg halten, (to keep off,)* παρεκτὸς ἔχειν, *entfernen, (to remove.)* ὄϊες αἰεὶ παρέχουσι γάλα θῆσθαι, oves perpetuo præbent lac mulgendum, δ, 89. ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω, ego his lumen omnibus faciam ut prope sit, σ, 316, *ich will ihnen feuer zur leuchtung halten, (I will hold them a torch to light them.)* ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω, sc. δαῖτα, ego enim laute omnibus præbebo epulas, Θ, 39. ἀλλὰ παρέξει, sc. ὁ σόλος οὗτος σιδήρου ἅλις, Ψ, 835, sed efficiet ut ad manus præsto sit satis ferri, adeo crassus et ex multo ferro est. ἐγὼν ἱερήϊα (ἱερεῖα, i. e. σφάγια) πολλὰ παρεῖχον, ego præbebam multas victimas, et ad mactandum pecudes, ξ, 250. παῖδες ἀσπερχὲς πάρεχον, pro παρεῖχον, ministri sine intermissione præbebant, faciebant ut ad manus satis esset, Σ, 556. χλαῖναν πυκνὴν, ἥ οἱ παρεχέσκετο ἀμοιβὰς, ἕννυσθαι ὅτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο, pallium densum, quod ei præbebat mutationes, i. e. quod permutare solebat cum aliis levioribus et tenuioribus vestibus, si magna tempestas frigida ingrueret, ξ, 521, ionice pro παρείχετο. alii ibi legunt παρεκέσκετο ἀμοιβὰς, pro παρέκειτο εἰς. ἔνθα ἐγὼ σῖτον παρέχοιμι, ibi ego tibi panem præberem, σ, 359. et 132, ὄφρα ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ, quamdiu felicitatem præbeant dii, *so lange es ihm wohl gehet, (so long as he prospers.)* ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι, υ, 8, de ancillis juvenculis et lautioribus: sibi invicem risum et hilaritatem præbentes. παρέχειν est ergo, ἐγγύς τινος ἔχειν τί. ὁ πάροχος est præbitor, qui hospitium et utenda necessaria præbet. deinde et in re nuptiali sic dicebatur honoratior sponsi amicus, qui sponsam

deducendam curabat. nam in curru nuptiali sponsa sedebat media, ad dextram sponsus, ad sinistram iste πάροχος: et is quasi παροχούμενος, juxta qui vehitur, ab ὀχέομαι vehor, ut sit quasi παραιβάτης τίς. sed communior notio τοῦ παρόχου est a παρέχειν.

παρήζετο, vide sub παρέζω.

παρήϊον, ου. τό. (Παρὰ) gena, anterior pars vultus humani. idem quod ἡ παρειά. deinde et, ornatus ad genas, *wangenschmuck, (ornaments for the cheeks.)* πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινὸν, omnibus gena sanguine est rubra, Π, 159, de lupis qui cervum discerpserunt. ἔκοψε παρήϊον, percussit eum ad genam, Ψ, 690, ubi sermo de pugilibus. αὐτῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης, τ, 208, de Penelope flente. παρήϊα ἀμφοτέρωθεν αἱματόεντα πέλει, χ, 404, de leone qui bovem discerpsit. παρήϊον ἔμμεναι ἵππων, ut sit ornatus equorum ad maxillas, Δ, 142. i. e. τὸ τοῦ χαλινοῦ παραγναθίδιον, κόσμος ἵππου παραγναθίδιος.

παρήλασα, vide sub παρελάω.

πάρημαι, (Ἕω) juxta sedeo. πὰρ δέ οἱ ἥσθην, adsidebant ei, η, 231, s. νηυσὶ παρήμενος, Α, 421, 488. δαιτὶ, α, 26, et 339, σφὶν, illis. ἐμὲ κεῖνος ἔθελγε, ρ, 521. μοὶ, τ, 589. τόν γε σύεσσι παρήμενον, apud sues habitantem, ν, 407, coll. 411, πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι, adsidens omnia interrogare stude. κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον, τ, 209. ἀλλοτρίοισι παρήμενος, ρ, 456, apud alienos commorans. ὥς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος, Ι, 311. οἱ μὲν μὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν, ξ, 375. ἐκ γάρ γε πλήσσουσι παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος, σ, 230. γῦπε ἑκάτερθε παρημένω, λ, 577, vultures duo utrinque adstantes et additi ei.

παρηορία, ας. ἡ. (Ῥέω) lorum illud vel catena, quo equus παρήορος adjungitur τῇ ξυνωρίδι: ἡ τοῦ παρηόρου ἵππου ἡνία. ἵπποιο παρηορίας ἀπέτεμνε, lora illa disscindebat, Θ, 87. ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει, indidit hunc equum loris illis, Π, 152.

παρήορος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) juxta adjunctus, ionice pro παράορος, vide ἀείρω. proprie dicitur de equo, ὁ παρέζευγμένος, i. e. ὁ ἐγγὺς ὢν τῶν ζυγιτῶν ἢ τῶν ζυγίων. nam οἱ ζυγίται ἵπποι ἢ ζύγιοι sunt duo illi equi, qui temonem currus inter se habent: si his adjungitur tertius ad latus alterius, is tertius est παρήορος ἵππος. κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι, Π, 471. et 474, ἀπέκοψε παρήορον, letaliter vulneratum eum tertium equum, abscidit a curru, coll. 148—154, 467. et ejusmodi equus capite suo quidem adjunctus erat jugali equo, sed posterior ejus pars erat libera, nec ad currum trahendum adjuncta: hinc sæpe posteriori sua parte evagari in transversum et lascivire poterat. addebant autem sæpe talem equum, ut haberent, si jugalium unus periret, quem in locum ejus statim subderent. deinde per metaphoram hoc nomen notat, ineptus, præter rem vagus, exsolutus, ἔκλυτος, quasi a παρὰ, præter, et ἀείρω, apto. ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων ἦς πάρος, Ψ, 603, siquidem nequaquam incertus et levis eras antea, *denn du warest ja sonst nicht eines so weitschichtigen, auschweifenden, und windigen sinnes, (thou wert not used to be so unsteady, thoughtless and full of levity.)* ὡς οἱ παρήοροι ἵπποι οὐ, κατὰ τοὺς ζυγίους, ἀσφαλῶς καὶ στερεῶς καὶ ἀραρότως συνδέδενται τῷ ἅρματι, ἀλλὰ ἄφετοι παραείρονται ἢ παραζεύγνυνται: οὕτω καὶ ὁ μὴ φρενήρης οὐ συνῆκται εἰς ἑαυτὸν ὡς ὁ ἀρηρὼς τὰς φρένας, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παρηόρους ἀνίεται θέλων πλάζεσθαι. denique notat et, extentus in longitudinem, in transversum, exsolutus ex viribus suis, nihil valens: sumta ab eodem equo metaphora. πολλὸς ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, Η, 156, jacebat multus, i. e. longus, extentus huc et illuc, et resolutus, vir ille grandis, interfectus a me: κεχυμένος ὧδε καὶ ἐκεῖ, ἐκτεταμένος, ἄφετος. in antiquo Lexico est: παρήορος, ὁ παρατεταμένος, (juxta extentus) ὁ ἄφρων, ὁ ἵππος συνδεδεμένος τῇ ξυνωρίδι: et horum trium significatuum exempla apud poëtam vidimus. eandem vocem Theocritus per syncopen facit πάραρος, ab ἄρω, apto quasi παρηρμοσμένος, ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων, ὁ μὴ φρενήρης, i. e. μὴ εὖ ἀρηρὼς κατὰ νοῦν, ἀλλὰ ψευδόμενος τὴν νοερὰν ἁρμονίαν, καὶ παρατετραμμένος τοῦ οὕτως ἀρηρέναι, Id. 15, 8. Vide sub παραείρω.

παρήπαφον, vide sub παραπαφάω.

παρθενικὸς, ὴ, όν. (Θάω) virginalis, virgineus, et fœmininum, ἡ παρθενικὴ, sc. κόρη, sæpe substantive ponitur, pro ἡ παρθένος. παρθενικῇ εἰκυῖα, νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ, η, 20, virgini similis, juvenculæ urceum aquæ ferenti. παρθενικαὶ τ' ἀταλαὶ, λ, 39. παρθενικαί τε καὶ ἠΐθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες, *zärtliche herzen habende junggesellen und jungfern, (young men and maidens having tender hearts,)* Σ, 567. sic ὀρφανικοὶ παῖδες, i. e. οἱ ὀρφανοί.

παρθένιος, ίη, ιον. (Θάω) virginalis. Εὔδωρος, παρθένιος, Π, 180—192, a virgine natus. quippe matrem ejus Polymelen virginem adamavit Mercurius, et furtivo coitu genuit ex ea eum. tales υἱοὶ παρθένιοι narrantur quoque Β, 512—515, a matre, pro virgine habita, clam nati. cæterum differt Eudorus a Menesthio natalibus: nam Eudorus natus est a matre ante conjugium aliquod legitimum; sed Menesthius, durante quidem conjugio legitimo, ex alieno tamen patre, sicut et Hercules. λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, Λ, 244, i. e. coivit cum ea et devirginavit eam. sunt qui contendant, h. l. esse pro παρθενείην, ob metrum: παρθένιος enim, inquiunt, est natus ex virgine; παρθενεῖος autem est generale nomen omnium ad virgines et virginitatem pertinentium rerum. quod quidem tamen ex Homero non apparet. Vide sub Εὔδωρος, in R.

παρθενοπίπης, ου. ὁ. (Ὄφ) virginum spectator elegans, ad fœminas diligenter respectans: ὁ τὰς παρθένους ὀπιπτεύων καὶ ἐπιτηρῶν, γυναιμανής. παρθενοπῖπα, in vocativo, Λ, 385, et sic vocatur Paris. ad hanc formam est ὁ παιδοπίπης, οἰνοπίπης, qui cupide et attente ista spectat.

παρθένος, *ου. ἡ.* (Θάω) virgo adulta. it. in genere, puella. est a *παρὰ*, præter, et ϑέειν, sugendum præbere, compositum nomen, ut innuatur puella, quæ vel nondum lactavit infantem, a *παρὰ*, præter; *ἡ ἐστερημένη τοῦ ϑηλάζειν*: vel quæ propinqua est ad lactandum, cujus ubera jam sunt habilia ad lactandum; a *παρὰ*, ad: ut notetur puella nubilis. *υἷες Ἄρηος, οὓς τέκεν Ἀστυόχη παρθένος αἰδοίη*, Β, 514, ubi puella regia, a Marte imprægnata, *παρθένος* dicitur: nam nec uxor nec pellex Martis postea fuit; ergo solum virginale nomen ei reliquum erat, respectu status, in quo ante imprægnationem fuerat. *ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι ὠρχοῦντο*, Σ, 593, *junggesellen und jungfern, (youths and maidens.)* *ἅτε* (sicut) *παρθένος ἠΐθεός τε*, Χ, 127, 128, nam hæc verba repetuntur, ut poëta innuat suavitatem hujus ætatis et status. *οὐκέτι δὴν παρθένος ἔσσεαι*, ζ, 33. et 109, *παρθένος ἀδμής*. sic et 228, virum non passa. Vide sub *ἠΐθεος*.

παριαύω, f. *αύσω*. (Ἄω) juxta commoror, cohabito, una cubo. *ἔχει ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων τερπέσθω*, Ι, 336, habet concubinam gratam, ei concumbens oblectetur. et id regerit Achilles verbis legatorum, 274, nam hoc dicit: quid tum, si non concubuit cum ea? imo habeat et fruatur. et 466, *ἀμφὶ ἐμοὶ νύκτας παρίαυον φύλακες*, i. e. *διέτριβον*, commorati sunt. sed totus ille locus a versu 460—473, multis criticis est suspectus, ut ab aliena manu intrusus. sic: *κύνες παρίαυον*, ξ, 21, canes aderant semper.

παρίζω, (Ἕω) adsideo. *Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν*, δ, 311, ei adsidebat, *setzete sich neben den, (sat down by him.)*

παρίημι, (Ἕω) juxta demitto. *παρείθη μήρινθος πρὸς γαῖαν*, dependebat (a pede volantis columbæ) funiculus (quo columba alligata fuerat) ad terram, Ψ, 868, *ἐχαλάσθη*. et est aor. 1. pass. media forma *παρίεμαι* notat, deprecor, *παραιτοῦμαι*. Plato in Ap. Socr. §. 1. *ich protestire, (I protest against.)*

παριθύνω, f. *υνῶ*. (Θέω) præter dirigo, prætercurrere facio. *ὑμεῖς νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε*, pro *παριθύνετε*, μ, 82, ut hoc compositum h. l. idem notet quod *παρὲξ ἐλᾶν*. conf. *παρὰ* avulsum. præterdirigite.

παρίστημι, (Στάω) juxta statuo, vel sto. *τοὶ ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος*, tibi jam prope instat mors, valde prope adest, Π, 853, verba suprema Patrocli ad Hectorem. sic et Ω, 132, verba matris ad Achillem. *αὐτὰρ ὃ πὰρ λαμπτῆρσι φαείνων αἰθομένοισιν ἑστήκει*, σ, 343, 342, ast ille juxta focos portatiles ardentes lumen nutriens adstabat; ubi præpositio longe avulsa a verbo suo. *ὄφρα κέ μοι παρστήετον*, ut sane mihi adstent, σ, 182, honoris causa, pro *παρστῆτον*, dualis aor. 2. conj. act. distracto circumflexo per additum ε. *τὶς ἡμῶν αὐτῷ παρσταίη*, pro *παρασταίη*, aliquis nostrum ei adstet et adsit, *ihm beystehe, (stand by him,)* Υ, 121. *εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι ἄγχι παρασταῖεν* ϑ, 218, vel si multi socii adstarent mihi, localiter. *τοὔνεκα νῦν δεῦρο παρέστης*; Γ, 405, ejus rei causa nunc huc accessisti? *εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης*, si unquam mihi et patri benevola adfuisti, O dea, Ε, 116. *σὺν σοὶ, δῖα θεὰ, ὅτε τῷ πρόφρασσα παρέστης, ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο*, Κ, 290, 291, magna facinora edidit pater meus, tecum, O dea, cum ei benevola aderas: sic nunc mihi volens propitia adsiste: ut *πρόφρασσα* explicetur per *ἐθέλουσα*. *πὰρ δέ οἱ ἔστη Μενέλαος*, pro *παρέστη*. Ζ, 43, adstitit ei Menelaus, hostiliter et pugnaturus adversus eum, *es trat Menelaus an ihn, (Menelaus faced him.)* *θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη*, accurrens constituit se juxta eum, amice, Ο, 442. sic et 483. sed, 649, est hostiliter et occidendo. *πὰρ δέ οἱ αὐτὸς ἔστη*, *er trat neben ihn, (he stood by him,)* defensorie, Φ, 547, 548. *οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη*, nec sane ei aliquis non vulnerans ferme adstitit, Χ, 371, de Hectore mortuo, ad quem visendum eique insultandum Græci principes accedebant: coll. 375, *καὶ οὐτήσασκε παραστάς*. *ἡ δὲ παρέστη ἀμφίπολος*, accessit ad eum ministra, aquam ad lavandas manus ferens, Ω, 303. sic de Penelope prodeunte ad viros, *ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη*, α, 335. σ, 210. φ, 66. *τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν αἰνομόροις*, ι, 52, tunc sane malum Jovis fatum incubuit in nos infelices. sic porro *παρέστη*, accessit, ρ, 73, ubi est oppositum *ἑκὰς τράπετο*, avertebat se seorsum: et Telemachus ibi honorat hospitem advenientem, ut veniente eo non sedeat *βασιλικῶς*, sed occurrat *φιλικῶς*. *νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι*, Η, 467, aderant, *ἐνελιμενίσθησαν*, appulerant, stabant ad littus, non vero subductæ, sed in aqua. *παραστὰς*, statuens se juxta eum, accedens, adsistens, adstans, Β, 189. Ζ, 75. Η, 188. *Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστὰς*, Μ, 60, 210. Ν, 725. sic et, *Ἀπόλλων εἶπε Ἕκτορα παραστὰς*, ubi accusativus pendet ab omissa præpositione *πρὸς* ad *εἶπε*, vel et ut *παρὰ* ex participio etiam junctum intelligatur verbo finito. *πὰρ δὲ στὰς*, Ε, 112. *τὸν παρστὰς ἀνέγειρε*, Κ, 157. et 318, *Ἕκτορι εἶπε παραστάς*. et 489, *ὅντινα ἄορι πλήξειε*, quemcunque gladio transfixisset cominus. sic, *αὐτῷ κάρη ἀπέκοψε*, caput ei dejecit ense adgressus eum, Λ, 261. *ἔπληξεν ἄορι ἄγχι παραστὰς*, Π, 114, et 404, *ἔγχεϊ ἔνυξε*. *τὶς θεῶν*, Ρ, 338. *οὖτα αὐτὸν*, Υ, 472, vulnerabat eum cominus. *προπάροιθεν παραστὰς*, Χ, 197, *da er ihm zu nahe im wege stunde, (he stood ready in his way,)* aggrediens et occurrens ei a parte illa anteriori, ut retro vel in obliquum averteretur, coll. 195. *Ἀγαμέμνονι εἶπε*, Ψ, 155. et 304, *πατὴρ δέ οἱ ἄγχι*. et 617, *ἔειπε*, dixit accedens ad eum. confer porro ϑ, 238. ι, 325, 327, 345. π, 338. ρ, 221. υ, 190, 197. *παρστᾶσα*, ψ, 87, accedens ad eum. et notat fere semper studium aliquod. *πὰρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι*, pro *παράστηθί μοι*, assiste mihi auxilio tu, ν, 387. et 389, *αἴκε μοι ὣς παρασταίης*, si mihi sic adsisteres. *ἀλλὰ φίλοι πάρστητε*, pro

παράστητε, Π, 544, adeste ei, defendite eum. Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν, pro παριστάναι, Φ, 231. et idem infinitivus, sed a παρέστημι, Ο, 255. Ρ, 563. δ, 827, defendere. υ, 94, præsens esse. παρίσταμαί σοι καὶ φυλάσσω, ut utrumque sit idem, custodio te, Ε, 809. ν, 301. παρίστασαί μοι, adstas mihi custos et tutela, Κ, 279. sed, ρ, 450, accedis ad omnes mendicans. παρίσταται, adest ei et auxiliatur, Ψ, 783, ubi additur synonymum, ἐπαρήγει. δή γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἦμαρ, π, 280, sane enim instat illis dies mortis, ἐγγὺς αὐτῶν ἵσταται. τῷ οὔτι γυνὴ καὶ τέκνα νοστήσαντι παρίσταται, ad eum redeuntem non accedit et excipit læte uxor et liberi. μ, 43. αὐτῷ ὦκα παρίστατο Ὀδυσσεύς, Β, 244, ad eum celeriter accessit, et adstitit ei, *trat an ihn hinan, (went up to him.)* ἐν μέσοις, in medio eorum aderat, Δ, 212. μάλα ἄγχι ποιμένι λαῶν, Ε, 570. sic, ei, Ζ, 405. Π, 2, 715. Σ, 70. Τ, 6, 251, quibus locis est, amice. sic et γ, 222, 443, aderat, adstabat, sacrificaturus. ο, 104, 123, accedebat. οὕτως νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, ades mihi et adsiste volens propitia, Κ, 291, coll. 290. καί σοι παραστήσεσθαι ἔμελλε μοῖρα ὀλοή, etiam tibi institura erat mors? ω, 28. παριστάμενος, accedens, Γ, 249. Δ, 233. Ρ, 119. ο, 62. ω, 242. παριστάμενοι, κ, 109. παρισταμένη, β, 384. θ, 10. κ, 377. π, 455. ρ, 361. σ, 69. ω, 367, 515. ἀμφίπολοι παρισταμεναι, η, 341, accedentes ministræ.

παρίσχω, (Χάω) præbeo. idem quod παρασχέω, et παρέχω. νῦν δέ σοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχα ἀρίστας, nunc vero tibi septem præstantissimas puellas offerimus, Ι, 634, loco unius illius. παρισχέμεν (τοὺς ἵππους) ἐπέτελλεν αὐτῷ, in propinquo tenere equos mandabat illi, Δ, 229, πλησίον ἔχειν αὐτούς: et hæc est notio prima, ex qua altera illa dandi et præbendi nata est.

παρκατέλεκτο, pro παρακατελέγετο, vide sub παρακαταλέγομαι.

παρμέμβλωκε, pro παραμεμόληκε, vide sub παραμόλω.

πάροιθεν, (Παρὰ) adverb. ante, antea, *von vorne, vor; vor diesem, vorher, (before, formerly.)* καί ῥα πάροιθε αὐτοῖο καθέζετο, et ante eum assedit mater, Α, 360, sic ut facies versus faciem ejus esset versa. sic et Thetis ante Jovem, 500. et Γ, 162, δεῦρο ἐλθοῦσα, πάροιθε ἐμεῖο ἵζευ, φίλον τέκος, inquit Priamus ad Helenam: *setze dich vor mich, dass wir einander ins gesichte sehen können, (sit down before me that we may face each other.)* πάροιθεν ἐρύσατο ζωστήρ, ἠδὲ ὑπένερθεν ζῶμά τε καὶ μίτρη, Δ, 185, ubi prius adverbium notat superficiem exteriorem, *oben auf, zu erst, (at the top, at first:)* alterum notat, *drunter, nachher auch, (below, also afterwards.)* πάροιθε λάμπετο δουρὸς αἰχμή, in parte anteriore splendebat cuspis hastæ, Ζ, 319. πάροιθεν αὐτοῦ ἔσχεθον ἀσπίδας, ante eum tenebant clypeos, ut protegerent eum a vi, Ξ, 427, *hielten vor ihn, (held before him.)* πάροιθε Διὸς στήτην, coram Jove constiterunt ambo, Ο, 154. et 227, πάροιθε ὑπόειξε, ante cessit; ubi vides notionem temporis. στῆ δὲ πάροιθε κλισίης, stetitque ante tabernaculum, Π, 255. καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν, etiam meum jaculum est acutum in parte sua anteriore, Υ, 437, *auch mein wurfgewer ist vorne spitz, (my javelin too is sharp at the point,)* ὀξεῖαν προβέβληται τὴν αἰχμήν. possit tamen h. l. χρονικῶς intelligi, erat antea et alias acutum, *war vordem auch spitz, (was formerly sharp also.)* πάντα τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην, omnia præstabo, quæ ante pollicitus sum, Ψ, 20, *was ich vorher versprochen, (what I before promised.)* sic et 180. et 213, ἀνέμω, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν, venti duo, nubes agitantes ante se, *die wolken vor sich her jageten, (which drove the clouds before them.)* et 498, οἵ δεύτεροι οἵ τε πάροιθεν, qui posteriores quique priores. τὸ πάροιθεν, alias antea, α, 322. et β, 312, ὡς τὸ πάροιθεν, quod antea, *dass ihr vorher, vor diesem, (that ye formerly.)* πάροιθεν μεγάροιο, ante domum, δ, 625. ρ, 167. πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν, dii multa perficient ante, ζ, 174. πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσι, et uvæ quoque immaturæ sunt ante oculos, πρὸ ὀφθαλμῶν, οἷα βλεπόμεναι, καὶ μὴ εἰς τὸ ἐπιὸν ἔτος ἐλπιζόμεναι: *man hat da vor sich, (a person has before him.)* optime tamen h. l. ut χρονικὸν intelligitur hoc adverbium: ante sunt hic uvæ tales, deinde tales. στῆ δὲ πάροιθ' αὐτῆς, constitit ante eam, π, 166, *stellete sich vor ihr hin, (placed himself before her:)* quod poëtice est, prudentiam suam dextre adhibuit, nec eam ex oculis suis omisit. et 181, ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν, alius mihi jam videris quam ante, *du siehest ganz anders izt aus als vorher, (thou lookest quite different from what thou formerly didst.)* τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον ἐπὶ αἶγας, hunc canem venaticum ducebant olim contra capras feras, ρ, 294. μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο, hic mos procorum olim non erat, σ, 274, *so war vor diesem der freier weise nicht, (this was not formerly the practice of suitors,)* ἀνέκαθεν, ἐκ παλαιτάτων χρόνων. indicat ergo, suos procos esse καινίζοντας καὶ νεωτερίζοντας καὶ νεωτεροποιοὺς, *die eine neue mode aufbringen wollen, (who wish to introduce a new custom.)* πάροιθε δὲ Ἀθήνη φάος ἐποίει, *machete es lichte vor ihnen her, (shed a light before them,)* τ, 33. et 227, πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν, a parte anteriori vestis ea artificiose picta erat.

παροίτερος, έρα, ερον. (Παρὰ) anterior. ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι, alii mihi videntur equi priores et anteriores esse in cursu certaminis, Ψ, 459, *laufen voran vor den vorigen, (keep ahead of the rest.)* et 480, ἵπποι δ' αὐτε ἔασι παροίτεροι οἵπερ τὸ πάρος, iidem enim etiam nunc equi sunt priores et anteriores in cursu, qui paullo ante erant; et opponuntur iis οἱ δεύτεροι, 498.

παροίχομαι, (Ἔω) prætereo. παρῴχετο Ἀτρείδης, præteribat ultra, Δ, 272. παρῴχηκεν δὲ νὺξ πλέων τῶν δύο μοιρῶν, Κ, 252, præteriitque

nox, plus quam duæ ejus partes: ubi est exemplum verbi activi παροιχέω, f. ήσω. vide δεῖμα.

παρομιλέω, f. ήσω. (Ἕλω) una conversor. σ, 382.

πάρος, (Παρὰ) adverbium loci et temporis. ante, *vor, (before;)* antea, *vorher, (formerly;)* antequam, *ehe als, (before that;)* alias, *sonst, zu andrer zeit auch, (in times past.)* possit quidem a πρὸ per dilatationem factum videri: sed maluimus huc referre, quatenus παρὰ notat præter, ad, apud. Τυδείδου πάρος σχεῖν ἵππους, ante Tydidem direxisse equos, sic, ut Tydides veheretur posterior, Θ, 254, coll. 256, ἀλλὰ πολὺ πρῶτος, sc. Τυδείδης. ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν, incitabat, antea jam cupidam, Δ, 73. X, 186. T, 349. ω, 486. πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι, antequam ista facta essent, Z, 348. πάρος χρόα ἐπαυρεῖν, antequam cutem et corpus gustarent ea conjecta tela; sic ut averterentur a gustando, ut exciderent proposito suo, Λ, 572. O, 316. πάρος ἱκέσθαι, ita ut non veniret, antequam veniret, M, 221. ἰδέσθαι, antequam conspiceret, Ξ, 286. πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως, πρίν γε — E, 218, nam ante non erit aliter, quam; vel, nam, ut apparet, non erit aliter, quam. πάρος τινὰ γαῖα καθέξει, Π, 629, antequam multi obierint, *ehe einer und der andere erleget ist, (until some are slain.)* πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι, antequam pulvis superfunderetur vestigiis, Ψ, 764. et 474, τί πάρος λαβρεύεαι, cur ante tempus, et antequam probe perspexisti rem, garris? et 480, ἵπποι δ' αὖτε παροίτεροι, οἵπερ τὸ πάρος, equi enim et nunc sunt priores, qui antea erant. οἷος πάρος εὔχεο εἶναι, quales ante gloriabaris esse, Δ, 264. καὶ γάρ σφε πάρος εἶδεν, nam eos ambos jam antea viderat, *vor einigen jahren, schon ehedem, (some years ago, long since,)* Λ, 111. et 668, οὐκ ἐμὴ ἴς ἔστι οἵη πάρος ἔσκε, non meum robur est quale olim erat. ἐξεπλήγη ἡνίοχος αὐτοῦ φρένας ἃς πάρος εἶχεν, N, 394, auriga ejus excussus est ea mente quam ante habuerat. κάρη, πάρος χαρίεν, caput, antea decoratum, X, 403. οὐκ ἀεσίφρων ἦσθα πάρος, Ψ, 604, non ventosus eras alias. ἔνθα πάρος κοιμᾶτο, ubi alias decumbere solebat, A, 610. τ, 49. ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, quotquot alias erant fortissimi, Λ, 824. Π, 23. et 557, οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, quales quidem antea eratis inter viros, i. e. fortissimi. θυμὸν ἔχων ὃν καρτερὸν, ὡς τὸ πάρος περ, pro ὥσπερ, animum adhuc retinens suum fortem sicut antea, E, 806. sic, ὡς τὸ πάρος περ, H, 370. K, 309. X, 250. οἷ τὸ πάρος περ, pro οἵπερ, M, 346. N, 101. Ξ, 131. P, 720. Y, 123. sic, ὅς, P, 587. τὸ πάρος, N, 228. X, 233. αἵ, Ψ, 480. et 782, ἥ. αἵ, Ω, 201. ὅς σε πάρος περ ἔρρυσθε, pro ὅσπερ, qui te olim, N, 465. ῥύομαι, O, 256, qui te et alias servo, et eripio ex malis. πάρος σοι δαίμονα δώσω, Θ, 166, potius tibi infortunium dabo: quod mitius in Græco est, quam Germanorum, *ich will dir eher den teufel auf deinen kopf geben, (I will send you to the devil.)* καὶ λίην σε πάρος γε οὐ εἴρομαι, et omnino quidem alias te non percontor, A, 553, cui opponitur νῦν δὲ, 555, sed hoc tempore. sic, πάρος γε, alias quidem, antea quidem, Π, 796. P, 270. Σ, 386, 425. T, 42. X, 302. Ω, 642. ε, 88, *du kömmst ja sonst nicht oft, (hitherto thou hast not come often.)* πάρος δόρποιο μέδεσθαι, ante quam cœnam curarent sibi, Σ, 245. πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι, antequam veniret in terram suam, α, 21. αἳ πάρος ἦσαν Ἀχαιαὶ, quæ antea vixerunt nobiles fœminæ, β, 119. et 127, ἡμεῖς δ' οὐκ ἐπὶ ἔργα πάρος ἴμεν, πρίν γε. sic et σ, 287. ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον, ubi quidem et alias semper insolentiam suam excercebant, δ, 627, *sonst auch, (and elsewhere also.)* ρ, 169. sic, ἔνθα πάρος περ, ubi et ante, ε, 82. πάρος οὔποτε, nunquam ante, ζ, 325. ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι, quotquot alias sunt præstantissimi, θ, 36, *sonst immer, (otherwise.)* et 376, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι, antequam pedibus terram attingeret. νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν, juniores quam ante fuerant, κ, 395. πάρος δὲ, nam ante, λ, 323, 452. et 393, κίκυς (vis) οἵη περ πάρος ἔσκεν. sic, ἴς, vis, φ, 283. ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα, quod mihi olim semper mitis eras, ν, 314. et 401, 433, ὄσσε πάρος περικαλλέε, oculos ante perpulcros. πάρος δὲ ἔχε νωλεμὲς, π, 191, antea enim. cf. ἔχω. et 218, πάρος πετεηνὰ γενέσθαι, *ehe sie flügge worden, (before they are able to fly.)* πάρος δὲ, nam ante, ρ, 293. οὔ πώ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη, nunquam ante tale quid accidit, σ, 36. et 161, μᾶλλον ἢ πάρος ἦεν, magis quam ante erat. et 163, οὔτι πάρος γε, nequaquam alias quidem. et 228, πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα, nam antea eram infans. sic et υ, 310. sic, ἦα πάρος, in opp, ad νῦν αὖτε, τ, 549, eram modo. et 553, ἧχι πάρος περ, ubi et antea. et 253, νῦν μὲν δή μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινὸς, φίλος ἔσῃ αἰδοῖός τε, antea quidem miserabilis, *so mitleidenswürdig du mir vorher warest, (when I greatly pitied thee.)* αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ, υ, 7. πάρος δ' οὔποτε ὀπώπει, nam antea nunquam id fieri viderat, φ, 123. καταλέξαι ἅπαντα, antequam enarrasset omnia, ψ, 309. μείζονα δ' ἠὲ πάρος, majorem quam ante, ω, 368. et 485, ὡς τὸ πάρος, sicut antea. ὡς τὸ πάρος περ, pro ὥσπερ, β, 305. θ, 31, sicut et alias. κ, 240. τ, 340. υ, 167. sic, οἵπερ, qui et alias et antea, ρ, 171. αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε, semper enim et alias, η, 201. οὔτι πάρος γε πωλέ', pro ἐπωλέεο, ἐπωλέεο, nequaquam antea venire huc solebas frequenter, δ, 811. sic, ἔρχεαι, vadere soles, ο, 448.

παρπεπιθὼν, vide sub παραπείθω.

παρφάμενος pro παραφάμενος, παρφάσθαι pro παραφάσθαι, vide sub παράφημι,

πάρφασις, ἡ, pro παράφασις q. v.

Πᾶς, ἆσα, ἆν. (Πάω) omnis, totus, quivis. *alle, ganz, ein jeder, (all, the whole, every one.)* proprie notat quantitatem discretam, omnis: deinde vero et continuam, totus. est a verbo πάω, frui facio, deductum nomen:

totum enim exhibet fructum plenarium. πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ ἔλαμπε ὥστε στεροπὴ, i. e, ὅλος, totus ille igitur fulgebat ferro polito velut fulgur, Λ, 65. πᾶς χαλκῷ σμερδαλέῳ κεκάλυπτο, totus ferro erat contectus, Ν, 191, de armato, ὅλος. et 408, τῇ (ἀσπίδι) ὕπο πᾶς ἐάλη, sub illo clypeo totus obtexit se. πᾶς δὲ χαμᾶζε κάππεσε, Ο, 537, totus conus galeæ decidit in terram. οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, πρόσσω πᾶς πέτεται, de vespis iratis, Π, 265, i. e. ἕκαστος αὐτῶν, ἀγρόμενοι (congregati) πᾶς δῆμος, totus pagus, *die ganze gemeinde, (the whole hive,)* Υ, 166. οὔτι μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει, tota civitas, π, 114, coll. 95, 96. χρεῖος, τό οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, quod ei populus debebat publice, φ, 16. παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε, transjecit trans totum certaminis spatium, Ψ, 847. πατρί δὲ σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ, toto civitati, Γ, 50. σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεις, te ipsam cuivis adsimilas, ν, 313, de Minerva: nam prudens accommodat se rebus et temporibus. χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ, terram feriebat tota fronte, χ, 94, 296. πάντα κόσμον, Ξ, 187, omnem ornatum. χρόα, secundum totum corpus, Τ, 27. σὲ κύνες καὶ οἰωνοὶ πάντα (i. e. ὅλον) καταδάσονται, discerpent, Χ, 354, νέκυν, totum corpus mortuum, Ψ, 135. et 652, αἶνον, totam laudationem. ἐκάλυπτε πάντα, i. e. ὅλον αὐτὸν, Ω, 20. νόον κατέλεξε, omnem mentem eorum exposuit mihi, δ, 256. δόλον, omnem fraudem, Θ, 282. μῆνα, integrum mensem, κ, 14. μ, 325. αὐτὸν πάντα κύσεν περιφὺς, eum osculabatur, totum amplexus, π, 21, i. e. ὅλον περιφύς. ἀποδρύψωσι δὲ πάντα, lacerent σὲ τὸν ὅλον, ρ, 480. πάντα ἄνακτα ἐμὸν, totum herum meum, ὅλον, τ, 475. possit quidem videri, quibusdam his locis esse neutrum plurale, pro κατὰ πάντα μέρη τοῦ σώματος: sed masculinum est magis poëticum. δόμον, χ, 440. πόνον, Ψ, 250, omnem laborem. ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν, alii omnes favebant huic rogationi, Α, 22. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες, Β, 139, ubi id non frustra positum, sed ut ansa detur alicui, ad contradicendum; sicut in concilio principum id jam erat ita compositum. eadem verba, alio contextu, sunt Ι, 26, et sæpius. οὐ πάντες ἀκούσαμεν, non omnes intelleximus, Β, 194. et 203, βασιλεύσομεν, non omnes imperare possumus. οὐ πάντες ἐπαινέομεν, non omnes consentimus, Δ, 29. Χ, 181. οἱ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω, Ζ, 422, illi omnes eodem die mortui sunt. et 423, πάντας γὰρ ἔπεφνεν (interfecit) Ἀχιλλεύς. οἱ δὲ ἐννέα πάντες ἀνέσταν, omnino novem, *in allen neune, (nine in all,)* Η, 161, ubi eleganter et ex usu abundat. ἅμα πάντες αἰνεῖτε, consensum omnes date, omnes idem sentite, Θ, 8, coll. 4. et 5, κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι, inquit Jupiter in concilio deorum. sic et 20, ἐξάπτεσθε, *hänget euch alle mit euren händen dran, (cling all of you to it with your hands.)* et 18, ἵνα εἴδετε πάντες, ut sciatis omnes. πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Ι, 29. et 3, πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι, luctu intolerabili icti sunt omnes præstantissimi. et 430, ἀκὴν ἐγένοντο, ubi per παντες intelliguntur tres illi legati, *sämtlich, (all together.)* ergo non semper πολυλαΐαν, magnum numerum hominum, designat. Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθα ἀολλέες, Μ, 78, i. e. πάντες ὁμοῦ πεπυκνωμένοι, omnes conferti et densis ordinibus. et 180, θεοὶ πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν, auxiliatores. παντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν; Ν, 223. et 276, εἰ λεγοίμεθα ἄριστοι ἐς λόχον, ubi ἄριστοι παρὰ νηυσὶ jungendum, fortissimi qui in castris sunt, collocaremur in insidias faciendas. πάντες ἀνήϊξαν, omnes celeriter surrexerunt, Ο, 86. Ψ, 203. πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, κεῖνται, Π, 23, quod quidem est mendacium, multi enim principes eodem tempore in acie stabant; sed διὰ τὸ συμφέρον prolatum innoxie. et 389, ποταμοὶ πλήθουσι (ἕνεκα) τῶν, omnes fluvii propter hos exundant. et 660, οὐ μένον, ἀλλ' ἐφοβήθησαν πάντες. Πριάμοιο πόλιν ἄνθρωποι πάντες μυθέσκοντο (narrabant esse) πολύχρυσον, Σ, 289. οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον, Τ, 294, qui omnes perierunt, et qui erant tres fratres. πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες Ἴδης. Υ, 59. εἰσόκε πάντες τίσετε Πατρόκλοιο φόνον, Φ, 133. et 196, ἐξ οὗπερ (Ὠκεανοῦ) πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, ubi Oceanus est personificata aqua marina. et 428, τοιοῦτοι νῦν πάντες εἶεν. αἴθε ἅμα πάντες ὠφέλετε, ἀντὶ Ἕκτορος, loco Hectoris. πεφάσθαι, interfecti esse, Ω, 253. et 383, καταλείπετε Ἴλιον; et 688, γνώωσι, si resciscerent omnes alii. et 775, πάντες δέ με πεφρίκασι, omnes me horrent et summo in odio habent. ὅσοι φύγον ὄλεθρον, α, 11. et 366, ἠρήσαντο (optabant sibi) παρακλιθῆναι λεχέεσσι, in lectis cubare juxta eam. sic et σ, 212. οὐδέ τε παντες (ὄρνιθες) ἐναίσιμοι, fata portendentes, β, 182. οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι πάντες (Ἀχαιοὶ) ἔσαν, γ, 134. ἵνα ἐνήμεθα (ubi insidebamus, in equo ligneo) πάντες ἄριστοι, δ, 272, omnes fortissimi, *lauter sehr tapfere und vornehme, (all very valiant and illustrious.)* et 487, εἰ ἀπήμονες ἦλθον, an incolumes omnes abierint. ἐννέα πάντες ἀνέσταν, omnino novem, *in allen neune, (nine in all.)* Θ, 258, et 512, ὅθι εἵατο (ubi sedebant in equo ligneo) πάντες ἄριστοι. πάντες γὰρ καλέουσι, λ, 186, invitant eum ad se. et 287, τὴν μνώοντο περικτίται, eam ambiebant omnes vicini ad connubium secum ineundum. πόδες δυώδεκα πάντες ἄωροι, μ, 89. δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι, π, 251, ex Ithaca proci, nobilissimus quisque. ἐχθροὶ μὲν, ρ, 499, odiosi mihi omnes. εἰ πάντες σὲ ἴδοιεν, σ, 245. ὄλοντο, τ, 277. et 330, τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγεα, ei imprecantur omnes mala. μηδὲ ἅμα πάντες, non omnes simul intro ite, sed alter post alterum, φ, 230. sic, μὴ ἅμα ἀφίετε δούρατα, χ, 251. πάντες κεκριμένοι (electi) καὶ ὁμήλικες, ω, 107, *lauter auserlesene und von einerley alter, (all chosen men and equal in age.)* τετιμῆσθαι πέρι πάντων, Ι, 38, honoratum esse supra omnes. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, Ν, 636, *man bekömmt*

alles satt, (one becomes tired of every thing.) ὕπνε, ἄναξ πάντων, Ξ, 233. et 256, νόσφι φίλων πάντων. ἀργαλέον δὲ, πάντων (ἐκ) ἀνθρώπων ῥύσθαι γενεὴν, sc. ἡμῶν, difficile est, ab omnibus hominibus liberare sobolem nostram, O, 141, ut nullus homo occidere possit natum ex deo vel dea. et 193. γαῖα ξυνὴ, communis est diis omnibus. et 719, νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε, i. e. ἀντάξιον καὶ ἰσόῤῥοπον τῶν προλαβόντων πόνων ἢ ἡμάτων, diem, qui tantumdem valet quantum omnes præteriti dies et labores, qui præmium adfert eorum omnium. ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο πρὸς πάντων Δαναῶν, magnum mihi honorem parias ab omnibus, Π, 85, per quod explicatur τὸ, μεγάλην. et 621, ἀνθρώπων σβέσαι μένος, omnium extinguere robur, i. e. omnes occidere. τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλεα ἅπτεται, eorum omnium tela attingunt corpus hostile, *sie haften alle, sie treffen, (they all hit,)* P, 631. coll. 633. ἡμῖν πᾶσιν ἐτώσια πίπτει. et 447, οὔτι ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς, πάντων (ἐκ) ὅσα γαῖαν ἐπιπνείει. sic et σ, 130. τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, X, 424. δ, 104, coll. 100. ἐκ πάντων δημὸν ἑλὼν, ex omnibus victimis eximens adipem, Ψ, 168. οὔτι δυνήσεται ἀντία πάντων, α, 78, coll. 76. οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, ζ, 240. ἀέθλων πειρηθῶμεν πάντων, θ, 101. et 128, προφερέστερος. et 401, ἀριδείκετε λαῶν. Ἀργείων, λ, 368, variis et multis de Græcis. ὅσα ἐμόγησα, μ, 259, ex omnibus quæ passus sum misere. πολὺ φίλτατος, π, 446. et 254, τῶν εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν, si eos omnes adoriri volemus, non vero singulos. χαλεπὸς περὶ πάντων, ρ, 388. βροτῶν δηλήμονα, σ, 84, 115, sc. τῶν περιπιπτόντων ταῖς αὐτοῦ χερσί. et βασιλεὺς ibi est generale nomen, notans herum et dominum. πελέκεων, φ, 76. et 372, ὅσοι κατὰ δώματα. οἰωνοῖσι δὲ πᾶσιν, et omnigenis quibuscunque alitibus carnivoris, A, 5. νῦν σε θέλουσιν πᾶσιν (est casus tertius) ἐλέγχιστον θέμεναι βροτοῖς, volunt te jam facere probrosum apud omnes homines, B, 285, sc. τοῖς νῦν καὶ τοῖς ἐπιγόνοις, flagitiosissimum. et 143, πᾶσι μετὰ πληθὺν, ubi πληθὺς est ὁ πολὺς, i. e. κοινὸς λαὸς, in opp. ad βουλευτὰς οὐ πολλοὺς ὄντας. ὅτε μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, Γ, 212, quando apud omnes et in concilio, cogitata sua ordine proponebant. et 454, ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, omnibus odio erat æque ac mors ipsa. τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο, Δ, 17. et 167, Ζεὺς ἐπισείῃ αἰγίδα πᾶσιν, quod παντελεῖαν notat Τρώων τε καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐπικούρων. et 289, τοῖος θυμός. πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, E, 29. Σ, 223. Π, 280. νῆας, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο, E, 63, naves Paridis. ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει πᾶσι μάλα, N, 829. ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν, et hæc quoque apud omnes, ab omnibus, audies, O, 96. et 98, οὐ πᾶσιν ὁμῶς. et 103, μετηύδα, ad omnes dixit. et 123, περιδείσασα, timens omnibus. et 280, πάσσιν θυμὸς παραὶ ποσίν. et 368, θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες, manibus sublatis ad omnes deos. πᾶσι παρήϊον αἵματι φοινὸν, Π, 159, omnibus maxilla sanguine rubra. et 194, μετέπρεπε, inter omnes excellebat. et 248, τεύχεσι ξὺν, cum omnibus armis suis. ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι, similis videbatur iis omnibus, sc. Achilli, P, 213. et 417, αὐτοῦ πᾶσι γαῖα χάνοι, hic omnibus terra hiscat. coll. 421, δαμῆναι πάντας ὁμῶς, occidi omnes simul. et 671, πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι ζωὸς ἐών. et 750, sc. ποταμοῖς. ἔθηκε πόνον, Φ, 524, omnibus adfert laborem et ærumnam. ὄνειαρ, X, 433, omnibus emolumentum eras. εἰδόσιν ἐρῶ, Ψ, 787, omnibus probe scientibus id dicam. θυμὸς ἰάνθη, Ω, 321. et 446, ἐπέχευε ὕπνον, omnes vigiles dormire fecit. μῦθον πέφραδε, ad omnes dirige orationem, α, 273. αὐτῷ ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι, β, 194, ei in primis et inter omnia alia suadebo, *vor allen andern will ich das ihm rathen, (above all things I will advise him.)* θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοις τελέθει, audens vir in omnibus negotiis firmior est, η, 51. ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν, *will es aller welt erzählen, (will proclaim to all the world;)* θ, 497, quod hyperbolice dictum. et 554, ἐπιτίθενται ὀνόματα. ὃς πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω, *bin bey aller welt wegen allerley ist und geheimen anschlägen besungen, (am celebrated by all the world for wiles of all kinds, and stratagems;)* ι, 19, ubi adjectivum pertinet ad utrumque nomen substantivum, maxime tamen ad prius. et 204, οἶνον ἐναφύσσων ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν, *wein einfüllend in zwölf flaschen in allen, (filling in all twelve flagons with wine.)* ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιος ἀνθρώποισι, κ 38. πομπὴ δ' ἄνδρεσσι μελήσει πᾶσι, μάλιστα δὲ ἐμοί, deportatio hospitis curæ erit viris solis, *allein den männern, (to the men alone,)* λ, 352. et 490, ἢ πᾶσι νεκύεσσιν ἀνάσσειν, omnibus mortuis imperare. μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι, vaticinabatur omnibus, quicunque eum consulerent, *allen leuten, (to all the people,)* ο, 255. υἱὸς ἐπέπταρε ἐπέεσσιν πᾶσιν, *hat alle meine reden benieset, (sneezed at all I said,)* ρ, 545, coll. 546, 547, non in medio meo sermone, ut pars tantum confirmari videretur sternutando, sed finito omni meo sermone. μνηστῆρσι πᾶσι μάλα, τ, 558. ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτὴ, υ, 156, feriæ publicæ, ἑορτὴ πάνδημος, non procis solis. οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις, φ, 369, non cum bono tuo obedies omnibus, coll. 370, 371. ὡς δή σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπτο, χ, 33, 41. Ionice hic casus tertius vel sextus dicitur πάντεσσι. ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι, I, 121, coram vobis omnibus. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν (Ἀχαιοῖς) ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταται ἢ ὄλεθρος ἠὲ βιῶναι, K, 173, nunc sane omnibus stat in acie novaculæ aut mors aut vita, i. e. mors et vita tam prope sibi sunt, ac spatium est, quod acie novaculæ tangitur: pro quo nos dicimus, *es ist nur ein haarbreit dazwischen, (there is but a hair's breadth between.)* ἀρδμὸς πάντεσσι βοτοῖσιν, aquatio omni pecori, Σ, 521. μετέφη πάντεσσι θεοῖσι, dixit ad omnes, T, 100. coll. 104. οὔπως ἦν (fieri non poterat) ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι, in omnibus operibus peritum quemquam esse, Ψ, 671. τοῖσδεσσιν

πάντεσσιν, β, 166. et 175, ἄγνωστον. οὐ πάντεσσι Θεὸς χαρίεντα δίδωσι ἀνδράσιν, Θ, 167. et 538, οὐ πάντεσσι χαριζόμενος τάδε ἀείδει, non omnibus placens canit ista. ὅς σε παρέλθοι ἐν πάντεσσι δόλοις, qui te superaret in omnigena astutia, ν, 292. ἐν πάντεσσι πόνοις σὲ φυλάσσω, υ, 48. ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων, χ, 131, 247. προκαλίζετο πάντας ἀρίστους, Γ, 19. sic, προκαλέσσατο, Η, 285, ubi est aculeus levis in Hectorem. coll. 150. πάντας ἔπεφνε Τυδεὺς, Δ, 397, uno excepto. ἔκτανεν αὐτὸν, πὰρ δὲ ἑταίρους, πάντας ἀρίστους, *lauter sehr brave leute, (all very valiant men,)* Κ, 560. ἐκέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς ἐγχείῃ, Ξ, 124, conf. κάζω. δός μοι ἵμερον, ᾧ σὺ πάντας δαμνᾷ ἀνθρώπους, da mihi id desiderium (ut in mea potestate si commovendi id apud marem) quo tu subigis omnes homines, inquit Juno ad Venerem, Ξ, 198. et 506, τοὺς πάντας ὑφεῖλε δέος, eos omnes invasit timor. πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ, Π, 418, omnes alium super alium prostravit. τρίποδας εἴκοσι πάντας ἔτευχε, Σ, 373, *überhaupt und in allen, (altogether, in all.)* ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι, uno die omnes perire, β, 284. ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους, vincebat omnes præstantissimos, in eo exercitio, Θ, 127. πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον, ι, 422, omnes dolos et omnes consilium volvebam meditabarque, πολλοὺς, καὶ πάντας τοὺς περὶ τοῦ προκειμένου πράγματος, quidquid ad rem præsentem conducere posset. Σειρῆνες πάντας ἀθρώπους θέλγουσι, ὅστις σφέας εἰσαφίκηται, *sie bezaubern alle leute, wer nur nahe an sie kümmet, (they fascinate, bewitch, all who approach them,)* μ, 39, ut pluralem totius sequatur singularis partitivus. αὐτὸν καὶ πάντας ἑταίρους, π, 323, nullo amisso. δώδεκα πάντας, τ, 574, coll. 578, in summa duodecim. et 334, τοῦ κλέος εὐρὺ ξεῖνοι (hospites passivi) διαφορέουσι πάντας ἐπὶ ἀνθρώπους, quæ est usitata hyperbole. τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας (omnino omnes) ἐν αἵματι, χ, 383. τῶν πᾶσα ἀγορὴ ἐκινήθη, tota concio, Β, 149. νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος, Ν, 772. Τρώων πόλις πᾶσα, i. e. πάντες Τρῶες, Π, 69. et 384, χθών. et 412, 578, ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη, *ward völlig zerspalten, (was completely divided into two parts.)* sic et Υ, 387, i. e. ὅλη. tota omnino diffringebatur. τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρὸ, Ρ, 393, de corio bubulo. γέλασε χθὼν, Τ, 362. et 405, χαίτη. Τροίη πυρὶ πᾶσα δάηται, Υ, 316. Φ, 375, i. e. ὅλη, comburetur tota. et 246, εἴσω πᾶσα ἐριποῦσα, tota prolapsa intus. κυκωμένη, de Charybdi, μ, 238, 241. et 416, ναῦς. καὶ δὴ προὐφαίνετο πᾶσα, sc. ναῦς, ν, 169, et sane videbatur tota, in conspectu erat. μάχης πάσης εὖ εἰδὼς, Β, 823. Ε, 11, 549. Μ, 100, *auf alle arten von fechten sich wohl verstehend, (well acquainted with all the modes of fighting.)* μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης, Λ, 498, pugnabat in lævo cornu. τέκτονος, ὅστε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης, Ο, 411. i. e. ὅλης τῆς ἐκείνης τέχνης. νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης γαίης, Ρ, 372, in universo campo. θαλάσσης πάσης βένθεα, α, 53. δ, 386, i. e. omnia arcana. ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης, ν, 114, *auf die hälfte des ganzen schiffes, (about half of the whole ship.)* ὃς πάσῃ Πλευρῶνι ἤνασσε, Ν, 217. ἄριστοι πᾶσαν ἐπὶ ἰθὺν, præstantissimi ad omnem conatum, Ζ, 79. ἀσπίδα πᾶσαν (i. e. ὅλην) χρυσείην, Θ, 193, i. e. inauratam. πρίν γέ μοι πᾶσαν ἀποδοῦναι λώβην, Ι, 387, antequam mihi persolverit pœnam pro omni contumelia. πᾶσαν ὁμηλικίην ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοις ἠδὲ φρεσὶ, Ν, 431, laus puellæ bonæ absoluta. et 546, ἀπέκερσεν φλέβα πᾶσαν, abscidit venam totam, coll. 548. ἵπποις κέλευθον πᾶσαν λειανῶ, Ο, 261. ἵνα πᾶσαν διατάμῃ, Ρ, 522, nervum totum. αὐτῷ νίκην πᾶσαν ἐπέτρεψας, *hast ihm den sieg ganz überlassen, (hast yielded to him the complete victory,)* Φ, 473. πυρκαϊὴν πᾶσαν, Ψ, 238, coll. 250. Ω, 792. ἐπὶ αἶαν, Ψ, 742. Ω, 695. ω, 508. ἀληθείην, *die lautere wahrheit, (the whole truth,)* Ω, 407. λ, 506. ἠοίην ἐμένομεν, *wir warteten den ganzen morgen, (we waited all the morning,)* δ, 447. ἐδωδὴν παρετίθει, omnes ejusmodi cibos, quales comedunt homines, ε, 196, 197. πᾶσαν δέ μιν πέρι, circa totam eam insulam, κ, 3. πρὶν πᾶσαν μνηστῆρσιν ὑπερβασίην ἀποτίσαι, antequam retribuisset procis omnem insolentiam, ν, 193, χ, 64. ἀγλαΐην, omnem nitorem formæ, σ, 81. πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι πόλεως, i. e. ὅλαι, Β, 809. βόες, Ο, 636, 638. σκοπιαὶ, Π, 299. θεαὶ, Σ, 38, 50. et 470, φῦσαι εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσων, folles in summa viginti flabant. χολάδες, intestina, Φ, 180. δμωαὶ, δ, 720. πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι, κ, 412. περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι, in summa duodecim, σ, 292, quæ erant in peplo fœmineo. sic, γυναῖκες δώδεκα πᾶσαι, υ, 107. χ, 424. Μοῦσαι ἐννέα πᾶσαι, ω, 60, *alle neune, (all nine.)* ἐκ πασέων, genitivus Ionicus, qui tamen in metro valet duas tantum syllabas longas, πασῶν, Ι, 330. δ, 723. sed πασάων sunt tres syllabæ, ζ, 107, coll. 108, et oritur hæc forma ex circumflexo distracto per intersertum α. ἐφόβησε πάσας, Λ, 174. et 680, ἵππους πάσας θηλείας, *lauter stuten, (all mares.)* ἀέλλας, ε, 292, omnes procellas ventorum. πιέειν ἅμα πάσας οὐκ εἴων, ἀλλὰ προμνηστίνας, bibere eodem tempore omnes non sinebam, sed alteram post alteram, λ, 231. γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας, χ, 501. πᾶν δ' εὖ λειήνας, totum cornu probe poliens, Δ, 111. τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν, per totum murum, Μ, 289. πεδίον, per totum campum, Λ, 713. Π, 78. Φ, 300, 348. ξ, 267, ἔγχος, Π, 801. et 333, 340, ξίφος. sic et Υ, 476. Φ, 117. ἐπισκύνιον, totum supercilium, Ρ, 136. ἦμαρ, Σ, 453. ὡς δή μιν (τὸ ἔγχος ἐμὸν) σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο, utinam iam id tuo in corpore totum reciperes, Χ, 286, j. e. ὡς διαμπερὲς ἐλαβείης ὑπ' αὐτοῦ. γέγωνε (clamabat) δὲ πᾶν κατὰ ἄστυ, Ω, 703. οὔπω πᾶν ἔπος εἴρητο, Κ, 540. π, 11, 351. τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται, *es gehet denn nun das alles in seine erfüllung, (all these things are now about to be accomplished,)* Β, 330. et 643, τῷ δὲ πάντα ἐπετέταλτο, huic summa rerum commissa erat, i. e. rex erat. οὕπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν, Δ, 320. et 362, τάδε πάντα θεοὶ με-

ταμώλια θεῶν. et 389, πάντα δ' ἐνίκα ῥηϊδίως, pro κατὰ πάντα, in omnibus certaminibus. sic et E, 807. possit quidem ibi intelligi masculinum, πάντα, sc. τὸν ἀντιστάντα: sed neutrum genus præstat. βάλλειν ἄγρια πάντα, feras omnis generis cædere, E, 52, *allerley wild zu schiessen, zu fallen, (to kill all sorts of wild beasts.)* et 60, χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, artificiosa varia fabricari, vel, omnia quæ fabricabatur artificiosa fabricari tota. sic, δαίδαλα πάντα, T, 13, arma omnino artificiose facta. Τυδεΐδῃ μιν ἐγὼ (κατὰ) πάντα ἐΐσκω, E, 181, agnosco eum omnino talem. πάντα αὐτῷ ἀγορεύειν, dic ei omnia, I, 369. et 442, διδάσκειν τάδε πάντα, μύθων τε ῥητῆρα ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, ad docendum te ista omnia, ut fieres orator verborum, et actor rerum, coll. 440, 441. ubi ergo πάντα de duobus positum, quia in his continentur omnia quæ doceri debet adolescens, bene loqui et bene facere. ἐκ σοῦ τάδε πάντα πέλονται, a te, O Jupiter, N, 632. et 729, οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι, nequaquam simul omnia poteris ipse tibi capere et acquirere. ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται, in quo cingulo omnia inserta sunt, Ξ, 220. τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, omnia trifariam divisa sunt, O, 189. πάντα αὐτῇ ζωάγρια τίνειν, Σ, 407, ubi notat ἐπίτασιν τοῦ χρέους, magnitudinem debiti, ex parte Vulcani erga Thetin: πάντα τὰ ἐμὰ, εἰς ζωάγρια τῇ Θέτιδι ἐποφείλεται, omnia mea ei ad præmium pro conservata mihi vita persolvere debeo. et 511, ἄνδιχα δάσασθαι, in duas partes omnia dividere; ubi πάντα pertinet ad sequens κτῆσιν, 512. δέκα πάντα τάλαντα, T, 247. Ω, 232, *in allen zehen, (ten in all.)* αὐτῷ πάντα ἐοικὼς, i. e. κατὰ πάντα, *gänzlich, in allem, ähnlich, (resembling him in every point,)* Φ, 600. sic, νέῳ δὲ (κατὰ) πάντα ἐπέοικε, X, 71. et 115, κτήματα μάλα, omnino omnia. et 271, νῦν ἀθρόα πάντα ἀποτίσεις, *nun solst du für alles auf einmal büssen, (now thou shalt suffer once for all.)* et 491, (κατὰ) πάντα ὑπεμνήμυκε, in omnibus est demisso capite, *muss sich überall bücken und schmiegen, (must every where bend and shrink.)* πάντα αὐτῷ εἰκυῖα, Ψ, 66. et 483, ἄλλα (κατὰ) πάντα δεύεαι, in aliis omnibus defectu laboras; ubi acerbe regeritur Ajaci suum scomma ex 479, dicendo, ei τὸ ἄμεινον καὶ τὸ ἀγαθὸν ubique et in omni sensu deesse. conf. δεύομαι. et 843, ὑπέρβαλε σήματα πάντα, quorum tamen duo tantum erant. τὰ δὲ ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, Ω, 260, hæc vero probra mera supersunt, *lauter taugenichtse, (downright villains.)* νῦν δ' ἀθρόα πάντα ἀπέτισε, α, 43, ubi per πάντα intelliguntur facinora ejus mala, adulterium, negata Mercurio et diis obedientia, cædes fœda regis, et alia: quæ omnia luit simul morte sua. τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται, β, 176. et 265, τάδε πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοὶ, impediunt omnia, *sie hintertreiben alles was du mir zu thun befohlen hast, (they oppose all that thou hast ordered me to do.)* μηρία πάντα ἐξέταμον, femora omnia exciderunt, *haben die keulen ausgeschnitten, (have cut out the thighs,)* γ, 456, unius tantum bovis sacrificati: ergo est pro ὅλα, ὁλόκληρα, *ganz, (whole.)* πάντα δὲ γιγνόμενος, de Proteo, δ, 417. οἶδα καὶ αὐτὸς πάντα μάλα, ε, 216, omnino omnia. et 244, εἴκοσι ἔκβαλε πάντα, *in allen zwanzig bäume, (twenty trees in all.)* et 403, εἴλυτο δ' πάνθ' ἁλὸς ἄχνῃ, et omnia operuit adspergo maris. ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο, ubi deest κατὰ, postquam se totum lavisset, ζ, 227, τὸν χρόα ὅλον: nam potest esse masculinum, potest et esse neutrum plurale. ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα η, 310. ο, 71. ἑὸ δ' αὐτοῦ πάντα κολούει, sua ipsius omnia mutilat, Θ, 211, sua commoda. et 214, πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι, omnino enim non sum ignavus et ineptus, κατὰ πάντα. μῆλα πάντα μάλα, ι, 338. et 389, βλέφαρα πάντα, totas palpebras. πάντα κατέλεξα αὐτῇ, μ, 35, idem quod ἕκαστα, 34. et 280, σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται, *du bist ganz von eisen, (thou art all steel.)* οὐ πάντα νοήμονες, ν, 209, non omnino cordati. ἕνδεκα, ξ, 103. et 213, ἤδη λέλοιπεν, omnia jam defecerunt. δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται, ο, 411. τεύχεα πάντα μάλα, π, 286. et 339, εἶπε, ὅσα, et erant tamen pauca, coll. 131, 340. et 388, ἔχειν πατρώϊα πάντα, obtinere, *soll alle sein vatergut behalten, (and to retain all his patrimony.)* σημάντορι πάντα πιθέσθαι, *dem anweiser und meier in allem zu gehorchen, (to obey the overseer and bailiff in all things,)* ρ, 21. et 355, καί οἱ πάντα γένοιτο, ὅσα φρεσὶν οἷσιν μενοινᾷ. et 549, νημερτέα πάντα, *lauter zuverlässiges, (what may certainly be depended on,)* omnia certa. μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὁμιλεῖν, non nimis versari cum illis, σ, 166, non nimis se immiscere illis. et 229, πεπνυμένα πάντα νοῆσαι, omnia prudentia animadvertere; nam ad id animadvertendum adesse debet quies quædam mentis. τέτρηνα πάντα τερέτρῳ, Ψ, 198, sc. ubi opus erat.

πασιμέλουσα, ης. ἡ. (Μέλω) de qua omnes narrant, quam omnes curant. nam participium μέλων, ουσα, ον, in usu est, maxime neutrum, τὸ μέλον, id quod ad curam nostram pertinet, quod curæ est. Ἀργὼ πασιμέλουσα, μ, 70, διά τε τὸ, πολυϊστόρητος εἶναι, καὶ διὰ τὸ, πᾶσι τοῖς ἐξ Ἑλλάδος διὰ μελήσεως τεθῆναι, οἷα (utpote) τοὺς Ἀργοναύτας φέρουσα, τὸν τῶν Ἑλλήνων ἄωτον, quia florem Græciæ portabat.

πάσσαλος, ου. ὁ. (Πήγω) paxillus, clavus infixus ad suspendendas ex eo res, vel et ad compingendas per eum res. est a πήσσω, figo, in specie est clavus ligneus. ἀπὸ πασσάλου τόξα ἑλόμην, E, 209, quod πραγματικῶς εἴρηται, ὡς τῶν ἡρωϊκῶν προσώπων ἁπλούστερον οὕτω πολλὰ σκεύη κρεμώντων. sic, Ω, 268, ἀπὸ πασσαλόφιν (πασσάλου) ζυγὸν ᾕρεον, a clavo detrahebant jugum: nam sic suspensæ solent asservari res. χιτῶνα πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα, tunicam Telemachi ex clavo juxta lectum suspendens ancilla, α, 440. ἐκ πασσαλόφιν ἐκρέμασε φόρμιγγα, Θ, 67. et 105, ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, φ, 53. dictum id igitur his locis ex re ipsa. sed recentiores tropice dicunt, πασσάλῳ ἀνακρεμά-

σαι, i. e. ἀμελῆσαι, negligere, sicut nos, *etwas an den nagel hängen, (to hang something on a nail:)* et, ἀπὸ πασσάλου λαβεῖν, i. e. ἐπιμεληθῆναι, *wieder hervor suchen, (to fetch out again.)* ὁ πάσσαλος dicitur et ὁ πάσσος, et ὁ κίνδαλος, unde παιδιά τις διὰ πασσάλων γινομένη, κινδαλισμὸς ἐλέγετο. deminutivum est ὁ πάσσαξ, ακος.

πάσσω, f. πάσω, (Πάω) conspergo, *ich bestreue, (I besprinkle, bestrew.)* it. variego, *ich besetze bunt, (I variegate,)* ποικίλλω. prior notio in specie locum habet, si carnes conspergguntur sale, ut diutius serventur, ἐπιτίθημι ἅλας πρὸς ταριχεῖαν, *ich pökele ein, (I pickle with salt.)* unde est κρέας ἀλίπαστον, *eingesalzen fleisch, (salted meat.)* deinde in genere est, spargo. cæterum est a πάω, fruendum do. πάσσε (ἔπασσε) δ' ἁλὸς θείοιο, conspersit sale sacro, carnes assandas, Ι, 214. hinc sunt τὰ παστὰ, i. e. ἔτνος ἀλφίτοις μεμιγμένον, *ein gemüse mit mehl eingerühret, (hasty-pudding.)* et τὰ ἐπίπαστα sunt αὐτὰ τὰ ἄλφιτα. præt. pass. est πέπασμαι. κατάπαστος ἄνθεσι νικητὴς, victor conspersus floribus.

πάσσων, ὁ ἡ, vide sub παχύς.

πάσχω, (Πήθω) patior, suffero. est a πάθω vel παθέω deducta forma, in præsenti et imperfecto tantum usitata. πάσχεις ἄλγεα, π, 189. πήματα, Θ, 411. et α, 49, πάσχει. ἄλγεα πάσχουσιν κυνηγέται, ι, 121, perferunt incommoda et labores. τί κακὸν τόδε πάσχετε, υ, 351, quid hoc mali est quod vobis accidit; *wie kommt ihr zu der begebenheit mit euch? wie wirds mit euch so übel bestellet? (what misfortune is it that has befallen you?)* αὐτοῦ πήματα ἔπασχον ἐν νεκάδεσσιν, Ε, 886, ibi mala sustinuissem inter cadavera. ἔνθι πάσχομεν (ἐπάσχομεν) ἄλγεα Ἀχαιοὶ, ubi mala sufferenda habebamus nos Græci nobiles, γ, 220. ω, 27. sic, πάσχετε, pro ἐπάσχετε, γ, 100. δ, 243, 330. ἀέθλους, οὓς ἕθεν εἵνεκα ἔπασχον, certamina, quæ sui causa sustinebant, Γ, 128. ὡς κεν δηθὰ, ζωὸς ἐὼν, χαλεπὰ ἄλγεα πάσχῃ, χ, 177, ut diu, vivus, dolores graves sentiat. μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσω, ne forte quid mali iis accidat in posterum, β, 179. σὲ οἴω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν, puto tibi id mali accidisse ex instigationibus illius, Ε, 894. πήματα πάσχειν, dolores et ærumnas sufferre, α, 190. κακὰ, malis conflictari, β, 370. ἄλγεα, υ, 221. ἀλλὰ σιωπῇ πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, ν, 310, ubi infin. pro imperat. *stehe in der stille aus, (endure in silence.)* ἄλγεα πάσχων, Β, 667, 721. δ, 372. ε, 13, 395. τ, 170. λ, 274, et huc pertinet sequens, διὰ βουλάς. πήματα, ε, 33. ρ, 444. κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο, si male tractor, π, 275, *wenn mir übel mitgefähren wird, (if I am used ill.)* κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι, κ, 189. μ, 138, 271, 340. λ, 103, 110. πάσχοντες ὕων ἕνεκα, ξ, 416, sc. τὴν ὀϊζὺν, sufferentes ærumnam propter porcos.

πάταγος, ου. ὁ. (Βάω) pulsus, sonus ex pulsu. *das pochen, (a knocking.)* πάταγος δέ τε γίνεται ὀδόντων, Ν, 283, *ein zähnklappen, (a chattering of the teeth,)* coll. 282. præ timore. πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων, sc. γίνεται, fit fragor dum franguntur eæ arbores, Π, 769, *es entstehet ein geknacke und geprassel wenn sie brechen, (there arises a snapping and crashing when they are broken:)* et est sermo de arboribus a vehementissimo vento motis. ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, Φ, 9, fugientes desiliebant in aquam magno strepitu, *sie plumpeten hinein in den strom, (they plunged into the river:)* de sono quem homines aquæ incidentes faciunt. Vide sequens.

πατάσσω, f. ξω. (Βάω) notat proprie, celeriter et cum pulsu pedum ambulare, *hurtig und scharf treten im gehen, (to walk with a hasty loud pace;) petten (to pad)* apud Saxones inferiores. nam est ab ὁ πάτος, qui proprie et active est, *das petten der fusse im treten, (the pattering of the feet in walking;)* unde et est ὁ πάταγος: deinde passive, via trita ambulando. metaphorice deinde πατάσσειν notat πλήσσειν, pulsare, percutere cum sonitu, *klopfen, (to knock.)* Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν, pro ἐπάτασσε, Η, 216, *das herz pochete ihm in der brust, (his heart throbbed in his breast,)* præ admiratione herois et expectatione futuri, imo præ præsenti periculo. et vide, ne fortissimi quidem bellatores, si extremum cernunt discrimen, sine omni timore sunt, moderantur modo eum. Signat ergo vox quasi sonum quem edit cor in palpitando. alibi dixit: καρδία ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, πατάσσουσα sc. *hebt im klopfen die brust ein wenig, dass man es auch vön aussen kann sehen wie es klopfet, (makes the breast heave with its beating, so that a person may even see how it throbs.)* ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει κῆρας οἰομένῳ, Ν, 282, intus cor valde palpitat ei fatum prævidenti. et h. l. præ timore magno. πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου νίκης ἱεμένων, Ψ, 370, ubi præ spe et cupiditate vincendi in certamine curuli ludicro. notat ergo in poëta τὸν τῆς καρδίας ἐναγώνιον παλμὸν καὶ τὸν ποιὸν ἦχον τῶν ἐντός. idem nonnunquam est βαμβαίνειν.

πατὴρ, έρος. ὁ. (Πάω) pater, *der vater, (a father.)* est a πάω, fruendum do; vel a πάομαι, ejusque præt. perf. pass. πέπαται, acquisivit, nactus est, fruendum possidet. imo est a πεπᾶσθαι, i. e. ἀπολαύειν, frui, possidere: unde πατὴρ πολλῶν δόμων est ὁ δεσπότης αὐτῶν. qui artificiosius etymologiam quærunt, persuadent sibi, inesse verbum τηρέω: ut de deo sit. ὁ τὸ πᾶν τηρῶν: de homine vero, ὡς τοὺς παῖδας τηρῶν. ὁ πάτρως, ωος, est ἀδελφὸς πατρὸς, patruus: sicut ὁ μήτρως, ωος, est matris frater. cæterum πατρικὴ σχέσις (animus paternus) etiam in μύθοις ὑπεμφαίνεται a poëta: e. c. Ε, 895—905, ubi is animus etiam in minus bene moratum filium innuitur. Jupiter dicitur πατὴρ πάντων θεῶν καὶ ἀνδρῶν, et κατ' ἐξοχὴν πατήρ: ut appareat, etiam dignitatis et potestatis nomen id esse, simulque beneficentiæ. et in specie innuitur is, qui natis suis bona relinquenda acquisivit, iisque bona danda curat: quæ

est ratio etymologiæ. Θεοὶ πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, Α, 534. πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων, Β, 146. ἐπευξάμενος Διῒ πατρὶ, Γ, 350. πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε, i. e. ὁ πάντων αἴτιος, Δ, 68. et 235, οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσεται ἀρωγὸς, non adjuvabit mendacia. νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο, *er sollte nun wohl auch wider den fechten, (he would now dare even to fight against him,)* Ε, 362. τὸν δὲ πατὴρ (ὁ Θεὸς) ὀλόφυρατο, Θ, 245. Ρ, 648, coll. 645. sic et Λ, 80, τῶν μὲν ἄρ οὐκ ἀλέγιζε πατὴρ, eos non respexit deus. ἀνδρῶν τε Θεῶν τε, Ο, 47. Υ, 56. Χ, 167. μ, 445. σ, 136. πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα, Χ, 209. μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην, εἰ μὴ—Β, 260, et Δ, 354, ὄψεαι Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα Τρώων, videbis Telemachi patrem manus conserentem cum primis ordinibus hostium: quo utroque loco Ulysses testatur memoriam paternam absentis filii unici. Simul loco posteriore inest lenis reprehensio regis: ego filium unicum reliqui, ut tibi inservirem; quod tu non satis videris intelligere, cum me verbis increpas. ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς, sc. δόμῳ, Ζ, 47, coll. 49, 50. et 413, οὐδέ μοι ἔστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, ubi Andromache fata parentum suorum narrat miserabiliter; et ad maritum dicit 429, Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. et 468, 471, ubi Hector cum filiolo suo paterne ludit, eique bene precatur. πατὴρ οὑμὸς (ὁ ἐμὸς) φρεσὶ μαίνεται, Θ, 360, sic Minerva de Jove. καί με ἐφίλησε, ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον τηλύγετον, πολλοῖς ἐπὶ κτεάτεσσι, Ι, 477, ubi per ultima verba innuitur etymologia nominis. et 579, γουνούμενος υἱὸν, suppliciter rogans filium suum; ubi est exemplar obstinati filii, Meleagri, quem tamen uxor exorat tandem. οὐ μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι, oculos morienti comprimient, Λ, 452. τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ μήτηρ, Ν, 430. et 658, μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων, lacrimans. πατρὸς ἐμεῖο πατὴρ, avus meus paternus, Ξ, 118. τ, 180, est ὁ πρὸς πατρὸς πάππος, *grosvater von väterlicher seite, (grandfather by the father's side:)* qui et ὁ γεροντίας dicebatur laconice. hunc excipiebat ὁ ἐπίπαππος, abavus. Sic matris vel patris mater vocabatur ἡ τήθη, et hanc excipiebat ἡ ἐπιτήθη, *die obergrosmutter, (great grandmother.)* et 119, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη, habitabat. οὐκ ἄρα σοίγε πατὴρ Πηλεὺς ἦν, οὐδὲ Θέτις μήτηρ, Π, 33, de immani dictum, et indigno parentibus bonis. ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, inquit pulcra Briseis, Τ, 291. πατρὸς ἐφίζετο γούνασι κούρη, de Diana et Jove, Φ, 506, 508, 512. πατὴρ Κρονίδης, Χ, 60. et 239, πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ λίσσοντο γουνούμενοι, coll. 341. et 408, φίλος, luget filium. et 420, τοιόσδε. ὡς δὲ πατὴρ ὀδύρεται οὗ παιδὸς ὀστέα καίων, Ψ, 222. et 304, οἱ ἄγχι παραστάς. et 608, σός τε πατὴρ ἀγαθός. πατὴρ δέ μοί ἐστι, Ω, 397. et 461, σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν (deductorem) ὄπασσεν, inquit Mercurius missu Jovis. et 770, ἕκυρος δὲ, πατὴρ ὥς, ἤπιος αἰεί. ὥστε πατὴρ ᾧ παιδὶ, α, 308. πατὴρ δ' ὥς, ἤπιος ἦεν, de bono principe, β, 47, 234. ε, 12. et sic laudatur Cyrus ab Herodoto. sic et ο, 152, ubi loquitur Menelaus de Nestore, ἔμοιγε. ut ergo et senior princeps erga parem dignitate, possit esse ut pater. ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι τῷ, ᾧτινι πατὴρ κέλεται, καὶ ἁνδάνει αὐτῇ, jube eam nubere ei, cui pater ejus eam hortatur, et qui placet ipsi fœminæ, β, 114, coll. ο, 16. ergo in nubendi negotio pater hortatur tantum filiam, non cogit. οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναίη μήτηρ τε πατήρ τε, δ, 224, coll. 220, 221, de virtute pharmaci νηπενθοῦς. et 736, δμῶα, ὅν μοι ἔδωκε πατήρ. χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, de formosa et bona filia, ζ, 30, 36. et 154, τρισμάκαρες μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, at sponsus multo felicior. πάντα μοι ἀποδώσει (reddet) πατὴρ ἔεδνα, dona sponsalia, quæ ei dedi ob filiam suam, θ, 317. et 550, ὄνομα, ὅ, τι σὲ κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε. Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι, ι, 367, coll. 519, εὔχεται εἶναι πατὴρ ἐμός. coll. 529. πατὴρ δὲ σὸς, λ, 186, seqq. ubi luctus paternus describitur ob filium infelicem, *im sack und in der asche, (in sackcloth and ashes;)* et 449, 450. ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει, π, 17—19. et 188, πατὴρ τεός εἰμι. et 424, δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων, huc confugit supplex. ὡσεί τε πατὴρ ἑὸν υἷα, ρ, 111, 112. ἀμφίπολόν μοι δῶκε πατὴρ, ψ, 228. οὐδέ ἑ μήτηρ κλαῦσε περιστείλασα, πατήρ τ', οἵ τεκόμεσθα, ω, 292, coll. 279. πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, Β, 662. πατρὸς μέγα κλέος ἀρνύμενος, patris gloriam sustentaturus, Ζ, 446. et 479, πολλὸν ἀμείνων ὅγε, multo melior patre. πατρὸς νείκεα, Ι, 448. et 449, χωομένοιο. λώβην τίσετε, τοῦ πατρὸς, luetis injuriam a patre vestro factam, Λ, 142. ἐξ ἀγαθοῦ, Ξ, 113. et 414, πατρὸς Διός: ubi deest ἀνδρῶν τε Θεῶν τε. τοῦ γένετο ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων, Ο, 641. οὐκ ἀνηκούστησε, non inobediens fuit, Π, 676. οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα, Ρ, 197. coll. 196. εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην, ubi articulus emphasin habet, sicut et loco paullo ante citato, Τ, 322. et 355, πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος δῶ, ad domum patris valde potentis. et 422, νόσφι φίλου, καὶ μητέρος. ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε, Φ, 78. et 109, πατρὸς δ' εἰμὶ ἀγαθοῦ, inquit Achilles. et 475, πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν. προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς, Χ, 221. et 492, ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους. et 498, οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν. et 500, ἑοῦ ἐπὶ γούνασι. et 505, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν, pro ἀφαμαρτὼν, privatus patre suo. ὀπάονα ἑοῖο, Ψ, 360. ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν, Ω, 265. et 466, καί μιν ὑπὲρ (per) πατρὸς καὶ μητέρος λίσσεο. et 486, μνῆσαι πατρὸς σεῖο, coll. 507, 511. ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο, α, 276. et 281, ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς, ubi sciscitaturus de patre, coll. 94. et 321, ὑπέμνησεν δέ ἑ πατρός. ἐν πατρὸς θώκῳ, in paterna sede, β, 14. et 134, ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ab Ulysse si redeat, coll. 131. conf. πείσομαι. et 271, εἰ δή σοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ. et 276, παῦροι γάρ

τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται, οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τοι πατρὸς ἀρείους. et 308, μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκουὴν, ut aliquid de nobili patre audias. sic, γ, 83, ἐμοῦ κλέος μετέρχομαι, sum in itinere, ut aliquid audiam de patre meo. δάκρυ χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκούσας, δ, 114, coll. 113. et 164, πολλὰ γὰρ ἄλγεα ἔχει πατρὸς πάϊς οἰχομένοιο. et 206, τοίου γὰρ καὶ, i. e. ἀγαθοῦ. ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται, ε, 395. ἢ ἀέκητι φίλων, πατρὸς καὶ μητρὸς, ἐόντων, ἀνδράσι μίσγηται, ζ, 287. νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, λ, 67. et 173, εἰπὲ δέ μοι πατρὸς, i. e. περὶ πατρός. παλαίφατα θέσφατα πατρὸς ἐμοῦ, ν, 173. coll. 178. οὔτι χερείω πατρὸς ἑοῖο φίλοιο, ξ, 177. μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν, ο, 8. πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ, π, 149. τοιούτου γὰρ πατρὸς, sc. υἱὸς εἶς, σ, 125. κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο, υ, 289. et 339, οὐ μὰ Ζῆνα καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμεῖο. οἷός τε ἤδη, πατρὸς καλὰ ἀέθλια ἀνελέσθαι, φ, 117. semel sine syncope est apud poëtam, ἐς πατέρος δῶμα, λ, 500. πατρὶ δὲ σῷ μέγα πῆμα, Γ, 50. ὃς παρὰ πατρὶ γέροντι κηρύσσων γήρασκε, Ρ, 324, quæ est felicitas utriusque. cæterum filii antiquorum exercebant fere semper paternam artem. Διῒ πατρὶ, Ζ, 259. Π, 227, 253, 250, qui et absolute dicitur πατήρ. hinc τοὺς ἐν ἀνθρώποις πατέρας ἀφιδρύματα τοῦ τοιούτου πατρὸς φασὶν οἱ παλαιοί. τοκεῦσι, πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, ζ, 51. 56, 57, 67. πατρὶ Ποσειδάωνι, ι, 412, nam filius ejus erat Polyphemus. οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ δαίνυνται, κ, 8. ᾧ πατρὶ χαριζόμενος, ν, 265. χολωθεὶς, ο, 254, nec additur iræ causa: fieri enim sæpe solet, ut filii cum patribus non idem sentiant. ἐμῷ πίσυνος, fretus eo, σ, 139. ἐπεπείθετο, τ, 14. et extra syncopen, παρὰ πατέρι ᾧ, apud patrem suum, γ, 39. πατέρι δὲ γόον λεῖπε, Ε, 156—158, quod miserabiliter dictum. πατέρι Πριάμῳ, Ω, 37. ὀσσόμενος πατέρα ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶ, α, 115. ἀπώλεσα, β, 46. ἐτίμα, γ, 379. ἐξεναρίξας, λ, 272, suum patrem occidens; et sermo est de Œdipo. ἀντίθεον διζήμενος, ο, 90. μητρὸς ἑῆς πατέρα ἐσθλὸν, τ, 395. lætitia de patre viso, est ω, 318—320. Ζεῦ πάτερ, Γ, 365. Ε, 872. ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, Θ, 31. α, 45, 81. ὦ πάτερ ἀργικέραυνε κελαινεφὲς, Χ, 178. πῆ, πάτερ, ἰθύνεις ἵππους, quo, pater, dirigis equos, Ω, 362, coll. 371, φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω, ubi est honoris nomen: et docet poëta, τοὺς φιλοπάτορας σέβεσθαι τοὺς ἡλικιώτας τῶν πατέρων. hinc et Plato voluit κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας, ἵνα οἱ γέροντες ὡς πατέρες τιμῶνται: quivis enim junior adspecturus esset multo seniorem velut patrem suum. quæ tamen ratio, cur uxores debeant esse communes, ut patres sint incerti et quivis senior præsumi possit pater; admodum est ridicula. ξεῖνε πάτερ, ubi est honoris vox, η, 28, coll. 29, πατρός μοι ἀμύμονος ἐγγύθι, proxime apud patrem meum nobilem; ubi est naturæ. sic et 48, ξεῖνε: et virgo nobilis ibi inducitur, monens in via publica hospitem seniorem. sic et θ, 145, 408. ρ, 553. σ, 121. υ, 199, quibus omnibus locis est honoris nomen. sed naturæ, τ, 35, 36. χ, 99, 101. πάτερ φίλε, mi pater, ψ, 125. ω, 372, 510. 320, ubi in summo affectu dictum. ἡμεῖς πατέρων μέγα ἀμείνονες, Δ, 405. et 410, τῷ (ideo) μή μοι πατέρας ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. μηδὲ γένος πατέρων αἰσχύνειν, οἳ μέγα ἄριστοι ἐγένοντο, Ζ, 209. sic et ω, 507. ξεῖνοι ἐκ πατέρων φιλότητος, ο, 197, quæ est explicatio τοῦ, διαμπερὲς, 196, et est idem ac πατρῷοι. per syncopen est πατρῶν, δ, 687. ἐξέτι πατρῶν, θ, 245, i. e. ἐκ προγόνων ἀνέκαθεν. et hæc syncope est poëtica, sicut in θυγατρῶν.

Πάτος, ου. ὁ. (Βάω) via trita, *der pfad, fusssteig, (a foot-path.)* πεπατημένη ὁδὸς, τρίβος. est pro βάτος, a βάω. unde βατέω, πατέω, ambulo. hinc est ἀναπατεῖν, i. e. ἄνω που οἰκήματος ἀργοῦντα κινεῖσθαι, *aufwärts steigen, oben herumgehen, (to go up stairs.)* ἀποπατεῖν, de via decedere, in specie ad exonerandam alvum, *abtritt nehmen, seine nothdurft zu thun, (to go aside to ease one's self:)* et ὁ ἀπόπατος est ἡ ἄφοδος, *der abtritt, (the privy,)* locus ubi exoneratur venter, it. ἡ κόπρος. apud Aristoph. Acharn. 81. et ἀποπατεῖν, Plut. 1185. περιπατεῖν, circumambulare, et ὁ περίπατος, deambulatio, et locus ubi ambulatur. et ἀπάτη, ἡ. ἐκ πάτου est idem quod ἐκ ποδῶν, *aus dem wege, geh mir aut den beinen, (get out of my way.)* ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων, Ζ, 202, de Bellerophonte, i. e. ἐκφεύγων τὴν μετ' ἀνθρώπων συνδιατριβὴν, *den umgang mit menschen meidend, (avoiding intercourse with mankind;)* οἷα εἰς μελαγχολίαν ἐκκυλισθείς. ἡμεῖς καθεζώμεσθα κιόντες ἐκ πάτου εἰς σκοπιὴν, Υ, 137, ex via ubi ambulatur, in locum celsum unde prospicere possumus. οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει, ι, 119, ubi notat ipsam ambulationem, *das wanken und herumwandeln der leute, (the walking and strolling about of people,)* ἡ ἀναστροφή. non homines ibi versantur et circumeunt. Vide sub κονίσσαλος.

πάτρη, ης. ἡ. (Πάω) patria. in communi dialecto dicitur ἡ πάτρα, ας. τηλόθι πάτρης, procul a patria, Α, 30. Π, 461. Σ, 99. Ω, 86, 541. β, 365. εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνασθαι περὶ πάτρης, Μ, 243. ἴα πάτρη, una eademque patria, μία, Ν, 354. οὔ οἱ ἀεικὲς, ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης, τεθνάναι, Ο, 496. ἄνδρες, οἳ περὶ πάτρης ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο, Ρ, 157. ὅστε ἐνὶ πάτρῃ φῶτα κατακτείνας, Ω, 480. ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης, Ω, 766, sic, ἐπιβήσετε ἐμῆς, η, 223, deferetis me in patriam meam. ἄλλοθι πάτρης ὤλετο, extra patriam periit, ρ, 318. ἡ γὰρ δίκη, ὁπότε πάτρης ἧς ἀπέῃσιν ἀνὴρ τόσον χρόνον, τ, 168. et 223, ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης. sic et ω, 309.

πατρὶς, ἴδος. ἡ. (Πάω) patria. πόλις τὶς, περὶ ἣν ἐτράφη τις γεννηθεὶς, civitas vel regio ubi quis natus et primum educatus est. est nomen derivativum ab ἡ πάτρα, ut notet τὴν ἐκ πατέρων γῆν. recentiores magis amant dicere ἡ οἰκεία. cæterum adjective fere ponitur ἡ πατρὶς, sc. γῆ. φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, Β, 140,

454. φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ, Γ, 244. ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ, καὶ πατρὶς ἄρουρα, α, 407. υ, 193. et ea amatur maxime, si quis quid in ea habet amabile; alias minus, vel indifferenter: quod poëta innuit η, 224, 225. hinc est proverbium: πατρὶς ἐστι πᾶσα, ἵνα (i. e. ὅπου) ἂν πράττοι τὶς εὖ, patria est ubicunque bene est. patria laudatur ι, 27, 28, 34, ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων γίγνεται. ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα, κ, 29, apparebat jam procul. et 33, ἵνα θᾶσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαῖαν. et 49, γαίης ἄπο πατρίδος. et 66, ὄφρα ἀφίκοιο πατρίδα σήν. et 416, ὡς εἶναι ὡς εἰ πατρίδα ἵκοιντο καὶ πόλιν αὐτῶν. et 420, ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν. φθίμενος (absumtus, confectus) ἐν πατρίδι γαίῃ, Θ, 359. sic, ἀεικίσασθαι ἐῇ ἐν, Χ, 404. ἐὼν ἐν, ξ, 143. ἤδη ἐν, ρ, 157. φίλῃ ἐνὶ, ω, 265. μνήσονται πατρίδος αἴης, Δ, 172. τῆλε φίλων καὶ, Λ, 816. γαίης ἄπο, Ο, 335. et 740, ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης. πλάζει (errare facit eum) δ' ἀπὸ, α, 75. et 203, οὔτι ἔτι δηρόν γε φίλης ἄπο—ἔσσεται, non diu absens erit a patria sua. χαίρων ἐπεβήσατο πατρίδος αἴης, gaudens contigit pedibus suis patriam terram, δ, 521. et 522, καὶ κύνει ἁπτόμενος ἣν πατρίδα, et osculatur, tangens manu ad os admota prius, suam patriam; terram nimirum solam, nam urbem Μυκήνην non introiit Agamemnon. ἵνα πάγχυ λάθοιντο πατρίδος αἴης, κ, 236. et 472, ἤδη νῦν μιμνήσκεο. et 474, οἶκον εἰς καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, sc. ἄκων εἰμὶ, invitus patria careo, ο, 272, μακράν εἰμι αὐτῆς. et 381, ἀπεπλάγχθης σῆς, καὶ τοκήων, coll. 384, ubi est circumlocutio patriæ. οὐκ ἔτι δηρὸν ἀπέσσεσθαι, τ, 144. ἐσόψομαι πατρίδα ἐμὴν, Ε, 213. ὅταν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν, Η, 335. φίλην ἐς ἔβησαν, Μ, 16. οὐδ' αὖτις ἀφίκετο, Ν, 645. οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς, Ο, 499. et 706, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν. ἄξειν ἐς, Π, 832. οὐ νέομαί γε φίλην ἐς, Σ, 101. κεῖσέ με νοστήσαντα, Ψ, 145. et 150, οὐ νέομαί γε. ἔλθοις σὴν ἐς, Ω, 557. νοστήσας δ' ἤπειτα φίλην ἐς, α, 290. ἀνιηθεὶς ἵκοιο σὴν, γ, 117. ὄφρα τάχιστα σὴν ἐς πατρίδα ἵκοιο, δ, 474, coll. 476, ubi γαῖαν est additum. πέμψουσι δ' ἐν νηῒ, ε, 37. et 42, ἑὴν ἐς. αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε, πατρίδα ἱκέσθαι θᾶσσον, η, 151. σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἱκέσθαι δοῖεν, θ, 410. ἀσκηθὴς ἱκόμην, ι, 79. et 533, καὶ ἑὴν ἐς. ὅτε πρώτιστον ἐλείπετε, κ, 462. πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ ἱκέσθαι ἐς, λ, 358. εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν, μ, 345. εἴσιδε, ν, 197. et 219, ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα. ἰόντα ἐς, ξ, 322. ἀφίκοιο οἶκον, κα' σὴν, ο, 129. et 228, ἄλλον δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων. με ὦκα ἔπεμψαν, ρ, 149. λιπὼν κατὰ, pro καταλιπὼν, σ, 256. ἤλυθον, εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς, φ, 208. ω, 321. sic, ἔλθοι, ψ, 102, 170. et 120, πηούς τε προλιπὼν καί. et 259, ἐπεί σε θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι οἶκον, καὶ σὴν ἐς. et 340, πέμψαν σὺν νηῒ ἐς.

πατρόθεν, (Πάω) a parentibus. πατρόθεν, ἐκ γενεῆς, ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, a patre, a genere, compellans quemque, Κ, 68. ut incitetur, ad imitandum clarum patrem, et ad nobilitatem generis sustentandam. et hæc est ratio, cur in adhortationibus patronymicum soleat poni. conf. γενεά.

πατροκασίγνητος, ου. ὁ. (Γάω) patris frater, qui et ὁ θεῖος, et ὁ πάτρως, dicitur. Φ, 469. ζ, 330. ν, 342.

πατροφονεὺς, έος. ὁ. (Φάω) qui patrem, suum vel alienum, occidit. Ὀρέστης ἔκτανε πατροφονῆα Αἴγισθον, α, 299. γ, 307. et 197, κεῖνος ἐτίσατο (puniit) πατροφονῆα. nam Ægisthus interfecerat insidiose patrem Orestæ, Agamemnonem, redeuntem ex bello Trojano.

πατρώϊος, ΐη, ϊον. et per syncopen πατρῷος. (Πάω) paternus, qui cum patre jam fuit, a patre acceptus. est nomen κτητικὸν, et deberet esse πατροῖος: nam est a genitivo πατρὸς, sicut a παντὸς est παντοῖος: sed ο extenditur in ω, et Iota vel subscribitur vel adscribitur. sic et μητρῷος, παππῷος, Μινῷος, etc. ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιὸς, Ζ, 215, i. e. patres nostri jam fuere hospites; collatis sequentibus. et 231, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι. ἦε νέον μεθέπεις ἦ καὶ πατρώϊός ἐσσι ξεῖνος; α, 195. et 417, ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστὶ, jam cum patre meo habuit jus hospitii, et est ex Tapho. sic, ἑταῖρος, sodalis, β, 286. Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώϊος, ρ, 522, qui jam cum patre Ulyssis hospitium coluit. ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι, α, 187. οἵ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοί εἰσιν ἑταῖροι, β, 254. sic, ἦσαν, ρ, 69. σκῆπτρον πατρώϊον, scipionem quem pater habuerat, Β, 46, 186. ἔγχος, Τ, 387. τέμενος, portionem agri, Υ, 391. δῶμα, Φ, 44. μένος, robur, Ε, 125. ὅ σοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν, α, 387, quod est aculeus contra Telemachum, quasi nullam aliam ob rem rex fieri possit, quam quod pater ejus rex fuerit: nam virtus paterna non semper sequitur filium. sic ὁ τοῦ αὐλητοῦ υἱὸς scoptice quoque dicitur αὐλητής. πατρώϊα ἔργα, β, 22, rem paternam, i. e. agriculturam, et alia opera, opesque patris. μῆλα φυλάσσειν, pecudes paternas, μ, 136. ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα, omnia quæ pater habuit, π, 388. sic, δάσονται, divident inter se, ρ, 80. σὺ χαίρων νέμηαι, υ, 336, tu gaudens omnia possideas iisque fruaris quæ pater tuus habuit. ἀποδοῖτε, χ, 61, coll. 58, si mihi omnia daretis, quæ patres vestri habent. ἐν γαίῃ πατρῴῃ, ν, 188. et 251, χαίρων ᾗ γαίῃ πατρῴῃ.

παῦρος, η, ον. (Πάω) non multus, paucus, facile finiendus. nam est a παύω, desinere facio, finio. apud poëtam est vox numeri: sed apud recentiores etiam mensuræ, ut notet, brevis, non longus. παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαὸς, i. e. ὀλίγος, *ein kleines heer, wenig kriegsvolk, (a small body, a few soldiers,)* Β, 675. ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἦμεν, Λ, 688. ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι ἐνίκων, Θ, 283, *im reden thaten es ihm wenige zuvor, (few surpassed him in eloquence.)* παῦροι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ, β, 276, *wenig söhne thun es dem vater gleich, (few sons equal their fathers.)* παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι, τ, 240, *denn wenig edle waren ihm gleich, (for few*

chiefs equalled him.) ἐξέφυγον, ψ, 236, pauci enatarunt e naufragio. οὐ γάρ κε ἐδάμη παύροισι βροτοῖσι, non sane vinci poterat aper ille a paucis, Ι, 541. οὕνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς, pro παρομιλεῖς, versaris cum iis, σ, 382, et hi pauci, quibus Eurymachus circumdatus terat, sunt in opposito ad exercitum, cum quo Ulysses sperabatur rediturus. οὐ παύρους μνηστῆρας κατερύκετε, πολλοὶ ἐόντες, β, 241. Μενέλαος ἀγόρευε παῦρα μὲν, loquebatur pauca, utpote Laco, Γ, 214. διαδασάσκετο, pauca dividebat, Ι, 333, sc. in commune omnibus; et opponitur πολλά. ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, valde pauca dabant, ξ, 210. comparativus, παυρότερον λαὸν, pauciores milites, Δ, 407. ὡπλίζοντο παυρότεροι, sc. Τρῶες, in opp. ad Græcos, Θ, 56. μάχονται παυρότεροι πλεόνεσσιν, pugnant pauciores contra plures, Ν, 739. παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον, multo pauciores peribant, Ρ, 364. ἄρσενες πολλὸν παυρότεροι, multo pauciores masculi, ξ, 17. μάχεσθαι ἀνδράσι παυροτέροις, Β, 122. σὺν ἀνδράσι, Ε, 641, ubi comparativus est vel pro positivo vel pro superlativo, *mit ziemlich wenigen, (with very few.)* παυροτέρους περ ἐόντας, Ο, 407. a παῦρος est per traulismon παῦλος, paucus. et inde est φαῦλος, η, ον. quod primario notat, vilis, non ornatus aut circumductus, *schlecht, (mean.)* hinc Platoni τὸ φαῦλον et ἁπλοῦν sunt synonyma, sicut et φαύλως καὶ βραχέως, in Theæt.

παυσωλή, ῆς. ἡ. (Πάω) cessatio, quies. οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, non enim cessatio intercedet ulla inter pugnandum, Β, 386, pugna continuabitur per totum diem sine intermissione.

παύω, f. παύσω. (Πάω) sedo, quiescere facio. est oppositum τοῦ ὄρω concito, *ich mache rege, (I excite:)* ut παύειν sit, *machen dass sich was leget, stillen, enden, legen, (to quell, calm, allay, appease.)* est a πάω, nam sola quies dat fruitionem solidam. ἐγὼ παύω χόλον, ego desinere facio et finio iram, Τ, 67. οὐ παύσω χόλον, non cessabo ab ira, Ο, 72. ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα, ut compescamus et desistere faciamus ferum virum, Φ, 314. ἐμὲ ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, me cessare fecisti a pugnando contra eos, Λ, 442. sic, ἐμὲ ἄλης καὶ οἰζύος, ο, 341, me recreasti et ad finem venire fecisti ex vagatione et miseria: ubi hoc verbum maxime proprie positum est: ad quietem venire me fecisti. ἔπαυσε μάχης Ἕκτορα, Ο, 15. et 459, καί κεν ἔπαυσε μάχης ἐπὶ νηυσὶν, et sane desinere fecisset eum a pugna contra naves et castra; per mortem scilicet. et 250, ἔπαυσε (Αἴας ἐμὲ) ἀλκῆς, desistere fecit a fortitudine: non tamen per mortem. sed Ρ, 81, sunt eadem verba de morte. παῦσεν ἀριστεύοντα, per vulnus, cessare eum fecit a strenue agendo, Λ, 506. sic, παῦσε δὲ χάρμης, excedere eum pugna fecit, Μ, 389, per vulnus. sic et Ρ, 602. αὐτίκα παῦσε ὀδύνας, e vestigio finivit dolores vulneris, Π, 528, per medicamen præsens. ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, fluvius statim compescuit et lene fecit fluentum suum, ε, 451, quietum et placidum fecit. οὐ παυσάμεθα πτολέμοιο, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν sc. ἡμᾶς, non desiissemus a pugnando, nisi Jupiter tempestate fœ a desinere fecisset nos, ω, 42. Μοῦσαι Θάμυριν παῦσαν ἀοιδῆς, ademerunt ei artem canendi, Β, 595. μνηστῆρες παῦσαν (ἑαυτοὺς sc.) ἀέθλων, δ, 659 ubi ergo intransitive hoc activum pro medio positum. παῦσαν ὀρχηθμοῖο πόδας, desinere fecerunt pedes a saltatione, ψ, 298. μὶν ἤδη παύσαμεν, υ, 274, eum jam desinere fecissemus, sc. a loquendo, per cædem. ἠὲ χόλον παύσειε, an iram sedaret apud se, Α, 192. ὅπως παύσειε πόνοιο, Ἀχιλῆα, ut desinere faceret Achillem a labore suo bellico, Φ, 137, 249, et sermo est de fluvio personificato, qui mergere cupiebat heroëm. εἴπως Πηνελόπειαν παύσειε κλαυθμοῖο, δ, 801. ἵνα μιν καμάτου, ut eum recrearet a defatigatione, ε, 492. φάρμακα, ἅ κεν παύσῃσιν (αὐτὸν) ὀδυνάων, Δ, 191. νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον, Η, 29. αἴκε Ζεὺς παύσῃ οἰζύος, sc. ἡμᾶς, δ, 35. χρή σε πόλεμον παῦσαι, oportet te pugnam quiescere facere, Η, 331. ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, τ, 268, ubi est infinitivus loco imperativi: nisi mavis esse imperativum a. 1. med. sed φ, 279, νῦν μὲν παῦσαι τόξον, quiescere facite arcum; ubi manifesto est infin. pro imperat. nam sermo est ad plures. σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος, quiescere fac robur tuum et impetum tuum pertinacem, Α, 282. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν παῦε, ἔα δὲ, χόλον, Ι, 260, sed saltem hoc tempore cessare fac et omitte iram: nam utrumque verbum pertinet ad accusativum. παῦε δὲ νεῖκος πολέμου, ω, 542, quiescere fac contentionem pugnæ. μὴ πρὶν παύειν χεῖρας πολέμοιο, non prius desinere facere manus a pugna, *die hände nicht eher ruhen zu lassen vom fechten, (not to let the hands cease from fighting till —)* Φ, 294. ἠ μὲν παυέμεναι (παύειν) ἠδ' ὀρνύμεν (ὀρνύειν) ὅν κ' ἐθέλῃσι, κ, 22, de Æolo, ventorum rectore. ἄλλους παύεσκον μνηστῆρας, ionice pro ἔπαυον, alios quiescere faciebam procos, χ, 315, *ich hiess die andern stille sitzen und ablassen vom unrecht thun, (I desired the others to be quiet and to desist from their evil doings.)* ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τεὸν μένος, cohibitura, sedatura, tuum robur. Α, 207, Ἥρη καὶ Ἀθήνη, παύσασαι Ἄρην, postquam cohibuerant Martem, Ε, 909, ἀνδροκτασιάων, a cædibus. ergo activa forma est transitiva. Media forma notat intransitive. οὐ μέν τοι παύομαι, non equidem cesso et quiesco, Θ, 295. ἄλλοτε γόῳ τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε παύομαι, δ' 103. ἱδρὼς παύετο, sudor reprimebatur, *der schweiss liess nach, (the perspiration ceased,)* Ο, 242. μία οὔπω παύετο, una ancillarum nondum quiescebat ab opere molendi, υ, 110. ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, pro ἐπαύετο, in tabernaculo requiescebat, Ω, 17. ἕλκος ἐτέρσετο (vulnus siccabatur) παύσατο δ' αἷμα, ubi posterius est explicatio prioris, *das blut wurde gestillet, (the blood was stanched,)* Λ, 267, vel potius est ibi πρωθύστερον, ut natura prius sit postpositum, et effectus præpositus. sic et 847. ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ,

Ξ, 260, ille cohibebat se, quamvis iratus. παύσατο δὲ φλὸξ, *die flamme legete sich, (the flame expired,)* Ψ, 228. ἐκ τοῦδ' οὔπω παύσατο γόου ὁ ξεῖνος, destitit, Θ, 540. ἄνεμος, μ, 168, 400. et 426, Ζέφυρος. ἀοιδὸς, ρ, 359, conticuit. πάλαι ἄμμες (ἡμεῖς) ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο, dudum nos conquiessemus a pugna, Φ, 432. οὐδέ κε πάμπαν, omnino non destitissemus a pugnando, ω, 42. ἐπεὶ παύσαντο πόνου, cum a labore cessarant, *da sie mit der arbeit fertig waren, (when they had finished their work,)* Α, 467. Β, 430. Η, 319. π, 478. ω, 383, quibus locis sermo est de opera parandæ cœnæ. παύσαντο Ἀχαιοὶ φυλόπιδος, Σ, 241. πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, desinite homines deducere navibus vestris quo volunt, ν, 180. σὲ ἐγὼ παύσασθαι κέλομαι, te ego quiescere et absistere jubeo, Γ, 434. sic, παύσασθαι πολέμου, desinere a pugnando, Η, 376, 395. μνηστύος, a procatione ista molesta vobis, β, 198. ἔργων, ab operibus suis cessare, δ, 683. et 812, ὀϊζύος ἠδ' ὀδυνάων. παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας, sc. ἀνέμους, *liess alle winde sich legen, (he caused all the winds to subside,)* ε, 384. et 391, ἄνεμος δ' ἐπαύσατο. παύσασθαι ἄνωγα, desistere jubeo, π, 405, *davon abzustehen, (to desist from.)* et 433, σὲ κέλομαι. παυσάμενοι κλαγγῆς, desinentes a sonitu et strepitu, Β, 100. παυσάμενον πολέμοιο, Ο, 58. et 160, μάχης. sic et 176, cessantem a pugnando. παυσαμένους, finem facientes certaminis, Ψ, 823. παυομένῳ δόρποιο, ei post cœnam, τ, 402. εἰ μὲν ἔπειτα παυσάσθην, Φ, 384, *sie höreten beyde auf, (they both ceased.)* ὅτε παύσαιτο νηπιαχεύων, Χ, 502, de infante obdormiscente et quiescente a clamore suo. νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης, Η, 290. Φ, 467. ἐλπόμενοι παύσεσθαι πολέμοιο, Γ, 112, sperantes se quieturos a pugnando. οὐ γὰρ ὀΐω παύσεσθαι, non enim puto me quieturum, et a malis liberum fore, ζ, 174, nisi mavis trahere ad sequentia verba, ut dicantur dii non remissuri et cessaturi a malo immittendo. sed prius præstat, ut subint. ἐμέ. οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὀΐω κλαυθμοῦ, non eam prius remissuram puto a fletu, ρ, 7, *sie wird nicht eher ablassen zu weinen, (she will not cease weeping.)* παυέσθω δὲ καὶ οὗτος, Φ, 373, coll. 372, desinat vero et hic. παύεσθον κλαυθμοῖο, cohibete ambo vos a fletu, φ, 228. αὐτοὶ παυέσθων, ipsi desinant, β, 169, coll. 168. παύεσθαι ἀφροσυνάων, finem facere amentiæ, π, 278. γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι, Σ, 125, cognoscant enim, quod diu ego a pugnando quievi et cessavi. πόλεμος δὲ πέπαυται, et pugna quiescit, Γ, 134. δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτο, nam diu a pugnando abstinuerat se, Σ, 248. Τ, 46. Υ, 43. πολέμοιο πεπαυμένοι, Γ, 150, ob senectutem dimissi a pugnando. cæterum παύω et παίω verba sunt maxime cognata: curam enim, ut sedetur aut finiatur aliquid utrumque primario notat.

παφλάζω, f. σω. (Φλίω) æstuo, tumultuor: loquor confuse. κύματα παφλάζοντα, Ν, 798, undæ huc illuc volventes se cum strepitu multo. est a φλίω, ferveo; unde est φλάζω, stolidos sonos edo sine mente bona: it. offenso sæpe et repeto syllabas inepe, *ich stottere, (I stammer.)* unde est παφλάζω per reduplicationem Atticam. Vide sub ΖΩ.

πάχετος, ου. ὁ. (Πήγω) crassities, *die dicke (the thickness.)* δίσκον μείζονα καὶ πάχετον, Θ, 187, discum majorem etiam quod attinet crassitudinem; nam deest præpositio, κατὰ πάχετον, perhibent quidam, esse, per syncopen et transpositionem, in dialecto pro παχύτερον. sed vix probant. πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων, crassitudo erat velut columna, ψ, 191.

παχίων, vide sub παχύς.

πάχνη, ης. ἡ. (Πήγω) pruina, *der reif, (hoar-frost.)* est παχυτέρα χιόνος (densior nive) χιὼν γὰρ ἀραιά: sed κρύσταλλος est παχύτερος πάχνης, glacies est densior et firmior pruina. πάχνη est δρόσος πεπυκνωμένη καὶ πεπηγμένη. χιὼν γένετο, ἠΰτε πάχνη, ξ, 476.

παχνόω, f. ώσω. (Πήγω) condenso, constringo, *mache dicht und hart, (make solid and hard,)* proprie, *wie reif und eis, (like hoar-frost and ice.)* τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται, i. e. πυκνοῦται καὶ οἷον πήγνυται τῇ λύπῃ, Ρ, 112, ejus in pectore cor robustum constringitur et obtorpescit: imo et ψύχεται, frigidum fit; nam prisci τὰ ἀηδῆ, ingrata, vocabant ψυχρὰ, sicut τὰ προσηνῆ, θερμὰ, unde et ἐλπὶς vocatur θαλπωρή. est ergo metaphoricum verbum hoc loco.

πάχος, εος. τὸ. (Πήγω) spissitudo, crassities. τόσον ἦν μῆκος, τόσον πάχος, tanta erat longitudo staturæ, tanta crassities, in Cyclope, ι, 324.

παχὺς, εῖα, ύ. (Πήγω) crassus, densus; musculosus, firmus. λᾶαν, ὅς πρόσθε πυλάων εἱστήκει, πρυμνὸς παχὺς, ὕπερθεν ὀξὺς, Μ, 446, lapidem, qui ante portas stabat, inferiore sui parte crassus, superne acutus, quales solent esse angulares, ima parte in terra defossi. αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν αἵματος, canalis crassus sanguinis per nares ivit, χ, 18. σπασάμενος ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ, a crasso et firmo suo femore ensem stringens, Π, 473. κ, 439. λ, 230. παχὺν αὐχένα, crassam cervicem, de Cyclope, ι, 372. χειρὶ παχείῃ, magna et musculosa et firma manu, Ε, 309. Η, 264. Κ, 31, 454. Λ, 355. Ξ, 385. Υ, 261. Φ, 175, 403. ζ, 128. σ, 56. τ, 448. υ, 299, quibus locis proprie, et de heroë magno; nam est fere idem quod χειρὶ ἀνδρείᾳ: connotatque simul crassitiem rei quæ prehenditur tali manu. improprie et de heroinis, de Junone, Θ, 221. Minerva, Φ, 424. Penelope, φ, 6. conf. χείρ. hinc conjectores ex formis affirmant, μεγάλα τοῖς ἀνδρείοις ἀκρωτήρια εἶναι: et poësis τῇ χειρὶ ᾠκείωσε τὸ παχὺ, sicut pedibus τὸ λιπαρόν. παχὺ σκῆπτρον, Σ, 416. αἷμα πτύοντα, Ψ, 697. comparativus est παχύτερος et παχίων, et πάσσων. sicut a βραχὺς est βράσσων, ab ἐλαχὺς ἐλάσσων, a μακρὸς μάσσων. sed ὁ πάσσος, ου

est vini species, de quo Athenæus. καὶ μὶν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, fecit ut videretur longior statura et habitior corpore, θ, 20, ut notet τὸ εὐλιπὲς corporis, succi plenum. sic et ζ, 230. ω, 368. et de Penelope, post somnum brevem, σ, 194. πάχιστος μυὼν, crassissimus musculus in corpore humano, Π, 314. apud Herodotum, V, 30. ἄνδρες τῶν παχέων, sunt quidam opulenti et potentes et nobiles, *einige fette, (some are wealthy.)* et c. 77, ἱπποβάται ἐκαλέοντο οἱ παχέες, equites dicebantur nobiles et locupletes. sic et apud Aristoph. Vesp. 287, ἀνὴρ παχὺς, i. e. πλούσιος, cui opponitur λεπτὸς, i. e. πένης. et Pax, 638, τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους, *die fetten und reichen,* i. e. *die vornehmen und grossen und edlen, (the fat and rich,* i. e. *the great, noble, and illustrious.)* sed Nub. 840, ἀμαθὴς καὶ παχὺς, indoctus et pinguis, eo sensu quo Romani dicunt ingenium pingue, i. e. hebes et stupidum.

ΠΑ΄Ω, gustandum et fruendum do. es verbum factum ex sono manducantium aperto ore et cum appetitu. media ejus forma apud poëtam est obvia.

πεδάω, f. ήσω. (Πάω) vincio compedibus, *ich fessele, (I fetter.)* scribitur etiam alibi πεδέω. μοῖρα αὐτὸν ἐπέδησε, Δ, 517, quod ἀστείως dictum ibi; nam pes ejus graviter erat vulneratus. ἐπέδησε φαίδιμα γυῖα, Ν, 435, coll. 436—438, ubi est explicatio hujus ligationis quasi: nam non poterat fugere. Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι (ut ibi maneret) ὀλοὴ Μοῖρα ἐπέδησε, mortis fatum alligavit quasi, Χ, 5, quo notatur vel status firmus Hectoris, qui ἔστη ὡς εἰ καὶ πεπέδητο, tanquam θρασύς; vel potius quod ἄκων ἔστη, invitus stetit, et cogente fato suo, διὰ τῆς Μοίρας: ἀκούσιον γὰρ τὸ πεδεῖσθαι. δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι, *den wagen mit list gehemmet zu haben, (to have craftily obstructed the car,)* Ψ, 585, quod est δριμέως dictum; τὸ γὰρ κωλῦσαι τοῦ δρόμου, impediisse in cursu, πεδῆσαι vocat rex, αὐξάνων τὸ τοῦ νεανίσκου ἀδίκημα. ὅστις ἀθανάτων με πεδάᾳ, (pro πεδάει, contr. πεδᾷ) δ, 380, 469, *welcher gott mich fesselt und im reisen hemmet? (what god obstructs me and impedes my progress?)* ἐμὲ θεοὶ ἄλγεσι πεδάασκον, ionice pro ἐπέδων, i. e. ἐδέσμουν, ψ, 353, et sic vocat τὸ, κωλύεσθαι ὑπὸ ἀλγέων, *durch allerley unglück und noth gefesselt, im unglücke gefangen gehalten und gehindert, werden, (to be held down by all sorts of calamities and afflictions, to be kept captive by misfortune.)* ὅτε δή μιν (τὴν Κλυταιμνῆστραν) μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι, cum eam fatum deorum constrictam quasi tradidit Ægistho, ut ejus uxor fieret, γ, 269, γενέσθαι ὑπὸ τῷ Αἰγίσθῳ. et sic levius fit peccatum reginæ, quæ diu restiterat, et illicienti adversata fuerat, victa tandem fataliter. τίς νῆα θοὴν ἐπέδησε ἐνὶ πόντῳ; ν, 168, ut immota stet navis. πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη, δαμῆναι, nam et hunc vinxit sua stultitia, ut occideretur, σ, 154, nam Minerva est operatio intellectus, sive prudentis sive stolidi. ᾧ ἐπέδησε θύρας, φ, 391, eo fune valide alligavit januas. ὕπνος ἐπέδησέ με βλέφαρα, ψ, 17.

πέδη, ης. ἡ. (Πάω) compes, vinculum pedum. ab ὁ ποῦς, sic et Germanorum, *eine fessel, (a fetter,)* est a *fuss, (foot.)* ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε, pro ἀμφέβαλε, *legte ihren füssel fesseln an, (put fetters on their legs,)* Ν, 36, et poëta amat etymologice loqui. hinc est deminutivum τὸ πέδιον: sed τὸ πεδίον est ὁ μακρὸς καὶ ἀναπεπταμένος τόπος, ὃς καὶ ἡ πεδιὰς λέγεται. et hæ duæ voces exemplo esse possunt, sicut innumeræ aliæ, retineri debere accentus Græcos, distinctionis facilioris vocum causa.

πέδιλον, (olim πέδειλον) ου. τό. (Ἕλω) calceus supra talos procedens, *eine art von halben stiefeln, (a sort of half boots.)* est ab εἱλέω, volvo, et τὸ πέδον, solum, ἐκ τοῦ περὶ πέδον εἱλεῖσθαι. ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, Β, 44, de Agamemnone induente se mane. de Nestore, Κ, 22, 132. de Junone, Ξ, 186. de Telemacho, β, 4. υ, 126. de Menelao, δ, 309. de puero principali, ν, 225. Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, ο, 549. ρ, 2. sic de Mercurio, ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν, ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, Ω, 340, s. et eadem verba de Minerva, α, 96, s. quibus locis notat poëta τὸ θεῖον καὶ λαμπρὸν καὶ ὀξυκίνητον τῆς φρονήσεως: θεῖον, διὰ τοῦ, ἀμβρόσια, τὸ ὑποδεδέσθαι vero notat τὸ τῆς φρονήσεως εὔοδον καὶ ἀπρόσκοπον ἐν τοῖς πρακτέοις: et ista πέδιλα non dicuntur φέρεσθαι, sed φέρειν τὸν θεὸν, ὡς οἷον πτερόεντα πέδιλα, καὶ κουφίζοντα τοὺς ἔχοντας. sic iterum de Mercurio, ε, 44, s. de Eumæo dicitur, ξ, 23, αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα, τάμνων δέρμα βόειον, faciebat sibi calceos, secans ad id corium bubulum: et ibi non additur καλὰ, id enim de principibus tantum ponitur. δώσω ποσσὶ πέδιλα, dabo pedibus ejus calceos, π, 80. et 154, ὁ δὲ εἵλετο χερσὶ πέδιλα, δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν, ubi de Eumæo, ituro in urbem. unde intelliguntur τὰ ὑποδήματα, quæ cum πεδίλοις sunt idem, coll. σ, 360, et φ, 341, δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα. cæterum τὸ πέδιλον est λέξις γενικὴ, omne calceorum genus sub se complectens, λεγομένη ἐπὶ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν; εἴδη δὲ αὐτῶν μυρία ἐπί τε ἀνδρῶν ἐπί τε γυναικῶν: e. c. τὸ διάβαθρον, calceamentum fœmineum, *ein pantoufle, (a slipper;)* αἱ βαυκίδες, ἀρβύλαι et ἀρβυλίδες, ἀσκέραι, etc. Vide sub ἰλαδὸν, ὑποδέω, et ὑπόδημα.

πεδίον, ου. τό. (Πάω) campus, planities. *ein feld, eine ebene, (a field, a plain,)* ἡ πεδιάς. notat ergo paullo specialius, quam τὸ πέδον, a quo derivatum est. ἐς πεδίον Σκαμάνδριον, in planitiem ad Scamandrum fluvium, Β, 465. ἐς πεδίον καταβῆναι, in planitiem descendere, Γ, 252, nam Troja in alto sita. πιότατον πεδίον Καλυδῶνος, Ι, 573. ἔφεπε πεδίον Αἴας, insequebatur per campum, Λ, 496. et 713, πᾶν μετεκίαθον, omnem campum transierant. εὐρὺ κονίσουσι, latum campum pulvere implebunt, Ξ,

145. πᾶν κατέχουσι, omnem campum obtinent, Π, 79. et 96, κάτα δηριάασθαι, per campum certare pugna. τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη, illis totus oppletus erat campus, Υ, 156. πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζειν, in campo fac atrocia, Φ, 217. et 300, ἔβη ἐς. πρὸς, versus campum, Χ, 198. Φ, 558. et 345, πᾶν ἐξηράνθη, et 348. ἵππω πετέσθην ἐς, γ, 485. et 495, ἐς πεδίον πυρηφόρον. ἐς Ἠλύσιον, δ, 563. ἀνὰ, ι, 329. πλῆτο πᾶν, ξ, 267. ἐκ πεδίου, i. e. ἔξω που τῆς πεδιάδος, πλὴν οὐ πάνυ μακρὰν, extra campum in quo pugnatur, non tamen nimis procul ab eo, Η, 337, 436. ὦρτο κονίη ἐκ πεδίου, surgebat pulvis ex planitie, Λ, 152. et 676, λήιδα ἐκ πεδίου, prædam ex agris abactam ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ, Ο, 681. ἐκ, a solo, Ρ, 621, ἔλαβεν, suscepit. κεκονιμένοι φεῦγον ἐκ, Φ, 541. θείει πεδίοιο, de equo alacri, i. e. διὰ πεδίου, currit per planitiem, Ζ, 507. Ο, 264. sic διὰ ad πεδίοιο est omissum, Φ, 247, 602, i. e. διὰ τῆς πεδιάδος. sic, πολέος (διὰ) πεδίοιο θέουσαι, currentes per multum campum, Δ, 244. et, ἰὼν, Ε, 597. διαπρύσιον τετυχηκὼς, Ρ, 748. τιταινόμενος θέει, Χ, 23. et 26, ἐπεσσύμενον, quibus omnibus locis διὰ est omissum. sic et Ψ, 518, ἕλκῃ. et 475, πολέος δίενται. et 521, θέοντες. coll. 122. ὦκα διέπρησσον πεδίοιο, celeriter pertransibant campum, Β, 785. Γ, 14. et verbum est a mari sumtum, metaphorice. sic et Ψ, 364. πεδίου ἔνθα καὶ ἔνθα, Ζ, 2. Θ, 106, ubi genitivus pendet ab adverbio. sic et Ε, 222, de equis. hinc proverbium: ἵππος εἰς πεδίον, nam in montanis non est ita aptus. κονίοντες (διὰ) πεδίοιο, Ν, 820. Ψ, 372, 449. ϑ, 121. possit et præpositio ἐπὶ ad genitivum subintelligi, in campo: pendet simul id nomen et a verbo altero apposito. ἐπεσσύμενος πεδίοιο, cursu concitus in campo, Ξ, 147, ubi genitivus pendet ab ἐπὶ, cum quo participium est compositum. διώκειν (διὰ) πεδίοιο, Ν, 64. παρεξελθεῖν, præterire paulo longius in campo, Κ, 344. ἑπόμεσθα διὰ ἀσπιδέος πεδίοιο, sequebamur per campum clypeis stratum, Λ, 753, ubi conf. ἀσπιδής. ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο, in tumulo qui est in campo, Κ, 160. Λ, 56. Υ, 3. ἔρχονται πεδίοιο, vadunt per campum, sc. διὰ, Β, 801. ἵππω ἀτυζομένω πεδίοιο, Ζ, 38. et, ἀτυζόμενοι Ἀχαιοὶ, Σ, 7, i. e. σκιρτῶντες καὶ ἄττοντες κατὰ πεδιάδος. ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι, Ι, 576. εὐρέος πεδίοιο ἀνάσσεις, δ, 602, de Menelao, offerente equos Telemacho. ἐν πεδίῳ, Β, 473, 812. Γ, 133. Η, 66. Λ, 835. Ο. 9, 739. Π, 749, ἐν πεδίῳ κυβιστᾷ, ubi locus jocose additus, marique oppositus: nam in mare facile est κυβιστᾷν, in campo vero rumpitur caput. Σ, 256, 263. Υ, 217. Φ, 343, 404. ἐν λείῳ πεδίῳ, Ψ, 359, 461. γ, 260. ι, 66. ν, 81, ὥστ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι. et de avibus, ἐν πεδίῳ νέφεα ἵενται, χ, 304, in agro versus nubes volant; ut per πεδίον etiam liber campus a sylvis et ædificiis, liber aër, notetur. sic et de accipitre persequente avem in aëre libero, Ν, 64. χεὶρ πεδίῳ πέσε, ubi omissa est præpositio, Ε, 82, cecidit ad terram. πεδία λωτεῦντα, Μ, 283, campi herbidi et florentes. ἀμπεδίον, pro ἀνὰ πεδίον, per campum, Ε, 87, 96. Ζ, 71. Ψ, 464, Τρωϊκόν. καππεδίον Ἀλήϊον, pro κατὰ πεδίον, per campum, Ζ, 201. πεδίονδε, in campum, Ζ, 393. ἐξ οὐρανόθεν πεδιόνδε, de cœlo in terram, κάτω εἰς τὴν γῆν, Θ, 21. τετράφατο, versus campum conversi erant, Κ, 188. ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι, Λ, 492, torrens de montibus in planitiem decurrit. νῆας πεδίονδε εἴρυσαν, subduxerant in littus, Ξ, 31. ῥόον πεδίονδε τίθησι πλάζων, Ρ, 750. ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε, Υ, 148, de Hercule cetum fugiente. ἐδίωκε, Φ, 3. αἰετὸς εἶσιν πεδίονδε, ἁρπάξων ἄρνα, Χ, 309. et 456, πεδίονδε δίηται, i. e. κατὰ τὸ πεδίον, versus campum agitaverit. νέφος ἤγαγε Φοῖβος οὐρανόθεν πεδίονδε, super campum, Ψ, 189. πεδίον δ' ἀφίκοντο, et in planitiem venerunt, Ω, 329, ubi non est δὲ affixum, motum ad locum notans, sed conjunctio *et*. et 401, ἦλθον πεδίονδε. ὁ μὲν πεδίονδε ἐπὶ βοῦν ἴτω, γ, 421, ito in agrum ad bovem adducendum. ἤϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος, ruebant cursu in campum, ο, 183. Vide sub πέδη.

πεδόθεν, (Πάω) adverb. a solo, *vom boden an, (from the ground.)* μύθων κλοπίων, οἵ σοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶν, verbis astutis et simulatis, quæ tibi a primo ortu propria sunt, ν, 291, i. e. ἐκ γενετῆς. nam est metaphora a plantis, ut sit quasi ἐκ πέδου, i. e. γῆς, ἐκ ῥίζης αὐτῆς: βρεφόθεν, καὶ ἐξ αὐτοῦ πέδου εἰς ὃ καὶ πίπτουσι καὶ ἕρπουσι οἱ ἀρτιγενεῖς.

πέδον, ου. τό. (Πάω) solum quo insistimus pedibus, *der fussboden, (the floor.)* quasi τὸ πόδον, a πούς, ἐφ' οὗ βεβήκαμεν τοῖς ποσί. estque vox generalis. εἶσι πέδονδε, vadit versus terram, ex nubibus, Ν, 796. πέδονδε ἐκυλίνδετο λᾶας, versus terram volvebatur lapis, de monte, λ, 597, ubi planitiem inferiorem designat. adverbium πεδοῖ notat ad terram, apud Æschyl. Prom. 272, πεδοῖ βάντες, ad terram descendentes, in terra vadentes. nam volabant. it. in terra iter, *zu lande, (by land.)* τὸ ἁλίπεδον est πέδον, πρόσθε θάλασσα γεγονός. cum α intensivo hinc est ὁ ἡ ἄπεδος. τετράγωνον ἄπεδον, planum quadrangulum, Herodot. IV, 62. et IX, 101, χῶρος ἄπεδος, regio valde plana, planities. a τὸ πέδον et κινέω est compositum, mutatis ex usu litteris, τὸ κινώπετον, ου, fera, sive sit quadrupes, sive et volans. Callim. in Jovem, 25, ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα, feræ faciebant sibi lustra, quasi κινώπεδα.

πέισσι, pro ἐπίεσσι, vide sub ἔπος, aliquanto a fine.

πέζα, ης. ἡ. (Πάω) planta pedis. it. pes. deinde metaphorice, quævis extremitas adfixa, e. c. fimbria vesti adsuta infra, clavus ad extremam oram, etc. ἐπὶ ῥυμῷ (ad temonem currus) πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, Ω, 272, i. e. ἐπὶ ἄκρῳ, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγὸς, *vorne an der deichsel, wo das kommet dran befestiget wird, (at the end of the pole or shaft to which the horse's collar is attached.)* nomen est a τὸ πέδον, mutato δ in ζ ex more: et, in usu metaphorico, quævis ex-

tremitas quæ adhæret rei, est quasi pes illius rei. Vide sub ΟΙ'Σ, ad finem.

πεζὸς, ἡ, όν. (Πάω) qui pedibus ambulat et iter facit, ambulans πέδοι, i. e. περὶ τὸ πέδον, qui terrestri itinere ipse ambulat; ut opponatur maxime naviganti, deinde et equiti. fit nomen a τὸ πέδον, unde est ἡ πέζα, et hinc πεζὸς, ὁ ἐν τῷ πέδῳ βαίνων. hinc dicti sunt οἱ πεζέτεροι, a πέζα et ἕτερος composito nomine, qui erant τάγμα στρατιωτικὸν, τὴν μὲν μίαν πέζαν ὡπλισμένοι, τὴν δὲ ἑτέραν γυμνοὶ, quo uno tantum pede armati erant, altero non; vel et, quasi ἐν πεζοῖς ἑταῖροι ὄντες τῷ ἄρχοντι, διὰ τὸ ἐν μάχῃ ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρίαν. πεζὸς ἐὼν, pedes, non vero ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος, Δ, 231. ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζὸς, in opp. ad ἀφ' ἵπποιϊν, a terra pedes irruebat contra hostes. cum alii ex curribus pugnarent, Ε, 13. et 204, πεζὸς εἰς Ἴλιον εἰλήλουθα, equis domi relictis. σὺν νηυσὶ δώδεκα πόλεις ἀλάπαξα, πεζὸς δὲ ἕνδεκα, cum classe duodecim urbes diripui, cum pedestri exercitu vero undecim, Ι, 329, 328. sic, πεζὸς ἐὼν, terrestri itinere, Λ, 230, in opp. ad naves, 229. et 341, πεζὸς θῦνε διὰ προμάχους, in opp. ad equos et currum. et 720, καὶ πεζός περ ἐὼν, in opp. ad τοὺς ἱππέας. πεζὸς πρόσθε ἵππων, pedes vadens ante equos, qui eum sequebantur, Ν, 385. sic in opp. ad naves, Ρ, 612. ἐν νηῒ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων, navi aut terrestri itinere comitans, Ω, 438. οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι, α, 173, coll. 171, nequaquam enim te pedibus et terrestri itinere huc, utpote in insulam, peregre venisse puto. ubi est ergo navis tua? sic, ξ, 190. π, 59, 224. εἰ δ' ἐθέλεις πεζὸς, πάρα σοὶ διφρός τε καὶ ἵπποι, si vero terrestri itinere, non navibus, proficisci mavis, præsto sunt tibi currus et equi, γ, 324. ἀφ' ἵππων μάρνασθαι (ex equis pugnare) καὶ ὅθι χρὴ, πεζὸν ἐόντα, et ubi opus est pedibus, ι, 50, et singularis, πεζὸν, est pro plurali πεζοὺς ἐόντας. Ὠκεανὸν οὔπως ἐστὶ περῆσαι πεζὸν ἐόντα ἢν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα, Oceanum non licet pedibus transire, nisi quis habeat bonam navem, λ, 158. et 58, ἔφθης πεζὸς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηῒ, prior venisti pedes, quam ego cum navi. πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον, pedites interficiebant pedites, Λ, 150, coll. 151, ἱππεῖς δ' ἱππῆας. πεζοὶ δὲ μενοίνεον, pedites vero cupiebant, in opp. ad equites, Μ, 59. πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν στῆσεν, Δ, 298, nam equites primum certamen sustinebant. πεζοί θ' ἱππῆές τε, Β, 810. Θ, 59. ω, 70. ἱππῆες πεζοί τε, Λ, 529. ὅπως ἅμα ἕποιντο πεζοὶ, *dass die zu fusse mit nachkommen könnten, (that those on foot might keep up.)* ζ, 319, sequi possent vectam curru. πεζῶν ἔθνεα, Λ, 723. νέφος, Δ, 274. Ψ, 133. πλῆτο πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, ξ, 267.

πεζὸς λόγος, vide sub Ἀείδω.

ΠΕΙ'ΘΩ, f. 1. πείσω. f. 2. πιθῶ. persuadeo, facio ut quis quid credat sine dubitatione: suadendo exoro; suadendo doceo rem: probo rem aut ipsum me alteri. *ich mache dass der andre mir glaubet oder gehorchet oder trauet, (I persuade another to believe, obey or trust me.)* est cum Germanorum *bitten, (to entreat,)* unius originis, ut videtur; per usum vero paullo aliter determinatum. ἡ πειθὼ, όος, est persuadendi actio, *die überredung, (persuasion.)* de ea pronuntiat poëta, πειθὼ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον, Aristoph. Ran. 1443, coll. 1438, seqq. nimirum persuadens fere utitur arte; et qui persuaderi sibi vult, ipse parum cogitat. οὐδέ σε πείθω, ξ, 392, neque te credere id, aut confidere, facio, coll. 391. πείθεις δή μευ θυμὸν, ψ, 230, certum facis et securum animum meum, ut nunc prorsus tibi credat, teque pro vero Ulysse meo habeat et agnoscat. οὐδέ με πείσεις, *du wirst mich so treuherzig nicht machen, (thou shalt not persuade me,)* non facies ut acquiescam animo, et dicta tua probem, Α, 132. sic eadem verba dicit Hector, cum Helena eum residere apud se juberet, Ζ, 360. et Patroclus, Λ, 647. et Achilles ad matrem, rogantem ut abstineret a pugnando, Σ, 126, *du kanst mich nicht erbitten, (thou canst not dissuade me,)* in sensu lato. et Priamus ad Hecubam, dehortantem a profectione, Ω, 219. et 433, ubi Mercurius negat se accepturum dona oblata sibi a rege. et ξ, 363, ubi Eumæus negat se crediturum narrationes de Ulysse: *du wirst mich das nicht überreden, (thou wilt not make me believe that.)* οὐδέ με πείσει, non me obsequentem sibi aut facilem habebit, Ι, 345, inquit Achilles iratus de Agamemnone. et 386, οὐδέ κεν ὧς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων, *auch so noch nicht wird er mich erbitten und zu frieden stellen, (he shall not soothe and dispose me to a reconciliation.)* τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε, pro ἔπειθε, Δ, 104, ei imprudenti impulit animum. sic, Ζ, 51, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε. et 162, ἀλλὰ τὸν οὔτι πεῖθ' (ἔπειθε) ἀγαθὰ φρονέοντα, ubi de Bellerophonte sermo, qui non illici se ab impudica muliere passus est. οὐδὲ Διὸς φρένα ἔπειθε, ἀγορεύων ταῦτα, nec movit Jovis animum, cum loqueretur ista, Μ, 173, nam Jupiter nolebat prorsus perdere Græcos, sed Hectori tantum ad id concedere aliquam victoriam, ut Achilles eo magis honoraretur. σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε, Π, 842, animum tibi improvido iis dictis impulit. τὸν δ' οὐ πεῖθεν, Ρ, 33. οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε, Χ, 78, Priamus precibus suis. et 91, ἔπειθον, utrique parentes, suppliciter filium orantes ne pugnaret. ἀλλ' οὐδ' ὧς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον, Ι, 583, Meleagri, quem omnes amicissimi precibus orabant ut subveniret patriæ suæ. ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο πεῖθε, α, 43. ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε, η, 258. ψ, 337, Calypso suis promissis. sic de ambabus, Circe et Calypso, ι, 33, ἔπειθον, persuaserunt mihi. et 500, ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν, socii mei, me rogantes, ne loquerer cum Cyclope. ὧς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, καὶ ἔπειθεν Ἀχαιοὺς, sic triennium quidem latuit cum dolo isto, et credere ac quiescere fecit nobiles istos, β, 106. ω, 140. sic Penelope de se eadem verba, τ, 151, ἔπειθον ἐγὼ

τούς. οὔτις ἐκεῖνον ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱὸν, nemo nuntians de eo, fidem fecerit uxori et filio ejus, ξ, 123, ad credendum induxerit. τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν, Α, 100, tunc sane, si eum hoc modo placaverimus, possimus flectere eum ut abstineat pestem a nobis; et sermo est de Apolline irato Græcis: *alsdenn könten wir ihn erbitten und bewegen, (we might then move him by our supplications.)* est aor. 2. opt. act. cum Ionica præfixa reduplicatione. φραζώμεθα, ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν, Ι, 112, disspiciamus, quomodo eum placantes flectere et movere possimus. et 181, πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν τὸν, tentare omni modo, ut flecterent eum. et 184, ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο, ut facile permovere et exorare possint magnos spiritus Achillis. nam Iones ponunt augmenta et reduplicationes, ubi aliæ dialecti id non solent. σὺ, πεπιθοῦσα θυέλλας, tu, hortatibus tuis excitans procellas, Ο, 26, particip. a. 2. a. εἰ πεπίθοιεν Πηλείδην, si forte persuadere possent ei hortatibus suis, Ψ, 40, coll. 37. μή τι φόβον δ' ἀγόρευε, ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν (πείσειν) ὀΐω, ne loquere mihi quid de fuga capienda, quia nequaquam id te mihi persuasurum puto, Ε, 252. sic, Ι, 315, οὔτε μέ γ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἴω, inquit Achilles: nec puto, quod Agamemnon me moturus sit. contextus ergo tollit amphiboliam, quæ diversis accusativis inest. talis amphibolia est et 219, 220, ubi Patroclus jubetur sacrificare, non vero sacrificari. et 328, cui versui quadruplex inest amphibolia, facillime ex contextu disspicienda. οὐδ' ἄρ' ἔμελλον πείσειν, non sperabam igitur, me moturum esse te, Χ, 357, nam id vult Hector, sciebam quod te exorare aut flectere non possem. nam μέλλειν sæpe est, exspectare, sperare, velle. οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς, inquit contumax, Aristoph. Plut. 600, non persuadebis, vel si persuadeas. Media forma πείθομαι, flector oratione, obtempero, credo, fidem habeo, confido, fiduciam habeo in aliquo, sustineo, recipio in me ferendum quid patienter. αὐτῷ πείθονται Ἀχαιοὶ, dicto audientes sunt ei, Α, 79, de rege supremo. οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, α, 414, nec jam nuntio cuiquam fidem habeo. et genitivus est ellipticus, omisso ἐκ vel διά. quanquam alii subscribant Iota, ut sit casus pluralis: perperam. καὶ μέν τίς τε χερείονι πείθεται ἑταίρῳ, υ, 45, etiam non satis valido socio fidit aliquis, et fretus eo esse solet; coll. 47. *verlässet sich auf ihn, und wird dreister wenn er den nahe bey sich weiss, (relies upon him and is emboldened when he knows that he is near him.)* αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ego quidem omnino obsequar, Η, 286. ἐγὼ σοι πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις, Ψ, 96, inquit Achilles ad apparentem sibi Patrocli animam: ego tibi omnia omnino perficiam, et obtemperabo, sicut tu jubes. ἀλλὰ μάλ' οὔτω πείσομαι, et omnino nondum parebo, ε, 358, coll. 360. τῷ πείσεαι ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ, Ι, 74, eum audies, qui optimum consilium dederit; coll. 79, αὐτοῦ ἔκλυον, ἠδὲ ἐπίθοντο. ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ, ille parebit tibi ad bonum quidem, Λ, 788, quæ est laus adolescentis, obsequentis bene monenti, et solo ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ. ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες, at illi id non credent, Θ, 154. σοὶ γὰρ πείσονται μύθοις, Ψ, 157, erunt tibi dicto audientes. οἱ δέ σοι οὐχὶ πείσονται, non obtemperabunt tibi, π, 280. ἅτινα οὐ πείσεσθαι ὀΐω, Α, 289, coll. 296, οὐ γὰρ ἔγωγε ἔτι σοὶ πείσεσθαι ὀΐω, ex quo loco prior ille est explicandus, ut ad ἅτινα subintelligatur κατά: in quæ ego non obtemperabo ei, εἰς ἃ ἐγὼ οὐ πεισθήσομαι. et 427, καί μιν πείσεσθαι ὀΐω, et credo eum motum iri, *ich denke, er wird sich erbitten und bewegen lassen, (I think he will relent.)* nam passive hic infinitivus intelligendus est, sicut apparet ex Υ, 466, ὃ (ὅτι) οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν, quod is qui rogabatur, persuaderi sibi passurus non esset. sic et γ, 146, ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα (ἅτινα) οἱ Αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε, Υ, 127. η, 197, deinde autem ea patienter excipiet, quæ ei Parca adnevit cum nasceretur. et β, 134, ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ex patre mihi mala sustinenda erunt; sc. ob luctum quem fero, quod pater meus periit. nam id vult Telemachus: jamjam malorum satis est mihi ob absentiam patris; sed si id facio quod vos jubetis, majora etiam alia mala ex diis hominibusque me adorientur. respicit tamen eventum possibilem, si forte redeat pater; qui tunc acerbe irascetur, si matrem, caram ei conjugem, expulero e domo. οὐ μὲν γάρ ποτε φησὶ κακὸν πείσεσθαι ὀπίσω, non enim unquam putat se mala suscepturum esse, σ, 131, de homine quamdiu est felix; qui status tamen valde est variabilis. traditur quidem a grammaticis, hoc verbum hoc significatu, esse futurum a πάσχω: sed apparet, esse a πείθομαι, quatenus id notat suscipio, moveor, impellor, luctor. σύ μοι μάλιστα πείθῃ, ο, 540, tu mihi maxime obsequeris; est secunda sing. præs. indic. m. Attica contractione, ex πείθεαι, ionice πείθεαι extruso Sigma, attice πείθῃ. ἐπείθετο μύθῳ, paruit huic sermoni, Α, 33. sic, ὁ δ' ἐπείθετο, Η, 121, coll. 120. Χ, 224. Ω, 521, paruit. et ω, 544. sed π, 192, οὔ πω γὰρ ἐπείθετο, ὃν πατέρα εἶναι, nondum enim fides ei facta erat, patrem suum esse hunc. πείθοντό τι μύθῳ, movebantur sermone meo, Α, 273. et 274, ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες (ὑμεῖς) ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον, at moveamini verbis meis et vos, nam moveri se pati adhortationibus bonis, melius est quam pertinaces esse. οἱ δ' οὔπω πείθοντο, illi vero non obtemperabant, Σ, 513. μύθῳ, obtemperabant sermoni, ρ, 177. ἀλλά μοι οὐ πείθοντο, sed mihi non parebant, χ, 316, verbis meis nihil movebantur, *sie liessen sich von mir nicht sagen, (they heeded not what I said.)* Εὐπείθει πείθοντο, Eupitheo obtemperabant, ω, 465. πείθοντό τε ποιμένι λαῶν βασιλῆες, Β, 85. et 834, τὼ δὲ οἱ οὔτι πειθέσθην, hi duo filii patri suo non obsequebantur. sic et Λ, 332. οὐ γὰρ ἐμοὶ ἐπείθεσθε, ω, 455, *ihr woltet mir nicht folgen, (ye*

would not listen to me.) ἡμῖν δ' αὖτε πεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ, β, 103, ubi est imperf. cum reduplicatione Ionica: nobis persuasus est animus noster alacer. nisi malis scribere: αὖτ' ἐπεπείθετο, et tunc pertinet ad sequens ἐπιπείθομαι, quod et præstat. σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο (pro πείθεσο, imperat. præs. m.) δ' ἡμῖν, tu te cohibe, et obsequere nobis, A, 214, quæ forma deinde attice contrahitur in πείθου. ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ, sc. εὖ μηδομένῳ, B, 360. sic Herodotus: ἴσον, ὦ βασιλεῦ, κέκριται, φρονέειν τε εὖ, καὶ τῷ λέγοντι χρηστὰ ἐθέλειν πείθεσθαι. πείθεο δ', ὥς σοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω, pareto autem, sicut tibi ego orationis summam imposuero in animo tuo, Π, 83, quæ summa est 87—96. magis Ionica contractio hujus imperativi est πείθευ, Ξ, 235, coll. 234. πῶς τὶς 'Αχαιῶν πρόφρων σοὶ ἔπεσιν πείθηται, quomodo aliquis nobilium studiosus tui tuis verbis pareat, A, 150, i. e. studiosus tui sit, et pareat imperiis tuis. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες, B, 139. I, 26, 700. M, 75. Ξ, 74, 370. O, 294. Σ, 297. μ, 213. ν, 179. νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ, Θ, 502. I, 65, quo non innuitur somnus capiendus, sed τὸ ἀπέχεσθαι τῶν ἔργων: in eo enim consistit obedientia nocti præstanda. laborum tempus est dies: nox ad cessandum ab opere data est, et πρὸς τὸ μετρίως ἀναπαύεσθαι δι' ἀνάληψιν ὑγείας. sic et μ, 291. μὲν νῦν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτὶ, Ψ, 48, ubi sic vocat cœnam in funere Patrocli, *die travermahlzeit, (the funeral entertainment.)* εἴ σοι πείθωνται Ἀχαιοὶ, si tibi paruerint principes, B, 364. ἀλλ' εἴ μοι πείθοιο, sed si mihi obsequi velis, υ, 381. καί οἱ πειθοίατο λαοὶ, et cui credant populi, M, 229, nam de vate et augure est sermo, de cujus prudentia certi sunt homines. sic, Ξ, 93, pareant; nam sermo ibi de duce magno militari. est hæc forma Ionica, pro πείθοιντο. σὺ οἰωνοῖς κελεύεις πείθεσθαι, tu alitibus jubes nos credere et fidere, M, 238. coll. 241, Διὸς πειθώμεθα βουλῇ, Jovis decreto fidamus. αἴκε ἐθέλητε πείθεσθαι, Ξ, 111, si velitis obtemperare et bonam de me fiduciam habere. ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ πείθεσθαι, inquit senex Nestor, Ψ, 645, ego debeo senectuti tristi parere. πείθεσθαί τε γέροντι, sc. τῷ Λαέρτῃ, parere seni, β, 227. et eo docetur ἡ φιλοπατορία: nam ut domus parebat Mentori, sic ipse Mentor patri absentis Ulyssis. cæterum h. l. libet admonere lectorem, poëtam non esse historicum, sed poëtam. ergo e. c. cædes procorum non debet concipi, ut a solo Ulysse et tribus sociis peracta: sed, ubi poëta ait, Minervam sub specie Mentoris adstitisse Ulyssi, ibi is ipse Mentor cum satis valida manu fidorum juvenum adstitit, et necessaria exsecutus est. huic enim Ulysses se adveniens indicaverat; et is est Minerva illa, quæ e. c. res ad personam sumendam utiles dedit, et consilia reliqua cum eo composuit. nam sine dubio aliquem ex Phæacibus certum et dextrum hominem sibi adjunxerat Ulysses, qui in Ithaca manere redeunte nave, et quem ad Mentorem clam mitteret arcessendum. jam igitur τερατολογία poëtica, fiet res plana et historica, si hanc admonitionem et ad alia retuleris. σοὶ δὲ ἔοικε, Τηλέμαχον πείθεσθαι, tuum est, ut Telemachum consilio tuo regas, γ, 358. πειθόμενος μύθοισι 'Απόλλωνος, persuasus verbis hujus, Υ, 295. πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν, καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ, Δ, 408, fidentes et freti signis prosperis deorum, et Jovis auxilio. ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ionice sine augmento, E, 201, at ego ei non obtemperabam. et inde habuit pœnam, quod prudens consilium patris spreverat. τῇ (μητρὶ) πιθόμην, καὶ ἔρεξα, ei obsecutus sum, et feci id, I, 453. ἀλλ' ἐγὼ οὐ, X, 103. ι, 228. nam valde nocet, bene monenti non parere. τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο, illique impigre paruerunt, Γ, 260. sic, ἐσσυμένως, ο, 288. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο, H, 379. I, 79. Ξ, 378. O, 300. Ψ, 54, 738. γ, 477. υ, 157. χ, 178. ψ, 141. sic πίθοντο, paruerunt, M, 109, 468. O, 156. Ψ, 249. ζ, 71. ι, 44. κ, 178, 428. μ, 222. αἴκε πίθηαι, si parere et obtemperare velis, A, 207, quo poëta docet, ἐφ' ἡμῖν εἶναι (in nostra potestate esse) παύεσθαι θυμοῦ εἴτε καὶ μή: καὶ ἑκούσιον εἶναι τὸ καλὸν, μὴ βίᾳ. sic, Φ, 293. Ψ, 82. α, 279. αἴκε πίθηται, A, 420, si velit obsequi mihi, et flecti rogationibus meis. εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, si obtemperaverimus verbis meis, Σ, 273, et includit ipse se, ut notet κοινὴν πειθῶ. omnes nos, nemine excepto. ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; an igitur mihi obsequi volueris? Δ, 93. H, 48, coll. 28, ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο. Ξ, 190. καὶ νῦν, εἴ τί που ἐστι, πίθοιό μοι, et nunc, si fieri potest, obsequaris mihi, δ, 193. οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιτο ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ τολμήεντι, an non aliquis vir tantum confidat animo suo audaci, K, 204, est idem aor. 2. opt. m. reduplicatione Ionica. ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι, H, 282, 293. παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι, monitis et adhortationibus obsequi, N, 726. σημάντορι πάντα πιθέσθαι, imperanti in omnibus parere, ρ, 21. ἀλλὰ πίθεσθε, A, 259, at obsequimini, et locum date monitis meis, coll. 274. πίθεσθέ μοι, Σ, 266, *folget mir, (yield to me.)* et λ, 344, obtemperate ei. πίθεσθέ μοι ὡς ἀγορεύω, ω, 460. οἱ δὲ πιθέσθων, pro πιθέσθωσαν, illique obsequantur et pareant, I, 167. Præteritum medii est πέποιθα, quod et πέπιθα scribitur, et hæc scriptio est analogica, illa prior vero Attica: fretus sum, confido, credo, certus sum. ὑμῖν μαρναμένοισι πέποιθα σαώσειν νῆας, vobis pugnantibus credidi salvas fore naves, N, 96. οὔπω πέποιθα ἀπαμύνασθαι ἄνδρα χερσὶ, nondum confido, me arcere posse virum manibus meis, π, 71. φ, 132. ἀνὴρ πέποιθε μαρναμένοισι, vir confidere et bono animo esse solet pugnantibus iis, π, 98, 116. ὅστις ἵπποισίν τε πέποιθε καὶ ἅρμασιν, quicunque fidit his, Ψ, 286. πεποίθασι βίῃ, fiduciam habent in viribus suis, Δ, 325. ὄφρα πεποίθω, ut certus omnino fiam, ω, 328, *damit ich überzeuget sey, und dir völlig glauben könne, (that I may be convinced and give entire credit to thee.)* sic, ὄφρα πεποίθῃς, ut certam fidem habeas, A, 524. ν, 344, ut certus sis. ὄφρα πεποίθομεν

ἀλλήλοισι, ut fidamus invicem nobis, κ, 335, Ionica correptione, pro πεποίθωμεν. πέντε ἡγεμόνας οἷς ἐπεποίθει σημαίνειν, quinque duces, quibus cum fiducia crediderat imperium militare, Π, 171, *anvertrauet hatte, denen er gewiss zutrauete dass sie gute befehlshaber wären, (had trusted, whom he confidently believed to be good officers.)* et hoc plusquamperf. m. ionice dicitur πεποίθεα, pro ἐπεποίθειν. ἑταίρους τρεῖς, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν, δ, 434, quibus maxime confidebam ad omnem conatum. ἥβῃ τε πεποίθεα χερσί τ' ἐμαῖς, fretus eram juventa et manibus meis, θ, 181. sic ᾔδεα dicitur pro ᾔδειν. est et forma hujus plusquamp. m. ἐπεπίθειν, cujus syncopata prima pluralis in usu est. δεξιαὶ, αἷς ἐπέπιθμεν, ἐπεπίθειμεν, dextræ, quibus credebamus et fidem habebamus, Β, 341. Δ, 159. sic, τεῖχος, ᾧ, murus, quo freti eramus, Ξ, 55. ἀλκὶ πεποιθὼς, robore fretus et fidens, Ε, 299. Ν, 471, ubi de apro dicitur, sicut priore loco de leone. sic et Ρ, 61, 728. Σ, 158, de Hectore. ζ, 130, de leone. χερσὶ, Π, 624. ποσὶ, Ζ, 505. Θ, 339. Χ, 138, *der sich auf seine füsse verlassen kann, (trusting to his heels,)* i. e. ποδωκέστατος ὤν. quemadmodum ἀλκὶ πεποιθὼς est, ἀλκιμώτατος ὤν. ποδωκείῃσι πεποιθὼς, Β, 792, i. e. ποδώκης ἄγαν. προθυμίῃσι, Β, 588, alacritate sua fretus et fidens. ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, ille autem equus sua formositate et præstantia confidens, Ζ, 510. Ο, 267, et ibi iste nominativus participii non habet verbum sequens ex solita constructionis regula, sed est absolute quasi positus. ἱπποσύνῃ, Δ, 303. ἵπποις καὶ ἅρμασι, Ψ, 319, sc. εἴη. κτεάτεσσι, υ, 289. πεποιθότες χείρεσσι, Μ, 135. et 153, λαοῖς. et 256, τεράεσσι. τόξοις, Ν, 717. νηυσὶ, η, 34. θεοῖς, ι, 107, conf. θεοί. πεποιθότας κάρτεϊ, Ρ, 329.

πείκω, vide ΠΕ'ΚΩ.

πεῖνα, (ionice πείνη) ης. ἡ. (Πνέω) fames, *der hunger, (hunger.)* est a πένομαι, nam et ipsa fames est magna molestia, et cogit ad operas faciendas. πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος, ο, 406, de terra felici. et conjungit πεῖναν cum νόσῳ, quia ex fame plerumque sequitur morbositas. hinc et apud Hesiodum λιμὸς καὶ λοιμὸς juncti.

πεινάω, f. ήσω. (Πνέω) esurio valde, *ich hungere sehr, (I am very hungry.)* λέων πεινάων, leo esuriens, Γ, 25. λέοντι πεινάοντι, Π, 758, nam nisi valde esuriunt, non depugnant inter se de præda aliqua. λέοντα μέγα πεινάοντα, Σ, 162. σίτου πεινήμεναι, esurire panem, i. e. cibum, υ, 137, pro πεινᾶν, ionice est πειναέμεν, et cum Attica paragoge πειναέμεναι, contr. πεινῆμεναι, et verso ionice α in η. vides simul, hac ratione nullum Iota esse subscribendum.

πειράζω, f. άσω. (Πέρα) exploro quid sit ulterius, exquiro, tento. ὣς φάτο πειράζων, ι, 281, sic dicebat, explorans interrogando. ἀνδρῶν πειράζειν, viros pertentare quo sint animo, π, 319. ἐμεῦ, mei periculum facere, ψ, 114. sed ὁ πειρατὴς, οῦ, est a περάω, f. άσω, ut notetur homo, qui maria transit, et raptos homines transportat alio, ὁ κατὰ πέλαγος λῃστής. in genere ὁ ἐν ὁδῷ κακουργῶν, latro vias obsidens et viatores invadens, dicitur ὁ ὁδουρὸς vel et ὁ ὅδουρος.

πειραίνω, vide περαίνω.

πειράομαι, vide πειράω.

πεῖραρ, τὸ, πεῖρας, τὸ, vide πέρας.

πειράω, f. ήσω. (Πέρα) conor ad aliquam rem pertingere, nitor ad aliquid consequendum et efficiendum. est a περάω, f. ήσω, transeo, transire cupio. πειρήσω, ὥς κε ὑμῖν κακὰς κῆρας ἐπιήλω, adnitar, ut vobis mala fata inferam, β, 316. τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν μυίας, conabor et studebo, operam dabo ego arcere ab eo muscas, Τ, 30. μήλων πειρήσοντα, ad oves transiturum et impetum in eas facturum leonem, Μ, 301. ζ, 134, i. e. θρεμμάτων in genere. hinc sumsere Attici, τὸ πειρᾶν ponere ἐπὶ τῆς εἰς γυναῖκα ἐπιχειρήσεως: e. c. πειρᾷ ὁ δεῖνα τὴν δεῖνα, sollicitat et rogat eam, conatur eam pellicere ad fruendum ea, hinc etiam est orta notio tentandi, an aliquem ad voluntatem meam transducere queam. αὐτοῖς ἐπέτελλε, Ὀδυσῆϊ δὲ μάλιστα, πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν Πηλείωνα, mandabat illis, et Ulyssi maxime, utpote solertissimo et disertissimo, contendere et adniti omnibus viribus, ut flecterent verbis Achillem, Ι, 181. et 345, μή μευ πειράτω, ne conetur aliquid efficere apud me. μή τις πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, Θ, 8, inquit Jupiter ad deos: ne quis contendat et conetur meum verbum rescindere. τάχιστα πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι, celerrime contende, ut tandem in tuam patriam pervenias, δ, 545, pro πείραε. Attici hoc verbum in activa forma ponere non solent, nisi notet πειράζειν ἐρωτικῶς γυναῖκα, e. c. Aristophanes: πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως σὲ, καὶ τῶν τιτθίων ἐφάπτεται. πειρᾶν, contendere, adniti, Δ, 66, 71. οὐδὲ μετὰ ἡμῶν πειρᾷ, ὥς κεν Τρῶες ἀπόλωνται, neque nobiscum adniteris, ut Trojani pereant, Φ, 459. πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιὲ, periculum mei facis, O senex, Ω, 390, 433, conaris me cognoscere qualis sim: quæ forma est media, a πειράομαι, άεαι, άαι, et contr. ᾷ. νῦν μὲν πειρᾶται, nunc quidem cognoscere conatur, qua sententia sit quisque, Β, 193. nam Græci sæpissime ponunt medium pro activo: sic, ἐσώζετο τὴν εὐλάβειαν, retinebat reverentiam, i. e. εὐλαβεῖτο: ἔγημε et ἐγήματο. imo et passivam formam active ponunt sæpe, ut ὁ αἴρων et ὁ ἠρμένος. ergo contextus ubique spectandus. αἴκε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται, Ε, 129, si forte deus aliquis nitens contra te huc advenerit. ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος, vir, roboris sui periculum facturus, Ο, 359. et is genitivus deest Π, 590. πειρώμενος ἥβης, Ψ, 432, periculum faciens roboris sui juvenis. πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, inquirens et cognoscere studens ex omni parte, φ, 394. πόσιος πειρωμένη, mariti sui periculum faciens, eumque pertentans, an vere sit is maritus suus, ψ, 181. vides igitur, inesse notionem explorandi, quid ulterius insit rei, quod jam nondum liquido apparet. nam cona-

tus *ulteriora* contingendi et noscendi, primus est hujus verbi significatus. ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ego verbis periculum faciam, Β, 73, experiar. sic, ἐγχείῃ, hasta conjecta, Ε, 279. Τρώων, ut de Trojanis experiar, periculum faciam, quid facturi sint, Τ, 70. Υ, 352. ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι, ipse explorabo et videbo, ζ, 126, quales illi sint homines: ubi prius verbum etiam est in conjunctivo, sed ionice, ubi ο et ω æquivalent. sic, ἀνδρῶν οἵτινες εἰσὶ, ι, 174. χειρῶν καὶ σθένεος, φ, 282. πατρὸς, ω, 215. σῆς ἀλόχου πειρήσεαι, ν, 336, tuæ conjugis periculum feceris, quomodo sit animata. πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, in omnia se commutans, periculum faciet, an elabi possit, δ, 417, οὐ γὰρ διὰ κακίαν, ἀλλὰ διὰ πεῖραν, ὁ Πρωτεὺς μετεβάλλετο. κεραμεὺς τροχὸν αἴκε θέῃ, figulus explorabit rotam an currat, Σ, 601. τόξου, φ, 159, exploraverit arcum; et additur, ἠδὲ ἴδηται. τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε, Ψ, 707, 753, 831. ἐπειρᾶτο ἐρεθίζειν Ἥρην, Δ, 5, incipiebat, adgrediebatur excitare eam Jupiter. εἴ πώς οἱ εἴξειαν, tentabat, an sibi cedere velint, Ν, 806. πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες εἰσελθεῖν, nitebantur vi perrumpentes intrare, Μ, 341. θάλποντες ἐπειρῶντο, φ, 184, periculum faciebant. et 180, τόξου πειρώμεσθα, arcum tentemus. sic et 268. et 410, πειρήσατο νευρῆς. et 113, αὐτὸς τοῦ τόξου πειρησαίμην, ipse hunc arcum experiar. et 135, τόξου πειρήσασθε. τρὶς ἐπειρήσαντο οἱ ἄριστοι, Ζ, 435, ter periculum fecerunt fortissimi. οὓς (sc. ἀέθλους, omissa præpositione κατὰ) Φαίηκες ἐπειρήσαντο Ὀδυσῆος, in quibus certaminibus ii eum experturi erant, quid valeret, θ, 23, vel potius, eum deinde experti sunt: nam is aoristus notat tempus quidem futurum h. l. sed in sensu præteriti, *in welchen sie ihn nachher auf die probe gesetzet haben, (by which they should put him to the test.)* et 377, σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο, pila recta in altum mittenda periculum fecissent, *sich unter einander versuchet hatten, (had contended together.)* conf. ἰθύς. ἕκαστα δὲ πειρήσαιτο, singula exploraret quærendo et interrogando, δ, 119. ω, 237, coll. 239, πειρηθῆναι, explorare. priore ex δ citato loco quidam vitiose legunt μυθήσαιτο. ἢ πειρήσαιτο καὶ οἶος, an solus rem efficiendam susciperet, Ν, 457. οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτο Ἀχιλῆος, antequam periculum fecisset quid contra Achillem valeret, *ehe er mit dem einen gang versuchet hätte, (before he had tried what he could do,)* Φ, 580. ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου, ut experiremur operam, σ, 368. πειρήσασθε, θεοὶ, facite periculum, experimini, O dii, Θ, 18. ἐπειρήσαντο πόδεσσιν, i. e. ἔδραμον ἐν ἀγῶνι, *sie versuchten es mit laufen in der rennbahne, (they ran races with one another,)* θ, 120, nam πᾶς ἀγὼν est ἀπόπειρα ἀνδρῶν. et hoc certamen hic erat primum, quia equos non habebant Phæaces. et 100, πειρηθῶμεν ἀέθλων. sic πειρήσαντο, 126, παλαισμοσύνης. et 145, 149, πείρησαι ἀέθλων, fac periculum certaminum. et 184, πειρήσομαι. et 205, πειρηθήτω, periculum faciat. et 213, ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθῆναι, volo scire et explorare. σοῦ, ξεῖνε, πειρήσεσθαι, te, O hospes, experturam et exploraturam esse me, τ, 215, inquit Penelope, *dich auf die probe setzen zu können, (take means to try thee.)* τῶν (ὀϊστῶν, sagittarum) τάχα ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι, φ, 418, quod alibi dicit γεύσεσθαι. πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι, periculum sui ipsius faciebat in his armis, *er versuchte sich in der rüstung, (he tried on the armour,)* Τ, 384. ὄφρα πειρηθῆτον ἐμεῖο, donec vos ambo experti fueritis de me, Κ, 444, aor. 1. conj. pass. εἰ μὲν δὴ ἀντιβίην σὺν τεύχεσι πειρηθείης, Λ, 386, si vi aperta in armis periculum feceris. sic, σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν, Χ, 381, *wollens im gewehr versuchen, (will have a contest in arms.)* σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι, Ε, 220. δμώων ἔτι πειρηθεῖμεν, pro πειρηθείημεν, π, 305, servos etiam exploraremus. ἐμοῦ ἔτι πειρηθῆναι, mei porro periculum facere, Υ, 349, *es weiter mit mir zu versuchen, (try any more with me.)* Ἕκτορι, ubi dativus poëtice et ob metrum est pro genitivo, Φ, 225. ἀλλήλων, Ψ, 804. οὐδέ πω μύθοις πεπείρημαι, nondum sermonibus sum exercitus, usu multo doctus sermones prudentes, γ, 23, *bin im reden unversucht, (am not versed in speaking.)* πείρησαι, fac periculum, *versuchs, (try,)* Α, 302. περὶ αὐτῆς πειρηθήτω ὅς κε θέλῃ, de ea periculum faciat qui voluerit, Ψ, 553.

πειρητίζω, f. ίσω. (Πέρα) tento, exploro, periculum facio. a πειράω, f. ήσω, fit ὁ πειρητὸς, expertus; inde est πειρητέω, et hinc πειρητίζω, sicut a πολεμέω est πολεμίζω. μή τι μοῦ ἠΰτε παιδὸς πειρήτιζε ἠὲ γυναικὸς, ne me velut puerum aut mulierem tenta, Η, 235, ne mecum congredere velut cum puero: nam res tibi est cum forti viro. στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων, ordines virorum invadens, *angreifend, (attacking,)* Μ, 47. et 257, ῥήγνυσθαι τεῖχος ἐπειρήτιζον, contendebant perfringere murum. πειρητίζων, ᾗ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα, Ο, 615, conans ibi, ubi densissimos videbat hostes, *da ansetzend, (attacking there.)* συβώτου πειρητίζων, subulcum tentans et explorans, ξ, 459. ο, 303, i. e. ἀποπειρώμενος. ἑκάστου, singulos separatim explorans, π, 313, coll. 319. τόξου πειρήτιζε, arcum tentabat, φ, 124, 149, an possit tendere eum. ἀλκῆς, periculum faciebat roboris, χ, 239, specimen ejus edi volebat. πειρητίζων, ω, 220, ubi est præsens pro futuro, πειρασόμενος.

πείρινς, ινθος. ἡ. (Πέρα) alveus, qui imponitur currui ad recipienda onera vel sessores. nam currus proprie est pars illa quæ rotas habet: quod huic parti superjacet, et in quod componuntur res vehendæ, dicitur πείρινς. nomen est ab antiqua simplicitate retentum: nam proprie notat, τὸ τετράγωνον πλινθίον, τὸ ἄνω περιδούμενον ταῖς ἁμάξαις, πλεκόμενον ἀπὸ ῥιπῶν: ῥίπες δὲ, οἱ τῆς οἰσύας λύγοι: *den geflochtenen wagenkorb, (the wicker body of the car.)* dicitur et τὸ κάνναθρον, ab ἡ κάννη, i. e. ἡ ψίαθος, πλέγμα γὰρ καὶ αὐτὸ ψιαθῶδες, συνέχειν φόρτον ἰσχύον. etiam ἡ ὑπερτερία est eadem, quam re-

centiores τὴν ἰσχάραν in curru vocant. etymologia nominis deducitur a quibusdam veterum ab ὁ ῥίψ, ιπὸς, vimen salignum, ut sit pro ῥίπινς, ινθος, per metathesin et insertum ε, quia ex ejusmodi viminibus plicabatur antiquitus. sed a πείρω, transire facio, commodius deductum nomen putatur, quia in plicando aliud per aliud transfigitur et transadigitur. ἄμαξαν ὁπλίσαι, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς, instruere currum, et alveum ligare super eo, Ω, 190. et 267, ἔδησαν ἐπὶ αὐτῆς. τὰ μὲν (δῶρα) ἐς πείρινθα τίθει, in alveum currus ponebat data, ο, 131.

πείρω, f. περῶ. (Πέρα) transeo; ut sit idem quod περάω, f. ήσω. it. transfigo, transverbero, *ich durchsteche, spiesse, (I transfix, pierce through,)* facio ut quid ab altera ad alteram partem transeat. παννυχίη (ναῦς) ἦγε πεῖρε (ἔπειρε, imperf.) κέλευθον, per totam noctem transiit navis viam suam, *gieng seinen lauf fort, (pursued her course,)* β, 434, διαπείρω. ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων, pugnas contra viros, et molestos fluctus maris, transiens, Ω, 8. Θ, 183. ν, 91, 264. et priore loco loquitur Achilles, qui pugnando in terra, et navigando ad urbes hostiles, multis molestiis defunctus erat: in reliquis locis loquitur Ulysses de se. cæterum πείρων pertinet tantum ad κύματα: ad πτολέμους aliud participium, e. c. ἀμφέπων, aut simile, est subintelligendum; ex usu piscorum, qui sæpe unum verbum ad duo diversa substantiva jungunt, non ad utrumque pertinens proprie. sic et hastam πείρω, transire facio, transadigo: διὰ ὀδόντων αὐτοῦ πεῖρεν (ἔπειρε) τὴν ἐγχείην, per dentes ejus transadegit hastam, Π, 405. et quia hoc verbum maxime de piscibus (ut mox videbimus) ponitur, quando transfiguntur conto acuto, aut hamo: hinc parabola additur de pisce, 406—408. et de hasta ipsa, αἰχμὴ ἔπειρεν αὐτὸν διὰ χειρὸς, cuspis transfixit eum per manum, Υ, 479. *der spiess durchstach ihm die hand, (the spear transfixed his hand.)* κρέα ὤπτων, ἄλλα δ' ἔπειρον, carnes assabant, aliasque transfigebant, γ, 33, sic, Η, 317, πεῖράν τ' (ἔπειράν τι) ὀβελοῖσιν, ὤπτησάν τε, transfigebant carnes verubus, et assabant. sic et Ω, 623. τ, 422. et priore loco ex γ sine dubio sic est intelligenda res: quidam assabant jam carnes, alii in affigendo eas ad verua erant occupati. ἰχθῦς (ἰχθύας) δ' ὡς πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο, κ, 124, et transfigentes eos veluti pisces, auferebant epulum triste: et sermo est de Læstrygonibus, qui naves undecim Ulyssis perdebant, et homines jam natantes in aqua sic configebant contis acutis, quasi essent pisces, quos domum ferebant comedendos. etiam nostris temporibus in usu nonnullis locis est, pisces in aqua natantes configere, *fische zu stechen im wasser, (to spear fish in the water.)* ergo est l. c. διαπείροντες αὐτοὺς ὡς ἰχθύας, τριαίναις ἤ τισιν ἑτέροις ἀπωξυμμένοις ἐργάνοις. alii explicant πείροντες per νηχόμενοι καὶ περῶντες οὕτω τὸν λιμένα, et ἰχθῦς capiunt pro nominativo, ὡς ἰχθῦες, trahuntque id ad Λαιστρυγόνας. sed male. alii pro πείροντες legunt εἴροντες, una serie jungentes, συνείροντες κατὰ ἰχθύδια, καὶ ὁρμαθὸν ποιοῦντες, quod ingentis roboris esset indicium. ὀδύνησι πεπαρμένος, doloribus confixus quasi, Ε, 399, *von schmerzen durchdrungen, (penetrated with grief:)* quasi ὀδύναι essent personæ, a quibus quis posset transverberari. σκῆπτρον χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, Α, 246. sic, δέπας, poculum, aureis clavis confixum quasi, *mit güldenem beschlage oder puckeln gezieret, (adorned with gold fillets or bosses,)* Λ, 632. περὶ δουρὶ πεπαρμένη, ἡ πάρδαλις, *am jagdspiese oder auf demselben angespiesset, (pierced through with a spear,)* in venatione, Φ, 577. hinc est ἡ περόνη, et ὁ πόρπαξ. etiam, ἡ πεῖρα, ας, i. e. πορεία, ὁδὸς, profectio, iter.

πεῖσα, ης. ἡ. (Πείθω) obedientia, obsequium: quando quis ad quietem suadendo perducitur. *gehorsam, stille seyn, (to be obedient, quiet.)* est a πείθω. ἐν πείσῃ αὐτῷ κραδίη ἔμενε, υ, 23, cor ei manebat in potestate ipsius.

πεῖσμα, ατος. τό. (Πείθω) apud poëtam est funis; maxime nauticus, rudens, *ein tau, (a cable:)* deinde quivis alius, *ein seil, ein strick, (a cord, a rope,)* σχοινίον. alibi notat et, fiduciam aggrediendi et agendi quid, τὴν πεισμονήν. nam est a πείθω, quia obedire nobis rem facit. νηῶν ὅπλα, πείσματα καὶ σπεῖρα, ζ, 269, navium arma, rudentes et vela. λιμὴν, ἵνα οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, portus, ubi nihil opus est fune nautico ad alligandam navem ad terram, ι, 136, i. e. ἀπογείου σχοινίου. ἐκ πέτρης δήσας πείσματα, funes alligans ad saxum in littore, κ, 96. et 127, ἀπέκοψα πείσματα νηὸς, *ich kappete die taue, womit das schiff am ufer angebunden lag, (I cut the cable by which the vessel was moored to the shore.)* et 167, πεῖσμα πλεξάμενος, ubi non de rudente, sed de alio fune ex tempore facto sermo est, ut capti et occisi cervi pedes colligaret, ad commodius auferendum eum. πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο, rudentem solverunt a perforato saxo, ν, 77. πεῖσμα νεὼς ἐξάψας κίονος, χ, 465, rudentem navis aptans ad columnam. Vide sub πρυμνήσιος.

πείσομαι, vide sub ΠΕΊΘΩ, paullo ante medium.

πείσω, fut. vide ΠΕΊΘΩ.

ΠΕ'ΚΩ, et Πείκω. f. ξω. carpo minutatim, *ich rupfe, zupfe, (I pull, tear out.)* pecto, *ich kämme, (I comb.)* carmino, *ich hechele, (I hatchel.)* ἠλάκατα στροφαλίζετε, ἢ εἴρια πείκετε χερσὶν, inquit Ulysses ad ancillas, σ, 315, fusos versate, aut vellera lanæ carminate vel dividite manibus; ubi id πείκειν χερσὶ est, ἐπιμελεῖσθαι καὶ κτενίζειν, quod et ἀσκεῖν εἴρια dicitur, et ordinarie præcedere debet τῷ στροφαλίζειν ἠλάκατα. ergo est, pectere et apte disponere lanam. tale πέκειν fit et κειρομένων προβάτων ποιμενικῶς, quando ovibus antiquitus, et ante inventam tonsuram, lanæ evellebantur: unde est ὁ πέκος, manipulus lanæ sic

evulsæ. verbum deinde mansit, cum apud recentiores tonderentur oves, non vero vellerentur. χαίτας πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε Ξ, 176, de Junone, ornante se: comas cum pexuisset, εὐθετίσασα, κτενίσασα, *da sie sich ihr haupthaar gekämmet, (having combed her hair.)* et vides, πέκειν esse prius quam πείκειν, quod posterius metri necessitas reperit. τὸ πέσκος est πεκόμενον δέρμα.

πέλαγος, εος. τό. (Πέλω) mare, æquor et superficies maris, ubi navigatur. πέλαγος μέγα, Ξ, 16, ubi parabola de eo innuit τὸ πολύνουν τοῦ ἥρωος, multam consiliorum copiam. ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν, γ, 91. et 174, πέλαγος μέσον, et 179, μέγα μετρήσαντες. et 321, μέγα τοῖον. ἀνὰ πέλαγος ἄνεμοι φέρον αὐτὴν, per mare tulerunt venti eam, *auf dem meere fort, (along upon the sea,)* ε, 330. et 335. ἁλὸς ἐν πελάγεσσι.

πελάζω, f. άσω. (Πέλω) admoveo, appropinquare facio. it. accedo prope, appropinquo. inde est et verbum recentiorum, πλάσσω, f. πλάσω, fingo, compono: quod et conglutinationem notat. ut apud Æschyl. Prom. 896, μὴ πλασθείην γαμέτῃ, ne copuler marito. αὐτοὺς Αἰθίκεσσι πέλασεν, omisso augmento, Β, 744, ad Æthicas eos appropinquare fecit; et sermo est de Centauris, i. e. incolis quibusdam montanarum regionum Pelii montis, qui non sunt prorsus deleti, sed in aliam regionem fugati. ἱστὸν ἱστοδόκῃ πέλασαν, malum admoverunt receptaculo suo, Α, 434, i. e. in eum locum, ubi malus demissus jacere solet in navi. νευρὴν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον, nervum attraxit ad pectus, et eodem tempore ferrum sagittæ attraxit ad arcum, Δ, 123, nam, nisi traheretur nervus et ei adhærens arundo sagittæ, ferrum sagittæ longe prominebat ab arcu. κακαῖς ὀδύναις πελάζειν αὐτὸν, miseris doloribus admovere eum, Ε, 766, *ihn in herzeleid zu setzen, (to afflict him with anguish.)* sic et dicitur, μιγνύειν τινὰ ὀδύναις. ἀλλὰ ἐμὲ νῦν νηῦσι πελάσσετον, pro πελάσετον, Κ, 442, sed me nunc castris vestris admovetote; et est fut. 1. imperat. a. in duali. et hiatus primorum vocum hæsitantiam loquendi præ metu imitatur. Τρῶας νηυσὶν ἐπέλασε, Ν, 1, *hat sie ins lager eindringen lassen, (has suffered them to penetrate into the camp.)* πάντας πέλασε χθονὶ, omnes dejecit in terram, Θ, 277. Μ, 194. Π, 418. αὐτὸν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονὶ, eum ex curru ad terram deposuerunt, amice, Ξ, 435, εἰς γῆν ἔθεντο ἀνακλίναντες: nam curant ibi Hectorem graviter læsum ictu saxi. ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων, postquam fortuna prope adduxit, ἐγγὺς ἐποίησε, Ο, 418. Φ 93. οὐκ ἐδύνατο αὐτὸν οὔδει πελάσαι, non poterat eum solo admovere, et luctando dejicere, Ψ, 719. τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασεν, Ζεὺς, appropinquare eas naves fecit ad Cretam, γ, 291. et 300, Αἰγύπτῳ, i. e. ostio Nili fluminis. Γυραῖς, δ, 500. δεῦρο αὐτὸν ἄνεμος καὶ κῦμα πέλασσεν, huc eum appulit, ε, 111, 134. ἐς νῆσον ἐπέλασάν με θεοὶ, η, 254, et 277. γαίῃ ὑμετέρῃ ἐπέλασέ με ἄνεμος. μὲ Κικόνεσσι, ι 39. οὐδάσδε πελάσαι, ad solum dejicere ei caput, κ, 440, *ihm den kopf vor die füsse zu legen, (to lay his head at his feet.)* γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασέ με κῦμα, ξ, 315. et 350, ἐπέλασα στῆθος θαλάσσῃ, nataturus nimirum. et 358, θεοί με ἐπέλασαν σταθμῷ ἀνδρὸς ἐπισταμένου, adduxerunt me ad stabulum viri prudentis. αὐτοὺς Ἰθάκῃ, ο, 481. πελάσαι (infin. pro imperat. πελάσατε, αὐτὸν) τε δοκοῖς, admovete eum trabibus superioribus, χ, 176, 193, *ziehet ihn bis an die obern balken, (fasten him to the upper beams.)* ὁπότε πελάσῃς νῆα νήσῳ, *wirst das schiff an die insel geleget haben, (shalt have reached the island with the ship,)* λ, 105. χθονὶ φύλλα πελάσῃ, si arbor cæsa terræ folia sua tenera admoveat, i. e. procidit in terram, Ν, 180. ἕως Ἀχιλλῆϊ πελάσῃ σὲ, donec te adduxerit in conspectum Achillis, Ω, 154, 183. frequentissimus ergo apud poëtam esse significatus transitivus, intransitivus est rarior, et per ellipsin supplendus. ἀλλὰ πέλασε νηυσὶ, sc. ἑαυτὸν, *er nahete sich dem lager, (he approached the camp,)* Μ, 112. ὅστις ἀϊδρίῃ πελάσῃ, sc. τὴν ναῦν, quisquis imprudens adpropinquaret, μ, 41. etiam forma media occurrit in utroque significatu. μή οἵγε Πάτροκλον νηυσὶν πελάσαιντο, ne eum ad castra deportent, Ρ, 341. passiva forma est Ε, 282, αἰχμὴ θώρηκι πελάσθη, cuspis thoraci admovebatur, omisso augmento. et Μ, 420, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν, ionice pro ἐπελάσθησαν, postquam semel prope accesserant. est et verbum πλάθω, appropinquo, Eurip. Alcest. 117, per sync. ex πελάζω.

πέλας, (Πέλω) adverb. prope, in propinquo. ὁ πέλας, vicinus, qui prope est et adest. est a πέλω, sum. χριμφθεὶς πέλας, accedens prope, κ, 516. ὅς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο, qui tunc prope Telemachum constitit, ο, 257. hinc est τὸ ἄπελος, vulnus hians, non coiens.

πελάσθη, pro ἐπελάσθη, vide sub πελάζω ad finem.

πελάω et πλάω, f. ήσω. (Πέλω) appropinquare facio, admoveo prope. ab hoc verbo occurrit perf. et plusquamp. passivi. ἐξοπίσω πλῆτο (pro ἐπέπλητο, augmentis ionice omissis) χθονὶ, retro ad terram admotus est, lapsus est, *er sank rückwärts zu boden, (he fell backward to the ground,)* Ξ, 438, ἐπέλασεν ἑαυτὸν χθονί. et 468, αὐτοῦ στόμα τε ῥῖνές τε οὔδεϊ πλῆντο, ejus os et nares solo admovebantur, i. e. ἐπέλασαν τῇ γῇ. ἀσπίδες ἔπληντο ἀλλήλαις, scuta appropinquabant sibi invicem. ἐπλησίασαν, coibant, Δ, 449. Θ, 63. et simplex ibi tantummodo est augmentum. nisi velis dicere, a πλάω fieri πλῆμι, cujus imperf. pass. esse ἐπλήμην. vide tamen formam perf. pass. μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος, μ, 108, valde prope admovens te et accedens ad scopulum Scyllæ: ex qua forma nostra determinatio fit melior. aliud πλῆτο inveniatur sub πλήθω.

πέλεθρον, et πλέθρον, ου. τό. (Πέλω) jugerum, *ein morgen landes, (an acre of land.)*

est mensura terræ, pedum centum viginti, vel et centum; et sexta pars stadii: nam Eustathius alibi dicit, esse *ποδῶν ρκ*, alibi vero, esse *διάστημα ποδῶν ἑκατὸν* vel *πήχεων ξϛ, καὶ μέρος ἕκτον σταδίου.* nomen est a *πέλω*, impleo, obtineo. *πεσὼν* (*ὁ Ἄρης*) *ἐπέχε πέλεθρα ἑπτὰ*, Φ, 407, ubi sermo est de Marte, pugnante contra Minervam. et de Tityo, λ, 576, *ὁ δὲ ἐπὶ ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.* prosaici scriptores amant *τὸ πλέθρον.*

πέλεια, ας. ἡ. (*Λάω*) est species columbina, a colore sic dicta, nam *τὸ πελὸν* ve. *πελιὸν* est, nigricans, *schwarzblau, (bluish black.)* est ergo columbarum *μελαντερῶν* species. *ἔφυγεν, ὥστε πέλεια, ἥ ὑπὸ ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην*, Φ, 493, ubi sermo est de Diana, fugiente Junonem. *κίρκος οἴμησε* (impetum dare solet) *μετὰ τρήρωνα πέλειαν*, X, 140—142, nam *τρήρων*, pavidus, commune est omnium columbarum epitheton, a *τρεῖν δειλαινομένας τὰς περιστεράς. ἐκ ποδὸς τρήρωνα πέλειαν ἔδησε λεπτῇ μηρίνθῳ*, funiculo tenui, ψ, 853—881, ubi vides, morem exercendi se sagittis contra avem alligatam, esse vetustissimum, et ad hanc rem maxime columbam nigram fuisse adhibitam; *nach dem vogel zu schiessen, (to use a bird as a mark.) κίρκος ἐν πόδεσσι πέλειαν ἔχων*, ο, 526. *αἰετὸς εἶχε τρήρωνα πέλειαν*, υ, 243. *πέλειαι*, χ, 468. *πέλειαι τρήρωνες, αἵτε ἀμβροσίην Διῒ πατρὶ φέρουσιν*, μ, 62—65, ubi confer *Ζεὺς* in R. nam locus est vexatus, et Homerus videtur interjecisse talia, ut exerceret grammaticos, ipse homo illustris pariter ac doctissimus. fortasse respicit ad Argonautas. Hi enim, divertentes ad *Φινέα*, regem et vatem peritissimum, qui filios suos, Zeten et Kalaim, natos sibi ex Cleopatra, filia Boreæ, prima sua uxore, gratificans novercæ, abegerat a se, et qui, in pœnam hujus injuste facti, *Ἁρπυίας* semper adsidentes cibis suis, (quæ explicantur per *ἀσώτους καὶ δαπάνους γυναῖκας*) habebat; rogabant eum, quomodo Symplegades petras possent transire. Is prius pactus est mercedis loco, ut filii sui, alati, inter Argonautas recepti, abigerent *τὰς Ἁρπυίας*: deinde quæsivit, quam concitato cursu ferretur navis *ἡ Ἀργώ*? illi responderunt, *ὅσον τάχος πελειάδος*, quanta est celeritas columbæ volantis. tunc emittere eos *ὁ Φινεὺς* jussit *περιστεράν*: si illa transvolaret impune, etiam navem incolumem transituram. illa volans transiit quidem, sed concursus tamen petrarum læsit eam leviter *κατὰ τὸ οὐραῖον.* transiens ergo et *ἡ Ἀργὼ, ἄκραν πρύμναν* paululum læsam habuit, nihil amplius. simul autem, et propius etiam, respicit poëta forsitan Pleiades in cœlo, ex quibus sex apparent oculis, septima videtur intercepta: et his cosmice orientibus incipit messis in Ægypto, h. e. ferunt ambrosiam Jovi. nam *αἱ Πλειάδες* dicuntur et *Πελειάδες* et *Πέλειαι*, quasi sint columbæ. narrant præterea antiqui, Homerum, Ægyptium genere, ex domo illustri et regia, inventum esse infantulum mane in lecto ludentem cum novem columbis: id vates explicasse pro Musis, et jussisse, ut pater Homeri, *ὁ Δμασαγόρας*, ædificaret ædem *ἐννέα Πεγριδῶν*, quo nomine in dialecto Ægyptiaca Musæ vocabantur. id fecisse eum; et narrasse deinde id prodigium filio suo *ἀνδρωθέντι*: qui deinde sic amaverit columbas, ut fingeret eas ferre ambrosiam Jovi. nominatur et mater Homeri, *ἡ Αἴθρα, τροφὸς* (nutrix) vero perhibetur fuisse filia *Ὥρου*, sacerdotis Isidis. vides, lector, torquere hunc locum enarratores; nec quidquam tamen, quod omnino satisfaciat contextui, adferri. periit igitur injuria temporum historica lux, quæ huic fictioni illustrandæ sufficeret. cæterum hæ petræ describuntur ut *ἀναιδεῖς*, quæ ne talibus quidem ministris Jovis parcant. sunt autem columbarum species maxime quinque: *ἡ οἰνὰς μείζων περιστερᾶς, οἰνωπὸς τὸ χρῶμα: ἡ φὰψ, μέση περιστερᾶς καὶ οἰνάδος: ἡ φάττα, ἧ χρῶμα σποδίον: ἡ τρυγών: ἡ περιστερά.* ex his *ἡ φάττα* est vivacissima, durans per annos quadraginta. conf. de his omnibus Athenæum.

πελειὰς, άδος. ἡ. (*Λάω*) idem quod *ἡ πέλεια, εἶδός τι περιστερῶν.* et Doribus maxime frequens est hoc nomen, sicuti Atticis *ὁ περιστερὸς*, pro *περιστερά. αἱ Πελειάδες* scribuntur et *Πλειάδες*, si de sidere illo sermo est, quod poëtæ magnopere suspiciunt. nam Jovi tulerant ambrosiam: hinc relatæ inter sidera. apparet ergo, fuisse fœminas illustres, apud quas puer Jupiter præsidium vitæ invenerat, et quas deinde remuneratus est honorifice. sed deest luculentior historia. *τρήρωσι πελειάσιν ὁμοῖαι*, E, 778, ubi gressus Junonis et Minervæ comparantur gressibus columbarum. *δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον* (*οὖας τοῦ δέπατος*) *χρύσειαι νεμέθοντο*, Λ, 633, i. e. *νεμέθεσθαι* (pasci) videbantur, *διὰ τὸ τῆς πλαστικῆς ἔντεχνον, ὡς δοκοῦσαι κατὰ νομῆς λόγον ἐπικύπτειν.* et sunt *περιστεραὶ, ἐντετορευμέναι ταῖς τοῦ ποτηρίου λαβαῖς.* describitur ibi aureum poculum Nestoris, cujus ansæ dicuntur fuisse quatuor, nimirum a dextra poculi parte erant duæ columbæ junctæ quasi pascerentur; et a sinistra totidem: ut tamen re vera duæ tantum fuerint ansæ, sed duplicatæ ex duabus sibi junctis columbis, de fundo, quem poëta dicit fuisse duplicem, intelligunt quidam sic, subpositas fuisse poculo duas columbas alias aureas, qui id loco pedum sustinerent.

πελεκάω, et æolice poëticeque *πελεκκάω*, f. *ήσω.* (*Πάλλω*) securi cædo, *ich haue, behaue mit der axt, (I cut, hew with an axe.) πελέκκησεν* (pro *ἐπελέκησε*) *δ᾽ ἄρα χαλκῷ*, ι, 244, ubi præcesserant tres phrases, notantes dejectionem arborum: ut ergo appareat, *πελεκᾷν* esse, materiam cæsam aptare incipere ex arte tectonica, *beschlagen, (to trim.)* et hoc verbum proprie de lignis, quæ præparat faber ad ædificandum: *πελεκίζω* vero ponitur de animatis quæ securi feriuntur.

πέλεκον, et ob metrum *πέλεκκον, ου. τό.* (*Πάλλω*) manubrium securis, *ὁ στειλεὸς*, i. e. *ἡ λαβὴ τοῦ πελέκεως ἢ ἀξίνης, der stiel an der*

axt, (the handle of an axe.) εἵλετο καλὴν ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ μακρῷ εὐξέστῳ, N, 612.

πέλεκυς, εος et εως. ὁ. (Πάλλω) securis, *ein beil, (a hatchet,)* in specie *ein schlichtbeil womit man glatt hauet, (a smoothing hatchet:)* deinde in genere. est a πάλλω, vibro, moveo, deductum nomen. a recentioribus dicitur ὁ πέλυξ, υκος: et notat in genere instrumentum ferreum, quo vibrando etiam saxa pertunduntur, *eine axt, eine haue, (an axe, mattock,)* bipennis, dolabra. αἰεί σοι κραδίη, πέλεκυς ὥς, ἐστιν ἀτειρής, Γ, 60, semper tibi cor est firmum et non fractum, sicut securis; et in sequentibus additur, quod hoc instrumentum penetret per lignum, et dejiciat aptetque arbores ad trabes navales. ὀξὺν ἔχων πέλεκυν ἀνὴρ, P, 520, ubi adhibetur ad cædendum bovem in sacrificio. sic et γ, 442, 449, nam acie hujus instrumenti discidebatur cervix mactandi bovis. δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον εὖ ἐπαρηρὸς, ε, 234, ad ligna cædenda et navem ædificandam; coll. 237, ubi σκέπαρνον εὔξοον differt a πελέκει. ὡς ὅτε ἀνὴρ χαλκεὺς (faber ferrarius) πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει (pro ἐμβάπτει ὕδατι) μεγάλα ἰάχοντα, I, 391. ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Ψ, 114, ubi in metro κεας ἐν, ◡◡–, valet pro spondeo. *holzäxte, (a woodman's axe,)* coll. 118. et 851, δέκα μὲν πελέκεας, depositos in præmium certaminis. et 856, πάντας ἀειράμενος πελέκεας. et 882, πελέκεας δέκα πάντας, ubi in metro κεας est contrahendum, valetque ◡– pro una longa. καταθήσω ἄεθλον, (certamen) τοὺς πελέκεας, οὓς κεῖνος (Ulysses quondam cum esset domi) ἵστασκε (statuere solebat) ἑξείης, δρυόχους ὥς, δώδεκα πάντας, στὰς δ' ὅγε πολλὸν ἄνευθε, διαῤῥίπτασκεν ὀϊστὸν, τ, 573, ubi narrat Penelope exercitium, quod maritus suus olim solitus fuerit instituere sagittando. πελέκεας ibi vocat foramina, in longo ferro infra acuto, superne facta, quæ inferiori sua acie sic defigebat in terram, ut foramen superne esset, et duodecim istæ sic dictæ secures se recta serie exciperent, ut sagitta immissa primo foramini, per omnia transvolaret. hoc exercitium imitandum proponebat Penelope procis suis. et 578, ὃς δέ κε ῥηΐτατα ἐντανύσῃ βιὸν, (facillime tetenderit arcum) καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων, ἅμα τούτῳ ἑσποίμην, illum ego sequar conjux. erat ergo inter singulas secures istas paululum spatii. infixæ erant hæ secures extra cœnationem in aula, et sagittarius stabat vel sedebat in janua. sic et φ, 76. vide porro de hac re, φ, 120—124, et sermo ibi de Telemacho, rem tentante. et 260. et 420, 421, πελέκεων οὐκ ἤμβροτε πάντων. Dacieria tamen existimat, per πελέκεας intelligi h. l. *des piliers, chacun avec sa potence, et a chaque potence une bague:* quo forma pæne bipennis erectæ referebatur. manubrio similis erat columna; supra prominens lignum, simile ferro bipennis. at id persuadebit illa non facile cuiquam. conf. στάω, ad l. c. πίτυς βλωθρὴ, ἣν τέκτονες ἐξέταμον ἐν οὔρεσι, πελέκεσι νεήκεσι (securibus recens exacutis) νήϊον εἶναι, ut sit trabs navalis, N, 391. Π, 484. οἵγε ἐγγύθεν ἱστάμενοι (conferti stantes) ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο, O, 711, ubi ergo inter arma adhibitæ secures, *streitäxte, (a battle axe.)* Vide sub σκέπαρνον.

πελεμίζω, f. ίξω. (Πάλλω) labefacto, moveo et removeo admota manu, διασαλεύω καὶ κινέω παλάμῃ: et in genere, concutio, depello, labefacio, βίᾳ κινεῖν. est ergo a παλάμη, nisi quod lenitatis causa ab Ionibus vocales sunt mutatæ, sicut in ἐλελίζω. βαθέην πελεμιζέμεν (infinit. præs. a. Ionicus) ὕλην, Π, 766, ad concutiendum et dejiciendum altam sylvam: et sermo est de ventis vehementibus, qui non tantum quatiunt, sed et frangunt, arbores altas. τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, ter quidem eam hastam commovit fortiter, ut ex terra, infixam alte, extraheret, Φ, 176, διεσάλευσε παλάμῃ. sic eadem verba de arcu, quem quis conatur curvare, et deprimere ejus cornu, ut nervus possit jungi ei, φ, 125. καρδία ἀσπαίρουσα (cor vehementer palpitans, cui hasta hostilis erat infixa) οὐρίαχον πελέμιξεν ἔγχεος, extremum hastile tremere fecit, N, 443. οὐδὲ δύναντο (οἱ) ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, neque poterant ii qui circa eum erant hostes, movere loco eum, Π, 108, μετακινεῖν. τῷ (Jovi) ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετο Ὄλυμπος, Θ, 443, tremebat, movebatur; coll. 199, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον, de Junone. ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη, is vero retro cedens repulsus est, Δ, 535, i. e. πελεμιχθεὶς ἀνεχώρησε, repulsus retro cessit. sic et E, 626. N, 148, sic Pindarus dicit κεραυνὸν πυρὸς, pro πῦρ κεραυνοῦ, Py. 1, 8.

πελέσκεο, πέλευ, vide sub ΠΕ'ΛΩ, prope finem.

πέλλα, ης. ἡ. (Πάλλω) mulctra, *ein melkfass, (a milk-pail.)* it. vas in quo lac adservatur, *ein milchgrapen, (a porringer.)* est ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι, *hohl gehauene hölzerne näpfe, (vessels turned out of wood.)* περιγλαγέας κατὰ πέλλας βρομέουσι μυῖαι ἐν σταθμῷ, lacte plenas ad mulctras fremunt muscæ in casa rustica, Π, 642, ubi vides, ἀγγεῖα ποιμένικα esse: ut ergo ἡ πέλλα sit σκυφοειδὲς ἀγγεῖον, ὃ πυθμένα ἔχει πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον γάλα, καὶ ἦν ξύλινον: a πελεκάω. deminutivum ejus, ἡ πελλὶς, ίδος, adhibebatur quoque a rusticis ad bibendum loco calicis: imo et aurea nonnunquam erat aut argentea apud lautiores, etsi a ligneo vase antiquo nomen descendat.

πέλομαι, vide ΠΕ'ΛΩ.

ΠΕ'ΛΩ et πέλομαι, sum, *ich bin, (I am:)* fio, *ich werde, (I become:)* venio, *ich komme, (I come;)* eo, *ich gehe, (I go;)* impleo, *ich fülle, (I fill:)* polleo, *ich vermag, (I am able.)* proprie notat motum aliquem vivum et vegetum; ex qua notione primaria reliquæ determinationes fluunt. κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρὸ, i. e. πρὸ οὐρανοῦ, clangor gruum it alte sub nubibus, Γ, 3. οὐ μέν πως ἄλιον πέλει

ὅρκιον, Δ, 158, nullo modo irritum est et fiet fœdus. ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, sicut mos esse solet hominum, I, 134, 276. et 324, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ, ipsi vero male est, i. e. esurit. et 588, κήδεα, ὅσα ἀνθρώποισι πέλει, calamitates, quotquot hominibus eveniunt, quorum urbs ab hostibus vi capitur. συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, at collatæ in unum vires virorum, etiam minus præstantium, pollent multum, N, 237, *die sind was, (can effect much.)* ὅστε μέγιστος ὅρκος πέλει θεοῖς, quod summum est jusjurandum diis, O, 38. ε, 186. τῇπερ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι, δ, 565, ubi hominibus facillima viget vita. ὅσον ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν, θ, 124, quantus est in novali terminus mulorum duorum præ bubus. et 169, ἄλλος μὲν (κατὰ) εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ, alius quidem specie minus valet, inferior est. παρήϊα αἱματόεντα πέλει, maxillæ sunt ei rubræ sanguine, χ, 405. ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν (imperf. sine augm.) ἀνδρῶν, simul gemitus et gratulatio ibi erat virorum, Δ, 450. Θ, 64. ἡ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγὼν, ea enim aderat Græcis auxiliatrix, E, 511. et 729, τοῦ δ' ἐξ, ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν, ex curru (i. e. in curru) procedebat temo argenteus; de curru divino. κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχὴ, Λ, 603, et hoc erat ei initium mali, *da gieng sein unglück an, (this was the commencement of his misfortunes,)* Patrocli nimirum. τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, T, 365, cujus etiam dentium erat fremitus; Achillis, præ ira. ὥστε ἠελίου ἢ σελήνης, αἴγλη πέλεν κατὰ δῶμα, splendor erat in domo, quasi solis aut lunæ, δ, 45. η, 84. ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ, ι, 280, ubi proximum erat ei, i. e. ubi jam valde propinqua ei erat hæc terra, in cujus viciniam noctu accesserat, et quæ ei mane apparebat. ἤδη ἐνδεκάτη πέλεν ἠὼς, jam undecimus erat dies, τ, 192. ὄφρα πόλις ἀπόρθητος ἔπλε, per syncopen pro ἔπελε, quamdiu urbs incolumis fuit, M, 11. Forma media notat idem. ὃς (Ἀχιλλεὺς) μέγα πᾶσιν ἕρκος (præsidium) Ἀχαιοῖσιν πέλεται (est) πολέμοιο, in pugna, A, 284. ὀξὺ βέλος πέλεται, acutum jaculum est, et pollet acie, Λ, 392. ἠελίου ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, acutissimus est oculus ejus ad videndum, Ξ, 345. ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου, ubi crassissimus et firmissimus musculus hominis est, Π, 314, de sura. τοῦτο δὴ οἴκτιστον βροτοῖς, hoc sane miserrimum accidit hominibus, X, 76, quando senex cæsus abjicitur canibus. οὐ γάρ τις πρῆξις γόοιο, nihil lucri fit lamentando, Ω, 524. αἶψά τέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται, statim ipsi domus fit ditior, α, 393. ῥεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, facile est eam valde distinguere a suis nymphis, etsi omnes sint pulcræ, ζ, 108, de Diana. ὅσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, *so weit die überziele der maulthiere reichen, (as far as the work of mules exceeds,)* K, 351, i. e. quantum spatium majus, quam boves, muli absolvunt, dato tempore eodem, in agro arantes. sic, ὅσα δίσκου οὖρα, Ψ, 431, i. e. quousque discus valide conjectus volare potest. ἐκ σεῦ τάδε πάντα πέλονται, N, 632, a te hæc omnia sunt et moventur, O Jupiter. et 103, λύκων ἤϊα, luporum esca sunt. παῦροι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται, β, 276. οὐ γὰρ ἀγνῶτες θεοὶ ἀλλήλοις, ε, 79. οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι, qualia certamina ludicra multa inter homines exercentur, θ, 160. et 299, ὅτι οὐκ ἔτι φυκτὰ, quod jam sint nulla effugia. οἷα θεάων ἔργα, κ, 223, opera textoria. ἐρετμὰ, πτερὰ νηυσὶ, remi sunt alæ navibus, λ, 124. ψ, 272. ἃ ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται, quæ aliis sane horrenda videntur, ξ, 226. et 488, οὐκ ἔτι φυκτά. ὅτε ἤματα μακρὰ, quando dies longi sunt, veris adulti tempore, σ, 366. χ, 301. ἐπεὶ οὐκέτι ἀνεκτὰ, quoniam jam non tolerandæ sunt res, υ, 223. imperfectum solet poni in sensu præsentis: et id apte; nam in rebus humanis fere nihil est præsens, saltem est præsentia brevissimi momenti. unde et Horatius; tu non corpus eras sine pectore, pro es. præterita et futura sunt tempora multo maxima. νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεο, nunc vero simul et cito moriturus et ærumnosus supra omnes eras, i. e. es, A, 418, nimirum ἐπελόμην, ἐπέλεσο, ἐπέλετο, facit ionice pers. 2. ἐπέλεο, extruso Sigma, (unde deinde est contractio Attica, ἐπέλου) et per syncopen ἔπλεο, i. e. ὑπῆρχες, πέλεις. ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, simulator et dissimulator soles esse verbis, X, 281, et additum, ἀρτιεπὴς, est, qui apta ad rem præsentem, sui commodi causa, verba facit. si hæc forma contrahitur, non attice eam, sed ionice, poëta facit: ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ, non expugnabilis eras, O Achilles, Π, 29, adversus animum tuum obstinatum nullæ quasi machinæ quidquam proficiebant. βουλῇ μετὰ πάντας ἔπλευ ἄριστος, I, 54, consilio inter omnes es optimus. ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, mei oblitus eras, i. e. es, Ψ, 69. et 891, δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος, viribus et jaculationibus es præstantissimus. ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων ἔπλετο, A, 506, i. e. πέλει, imperfecto pro præsenti, ionice. sic, ἔνθα μάλιστα ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος, Z, 434, ubi maxime adscensu facilis est urbs, et murus incursui obnoxius est: ut appareat, utrumque verbum notare idem. ἠΰτε βοῦς μέγα ἔξοχος ἔπλετο (i. e. πέλει, esse solét) πάντων, B, 480, sicut taurus eminet inter boves omnes. μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλετο, nam breve ei ævum fuit; Δ, 479. P, 303, ubi est notio præteriti. ὣς (οὕτως) φίλον ἔπλετο θυμῷ, sic placuit et placet, H, 31. K, 531. Λ, 520. Ξ, 337, εἰ δὴ ἐθέλεις, καί σοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, ubi vides synonymiam; si vis et sic constituisti in animo. sic, εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καί σοι φίλον, si vero ejus misereris et tibi sic videtur, Ψ, 548. sic de deo ὥς οἱ φίλον, sicut ei videtur, θ, 571. ἕρξον ὅπως ἐθέλεις, καί σοι φίλον, fac ut vis et tibi placet, ν, 145. Ζεύς σοι δοίη, ὅτι μάλιστα ἐθέλεις, καί σοι, σ, 112, Jupiter tibi det, quodcunque maxime cupis et tibi optabile videtur. ὅτε ἔπλετο νήνεμος αἰθὴρ, quando est tranquillus aër et sine vento, Θ, 552. ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος, cum es-

set pugna horum, Λ, 736. νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι, Μ, 271, sc. μέγα, nunc omnes habent quod agant in hoc discrimine. τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν ἔπλετο, fortasse et victoria eorum fuisset, Ν, 676. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ, et invisus is ei erat, Ξ, 158, coll. 156, ubi est oppositum, ἔχαιρε δέ. et 400, ὅση τῶν ἔπλετο φωνὴ, quantus horum erat clamor. τόδε πολὺ κέρδιον, hoc et mihi et illi commodius est, Ο, 227. sic, τόδε ἀμφοτέροισιν ἄρειον, Τ, 57. ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ, quod erat contentionis initium, Χ, 116. et 185, ἔρξον, ὅπῃ δή σοι νόος ἔπλετο, fac quacunque ratione tibi libet. τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος, hac veste atrior erat nulla, Ω, 94. τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο, i. e. πέλει, qualisque hic est conventus, α, 225, pro ἐστί. τί σοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔπλετο, cur tibi hæc sententia in animo versatur, β, 364. ο, 326. κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο, ibi sane erat molestissimus insidiandi locus, δ, 441. γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη, tranquillitas fiebat sine vento, ε, 392. μ, 169. οὐ κύντερον ἄλλο γαστέρι, nihil est impudentius et audacius ventriculo, η, 216. κρατερὴ δέ μοι ἔπλετο ἀνάγκη, nam dura necessitas cogens adest mihi et urget me, κ, 273. ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, non prætervolans fuit id verbum, ρ, 57. τ, 29. φ, 386. χ, 398. ἦ μάλα τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ, υ, 304, hoc sane omnino vitæ tuæ magis utile erat; coll. 306, ut ergo h. l. θυμὸς vitam denotet, ut sæpe. θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος τόξων, admirator et clandestinus subreptor arcuum est, φ, 397. κεῖται, ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων, jacet qui causa fuit omnium malorum, χ, 48. δωρητοὶ δὲ πέλοντο, donis placari se sinebant, Ι, 522. τριηκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα, ξ, 20. ὅς μοι εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, qui mea gloriatio mihi eras per civitatem, Χ, 433, imperf. Ionicum, pro ἐπέλου. ὡς καὶ ὀπίσω ἀνθρώποισι πελώμεθα ἀοίδιμοι ἐσομένοισιν, ut et in posterum futuris hominibus fiamus et simus celebres, Ζ, 358. μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται, Π, 128, ne et naves capiant, et deinde jam nihil effugii sit; qui versus in proverbium abiit. ὄφρα πέλοιτο Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ, Χ, 443, ut fieret ei balneum. ὅστις ἐλαφρότατος ποσὶ πέλοιτο, Ψ, 749, quicunque velocissimus esset. σοί κ' αἶσχος πέλοιτο, tibi sane turpe esset, σ, 224. μή μοι ὄρνις κακὸς πέλευ, ne mihi malum augurium fias, Ω, 219, et est imperat. præs. m. ionice, pro πέλεσο, πέλεο, πέλου, i. e. γίγνου, πέλε.

πέλωρ, ὁ et τὸ, (Ὄρω) indeclinabile. ingens, admirandus, curam sui injiciens. est vox composita ex πέλας, prope, et ἡ ὤρα, cura; ut notetur talis, qui curas magnas congredientibus aut versantibus secum ciet statim, ob magnitudinem suam. nam staturam maxime respicit hoc nomen, unde quidam et a τὸ ὄρος compositum putant, ὃς ὄρει ἔοικε, quasi ὄρειος, *der einem gebirge gleichet, (like a mountain.)* sed prius præstat. ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη, Σ, 410, de Vulcano, in sensu optimo; reverendus, i.e. magnus. et vides h. l. genus neutrum. ἐφ' ἧς Κύκλωψ εὗδε πέλωρ, ingens et mirandus Cyclops, ι, 428, ubi est genus masculinum. sic et, μ, 87, αὐτῆς (Σκύλλης) φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς, γίγνεται, αὐτὴ δὲ αὖτε πέλωρ κακὸς, ubi vides masculinum substantive positum; ipsa vero contra est ingens res mala, etsi vox ejus est instar catuli recens nati: quod convenit aliquando προσώπῳ λεπτοφώνῳ μὲν, κακούργῳ δέ. sic, ἁπαλὰ μὲν λαλοῦντες, κακὰ δὲ ἐνεργοῦντες.

πελώριος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) ingens, horrendus, curam sollicitam movens. οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν, ingens, et admirationem sui ipsa statura ciens, Γ, 229. sic de eodem, Η, 211. Ρ, 174, 360. οἷός τε πελώριος ἔρχεται, (vadit) Ἄρης, Η, 208. Ἀΐδης, Ε, 395. ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε (habitabat) πελώριος, ingens et cum horrore mirandus, ι, 187, Polyphemus. et 190, καὶ γὰρ θαῦμα ἐτέτυκτο πελώριον, erat admiratio ingens; idem scilicet Cyclops et per θαῦμα explicatur τὸ πελώριον. τόνδε ἄνδρα πελώριον, hunce virum eximium et admirabilem, Γ, 166, coll. 178, 179. ut ergo h. l. in sensu optimo, sicut et alibi: *diesen ganz bewundernswürdigen und grossen herrn, (this great and illustrious man,)* Agamemnonem scilicet. Περίφαντα πελώριον, Ε, 842, 847. Ἕκτορα, Λ, 819, cujus procera et ampla statura et alibi laudatur. Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα, ingentem hastam, Ε, 594. τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, Θ, 424, de Minerva. Ἀχιλῆα, Φ, 527. Χ, 92. Ὠρίωνα, λ, 571. et 593, λᾶαν, saxum ingens et mirandum; de Sisyphi saxo. τεύχεα δὲ χρύσεια (inaurata) πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι, ingentia, Κ, 439, nam et ipse Rhesus erat vir amplissimæ staturæ. sic et de armis Achillis, quæ Hector Patroclo cæso exuerat, Σ, 83. collatis sequentibus: et ex h. l. maxime elucet vis hujus nominis. κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσιν, γ, 290, fluctusque tumidos; ingentes et horribiles, æquales montibus: et hic locus quibusdam dedit occasionem, quasi poëta innuat etymologiam, hoc nomen a πέλας ὄρους, instar montis, compositam censere: cum tamen nil nisi explicatio sit veræ vocis notionis, grande quid et eximium significantis. hinc est ἡ Πελωρὶς, promontorium Siculum, ob magnitudinem sic vocatum. αἱ πελωρίδες vero sunt ὄστρακόν τι, μεῖζον χήμης, εἶδός τι χήμης μεγάλης: et fortasse a figura ista promontorium illud nomen accepit. πέλωρον κακὸν est magnum malum, quod et κακὸν ἠλίβατον. etiam Jupiter habet epitheton ὁ Πέλωρος, et Πελωρία ἑορτὴ Jovis inde dicta, de qua vide Athenæum.

πέλωρος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) idem. est ab hoc τὸ πέλωρ, indeclinabile, per apocopen videtur ortum. δεισάντων (timentibus iis et horrentibus) φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον, sc. Cyclopem, ipsum ingentem et horribilem, ι, 257. αἰετὸς, χῆνα (anserem) φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, eximium et valde magnum, ο, 161, quæ magnitudo anseris in hoc augurio notabat τὸ τῶν

ἀνηστήρων ὑπερφίαλον. Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, Gorgo ipsa efficta, quæ erat horrendæ figuræ; E, 741, ubi sermo est de ægide, in qua erat id caput. συνδήσας πόδας δεινοῖο πελώρου, κ, 168, ubi sermo est de occiso in venatione cervo, qui jam erat asportandus, valde magnus et admirabilis. Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο, λ, 633, ubi re vera notat ὅλην Γοργόνα ipsam. αἰετὸς, δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, ingentem, M, 202, 220. ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθε ἑκατόμβας, B, 321, cum igitur hoc horribile monstrum, unus ille ingens draco, ingressum est et intervenit inter sacrificia magna diis facta. ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα, κ, 219, ubi sermo de sociis Ulyssis, expavefactis, cum viderunt ingentes feras, leones et lupos, in atrio Circes obversantes cicures. apparet ergo, esse nomen magnitudinis; non vero contumeliæ alicujus, quæ in genere apud poëtam non temere est quærenda, utpote politissimum, et ad laudes proniorem, mala quoque alicujus libenter dissimulantem.

πεμπάζω, f. άσω. (Πνέω) in quinarios divido et numero, *ich theile ab oder zähle nach fünfen und fünfen, (I divide into or count by fives.)* deinde in genere, numero, dinumero, *ich zähle, (I count.)* proprie ergo est, κατὰ πέμπε, i. e. πέντε ἀριθμέω, deinde, ut species pro genere, ἀριθμέω. nam prisci simplices ad quinque digitos numerabant. ἐπὴν πάσας πεμπάσεται, δ, 412, si omnes numeraverit.

πεμπταῖος, α, ον. (Πνέω) quintanus. πεμπταῖοι δὲ Αἴγυπτον ἱκόμεθα, ξ, 257, quintani venimus ad Nilum, *den fünften tag drauf, (the fifth day afterwards.)*

πέμπτος, η, ον. (Πνέω) quintus, *der fünfte, (the fifth.)* πέμπτης ἦρχε στιχὸς, Π, 197, coll. 171, seqq. πέμπτῳ φιάλην, Ψ, 270, coll. 265, seqq. et 351, Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος. et 615, πέμπτον ἄεθλον, quintum præmium. τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ, sc. ἤματι, die quinto, ε, 263. ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν, ι, 335. πέμπτον ἔτος, ω, 308.

πέμπω, f. ψω. (Ἕπω) deduco aliquem, sequor quem aliquo comes et deductor. quasi τῇ ἕπω, interserto μ. deinde ex hac prima notione fluxit et, mitto in genere, sequi facio, comitari facio. τὴν σὺν νηῒ Ἀχαιοὶ ἐς Χρύσην πέμπουσι, A, 390, hanc navi Achæi in urbem Chrysen (coll. 37.) deducunt, comitatu satis amplo. et 184, τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισι πέμψω, deducendam eam curabo et reducendam. ἀλλ' ἕταρον πέμπω πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσι, Π, 240, at amicum mitto cum exercitu Myrmidonum. Ἕκτωρ δὲ πρὸς ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπε, mittebat eos in urbem, Γ, 116. πέμπε (ἔπεμπε) δέ μιν Λυκίηνδε, in Lyciam proficisci jubebat eum, Z, 168. et 207, πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, misit me ad Trojam, cum militibus; *liess mich dahin gehen, (sent me thither.)* ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι ἔπεμπε, I, 253, te, O Achilles, pater tuus. sic et 439. et 438, σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων Πηλεὺς, tibi autem me comitem et deductorem una ire jubebat senex. quo loco utraque notio est juncta: *gab mich dir zur geleitung mit, als er dich zum Agamemnon ziehen hiess, (ordered me to accompany thee when he sent thee to Agamemnon.)* et hoc innuit, Achillem reconciliari debere regi, utpote cui a patre missus sit. sic et Λ, 765, ἤματι τῷ, ὅτε. πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι, Π, 681, deducendum vel deportandum eum dedit cum deductoribus et deportatoribus velocibus: et sermo est de mortuo Sarpedone, deportando in patriam terram. coll. 671, ubi idem πέμπε, cum his verbis, est imperativus, deportandum eum committe his: *gieb ihm diese zu geleitern, dass sie ihn bringen, (give him into their charge, that they may carry him.)* τὸν μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποις ἐς πόλεμον, Σ, 237, hunc a se dimisit cum equis ad bellum. et 452, πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν, multos milites eum sequi jussit. ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπε ἄϊδόσδε, Ψ, 137, amicum enim egregium ad sepulturam comitabatur, *begleitete ihn in procession zur beerdigung, (attended his obsequies.)* hinc est recentiorum significatus τῆς πομπῆς, *eine feierliche procession, ein aufzug, (a solemn procession, train:)* et ut πέμπειν ponant ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως, de pompa triumphali. hinc est et ὁ νεκροπομπὸς, deductor manium, Mercurius, qui et ψυχοπομπὸς dicitur, ω, 1, seqq. τὴν μὲν Ἀχιλλῆος υἱέϊ πέμπεν, unam filiam Achillis filio elocabat, δ, 5, et 8, τὴν ἄρα ὅγε (Μενέλαος) ἔνθα (eo) ἵπποισι καὶ ἅρμασι πέμπε νέεσθαι Μυρμιδόνων πρὸς ἄστυ, deducendam curabat. et 799, πέμπε δέ μιν (somnium) πρὸς δώματα Ὀδυσσῆος, dimisit, ire jussit. πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίης, η, 264, dimisit me in navigio ex tempore facto. τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε, arietem a se foras dimisit, ι, 461. Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμωὰς ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας, comites ei addidit ancillas, ν, 66, 68. et 206, ὅς κεν μὲ φίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι, cum comitatu me remisisset in patriam, *hatte mich nach hause geleiten und bringen lassen, (he sent me home with an escort.)* ὅς μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, καὶ ἔπεμπε, ψ, 315, de Æolo, dimittente Ulyssem, comite vento dato. οἵτε (Phæaces) καὶ ἄλλους ἀνθρώπους πέμπουσι, π, 228, datis navibus et comitibus deportant. sic et ν, 188. ἔπεμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους, ἐξελθεῖν καὶ ἀμύνειν, delegant ad eum cum pompa celebri principes sacerdotum, ut exeat et defendat patriam, I, 571. οἱ δ' ἅμ' Ἀχιλλῆϊ πέμπον ἔπεσθαι εἰς Ἴλιον, hi eum comitem dederunt Achilli, ut cum eo proficisceretur ad Trojam, Π, 575. χαίροντα χαίροντες ἔπεμπον εἰς Ἰθάκην, τ, 461, lubentem lubentes cum comitibus et deductoribus dimiserunt in Ithacam. οἴκόνδε ἄγειν ἕκαστον ἔπεμπον ἁλιεῦσι, ω, 418, tradiderunt piscatoribus deportatoribus, qui quemque veherent domum. ὅ,τι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ, quodcunque malum injungat et comitem det cuique, Jupiter, O, 109. ἦ πέμπωμεν (αὐτοὺς) ἱκάνειν ἄλλον, an abducamus eos ut veniant ad alium, δ, 29. ὄφρα

σὲ τῇ πέμπωσιν νῆες, ut te illuc deducant naves, Θ, 556. οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης, qui eum deducant per lata dorsa maris, δ, 560. ε, 17. ρ, 146. πέμπετέ με ἀπήμονα, dimittite et nave data deportate me incolumem, ν, 39, *schaffet mich fort, (carry me away.)* et 48, ἐκέλευον πεμπέμεναι (πέμπειν) τὸν ξεῖνον, jubebant dimitti et deduci hospitem, *sagten man solle den fremden fort bringen, (gave orders that the stranger should be escorted forward.)* et 52, τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. ἐκέλευον πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, η, 227. ἐκέλευον πεμπέμεν, ionice pro πεμπεῖν, κ, 18, postulabam ut me deportarent: *ich sagte, man möchte mir forthelfen, (I desired to be carried on.)* ὄτρυνε Μενέλαον, πεμπέμεν, sc. σὲ, incita eum ut te dimittat, ο, 15. et 74, χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, decet, hospitem quamdiu adest comiter tractare, et volentem quoque dimittere. πέμπειν δέ μιν ἤθελον αὐτοὶ οἴκαδε ἀπήμαντον, dimittere dato præsidio volebant eum domum, τ, 281. et 290, οἵ δή μιν πέμψουσι ἐς πατρίδα, deducent. πέμπων μὲ ἀπὸ νηῶν, dimittens me a navibus sic pollicitus est mihi, Ω, 780, *da er mich im frieden wegliess, (dismissing me courteously;)* et quidem comitante me uno ex suis fidissimis, quem poëta vocat Mercurium. αἴ ζωὸν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε, si vivum dimiseris et deduxeris eum domum suam, Π, 445. et 447, καὶ ἄλλος ἐθέλῃ πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ ὑσμίνης, dimittere vivum ex prœlio. et 454, πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ὕπνον, ubi πέμπειν est pro πέμπε μιν, et sensus est, deduc eum sic, ut hi duo eum ferant, i. e. ut mortuus reportetur a suis in patriam. mors autem est somnus profundissimus: ergo Mors et Somnus sunt fratres gemini et germani: πέμπε μὲν φέρειν, deduc eum ferendo eum, i. e. dum ferunt eum illi. πέμψω δ' ἐς Σπάρτην, comitabor et deducam eum in Spartam, α, 93, inquit Minerva. πέμψω δέ μιν οὔπη ἔγωγε, ε, 140, ego eum nullo modo deduxero, inquit Calypso: et addit causam, quod nullas habeat naves, nullos homines nauticos. ergo est: *ich kann ihn nirgend hinbringen lassen oder fortschaffen, (I cannot remove or send him away.)* coll. 146. et 167, πέμψω δέ σοι οὖρον ὄπισθεν, comitem tibi et deductorum dabo ventum secundum a tergo. ὄφρα σὲ πέμψω πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα, ut te deducam et comiter ad patris mei domum, ζ, 255, ex quibus locis manifesto maxime apparet, quid proprie sit πέμπειν. hinc et semper de personis vivis ponitur; nusquam fere de rebus. saltem de personis vel quasi vivis. πέμψω δ' ὅππη μὶν κραδίη θυμός τε κελεύει, π, 81, dimittam eum auxilio meo, quocunque ei lubet. et 83, εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον, ἅπαντα, ubi tamen de rebus positum videtur: et vestes huc ego eum sequi faciam et panem, et in summa, omnia necessaria. sed poëtice istæ res sunt personificatæ. πέμψω σὲ Ἤπειρόνδε, deducendum curabo te in Epirum, ad Echetum, σ, 83. sic et φ, 309, εἰς Ἔχετόν σε πέμψομεν. et 342, πέμψω δ' ὅππη μιν κραδίη θυμός τε κελεύει. sic et, σὲ, ξ, 517. ο, 338. et 34, πέμψει δέ σοι οὖρον ὄπισθεν. σὲ ἐς Ἠλύσιον πεδίον ἀθάνατοι πέμψουσι, δ, 564, inquit Proteus ad Menelaum; deducent te. πέμψουσι δ' ἐν νηὶ ἐς πατρίδα, ε, 37, devehent eum navi in patriam. sic et ξ, 333. οἴκαδε πεμψέμεναι (Attica paragoge, pro πέμψειν) κ, 484, dimissuram te me esse. ὅς μιν ἔμελλεν πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, Φ, 48, qui eum deducturus erat ad Orcum, i. e. occisurus: et contextus ibi ostendit, respici locum unde negant redire quemquam, coll. 44, 62. et 43, πέμψεν δ' ἐς Ἀρίσβην, deducendum eo curaverat. Ἥρη Ἠέλιον πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς, Σ, 240, i. e. aër caliginosus citius advesperascere fecit, quam si esset serenus aër. Ἑρμείας δέ με ἔπεμψε καὶ Ἀθήνη, λ, 625, me comitatus et prosecutus est. hoc loco enim maxime proprie positum verbum. sed 622, καὶ ποτέ με ἐνθάδε ἔπεμψε κύνα ἄξοντα, ubi est pro ἔστειλε, ire me jussit huc. ἔδοσαν δέ μοι οὖρον ἀθάνατοι, οἵ με ὦκα φίλην ἐς πατρίδα ἔπεμψαν, ρ, 149. δ, 586, deduxerunt. et 589, καὶ τότε σὲ εὖ πέμψω, dimittam. Φαίηκές με πέμψαν σὺν νηῒ ἐς πατρίδα, ψ, 340, deduxerunt me. τοὺς ξείνους ἐμβαλόντες νηῒ ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, deportandos curemus, υ, 383. εἴ με ἐλεήσας οἴκαδε πέμψειας, domum dimiseris, ι, 350. μή μοι Γοργείην κεφαλὴν (i. e. Gorgonem ipsam) ἐξ Ἄϊδος πέμψειε Περσεφόνεια, λ, 634, ne ad me mittat. αἴ σε δυναίμην πέμψαι Ἄϊδος εἴσω, ι, 534, mittere te ad Orcum, i. e. occidere. μὲ ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ, jussit me portari et devehi in nave ad regem, ξ, 336, *befahl mich zu bringen, (ordered me to be brought.)* et 396, πέμψαι σὲ Δουλίχιόνδε ἴεναι, dimissurum esse me cum comitatu ut eam eo, *mich dahin reisen zu lassen, (to allow me to proceed thither.)* τὸν σὺ ἔπεμψας ἐπὶ πόντον, Ο, 27, dederas eum ventis agendum per mare. Ἑρμείαν πέμψαντες, θεοὶ, α, 38, Mercurium mittentes legatum ad eum. πέμψον ἡμᾶς ἐπὶ ἵππους τε καὶ εὐνὰς Θρηκῶν, comitare nos, O dea, adversus equos et cubilia Thracum, Κ, 464, *geleite und führe uns noch ferner, (continue to accompany and conduct us,)* καὶ αὖτις. πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, mitte nobis augurium, Ω, 310, coll. 315, ἧκεν ἀετόν. et 430, πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν, comitare et deduc me cum bonis diis. σὺ δὲ τοῦτον πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱεῖ, γ, 369, deducendum cura hunc. sic et ε, 25, Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως, comitare et deduc accurate. et 263, τῷ πέμπτῳ (ἤματι) ἔπεμπε αὐτὸν ἀπὸ νήσου, dimisit eum favens ab insula. στυγερῶς τινὰ ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι ἐξ οἴκου, φ, 374, duriter quemque dimitterem ut abiret e domo nostra. præteritum medii hujus verbi deberet esse πέπομπα: sed quia id facit βομβώδη κόμπον, quem lusit Comicus per suum βομβαλοβομβάξ: hinc dicitur pro eo, πέπομφα. inde tamen est ὁ πομπός: et τὰ πομπεῖα παρὰ Ἀττικοῖς, quæ sunt ἱερὰ σκεύη, χρήσιμα ἐν πομπαῖς ἱεραῖς, *zu andachtigen processionen gehörige gerathe, (sacred vessels, used in religious proces-*

sions.) et ὁ πομπίλος, ζῶον θαλάσσιον, ἐρωτικὸν, ποικίλον, πηλαμύδι (vel πηλαμίδι, ab ἡ πηλαμὶς) παρεοικός: et ἡ πομπὴ, ὁ θρίαμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. apparebit et in hoc verbo ex collatione Homeri quam accuratus sectator proprietatis vocum sit Homerus præ recentioribus; et quam ille etymologiæ inserviat, utpote origini sermonis propinquior.

πεμπώβολον, ου. τό. (Βάλλω) est vox Æolica, pro qua Attici dicunt πεντώβολον. et est fuscina, πέντε ὀβελοὺς ἔχουσα ἐκ μιᾶς λαβῆς, *eine fünfzackige gabel, (a five pronged fork.)* fortasse ad numerum digitorum manus, cujus vicem hæc fuscina præstabat. et utebantur ea in sacro faciendo, ad regendum ignem in ara. alii Græciæ populi habebant fere τριώβολα, fuscinas trium cuspidum: sed Κυμαῖοι, Αἰολικὸν ἔθνος, πεμπωβόλοις ἐχρῶντο. *eine grosse feuergabel, das opferfleisch und brennende holz auf dem altare damit zu regieren, (a large fork for stirring the flesh offered in sacrifice, and the burning wood on the altar.)* et ad id ministerium adhibebantur νέοι: sacerdos administrabat sacrum aræ imponendum; post id comburendum rite committebat junioribus ministris. A, 463. γ, 460.

πενθερὸς, οῦ. ὁ. (Πείθω) socer, *der schwiegervater, (a father-in-law,)* qui et ὁ ἑκυρὸς dicitur. alii quidem differentiam inter hæc duo nomina statuunt, dicentes, πενθερὸν esse τὸν τῆς γυναικὸς πατέρα τῷ νυμφίῳ, *der braut vater, (the bride's father;)* ἑκυρὸν vero τὸν τοῦ ἀνδρὸς πατέρα τῇ νύμφῃ, *der bräutigams vater, (the bridegroom's father.)* sic et ἡ πενθερὰ et ἑκυρὰ differre dicuntur. quæ differentia tamen non semper tam accurate observata est, ut vel ex Terentiana illa Hecyra apparet. quibusdam recentioribus etiam ὁ γαμβρὸς appellatur, qui alias est ὁ πενθερός. nomen ipsum ab aliis derivatur ἀπὸ τοῦ, πένεσθαι περὶ τοὺς νομίμους ἔρωτας, i. e. ἀσχολεῖσθαι καὶ ἐνεργεῖν, interserto θ διὰ τὸ εὔφωνον. Sed simplicius et verius derivatur a πείθεσθαι, ut notet eum, cui persuadetur, ut det filiam suam proco alicui: nam Iota crebro transit in ν, et terminatio est ex usu analogico, sicut a τρυφᾶν fit τρυφερός. δεῖξαι δ' ἠνώγει ᾧ πενθερῷ, et jussit illam tabulam ostendere suo socero, Z, 170, ubi Prœtus Bellerophonten misit ad uxoris suæ patrem. ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς (gener) ἢ πενθερὸς, socer, Θ, 582, et tales proximi sunt affines post consanguineos.

πενθέω, f. ήσω. (Πήθω) sum in luctu, adfligor, lugeo. νέκυν πενθῆσαι, mortuum lugere, T, 225. τὸν τώγε πενθείετον, pro πενθέετον, lugent ambo eum, Ψ, 283. ἐπεὶ κάκιον, πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ, nam valde malum est, lugere sine intermissione semper, σ, 173. τ, 120, pro πενθέμεναι, Attica paragoge, pro πενθεῖν; et producto ι ob metrum.

πένθος, εος. τό. (Πάθω) mœror, luctus. *das leid, herzeleid, trauer, (sorrow, distress, affliction.)* est a τὸ πάθος, sicut a τὸ βάθος est τὸ βένθος, fundus, profunditas. notat luctum ex aliquo gravi casu: cum πάθος casum ipsum et adfectionem aliquam notet. Mos lugendi mortuum describitur ab Eurip. Alcest. 425—434. ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει, A, 254. H, 124. ὅ,τι, αὐτὸν ἵκετο πένθος, quinam eum invaserit mœror, Σ, 64. et 73, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; sic et A, 362, *warum ist dein herz so betrübet? (why art thou overwhelmed with grief?)* πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος, Ω, 708. ἱκάνει δέ με χαλεπὸν, ζ, 169. τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος, Δ, 197, 207, illi quidem gloria inde est, nobis vero luctus et afflictio. et 417, τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, coll. 415, τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος, gloriatio: ut appareat oppositio. κρατερὸν ῥά ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος, vehemens igitur eum luctus quod attinet oculos operuit cum frater caderet, Λ, 249, i. e. ἐλυπήθη σφόδρα: *es wird ihm grün und geel vor den augen, (he was overwhelmed with grief.)* Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν, Π, 548, eos viritim invasit mœror invincibilis, non lenis. ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, P, 37. Ω, 741, infandumque parentibus gemitum et luctum fecisti: et quidem priore loco mortem inferendo, posteriori patiendo. Μενέλαος εἱστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων, P, 139, stabat, magnum luctum in pectore fovens. ἵνα καί σοι πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη παιδὸς, ut et tibi luctus infinitus in pectore fit ob filium tuum cæsum, Σ, 88. hinc dictus est ὁ Πολυπενθὴς, έος. πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσὶν, Ω, 105, luctum non obliviscendum. sic, ἐπεί με μάλιστα καθίκετο ἄλαστον, α, 342. ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα, ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶ, η, 218, 219. μέγα δὲ φρεσὶ ἀέξει, λ, 194. οὐ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὐδέ τι πένθος, ρ, 470, non est dolendum sane. et 489, ἐν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε βλημένου, in corde magnum dolorem fovebat ob patrem ictum. ἀλλ' οὐδ' ὣς σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης, σ, 323, ubi est, οὐκ ἔσχεθε ἐν φρεσὶ ἑαυτῆς τὸ πένθος Πηνελόπης, οὐκ ἐλυπεῖτο κατὰ ἐκείνην, mœror quem Penelope habebat, non attingebat cor illius; non habebat illa eundem mœrorem; *war nicht so betrübt wie ihre frau, (she was not so deeply afflicted as her mistress.)* αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων, dolorem immensum dedit deus, τ, 512. ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμᾶς ἵκετο πένθος, ψ, 224, ex quo peccato originaliter et ad nos pertigit luctus et adflictio. πένθος ἀέξων, ω, 230. et 422, παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο, *er konnte das leid um seinen sohn gar nicht vergessen oder aus dem sinne schlagen, (he could not forget or banish from his mind his grief for his son.)* οὐκ οἶδε, ὅσον πένθεος ὄρωρε κατὰ στρατὸν, nescit, qunatum luctus excitatum sit per exercitum, Λ, 657. πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο (βεβόληντο, icti erant) πάντες ἄριστοι, mœrore enim intolerabili confixi quasi erant omnes principes, I, 3, ubi πένθος comparatur tacite sagittæ, configenti quasi animum. θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ, X, 242, animus conficiebatur dolore gravi. et 483, ἀλλ' ἐμὶ

στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις χήρην, inquit Andromache de Hectore suo. μὲ οἶον ἐάσατε πένθεϊ λυγρῷ τείρεσθαι, β, 70, me solum sinite mœrore cruciari.

πενία, ας. ἡ. (Πνέω) paupertas, inopia qua quis coactus labore victum quærit. *armuth, (poverty.)* πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει, paupertate coactus loquitur vana, ξ, 157, *er lüget aus armuth, damit er was verdiene, (he lies from poverty, that he may get something by it.)* nota ergo, τὴν πενίαν esse paupertatem eam, quæ cogit homines ad opus faciendum, victus quærendi causa: sed ἡ πτωχεία est mendicitas. apparet inde, quomodo differat ὁ πένης et ὁ πτωχός. Aristoph. Plut. 548, 549, ubi additur, τῆς πτωχείας ἡ πενία ἐστὶν ἀδελφή. et his adde versus aliquot sequentes, quibus Aristophanes ipse luculenter docet differentiam πενίας a πτωχείᾳ.

πενιχρὸς, ὰ, όν. (Πνέω) pauper, qui opera diurna victum quærit, *ein brodtarbeiter, (a day labourer.)* ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ, vestibus carentis aut pauperis, γ, 348.

πενταέτηρος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) quinquennis. productum a πενταέτης, sicut ab ἐνναέτης fit ἐνναέτηρος. βοῦς πενταέτηρος, Β, 403. Η, 315. τ, 420, nam talis ἀκμάζει μάλιστα, et usque ad novem annos ita perdurat. hinc talis ad sacra facienda adhibitus. ὗς πενταέτηρος, ξ, 419, et pinguis.

πενταέτης, εος. ὁ ἡ. τὸ πενταέτες. (Ἔω) quinquennium, per quinque annos. πενταέτές γε παραμίμνων, γ, 115. quinquennis.

πένταχα, (Πνέω) adverb. quinquefariam, *fünffach, (five-fold.)* πένταχα κοσμηθέντες, Μ, 87, in quinque partes distributi et ordinati; ut Hector cum suis a duobus aliis ab utroque latere clauderetur.

πέντε, (Πνέω) quinque, *fünf, (five.)* videtur deductum a πένω, laboro; quia plurima opera fiunt ope manuum digitis quinque instructarum. possis quidem et ab ἕπω, sequor, factum putare, quia quinarius sequitur quaternarium; maxime cum Æoles dicant πέμπε, unde est πεμπάζω, i. e. κατὰ πεντάδας ἀριθμέω, numero et distribuo per quinarios; et ἀναπεμπάζω, i. e. ἀναμετρέω καὶ ἀναλογίζομαι, remetior et renumero, *ich zähle oder messe nach, (I count or measure out.)* τέσσαρες vero vel τέτταρες est a θέω, pono, nam quadrangulum in cubo, firmiter ponitur. μετὰ πέντε κασιγνήταις μόνος υἱὸς, Κ, 317, inter quinque sorores unus filius. πέντε σάκεος πτύχες, Σ, 481, coll. Υ, 270. ἐνιαυτοὺς, Ψ, 833, νέας, naves quinque, γ, 299. υἷες, filii, ζ, 62. ἡγεμόνες, Π, 171. a πέμπε est ἡ πεμπὰς, άδος, quinarius numerus; et ὁ πεμπάδαρχος, dux quinarii.

πεντήκοντα, (Πνέω) quinquaginta, *funfzig, (fifty.)* πεντήκοντα νῆες Βοιωτῶν, Β, 509. et 556, Ἀθηναίων. θάλαμοι, Ζ, 244, *wohnungen, (chambers.)* χίλια πυρὰ (mille ignes) καίετο, παρὰ δὲ ἑκάστῳ ἥντο (sedebant) πεντήκοντα, sc. ἄνδρες, Θ, 559, ergo quinquaginta millia pugnaverunt in exercitu Trojano, τῶν ἐγχωρίων καὶ ἐπικούρων. ἀγέλας βοῶν, quinquaginta greges boum, Λ, 677, et 747, δίφρους εἷλον, cepi pugnando. νῆες, καὶ ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα ἄνδρες, Π, 168, 170. μῆλα ἔνορχα, Ψ, 147. υἱοὶ ἦσάν μοι, Ω, 495. δμωαὶ, η, 103. δύω καὶ πεντήκοντα κοῦροι, θ, 35, 48. πεντήκοντα δ' ἕκαστα, μ, 130, i. e. καθ' ἑκάστην ἀγέλην πεντήκοντα, *jede heerde von funfzig stück, (each herd consisting of fifty head.)* sic, ἐν ἑκάστῳ πεντήκοντα σύες, ξ, 15, erant autem duodecim συφεοὶ, haræ. δύω καὶ πεντήκοντα κοῦροι ἐκ Δουλιχίου, π, 247. λόχοι ἀνθρώπων, υ, 49. alibi triginta viris eum parem futurum dixit: ergo h. l. multo pluribus. γυναῖκες, χ, 421, de ancillis Ulyssis; ex quibus duodecim fuerant malæ. ὄρχους, series, ω, 341.

πεντηκοντόγυος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) portio agri quinquaginta jugerum. *ein stück land von funfzig morgen, (a piece of land containing fifty acres.)* ἔνθα μὶν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι πεντηκοντόγυον, Ι, 575, ibi eum jusserunt eligere sibi prædium perpulcrum quinquaginta jugerum.

πεντηκόσιοι, αι, α. (Πνέω) quingenti, *fünfhundert, (five hundred.)* ἐννέα ἕδραι, πεντηκόσιοι δὲ ἐν ἑκάστῃ, γ, 7, novem consessus, et in singulis quingeni. hunc numerum amavit Nestor, quia tot cum eo ad Trojam ierant; scilicet novies quingeni. habuerat enim naves nonaginta, et in qualibet viros quinquaginta. sic Lacedæmonii amarunt numerum trecentorum post bellum Xerxis, in memoriam eorum trecentorum ad Thermopylas cum rege cæsorum.

Πένω, (Πνέω) curo, laboro, conficio cum studio et celeritate adhibita, *ich lasse mir es sauer werden, (I take great pains with something.)* est a πνέω, spiro, quod verbum a spiritu laborantium est fictum. media forma est usitatissima: σπουδαίως ἐνεργέω. ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατὸν, Α, 318, imperf. sine augm. ubi de sacrificio est sermo: sic hi hæc sedulo peragebant in castris. ἑταῖροι ἐσσυμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντο ἄριστον, socii strenue curabant et parabant jentaculum, Ω, 124. κατὰ δόμον δαῖτα, β, 322. περὶ δεῖπνον (de cœna) ἐνὶ μεγάροισι, δ, 624. ω, 411. ἀμφίπολοι κεδναὶ ἐνὶ μεγάροισι πένοντο τέσσαρες, ministrabant sedulo, κ, 348, ubi in genere de ministeriis. et 124, ἀτερπέα δαῖτα πένοντο, horrendum epulum parabant; carnes nimirum humanas: ubi tamen alii legunt φέροντο, portabant domum. ὁπότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα, quando tandem ista conficiamus, ν, 394, ubi de cæde procorum paranda sermo est, quasi de cœna. ὑπὸ δρυΐ δαῖτα πένοντο, Σ, 558. ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ἐφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, alio tempore sane vel magis debetis ista curare, Τ, 200. δαῖτα, γ, 428. δ, 531, 683. ξ, 251. χ, 199. ὕστερα ταῦτα πένεσθαι, π, 319, hæc ultimo loco curare, de his laborare post omnia. τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι, ω 406, quid te oportet talia curare.

πεπαλάχθαι, πεπάλαχθε, vide sub παλάσσω.

πεπαρμένος, vide sub πείρω.

πεπάσμην, πέπαται, vide sub πάομαι.

πεπείρανται, vide sub περαίνω.

πεπείρημαι, vide sub πειράω, ad finem.

πέπιθον, πεπιθεῖν, πεπιθήσω, πεπίθοιμι, vide sub ΠΕΙΘΩ.

πεπλήγω, (Πίλω) verbum ortum ex perf. med. πέπληγα, a πλήσσω, percutio, molior, tundo. et hinc est imperfectum ἐπέπληγον. est vox Ἰώνων et Syracusanæ dialecti. eadem ratione fiunt nova verba λελάθω, πεποιήκω, πεφύγω, λελάβω, κεκάμω, etc. λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισάλῳ ὃν εἰς οὐρανὸν ἐπέπληγον πόδες ἵππων, candidi in superficie sua fiebant pulvere, quem ad cœlum appropinquare faciebant pedes equorum, tundendo terram, Ε, 504. πέπληγόν τ' ἱμᾶσιν, percutiebant equos scuticis, Ψ, 363. sic, χορὸν θεῖον ποσὶ, pulsabant circum divinum pedibus, i. e. saltabant, Θ, 264. ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν, ionice pro πεπλήγειν, equos in pugnam concitare, Π, 728. sic, πύξ, pugnis et pugilatu ferire se invicem et manus conserere, Ψ, 660, i. e. πὺξ ἀλλήλους πλῆξαι. ὢ πεπλήγετο μηρὼ, feriebat femora sua manibus suis, quasi ἐπὶ θαύματι μεγάλῳ, Μ, 162. et in luctu, Ο, 113, 397. ν, 198. conf. Jeremiæ, xxxi, 19. στήθεα πεπλήγοντο, pectora plangebant mulieres, in luctu, Σ, 31, 51. Vide sub κεκλήγω.

πεπλημένος, vide sub πελάω.

πέπλος, ου. ὁ. (Πέπω) quævis vestis ampla et lata. etiam materia ad vestes faciendas, *laken, (stuff.)* in specie vero γυναικεῖον ἱμάτιον, corpus proxime tegens; peplum, indusium, *ein frauenskleid über den ganzen blossen leib, (a woman's garment worn next to the skin.)* nam in regionibus calidis non fere solebant fœminæ priscis temporibus plures vestes simul, aliam super alia, gestare. sed, ut diximus, etiam in genere quævis vestis texta et quodvis integumentum textum, maxime amplum et delicatum, sic vocatur. habet nomen a πετάσθαι, expandi, expansum esse: quam etymologiam poëta innuit, Ε, 194, ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται, et circum expansa sunt vela vel integumenta; nam sermo ibi est de curribus elegantioribus, qui domi et extra usum contegebantur ne conspurcarentur fumo vel pulvere vel aliis inquinamentis. ergo h. l. non est ἱμάτιον ὁ πέπλος, ἀλλὰ ὕφασμα δονουδὲς, καταπεταννύμενον τῶν δίφρων, εἰς ἀποσόβησιν καπνοῦ καὶ τῶν τοιούτων. et 315, πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα ἐκάλυψε, et pro eo obtexit laciniam splendidi pepli sui; ubi sermo est de Venere, auferente Æneam, et ubi est ipsa longa et ampla Veneris vestis. et 338, ἀμβροσίου διὰ πέπλου, per divinum peplum, cujus partem tenebat manu, ut obtenderet filio suo: additurque, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταὶ, quem peplum ipsæ Gratiæ elaborarunt ei: ut videas laudem χαρίεντος πέπλου, i. e. γυναικείου ἱματίου. et 734, 735, de Minerva, πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν, ποικίλον, ὅν αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσὶν, peplum exuit (decidere fecit a corpore suo) pulcrum, varium (figuris intextis ornatum) quem ipsa suis manibus fecerat, utpote textrix optima. coll. 736, χιτῶνα ἐνδῦσα Διὸς, cum induisset tunicam Jovis: ut ergo ὁ χιτὼν sit virilis, πέπλος muliebris; re ipsa fere idem, nimirum vestis corpori proxima: *ein hemde, oder eine art von hemde, (a sort of shirt or shift.)* sic et Θ, 385—387. πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος εἶναι ἐνὶ μεγάροις, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ, sc. τῇ Ἑκάβῃ, μητρὶ Ἕκτορος καὶ Ἑλένου, Ζ, 90—92. 271—274, nam diis offerenda sunt optima quæ habemus ipsi: hinc non χαρίεις, sed χαριέστατος, non φίλτατος solum, sed et πολύ. cæterum h. l. non est ἱμάτιον jam factum, sed ὕφασμα, *ein köstlich und grosses stück gewebetes zeug, (a large piece of finely woven stuff.)* et 289, ἐς θάλαμον, ἔνθα οἱ (reginæ) ἔσαν πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων—τῶν ἕνα, ὅς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος, ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπε, ubi describitur artificiose textum, *ein stück sehr feines gewebetes, mit figuren und historien drein gewebet, (a piece of stuff of very fine texture, having figures and historical subjects woven into it.)* et ad ejusmodi texturas conficiendas Paris a Sidone secum adduxerat mulieres peritas. δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους, Ω, 229, ubi quoque notatur ὕφασμα ἄῤῥαφὲς, et materia ad vestes inde conficiendas; *zwölf stück fein laken, (twelve pieces of costly stuff.)* et 796, πορφυρέοις πέπλοις μαλακοῖς, purpureis integumentis mollibus, quibus contegebatur urna sepulcralis. ζῶστρά τι καὶ πέπλους, ζ, 38, ubi πέπλοι sunt γυναικεῖα περιβλήματα, *hemden-artige frauens-kleider, (women's garments resembling shifts.)* πέπλοι λεπτοὶ εὔννητοι ἐνβέβληντο, η, 96, ubi notant πέπλοι ἁπλῶς. ὕφασμά τι λαμπρὸν, et quidem h. l. integumenta sellarum, *stuhl-und sitz-tapeten oder decken, (cushions or coverings for seats.)* sic et φᾶρος et σπεῖρον sæpe simpliciter ponuntur pro ὑφάσματι. Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν, ἔνθα ἔσαν οἱ (ubi inerant ei) πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτὴ, τῶν ἕνα ὅς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος, ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν, ο, 105, coll. 124—128, ubi apparet, πέπλον non esse vestem jam factam, ut alibi, sed materiam vestium elegantissime textam: et donat id textum Helena Telemacho, ut futuræ suæ sponsæ id tradat, ad vestes inde faciendas ei sponsæ, sed de veste jam facta, est σ, 291—293, μέγαν περικαλλέα πέπλον ποικίλον, ἐνέσαν *(es waren daran,) (were on it,)* περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι χρύσειαι, ubi vides ἱμάτιον γυναικεῖον, Penelopæ muneri datum, κατὰ τὰ Δωρικὰ σχιστὸν ἐπὶ μέρη τὰ ἔμπροσθεν, καὶ διὰ τοῦτο περόνας ἔχον πολλὰς, *ein weites und langes frauenskleid, vorne offen, und daher vorne entlängs mit güldenen haken und ösen besetzet, (a long wide female garment, open before and therefore provided with hooks and eyes all down the front.)* alii describunt τὸν πέπλον sic, esse πε-

ῥιβόλαιεν, σκέπον τὸν ἀριστερὸν ὦμον, καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν συνάγον τὰς δύο πτέρυγας εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν, γυμνὴν ἐῶν τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν ὦμον: ut tunc περόναι fuerint in latere dextro. recentiores dicunt et τὸ πέπλον, et τὸ πέπλωμα.

πέπνυμαι, vide πνύω.

πέποιθα, vide sub ΠΕΙ'ΘΩ, aliquanto a fine.

πέπομφα pro πέπομπα, vide sub πέμπω, prope finem.

πεποτήαται, πεπότηται, vide sub ποτάω.

πεπρωμένη, πεπρωμένον, pro πεπερατωμένη, πεπερατωμένον, vide sub Αἶσα ad initium, μοῖρα, et περατόω.

πέπρωται, pro πεπεράτωται, vide sub περατόω.

πεπταμένος pro πεπεταμένος, πέπταται pro πεπέταται, πέπτατο pro ἐπεπέτατο, vide sub πετάω.

πεπτεώς, πεπτηώς, vide sub πίπτω ad finem, et πτήσσω.

πέπυσμαι, vide sub πεύθομαι, prope finem.

πέπων, ονος. ὁ ἡ. (Ἕπω) adjective est proprie, πᾶς καρπὸς ὡραῖος τοῦ φαγεῖν, fructus maturus et mitis. e. c. μῆλα πέπονα, poma mitia. et ὁ σικυὸς πέπων, qui est ὁ σπερματίας, *eine saamengurke, (a cucumber.)* hinc est et comparativus, πεπαίτερος, i. e. ὡριμώτερος. sic et δρυπεπὴς ἐλαία, olea in ipsa arbore matura facta. quia autem καρποὶ πεπανθέντες γίνονται ἔκλυτοι: hinc metaphorice notat mollem, remissum, in sensu vitioso; deinde et, mitem, lenem, suavem, in sensu bono. et hoc sensu oppositum plane est τῷ ὠμῷ. substantive vero ὁ πέπων est εἶδός τι σικύων, ἡδέων εἰς γεῦσιν καὶ φιλουμένων βρωθῆναι, melone. ὦ πέπονες, κακὰ ἐλέγχεα, Ἀχαιΐδες, οὐκ ἔτι Ἀχαιοὶ, B, 235, ubi est in sensu metaphorico malo, ἐπὶ τῶν χαύνων καὶ ἐκλύτων. sic et N, 120, ὦ πέπονες, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον τῇδε μεθημοσύνῃ, hac remissione animorum. et hic malus significatus est ab eo, quod quidam Græci poma fracida vocarunt πέπονα. sæpius tamen occurrit in significatu amico. ὄρσεο πέπον Καπανηϊάδη, festina, O amicissime, E, 109. ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, O mi care frater, inquit Agamemnon, Z, 55, et id ex ingenio quoque Menelai ipso, nam is erat mitis et lenis natura. sic et P, 238, ubi loquitur Ajax. ὦ πέπον, O suavissime, I, 252, ubi loquitur Ulysses legatus ad Achillem. ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον. Λ, 314, ad Diomedem. et 764, ὦ πέπον, O amice carissime. sic et M, 302. O, 472, i. e. ὦ φίλε. et 437, Τεῦκρε πέπον. Γλαῦκε πέπον, Π, 492. et 628, ὦ πέπον. Αἶαν δεῦρο πέπον, P, 120, 179. sic Jupiter ad fratrem Neptunum, ὦ πέπον, ν, 154. ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, πὰρ ἐμὲ ἵστασο, χ, 233. et Polyphemus ad carum sibi arietem, κριὲ πέπον, ι, 447. est ergo vox blandientis, ut nos dicimus, *mein schatz, (my dear,)* Gal. *mon cher*, ἐπὶ φιλίας. cæterum est a πέπτω, f. πέψω. et a πέπων est verbum πεπαίνω, pomum molle et mite facio, it. sum mite et maturum. Dores τοὺς ἐπονειδίστους quos maxime probrosos notare volebant, vocabant φόνους, quasi ἄξια φόνου δεδρακότας, *morde, galgenvögel, (a villain who deserves to be hanged.)*

πὲρ, (Πέρα) enclitica, orta ex περὶ, quatenus id notat περισσῶς. est ergo, quamvis, quantumvis, valde, cunque. ἀγαθός περ ἐὼν, i. e. πέρι ἀγαθὸς, *ein sehr braver, (a most excellent man,)* A, 131, 275. O, 185, quasi πέρι ἀγαθός. sic, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, vocalis valde orator, B, 246, ubi est ironice. κυνεός περ ἐὼν, valde quidem impudens, I, 373. κρατερός περ ἐὼν, O, 164, 195. φράδμων περ ἀνὴρ, valde perspicax homo, Π, 638, quantumvis solers. ἱέμενός περ, valde quidem cupiens, α, 6, *so sehr er auch darnach strebete, (much as he desired it.)* ἀχνύμενός περ, A, 241, dolens quamvis. et 352, ἐπεί με ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα, postquam quidem me peperisti valde brevis ævi hominem: pro πέρι μινυνθάδιον. et 353, τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ζεὺς ἐγγυαλίξαι, honorem saltem debuisset tamen mihi Jupiter tribuere et pretium aliquod, *einen werth, eine werthachtung bey andern doch wohl, (honour, estimation with others.)* et 564, ἀλόχῳ περ ἐούσῃ, tibi quamvis conjugi meæ, *ob du gleich noch so sehr die gemahlin bist, (though my wife.)* et 586, 587, κηδομένη περ, μή σε, φίλην περ ἐοῦσαν, ἴδωμαι θεινομένην, valde quidem dolens; ne te, tantopere caram mihi, videam vapulantem a Jove. et 416, ἐπεί σοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν, quandoquidem tibi vitæ portio valde breviter (i. e. brevis, in breve tempus) est, et omnino non diu. οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, redeamus domum quam maxime, B, 236, *lasset uns doch ja nach hause zurück schiffen, (let us return home.)* (sic et Π, 205.) et 805, οἷσί περ ἄρχει, quibus quidem dux est, quorum omnino imperator est. Ἰθάκης, κραναῆς περ ἐούσης, valde saxosæ et montanæ, Γ, 201, *das sehr rauh und gebirgig ist, (which is very rugged and mountainous.)* εἴ περ γὰρ φθονέω, si enim quam maxime inviderem, Δ, 55. πολέες περ ἐόντες, quantumvis multi, E, 94. et 625, μέγαν περ ἐόντα, quantumvis grandem statura. et 802, ὅτε πέρ μιν ἐγὼ οὐκ εἴασκον, quando quidem maxime prohibebam eum, πέρι οὐκ εἴων αὐτόν. οὐδέ νύ σοί περ Δαναῶν ὀλοφύρεται θυμός; ne igitur tibi saltem animus misericordia Græcorum tangitur? Θ, 201, ubi πὲρ, sequente vocali ὀλλυμένων, pereuntium, possit esse per apostrophum περὶ cum genitivo, ob pereuntes. et 242, 243, ἀλλὰ Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, αὐτοὺς δή περ ἔασον ὑπεκφυγέειν, ubi in precatione hoc πὲρ magnum desiderium exprimit: at, O Jupiter, hoc tamen magnopere voto me imperti, ipsos tamen saltem omnino sine effugere: *diesen wunsch wenigstens, sie selbst doch ja, (this wish at least, that they themselves.)* σὺ δ' ἄλλους περ ἐλέαιρε, at tu reliquorum tamen miserere, I, 301. et 343, δουρικτήτην περ ἐοῦσαν, quamvis bello captam, *obgleich nur, (though only.)* ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα, K, 70, ast et ipsi multum laboremus. ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσατο δόρπον,

quando autem fere, *insgemein, etwa, (in general, perhaps)* lignator apparare solet sibi cœnam, Λ, 86, i. e. tempore pomeridiano, circa nostram horam tertiam. et 788, *ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ*, et ille obsequetur tibi in bono utique consilio. et 795, *ἀλλά σέ περ προέτω*, at te saltem tamen mittat; ubi intensionem precationis hæc vocula designat. *ἀλλά περ οἶος ἴτω Αἴας*, at saltem maxime solus ito Ajax, M, 349, 362. *μάλα περ μεμαῶτι*, valde multum cupienti et promto, N, 317. et 415, *εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα*, ad Orcum quam maxime euntem; et potest simul pertinere ad sequens *γηθήσειν*, gavisurum tamen eum valde, quod ei comitem eo præbuerim. et 753, *ἤσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν*, palpitabat moriens breviter valde, nequaquam nimis diu. ergo hoc *πὲρ* sæpe est Germanorum *sehr, (very,)* mutata prima consona. *νόον πύκα περ φρονεόντων*, *den verstand sehr kluger leute, (the understanding of very sensible persons,)* Ξ, 217. et 379, *οὐταμενοί περ*, quamvis vulnerati. *φεύγει, πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθῆναι ἀνδρῶν*, fugit, antequam circa cœtus armatus virorum congregetur, O, 588, ubi potest esse apostrophatum adverbiale *περί*. *ἀλλ' ἐμέ περ πρόες*, at me saltem tamen mitte, Π, 38, ubi intendit precationem. et 557, *οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους*, quales maxime antea eratis inter alios viros, aut etiam fortiores, sc. nunc quam antea, debetis esse. *αἴκε νέκυν περ*, si vel mortuum saltem, P, 121, coll. 229. et 292, *οὔτις ἱεμένων περ*, nemo vel maxime cupientium et contendentium. et 276, *ἱέμενοί περ*, quantumvis conantes. et 539, *χερείονά περ*, quamvis deteriorem. et 712, *ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην*, nos autem ipsi omnino consideremus quodnam consilium sit optimum. *τόν περ ἄριστον*, quem longe præstantissimum, pro *πέρι*, T, 95. *τά τε στυγέουσι θεοί περ*, quæ horrent dii ipsi magnopere, Υ, 65, et quantumvis dii. nonnunquam notat idem quod Romanorum *quidem*, aut in interrogationibus *tandem*. *ὅτε περ*, quando quidem, quandocunque, Δ, 259. K, 7. T, 57. Υ, 188. *ἔνθα περ*, ubi quidem, Z, 379, 384. *ὅθι περ*, ubi quidem, K, 568. et 556, *ἥ περ*, quam quidem. *ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ*, qui omnino; et ibi *τὸ πὲρ* sæpe per tmesin separatur, Δ, 524. E, 265. Z, 100, 398. M, 256. N, 465. O, 596. T, 416. ρ, 171. *ἀλλ' οὐδ' ὧς περ*, at ne sic quidem, Λ, 840. *εἴ περ*, si omnino, N, 464. Π, 618, 263. *καί περ*, licet maxime, et cum maxime, Π, 617, 620, 624. *εἴ ποτέ περ*, si unquam quidem omnino, O, 372. *τοῦ περ δὴ*, hujus quidem sane, O, 707. *οὐδὲ ἄρα περ ἦν*, neque igitur omnino licebat, Π, 60. *οὐκέτι νῶϊ αὐτώ περ*, non jam ne nos ipsos quidem, P, 239. id tantum meminerit tiro, nullam Græcam particulam plane esse otiosam aut mere expletivam, quales inepti quidam Germani olim habebant; deinde, cum hac particula semper ideam *τοῦ πέρι*, jungi debere, modo contextui apto. sic, *γυναικί περ*, quantumvis uxori, λ, 440. Vide sub *ἀγαθὸς*, aliquanto sub initio.

ΠΕ΄ΡΑ, *ας. ἡ.* est *κατὰ γλῶσσαν* eadem quæ *ἡ ἔρα, ἡ γῆ*: cujus accusativus singularis elliptice in usu mansit communi.

περαίνω et *πειραίνω*, f. *ανῶ.* (Πέρα) ad extremitatem alteram e regione sitam perduco et fero. nam est a *πέραν*. *σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες*, χ, 175, 192, et funem plexum ad eum altero extremo terminantes, *wenn ir ihn an dass eine ende eines striekes angebunden, (when ye have got him bound to one end of a rope;)* nam alterum extremum trans trabem transversam sic transmittebatur, ut ope illius trahi posset alligatus homo in altum usque ad trabem illam, ibique sic pendens relinqui. brachia ei erant colligata in tergo, et ad illa sic ligata brachia alligabatur alterum extremum funis satis validi, qui hinc *πλεκτὴ*, valide contorta, dicitur. cæterum est hic versus unus ex septem Homericis, ex meris spondeis constantibus. talis est et φ, 15. et conf. *δηΐων*, ubi antiqui contracte legunt *δῄων*. ergo h. l. est, *περατώσαντες, ἐκδήσαντες*, *dran bindend, (binding to it.)* conf. μ, 51. *ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται*, ista quidem sic omnia ad finem perducta sunt, *das ist denn nun in so weit alles zu ende gebracht, (this business then is brought to a conclusion,)* μ, 37, *τετελείωνται*. *περαίνω* et *συμπεραίνω* est et, per demonstrationem colligo, *συλλογίζομαι*: et *τὸ συμπέρασμα* est conclusio in syllogismo, Aristoph. Plut. 563.

περαιόω, f. *αιώσω.* (Πέρα) in ulteriorem terram transporto. *ἀλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι*, ast eamus, ne illi nos præveniant et transportentur in terram aliam, ω, 436, timebat enim Εὐπείθης, ne Ulysses cum suis transferat se in Epirum ex Ithaca, ibique contractis copiis ab Ithacensibus, ultionem ob interfectos procos cupientibus, sese defendat.

πέραν, (Πέρα) proprie est accusativus ab *ἡ πέρα*, per ellipsin, *κατὰ τὴν πέραν*, vel *εἰς τὴν πέραν*, et notat *ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα εἰς τὴν ἐκεῖθεν ἀντικρὺ γῆν*, ab hisce loci : in terram inde e regione sitam. adverbiascit ergo quasi. *ναίουσι πέρην* (ionice pro *πέραν*) *Εὐβοίης*, habitant e regione Eubœæ, B, 535. et 626, *νήσων, αἳ ναίουσι* (quæ habitant quasi, et habitantur) *πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα*, terram quod attinet, in mari e regione Elidis. *πέρην* (*εἰς*) *ἁλὸς*, trans mare, Ω, 752.

πέρας et *πεῖρας* et *πεῖραρ*, *ατος. τό.* (Πέρα) extremum alterum, finis. *das ende gegenüber, (the other end.)* *ἆσσον ἴθι ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείρατα ἵκηαι*, propius accede, ut sane celerius ad ultimum exitii pervenias, Z, 143. Υ, 429, i. e. *τέλειον ὄλεθρον, αὐτὸν τὸν θάνατον*, et pluralis est pro singulari. *ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπται*, jam Trojanis exitii fines alligati sunt, H, 402, ubi metaphora est a fune, cujus caput alterum alligatur alicui, ut per funem illum trahatur aliquo: i. e. *τέλειος ὄλεθρος ἐπῆλθεν αὐτοῖς*. sic, *εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπται*, si quidem illis, *da ihnen ja, die stricke*

des verderbens an den leib geleget sind, (as destruction already impends over them.) M, 79, νίκης πείρατα ὕπερθεν ἔχονται ἐν ἀθανάτοις θεοῖς, victoriæ alterum extremum hæret in diis, N, 102, metaphorice dictum, quasi funis victoriæ altero extremo suo pendeat a Jove, altero vero ad hanc vel illam pugnantium partem pertingat i. e. victoria est in manu dei. conf. νίκη, et τάλαντα εἰ καὶ τὰ νείατα πείραθ' (πείρατα) ἵκηαι γαίης καὶ πόντου, si vel ad ultima extrema terræ et maris abires, ultra quæ nihil est nisi Tartarus, i. e. tenebræ æternæ, Θ, 378, *an die äussersten enden,) (at the extremities.)* τὼ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἄῤῥηκτόν τ' ἄλυτόν τε, N, 359, pugnæ funem extremis suis connectentes non rumpendum nec solvendum, i. e. pertinacissimum et firmissimum: ubi ἐπαλλάξαι est συνδῆσαι, quando extrema funis alicujus connectuntur, *über einander geschürzet und in einen knoten geknüpfet werden, (tied together on a knot.)* hinc et paullo ante, 337, dixit, αὐτῶν μάχη ὁμόσε ἦλθε, eorum pugna conserebatur, ex qua, sine magno malo alterius partis, non disceditur: nam talis μάχη συγκέχυται, committitur dense, καὶ διὰ τοῦτο ἐπήλλακται, mutua est et juncta quasi in nodum. ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι, ambo cupidi erant extrema funis contentionis capere coram judice et testibus, Σ, 501, ubi lis judicialis comparatur funi, cujus extrema invicem opposita manibus suis prehendunt litigantes, et quæque pars contendit, totum ad se trahere funem: et notatur simul ἀρετὴ καὶ μάρτυρος καὶ κριτοῦ ἀγαθοῦ, οἳ πέρας οἴδασι τιθέναι τοῖς πράγμασιν, ut altera pars funem ad se trahat. ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἑκάστου πείρατα ἔειπε, postquam filio suo cujusque rei summam et finem dixisset, Ψ, 350, i. e. ἐπεὶ τῷ υἱῷ ἑκάστου πρακτέου πέρας ὑπέθετο, *bey welchem zipfel er jedes zu fassen hätte, bey welchem ende; wie ers anzufangen hätte, (at which end he should lay hold of each; how to proceed.)* εἶμι ὀψομένη πείρατα γαίης, vado visura extremitates terræ, Ξ, 200, 301, inquit Juno; et ad illa extrema habitat pater Oceanus. σὲ ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης ἀθάνατοι πέμψουσι, δ, 563, inquit Proteus ad Menelaum: ultra oceanum Atlanticum, ubi sunt insulæ beatorum. alii quidem h. l. volunt intelligi mare ad Nilum fluvium; dicuntque, Ἠλύσιον esse ab ἡ ἰλὺς, limus, quasi Ἰλύσιον, ut notetur πεδίον, quod Nili limus quotannis addat Ægypto ad mare sitæ; præterea omnem locum ἀγχίαλον dici τὸ ἔσχατον χθονός. sed hæc expositio est quæsita præter rationem. ὅπλα ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, instrumenta in manibus habens fabrilia, (nam erat aurifaber) quibus perficitur opus artis, τὰ περατωτικὰ, δι' ὧν ἡ χαλκευτικὴ τέχνη περατοῦται, γ, 434. ἐκφυγεῖν μέγα πεῖρας ὀϊζύος, ε, 289, effugere magnum terminum ærumnæ, *an das grosse und weitentlegen gewesene ende des jammers zu kommen, (to reach the far distant termination of his afflictions.)* ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης, apud fines vestræ terræ, ι, 284. ἐς πείρατα ὠκεανοῦ ἵκανε, ad fines oceani ultimos, λ, 13. ἐκ δ' αὐτοῦ (ἱστοῦ) πείρατα ἀνήφθω, ad malum navis, fines funis alligantor, μ, 51, *die enden des schiffthaues sollen daran angebunden werden, (bind the ends of the cable to it,)* τὰ πέρατα τοῦ σχοινίου, coll. 162. et 179, ἀνῆψαν. ὡς δή σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπτο, quod jam ipsis, et quidem omnibus, exitii fines extremi alligati erant, χ, 33, capita funis illius, quo in mortem detrahi debebant. et 41, νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπται. dictum id quasi de fune alicunde alligato altero suo extremo, quo quid abstrahitur: simulque innuitur τέλειος καὶ πεπερατωμένος ὄλεθρος, οὗ ἐπέκεινα οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ἕτερον ὄλεθρον, finale exitium.

περατος, η, ον. (Πέρα) quod e regione est situm, *was am ende gegenüber lieget, (what lies at the opposite extremity:)* extremum terræ. νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθε, noctem quidem in extrema terra longam detinuit, i. e. detinendo longam fecit, ψ, 243, ubi sermo est de Minerva, cavente ne nox cito præteriret, i. e. prudentia Ulyssis, ita noctem adhibente, ut non exspectaret liquidam ortam lucem, sed ante noctis finem abiret inde. ceterum per hoc fœmininum non intelligitur τὸ ἀνατολικὸν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ δυτικὸν πέρας Ὠκεανοῦ, δι' οὗ ἔμελλεν ἡ Νὺξ σωματικῶς κατελθεῖν ὡς ἂν ἑτέρωθεν ἀνέλθῃ ἡ Ἠώς. detinuit Noctem poëtice personificatam, ne occidentalem oram extremam subiret: ibi enim Nox occidit, quando ad orientalem oram Aurora prodit; sicut et Nox ad orientem oritur, quando lux occidit ad occidentem.

περατόω, f. τώσω. (Πέρα) definio, determino, pro termino et fine constituo, *ich bestimme, setze als ein ziel und ende, (I fix, place as a bound and end.)* hujus verbi participium perf. pass. apud poëtam per syncopen occurrit, semel etiam ipsum illud perfectum indic. pass. ἄμφω γὰρ, πέπρωται, ὁμοίαν γαῖαν ἐρεῦσαι, constitutum enim et definitum a fato est, ut ambo terram rubefaciant sanguine suo, Σ, 329, *es ist im schicksal beschlossen, dass beyde das erdreich roth färben sollen, (it is decreed by fate that both shall dye the ground with their blood;)* pro πεπεράτωται: *diess ziel ist ihnen gesetzet, (this end is appointed for them.)* ὁποτέρῳ πεπρωμένον (πεπερατωμένον) ἐστὶ τέλος θανάτοιο, utri ex ambobus constitutus sit fataliter finis mortis, Γ, 309. ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ, ad similem et æquam partem destinatum, O, 209, *der zu gleichem antheile an wurde und vorzug bestimmet ist durch die geburt, (destined by birth to equal rank and dignity.)* ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, Π, 441, virum mortalem, jamdudum destinatum morti. priore ergo loco erat αἶσα, pars imperii; nam loquitur ibi Neptunus, comparans se Jovi: posteriore est fatum mortis. sic et X, 179

περάω, f. ήσω. (Πέρα) transeo in terram ulteriorem, transfero in ulteriora, me vel aliud. idem verbum habet in futuro etiam άσω, sed cum hoc discrimine, ut η ponatur in significatu transeundi, α vero retineatur in significatu transferendi et transportandi, maxime ad vendendum ibi. ἔδωκεν αὐτοῖς νῆας, περάᾳν ἐπὶ πόντον, dedit illis naves, ad transeundum super mare, *über meer hinüber nach Troja zu gehen, (to go across the sea to Troy,)* Β, 613, et nota in talibus: α medium est intersertum, ad distrahendum circumflexum τοῦ περᾷν ex περάειν, et Iota, si subscribendum est, pertinet ad ultimum α, omittitur vero sæpissime, quasi contractio fuerit ex περάειν. τάφρος μάλα ἀργαλέη περάαν, fossa est difficilis valde ad transeundum eam in ulteriora, Μ, 63. σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης, extemporario navigio transire magnas undas maris interjecti, ε, 174. πύλας 'Αΐδαο περήσω, ubi deest ἵνα, ut transeam ad portas Orci, Ψ, 71, et id verbum mythice innuit, quasi τῶν ψυχῶν δι' 'Ωκεανοῦ πορθμευομένων. sic, περήσειν, Ε, 646, versus portas Orci transiturum aquas inferas. τόδε λαῖτμα ἐπέρησα, ε, 409. μηνὶ οὔλῳ πάντα περήσαμεν (augm. omisso) πόντον, mense integro transmisimus mare, ω, 118. ὁππότε ἂν νηὶ διὰ 'Ωκεανοῖο περήσῃς, κ, 508, ubi sermo est de itinere Ulyssis vivi ad inferos. ex quo loco, paullo ante citata loca de animabus, lucem habent, cur verbum id sit positum: coll. ω, 11—14. τάφρος εὐρεῖη, οὐ περῆσαι ῥηϊδίη, fossa lata, non facilis transitu, Μ, 53, collatis sequentibus, ex quibus vides, difficile id esse, quia βαθεῖη: nam εὐρεῖη respicit τὸ ὑπερθορεῖν, transilire, ad quod ea fossa, quod attinet labium ulterius, non est σχεδὸν, propinqua. et 200, 218, περησέμεναι, attice pro περήσειν, sc. τὴν τάφρον. τὸν οὔπως ἐστὶ περῆσαι, λ, 157, eum Oceanum non licet transire pedibus, sed opus est nave. περόωσι (pro περάουσι, contr. περῶσι) διὰ πολὺν ἐφ' ὑγρὴν, *sie gehen über das grosse wasser, (they cross the broad waters,)* i. e. mare, δ, 709. ἐπὶ τὸ λαῖτμα θαλάσσης οὐ νῆες περόωσι, ι, 176. sic, πολιὴν θάλασσαν, ζ, 272. ι, 129. οὐδὲ κατὰ μοῖραν (ἐπέραον) πέραον πάλιν, nec cum bono ordine retro transibant fossam, Π, 367. ad hanc similitudinem hoc verbum quoque ponitur, quando cuspis aut hasta transit per corpus. πέρησε δὲ ὀστέον εἴσω αἰχμὴ, transiitque cuspis usque in os, Δ, 460. Ζ, 10. διὰ κροτάφοιο πέρησεν αἰχμὴ, Δ, 502. βέλος ἐπέρησεν ὀδόντας, Ε, 291. χαλκὸς δ' οὐκ ἐπέρησε, *das eisen schlug nicht durch den schild, (the iron did not pierce through the shield,)* Φ, 594. sic et de aliis rebus, e. c. imbre, οὔτε ὄμβρος περάασκε, Ionica paragoge pro ἐπέρας, nec imber penetrabat per illud arbustum usque ad terram, ι, 480. τ, 442, quibus duobus locis valde proprie positum verbum, quando pluvia solum attingere non potest. συφορβὸν, περῶντα χειμῶνι subulcum, transeuntem per flumen tempore procelloso, Φ, 283. de altera notione transportandi et vendendi sunt loca, περάᾳν νήσων ἔπι τηλεδαπάων, vendere transvectum in insulas longinquas, Φ, 454, πέραν πιπράσκειν, et 40, αὐτὸν (εἰς) Λῆμνον ἐπέρασε νηυσὶν ἄγων, eum in Lemnum vendidit, navibus deportans eum eo. et 78, καί με ἐπέρασσας, et me vendidisti. et 102, ζωοὺς εἷλον καὶ ἐπέρασσα, vivos cepi et transportavi vendendos. et 58, Λῆμνον εἰς πεπερημένος, in Lemnum venundatus: ubi tamen ob metrum est η pro α in medio. κεῖθι δὲ, ὡς περάσησί (περάσῃ) et ibi ut venderet me, ξ, 297. λάβον ἠδ' ἐπέρασσαν, ο, 386, ceperunt te et vendiderunt transportatum. nam in eadem terra captus ejusmodi nullo modo erat vendibilis: hinc in alienam transferri ibique vendi debebat. et 452, ὅππῃ περάσητε πρὸς ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, ubicunque vendideritis transportatum ad peregrinos. et 427, πέρασσαν δέ με, δεῦρο ἀγαγόντες, vendideruntque me huc ducentes. hinc est recentiorum ἡ πρᾶσις, per syncopen pro πέρασις: et πιπράσκειν. cave vero, τὸ, πρῆσε, per syncopen pro ἐπέρησε positum putes Π, 350: nam est id a πρήθω, inflo.

πέρην, pro πέραν, q. v.

πέρθω, f. πέρσω. f. 2. πραθῶ. (Φύω) proprie est, incendo et comburo, urbem aut villam; nam est a πρήθω, i. e. καίω, per metathesin et correptionem. deinde ex usu notat, populor, depopulor, diripio, vasto, prædor, deprædor. et plerumque ex urbibus et agris, si hostes irruebant, prædæ hominum pecudumque abigebantur, tecta cum ætate imbelliori relinquebantur intacta: sed tamen sæpe et igne sæviebatur; et ab hoc ultimo malo dictum est verbum. πείρας πέρθοντε (Achilles et Patroclus) πόλεις μερόπων ἀνθρώπων, Σ, 342, pingues et opulentas diripientes urbes hominum. ἔολπας πέρσειν πόλιν Τρώων, sperabas te capturum et vastaturum esse Trojam, Φ, 584. αὐτὰρ ἐγὼ τὴν (Λυρνησσὸν) πέρσα, omisso augmento, Υ, 192, ego eam urbem expugnavi et diripui. ὅτε πέρσεν 'Αχιλλεὺς τὴν Τένεδον, Λ, 624. πόλιν θείου Μύνητος, Τ, 296. Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον, Υ, 92. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε, postquam sacram urbem Trojæ excidit et exussit, α, 2. μὴ Δαναοὶ πέρσειαν πόλιν, Φ, 517, ne expugnent et deinde vastent, urbem. positum ergo sæpe consequens ultimum pro antecedente expugnatione. πέρσας ἄστεα πολλὰ, Β, 660. πόλιν εὐτείχεα, Π, 57. δεκάτῳ δὲ (ἐνιαυτῷ) πόλιν πέρσαντες ἔβησαν οἴκαδε, ι, 107. ξ, 241, postquam anno decimo ex, pugnarunt et vastarunt urbem. ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτοὺς, ibi ego urbem depopulatus sum et incendi, ipsosque interfeci, ι, 40, et loquitur Ulysses de Ismaro, τῶν Κικόνων Thracum urbe. καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ — et omnino eo die urbem cepissent, nisi, Σ, 454. πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, Μ, 15, et capiebatur Troja evertebaturque. πρὶν γὰρ πόλις ἥδε πέρσεται, excidetur, Ω, 729. πόλις χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, urbs manibus nostris capta et direpta, Β, 374. Δ, 291. Ν, 816, i. e. ἐμπρησμένη. σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν Τρώων πέρθαι, pro πεπέρθαι, infin. perf. pass. Π, 708, a tua

hasta captam esse urbem. sic, δέχθαι pro δεδέχθαι, et similia.

περὶ, (Πέρα) præpositio, regens tres casus. cum Genitivo est, de, pro, propter. ἀμύνασθαι περὶ πάτρης, defendendo pugnare pro patria, M, 243, *wenn man für sein vaterland die vertheidigung führet, (fighting in defence of one's country.)* sic, ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης, O, 496. coll. P, 157. Ω, 500. sic, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν, M, 142. et 170, ἀμύνονται περὶ τέκνων, pro natis suis defendendis pugnant. et talibus locis περὶ est pro ὑπέρ. περὶ ψυχῆς ἔθεον, de vita currebant, alter ad retinendam eam, alter ad eripiendam, X, 161, Hectoris vita erat præmium certaminis in currendo. sic, περὶ ψυχῆς, de vita, ob vitam, ι, 423. ψυχῶν, χ, 245. μαχησόμενος Δαναοῖς περὶ πτόλιος, pugnaturus contra Græcos pro urbe defendenda, P, 147. sed Σ, 265, περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν, de urbe et mulieribus capiendis et expugnandis pugnabit Achilles. et 279, περὶ τείχεος, de muro superando, ut murum superet. περὶ νηὸς, de nave, alii ut caperent et incenderent eam, alii ut salvam retinerent, Π, 1. O, 707. περὶ πεσόντος, de occiso, alii ut corpus mortuum ad se trahant. alii ut sibi retineant, Θ, 476. sic, Κεβριόνου, Π, 756. et 757, ἐλάφοιο, de cervo, uter eo capto frui vescendo debeat. et P, 120, 182, 397, 734. Σ, 173, 195. O, 416. περὶ νίκης, de victoria, Ψ, 437, 436, 639. et 659, 802, περὶ τῶνδε, de his. et 553, περὶ δ' αὐτῆς, de ea, propter eam consequendam. μαχήσονται περὶ σεῖο, pugnabunt de te, uter te habeat, Γ, 137. sic, μαρνάμενοι, ω, 39. περὶ τρίποδος ἔμελλον θεύσεσθαι, Λ, 699, de tripode erant certaturi cursu. sic et Ψ, 718. ἐμαρνάσθην περὶ ἔριδος, pugnabant propter contentionem, *wegen einer streitigkeit, (in consequence of a quarrel,)* H, 301. ἐρίζητον περὶ ἴσης, litem ambo habebant de jure suo et de æqua parte, M, 423. ὁπότε ἐρίσειαν περὶ μύθων, si contenderent de sermonibus et sententiis dictis, quænam deberet valere, O, 284. περὶ αὐτῶν μερμηρίζεις, de iis curas foves? Υ, 17. ἵνα μὶν περὶ πατρὸς ἔροιτο, ut eum de patre interrogaret, α, 135. γ, 77. ἀθανάτοις ἐρίζεσκον περὶ τόξων, cum diis certabant de arte sagittandi, θ, 225. οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, probe novi de eo, ρ, 563. αὐτοῦ ἐγὼ περὶ νόστου ἤκουσα, de reditu ejus audivi, τ, 270. ἦ μοι ἄχος περ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων, certe mihi dolet et mei ipsius et omnium nostrum causa, φ, 249. περὶ πομπῆς μνησόμεθα, de deportatione in patriam mentionem faciemus, η, 191. περὶ πτόλιος μαχόμενον ἠὲ γυναικῶν, de urbe aliqua expugnanda et mulieribus capiendis pugnantem, λ, 402. ω, 113. περὶ σπείους, ε, 68, ubi genitivus est loco accusativi, localiter, pro spelunca. sæpe περὶ est, super, supra, ὀϊζυρὸς περὶ πάντων, præ omnibus ærumnosus, A, 417, περισσότερον ἁπάντων, *mehr als alle, (above all,)* ὑπὲρ πάντας: et accentus in hoc significatu potius retrahitur, ut appareat, adverbialiter positum. ὃς πέρι πάντων ᾔδεε μαντοσύνας, qui supra omnes alios scientiam vaticinandi habebat, B, 831, ἐπέκεινα πάντων τῶν ἐκεῖ ὁμοτέχνων, περιττότερον πάντων μάντεων. sic et Λ, 329. τετιμῆσθαι πέρι πάντων, honoratum esse supra omnes, I, 38, ὑπὲρ πάντας. sic, πέρι πάντων, i. e. περισσότερον ἁπάντων, K, 88. Σ, 81. Υ, 304. Φ, 566. X, 422. λ, 215. πασέων, δ, 608. υ, 70. πέρι μέν σε τίω Δαναῶν, Δ, 257, æstimo te suprà alios Graios. et 375, ἄλλων φασὶ γενέσθαι, præstantiorem aliis dicunt eum fuisse. σὲ πέρι φρένας ἔμμεναι ἄλλων, te excellere prudentia alios, P, 171. et 279, Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος (κατὰ) πέρι δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν, in quibus locutionibus περὶ pertinet ad genitivum, et notat περιεῖναι, præstare inter alios, ἐπέκεινα καὶ περισσότερον τῶν ἄλλων εἶναι. ὃν πέρι πάσης τῖεν ὁμηλικίης, quem supra omnes æquales suos æstimabat, E, 325. ὦ 'Αχιλεῦ, πέρι μεν κρατέεις (robustus es) πέρι δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν, i. e. περισσότερον πάντων ἀνδρῶν, Φ, 214. sic porro, πέρι πάντων, α, 236. δ, 231. η, 108, coll. 110. ρ, 388, 389. cum Dativo et Ablativo est, circa, circum, ad. περὶ στήθεσσι, circum pectus, B, 416. K, 21, 131. Π, 841. M, 401. Ξ, 404. N, 245. X, 32. περὶ χροῒ, circa corpus, *um den leib, (about the body,)* Θ, 43. N, 25. M, 464. N, 241. Ψ, 67. περὶ κροτάφοις, *um die schläfe, an dem kopfe, (about the temples, round the head,)* O, 648. Π, 104. χερσὶ, *um die hände, (about the hands,)* O, 19. πύλαις, ad portas, circa portas, Σ, 453. περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται, delassabitur quod attinet manum circa hastam, B, 388. ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ, fissus et pertusus sic ut jam esset circa hastam, *durchstossen am spiesse, (transfixed by the spear,)* i. e. hasta, N, 441. et 570, ὁ δὲ ἑσπόμενος περὶ δουρὶ, ille adfixus hastæ decidens ad terram. notat nonnunquam et de, ἔδεισεν δὲ περὶ Μενελάῳ, timuit de Menelao, *es wurde ihm um den bange, (he began to be anxious on account of him,)* ne forte in periculum veniret Menelaus, K, 240, nam verbis timendi jungitur περὶ aut ἐπὶ cum dativo commodi, etiam pro, εἱστήκει ὥς τίς τε (pro ὥστε τὶς) λέων περὶ οἷσι τέκεσσι, sicut leo aliquis circa et pro natis suis, P, 133, coll. 137. et 355, ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, ut ergo defensionem notet, et idem quod ἀμφιβαίνειν καὶ περιβαίνειν. περὶ κῆρι, *von herzen, recht ums herz herum, (from the heart, most heartily,)* serio: ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι, *euch verdenke ich es herzlich, (I am very angry with you,)* N, 119. et 206, περὶ κῆρι ἐχολώθη, *er ward herzlich böse, (he was seriously angry;)* ut opponatur speciei aut simulationi. et 430, τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατήρ. ὃς περὶ κῆρι φίλος ἀθανάτοις, quem dii serio amant, Ω, 61, 423. et 435, αἰδέομαι περὶ κῆρι, vereor ex animo. vide porro, Δ, 46, 53. η, 69. ζ, 158, ubi περὶ posset esse πέρι, supra modum ad μακάρτατος: et κῆρι ablativus, in corde et intimo suo animo. vide paullo infra πέρι, et paullo ante. περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην, circa se frangunt illi duo frutices, M, 48. κῦμα ῥήγνυτο, Σ, 66, circum eas (nymphas ex mari

exeuntes) scindebatur unda maris. αἷμά σοι ἐρωήσει περὶ δουρὶ, sanguis tuus fluet large circa hastam meam in corpus tuum infixam, Α, 303. et 317, κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, nidor in aërem adscendit, circumvolutus quasi circa fumum, involutus fumo, provolutus una cum fumo. ἀτυζομένους περὶ καπνῷ, territos in fumo circa eos facto, a fumo, ὑπὸ καπνοῦ, Θ, 183. κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ, Θ, 86, cum ad terram volveretur equus ob ferrum sagittæ, quod ei in caput infixum erat, τῷ τοῦ οἰστοῦ σιδήρῳ. nam περὶ sæpe notat, ob, a, propter, *wegen, von, (on account of, from.)* τοῖσιν δὲ περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκὴ, illisque circa pectus est ineffabile robur, Π, 157. et 568, ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη, ut de filio ejus pugnæ perniciosus labor esset; ob filium, utra pars corpus ejus habere debeat. θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει, ob robur, a robore, Ρ, 22, nisi legere velis πέρι, nimium quantum. ἀλύσσοντες πέρι θυμῷ, de canibus, Χ, 70, i. e. περισσῶς ἐν θυμῷ. et 95, δράκων, ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, convolutus circa foveam, apud foveam, in fovea, pro fovea. ὡσεὶ περὶ σταχύεσσιν ἐέρση, sicut ros in spicis, circa spicas Ψ, 598, qui recreat spicas. περὶ κῆρι, ex animo, ε, 36. ο, 245. τ, 280. ψ, 339, *von herzen, (heartily.)* περὶ χροῒ, circa corpus, *um den leib, am leibe, (about the body,)* ζ, 129. ο, 60. π, 210, 457. ω, 499, et est sæpe pro ἐπὶ χροῒ, *auf dem leibe, (on the body.)* περὶ δαιτὶ, de convivio sc. iis prohibendo, β, 245, vel et, in convivio: nam in vino viri sunt fortiores. ut ergo sit pro περὶ δαιτὸς, vel pro ἐν δαιτί. περὶ Πηλείωνι θανόντι, circa eum mortuum, ε, 310. ἀὴρ περὶ νηυσὶ βαθεῖα ἦν, profunda caligo erat circa naves, ι, 144. et 394, ὀφθαλμὸς σίζε περὶ μοχλῷ, oculus vecti adfixus stridebat, pro ἐπὶ μοχλῷ, *am pfale, (on the bar.)* χεῖρας βάλλον περὶ φασγάνῳ, pro περιέβαλλον, circumposui manus circum capulum gladii mei, λ, 423. περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι, de suis bonis, pro suis, ρ, 471. et 472, βουσὶν ἢ ὀΐεσσι. περὶ πτωχῷ ἐριδαίνομεν, propter, ob mendicum, contendimus dissidio, σ, 402, *wir zanken uns um einen bettler, (we are quarrelling on account of a beggar.)* cum Accusativo magis localiter notat circa, circum, ad, prope. περὶ ἄστυ, circa urbem, ad urbem, Ζ, 256. Θ, 519. Π, 448. Χ, 173, 230, 251. Ω, 402, 548. περὶ σῆμα, circum sepulcrum. Ω, 16, 51, 416. τέρματα, circa metas, Χ, 162. Ψ, 309, 462, 466. τεῖχος, circa murum, ad murum, Μ, 177. Χ, 168. πτόλιν καὶ τεῖχος, Ζ, 327. κύκλον, Μ, 297. τοῖχον, ad parietem, Σ, 374. περί τ' ἀμφί τε τάφρον, in fossam et circum fossam, Ρ, 760, nam περὶ notat τὸ κατ' αὐτὴν τὴν τάφρον, ἀμφὶ vero est ἀμφὶς πανταχοῦ τῆς τάφρου. ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, semper apud eum mala habe, Γ, 408, quod imprecatur Helena Veneri. πάντη περὶ σε, undique, Ν, 736. νεκρὸν, circum et apud mortuum, Π, 641, 644. Ρ, 412. μῆλα, apud pecudes, Κ, 183. Μ, 303. ποταμὸν οἰκία ἔθεντο, ad fluvium habent sedes suas, Β, 750. et 757, ὄρος ναίεσκον, ad fluvium et montem illum habitabant. ῥαδινὸν, ad rapidum fluvium, Σ, 576. ῥίον Οὐλύμπου, ad cacumen Olympi, Θ, 25. αὐτὸν, circa eum, apud eum, Δ, 211. νῦν ὀΐω περὶ γούνατα ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς, apud genua mea, Λ, 608. περὶ πᾶσαν, ad totam fossam, *zu end hin,* Μ, 54, *am ganzen graben entlangs, (from one end to the other, along the whole ditch.)* στόμα, circa et ad os erat spuma, Ο, 607. φύσας, apud folles, Σ, 372. ὀδόντας, Υ, 168. δόρπα, modo circa cœnas occupati fuerant, paullo ante, Ω, 444. βωμὸν, ad aram statuerunt, Α, 448. ἀμφὶ περὶ κρήνην, apud fontem vel rivum, Β, 305. et 801, ἄστυ, prope urbem, ad urbem pugnaturi, i. e. oppugnaturi eam. ῥέεθρα, ad fluenta, apud fluvium, Φ, 352. περὶ φρένας ἤλυθε ἰωὴ, Κ, 139, i. e. περιήλυθε αὐτὸν κατὰ φρένας ἰωὴ, clamor circumsonuit eum quod attinet mentem et attentionem, i. e. ἤκουσε ταχύ. ergo h. l. est avulsa præpositio, sicut et Λ, 89. νεκρὸν, circum mortuum, Ψ, 13, ἤλασαν ἵππους. ὁππότε μὲν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, i. e. περὶ αὐτὸν, quando circa eum leonem coronam insidiantem cingant, δ, 792. περὶ βόθρον ἐφοίτων, ad scrobem ibant, λ, 42. sic, βωμὸν ἑσταότες, ad aram stantes ν, 187. κεῖνον ὁμίλεον, circa eum densi versabantur, ω, 19. νῆσον ἀλώμενοι, circa insulam vagantes, per insulæ oras, δ, 368. et 624, δεῖπνον ἐπένοντο, circa cœnam parandam occupati erant. sic et ω, 411. νῆα, circa et apud navem, μ, 418. ξ, 308. ἄστυ, ad urbem Priami, γ, 107. ι, 106. ξ, 473, *vor oder bey Troja, (around Troy.)* σπέος, ad et ante speluncam, ι, 402. περὶ κεῖνα ἠλώμην, circa et per illa loca vagabar, δ, 90. δέμνια, circa lectum, θ, 282. σηκοὺς, per stabula, in stabulis, ι, 439. βοῦς, circa vaccas, κ, 410. μήδεα, circa genitalia, σ, 66. sæpe postponitur suo casui, et tunc retrahit accentum. ἣν πέρι, circa quam, Ε, 739. παλλακίδος πέρι, propter pellicem, Ι, 449. Δαναῶν δείδια, eorum causa timeo, iis metuo, Κ, 93. ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα, Λ, 33. συνίτην ἔριδος πέρι, congressi sunt ambo certaminis causa, Π, 476. et 497, ἐμεῦ πέρι μάρναο, de et pro me pugnato. ἔριδος, ob jurgium, Υ, 253. ᾧ πέρι, quem circum, Ψ, 561. ἣν πέρι πύργος, ζ, 262, circa quam urbem murus et munimenta. ὃν πέρι πέτρη, circa quem portum petra, κ, 87. σκόπελον πέρι, μ, 95. φόνου, de cæde, π, 234. πόσιος, de marito, ρ, 571. ἀρετῆς, de virtute, ω, 514. et 69, πυρὴν, circum rogum. sæpe avellitur a suo verbo, cum quo compositum erat. κνημῖδας περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε, pro περιέθηκε, Γ, 330. et 332, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε, pro περιέδυνε. σίτου περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ, Λ, 89, pro περιαιρεῖ: possit tamen ibi ad αἱρεῖ repeti ex 88, μιν, i. e. αὐτὸν, ut περὶ φρένας sit, intus, circa præcordia: *er bekömt grosse lust zu essen, (he feels a strong craving for food.)* περὶ μέσῳ χεῖρε τιτήνας, pro περιτιτήνας, circumextendens manus medio ei, Ν, 534. οἷον Δόλοπος περὶ τεύχεα ἕπουσιν, quantopere de et propter Dolopis arma occupati sunt, Ο, 555, ubi re vera est περιέπουσιν, *sie sind geschäftig,*

(*they are busy,*) coll. 544, 545, et τεύχεα Δόλοπος, sunt res, circa quam occupati sunt Græci heroës, ut ea cæso exuant: sed simul tamen περὶ regit accusativum. περὶ Πατρόκλῳ βεβήκει, pro περιβεβήκει, defendebat eum, Ρ, 137. et 243, πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει, pro περικαλύπτει. sic avulsum porro est Σ, 451, 479. Τ, 230, 380. Ψ, 169. α, 66, ὃς πέρι μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, i. e. περίεστι, superat homines prudentia. β, 391. sæpe absolute ponitur sine casu, aut sine verbo cum quo componi debeat. περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε, *neben ihr, (beside her,)* Λ, 37. περὶ δὲ νεῦρα διεσχίσθη, juxta autem nervi disscindebantur, Π, 315. sæpissime est adverbialiter, maxime, valde, super omnia. τὸ δὴ πέρι θαῦμα ἐτέτυκτο, hoc sane nimium quantum miraculum erat, Σ, 549, περισσῶς. πέρι δ' ἱερὰ δῶκε θεοῖς, α, 66. valde multa sacrificia dedit diis, *überaus viel, (numberless.)* πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιοι ἄλγεα ἔδωκαν ἐκ πασέων, præcipue præ omnibus, δ, 722. τὸν πέρι Μοῦσα ἐφίλησε, i. e. περιττῶς, θ, 63. οἳ πέρι μὲν βουλῇ Δαναῶν πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι, i. e. περίεστε πάντων βουλῇ καὶ μάχῃ, superatis omnes consilio et pugnando, Α, 258. πέρι μέν σε τῖον Ἀχαιοὶ, præcipue te, Θ, 161. πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερὸς ἐσσὶ, valde fortis es in pugna, Ι, 53. et 100, τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι, ideo oportet, te præcipue et loqui et audire. οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, Κ, 244. πέρι γὰρ δίε νηυσὶν, valde enim metuebat navibus, Λ, 556, i. e. περιττῶς ἐδεδίει ὑπὲρ τῶν νηῶν. πέρι γὰρ Ποσειδῶν ἔρυτο Νέστορος υἱὸν, tutabatur, Ν, 554. et 727, οὕνεκά σοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα. πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων, *und am meisten wohl ja, (and especially,)* Φ, 105. ἤ τοι πέρι κέρδεα οἶδε, β, 88. et 116, ἅ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη. sic, σφίσι, η, 110. πέρι γὰρ ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ, γ, 95. δ, 325. πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο, θ, 281, nimium quantum ad fallendum aptata erant. ὃς πέρι μὲν εἶδος πέρι δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν, λ, 549, i. e. περιττὸς καὶ πολὺς ἦν κατά τε εἶδος κατά τε πράξεις, coll. 468, 469, quæ laus eximia, si formoso corpori inest magna virtus practica. πέρι σοὶ μένος, μ, 279, i. e. περιττόν σοι ἐστί. πέρι γάρ με ἐφίλει καὶ κήδετο, ξ, 146. et 433, πέρι γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη. πέρι δὲ αὖτε ἐμοὶ, mihi præ omnibus, ρ, 389. πέρι μέν σε φαμὲν Διῒ φίλον εἶναι, ω, 24. πέρι μὲν (κατὰ τὸ) θέειν ταχὺς eximie velox cursu, γ, 112. Π, 186. et hinc compositum est nomen proprium ὁ Πειρίθοος vel Περίθοος, et contr. Πειρίθους, excellens currendo. πέρι πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν, i. e. περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων, τῷ δόρατι προμαχόμενος, Λ, 180, Π, 699. hinc et in compositis περὶ notat valde, eximie, insigniter, nimium, e. c. περικαλλὴς, Α, 603. πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομαι ἁπάντων, Ν, 374. et 631, ἦ τέ σέ φασι πέρι φρένας ἔμμεναι ἄλλων, ut πέρι pertineat ad ἔμμεναι in constructione, superiorem te esse omnibus, κατὰ φρένας, quod attinet τὴν σύνεσιν: *man sagt ja gewiss, dass du an weisheit alle übertrifst, (it is indeed said that thou surpassest all in wisdom.)* πέρι δ' ἔγχεϊ (est ablativus) Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι, Η, 289, valde præstantissimus omnium es hasta. περὶ, adverbialiter, circa, circum, Ω, 90. δ, 719. η, 87. λ, 411. Γ, 384. Α, 395. περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο ζώγρει ἐπιπνείουσα, et circum adflans flatus Boreæ vivum eum retinebat, Ε, 697, *die ihn rund herum anwehende kühle luft, (the cool breeze that blew around him.)* confer porro ᾧ δὴ πολλὰ πέρι ῥόπαλα ἀμφὶς ἐάγη, i. e. περὶ ᾧ ἀμφὶς, in quo ab omnibus partibus, Λ, 558. nimirum antea; sic ut jam adsuetus esset verberibus, eaque nihil curaret. εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες, Μ, 322, ubi est avulsum, pro περιφυγόντες, effugientes hanc pugnam. περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι νῆες, Ο, 653, ubi quoque est tmesis: circumsepserunt eos extremæ naves, i. e. munimentum quoddam hæ naves præbebant illis. sic et, περὶ δ' εἵματα ἕσσον indue vestes, Π, 670, 680. et 735, τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν, quem lapidem manus ejus circumprehendere poterat. ὥς τις περὶ (pro) πόρτακι μήτηρ, pro vitulo suo, Ρ, 4. et 295, ἤρικε κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ, scissa est galea a cuspide hastæ. tmesis est Σ, 402, 403, pro περιέῤῥεε. et 564, pro περιήλασε. Φ, 577, pro περιπεπαρμένη, confixa, *angespiesset, (transfixed.)* γ, 412, περιηγερέθοντο. τ, 153, περιετελέσθη. et 218, 232. πέρι μέν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι Νέστωρ ἔφασκε, δ, 190, ubi adverbialiter ad πεπνυμένον pertinet, simul tamen et ad genitivum, eximie prudentem supra alios. et 201, πέρι δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι Ἀντίλοχον, πέρι μὲν θείειν (currendo) ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν: ubi est περιγενέσθαι ἄλλων, excellere aliis. ἦ σε πέρι Ζεὺς ἀνθρώπων ἤχθηρε, τ, 363, certe te nimis præ omnibus odit Jupiter. πέρι σοίγε γυναικῶν κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν θεοὶ, cor nimis durum præ omnibus mulieribus tibi, ψ, 166. πᾶσαν δέ μιν πέρι, circum totam, κ, 3, ubi est casui postpositum. τοῦδε περὶ ξείνου, de hoc hospite, ρ, 371. a περὶ est adverbium πέριξ vel περὶξ, circum, circa: inde est cum α intensivo et per syncopen, ἀπρὶξ, adverb. constanter, valde adstans et circumdans quasi. quod πὲρ per apocopen pro περὶ poni possit, demonstrant antiqui ex Ο, 651, οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοι περ' ἑταίρου, χραισμεῖν, non poterant, licet dolentes ob sodalem, opitulari: ut περ pro περὶ notet, ob, propter. potest tamen et eo loco esse enclitica περ, et pertinere ad καίπερ, quantumvis; ut genitivus pendeat ab ellipsi. id cæterum constat, πὲρ ortum esse ab adverbiali usu τοῦ περί.

πέρι κῆρι, vide sub φιλέω, aliquanto a fine.

περιαγείρω, (Ῥέω) circum congrego. περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέρατο ψυχαὶ, λ, 389. ω, 21, pro περιήγερντο, plusquamp. pass. circum congregabant se, circumstabant.

περιαγερέθω, (Ῥέω) idem. περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι ἀθρόοι ἠγερέθοντο, β, 392, 391, per tmesin.

περιάγνυμι, (Ἄγω) circumfrango. circumsonare cum fragore facio. Ἕκτορος ὄψ (vox)

Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται, Π, 78, κλᾶται, circumsonat et repercutitur per Eccho, horrendum sonat circa me.

περιαιρέω, f. ρήσω. (῞Αω) valde capio, *nehme ganz ein, (I take up wholly.)* ἵμερος σίτου φρένας περιαιρεῖ, desiderium cibi penitus occupat pectus ejus, Λ, 89.

περιβαίνω, (Βάω) est fere idem quod ἀμφιβαίνω. divaricatis cruribus super aliquo stare, ut feræ solent catulos infirmos defensantes. hinc est et, defendo, ante aliquem consisto, propugno, ὑπερμαχέω στὰς περί τινα: *ich vertheidige, schütze, (I defend, protect.)* οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο, Ε, 21. ἀλλὰ θέων περίβη, pro περιέβη, omisso augmento, Θ, 331, sed accurrens defensabat. sic et Ν, 420. πρὶν γὰρ περίβησαν (περιέβησαν) ἄριστοι, Ξ, 424. ὡς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε Μενέλαος, pro περιέβαινε, Ρ, 6, coll. 4. et 137, ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει, coll. 133. sed 286, hostili sensu positum, οἳ περὶ Πατρόκλῳ βίβασαν, qui eum circumdederant et rapere conabantur, ionice pro περιέβησαν, in aor. 2. notat ergo τὸ περί τινι βαίνειν vel et περί τινα, sive pro eo pugnare, sive contra eum, ὑπὲρ αὐτοῦ sive κατὰ αὐτοῦ: sic tamen, ut vindicare sibi aliquid, connotet. nam Trojani l. c. vindicabant sibi cadaver Patrocli a se occisi. Ἱπποθόῳ περιβάντα, defensantem Hippothoum, Ρ, 313. ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα, υ, 14, ubi quoque φυλακὴν καὶ σκέπην συμμαχικὴν notat: et quidem ibi proprie, de cane. est pro περιβεβηκυῖα, nam post syncopen masculini, et mutatam vocalem, περιβεβαώς, sequuntur hæ formæ regulas contractionis, ut fœmininum fiat περιβεβῶσα. τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα οἶον, hunc solum, qui in carina sedebat, servavi ego, ε, 130, τὸν περιβάδην ἐποχούμενον τῇ τρόπει δίκην κέλητος, *der auf dem kiele des gescheiterten schiffes ritte, und ihn schwimmend zwischen den beinen hatte, (who sat astride upon the keel of the upset vessel.)* ubi ergo verbum maxime proprie positum.

περιβάλλω, (Βάλλω) circumdo, circumpono, quasi in circulum. differt ab ἀμφιβάλλω: quia τὸ ἀμφιβαλλόμενον operit plerumque totum illud; τὸ περιβαλλόμενον autem cingit tantum. prius e. c. de pallio; posterius de baltheo. notat tamen περιβάλλειν et, superare, ὑπερβάλλειν, *übertreffen, (to surpass:)* nam περὶ sæpe notat περιττότητα, et est pro ὑπέρ. περὶ πτερὰ πυκνὰ (neutrum adverbialiter) βαλόντες, Λ, 454, alas suas crebro circumdantes tibi. περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινήν, Σ, 479, πέριξ ἔθηκεν orbem politum. *eine einfassung drum herum, (a border round it.)* φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε, λ, 210, circumdantes collo manus nostras. περίβαλλε θόλοιο, circumnexuit tholo, χ, 466. ἴστε γάρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵππω, scitis, quantum duo equi mei exsuperent alios virtute, Ψ, 276, et est pro ὑπερβάλλουσιν. sic et ο, 17, ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας δώροις, superat omnes donis. hinc apud rhetores figura ἡ περιβολή, μέγεθος ποιοῦσα λόγου καὶ περιττότητα. collato 18. περὶ ξίφος ὤμοιϊν βαλόμην, κ, 261, s. περὶ δὲ ζώνην βάλετο ἰξυῖ, ε, 231. κ, 544. ξίφος περὶ ὤμοις, ξ, 528. περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, indutos vidit armis, χ, 148. ubi quidem de toto fere adhibetur. περὶ μέγα βάλλετο φᾶρος, Β, 43. collato 45. ut ergo a poëta sæpe περιβάλλειν et ἀμφιβάλλειν indifferenter ponatur.

περιγίγνομαι, (Γάω) supero, *ich bin drüber, (I surpass.)* ὅσον περιγινόμεθα ἄλλων, quantum superamus alios, *wir übertreffen, (we excel.)* Θ, 102, 252. μῆτι (consilio et arte) ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο, Ψ, 318. ut ergo περιγίγνεσθαί τινος sit, περιεῖναί τινος, περιττότερον εἶναι τοῦ ἄλλου. sic dicitur proverbialiter πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος, Aristoph. Vesp. 602, podex omni lotione superior; si res omni purgatione tamen purgari in perpetuum non potest.

περιγλαγής, έος. ὁ ἡ. (Γάω) lacte repletus. μυῖαι βρομέουσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας, Π, 642, muscæ fremunt circa vasa lacte plena.

περιγνάμπτω, (Κνάω) circum curvo, me vel aliud. ἐμὲ περιγνάμπτοντα Μάλειαν, ι, 80, me circum flectentem, i. e. circum navigare volentem id promontorium.

περιδείδια, vide sequens.

περιδείδω, (pro περιδείω) f. είσω. (Δίω) timeo alicui valde. cum genitivo vel dativo, nam hi casus sunt συγγενεῖς. τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μή τι πάθωμεν, huic autem parti sane gravissime timeo, Ν, 52. οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια, Ρ, 240, mortui corporis causa timeo. et 242, ὅσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃ. τῷ ῥα περίδδεισαν Ἀχαιοί, Λ, 508, sequente μή πως. pro περιέδεισαν. de hoc et hujus viri causa pertimuerunt. Ἀθήνη πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσι, Ο, 123, quæ omnium deorum causa in magno metu erat, ne gravius quid paterentur a Jove irato. Ἥρη, περιδδείσασα Ἀχιλλῆϊ, Φ, 328. Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί, Ψ, 822, *die seinetwegen in sorge waren, (who were alarmed on his account.)*

περιδέμω, (Δέω) circumstruo et ædifico. περιδέδμητο αὐλὴ λίθοισι, ι, 185, *es war ein hof drum gebauet mit einer steinernen mauer um den hof, (a court encircled it, built of stone.)*

περιδέξιος, ου, ὁ ἡ. (Δίκω) est ὑπερδέξιος ut prisci loquebantur, qui plus quam unam habet dextram, ἀμφιδέξιος, ἀμφοτεροδέξιος, cujus utraque manus est dextra, *der auf beyden seiten rechts ist, (who has two right hands.)* Ἀστεροπαῖος περιδέξιος ἦε, Φ, 163, qualis ἀμφιδέξιος et Hector fuisse apparet ex Ε, 495, quia ibi utraque manu vibrat hastas. oppositum ejus est ἀμφαρίστερος, quod inauspicatum, et valde inepti probrum. eodem sensu et ἐπαρίστερος dicitur. notum est dicterium, de iis οὓς ἐδίδαξαν ἀριστερὰ γράμματα Μοῦσαι.

περιδέω, f. ήσω. (Δίω) circumligo, obligo. περιεδέετο κνήμαις κνημῖδας, ω, 227, 228, ubi

accusativus rei quæ circa tibias ligatur, est ad passivum, per Græcismum notum. locus ille Ψ, 485, δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, explicatur a multis, ex περιδέομαι, obligo me, sponsionem facio, συνθήκας ποιέω: ut sit aor. 2. conj. med. in duali. compromittamus in arbitrum, et obligemus nos ad illius arbitrium. vide Aristoph. Νεφέλ. act. 2. sc. 1. v. 19. vel totius comœdiæ versu 644, περίδου νῦν ἐμοί. sed aliam explicationem vide in περιδίδωμι, quæ est certior multo, ut ibi probavimus ex Aristophane.

περιδίδωμι, (Δόω) præcipue et largiter do. αὐτῷ θεὸς περιδῶκεν (περιέδωκεν) ἀοιδὴν τερπνὴν, Θ, 44, *hat ihn damit reichlich begabet, (has richly endowed him with.)* in forma media περιδόσθαι est, τὸ στοίχημα θέσθαι καὶ συμφωνῆσαι περί τινος, *worauf wetten, (to lay a wager,)* dare aliquid et constituere præmii loco, vera prædicenti in re dubia. δεῦρό νῦν, ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, Ψ, 485, i. e. θῶμεν στοίχημα, *wollen um einen dreyfussigen kessel wetten, (let us wager a tripod,)* συμφωνήσωμεν, συνθήκην ποιήσωμεν. conf. περιδέω, ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, ψ, 78, ego de me ipsa tecum sponsionem et conditionem hanc dabo et constituam, *will meinetwegen versicherung geben, (will give security for myself.)* nam est locutio elliptica, ut περιδόσθαι sit, δόσθαι περί τινος συνθήκην καὶ λόγον, *wegen etwas sein wort geben, (to give one's word or promise.)* Sic apud Aristoph. Nub. 644. περίδου (imp. aor. 2. m.) νῦν ἐμοὶ (sponsionem et pignus depone nunc mecum) εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον, an non tetrametrum sit dimidium sextæ partis medimni. nam medimnus Atticus habet χοίνικας 48: ergo sexta medimni pars habet χοίνικας octo: et hujus numeri dimidium est τετράμετρον, seu quatuor χοίνικες vel mensuræ, quod et τὸ τετραχοίνικον μέτρον dicitur vel ἡμιεκτέον. conf. et in Acharn. 772, ubi res quæ promittitur vincenti, cum præp. περὶ c. genitivo additur, ut appareat, id περὶ in loco Homerico ad λέβητος esse subintelligendum. maxime autem locus Aristoph. Equ. 788. nos firmat. ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι, volo de capite meo certare tecum et sponsionem facere. coll. Acharn. 1114.

περιδινέω, f. ήσω. (Δίω) circumago. ὣς τὼ τρὶς πόλιν περιδινηθήτην πόδεσσι, circumagebantur ambo ter circum urbem cursu, X, 165, et apte ibi positum verbum de cursu circulari. nam ὁ δίνης est ὁ τόρνος.

περιδίω, (Δίω) valde timeo, alicui. *bin, jemandes wegen, voll sorge, (I am full of anxiety on account of some one.)* cum dativo commodi. πέρι γὰρ δίε (περιέδιε) ποιμένι λαῶν, μή τι πάθῃ, E, 566. πέρι γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν, I, 433. Λ, 556, et sine casu, πέρι γὰρ δίε, μή μιν Ἀχαιοὶ ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν, P, 666. πέρι γὰρ δίε, μή τις Ἀχαιῶν αὐτὸν ἐλάσειε φασγάνῳ, χ, 96, *er fürchtete sehr, (he was terribly afraid.)*

περιδρέμω, (Τρέω) circumcurro, circumago me. circumvolvo me. in quo composito maxime apparet etymon τρέω, verto, volvo. περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ, Ξ, 413, de saxo conjecto, quod inter volandum circumagit se omnino. ἄλλοι δὲ περίδραμον, X, 369, alii circumaccurrerunt, spectandi causa.

περίδρομος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) quod circumcurri potest, ex omni parte accessibilis. it. rotundus; quod circumagi potest. αὐλὴ ὑψηλὴ, περίδρομος, ξ, 7, aula rustica, in alto sita, libera undique ab aliis vicinorum tectis, περιοδευομένη, ἀγειτόνευτος: fortasse et κυκλοτερὴς, διὰ τὸ πολυχωρητότερον, nam circularis figura est capacior. κολώνη περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα, B, 812, collis, circumvius undique, κυκλοτερὴς καὶ περιτρεχομένη. πλῆμναι περίδρομοι, modioli in rota rotundi et qui circa axem volvuntur, E, 726. et 728, ἄντυγες, semicirculi in curru superiori.

περιδρύπτω, et ύφω, f. ύψω. (Δέρω) circum lacero, valde et nimium lacero. ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, Ψ, 395, quod attinet cubitos, cutis ei circumlacerata est: καθ' ὁμοιότητα τῶν ἐκδερομένων καὶ ξυομένων ξύλων.

περιδῦμι, *περιδύνω*, vide sequens.

περιδύω, ύνω, ῦμι, (Δύω) circa exuo, *ziehe völlig ab, (I strip off.)* it. circa induo, *ziehe völlig an, (I put on.)* ἐπεὶ περίδυσε (περιέδυσε) χιτῶνας, Λ, 100, posteaquam circa exuit iis tunicas, ferreas scilicet, thoraces. et hinc lucebant nudata eorum pectora. θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε, Π, 133, pro περιέδυνε, circa induebat. nisi malis hunc locum ad simplex δύνω referre. sic et χ, 113, περὶ χροΐ δύσατο χαλκὸν, pro περιεδύσατο, induebat ferrum, i. e. thoracem ferreum: qui locus quoque ad simplex δύω commode referri potest, ut περιδύω solam unicam notionem τοῦ exuendi retineat, et sit idem quod ἀποδύω.

περιδώμεθον, vide sub περιδίδωμι, et περιδέω.
περιεδέδετο, vide sub περιδέω.
περιεδέδμητο, vide sub περιδέμω.
περιέδραμον, vide sub περιδρέμω.

περιεθέλω, (Ἔλω) valde cupio præ omnibus aliis. περὶ δ' ἤθελε θυμῷ λύσασθαι φίλον υἱὸν, Ω, 236.

περιείδω, (Εἴδω) valde scio et perspicio, plus quam alii video. ἐπεὶ περίοιδε (πέρι pro περισσῶς, eximie) νοῆσαι, K, 247, quia admodum peritus est consilii, nemo facile eum in scientia prudentiæ vincit. et vide, τὸ νοεῖν est ἐπιστήμη τις: nam ἐπιστημονικαὶ λέξεις, (verba scientiam certam notantia) sunt οἶδε et εἰδέναι. ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων, γ, 244, ubi genitivus pertinet ad verbum: plus quam alii intelligit justos mores et prudentiam, περισσότερον τῶν ἄλλων δίκαιός ἐστιν καὶ φρόνιμος. ὡς πέρι κέρδεα ἀνθρώπων οἶδε, pro περίοιδε, τ, 285, i. e. περιττότερός ἐστιν τῶν ἄλλων, εἰδέναι κέρδεα, præstat omnibus in scientia commodorum, *vortheile einzusehen, (in discovering advantages.)* καὶ ἴχνεσι γὰρ περιήδη (plusquamp. med. attice) ρ,

317, etiam vestigiis sane plus sciebat quam alii canes, i. e. in investigandis feris præstabat multum hic canis.

περίειμι, (*Εω) sum supra, ὑπερέχω. sum reliquus, supersum, *bin übrig, bin überflüssig, (I am over, am superfluous.)* de περιουσιασμῷ ἐν τῷ βίῳ, unde est ἡ περιουσία. it. vivo, ζάω, *bin noch am leben, (I am yet alive.)* Sed in poëta de præstantia ponitur, deinde et si quid circum aliud circumpositum est. οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, qui Danaos superatis consilio et pugnando, Α, 258, ut ergo hoc verbum hoc significatu regat genitivum personæ et ablativum rei. et 287, ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει πέρι πάντων ἔμμεναι ἄλλων, pro περιεῖναι, superare omnes, *will vor allen was voraus haben, (desires to surpass all.)* ὃς πέρι μὲν νόον (κατὰ) ἐστὶ βροτῶν pro περίεστι, α, 66, qui antecellit homines, quod mentis aciem attinet, ὑπερέχει. ἄλλων περίειμι (κατὰ) νόον, τ, 326. περίεσσι γυναικῶν εἶδός (κατὰ) τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας, σ, 247, τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν περί τ' εἴμ' ἀνθρώπων, inquit Jupiter, Θ, 27, pro περίειμι, i. e. ὑπερέχω, ὑπὲρ πάντα εἰμὶ, et id Stoici de εἱμαρμένη sua dicunt. περὶ κουλεὸν ἦεν, pro περιῆν, circum gladium erat vagina, Λ, 30. ὁ ἡ περιούσιος superans, *übertreffend, (surpassing.)* et ἐπιούσιος, ὁ ἡ, sufficienter præsens, qui præsto est quantum satis est. hinc apparet, qui sit ἄρτος ἐπιούσιος.

περιεκτικὰ, nomina, confer sub σφοδελός.

περιελάω, f. άσω. (Ἐλάω) et περιελαύνω, circumduco. περὶ δ' ἕρκος ἔλασσεν, pro περιήλασε, circumduxit septum, Σ, 364. περί δ' ἕρκος ἐλήλαται, η, 113, et septum circumductum est,

περιελελίσσω, f. ίξω. (*Ελω) circum motito, circum verto. περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν, ε, 314, omnem contremiscere fecit ratem, imo et circumvertit.

περιελίσσω, f. ίξω. (*Ελω) circum volvo, circum involvo. κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, Α, 317, nidor in aërem ibat circumfusus fumo, *der mit dem rauche in die höhe wirbelte und damit vermenget war, (which whirled aloft with the smoke and was mixed with it.)*

περιέπω, (*Επω) foveo, circum obeo. οἷον (quantum, quantopere) περὶ τεύχεα ἕπουσιν, pro περιέπουσιν, circum occupati sunt circa arma ei exuenda? Ο, 555. notat et, administro, tracto. τρηχέως περιέφθησαν ὑπὸ τῶν πολεμίων, duriter tractati et affecti sunt ab hostibus, Herodot. V, 81. ubi vides aor. 1. pass.

περιέρχομαι, (*Ερα) circumeo. Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν (περιήλυθεν) οἶνος, postquam vinum occupavit pectus ejus, ι, 362, i. e. ἐμεθύσθη, ebrius factus est. περὶ δὲ κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν, π, 6, circumsonuit, sc. αὐτόν: i. e. ἠκούσθη κτύπος, coll. 10. et τ, 444. περὶ δέ σφεας ἤλυθ' ἰωὴ φόρμιγγος, ρ, 261, sonus citharæ circumsonuit aures eorum. recentioribus περιελθεῖν est, ὑπούλως μετελθεῖν καὶ κατεργάσασθαι, e. c. περιῆλθεν αὐτὸν τὸ φάρμακον.

περιέω, (*Εω) circuminduo, contego. Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕσσεν, pro περίεισε, Σ, 451, ille Patroclum quidem induit sua arma. περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε, Π, 680. sic, ἕσσαν, ω, 59, circuminduerunt ei vestes immortales. sic cum imperativo, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον, Π, 670, pro περίεσον. πάντα περὶ χροῒ ἕσατο τεύχη, Η, 207. τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, Ψ, 67, pro περίειτο, plusquamp. pass. χαλκὸν ἕεστο περὶ χροῒ, Μ, 464. περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, ρ, 203, 338. τ, 218, 237. ω, 157. quibus omnibus locis præpositio proprie pertinet ad verbum cum ea compositum.

περιηχέω, f. ήσω. (*Ια) circumsono, totus resono, et compleo circa me omnia sono. περιήχησεν δὲ χαλκὸς, Η, 267.

περιθέω, (Θέω) circum curro, circumdo. περὶ δὲ χρύσεος θέε pro περιέθεε, Ζ, 320, aureus circum erat circulus. sic et Θ, 495. περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη, ω, 207, circumducta erat undique stabulatio.

περιϊάλλω, f. αλῶ. (*Εω) circumjicio, circummitto. inest sine dubio hoc compositum, Ο, 19, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα.

περιϊάχω, (*Ια) circum resono. περὶ δ' ἴαχε πέτρη, circum resonabat petra, ι, 395, i. e. saxea spelunca.

περιΐδμεναι, vide sequens.

περιΐσημι, (Εἴδω) plus scio quam alii. βουλῇ ἐθέλεις περιΐδμεναι ἄλλων, Ν, 728, *mehr als alle andre einsehen und wissen? (to surpass all others in understanding and knowledge?)*

περιΐστημι, (Στάω) circumsisto, circumsto. περίστησαν (pro περιέστησαν) γὰρ ἑταῖροι, Δ, 532, i. e. περιέβησαν, ὑπερεμάχησαν, defendebant. περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη, ξ, 270. ρ, 439, i. e. περιεστάθη, κύκλῳ ἔστη, τὰ κακά. μήπως με περιστείωσι ἕνα πολλοὶ, ne forte me unum circumdent et oppugnent multi, Ρ, 95, et est præs. conj. act. a περιστέω, producto ε. εἴπερ πεντήκοντα λόχοι ἀνθρώπων νῶϊ περισταῖεν, pro περισταίησαν, si nos ambos vel quinquaginta manipuli hominum circumstarent oppugnando, υ, 50. πολλὸς δὲ χορὸν περιΐστατο ὅμιλος, Σ, 603, multa hominum multitudo circumstabat chorum. βοῦν δὲ περιστήσαντο, *stelleten sich um den opfer ochsen herum, (stood around the ox about to be sacrificed,)* Β, 410. sic, τὰς βοῦς, μ, 356, utpote εἰς θυσίαν. κῦμα περιστάθη, pro περιεστάθη, λ, 242, unda (excavata intus, quasi camera) circumsistebatur, ad tegendum deum.

περικαλλής, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) valde et totus pulcer supra alios, λίαν καλός. περικαλλὴς Ἠερίβοια, Ε, 389. περικαλλέος φόρμιγγος, Α, 603, citharæ pulcræ Apollinis. sic, περικαλλέα κίθαριν, α, 153, de structura ejus et de sono. περικαλλέος αὐλῆς, α, 425. εὐνῆς, κ, 347, 480. κανέοιο, ρ, 343. περικαλλέϊ δίφρῳ, Δ, 486. sic, δίφρον, Γ, 262. Ε, 20. Ρ, 436. γ, 481. υ, 387. φηγῷ, Ε, 693, quia sacra et inviolata. βωμῷ, Θ,

249. et 238, βωμὸν, ut innuat poëta, non obiter fieri aras, sed elaborari eleganter, ut non tantum inserviant rei sacræ faciendæ, sed et ipsa sua forma et elegantia delectent deum: et singularis ibi est pro plurali, coll. 240. οὐχ ἁπλῶς οὕτω εἰκαίους ποιεῖσθαι δηλοῖ τοὺς βωμοὺς, ἀλλὰ πρὸς κάλλος διασκευάζεσθαι, ἵνα μὴ μόνον θυσίαις θεραπεύηται τὸ τιμώμενον, ἀλλὰ καὶ κάλλει τῆς ἐπισκευῆς. περικαλλέα δειρὴν θεᾶς, Γ, 396. et 421, δόμον. sic et Z, 242. κούρην, Π, 85. λίμνην, γ, 1. ῥόον, ζ, 85, fluentum fluvii. χηλὸν, cistam, Θ, 438. Χλῶριν, λ, 280. νῆα, ν, 149, 175. πέπλον, σ, 291. sic, πέπλους, Ω, 229. περικαλλέας τρίποδας, ν, 217. ἀγροὺς, ξ, 263. ρ, 432. περικαλλὲς τέμενος, separatam et propriam partem agri, I, 574. ἄεθλον, præmium, Ψ, 897. δέπας, Ω, 234, quia erat aureum: nam auri epitheton κατ' ἐξοχὴν est τὸ καλόν. στειλειὸν, ε, 236, manubrium pulcrum securis; quia fortasse περὶ τὸ ἄκρον habuit γλυφῆς ὡραϊσμόν τινα, aliquid artificiose exsculptum in extremo. ἄλεισον, poculum, Θ, 430. ἄγαλμα, 299, perpulcrum ornamentum. φάος, lucem liquidam, τ, 34. δῶμα, ψ, 50. περικαλλέα τεύχεα, Z, 321. ω, 164. ἔργα ἐπίστασθαι, β, 117. η, 111. δῶρα, Θ, 420. π, 327. σ, 302. ὄσσε, ν, 401, 433. ἄεθλα, ω, 85, 91.

περικαλύπτω, (Κάρα) circum contego et obvolvo. ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψε, K, 201, sc. τὴν γῆν καὶ τὰ περὶ γῆν. αὐτῷ περὶ κῶμα κάλυψα, circumfudi ei altum soporem, Ξ, 359. σ, 200. πέτρον περὶ χεὶρ ἐκάλυψε, Π, 735, conf. χερμάδιος. πολέμου νέφος περὶ πάντα καλύπτει, P, 243. περὶ δὲ αἰγίδι πάντα κάλυπτε, Ω, 20. quibus omnibus locis præpositio est avulsa, pertinens ad verbum.

περικάμμορος, (Μείρω) supra omnes infelix. hoc decompositum quidam codices legunt, υ, 33, πάντων περικάμμορε φωτῶν, ubi alii πέρι κάμμορε habent.

περίκειμαι, (Κῶ) circa jaceo. it. superfluum vel abundans jaceo et adsum. σὺν γωρυτῷ, ὃς τῷ τόξῳ περιέκειτο, cum theca, quæ arcum circumdabat, φ, 54, i. e. πέριξ ἔκειτο, καὶ περιεῖχεν ἐντός. οὐδέ τί μοι περίκειται, I, 321, i. e. ὡς περισσόν τι, καὶ ὡς κειμήλιον, κεῖται: οὐδέν τι ἔχω περιττὸν ἀποκείμενον. hinc, κειμήλιά τε πρόβασίς τε, describunt breviter divitias veterum: quorum prius sunt τὰ ἀκίνητα sua vi propria; posterius τὰ αὐτοκίνητα: ἀντίκειται (opponuntur) γὰρ τοῖς κειμένοις τὰ προβαίνοντα, et l. c. sensus est: habeo quidem nonnulla κειμήλια; sed non περιττά. εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν υἱὸν, sc. Thetis, T, 4, inveniebat filium suum adjacentem Patroclo, et crebro complectentem corpus mortuum, συγκείμενον καὶ περιπεπλεγμένον. recentior usus ponit περικεῖσθαι pro, indutum esse, e. c. περίκειται δυναστείαν, magistratu est indutus, βαστάζει καὶ φορεῖ αὐτὴν, *ist bekleidet mit obrigkeitlicher macht, (is invested with magisterial power.)*

περικεφαλαία, ας. ἡ. (Κύβω) galea. est nomen recentiorum. variæ ejus species apud poëtam: e. c. τρυφάλεια, ἀμφίφαλος, τετράφαλος, στεφάνη, καταῖτυξ, ὀδοντωδὴ, (qualem Ulysses habuit, K, 263.) κυνέη, κτιδέη, ταυρείη, αἰγείη, ῥινοῦ τινὸς ποιητὴ, etc. nimirum pro materia et forma differentes. eorum virtus, ῥύεσθαι κάρηνον. erat et alia ἄφαλος, alia φαλωτὴ, i. e. ἔχουσα φάλον. conf. στεφάνη, et κεφαλή.

περικήδομαι, (Κῶ) valde curo. Ἀθήνη Ὀδυσῆος περικήδετο, γ, 219, sollicita adjutrix aderat. βιότου, ξ, 527, sollicite curabat rem familiarem.

περίκηλος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) totum aridus et facile ardens. a κηλός. δένδρεα, αὖα πάλαι, (sicca jam diu et arefacta, *vertrocknete bäume,) (dry, withered trees.)* περίκηλα, ε, 240. σ, 308, i. e. ἄγαν ἐπιτήδεια εἰς τὸ κῆαι, περισσῶς κατεσκληκότα, quæ admodum bona ad ardendum ligna præbere possent; et hinc etiam commoda ad asseres secandos et ad trabes, ut navis inde ædificetur.

περικλυτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) valde celeber, de quo circum circa, et supra alios, auditur. ἀμφιγυήεις, A, 607. Σ, 383, 393. Θ, 300. Ἡφαίστου, Θ, 287. ω, 75. et de Vulcano etiam ex veritate ponitur apte hoc epitheton: nam fabrile opus, dum fit, late sonat. ἀοιδὸς, cantor, α, 325. Θ, 83, 521, ut sit ἐξάκουστος. υἱὸν, Σ, 326. ἄστυ, δ, 9. π, 170. ω, 153. περικλυτὰ ἔργα, Z, 324, opera admiranda, qualia ancillæ texendi peritæ faciunt. δῶρα, H, 299. I, 121. Σ, 449.

περικτείνω, f. ενῶ. (Κῶ) circa et juxta occido. πολλοὶ δὲ περικτείνοντο, et multi circa eum occidebantur et super eum, ejusque causa, Δ, 538, ubi augmentum ionice deest. εἴ περ γὰρ πάντες περικτεινώμεθα, si vel omnes occideremur, M, 245, circum et ad naves Græcorum.

περικτίτης, ου. ὁ. (Κῶ) vicinus, *ein nachbar, nahbauer, (a neighbour.)* περίοικος. τὴν πάντες μνώοντο (ambiebant ad nuptias) περικτίται, λ, 287. nam ὁ κτίτης, ου, est, habitator, incola. et verbum κτίω est et, incolo, colo, habito, *ich liege wo, (I dwell somewhere.)*

περικτίων, ονος. ὁ ἡ. (Κῶ) circa habitans, circum situs. vicinus. idem ac ἀμφικτίων. περίοικος. φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων, P, 220. περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι, Σ, 212, ut videant finitimi eum ignem, maxime qui navibus in mari versantur. πάντεσσι περικτιόνεσσι ἀνάξει, T, 104, 109, qui omnibus finitimis imperabit: nam sunt οἱ πέριξ κτίσαντες οἰκήσεις, et quidem h. l. οἱ Ἀργεῖοι. ἄλλους δ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους, οἳ περιναιετάουσι, β, 65.

περιλείπω, (Λείπω) relinquo, *ich lasse übrig, (I leave.)* ὅσοι ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται, pro περιλίπωνται, quicunque reliqui fuerint ex difficili pugna, T, 230, παραλειφθῶσιν ἐκ μάχης. nam deest ibi præpositio ἐκ.

περιλέπω, f. ψω. (Λέπω) circum decortico, *ich schäle ab, (I peel.)* χαλκὸς γάρ περιέλεψεν ἑ φύλλα τε καὶ φλοιὸν, A, 236, ferrum circumdecorticavit eum quod attinet folia et corticem.

περιμαιμάω, f. ήσω. (Μάω) circum cupide quæro et moveo me. nam verbum *μάειν* notat et, *ζητεῖν*, quærere, consequi cupere. *ἰχθυάᾳ, σκόπελον περιμαιμώωσα, δελφῖνας*, de Scylla, piscante capitibus suis, *μ*, 95, pro *περιμαιμάουσα*, contr. *περιμαιμῶσα*.

περίμετρος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) circa aptam habens dimensionem, justæ mensuræ suæ inclusus, plenæ mensuræ suæ quam oportet esse. *ἱστὸν λεπτὸν καὶ περίμετρον*, telam subtilem et justæ plenæque mensuræ, *β*, 95. *τ*, 140. *ω*, 129, *so gros das maas davon seyn muste, (of the proper size.)*

περιμήκετος, ου. ὁ ἡ. (Μάκω) valde longus et procerus. *εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον*, in abietem proceram, Ξ, 287. *κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον*, *ζ*, 103, per montem illum valde altum.

περιμήκης, εος. ὁ ἡ. (Μάκω) idem. *ἀπὸ πέτρης περιμήκεος*, a petra valde alta, Ν, 63. *λαβὼν περιμήκεα κοντὸν*, capiens valde longum contum, *ι*, 487. *Κίρκη περιμήκεϊ ῥάβδῳ*, virga valde longa, *κ*, 293. et qui allegorias quærunt, per Circen intelligunt voluptates, et virgam longam istam explicant *διὰ τὸ, μὴ συνεσταλμένως ζῆν τοὺς τρυφῶντας: ἀρετῆς γὰρ τοῦτό γε.* *ἓξ δειραὶ περιμήκεες*, sex colla valde longa, *μ*, 90, de Scylla, et 251, *ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ*, longa arundine. et 443, *περιμήκεα δοῦρα*, ligna valde longa. *ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες*, *sehr lange steinerne weberstüle, (very long stone looms,)* *ν*, 107, quibus Nymphæ texebant: et longitudo ista est re vera latitudo, *die breite, (breadth ;)* nam proceræ istæ Nymphæ late poterant manus extendere, ad texendam telam valde latam. et 183, *περίμηκες ὄρος*, præaltum montem.

περιμηχανάομαι, (Μάω) circa molior. *ἄλλο τι θεοὶ περιμηχανόωνται*, aliud certe dii per hoc moliuntur et in consilio suo statuerunt, *η*, 200. *δούλιον ἦμαρ* (servitutem) *ἐμοὶ περιμηχανόωντο*, mihi struebant, quasi rete, *ξ*, 340.

περιναιετάω, (Νάω) circa habito, prope habito. *ἄλλους περικτίονας αἰδέσθητε, οἳ περιναιετάουσι*, *β*, 66, reveremini alios vicinos qui circa habitant. sic, *οἳ κατὰ ἄστυ, (sc. ναίουσι) καὶ οἳ περιναιετάουσι*, *θ*, 551, qui in urbe sunt, et qui circa in agris habitant. sic et, *οἳ περιναιετάουσι*, qui circa domum nostram habitant vicini, *ψ*, 136. notat et intransitive, *πόλιες, αἳ περιναιετάουσι*, urbes quæ circa habitant, i. e. habitantur, *δ*, 177.

περιναιέτης, ου. ὁ. (Νάω) vicinus. *ἐκεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες τείρουσι*, eum vicini affligunt, Ω, 488, i. e. *οἱ περίοικοι, οἱ πέριξ οἰκοῦντες καὶ ναίοντες.*

περινίπτω, (Νίπτω) circa abluo. *περινένιπται αἷμα*, sanguis circa ablutus est, Ω, 419.

περίξεστος, ου. ὁ ἡ. (Ξέω) etiam fœmininum ionice, *περιξέστη*. circum cædendo politus et arte factus. quidam scribunt hoc nomen *ὀξυτόνως, περιξεστός. πέτρη, περιξέστη ἐικυῖα*, *μ*, 76. petra, similis ac si manu esset circumcisa et polita.

περίοιδε, vide sub *περιείδω*.

περιπέλομαι, (Πέλω) circumverto me, versor circa, sum circa. *ἄστυ περιπλομένων δηΐων*, hostibus cingentibus urbem, Σ, 220, i. e. *περιπολούντων, κυκλούντων*: et syncope apparet. *πέντε περιπλομένους (εἰς) ἐνιαυτοὺς*, in annos quinque circumvertentes se, Ψ, 833, i. e. *περιστρεφομένους. περιπλομένων ἐνιαυτῶν*, *α*, 16, annis circumvolutis, *περιγινομένων*, *da die jahre um waren, (in the revolution of years.)* *περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ*, *λ*, 247, i. e. *συμπληρουμένου*, post annum expletum.

περιπευκής, έος. ὁ ἡ. (Πέτω) valde multam habens amaritudinem. nam *περὶ* intendit et auget valde. *ὀξὺ βέλος περιπευκὲς ἐκ μηροῦ ἔταμνε*, Λ, 844.

περιπλέκω, (Πέλω) circumplico. *τῷ περιπλεχθεὶς*, hunc malum nauticum ego amplexus, *ξ*, 313, *da ich mich feste an den anhielte, (clinging closely to it.)* *γρηῒ περιπλέχθη*, (ubi ionice augmentum deest, pro *περιεπλέχθη*) amplectebatur aniculam, *sie umarmete die alte frau herzlich, (she heartily embraced the old woman,)* *ψ*, 33, manibus et brachiis circumplicatis.

περιπληθής, έος. ὁ ἡ. (Πέλω) plenus multitudine hominum extraordinaria et admirabili, *πολυάνθρωπος*. nam *περὶ* auget supra modum. *νῆσος Συρίη, οὔτι περιπληθὴς λίην*, *ο*, 404, non nimis abundans hominibus, *nicht zu volkreich, (not too populous.)* *ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς*, cœtus mulierum convenientium, Eurip. Alcest. 952.

περιπλόμενος, vide sub *περιπέλομαι*.

περιρρέω, (Ῥέω) circumfluo. *περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῦ ῥέεν*, pro *περιέρρεεν*, Σ, 402. *τὸν δὲ (μοχλὸν) αἷμα περίῤῥεε, θερμὸν ἐόντα*, *ι*, 388, et hoc fiebat, cum ignitus vectis nondum satis alte penetraverat, nec jam fervore suo occluserat vasa sanguinea.

περιρρηδής, έος. ὁ ἡ. (Ῥάω) circumconspersus, circumstillans. est a *περὶ*, et *ῥάζω*, f. 2. *ῥαδῶ*. aor. a. *ἔῤῥαδον*. præt. perf. m. *ἔῤῥαδα* et *ἔῤῥηδα. περιρρηδὴς δὲ (σὺν τῇ) τραπέζῃ κάππεσε*, *χ*, 84. nam mensulam illam loco clypei præ se tulerat manu. ictus igitur, et totus fluens et perfusus sanguine suo, concidit. eodem sensu dicitur *ἀμφιρρηδής*.

περίρρυτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) circumfluus, *rund umflossen, (wave-encompassed.)* est commune omnium insularum epitheton: nam omnes *ἀμφίαλοι. Κρήτη*, *τ*, 173.

περισαίνω, f. ανῶ. (Σάω) circum motito. *οὐρῇσι μακρῇσι περισαίνοντες ἀνέσταν*, surgebant circummotitantes longas caudas, *κ*, 215, de leonibus cicuratis in domo Circes. *Τηλέμαχον περίσσαινον (pro περιέσαινον) κύνες*, *π*, 4. et 10, *κύνες οὐχ ὑλάουσι, ἀλλὰ περισσαίνουσι*, sc. *αὐτόν*.

περισείω, (Σέω) circum agito et moveo. περισσείοντο ἔθειραι, pro περιεσείοντο, quatiebantur circum pili in galea, Τ, 382. Χ, 315.

περισθενέω, f. ήσω. (Στάω) sum validior et potentior, supero viribus. *ich überwältige, bin sehr stark, (I surpass in power or strength.)* it. nimium viribus utor vel fido, *bin der stärkere, (I am stronger.)* μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ, ne me viribus superior lædat ferro, χ, 368. nam πέρι notat multitudinem vel magnitudinem et excellentiam.

περίσκεπτος, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) qui undique circa conspicitur. unde circumspici potest. περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, in loco elato, α, 426. κ, 211, 253. ξ, 6. conf. χῶρος. talis locus dicitur περιωπὴ, σκοπιὰ, τόπος ἄποπτος. Vide sub σκοπιά.

περιστείχω, (Στάω) circum eo. τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον, pro περιέστειξας, δ, 277, ter circumiisti circa has cavas insidias, i. e. equum ligneum; περιῆλθες, περιώδευσας.

περιστέλλω, f. ελῶ. (Τέλλω) cum cura exorno circa, *ich besorge, (I manage with care.)* οὐδέ ἑ μήτηρ κλαῦσε περιστείλασα, neque eum mater comploravit componens et ordinans funus ejus, ω, 292, ubi hoc verbum notat εὐκοσμίαν τὴν ἐπὶ νεκροῦ: alibi etiam ἐπὶ ζῶντος. sic et ἡ περιστολή.

περιστεναχίζω, (Τῶ) circum gemo, circum impleo, circum resono. κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐτῇ, κ, 10, qui versus velut in parenthesi positus est intelligendus, ut explicetur nidor et dapsilitas dapum: nidore plena domus circumdatur aula repleta odoribus: et sequens ἤματα pertinet ad præcedens δαίνυνται, et post κεῖται comma est concipiendum. *das haus ist bis in den hof mit gutem geruche von braten angefüllet, (the house and court-yard are filled with the agreeable smell of roast meat.)* possis et de multitudine convivantium intelligere, στενοχωρεῖ τοῖς δαινυμένοις. alii et de fremitu convivantium, ut sit, περιηχεῖται, ὡς τοῦ δόμου ἠχήεντος ὄντος: et hæc posterior explicatio possit videri verissima. confer περιστοναχίζω, et ὑποστοναχίζω.

περιστένω, circum gemo. it. circum arcto, circum impleo dense. nam est hoc compositum a τένω i. e. τείνω, interserto Sigma, sicut in ὁ ἡ φερέσβιος. περιστένεται δέ τε γαστὴρ, Π, 163, et circumdistenditur venter, περιτείνεται διὰ πλησμονήν. sermo est de lupis saturis ex comesto cervo. possit tamen simul στεναγμόν τινα σημαίνειν τοῖς λύκοις, διὰ τὸ ἐκ τοῦ κόρου πολὺ βάρος.

περιστέφω, f. έψω. (Στάω) circa cingo, circa impleo. νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν Ζεὺς, ε, 303, totum opplet nubibus.

περιστοναχίζω, (Τῶ) circum gemo, circum impleo, circum resono. idem ac περιστεναχίζω. περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, circumgemebat et fremebat domus a lætitia, et lacrimantibus præ gaudio, κ, 454. sic de saltatione nuptiali, ψ, 146, μέγα δῶμα (magnum conclave) περιστοναχίζετο ποσὶν ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν, resonabat a pedibus virorum et mulierum saltantium.

περιστρέφω, (Τρέω) circumverto. ἔῤῥιψε, χειρὶ περιστρέψας, Τ, 131, projecit eam, manu circumagens eam ut longius projiceret eam; ubi est idem quod περιδινήσας. τόν ῥα περιστρέψας χειρὶ, Θ, 189, hunc lapideum discum circumagens manu, jecit eum, δινήσας. μάλα ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι, Ε, 903, de lacte; valde celeriter condensatur in caseum vel butyrum a commovente: ubi tamen rectius alii legunt περιτρέφεται, a τρέφεσθαι, i. e. πήγνυσθαι, quod vide.

περισχέθω, (Χάω) circa habeo, contineo, servo. idem ac περιέχω. περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι νῆες, Ο, 653, circumdabant eos naves extremæ, quæ versus campum procul a mari stabant subductæ, i. e. recipiebant se Græci intra castra sua nautica: et sequitur, τοὶ δὲ ἐπέχυντο, illi vero, Trojani, contra eos effuse irruebant.

περισχέω, f. ήσω. (Χάω) idem. οὕνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθα, quod eum cum liberis suis conservassemus vel conservaveramus, ι, 199, tuiti eramus. alibi dicit, ὑπερσχεῖν χεῖρά τινι: et περὶ sæpe est pro ὑπέρ. quasi περιελάβομεν, complexi eramus tutela eum: *weil wir uns seiner angenommen und ihn übrig gelassen und erhalten hatten, (because we took pity on him, and guarded and preserved him.)* ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος, Α, 393, at tu, si quidem potes, suscipe filium tuum tuendum; inquit Achilles ad matrem, βοήθει, περισσῶς ἀντέχου, *nimm dich seiner hülfreich an, (assist him.)*

περιτάμνομαι, (Τέμω) circum abscindo, circa intercludo. βοῦς περιταμνόμενόν σε, λ, 401. ω, 112, boves intercipientem et abigentem te.

περιτελέω, f. έσω. (Τέλλω) circum finio. ὅτε δὴ ἐνιαυτὸς ἦν, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη, cum annus plenus esset, et longi (i. e. multi et tarde discedere visi) dies circumacti erant omnes, κ, 470, ubi quidem Eustathius hunc versum pro interserto ab aliena manu habet: sed recurrit tamen idem versus, τ, 153. ω, 142, nisi quod his locis, loco μακρὰ, legitur πολλὰ, quo explicatur prius illud epitheton. sanus omnino est locus: nam per quatuor phrases rem eandem denotat poëta, tædium ob longum tempus obortum pingens. συντελέω sæpe notat, congrego, in unam societatem pono. unde ἡ συντέλεια sæpe est nomen militare, quando milites in unum corpus congregantur. et hinc metaph. etiam τὸ τῶν θεῶν ἄθροισμα, numinum consociatio et communitas sic vocatur, Æschyl. S. c. Th. 257, ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα. alibi notat collationem tributi.

περιτέλλομαι, f. ελοῦμαι. (Τέλλω) circumvolvor, circumagendo impleor. περιτελλομένου ἔτεος, anno circumacto et impleto, λ, 294, ξ,

294, *da das eine jahr aus war, und das andre wieder hergestellet wurde, (when one year was finished and another begun,)* τοῦ, ὡς εἰπεῖν, μετὰ τὸν πρῶτον ἐνιαυτὸν ἀνατέλλοντος. περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, Β, 551, in circumvolutione annorum: et notantur h. l. dies festi, singulis quinquenniis redeuntes. ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς, Θ, 404, 418, *auf zehen jahre die nach einander folgen, (in ten successive years:)* nam annus περιτέλλεται, quando, circulo ejus circumvoluto, novus annus oritur: ergo, ἀπαρτιζομένους διὰ τῶν πέριξ ἀνατολῶν τοῦ ἡλίου.

περιτίθημι, (Θέω) circumpono. κνημῖδας περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε, Γ, 330, Λ, 17. Τ, 369. περιέθηκαν ξύλα, σ, 307. περιεθήκατο χροῒ κόσμον, circumposuit corpori ornatum, Ξ, 187. περιέθετο κρατὶ, capiti, Τ, 381. ξίφος ὤμῳ, β, 3. δ, 308. υ, 125.

περιτιταίνω, (Τῶ) circum extendo. vide τιταίνω ex Ν, 534.

περιτρέπω, (Τρέω) circumverto, aliud vel me. nam omnia fere verba activa apud Græcos notant et intransitive. περιέτραπον ὧραι, anni tempora circumegerant se, κ, 469, et hæc est definitio anni, quod ἐνιαυτὸς sit περιτροπὴ (i. e. κύκλος) ὡρῶν.

περιτρέφω, (Τρέω) circumcondenso, circumappingo. κρύσταλλος περιτρέφετο σακέεσσι, glacies circum clypeos addensabatur, ξ, 477, *die schilde gefroren voll eis, (the shields were covered with ice,)* πέριξ ἐπήγνυτο, ἐπαγετοῦτο, ἐστερεοῦτο. ὅθεν καὶ ἡ τροφὴ, ἡ συμπηγνῦσα καὶ στερεοῦσα τὸ σῶμα. de loco, Ε, 903, vide περιστρέφω.

περιτρέω, (Τρέω) circum aufugio. λαοὶ δὲ ἀγροιῶται περίτρεσαν, Λ, 675, rustici, qui circum eum erant, aufugerunt.

περιτρομέω, (Τρέω) circum tremo. σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν, carnes circa membra tremebant, σ, 76.

περιτροπέω, (Τρέω) circumverto, aliud vel me. idem ac περιτρέπω. περιάγω. ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς ἐνθάδε μιμνόντεσσι, nobis hic hærentibus jam est annus nonus circumagens se, et complens in circulo suo, Β, 295, *das neunte jahr ist nun herum, (the ninth year is now going round.)* μῆλα πολλὰ περιτροπέοντες, ι, 465, pecudes multas avertentes, ut facies earum converteremus versus navem nostram et terga ad antrum suum, et sic abigentes eas, *da wir sie wegtrieben und ihm entwendeten, (as we drove them away from him.)*

περίτροχος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) rotundus, *rund, (round.)* περίτροχον ἠΰτε μήνη, Ψ, 455, ι. e. περιφερὶς, rotunda macula, sicut luna. nam sermo est de equo, cætera rufo, in fronte vero albo rotundo signo notato; ut ergo apta sit comparatio cum alba luna.

περιφαίνω, (Φάω) circum ostendo, circumlucere facio. ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο, cacumen montis ex longinquo ostendentis se clare, Ν, 179, quod alibi dicitur ἡ περιωπή. ἐν περιφαινομένῳ, sc. τόπῳ, ε, 476, in loco conspicuo et elato, ex quo longe circa conspici potest, ἐν περιόπτῳ τόπῳ. hinc fit ὁ ἡ περιφανὴς, circum conspicuus: sed ὁ περίφαντος ἀνὴρ, apud Sophoclem, notat virum insignem.

περιφεύγω, (Φέβω) effugio, devito, πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες, hoc bellum evadentes, Μ, 322, per tmesin.

περιφραδὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) valde peritus. a περὶ, supra.

περιφραδῶς, (Φάω) adverb. scite, perite, accurate. ὤπτησάν τε περιφραδέως, i. e. ἐπιστημόνως, Α, 466. Β, 429. Η, 318. Ω, 624. ξ, 431. τ, 423. est idem quod ἐπισταμένως, *mit verstande und sorgfalt, (with skill and care.)* ἐμπειρίας γὰρ χρεία τοῖς ὀπτῶσι, καὶ ἐποπτείας συχνοτέρας ἤπερ τοῖς ἑψοῦσι: hinc et ὀπτᾷν dictum est ὡς ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐποπτείας, unde est et ὀπταίνω, et τὸ ὀπτανεῖον, locus ubi assatur. Atticis, pro ὀπτᾷν, est ἀπανθρακίζειν, nam non circumvolvendis assidue verubus assabant veteres; sed extendendo super carbones.

περιφράζομαι, (Φάω) consulto de aliqua re accurate, destino consilium. ἡμεῖς περιφραζώμεθα πάντες νόστον, α, 76, nos consilio nostro constituamus reditum ejus in patriam, *wollen es ausmachen und abreden, (we will determine and decree.)*

περίφρων, (Φέρω) valde cordatus et prudens, alios intellectu recto superans. *sehr vernünftig, (of superior understanding.)* περίφρων Ἀδραστίνη, Ε, 412. Πηνελόπεια, α, 329. δ, 787. ι, 216. λ, 445. ξ, 373. ο, 41. π, 329, 409, 435. ρ, 492. τ, 308. et 357, Εὐρύκλεια. βασίλεια, regina Phæacum, λ, 344. a πέρι, supra, valde. hinc est verbum περιφρονεῖν, valde intelligere. et ἡ περιφρονοῦσα ἡλικία, ætas prudens et cordata; in Axiocho.

περίφυμι, (Φύω) circum adhærere vel nasci facio; circumadhæreo vel nascor. idem ac περιφύω. κῦσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρα, osculari et amplecti lacertis patrem suum, ω, 235, ubi accusativus pendet a κῦσαι. et infin. aor. 2. semper intransitive notat; *sich an ihn mit umarmung anzuhängen. (to clasp in his embrace.)* Τηλέμαχον (κατὰ) πάντα κύσεν περιφὺς, π, 21, eum amplexus osculabatur ubique, ubi mos erat osculum figere, sc. in frontem, manus, etc. sic et, ἐπιάλμενος κῦσέ μιν περιφὺς, ω, 319, *er fiel ihm um den hals und küssete ihn, (he fell upon his neck and kissed him.)* Ἀμφιθέη περιφῦσα Ὀδυσῆϊ ἔκυσέ μιν (κατὰ) κεφαλὴν καὶ ἄμφω φάεα, τ, 417, ubi vides plenam constructionem.

περιφυτεύω, (Φύω) circumplanto. περιεφύτευσαν πτελέας, circumplantaverunt ulmos, Ζ, 419, circa tumulum sepulti herois.

περιφύω, (Φύω) circum adhærere vel nasci facio; circumadhæreo vel nascor. περιπεφύασιν αἴγειροι, circum natæ sunt populi, ι, 141, ubi κ ionice est extrusum.

περιχέω, et εύω, (Χάω) circumfundo. περι δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν, et circumfudit multam nebulam, ne viderentur, Ε, 776. pro περιέχευσε. sic, 'Αθήνη αὐτῷ, η, 140. Θεὸς, ν, 189. χάριν, ψ, 162. ὄφρα χρυσὸν κέρασι βοὸς περιχεύῃ, γ, 426. et 437, κέρασιν περιχεῦεν pro περιέχευσε, et 384, τήν (βοῦν) σοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας. sic et Κ, 294. ἅλις χεράδος περιχεύας, Φ, 319, satis sabuli circumfundens. ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀνὴρ, si quis aurum circumfundit argento, ζ, 232. ψ, 159. hinc ὁ χρυσοχόος dictus. περικέχυτο ὕπνος, circumfusus erat somnus, Β, 19, ὡς ὑγρόν τι περιχεόμενος ὅλῳ τῷ σώματι. hinc, si ludere velis, dicere possis, τὸν νήδυμον ὕπνον esse, τὸν περικεχυμένον, ἐξ οὗ, ὡς ἐξ ὑγροῦ τινος βαθέος, οὐκ ἔστιν ἀναδῦναι τὸν ὑπνώττοντα.

περιχθὼν, όνος. ἡ. (Χάω) circumjacens regio. sic legunt quidam Τ, 362, ut sit substantivum compositum. sed meliores separant πέρι, adverbialiter.

περιωπὴ, ῆς. ἡ. ("Οφ) locus ex quo circumspici potest in omnes partes, locus editus, ἀφ' ἧς τῶν πέριξ οἱ ὦπες αἰσθάνονται. ἐγὼν ἐλθὼν εἰς περιωπὴν, ego abiens in locum editum, Ξ, 8. ἧστο γὰρ, ἐκτὸς ἀγῶνος, ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ, sedebat enim extra certaminis locum sublimis in loco edito et undique prospectum habente, Ψ, 451. παρὰ νηὸς, (a nave) ἀνήϊον (adscendebam) εἰς περιωπὴν, κ, 146, ubi quidem ipse potius poëta accurate circumspexit, quid sibi fingendum esset apte, ut procederet res. cæterum est idem quod ἡ σκοπιά. q. v.

περιώσιος, ου. ὁ ἡ. est a περιαύω, f. αύσω, ("Αω) circumsono, circa clamo. ut a θαυμάζω, f. άσω, est θωϋμάσιος: sic a περιαύω est περιωΰσιος, et, extruso υ, περιώσιος. mutatio τοῦ αυ in ωϋ est Ionica. notat ergo τὸν ἐξάκουστον τῇ ἐκφωνήσει, qui circum auditur, περιβόητος. οὔτε σε νεικείω περιώσιον, ubi neutrum est adverbialiter, Δ, 359, nequaquam te reprehendo hoc meo clamore, *ich begehre dich weder zu tadeln mit vielem geschrey, noch auch anzumahnen, (I by no means either censure or admonish thee with my noisy words,)* οὔτε κελεύω, nec vitupero nec hortor te clamose. οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι, π, 203, neque mirari nimium neque admirari. et apparet ex his locis, hoc neutrum adverbialiter poni metaphorice, ut notet in genere μέγα, nimis, impense, *mit viel wesen das mann wovon machet, (the much ado that is made on some account or other.)*

περκνὸς, ὴ, όν. (Κῶ) niger, nigricans. est a περὶ et κάω, circumuro. αἰετὸν, ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι, Ω, 316, i. e. τὸν μέλανα, ὡς ἀπὸ τῆς περκαζούσης μελαίνης σταφυλῆς. et vide ibi duplicem denominationem, μόρφνον: περκνόν. apparet autem nigra aquila, ad signum ingressus clandestini in castra. idem dicitur πέρκος, η, ον.

περνάω et πέρνημι, (Πέρα) transporto ad vendendum, vendo. media forma πέρναμαι notat active et passive. est a περάω et πέρημι, interserto ν. πολλὰ κτήματα περνάμενα Φρυγίην ἵκει, multæ opes venum avectæ in Phrygiam venerunt, Σ, 292, sc. sic ut ibi manerent, et loco earum redirent huc milites conducti. κτείνων, καὶ περνὰς ἐπὶ νήσων, Χ, 45, ubi loquitur Priamus de Achille, quod is, partim occidendo partim transportando et vendendo in insulas longe remotas, filiis se orbum fecerit. ἄλλους μὲν παῖδας ἐμοὺς 'Αχιλλεὺς πέρνασχ' (pro πέρνασκε, Ionica forma imperfecti pro ἐπέρνα, a περνάω) ὅντινα ἕλεσκε (εἷλε,) πέρνην ἁλὸς, ἐς Σάμον, ἔς τ' ῎Ιμβρον, καὶ Λῆμνον, Ω, 752, ubi idem Priamus loquitur: ἐπωλεῖτο, vendebat.

περονάω, f. ήσω. (Πέρα) fibula transfigo et ligo. et ponitur proprie de veste, quæ περόνῃ jungitur. ἀμφὶ δ' ἄρα, (circa se) χλαῖναν περονήσατο, Κ, 133, de Nestore, ex somno nocturno induente sibi, primum χιτῶνα *(eine art von wollenem hemde,) (a kind of woolen shirt)* deinde calceos, postea circumponente sibi pallium, idque περονησαμένῳ: i. e. περόναις ἤγουν κομβίοις (nodis artificiosis) συνέδησε. ἑανὸν (peplum, et de Junone ornante se sermo est) χρυσείῃς ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο, i. e. ἐνίετο, Ξ, 180, ubi vides τὸ περονᾶσθαι κατὰ στῆθος in veste muliebri: et αἱ ἐνεταὶ idem sunt quod αἱ περόναι. metaphorice deinde hoc verbum etiam de hasta bellica ponitur, qua transfiguntur homines: δουρὶ μέσον περόνησεν, Η, 145. Ν, 397, hasta medium confixit: et notatur hoc verbo τὸ ῥᾴδιον τῆς διελάσεως τοῦ δόρατος, ὡς ἐὰν περόνη διά τινος ἦλθεν ὀπῆς: *er durchstach ihn mit dem spiesse, (he transfixed him with the spear.)*

περόνη, ης. ἡ. (Πέρα) fibulæ species, *eine art von schnalle deren zunge wo durch sticht, (a sort of buckle, the tongue of which runs into something;)* acus species, *eine art von stecknadel, (a kind of pin;)* a πείρω, transeo, transfigo. in genere, quo vestis ad pectus aut in humero jungitur sibi. apud Herodotum, V, 87, narratur vir, a mulieribus compunctus ταῖς περόναις τῶν ἱματίων, exspirasse denique. πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιὰν, Ε, 425, ad auream fibulam distrinxit sibi manum mollem, ubi sermo est de Venere, aliquam Græcam principem mulcente et amplexante, sic, ut manum sibi vulneraret. περόνη ergo ibi est, ἣν ἐν τοῖς στήθεσσιν ἐφόρουν αἱ παλαιαὶ γυναῖκες, δι' ἧς τὸ κεχηνὸς (laxus sinus) τοῦ πέπλου συνήγετο: Δωριέων καταρξάντων τοῦ τοιούτου ἱματισμοῦ. Hinc Herodotus dicit, γυναικείαν ἐσθῆτα Δωρίδα, τὴν ἔχουσαν περόνας. μέγαν περικαλλέα πέπλον ποικίλον, (quem Antinous donat Penelopæ,) ἐν δὲ ἔσαν *(es waren dran) (on it there were)* περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι χρύσειαι, κληῖσιν ἐϋγνάμπτοις ἀραρυῖαι, σ, 292, ubi vides duodecim περόνας, aptatas et comparatas *(gepaaret) (coupled)* cum suis curvaturis (κληῖσι) quibus inserebantur περόναι: ut videantur esse, *haken mit ihren ösen, (hooks and eyes.)* et h. l. de veste fœminea sermo est. χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος 'Οδυσσεὺς, διπλῆν, αὐτάρ οἱ (et ei

sc. χλαίνῃ) περόνη χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσιν διδύμοισιν, τ, 226, ubi in pallio virili est una aurea περόνη, sed διδύμοις αὐλοῖς, coll. 256, περόνην δ' ἐπέθηκα φαεινὴν, κείνῳ ἄγαλμα εἶναι, inquit Penelope; ego addidi et superfixi illi vesti splendidam eam auream fibulam, ut esset Ulyssi ornamentum. conf. πέπλος. Vide sub κλεὶς, ad medium.

πέρσα, vide sub πέρθω.

πέσσω et πέττω, f. πέψω. (Ἕπω) coquo, concoquo; pro πέπτω. et πέσσω est Æolicum, πέττω Atticum. ponitur et de aura æstiva, quæ maturat fruges; *ich mache reif, (I ripen,)* denique est et pro, θεραπεύω, curo, lenio, *ich lindere, schmiere, ich heile, (I mollify, anoint, heal.)* a πέπτω, ejusque præt. perf. pass. est, τὸ πέμμα, ατος. et ab ejusdem præt. perf. medii est, τὸ πόπανον, quod etiam est πέμμα τι. cæterum, ut πέσσω, sic ab ὄπτω fit ὄσσω, video: et ipsum πέπτω est a ἕπω, administro. ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει, in castris iram animum cruciantem coquit, Δ, 513. sic, πέσσων, I, 561, i. e. ἔσω κατέχων, per metaphoram. γέρα πεσσέμεν, pro γέρατα πέσσειν, B, 237, i. e. κατέχειν καὶ ταμιευχεῖν, *die ehrengeschenke verschlingen, (to amass booty.)* et innuit ereptum Achilli γέρας. βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ, *dass er an der wunde auch zu hause zu kauen habe, (that he would have to cook his wound at home,)* Θ, 513, i. e. *an einem empfangenen schusse zu curiren habe, (have to attend to the cure of a wound.)* notat ergo et hic per metaphoram, partim θεραπεύειν, partim παρακατέχειν. ἔνθα, λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει, a diis immissos dolores coquit, Ω, 617. et sermo est de Niobe. et 639, ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω. Ζεφυρίη (sc. πνοὴ) πνείουσα πέσσει αὐτὰ, η, 119, coquit poma, maturat, πεπαίνει, πέπειρα ποιεῖ. et h. l. est in sensu proprio. confer Herodot. VIII, 137. hinc est τὸ πόπανον, libum.

πετάζω, vide πετάω.

πέταλον, ου, τό. (Πέτω) folium. *ein blatt, (a leaf.)* est a πετάω, expando. πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, sub foliis latentes, B, 312, sic ut simul connotet ramum, in quo sunt folia. sic, τ, 520, δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσι, in ramis frondosis densis insidens, luscinia, quæ cantans obtegit se foliis arborum. proprie ergo est τὸ ἀναπεπταμένον καὶ πλατὺ φύλλον. hinc et ποτήρια quædam dicuntur ἐκπέταλα, i. e. πλατεία, qualia sunt τὰ πατέλλια. hinc et ὁ πατελλοχάρων, gaudens pateris. scribitur et τὸ πέτηλον.

πετασθεὶς, vide sub πετάω.

πετάω et πετάζω, f. άσω. (Πέτω) expando, sicut volaturæ aves expandunt alas. hinc est ὁ πέτασος, ου, *ein breiter regen oder sonnenhuth, (a large hat to keep off the rain or sun.)* πέτασε (ἐπέτασε) ἱστία, expandit vela, ι, 269, quod est translatum ab avibus: nam vela sunt quasi πτίλα νεώς. ἐπέτασαν εἵματα παρὰ θῖνα, expanderunt vestes lotas in littore, ut siccarentur sole, ζ, 94, ἥπλωσαν. ὅπως πετάσειε μάλιστα θυμὸν μνηστήρων, ut quam maxime extenderet et dilataret animum procorum, Penelope, σ, 159, i. e. ἵνα τοὺς μνηστῆρας διαχέῃ, ἐλπιδοκοπήσασα γάμου ὑποσχέσει. ubi vides usum maxime metaphoricum. χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσας, manus ambas expandens ad socios suos, N, 549. et Ξ, 495, χεῖρε πετάσας ἄμφω, i. e. ἀναπτύξας τοῖς φίλοις, ὡς εἰς βοήθειαν. sumtum verbum ἐκ πτερύγων ἀναπεπταμένων. ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας (πετάσας, ob metrum) ἀμφοτέρας, resedit (in posteriora, ut gravi adverso vulnere adfecti solent) expandens manus utrasque, Φ, 115, precans sine dubio sibi mortem celerem, cum spes vitæ non esset. πρηνὴς ἁλὶ κατέπεσε, χεῖρε πετάσας, ad natandum, ε, 374. εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο χεῖρε πετάσας, Cyclops, ne quis præterire per ostium posset, ι, 417. ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσας, præ lætitia, ω, 396, i. e. ἐξαπλώσας. κατέπεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσας, θυμὸν ἀποπνείων, vitam exhalans, Δ, 523, moribundus ex vulnere. αἴθρη πέπταται ἀνέφελος, serenitas expansa est sine ulla nube, ἐξήπλωται, ζ, 45, pro πεπέταται per syncopen, a πετάω, f. άσω, perf. pass. πεπέταμαι. sed a πετάζω est πεπέτασμαι, unde est τὸ καταπέτασμα et παραπέτασμα. ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται, pro πεπέτανται, circum autem vela expansa sunt, ἐξήπλωνται, E, 195. possit alibi hæc forma per syncopen a ποτάω, perf. pass. πεπόταμαι, πέπταμαι, esse deducta: sed non his locis. πέπτατο (ἐπεπέτατο, plusqu. pass.) δ' αὐγὴ ἠελίου ὀξεῖα, P, 371, expansus erat splendor solis acutus, sc. παρὰ τοῖς ἄλλοις qui non circa Patroclum pugnabant. πεπταμένας (πεπεταμένας) ἐν χερσὶ ἔχετε πύλας, expansas manibus tenete portas, Φ, 531, i. e. ἀνεῳγμένας, per metaphorum ἐκ τῶν ἐξηπλωμένων πτερύγων τοῖς πετομένοις. et 538, αἱ δὲ πετασθεῖσαι (sc. πύλαι, apertæ portæ, a πετάζω) ἔτευξαν φάος, comparaverunt salutem fugientibus. nam πετασθῆναι de portis vel januis est ἀνοιγῆναι. πετάσθησαν, sc. τὰ θύρετρα, januæ apertæ sunt, φ, 50. ὁ ἡ εὐπετὴς, facilis, et ἡ εὐπέτεια, facilitas, si quid sine difficultate aperitur et explicatur. ab eodem verbo est τὸ πέταυρον, quod et scribitur πέτευρον, Theocr. Id. 13, 13, pertica, cui insident gallinæ dormientes vel aliæ ejusmodi aves.

πετεηνὸς, ὴ, όν. (Πέτω) volucris, *was fliegen kann, (whatever can fly.)* est per Ionicam διάλυσιν factum ex πετεινὸς, ὴ, όν: et neutrum plurale sæpe substantive ponitur. ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα, B, 459. αἰετὸν, τελειότατον πετεηνῶν, Θ, 247. Ω, 315. conf. αἰετός. ἴρηξ, ὤκιστος πετεηνῶν, O, 238. et 690, ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς ἐφορμᾶται. αἰετὸς ὀξύτατον δέρκεται (acutissime videt ex) ὑπουρανίων πετεηνῶν, P, 675. αἰετὸς ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν, Φ, 253. κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, X, 139. ν, 87. πάρος πετεηνὰ γενέσθαι, *ehe sie flugge waren, (before they were fledged,)* π, 218, πτῆναι δυνάμενα, ἐκπετήσιμα. a πετεηνὸν per syncopen est τὸ πτηνόν.

πέτομαι, (Πέτω) volo, *ich fliege, (I fly.)* labor quasi volatu, *ich sinke, (I sink;)* cado,

accido, *ich falle, (I fall ;)* ruo cum impetu, *ich falle an, (I fall upon.)* ὕψι τ' ἀναθρώσκων πέτεται, in altum subsultans volat, N, 140, de saxo decurrente ex monte. πρόσω πᾶς πέτεται, ante se quisque ruit volatu, Π, 265, *sie fahren alle gerade zu heraus, (they all rushed out ;)* de vespis irritatis. τοῦ γε ἰθὺ βέλος πέτεται, Υ, 99, ejus jaculum recta volat. hinc ἡ μελία (fraxinea hasta) Achillis dicitur ὁ ἡ ἰθυπτίων, ονος. cæterum h. l. ut de ἐμψύχῳ καὶ ἔμφρονι loquitur. ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτεται, recta ruit cursu, X, 143. ἡ δὲ ἑλισσομένη πέτεται, Ψ, 846, de clava pastorali conjecta, quæ, inter volandum, se circumvolutat sæpius. βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, de apibus, B, 88, et est h. l. compositum, ἐπιπέτονται ἄνθεσιν, supervolant floribus, involant flores. κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων, de gruibus, Γ, 5, volant ad fluenta Oceani. οἱ δὲ πέτονται, de equis effuse currentibus, O, 684. et de iis hoc verbum sæpissime ponitur. ἐπέτοντο ἐπὶ νῆας, volabant cursu versus castra, K, 514. ῥίμφα μάλα, volabant celeriter valde; de equis Neptuni mare transeuntibus, N, 29, coll. 24, ὠκυπέτα ἵππω: nam ὁ ὠκυπέτης est ὁ πετόμενος ῥίμφα i. e. ὠκύ. ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο, sc. διὰ, volabant equi pulverem excitantes per campum, Ψ, 372, quod notat τὸ τοῦ δρόμου κατεσπευσμένον καὶ ταχύ: nihil enim apud animalia celerius est volatu. sic et 449. et 381, πετέσθην, volabant ambo equi. οὐκ ἄκοντε πετέσθην, non inviti currebant hi duo equi, E, 366, 768. Θ, 45. K, 530. Λ, 281, 519. Π, 149. X, 400. Ψ, 506. γ, 484, 494. ο, 192. ab hac equorum pernicitate fictus est ὁ τοῦ Βελλεροφόντου Πήγασος πτερωτὸς, διὰ τὸ ἀπαράμιλλον αὐτοῦ τάχος. ἀελλόποδες, καὶ ποδήνεμοι. hinc et soli affinguntur equi, ob celeritatem apparentem motus ejus. imo ipse ἵππος dictus est ab ἵπτασθαι ποσὶν, a volando pedibus: et ob hanc compositionem duplex habet π. αὐτὸς δὲ κλάγξας (ὁ ἀετὸς) πέτετο, M, 207, volabat, sic ut vento se permitteret et secundum eum volaret. sic, ἐπέτοντο μετὰ πνοιαῖς ἀνέμου, de aquilis, β, 148, ubi præpositionem, priore loco omissam, vides positam. διά τε Τρώων πέτετο, de Hectore, N, 755. et de eodem, ποτὶ πτόλιος αἰεὶ, versus urbem currebat semper, X, 198, κρατὺς Ἀργειφόντης, volabat de cœlo per aërem, Ω, 345. ε, 49. ἅμα πάντες καρπαλίμως ἐπέτοντο, κονίοντες (διὰ) πεδίοιο, Θ, 122, de hominibus, certantibus cursu. αὐτὸς (Neptunus) ὦρτο πέτεσθαι, N, 62, coll. 65, potest tamen et trahi ad ἴρηξ, accipiter. ἀΐξεν (διὰ) πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι, Φ, 247, ubi hyperbolicum sanatur per ἤϊξε, et per sequens simile. Ζεὺς αἰετὼ προέηκε πέτεσθαι, misit ut volarent, β, 147.

πέτρα, ας. ἡ. (Πέτω) petra, *ein fels, (a rock.)* πέτρης ἐκ γλαφυρῆς, B, 88, i. e. ἐκ τοῦ σπηλαίου. sic, πέτρης ἐκβαίνοντα, Δ, 107, ἐκ σπηλαίου πετρώδους, ex saxea spelunca. et 108, ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ. κατὰ αἰγίλιπος πέτρης, de celso saxo, *einen hohen felsen herab, (from a high rock,)* ε, 15. Π, 4, de fluvio decidente ab ejusmodi petra. ἀπὸ αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος, N, 63, de aquila. πέτρῃ ὠλενίῃ, Λ, 756. ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης, sicut grandis rotundus lapis a petra decurrens, N, 137, ubi πέτρα est τὸ ὄρος πετρῶδες, ἐξ οὗ ὁ ὀλοοίτροχος, ὄμβρῳ πολλῷ ἀποῤῥαγεὶς, ἵεται κατὰ γῆς: et rotunda ejusmodi pars petræ facile potest abrumpi, utpote non lato latere hærens reliquo corpori. et 139, ποταμὸς ῥήξας ἀναιδέος ἔχματα πέτρης, fluvius torrens, qui abrupit retinacula impudentis saxi, ubi πέτρη est idem quod ὁ ὀλοοίτροχος paullo ante; et epitheton est quasi de ἐμψύχῳ. πέτρη ἠλίβατος, O, 273. et 618, ἠΰτε πέτρη ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα, quæ sustinet impetus ventorum et fluctuum vehementissimos. λιμένα, ὃν πέρι πέτρη ἠλίβατος, κ, 87. τόσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν, ubi hyperbolice de saxo Polyphemi, ostio antri sui opposito, ι, 243. πέτραι δ' ἠλίβατοι, Π, 35, circa quas habitabat Peleus, et ex quibus, ob duritiem animi, Achilles dicitur natus, non ex Peleo. sic, πέτραι δ' ἠλίβατοι, ν, 196, ubi sic dicuntur altissimi saxosi montes Ithacæ, τὸ Νήριτον ἢ Νήϊον ὄρος Ἰθακήσιον. ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη, promontorium asperum Cretense, γ, 293, ubi λισσὴ est λεία, lævis et ardua adscensu, quam Cretenses vocant βλισσή. quidam id h. l. pro nomine proprio habent, scribuntque Βλισσὴν, ὁ, sicut ὁ σωλὴν, et talia: sed perperam. sic, λισσὴ δὲ ἀναδέδρομε πέτρη, in altum elata erat. ε, 412. et 415, λίθακι ποτὶ πέτρῃ, ad saxa eminentiis aspera. sic, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε, κ, 4, quæ erat τὸ χάλκεον τεῖχος, et δὲ est, nam, enim: λείη καὶ δυσανάβατος πέτρη cingebat fere insulam Æoliam, περιβόλου δίκην περιθέουσα τὴν νῆσον. per apocopen dicitur λὶς πέτρη, pro λισσὴ, μ, 64, 79. περὶ δ' ἴαχε πέτρη, ι, 395. πέτρης ἐκ πείσματα δήσας, ad petram funes alligans, κ, 96. et 515, πέτρη δὲ, de qua delabitur Styx. ἐστάθη ἠΰτε πέτρη, stabat veluti rupes, ρ, 463. οὐκ ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, X, 126, conf. δρῦς. cave autem hoc proverbium intelligas de duritie morum: nam id esset h. l. absurdissimum: de sola simplicitate et sinceritate priscorum hominum est intelligendum. sed τ, 163, οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσὶ παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης, ponitur de homine ἀγενεαλογήτῳ. ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης, τῆς ἔχετο, ε, 428, accelerans apprehendit rupem manibus, eique adhærebat. κατερχομένης ὑπὸ πέτρης, a rupe subeunte aquam, ι, 484, 541, ubi sic vocat ingens saxum a Cyclope injectum mari. βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης, de grandi rupe præcipitare me poteris, ξ, 399, si mentitum me quidquam deprehenderis. ὑψόθεν ἐκ πέτρης, ρ, 210, aqua defluebat ex alta rupe. ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃ ἐκ πέτρης, de vespertilionibus, ω, 8. et 11, Λευκάδα πέτραν. πέτρῃ ἐνὶ προβλῆτι καθήμενος, in promontorio, Π, 407. et 429, ἐφ' ὑψηλῇ, i. e. ὀρεινῇ, nam ea loca amant vultures. ὑπὸ γλαφυρῇ ξ, 533, sub rupe cava. κοίλην ἐσέπτατο πέτρην, Φ, 494, columba ab accipitre agitata. ἤλασε Γυραίην πέτρην, δ, 507, percussit Neptunus tridente suo. πρὸς ἠεροειδέα πέτρην, μ, 233, ad petram caligi-

ne contectam superne, vel et, nigricantem. et 241, ἀμφὶ δὲ πέτρη δεινὸν ἐβεβρύχει ὕδωρ, circum petram horribiliter sonabat aqua. et 59, πέτραι ἐπηρεφέες, πλαγκταὶ, quam vocem confer. et 71, μεγάλας ποτὶ πέτρας, ad magna et excelsa illa saxa. χῶρος, λεῖος πετράων, locus non saxosus, ε, 443. η, 282. κατὰ πετράων βαλέειν, θ, 508, de rupibus dejicere, ligneum illum equum. ἐν πέτρῃσιν ἐν οὔρεσιν, in rupibus in montibus, Ω, 614, de Niobe. Γυρῇσι πέτρῃσι μεγάλῃσι, δ, 501. ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καθήμενος, ε, 156. et 434, πρὸς πέτρης, ad saxa. sic, πρὸς μεγάλῃσι βαλὼν, η, 279, ι, 284. ἐπεὶ πέτρας ἐφύγομεν, ubi rupes effugimus, μ, 260. et 255, ἀείροντο ποτὶ πέτρας. attollebantur ad rupes, rapti a Scylla. Vide sub Λᾶας.

πετραῖος, α, ον. (Πέτω) ad rupem pertinens. Σκύλλην πετραίην, in rupe habitantem, eique adfixam, μ, 231, ὡς προσπεφυκυῖαν τῷ σκοπέλῳ.

πετρήεις, εσσα, εν. (Πέτω) saxosus. *steinig, felsig, (stony, rocky.)* Αὖλιδα πετρήεσσαν, Β, 496. et 519, Πυθῶνα, i. e. Delphos, in rupe sitos. et 640, Καλυδῶνα, etiam in saxo sitam urbem. Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ, i. e. Delphis, Ι, 405. νῆσός τις πετρήεσσα, δ, 844, coll. 845, παιπαλόεσσα, quod idem fere.

πέτρος, ου. ὁ. (Πέτω) saxum, lapis. *ein stein, (a stone,)* et quidem majoris alicujus molis. est pro πετερὸς, a πέτω, vergo; per syncopen et accentu retracto: nam vergit pondere suo versus terram, et conjectus lapis cum magno impetu volat et accidit. βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ, percutiens jaciendo, saxo molari, Η, 270, saxo simili magnitudine ei quod ad molas adhibetur. ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ, Π, 411. Υ, 288. λάζετο πέτρον μάρμαρον ὀκριόεντα, prehendit manu saxum candicans asperum, Π, 734. Vide sub Λᾶας.

πέττω, vide πέσσω.

ΠΕ'ΤΩ, f. πέσω, quod dorice et æolice dicitur πεσῶ, et in medio πεσοῦμαι: extendo, me vel aliud, (unde et Latinorum, peto) expando; labor, cado, labi facio. hinc est πετάω, pando; πέτομαι, volo expansis alis; πίπτω, cado. indidem est et πτέω et πτάω, et πτύσσω. connotatque semper σφοδρότητά τινα, vehementiam quandam.

πεύθομαι, (pro quo per usum obtinuit πυνθάνομαι) f. πεύσομαι, aor. 2. ἐπυθόμην. (Πείθω) audio, certior fio, *ich vernehme, höre. (I understand, hear.)* it. sciscitor, *ich forsche nach, suche zu vernehmen, (I enquire.)* prior notio est propria, et etymo propior: nam est a πείθομαι, persuaderi mihi patior; narrationem alterius audio eamque veram puto. et proprie notat narrationem sine prævia quæstione nostra. cæterum utraque notio apud Aristoph. Plut. 36, 40, occurrit. priore loco est πευσόμενον, auditurus, sciscitaturus; altero est πεύσει (attice pro πεύσῃ, sec. fut. sing, m.) audies. καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, et aliorum sermonem audiens intelligo vel certior fio, β, 315, ubi unum idemque per duo verba. possis quidem suspicari, ἀντιστρόφως id dictum, pro, πυνθανόμενος ἀκούω, sciscitans audio: sed id est contra usum Homericum hujus verbi. sic, ν, 256, πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ, i. e. ἤκουον περὶ Ἰθάκης, audiebam de Ithaca sane etiam in Creta longe dissita. ὅσα δὲ ἐν μεγάροις ἡμετέροις καθήμενος πεύθομαι, quæcunque, domi nostræ desidens, audio, γ, 187, *so viel ich, zu hause sitzend, aus nachrichten erfahre, (as far as I who remain at home can learn.)* πεύθετο, (omisso augm.) γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, audiebat enim in Cyprum usque, magnam eam famam, Λ, 21. et 498, οὐδέπω Ἕκτωρ πεύθετο, nec dum Hector id rescierat, *hatte es noch nicht erfahren, noch nichts davon gehöret, (had not yet heard of it.)* πολλάκι γὰρ τόγε (ἐκ vel ἀπὸ) μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων, sæpe enim id a matre audierat, clam audiens id, Ρ, 408, *hatte es oft von ihr gehöret, wenn sie beyde alleine waren, (had often heard it of her when they two were alone.)* et synonymia duorum verborum est elegans. κῆρυξ ἐπεύθετο βουλὰς, præco audierat consilia eorum inter eos agitata, δ, 677. π, 412. et 411, πεύθετο οὗ παιδὸς ὄλεθρον, *sie hatte in erfahrung gebracht, dass ihr sohn umgebracht werden solle, (she had learned that her son was to be put to death.)* πευθόμεθα, ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο, certiores facti sumus, ubi quisque perierit, γ, 87, audivimus. οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἀνδρῶν ἡρώων κλέα ἐπευθόμεθα, sic et priscorum heroum laudes audivimus, Ι, 520. ἵνα μὴ πευθοίατο (ionice pro πεύθοιντο) οἱ ἄλλοι, ne audirent alii, *dass es die andern nicht hören solten, (that the others might not hear it,)* α, 157. δ, 70. ρ, 592, hinc, ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, caput prope admovens ad eum cui loquebatur. ἐπεὶ καὶ ὄπισθεν πεύσομαι, siquidem tamen postea resciscam, ψ, 262. ἦ μάλα λυγρῆς πεύσεαι ἀγγελίης, certe valde tristem audies nuntium, Σ, 19, *du wirst eine sehr traurige post zu hören bekommen, (thou wlti receive very melancholy tidings.)* ἀγγελιῶν πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ καθήμενος, β, 256, in Ithaca sedens audiet relationes, non vero earum causa proficiscetur, ut alibi audiat. νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἤν που ἀκούσῃ, auditurus aliquid de reditu patris, si alicubi audiat, α, 94. nam πεύθεσθαι et ἀκούειν junguntur ab Homero ut synonyma; nisi quod prius aliquid amplioris et certioris narrationis involvat. et 281, ἔρχεο πευσόμενος (περὶ) πατρὸς, proficiscere auditurus aliquid de patre tuo. sic et β, 215, 264, 360. ᾤχετο, πευσόμενος, μετὰ σὸν κλέος, profectus est, famæ de te causa, ut aliquam audiat certam: nam μετὰ pertinet ad ᾤχετο, *er ist darauf abgereiset, etwas gewisses von dir zu hören, (he is gone to obtain certain intelligence concerning thee.)* ἦλθον πευσόμενος πατρὸς, veni ut certior fierem de patre, ο, 270. τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα, ρ, 158, hæc audiens et speculans mala facta. nam habet notionem etiam explorandi et speculandi, *nachrichten einzuziehen, (to obtain information.)* sic, ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας, socios dimisi euntes ad explorandum, *zum*

kundschaften, (to gain intelligence,) ι, 88. τῶν τ' ἄλλων μή τις Ἀχαιῶν πευθέσθω, sed ne quis aliorum nobilium juvenum id audiat et resciscat, π, 134, *dass es ja sonst niemand höre, (let no one else hear it:)* nam soli Penelopæ eum id nuntiare jubet. εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην (aor. 2. sine augm.) ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα, si enim rescissem eum moliri tale iter, δ, 732, *denn hätte ich es erfahren, dass er eine solche reise zu thun willens sey, (for had I heard that he was about to take such a journey.)* ἔνθα Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην, ibi de Ulysse ego audivi, ξ, 321, *da hörete ich und bekam nachricht von dem, (there I heard and obtained tidings of him.)* οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, non vidi, non distincte audivi aliquid, ψ, 40. ὀπίσω χάζοντο, ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα, retro sensim cedebant, cum certiores essent facti, esse una cum Trojanis Martem, E, 702, ut ergo et notionem sentiendi et animadvertendi habeat, *als sie merketen und gewiss waren, (when they perceived and were certain.)* ex quo loco et usu vides convenientiam cum etymo, cum τῷ πείθεσθαι, certo credere. sic, ἵππω, ἐπειδὴ πυθέσθην ἡνιόχοιο πεσόντος, P, 427, equi cum sentirent rectorem suum cecidisse, ᾔσθοντο: quod quasi de λογικοῖς suaviter dictum. μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι, de pugna nostra audissent et alii, O, 224. et 379, ὡς ἐπύθοντο Διὸς νόον Τρῶες, cum sensissent consilium et voluntatem Jovis. ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν, Σ, 530, cum audierunt magnum clamorem apud boves. καὶ εἴ κε πύθηαι, etiam si vel audieris de eo, E, 351, aor. 2. conj. ionice, pro πύθησαι, quam Ionicam formam extruso Sigma, attice deinde contrahunt in πύθῃ. ὄφρα πύθηαι λυγρῆς ἀγγελίης, P, 685, ut audias tristem nuntium, coll. 694, μῦθον ἀκούσας, quæ phrasis est eadem. αἴκε πύθηαι εἰν Ἄϊδος, si forte audias et resciscas hoc in domo Plutonis, *wenn du es da hörest, (if thou shouldst there hear,)* Ω, 592. ὄφρα πύθηαι (περὶ) πατρὸς, ut audias et resciscas aliquid de patre, γ, 15. ἐπὴν εὖ πάντα πύθηαι, si omnia probe audieris et intellexeris, δ, 494, ex narratione mea. et 713, ὄφρα πύθηται πατρὸς ἑοῦ ἢ νόστον ἢ — ut audiat patris sui vel reditum sperandum, vel historiam mortis ejus. σίγα, μή τις τ' ἄλλος πύθηται, tace, et ne quis alius hoc resciscat, τ, 486, *nachricht davon bekomme, (learn tidings of it.)* ὄφρα ξείνοιο πύθησθε, ut hospitem cognoscatis, θ, 12, *dass ihr den fremden kennen lernet, (that ye may learn to know the stranger.)* σιγῇ ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται, silentio, ne Trojani sane id audiant vel sentiant, H, 195, coll. 196. εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην, P, 102, ubi non accusativus pertinet ad verbum, sed genitivus Αἴαντος, cujus determinatio est βοὴν ἀγαθοῦ: et is genitivus est ellipticus, e. c. τὴν βίαν αὐτοῦ: sic ubi Ajacem strenuum pugnatorem animadverterem. sic, εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην, si vel de patre audirem quod mortuus sit, T, 322. et 337, ὅτε ἀποφθιμένοιο πύθοιτο, quando audiat me periisse. εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, ἐνοπήν τε πυθοίμην, an forte opera humana (agriculturæ opera) viderem, aut vocem humanam audirem, κ, 147, coll. 152, ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ire et explorare. sic 155. ἤ τινα φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο, aut aliquam vocem in castris Trojanis audiret, K, 207. et 211, ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, hæc sane omnia exploraret: et deest ibi εἴ vel ἐάν: coll. 308, 320. hinc ὁ ἐπίσκοπος, speculator, dictus est et ὁ πευθὴν, ῆνος. ὅτε πρότερός γε πύθοιτο, quando prior quidem audierit, β, 31, *wenn er etwa eher als andre was gehöret und erfahren hätte, (whether he had heard any thing before others,)* μάθοι, coll. 43, ubi eadem verba in prima persona, πυθοίμην. πυθοίμεθα ἄν, rescisceremus sane, *so würden wir zuverlässig erfahren und vernehmen, (we should obtain certain information,)* Aristoph. Plut. 55. coll. 72, ἢν πύθησθέ με ὅστις εἰμὶ, si resciscatis qui sim. αἴκεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτο, si certior fieret et audiret, me vivere, Z, 50. K, 381. Λ, 135, ionice pro πύθοιτο. εἰ τάδε πάντα πυθοίατο, ionice pro πύθοιντο, si hæc omnia audirent et resciscerent, *wenn sie das alles erführen, (if they heard all that,)* A, 257. κείνου γάρ κε μάλιστα πυθοίατο, illum enim etiam maxime audirent, K, 57, ut ergo etiam insit notio obediendi, maxime accedens ad etymon πείθομαι. ἐσσομένοισι πυθέσθαι, ut posteri id audiant et resciscant, B, 119. X, 305. λ, 76. φ, 255. ω, 432. πρὶν σῆς βοῆς πυθέσθαι, antequam tuum clamorem audire debeam, Z, 465. μὲ προέηκε πυθέσθαι, præmisit me ut discerem et cognoscerem et explorarem, Λ, 648. sic κ, 155. et 537, πρὶν Τειρεσίου πυθέσθαι, ubi deest ἐκ, antequam ex eo audieris. sic et λ, 50, 89. σοὶ δ' οὔπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι, tibi vero nequaquam placet, jam discere et explorare aliquid novi, ν, 335. si unicum aliud exemplum addiceret, mallet aliquis verba ista passive intelligi, ut notent; agnosci nondum vis, *willst noch unerkant seyn, (wishest yet to remain unknown:)* sed is non satis attendit ad contextum. Ulysses enim, in terra sua jam versans, obvium sibi, non percontatur de uxore et domo sua, sed de se narrat dissimulanter, quasi esset peregrinus. id laudat Minerva. res ipsa, quia quasi peregrinus nihil de suis interrogat, redit eo ut velit esse incognitus: sed verba id non notant. cæterum Minerva ista est prudentia Ulyssis, statuentis, quid dicere velit si quis obvius fiat: et dissipatio nebulæ est clara dies jam post auroram illucens. μέγα δὲ δμῶες χατέουσι, ἀντία δεσποίνης φάσθαι, καὶ ἕκαστα πυθέσθαι, ο, 376, servi valde carent hac libertate, coram regina sua loqui, et omnia explorare. perfectum passivi deponentialiter ponitur, πέπυσμαι, audivi, certior factus sum fama. Πηλῆος οὔτι πέπυσμαι, de Peleo nihil audivi, quod pro certo scirem, λ, 504, coll. 493, Πηλῆος εἴ τι πέπυσσαι, pro πέπυσαι, si quid de eo audisti. μήτηρ οὔ τι πέπυσται, mater nondum aliquid audivit, β, 411. εἴ που Ὀδυσσέος πέπυσται, ρ, 510, si forte de eo aliquid audierit; et sequitur, ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖς, aut eum ipse viderit: ut

significatus τοῦ πεπύσθαι satis appareat, ex fama sc. audivisse et rescivisse. οὔπω τὶ πέπυστο (pro ἐπέπυστο) Ἄρης, υἷος ἑοῦ πεσόντος, N, 521, nondum omnino rescierat Mars de casu filii sui. et 674, Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο, οὐδέ τι ᾔδη, ὅττι δηϊόωντό οἱ λαοὶ, nondum audierat, nec sciebat, quod milites sui cædebantur. ἄλοχος δ' οὔπω τί πέπυστο Ἕκτορος, uxor vero nondum aliquid audierat de Hectore suo, X, 437. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην Πατρόκλοιο θανόντος, duo viri nondum audierant, quod Patroclus esset mortuus, P, 377. et 641, οὐ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι λυγρῆς ἀγγελίης, non credo eum quidquam audivisse de hac tristi nuntiatione.

πευκάλιμος, η, ον. (Πέτω) austerus, severus. syllaba αλ est epenthetica, ab ἡ πεύκη, quæ a πύκα et πυκνός: quatenus ea arbor succo suo contrahit et conglutinat, aut firmiores facit, res. metaphorice de animo ponitur, gravitatis et severitatis pleno. ἐγὼ τάδε ᾔδεα ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι, ego id scissem in pectore gravi et multa concludente, Θ, 366, et loquitur ibi de se Minerva. ὕπνον ἐπιχεύῃ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσι, Ξ, 166, ubi sermo est de Jove, quem Juno vult sopitum. φρεσὶ νοήσῃ, præcordiis intelligentibus cogitet, O, 81, vir qui multas terras obiit peregrinando. Ἑρμείας, ὃς ἐνεκέκαστο φρεσὶ πευκαλίμῃσι, i. e. συνεταῖς, πυκιναῖς, Y, 35, ut ergo appareat, hoc nomen cum πυκινὸς esse fere idem in notione metaphorica, ut designet firmitatem et severitatem et constantiam animi, quæ sæpe cum aliqua amaritudine est conjuncta: nam sapiens vir non ubique et omnibus potest esse suavis.

πευκεδανός, ἡ, όν. (Πίτω) amarus, πικρός. πτολέμοιο πευκεδανοῖο, prœlii amari, K, 8. sed τὸ πευκέδανον, προσπαροξυτόνως, est βοτάνη τις, οὐκ ἀγαθὴ γεύσασθαι, valde amara herba.

πεύκη, ης. ἡ. (Πίτω) picea, *der pechbaum, (the pitch-tree.)* Ἡφαίστῳ ἀνεῖται hæc arbor, quia facillime ardet lignum ejus. πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας, Λ, 494. nam et πεῦκαι fluviis deportantur studiose, et ejus rei causa dejiciuntur non procul ripis, ut siccentur ante deportationem. ξύλον αὖον ἢ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ (ὃ) μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, Ψ, 328. et succus hujus arboris insigniter amarus est. olim ante inventam chartam, fiebant ex hac arbore pugillares. hinc Eurip. Hipp. 1252, seqq. οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος, καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ (Cretensi, nam respicitur ad Phædram Cressam genere) γραμμάτων πλήσειέ τις πεύκην. ejusmodi pugillares vocabantur Athenis ἄξονες, quia erant tabulæ oblongæ, plures simul, quæ superne ad communem axem convertebantur. ejusmodi tabella lignea oblonga vocabatur et τὸ πλαίσιον. cæterum superne, ubi isti libelli ad communem clavum convertebantur, fuere angustiores, inferne latiores: unde ista pugillarium species lignea vocabatur ἡ δέλτος, ibid. 865. fuere ergo fere triangulares. confer et vocem ὁ κύρβις, ιος, in Lexicis, quæ vox ad κορυφὴν in Etym. pertinet. et A. Gell. N. A. 2, 12. et verbum ἐπαξονέω, i. e. genealogiam ἀπὸ τῶν ἀξόνων ostendo, apud LXX, Numer. i 18. cæterum nomen τῆς πεύκης est a πύκα.

πέφανται, vide sub φαίνω, paullo sub medio.

πεφάσθαι, πεφασμένος, πέφαται, πεφήσεται, vide sub ΦΑ'Ω.

πεφιδήσομαι, vide sub φιδέομαι.

πέφνω, (Φάω) occido, interimo, cædo; et proprie per effusum sanguinem. idem quod φένω, q. v. posses dicere, esse per reduplicationem φεφένω, per syncopen et mutatam ex regula primam consonam, πέφνω: sed eæ essent ambages non necessariæ. οὕσπερ ἔπεφνον, quos cecidi, Φ, 55. τὸν ἔπεφνες, Ω, 756. οἷος ποτε ἐν Τροίῃ ἔπεφνον λαὸν ἄριστον, qualis olim in Trojano cædebam fortissimos viros, λ, 499. πάντας ἔπεφνε, ἕνα δ' οἶον ἵει οἰκόνδε νέεσθαι, Δ, 397, omnes occidebat, at unicum solum dimittebat ut domum rediret. sic ἔπεφνε, Z, 12. N, 363. O, 329, 638. Π, 487. P, 80. Φ, 280. Ψ, 776, 828. Ω, 605. λ, 452. φ, 29. ἐπέφνομεν, K, 477. Π, 547. X, 393. ἐπέφνετε, Φ, 135. πέφνῃ, Y, 172, et his omnibus locis de cæde cruenta. semel de morte naturali, qui quasi persona cædens inducitur, λ, 134. πέφνῃς, χ, 346. πεφνέμεν, pro πέφνειν, Z, 180. πέφνοντα, Π, 827.

πέφραδα, vide sub Φράζω, prope finem.

πεφράδαται, pro πέφρασνται, vide sub ἐρείδω.

πεφρικὼς, vide sub φρίσσω.

πεφυγμένος, pro πεφευγμένος, vide sub Φεύγω ad medium.

πεφυζὼς, vide sub φύζω.

πῆ. (Ὁ) interrogandi. quo, qua; *wohin wo, (whither, where;)* qua ratione, *wie, (how.)* πῆ δή σοι μένος οἴχεται, quo robur tuum abiit? *wo ist dein muth geblieben? (what has become of thy courage?)* E, 472. πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη, quo ivit? Z, 377, et deinde sequitur enclitica, ἠέ πη, num forte, 378, 383. πῆ φεύγεις; Θ, 94. et 229, πῆ ἔβαν εὐχωλαὶ; et 413, πῆ μέματον: quo tenditis cupide. vide porro, K, 385, *wie, (how.)* N, 307, quo loco, qua parte, *wo, (where.)* Ξ, 298. Ω, 201, 363. β, 364. μ, 287, quomodo. ν, 203, quo. ρ, 219. υ, 43. φ, 362. κ, 281. ο, 508.

πὴ, (Ὁ) enclitica. aliquo, *etwa hin, (somewhere:)* aliquo modo, *etwa wie oder wo, (somehow.)* ἤ πή με προτέρω ἄξεις, an me aliquo ulterius duces, Γ, 400. οὐδέ πη ἐστὶ, neque ullo modo fieri potest, Z, 267, nullo modo licet. Φ, 219. οὕτω πη τάδε γ' ἐστὶ, ὡς ἀγορεύεις, sic sane sunt ista, sicut dicis, Ω, 373. et 381, ἠέ πη ἐκπέμπεις, an aliquo emittis. sic porro, β, 127. γ, 251. μ, 433. ν, 207. σ, 287. χ, 25, 140.

πηγεσίμαλλος, ου. ὁ ἡ. (Μῆλον) denso et crispo vellere præditus. a τὸ πῆγος, εος, densa concretio: factumque nomen compositum, sicut ἐγχεσίμωρος, a τὸ ἔγχος, εος. est et verbum πηγέω, f. ήσω. condenso, a πήγω, f. πήξω. ἀρνειῷ πηγεσιμάλλῳ, Γ, 197. sic κῦμα vocatur πηγὸν, densum et exacervatum. alii quidem contendunt, πηγὸν esse μέλαν, ut πηγεσίμαλλος

esset *μελανόμαλλος*, qualis ἐν *μεγάλῳ λευκῷ ποιμνίῳ* magis esset *διάδηλος*: sed viderint ii, qua cum ratione id ita contendant. Vide sub *πηγός*.

πηγὴ, ῆς, ἡ. (Πίω) fons, *ein quell, ein spring, (a spring.)* est a *πηδάω*, mutato δ in γ: et notat fontem vivum perennem. conf. *κρουνός*. *πηγῆς ἔπι Κηφίσσοιο*, ad fontem hujus fluminis, Β, 523. *ὕδατος ἐκ πηγέων*, pro *πηγῶν*, Φ, 312. *πηγὰς ποταμῶν*, Υ, 9. ζ, 124. *μῆλα ἱερεύσειν ἐς πηγὰς*, Ψ, 148, nam fons est causa fluvii: hinc et ara erat ad ejusmodi fontem, ubi mactabatur taurus, si esset fluvius grandior; sin minor rivus, minor etiam hostia. conf. Horat. Lib. 3. Carm. 13. *πηγαὶ δοιαὶ*, Χ, 147, ubi duo singulares fontes, non Scamandri ipsius, sed non procul ab eo. calidus autem iste unus fons, ab Homero h. l. memoratus, jam Eustathii ævo desierat. sed alibi plures sunt ejusmodi. *περὶ τὴν Παννονικὴν γῆν τὴν τῶν Βουλγάρων, ὦπται καὶ νῦν ἀνάδοσις δύο τοιούτων πηγῶν, ὧν ἡ μία καίουσα ζωογονεῖ ὅμως σκώληκας, οἱ ἐξαιρεθέντες τοῦ ζέοντος, καὶ ἀέρι ὁμιλήσαντες, ἐκλείπουσι.*

πηγνύω, vide ΠΗ'ΓΩ.

πηγὸς, ὴ, όν. (Πήγω) bene compactus, bene habitus. *πηγοὶ ἵπποι*, equi validi et torosi, *εὐπαγεῖς καὶ στερεοὶ*, Ι, 124, 266, *starke pferde die wohl bey leibe sind, (strong horses, of compact make.)* cave vero explices per *μέλανες*. sic *κριὸς πηγεσίμαλλος* dicitur, qui est denso et pleno vellere. *πηγὸν κῦμα*, ε, 388, i. e. unda *εὐτραφὴς, τροφόεσσα, εὐπαγὴς*, *eine starke dicke welle, (a large wave.)* sic et ψ, 235. nonnunquam *πηγὸς* notat, candidus, niveo colore, ut apud Callim. Dian. 90, *κύνας πηγούς*. ubi vide Spanhemium.

πηγυλὶς, ίδος. ἡ. (Πήγω) glacialis. *νὺξ κακὴ, πηγυλὶς*, nox molesta, gelida et contrahens membra gelu, ξ, 476, *παγετώδης*.

ΠΗ'ΓΩ, (*πήσσω, πηγνύω, πήγνυμι*,) f. *πήξω*, f. 2. *παγῶ*. compingo, *ich biege zusammen, (I bend together)* construo; figo, infigo, pango, *ich setze unten ein, pflanze, füge ein, (I infix, plant, drive in;)* cogo, coagulo. notio figendi apud poëtam obtinet. *ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξε*, illic (in imo ventre) infixit ei hastam, Ν, 570. sic, *ἐν μετώπῳ*, Δ, 460. Ζ, 10. *μεταφρένῳ*, in dorso, Λ, 447. *μέσῃ ἐν γαστέρι*, Ν, 372, 398. *στήθεϊ*, Ο, 650, et multis his locis ἐν est avulsum a verbo, pro *ἐνέπηξε*. *πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ ἐρετμὸν*, fiximus supra in tumulo remum, μ, 15. *κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας*; oculos defigens in terra, Γ, 217, i. e. *ἐρείσας, στηρίξας*: et notat *μελετῶντα ἐμμερίμνως διὰ σχεδιασμόν*. *γαίῃ πήξας ἐρετμὸν*, terræ infigens remum, λ, 128. ψ, 275. *νῆας ἔπηξε*, naves fabricavit et compegit, Β, 664. *ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ*, tabulata fige in ea navi, ε, 163, et est imperat. aor. 1. m. hinc est ἡ *Ναύπακτος*, ου, nomen proprium urbis, a navibus ædificandis factum. sed infin. aor. 1. a. est, λ, 77, *πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν*, figere in tumulo sepulcrali remum. *κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι*, caput adfigere ad vallos, Σ, 177. *οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη* (*ἐπάγη*) *βέλος*, non in letali loco infixum erat acutum missile, i. e. sagitta, Δ, 185. et 528, *ἐν πνεύμονι χαλκὸς*, ferrum infixum est pulmoni. *ἐν γαστρὶ ἔγχος ἐπάγη*, Ε, 616. *οἱ ἄγχι ἔγχος*, Υ, 283. et 486, *ἐν νηδύϊ χαλκὸς*, in ventre. *ἐν γαίῃ*, Κ, 374. Χ, 276. *πρόσθεν ποδός*, Ψ, 877. *ἐν σάκεϊ δοῦρα πάγεν* pro *ἐπάγησαν*, in clypeo infixæ sunt hastæ, Λ, 571. *πῆχθεν ὀϊστοὶ ἐν χροΐ*, pro *ἐπήχθησαν*, in corpore fixæ sunt sagittæ, Θ, 298. *παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν*, et juxta eos hastæ longæ infixæ stabant in terra, Γ, 135, quod est perf. m. significatu passivo. sic plusquamp. m. *δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει*, hasta in cor infixa erat, Ν, 442. *πολλὰ ἀμφὶ αὐτὸν δοῦρα πεπήγει*, multæ circa eum hastæ infixæ erant corporibus propugnantium, infigebantur, Π, 772. *νέρθε δὲ γοῦνα πήγνυται*, Χ, 453, et subtus genua, i. e. pedes, quasi adfixa sunt terræ, torpent quasi glaciata, non moveri volunt loco: conf. *γόνυ*. *δοῦρα ἐν χροῒ πήγνυτο* (*ἐπήγνυτο*) *αἰζηῶν*, Ο, 315, hastæ infigebantur corpori juvenum.

πηδάλιον, ου. τὸ. (Πίω) gubernaculum, *das steuer, (the helm.)* est a *πηδὸν*, interjecta syllaba αλ, et terminatione aucta. *πηδάλιον μετὰ χερσὶν ἔχοντα*, γ, 281. *πηδάλιον ἐποιήσατο, ὄφρα ἰθύνοι*, ε, 255. et 270, *πηδαλίῳ ἰθύνετο ἥμενος*. et 315, *πηδάλιον ἐκ χειρὸς προέηκε*. *οὐδὲ πηδάλιά ἐστι*, θ, 558, ubi est de navibus Phæacum, quod clavo et gubernatore non egeant. ὁ *οἴαξ* notat idem; simul proprie manubrium prominens in gubernaculo.

πηδάω, f. ήσω. (Πίω) salio, *ich springe, (I leap.)* factum verbum a fonte, exsiliente in altum e terra. æolice id dicitur *πιδύω*. *ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα*, Φ, 269. et 302, *τοῦ δὲ ὑψόσε γούνατα ἐπήδα*. *οὐκ οἴω ἀπὸ χειρὸς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα*, jaculum frustra exsiliisse de manu, Ξ, 455, quod alibi dulcius dixit *ἐκφυγεῖν χειρός*. ergo his locis metaphorice. *τὸ Τρωϊκὸν πήδημα πηδήσας*, Trojanum saltum saliens, est proverb. de gravissimo insultu contra hostes, de quo Eurip. Androm. 1139. et Electr. 439, ibique interpr. idem saltus dicitur Thessalus, quia Achilles inde erat.

πηδὸν, οῦ. τὸ. (Πίω) remus, *ein ruder, (an oar.)* *κώπη*. est a *πηδάω*, exsilio: exsilit enim et ipse ex aquis post pulsum, et exsilire facit aquas. *ἀναῤῥιπτεῖν ἅλα πηδῷ*, in altum projicere aquas marinas remo, η, 328, i. e. *κωπηλατεῖν*, remigare. sic, *ἀνεῤῥίπτουν ἅλα πηδῷ*, ν, 78. de gubernaculo navium Phæacensium nihil memorat poëta, *τερατολογίας* causa, ut oriatur lectori opinio, quasi ipsæ sentiant qua sit eundum.

ΠΗ'ΘΩ, f. 2. *παθῶ*. patior, in sensu generali. adficior aliqua re. idem verbum dicitur et, *παθέω*, f. *παθήσω*: et hinc fit *πάσχω*. a *πήθω* est f. 1. *πήσω*, et *πείσω*. cæterum *παθεῖν* et *μογῆσαι* differunt, nam hoc tantummodo de

molestiis dicitur, illud vero etiam ἐπὶ ἠδέων καὶ μέσων. ἐπεὶ πάθον (ἔπαθον) ἄλγεα θυμῷ, postquam adfectus sum multis ærumnis, I, 321. et 488, ὡς ἐπί σοι μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα, sic apud te et tui causa multa passus sum et multas molestias pertuli. ᾗ ἔπι πολλὰ ἔπαθον Δαναοὶ, in qua facienda fossa, una cum muro exstruendo, Græci multum laboris pertulerant, Ξ, 67, sc. ὅτε ἐποίουν τὴν τάφρον, coll. Matth. xxvii. 19. simul inest hæc notio h. l. multis modis adfecti fuerant in animo, *sie hatten viel absichten gehabt, (they had had many designs ;)* et sequitur, δὲ, nam. ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ, postquam adfectus sum ærumnis animi, Π, 55. sic, τοτε ἂν, Σ, 397, tunc sane adfectus essem. τῆς εἵνεκα ἐγὼ, cujus prædæ causa, ν, 263, *ich es mir habe herzlich sauer werden lassen, (I had suffered the greatest distress.)* ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἔπαθον, siquidem multis malis adfectus sum, δ, 95. ε, 223. ἐκλανθάνει με πάντων ὅσα ἔπαθον, η, 221. ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ, Θ, 155. et 490, ὅσα ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε καὶ ὅσα ἐμόγησαν Ἀχαιοί. διὰ ἀτασθαλίας ἔπαθον κακὸν, male evenit illis ob dementiam ipsorum, ψ, 67. σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας, Ψ, 607. ὅσα δὴ πάθες, ξ, 362. ο, 486. ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα, Ω, 7. πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα, multis incommodis et ærumnis conflictatus est in mari, α, 4. ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' (ἔπαθε) ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν, ν, 90. ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος, indigno incommodo et malo adfectus esset, ξ, 32. ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ, φ, 442, quot jam malis conflictati sumus. ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ, aliaque multa præterea passi sumus mala, γ, 113. et 116, ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί. ὅσα ἐν πόντῳ πάθετ' (ἐπάθετε) ἄλγεα, κ, 457. ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω ; quid me fiet, *wie wird mir es gehen ! (what will become of me !)* Λ, 404. ὄφρα ἔτι που καὶ τῆδε πάθω κακὸν, ut jam fortasse etiam hic malo adficiar, ζ, 173. μή τι πάθῃς, ne aliquo malo adficiaris, ρ, 596. πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα, pro πάθῃς, cum paragoge Æolica, Ω, 551, ante vel alio malo adficieris, sc. antequam eum ex mortuis resuscites. conf. κακόν. μή τι πάθῃ, *es möchte ihm ein unglück begegnen, (lest misfortune might befall him,)* Ε, 567. sic et, πάθῃσι, cum paragoge solita, Λ, 470. Ρ, 242. ἵνα μή τι, Τ, 126. πολλὰ, Χ, 505. δείδια, μή τι πάθῃσι, δ, 820. μηδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσι, η, 195. ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ, ο, 400. μή τι πάθωμεν, Ν, 52. μ, 321, ne quid mali eveniat nobis. ἵνα ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν, ι, 53. μή τι πάθωσι, Κ, 538. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι, non certe enim aliud quid pejus accidere mihi possit, Τ, 321. ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι, Φ, 274, deinde enim vel quidvis libens patiar, *nachher will ich gern ein ander übel über mich ergehen lassen, (I will then cheerfully suffer any thing.)* non cohærere id cum præcedentibus videtur ; et phrasis sistit Achillem confusum. videtur deesse votum, σωθείην ἐκ τοῦ ποταμοῦ, εἶτα δὲ — : nam miserrimum putat heros τὸ θανεῖν ἐν κύμασιν. cæterum παθεῖν τι, est euphonice h. l. vel euphemice, pro, mori : ut Romani dicunt, si quid mihi accidat. ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ, Ν, 670, quod maxime pertinet ad νοῦσον. οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι Ἀπόλλων, Χ, 220, ne quidem, si vel ægerrime id ferret Apollo, et vehementissime adficeretur dolore, et perquam multum laboraret : ubi alii male legunt κάμοι. nam hæc est generalis et elegans notio τοῦ παθεῖν. εἴ τις ξεῖνος ὧδε πάθοι, si quis hospes sic tractaretur, σ, 223. ἐξερέεινον ἕκαστα, οὐλὴν ὅτι πάθοι, τ, 464, interrogabant eum de singulis, et cicatricem cur haberet, quid acciderit ei de cicatrice ista. μή τι πάθοιεν, ne quid accideret illis adversi, Κ, 26, sc. δεδοικότι, verito. πρίν τι κακὸν παθέειν, pro παθεῖν, antequam tibi quid mali accidat, Ρ, 32. Υ, 198, παθέειν τ' ἀεικήλια ἔργα, et pati indigna, Σ, 77. οὐδέν σοι παθέειν δέος (ἔστω) οὐδ' ἀπολέσθαι, ε, 347, nullus tibi esto timor te passurum aliquid infausti aut periturum. πολλὰ παθὼν, multa perpessus, Φ, 82. δ, 81. κακὰ πολλὰ, ε, 377. Θ, 184. π, 205, καὶ ἀνατλάς. πολλὰ παθόντα, β, 174. η, 224. ν, 131, multa perpessum. πῆμα παθόντες, infortunium passi, μ, 27. τί παθόντες γαῖαν ἔδυτε, ω, 106, quid accidit vobis ut subiretis terram mortui? sic et, παθόντε λελάσμεθα ἀλκῆς, quid accidit nobis, ut oblivisceremur fortitudinis, Λ, 313. τί βείομαι αἰνὰ παθοῦσα, Χ, 431, cur vivam, tam atrocia passa. κήδεα πεπαθυίῃ, luctus et solicitudines passæ, ρ, 555, et deberet ibi esse πεπαθυῖαν, ad præcedens ἕ : est ergo σολοικοφανὲς, qualia multa poëtæ interserunt consulto, si loqui faciunt πρόσωπα in magno adfectu aut festinatione. cæterum a παθέω, f. ήσω, est perf. a. πεπάθηκα, et participium πεπαθηκὼς, κυῖα, per syncopen. κακὰ πολλὰ πέπονθα, ρ, 284, multa mala passus sum ; est perf. m. pro πέποθα, a πήθω, f. 2. παθῶ. εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας, ν, 6. et 92, λελασμένος ὅσα ἐπεπόνθει, oblitus omnium quæ exantlasset ; estque plusquamp. m. de forma πέποσθε, vide infra πονέω. de forma futuri πείσομαι, quæ ad hoc verbum trahi solet, vide πείθω. πέπονθας ταυτὸ ἐμοὶ ; *ist dir eben so wie mir zu muthe ? gehet es dir so wie mir ? (art thou in the same state as I am ?)* Eurip. Iphig. Taur. 658.

πηκτὸς, ή, όν. (Πήγω) compactus. *zusammengefüget, (compactly joined together.)* πηκτὸν ἄροτρον, firmiter compositum ex pluribus partibus aratrum, Κ, 353. Ν, 703. ν, 32. τὸ σύμπαγὲς καὶ στερεόν.

πήληξ, ηκος. ἡ. (Πάλλω) cassis, -idis ; galea. *ein helm, sturmhaube, (a helmet.)* est a πάλλω, a. 1. ἔπηλα. moveo ; maxime ob conum superne in galea assidue nutantem. ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ, Ν, 805, circa tempora ejus nutabat splendida galea. unde dicitur armatus ejusmodi galea ὁ κορυθαίολος et κορυθάϊξ, quæ voces per se nihil timendi ὑπεμφαίνουσι, sed rem meram exprimunt sicut in sensus incurrit. sic et, ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδα-

λέον κροτάφοισι τινάσσετο, Ο, 608, quæ loca rationem etymologicam simul innuunt. et 647, ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος, sonabat circa tempora cadentis viri. δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, Π, 105, galea icta graviter resonabat in capite. ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθὲν, Θ, 308, inclinavit caput gravatum galea. sicut enim humor multus pluvius, et fructus multus, declinare facit caput papaveris; sic et hic galea gravans caput, in latus deprimebat, graviter vulnerato heroë et deliquium patiente. ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη, abscidit ei in humum caput cum ipsa galea, Ξ, 498, et sic plene dictum: attice omittitur præpositio σὺν, Υ, 482. τῆλε αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε, procul decussit ei caput cum galea. ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν ἥρπασε, Ν, 527. ἱππόκομον πήληκα, Π, 797. ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε, α, 256, habens in capite galeam, et in lævo brachio scutum, in dextra duas hastas; et sermo est ibi de hospite nobili adveniente, stante ad vestibulum.

πῆμα, ατος. τό. (Πήθω) malum ingens, exitium, clades. a πήθω. πατρὶ δὲ σῷ μέγα πῆμα, Γ, 50, ubi Hector sic appellat Paridem. sic de eodem, Ζ, 282, μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα Τρωσί τε καὶ Πριάμῳ, nam si erat pestis patriæ suæ. λίην μέγα πῆμα δείδιμεν, Ι, 229, valde magnam cladem metuimus. μηδὲ ἡμῖν, τεκέεσσί τε ὀπίσω, πῆμα λίποιτο, neque relinquatur hic, ad exitium nobis, et liberis nostris in posterum, Γ, 160, inquiunt Trojani principes de Helena; et deest εἰς. ἐμοὶ νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα, Θ, 176, inquit Hector: et vides opposita. νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, in nos jam ista pernicies volvitur, Λ, 347. sic, τοῖσιν δὲ μέγα, β, 163. τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη, Ρ, 99, mox in eum magna clades devolvi solet. et 688, πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει, cladem deus in Danaos advolvit. τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, θ, 81, tunc enim sane volvebatur initium infortunii quod Trojæ instabat, et a Danais inferendum erat. nam sermo est, non de bello, sed de eventu belli. μετά σφισι πῆμα τιθέντες, in medio ipsorum pestem collocantes, Λ, 413, ubi sermo est de Ulysse, quem Trojani undique fere circumdederant, et quorum multi sic ab eo interficiebantur. οὐκ ἔτι ἔπειτα σὺ πῆμά ποτε ἔσεαι Ἀργείοισι, non jam deinde tu damnum unquam eris Græcis, Κ, 453. ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομαι Ἀρηΐ γε πῆμα τετύχθαι, jam enim nunc opinor Marti sane magnum malum factum et illatum esse, Ο, 110, quia filius Martis erat occisus. σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον, inquit Hector de Trojanis ad Achillem, Χ, 288. et 421, ὅς μιν (Peleus Achillem) ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι Τρωσί. ἐπεί σοι πῆμα τόδε ἤγαγον οὐρανίωνες, Ω, 547, postquam tibi dii hoc malum, bellum, immiserunt; inquit Achilles ad Priamum. ἐπήρτυε Ζεὺς πῆμα κακοῦ, i. e. infortunium magnum, κακὸν μέγα, γ, 152. sic Sophocles, πῆμα ἄτης, i. e. ἄτην, damnum. πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, antequam nobis perniciem paret, δ, 668, *ehe er unser verderben anstiften kann, (before he can effect our ruin.)* sic, γενέσθαι, ρ, 597, antequam nobis fiant exitio, εἰς πῆμα. μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλεύσειν, ε, 179. et 187, σοὶ αὐτῷ. sic et κ, 300, 344, nullum contra te malum paraturos nos, vel paraturam me vel te. τὰ δὲ (εἰς) πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν, λ, 554, quæ, arma Achillis, dii fecerunt ut essent ingens malum Græcis. ἵνα μή τι ἀλγήσετε πῆμα παθόντες, ubi τὶ pertinet ad πῆμα παθόντες, μ, 27, ne doleatis, malum aliquod passi. cætera loca τοῦ, πῆμα cum verbo παθεῖν, vide sub πήθω et πάσχω. et 125, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν, in pestem hominum. et 231, ἥ μοι φέρε πῆμα ἑτάροις, quæ Scylla mihi sociis meis inferebat malum. ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο, jam enim me malum ingens excepit, ξ, 275. et 312, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι. et 338, ὄφρα ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην, ubi conf. Δύη. ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, ad quemcunque pervenerit circumvagandi necessitas, et varium malum et dolor, ο, 344, et apparet, πῆμα sæpissime esse πάθημα, casus adversus, calamitas. τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, quis deus hancce pestem huc adduxit; ubi procus sic vocat Ulyssem personatum, ρ, 446. σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, tibi magnum malum denuntio et minor, φ, 305. ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν, naves Graiæ nobis multa mala fecerunt, inquit Hector, Ο, 721. εὕροι δὲ ἐν οἴκῳ πήματα, inveniatque domi infortunia et damna, ι, 535, imprecatur Cyclops Ulyssi. sic et vaticinatur ei Tiresias, λ, 114, δήεις δὲ, inveniesque.

πημαίνω, f. ανῶ. (Πῆθω) malo magno adficio, sum damno. ὁπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια (contra fœdus factum) πημήνειαν, damno et cladi sint, Γ, 299, est a. 1. opt. a. attice: potest et intelligi, violaverint fœdus, ut ἡ πήμανσις ὅρκων sit ἡ τούτων παράβασις. et ut nomen ὅρκια velut bis positum putetur. πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, clade et calamitate afficit eos, Ο, 41. μὴ πρὶν πημανέειν, pro πημανεῖν, non prius violaturum esse nos, Ω, 781. οὐδέ τις νηῶν ἐπημάνθη, ξ, 255, nec ulla navis læsa est. οὐδέ σφιν πημανθῆναί τι ἔπι δέος, θ, 563, nec illis navibus est ullus metus adfici calamitate aliqua.

πηνιος, ία, ιον. (Πνέω) ad telam faciendam, vel ad fusum, pertinens. ὅτε τὶς κανὼν (qui est h. l. fusus ipse; nam κανὼν omne directum in longitudinem denotat) ἄγχι στήθεος ἔστι γυναικὸς, ὅν εὖ μάλα χερσὶ τανύσῃ (quem valde bene extendit manibus a se, in longitudinem detrahens filum ex colu) πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον (ubi ὁ μίτος est filum ipsum, et παρὲκ est adverbium) postquam filum suum, fuso factum, juxta se in longitudinem extraxit, ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος, et deinde (ut filum fuso supervolvat) valde prope pectus fusum tenet, Ψ, 762. hinc est ἐκπηνίζειν, filum

educere; et ἡ Πηνελόπη, et τὸ χρυσεοπήνιτον, aureis filis intertextum. cæterum simile illud l. c. ad propinquitatem est positum: nam si fœmina nens, fuso supervolvere vult filum factum, prope pectus admovet fusum, eumque pectori, altero sui extremo apponit.

πηὸς, οῦ. ὁ. et in communi dialecto παὸς, οῦ. ὁ. (Πάω) affinis, *ein schwager, ein verwandter durch heyrath, (a brother-in-law, a relation by marriage.)* est a πάω, acquiro, κτάομαι: ut notetur συγγενὴς ἐπίκτητος, foris acquisitus, non sanguine datus; quales sunt socer, gener, etc. qui et dicuntur κηδεσταὶ, a κήδομαι. ὄφρα ἴδης πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε, ut videas priorem maritum, et affines, et cognatos, Γ, 163. ἦ τίς σοι καὶ πηὸς ἀπώλετο, Θ, 581, an aliquis tibi etiam affinis periit, coll. 582, ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, ubi duæ sunt species τῶν πηῶν. vides ergo, quemvis ex nuptiis propinquum hac voce denotari. καίπερ πηῷ ἐόντι, etsi affinis mihi erat, κ, 441, et quidem μάλα σχεδὸν, nam Eurylochus in matrimonio habuerat sororem Ulyssis. φεύγει, πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν, ψ, 120, ubi posita est species propinquorum pro genere. huc pertinet et τὸ πέος, membrum virile; Aristoph. Vesp. 738. Vide sub πάομαι, et φίλος ad medium.

πήρα, ας. ἡ. (Ὄρω) pera, crumena pendens ex loro super humeros, qualem portare solent pastores, aut mendici: *ein tasche die man an einem riemen oder stricke über die schultern hänget, (a wallet hanging by a strap or cord over the shoulders.)* dicta est a τηρεῖν, nam est πεποιημένη τηρεῖν τὰ ἐντός: mutata prima consona, pro τήρα. ἀεικέα πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην, ν, 437. ρ, 197, ἀμφὶ ὤμοις ἐβάλλετο. et 357, ἀεικελίης ἐπὶ πήρης, super peram apertam deposuit. et 411, ἔπλησαν πήρην σίτου καὶ κρειῶν, plenam faciebant pane et carnibus. et 466, κατέθηκε πήρην εὐπλείην, bene impletam. et σ, 107, ἀεικέα.

πηρὸς, ὰ, όν. (Ὄρω) mutilus, mancus aliqua parte corporis. est ὁ παθών τι τὸ ὄρειν, qui passus quid est incommodi quod attinet facultatem alacriter agendi. est ergo ab ὄρω, concito me, *ich rühre mich, (I bestir myself,)* et μὴ, non, cujus prima consona per usum versa est in π. in specie potest esse cæcus, ὁ παθὼν τὴν ὅρασιν: deinde et, mutus, ὁ παθὼν τὸ ἐρεῖν. Attici scribunt πῆρος, sicut illi pro μωρὸς scribunt μῶρος. Μοῦσαι αὐτὸν πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ (atque) ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο, Β, 599, ubi per addita explicat poëta ipse mentem suam: Musæ fecerunt eum mutum, et eripuerunt ei facultatem canendi. quo addito satis determinatur, quatenus factus sit mutus. alii ibi, contra contextum, exponunt: excæcarunt eum.

πήσω, fut. vide ΠΗ'ΘΩ.

πῆχυς, εος. ὁ. (Πήγω) brachium, *der untere arm, (the lower half of the arm,)* a manu usque ad cubitum. et is solet in hominibus bene habitis crassior esse, quam pars a cubito ad humerum: hinc et nomen habet. χειρὸς δεξιτερῆς πῆχυν, Φ, 166. πήχει λευκὼ ἐχεύατο ἀμφὶ υἱὸν, Ε, 314. sic, ἀμφίβαλε παιδὶ, ρ, 38, ubi de Penelope, sicut priore loco de Venere. sic de Penelope amplexante maritum, δειρῆς δ' οὔπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκὼ, ψ, 240. et de Laërte, ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε, ω, 346, sed ibi fœmineum illud epitheton non additum. etiam de arcu ponitur. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε, Λ, 375. Ν, 583, i. e. τὰ κέρατα, ἐξ ὧν τὸ τόξον συμβέβληται, attraxit brachium arcus. sed magis apparet, quid sit, ex φ, 419, τόν ῥ' (ὀϊστὸν) ἐπὶ πήχει ἑλὼν, εἷλκεν νευρὴν γλυφίδας τε, sagittam sumens ad curvam mediam et superiorem partem arcus, ubi sinistra manus simul tenet arcum et sagittam; κρατήσας καὶ θεὶς τὸν ὀϊστὸν ἐπὶ τῷ πήχει τοῦ τόξου, ἤγουν τῷ κέρατι ἔνθα ἡ τοῦ τόξου λαβή. ῥοδόπηχυς dixit aliquis de Aurora, ad imitationem τοῦ, ῥοδοδάκτυλος.

πῖαρ, τό. (Πίω) ponitur pro τὸ πῖον, pingue, pinguedo: quod et in substantivo dicitur τὸ πῖος, εος. βοῶν πῖαρ ἐξελέσθαι, i. e. pinguissimum bovem, Λ, 549. Ρ, 659. nam leo ex grege eligit maxime opimum. μάλα πῖαρ οὖδας, valde pingue solum regionis, ι, 135.

πίδαξ, ακος. ἡ. (Πίω) fons, *ein quell, (a spring.)* pro πίαξ, interserto δ, a πίω, ἀφ' ἧς ἔστι πίειν. quidam, ingeniosius quam verius, ab ἰδίειν, sudare, deducunt nomen, ἱδρὼς γὰρ quasi τῆς γῆς αἱ πίδακες ἢ πηγαί. πίδακος ἀμφὶ ὀλίγης, ad parvum fontem, Π, 825, nam circa fluvium latius patentem non probabile est pugnare feras. possis et derivare a πιδύειν, i. e. γῆθεν ἄλλεσθαι, e terra exsilire, quod æolice est pro πηδάειν.

πιδήεις, εσσα, εν. (Πίω) fontibus plenus, *voll quellen, (full of springs.)* per syncopen pro πιδακόεις, mutato α ionice in η. Ἴδης πιδηέσσης ἐν κορυφαῖς, in verticibus Idæ fontium plenæ, Λ, 183, διὰ τὸ πολυΰδρον τοῦ ὄρους. alii scribi volunt πιδύεις, a πιδύειν, de quo vide supra.

πιεζέω, (Ἴα) vim admoveo, vi premo et comprimo. idem ac πιάζω. χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευν, pro ἐπιέζουν, sc. τὸν κηρὸν, premebam manibus ceram, μ, 174. et 196, μᾶλλόν τ' ἐπιέζευν, magisque constringebant et comprimebant me.

πιέζω, f. έσω. (Ἴα) idem. et hæc forma Ionibus et Atticis magis usitata. proprie est, manibus comprimo quid. deinde in genere, adstringo, premo, deprimo, comprimo; firmiter teneo. χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα, manuque prehendens brachium comprimebat, stringebat, Π, 510. ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν, ubi infin. loco imperativorum, δ, 419, vos autem firmiter tenete, magisque vim adhibete ei. sic μ, 164, ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι πιέζειν, sc. ἐμέ. ἐν δεσμοῖσι κρατεροῖσι πιεσθεὶς, Θ, 336, firmiter retentus in vinculis et constrictus.

πίειρα, ας. ἡ. (Πίω) pinguis, dives. est fœmininum adj. ab inusitato masculino ὁ πίερ,

ερος. pro quo et dicitur πιαλέος, α, ον. πίειραν ἄρουραν, arvum et solum pingue, Σ, 541. β, 327. ψ, 311. γαῖα καλὴ καὶ πίειρα, τ, 173, de Creta. δαιτὶ πιείρῃ, convivio lauto, Τ, 180. πιείρας πόλεις, Σ. 342, i. e. πλουσίας, metaphora sumta a corporibus. inest h. l. laus victoris, nam πτωχικὴν πόλιν capere non est μέγα ἔργον: simul notatur periculum divitiarum, nam tales urbes oppugnantur cupide. πιείρη, μεγάλη, dicitur formosa Helena, Theocr. Id. 18, 29, bene habita et succi plena, magnaque statura.

πιθέω, f. ήσω. (Πείθω) notat idem quod πείθω et πείθομαι. ex cujus f. 2. a. factum est hoc novum verbum. persuadeo; fido, obedio. τόνδε ἐγὼ πεπιθήσω μαχέσασθαι σοὶ, huic ego persuadebo, ut pugnet tecum, Χ, 223. ubi est notio transitiva: et forma est Ionica futuri, cum reduplicatione. τάχα οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις, φ, 369, mox non bene omnibus obedies; ubi est notio intransitiva. et hæc verba in proverbium abiere, de eo qui omnibus obsequi et parere vult. *bald wirst du gar übel allen gehorchen, (thou wilt soon not obey any body;)* vel, *bald wird es dir übel bekommen, allen zu folgen, (thou wilt soon dislike to obey any body.)* θεῶν τεράεσσι πιθήσας, deorum ostentis confisus, Δ, 398. Ζ, 183. φρεσὶ λευγαλέῃσι, menti damnosæ obsecutus, Ι, 119. βαρείῃ χειρὶ, fretus gravi manu, Λ, 235. Ρ, 48, i. e. θαῤῥήσας τῇ ῥωμαλεότητι: nam πιθῆσαι est et audacter et confidenter agere. ὑποσχεσίαις, Ν, 369, promissis fretus. ἦφι βίηφι, Χ, 107. χερσίν τε βίηφί τε ἶφι πιθήσας, φ, 315.

πιθόμην, vide sub ΠΕΙ'ΘΩ, aliquanto a fine.

πίθος, ου. ὁ. (Πίω) amphora capax liquidorum, in specie vini. nam est a πίω. δοιοὶ γὰρ πίθοι κατάκειντα ἐν οὔδει Διὸς, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων, Ω, 527, ubi est fictio illa ingeniosa et verissima de duabus amphoris, fatorum plenis, ex quarum utraque miscetur mortalibus. ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἕστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες, β, 340, ubi cella vinaria est descripta. πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο (exhauriebatur) οἶνος, ψ, 305. ἐκ πίθου ἀντλεῖς, est proverbium de iis, quibus res lætæ et delicatæ sunt affatim. Theocr. 10, 13. deminutivum est τὸ πιθάριον, et ἡ πιθάκνη, Aristoph. Equit. 789, quam antiqui et φιθάκνην dicebant, teste schol. l. c. vel φιδάκνην. Vide sub κὴρ, ad initium.

πικρόγαμος, ου, ὁ ἡ. (Δάω) cui nuptiæ fiunt amaræ. πάντες κε ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε, α, 266. δ, 346. ρ, 137.

πικρὸς, ὰ, όν. (Πέπω) amarus, *bitter, (bitter.)* est ab ἡ πεύκη, quasi πευκερὸς, extrusis duobus ε, et mutato υ. proprie ponitur de sapore amaro vel acerbo: metaphorice de re tristi, aut tristitiam ferente nobis. πικρὸς ὀϊστὸς, i. e. ὁ πικροποιὸς καὶ θανάσιμος, Δ, 118, coll. 117. 134, 217. Ε, 99, 110. Θ, 323. Ν, 587. Ψ, 867. χ, 8, sagitta amara, dolores et mortem secum adferens. πικρὸν δάκρυον, *die bittere thräne, (the bitter tear,)* δ, 154. et 406, πικρὸν ἁλὸς ὀδμὴν, amarum odorem maris; ubi attice in genere communi, simulque de odore, positum, quia hæ duæ sensationes, gustus et olfactus, arctissime cohærent. ῥίζαν πικρὴν ἐπέβαλε, imposuit vulneri medicus, Λ, 845. ἅλμην, salsuginem amaram, ε, 322. Αἴγυπτον καὶ Κύπρον, ρ, 448, ut nos dicimus, *dass dir die sache versalzen werde, (that will embitter it to thee.)* πικρὰς ὠδῖνας, Λ, 271, in partu. πικρὰ βέλεμνα, Χ, 206, jacula mortifera.

πίλναμαι, (Πέλω) appropinquo. idem quod πελάω, πλησιάζω: sum prope. nam a πελάω fit πιλνάω, unde est πίλνημι, in medio πίλναμαι. sic a κεδάω fit κιδνάω et κίδνημι. ipsum πέλω quoque notat πλησιάζω. ἅρματα χθονὶ πίλνατο, currus tangebant terram, Ψ, 368. cave vero Χ, 402, legas πίλναντο χαῖται, sed potius πίμπλαντο, vide sub πίπλημι.

πῖλος, ου. ὁ. (Ἴα) indumentum e lana villisque compactum: *filz, (felt.)* μέσσῃ δ' ἐνὶ (ἐν μέσῃ) πῖλος ἀρήρει, Κ, 265, intus in galea apte addita erat lana compacta spisse. et hic πῖλος impediebat, μὴ τὰ ἄκρα τῶν ὀδόντων ἐντὸς προκύπτοντα λυπῶσι τὴν κεφαλήν. omnis galea antiquorum habebat intus πῖλον, nedum talis galea, quæ externe consita erat infixis dentibus feræ alicujus. Vide sub Σφαῖρα, et πυκάζω.

πιμπλάω et πιμπλάνω. (Πέλω) idem quod πίπλημι. plenum et multum facio, compleo: plenus et multus sum. ἀλλ' ἔτι μᾶλλον πιμπλάνεται μένεος, Ι, 675, sed magis etiam impletur ferocia: de Achille, precibus duriore etiam facto.

πίναξ, ακος. ὁ. (Πίω) primo significatu est, vas ligneum ad bibendum; *eine trinkschaale, (a goblet:)* nam est a πίνω. deinde cœptum adhiberi de vase in quo esculenta apponuntur, *eine schüssel, (a dish.)* deinde de quavis tabula aut assere, *ein brett, ein tafel, (a board, a table.)* γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλὰ, scribens vel insculpens in tabula duplicanda multa letalia, Ζ, 169, ubi πίναξ πτυκτὸς notat codicillos vel tabulas ligneas, alteram alteri imponendas; quæ ex aliis lignis quoque, maxime tamen ἐκ πύξων, fiebant: hæ filo colligabantur et obsignabantur, intus continentes scriptum ligno incisum. ejusmodi πίνακας posteri dixere ἐπιστολήν: de qua ἡ Σαπφὼ γριφεύουσα sic scripsit: ἐστὶ φύσις θήλεια (sc. ἡ ἐπιστολὴ) βρέφη (i. e. γράμματα) σώζουσα ὑπὸ κόλποις αὐτῆς: ταῦτα δ' ἄφωνα, βοὴν ἵστησι γεγωνὸν (clamorem faciunt audibilem) καὶ διὰ πόντιον οἶδμα, etiam trans mare, i. e. ἄφωνα ὄντα τὰ γράμματα, τοῖς πόῤῥω λαλεῖ. κρειῶν πίνακας, carnium lances, α, 141. δ, 57. π, 49, quæ antiquitus erant σκεύη ξύλινα ἐπὶ τραπέζης, etsi aurum et argentum ad lavandas manus aut ad bibendum adhiberent. πίνακάς τε νεῶν, tabulas et asseres navium, μ, 67, σανίδας, ἀποκλάσματα καὶ ναυάγια. Vide sub κάνεον.

πινύσσω, (Πνέω) sapere facio, *παιδεύω, σωφρονίζω*: *ich witzige, mache klug, (I make wise,)* callere facio aliquem, maxime experientia et ipso opere. *ἤδη γάρ με καὶ* (*κατὰ*) *ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ*, jam enim me et in alia re tuum mandatum edocebat, Ξ, 249, inquit Somnus ad Junonem, suadentem ut sopiat Jovem, idque negans se facturum, quia jam alibi viderit, quam noxium sibi sit, Jovem adgredi: *ἐσωφρόνισέ με ἡ σὴ συμβουλὴ*, *hat mich gewitziget, wie schädlich sie mir sey, (has taught me how dangerous it is.)* notat etiam intransitive, *φρονέω*, sum prudens et callidus usu. est et verbum idem, *πινύω*, f. *ύσω*, ex *πνύω* ortum. et *πινύσκω*, apud Callimach. Dian. 152, *κερδαλέῳ μύθῳ πινύσκει σε*, sermone sibi proficuo instruere conatur te. Vide sub ΠΝΕ'Ω.

πινυτὴ, ῆς. ἡ. (Πνέω) prudentia, calliditas. *geist, verstand, (understanding.)* est fœmininum, substantive positum. *σοὶ δῶκε Θεὸς μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτὴν*, i. e. *σύνεσιν*, H, 289, et vide tria dona, staturam amplam, robur virium, vim ingenii. *αὐταῖς ἔδωκε Ἥρη εἶδος καὶ πινυτὴν*, formam majestatis plenam, et ingenium nobile, υ, 71. et 228, *σοὶ πινυτὴ φρένας ἥκει*, tibi prudentia in pectore habitat, *φρόνησις*.

πινυτὸς, ή, όν. (Πνέω) prudens, consultus, callidus, cordatus, catus. *ὅστις πινυτός γε μετέλθοι*, quisquis cordatus cum iis versetur aut ad eos accedat, α, 229. *υἱέας πινυτοὺς*, i. e. *φρονίμους*, δ, 211. *λίην γὰρ πινυτὴ, ἡ Πηνελόπη*, λ, 444, *sie ist ser verständig, hat viel esprit, (she is a woman of extraordinary understanding.)* sic de eadem, υ, 131. φ, 103. ψ, 361.

πίνω, (Πίω) rigo, bibere facio: bibo. interserto ν, a *πίω*. *οὐ πίνουσι αἴθοπα οἶνον Θεοὶ*, E, 341, *ἀλλὰ νέκταρ*. *δήμια πίνουσι*, de publico bibunt, quo simul includitur *τὸ ἐσθίειν*, P, 250, coll. 225, 226. hinc et, ut a parte potiore quasi, *τὸ συμπόσιον* dictum est *ὁ πότος, σιγωμένης τῆς ἐδωδῆς*. conf. *δήμιος*. *πίνουσι δ' οἶνον μαψιδίως*, β, 57. ρ, 536. *εἴπερ γὰρ δαιτρὸν πίνωσιν*, Δ, 262, bibant demensum suum. conf. *δαιτρόν*. *αὐτὰρ ὁ πῖνε* (*ἔπινε*) *καὶ ἦσθε Διάκτορος*, bibebat et edebat, ι, 94. 'Οδυσσεὺς, ζ, 249. π, 177. *πῖνε δὲ οἶνον ἁρπαλέως, ἀκέων*, ξ, 109. *πῖνε καὶ ἦσθ' ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγοι*, π, 141, quando ipsi libebat. *πῖνε καθήμενος, ὄφρα ἔθελ' αὐτὸς*, υ, 136, bibebat, quousque ipse volebat. *σκύφος, ᾧπερ ἔπινεν*, sc. Εὔμαιος, ξ, 112. *εἰς οἶνον, ἔνθεν ἔπινον*, de quo bibebant, *ἔβαλε φάρμακον*, δ, 220. *δέπα* (pocula) *ἔνθεν ἄνδρες ἔπινον*, τ, 62. ut ergo et priore loco, *εἰς οἶνον*, possit intelligi, *εἰς δέπατα οἶνου*. aliud *πῖνε* est imperativus: *σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος οἶνον*, Ξ, 5. *ἕκηλος*, ξ, 168. φ, 310. *ἥμενος*, σ, 390. *πίνετε οἶνον*, μ, 23. κ, 460. *ὅσοι γερούσιον οἶνον πίνετε*, qui honorarium vinum bibitis, ν, 9, cui subintelligitur *τὸ ἐσθίειν*. *οἶνος βλάπτει, ὅς ἄν μιν πίνῃ οὐκ αἴσιμα*, non moderate, φ, 294. *ἔσθων καὶ πίνων*, Ω, 476. κ, 272. ν, 337. *ἡδὺ ποτὸν πίνων*, ι, 354. *ὀρὸν*, serum lactis, ρ, 225. *Νέστορα, πίνοντά περ*, Ξ, 1. *τερπόμενόν τε*, α, 258. *πίνοντες καὶ ἔδοντες*, η, 99. *πλάζε δὲ πίνοντας*, β, 396. *πίνοντας καὶ ἔδοντας*, κ, 427. *πίνοντέ τε δαινυμένω τε νῶϊ*, ο, 397. *μέλαν ὕδωρ πίνουσαι*, ν, 410. *πίνεσκεν* (ionice pro *ἔπινε*) *ἀπ' αὐτοῦ οἶνον*, ex eo poculo bibebat quis alius, Π, 226. *οἱ δὲ σιωπῇ πινόντων*, attice pro *πινέτωσαν*, α, 340, ubi, sicut et multis aliis locis, de toto convivio hoc verbum est intelligendum. *πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο*, B, 825, i. e. habitantes ad eum fluvium. *ἔσθειν καὶ πίνειν*, ε, 197. *ὄφρα οἱ δαινυμένῳ εἴη πίνειν*, ι, 249. *ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν*, β, 305. η, 220. φ, 69. *πινέμεναι*, Δ, 346. Λ, 640, quæ paragogæ sunt pro *πίνειν*. *πίνοντες κρητῆρας οἴνου*, Θ, 232, ubi continens pro contento. *ὅτε πίνοιεν* (sc. *τινὲς οἱ πίνοντες*) *οἶνον*, ι, 208. *πίνετο* (bibebatur, omisso augm.) *μέθυ*, I, 465. ι, 45. *οἴνοιό τε πινομένοιο*, υ, 312.

πιότατος, η, ον, vide sub *πίων*.

πίπλημι et *πίμπλημι*, (Πέλω) plenum et multum facio, compleo: plenus et multus sum. idem quod *πλήθω*. nimirum a *πλέω* vel *πλάω*, impleo, fit, *πλῆμι*, cum reduplicatione *πίπλημι*, et interserto νῦ, eoque ante π mutato in μ, *πίμπλημι*. cæterum forma a *πλάω* obtinet in conjugatione. *ἰχθύες φεύγοντες πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος*, pisces fugientes implent sinus in portu, Φ, 23. media forma est *πίμπλαμαι*. *μένεος δὲ φρένες πίμπλαντο*, (imperf. omisso augmento ionice) et robore implebantur pectora, A, 104. δ, 662, et notat hoc verbum *τὸ πολὺ* ejus rei, qua impletur quid; ex metaphora *τῶν ὑδροχόων ἀγγείων, ἃ πίμπλανται ὑγροῦ*. *ἀμφὶ δὲ χαῖται πίμπλαντο*, sc. *κονισσάλου*, X, 402, comæ (tracti per terram Hectoris) circum implebantur pulvere. ubi quidam male legunt *πίλναντο*, admovebantur. *ὄσσε δὲ δακρυόφιν* (*δακρύων*) *πίμπλαντο*, υ, 349, oculi replebantur lacrimis.

πίπτω, (Πέτω) cado, *ich falle, (I fall.)* est a *πέτω*, cum reduplicatione, quasi *πιπέτω*, per syncopen *πίπτω*. et notat *σφοδρότητά τινα*, vehementem aliquem lapsum. mutuatur formas temporum vel a simplici *πέτω*, f. *πέσω*, a quo fit novum verbum *πεσέω*, f. *πεσήσω*, f. 2. *πεσῶ*: vel a *πιτόω*, f. *πιτώσω*, per syncopen *πτώσω*, et hujus formæ compositum loco suo vidimus *ἐπιπιτόω*. *δράγματα ταρφέα πίπτει*, manipuli aristarum secti crebri cadunt, i. e. conjiciuntur in terram in cumulum aliquem, Λ, 69. *βέλεα ἐτώσια πίπτει ἔραζε*, jacula vana cadunt in terram, *fahren in die erde, (stick in the ground,)* P, 633. *νιφάδες πίπτουσι θαμειαὶ*, nives cadunt densæ, *es fallen häufige schneefloggen, (the snow falls thickly,)* M, 278. *πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι*, T, 227, multi et crebri cadunt milites. *εὖτε ἂν πολλοὶ θνήσκοντες πίπτωσι*, A, 243, quando multi morientes ceciderint. *ἔπιπτε δὲ λαὸς*, *es blieb viel volk, (many men fell,)* cadebant multi milites, Θ, 67. Λ, 85. O, 319. Π, 778. *ὑπὸ Ἀγαμέμνονι ἔπιπτε κάρηνα Τρώων*, i. e. *Τρῶες*, multi ab Agamemnone interficiebantur in acie, Λ, 158, 500. *ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε*, pro *ἐπέπιπτε*, somnus incidit palpebris, β, 398, et notat *τὸ βάρος τοῦ ὕπνου, ταχὺ τὰ βλέφαρα κλείοντος*. *πίπτε δ' ἔραζε ἔγχος*, hasta

in terram decidit et involavit, χ, 280. πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, ω, 534, arma omnia decidebant ad terram; ubi ἐπὶ quoque ad verbum pertinet. νιφάδες δ' ὣς πίπτον ἔραζε, velut nives cadebant saxa jacta ad terram, M, 156. φῶτες ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων, Π, 378, ubi conf. ἄξων. ἀγχιστῖνοι, P, 361. χ, 118. ω, 180, 448. δράγματα ἐπήτριμα, Σ, 552. δρῦς, arbores cadebant, Ψ, 120. πιπτόντων νεκύων, K, 200, cadaverum cadentium, i. e. occisorum. θάμνοι πρόῤῥιζοι πίπτουσι, Λ, 157, frutices a stirpe cadunt, dejiciuntur: ubi est metaphora a viris cadentibus. πρηνέα δὸς πεσέειν, da eum pronum cadere, pro πεσεῖν, Z, 307. χεὶρ πεδίῳ πέσε, pro ἔπεσε, manus ad terram cecidit, E, 82. ἐξ ἵππων χαμάδις, ex curru in terram, H, 16. πρηνὴς, ἑσπόμενος δουρὶ, pronus, sequi factus hastam qua transfixus erat, cecidit, M, 895. χαμαὶ πέσεν, Δ, 482. N, 578. O, 714. Π, 741, 803. P, 300. ὕπτιος, O, 435, 647. P, 523. ι, 371. λίθος, accidit gravissime, et perrupit, M, 459. ὦκα χαμαὶ Ξ, 418. et hujus celeris casus causa posita erat præcedens parabola. τῆλε δ' ἀπὸ σχεδίης αὐτὸς, ε, 315. καταντικρὺ τέγεος, κ, 559. λ, 64. ἱστὸς δ' ὀπίσω, μ, 410. πέσεν ἄνεμος, i. e. ἐπαύσατο, τ, 202. ἐν κονίαις, N, 205. σ, 397, quod ἐν ad verbum pertinet. τοῦ γὰρ ἄγχι, Ξ, 460. ὡς ἔπεσε ἐσθλὸς ἀνὴρ, Π, 600, quum cadebat egregius vir. χαμαὶ πέσον, cediderunt ad terram, E, 583, ut appareat, esse aor. 2. a πεσέω, f. 2. πεσῶ. πέσον οἱ ὄσσε, oculi ceciderunt ei, effossi, N, 617. τεύχεα, P, 760. ἐκ νηὸς, μ, 417. ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς, i. e. quicunque hoc die homo natus fuerit, T, 110. πίπτειν ergo et ἐπὶ τοκετοῦ dicitur, unde ὁ διϊπετὴς ποταμὸς, ὡς ἐκ Διὸς πεσὼν, i. e. γεννηθεὶς, mythice. sic et nos dicimus *fallen, (to die a natural death,)* etsi de brutis tantum. ὅστε ἐῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσι, i. e. ἀποθάνῃ, qui pro civitate sua et populo suo ceciderit, Θ, 524. ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσι, si hic quidem ceciderit, χ, 254, pro πέσῃ. πεσὼν ἐπὶ νηυσὶ, moriens apud naves, in castris Græcis, N, 832. Θ, 380. ἐν κονίῃσι πεσὼν, pro ἐμπεσὼν, in pulverem procidens, Λ, 425. N, 508, 520. Ξ, 452. P, 315. ἐδούπησε πεσὼν, Δ, 504. E, 540. Λ, 449. N, 373. O, 421. Π, 325, 599. P, 311. Υ, 388. χ, 94. ω, 524. αὖθι πεσὼν, ibi cadens, Θ, 270. Λ, 241. ἰδνώθη, incurvabat se cadens, i. e. postquam ceciderat, N, 618. ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, Φ, 407. ἐκ νηὸς, κ, 51. πεσόντος Ἀλεξάνδρου, Γ, 289. κασιγνήτου, Λ, 250. υἱωνοῖο, N, 207. κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος, Ξ, 468. Πατρόκλοιο, P, 10. τοῦδε, X, 383. Βορέαο, ξ, 475, *da der nordwind sich legete, (as the north wind subsided.)* τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν λάβε, Δ, 463. ἢ ἕτερόν γε πεσόντα, E, 288. X, 266. πεσόντα ἐν κονίῃσι, pro ἐμπεσόντα, O, 423. et 428, ἐν ἀγῶνι νεῶν, in cœtu navium. sic et Π, 500. et 410, λίπε θυμός. τῆλε, Σ, 395. αὖθι, σ, 90. ἄνδρα, χ, 22. τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα, N, 530. sic, αἰχμὴ χαλκείη, Π, 118. ἡ πρόχοος, σ, 396. ἄντλῳ δ' ἐν δούπησε πεσοῦσα, pro ἐμπεσοῦσα, ο, 478. ἐν κονίῃσι πέσοιεν, pro ἐμπέσοιεν, Z, 453. οὐκ ἂν ἐν αὐχένι ὄπισθε πέσοι βέλος, pro ἐμπέσοι, non cervici retro inciderit telum, N, 289. et 742, ἤ κεν ἐνὶ νήεσσι πέσοιμεν, an in naves incidamus et impetum faciamus; et tunc est pro ἐμπέσοιμεν: potest autem et significare, an apud et inter naves cadamus et moriamur; et tunc ἐν non pertinet ad verbum. data autem opera sic ambigue loquentem facit poëta Hectorem, ut infelix eventus rei ab imprudente præsignificatus videatur, ad formam oraculi amphibolice loquentis. τόξα πεπτεότα ἄλλυδις ἄλλα, arma ad sagittandum pertinentia, quæ deciderant et jacebant alibi alia, Φ, 503, est a πετόω, f. πετώσω. perf. a. πεπέτωκα, cujus particip. πεπετωκὼς, et hujus neutrum plurale πεπετωκότα, per syncopen πεπτῶτα vel πεπτότα, prout vel ωκ vel κο extrudas, et poëtice intersertum est ε. hoc ε potest etiam extendi ionice in η, ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι πεπτηῶτας πολλοὺς, χ, 384, in sanguine et pulvere prostratos jacentes multos: atque ibi in scansione pro spondeo sunt tres longæ, adfectus causa. aliud πεπτηὼς vide paullo post sub πτήσσω.

πῖσος, εος. τό. (Πίω) locus irriguus, ὑγρὸς τόπος καὶ βοτανώδης, δυνάμενος πίσαι, i. e. ποτίσαι, pratum irriguum et depressum. a πίω, f. πίσω, quod vide. ab eodem est ἡ πίσα, i. e. πηγὴ, fons: et inde est nomen proprium urbis ἡ Πίσα. πίσεα ποιήεντα, prata irrigua herbosa, Υ, 9. ζ, 124. scribitur et τὸ πεῖσος, quia Iota longum per ει exprimitur. ab eodem themate est ἡ ποτίστρα, et ἡ πίστρα, locus ubi bibendum datur pecori, *eine vieh-tränke, (a watering place for cattle.)* φάρμακα πιστὰ, sunt medicamenta quæ bibuntur, potiones medicæ. hinc est ἡ ἐμπὶς, ἴδος, culex major, in locis humidis frequens. Aristoph. Nub. 157, seqq. Aves, 245. Lys. 1030.

πίσσα, ης. ἡ. (Πέτω) pix, *pech, theer, (pitch, tar.)* est ab ἡ πεύκη, ex qua arbore conficitur pix. μελάντερον ἠΰτε πίσσα, Δ, 277. dicitur et ἡ πίττα.

πιστὸς, ἡ, όν. (Πείθω) cui credi et fides haberi potest, certus: *zuverlässig, glaubwürdig, von dem man versichert ist, (authentic, to be depended on, certain.)* quasi πειστὸς, a tertia præt. perf. pass. a πείθω. de quo certo persuasus quis est. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, fœdus certum icentes, B, 124. Γ, 73. et 94, τάμωμεν. et 323, γενέσθαι. κατεπάτησαν, proculcaverunt fœdus, Δ, 157. ψευσάμενοι, H, 351. τάμωμεν, T, 191. οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν, X, 262. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ω, 482. πιστὸς ἑταῖρος, fidus socius, O, 331, 437. P, 500, 557, 589. Σ, 235, 460. ο, 538. ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξὶν, *da man den frauen nicht mehr trauen darf, (since women are no longer to be trusted,)* λ, 455, i. e. οὐκ ἔτι πιστευτέον γυναιξί. et verba poëtæ sunt elliptica, pro, οὐκ ἔτι πιστά ἐστι τὰ τῶν γυναικῶν. ᾤμην, μηδένα ποτὲ γενέσθαι πιστὸν τῶν λεγόντων, ὡς ἐγὼ ἀλαζονείαις ἐχρησάμην, putabam, neminem unquam fore fide dignum ex dicentibus, quod ego insolens et ostentator

sim. Isocrat. in Panath. πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλὴν, nam is ei erat certissimus, quod maneret conflictum in pugna, Π, 147, i. e. πεπιστευμένος ἐπ' αὐτῷ ἦν Πάτροκλος, ὡς στιν ὑπομενετικὸς ἐν μάχῃ, οἷα μενεπτόλεμος, coll. 171, 172.

πιστόω, f. ώσω. (Πείθω) certum facio, fidem facio. media forma est, fidem facio mihi. χεῖράς δ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο, Z, 233, manus suas invicem capiebant ambo et fidem sibi dederunt, *gaben sich dadurch zuverlässige versicherung, (gave each other a solemn assurance,)* πίστιν ἀλλήλοις ἐποίησαν διὰ τῆς συνήθους δεξιώσεως: πιστώσεως γὰρ δηλοτικὸν, τῶν δεξιῶν χειρῶν ἡ συμβολή. χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντο ἔπεσιν, manu manum ejus prehendentes fidem dederunt verbis, Φ, 286, πιστὰ ἐποίησαν τὰ ἔπη τῇ δεξιώσει, ὡς πίσυνον αὐτοῖς (Neptuno et Minervæ) γενέσθαι τὸν Ἀχιλλέα. passiva forma est, certus fio. εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται, ὅρκῳ πιστωθῆναι, ο, 435, si mihi volueritis quidem, nautæ, jurejurando dato fidi et certi fieri, *wenn ihr durch einen eid euch bey mir zuverlässig machen wollet, (if ye will assure me by an oath :)* quod idem est ac, πίστιν δοῦναι δι' ὅρκου. πιστωθῆτόν (aor. 1. conj. pass.) τ' ἐνὶ θυμῷ, et ut fides certa vobis ambobus fiat in animo, φ, 218, ἵνα πίστιν λάβοιτε, ἵνα πιστεύσοιτε. sæpe tamen forma passiva est deponentialis, notans idem quod forma media: confirmo hoc, credi facio hoc, πιστόομαι τοῦτο, notione transitiva.

πίσυνος et πείσυνος, ου. ὁ. (Πείθω) fretus aliqua re, fidens aliqua re, fidens aliquo: *der sich worauf verlässet, der worauf vertrauet, (who relies on, trusts to something.)* est a πείθω, f. πείσω, et terminatio est ex analogia τοῦ, δεσπόσυνος, herilis, θάρσυνος, audax, εὐφρόσυνος, lætus, κηδόσυνος, etc. τόξοισιν πίσυνος, arcu fretus, E, 205, *im vertrauen auf den bogen, (relying upon the bow.)* πίσυνος Διΐ, I, 238. ἠνορέῃ πίσυνοι, καὶ κάρτεϊ χειρῶν, Θ, 226. Λ, 9. τῷ πίσυνος, Ω, 295, 313. πατρὶ ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖς κασιγνήτοις, σ, 130. notat ergo τὸν πεποιθότα.

πίσυρες, (Τρέω) quatuor. Æolicum pro τέσσαρες. κρῆναι, ε, 70. πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι, π, 249. πίσυρας ἵππους, O, 680. Ψ, 171. λέβητας, Ω, 233. κυνίας, χ, 111.

πιτνάω, πίτνημι, (Πίτω) expando. fit a πετάω, interserto ν, πιτνάω, et mutato ε. ἠέρα βαθεῖαν Ἥρα πρόσθε πίτνα, caliginem densam Juno ante expandebat, Φ, 7, ubi est imperf. a πιτνάω. πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, expandens versus me manus suas, λ, 391, particip. præs. a πίτνημι.

πίτυς, υος. ἡ. (Πίτω) pinus, *eine fichte, (a pine.)* habet nomen ab ἡ πίττα, pix. ab hujus arboris frequentia plures urbes dictæ ἡ Πιτύα: imo et insulæ αἱ Πιτυοῦσσαι, pro πιτυόεσσαι ab adjectivo πιτυόεις. πίτυς βλωθρὴ, pinus alta, N, 390. Π, 483. μακρῆσίν τε πίτυσσιν, ob metrum duplicato Sigma, ι, 186, et pertinet hoc ad κατηρεφὲς, contectum, obtectum, 183. Vide sub Ἐλάτη.

πιφαύσκω, (Φάω) est verbum Ionicum, factum ex φάω, ostendo, dico; et hanc utramque significationem retinet: inde est φάσκω, φαύσκω, πιφαύσκω. notat ergo, δεικνύω, λέγω. ἵπποι, οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, quos nobis Dolon ostendebat verbis, K, 478, nam hoc verbum respuit alia augmenta, utpote jam reduplicatum, pro φιφαύσκω. de quibus ἔφασκε πρὸς ἡμᾶς, loquebatur ad nos. et 202, ἔπεα ἀλλήλοισι πίφαυσκον, colloquebantur inter se. ἤτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον, certe ego ista singula enumerans et proponens, sociis nota faciebam, μ, 165. μηδὲ αὐτῇ μῦθον ἅπαντα πιφαύσκειν, ὅνκε εὖ εἰδῇς, ubi infin. pro imperat. λ, 441, nec ei, uxori tuæ, rem omnem claram fac, quamcunque in animo habeas. ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ, K, 502. sibilum ore dedit, significans ei, δηλῶν. δήμῳ πιφαύσκων, Σ, 500, concilio declarans et dicens, se jam solvisse omne debitum. ἔπος πάντεσσι, sententiam suam omnibus ostendens, χ, 131, 247. οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται, qualia mala Jupiter denuntiat, O, 97, i. e. φάσκει, φαίνει. nam Romanorum, ostendere, verbis vel signis, omnino exhaurit notionem hujus verbi. ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ; inquit Achilles ad Patroclum lacrimantem, et nesciens causam, Π, 12, an aliquid iis denuntias futuri mali, an mihi ipsi? *sind das etwa böse zeichen? (are those evil omens?)* μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, ne mihi pretia liberationis pro te ostende et loquere, Φ, 99, ubi simpliciter est pro ἀγόρευε. et 333, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλὴν, ostende, lucere fac, profer flammam multam, ἐπιδείκνυσο, φαῖνε. ἀλλά σοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ο, 517, ubi est præsens pro futuro: sed tibi alium virum indicabo, *will dich zu einem andern weisen, will dir einen andern sagen, will dir einen andern mann zuweisen, (will direct thee to another, will tell thee of another, will point out another to thee.)* σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, φ, 305, tibi magnum malum denuntio. sic, σοὶ τόδε σῆμα, tibi hoc signum declaro et indico, ψ, 202. πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, M, 280, ostentans sua tela Jupiter, et proferens; quæ h. l. sunt nives et imbres, ex aëre demissi. μνηστῆρσι πιφαυσκόμενος τάδε εἴρω, β, 162, procis ostendens verbis futura, dico hæc, *anzeigend, (declaring.)* sic, Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα, ν, 37, regem maxime alloquens. ἠέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται, an aliquid publicæ rei aliud indicaturus est, β, 32. et 44, οὔτε τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκομαι οὐδ' ἀγορεύω, ubi utrumque est idem. Vide sub ΦΑ'Ω, prope finem.

ΠΙ'Ω, f. πίσω. f. 2. πιῶ. rigo, bibere facio, *ich wässere, (I water, cause to drink.)* it, bibo, *ich trinke, (I drink.)* imitatur hoc verbum sonum, quem, attrahentes in os humorem aliquem, edunt: et inde est factum. idem verbum dicitur et πόω, f. πώσω, cujus perf. passi-

vum corripit mediam, πέπομαι, imbibitus sum, unde est ἐπόθην et ποθήσομαι. πίσω σφὲ (αὐτοὺς) Δίρκης ἁγνὸν ὕδωρ, rigabo et perfundam eos limpida Dirces aqua, Ist. 6, 108. ἐπεὶ πίεν (ἔπιεν) ἁλμυρὸν ὕδωρ, periit, postquam bibit salsam aquam, Ajax, δ, 511, i. e. postquam undis suffocatus est. antiquorum quidam reprobant hunc versum, non ob phrasin per se, sed quod de tali viro quasi jocans loquatur Proteus, neque miseretur eum potius: ut ergo ἡ εὐτέλεια τοῦ στίχου τούτου ponatur ab illis ἐν ἀστεϊσμῷ ἔξω καιροῦ. sed qui contextum ab 499 considerat, et quid peccarit iste Ajax minor, et quod θεῖον πρόσωπον loquatur h. l. is probe perspiciet, Homerum consulto sic posuisse. σπείσας ἔπιεν οἶνον, postquam libavit, bibit vinum, σ, 150, et quidem stans Ulysses apud stantem Amphinomum. nam sic solebant religiosi viri, ut prius libarent diis ante quam biberent. ἐπεὶ ἔσπεισάν τε ἔπιόν τε ὅσον ἤθελε θυμὸς, postquam libaverunt et biberunt quantum placuit, I, 177. γ, 342, 395. η, 184, 228. σ, 426. φ, 273. τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε, de illis comedi et bibi, ο, 372. ἐπεὶ πίεν αἷμα, λ, 97. πίον τε ἀκέοντό τε δίψαν, X, 2, ubi cave audias eos, qui πίοντ' pro ἐπίοντο scribi jubent. τῆ, πίε οἶνον, en, bibe vinum, ι, 347, estque imperativus præsentis. αἵματος ὄφρα πίω, ut de sanguine aliquam partem bibam, λ, 95, nam hic est Atticus usus hujus genitivi, cum verbum regat accusativum. et est præsens conjunctivi. αἴκε πίησθα, (aorist. 2. conjunctivi) si biberis, Z, 260. ὅσκε πίῃ, quicunque biberet, κ, 328. et 316, ὄφρα πίοιμι, ut bibere possim. ὄφρα πίοι οἴνοιο, ut biberet de vino, χ, 11. ὄφρα πίοιεν ἐν ποταμῷ, οἱ ἵπποι, Ω, 350. πιὼν τάδε φάρμακα, postquam bibisti hæc medicamina, κ, 326. οἵ κε ἐμὸν αἷμα πιόντες, X, 70. Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα, Ω, 102, postquam bibit, tradidit rursus Junoni poculum. et vide ibi, etiam deæ bibunt, antequam loquantur. πιέειν (πιεῖν) ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, ad bibendum quando liberet, Δ, 263. Θ, 70. πιεῖν φαγέμεν (φαγεῖν) τε κελεύεις, jubes ut bibam et edam, κ, 386. videndum tamen, an nulli libri habeant πίειν. πιέειν μενεαίνων, de Tantalo, λ, 584, 583. πιέειν οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι *das trinken konnte er nicht erreichen, (could not reach the drink.)* οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι Κρονίωνι, antequam libasset Jovi, H, 481. ἐθέλουσι δὲ πιέμεν (πίειν vel πιεῖν, nam hæc Ionica paragoge de utrovis esse potest) ἄμφω, cupiuntque ambo bibere, Π, 825, nam δίψα cogit ad depugnandum pro aqua, sicut paullo ante fames pro cibo. cæterum, quia antepenultima est longa, magis a præsenti esse videtur: nisi quod Iota tamen est anceps. καὶ φαγέμεν πιέμεν τε, ο, 377, conf. δμῶες. π, 143. ἀζηχὲς (indesinenter) φαγέμεν καὶ πιέμεν, σ, 3, quod multos perdidit: in his Alexandrum, illum a stolidis dictum Magnum, qui exhausto ingenti poculo ægrotare cœpit, et mortuus est cum divinitate sua. sunt tamen, quos πολυπότας, sed non μεθύσους, possis dicere, *die den trunk vertragen können, (who can bear a great quantity of liquor.)* πιόμενος, bibere destinans, κ, 160. πιόμενα μῆλα, ἐκ βοτάνης, i. e. μετὰ βόσκησιν, N, 493. recentioribus Atticis hæc forma præsentis ponitur in futuro, pro πιοῦμαι, quod habet Aristophanes.

πίων, ονος, ὁ ἡ. τὸ πῖον. (Πίω) pinguis, opimus. *fett, reich, (fat, rich.)* est a πίω, bibo; pinguedo enim est humida natura, et imbibitur facillime ab aliis corporibus. νῶτον πίονος αἰγὸς, tergum pinguis hœdi, I, 207. Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ, in pingui regione Lyciæ, Π, 437, 514, 673, 683. sic, Ἴδης ἐνὶ, Υ, 385, ut sola ἡ κατὰ γῆν πιότης et fertilitas spectetur. Φαιήκων ἀνδρῶν ἐνὶ, ν, 322. Θεσπρωτῶν, ρ, 526. τ, 271. Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον, ξ, 329. τ, 399. Βοιωτοὶ, μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες, E, 710, *einen fetten fruchtbaren kreis bewohnen, (inhabiting a rich, fertile country.)* sed, μηρία καλύψας πίονι δημῷ, femora victimarum obvolvens pingui adipe, ρ, 241. ὠμοθετεῖτο ἐς πίονα δημὸν, crudas particulas ponebat super pinguem adipem, ξ, 428. οἰῶν πίονα δημὸν, X, 501. βοῦν μέγαν καὶ πίονα δημῷ, Ψ, 750. μῆλα πίονα δημῷ, ι, 464. βοῦν ἱέρευσεν πίονα, B, 403. οἶκον ναίει, divitem et fortunatam domum habitat, ι, 35. ὗν μάλα πίονα, porcum perpinguem, ξ, 419. νῶτα βοὸς πίονα, δ, 65. ἐνὶ πίονι νηῷ, in pingui templo, ob multa ibi sacrificia; simul et, in divite, B, 549. sic, ἠελίῳ πίονα ναὸν τεύξομεν, μ, 346. πίονα μηρία, A, 40. Λ, 772. O, 373. δ, 764. τ, 366. μῆλα, oves et capras, M, 319. ι, 217, 312, 315. ω, 66. πίονα ἔργα ἀνδρῶν, i. e. agros bene cultos et villas pecorosas, M, 283, quod differt a πεδία λωτεῦντα, quæ non sunt ἀνδρῶν ἔργα, sed naturæ solius. sic, ἐσθίεταί μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα, δ, 318, absumitur edendo domus mea, et pereunt res meæ pingues. πίονες ἀγροὶ, Ψ, 832, qui plus operæ postulant, quam arenosi agri: simul in villis multum ferri opus est. sic, πίονας ἀγροὺς, δ, 757. θ, 560. αἶγας, β, 56. ρ, 180, 535. υ, 186, 250. μάλα πίονος ἐξ ἀδύτοιο, E, 512, ex valde pingui sacrario, sacrificiis largis πιαινομένου. πιότατον πεδίον, I, 573, pinguissimus campus: ex quo superlativo apparet, fuisse et positivum πῖος, α, ον: quod et nomen proprium ὁ Πῖος confirmat: nisi malis syncopen, pro πιονώτατον, a genitivo πίονος factum. πῖον ἔδεσμα, pingue edulium, de fera pingui capta, Callimach. in Dian. 148.

πλαγκτὸς, ἡ, όν. (Λάω) errans, vagans. et metaphorice, stolidus, mente errans. πέτραι πλαγκταὶ, μ, 61—72. ψ, 327. et hæ Homericæ sunt in freto Siculo, fictæ concurrere invicem, quia angustum fretum et multas curvaturas habens, videtur procul intuentibus nautis nunc concurrere nunc discedere, fraude optica. id augens etiam poëta, ignem ex hoc concursu rupium elicit. Dii soli nominant eas, quia homines eas non norunt, utpote fictas et ἐκτετοπισμένας. alias dicuntur eædem, Συμπληγάδες, et ponuntur in Propontide, ubi eas incolumis præteriit Argo navis, a συμ-

πλήσσειν, confligere. sed eadem 'Αργὼ in reditu suo ex terra Colchica, per Danubium retro lectum, partim et per terras tracta, venit in mare Mediterraneum, et ibi Siculas illas petras erratiles et instabiles præteriit. ἀμέγαρτε συβῶτα, πλαγκτὲ, φ, 363, i. e. πλαζόμενε τὴν διάνοιαν, οὐ μὴν σταθηρὲ, *du irrer mensch, (thou fickle man.)*

πλαγκτοσύνη, ης. ἡ. (Λάω) circumvagatio. πλαγκτοσύνης δὲ οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖς, ο, 342, ubi mendicitas obiens hic illic designatur.

πλάγχθη, vide sequens.

πλάζω, f. άγξω (Λάω) pro άξω, nam γ euphoniæ causa est intersertum: vagari facio, aberrare facio, abduco a via recta, πλανάω. οἵ με μέγα πλάζουσι, Β, 132, qui, auxiliares Trojanorum, me valde a sententia et voto meo detinent, ἀποπλανῶσι τοῦ σκοποῦ. αὐτὸν μέγα κῦμα ποταμοῦ πλάζε (ἔπλαζε) ὤμους καθύπερθεν, Φ, 269, i. e. ἐπλάνα καὶ διεσάλευεν ὤμους, a recto statu declinare faciebat eum humeros; faciebat, ut non recta ire posset corpore firmo: nam vadebat in fluvio vehementi. πλάζε δὲ πίνοντας, β, 396, i. e. παρεπλάνα τοῦ ἐγρηγορέναι, aberrare eos faciebat a proposito suo diutius bibendi; ἢ τοῦ φρονεῖν, a sobria mente; ἢ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας, a potentia agendi. nam re vera ἀπεπλανᾶτο (aberrabat) τοῦ συμποτικοῦ σκοποῦ ἡ τὸ κύπελλον ἀποβάλλουσα (excidere sinens) χείρ: *machete die trinkende verwirret, (confounded those who were drinking,)* sc. ἡ 'Αθήνη. πᾶσι (ποταμοῖς) ῥόον (fluxum) πεδίονδε τίθησι πλάζων, Ρ, 751, ut in campum fluerent, aberrare fluvios faciens a solito et recto suo cursu. nam obstaculum altum, quod fluvius nec superare nec perrumpere valet, facit, ut fluvius extra evagetur et inundet campos. ἀλλά με δαίμων πλάγξ' (ἔπλαγξε) ἀπὸ Σικανίης, δεῦρο ἐλθεῖν, ω, 306, sed infortunium meum me avertit a recto cursu, ut a Sicilia huc venerim. ἐπλάγχθη δὲ ἀπὸ χαλκοῦ χαλκὸς, Λ, 351, excussum est ferrum a ferro, factum est ut aberraret et resiliret a ferro, ἐξεκρούσθη καὶ διεξέπεσε τοῦ σκοποῦ: et dicitur id quasi de ἐμψύχῳ τινί. ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη, α, 2, qui valde multum errare factus est, et aberrare a proposito suo. πλαγχθεὶς, postquam circumerrarat, Ξ, 120, nam sic vocat τὴν τοῦ πατρὸς φυγὴν ἐκ τῆς πατρίδος διὰ φόνον: reticet causam hujus μετοικεσίας vel μετοικίας vocatque eum tantummodo, errare factum, expulsum ex sede patria. τινὰ πλαγχθέντα ἧς ἀπὸ νηὸς, ζ, 278, qui a nave sua aberravit vel remotus est. κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε, ν, 278, inde errabundi venimus huc. et 204, πῆ δε καὶ αὐτὸς πλάζομαι; ubi ipse circumvager? πλάζομαι ὧδε, circumeo sic, Κ, 91, quia præ tristitia dormire nequeo, inquit rex Agamemnon noctu obambulans per castra. Sciebat ergo quo iret, et doloris tantummodo vox est hoc verbum. κεῖνος ἐελδόμενος ἐδωδῆς πλάζεται ἐπὶ δῆμον ἀλλοθρόων ἀνδρῶν, ξ, 43, oberrat. ἐπλάζετο ἐπὶ ἀνθρώπους, circumvagabatur apud alios, γ, 252. ἔνθα δύω νύκτας δύο τ' ἤματα κύματι πηγῷ πλάζετο, ε, 389, in fluctu vasto jactabatur natans. κατὰ πτόλιν πλάγξομαι, per urbem circumibo ut mendicus, ο, 311. μηδὲ κατ' ἀγροὺς πλάζεσθαι, neque per agros circumi, π, 151, nam est infin. pro imperat. et 64, πλαζόμενος, circumerrans. ἢ ἄλλου μῦθον ἤκουσας πλαζομένου, γ, 95. δ, 325, aut alterius vagabundi narrationem audisti. ἐπὶ πόντον πλαζόμενοι, γ, 106. τὸ νῦ insertum est temporibus quibusdam hujus verbi ob καλλιφωνίαν καὶ ὄγκον ἤχου: uti est ἡ ἀμφασία, ὁ ἄμβροτος, περψίμβροτος, τὸ τύμπανον, χρίμπτω, λαγχάνω, etc. Eustathius quodam loco asserit, τὸ πλήσσειν, πελάζειν, πλάζειν, πολεῖν, πλέειν, esse ejusdem originis: sed τὸ πλάζειν tamen commodius huc referendum duximus.

πλανάω, f. ήσω. (Λάω) vagari et a recta aut certa via abscedere facio. πλανάομαι, evagor a via certa et recta. ἵπποι δὲ πλανόωνται (pro πλανῶνται, ex πλανάονται) ἀνὰ δρόμον, Ψ, 321, et equi vagantur in stadio.

πλάνη, ης. ἡ. (Λάω) circumerratio, aberratio, error. etymon vide sub ἠλεός.

πλὰξ, ακός. ἡ. (Πέλω) tabula, æquata planities, æquor; in genere, omne πλατὺ, quidquid est latum et planum, *eine fläche, (a plain.)* hinc est ὁ πλακόεις, sc. ἄρτος, latus et planus panis, placenta, *ein kuche, (a cake.)*

πλατάνιστος, ου. ἡ. (Πέλω) platanus. eadem quæ sequens. καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, i. e. νεύειδεῖ, Β, 307. et sub ejusmodi arboribus res divinæ fieri solebant.

πλάτανος, ου. ἡ. (Πέλω) arbor, platanus etiam Romanis dicta, cujus nomen Germanicum est incertum. a ramis diffusis late, nomen habet Græcum, ob amplitudinem, a τὸ πλάτος. est ἄκαρπος μὲν, καλὴ δὲ τοῖς σκιατραφουμένοις. διὸ καὶ τὸν Ξέρξην πλάτανος ἔσχεν ἐραστὴν, ut Ælianus V. H, 2, 14, et 9, 39, narrat. χαίρει δὲ ὕδασιν τὸ φυτὸν, καὶ, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, διϋδατίζεσθαι θέλει. διὸ καὶ μεγεθυνομένη, διὰ τὸ πλατὺ καὶ ἀνωφόρον αὐτῆς, πλάτανος λέγεται. ἔστι δὲ καὶ ἐπιτηδεία πρὸς γένεσιν στρουθῶν. hinc Homerus suam platanum ad aquas plantat, et passeres vel parvas aviculas in ea nidificantes facit.

πλατὺς, εῖα, ύ. (Πέλω) latus, *breit, (broad.)* amplus, vastus, *weit, weitläusig, (spacious, extensive.)* est nomen ortum a τὸ πλῆθος, nam multitudo partium similium junctarum facit amplitudinem et latitudinem. ἐπὶ πλατεῖ 'Ελλησπόντῳ, ad Hellespontum ibi ubi is amplus fit et latus, *da wo der Hellespont breit und weit ist, (where the Hellespont is broad and spacious,)* non vero ibi, ubi in angustum cogitur, Η, 86. ω, 82. nam duplex est Hellespontus, unus angustior, alter latior. ut ergo non ἁπλῶς et διόλου, 'Ελλήσποντος dicatur πλατὺς, habet enim στενὰ πολλὰ, καί τι λίαν στενώτατον καὶ οὐ πλέον ἑπτασταδίου πλατυνόμενον:

sed τὸ διεκπῖπτον αὐτοῦ ἔξω, πρὸς τῷ Αἰγείῳ ἕως καὶ εἰς τὸ ναύσταθμον καὶ εἰς τὸ Ῥοίτειον καὶ εἰς τὸ Σίγειον, ἐκεῖνο πλατὺν Ἑλλήσποντον λέγει, ἐκεῖ γὰρ εἰς πλάτος ὁ τῆς Ἕλλης πόντος ἀνοίγεται. ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος, sub lato loro, ad latum lorum quo clypeus gestatur manu in prœliis, E, 796. ἀπὸ πλατέος πτύου, a lato ventilabro, N, 588, *von der breiten wurfschaufel, (from the broad fan;)* desiliunt et sparguntur fabæ ciceresque in ventilando. αἰπόλια πλατέα αἰγῶν, greges caprarum ampli, et late evagantes in pascendo, B, 474. Λ, 678, ξ, 101, 103. contra ὄϊας dixit ἀδινὰς, densas, καὶ ἀγχηστίνας, i. e. ἄγχι ἑστηκυίας, quæ arcte pascunt in campo. ἡ πλάτη est ἡ κώπη, remus. τὸ πλάτος vocant grammatici Græci, si tempus verbi quoddam per omnes modos est in usu: τὸ βάθος vero, si tempora nova de tempore descendunt, e. c. de præsenti futurum, etc. sic forma quædam verbi potest esse in usu κατὰ πλάτος, e. c. λανθάνω, sed non κατὰ βάθος, nam a λανθάνω, præter imperfectum solum, nihil præterea temporum deducitur. αἱ πλάστιγγες, *die wageschaalen, (the scales of a balance,)* lances in libra, habent nomen a τὸ πλάτος, sunt enim in libra τὰ κάτω πλατέα, οἷς τὰ βάρη ἐπίκειναι.

πλάω, vide πελάω.

πλεῖος, α, ον, vide πλέος.

πλεῖστος, η, ον. (Πέλω) plurimus, plenissimus. ᾗ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα, ubi densissimos ordines stantium militum videbat, O, 616. sic, ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαὸν, ubi plurimum concitatum videbat populum militarem, Π, 377. ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, quæ ei plurimum proderat jam, Δ, 138. μοὶ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ, T, 287, mihi omnium carissime animo. αἲ γὰρ δὴ, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη, utinam istud, O regina, maximum malum esset, δ, 697, coll. 698, *wenn das denn doch nur das grösseste übel wäre, (would that this were the greatest evil!)* πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ, maximæ et optimæ copiæ, B, 577, cum Agamemnone erant. et 817, cum Hectore. ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο, ubi plurimi tumultuabantur, E, 8. et 780, ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἕστασαν, ubi constiterant. sic, ἔσαν, M, 89. ὅθι κλονέοντο, Π, 285. ὅτε μοὶ πλεῖστοι Τρῶες δοῦρα ἐπέρριψαν, ε, 309, cum contra me plurimi Trojani hastas jaculati sunt. πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαοὺς, B, 580. ἴδον Φρύγας, quam plurimos, *sehr viele, (a great many,)* Γ, 185, coll. 183. πλείστους δ' Αἴας εἷλεν, Ξ, 520, interfecit, πλείστη κόνις, N, 335, plurimus pulvis, permultus. πλείστην καλάμην, T, 222, permultos calamos. πλεῖσται φάλαγγες, densissimæ copiæ, Λ, 148, κλονέοντο. πλεῖστα φέρων, plurima auferens, Z, 69. κτήματα, I, 382. δ, 127. et 229, φάρμακα. ὅστις πλεῖστα (ἕδνα) πόρῃ, π, 77, 392. υ. 335. φ, 162.

πλείω, vide πλέω.

πλείων, ὁ ἡ, vide πλέων.

πλεκτὸς, ὴ, όν. (Πέλω) plicatus, connexus, contextus. *geflochten, (plaited.)* πλεκτὴν ἀναδέσμην, X, 469, textile crinale: et numeratur ibi inter ornamenta capitis muliebris. σειρὴν πλεκτὴν, funem contortum, *einem dicht geflochtenen strick, (a hard twisted rope,)* χ, 175, 192. πλεκτοῖς ἐν ταλάροις, ι, 247, plexis in calathis, *in geflochtenen körben, (in plaited baskets:)* nam de caseis recens factis ibi est sermo. sed de aliis elegantioribus ejusmodi corbibus est, Σ, 568, παρθενικαὶ καὶ ἠΐθεοι πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.

πλέκω, f. ξω. (Πέλω) plico, necto. *ich flechte, wickele zusammen, (I plait, knit.)* est a πέλω, vel πλέω, i. e. πλησιάζω, appropinquare facio, a quo erat πέλας prope, et πλησίον, valde prope, proxime; plicando enim et nectendo junguntur res; ut per paragogen sit quasi πελέκω, et deinde per syncopen. χαίτας πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε, de Junone ornante se accuratius, Ξ, 176, cum pexuisset capillos, manibus cincinnos complicuit. πεῖσμα πλεξάμενος, κ, 168, funem plectens, *da ich ein seil von wieden geflochten, (have plaited a rope of osiers.)* idem verbum dicitur πλεγνόω, et πλεκόω, quod et συνουσιάζειν notat. inde est σπεκλόω, jungor fœminæ, et διασπεκλόω, Aristoph. Plut. 1083. Lysistr. 152.

πλέον, pro ἔπλεον, vide sequens, et sub πλέω.

πλέος, et πλεῖος, α, ον. (Πέλω) plenus, *voll, angefüllet, (full.)* est a πέλω, sum, impleo. attice dicitur ὁ ἡ πλέως, τὸ πλέων, et, ὁ ἡ ἔμπλεως, τὸ ἔμπλεων. δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος, δ, 319. ἀπὸ κρητῆρος πλείου ἀφυσσάμενοι, infundentes ex pleno cratere, K, 579. σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ, i. e. γέμον, tuum poculum semper est plenum, Δ, 262. sic, ἐὸν, Λ, 636. μέγαρον πλεῖον δαιτυμόνων, ρ, 605, *der saal ist voll gäste, (the hall is full of guests.)* εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, vestibulum plenum est spectris, υ, 355, i. e. πλῆρες. aliud πλέον est pro ἔπλεον, navigabam vel navigabant, a πλέω: et ob hanc amphiboliam magis amatur vel Ionicum πλεῖος, vel Atticum πλέως et ἔμπλεως. ὀδόντες πλεῖοι θανάτου, μ, 92, de Scyllæ dentibus. πλείοις δεπάεσσι, plenis poculis, Θ, 162. M, 311. νηῦς πλείη βιότοιο, ο, 445. πλείη δὲ καὶ αὐλὴ, sc. εἰδώλων, υ, 355. πλεῖαί σοι χαλκοῦ κλισίαι, tabernacula tibi plena sunt ære, B, 226. οἴνου, I, 71. πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ εἰς πατρίδα ἱκέσθαι, pleniore cum manu, i. e. ditior, domum redire, λ, 358, πεπληρωμένῃ, καὶ μὴ ὑποκένῳ.

πλευρὰ, ᾶς, ἡ. (Ῥέω) latus, ubi sunt costæ. et in plurali, αἱ πλευραὶ solent notare costas, *die ribben, (the ribs.)* factum nomen ex πέλω, sum, et εὐρὺς, latus, amplus: nam is est locus latitudinis et amplitudinis in corpore animali. πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα, ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων, πλευραὶ ἀποτρίψουσι, ρ, 232, ubi sensus est: πολλὰ σφέλα, (scabella pedum) κατὰ σκοπὸν μὲν ἀμφὶ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως κάρη πεμπόμενα (destinata quidem adversus caput ejus) τῇ δὲ τοῦ Ὀδυσσέως παρεκκλίσει (celeri declinatione cor-

poris) ἐνσκήπτοντα (incidentia) ταῖς αὐτοῦ πλευραῖς, ἀποτρίψουσιν (deterent) αἱ οὕτω πληττόμεναι πλευραί. alii tamen τὸ, ἀμφὶ κάρη, intelligunt de capite, non τοῦ βαλλομένου, sed τοῦ βάλλοντος: nam qui conjicere vult gravius quid, ad caput suum elevat manum suam. conf. κάρη. cæterum ἀστείως sic loquitur poëta, quod costæ et latera Ulyssis deterent eas ligneas res, non vero hæ costas: ut innuat, firmiores esse costas ejus scabellis iis, sic alius jocans dixit, πολλὰς μάστιγας ὁ νῶτος κατέτριψε. ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν, Λ, 437, omnem cutem a costis abstulit. οὐρῇ δὲ πλευρὰς καὶ ἰσχία μαστίεται, Υ, 170, de leone animoso, qui cauda sua flagellat latera sua. πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνέδραμον ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους, Ψ, 716, *dicke beulen liefen an den seiten und schultern auf, (large weals rose on his sides and shoulders.)* ἄλλοτε ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δὲ αὖτε ὕπτιος, Ω, 10, ubi pluralis volutationem crebram κατὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ innuit, et sermo est de cubante in lecto suo dormitorio.

πλευρὸν, οῦ. τό. (Ῥέω) idem. τὰ πλευρὰ οὔτησε, latus vulneravit, Δ, 468.

πλέω, ionice πλείω, f. πλεύσω. (Πέλω) navigo, *ich schiffe, (I navigate.)* it. nato, *ich schwimme, (I swim.)* est a πολέω, moveo, in specie per superficiem aliquam: nam navigia movent se per superficiem maris. πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα, pro πλέετε, contr. πλεῖτε, unde navigatis per humidas vias, γ, 71. ι, 252, unde transitis, movetis vos, per mare. ὅτε πρότερον, ἁρπάξας τε, ἐκ Λακεδαίμονος ἔπλεον, cum primum inde navigabam, Γ, 444, ubi sunt duæ causæ ad amorem mutuum allicientes: nam periculum navigationis et rapiendi, sustinui tui causa. ὅτε Διὸς υἱὸς ἔπλεεν Ἰλιόθεν, cum ab Ilio navibus abiret, Ξ, 251. ἑπτακαίδεκα μὲν πλέεν (ἔπλεεν) ἤματα ποντοπορεύων, ε, 278. η, 267. ἡμεῖς ἅμα πλέομεν (navigabamus) Τροίηθεν (a Troja) ἰόντες, γ, 276. ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, inde ulterius navigabamus, ι, 62, 105. ἐπλέομεν Βορέῃ (σὺν) ἀνέμῳ, ξ, 253. ἐννῆμαρ, novem dies, κ, 28. et 80, ἑξῆμαρ. et 77, ἔνθεν προτέρω. ἑξῆμαρ, ο, 475. αἱ δὲ μάλα ὦκα ἔπλεον, γ, 158, et eæ naves valde celeriter movebant se super superficiem maris. νηῒ πλέων ἐπὶ πόντον, Η, 88. et sine ea præpositione, α, 183. ἐνὶ πόντῳ νηῒ θοῇ πλείοντες, π, 368. Ἀργὼ παρὰ Αἰήτου πλέουσα, Argo navis ab Æeta navigans, μ, 70. ἐπὶ Ἑλλήσποντον πλεούσας νῆας ἐμὰς, Ι, 360, *die auf dem meere fahren, (which sail upon the sea.)* νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν, simul etiam nocte navigare memento, ο, 34, nam est infin. pro imperat. ἅμα δ' ἠοῖ πλεύσεσθε, cum prima luce navigabitis, μ, 25. ἀνώσαντες πλέον (ἔπλεον) ἐς πόλιν, ο, 552, *da sie vom lande abgestossen, fuhren sie nach der stadt zu, (pushing off from the shore, they sailed towards the city.)*

πλέων et πλείων, ονος. ὁ ἡ. τὸ πλεῖον. (Πέλω) plus, *mehr, (more.)* est comparativus ad πολὺς, ortus ex πλέος, ut notet, plenius. possis et dicere, a πολὺς esse regulariter comparativum πολίων, per syncopen πλίων, et inserto ε, πλείων, et abjecto Iota πλέων. τὸ πλεῖον πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι, inquit Achilles; majorem partem belli administrant manus meæ in prœliis, Α, 165. παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων, præteriit major pars noctis, quæ dividebatur antiquis in tres partes, Κ, 252, major ergo vel amplior nox constat ex duabus partibus, una tantum parte reliqua. πλεῖον ὑὸς ἐλέλειπτο, major pars suis reliqua erat, Θ, 475, i. e. dabat alteri de sua parte, sic tamen, ut majorem partem sibi relinqueret; ut sua pars adhuc esset major quam id frustum erat quod donandi causa absciderat. αἰδομένων τ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται, verecundantiumque virorum plures salvi sunt quam occiduntur, Ε, 531. et 673, ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀφέλοιτο θυμὸν, an gregariis Lyciis eriperet vitam, coll. 676, viliores quippe, et re vera plures, quam unus rex Lyciorum, Sarpedon, Jovis filius: cæterum et ipsi tamen erant nobiles viri. et 679, ἔτι πλέονας, adhuc plures. οἱ πλέονες ergo nonnunquam sunt, vulgus, multitudo, in opp. ad ἕνα, τὸν μέγαν: alibi sic appellantur mortui, e. c. ἀπελθεῖν παρὰ τοὺς πλείονας, i. e. mori, ἀποθανεῖν. prior versus repetitur Ο, 563. οἱ πλέονες κακίους, β, 277, plerique sunt pejores patribus suis. ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους, simul plures et fortiores, ι, 48. ἀλλὰ πολὺ πλέονες, π, 246. πλείονές κεν μνηστῆρες, σ, 246. πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες, χ, 353, *die mehrern und stärkern, (the more numerous and powerful.)* οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες (per syncopen Ionicam pro πλέονες) ἠὲ γυναῖκες, Λ, 395, aves carnivoræ circa eos sunt plures quam mulieres. ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρῃκῶν ἀφέλοιτο θυμὸν, Κ, 506, an adhuc vitam inferiorum quorundam virorum eriperet. πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον, Μ, 412, nam multorum sane opera est fortior et constantior. κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, curis laboraturum eum esse etiam pluribus, Κ, 106. ἀχέεσσί με δώσεις πλείοσιν ἢ ἔχομαι, doloribus me trades pluribus quam quibus jam teneor, τ, 168. πλείοσι δεσμοῖς ἐνδέειν με, μ, 196, coll. 54, 164. ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι, Α, 325, sc. ἀνδράσιν, nam id est regium. et 281, πλεόνεσσιν ἀνάσσει. priore loco quidam τὸ, σὺν πλεόνεσσι, referunt ad ἕλωμαι, et subintelligunt, κτήμασιν αὐτοῦ, ipse auferam eam ei una cum pluribus rebus: sed præstat, ipse iens cum exercitu meo; nam milites numerosi Agamemnonis sunt οἱ πλέονες, coll. Β, 569—580. μάχονται παυρότεροι πλεόνεσσι, Ν, 739, pugnant pauciores contra plures. Ζεὺς αὐτὸν (Ἕκτορα) πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα τίμα καὶ κύδαινε, Ο, 611, Jupiter eum, inter illos multos viros unicum, honorabat et gloriose curabat, i. e. præ omnibus. ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον, Π, 651, deliberabat Jupiter, an adhuc et reliquo exercitui augeret et adderet laborem. ἀργαλέον δὲ, ἀνδράσι, καὶ πλεόνεσσι, μαχήσασθαι, β, 245, coll. 251, εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο, si contra plures et tam multos pugnaret: ut ergo prioris loci sensus sit; difficile est, contra viros, et eos tam numerosos, pugnare; magni operis res ea est, contra

multos et fortes contendere armis, ἐνὶ πλεόνεσσι τότ᾽ ἐν δεσμοῖσι δεόντων, pro ἐνδεέτωσαν ἐν δεσμοῖς, μ, 54, 164. coll. 196. ἀργαλέον δὲ, πρῆξαί τι (efficere et proficere aliquid) ἄνδρα ἐόντα μετὰ πλεόνεσσιν, π, 88. ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται, ὅς κέ σε θείνῃ, σ, 62, contra omnes pugnabit qui te percusserit. μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, unum inter tam multos, χ, 13. ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας, plures interfecisset, Φ, 211. γέροντας πλέονας ἐπικαλέσαντες, senatores omnes advocantes, η, 189. εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν, sc. στρατιώτας, ξ, 498. πλέας per syncopen Ionicam, pro πλέονας, plures, Β, 129. ἡμίσεων (trisyllabice in metro legendum) πλείους, pro πλείονες, ω, 493, *mehr als die hälfte, (more than the half.)* Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδη, Jupiter prior natus est, quam tu Neptune, et plura novit, Ν, 355. sic, πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα, inquit Ulysses ad Achillem, Τ, 219. et Neptunus ad Apollinem, Φ, 440. πλείονα ἴσασιν σέθεν, plura sciunt quam tu, Ψ, 312. ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην, η, 213, plura mala narrarem. τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδὼς, inquiunt Sirenes, μ. 188, abit a nobis delectatus, et plura sciens. sed ὁ πλειὼν est ὁ ἐνιαυτὸς, annus, Hesiod. Ἔργ. 615, πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη, et annus, quod terram et agriculturam attinet, absolutus esto: nam pergit deinde ad navigationis præcepta: dictus sic, ὡς τὰς ἡμέρας συμπληρῶν. οἱ πλείονες in specie dicuntur mortui. Aristoph. Eccl. 106, γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων, anus quæ surrexit ab inferis.

πληγὴ, ῆς. ἡ. (Πέλω) percussio, verber, ictus. πληγῆς ἀΐοντες, plagæ et verberi obedientes equi, Λ, 532. θεοῦ πληγῇ δαμασθεὶς, Π, 816, coll. 791, et notatur vel ἡ θεοπληξία καὶ θέλξις καὶ ἔκστασις, si quis divinitus confunditur animo, et sui non compos redditur; vel defectio subita animi, *eine schleunige ohnmacht, (a sudden swoon.)* et hæc res Apollini, i. e. soli, æstuique a sole facto, tribuitur; sicut et alibi subitæ mortes virorum. præ æstu et defatigatione deficiebant eum vires tandem. αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας, de Ulysse, δ, 244, ipsum se plagis indignis subigens et mulctans; sicut postea fecit et ὁ Σίνων, et ὁ Πέρσης Μεγάβυζος. ἀεικέσσι πληγῇσι, fœdis verberibus, Β, 264. καὶ σὲ πληγῇσιν ἱμάσω, et te verberibus et loris cædam, Ο, 17, inquit Jupiter ad Junonem. i. e. aër superior ad inferiorem; nam hic ab illo percutitur fulminibus, grandine, imbribus, etc. ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης, sub appropinquationibus scuticæ, ν, 82. ἵνα πληγῇσι δαμείω, σ, 54, ut verberibus domer, *dass ich mir schlage und stösse geben lasse, (that I should submit to blows and stripes;)* ut solent tractari mendici impudentiores a juventute lasciva et nobiliori. οὐ γάρ τι (pro οὔτι, nequaquam) πληγέων (dissyllabice in metro legendus genitivus Ionicus) ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων, inquit personatus Ulysses, ρ, 283, indoctus plagarum et ictuum, coll. 279. Vide sub 'ΕΛΑ'Ω, prope finem.

πλῆθος, εος. τό. (Πέλω) multitudo plena numeri. *die vollzahligkeit, die menge, (the multitude.)* πλήθει πρόσθε βαλόντες, Ψ, 639, multitudine proficientes, διὰ τὸ πλῆθος νικήσαντες, quia sc. duo erant, ego autem unus tantum. ut ergo et de binario numero τὸ πλῆθος dicatur, respectu unitatis. conf. Ecclesiast. 4, 9, seqq. πλήθεϊ δὲ σφετέρῳ, et sua multitudine, Ρ, 330.

πληθὺς, ύος. ἡ. (Πέλω) multitudo populi, vulgus: gregarii milites. nam plerumque ponitur in oppositione ad nobiles, qui apud poëtam, respectu Græcorum, dici solent οἱ 'Αχαιοὶ κατ᾽ ἐξοχήν. sæpe tamen et in genere multitudinem numeri denotat. θυμὸν ὤρινε πᾶσιν μετὰ πληθὺν, ὅσοι βουλῆς οὐκ ἐπήκουσαν, commovit animum omnibus in exercitu, quotquot concilio non adfuerant, Β, 143, et h. l. manifestus est ordo plebeius, in opposito ad principes qui in concilio fuerant. dicitur alibi hæc, ἀγοραία πληθὺς, forensis turba, et ἀγοραῖος ἀνὴρ collective, et ὄχλος. et 278, ὡς φάσαν ἡ πληθὺς, sic dicebat vulgus: ubi nomen collectivum singularis numeri habet verbum in plurali. sic, ὁ δῆμος ἐστασίασαν, ὁ ὄχλος ἐξεβόησαν, τὸ πλῆθος ἠλάλαξαν, ὁ χορὸς ἔμελψαν: et est 'Αττικὸν τὸ σχῆμα. sic, ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας ἀπονέοντο, Ο, 305, multitudo ad naves in castra sua abibant. πληθὺν δ᾽ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, Β, 488, multitudinem gregariorum non sane ego enarrabo: nam tot nominibus appellandis non sufficit unica lingua in poësi. aliquatenus tamen numerum eorum indicavit. nam in nave minima erant quinquaginta milites, in maxima centum quinquaginta; et navium erant ultra mille: jam si, ex regula Thucydidis, sumatur numerus medius inter minimum et maximum, erit is 85, et summa gregalium superabit δέκα μυριάδας. ἡγεμόνας Δαναῶν, ἔπειτα πληθὺν, Λ, 305. et 360, ἐξέλασεν ἐς πληθὺν, ad exercitum suum egit equos suos, et immiscuit se multitudini. πληθύος ἐκ Δαναῶν, ex exercitu Græcorum, advenimus, Ι, 637. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, Ρ, 221, non enim ego numerum magnum quærens militarium hominum, τὴν πολυλαΐαν, quæ opponitur τοῖς ἀριστεῦσιν, et quæ sæpe simpliciter ὁ ἀριθμὸς dicitur. οὔποτε ἐνὶ πληθυῖ ἔμενε ἀνδρῶν, nunquam inter multitudinem manebat, sed longe procurrebat solus vel cum paucis, Χ, 458, seque periculo offerebat, coll. 456. εἰ δέ με μοῦνον ἐόντα πληθυῖ δαμάσαιντο, si me solum multitudine sua superarent, π, 105, ubi simpliciter numerositatem notat: nam proci non erant homines gregarii, sed 'Αχαιοὶ, i. e. nobiles. κατὰ πληθὺν Λυκίων, ad exercitum et copias eorum, Ε, 676. πληθὺν ταρβήσας, multitudinem hostium extimescens, Λ, 405. πληθὺν ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι, αὐτοὶ δὲ ὅσοι ἄριστοι, Ο, 295, coll. 305, exercitus: et oppositio ibi apparet. ἐς πληθὺν ἰέναι, intra ordines se recipere, Ρ, 31, εἰς κοινὸν λαὸν, ut densis ordinibus protegatur corpus ejus. hinc apparet, qui sint πρόμαχοι, nobiles nimirum, ante or-

dines procedentes et pugnantes. cæterum principes sunt in numero, non vero numerus, ex usu Græco. sic, ἐς πληθὺν ἰέναι, Υ, 197. te 377, κατὰ πληθὺν, intra ordines et una cum multis. οὔποτε ἐς πληθὺν (attice pro ἐν πληθυῗ) μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, λ, 513, ubi laus est Neoptolemi, filii Achillis. Vide sub Πᾶς, aliquanto ante medium.

πλήθω, f. ήσω. (Πίλω) plenum et multum facio, compleo. it. plenus et multus sum. est hoc verbum a πλέος, plenus. πλήθει νεκύων ῥέεθρα, fluenta fluvii plena sunt mortuorum corporibus, Φ, 218. τῶν πάντες ποταμοὶ πλήθουσι, horum fluvii omnes, i. e. in horum regione fluentes, pleni et abundantes fiunt, Π, 389, ex pluvia nimia. τηκομένης δὲ τῆς ποταμοὶ πλήθουσι, liquescente ea nive intumescunt flumina, τ, 207. ὅταν πλήθωσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν, ι, 8, quando mensæ oppletæ sunt pane et carnibus. ποταμῷ πλήθοντι χειμάῤῥῳ, pleno et exundanti torrenti, Ε, 87, ut ergo πλήθειν etiam sit πλημμύρειν, stagnare, excedere ripas. et ex πλήθω sit ἡ πλήμη, et ex hac ἡ πλημμύρα. sic, πλήθων ποταμὸς χειμάῤῥους, plenus factus torrens, Λ, 492, ubi est descriptio torrentis, qui πλήθει, i. e. πλήρης γίνεται, ἐξ ὄμβρου Διός. σελήνην πλήθουσαν, lunam plenam, Σ, 484, quæ quidem in se semper semiplena, etsi nobis non videatur: deinde et implere putatur sua nobis apparente plenitudine quædam, ut ὄστρεα, ὀστρακόδερμα, δένδρα, etc. τραπέζας πληθούσας, λ, 418. ἀμφοτέρω πλῆσεν (ἔπλησε) μένεος, Ν, 60, implevit ambos robore. τοίου μὲν θάρσους πλῆσεν φρένας, Ρ, 573. πλῆσαν στόμα ἠϊόνος, Ξ, 35, impleverunt oram littoris, navibus subductis. φόβῳ πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, Π, 374, fuga omnes repleverunt vias. πλῆσαν πήρην σίτου, ρ, 411, peram pane. τράπεζαν ἀμβροσίης πλήσασα, cum opplevisset mensam ambrosia, ε, 93. τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, Π, 72, cito sane fugientes complessent fossas et vias cavas cadaveribus. πλησάμενος οἴνοιο δέπας, Ι, 224, implens poculum vino. καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος, ξ, 112, sc. Eumæus Ulyssi: δίδωσι τὸ σκύφος τῷ Ὀδυσσεῖ, δεξιούμενος κατὰ τὸν τοῦ προπίνειν λόγον. πλησάμενος θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, ρ, 603, i. e. κορεσάμενος: *da er seine lust zu essen und trinken gestillet, (having eaten and drunk his fill.)* hinc πλείη γαστὴρ est ἡ εἰς κόρον πεπληρωμένη. πλησάμεναι δέ τε νῆας, ξ, 87. ἵνα πλησαίατο (πλήσαιντο) θυμὸν, σ, 198, i. e. κορέσαιντο. τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, his viris impletus est omnis campus, Υ, 156. πλῆσθεν (ἐπλήσθησαν) δέ οἱ ἐντὸς μέλεα ἀλκῆς, membra ei intus implebantur viribus, Ρ, 211. et 696, ὄσσε οἱ δακρύων πλῆσθεν, oculi ei lacrimis oppleti sunt. sic Ψ, 397. δ, 705. τ, 472. ὁ δὲ, εὐξάμενος Διῒ πατρὶ, ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας, et ille, postquam precatus erat Jovem patrem, impletus est circa pectus robore et viribus, Ρ, 500, pro ἐπέπληστο, augmentis ionice abjectis, et extruso euphonice τῷ Sigma: ut sit plusquamp. passivum. nisi malis statuere, a πλέω, plenus sum, impleo, (quod ex πέλω factum) esse πλῆμι, inde passivum πλῆμαι, plenus fio, impleor, cujus imperf. ἐπλήμην, ησο, ητο, et sine augmento πλήμην. nam significatus manet idem: et deductio est facilior. pro πλῆμι magis in usu est, cum reduplicatione, πίπλημι et πίμπλημι. sic, τῶν δὲ πλῆτο σπέος, his Nymphis complebatur antrum, Σ, 50. ῥόος ἐπιμὶξ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων, implebatur fluvius mixtim viris et equis, Φ, 16. et 300, πᾶν πεδίον πλῆθ' (ἔπλητο vel ἐπέπληστο) ὕδατος. πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, ξ, 267. ρ, 436. πλῆντο δόμοι ἀνδρῶν, implebantur domus et conclavia domus viris, Θ, 57. N. B. aliud πλῆτο vide sub πλάω et πελάζω. sed, πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, Θ, 214, est pro ἔπληθε, imperf. act. plenum erat illud spatium equis et viris. a πλήθω est ἡ πληθώρη, repletio. εὐπρηξίης οὐ ἔστι ἀνθρώποις οὐδεμίη πληθώρη, Herodot. VII. 49, i. e. si homini prima bene procedunt, semper cupit ulterius, nec satiatur unquam.

πληκτίζομαι, (Πέλω) appropinquo ad depugnandum manibus, μάχομαι, ἐρίζω ἕως πληγῆς. *ich will mich mit einem schlagen, (I am about to fight with some one.)* ἀργαλέον δὲ, πληκτίζεσθαι ἀλόχοις Διὸς, difficile est depugnare cum conjugibus Jovis, Φ, 499. recentiores amant compositum διαπληκτίζομαι.

πλήμνη, ης. ἡ. (Πέλω) modiolus rotæ, cui inseritur axis, et qui circa axem volvitur procedente curru. *das runde loch mitten im rade, wo die achse durchgestecket wird, (the round hole in the centre of a wheel, into which the axle is put.)* idem dicitur ἡ τόρμη, εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνήρμοσται. πλῆμναι ergo sunt αἱ τῶν τροχῶν χοινικίδες ἤτοι σύριγγες i. e. ὀπαὶ, ἃς τινες καὶ χνόας φασίν: ἤγουν τὰ μέσα τῶν συρίγγων, εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ τοῦ ἄξονος ἄκρα. dictæ a πλήθω, ejusque perf. pass. πέπλημαι, interserto per usum νῦ: διὰ τὸ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος, quia impletur id foramen ab inserto axe. nam aliud est ἡ πλήμη, quæ est ἐν ὕδασι, fluctus undans et adfluens ad littus, fluxus, æstus accedens, *die fluth, (the flood.)* eadem dicitur et, duplicato μ, πλήμμη, ἡ. est hinc, et a χέω, fundo, composita ἡ πλημοχόη, quæ est σκεῦος κεραμεοῦν βεμβικῶδες, vas fictile ad trochi formam; quod facile potest subverti. πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ, περίδρομοι, ἀμφοτέρωθεν, i. e. ex utraque parte currus, ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν τοῦ ἅρματος, Ε, 726, modioli ex argento sunt, rotundi i. e. circum currentes circum axem: et describitur ibi currus Junonis; ἀμφοτέρωθεν autem pertinet ad rotas integras, æquales utrimque. ὥς ἄν τοι δοάσσεται πλήμνη κύκλου ποιητοῦ ἱκέσθαι ἄκρον, ut tibi videatur modiolus rotæ, i. e. axis eminens ad modiolum illum, venisse et attigisse ad extremam partem metæ lapideæ, nam ea est ὁ λίθος, Ψ, 339, et de certamine curuli sermo est.

πλημυρὶς et πλημμυρὶς, ίδος. ἡ. (Πέλω) est eadem quæ ἡ πλήμη vel πλήμμη, de qua diximus sub ἡ πλήμνη. maris æstuantis ac-

cessus, fluxus, quando impletur littus marina aqua; nam in refluxu nudatur magnam partem. eadem res dicitur ἡ πλημμύρα et πλημμύρα. refluxus, *die ebbe, (the ebb,)* dicitur ἡ ἄμπωτις, ιως. proprie ergo ponitur de fluxu et refluxu maris utrumque, qualis est in oceano: deinde vero ἡ πλημυρὶς etiam de quovis fluctu versus littus volvente se. παλιῤῥόθιον κῦμα, πλημυρὶς ἐκ πόντοιο, ι, 486, ubi utrumque est idem. conf. κῦμα.

πλὴν, (Πέλω) adverb. præter, *nächst, (besides.)* est a πελάω et πλάω, appropinquare facio: nam ponitur, si alterum proxime abest ab altero, et si paululum modo deest ut sit eodem in loco. οὔτι (pro οὔτινα) μεγαίρω (suspicio) πάντων Φαιήκων, πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος, præter et secundum hunc, Θ, 207. recentioribus deinde elegans est hujus particulæ usus. sæpe ponitur et pro εἰ μὴ, nisi, Aristoph. Plut. 535.

πλῆντο pro ἐπέπληντο, vide sub πελάω.

πλήξιππος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) idem qui ὁ ἱππότης, et est epitheton viri militaris nobilis. a πλήσσω, f. ξω, percutio, agito. *ein edler rittersmann von hoher ankunft, (an illustrious knight of high descent.)* πληξίππῳ Πέλοπι, B, 104, nam ὁ Πέλωψ fuit peritissimus artis equestris. erat genere Φρὺξ, sed transiit in Græciam, ibique vicit curru Œnomaum, qui regnum suum senex, et filiam unicam Hippodamiam, præmium proposuerat ei, qui se vicisset. et vicit quidem Μυρτίλου calliditate, corrupti a Pelope; nam is paxillos, rotis præfigi ad axem solitos, extraxerat, ut volante curru rotæ conciderent. victus Œnomaus sensit fraudem ministri sui Myrtili, eique mala precatus est; victori tamen præmium pactum cum fide dedit. post fuit hic Myrtilus auriga Pelopis: id enim ministerium erat honestissimum apud priscos, et a nobilibus administrabatur. sed uxor Pelopis, ἡ Ἱπποδάμεια, impense amare cœpit Myrtilum, adolescentem formosum: hinc in itinere aliquo, cum ipsa media sederet inter Pelopem et Μύρτιλον in curru, sitim ingentem et subitam simulans, perpulit maritum bonum, ut descenderet ad aquam procul petendam. interim ipsa fatetur amorem; sed abnuente Myrtilo, ex quo irata simul et perterrita, clam indicat reverso Pelopi, quasi Myrtilus eam sollicitasset. Pelops dissimulat iram, donec venirent ad locum præcipitem: ubi subito correptum, et nihil tale suspicantem deturbat: qui moriens domum Pelopis diris exsecratus est. hinc οἱ Πελοπίδαι, Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, tot mala passi tragica. et ab hoc Μυρτίλῳ mare Myrtoum habet nomen. Μενεσθῆα πλήξιππον, Δ, 327. Ὀρέσην, E, 705. Ὀϊλῆα, Λ, 93.

πλησίος, ία, ίον. (Πέλω) qui prope est. est a πέλας, quasi πελάσιος, per syncopen, et mutationem solitam. ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν ἐς (pro εἰσιδὼν) πλησίον ἄλλον, adspiciens alium prope se stantem vel versantem, B, 271. Δ, 81. X, 372. Θ, 328. κ, 37. ν, 167. σ, 71, 399. φ, 396, ubi vides masculinum. πλησίον ἀλλήλων, ubi neutrum est adverbialiter, prope se invicem, Γ, 115, deponebant arma sua in terram in una serie. sic, συφεοὺς, haras, ξ, 14. σκόπελον καὶ ἕτερον, μ, 102, ubi deest εἰσὶ, sunt admodum prope inter se, unus et alter: vel et omissa præpositione, κατὰ τὸ πλησίον. nam intererat tantummodo angustus πορθμὸς inter hos scopulos, coll. 234, 235. αὐτὰρ ὁ πλησίον ἑστήκει Ὀδυσσεὺς, prope adstabat, *stund zu nächst bey ihm, (stood close to him,)* Δ, 329. αὐτὸς πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε, ipse quam proxime, ubi Thetis sedebat, consedit in sella, Σ, 422. ὅς οἱ πλησίον ἷζε, qui ei proxime adsidebat, η, 171. κάθιζον πλησίον, consederunt prope inter se, *setzeten sich neben einander, (sat down all together,)* Θ, 7, ut supra de armis depositis ordine. φήμην ἐξ οἴκου γυνὴ προέηκε πλησίον, omen verbale e domo mulier emisit proxime, υ, 106, ubi possit videri adverbialiter de tempore positum, pro αὐτίκα, εὐθὺς, immediate post auditum tonitru: potest tamen etiam de loco, non procul ab Ulysse. πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, prope se invicem ædificati thalami, Z, 249, coll. 245, ubi idem per neutrum elliptice est positum, pro, κατὰ τὸ πλησίον, uno ordine, *nahe neben einander, (close to one another:)* et θάλαμοι ibi sunt, *wohnzimmer für die königlichen prinzen, (chambers for the king's sons.)* οἱ δὲ παρ' αὐτὸν πλησίοι ἕστασαν, Λ, 592, propinqui apud eum constiterunt ordine denso. sic, ἔστησαν, N, 488, *stunden mit dicht geschlossenen reihen, (stood in close ranks;)* nam sermo est de acie. ἐπὶ χθονὶ κάππεσον ἄμφω πλησίοι ἀλλήλοισι, Ψ, 732, de luctatoribus. πλησίαι αἵγε ἥσθην, sedebant prope se invicem, Δ, 21. Θ, 458, sic ut latus latere tegeretur. κρῆναι πλησίαι ἀλλήλων, ε, 71. νῆες ἔντοσθεν λιμένος δέδεντο πλησίαι, alligatæ erant uno ordine, κ, 93. πλησίω ἀλλήλοις, ambo prope se, *beyde neben einander, (near one another,)* β, 149, de duabus aquilis volantibus.

πλησίστιος, ου. ὁ ἡ. (Στάω) velum implens et expandens. est epitheton venti boni, a πλήθω, f. ήσω, impleo, et τὸ ἱστίον. οὖρον πλησίστιον, λ, 7. μ, 149.

πλήσσω, f. ήξω. (Πέλω) appropinquo cum impetu, percutio, vehementer moveo et tango appropinquando. nam est a πέλας, et πελάω, f. ήσω, per syncopen πλήσω, a quo futuro, duplicato Sigma, est hoc verbum. σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω ἔπληξε, B, 266, Ulysses percussit sceptro suo Thersitæ dorsum et ambos humeros; et quidem unica tantum, non vero repetita, plaga, quæ simul humeros et tergum attigit. nam μετάφρενον est pars tergi inter humeros. ejusmodi percussus vocatur una voce ὁ νωτοπλὴξ, ῆγος, verbero, ὁ μαστιγίας, ου. πλῆξεν κόρυθος φάλον, percussit ense galeæ conum, *hieb ihn auf den busch des helmes oben, (cut the plume on the top of his helmet,)* Γ,

362. ἕτερον ξίφεϊ πλῆξε, E, 147. τὸν δὲ ἄορι πλῆξ' αὐχένα, illum gladio percussit quod attinet cervicem, Λ, 240, pro κατὰ αὐχένα. αὐτὸν πλῆξ' αὐτοσχεδίην, percussit cominus, M, 192. P, 294. δόρυ πλῆξ' ἄορι, *hieb in den schaft des spiesses, (struck the shaft of the spear with his sword,)* Π, 115. et 791, μετάφρενον χειρὶ, ubi Apollo dicitur manu sua percussisse tergum superius Patrocli: et id vel notat ἔκπληξιν θεῖαν, terrorem divinitus immissum; vel subitam λειποθυμίαν et defectum virium. παλιῤῥόθιον (κῦμα, reflua unda) δέ μιν αὖτις πλῆξεν, retro repulit eum appropinquatione sua vehementi, ι, 431, *stiess ihn wieder zurück vom ufer, (carried him off again from the shore.)* πλῆξε κυβερνήτου κεφαλὴν, fulmen percussit et tetigit caput gubernatoris in navi, μ, 412. ἔλαφον κατὰ ἄκνηστιν ἔπληξα, jaculo conjecto percussi cervum in tergo, κ, 162, *schoss ihn in den rücken, (struck him with a javelin in the back.)* μή τις ἐμὲ χειρὶ πλήξῃ, σ, 57, ne quis me manu percutiat, et dimoveat ex statu meo pugilatorio. ὅντινα ἄορι πλήξει, quemcunque is gladio transfigeret, K, 489, *wen er etwa durchbohrete, (whomsoever he pierced with his sword.)* πλήξας ξίφει αὐχένα, percutiens ense cervicem, Π, 332. στῆθος δὲ πλήξας, pectus suum, percutiens manu, υ, 17, *da er sich an die brust schlug, (beating his breast;)* quod solet, si consilium aliquod nostrum reprehendimus et damnamus. ποσὶ πλήξας, *mit dem fusse strampfend, (writhing his legs,)* ut solent moribundi ex vulnere, χ, 20, i.e. σφαδάζων. πλήξαντε ἵππω, equi percutientes eum, E, 588, *die pferde die ihn umstiessen durch ihr annahen an ihn, (the horses which threw him down by running against him,)* κρούσαντες, πελάσαντες. nam sæpe πλήσσειν idem est ac πλησιάζειν. μηρὼ πληξάμενος, femora ambo percutiens manibus suis sibi, Π, 125, *da er sich auf die lenden schlug, (striking his thighs with his hands,)* quod fiebat in tristitia magna. πληγεὶς, sc. κεραυνῷ, ictus fulmine, Θ, 12. πληγεὶς ἀνέπαλτο, Ψ, 694, percussus exsiliit quidem, sed sic ut statim decideret: nam id vult simile: piscis exsilit paululum ex aqua, sed illico rursus decidit; sic et hic vir, accepto ictu gravi in maxillam a pugili. pro ἀνεφάλλετο, ubi ἄνω notat sursum, ἐπὶ contra vel ad, quo innuitur motus ad inferiora. Διὸς πληγέντι κεραυνῷ, mihi icto a fulmine, O, 117, θύρετρα πληγέντα κληῗδι, φ, 50, januæ, graviter motæ et impulsæ a clave, coll. 47, ἐν δὲ κληῗδα ἧκε (immisit clavem in claustrum) θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, et januæ repagula repulit: ut ergo ἀνακόπτειν, repellere pulsu, *zurückstossen, wegstossen, in die höhe schieben, (to push back, push away, shove up,)* et πλήσσειν, admota vi moliri, sit sæpe idem. et l. c. θύρετρα, ut totum, posita sunt pro parte, sc. pro pessulo in foribus: nam pessulus proprie ἐπλήσσετο, appropinquabatur ei a clave. πληγέντε κεραυνῷ, ictæ fulmine, Θ, 455, ubi de Junone et Minerva sermo est. est ergo masculinum duale, attice in genere communi, pro fœminino positum. sic Hesiodus, Ἔργ. 197, προλιπόντε ἀνθρώπους Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. sæpe etiam Attici nominibus fœmininis addunt articulum masculinum, maxime in duali, e. c. τὼ γυναῖκε. κόρυς, πληγεῖσα ἔγχεϊ, galea, percussa hasta, P, 296, *durchstossen vom spiess und durchdrungen, (pierced through by the spear.)* de nave, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, μ, 416. ξ, 306. perfectum præt. medii deberet esse πέπλαγα, sed est ionice πέπληγα: a quo deinde fit novum verbum πεπλήγω. notat apud poëtam active. sic de Circe, quæ baculo suo tangit socios Ulyssis, eosque mutat, ῥάβδῳ πεπληγυῖα, virgula percutiens eos, κ, 238, 319. et de Minerva mutante Ulyssem, π, 456, pro πλήξασα: nisi quod lenior tactus innuitur hac medii forma lenius et lentius sonante. ἐγὼ πεπληγυῖα λυγρῶς τὸν Ἄρηα, inquit Juno, E, 763, tristifice irruens in eum ego. Juno autem physice est aër, qui imbribus male habere potest pugnantes. αὐτὸν πεπληγὼς πληγῇσιν, illum adficiens plagis, B, 264. sic, χερσὶν, X, 497, pro πλήξας. firmiter igitur teneas, πλήσσειν et πελάζειν vel πλησιάζειν proxime cognata esse.

πλῆτο, pro ἐπέπλητο, vide sub πελάω.

πλίσσω, f. ίξω. (Πέλω) gradior, tolutim incedo; attollo pedes cum decore et pulso terram numerose; *gehe einen guten schritt, (to go at a measured pace.)* nam de equis et mulis gradientibus proprie ponitur: et est a πλήσσω. quia autem ejusmodi equi sic euntes, pedes suos juxta se invicem promovent: hinc et in corporibus eæ partes femorum, quæ inter eundum prope se moventur, vocantur πλίγματα et πλιχάδες. in media forma occurrit apud poëtam, ζ, 318. εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν, de mulabus Nausicaæ ad currum junctis; quæ bene, i. e. eleganter, nec nimis celeriter, pedibus gradiebantur sicut pedites subsequi sine molestia nimia possent. notat ergo βηματίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. hinc est ὁ πλὶξ, ιχὸς, i. e. τὸ βῆμα, *der scritt, (the step,)* quod et τὸ πλίγμα dicitur: et περιπεπλιγμένον est τὸ περιβεβηκός. ἀπεπλίξατο est ἀπέβη, abiit.

πλόκαμος, ου. ὁ. (Πέλω) crinis contortus arte, cirrus. est a πλόκος per paragogen, sicut ὄρχαμος ab ἀρχὸς vel ὄρχος. apud poëtam de mulieribus ponitur. χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς, καλοὺς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο, ubi sermo est de Junone, ornante se accuratius, Ξ, 176, et apparet, esse ordines comarum contortarum, seriebus suis de capite pendentes; internexis aureis ornatibus, et adhibito fragranti unguento, quod posterius indicatur per ἀμβροσίους. cæterum in πλοκάμους ἔπλεξε, est παρονομασία ἐτυμολογική. ἡ πλοκαμὶς, ῖδος, est fere idem, nisi quod Attici mundum quendam specialem in vertice muliorum dixerunt πλοκαμῖδα, quam alii vocabant κορυφαίαν, et σκόλλυν, et κρίκαν, *der gebundene zopf auf dem wirbel der damen in Griechenland, (the tress of hair bound to the crown of the head*

as worn by the ladies of Greece.) unde sunt εὐπλοκαμῖδες Ἀχαιαὶ, i. e. εὐκόσμητοι, ab hac specie ad totum. pertinet huc et τὸ πλόχανον, quod est πλέγμα τι, ᾧ καθαίρεται σῖτος, et videtur κοσκινοειδές τι fuisse. Vide sub καρηκομάω.

πλόκιος, ία, ιον. (Πέλω) connexus, perplexus, *wohl in einander geflochten, (well plaited.)* it. textilis, nexilis, *was sich wohlflechten lässet, (capable of being plaited.)* μύθων πλοκίων, narrationum apte connexarum et concinnatarum, ν, 295, i. e. πεπλεγμένων καὶ σκολιῶν in bono sensu. alii ibi legunt κλοπίων, i. e. δολίων, dissimulantium vel simulantium, et vera abscondentium: minus bene fortasse.

πλόος, ου. ὁ. contr. ὁπλοῦς, (Πέλω) genit. τοῦ πλοῦ et πλοὸς, τῷ πλῷ et πλοΐ, τὸν πλοῦν et πλόα. navigatio, cursus navis, *die schiffarth, (sailing, voyage.)* δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας, longam navigationem facere studentes, γ, 169, *die die weite farth vorhatten, (intending to take a long voyage.)* δεύτερος πλοῦς in proverbium abiit. navigatur enim vel velis vel remis: si igitur prius navigasti velis, et deinde ad remos necessario deduceris, vocatur ista remigatio ὁ πλοῦς δεύτερος. rei hujus exemplum est μ, 166—172. si ergo ad alterum ex duobus auxilium confugere cogeris, idque magis operosum et postremum; tunc proverbium illud locum habet. πλόος paratur, ο, 284—298.

πλοῦτος, ου. ὁ. (Πέλω) divitiæ plenæ, opes. nam nomen est a πλέος, plenus. antiqui orbis divitiæ immensæ fuerunt, apud Assyrios, Persas, Phœnices, Cyprios, etc. de qua re Athenæus plura tradit. cæterum antiquissimi et omnium primi πλούτου descriptio est Ξ, 122—124, consistebat nimirum in bene cultis agris, in hortis vitium et arborum plenis, in re pecuaria. conf. et Υ, 220—223. πλούτου effectus narrantur λ, 359. ξ, 233, 234, comparat enim reverentiam omnium. cæterum est δειλὸν καὶ φιλόψυχον κακὸν ut plurimum; facit timidos et vitæ nimis amantes: conf. Ἄδρηστος in R. præterea ἄφενος et ἀφνειός. ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, Α, 171, te hausturum et collecturum esse divitias. θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευεν αὐτοῖς Κρονίων, sc. Rhodiis, Β, 670. conf. φιλέω. μέγα πλούτοιο μεμηλὼς, i. e. φροντίδα πλούτου ἔχων, Ε, 708, οὐκ ἐκ τύχης ἢ διαδοχῆς πλούσιος, sed ex cura propria. ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι, Π, 596. Ω, 536, 546. ξ, 206, ubi ὄλβος et πλοῦτος et υἱοὶ, ut tria maxime honorifica, junguntur: ὄλβος vero et πλοῦτος non multum differunt. πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔστω, ω, 485. quod φιλοψυχεῖν ποιεῖ τὸν ἔχοντα ὁ πλοῦτος, maxime si dives simul est φιλήδονος, exemplum est et Ψ, 296—299. πλούτου mala enumerantur Aristoph. Plut. 558, seqq.

πλοχμὸς, οῦ. ὁ. (Πέλω) crinis contortus, *eine haarflechte, (a tress of hair;)* cincinnus, *eine locke, (a lock.)* ponitur de viris, sicut πλόκαμος de mulieribus. est fere idem qui ὁ πλόκος: et sicut hic a præt. m. πέπλοκα, sic ille a præt. perf. pass. πέπλεγμαι. κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, πλοχμοί τε, οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, Ρ, 52, capilli Gratiis convenientes, et cirri, qui auro et argento constricti erant; et sermo ibi est de Euphorbo, viro præstantis formæ, heroë Trojano, quem occidit Menelaus. hic capillos suos prolixos contorserat pluribus plicamentis, ne impedimento sibi essent in pugnando; *hatte einige haarflechten gemachet, die mit gold und silberband geflochten waren, (had plaited into tresses, which were fastened with gold and silver bands.)* Vide sub κεφαλὴ, aliquanto sub initio.

πλυνὸς, οῦ. ὁ. (Λόω) locus ubi lavantur vestes. et is erat vel effossus ad fluvium, nonnunquam et lapidibus intus munitus; et sic in Homero: vel est vas et labrum in quo lavantur vestes, ἡ πύελος, *ein waschfass, (a washing tub;)* quæ notio est recentiorum, σκάφαι τινὲς χρήσιμοι πλύνειν. πλυνοὶ εὐρέες καλοὶ λαΐνεοι, Χ, 153—156. πολλὸν γὰρ ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος, ζ, 40. et 86, ἔνθα πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, perennes, coll. 92, ἐν βόθροις: ex quo apparet, istos πλυνοὺς fuisse βόθρους παραποταμίους, πρὸς πλύσιν χρησίμους, lapidibus intus munitos et stratos infra. ex recentiorum notione, metaphorice dicitur πλυνὸν ποιεῖν τινὰ, Aristoph. Plut. 1062, i. e. maledictis implere aliquem. et verbum πλύνειν τινὰ, est, maledictis perfundere aliquem, id. Acharn. 380. sed ὁ πλύνος, ου, est τὸ πλυνόμενον, *die wäsche, (the garments that are washing, or to be washed.)*

πλύνω, f. νῶ. (Λόω) lavo vestes, in specie lineas; nam de laneis in specie dicitur γναφεύειν ἢ κναφεύειν. deinde tamen in genere, lavo vestes quaslibet. recentiores deinde et de aliis rebus lavandis posuere hoc verbum; e. c. de eluendo ore, etc. possis, ex notione propria, hoc verbum referre ad τὸ λίνον: sed præstat cum antiquis a λούειν deductum censere. ἀλλ' ἴομεν (ionice pro ἴωμεν) πλυνέουσαι, pro πλυνοῦσαι, particip. futuri, distracto circumflexo, eamus lavaturæ, ζ, 31. et 59, ἵνα εἵματα ἄγωμαι (ut vestes portem curru) ἐς ποταμὸν (ad fluvium) πλυνέουσα, pro πλυνοῦσα, lotura. et actio hæc lavandi vestes describitur 85—95. et 93, ἐπεὶ πλῦνάν (pro ἔπλυναν) τε κάθηράν (pro ἐκάθηραν) τε ῥύπα πάντα, postquam laverant, et depurgaverant omnes sordes de vestibus; ubi posterius est explicatio prioris. πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγη (ἐμίγη) εὐνῇ καὶ φιλότητι, ο, 419, ubi sermo est de ancilla nobili, quæ vestes lavabat ad mare, ibique a nautico homine ad Venerem illiciebatur: et hæc hanc lavationem δουλικῶς peragebat; ex ζ autem vidimus, etiam τὰς ἐνδόξους præfuisse huic operi. πλύνασα, ω, 147, postquam lavit eam vestem. ἔθι εἵματα πλύνεσκον (ionice pro ἔπλυνον) Τρώων ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες, Χ, 155. ergo in aqua frigida hæc lavatio vestium antiquis fiebat.

πλωτὸς, ἡ, όν. (Πέλω) qui circumnavigari potest. it. natatilis. πλωτῇ ἐν νήσῳ, κ, 3, in insula κειμένῃ ἐν πλεομένοις τόποις, τῇ προσπλεο-

μένη ὑπ' ἀνθρώπων. est ergo ἡ περιπλεομένη κύκλῳ, ubi undique naves appelli possunt, καὶ μὴ κατὰ τὰς ἄλλας οὖσα πλήρης ὑφάλων πετρῶν: *wo überall sicher mit schiffen angelandet werden kann, (in every part of which there is good landing.)* non autem intelligenda h. l. natatilis, qualis Delus fuisse in fabulis dicitur: ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὴ κύμασιν ἡ Δῆλος παντοδαπῶν ἀνέμων ῥιπαῖς.

πλώω, et πλῶμι. f. πλώσω. (Πέλω) navigo. nato. idem quod πλέω. πολλὰ δὲ τεύχεα πλῶον, pro ἔπλωον, multa arma fluitabant, nabant, Φ, 302. ἅ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς, quæ ei natarent leviter, ε, 240, ubi sermo est de lignis ad navem faciendam adhibendis. conf. ἐπιπλώω.

πνεύμων, ονος. ὁ. (Πνέω) pulmo, *die lunge, (the lungs.)* ἐπάγη δ' (infixum est) ἐν πνεύμονι χαλκὸς, ferrum, Δ, 528. Vide sub ἀνεμώλιος.

ΠΝΕ'Ω, f. πνεύσω. spiro, flo. imitatur hoc verbum sonum ipsum spirantium ore. et hinc est πένω, per transpositionem. ex πνέω fit πνύω, a quo est πεπνυμένος, ut a θέω est θύω, a ῥέω ῥύω: inde est πινύω, unde πινυτὸς, ὁ συνετὸς, et πινύσσω i. e. συνετίζω, cui opponitur τὸ ἀπινύσσειν i. e. ἀσυνετεῖν καὶ ἀφραίνειν. ionice et ob metrum dicitur πνείω. αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει, ι, 469, aura ex fluvio frigida exhalat. τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμω, spirantes equi in humeros præcedentis se hominis, N, 385, καταπνέοντες τὰ μετάφρενα αὐτοῦ. μένεα πνείοντες Ἄβαντες, robur et animositatem spirantes, B, 536. Ἀχαιοὶ, Γ, 8. Λ, 508. Ω, 364. Ulysses cum suis, χ, 203. οὖροι πνείοντες, venti spirantes, δ, 361. πνείουσα Ζεφυρίη, sc. πνοὴ, η, 119. ἀμβροσίην, ἡδὺ μάλα πνείουσαν, suavissime olentem, δ, 446. compositum, καταπνέω, adspiro. καταπνεῖ σε, adspirat tibi et refrigerat te, veluti ventulus æstuantem, Eurip. Rhes. 387.

πνοὴ, ῆς. ἡ. et ionice πνοιή. (Πνέω) flatus, spiritus. *das wehen, das blasen, der athem, der hauch, (a blowing, the breath.)* πνοιὴ Βορέαο, E, 697, flatus Boreæ, κ, 507, ubi confer φέρω. ἀνέμου πνοιὴ, ζ, 20. πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ, N, 590. ἀλιγκίη, Ξ, 395. ἅμα Ζεφύροιο θέοιμεν, vel una cum Zephyro currere possimus, velocitate pedum æquaremus ventum, T, 415, inquit equus Achillis, conf. Ζέφυρος. τόγε Ἀθήνη πνοιῇ πάλιν ἔτραπε, Υ, 439. jaculum retro vertit Minerva flatu, conf. ψύχω: i. e. contra ventum miserat Hector telum, et id fecerat non prudenter satis, ut talem statum haberet. cæterum τὴν ἁπλῶς ἀνεμιαίαν ῥιπὴν vocant quoque πνοὴν, motum aëris. ὦρτο δὲ κῦμα πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ, Ψ, 215. et 380, πνοιῇ δὲ μετάφρενον θέρμετο, halitu equorum calefiebat tergum ejus. sic et Φ, 355, πνοιῇ Ἡφαίστοιο πειρόμενοι, exhalatione calida ignis afflicti graviter, *durch den qualm des feuers, (by the smoke and hot vapour of the fire.)* ὑπὸ Ζεφύροιο, δ, 402, cum flatu Zephyri. στάντε ποτὶ πνοιὴν, stantes ambo, versi ad flatum venti, ut refrigerarentur, Λ, 621. ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἀῆναι, κ, 25. πνοιαὶ ἀνέμων δονέουσι τὸ, flatus ventorum motitant id germen, P, 55. ἄνεμοι πνοιῇσιν (πνοαῖς) λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες νέφεα, dissipant nubes, E, 526. πέτετο (σὺν) πνοιαῖς ἀνέμου, volabat eam in partem in quam tendebat flatus venti, M, 207. ἅμα, Π, 149, pariter ac flatus venti, i. e. velocissime. sic et Ω, 342. α, 98. conf. ἅμα. et ε, 46, i. e. ὁμοίως πνοαῖς ἀνέμου. μετὰ, i. e. ἐν, Ψ, 367, per flatus venti, cum vento. sic et β, 148, de aquilis, leniter volantibus, non motis alis sed expansis modo, ut vento ferri viderentur. λιάσθη ἐς πνοὰς ἀνέμων, δ, 839, evanuit et abiit in ventos.

πνύω, f. πνύσω. (Πνέω) spiro, spirare facio. it. sapere facio, spiritus egregii plenum facio, *mache klug, gebe esprit und witz, (to make wise, to fill with genius and intelligence.)* hinc passivum πνύομαι, sapio, habeo spiritus egregios, *bin witzig und voll esprit, (I am full of wit and intelligence.)* hujus verbi solum perfectum passivum, per omnes modos, apud poëtam occurrit, πέπνυμαι, sapiens factus sum, valde sapio. nam formam πνῦμι et πνῦμαι fingere, non est necesse, nec placet antiquis criticis Græcis. πέπνυσαί τι νόον, et spiritus plenus es in intellectu, prudens es, Ω, 377, coll. 376, ubi tres præstantissimæ felicitates homini a natura datæ, corporis formositas, acumen mentis, generositas natalium. οὔ σε ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι, non sane ex vero credebamus te sapere, Ψ, 440, *da wissest zu leben, (that thou art wise.)* τῷ καὶ τεθνειῶτι ἔπορε Περσεφόνεια πεπνύσθαι (κατὰ) νόον, κ, 495, et sermo est de Tiresia qui vivus fuerat vates celeberrimus; hinc et post mortem credebatur habere intellectum perspicacem, et ἐν ταῖς νεκυομαντικαῖς anima hujus creberrime evocabatur, credebaturque habere στερέμνιόν τι, cum reliquæ essent nil nisi umbræ. ἐπεὶ (κατὰ) τά περ ἄλλα μάλιστα ἀνθρώπων πέπνυσο, ψ, 210, quoniam sane et in aliis supra alios maxime prudens eras; estque plusquamp. pass. pro ἐπέπνυσο. Ἀντήνωρ πεπνυμένος, spiritu et perspicacia præditus, non corpus sine pectore, Γ, 203. Εὐρύπυλος, Λ, 821. Μηριόνης, N, 254. Πουλυδάμας, Σ, 249. Ἀντίλοχος, Ψ, 586. Τηλέμαχος, α, 213, 230. γ, 21. ο, 86. υ, 328. Μενέλαος ψεῦδος οὐκ ἐρέει, μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστὶ γ, 328, ubi vides, πεπνυμένον non tantum Gallicum illum *esprit*, sed et *le cœur* innuere, prudentem, cordatum, catum. Λαέρτης, ω, 374. ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσα ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη, δ, 204. et 206, τοίου γὰρ καὶ πατρὸς, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις, talis enim etiam patris es, unde etiam prudentia et apta loqueris, coll. 211, 207. ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι, θ, 388, inquit Alcinous de Ulysse. sic, ἡ δοκέεις μοι, σ, 124. οὔπω τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε, adeo prudens, τ, 350. et 352, ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις, inquit Penelope ad personatum suum maritum; *lauter kluges und geistreiches, (all prudence and intelligence.)* ἔχαιρε πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ Ἀθήνη, γ, 52, *freuete sich über den verständigen woig-*

sitteten mann, (rejoiced at the intelligent and correct man.) μῦθον πεπνυμένον, sermonem spirituum plenum, *die muthige nachdrückliche rede, (the spirited and emphatic speech,)* α, 361. φ, 355. Ἀτρείδη, πέρι μέν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι Νέστωρ φάσχ᾽ (ἔφασκε, ἔφη) ὁ γέρων, δ, 190, inquit Nestoris filius ad Menelaum. Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, antea prudens et cordate, Ψ, 570, ut indolem erectam et nobilem indicet, cum perspicacia conjunctam. πεπνυμένα μήδεα εἰδώς, Η, 278. β, 38, quibus locis de præcone sene sermo est. sic, Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς, sc. μήδεα, δ, 696. χ, 361. ω, 441. ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ, Θ, 586. οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι sc. μήδεα, σ, 229, coll. 214—220. sed ne sic quidem in mea potestate est, omnia prudentia consilia in animo habere et deinde exsequi, nam de multis ejusmodi cogitatis me dejiciunt alii. ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις Ἀργείων βασιλῆας, I, 58, apta loqueris ad principes Græcos. Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω, Γ, 148, ambo cordati et perspicaces viri, *redliche vernünftige männer, die viel grossen geist haben, (men of great prudence and sound understanding.)* sic, Ταλθύβιος τε καὶ Ἰδαῖος, Η, 276. κήρυκε δύω, I, 685. coll. 170. Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος, σ, 65, ubi adulatorie et ironice. τὸ πνεῦμα, ατος, flatus, ventus, spiritus, *der wind, das blasen, (the wind, a blowing.)* τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη, Eurip. Iphig. Taur. 1317, quem afflatum infortunii nacta est? *was für ein unglück hat sie angefochten? (what misfortune has befallen her?)*

πόα, ας, ἡ. et ionice ἡ ποίη, ης. (Πίω) herba, *grün kraut, gras, (grass, herbage.)* communiter sic vocatur ὁ κατὰ τὸ ἔαρ δρεπόμενος ἢ κειρόμενος χόρτος, gramen: deinde et, ὁ δημητριακὸς καρπὸς, *das grüne korn, (green corn,)* seges viridis, imo et adulta seges et a messoribus secanda. conf. Theocr. 3, 32, ibique scholia. unde ἡ ποιά tropice etiam pro anno ponitur. et est a πόω f. πώσω et πόσω, i. e. πίνω: nam amat humorem sufficientem. ὑπὸ αὐτοῖς Χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα (recens viridem et floridam) ποίην, Ξ, 347, herbam: ubi una intelligendi sunt flores, ut, præter mollitiem cubationis in herba, etiam bonus odor adsit. νέμεαι τέρενα ἄνθεα ποίης, depasceris teneros flores graminum, ι, 449, inquit Cyclops ad arietem suum. ποίη δὲ παρείη, et gramen metendum adesset, σ, 369. et 371, βόε κεκορηότε ποίης, boves saturati ambo gramine. et 367, ἐν ποίῃ, in gramine, metendo scilicet: ubi ἡ κατὰ θέρος πόα dicitur, κατ᾽ ἐξοχὴν, in metenda herba agrorum et pratorum. hinc et annus ipse dicitur ἡ ποιή. cæterum scribitur et cum accentu in ultima.

ποδάνιπτρον, ου. τό. (Νίπτω) notat vel actionem lavandorum pedum, αὐτὴν νίψιν τῶν ποδῶν: vel aquam qua pedes lavantur, ὕδωρ ᾧ πόδες νίπτονται, quod et τὸ ἀπόνιπτρον dicitur. οὐδέ μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται, neque mihi lavationes pedum gratæ jam sunt, τ, 343, ubi est pleonasmus, qualis in ἐπιβουκόλος βοῶν, οἶνον οἰνοχοεῖν, αἰπόλος αἰγῶν, etc. et 504, οἰσομένη ποδάνιπτρα, petitura et allatura aquam ad pedes lavandos.

πόδαργος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) est nomen equi Hectorei, a velocitate pedum sic appellati. ab ἀργὸς πόδας κατά. Θ, 185. ὁ ἡ λίταργος est valde celer, a λίαν. unde est λιταργίζω, f. σω, celeriter ago. ἀπολιταργίζω, proripio me a loco, Aristoph. Nub. 1255. Pace, 561.

ποδαρκής et ποδάρκης, (accentu ionice posito) εος. ὁ ἡ. (Χάω) sufficienter valens pedibus, velox eximie. est plus quam ποδώκης, hic enim celeriter tantum, ille vero et diu, currere potest. ὁ ἐξαρκῶν ποσί. est apud poëtam epitheton Achillis κατ᾽ ἐξοχὴν, i. e. quia hic heros multo validior ad diu et celeriter currendum quam quisquam alius. est ergo epitheton facultatis, non vero semper actus. frustra sunt, qui apud poëtam politissimum postulant epitheta semper ad actum præsentem accommodata; satis habuit ponere ad personam apta epitheta, etsi ad actionem præsentem nihil facientia. ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς, Α, 121. Β, 688, ubi id epitheton festivi quid habet et γλυκύτητά τινα, si respicias additum, ἔκειτο ἐν νηυσὶν, jacebat otiosus apud naves et in castris suis, συμποδιζούσης τὸν ποδάρκεα τῆς μήνιος. Ζ, 423. Π, 5. Σ, 181. Υ, 177. Φ, 265. Χ, 376. Ψ, 193, 333. semel etiam alius hoc epitheto insignitur, Μενεπτόλεμός τε ποδάρκης, Ν, 693, ubi si nominis proprii notionem consideres, quæ est, ὁ μόνιμος καὶ στάσιμος ἐν μάχῃ, bellam παράθεσιν ἀντιθετικὴν agnosces, et conjunctas duas egregias, etsi oppositas sibi sæpe, virtutes. Vide sub Ἀχιλλεύς, in R. prope initium.

ποδηνεκής, εος. ὁ ἡ. (Χάω) usque ad pedes imos pertingens, *was von der schulter bis unten auf die fusse gehet, (reaching from the shoulders to the heels.)* ἕσσατο (induebat et circumdabat sibi) δέρμα λέοντος μεγάλου ποδηνεκὲς, Κ, 24, rex Agamemnon, noctu perambulaturus castra. notatur ergo pellis τερμιόεις καὶ μέχρι ποδῶν ἐνεχθεῖσα. sic et 178. quantus igitur ille leo fuit, ex cujus unius pelle tanta vestis fieri poterat. ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων, Ο, 646, usque ad pedes pertingens munimentum contra jacula; et sic vocatur clypeus Ajacis, ἡ ἀνδρομήκης ἀσπίς.

ποδήνεμος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) celeritate pedum ventos æquans, *geschwind zu fusse wie der wind, (swift of foot as the wind.)* et est epitheton Iridis, nuntiæ deorum: nuntios autem decet τὸ τάχος. præterea et iris physica citissime fit et perit, i. e. accedit et abit celerrime. ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις, Β, 786, coll. 790. Ε, 353, 368. Λ, 195. Ο, 168. Σ, 166. Ω, 95.

ποδώκεια, ας. ἡ. (Χάω) velocitas pedum. ὅς Τρώων σκοπὸς ἷζε, ποδωκείῃσι πεποιθώς, Β, 792, qui sedebat ibi speculator Trojanorum, fretus velocitate pedum, qua celeriter ad suos revolare posset.

ποδώκης, εος. ὁ ἡ. (Χέω) pedibus velox, quæ magna olim laus in heroë aut viro militari. *ποδώκης Αἰακίδης ἢ Πηλείων*, i. e. Achilles, B, 860. Π, 134, 165, 281, 865. P, 486. Σ, 261, 267, ubi bis brevi intervallo positum, *κατά τι θαῦμα*, Υ, 27. Ψ, 793, ubi *ὡς* est omissum ad *ποδώκεα*, coll. 792, decoravit eum laudibus ut velocem pedibus. λ, 470, 537. est ergo epitheton non ubique ad rem præsentem accommodatum, sed ad personam ipsam Achillis, qui hac virtute alios anteibat. *ὅς δὴ εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης*, K, 316, ubi sermo de exploratore Dolone, misso speculatum. *ἱππεῦσιν ποδώκεσιν*, Ψ, 262, equestribus viris qui equos regebant veloces. et 376, *ποδώκεες ἵπποι.* sic, *ποδώκεας ἵππους*, P, 614. B, 764, *ποδώκεας, ὄρνιθας ὥς.* ex analogia recentiorum scribendum esset *ποδωκὴς*, quia desinentia pleraque in *ης* ab nominibus in *υς* orta, accentum habent in ultima, e. c. *ἡδὺς, ἀηδὴς, βαθὺς, ἀβαθὴς*, etc. sed valet tamen exceptio per usum. ad eandem formam dicitur et *ἀνεμώκης*, εος, vento par celeritate, Eurip. Phœn. 166.

πόθεν, (Ὁ) est interrogativum, unde? *τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν*, quis, unde gentium es? Φ, 150. α, 170. η, 238. κ, 325. ξ, 187. ο, 264. τ, 105. ω, 297, et *τὸ, ἀνδρῶν*, eleganter abundat. *πόθεν πλεῖτε ὑγρὰ κέλευθα*, unde navigatis per mare, *woher kommet ihr zu wasser? (whence come ye by sea?)* γ, 71. ι, 252. *εἰρώτα δὲ, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι*, et interrogabat, quæ esset, et unde veniret huc, ο, 422. *πόθεν σοὶ ξεῖνος ὅδε ἵκετο*, unde tibi hic hospes venit, π, 57. *ἀλλήλους εἴροντο, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι*, ρ, 368. et 373, *αὐτὸν οὐκ οἶδα, πόθεν γένος εὔχεται εἶναι.*

ποθὲν, (Ὁ) extra interrogationem, est encliticum. *καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο*, et si alicunde alia accedant, I, 380. *καὶ εἴ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι*, η, 53. *εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων*, si vero et pugnam alicunde concitaret Jupiter hodie, σ, 375, a meis vel a vobis. *εἴ ποθεν ἔλθοι ὧδε*, si alicunde veniret sic, φ, 195. *καὶ εἴ ποθεν ἄλλα ἐπιθεῖτε*, adderetis, χ, 62. *Ὀδυσῆα κακός ποθεν ἤγαγε δαίμων*, infortunium adduxit eum alicunde, ω, 148. *ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι*, ι, 490, ne ex alio loco ignem peteret. et compositum *ἔμποθεν*, in aliquo loco, unde quid proficiscitur. Theocr. 9, 6, ubi exponitur *hic, hinc.* si vero accentum suum rejicere non potest, habet eum in ultima: *ὅτε ἀγγελίη ποθὲν ἔλθῃ*, ξ, 374, *wenn eine nachricht von irgendwoher ankäme, (if intelligence should arrive from any quarter.)* sic, *εἴ ποθεν ἀγγελίη*, α, 414. *ἔλθοι κεῖνος*, β, 351. *εἴ ποθεν ἐξεύροι*, Σ, 322.

ποθέω, f. *έσω* et *ήσω.* (Πείθω) desidero, *ich vermisse, ich sehne mich, (I miss, I long for.)* est verbum a *πείθω*, ejusque præt. m. *πέποιθα*, deberetque esse *ποιθέω*, sed Iota est abjectum. notat igitur proprie affectum animi, quo nobis persuademus, rem aliquam, jam non præsentem, esse valde bonam et optabilem, sine qua nobis jucunditas pæne nulla esse possit. *ποθεῖν* pertinet ad absentia bona, *ἐρᾶν* ad præsentia et quæ videmus. *τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω*, α, 343. tale enim caput, i. e. talem virum, desidero. *ἦ σύ γ' ἄνακτος ὀφθαλμὸν ποθέεις;* ι, 453, inquit Polyphemus ad arietem suum: an tu etiam heri tui oculum desideras, *vermissest es mit betrübniss? (art thou concerned for the loss of it?)* *τῶν μὲν ἄρ' οὔτι πόθει*, pro *ἐπόθει*, horum nihil desiderabat, i. e. nihil horum aberat, ν, 219, *es fehlete ihm von dem allen nichts, (nothing of that kind was wanting.)* *πόθεόν* (omisso augm.) *γε μὲν ἀρχὸν*, desiderabant tamen tristes ducem suum priorem, B, 703. et 709, *πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα, doch vermisseten sie ihn mit betrübniss und sehneten sich nach ihm, (they were distressed by his loss and wished they had him again:)* ubi *μὲν* pertinet ad *Πρωτεσίλαον* mortuum. nam *αἱρετώτερον πάντως τὸ τοῦ καλοῦ κάλλιον.* sic et 726. *τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο*, Ψ, 16, ubi sermo de exercitu, lugente mortem Patrocli. notat ergo et, desiderium cum mœrore conjunctum ob amissum bonum. *ποθέεσκε* (imperf. Ionicum, pro *ἐπόθει*) *δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε*, A, 492, et desiderabat pugnam, privatus facultate pugnandi; nam amabat pugnas. est ergo h. l. desiderium rei amatæ absentis. *πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ*, pro *ἐπόθεσαν*, O, 219, ubi sermo est de Neptuno, qui Jove cogente, reliquit Græcos, et cujus absentiam isti deinde cum magno desiderio senserunt; *si vermisseten ihn sehr, (they missed him very much.)* *ἢ αὐτὴν ποθέσαι* (infin. a. 1. a.) aut si ipsa desiderat me, et sentit me non adesse, *oder wenn sie selbs mich vermisset, (or if she herself misses me,)* β, 375. δ, 748. et hæc forma est Attica et Ionica, pro communi *ποθῆσαι.* hinc est ὁ ἡ *ἀπόθεστος*, cujus desiderium neminem omnino capit, *den gar niemand vermisset und nach ihm fraget, (whom no one misses or cares about,)* ὁ ἠμελημένος. *Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτα*, Patrocli vigorem desiderans cum luctu, Ω, 6. *οἱ δ' ἀρχὸν ποθέοντες*, ducem suum desiderantes et non habentes, B, 778, et ponitur ibi de duce, vivo quidem, sed nihil rei agente. *ἵπποι, ἡνιόχους ποθέοντες*, non habentes rectores suos, utpote in pugna occisos, Λ, 161, quod dictum de equis quasi *λογικοῖς.* sic et, *ἵππω, τεὸν φθόγγον ποθέοντε*, E, 234, *wenn sie deine ihnen gewohnte stimme vermissen und nicht mehr hören, (when they no longer hear thy voice to which they are accustomed,)* quia alienus, non vero ipse tu, regit eos. *ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες*, quando fortasse te interrogent desiderantes ea arma, π, 287. τ, 6. ut ergo *ποθεῖν* sæpe simpliciter sit, sentire quod non adsit jam id quod adesse ante solebat, *etwas vermissen*, i. e. *merken dass es nicht mehr da ist, (to miss something, to perceive that it is no longer there.)* *κύματα ἁλὸς ποθέοντες*, χ, 386, de piscibus extractis e mari in siccum. *κουρίδιον ποθέουσα πόσιν*, E, 414, uxor desiderans et lugens suum maritum. sic, *πόσιος ποθέουσα φίλοιο παντοίην ἀρετὴν*, σ, 203, de

Penelope desiderante absentem suum Ulyssem, et sentiens cum damno suo se eum jam non habere præsentem. ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθεῦσα, ionice pro ποθοῦσα, τ, 136. πολὺ φέρτερόν ἐστι, ἓξ ἑτάρους ἐν νηῒ ποθήμεναι, præstat, sex socios ex nave amittere, quam omnes, una cum nave, μ, 110, et est infin. ποθεῖν, attice ποθέμεναι, producto poëtice medio ε in η.

ποθή, ῆς. ἡ. (Πείθω) desiderium, *die vermissung, (a feeling of the want of something,)* sensus absentiæ alicujus boni. ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, Α, 240, certe aliquando nobiles Græci sentient suo magno malo Achillem abesse. μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται, metuo ne occidatur in pugna, et amissio ejus magnum Græcis sit damnum, *und die Griechen an ihm was grosses verlieren, (and the Greeks sustain a heavy loss in him,)* Λ, 471. κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, illum Achillem abesse non magnopere sentiemus, Ξ, 368. μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται, Ρ, 690, et magnum damnum illatum est illis, morte Patrocli. et 704, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη, sc. ὁ Ἀντίλοχος, cum is excessisset pugna, nuntium Achilli laturus de morte Patrocli, et Achillem commoturus ad auxiliandum. ergo Antilochus etiam valde necessarius in pugna: *er wurde von seinen Pyliern gar sehr vermisset, (his Pylians felt severely the want of him.)* μηδέ τί σοι ξίφεός γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο τούτου ὃ δή μοι δῶκας, Θ, 414, ne tibi unquam in posterum veniat desiderium hujus gladii, i. e. precor, ut in perpetua tranquillitate vivas, nec unquam opus habeas ullo gladio, nedum ut sentias cum molestia, hunc tibi deesse. Eustathius tamen h. l. τὸ, τοὶ, non pro σοὶ positum esse vult, sed ut sit particula illa, sane, tamen; et ut Ulysses ipse sibi precetur, ne unquam opus habeat hoc gladio: et id πρὸς ἀποτροπιασμὸν, averruncandi mali ominis causa, μὴ καὶ ἐπὶ κακῷ ἡ τοῦ ξίφους δόσις ἀποβαίη αὐτῷ δυστυχῶς. nam dona ab inimicis data solent esse infausta. precatur ergo sibi, μὴ δεηθῆναί ποτε τοῦ ξίφους τούτου, ἀλλὰ ἀπόθετον φυλάξειν αὐτό. μή τί τοι (σοὶ) ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηῒ μελέσθω, κ, 505, coll. 501, ne tibi curæ sit defectus ducis alicujus in navi, *mache dir nur keinen kummer, als werde dir ein wegweiser auf dem schiffe mangeln,' oder, dass ku keinen wegweiser hast, (be under no concern about the want of a pilot.)* οὐ γάρ τοι (σοὶ) ξενίων ποθὴ, ο, 513, non enim tibi hospitalium donorum defectus futurus esset. et 545, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται, *es soll ihm gewiss nicht an gaben fehlen, (he shall certainly be in no want of hospitable gifts.)* σῇ ποθῇ, tui desiderio, præ luctu quod te amisi, Τ, 321. οἳ μέγα ἐμεῖο ποθὴν ἀπέοντος ἔχουσιν, Ζ, 362, qui vel maxime absentiam meam sentiunt, *die mich gar sehr vermissen, (who feel the want of me very much.)* σοί γε ποθὴν πολέος βιότοιο, sc. ποιεῖ, β, 126, tibi conciliat desiderium, et sensum absentiæ, multarum ad victum necessariarum rerum, *machet, dass du gar viel von deinen gütern schmerzlich vermissest, (causes thee to feel severely the loss of thy property.)*

πόθι, (῾Ο) est interrogativum, ubi? *wo? (where?)* πόθι σοὶ πόλις, ubi est civitas tua? α, 170. κ, 325. ξ, 187. ο, 264. τ, 105. ω, 297.

ποθί, (῾Ο) extra interrogationem, alicubi, aliquando: *irgendwo, etwa einmal, (somewhere, once.)* est encliticum. αἴκε ποθὶ Ζεὺς δῶσι, si quando Jupiter det, Α, 128, sic δῴη, Ζ, 526, ἠέ ποθι, vel alicubi, Κ, 8. ἀλλά ποθι σχήσεσθε Ἄρηος, sed aliquando continebimini a pugnando, a ferro, Ν, 630. ἀλλά ποθι Ζεὺς ἤθελε, sed videlicet Jupiter volebat, Τ, 273, *aber wohl, (but indeed.)* τῷ δ' ὥς (οὕτως) ποθι μοῖρα ἐπένησε, Ω, 209, illi (Hectori) autem sic sine dubio fatum attribuit. ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, α, 348, sed aliquando deus causa est. et 379, αἴκε ποθὶ Ζεὺς δῷ, si quando deus dederit, coll. β, 144. ut ergo ποθὶ sæpe sit pro ποτέ: etiam ut dubitativæ enunciationis particula sit; forte, *etwa, (perhaps.)* sic, αἴκε ποθὶ Ζεὺς παύσῃ, si forte deus liberare velit, δ, 34, vel et, sicubi, *wenn etwa wo, ob etwa wo, (if perhaps, whether perhaps.)* sic et ξ, 118. ρ, 51, 60. et 379, σὺ δὲ καί ποθι τόνδ' ἐκάλεσσας, et tu etiam hunc alicunde advocasti? οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ, nusquam est ulla nubes, υ, 114. αἴκε ποθὶ, si forte aliquando, χ, 252, οὐδέ ποθι μιαρὸς, neque ulla parte fœdatus, Ω, 420. οὔ ποθι, nullibi, Ν, 309.

πόθος, ου. ὁ. (Πείθω) desiderium, sensus absentiæ alicujus boni. idem ac ποθή. sic ἡ χολὴ et ὁ χόλος. ἡνιόχοιο πόθῳ, Ρ, 439, ubi sermo est de equis, qui sentiunt absentiam sui pristini rectoris, eumque deflent. οὐδέ κέ με οἴκου ἕλοι πόθος, οὐδὲ τοκήων, δ, 596, neque sane me caperet desiderium domus meæ aut parentum, ut cuperem hinc abire eo: *ich würde mich nicht nach hause sehnen, (I should long after home.)* σός τε πόθος, λ, 201, desiderium tui, mœror ob te amissum; inquit matris umbra ad Ulyssem. ἀλλά με Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, ξ, 144, at me Ulyssis absentis desiderium et dolor capit et subigit.

ποιέω, f. ήσω. (Πνέω) facio, elaboro. est idem quod πονέω fere, ab eoque ortum, verso υ in Iota, ut Græci in multis aliis vocibus solent. etymo propius scribitur et ποέω, maxime apud poëtas. sic sæpe Aristophanes πόει, fac. e. c. Equit. 386, μηδὲν ὀλίγον πόει, nihil parvum aut paululum fac. notat hoc verbum generalissime, ut de ædificando aut collocando aut construendo, etc. ponatur etiam. τεῖχος ἐποίεον, murum adificabant, Υ, 147. in ὁπλοποιΐα Vulcani, Σ, 482, 478, coll. 490, 573, quinquies usus est ποίει, quod idem ac ἐτίθει καὶ ἔτευχε. συφεοὺς, ædificavit haras, *bauete schweinställe, (built hog-styes,)* ξ, 13. θαλάμου, ὃν αὐτὸς ἐποίει, quem ipse ædificaverat, ψ, 178, et apparet, sæpe vim plusquamp. esse in imperfecto. πύλας ποιήσομεν ἐν αὐτοῖς, portas faciemus ad turres vel in muro, Η, 339, ποιήσει ἀθύρματα, lusitabit, Ο, 363. ποιήσετε κακὸν μεῖζον, Ν, 120. ἐφορμᾶται ποιήσειν, φ, 399, impetum habet ad faciendum. Ἥφαιστος

ἐποίησε δῶμα θεῶν ἑκάστῳ, Α, 608. σάκος, clypeum, Η, 222. θεμέλια λεῖα, Μ, 30, solo æquavit. αἰθούσας, porticus, Υ, 12. λαοὺς λίθους, populos et homines fecit lapides Jupiter, Ω, 611, de Niobe. εἴδωλον, δ, 796, finxit spectrum. γαλήνην, ε, 452. ναοὺς θεῶν, ζ, 10. σφαῖραν, θ, 373. et 493, ἵππον δουράτεον. αὐτὸν ταμίην ἀνέμων, κ, 21, fecit eum promum condum ventorum. πάλιν γέροντα, π, 456, κρήνην, fontem, ρ, 207, in Ithaca. κλισίην τέκτων, sellam faber, τ, 57. τέκτονες ἐποίησαν αὐτῷ θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν, Ζ, 316, 314, conf. αὐλή. ποίησαν πυρήν, struxerunt rogum, Ψ, 164. κλισίην, tabernaculum, Ω, 449. et 452, αὐλήν. et 537, θεὰν ἄκοιτιν, deam ei dederunt conjugem. τύμβον, α, 239. et 235, κεῖνον, ἄϊστον, coll. ξ, 369. ω, 32. φόρμιγγα δαιτὶ ἑταίρην, ρ, 271, lyram convivio gratam sociam jusserunt esse dii. θεοὶ ἐποίησάν σε ἱκέσθαι οἶκον, ψ, 258, fecerunt ut redieris domum. σφῶιν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, Ν, 55, i. e. θήσει εἰς νοῦν, et est idem quod, ὁ θεὸς ὁδηγήσει. frequenter apud poëtam τὸ θεῖναι et τὸ ποιῆσαι permutantur. μή σε ἐν Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων ποιήσειε, α, 387. τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν, Ω, 666. δῶρά μοι θεοὶ ὄλβια ποιήσειαν, ν, 42, dona a vobis data mihi dii fortunent, *mögen sie mir segnen, (may they bless.)* ποίησον αἴθρην, fac serenitatem aëris, Ρ, 646. φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν, facere ut Achæi fugerent, Μ, 432. τελευτήν, finem facere, facere ut res ad destinatum finem perveniat, α, 250. π, 127. θεοὶ δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι, ψ, 12, sanam mentem adimere alicui. δίπτυχα ποιήσαντες, duplicantes adipe, Α, 461. Β, 424. γ, 458. μ, 361. ψυχῆς εὖνιν ποιήσας, ι, 524, vita orbatum faciens. μέγα κλέος αὐτῇ ποιεῖται, attice pro ποιεῖ, sibi ipsi acquirit magnam famam, β, 126. σὲ παῖδα ποιεύμην, ionice pro ἐποιούμην, te filium mihi faciebam, cura et doctrina, Ι, 491, ἐπιθέμην ἐμοί. sic et recentiores de adoptione (de qua tamen l. c. non intelligendum) dicunt: ἔθετο ὁ δεῖνα τὸν παῖδα τοῦ δεῖνος, i. e. θετὸν υἱὸν ἔσχεν. φίλην ποιήσομαι ἄκοιτιν, ducam uxorem, Ι, 397. sic, σὲ ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ δούλην, Γ, 409. φίλον ποιήσεται ἀκοίτην, faciet eum sibi maritum, ε, 120, dea aliqua mortalem, sua sponte. ἅπαντας ἢ σῦς ἠὲ λύκους ποιήσεται, Circe, κ, 433. ῥήτρην ποιησόμεθα, ξ, 393, pactum faciemus. μέλισσαι οἰκία ποιήσονται, apes facient favos, Μ, 168. πέπλον αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν, Ε, 735. Θ, 386, i. e. αὐτὸν καμοῦσα ἐποίησεν, elaboravit eum. θεῶν ἀγορὴν (concilium) ποιήσατο Ζεύς, Θ, 2, et 489, Τρώων Ἕκτωρ. πέντε ἡγεμόνας, quinque duces constituit, Π, 171, qui ergo non nati erant principes, sed facti. δόμον, Σ, 371. σχεδίην, ex tempore navigium, ε, 251, coll. 253, 254, 255, πηδάλιον. et 259, ἱστία ποιήσασθαι, conficere vela. τὴν Ἀλκίνοος ποιήσατο ἄκοιτιν, η, 66, i. e. ἔθετο, ἔσχεν. τεῖχος ποιήσαντο, Μ, 5. μύθου ἐπισχεσίην ποιήσασθαι, φ, 71, rei facere prætextum. σοὶ ἄριστα πεποίηται πρὸς Τρώων, tibi optime factum est a Trojanis, Ζ, 56, πέπρακται. πεποίηται δέ σοι εὐνή, lectus dormitorius tibi paratus est, η, 342. apud recentiores ποιεῖν etiam est, ἐμμέτρως γράφειν ἢ ἀείδειν, ποιητικῶς εἰπεῖν, versus et carmina facere. hinc ἡ ποίησις, quæ notat totum opus, et τὸ ποίημα, quod est pars totius alicujus; et ὁ ποιητής. et, ἐποίησάς ποτε ὦ Εὐριπίδη, i. e. ἔγραψας ἐν τῇ ποιήσει σου. in specie notat ποιεῖν, carmen Hexametrum fingere: unde Homerus κατ' ἐξοχὴν ὁ ποιητής. de tempestate cœli et aëris recentiores Attici elegantem habent phrasin cum ποιεῖν. e. c. τί ὁ Ζεὺς ποιεῖ, quæ cœli est facies, *was ists für wetter? (what kind of weather is it?)* Aristoph. Av. 1501. ὁ θεὸς ποιεῖ ὕδωρ, i. e. pluvia tempestas est.

ποιήεις, εσσα, εν. (Πόα) graminosus, βοτανώδης. ποιήεντα Ἁλίαρτον, Β, 503, ubi attice masculinum in communi genere: urbs optima pascua habens. πίσεα ποιήεντα, prata graminosa, Υ, 9. sic, ἄγκεα, valles, δ, 337. ρ, 128. πείσεα, pro πίσεα, ζ, 124. Δουλιχίου πολυπύρου ποιήεντος, π, 396, ubi lætæ segetes sunt. ἱρὴν ποιήεσσαν, Ι, 150, 292, πολυβότανον, διὰ τὸ λιπαρόγειον.

ποιήσεως ἀρετή, vide sub ἀοιδός, et κλέος aliquanto sub initio.

ποιητός, ή, όν. (Ποιέω) arte factus, *wohl gemachet, (skilfully made.)* κύκλου ποιητοῦ, i. e. τροχοῦ, Ψ, 340. *des rades, (of the wheel.)* et 718, τρίποδος. et deest ibi, εὖ, i. e. ἐντέχνου. τέγεος πύκα ποιητοῖο, α, 333. θ, 458. π, 415. σ, 208. φ, 64. θαλάμου, α, 436. δόμου, χ, 455. σάκεος, clypei bene facti, Σ, 607. δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι, Ε, 198. ν, 306, ubi quoque deest εὖ. κυνέην (galeam, ἐκ) ῥινοῦ (ex corio, εὖ) ποιητήν, bene factam, Κ, 262. πύλας ποιητάς, *die wohl gebaueten thore, (well constructed gates,)* Μ, 470.

ποικίλλω, f. ιλῶ. (Πίκω) varia arte aut vario colore facio. ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε, (imperf. sine augmento) Σ, 590, chorum (saltantium) vario artificio in eo effinxerat Vulcanus.

ποίκιλμα, ατος, τό. (Πίκω) artificium variegatum. πέπλος κάλλιστος ποικίλμασι, Ζ, 294, coll. 271, ο, 107, coll. 105, vestis quæ est pulcerrima operibus variis ei intextis.

ποικιλομήτης, ου. ὁ ἡ. (Μάω) qui varia novit consilia. Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην, Λ, 482. γ, 163. σχέτλιε, ποικιλομῆτα, O audax et versutissime Ulysses, ν, 293, nam α vocativi est breve. ergo hoc epitheton in sensu optimo.

ποικίλος, η, ον. (Πίκω) varius, coloribu distinctus vel et maculis. nomen est a πίκω, ejusque perf. m. πέποικα. carminando distinxi et ordinavi: et quia capilli eleganter pexi venustatem habent: hinc deinde omne quasi pexum penicillo pictoris, aut textoris arte, dictum est ποικίλον, variegatum coloribus aut maculis. ovis quoque, cui lana erat evulsa, speciem variegatæ pellis præbebat: quæ ergo proprie et primario dicta erat ποικίλη post vulsuram. ποικίλου ἐκ δίφροιο, Κ, 501, ex curru, qui coloribus, fortasse et arte sculptoria, erat pictus et variegatus. πέπλον ποικίλον, de veste superiori fœmineo, et h. l. Minervæ; peplum variis coloribus et arte textoria distinctum, Ε,

735. Θ, 386. talem πέπλον dono dat Antinous Penelopæ, σ, 292. ἱμάντα κεστὸν, variegatum cingulum acu expictum, Ξ, 215, 220. θώρηκα, Π, 134, ubi per additum ἀστερόεντα indicatur, thoracem fuisse fulgentem; ut ergo per ποικίλον non notetur varietas colorum, sed cælaturæ et operis fabrilis in eo, sic, σάκος ποικίλον, Κ, 149, ob figuras in eo expressas et coloribus distinctas. κλισμὸν, sellam artificiose sculptam et expictam, α, 132. δεσμὸν ποικίλον, vinculum varie perplexum, θ, 448, ex quo loco maxime apparet, non de coloribus, sed de arte varia, sæpe poni hoc nomen. ἐλλὸν, hinnulum artificiose intextum vesti, τ, 228, coll. 227, δαίδαλον, quod h. l. idem est ac ποικίλον. ποικίλα τεύχεα, arma artificiose facta, Γ, 327. Δ, 432. Ζ, 504. Κ, 504. Μ, 396. Ξ, 420. ἔντεα, Κ, 75. ἅρματα, Δ, 226. Ε, 239. Κ, 322. Ν, 537. Ξ, 431. γ, 492. ο, 145, 190. θρόνα ποικίλα, quæ inserebantur telæ, Χ, 441, figuræ artificiose intextæ. παρδαλέη ποικίλη, pellis pardi variis maculis conspersa, Κ, 30.

ποιμαίνω, f. ανῶ. (Πάω) pasco, in specie oves. est quidem verbum a τὸ πῶϋ, et μάω, curo, studeo; compositum: maluimus tamen sub πάω, quam sub μάω producere. cæterum ποιμαίνουσιν apud Homerum οἱ εὐγενεῖς παῖδες κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν (in prima adolescentia) ex more antiquo; solebantque vel βουκολεῖν (bubus pascendis præesse) vel ἱπποφορβεῖν, vel ποιμνίοις ἐπιστατεῖν, (nam ad alia pecora non descendebat cura nobiliorum adolescentium) καρτερίας χάριν, καὶ ἀσκήσεως, ut discerent, etiam homines patienter pascere; unde postea dicti ποιμένες λαῶν. sic ὁ Βουκολίων, filius regis Laomedontis, erat ποιμαίνων ἐπὶ ὄεσσι, Ζ, 25, et in eo statu νύμφη Νηῒς Ἀβαρβαρέη eum adamavit. sic et duo filii regis Priami fuerant ποιμαίνοντε ἐπὶ ὄεσσιν, Λ, 106. igitur Davidi, adolescenti nobili, qui circa hæc eadem tempora vixit, vitio vertendum non est quod similiter ovibus et capris pascendis aliquamdiu præfuit. μῆλα οἶος ποιμαίνεσκεν, ι, 188, Cyclops Polyphemus; coll. 184, ubi expressum, quæ sint μῆλα, nimirum oves et capræ. est imperf. Ionicum pro ἐποίμαινε, pascebat solus. βοῦς, καὶ αἶγας, καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο, quæ tres species ei innumeræ pascebantur, Λ, 245, ubi vides, hoc verbo simul includi τὸ βουκολεῖν καὶ αἰπολεῖν.

ποιμὴν, ένος. ὁ. (Πάω) pastor, *ein hirte, (a herdsman.)* in specie pastor ovium, *ein schäfer, (a shepherd.)* ejus grex vocatur τὸ πῶϋ, et τὸ ποίμνιον: sed sæpe est in genere ὁ νομεὺς, quem confer. cum principum filii pascendis ovibus præesse solerent: hinc est illa quæstio, benevolentiam captans, ο, 385, 386, quasi nobilis aliquis fuisset Eumæus. conf. βουκολέω, et in R. Ἀγχίσης. δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμὴν, Δ, 455, sonitum ruentium de montibus aquarum pluvialium. et id addit poëta eleganter; innuens simul, talia pastoribus magis nota esse quam urbanis. et h. l. notatur αἰπόλος. λέοντα ποιμὴν ἀγρῷ ἐπὶ οἴεσσι χραύσῃ, Ε, 137, leonem vulnerarit in agro apud oves. γέγηθε φρένα ποιμὴν, Θ, 555, quivis pastor, noctu pascens. ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον οἰὸς, facile fert vellus ovis, Μ, 451. γάνυται φρένα, gaudet in animo, Ν, 493, ovium pastor. ἀτεμβόμενος σιδήρου, Ψ, 835, defectum ferri habens, quivis pastor. οὔτε ἄναξ οὔτε ποιμὴν, *weder herr noch bauer, (neither prince nor peasant,)* δ, 87, nam et hoc nomen in genere agricolam notat, a nobili illa pastorum specie. ποιμένα ποιμὴν εἰσελάων ἠπύει, κ, 82, ὁ εἰσελαύνων ἐκ νομῆς, προσφωνεῖ τὸν ἐξελαύνοντα εἰς νομήν. et est h. l. ποιμὴν γενικῶς, ut et notet τὸν βουκόλον, coll. 85. et vide μῆλα. βουκόλος noctu fere pascebat in illis terris, διὰ τὸν ἐπιπολάζοντα τοῖς βουσὶ πολέμιον οἶστρον, τὸν καὶ μύωπα: ποιμὴν vero proprie, pascebat oves interdiu. idem igitur, si esset vigilans, pascere poterat interdiu oves, noctu armenta, brevi somno meridiano refectus. vide Λαιστρυγόνες in R. μῆλα διέτμαγεν (dispersæ sunt) ἀφραδίαις ποιμένος, Π, 354, si pastor non est diligens, sed sinit oves latius vagari. ποιμένες ἄγραυλοι, Σ, 162, resistunt leoni. ὁμίχλην, ποιμέσιν οὔτι φίλην, non commodam et propitiam, Γ, 11. ποιμὴν λαῶν est titulus non tantum magni alicujus regis, sed et cujusvis principis viri qui habet subditos, aut curæ suæ creditos homines multos. unde est apud Eurip. Phœn. 1147, ξύνθημα παραφέρων ποιμέσιν λόχων, tesseram militarem ferens ductoribus ordinum, τοῖς στρατηγοῖς τῶν ταγμάτων. sic, ὁ Δρύας, Α, 263. Νέστωρ, Β, 85. Ψ, 411. ο, 151. Ἀγαμέμνων, Β, 243, 772. Δ, 413, ubi hoc addito redditur causa cur alter taceat, regisque increpationem ferat patienter, ab alio non ita laturus. Τ, 35, 251. δ, 532. ξ, 497. Ἀτρεὺς, Β, 105. Βίας, Δ, 296. Αἰνείας, Ε, 513. Υ, 110. Μενέλαος, Ε, 566, 570. δ, 24. Ἰήσων, Η, 469. Θρασυμήδης, filius Nestoris, Ι, 81. Βιήνωρ, Λ, 92. et 506, Μαχάων. et 841, Εὐρύπυλος. Ὑψήνωρ, Ν, 411. Ἕκτωρ, Ξ, 423. Ο, 262. Χ, 277. Ὑπερήνωρ, Ξ, 516. Ἀχιλλεὺς, Π, 2. Τ, 386. Ἀπισάων, Ρ, 348. Διομήδης, Ψ, 389. Αἴγισθος, δ, 528, qui sic vocatur, quia regnum absente Agamemnone usurpaverat; et fortasse etiam, interfecto Agamemnone, mitis et clemens in alios fuit. Ὀδυσσεὺς, σ, 69. υ, 106. Λαέρτης, ω, 367. et 455, Μέντωρ. conf. κοσμήτωρ. est igitur titulus imperantis, et quidem proprie justo et mansueto imperio; et ἀνθρώπων εὐπειθῶν, ὡς οἷα προβάτων, προϊσταμένου. idem dicitur et ποιμὴν ἀνδρῶν, et una voce ποιμάνωρ, et grex subditorum τὸ ποιμανόριον. alibi et αἰπόλῳ adsimilatur princeps.

ποίμνη, ης. ἡ. (Πάω) grex quivis; in specie et proprie ovium. οὔτε ποίμναις καταΐσχεται, οὔτε ἀρότοις, ι, 122, de insula deserta.

ποιμνήϊος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) pastoralis, pastoritius. est pro ποίμνιος, abundante η in medio, ut sæpe. κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον, in casa pastoritia, Β, 470, *im hirtenhause, (in the herdsman's cottage.)*

ποινή, ῆς. ἡ. (Φάω) satisfactio data ob commissam cædem. deinde in genere, satisfactio. est quasi φοινὴ, a φένω occido, ὡς διὰ τὸν φόνον διδομένη, ut ob cædem factam dari solita. apud Homerum semper hæc notio propria vocis servatur, cum genitivo ejus rei propter quam postulatur aut datur satisfactio. recentiores deinde latius extenderunt significatum nominis. proprie ergo notat pecuniam, qua quis se redimit a reatu cædis factæ. μαχέσομαι ἕνεκα ποινῆς, Γ, 290, coll. 286, pugnabo propter satisfactionem mihi a Trojanis dandam, ob impensas, et ob creatam molestiam, et ob cædes per decennium factas. nimirum addit hoc Agamemnon, ut ulcisci tamen, non obstante fœdere, Trojanos possit, si velint solam Helenam et opes cum ea raptas reddere, nihil vero ulterius dare. hinc et non determinat hanc ποινὴν, sed arbitrio relinquebat, in id tempus si vicerit Menelaus. et fortasse debuisset tunc Priamus dividere cum Græcis omnes opes regni Trojani. Τρωΐ ἔδωκε Ζεὺς ποινὴν υἷος Γανυμήδεος, Ε, 266, Troi dedit Jupiter eos equos in satisfactionem ob raptum filium ejus Ganymeden, qui raptus æquivalebat cædi. τὶς ποινὴν κασιγνήτοιο φόνοιο ἢ οὗ παιδὸς τεθνειῶτος ἐδέξατο, aliquis satisfactionem, sibi oblatam ob cædem fratris sui aut ob interfectum filium suum, accepit et accipere solet, Ι, 629, ubi maxime proprie positum nomen. sic et Ν, 659, ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίνετο τεθνειῶτος, sed satisfactio ei nulla fiebat ob filium ejus occisum. ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ, Ξ, 483. ne sane satisfactio ob fratrem diu impersoluta esset: atque ibi ea ποινὴ erat cædes occisoris. πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινὴν, pro multis et ob multos cæsos quærebat dari sibi satisfactionem, Π, 398. τῶν ποινὴν, Ρ, 207, ubi notat compensationem, pro iis quæ mala accident postea ei; εἰς ἀντισήκωσιν (non vero τιμωρίαν aut πρόστιμον) posteri mali, dabo tibi jam victoriæ nonnihil. τῶν vero deberet esse τοῦ, nam de una morte Hectoris sermo est, quam plurali numero μεγεθύνει, et instar multorum malorum esse innuit: *zur vergütung davor, und einiger ersetzung, (as equivalent to it.)* ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς ἀνδρὸς ἀποφθιμένου, Σ, 498, qui locus rem istam maxime explanat: litigabant propter satisfactionem ob hominem occisum, coll. 499, 500, alter dicebat, se omnem satisfactionem persolvisse pecunia, alter negabat se quidquam accepisse præter promissa. cæterum sermo ibi est de φόνῳ ἀκουσίῳ, si quis forte, non vero consulto, interfecit aliquem. δυώδεκα κούρους, ποινὴν Πατρόκλοιο θανόντος, Φ, 28, duodecim elegit ex captivis adolescentes, qui sint satisfactio ob eum occisum, et morte sua ejus mortem luant; ubi τὴν ἀντέκτισιν καὶ ἐκδίκησιν τοῦ φόνου sic vocat. Κύκλωψ ἀπετίσατο ποινὴν ἑτάρων Ὀδυσσῆος, ψ, 312, satisfactionem persolvit ob socios Ulyssis interfectos.

ποῖος, α, ον. (Ὁ) qualis. et est plerumque vel admirantis, vel indignantis aut reprehendentis vox. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Α, 552. Δ, 25. Θ, 209. Ξ, 330. Π, 440. Σ, 361. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Δ, 350. Ν, 824. Ξ, 83. α, 64. γ, 230. ε, 22. τ, 492. φ, 168. ποῖον ἔειπες; β, 85, 243. ρ, 406. ποῖον ἔρεξας, Ψ, 570, ubi non rogat, quid fecerit? id enim notum: sed, quale, cum magna indignatione. ποῖοί κε εἶητε, quales tandem essetis, quam fidi et fortes, φ, 195, *wie woltet ihr euch wol gegen ihn beweisen im helfen, (how would ye behave towards him as to assisting him?)* ποίης ἐξεύχεται εἶναι γαίης; α, 406. ποίῃ νηΐ, σ, 222.

ποιπνύω, f. ύσω. (Πνέω) opus strenue et dextre facio, ministro intelligenter et cum cura. est a πονέω, a quo est πονύω, cum reduplicatione ποπονύω, per syncopen et adjecto Iota, ποιπνύω. in specie notat, πονέομαι μετὰ συνέσεως, ut aliquid habeat ex notione verbi πνύω. Ἥφαιστον ποιπνύοντα, sedulo ministrantem, Α, 600, *der sichs recht angelegen seyn liess zu bedienen, (who was very assiduous in serving.)* αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον, illæ sub et coram rege suo ministrabant strenue, Σ, 421, ἐπονοῦντο ἔμπροσθεν τοῦ Ἡφαίστου. πονεῖσθαι et ῥώεσθαι, 417, sunt fere idem, i. e. ἐῤῥωμένως καὶ μετὰ πόνου ποιεῖν τί. ποίπνυον παρεόντε, ministrabant adstantes, Ω, 475. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον, γ, 430, i. e. ἐπόνουν. ἔγνω τὸν μὲν ποιπνύοντα ἀνὰ μάχην, Ξ, 155, i. e. πονούμενον, strenue obeuntem eum pugnam. αὐτῷ ποιπνύσαντι, Θ, 219, i. e. πονήσαντι, ei ipsi laborem suscipienti in se; et pertinet ad præcedens Ἀγαμέμνονι. δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι, υ, 149, verrite domum studiose, πονησάμεναι.

πόκος, ου. ὁ. (Πέκω) vellus, lana vellendo ab ove demta. idem dicitur ἡ πόξ, κός. et ἡ ποκὰς, άδος. ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς, Μ, 451, pastor sine molestia fert manipulum lanæ arietis. et talem πόκον sumit ad comparationem cum saxo facile sublato, quia arietis lana est immundior, durior, et longior, quam ovis fœminæ, ὄνου πόκος dicitur de re impossibili, Aristoph. Ran. 188, ubi est accus. plur. ab ἡ πόξ, εἰς ὄνου πόκας, in asini lanas, i. e. in id quod omnino non est, sic de re frustranea dicitur, ὄνον κείρεις, χύτραν ποικίλλεις, κόπρον ἀναθυμιᾷς, etc. Vide sub ΠΕ'ΚΩ.

πολεμήϊος, ου. ὁ ἡ. (Πέλλω) hostilis, bellicus, ad pugnas pertinens. antiqui nolunt id factum per διάλυσιν Ionicam ex πολέμειος, sicut ex χάλκειος fit χαλκήϊος: sed contendunt, η esse intersertum, sicut in οἰήϊον, et aliis quibusdam. ut ergo sit, per pleonasmum vocalis, idem quod πολέμιος. οὔ οἱ μέλει πολεμήϊα ἔργα, Β, 338. οὔ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα, Ε, 428. οὐκ οἶδεν πολεμήϊα, Η, 236. οὕνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, quoniam tibi abundanter dedit deus artes militares, Ν, 727, coll. 728, τοὔνεκα καὶ βουλῇ (consilio) ἐθέλεις περιίδμεναι ἄλλων, eam ob causam vis etiam, melius aliis omnibus, videre prudenter quid sit agendum. duo igitur sunt, quæ Polydamas Hectorem monet; judicatque, cum quidem

habere summam fortitudinem, sed hinc non necessario sequi, eum etiam esse providentissimum. hinc pergit 730, *ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι* (ipse tibi arrogare et sumere): *ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρυόπα Ζεύς.* qui hunc contextum attendit, ei sine dubio apparet, versum 731 esse ineptum, et frigide satis interpositum: nam poëta solam *ἀνδρείαν* cum *φρονήσει* comparat; ut *ἡ ὀρχηστὺς καὶ κίθαρις καὶ ἀοιδὴ* inter has principales et heroicas virtutes locum non habere possit. ergo est hic versus delendus, utpote ab inepta manu intrusus. nisi mavis judicare, pertinere hunc locum inter ea, ubi bonus Homerus dormitaverit, indignante Horatio: quod tamen credibile vix est. *οὐ γάρ πώ τί με ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα*, pro *οὔπω*, nondum enim putabat me capacem et peritum esse rerum militarium, valida manu peragendarum, Λ, 718. *μέμηλέ σοι, μ*, 116. *πολεμήϊα τεύχεα*, arma ad pugnas apta, Η, 193.

πολεμίζω, f. *ίξω.* et attice *πτολεμίζω.* (Πάλλω) pugno, depugno, *ich fechte in einer schlacht, (I fight in a battle.)* idem dicitur *πολεμέω* et *πτολεμέω*, f. *ήσω. πολεμίζω Τρωσὶν ἕνεκα Ἑλένης*, pugno contra eos propter eam, Τ, 325. sic, *σοὶ ἕνεκα βροτῶν*, Φ, 463. *παρὰ νηυσὶν πολεμίζει*, ad naves, i. e. in castris Græcis, pugnat, Ν, 123. *ἀνδράσι δυσμενέεσσι* (adversus hostes) *πανημέριος*, per totum diem, Τ, 168. *ἐπεὶ ἐκ θεόφιν* (*θεοῦ*) *πολεμίζει*, Ρ, 101, quoniam divino jussu pugnat, et juvante deo. *τοσαῦτα ἔτεα πτολεμίξομεν*, tot annos belligerabimus, Β, 328. *τῇ δὲ δυωδεκάτῃ*, sc. *ἡμέρᾳ*, Ω, 667, pugnabimus. *ἐναντίβιον πολεμίξων*, Κ, 451, vi contra pugnaturus: ubi male a quibusdam legitur præsens *πολεμίζων. ὄφρα δ' ἐγὼ μετὰ Ἀχαιοῖς πολέμιζον*, ionice pro *ἐπολέμιζον*, quamdiu ego inter eos et una cum iis pugnabam, Ι, 352, ut socius eorum. et 546, *Μελέαγρος. ἕως ὁ τῷ πολέμιζε*, dum hic in hunc pugnabat, Ο, 539. *εἵως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν, ν*, 315. *ο*, 153. *ἔνθα μὲν εἰνάετες, ξ*, 240. *εὔκηλοι πολέμιζον*, sine sollicitudine pugnabant, Ρ, 371. *ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον, γ*, 86. *καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι*, Ι, 318. *μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε μηδὲ μάχεσθον*, Η, 279. *ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ*, Δ, 300. *ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων*, si fessus fuero pugnando, Α, 168. *ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων*, Ι, 326, diesque cruentos exegi pugnans. *ὃς πατρὶ φίλῳ ἕπετο πτολεμίζων* (ubi melius fortasse, *πτολεμίξων*) *ἐς Τροίην*, Ν, 644. *ἐναντίβιον*, Ο, 179. *ἐπιστάμενοι πτολεμίζειν*, Β, 611, ubi alii, eodem sensu, legunt *πτολέμοιο. ἢ οἶος ἐπίστηται*, Π, 243, an solus sciat pugnare. *ὤτρυνον* (incitabant) *Δαναοὺς*, Ε, 520. et 802, *οὐκ εἴασκον αὐτὸν*, non sinebam eum pugnare. *ἐστί μοι ταλαύρινον πολεμίζειν*, licet mihi audacter prœliari, Η, 239. et 152, *ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων, πολεμίζειν, θάρσεϊ ᾧ*, at me animus audax confidentia sua impulit ad pugnandum: quod est *πεισθῆναι θυμῷ ἰδίῳ τολμήεντι, παρακινδυνεῦσαι εἰς ἔργον. Διὸς ἄντα*, Θ, 428. *ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος* (*τῷ*) *πολεμίζειν*, Ι, 322, ubi infinitivus est loco nominis, *τῷ πολέμῳ*, vitam meam objiciens pugnæ, ejusque eventui. et 337, *τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν Ἀργειοὺς*, ubi forma infinitivi Attica. *ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι*, Λ, 12, indesinenter. et 716, *μάλα ἐσσυμένους*, valde promtos ad pugnandum. *πάντες ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν*, Ν, 223. et 263, *οὐκ ὀΐω ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος*, nolo eminus ab hoste stans pugnare. et 787, *πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν*, supra vires autem ne promtissimus quidem potest pugnare, *über vermögen kann niemand fechten, er wolle so sehr er wolle, (no man can fight beyond his strength, let him be ever so willing.)* *ἵνα ὀτρύνω*, Ο, 402. *πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν*, (infinitivus Ionicus) *an der spitze derselben, (at their head,)* *ἐν προμάχοις*, Π, 220. et 525, *ἐποτρύνω.* et 834, *ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχαται*, equi pedibus contendunt ad pugnandum; quod notat equos militares. *τόφρα ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν*, Σ, 258, tamdiu faciliores erant Græci quos oppugnares, *es war leichter mit ihnen zu fechten, (it was the easier to oppose them.)* et deest ibi, *αὐτοῖς*, ad pugnandum contra eos. *θυμῷ γε μενοινάᾳ*, Τ, 164. et 206, *νῦν μὲν ἀνώγοιμι αὐτούς. Ἀχιλῆος ἐναντίβιον*, Υ, 85. sic, *ἄντα αὐτοῦ*, Φ, 477. *πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι*, *streiten und kämpfen, (to fight and to contend,)* Β, 452. Γ, 67, 435. Η, 3. Ν, 74. Υ, 333. Φ, 572. *πολεμίζειν Ἕκτορι*, pugnare contra Hectorem, Η, 42, 169. *Τρώεσσι πανημέριον*, Λ, 279. *ἄνευθεν ἐμεῖο Τρωσὶν*, Π, 89.

πολεμιστής, οῦ. ὁ. attice *πτολεμιστής.* (Πάλλω) pugnator, *ein streiter, (a soldier.)* *θοός περ ἐὼν πολεμιστὴς*, acer licet miles, Ε, 571. Ο, 585. *ὧδε ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος*, Φ, 589. *ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ*, Χ, 132, Marti. *Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστὴν*, Martem densa cute munitum bellatorem, Ε, 289. Υ, 78. Χ, 267. *αἰχμητὴν, καὶ θαρσαλέον*, Ε, 602. Π, 493. Χ, 269. *ταλάφρονά περ*, Ν, 300. *Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσιν, νῦν σε μάλα χρὴ αἰχμητήν τ' εἶναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν*, Π, 492, i. e. *ἐν ἀνδρείοις*, inter fortes viros. nam ea est laus, si quis fortis inter fortes apparet: inter ignavos facile quis speciem aliquam virtutis præ se fert. nam *ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος* (galerita, avis) *φθέγγεται*, ut proverbium est. simul h. l. coll. 494, opponitur ei, qui exercitii gratia pugnat, cui pugna est *γλυκὺς*, sed seria est *κακὸς πόλεμος. ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ, ω*, 498, conf. *ἀναγκαῖος.*

πόλεμος, ου. ὁ. attice *πτόλεμος.* (Πάλλω) pugna, proprie quæ manu in pugnum complicata sit. deinde in genere, pugna cruenta et hostilis, *ein gefechte, (a battle.)* etiam, bellum, *der krieg, (war.)* est ab *ἡ παλάμη. ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσαν ἄῤῥηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατα ἔλυσεν*, Ν, 358—360, ubi conf.

ὁμοιΐος. ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς, simul pugna et pestis occidit Græcos, A, 61. et 165, τὸ πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι, majorem partem varios impetus habentis beili meæ manus administrant. et 177, αἰεὶ γάρ σοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε, semper tibi contentio est amica et prœlia et pugnæ: ubi simul includuntur pugnæ verbis. et 284, ὃς μέγα πᾶσιν ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο, qui magnum præsidium et munimentum in pugna est omnibus. et 491, οὔτε ποτ᾽ ἐς πόλεμον πωλέσκετο. et 492, ποθέεσκε δ᾽ ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε, carebatque pugnis. οὔτε ποτ᾽ ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, B, 202, neque in pugna numerandus. et 384, πολέμοιο μεδέσθω, de pugna provideat, et curet quæ ad eam opus sunt. πόλεμος δ᾽ ἀλίαστος ὄρωρεν, pugna inevitabilis instat et urget, B, 797. et 833, στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα, ire in pugnam viros absumentem. et 686, οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο, i. e. μάχης, ἧς ὁ ἦχος οὐ γλυκύς. sic N, 535, ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος. πόλεμος πέπαυται, pugna desiit, Γ, 134, pugna cessat. et 428, ἤλυθες ἐκ πολέμου; ὡς ὤφελες αὐτόθι ὀλέσθαι, rediisti ex prœlio? utinam ibi periisses! et id non mere interrogatorie, sed indignabunde dictum ab Helena, ὡς οἷα βαρυνομένης τῆς γυναικὸς, εἰ σέσωσται ὁ κακός. Θεοί μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν, dii contra me concitaverunt bellum lacrimabile Græcorum, bellum Græcum, Γ, 165, et pingi solet πόλεμος flens multum, in symbolum quod multos flere faciat (conf. Livius) torvus adspectu, sanguine pollutus. prœlium describitur, Δ, 439—456, seq. εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτῆτος, cede ex pugna, E, 348. et 350, εἰ δὲ σύ γ᾽ ἐς πόλεμον πωλήσεαι, si et tu vero in pugna versaberis; ubi est figura dictionis, ἡ παρήχησις. et 351, ὀΐω σε ῥιγήσειν πόλεμον, arbitror te cum horrore memorem fore pugnæ. et 409, ἐλθόντα ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος. et 861, ἀνέρες ἐν πολέμῳ ἐπίαχον. πόλεμος δ᾽ ἄνδρεσσι μελήσει, Z, 492. Υ, 137. δήϊον ἐς πόλεμον, in ardens certamen, Δ, 281. et H, 119, αἴκε φύγῃσι δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος. conf. δηϊοτής. et 343, μή ποτε ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων, ne pugna eorum gravior fiat nimis. τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα, Θ, 388. E, 737, τὸν δακρύων αἴτιον: et epitheton est ad differentiam alius certaminis quod est ἄδακρυ, e. c. τὸ ἐν λόγοις ψιλοῖς, ὁ λογομαχικὸς πόλεμος. οὔπω εἰδότα ὁμοιΐου πολέμοιο, nondum peritum pugnandi, I, 440. sic πρὸς ὁμοιΐου, in regione ubi conserebantur manus, O, 670. et Σ, 242, παύσαντο Ἀχαιοὶ φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου. μέλει (ἐμοὶ) πόλεμος καὶ κήδεα Ἀχαιῶν, K, 92, sollicitat me pugna et clades eorum, *machet mir sorge, (gives me pain.)* τοῖσι δ᾽ ἄφαρ (statim) πόλεμος γλυκίων γένετο ἠὲ νέεσθαι, pugna iis optabilior fiebat quam redire domum, B, 453. Δ, 13. ἐκ πολέμου φεύγοντα, ex prœlio fugientem, M, 123. sic, οὐ φεύξομαι ἐκ δυσηχέος, Σ, 307. σέο δ᾽ εἵνεκα ἀϋτή τε πτόλεμός τε ἄστυ τόδ᾽ ἀμφιδέδηε, tui enim causa pugna circa hanc urbem ardet et accensa est, Z, 328, inquit Hector ad Paridem. et 330, εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο, si quem forte remittentem videres a pugnando. sic, οὕστινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ, Δ, 240, coll. 351, μεθιέμεν. εἰ δ᾽ ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο, N, 97. et 114, ἡμᾶς γ᾽ οὔπως ἐστὶ μεθιέμεναι πολέμοιο, fas non est ut nos remittamus a pugnando. et 116, ὑμεῖς δ᾽ οὐκέτι καλὰ (pro καλῶς) μεθίετε θούριδος ἀλκῆς, quod est idem ac πολέμου. et 118, ὅστις πολέμοιο μεθείη λυγρὸς ἐών. πολέμοιο συνεσταότος καὶ ἀϋτῆς, Ξ, 96, dum conseruntur manus, dum copiæ stant in acie et pugnant. et vides ibi participium intersertum diverso generi, præferre masculinum fœminino. ὁππόταν νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτή τε πτόλεμός τε, Π, 63, et utrumque est idem; nam in prœliis valde clamabatur. sic, τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε, eorum pugna erat æqua, M, 436. O, 413, et his duobus locis diversæ præcedunt parabolæ, aptæ de æqualitate. cæterum amat poëta jungere synonyma, sicut apud Romanos Julius Cæsar. νῦν σοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, nunc tibi cordi sit pugna dura, Π, 494, ὁ κακωτικὸς, qui mala fert mortalibus; qui non ludicri causa simulatur, sed ubi vera sunt pericula et vulnera. ἐπί τε πτόλεμος τέτατό σφιν ἄγριος, pugna illis intendebatur atrox, P, 736. τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε, eorum enim jam prope admodum est ut ardeat pugna, Υ, 18. καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο σεῖο καταφθιμένοιο, et sane pugna foret facilior et expeditior illis, si tu periisses, X, 287. τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι ἢ πολέμου, eorum sane quisque etiam magis cupit explere desiderium quam pugnæ, N, 639, appetitum eorum explere: nam pugna est in se res detestabilis. et apparet ibi, ἐξεῖναι ἔρον non esse, expellere appetitum, sed explere, satiare. μαχέσομαι, εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω, Γ, 290, pugnabo, donec scopum pugnarum et belli attigero, i. e. τὴν νίκην. ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, (i. e. ἡ νίκη, summum opus et perfectum pugnæ) ἐπέων δ᾽ ἐνὶ βουλῇ, verborumque gloria est in concilio, Π, 630, et quod h. l. dicitur τέλος, id alibi vocat τὸ φῶς πολέμου: O, 741, ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ, πολέμοιο, in manibus fortiter pugnantibus est lux pugnæ læta, non in mollitie: ubi conf. μειλιχίη. εἴπερ θεὸς ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος, Υ, 101, si quidem deus æquum tendere velit opus pugnæ, i. e. ipsam pugnam, sic ut ipse ad neutrum ex nobis favore suo pronior sit: *wenn Gott neutral ist, (if God is neutral.)* αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσαν, Ξ, 389, gravissimam contentionem pugnæ intenderunt; i. e. πόλεμον. sic P, 253, τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηε, i. e. τόσος πόλεμος, tam acris pugna accensa est. sic, ὁπότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο, i. e. πόλεμος, prœlium, N, 271. Ἔριδα (personificatum prœlium) πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν, Λ, 4, signum ad pugnam committendam manu tenentem: quod poëtica est περι-

φρασις signi propositi ad pugnandum. Ἶριν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο ἢ καὶ χειμῶνος, P, 548, Iridem, ut sit signum vel pugnæ committendæ, vel instantis tempestatis. περί σε στέφανος πολέμοιο δέδηε, N, 736, cingens te pugna ardet circum te. sic, νέφος, P, 243, nubem prœlii, i. e. pugnam densissimam. et 228, ἣ γὰρ πολέμου ὀαριστύς, hoc enim est prælii commercium, hæc ejus est conversatio, *so gehet die schlacht mit uns um, (such is the alternative in battle.)* τί ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; Δ, 371. sic, Θ, 549, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ εἵατο, sedebant ad intervallum quod erat inter duo castra, *an der wählstatt, (on the field of battle,)* ubi pugnari solebat inter duos exercitus. priore loco erant intervalla inter ordines aciei, per quæ se recipere poterant ex prima acie in posteriorem et vice versa. ἵπποι κενὰ ὄχεα (vacuos currus, interfectis vectoribus) κροτάλιζον (cum sono rapiebant) ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, Λ, 160. οὐδὲ ἔτι δὴν ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, Υ, 427. πεζοὺς ἐξόπιθεν στῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς, ἕρκος ἔμεν (εἶναι) πολέμοιο, κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσε, Δ, 299, ut sint septum aliquod pugnæ a tergo, quod prohibeat, ne ignavi retro cedere possint. Ἄρης, ἆτος πολέμοιο, insatiabilis pugnæ, E, 388. Z, 203. sic et, ἀνήρ, Achilles, N, 746. ὀλίγη δὲ ἀνάπνευσις, respiratio a pugnando, Λ, 800. Π, 43. Σ, 201. ἐχάρησαν, ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο, sperantes, se quieturos a misero bello, Γ, 112. et 150, γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, senectute sane a pugnando ad otium redacti. δηρὸν ἐγὼ πέπαυμαι, diu ego cessavi et otiosus fui a pugnando, Σ, 125, inquit Achilles, desiturus iram et ad pugnas rediturus. αἴ κε ἐθέλωσι παύσασθαι δυσηχέος, si voluerint desistere a pugna, H, 376. et 395, αἴ κε ἐθέλητε. ἐπεὶ αὐτοὺς πολέμου ἀπέπαυσαν, Λ, 323, postquam eos desinere fecerunt a pugnando, i. e. postquam ἀνεῖλον αὐτοὺς, interfecerunt eos. παυσάμενον πολέμοιο τὰ ἃ πρὸς δώματα ἱκέσθαι, ut desinens a pugnando abeat domum suam, O, 58. ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος, in extremo cornu pugnæ, Λ, 524. sic, ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος, Υ, 328, ad postremam partem aciei. ὀλοοῖο λιλαιόμενοι, perniciosi cupientes prœlii, Γ, 133, ex quo loco quidam etymon invenisse sibi visi sunt, derivantes πόλεμον, ab ὀλέω, perdo, præfixo π. ὃς πολέμου ἔραται (qui amator est belli) ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος, intestini, horrendi, I, 64. ἄρχε (initium fac) μάχης ἠδὲ πτολέμοιο, H, 232, pugnæ. ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ, ne sic quidem desiit a pugnando, Λ, 255, Attici enim amant τὸ τ post π interserere, ut in πτόλις: alibi inter vocales interserunt, ut in ἀνύτω pro ἀνύω, ἀρύτω pro ἀρύω. οἱ ὀψείοντες (spectare cupientes) ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο, Ξ, 37. πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο, K, 8. sic στόμα δύσιν αἱματόεντος, T, 313, conf. στόμα. sicut enim postrema acies vocatur ἡ οὐρά, unde is qui præest postremo agmini, idque cogit, dicitur οὐραγεῖν et ὁ οὐραγός: sic στόμα vocatur prima acies, ubi οἱ πρόμαχοι ἵστανται. αἴκε, κακὸς ὥς, νόσφιν (separatus et abstinens) ἀλυσκάζω πολέμοιο, a pugnando, devitare eam cupiam, Z, 443. ἄπο πτολέμοιο μένοντα, procul a pugna se continentem, Σ, 64. αὐτὸν ἑταῖροι ἐξέφερον, extulerunt e pugna, E, 664, 669. ἐκ πολέμου ἀνιόντα, Z, 480, ex pugna redeuntem. sic, νοστήσειν ἐκ, P, 239. et 700, τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι, Φ, 598, ex prœlio dimisit ut abiret ad suos. οἳ φύγον ἐκ, γ, 192, qui e bello incolumes erant. ὁπότε ἄρξειαν, et quando ipsi incipere deberent pugnam, Δ, 335, et hic locus ab 331 habet suam difficultatem. possit enim videri, quod νέον συνορινόμεναι φάλαγγες sint copiæ recens in supplementum a domo missæ, quæ nondum audierint pugnæ clamorem, et quæ igitur alias copias velint imitari, si illæ pugnandi initium facerent. sed sine dubio hæc est vera hujus loci sententia: ' nondum enim copiæ eorum audierant signum pugnæ; attamen recens concitatæ ad concertandum legiones Trojanorum Græcorumque movebantur jam; hæ vero copiæ stabant exspectantes, quando alius ordo militaris Græcorum, accedens ad se, commoveret eas contra Trojanos, ut incipere possent pugnam.' nam præcesserat paullo ante pactum de pace: de eo erant dubii, firmum id esset nec ne. et sic vitatur τὸ ὑπέρβατον, quo ἀϋτῆς pertineret ad Τρώων καὶ Ἀχαιῶν. sed nec hæc tamen explicatio satisfacit nobis. οὔποθι ἔλπομαι οὕτω δεύεσθαι πολέμοιο Ἀχαιοὺς, N, 310, nusquam puto sic sine pugna esse eos. et 752, ἐγὼ κεῖσε εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο, ego eo vado et occurro pugnæ ut intersim. sic et M, 368, coll. 348. θεοὶ ἦσαν ἐεργόμενοι πολέμοιο, dii erant prohibiti a pugna, N, 525, *waren davon zu bleiben befehliget, und abgesondert, (were commanded not to interfere in it.)* ἀφεξόμεθα, Θ, 35, 466, abstinebimus nos a pugna. αἴκε ἀπόσχονται, si forte remittant a pugnando, Λ, 798. Ξ, 78. Π, 41. Σ, 199. κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο, recedunt ignavi a pugna, Λ, 408. ἐρωῆσαι, N, 776. στυγερῶς ἀπερωήσειας, male cessasses a pugnando, Π, 723. μήπω τὶς ἐρωείτω πολέμοιο, P, 422, nunquam quis cessato a pugna. πολέμου δ' οὐ γίγνετο ἐρωή, Π, 302. P, 761. μεδήσομαι αἱματόεντος, I, 646, curam habebo pugnæ sanguinolentæ. μετακλινθέντος, Λ, 509, inclinata pugna. ἀκόρητος, M, 335, insatiabilis. μέγα πτολέμοιο μεμηλὼς, N, 297. et 635, φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πολέμου. ἰδρείῃ, scientia pugnandi, Π, 359. et 811, διδασκόμενος πολέμοιο, i. e. τὰ περὶ πολέμου, doctus res militares. ἀπέβη δηΐου ἐκ, ex ardente prœlio abiit, P, 189. ἄγει τὸν Ἄρηα ἐκ δηΐου, Φ, 422, *aus dem hitzigen gefechte, (out of the rage of battle.)* sic, ὅς κε φύγῃσι, T, 73. et 402, ἐπεί κε ἐῶμεν, si satiati et expleti fuerimus pugnando. κορεσθῶμεν, et 170, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο, antequam omnes recedant a pugna. et 201, ὁπότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται, interstitium et interquies pugnæ. et 224, Ζεὺς, ὅστε ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, qui dispensator et administrator pugnæ homi-

nibus est. et 230, ὅσσοι ἂν περιλίπωνται στυγεροῖο, quotquot reliqui facti fuerint ex prœlio. et 423, οὐ λήξω (non desinam, inquit Achilles) πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο, antequam eos satis agitaverim prœliando; et genitivus pertinet ad adverbium: ut plene sit, κατὰ τὸ ἄδην πολέμου. ἄρχειν δυσηλεγέος ὤκνεον ἀμφότεροι, uterque pigrabatur initium facere funesti prœlii, Υ, 154. κὲν δὴ πάλαι ἄμμες (ἡμεῖς) ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο, jam diu destitissemus, Φ, 432. et 487, εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι, quod si vis pugnæ periculum facere, pro δαῆναι: et deest huic protasi ἡ ἀπόδοσις, quæ sequitur ipso facto, 489—492. οὐδὲ δύνανται ἴσχειν πολέμου αὐτοὺς, non possunt eos continere a pugnando, Ω, 404. φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο ἐν Ὀλύμπῳ, λ, 313, certamen instituturi pugnæ varios impetus habentis. ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοιΐου πολέμοιο, σ, 263, decernere et dijudicare solent magnam contentionem consertæ pugnæ. οὐδέ κε παυσάμεθα πτολέμου, neque sane desiissemus pugnando, ω, 42. et 43, ἐπεί σε ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ, postquam te ex pugna in castra nostra nautica pertulissemus. et 542, ἴσχεο (*halte inne*) (*restrain*) παῦε δὲ νεῖκος ὁμοιΐου. et 530, ἴσχεσθε πτολέμου, Ἰθακήσιοι, ἀργαλέοιο, continete vos a pugna difficili. ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ (in pugna) ἠδὲ ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ, *oder bey einer andern verrichtung, (or in any other employment,)* Δ, 258, fortasse dextrum cornu in prœliis mandans ei tuendum. δηΐῳ ἐν, Ε, 117. Τρώων ἀντὶ ἑκατόν τε καὶ διηκοσίων τε ἕκαστος στήσεσθαι ἐν, singuli contra centenos vel ducenos staturi in pugna, Θ, 234, sic enim gloriati fuerant Græci apud vinum et in castris. πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι, Ι, 53. οὔπω πάντες ὁμοῖοι ἀνέρες ἐν, Μ, 271, ubi conf. ἀνήρ. ὅσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον (novies mille clamare possunt) ἢ δεκάχιλοι ἀνέρες ἐν, Ξ, 149. ἀλλήλοισιν ἄντεσθαι ἐν, occurrere sibi invicem, concurrere signis infestis, Ο, 698. μηδὲ ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι, lætitia elatus in pugna, Π, 91. et 591, ἢ ἐν ἀέθλῳ ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, sive in certamine ludicro, sive et in prœlio serio. ἄλγεα ἔπασχον ἠέρι καὶ πολέμῳ, a nebula caliginosa et a prœlio, Ρ, 376. τοῖος ἐὼν οἷος οὔτις Ἀχαιῶν ἐν, Σ, 106. ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ ἐν, Υ, 131. ὅς τε ἔθανε ἐν, Φ, 610, in opp. ad fugientem e prœlio et incolumen adhuc. πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα κύμασι καὶ πολέμῳ, in undis et in bello, ι, 224. sic, ρ, 285, ἐπεὶ κακὰ πέπονθα (passus sum) κύμασι καί. et his duobus nominibus comprehendit omnem fere Iliadem et Odysseam. οὐδὲ λίην ἄλκιμος (fortis) ἐν, κ, 553. τοῖος ἔα (talis eram) ἐν, ξ, 222. ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, Β, 121, pugnare in cassum, *fechten und nichts dadurch auszurichten, (to fight to no purpose.)* phrasis Attica. sic et Γ, 435, Μενελάῳ ἀντίβιον, contra eum pugnare; et ibi de μονομαχίᾳ sermo est: *wider und mit dem vor der faust zu kämpfen, (to fight him in single combat.)* εἰ δέ κε πόλεμον φθισήνορα δύης, si pugnam viros perdentem inieris, Ι, 600. sic, στείχειν εἰς φθισήνορα, Λ, 331, et Ξ, 43, λιπὼν φθισ. ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν, Π, 728, equos et currum versus aciem dirigere verberibus. νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα, Η, 29, cessare faciamus pugnam hodie. et 36, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν, quomodo constituisti, te compositurum esse pugnam. et 331, σὲ χρὴ πόλεμον μὲν ἅμα ἠοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν, oportet te pugnam prima luce cohibere. θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε, Ν, 11. sic, νηῶν ἀπώσασθαι, a navibus i. e. castris arcere pugnam, Π, 251. δείδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα, Μ, 244, collato 248. et 249, ἀποτρέψεις πολέμοιο. λιπὼν π. καὶ δηϊοτῆτα, Ν, 250. sic, οἳ Τρωσὶν ἀμύνουσιν, Υ, 124, qui a Trojanis defendere solent pugnam. αἵτε ἀνδρῶν πόλεμον κατακοιρανέουσι, Ε, 332, dearum, quæ in prœliis imperant. λιπὼν πόλεμον θρασὺν, Ζ, 254, relinquens prœlium audax. sic, ὁρμαίνοντες θρασὺν, concitantes, Κ, 28. πόλεμόν περ ἀλαλκὼν, licet propulsaveris pugnam, Ι, 601. σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα, commiserunt prœlium, Μ, 181. et 322, εἰ μὲν γὰρ περὶ τόνδε φυγόντες, si quidem hoc prœlium vivi effugientes. πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν ὄρσομεν, Δ, 15. ἀνδύεται κακὸν, detrectat, Ν, 225. δῦναι, Ξ, 62. et 100, οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ σχήσουσιν. ἣν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν, Χ, 487. πολεμόν τε κορύσσων, pugnam armans, Β, 273, ubi πόλεμος ponitur quasi πρόσωπόν τι, quod galea armatur. potest tamen et subintelligi εἰς. ἄλοχος ὥρμησέ με εἰς, Ζ, 338. φορέειν ἐς, Ο, 533, ferre thoracem in pugnam. ἀλίαστον ἔγειρε, Υ, 31. et 329, Καύκωνες μεταθωρήσσοντο, armabantur ad pugnam. πόλεμόνδε, Β, 443, 589, 872. Δ, 264, 428. Η, 209. Θ, 313, 400. Λ, 683, 797. Ν, 298. Ξ, 128. Ο, 577. Ρ, 383. Σ, 452. Υ, 32. Φ, 39. πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν, α, 12. et 238, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε, cum administrasset et obiisset pugnam bene. sic δ, 490. ξ, 368. et ω, 95, τολύπευσα, i. e. κατεργασάμην. πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες, δ, 146. αἰνότατον τολμήσας, θ, 519, ἢ ἕπεται ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, λ, 492, num una it in pugnam sic ut in prima acie pugnet? ὁρμήσειε Κρονίων σήμερον, σ, 375. ἐποτρύνει κακὸν, χ, 152. κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν τεύξεις, ω, 474. αἰεὶ γάρ σοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε, Ε, 891, conf. ἔρις. αἰεί μοι νῆες φίλαι ἦσαν, καὶ πόλεμοι, ξ, 225. πάλαι πολέμων εὖ εἰδὼς, Δ, 301, olim pugnarum bene peritus: re scilicet ipsa, cum esset junior: at nunc senex re ipsa quidem non pugnat, novit tamen consilium bene pugnandi dare. τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους, Ξ, 87. ἀνδρῶν τε πτολέμους, Ω, 8, sc. τολυπεύων, 7, vel ἀνύων. sic et θ, 183. ν, 91, 264, pugnas contra viros fortes. Vide Πόλεμος in R.

πολεύω, f. εύσω. (Πέλω) versor, habito, sum in urbe et civitate. nam et ἡ πόλις est ab eodem themate. est ergo idem quod πολέω. οὐδὲ ἄλοχον ἐάσομεν κατὰ ἄστυ πολεύειν, neque uxorem tuam sinemus in urbe habitare, χ, 223, et huc pertinet et præcedens θύγατρας: nam ζώειν ad solos υἷας pertinet.

πολέω et πωλέω, f. ήσω. (Πέλω) verto, verso, ago: *ich kehre, wende, treibe, (I turn, wind, drive.)* est alibi differentia horum duorum verborum, ut πολέω sit, verto, ago; et πωλέω, vendo. sed re vera est unum idemque: nam venditio fiebat per commutationes; et Germani eandem rem exprimunt per, *verkehren, verkehr, trieben, (to traffic, to drive a trade.)* Homerus præterea verbum πολέω constanter per ω ponit, et in media forma, πωλέομαι, versor, ἀναστρέφομαι, frequenter sum vel venio. fit hoc verbum a πέλω, unde ὁ πόλος, qui vertit se et circumagit; inde πολέω et πωλέω. specialiter notat aro, *ich pflüge, (I plough;)* pasco, *ich hüte vieh, (I tend cattle.)* οἱ δ' εἰς ἡμέτερον (attice pro, ἐν ἡμετέρῳ, sc. δόμῳ) πωλεύμενοι ἤματα πάντα, versantes quotidie, β, 55. ρ, 534, ionice pro πωλούμενοι. sic et, οὔτι ἑκὼν (nequaquam libens et sponte) ἐς σὸν δόμον πωλεύμην, χ, 352, pro ἐπωλούμην, in tua domo frequens versabar, συνανεστρεφόμην. οὐδὲ μετ' ἄλλους πωλεῖται, neque cum aliis versatur, ι, 189, vel potius πωλεῖτο, versabatur, omisso augmento. πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων, versatur hic crebro senex aliquis, δ, 384. quanquam suspicari licet ex hoc loco, πωλεῖσθαι εἰς τινὰ τόπον, esse, adsidue et frequentissime venire aliquo: ut Saxones dicunt, *an einem orte wanken, (to frequent a place,)* i. e. frequenter ibi obire, et habitare quasi: ut Attica illa permutatione τοῦ εἰς pro ἐν opus non sit. οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο, οὔτε ποτ' εἰς πόλεμον, neque unquam in concionem veniebat, neque in aciem, A, 490, Ionicum imperf. m. pro ἐπωλεῖτο, quasi a πωλέσκομαι. et E, 788, ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς, quamdiu ad pugnas itabat, pugnis intererat, ille. ἐπὶ Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα, ad pulcra fluenta Enipei amnis frequens versabatur illa fœmina, utpote quæ adamaverat hunc fluvii præsidem, λ, 239, habitabat ibi, itabat eo. εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, si tu vero tamen in prœlium aliquod veneris vel ieris, E, 350. τί, κασιγνήτη, δεῦρο ἤλυθες; οὔτι πάρος γε πώλε', quid, soror, huc venisti? non sane antea crebro veniebas, δ, 811, pro ἐπωλέεσο, extruso Sigma ἐπωλέεο, ut sit imperfectum per apocopen duarum vocalium; vel potius aor. 2. m. ἐπωλόμην, ἐπώλεσο, unde ἐπώλεο, et per apocopen unius vocalis, omissoque augmento. nisi mavis statuere verbum πώλομαι pro πωλέομαι, ut inde sit imperf. ἐπωλόμην, ἐπώλεσο,

πολίζω, f. ίσω. (Πέλω) urbem facio et condo; urbem munio, ut sit in qua tuto versari possint incolæ: agri enim patent incursionibus subitis. ἐγὼ καὶ Φοῖβος ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν, pro ἐπολίσαμεν, inquit Neptunus, H, 453, munivimus ei urbem; et respicit τὸ τεῖχος. οὔπω Ἴλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις ἀνθρώπων, Υ, 217. est ergo ab ἡ πόλις, quæ nomen habet a πολέω, i. e. περιστρέφω: ut πολίζειν in specie sit, circumdare munimentis habitationem, *eine burg machen, (to build a castle.)*

πολιήτης, ου. ὁ. (Πέλω) urbanus, oppidanus: civis. idem ac πολίτης. interserto η. κοσμησάμενος πολιήτας, B, 806, ordinans et instruens in acie cives suos. fœmininum est ἡ πολῖτις et πολιῆτις, ιδος. ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτῆς, Eurip. Hipp. 1126.

πολιοκρόταφος, ου. ὁ ἡ. (Κέρω) canus circa tempora. nam ibi incipit coma canescere. a πολιὸς, canus. παῖδας πρωθήβους, πολιοκροτάφους τε γέροντας, Θ, 518, i. e. incipientes senes, quia γέροντες ἐκεῖθεν, ὡς τὰ πολλὰ, πολιοῦσθαι ἄρχονται.

πολιός, ὰ, όν. (Πέλω) canus, *grau, weiss haar vor alter, (hair that is gray or white with age.)* deinde in genere, albus, candidus, *weiss, (white.)* proprie ponitur de pilis, quando in alium colorem versi sunt ac in juventute habuerant: nam nomen est a πολέω, verto. πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον, canumque mentum, X, 74. Ω, 516. πολιὰς τρίχας ἀνείλκετο χερσὶ, vellebat sibi canos præ luctu, X, 77, *raufte sich die grauen haare, (tore his grey hair,)* quæ et simpliciter dicuntur αἱ πολιαὶ, vel ἡ πολιά. κόνιν χεύατο κακκεφαλῆς πολιῆς, *streuete erde auf sein graues haupt, (scattered dust on his gray head,)* ω, 316, in luctu. et 498, καί πολιοί περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ, de senibus, arma sumentibus re cogente. ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο ἕσσατο ἔκτοσθεν, corium cani lupi induebat sibi exterius, K, 334, *nahm den pelz eines grauen wolfes um, (threw over him a gray wolf-skin.)* πολιὸς σίδηρος, candidum ferrum, politum probe, λευκὸς τῇ σμήξει, I, 366. Υ, 261. φ, 3, 81. ω, 167. conf. σίδηρος. nam per πολιὸν ibi intelligere πολιτικὸν, ἢ ἔντιμον, ἢ πολὺν, quæsitum nimis esset. *blank von reiben und poliren, (bright with rubbing and polishing.)* θῖνα ἁλὸς πολιῆς, A, 350. ad littus cani maris: et intelligitur hoc epitheto proprie mare ad littus, ubi spumæ albent, et ubi aqua ipsa videtur magis alba quam in alto, ubi fere nigricat. deinde et, ab hac parte, mare totum, et quia fluctus superne albescere solent. et 359, ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, Thetis, prope littus. πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, Δ, 248, i. e. λευκῆς ad oram littoris. πολιῆς ἁλὸς, M, 284. N, 352. O, 619. T, 267. Φ, 59. Ψ, 374. β, 261. δ, 405. πολιὴν ἅλα ναίειν, O, 190. ἔτυπτον ἐρετμοῖς, δ, 580. ι, 204. πολιοῦ ἁλὸς, Υ, 229. ε, 410, ubi attice in genere communi positum adjectivum. notat ergo in mari τὸ λευκὸν διὰ τοὺς ἀφροὺς. Senex πολιὸς dicitur etiam ἀλωπόχροος, ὁ, quasi vulpicolor.

πόλις, et attice πτόλις, ιος et εως. ἡ. (Πέλω) urbs, *die stadt, (a city:)* civitas, *der staat, die nation in der form eines ordentlichen staates, (the state, a nation forming a regular state.)* nomen est a πολεῖν, versari cum multitudine. laus urbis bonæ prædicatur sub exemplo, I, 149—156, si habet εὐπόρους οἰκήτορας, καὶ εὐπειθεῖς τῷ ἄρχοντι, si est οἰκουμένη εὖ, frequens habitatoribus et bene ædificata; si est ἀγχίαλος, vel saltem prope ad fluvium navigabilem. et 587—590, descripta est πόλεως ἅλωσις, expugnatio urbis, breviter quidem sed μεγαλο-

φόνως: nam tunc fit πολιτῶν φόνος, πατρίδος ἀφανισμὸς, τῶν φιλτάτων ἀπαγωγή. sola posita vox πόλις, excellentiam notat. hinc Alexander, φιλόμηρος, suam Alexandriam Ægyptiacam primum κατ' ἐξοχὴν vocavit πόλιν, sic ut et diu postea πόλις et Ἀλεξάνδρεια idem significaverit: deinde Roma sibi hoc nomen, et denique ἡ Κωνσταντινούπολις, vindicavit. sic Homerus Trojam vocat πόλιν, Β, 367. hinc et Ulysses πτολίπορθος dicitur, non quasi multas ceperit urbes, sed quod hanc unam, ὡς πορθητὴς διὰ τοῦ δουρείου ἵππου (equo ligneo) τῆς ἰδίως οὕτω λεγομένης πόλεως, i. e. Τροίας. πόλις et ἄστυ sunt idem (vide ἄστυ), quod apparet ex ζ, 177, 178: magis etiam ex ξ, 472, 473. nam priore illo loco possit videri, πόλιν esse civitatem, ἄστυ vero urbem. πόλις ἄκρη est eadem quæ ἡ ἀκρόπολις, i. e. pars urbis excelsior, et maxime munita; simul et, ubi princeps residet, aut ubi templum est augustissimum: et hæc omnia in supremo cacumine aliquo. hinc olim locus condendæ urbis sic capiebatur, ut adjaceret collis vel clivus, in quem πόλις ἄκρη condi posset. sic Romæ Capitolium. et istæ ἀκροπόλεις, semper erant sacræ, et præcipuorum deorum templa ibi, maxime Minervæ cum Jove et Junone; quia prudentia legislatoria et imperatoria est directrix et conservatrix civitatum. νηὸν Ἀθηναίης ἐν πόλει ἄκρῃ, Ζ, 88. et 257, ἐξ ἄκρης πόλιος Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν, ubi simul vides, Jupiter ipse non putabatur habitare ibi, sed adorantes eum, ex eo loco manus tollebant ad eum. et 317, ubi vides Priamum et filios ejus habuisse ἐν ἄκρῃ πόλει domus et sedes suas. et hæc Troica acropolis nomine proprio vocabatur ἡ Πέργαμος, coll. Ε, 446—448, 460. et ἀκροτάτη πόλις, Υ, 52, eadem est quæ ἄκρη. sic et Χ, 172. cæterum dicere, πόλις ἄκρη, pro ἀκρόπολις, est διάλυσις ἢ μετατύπωσις; si compositum nomen resolvitur in sua simplicia. sic, ἡ μέση ποταμῶν, sc. γῆ ἢ χώρα, pro Μεσοποταμία, λευκὴ πέτρα pro Λευκοπέτρα, κενὴ δόξα pro κενοδοξία, opinio vana; θέας ἄξιος (spectatu dignus) pro ἀξιοθέατος, ζῷα γραψάμενος pro ζωγραφήσας ἢ ζωγράφος, pictor, δρυὸς ἄκρα pro τὰ ἀκρόδρυα, poma, τέλη λύειν pro λυσιτελεῖν, vectigalia et reditus solvere, ὁδοῦ ἡγούμενος pro ὁδηγὸς, dux itineris, σῖτον ἐπαρκεῖν pro σιταρκεῖν, satis frumenti suppeditare, εὖ γεγονὼς pro εὐγενὴς, nobilis natu, etc. πόλις Πριάμοιο ἄνακτος, i. e. Troja, Δ, 18. Μ, 11, 15. Θόαντος, Ξ, 230, conf. Λῆμνος in R. Μύνητος, Τ, 296, conf. Μύνης. Τρώων, Δ, 4. Π, 69, i. e. Τρῶες, πολῖται. βροτῶν, ι, 101, ubi in lato sensu quamvis cohabitationem hominum notat, et locum ubi homines una versantur. ex quo simul etymon apparet. πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι, Α, 129. et 366, ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος· εὐρυάγυιαν Τρώων, Β, 12. ἄμβατός ἐστι πόλις, adscensu et accessu facilis est, Ζ, 434. Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε, Μ, 11. et 15, πέρθετο. εὖ ναιομένη ὑμὴ (vestra) ἀλοῦσά τε περθομένη τε, Ν, 815. πύργοις ἀραρυῖα, Ο, 737, muris munita. πόλιν εὐτείχεα πέρσας, Π, 57. Τρώων τε πόλις, i. e. Troja, Υ, 60. et 217, οὔπω Ἴλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων, nondum in plano urbs hominum facta erat; nam antiquiores habitaverant in montibus altis circa. προτὶ ἄστυ, πόλις δ' ἔμπλητο, ibant ad urbem, et urbs complebatur, Φ, 607, ubi manifesta est synonymia. πόλις ἥδε κατ' ἄκρης πέρσεται, Ω, 728, hæc urbs a culmine evertetur. πόθι σοὶ πόλις ἠδὲ τοκῆες, ubi est tibi civitas et parentes, i. e. cujas es, α, 170. κ, 325. ξ, 187. ο, 264. τ, 105. ω, 297. ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ δουράτεον μέγαν ἵππον, Θ, 511. Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε, λ, 14. Κνωσσὸς, μεγάλη, τ, 178. ἔστι πόλις, Ἐφύρη, Ζ, 152, in narrationis initio. ἕκαθεν πόλιος, procul ab urbe, Ε, 791. Ν, 107, et hic genitivus est Ionicus et antiquissimus. ἰθὺς πόλιος, recta ad urbem, Φ, 540. et 563, ἀπαειρόμενον, abeuntem ab urbe. et 608, ἐκτὸς, extra. μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, solum eum intercludens ab urbe, Χ, 456. et 464, πρόσθεν, ante urbem. ἐπεὶ οὖν κατέβαν, nam in colle sita erat, Ω, 329. ἐπὴν πόλιος ἐπιβήσομεν, quando accesserimus ad urbem, ζ, 262, ubi descriptio pulcræ urbis interserta usque ad 269, et apodosis ad ἐπὴν sequitur demum 273. ὅστε ἧς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσι, qui pro urbe sua et civibus suis pugnans ceciderit, Θ, 524, coll. 525, οὐδὲ πόληος εἶα ἱεμένους ἐπιβαίνειν, neque sinebat cupidos eos ad urbem accedere, Π, 396, qui genitivus conflatus est ex Attico πόλεως et Ionico πόλιος, ε deinde mutato in η ob metrum et itidem ionice. et 549, ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος ἔσκεν, quia illis is erat columen urbis. τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος, murus bene ædificatæ urbis, Φ, 516. ἐξελθόντα, Χ, 417. ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος, ad terram, remotam ab urbe, α, 185. ω, 307, ut notetur locus non ad urbem pertinens, sed solitarius. ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, nos vero stabilimentum civitatis occidimus, ψ, 121, ubi Ulysses sic vocat procos a se interfectos; additque, οἳ μέγα ἄριστοι κούρων εἰν Ἰθάκῃ, nobilissimos juvenum. et 372, θοῶς ἐξῆγε, celeriter eduxit ex urbe eum. λιμὴν ἑκάτερθε πόληος, portus ad utramque partem urbis, ζ, 263, nam urbs ædificata erat circa portum, ut introëuntibus in portum esset urbs ad dextram et sinistram. μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ, Ω, 706. et 707, οὐδέ τις αὐτόθι εἰνὶ πόλει λίπετο. ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν, obruere urbem monte, Θ, 569. ν, 152, 158, 183. ἀμφιήλασε τεῖχος πόλει, ζ, 9, collatis sequentibus. πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ, Γ, 50. πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, Ι, 589. Τρώων εὐρυάγυιαν, Ξ, 88. δ, 246, 249. ἐκπέρσουσι εὖ ναιομένην πόλιν ὑμὴν, vastabunt bene habitatam urbem vestram, Ε, 489. sic, ἐξέπερσεν εὖ ναιετάωσαν, Ζ, 415. ἔπραθον, expugnassent urbem, Σ, 454. πτόλιν Ἠετίωνος ὀλέσας, Ι, 188, cum perdidisset. ἤ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, Χ, 383, arcem; per quam simul significat urbem reliquam. ἑλὼν, Π, 153. et 830, κεραΐζειν ἀμὴν, i. e. ἡμετέραν, te superaturum esse nostram urbem. ἀνδρῶν, Ρ, 737, ubi ἐμπρησμὸν αὐτῆς describit breviter, sicut alibi ἅλωσιν. Τρώων, Ι, 412. Ξ, 251. Π,

708. γ, 85. Πριάμοιο, X, 165. A, 19. αἰπὴν, in clivo sitam, N, 625. εἶσι ἐς, vadit in urbem, Ψ, 835. ἵκετο αὐτὴ, ξ, 265. πόλιν κατὰ, in urbe, in civitate, ο, 408. ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα, Φ, 446, inquit Neptunus, et addit, εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵνα ἄῤῥηκτος πόλις εἴη. et 584, πέρσειν. ἀλαπαζομένην τε κεραϊζομένην τε, Ω, 245. ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς, P, 144, ubi potest esse synonymia, quam paullo ante vidimus. antiqui tamen grammatici sic distinguunt, πόλις, ἡ πολιτεία, ἄστυ, τὸ τεῖχος καὶ δόμοι: et id confirmant ex ζ, 177, 178, ubi priore versu est civitas, altero urbs ipsa exædificata et munita, ut videtur. utut autem ista differentia non negatur; apud poëtam tamen, synonymias amantem ex usu prisco, non ubique quærenda. possit etiam loco ex P citato πόλις esse τὸ κατώτερον μέρος urbis, ἄστυ vero ἡ ἀκρόπολις. ἤϊξαν διά τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν, β, 154, ubi poëta nidum harum aquilarum vocat πόλιν, ut videtur; conf. οἰκίον. Πριάμοιο διεπέρσαμεν αἰπὺν, γ, 130. νάσσα πόλιν, καὶ δώματα ἔτευξα, habitare fecissem ei urbem, et domos parassem, δ, 174. et 176, μίαν ἐξαλαπάξας, ubi est modus, quo parasset ei urbem; sc. evacuans habitatoribus unam urbem, eosque alio traducens, ex more prisco. πόλιν Φαιήκων, quam poëta nullo alio nomine proprio indicat, ζ, 3, 9, 40, 195, 298. δύσεσθαι ἐραννὴν, η, 18, introire in urbem amabilem. et 26, ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν. κεραΐζειν αἰπὴν, θ, 516. et 555, εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε, i. e. πατρίδα: nam terra signat latius populo, et populus urbe. ἔπραθον, ι, 40, 41 ubi describitur, quid sit πέρθειν πόλιν, occidere nimirum viros, mulieres vero et pueros, una cum alia præda, abducere. et 265, τόσσην, tantam et talem urbem vastavit. αὐτῶν ἱκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλὰ, κ, 13. et 39, καὶ γαῖαν. et 416, εἰ πατρίδα ἵκοιντο καὶ πόλιν αὐτῶν, ubi utrumque idem. ὅτε ἀμφὶ πόλιν Τροίην, λ, 509, 512. πλάζεται ἐπὶ ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε, ξ, 43, per civitatem peregrinam. σὺ πόλινδε μετέρχεο, tu abi in urbem, Z, 86. τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε ἔρχεσθαι, α, 189, i. e. οὐκ ἀστυπολεῖν, non ad urbem accedere et in ea versari. sic, κατέρχεται, λ, 187. τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε, ξ, 26. et 372, οὐδὲ ἔρχομαι. ἢ ὀτρύνεις πόλινδε, an juberet eum cito ad urbem abire, ο, 305, coll. 307, 310, κατὰ πτόλιν πλάγξομαι, in urbe circumibo, ut mendicus. ἐξ ἀγροῖο πόλινδε ὀτρύνοντο ἰέναι, festinabant, ρ, 182. δύω πόλεις ἐνεποίησε μερόπων ἀνθρώπων, καλὰς, in clypeo Achillis effinxit Vulcanus duas urbes hominum, pulcre effictas, Σ, 490. 491—508. 509—540, ubi in priore urbe adumbrat poëta bona pacis summa; in altera autem mala belli. hæc posterior efficta erat, ut obsessa ab hostibus. duo exercitus sunt, alter hostium invadentium, alter civium defendentium. hostes ferebant duplicem conditionem (et id poëta ex more hostium addit cogitatum) ut cives vel exspectarent expugnationem vi, vel sponte et per pacificationem traderent hostibus dimidiam partem omnium in urbe opum. neutrum civibus placebat, sed vi contra ibant, experturi fortunam Martis. exierant ergo in insidias, ad aquam, quo hostes venturi necessario erant ad aquandum. ergo, οἱ δ' οὔπω πείθοντο, sunt cives: sed 530, οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο, sunt hostes. et apparet, hostes illos fuisse circumvagantes cum pecoribus suis, uti Patriarchis mos fuit. cæterum ad conditionem illam, quam tulerant hostes oppidanis illis, confer X, 118, nam talis pactio tunc erat solemnis, si oppidani viderent se inferiores viribus. et 120. et Γ, 286, nam hæc est illa τιμὴ, mulcta, ut dimidiam partem opum suarum traderent Græcis, loco restitutionis sumtuum in expeditionem factorum. Has vero duas urbes quidam historice interpretantur, esse Athenas et Ἐλευσῖνα: Athenis enim primum nuptiæ sunt celebratæ solemniter ὑπὸ Κέκροπος, qui istud solemne primus instituit. etiam cognitio ob cædem factam prima fuisse dicitur Athenis ἐπὶ Ἁλιῤῥοθίῳ τῷ τοῦ Ποσειδῶνος, quem Mars occiderat. Judices quoque Athenis pretium ob res judicandas accipiebant publice; et quidem quisque antiquitus τριώβολον, qui est monetæ Misnicæ valor, si summum ponas, duorum grossorum Misnicorum, vel octava pars floreni imperialis (3d st.) poëta autem ponit talenta duo aurea; quorum quidem valor nobis est ignotus, id tamen apparet, esse multo plus quam modo diximus: ut doceat, non vili pretio esse remunerandos et animandos bonos judices; et optimo prudentissimoque cuique judici tantum esse dandum, ne egeat, et hinc corruptionibus pateat; præmioque unius excitandos esse omnes. altera vero urbs, ἡ Ἐλευσὶν in terra Attica, oppugnata quondam est a Phorbante et Eumolpo: quo tempore auxilium oppido tulit Ἄρης, gratiam referens Atticis, quod ἐν Ἀρείῳ πάγῳ esset absolutus ob cædem Halirrhothii, filii Neptuni. sic et reliqua quadrant in terram Atticam, ut antiquissimam et nobilissimam Græciæ, quæ Vulcanus in clypeo præterea effinxit. nam in Attica primus Triptolemus invenit segetes, qui 556 dicitur rex: ibidemque ὁ Βουζύγης primus ἄροτρον composuit, et junctis bubus aravit, loco fossionis humanæ; a quo invento posteri eum hoc nomine compellarunt: ibi et primus bos sacrificatus est. Præterea Vulcanus amat terram Atticam, ob filium suum Ἐριχθόνιον, qui ibi imperavit. sic poëta antiquas historias intexuit operi suo, veluti aliud agens. ναιετάουσι πόληες, habitantur urbes, pro πόλεες vel πόλιες, verso ε in η, Δ, 45. hinc, πόλεις εὖ ναιετάουσι, B, 646, bene habitatæ. ἐμοὶ τρεῖς πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες, inquit Juno, Δ, 51. ἔνθα δύω πόλιες, duæ urbes, ο, 411. ἐννήκοντα πόληες, nonaginta, τ, 174, in Creta. ἃ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, A, 125, quæ ex urbibus prædati sumus. ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, B, 117, quod floride dictum, quasi urbes essent personæ. viginti tres urbes Trojanas expugnaverant Græci jam: et quod, jussu Agamemnonis,

peregerat Achilles; id Agamemnon, summus imperator, sibi tribuit. collato I, 328, ubi Achilles loquitur: *δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξα ἀνθρώπων, πεζὸς δὲ ἕνδεκα*, navibus duodecim, pedestri exercitu undecim, urbes expugnavi et expilavi. *ἐπίκουροι πολλέων ἐκ πολίων*, B, 131. *πολίων εὖ ναιομενάων*, Γ, 400, quæ verba pendent a *πῆ*, quo, *wohin? (whither?)* *πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας*, I, 540, ex multis civitatibus et populis. *ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον*, P, 222. *ἐξ ἀλλάων πολίων*, ex aliis civitatibus, ω, 417. *πολλαὶ Ἀχαιΐδες ἐν ἄλλαις πολίεσσι*, multæ nobiles Grajæ in aliis civitatibus, φ, 252. *Κεφαλλήνων πολίεσσι*, ω, 354. utraque forma Ionica, facta ex nominat. pl. *πόλιες* et *πόλεες*, adjuncta terminatione *σι*, sicut Iones ablativum vel dativum plur. tertiæ declin. facere solent. *ὧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχεα ἐπόρθουν*, sic et prisci urbes munitas expugnabant et diripiebant, Δ, 308, i. e. urbes muris circumdatas. *πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων*, nos duo diripientes pingues urbes hominum, inquit Achilles de se et Patroclo, Σ, 342, coll. 339, nam formosas mulieres maxime prædati fuerant. et urbes hominum, quia *πόλις* etiam de *ἀλόγοις* dici potest. *πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς ἀνθρώπων*, de navibus Phæacum, θ, 560. et 574, *πόλεις εὖ ναιεταώσας*. *θεοὶ, ξείνοισιν ἐοικότες, ἐπιστρωφῶσι πόληας*, obambulant per civitates et populos, ρ, 486, nam novit poëta sine dubio historias Lothi et Abrahami et angelorum hospitum. *διεπράθετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια*, diripiebatur, ο, 383. *ἄνδρα εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον χαλκῷ*, maritum meum vidi ante urbem et pro urbe occisum ferro, inquit Briseïs captiva, T, 292. *ποτὶ πτόλιος πέτετο*, versus urbem currebat, X, 198. *περὶ πτόλιος μαχεούμενον*, pro urbe propugnantem, λ, 402. ω, 113. *λαοὶ ἀπὸ πτόλιος*, ν, 156, *die leute aus der stadt, (the people from the city:)* quanquam hoc *ἀπὸ* magis ad verbum pertinet, prospicient ab urbe. *ὅς σοὶ (κατὰ) πολλὰ ὄφελος ἐγίνετο, πτόλεϊ τε καὶ αὐτῷ*, qui multum profuit et urbi et tibi ipsi, P, 152. *οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ' ἀνὴρ*, *es blieb kein mann in der stadt, (not a man was left in the city,)* Ω, 707, qui versus, iisdem verbis, diverse tamen legitur: nam aliam lectionem supra adduximus. alii etiam tres breves *πτόλεϊ* pro duabus brevibus legunt in metro: quod valde rarum in poëta. vide *ἐτεόν*. *οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν*, qui habitant in urbe, B, 130. sic, *πᾶσι ὄνειαρ κατὰ πτόλιν*, omnibus in urbe utilitas ex eo erat, X, 434. *στενάχοντο*, Ψ, 1. *πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἠὲ κατ' ἀγροὺς δαῖτα πτωχεύειν*, mendico utilius est, in urbe quam in agris cibum mendicare, ρ, 18. antiqui dicunt, formam *πτόλις* esse ex dialecto *Κυπρίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι*. *ἡ μητρόπολις* proprie est *πόλις τῆς μητρός*. sic aliquis *τὰς Θήβας* dixit *Διονύσου μητρόπολιν*, i. e. *πόλιν τῆς ἐκείνου μητρὸς Σεμέλης*, quia Semele ex Thebis fuit.

πολίτης, ου. ὁ. (Πέλω) urbanus, oppidanus; civis. *ein mitglied einer stadt, oder eines staats, (an inhabitant of a city or member of a state.)* *ἐπεστενάχοντο πολῖται*, cives adgemebant, X, 429. *κτάσθαι τε πολίτας*, O, 558. et interfici oppidanos. *κρήνη, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται*, fons, ex quo aquabantur oppidani, η, 131. ρ, 206.

πολλάκι et *πολλάκις*. (Πέλω) sæpe, sæpius. est a *πολλά*. sicut a *δηθὰ* est *δηθάκις*, a *τοσαῦτα τοσαυτάκις*. Sigma autem finale sæpe abjicitur, sicut ad *πλειστάκι* pro *πλειστάκις*, *χῶρι* pro *χωρὶς*, ubi et accentus mutatur. *πολλάκι γάρ σεο (σοῦ) εὐχομένης ἤκουσα*, sæpe enim te prædicantem audivi, A, 396, inquit Achilles ad matrem suam. et pingitur ibi *ἦθος γυναικεῖον*, nam mulieres crebro narrant, si quid benefecerunt; raro enim valent benefacere: hinc, si semel occasio contigit, prædicant id sæpe. Vir uno recte facto non admodum est laudabilis; et rideretur, si id assidue jactare vellet. *ξείνισεν αὐτὸν*, sæpe eum hospitio excepit, Γ, 232. *κατέδευσάς μοι χιτῶνα οἴνῳ*, *hast mich oft begossen, (hast frequently moistened me,)* I, 486. *μεθίει*, cessat sæpe, K, 121. *ἔειπε*, N, 666. *ἐπεύθετο*, audiebat id sæpe, P, 408. *ἔειπόν μοι*, T, 85. *γούνασιν ἐφεσσάμενος*, π, 443, me insidere faciens genibus suis. *δόσκον ἀλήτῃ*, ρ, 420, dabam oberranti. sic et τ, 76. *ἀρήμεναι*, χ, 322, sæpe optare. his omnibus locis est sine Sigma. *πολλάκις σώεσκον υἱὸν*, sæpe filium ejus servavi, Θ, 362. *καθήμενος*, crebro sedens domi nostræ, δ, 101.

πολλός, ή, όν. (Πέλω) multus, *viel, (much:)* plenus, *voll, (full:)* magnus, *gros, (great.)* est a *πέλω*, sum, expleo. *πολλὸς γάρ τις ἔκειτο*, H, 156, jacebat multus, i. e. magnus et longe extensus, *πολὺν ἐπέχων τόπον κείμενος*. sic et Romani suum, multus, adhibent, e. c. Ovid. Am. 2, 4, 34. et hoc *ἐπὶ μεγαλοσωμάτου* dictum. *πολλὸς δὲ χορὸν περιΐστατο ὅμιλος*, multa corona spectantium circumstabat chorum saltantium, Σ, 603. *πόνος πολλὸς καὶ χαλεπὸς*, labor multus et gravis, ψ, 250. *ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι*, virorum autem in multo fremitu quomodo quis recte audire possit, T, 81. *ἐν ἀλείφατι πολλῷ*, cum multo adipe, α, 67, coll. 65, 68. *αἵματι*, σ, 335. *πολλὸν*, masculinum et neutrum: *ἱδρῶτα πολλὸν ἀπενίζοντο*, *sie wuschen sich den vielen schweiss ab, (they wiped off the copious perspiration,)* K, 572, 574. *πολλὸν φῦκος*, algam multam, I, 7. *πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται*, A, 307, i. e. *μέγα*, sicut supra *πολλὸς ἔκειτο*. *τόσον ὁμίλου πολλὸν*, tam multum spatium aciei, T, 178, ubi hoc neutrum substantive positum. *πολλὸν πυρετὸν*, magnum æstum, X, 31. *τύμβον οὐ μάλα πολλὸν*, tumulum non adeo magnum, Ψ, 245. *βίοτον κατακείρετε πολλὸν*, δ, 686. *πολλὸν μέθυ ἐπίνετο*, multum vinum bibebatur, ι, 45. et 164. *πολλὸν οἶνον ἐνηφύσαμεν ἀμφιφορεῦσι* infudimus lagenis. *πῦρ πολλὸν*, magnum ignem, κ, 359. *ἐπὶ χρόνον*, μ, 407. ο, 493. *πολλὸν δὲ σαρκὸς διέφυσε*, τ, 450, multum carnis

perrupit aper ictu suo. πολλὸν ἐπιδευέες βίης, multum desiderantes roboris, φ, 185. ω, 170. sæpissime autem hoc neutrum adverbialiter ponitur. ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ, longe potentissimus est, A, 91. πολλὸν κείνων ἐπιδευέαι ἀνδρῶν, multo inferior et infirmior es iis viris, E, 636. πολλὸν ἀμείνων, longe melior, Z, 479. H, 114. Λ, 786. Φ, 107. Π, 709. πολλὸν ὑπεκπροθέει, præcurrit longe et prævertit omnes, I, 502. sic porro adverbialiter, N, 592. Ξ, 30. Π, 669, 679, 710. P, 142, 403. Σ, 252. ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη, deinde vero multum doluit, multum damni cepit, T, 113, i. e. in multis rebus, sc. quod deceptus est a muliere; quod temere se jurasse sensit; quod filius læsus est hac re; quod mutari res non potuit, etc. et 219, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην πολλὸν, ego autem sane te prudentia certe superare possim multum: nam hoc neutrum non pertinet ad sequens γενοίμην, sed ad præcedens verbum; quia πολλὸν aut πολλὰ, adverbialiter positum, nunquam incipit sententiam. sed postponitur vocabulo alicui. Ψ, 378, 399, 587, 743. α, 253. β, 180. δ, 811. ε, 350. ζ, 10. ξ, 17, 339. ο, 381, 520. τ, 575. πολλοὶ sæpe est pro πάντες, P, 95, coll. 96. Υ, 214, i. e. vulgo norunt id. τ, 334. φ, 367. vide porro, πολλοὶ, multi, Γ, 183. E, 383, 624. N, 709. Λ. 483. Z, 227, 229. M, 14. N, 733. Ξ, 123. T, 226. Ψ, 30, de sacrificio et epulo parentali. α, 355, 395. β, 181, 241. δ, 495, 822. ξ, 200, 281. π, 134. ρ, 269. τ, 174. ψ, 119. πολλῶν, E, 176. Π, 425. Ω, 498. P, 393. X, 44. α, 3. πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων, sc. δίφρων, δ, 717. sed eadem verba in genere neutro notant πολυκτημοσύνην in genere, opes et victum, τ, 195. ω, 271. ἐκπρεπέα ἐν πολλοῖσι, καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν, B, 483, ubi πολλοὶ sunt πάντες, nam universus exercitus sic vocatur; et ἥρωες sunt reliqui duces, non apud hunc exercitum modo, sed et apud alios ante eum. sic, πολλοῖσι μετ' ἄστρασι, X, 28, ubi sermo est de Sirio, inter omnes alias fixas maxime fulgente. πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσιν, Φ, 188, multis, i. e. universis. et 524. πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδεα ἐφῆκε, ubi utrumque est idem, elegantiæ et certitudinis causa, cum variatione repetitum. ἄνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι, contra multos et validos, π, 244. καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι, ρ, 265, de palatio Ulyssis, quod facile sit agnitu etiamsi inter multas alias domos videatur. ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων, τ, 110, coll. ω, 26. πολλοῖς ἔσκε φίλος, τ, 239, multi eum amabant. et 407, πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος, multis, i. e. omnibus fere, invisus ego sum. ut ergo hoc nomen de numero magno non facile determinando ponatur. πολλοὺς Τρώων κύνες καὶ γῦπες ἔδονται, vorabunt Trojanos, Σ, 271. πολλοὺς ἂν κορέσειε ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν, Π, 747, multos posset satiare hic homo, si ostrea quæreret in mari. ὦσε δὲ νεκροὺς πολλοὺς, Φ, 236, de fluvio, propulit multa cadavera. ἕνα πολλοὺς, υ, 313. ἀριστῆας, φ, 153. τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας πολλοὺς, χ, 484, de procis cæsis. οὐδὲ πολλὴ γίγνετο ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ, non multa fiebat canthorum orbita, Ψ, 504, *es gab kein tiefes wagengleiss, (there was no deep track.)* et 520, ἄγχι μάλα, οὐδέ τι πολλὴ χώρη μεσσηγύς. κόπρος ἀμφὶ κεφαλῇ, Ω, 163, in gravi luctu. θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ ἀνὰ στόμα, multa salsa aqua manabat ex ore, ε, 455, 323. κόπρος ἤλιθα πολλὴ, dense multa, ι, 330. δύη, calamitas, ξ, 215. φύλλων χύσις, τ, 443. χάρις ἀπελάμπετο πολλὴ, σ, 297. μοχλὸν ὑπήλασα σποδοῦ πολλῆς, ι, 375. sub densum cinerem fervidum. ἠέρι πολλῇ, caligine densa, Γ, 381. Π, 790. Φ, 549, 597. θαλίῃ ἐνὶ, I, 143, 285. σὺν λαίλαπι, P, 57, *da ein sehr sturmischer wind gieng, (a very tempestuous wind blew.)* οἰζύϊ, η, 271. ῥοίζῳ, ι, 315. κόπρῳ, ρ, 297. λαίλαπα πολλὴν, Δ, 278. ληΐδα ἤλιθα πολλὴν, Λ, 676. ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλυθὼς, qui multas terras perambulavit, *der weit gereiset ist, (who has travelled much,)* O, 80. sic, ἀληθεὶς, qui vagatas est per multas terras, ξ, 380. et ο, 79, ubi alterum adjectivum, ἀπείρονα, additum, et utrumque idem notat, indeterminate. sic, ὁδὸν, φ, 20, *einen weiten weg, (a great distance.)* φλόγα, Φ, 333. ἠέρα πουλὴν, est forma Ionica pro πολλὴν, magnam caliginem, Θ, 50. P, 269, ut notetur partim pulvis dense sublatus; partim mors, et periculum grave. πολλαὶ νῆσοι, ι, 23. Ἀχαιΐδες, φ, 251. πολλάων (ionice) πολίων κάρηνα, multas urbes, B, 117. I, 24. πολλέων, (etiam ionice, pro πολλῶν, distracto circumflexo) ἐκ πολίων, ex multis urbibus, B, 131. I, 540, nimirum πολλάων ponitur, si trisyllabum esse debet; sed πολλέων pro dissyllabo valet, ut sit creticus pro spondeo, ex Ionica pronuntiandi elegantia. sic, ὀδυνάων πολλέων, multorum dolorum, δ, 813. Ἕκτωρ παρεξήγαγέ με (κατὰ ἐμὸν) νόον πολλῇσι (ionice pro πολλαῖς) ἄτῃσι, K, 391, emovit mihi mentem multis erroribus meis: *hat mich, was meine einsicht und verstand betrift, zu vielen falschen vorstellungen verleitet, (has led me as far as relates to my understanding into many errors.)* πολλῇσι δὲ (ταῖς ἵπποις) πῶλοι ὑπῆσαν, Λ, 680, πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς, A, 3, ἀμφιπόλους, multas ancillas, Z, 498, coll. 499, nam fere idem est ac πάσας. κλιτῦς, Π, 390, multos clivos et aggeres. ξυνήϊα πολλὰ, communia multa, nondum divisa, A, 124. et 156, μάλα πολλὰ οὔρεα μεταξύ. μυιάων ἔθνεα, B, 469, *viel schwarme fliegen, (swarms of flies.)* et 690, πολλὰ μογήσας, multa difficilia superans. ὀνείδεα, Γ, 242. κειμήλια, Z, 47. ἐπιμείλια, I, 148, 290. et 330, κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά. et 333, παῦρα διεδάσατο, πολλὰ δ' ἔχεσκε, pauca distribuebat, plurima retinebat ipse sibi. et 364, ἔστι δέ μοι μάλα πολλά. οὕνεκά μοι πολλὰ τύχε, ubi conf. τυγχάνω, Λ, 683. et 703, ἐξείλετο ἄσπετα πολλὰ, ubi per duas voces idem; indeterminata sc. multitudo. κύματα, N, 797. ᾗ ἔπι πολλὰ ἔπαθον Δαναοὶ, ad quam faciendam multa sustinuerunt Græci, vel, ad quam fossam jam factam deinde passi sunt multa mala, Ξ, 67, sed prius præstare videtur, et conf. Matthæi xxvii, 19. πρόβατα, Ξ, 124, 123. δοῦρα, O, 314. et

713, *φάσγανα καλά.* *τεύχεα*, P, 760. *δαίδαλα*, Σ, 482. et 560, *ἄλφιτα.* *ἄλγεα μάλα*, T, 265. *ὀνείδεα*, Υ, 247, *sehr viele vorwürfe, (many reproaches.)* et 255, *ἐτεά τε καὶ οὐκὶ*, multa vera et secus. *ἔδωκε*, Φ, 42. et 585, *ἦ ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγεα ἐπ' αὐτῇ.* *πάθῃσι*, X, 505, multa dura patiatur. *πόλλ' ἔπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας*, Ψ, 607. et 705, *ἐπίστατο ἔργα.* *ἔπεα*, Ω, 142. et 556, *ἄποινα*, quæ ante dixerat *ἀπερείσια*, infinita, i. e. jam non determinanda certo numero aut modo; quod est idem ac *πολλὰ*, et *μυρία.* *ἔεδνα*, α, 278. et 337, *θελκτήρια.* *τάδε πολλὰ κατάνεται*, ista multa absumuntur, i. e. omnia, β, 58. ρ, 537. sic, *πολλὰ ἀποτίνειν Ἰκαρίῳ*, ei omnia rependere, sc. illata Penelopes ad nos, β, 132, nam dos erat reddenda, si filius matrem pelleret domo. et 188, *παλαιά τε πολλά τε εἰδώς.* sic, η, 157. ω, 51. *ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλὰ*, ι, 281, me non fefellit scientem multa, i. e. sentientem omnia quæ cogitaret Cyclops; deinde et in genere, me peritum humanarum rerum. *ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κτήματα*, β, 312, ubi prius *κατὰ ποσὸν*, posterius *κατὰ ποιὸν* notat: et auget injuriam procorum. *πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεὶς*, δ, 81. ε, 223. κ, 465. ο, 400, 488. *πόλλ', ὅσα ἄν*, sc. *κτήματα*, ι, 39. ν, 137. *πάρα πολλὰ*, ρ, 452, 457, adsunt multa, *ist doch genug da, (there is enough.)* *οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι καὶ πόλλ' ἀνελόντα*, σ, 16, neque invideo, si quis vel plurima capiens dat tibi, *ich misgönne es dir nicht, wenn jemand auch noch so viel ergreifet und dir giebet, (I envy thee not, although any one takes ever so much and gives it to thee:* ' ut ergo *ἀνελόντα τινὰ* sit accusativus singularis et *πολλὰ*, sc. *δῶρα.* *ἄλλα τε πολλὰ, οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται*, τ, 78. *πολλὰ, βόας καὶ μῆλα, ἔσφαζον*, ψ, 304. *πολλὰ δάκρυα θερμὰ*, ω, 45, *häufig heisse thranen, (many burning tears.)* sæpissime autem hoc neutrum adverbiascit. *ἦ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον, ich bin gewiss oft mit in gefechte gegangen, (I have indeed been in many battles,)* B, 798, i. e. *μάλα πολλάκις.* *μάλα πολλὰ ἐπέτελλε*, etiam atque etiam mandabat, Δ, 229. sic, *λισσομένη*, E, 358. et 528. *κελεύων.* *ἀεκαζομένη*, valde invita, Z, 458, *höchst ungerne, (most reluctantly.)* *ἐπεμυθεόμην σοὶ*, I, 109. dissuadebam tibi id etiam atque etiam. et 183, *εὐχομένω*, multum comprecantes eum ambo. et 454, *κατηρᾶτο*, devovebat me multis hostilibus precibus, coll. 580, 581, 563. *πόλλ' ἀέκων*, valde invitus, Λ, 556, i. e. *λίαν πάνυ ἀκουσιαζόμενος.* et 763, *μετακλαύσεσθαί μιν*, deploraturum eum id valde. *ἀσθμαίνων*, Π, 826. *ὅς τοι πολλ' ὄφελος γένετο πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ*, qui tibi tamen multum profuit, et urbi et ipsi tibi, P, 152. et 430, 431, *πολλὰ μάστιγι ἐπεμαίετο θείνων, πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ*, sæpe scutica urgebat percutiens, sæpe blandis verbis alloquebatur, sæpe et minis, sc. equos suos, i. e. *πολλάκις καὶ λίαν.* *πολλὰ μάλα οὐκ ἐθέλουσα*, omnino et plane invita, *völlig ungerne, (most reluctantly,)* Σ, 434, coll. P, 666. *ἦλθον πολλὰ ἄναντα κάταντα*, ibant varie, nunc sursum nunc deorsum, utpote in montanis locis, Ψ, 116. *ἠρᾶτο*, A, 35, impense precabatur. *πλάγχθη*, nimis multum erravit, α, 1. *εὔχετο*, precabatur serio, γ, 54. coll. 264, 267. δ, 433. ε, 389, omnino et plenarie. κ, 309, 521. λ, 29. ν, 29, 221, 277. ξ, 65, 67. υ, 218. ψ, 85. *πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἴθυσε μάχη πεδίοιο*, Z, 2, et jam huc et illuc pugna impetum cepit in campo, i. e. *κατὰ πολλὰ πεδίοιο*, in multis locis campi.

πολύαινος, ὁ ἡ. (Αἴ) multa comprobatione dignus: de quo multa laudabiliter narrantur. imo et per amphibolian argutam, multa narrans et fingens in narratione. est ergo ex utraque notione *τοῦ αἴνου* composita vox: primus tamen significatus proprius; alter vero per *εἰρωνείαν* et allusionem. *πολύαινε Ὀδυσσεῦ*, I, 669, ubi sic vocatur a rege. K, 544, a Nestore. Λ, 430, ubi potest esse *κατ' εἰρωνείαν*, pro *στωμύλε, μυθολόγε*, multa fabulans. præstat tamen et ibi in sensu laudis accipi. sic vocatur et a Sirenibus, μ, 184. et re vera Ulysses erat *πολύαινος*, de quo quam plurima in omni orbe narrabantur illis temporibus.

πολυάϊξ, *ικος.* ὁ ἡ. (Ἄω) multos et varios motus et impetus habens. est epitheton pugnæ, quia *πόλεμος* habet multas *ὁρμὰς καὶ μεταστροπάς.* *τὸ πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι*, A, 165. *ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος πολέμοιο*, Υ, 328, pervenit ad ultimam partem pugnæ. *ἐν Ὀλύμπῳ φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο*, λ, 313. *κάματος πολυάϊξ*, E, 811, et est aptum epitheton *τοῦ πολεμικοῦ καμάτου, ἐν ᾧ αἱ πολλαὶ κινήσεις ἀνιῶσι τὸν μαχητήν.* est ergo *mühsam, voll unruhe, (laborious, harassing.)*

πολυανθὴς, *έος.* ὁ ἡ. (Θέω) multis germinibus lætis virescens et efflorescens. *ὅθι δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης*, ξ, 353, ubi quercetum erat læte germinantis et florescentis sylvæ. ex quo loco maxime apparet, *τὸ ἄνθος* esse, germen quodvis viride aut lætum, et in specie caput ejus superne. *ein aufschlag oder schössling, der frisch ist, (a fresh shoot or sucker.)*

πολυάρην, *ηνος* et *ενος.* ὁ ἡ. (Ἀρὰ) et in obliquis per syncopen, *πολύαρνος, πολύαρνι*, etc. qui multos habet agnos. et a specie et genus, qui multas habet pecudes, *πολυθρέμμων.* hinc in genere, dives. *πολύαρνι Θυέστῃ*, B, 106.

πολυάρητος, *ου.* ὁ ἡ. (Ἀρὰ) multum votis expetitus, multis precibus exoratus, valde optatus. *πολυάρητος θεὸς*, numen valde vocatum, et adoratione multâ dignum, ζ, 280. *πολυάρητος δέ σοι ἐστὶ*, sc. *οὗτος ὁ υἱὸς*, est tibi multis votis optatus, τ, 404, et videtur velle, ut ad hanc vocem nomen detur filio huic.

πολύαρνι pro *πολύαρενι*, vide sub *πολυάρην.*

πολυβενθὴς, *έος.* ὁ ἡ. (Βάω) magnam altitudinem habens. *sehr tief, (very deep.)* *λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο*, A, 432, quæ est laus boni portus, habere aquam satis altam; alias facile fit *πολυπενθής.* debet esse *ἀγχιβαθὴς*, statim a littore satis altus. *λιμένος πολυβενθέος ἐν-*

τὸς, κ, 125. π, 324, 352. ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμὴν, δ, 406.

πολυβότειρα et **πουλιβοτείρη**, ης. ἡ. (Βοῦς) multos pascens et alens. est epitheton terræ in genere. τεύχεα ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, Γ, 89, deponere in terram. sic et 195, τεύχεα κεῖται. et 265, ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν. ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, Z, 213. αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβ. ἑζέσθην, Θ, 73, in terram subsidebant. ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν, Λ, 618, descendebant ex equis in terram. χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν, Ξ, 272, Juno jusjurandum datura tetigit altera manu terram almam, altera vero mare. πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ, Π, 418, omnes ordine admovit terræ almæ, interficiens scilicet eos. ἄμφω κεῖντο ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, Φ, 426, ambo jacebant in terra, occisi. ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ, ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα, Ψ, 368, ubi certamen curule describitur, *ein wettrennen zu wagen, (a chariot race.)* ὠρχείσθην (saltabant) δ' ἤπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβ. ϑ, 378. ὀδυσσάμενος (invisus) ἱκάνω ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν, τ, 408. Sophocles hinc terram in genere παμβῶτιν dixit; et nos dicimus, *Gottes boden, (God's earth.)* sed Ἀχαιΐς, terra Achaiæ, in specie sic appellatur. λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν, Λ, 769, nam plenissima erat hominum. in genere orbis antiquus plenior fuit hominum quam noster.

πολύβουλος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) multi consilii. *von viel einsicht und klugem rathe, (of superior understanding and abounding in prudent counsel.)* est epitheton Ἀθηνᾶς, i. e. φρονήσεως. πολύβουλος Ἀθήνη, E, 260, quæ ibi κῦδος ὀρέξει, victoriam et gloriam præbebit. ὁππότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θήσει Ἀθήνη, π, 282.

πολυβούτης, ου. ὁ. (Βοῦς) qui multas habet boves. *reich an rindvieh, (rich in cattle.)* et hinc, a præstantissima specie rei pecuariæ antiquæ, dives pecoris. ab ὁ βούτης, ου, qui boves curat. ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι, πολύῤῥηνες, πολυβοῦται, I, 154, 296.

πολυγηθὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) multum exhilarans, multum gaudii afferens. μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι ἐξέφερον, Φ, 450, αἳ πολλοὺς εὐφραίνουσαι, ὡς αὔξουσαι τοὺς καρπούς. *die erfreuenden jahreszeiten, (the joyous seasons.)* alii scribunt h. l. πολυγηθέος, referentes ad μισθοῦ, εὐφραίνοντος τοὺς θῆτας, mercenarios: sed minus poëtice. Διὸς εὐναὶ πολυγαθέες, dorice pro πολυγηθέες.

πολυδαίδαλος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) multa arte factus. ποικίλος κατὰ τὰ ἔργα τοῦ Δαιδάλου. διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου, Γ, 358. Δ, 136. H, 252. Λ, 436. et 32, πολυδαίδαλον ἀσπίδα. ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, Ω, 597, *auf dem mit kunstlicher arbeit geziertem lehnstule, (on the chair adorned with curious work.)* Σιδόνες πολυδαίδαλοι, Ψ, 743, ubi notat active. Χρυσὸς πολυδαίδαλος, ν, 11, ὁ ἀκατέργαστος, καὶ εἰς πολλὰ δαιδάλλεσθαι ἐπιτήδειος, ex quo multa artificiosa fingi possunt. ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ζ, 15. ὅρμον, monile, σ, 294. est pro πολυδαιδάλεος.

πολύδακρυς, υος. ὁ ἡ. (Δάω) multarum lacrimarum; multum fletum faciens. ἐπέφερον ἀλλήλοις πολύδακρυν Ἄρηα, i. e. pugnam, Γ, 132. et 165, οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν. i. e. τὸν πολλῶν δακρύων αἴτιον. Τρωσὶν ἐπιφέρειν (inferre illis) πολύδακρυν Ἄρηα, Θ, 516. sic et T, 318. ὑσμίνη ἀργαλέη, πολύδακρυς, P, 544. ἦν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν, X, 487.

πολυδάκρυτος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) idem. ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, P, 192, notat et, multis lacrimis dignus. πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται, Ω, 620, sc. filius tuus interemtus, coll. 619. deinde et, plenus lacrimarum, πολυδακρύτοιο γόοιο, φ, 57. τ, 213, 251.

πολυδειρὰς, άδος. ὁ ἡ. (Δέρω) multa colla, multa cacumina, habens. ἔχων πολλὰς ἐξοχάς. est epitheton montis, in specie Olympi. ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο, A, 499. E, 754. Θ, 3. *auf der höchsten spitze dos vielhalsigen Olympus, (on the summit of the many-peaked Olympus.)* et vox sumta est a ζώοις, sicut et οἱ πόδες τοῦ ὄρους, et οἱ κνημοὶ, et αἱ ῥάχεις. *des gebirges das viele gipfel hat, (of the mountain that has many peaks.)* apte quoque conjungitur κορυφὴ et πολυδειράς; nam et ἐν ζώοις συμπεφύκασι τὰ τοιαῦτα.

πολυδένδρεος, ου. ὁ ἡ. (Δέρω) multis arboribus consitus. *voll bäume, (full of trees.)* καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον, δ, 737, *er unterhält und beobachtet meinen baumgarten, (he superintends and takes care of my orchard.)* ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον, ψ, 139. et 359, ἐγὼ πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι. et id differentiam facit τοῦ λειμῶνος: nam λειμὼν est tantum planities viridis, pratum, non vero πολύδενδρος.

πολύδεσμος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) multis vinculis et clavis compactus, ex multis partibus compositus in unum. ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, ε, 33, in navigio compacto. et opponitur scaphæ ex una aliqua arbore excisæ. est ergo epitheton navigii non nimis magni. et 338, ἷζε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, i. e. πολλοῖς γόμφοις ἐνδεδεμένης. Vide sub πολύζυγος.

πολυδίψιος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) multum desideratus vel desiderandus, πολυπόθητος. est epitheton primariæ urbis in Peloponneso, dictæ Ἄργος, εος, τό. καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην, Δ, 171, et sane opprobriis dignissimus venirem Argos τὸ πάνυ ποθούμενον ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς. loquitur ibi Agamemnon, rex ejus terræ, absens jam per tot annos ad Trojam. Straboni magis placet, πολυδίψιον intelligere pro πολυΐψιον, i. e, πολυδιάφθορον, πολυβλαβὲς, quia bellis variis fuerit vexatum: ab ἴπτομαι. alii historice rem explicant, et in-

telligunt nomen de antiqua hujus urbis et agri conditione; fuisse ἄνυδρον, donec Danaus ejusque filiæ ex Egypto advenientes, monstraverint τὴν φρεωρυχίαν, artem fodiendi puteos: ex quo deinde factum sit ἔνυδρον. imo et ipse Agamemnon clarus est ob φρεωρυχίαν, cum re vera rariores tamen essent aquæ in regione ista mediterranea: unde celebria fuere in Græcia τὰ Ἀγαμεμνόνεια φρέατα, quæ suo sumtu rex iste fieri curavit. si igitur displiceat metaphorica interpretatio, teneri possit hæc postrema, eo sensu quo Plinius valde sitientem coloniam, Lib. 10, epist. 91, vocat, i. e. aqua bona nequaquam abundantem. confer omnino Strabonem libro octavo: et Callimachum Hymno in Jovem, 19, ibique Spanhemium.

πολύδωρος, ου. ὁ ἡ. (Δόω) multis donis instructus, sive a natura sive a fortuna sive ab aliis. ἄλοχος πολύδωρος, Z, 394, uxor valde dotata, Andromache Hectoris: nam ex nobilissimis et ditissimis parentibus orta, grandem marito attulerat dotem. sic eadem Andromache vocatur, X, 88. et Penelope, ω, 293. vide ergo, πολυδάπαναι ἀληθῶς αἱ κόραι. hinc proverbium: παῖς μοι τριτογενὴς εἴη, μὴ τριτογένεια, i. e. υἱὸς τρίτος, μὴ θυγάτηρ: ludens ad μῦθον Minervæ. sed si est nomen proprium, notat eum, qui plurima habet dona a natura. in poëta est πολύπροικος, et epitheton uxoris dotatæ.

πολύζυγος, ὁ ἡ. (Ἄγω) epitheton navis, multis remigibus instructæ. ἡ πολύεδρος, quæ et eodem sensu πολυκληῒς dicitur: nam τὰ ζυγὰ, transtra navis, i. e. τὰ μεγάλα ξύλα, τὰ τοὺς τοίχους τῆς νηὸς διεμοῦντα καὶ συνάγοντα, (a quibus navis et πολύδεσμος dicitur) vocantur et κληῖδες, quæ δίκην κλειδὸς, pessuli, τὰ ἑκατέρωθεν συνέχουσι. est ergo navis πολύκωπος, multos remos habens, i. e. magna, B, 293.

πολυήρατος, ου. ὁ ἡ. (Ἀρὰ) multis precibus potatus, multis votis dignus. etiam in minus bono sensu, multis infortuniis afflictus. ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ, λ, 274, i. e. τῇ πολλὰς ἀρὰς, i. e. βλάβας, ϑιέθειν ὑπομεινάσῃ. nam hunc significatum postulat contextus. πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην, ο, 126, ad tempus conjugii multis votis expetendi. nam γάμος est πολυήρατος, vel διὰ τὸ εὐκταῖον αὐτοῦ, χάριν τεκνογονίας: vel et, διότι πολλῶν εὐχῶν χρεία τοῖς περὶ γάμους, ἵνα τύχωσι ἀγαθῶν γυναικῶν. et 365, ἥβην πολυήρατον, exoptatam pubertatem, simulque ἱεράσμιον, amabilem valde, et quâ alter sexus frui sibi optat. ἐπεὶ ἄμφω πολυήρατον ἱκόμεθα εὐνὴν, inquit Ulysses ad suam tot votis et precibus sibi optatam et recuperatam Penelopen, ψ, 354. intelliges ex his omnibus, quod ἡ ἀρὰ nomen habeat ex sono intensivi duplicis α, quo preces votivas, aut deprecatorias et abominantes, efferimus.

πολυηχὴς, εος. ὁ ἡ. (Ἴα) multum et varie sonans. πολυηχὴς αἰγιαλὸς, Δ, 422, sonorum littus maris. πολυηχέα φωνὴν χέει, τ, 521, ubi sermo est de luscinia.

πολυθαρσὴς, έος. ὁ ἡ. (Θέρω) plenus fiduciæ et audentiæ. εἰ αὐτοῖς μένος πολυθαρσὲς ἐνείη, si inesset iis robur fiduciæ plenum, P, 156. ἐνῆκε, indidit, T, 37. ἐνεῖσα, immittens, ν, 387.

πολυϊδρείη, ας. ἡ. (Εἴδω) multorum peritia, *viel erfarenheit, (great skill.)* πάντα ἐφύλασσε νόου πολυϊδρείῃσι, pro πολυϊδρείαις, β, 346, *mit vieler klugheit, (with great prudence.)* οὐκ ἔα εἰπέμεναι (non sivit loqui) πολυϊδρείῃσι νόοιο, prudenter, ψ, 77.

πολύϊδρις, ιος. ὁ ἡ. (Εἴδω) multarum rerum peritus, multa peritia instructus. πολύπειρος, συνετός. ἤλυθε ἀνὴρ πολύϊδρις, ο, 458, versutus, callidus. μάλα περ πολύϊδριν ἐοῦσαν, ψ, 82, multisciam.

πολύϊππος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) multos equos alens. πολυΐππου Μέντορος υἱὸν, N, 171, divitis equorum.

πολυκαγκὴς, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) valde aridus et urens. τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντε (bibentes ambo) ἀφέτην (dimiserunt ambo) πολυκαγκέα δίψαν, peraridam sitim et urentem, Λ, 641.

πολύκαρπος, ου. ὁ ἡ. (Κάρφω) multis fructibus obsitus. πολύκαρπος ἀλωὴ, η, 122, area variis fructibus fertilis, ager fertilissimus. sic et ω, 220, ἀλωῆς.

πολυκέρδεια, ας. ἡ. (Χάω) magna prudentia agendi commode et dextre. πολυκερδείῃσιν ἄνωγε, ω, 166, magno astu jubebat id fieri: et respectu procorum erat δόλος, respectu Ulyssis utile et callidum inventum.

πολυκερδὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) valde utilis et prudens et dexter. νόον πολυκερδέα νωμᾷ ἐν στήθεσσι, ν, 255, mentem perprudentem agitans in pectore.

πολύκεστος, ου. ὁ ἡ. (Κέντω) multum et varie pictus acu, multis insitionibus exornatus. πολύκεστος ἱμὰς, Γ, 371, egregie pictum lorum, quo galea collo erat alligata: ὁ κεντητὸς, πολυκέντητος καὶ πολυποίκιλλος.

πολυκηδὴς, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) plenus ærumnarum et laborum. πολυκηδέα νόστον, reditum laboriosum et sollicitarum curarum plenum, ι, 37. ψ, 351.

πολυκληῒς, ῖδος. ἡ. (Κλάω) est epitheton navis magnæ et bellicæ, quæ multos habet remiges ordine sedentes ad κληῖδας nauticas. conf. simplex: et de scribendi ratione antiqua vide εὐκληῒς. recentiores scribunt acutum in ultima: sed præstat omnino scribi πολυκλήϊς, ϊδος. est autem, ut perhibet, ἡ κληῒς, ἡ ναυτικὴ καθέδρα: et derivatur a κλάω (a quo et κλείω, claudo, firmo) ἔνθα κᾶται (curvatur) τὸ σῶμα συγκαμφθὲν, in remigando. Sunt ergo naves πολυκλήϊδες, non solum αἱ πολυκαθέδροι, *die viele ruderplätze haben, having many seats for rowers;)* sed et αἱ πολυκλείδωτοι, διὰ τὸ πολυγόμφωτον καὶ εὐάρμοτον, *die aus vielen stücken an einander gefügt*

und geheftet sind, (composed of many pieces connected and nailed together.) cæterum κληῖδες, sedes remigum, vocantur et τὰ ἑδώλια, a τὸ ἕδος, sedes. νηυσὶ πολυκληῖσι, vel accuratius πολυκλήϊσι, B, 74, 175. Ψ, 248. νηΐ πολυκλήϊδι, H, 88. Θ, 239. υ, 382.

πολύκληρος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) opulentus, multæ rei familiaris. oppositum ejus est ἄκληρος. ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων, ξ, 211, duxi autem uxorem, quæ erat ex valde opulentis hominibus nata, *sehr bemittelter leute kind, (the child of very wealthy parents.)*

πολύκλητος, ου. ὁ ἡ. (Κέλω) ex multis vocatus, ex vario genere vocatus. πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες, Δ, 438, i. e. ἐκ πολλῶν γλωσσῶν συγκληθέντες. nam Græci erant ὁμόγλωσσοι, οὐ πολύκλητοι, βραχύ τι κατὰ τὰς διαλέκτους διαφέροντες, καὶ οὐδὲ τοῖς τόποις πολυσπερέες καὶ πάνυ μακρὰν διεστῶτες. πολύκλητοι ἐπίκουροι, K, 420, i. e. ἄνδρες πολλῶν ἐκ πολίων.

πολύκλυστος, ου. ὁ ἡ. (Κέλω) multis et strepentibus fluctibus. est epitheton maris moti. πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, δ, 354, et mare circa ostia Nili vere est tale. ζ, 204. τ, 277.

πολύκμητος, ου. ὁ ἡ. (Κάμω) multum laboris et defatigationis et ærumnæ habens. *mühselg, (occasioning a great deal of labour and care.)* πολύκμητος σίδηρος, Z, 48. K, 379. Λ, 133. ξ, 324. φ, 10. est vel ὁ ἀκατέργαστος, περὶ ὃν πολλά ἐστιν καμεῖν, ferrum rude, circa quod multum est laboris si ex eo fiunt opera: vel et, εἰς ἔργα ἤδη χαλκευθεὶς καμάτῳ πολλῷ. et, si talia opera sunt ξίφη καὶ ἔγχη, πολύκμητος intelligi potest, δι' οὗ πολλοὶ ἂν κάμοιεν, i. e. θάνοιεν. sed præstat, intelligere generaliter, circa quem multum laboris et defatigationis est, vel cum fit, vel cum utimur eo. *arbeitsvoll, (laborious.)* πολυκμήτου θαλάμου, δ, 718, circa quem in ædificando laboratum est cum defatigatione.

πολύκνημος, ου. ὁ ἡ. (Κνάω) ubi multa sunt juga et fastigiata loca. Ἐτεωνὸν πολύκνημον, ubi est epitheton urbis et agri circa eam, B, 497.

πολυκοιρανίη, ίας. ἡ. (Κάρα) imperium multorum, quando multi imperant. οὐκ ἀγαθὴ πολυκοιρανίη, ubi sermo est de re bellica, B, 204.

πολυκτήμων, ονος. ὁ ἡ. (Κῶ) qui multa acquisivit et possidet. ἐν Παισῷ ἔναιε πολυκτήμων, πολυλήϊος, E, 613, valde dives, multos agros fertiles habens.

πολυλήϊος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) qui multos habet agros segetibus consitos. et per consequens, dives, *ein reicher landmann, (a rich farmer.)* ἐν Παισῷ ναῖε πολυκτήμων, πολυλήϊος, E, 613.

πολύλιστος, (et ob metrum πολύλλιστος) ου. ὁ ἡ. (Λίγγω) qui valde rogat et supplicat. ε, 445, πολύλλιστος δέ σε ἱκάνω, inquit Ulysses enatans ad præsidem fluminis in insula, quem natando tandem attigerat. alibi notat et passive.

πολύμηλος, ου. ὁ ἡ. (Μῆλον) multas oves et pecudes alens. dicitur de regione et de homine. Ὀρχομενὸν πολύμηλον, B, 605, ubi de regione: sed 705, Ἰφίκλου πολυμήλου, de viro. sic, Φόρβαντος, Ξ, 490, i. e. πολυθρέμμονος, πολυζώου: ὡς ἀπὸ μέρους ἑνὸς, τῶν μήλων, i. e. προβάτων.

πολύμητις, ιος. ὁ ἡ. (Μάω) qui multa novit consilia, plenus consilii. est epitheton Ulyssis prudentissimi, A, 311. Γ, 200, 216. K, 148, 382. T, 215. Ψ, 709. φ, 274. etiam Vulcani, πολυμήτιος Ἡφαίστοιο, Φ, 355, artificiosissimi fabri.

πολυμηχανίη, ας. ἡ. (Μάω) scientia et prudentia consulendi et agendi multa optime. Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε, ψ, 321, artem variam. Vide sequens.

πολυμήχανος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) qui multa et bona novit consilia, plenus consilii multi, et qui multa novit prudentissime agenda. est in poëta epitheton Ulyssis. B, 173. Δ, 358, coll. 339, ubi jocatur rex nonnihil; et 362, 363, nam δόλοι κακοὶ oppositi sunt τῇ πολυμηχανίᾳ, quæ in sensu optimo dicitur. Θ, 93. I, 308. Ψ, 723. α, 205, etc. nam persæpe occurrit in Odyssea idem versus.

πολυμνήστη, ης. ἡ. (Νέω) a multis procis ambita. πολυμνήστη βασίλεια, regina multos procos habens, δ, 770, i. e. Penelope. et ψ, 149, ἦ μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν. sed ξ, 64, πολυμνήστην τε γυναῖκα, loquitur Eumæus, de puella formosa et a multis petita, sibi in uxorem danda a domino suo: nam loquitur non ut jam habens talem, sed ὡς ἕξων: coll. φ, 214.

πολύμυθος, ου. ὁ ἡ. (Μύω) qui multa habet verba et narranda. ponitur in malo et bono sensu. nam Menelaus dicitur, οὐ πολύμυθος, utpote Laco, Γ, 214, quæ laus opponitur τῷ ἀκριτομύθῳ. Τηλέμαχον πολύμυθον, β, 200, ubi est σκῶμμα de nimia ejus loquacitate.

πολυπαίπαλος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) versutus, astutus, vafer. Φοίνικες πολυπαίπαλοι, Phœnices valde vafri, ο, 418, versutissimi, callidissimi: utpote negotiatores per omnia maria omnesque terras iis temporibus. in sensu tamen mitissimo accipiendum epitheton, ingeniosissimi: nam Homerus non solet male dicere; multo minus, si de gente tota, eaque nobili, sermo est. cæterum a παλὴ est παλύνω, i. e. λευκαίνω.

πολυπάμμων, ονος. ὁ ἡ. (Πάω) qui multa possidet et acquisivit fruenda, πολυκτήμων. τὰ πάμματα γὰρ παρὰ Δωριεῦσι τὰ κτήματα, opes quibus quis fruitur; et πάσασθαι etiam est κτήσασθαι. duplex μ vero est ex Æolismo, nam Æoles amant duplicatas consonas. quia tamen κτήματα in specie sunt τὰ τετράποδα: hinc πολυπάμμων in specie est, dives pecoribus, *reich an vieh, (rich in cattle.)* ὥστε ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς, Δ, 433.

πολυπενθής, έος. ὁ ἡ. (Πένθω) in multo luctu. Ἀλκυόνες πολυπενθέος, I, 559. σὺ, γέρον πολυπενθὲς, tu, senex luctuose, ξ, 386. πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν, ψ, 15. Vide sub πένθος.

πολυπίδακος, ου. ὁ ἡ. (Πίω) plenus fontium. Ἴδης πολυπιδάκου, Υ, 59, 218.

πολυπίδαξ, ακος. ὁ ἡ. (Πίω) idem. πολυπίδακος Ἴδης, Ξ, 157, 307. Ψ, 117. Ἴδην πολυπίδακα, Θ, 47. Ξ, 283. Ο, 151. nam Ida mons est πολυπόταμος.

πολύπικρος, ου. ὁ ἡ. (Πίτω) valde amarus et acerbus. μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθὼν, sc. δείδω, π, 255, ubi neutra sunt adverbialiter, pro πολυπίκρως καὶ αἰνῶς, vereor, ne cum magno nostro luctu ulcisci coneris injurias nobis factas.

πολύπλαγκτος, ου. ὁ ἡ. (Λάω) multum vagans et oberrans. πολύπλαγκτος ἄνεμος, Λ, 308. ὁ μὴ μένων ἀεὶ ἐν ταυτῷ, ventus valde variabilis. hinc et τοὺς κατὰ νοῦν ἀστάτους vocamus ἀνεμιαίους, ventosos. πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικε, ρ, 511, similis est homini qui multum circumvagatus est. et 425, λῃϊστῆρσι πολυπλάγκτοις, prædonibus multum circumvagantibus in mari. θεοὶ δυῶσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους, υ, 195, malis afficiunt homines multum jactatos peregre.

πολύπους, οδος. ὁ. attice ὁ πούλυπος. (Πάω) et dorice ioniceque πώλυπος, etiam πώλυψ, υπος, ὁ. polypus, animal ἀμφίβιον. præcise est ὀκτάπους, octipes: sed ponitur sæpius numerus certus pro incerto, e. c. Κρήτη ἑκατόμπολις pro πολύπολις, et vice versa incertus pro certo, e. c. πολυγλώχιν pro τρίαινα, *eine dreyzackige gabel, oder ein scepter von drey spitzen, (a trident, or a sceptre with three points.)* cæterum δύσριγον ὁ πολύπους, frigidum animal, vel frigori inimicum, καὶ ἀντέχεται τῆς οἰκείας θαλάμης, ἵνα θερμαίνων ἀντιθάλπηται ὑπ᾽ αὐτῆς. habet vim ad ἡδονὴν καὶ ἀφροδίσια si comeditur. θολὸν ὁ πολύπους ἔχει ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι, οὐ μέλανα κατὰ τὴν σηπίαν, ἀλλ᾽ ὑπέρυθρον: καὶ ὁ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἱονεὶ κύστις, et hunc comedit ipse, si cibum non habet alium. hinc proverbium; ἔδωδα ἐμαυτὸν ὡς πολύπους. πουλύποδος (ob metrum pro πολύποδος) θαλάμης ἐξελκομένοιο, polypi extracti ex cubili suo, ε, 432, ubi parabola de eo explicat tantum τὸ στιῤῥὸν τῆς ἀντοχῆς, *das feste anhalten, (the firmness of the hold:)* nam, sicut polypus firmiter tenet lapillos, quibus in cubili suo adhæserat; sic Ulysses firmiter tenuit petram.

πολύπτυχος, ου. ὁ ἡ. (Πίτω) multas plicas, juga et valles varie alternantes, habens. est epitheton montis. πύλαις πολυπτύχου Οὐλύμπου, Θ, 411, coll. 456, ubi sermo est de monte Olympo, qui habet πολλὰς πτύχας, i. e. φαραγγώδεις πτύξεις καὶ περιοχὰς ἀνακλίσεων. sic, ἀπὸ κρατὸς Ὀλύμπου πολυπτύχου, de vertice, Υ, 5. possit quidem allegorice cœlum intelligi per Olympum; et in cœlo sunt octo sphæræ, ut antiqui numerabant: nam septem planetæ errant, et octava est fixarum: possit et intelligi ἰσχυρὸς, στερεὸς, ad similitudinem corporis multiplicis, quod, quo sæpius est duplicatum, eo firmius est. Ἴδης πολυπτύχου, Φ, 449. Χ, 171.

πολύπυρος, ου. ὁ ἡ. (Σπάω) ubi multum tritici, et in genere, frumenti, provenit, εὔφορος γῆ, *gut korn-land, (fertile arable land.)* Βουπρασίου πολυπύρου, Λ, 755, i. e. πολυσίτου. sic, ἐν Ἄργεϊ πολυπύρῳ, Ο, 372. Δουλίχιον πολύπυρον, ξ, 335. π, 396. τ, 292. Συρίη νῆσος πολύπυρος, ο, 405.

πολύῤῥην, ηνος. ὁ ἡ. et πολύῤῥηνος, ου. ὁ ἡ. (Ἀρὰ) qui multos habet agnos. qui multas habet pecudes. idem ac πολυάρνη. Πελίης ἐν Ἰαολκῷ ναῖε πολύῤῥηνος, Pelias dives, λ, 256. ἐν δ᾽ ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται, I, 154, 296, i. e. πολυθρέμμονες, quibus sunt multæ pecudes simul et multa armenta. οἱ ῥῆνες sunt οἱ ἄρνες. sic et ἡ ὑπόῤῥηνος ὄϊς est ἡ γεννήσασα, quæ agnum sub se habet lactentem: quæ et ὕπαρνος dicitur.

πολὺς, έος. ὁ ἡ. τὸ πολύ. (Πέλω) multus, plenus, magnus. idem ac πολλός. et est factum ex πολλός. mutando æolice ο ultimum in υ, et abjecto λ. poni solet in laude, e. c. ὁ πολὺς τὴν θεολογίαν, *ein grosser gottesgelehrter, (a great theologian:)* et contemtim, e. c. πολὺς ἄνθρωπος, plebs, ordo plebeius, *der gemeine mann, der pöbel, (the vulgar.)* πολὺς ὀρυμαγδὸς, multus strepitus, Β, 810. Δ, 449. Θ, 59, 63. ἱδρὼς, sudor multus, Π, 110. Ψ, 507. ὑμέναιος, multi cantus nuptiales, Σ, 493. ἐπέων νομὸς, Υ, 249, verborum lata pastio. χειμὼν, δ, 566, cum οὐ est, nulla hiems vel tempestas adversa. ὀστέων θὶς, magnus acervus ossium, μ, 45. ὕπνος, ο, 393, nimius somnus. πουλὺς ὅμιλος, densum agmen, Θ, 109, ionice. πολέος (διὰ) πεδίοιο θέουσαι, currentes per latum campum, Δ, 244. sic et, ἀνὴρ ἰὼν, Ε, 597. ἵπποι δίενται, equi agitantur per multum campi spatium, Ψ, 475. et 521, θέοντος, currentis per. et 562, πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται, sc. τιμῆς, i. e. πολύτιμος ἔσται, magni pretii æstimabit eum. sic et Θ, 405. ποθὴν πολέος βιότοιο, β, 126, *die vermissung vieler lebensmittel, (the loss of much of thy provision.)* πυρὸς, sc. ἐπὶ, ad magnum ignem, υ, 25. πολὺν χρόνον, diu, Β, 343. Γ, 157. Μ, 9. δ, 594. ο, 68. ω, 217. πόνον, Ζ, 525. λαὸν, I, 22, multos milites. Σ, 452. Β, 664. κέλαδον, Σ, 530. ὀρυμαγδὸν, Φ, 313. ὅμιλον, Ψ, 651, per magnum conventum populi. βίοτον, δ, 90, multas opes, unde vivitur. sic et ο, 455. σῖτον, τ, 61. πουλὺν ὅμιλον, Κ, 517. et 27, πουλὺν ἐφ᾽ ὑγρὴν, per vastum mare. sic et δ, 709, i. e. πολλὴν θάλασσαν. sic et θῆλυς ἐέρση dicitur, ionice πολέες ἑταῖροι, Β, 417. Τ, 5. Ἀρκάδες, Β, 610. ἱππῆες, Δ, 143. περ ἐόντες, Ε, 94. I, 548. καὶ ἐσθλοὶ, Ζ, 452. Ω, 167. ζ, 284. χ, 204. εἰμὲν τοῖοι, καὶ πολέες, Η, 232, sumus tales, et quidem multi nostrum. λαοὶ, Κ, 171. Π, 550. θηήσαντό ἐ, Ο, 682. ἐπ᾽ αὐτῷ κάππεσον, Π, 661. δάμεν αὐτῷ, multi occisi sunt ab eo, Σ, 103.

μῦθοι παντοῖοι, Υ, 249. *καὶ ἄλκιμοι*, Φ, 586. *σφῶν*, γ, 134, eorum plurimi. *αὐτοὶ πολεῖς*, pro *πολέες*, ipsi multi, Λ, 707. *ἐκ πολέων πίσυρας*, ex multis quatuor, Ο, 680. *πολέων ἀπετίνυτο ποινὴν*, Π, 398. multorum ultionem exigebat. *τὶς ἀνθρώπων*, quisque omnium hominum, Σ, 467. *ἡγήτορα λαῶν*, ductorem magni exercitus, Υ, 383. *νόον ἡρώων ἐδάην*, δ, 267, multorum principum ingenium cognovi. *πῶς κέν τις ἄλλος ἀνθρώπων*, quomodo sane aliquis alius ex omnibus hominibus, ι, 352. *μύθων ὥρη*, multum loqui habet suum tempus, λ, 378. et 415. *ἀνδρῶν φόνῳ*, cædi multorum hominum. *ἀέθλων*, ψ, 350. *τάφῳ πολέων ἀνδρῶν*, ω, 87. *μοῦνος μετὰ πολέσι*, Δ, 388, *einer unter vielen, (alone among many.)* *πολέσιν ἱμᾶσι*, multis loris, Κ, 262. *χρεῖος ὄφειλον*, debebant multis, Λ, 687. *ἕταρον πέμπω πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν*, mitto sodalem meum una cum militibus meis, Π, 240, ut etiam gregarii milites notentur. et ex ejusmodi locis sumta est notio recentiorum, ut *ὁ πολὺς ἄνθρωπος* sit *ὁ χυδαῖος*, vulgus. et 329, *πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν*, malum et pestem omnibus; de chimæra. *βαρυστενάχων πολέσιν μετὰ*, Ψ, 60, gemens inter suos milites. *δὲ καὶ ἄλλοις κακὸν ἔσται*, multis et aliis malum erit, β, 166. *ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ*, habet dignitatem apud populum, λ, 494. *μοῦνος ἐὼν πολέσιν*, solus multis, υ, 30. ob metrum est *πολέσσι*, Ρ, 236, 308. ionice, a nominativo plurali *πολέες*, est adjuncta syllaba *σι*, *πολέεσσι ἀνδράσιν ἄνακτα*, *herrn über viel leute, (sovereign over many people,)* Ε, 546. sic, *ἀνάσσεις*, Ι, 73, imperas omnibus, O Agamemnon. *Θῆκε κέλευθον*, fecit viam omnibus, Μ, 399. *ἄνδρεσσιν ἄνακτα*, Ν, 452, multis hominibus regem. *ἱππεῦσιν*, Ο, 258, omnibus equestribus viris. *ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσιν τιθεῖσι*, Π, 262, commune malum omnibus faciunt. *Ζεὺς ἤθελε Ἀχαιοῖς Θάνατον πολέεσσι γενέσθαι*, voluit, ut multi morerentur, Τ, 274. *ὀχήσατο κύμασιν*, multis vehebatur fluctibus, ε, 54, *fuhr auf den wellen, (was borne along by the waves.)* *κακοῖσι συνέῤῥηκται*, malis fractus est multis, ϑ, 137. *κακοῖς ἔχεαι*, υ, 200, malis multis teneris. *ὀλέσῃς δὲ πολέας*, et ut perdas bene multos, Α, 559, quod in metro est dissyllabum, vel, si placet, tres breves loco iambi. sic, *ὀλέσῃ*, Β, 4. sed trisyllabum est, Γ, 126, *πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους*, multa inspersit telæ suæ certamina. *πολέας διακοιρανέοντα*, multos cum imperio obeuntem, Δ, 230. et 298, *πεζοὺς πολέας τε καὶ ἐσθλούς*. sic, *ἐξενάριξέ σοι υἱέας*, Ω, 204. et *σὺν νήεσσιν ἄγων*, ω, 426. *Καδμείωνας*, Δ, 385. Ε, 804. *υἷας*, Ω, 479, 520. *ἀέθλους*, γ, 262. contrahitur hic accusativus in, *πολεῖς ἐσάωσε*, Ν, 734, i. e. *πολλοὺς ἀνθρώπους*, ubi alii legi malunt *πόλεις*, civitates; coll. 733, minus bene, ut videtur. nam hæc contractio et alibi, e. c. *πολεῖς ὀλέσαντα αἰζηοὺς*, Ο, 66. *πολεῖς ὅρκους*, Υ, 313. *ἀέκοντας*, Φ, 59. et 131, *ταύρους*. *ἀέθλους*, δ, 170. *πολὺ*, præter notionem adjectivi, etiam adverbialiter jungitur, maxime comparativis et superlativis. *πολὺ φίλταται πόλεις*, urbes carissimæ, Δ, 51. *πολὺ φίλτατος ἑταῖρος*, Ρ, 411, 655. Χ, 233. *πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ*, Β, 577, *die allermeisten und besten leute, (the most numerous and bravest of the people.)* et 580, 817. *πολὺ πλεῖσται φάλαγγες*, Ο, 448. *φέρτατος*, Α, 581. *πρώτιστος*, Ξ, 442. *πρῶτος*, Η, 162. Θ, 256, coll. 253, ubi est *κατ' ἄρσιν*, deinde *κατὰ Θέσιν*, Ψ, 288. ρ, 328. *μείων*, Β, 529, multo minor; de Ajace Oilei. *φέρτερος*, et *φέρτερον*, Δ, 56, 307. Η. 105. Ο, 165. Χ, 40. *πρότερον*, Ξ, 467. *χείρονος*, Ο, 641. *κέρδιον*, Ρ, 417. *γλυκίων*, Σ, 109. *μᾶλλον*, Ψ, 386, 429. *ἐγὼ σοῦ πολὺ χείρων*, Υ, 434, te multo deterior sum, viribus scilicet. *μεῖζον*, multo majus quid, β, 48. *κάλλιον*, multo pulcrius, ϑ, 543. ρ, 583. *κέρδιον*, utilius, commodius multo, aptius, υ, 316, 381. *πρῶτον*, longe primum, *gar weit das erste voran, (far before,)* ϑ, 197. *πρῶτος*, omnium primus exis ad pastum, ι, 449. *κάλλιστος ποταμῶν*, λ, 238. et 309, *καλλίστους*. *πρώτιστος ἐπάλμενος*, ξ, 220. *πρώτη*, omnium prima vidit eum, ρ, 31. *φίλτατος*, π, 445. ω, 516. *χείρονες ἄνδρες*, φ, 325, *πολὺ πρὸ φίλων μάχεσθαι*, Δ, 373, i. e. *προμάχεσθαι*, multum procurrere ante alios, et pugnare cum hostibus. sic, *ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων*, Λ, 217, volebat multum ante alios omnes pugnare. *νῦν γε πολὺ προβέβηκας*, multum progressus es, Ζ, 125, quod idem est ac *προμάχεσθαι*, ante primam aciem pugnare, et suos defendere: nam *τὸ πρὸ* avulsum, maxime propugnationem notat. *πολὺ πρὶν*, multo prius, Λ, 236. Ν, 161. β, 167. *πολύ κε φθαίη πόλις ὑμὴ ἁλοῦσα*, multo sane prius urbs vestra capietur, Ν, 815, et mens Ajacis est, *Τροία πεσεῖται* (cadet) *νῆες περιέσον ται*, naves superstites erunt. *πολὺ προθέεσκε*, multo præcurrebat, Χ, 459. λ, 514. *ἡμῖν Ζεὺς πολὺ (μᾶλλον) βούλεται, ἢ Δαναοῖσι, νίκην*, Ρ, 331, ubi *πολὺ* per ellipsin, sequente *ἢ*, est, multo potius quam. sic et ρ, 404, *αὐτὸς γὰρ φαγεῖν πολὺ βούλεαι, ἢ δοῦναί τι ἄλλῳ*. *οὐ πολὺ ἀπ' αὐτοῦ ἔναιεν*, non longe ab eo habitabat, ο, 96. *πολὺ κάλλος*, multam pulcritudinem, ψ, 156. *ὕδωρ πουλὺ ψυχρὸν*, multam aquam frigidam, τ, 387.

πολύσκαρθμος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) multum saliens, longe et diu currens. *σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίννης*, Β, 814, monumentum velocis Myrinnæ, quæ fuit nobilis Ἀμαζών. habet hoc epitheton partim, quia agilibus equis multum vehebatur, et *εὐσκάρθμους ἵππους* frequenter exercere solita fuit; partim quia ipsa valde pernix pedibus.

πολυσπερὴς, έος. ὁ ἡ. (Σπάω) late dispersus per multos orbis tractus, late discretus. *ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων*, Β, 804, hominum ex variis nationibus. *πολλοὺς βόσκει γαῖα πολυσπερέας ἀνθρώπους*, λ, 364, quasi *βοσκήματα*, quæ errant per agros et campos.

πολυστάφυλος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) multis uvis.

est epitheton regionis viniferæ. πολυστάφυλον Ἄρνην, B, 507.

πολύστονος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) multos gemitus vel habens vel faciens. πολύστονα κήδεα, A, 445, ærumnas funestas et multos gemitus exprimentes. Ἔρις πολύστονος, discordia luctuosa, Λ, 73, bellica nimirum, quæ multos morientes gemere facit. sic, ἰὸς, sagitta, ὁ ποιῶν στόνους, O, 451. μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος, τ, 118, sum valde miser et ærumnosus.

πολύτλας, αντος. ὁ ἡ. (Ταλάω) qui plurima subit et suscipit et audet. qui et, cum α intensivo, dici potest ὁ ἄτλας, cujus obliqui recipiunt τ, ἄτλαντος, etc. πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, Θ, 97. I, 672. Ψ, 729, 778. ε, 171, 354. ν, 250. ρ, 280, quia valde actuosus et in periculis intrepidus erat semperque sui compos.

πολυτλήμων, ονος. ὁ ἡ. (Ταλάω) idem. ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν, H, 152, inquit Nestor de se juvene, et opponitur τῷ, οὐδέ τις ἔτλη, nemo audebat, 151. πολυτλήμων δὲ μάλα εἰμὶ, perpatiens enim valde sum, σ, 318, *ich kan sehr viel aushalten, (I can endure a great deal,)* inquit Ulyssis.

πολύτλητος, ου. ὁ ἡ. (Ταλάω) qui multa pertulit, qui multa ferre et tolerare potest. πολύτλητοί τε γέροντες, λ, 38, senes qui multa passi sunt, in opposito ad juvenes nondum tot malis conflictatos.

πολυτρήρων, ωνος. ὁ ἡ. (Τρέω) ubi multæ sunt columbæ, πολλὰς ἔχων περιστεράς. πολυτρήρωνά τε Θίσβην, B, 502. et 582, Μέσσην, i. e. Μεσσήνην.

πολύτροπος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) multum et varie versatus et conversus; quod fieri potest vel a fortuna vel a consilio prudente et callido. εἰς πολλὰ τρεπόμενος, i. e. variis fortunæ et casuum conversionibus usus, et, variis consiliis se vertens quasi in formas varias. multum circumagitatus et volutatus a fatis; multis etiam consiliorum formis induens se, πολυκίνητος τῇ διανοίᾳ καὶ ἀληθῶς πολυμήχανος, πολύμητις, πολύνους, ἐπιχειρηματικὸς, πολύβουλος, πολύστροφος, οὐκ ἐφ' ἑνὸς ἑστὼς, τρεπόμενος πολλὰς ὁδοὺς βουλευμάτων, ὁ διὰ πολλὴν ἐμπειρίαν πολύφρων, ποικιλόφρων. substantivum ὁ τρόπος, quod recentioribus notat τὸ ἦθος, nusquam apud poëtam est: ergo non dicit τὸν πολυήθη καὶ τὰ εἴδη διάφορον, sed notat ἐπαινουμένην καὶ πολυειδῆ ἐνέργειαν. sic de luscinia: τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν, quod idem est ac si diceret, eam esse πολύτροπον εἰς ᾠδὴν, variis figuris utentem ad canendum. ἄνδρα πολύτροπον, α, 1, ubi maxime fortunæ et casuum varietas innuitur. σύγε Ὀδυσσεὺς εἰς πολύτροπος, κ, 330, ubi contextus maxime indicat, de animi et ingenii versutia et solertia varia celerique, nomen hoc poni.

πολυφάρμακος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) multa habens medicamina. ἰητροὶ πολυφάρμακοι, K, 28. Κίρκης πολυφαρμάκου, κ, 276.

πολύφημος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) ubi multæ jactantur voces ominosæ, qui multa habet vaticinia, multas laudes narrans. ἀγορὴν πολύφημον ἱκέσθην, ad concionem in foro multas voces habentem veniebant ambo, β, 150, ἐν ᾗ πολλαὶ φῆμαι λαλοῦνται ἤγουν μαντικοί τινες λόγοι, multæ voces ex quibus omen capi potest. hinc lusit Pythia, obscuro oraculo jubens Thebanos ἐς πολύφημον ἐξενεῖκαι τὸ πρῆγμα, Herodot. V, 79, ubi non est nomen proprium, sed notat concionem populi, varias sententias jactantem. confer l. c. et c. 80. πολύφημος ἀοιδὸς, χ, 376, ὁ σοφὸς καὶ πολυΐστωρ καὶ οὕτω πολλὰς μαντικὰς φήμας εἰδὼς, vel et, ὁ πολλοὺς φημίζων. præstat tamen, *der viel weissagende, (one who predicts many things.)* Vide nomen proprium in R.

πολύφλοισβος, ου. ὁ ἡ. (Φλέω) multi fremitus et strepitus, multarum undarum sonantium. est epitheton maris, A, 34. B, 209. Z, 347. I, 182. N, 798. Ψ, 59. ν, 85.

πολύφορβος, ου. ὁ ἡ. (Ἴα) multa animalia pascens. est epitheton terræ. πολυφόρβου γαίης, Ξ, 200, 301. γαῖαν πολυφόρβην, I, 564, ubi ionice forma fœminini est posita. est ergo idem quod πολυβότειρα. latiori sensu dicitur ζείδωρος et φερέσβιος.

πολύφρων, (Φέρω) multum intelligens, ad multa cogitationibus valens. χόλος, ὅστε ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι, ira, quæ impellere potest vel prudentissimum ad sæviendum, Σ, 108. Ἡφαίστοιο πολύφρονος, nam per ignem permulta artificiosa fiunt, Φ, 367. θ, 297, 327. Ὀδυσῆα πολύφρονα, ξ, 424. υ, 239, 329. φ, 204. οἶνος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, ξ, 464, vinum, quod incitare potest vel egregie sapientem nimis cantare et hilarum esse.

πολύχαλκος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) ubi multum est æris et aëneorum vasorum. it. valde firmus. οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, E, 504. γ, 2, i. e. στερρὸν, qui alibi ob eandem incorruptibilitatem dicitur σιδήρεος: simul et, quia sidera in eo firmiter adfixa hærent, ex opinione sensuali. Δόλων τὶς, πολύχρυσος, πολύχαλκος, multum auri et æris habens, i. e. dives, K, 315. sic, πόλιν Πριάμου, Σ, 289. ἐκ Σιδῶνος πολυχάλκου, ο, 424, ubi multæ erant nobiles officinæ fabriles metallicæ: simul et per æs fortasse indicatur pecunia, qua abundare poterat ista urbs ob purpuram suam egregiam, quæ per omnem orbem in summo erat pretio una cum Tyria purpura. possit simul et intelligi ἡ ὀχυρὰ, ἡ στιῤῥὰ, ob munitiones suas: sed primum præstat.

πολύχρυσος, ου. ὁ ἡ. (Χράω) multum auri habens. Δόλων, πολύχρυσος, πολύχαλκος, K, 315. βασιλεὺς πολυχρύσου Μυκήνης, A, 46. γ, 305. Πριάμοιο πόλιν πολύχρυσον, Σ, 289.

πολυωπὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ὄφ) qui multos quasi oculos habet, foraminosus, *voll augen, (having many eyes.)* οὗ πολλοὶ ὀφθαλμοί. nam et Græcis ponitur ὁ ὀφθαλμὸς pro ἡ ὀπὴ, sicut et nos

facimus. et ἡ ὀπὴ, foramen, ex ὁ ὤψ est ortum nomen apud ævum recentius. differt tamen τὸ πολυοπὸν et πολυωπόν: prius enim est, non ex arte, e. c. ῥάκος πολυοπὸν, pannus lacer et pertusus usu longo; posterius est, ex arte, e. c. δίκτυον πολυωπὸν, rete sic confectum ut habeat multos oculos. δικτύῳ πολυωπῷ, χ, 386, πολλοὺς ἔχοντι ὦπας.

πομπεὺς, έως. ὁ. (Ἕπω) comes et dux, qui deducit aliquem aliquo, συνοδοιπόρος, cujus auxilio aut præsidio aliquis deducitur. est idem qui ὁ πομπός. sic dicitur Αἰθιοπεὺς (ionice) et Αἰθίοψ, ἀριστεὺς et ἄριστος, ἡγεμονεὺς et ἡγεμών. οἵ σοι πομπῆες ἔσονται ἐς Λακεδαίμονα, qui tibi deductores erunt, γ, 325. et 376, εἰ δή σοι, νέῳ ὧδε, θεοὶ πομπῆες ἕπονται, deductores et comites. οὖροι, νηῶν πομπῆες, venti, navium comites, δ, 362. πομπῆες ἀγαυοὶ, deductores tui nobiles, ν, 71. οὔτι σὲ ἄνωγα, ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν, υ, 364, non postulo a te, ut mihi addas deductores.

πομπεύω, f. εύσω. (Ἕπω) comitor, deduco. αὐτή μιν πόμπευον, ipsa ego eum deduxi eo, ν, 422, inquit Minerva de Telemacho, pro ἐπόμπευον.

πομπὴ, ῆς. ἡ. (Ἕπω) comitatus, deductio. *die geleitung, (the escort.)* αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ, Ζ, 171, et ille profectus est in Lyciam sub egregia deorum deductione, comitantibus eum diis, *unter dem guten geleite gottes, (under the good guidance of the gods.)* οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε ἀνθρώπων, ut neque dii neque homines eum comitantes deducant, ε, 32, sed ut ipse sibi jam sit deductor solus. nullo alio comite, sed solus. coll. 37. nam in Scheria demum invenit certam πομπήν. et 173, ἄλλο τὶ δὴ σύ, θεὰ, τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπὴν, aliud sane tu jam cogitas, non vero dimissionem meam. ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς μνησόμεθα, η, 191, deinde et de deductione ejus in patriam suam cogitabimus. et 193, ὡς ὁ ξεῖνος, πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ, ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται. εἵνεκα ξείνου τάδε τέτυκται, πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, de hospite, parata ista sunt, deductio ejus et dona, θ, 545. ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς, (quæ cupiebam) πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, ν, 41. ἐπεὶ οὐκέτι φαίνετο πομπὴ, κ, 79, quia non jam aderat nobis auxilians comitatus, qui nos sine labore nostro deduceret, sicut antea cum ventum ab Æolo ferentem habebamus. est ergo h. l. in sensu omnium primo. πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε μελήσει, λ, 331, deductio mea curæ erit diis et vobis. sic 351, ἄνδρεσσι, viris. et 356, πομπήν τ' ὀτρύνοιτε, et deductionem properaretis deinde, post annum scilicet. ὄφρα πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμοῦ, ζ, 290, ut deductionem et reditum nanciscaris a patre meo. νῆα ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, navem a facta deductione Ulyssis revertentem, ν, 150. et 151, ἵνα ἀπολήξωσι πομπῆς ἀνθρώπων, ut desistant a deductione hominum in posterum. et 176, νῆα ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν. et 180, πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, a deductione hominum abstinete in posterum. οὔτε σὺ πομπῆς τεύξῃ, neque tu deductione in patriam potieris, τ, 313, quod vere dicebatur, sed ab ignorante: nam erat jam in patria Ulysses. καὶ τότε Ὀδυσσῆϊ μήδετο πομπὴν, curabat ei dimissionem, et auxilium quo abiret, ε, 233. αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε, πατρίδα ἱκέσθαι, η, 151, *beschleuniget meine wegbringung, dass ich ins vaterland komme, (hasten my departure that I may reach my native land.)* et 317, πομπὴν δὲ ἐς τόδε αὔριον ἐγὼ τεκμαίρομαι, inquit rex; deductionem tuam in proxime sequentem diem ego constituo perficiendam. πομπὴν δ' ὀτρύνει, ὁ ξεῖνος, hospes urget deductionem suam, θ, 30. et 31, ἡμεῖς δὲ ἐποτρυνώμεθα πομπὴν, et nos maturemus eam. et 33, οὐδεὶς ἐνθάδε δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς, nemo hic diu residet ob deductionem; sed celeriter eam fieri jubere soleo. ἵνα σοὶ πομπὴν ὀτρύνω δοῦναι Ἐννοσίγαιον, ι, 518, inquit Polyphemus subdolus: ut horter Neptunum dare tibi deportationem celerem in patriam navi tua. τεῦχε δὲ πομπὴν, κ, 18, et parabat mihi promtam devectionem in patriam, sc. Æolus, dato vento comite. apparet ergo, quæ sit ἡ πομπὴ in poëta. apud recentiores est et vox sacra. Vide sub πέμπω, prope finem.

πομπὸς, οῦ, ὁ et ἡ. (Ἕπω) comes et dux, quid educit aliquem aliquo, συνοδοιπόρος, *ein geleiter, (a guide,)* cujus auxilio aut præsidio aliquis deducitur. ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπὸν, Ν, 416, sequi eum feci et præbui comitem itineris ad inferos. τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσομεν, tam bonum ei ducem et comitem adjungemus, Ω, 153. et 182, τοῖος γάρ σοι πομπὸς ἅμα ἕψεται, Mercurius ipse. et 437, σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς ἱκοίμην, tecum sane comes irem vel quovis. et 439, οὐκ ἄν τίς σοι, πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσαιτο, non sane quis tecum, ducem et comitem tuum contemnens, pugnare velit. et 461, σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν, inquit Mercurius ad Priamum. ἐμὲ προέηκε Νέστωρ τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι, me proficisci jussit Nestor, ut sequerer hunc dux et comes viæ, δ, 162. et 826, τοίη γάρ σοι πομπὸς ἅμα ἔρχεται, tecum vadit tam bona comes, Minerva scilicet. πομποὶ ἀπήμονές ἐσμεν ἁπάντων, θ, 566, deductores innoxii omnium, qui ad nos casu veniunt, et deportari nostris navibus cupiunt. sic et ν, 174. πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι, Π, 671, deportandum eum (mortuum filium tuum) cura eum deportatoribus agilibus, qui portent eum. sic et 681. Vide sub πέμπω, ad finem.

πονέομαι, f. ήσομαι. (Πνέω) laboro, facio; labores sustineo. ᾔδει γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο, noverat enim in animo fratrem suum, quam laboraret is in animo suo et quam strenue pararet omnia, etiam rem divinam, Β, 409, et de promtitudine regis instruendæ rei divinæ maxime hoc verbum h. l. dicit: quam soleret facere sacrum, hoc tempore certe non omittendum ab eo. simul tamen in genere ad anxietatem animi regis pertinet. sic Ι, 12,

αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο, ipse enim inter primos laborabat cura et anxietate animi. ὄφρα ὅγε ταῦτα ἐπονεῖτο, dum ille artifex hæc elaborabat, Σ, 380. et 413, ὅπλα, οἷς ἐπονεῖτο, instrumenta, quibus opus suum faciebat. ἤτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο, et sane ille hæc sedulo curabat, his occupatus erat, ε, 222. ἄγγεα, οἷς ἐπονεῖτο, κιρνὰς οἶνον, vasa, quibus occupatus erat, infundens vinum, π, 13. οὕτως οἱ μὲν πονέοντο κατὰ ὑσμίνην, sic pugnabant illi fortiter, E, 84, 627. H, 442, i. e. ἐμόχθουν. οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα πονέοντο, illi vero modo et paullo ante de cœnis suis occupati fuerant, et jam postremam manum iis adhibebant, removendo vasa, Ω, 444. παρέθεσαν αὐτῷ μοῖραν κρειῶν, οἳ πονέοντο, apposuerunt ei portionem carnium, qui occupati erant circa secandas et distribuendas carnes ϱ, 258. υ, 281, coll. 280. et 159, ἐπισταμένως πονέοντο, opus faciebant scienter, quod cuique erat faciendum, *arbeiteten geschicklich, (did their work skilfully.)* ὄφρα ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττεό με χρὴ, χ, 377, quamdiu ego in domo curabo quod opus mihi est. πολλὰ πονήσατο, multa opera fecit sine me, I, 348. πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, laborans labores suos domesticos Cyclops, ι, 250, 310. 343. ὅπλα πονησάμενοι κατὰ νῆα, cum cuncta instrumenta navigandi curassemus recte et cum studio, λ, 9. μ, 151. οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον, ionice pro πονούμενον, qui eum viderunt laborantem, i. e. strenue pugnantem, Δ, 374. sic, πονεύμενος, pugnans, N, 288, elliptice, i. e. κατὰ ὑσμίνην. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ πονεώμεθα, K, 70, nam, ἡ βασιλικὴ αὐτουργία incitat alios. τόσης ὑσμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο, Y, 359, tantæ pugnæ obire possit aciem et laboraret curando eam. σοὶ ἐπέτρεψε πονέεσθαι, tibi mandavit laborem, K, 116. et 117, νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι λισσόμενος, nunc deberet circa omnes principes orando laborare. et 121, οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι, *will sichs nicht sauer werden lassen, (will not bestir himself:)* coll. 122, 123, ubi tres caussæ, cur aliquis cesset, ignavia, inscitia, expectatione alterius jubentis. τύμβον ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα. tumulum ego facere vos jubeo, Ψ, 245, *ein grabmal zu machen, (to make a tomb.)* ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους, ille occupatus erat circa equos accurate regendos, ἠσχολεῖτο, O, 447, et est plusquamp. pass. deponentialiter. idem, vel et perf. pass. deponentialiter, per syncopen, est Γ, 99, κακὰ πολλὰ πέπασθε, pro πεπόνησθε, occupati estis et exerciti multis malis, laborastis multum. sic et ψ, 53. ἐπειὴ μάλα πολλὰ πέπασθε, *da ihr so sehr vieles ausgestanden, (as ye have undergone so much,)* κ, 465. Aristarchus quidem legi jubebat πέπασθε, i. e. κέκτησθε, acquisivistis quasi, *gewonnen habet mit eurer mühe, (have gained by your exertions,)* a πάω f. άσω, possidendum et utendum do: et esset id sane simplicius et elegantius perf. passivum: libri tamen constanter habent πέπασθε. alii operosius id deducunt a πάθω, πανθάνω, πάσχω, f. 2. παθῶ, perf. m. πέποθα, attice πέπονθα, cujus secunda pluralis πεπόνθατε, et πέποθατε, passi estis, per syncopen (i. e. extrusa syllaba ατ) et interserto Sigma πέποσθε: sed cui istæ ambages non quæsitæ videntur?

πόνος, ου. ὁ. (Πνέω) labor, cura, opus strenue faciendum, ἐνέργεια: in specie ἡ καματηρὰ, labor ærumnosus, κακοπάθεια: et adhuc specialius, πόλεμος, pugna. ἐπεὶ παύσαντο πόνου, cum quiescerent a labore apparandæ cœnæ, A, 467. B, 430. H, 319. π, 478. ω, 383, ubi πόνος est ἡ ἑτοιμασία τῆς δαιτός. ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, B, 291, imo vero etiam desiderii plenum est, redire domum acceptis malis; ubi est concessio. aliquis conflictans adversa fortuna, omnino cupit redire ad suos. ut ergo πόνος sit, labor animi, desiderium molestum. et 420, πόνον δὲ ἀμέγαρτον ὄφελλεν, laborem vero magnum auxit, bellicum nimirum. πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον ἠδὲ ἀτέλεστον ἱδρῶτα, Δ, 26, quomodo vis frustraneum facere laborem et sine effectu sudorem. et 57, χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον. ubi ἅλιος πόνος est ὁ μάταιος, *vergebliche arbeit und müche, (useless labour and pains.)* οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, non enim permittebat labor alius, in pugnando adhibendus et curandus, E, 517. et 567, μέγα δὲ σφεας ἀποσφήλειε πόνοιο, et valde eos excidere faceret labore frustra suscepto: nam occiso Menelao cessabat caussa belli. et 667, τοῖον γὰρ ἔχον (εἶχον) πόνον ἀμφιέποντες, tantum enim laborem habebant, curantes eum vulneratum regem: ubi ergo notat magnum studium cum dolore junctum et festinatione nimia. ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, Z, 77, quoniam labor et studium pugnandi vobis maxime super alios incumbit et a vobis sustinetur, ὑπὲρ Τρώων. et 355, ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν εἵνεκα ἐμεῖο, quandoquidem te maxime capit labor et studium mei causa. et 525, ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σεῖο, qui pugnant tui causa. δόλων ἆτε ἠδὲ πόνοιο, astutiarum insatiabilis et laboris, Λ, 430, ubi notatur ὁ ἐνεργέστατος, et plenissimus consiliorum pariter ac rei fortiter gerendæ. et 600, εἰσορόων πόνον αἰπὺν, spectans laborem gravem bellicum et infelicitatem. πόνος καὶ νεῖκος, labor et contentio, M, 348, coll. 361, πόλεμος καὶ νεῖκος. et 356, πόνοιο ἀντιάσητον, ut laboris participes sitis, coll. 368, ἀντιόω πολέμοιο, occurro labori pugnæ. τοὺς μὲν ἔα πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν, N, 2, eos sivit habere laborem bellicum et miseriam. et 344, γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, qui gavisus esset viso isto misero labore prœlii. σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις, K, 164, tu a labore nunquam cessas. τὸν ἑταῖροι ἔφερον ἐκ πόνου, i. e. ἐκ μάχης pariter καὶ ἄλγους, Ξ, 429. et 480, οὐ θὴν οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς ἡμῖν. ὥς κε ἀναπνεύσωσι πόνοιο, ut respirent a labore, O, 235. et 416, τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, pugnabant ambo de una nave; κότον καὶ ἐνέργειαν. μάχης ὀλοὸς πόνος, Π, 568, pugnæ perniciosus labor; et sic plene dictum: alibi elliptice πόνος, si pugnam notat. et 651, πόνον αἰπὺν, laborem gravem. ἀτιέρητος πόνος, P, 41, intentatus labor. et 158, ἀνδράσι δυσμενέεσσι

πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο, hostibus pugnam faciunt. et 365, *ἀλλήλοις ἀλέξειν αἰπὺν*, a se mutuo arcere gravem laborem, i. e. pugnæ pericula. et 401, *ἐτάνυσσε κακὸν*, intendit exitialem laborem, gravem fecit pugnam et diuturnam. et 718, *φέρετε τὸν ἐκ πόνου*, coll. 735, *ἐκ πολέμου*. *πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο*, T, 227, quando quis respirare possit a labore? i. e. a luctu et dolore, si omnes mortuos sic lugere velimus. *ὅπως παύσειε πόνοιο αὐτὸν*, i. e. *τῆς πολεμικῆς ἐνεργείας*, Φ, 137, 249. et 524, 525, *πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον*, (omnibus adfert luctum) *σοῖς πόνον καὶ κήδεα ἔθηκε*. *σοὶ οὔτι μέλει Τρώων πόνος*, i. e. *ἡ κακοπάθεια*, X, 11. et 488, *αἰεὶ τούτῳ γε πόνος καὶ κήδεα ὀπίσω ἔσονται*, semper ei labor et mala in posterum erunt. *ἔβη ἀμπόνον ἀνδρῶν*, pro *ἀνὰ πόνον*, ivit in prœlium, per aciem, Π, 726, ubi alii legunt *εἰς πόνον*. *τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοις*, hunc supra omnes Jupiter immisit in mala, laboriosissimum eum fecit, K, 89. et 245, *οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη ἐν πάντεσσι πόνοις*, cujus egregie benevolum mihi cor in omnibus negotiis. et 279, *ἥτε μοι αἰεὶ ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι*, quæ mihi semper in omnibus laboribus et negotiis duris adstas. *οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι*, sic vel magis augeret laborem nobis, β, 334, i. e. *τὸ ἔργον κατὰ τὴν μνηστείαν*: et est jocose dictum et ironice. *νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς*, imperitus, nec rerum gravium gnarus, δ, 818. *ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης*, sine labore molesto, η, 192. *ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε*, λ, 54, quia alia occupatio nos urgebat. *πόνον ἔχειν καὶ ὀϊζὺν*, θ, 529, ad habendum laborem et miseriam. *πολεμήϊα ἔργα καὶ πόνος*, μ, 117, ubi utrumque fere idem. *σοὶ αἰεὶ ἐν πάντεσσι πόνοις παρίσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω σὲ*, ν, 301. υ, 48, inquit Minerva ad Ulyssem. *οὔτινα ἔχει πόνον*, ν, 423, nullam habet ærumnam, *er hat keine anfechtung, (he has no annoyance.)* *ἔτι ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται πολλὸς καὶ χαλεπὸς*, ψ, 249. hinc est *ὁ πόνηρος*, laboriosus, ærumnosus, qui et *μόχθηρος* dicitur: sed *πονηρὸς* et *μοχθηρὸς* de animi vitio.

ποντοπορεύω, f. *εύσω*. (Πέρα) mare transeo. ε, 277, *ποντοπορευέμεναι*, pro *ποντοπορεύειν*, navigare. et 278, *ποντοπορεύων*. η, 267.

ποντοπορέω, f. *ήσω*. (Πέρα) idem. *τῆς νηὸς ποντοπορούσης*, λ, 11.

ποντοπόρος, *ου ὁ ἡ*. (Πέρα) mare transiens. est epitheton navis magnæ et maritimæ, μ, 69. ν, 95. A, 439. B, 771. Γ, 46, 444.

πόντος, *ου. ὁ*. (Πνέω) mare, *das meer, (the sea.)* proprie notat *τὸ τῆς θαλάσσης πελαγίζον, οὗ καταπνεομένου ἀνέμοις, κυρτοῦνται κύματα κορυσσόμενα, καὶ ἔξω ἐλαύνονται*: mare altum et patens, ubi venti undas agunt versus littora; ut dictum sit a *πνέεσθαι*, quasi *πνότος*, qui perflatur ventis. *σμαραγεῖ δέ τε πόντος*, B, 210, mare ventis agitatum mugit graviter. sic, *μελάνει*, nigricat, nigrescit, H, 64. *πόντος ἁλὸς πολιῆς οὔ μιν ἔσχεν*, non eum continuit latitudo maris cani, Φ, 59, *das ungestüme meer hat ihn nicht einschliessen und zurückhalten können, (the tempestuous sea has not been able to enclose and detain him,)* coll. 62, 63. *πόντος δέ οἱ οὔτινα ἀπηύρα*, mare ei neminem abripuit, γ, 192. *νῆσος, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται*, κ, 195, *ἤχλυσε πόντος ὑπὸ νεφέλης*, caliginosus fiebat, ξ, 304. μ, 406. ubi ubique de alto mari. *κύματα μακρὰ θαλάσσης πόντου Ἰκαρίου*, B, 145. *εἰ καὶ τὰ νείατα πείρατα γαίης καὶ πόντου ἵκηαι*, Θ, 479. *ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας* (fulgor) *ναύταις φανείη καιομένου πυρὸς*, T, 375. *ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν*, ι, 285, qui locus maxime vim nominis, et etymologiam, innuit: ventus ex ponto. et 486, *πλημμυρὶς ἐκ*, æstus ex ponto. *τηλοῦ ὑπὲρ πόντου*, procul trans mare, ν, 257. *ἐκ ἰοειδέος βὰς*, ε, 56. *ἐκ ποντόφιν*, pro *πόντου*, ω, 83. *πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται*, *auf dem hohen windigen meere erhebet und helmet sich die welle, (the wave rises and curls on the tempestuous ocean.)* Δ, 424, ubi quoque apparet, quid sit *πόντος*. *ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ*, Ξ, 258. *πόντῳ κεκλιμένοι*, inclusi mari, O, 740. *ἐν ἰχθυόεντι*, Π, 746. *ἐνὶ οἴνοπι*, Ψ, 316. *μείλανι* pro *μέλανι*, Ω, 79. ubi conf. *μέλας*: nam notat h. l. sinum maris. *ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα*, α, 4. et 197, *κατερύκεται εὐρέϊ*. sic, *ἐνήσομεν*, immittemus, β, 295. μ, 293, i. e. *ἐμβαλοῦμεν τὴν νῆα*. coll. 401. *πολυκλύστῳ*, δ, 354, quale est re vera mare circa ostia Nili. et 821, *ἢ ἐνί. ἔμπεσε*, ε, 50, coll. 56. et 132, *μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι*. sic et η, 250. μ, 388. τ, 172, 274. *ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ*, ε, 281. sic, *ἐν*, θ, 567. *πολυκλύστῳ*, ζ, 204. *ἰχθυόεντι*, κ, 458. *ἔτι πόντῳ ἐὼν*, ubi apparet casus sextus absolute positus, μ, 264. *πλείοντες ἐνὶ*, π, 368. *τὸν ἐν πόντῳ ἔφαγον ἰχθύες*, ξ, 135. ω, 290. *ὁρῶν ἐπὶ οἴνοπα πόντον*, A, 350, sic, *λεύσσων*, E, 771. *ἰδὼν*, Ψ, 143, facie conversa versus patriam et patrium fluvium. *περᾶν ἐπὶ*, transire per, B, 613. et habet *πόντος* hoc epitheton ob nigredinem altæ aquæ: et ob eundem colorem dicitur *κυάνεος* et *πορφύρεος*. sic, *νηῒ πλέων ἐπὶ*, H, 88. Γ, 47, *ἐπιπλώσας*. et *ἐπιπλὼς εὐρέα*, Z, 291. *ἐρχόμενον κατὰ*, Δ, 276, 278. *ἐλάταις ἐλαύνοντες*, H, 6. *ἐπὶ εὐρέα ἄγουσι*, I, 72. et 4, *ἄνεμοι δύο ὀρίνετον* (cient) *ἰχθυόεντα*. *ἰοειδέα ὀρίνει*, Λ, 298. *κυμαίνοντα*, Ξ, 229. *ἀπείρονα*, δ, 510. *ἀτρύγετον*, O, 27. ν, 419. ρ, 289, coll. ψ, 317, *ἐπ' ἰχθυόεντα*. sic et T, 378. δ, 381, 390. *ἐστόρεσεν θεὸς μεγακήτεα*, γ, 158. *Θρηΐκιον*, Ψ, 230, ubi sic dicitur *ὁ Εὔξεινος καὶ προκειμένη αὐτοῦ ἅπασα ἡ Προποντίς*. *πόντονδε*, ι, 495. κ, 48. *ποντόθεν*, Ξ, 395. vide porro, si lubet, O, 219. Ψ, 214, 744. α, 183. β, 263, 421. γ, 15, 105, 158, 286, 294. δ, 424, 425, 570, 470, 474, 482. ε, 352, 377. et 291, *ἐτάραξε*. ι, 83. λ, 106, 252. μ, 253. π, 229. ω, 118.

πόποι, ὢ πόποι, (Oἴ) est interjectio, notans indignationem, aut luctum, aut admirationem magnam, aut alium ejusmodi motum animi. particula orta est ex *οἴ*, gementis voce, quasi per reduplicationem et admixto *π*. *ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει*, A, 254, ubi Nestor miseratur universam Græciam. sic et H, 124. et 455, *ὢ πόποι, Ἐννοσίγαιε, οἷον ἔειπες*, heu, Neptune, quid dixisti! sic et ν, 140, ubi

Jupiter sic alloquitur Neptunum. sic et Θ, 201. et 427, ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ubi alloquitur Juno Minervam; eheu, O filia Jovis. ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδε ὀρῶμαι, ubi est cum luctu admirantis, N, 99. Υ, 344. et simpliciter mirantis, Φ, 54. O, 286, ὢ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι Ἀχαιοὶ ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, eheu, certe et reliqui igitur Græci iram in animo concipiunt contra me, Ξ, 49. ὢ πόποι, ἦ ῥα, ἀγαθός περ ἐὼν, ὑπέροπλον ἔειπεν, heu, sane igitur, quantumvis eximius, superbe loquitur, O, 185, inquit Neptunus de Jove. et 467, ὢ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἡμετέρης ἐπικείρει δαίμων, heu, certe sane fortuna præcidit consilia pugnæ nostræ. ἦ μάλα ἐλαφρὸς ἀνὴρ, papæ, certe valde levis vir et agilis, Π, 745, ubi est κέρτομον, irrisorie et scoptice dictum. sic et X, 373, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος Ἕκτωρ, postquam occisus est. ἦτε ἐφάμην, certe tamen putabam, P, 171, ubi alii minus bene legunt ὢ πέπον. ἦ ῥα ἅλιον ἔπος ἔκβαλον, heu, certe igitur frustraneum verbum emisi, Σ, 324. ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος Αἰνείου, eheu, certe mihi dolor est de Ænea, Υ, 293, ubi ex affectu ellipticus est sermo. Ἀργυρότοξε, eheu, O Apollo, Φ, 229. et 420, Ἀτρυτώνη. ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον ὀρῶμαι, X, 168. et 297, ἦ μάλα δή με θεοὶ θανατόνδ' ἐκάλεσαν. ὢ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι ψυχὴ, papæ, certe igitur est aliqua etiam in Orci domibus anima, Ψ, 103. et 782, ἦ με ἔβλαψε θεὰ πόδας, proh, certe dea impedivit mihi pedes. ὢ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται, papæ, quomodo tandem mortales accusant deos! α, 32, ubi indignationis vox est. et 253, ἦ δὴ πολλὸν Ὀδυσσῆος δεύῃ, eheu, næ tu multum indiges ejus; ubi est miserantis et dolentis. ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ ἵκετο, δ, 169, papæ, certe quidem valde amici viri filius meam in domum venit. et 333, κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ. sic et ρ, 124. ἦ μέγα ἔργον, δ, 663. ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, de Ulysse, ε, 286, inquit Neptunus. ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφατα ἱκάνει, ι, 507. ν, 172. ὡς ὅδε πᾶσι φίλος, κ, 38. ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρέος Ζεὺς ἤχθηρε, λ, 436. οὐκ ἄρα (κατὰ) πάντα νοήμονες, ν, 209, *vernunftig. wolgesinnet, (rational, judicious.)* et 383, Ἀγαμέμνονος οἶτον. ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, O, sic parvulus tu, ο, 380. ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, π, 364. οἷον ἔειπε κύων, ρ, 248. et 454, οὐκ ἄρα σοίγε ἐπ' εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν. ὡς ὁ μολοβρὸς, σ, 26. ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε, φ, 102. et 131, ἦ καὶ ἔπειτα. et 249, ἦ μοι ἄχος. ex collatione horum locorum apparebit cuique, non scribendum esse, ὦ πόποι, nam id, ὦ, esset nota vocativi; et manifestum tamen est, esse apud poëtam nil aliud nisi particulam ὢ, cum πόποι, interjectione, conjunctam, ut utraque idem significet. post Homerum quidem nonnulli τὸ, πόποι, de diis adhibuerunt, sic dictis, quasi ἔποπτοι, i. e. πάντα διοπτεύοντες, unde est et ὁ δίοπος, vox ἡγεμονική. cæterum ab recentiori illo ὁ πόπος, i. e. ὁ θεὸς, est τὸ πόπανον, i. e. τὸ πόπῳ ἄνακτι ὀσιούμενον, nam prior pars vocis est a πόπος, posterior ab ἄναξ in significatu divino.

πόρδαλις, ιος et εως. ὁ ἡ. (Ἄλλω) panthera, *ein leoparde, ein tieger, (a leopard, a tiger.)* a recentioribus scribitur ὁ πάρδαλις. quidam veterum sic distinguunt, quod ὁ πόρδαλις sit mas, ἡ πάρδαλις fœmina. et prior dictus a προάλλεσθαι, per transpositionem τοῦ ρ et ο, et interserto δ: altera vero a παράλλεσθαι. nam saltu pugnat maxime hoc animal θρασὺ, cautius tamen apro, qui cæcus ruit in hostem. et pardalis, sicut et leo, ἡμεροῦνται: sed ὗς ἄγριος ἀεὶ ἄγριος. πορδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται, N, 103, pardalium luporumque escæ sunt. ἠΰτε πόρδαλις εἶσι, sicut panthera prodit, Φ, 573—578, ubi id animal in parabola describitur. καὶ πόρδαλις, δ, 457, ubi Protei mutationes narrantur. nam poëta ipsam feram scribit πόρδαλις, (quasi πρόαλις, προαλλομένη) pellem vero ejus per α.

πορθέω, f. ήσω. (Φύω) idem quod πέρθω. vasto, depopulor, diripio, exscindo. πόλιας καὶ τείχεα ἐπόρθουν, Δ, 308, urbes et muros expugnabant. αὐτῶν ἀγροὺς πόρθεον pro ἐπόρθουν, eorum agros deprædabantur, ξ, 264. ρ, 433.

πορθμεὺς, έως. ὁ. (Πέρα) portitor, qui διὰ πορθμοῦ ἄγει τοὺς περαιουμένους, qui homines transportat trans fretum. idem dicitur ὁ πορθμευτὴς, οῦ, et pretium pro trajectione solvendum, dicitur τὸ πορθμεῖον, quod et ὁ ναῦλος et τὸ ναῦλον ab ἡ ναῦς. navigium ejusmodi dicitur τὸ πορθμίον. πορθμῆες δ' ἄρα τούσγε διήγαγον, υ, 187, *die fahrleute hatten sie übergesetzet, (the ferrymen had carried them over.)* deinde πορθμεὺς, est et, mercator, qui merces transportat per mare, Theocr. Id. I, 57, etsi poëtice tantum sic dicatur.

πορθμὸς, οῦ. ὁ. (Πέρα) fretum, ubi mare transitur facile in terram aliam. στενὴ θάλασσα μεταξὺ δύο γεῶν: στενὸς πόρος θαλάσσης, angustus transitus maris. *eine schmale überfarth, (a narrow strait.)* ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε, δ, 671. ο, 29, in freto inter Ithacam et Samum.

πόρκης, ου. ὁ. (Κῶ) est κρίκωμα συνεκτικὸν τοῦ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς, circulus quo cuspis hastæ cum bastili firmiter jungitur. περίθει χρύσεος πόρκης, Θ, 495, circumpositus erat aureus vel auratus annulus, de quo τὸ περιθέειν proprie dicitur. sic et Z, 320. est ergo κρίκος, ὃς περιθέει καὶ περιάγει ἑλίσσων τὸ ξύλον εἰς ὃ ἐμβιβληται ἡ αἰχμὴ, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ περὶ τοὺς πόδας ξυλίνου δεσμοῦ. vox est a περικεῖσθαι, circumjacere, circumpositum esse: a quo et est ὁ πόρκος, ου, retis piscatorii species.

πόρος, ου. ὁ. (Πέρα) transitus, trajectus; proprie trans fluvium, ubi ab una ripa transitur ad alteram. nam est a περάω, ejusque perf. m. πέπορα. deinde connotat etiam ipsum alveum fluvii, qui labia habet distantia, ad quæ transiri potest; et fluxum fluvii. notat et in genere, viam. Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, Thryum, ubi Al-

pheus fluvius commode transitur, Β, 592. ὅτε δὴ πόρον ἷξον ποταμοῦ, cum venissent ad alveum et fluentum fluvii, Ξ, 433. Φ, 1. Ω, 692. πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων, pertentans et emetiens transitus maris, μ, 259, *durchsuchend die übergange und wege des meeres, (surveying the crossings and passages of the sea:)* ubi quasi alveo fluvii sermo est. hinc est πορίζω, f. σω, viam præbeo, viam invenio et excogito. ἀνὴρ ἐκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων, Aristoph. Equit. 756, vir qui ex difficilibus vias faciles parare potest et comminisci.

πόρπη, ης. ἡ. (Πέρα) est eadem quæ ἡ περόνη, γυναικῶν χλαίναις ἢ πέπλοις addi solita. πόρπας τε, Σ, 401, ubi enumerantur inter opera, quæ Vulcanus fabricatus est Nymphis, ἐχάλκευε: ut ergo materia solida περονῶν καὶ πορπῶν appareat. hinc sunt et οἱ πόρπακες dicti, qui notant τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρόσθημα, δι' οὗ τὴν χεῖρα διεῖρον, *die queerstücke inwendig im schilde, durch die der schild auf dem arme und an der hand befestiget wird, (the cross-piece inside of the shield by which it is attached to the arm and hand.)* et dicti a similitudine τῆς πόρπης, a qua et τὸ ἐπιπόρπημα, i. e. ἡ τῶν κιθαρῳδῶν ἐφαπτὶς, citharœdorum fibula. Aristoph. Equit. 845, 854. sed ab eadem fibula notat τὸ ἐπιπόρπημα, pariter ac ἡ ἐφαπτὶς, etiam chlamydem. Plutarch. Alex. § 181.

πορσύνω, (Πέρα) transire facio a me ad alterum, adire facio, dono, præbeo: idem ac πόρω. it. promoveo, procedere facio, augeo. ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν, pro ἐπόρσυνε, præbebat, γ, 403. η, 347, quæ est honesta circumlocutio concubitus conjugalis, uxor domina præbebat ei lectum, i. e. concubitum, ut πορσύνειν λέχος sit, συγκοιτάζεσθαι, συγκαθευδῆσαι, et paratum esse ad amicitiam conjugalem exhibendam.

πόρταξ, ακος. ἡ. (Πέρα) vitula. idem ac πόρτις. nec est deminutivum, etsi recentiorum usus hanc terminationem deminutivis adtribuerit, e. c. μεῖραξ, μύλαξ, λίθαξ, πίδαξ, σκύλαξ, λείμαξ, πλούταξ, etc. sed apud antiquissimos is usus nondum erat. hinc Homerus nusquam utitur ὑποκορισμοῖς. ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ, Ρ, 4, sicut mater pro vitula sua. Vide sub ΒΟΥ῀Σ, ad initium.

πόρτις, ιος. ἡ. (Πέρα) vitula, *ein kuh-kalb, (a cow-calf,)* δάμαλις. τ est inserta littera, nam primario dicitur ἡ πόρις, ιος, ab ὁ πόρος, transitus, meatus; ut notetur νέα βοῦς ἄρτι ἀρξαμένη τοῦ πορεύεσθαι. ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας πᾶσαι σκαίρουσιν ἐναντίαι, quando in villis stabulantes vitulæ circa vaccas armentales saliunt obviæ, κ, 410, (ubi accuratæ editiones legunt πόριες,) nam ejusmodi vitulæ in stabulis et aulis villarum retinentur, sicut ἄρνες et ἔριφοι, quando adultiores exiguntur in sylvas aut alia pascua. ab hac specie deinde quævis juvenca, *eine junge kuh, (a young cow,)* sic vocatur, sicut Ε, 162, λέων ἐξάξει αὐχένα πόρτιος ἠὲ βοὸς, frangere solet cervicem juvencæ aut bovis. dicta ergo est πόρις a πορεία, σκιρτητικὴ γὰρ ἡ δάμαλις, sic et ὁ νεβρὸς quibusdam dictus videtur a νέον πορεύεσθαι. ab Eurip. Suppl. 629, ἡ Ἰὼ vocatur ἡ πόρις Ἰνάχου, juvenca Inachi, nam ejus erat filia, post in vaccam pulcram mutata.

πορφύρεος, έα, εον. (Φέρω) purpureus, it nigricans, confusus, inquietus. τὸν δὲ κατ' ὄσσε ἔλλαβε (pro κατέλαβεν αὐτὸν, κατὰ τὼ ὄσσε,) πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ, Ε, 83. Υ, 477. Π, 334, qui sic dicitur, non modo ob cruorem, nec tantum ὁ μέλας ob tenebras in morte obversantes oculis; sed innuitur etiam mors ex unico vulnere, ὁ ἐκ μιᾶς πληγῆς. docet enim Ælianus, τοὺς πορφυρέας (ab ὁ πορφυρεὺς, qui conchas vel cochleas illas venatur et præparat) μιᾷ καταφορᾷ χειρὸς, τὴν ζῶσαν πορφύραν (nam ἡ πορφύρα est et, bestiola illa, ex cujus succo fiebat color) συντρίβειν, ἵνα καλὸν οὕτω τὸ βάμμα τῆς πορφύρας (purpuræ) γένηται: ut ergo πορφύρεος θάνατος sit, mors similis illi, quam patitur animal illud, ἡ πορφύρα, μιᾷ καὶ αὐτὴ θανατουμένη πληγῇ. sed fortasse poëta nihil minus quam has argutias cogitavit, cum hoc epitheto uteretur: nam homines umbratici, multa lectione obtenebrati, allinere solent quoquoversum et infercire suas lectiones. notat simpliciter mortem atram. aliam historiolam de Alexandro, occasione hujus versus Homerici, narrat Athenæus. αἵματι πορφυρέῳ δεύετο (humectabatur) χθὼν, Ρ, 361. πορφύρεον μέγα φᾶρος, Θ, 221, insigne regium summum. πορφύρεον κῦμα, ποταμοῦ, Φ, 326, nigricans et confusa unda. sic de unda marina, Α, 482, μέγα ἴαχε. β, 428. περιεστάθη, λ, 242. ἔθυε, ν, 85, furebat. ἐς ἅλα πορφυρέην, in mare inquietum et nigricans, Π, 391. ἶριν, Ρ, 547, quæ ab uno colore toto sic appellatur; vel respicitur simul ad atram nubem in qua apparet iris. et 551, πορφυρέη νεφέλη, nube nigricante. χλαῖναν πορφυρέην, δ, 115, 154, utpote regius puer. et τ, 225, 242, διὰ τὸ βασιλικόν. σφαῖραν καλὴν, θ, 373, pilam pulcram purpuream, qua ludebant Phæaces. ῥήγεα καλὰ πορφύρεα, δ, 298. κ, 353. Ω, 645. et 796, πέπλοις πορφυρέοις. τάπησι, Ι, 200. τάπητας πορφυρέους, υ, 151. ὁ πορφυρίων est avis, ciconiæ vel similis, vel ipsa ciconia, sic dicta διὰ τὸ τοῦ ῥύγχους φοινικοῦν, a rostro rubro.

πορφύρω, (Φέρω) perturbo, confundo, commisceo, et intransitive, perturbor: it. purpureo colore nigrico. et de animo, varia et confuse cogito cum agitatione molesta animi, ἐν βάθει διαλογίζομαι, *ich überdenke voll unruhe und anmuth, (I meditate full of uneasiness and agitation.)* ὅτε πορφύρῃ πέλαγος κύματι, Ξ, 16, quando commiscetur et nigrescit pelagus undis, μελαίνεται καὶ κινεῖται. hinc dicitur κῦμα πορφύρεον, θάνατος πορφύρεος. πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε (omisso augm. imperfectum) μένοντι, et multum ei cor agitabat cogitando, cum resisteret, Φ, 551. sic, ἐμοὶ κιόντι, mihi vadenti, δ, 427, 572. κ, 309, i. e. βαθέως διελογίζετο, ἐκυμαίνετο διαλογισμοῖς, *mein herz war unruhig*

in mir, wurde hin und her getrieben, (my heart was agitated within me, was impelled backward and forward,) ἐπαράττετο. est a φύρω, cum reduplicatione quasi. idem metaphorice dicitur καλχαίνειν, quod est ab ἡ κάλχη, animal cujus succo purpura tingitur. color enim purpureus nigricat quasi, et confusi quiddam includit, atrique; hinc metaphora de eo ad atra alia.

πόρω, f. πόρσω, (Πέρω) transire facio a me ad alterum, adire facio, dono, præbeo: *ich reiche dar, lasse zukommen, gebe, schenke, (I reach forth, offer, give, present.)* est a περάω, f. 2. περῶ, præt. perf. m. πέπορα. μαντοσύνην, ἥν οἱ πόρε (ἔπορε, aor. 2.) Φοῖβος, Α, 72. φάρμακα, ἅ οἱ ποτὲ Χείρων, medicamina, quæ ei quondam dedit Chiron, Δ, 219. ὅγε σήματα λυγρὰ, de Prœto, Bellerophonti litteras letales dante, Ζ, 168. τεύχεά οἱ Ἄρης, arma ei dederat Mars, Η, 146. παρελέξατό οἱ Ἶφις ἐΰζωνος, τήν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεὺς, de Patroclo, Ι, 663. ἤ τίς σφωε πόρεν θεὸς; an aliquis deus illos duos equos dedit? Κ, 546. τρυφάλεια, τήν οἱ πόρε Φοῖβος, Λ, 353. τόξον, Θ, 441. μελίην πατρὶ Χείρων, fraxineam hastam patri ejus donaverat Chiron, Π, 143. et 185, Ἑρμείας πόρεν αὐτῇ ἀγλαὸν υἱὸν, Εὔδωρον, de Mercurio, qui cum virgine pulcra concubuerat, eamque prægnantem fecerat: *beschenkete sie mit einem treflichen sohne, (presented her with a beautiful son.)* et 190, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα, postquam donaverat ei innumera dona nuptialia, sponsus sponsæ. sic Χ, 472. λ, 281. ὅπλα θεὸς, Τ, 21. ἀμφιφορεὺς, τόν οἱ πόρε πότνια μήτηρ, Ψ, 92. et 277, Ποσειδάων τοὺς ἵππους ἐμῷ πατρί. et 540, καί νύ κεν οἱ πόρεν ἵππον, et sane donasset ei equum, præmium certaminis. τὴν δ' ᾔνησε, ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινὴν, eamque probavit sententia sua, quæ ei donavit libidinem ærumnosam, Ω, 30; de Paride, judicante inter tres deas. Ἑλένη κάλλιμα δῶρα, δ, 130. et 228, φάρμακα, medicamina donavit ei. et 617, κρητῆρα, craterem dono dedit ei. sic et ο, 117. εἵματα Καλυψὼ, ε, 321, 372. παρθένος, vestes, quas virgo regia ei donaverat, ζ, 228. ὃ δέ μοι δῶρα, ι, 201. et 460, κακά μοι πόρεν Οὖτις, mala mihi exhibuit, ad me venire fecit; inquit excæcatus Polyphemus de Ulysse. θυγατέρας πόρεν υἱάσιν, εἶναι ἀκοίτας, de Æolo, κ, 7, filias dederat filiis suis, ut essent uxores eorum. et 302, φάρμακον Ἀργειφόντης, porrexit ei et dedit, herbam ex terra extractam. et 394, φάρμακον οὐλόμενον Κίρκη, præbuerat bibendum. et 494, τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια, ei etiam mortuo intellectum et sensum donavit Proserpina; de Tiresia. ἐσθίετε βρώμην, ἣν ἀθανάτη πόρε Κίρκη, μ, 302, edite cibaria, quæ dedit vobis in viam. ἐμοὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων, mihi luctum immensum dedit deus, τ, 512, *hat mir herzeleid, dessen kein ende ist, zugeschiket, (has overwhelmed me with endless affliction.)* μῆκος Ἄρτεμις, υ, 71, staturam proceram donavit virginibus Diana, i. e. venando corpus exercuerant, ut læte crescerent. nam multum desidendo corrumpitur corpus, ne augeri possit naturali modo. imperativus est Ι, 509, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι τιμὴν, concede et tu reverentiam, quæ sequatur filias Jovis, *gieb auch du ihnen die ehre, (pay them the honour.)* πόρε τοῦτο κρέας αὐτῷ, da hanc carnem ei, θ, 477. ἀλλήλοις πόρον (ἔπορον, donaverunt) ξεινήϊα, Ζ, 218. τεύχεα θεοὶ, Ρ, 196. ἐγὼ (Ζεὺς) αὐτὴν (Θέτιν) ἀνδρὶ πόρον (dedi) παράκοιτιν Πηλεῖ, viro mortali Peleo uxorem, Ω, 60, nam non vir datur uxori, sed uxor viro, ὡς πειθομένη αὐτῷ: præterea τὸ πόρειν habet notionem primariam δώρου, ergo mulier datur viro ut donum, quo nihil faustius et jucundius, si bonum; sin malum, nihil deterius. et 234, δέπας Θρῆκες. πόρον δέ οἱ ὅσσ' ἐκέλευσε, δ, 745, donavi ei quæcunque poposcit. οἱ (Κύκλωπι) αὖτις ἐγὼ πόρον οἶνον, iterum ei præbui vinum bibendum, ι, 360. ἐμοὶ δῶρα, dona donaverunt mihi, π, 230. ἐγὼ τάδε εἵματα, οἷα ἀγορεύεις, τ, 255, ego ei dedi eas vestes quas commemoras; inquit Penelope de Ulysse, ad eundem, sed personatum. sic, δῶρα ξεινήϊα, ω, 272. εἴ τι πόροις ξεινήϊον, ι, 267. χλαῖναν πόροι, *einen mantel leihen wollte, (would lend a cloak,)* ξ, 460. ὅς κεν πλεῖστα πόροι, qui plurima donaret, π, 392, qui versus est φήμη τις, μαντευομένη τὰ ὑπὲρ Ὀδυσσέως: λελοξευμένου (ambigue dicto) τοῦ, πόροι, quod potest attice intelligi pro ἔπορε, ut intelligatur Ulysses, qui olim sponsus plurima donaverat Penelopæ suæ. sic et φ, 162. αἴθε μοι θάνατον μαλακὸν πόροι Ἄρτεμις, σ, 201, precatur Penelope ipsa sibi. ἵνα οἱ πόροι δῶρα, τ, 413. πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων, donetque mihi votum meum et gloriam Apollo, χ, 7. δῶρον αἴκε πόρῃσι, pro πόρῃ, β, 186, παράσχῃ, si quod donum daret. ὅστις μνᾶται (procatur) καὶ πλεῖστα (ἕδνα, dona sponsalia) πόρῃσι, π, 77. υ, 335. δόρυ Μηριόνῃ πόρωμεν, hastam ei donemus, certaminis præmium, Ψ, 893. δῶρα πόρωσι, Π, 86. πορὼν ἕδνα, Π, 178. τ, 529. τρὶς τόσσα πορὼν, Φ, 80, ter tot dans pro redemtione. δῶρα πορόντες, munera donantes, τ, 460. ab hoc verbo nomen habet ἡ πόρνη, meretrix, quæ dat se utendam et præbet.

πόσε et ὁπόσε, (Ὁ) quo. *wohin, (whither.)* πόσε φεύγετε, quo fugitis, Π, 422. ζ, 199. πόσε ἴμεν, quo imus, κ, 431. ὁπόσε ἐπέλθω, quo accessero, ξ, 139.

πόσις, ιος. ἡ. (Πιω) potus, *der trunk, (a draught.)* a πόω, f. πόσω et πώσω. notat id quod bibitur. ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, cum expleverant desiderium potus et cibi, Α, 469. Β, 432. Η, 323. Ψ, 57. Ω, 628. α, 150. γ, 67, 473. et præponit πόσιν, quia potionis fortior et vehementior est appetitus. μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, memorem esse, Τ, 231. et 320, ἐμὸν κῆρ ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, meus venter expers est potionis et cibi. ἐν νηὶ βρῶσίς τε πόσις τε, inest navi quod edatur et bibatur, κ, 176. μ, 320. οὔπως ἄν ἔμοιγε κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐ πόσις οὐ βρῶσις, Τ, 210, nequaquam sane mihi saltem, per guttur demittatur nec potio

nec cibus. ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε παρατιθεῖ, quæ ei apponit, α, 191. sic, ὅς σοι παρέχει, ο, 489. δόστε ξείνῳ, ζ, 209. ἐν νηῒ κατέθεντο, ν, 72, ubi additur ἅπασαν, omnis generis.

πόσις, ιος. ὁ. (Πίω) maritus, *der ehemann, (a husband.)* est ab eadem origine nomen, διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα, et quia bibitur quasi ab uxore. πόσις Ἥρης, i. e. Jupiter, Η, 411. Κ, 5. δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις, Γ, 329. Η, 355. Θ, 82. et Γ, 427, πόσιν ἠνίπαπε μύθῳ, maritum suum increpabat Helena, Paridem. et 429, ὅς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν, Menelaus. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας, Ζ, 484, Hector, intuens Andromachen suam. et de iisdem, Χ, 439, ὅτι οἱ πόσις ἔμιμνε ἔκτοθι πυλάων. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη, si talis mihi esset maritus, ζ, 241, inquit Nausicaa conspecto Ulysse: conf. τοιόσδε. ἐπὴν πόσις ἄλλοθι ὄληται, si maritus peregre perierit, ξ, 130. μετὰ τοῖσιν ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς, σ, 252. τ, 126, inquit Penelope. et 549, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα, nunc redii ego maritus tuus. τῇ ἀσπαστὸς ἦν πόσις, ψ, 239, cum gaudio exceptus. εὐνὴν αἰδομένη πόσιος, lectum reverita mariti, π, 75, nam lectus ante oculos erat, qui quotidie absentem Ulyssem et jura conjugii in animo ejus renovabat. sic et τ, 527. πόσιος πέρι, de marito, ρ, 571. ὅπως τιμήεσσα γένοιτο μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱέος, σ, 161, ut majore in honore haberetur a marito et filio. et 203, πόσιος ποθέουσα φίλοιο παντοίην ἀρετήν. δῶμα καταλιποῦσαν, τ, 531. πόσιος οὗ κουριδίου δῶμα, mariti, cui virgo nupserat, domum, ψ, 150. et 181, πειρωμένη, tentans eum, an is ipse esset. χαριζομένη πόσεϊ ᾧ, gratificans marito suo, Ε, 71, ut filium ejus nothum æque curiose educaret ac natos suos. et 414, κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, desiderans amissum. κουριδίῳ τεύξασα φόνον, λ, 429, de Clytæmnestra. μεταλλῆσαι ἀμφὶ πόσει, percontari de eo, ρ, 555. sic, εἴρεσθαι, quærere de eo, τ, 95. πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα, δ, 137, maritum interrogabat de singulis. et 263, πόσιν οὔ τινος δευόμενον, οὔτε (κατὰ) φρένας οὔτε τι εἶδος, maritum nemini secundum, neque quod animum neque quod formam corporis attinet. et 724, πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα, θυμολέοντα, παντοίαις ἀρεταῖς κεκασμένον, inquit Penelope. sic et 814. σόν τε πόσιν σά τε γούνατα ἱκάνω, inquit supplex Ulysses ad reginam, η, 147, venio supplex ad conjugem tuum et ad tua genua. ὡς τε γυνὴ κλαίῃ φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, θ, 523, ut uxor flet maritum suum, mortuum jacentem amplexa. λιλαιομένη πόσιν εἶναι, cupiens dea, eum esse suum perpetuum maritum, α, 15. ι, 30, 32. ψ, 334. ὅν, κ, 115. ἔκλαιεν ἔπειτα φίλον, α, 363. π, 450. τ, 603. et 264, γοόωσα. et 477, ἔνδον ἐόντα, domi eum jam esse. sic ψ, 2. et 86, ἐξερεείνοι. κουρίδιον κτείνασα, ω, 199. et 294, κώκυσε. εἰρόμεναι παῖδάς τε καὶ πόσιας, matronæ interrogantes Hectorem de filiis et maritis suis, Ζ, 240, cum is ex acie in urbem divertisset. est fere idem quod ἀνήρ, nisi quod Sophocles, recentior scilicet, in Trachiniis quandam differentiam innuat, quando ait, Dejaniram jam vetulam metuisse, ne Hercules sit quidem suus πόσις, sed junioris et venustioris Ἰόλης ἀνήρ. ut πόσις sit legitimus conjux, etiam extra usum maritalem; ἀνήρ vero, ipso usu et actu: et πόσις, nexu quodam vel ingrato; ἀνήρ, amore vero. id et Homerus innuere videtur, Ω, 763, ubi dicit Helena, ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος: et 725, ubi loquitur Andromache, ἆνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο.

ποσσῆμαρ, (Ῥέω) quot dies, πόσας ἡμέρας, ob metrum duplicato Sigma. Ω, 657. forma ista est adverbialis.

πόστος, η, ον. (Ὁ) quotus, *der wievielste, (which of a number?)* πόστον δὴ ἔτος ἐστὶν, ὅτε ξείνισσας ἐκεῖνον; ω, 287.

ποταμὸς, οῦ. ὁ. (Πίω) fluvius. est pro ποτασμὸς, a ποτάζω, bibendum præbeo, *ich tränke, (I give to drink:)* et est nomen γενικὸν, cujus species sunt variæ, e. c. ὁ χείμαῤῥος, torrens, etc. ποταμοὶ dicuntur τονθολυγεῖν, et τονθορύζειν, et κοχυδεῖν, sonitum edere in fluendo, *rauschen, (to rush, murmur:)* quæ sunt ὠνοματοπεποιημένα. filii ποταμῶν dicebantur, qui vel præcipue amarent istum fluvium, vel ad eum nati, vel bene de eo meriti erant, etc. et quia sæpe in fluviis lavabant se; hinc accidebat, ut puella, vel conspecta a formoso juvene lavans, vel conspiciens formosum lavantem, virginitatem ad fluvium amitteret: et id deinde deo præsidi ejus fluminis, vel marino numini, tribuebatur. sic puella in comœdia dicit, λάβε μου, Σκάμανδρε, τὴν παρθενίαν, et intelligit pulcrum Κίμωνα, qui, lavantem eam in Scamandro, compressit. deinde et recens nuptæ, τὸ νυμφικὸν λοῦμα in fluviis instituebant, διὰ τὸ, κουροτρόφους τοὺς ποταμοὺς dici et διὰ τὸ γόνιμον αὐτῶν. ποταμὸς loquitur, Φ, 212, 228, et concumbit cum muliere, 141, seqq. et irascitur, 136. διϊπετὴς, i. e. qui alitur et augetur pluviis, Π, 174. Ρ, 263, ubi videtur esse ὁ χειμάῤῥους, qui proprie hoc epitheto insignitur: nam οἱ ἀέναοι sunt ἠρεμαιότεροι, Φ, 268, 326. δ, 477. conf. διϊπετής. πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι, χειμάῤῥους, κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, Λ, 492, ubi est torrens, vel et fluvius nimis auctus imbribus. cæterum χείμαῤῥος (vel χειμάῤῥοος) κενὸς ὢν ἐν τῇ ἀνομβρίᾳ, πλήθει, i. e. πλήρης γίνεται, ἐκ Διὸς ὄμβρου. ποταμὸς Μινυήϊος, εἰς ἅλα βάλλων, Λ, 721. ποταμὸς χειμάῤῥοος, ῥήξας ἔχματα πέτρης, Ν, 138. prior vox est genus, altera species: sicut, βοῦς ταῦρος. μέγας βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, (i. e. eruditi et nobiliores) ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον, (i. e. vulgus et plebeii) Υ, 73, et h. l. præses illius fluvii intelligitur. sic et Φ, 329. et 304, εὐρὺ ῥέων. et 350—352, ubi enumerantur arbores et φυτὰ quæ gaudent locis humidis. adoratur fluvii præses, ὅτε Ὀδυσσεὺς ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο ἶξε νέων, venit natans e mari, ε, 441, 445—453. ἡ Τυρὼ ἠράσατο (amore capiebatur olim) ποταμοῦ Ἐνιπῆος

θείοιο, ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν, λ, 237—254, ubi Neptunus, sub specie fluvii Enipei, παρελέξατο αὐτῇ ἐν προχοαῖς (ad ostia) ποταμοῦ δινήεντος, et genuit Peliam et Neleum. γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῦ Ἀλφειοῦ, ὅστε εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης, ὃς τέκετο τὸν—Ε, 544—549, ubi est filius fluvii, cum suis posteris. sic, σοὶ ποταμοῦ ἐκγεγαῶτι: ἔφης γὰρ, ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος,—κρείσσων Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων, κρείσσων αὖτε Διὸς γενεὴ, ποταμοῦ γενεῆς, Φ, 185—191, ubi loquitur Achilles, Jovis nepos, cum Asteropæo. ἵππος εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος (ἐπὶ) ποταμοῖο, Ζ, 508. Ο, 26. sic, πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς, Ξ, 437. Φ, 1. Ω, 692. ποταμοῖο παρὰ ὄχθας, ad ripas fluminis, Δ, 487. Λ, 499. Σ, 533. λοεσσάμενος (ἐπὶ) ποταμοῖο, lotus in fluvio vel ad fluvium, Φ, 560, *am flusse oder im flusse mich waschend, (washing myself at, or in the river.)* potest et deesse nomen, λοῦσεν ποταμοῖο ῥοαῖς, Π, 669, 679. ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο, ad vel apud fluenta fluvii, Λ, 731. Τρῶες κατὰ ῥέεθρα ποταμοῦ δεινοῦ ἔπτωσσον ὑπὸ κρημνοὺς, i. e. χαλεποῦ, Trojani secundum fluenta fluvii difficilis timide se abdebant post ripas, Φ, 25. et 268, κῦμα διϊπετέος. et 356, καίετο ἲς ποταμοῖο, i. e. ipse ὁ ποταμός. ποταμοῖο ὠκεανοῦ ῥέεθρα, Ξ, 245, sic et, μέγα σθένος, Σ, 606. κατὰ, λ, 638. ῥόον, μ, 1. confer ὠκεανός. οὔ με μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῦ ἐῶσιν, non sinunt me mortui misceri illis trans fluvium, inquit anima Patrocli, Ψ, 73, ubi sic dicit τὸν ὠκεανὸν illum, de quo est λ, 13. κ, 508—514. εἰς Αἰγύπτοιο διϊπετέος ποταμοῖο, sc. στόμα, δ, 581. sic, ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ, ξ, 258. ρ, 427, qui est Nilus. ῥόοι περικαλλέα ποταμοῦ, ζ, 85. et 89, παρὰ δινήεντα. et 97, παρὰ ὄχθαις. et 124, πηγὰς ποταμῶν, quas obtinent Nymphæ. sic et Υ, 9. ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς χειμάῤῥῳ, Ε, 87. et 598, ἐπὶ ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι. ἐπὶ δινήεντι, apud vorticosum, Θ, 490. ἐν, ad vel apud fluvium, Σ, 521. sed Φ, 282, in fluvio. et 291, ποταμῷ δαμῆναι, fluvio perimi, interire in fluvio. λούσατε αὐτὸν ἐν, ζ, 210, lavate eum in fluvio et ad fluvium. ποταμῷ fit sacrificium tauro, Λ, 727. sacratur ei coma virilis, Ψ, 141, 142. nam ἔθος ἦν, τρέφειν κόμην τοὺς νέους μέχρι καὶ ἀκμῆς: εἶτα κείρειν αὐτὴν ἐγχωρίοις ποταμοῖς. ἐποίουν δὲ οὕτω, τιμῶντες τὸ καλὸν ὕδωρ: τρόφιμον γὰρ, καὶ συστατικόν ἐστι τοῦ ζῆν, μάλιστα τὸ γλυκύ. διὸ οἱ βουλιμιῶντες πίνοντες κορέννυνται, καὶ τὰ βρέφη τῷ ὑγρῷ μόνῳ διοικοῦνται. κουροτρόφοι οὖν ἐνομίζοντο οἱ ποταμοὶ, διὰ τὴν ὑγρότητα καὶ θερμότητα: κουροτρόφους δὲ φαμὲν, τοὺς τὴν νεότητα τρέφοντας. præterea antiqui valde celebrabant τὸ ποτάμιον ὑγρόν. hinc τὸ λουτρὸν ἐκ ποταμοῦ τοῖς νυμφίοις ἐκομίζετο, οἰωνιζομένοις τὸ γόνιμον. διὸ καὶ ἔνορχα μῆλα ἱέρευον Neptuno et fluviis, et his ad fontes suos maxime. morientibus ante nuptias addebatur in funere ἡ λουτροφόρος κάλπις, in signum, quod ἄλουτος τὰ νυμφικὰ καὶ ἄγονος decessisset. confer et Φ, 130—132, ποταμὸς εὔροος βαθυδίνης, ᾧ πολεῖς ἱερεύετε ταύρους, καὶ ζωοὺς ἐν δίναις καθίετε ἵππους. tauri igitur et equi fluviis sacrificati, et equi quidem vivi submersi. παρὰ ποταμὸν Κηφισσὸν δῖον, Β, 522. ἔθνος χηνῶν παρὰ, Ο, 691. κελάδοντα, Σ, 576. εἰς βαθύῤῥοον ἀργυροδίνην, Φ, 8. et 603, πὰρ βαθυδινήεντα. εἰς ἁλιμυρήεντα, ε, 460. et 462, ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς, e fluvio abiens. ἐς ποταμὸν, ad fluvium, ζ, 59. η, 281. et 284, ἄπανευθε ποταμοῦ διϊπετέος. ποταμόνδε, Φ, 13, 120. κ, 159. χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατὰ ὀρέων ῥέοντες συμβάλλετον ἐς μισγάγκειαν ὄμβριμον ὕδωρ, torrentes de montibus oppositis fluentes committunt pluvialem aquam in convallem, Δ, 452, ubi duo torrentes comparantur duobus exercitibus. ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες, intumescunt, Π, 389. τ, 207. ἐξ ὠκεανοῦ πάντες ποταμοὶ, Φ, 196. et 352, περὶ καλὰ ῥέεθρα. μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα ἐν μέσῳ, sunt interjecti, λ, 156. ποταμῶν μένος, robur, Μ, 18. et 24, στόματα. ἰφθίμων ἀλεγεινὰ ῥέεθρα ἴσχει, Ρ, 749. coll. 751. οὔτε τις ποταμῶν ἀπέην, Υ, 7. πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις, ι, 450, primus abis ad fluenta rivorum; inquit Cyclops ad arietem. ἐξ ἱερῶν ποταμῶν, οἵ εἰς ἅλαδε προρέουσι, κ, 351. et 515, ξύνεσις δύο ἐριδούπων. ποταμοὺς invocat rex precans, Γ, 278, ὡς τῆς ὑγρᾶς τροφῆς δοτῆρας. ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι κατὰ ῥόον, Μ, 32. ποταμὼ ῥέοντε, Ε, 773, i. e. πλήθοντας, οὐ λειψυδροῦντας.

ποτάω, f. ήσω. (Πέτω) volo: labor quasi volatu; cado, accido; ruo cum impetu. idem quod πέτομαι, a cujus perf. m. πέποτα, est ποτὸς, ἡ, ὸν, volatilis; et inde ποτάω, quod frequentiam una volantium connotat. ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, huc illucque volitant lusitantes et oblectantes se alis, de gruibus et cyguis, Β, 462. et 90, αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα, sc. μέλισσαι, apes: aliæ hic confertim volitant, aliæ alibi: et est ionice pro πεπότηνται, perfectum passivum deponentialiter positum pro præsenti, coll. 89. sic et deponentialiter, λ, 221, ψυχὴ δὲ, ἠΰτε ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται, avolans avolavit.

πότε, ('Ο) in quæstione est, quando. πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνου, *wenn wird man doch wohl von der arbeit sich erholen konnen? (when shall one be able to recruit after one's labour?)* Τ, 227. πότε ᾤχετο, dic mihi, quando profectus est? δ, 642.

ποτὲ, ('Ο) enclit. aliquando, *dereinst, einmal, bisweilen, (hereafter, once, sometimes.)* τάχα ἄν ποτε, Α, 205, *wird wohl bald einmal, (will soon probably.)* et 213, καί ποτέ σοι, et aliquando tibi, suo tempore. et 226, οὔτε ποτ', nunquam, nec unquam. et 240, ἦ ποτ', certe aliquando. et 260, ἤδη γάρ ποτ' ἐγώ. notat ergo et futurum et præteritum tempus, pro contextu. ὅν ποτ' Ἀθήνη θρέψε, Β, 547. et 797, ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης, sicut olim tempore pacis. ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε, Γ, 205, *denn er ist auch schon ehedem einmal hier gewesen, (for he was once here some time ago.)* ὅτε ἄν ποτε,

quando olim, Δ, 164. et 182, ὥς ποτέ τις ἐρεῖ, *so wird man dereinst sprechen, (they will some time or other say :)* sequente, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν, *und da wollte ich lieber in die erde versunken seyn, (and then I would rather that the earth should swallow me up.)* ὅς ποτε δεῦρο ἐλθὼν, Ε, 640, *vormals, (formerly.)* Ζ, 216, 459, 462, 479. Η, 87, 91, 127. οὗς ποτε ἀφειλόμην Αἰνείαν, Θ, 108, ubi non de longo præterito tempore, sed de hesterno die, sermo est: *die ich vorher, onlängst dem abgenommen, (which I lately took from him.)* sic poni solet et τὸ, πάλαι: e. c. νῦν δὲ καὶ πάλαι λέγω, apud Sophoclem, *so wie kurz zuvor, (as shortly before,)* jamdudum dico. Θ, 148, 150. Ι, 355, *einstmals, (once.)* 491, *dermaleins, (some time or other.)* Λ, 139, *vormals, (formerly.)* 761. Ν, 625. ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν, Ξ, 45, ubi quoque hesternum diem notat, χθὲς, πρὸ ὀλίγου, *damals, vor kurzem, (lately.)* 481, ποθ' ὧδε, pro ποτὲ, aliquando sic, Ο, 40. Π, 153, quondam. et 236, ἦ μὲν δή ποτε. Σ, 591. Τ, 95, 315. Φ, 35. Ψ, 291, 643, 679. Ω, 33. ἔμελλεν μέν ποτε εἶναι, erat quidem antea, α, 232. 430. β, 46, 77. γ, 120, 216. δ, 342. ρ, 133. ζ, 4, 162. η, 59. θ, 461, 564, 567. λ, 280, 498, 622. ν, 175. ξ, 205. ο, 226. ρ, 249, 292. σ, 75. φ, 79. et 99, ὅν ποτ' ἀτίμα, ubi notat tempus hesternum. est ergo simpliciter sæpe pro, ante ; ut signet tempus præteritum sive hodie sive heri, sive diu sive parvo momento. sic et de futuro. et 403, unquam. ω, 336.

πότερος, έρα, ερον. (Ὁ) uter, utra, utrum. Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη, Ε, 85, ad quorum exercitum pertineret, coll. 86, nam ibi ὁμιλεῖν in primo significatu est, una esse in exercitu, *zur armee gehören, (to belong to the army.)* neutrum ponitur interrogative, utrum, num.

ποτέω, f. ήσω. (Πέτω) volo: labor quasi volatu; cado, accido; ruo cum impetu. idem ac ποτάω. τρίζουσαι ποτέονται, stridentes circumvolant, vespertiliones, ω, 7.

ποτὴ, ῆς. ἡ. (Πέτω) volatus. profectio celerrima. est a ποτάω, volo, accelero. αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα, ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, et mergo similis dea illa marina, celerrima emersione emersit ex aqua, ε, 337, ubi alii, elegantius fortasse, legunt et distinguunt εἰκυῖα ποτὴν, similis quod volatum et emersionem subitam attinet. nam qui adjectivum ποτὸς, ἡ, ὸν, fingunt, et ποτῇ trahunt ad αἰθυίῃ, mergo volucri; audiendi ii non sunt.

ποτήριον, ου. τό. (Πίω) poculum, *ein trinkgeschirr, (a goblet.)* operam dabant antiqui, ut haberent vel arte eximia, vel materia pretiosa, factum. hinc et in Achaia colebatur Ceres ποτηριοφόρος. confer Λ, 631—641, de poculo Nestoris. de magno aliquo argenteo dixit aliquis, πίνειν τὸν δεῖνα ἐκ τοῦ ἀργυρέου φρέατος. tale grande poculum erat Achillis, Ψ, 91, 92, coll. 253, et vide σορός. sublata mensa circum ferebatur ποτήριον ἀγαθοῦ δαίμονος. maximum poculum dicebatur ἡλίου δέπας, et fabula erat, solem in tali ποτηρίῳ διαπλέειν τὸν ὠκεανόν: hinc magna argentea pocula dicebantur ἡλίου πλοῖα. ejusmodi etiam erat τὸ Ἡράκλειον δέπας. vide, si plura cupis, Athenæum. nomen ipsum poëta non habet. Vide sub δέπας, ad initium.

ποτὴς, ῆτος. ἡ. (Πίω) potio, potus. *das trinken, (drinking.)* ἐπεὶ ἐτάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, postquam delectati sumus edendo et bibendo, Λ, 779. μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος ἄσασθαι φίλον ἦτορ, ne me prius jubeatis pane, neque potu, satiare me, Τ, 306. ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, δ, 788, expers cibi et potus. ἐπεὶ ἐτάρπησαν (oblectati sunt ad satietatem) ἐδητύος ἠδὲ, ε, 201. ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθα ἠδὲ, ι, 87. κ, 58. et 379, βρώμης (cibi) δ' οὐχ ἅπτεαι οὐδέ. et 384. πάσασθαι (frui) ἐδητύος ἠδέ. πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ, ρ, 603. οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, non amplius recipitis cibum aut potum, σ, 406, *könnet nicht mehr bineinbekommen und vertragen, (ye can neither eat nor drink more.)*

ποτητὸς, ἡ, όν. (Πέτω) volans. a ποτάω. est ergo idem quod πετεινός. et neutrum solet substantive poni. οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, neque volucres prætereunt ibi impune, μ, 62, *auch nicht einmal vögel, (and not even birds.)*

ποτὶ, (Πρὸ) præpositio, regens tres casus. cum gen. *a, per.* cum casu tertio vel sexto, *ad*, cum quiete aliqua in loco. cum accusativo, *ad*, cum motu ad locum. idem ac προτὶ et πρὸς. q. v. ποτὶ πτόλιος πέτετο αἰεὶ, currebat semper prope urbem, et magis appropinquare conans ad urbem, ἐγγὺς πόλεως, Χ, 198. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, pro προσέβαλε, projecit ad terram, Α, 245. γαίῃ ἀνακλίνας, ad terram inclinans et deponens, Δ, 112, *auf der erde entlängs legend, (lying down on the ground.)* λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ, Τ, 420, coll. 418. κεῖντο ποτὶ χθονὶ, jacebant in terra, Φ, 426. νῆας ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν, naves fregerant ad saxa, γ, 298. sic, δοῦπον, sonum undarum ad saxa, ε, 401. et 415, πέτρῃ. μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν, pro προσβάλλειν, ζ, 310, manus apponere genubus matris, i. e. supplicare ei. κατέπτηξαν ποτὶ γαίῃ Φαίηκες, θ, 190, deprimebant caput ad terram præ metu. et 378, ὠρχείσθην ποτὶ χθονὶ, saltabant in terra. ἐγὼ ποτὶ γαίῃ, sc. κείμενος ἀποθνήσκων, λ, 422, *ich zu boden liegend, (I lying upon the ground.)* ποτὶ Ἴλιον, Ζ, 113. Η, 82. coll. 83, ναόν. Θ, 295, 499. Μ, 115. Π, 92. Σ, 174. Φ, 561. Ω, 330. ἄστυ, Μ, 74. Ξ, 146. Π, 45. Ρ, 419. πόλιν, Χ, 101. ξ, 472. δῶμα, Α, 426. Ξ, 173. Φ, 438, 505. γ, 489. ζ, 297. ν, 4. ο, 185, 441. ρ, 75. νῆας, Κ, 336, 347. Μ, 273. Ο, 295. μέγαρα, Ζ, 286. κλισίας, Ξ, 392. ζυγὸν, Φ, 510. δίφρον, Τ, 395. γαῖαν, Ψ, 869. πνοὴν, Λ, 621, versus ventum. αὐτοὺς, apud illos, Μ, 64, γούνατα, Ε, 408, apud genua ejus stantes aut genibus insidentes liberi. στόμα, ad os ejus, Ω, 506. ῥόον,

i. e. ἐν τῷ ῥέειν, P, 264. δειρὴν, ad cervicem, Λ, 26, pro quo Atticus dixisset, πρὸς τῇ δειρῇ, *am halse, (on the neck.)* sic M, 204, ubi alii legunt παρὰ, alii περί. et 240, ζόφον, ad occidentem versus. τοῖχον, β, 342, σκαιὸν ῥίον, γ, 295, ad sinistrum promontorium. ξερὸν ἠπείρου, ι, 402, ad continentem terram. χέρσον, ζ, 95. ι, 147, ad littus. νέφεα, θ, 374. λ, 591. et 595, λόφον. ποτὶ αὐτὰς, τὰς πέτρας, μ, 59, i. e. πρὸς αὐταῖς, *an denselben, (upon them.)* et 71, 255, ubi pluralis pro singulari. et 422, τρόπιν, et 432, ἐρινεόν. ἕσπερα, ρ, 191, ad vesperam. ἕρκιον αὐλῆς, σ, 101. σκότον ἐτράπετο, *wendete sich mit dem gesichte gegen das dunkele, (he turned his face to the darkness.)* τ, 389. τοίχους, χ, 24. et 334, 379, βωμόν. adverbialiter, ποτὶ δὲ, insuper etiam, K, 108, præter nosmet. Π, 86. υ, 342. avulsum, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, pro προσέφατο, Ω, 353, 598. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, pro προσέβαλε, β, 80. etiam adverbialiter, ut notet simul, πυρὸς ποτὶ βρόμος, Ξ, 396, coll. 392, 394, 398, ποτὶ δρυσὶν, in quercubus. ἡ γλῶσσα Δωρὶς τὸ Iota paragogicum istud abjicit sæpe, etiam consona sequente, e. c. ποττῶ Διὸς, pro πρὸς τοῦ Διός. sequente vocali solemne est, e. c. ποταίνιον, i. e. πρόσφατον, recens.

ποτιδέγμενος pro προσδεχόμενος, vide sub προσδέχομαι.

ποτιδέρκομαι, vide προσδέρκομαι.

ποτικέκλιμαι pro προσκέκλιμαι, vide sub προσκλίνω.

ποτινείσσομαι, (Ἔω) accedo. ποτὶ dorice est pro πρός. οὐδ᾽ ὅσ᾽ ἐς Ὀρχομενὸν ποτινείσσεται, I, 381, nec quot Orchomenum adveniunt, sc. divitiæ, ἔρχεται, φέρεται: nam erat emporium dives. alii ibi scribunt ποτινίσσεται, eodem sensu et æque bene.

ποτιπεπτηὼς pro προσπεπτωκὼς, vide sub προσπίπτω.

ποτιπτύσσομαι, vide προσπτύσσω.

ποτιτέρπω, vide προστέρπω.

πότμος, ου. ὁ. (Πέτω) sors fati, fortuna, τύχη. *das schicksal, (fate.)* in specie autem notat fatum supremum, mortem. est a πέτω, quatenus id est πίπτω; cujus perf. m. est πέποτα, τὰ γὰρ ἀπὸ τύχης, dicuntur συμπίπτειν, καὶ συμβαίνειν, accidere, contingere. hinc ὁ εὔποτμος est ὁ εὐτυχής. ὄφρα πρόσθε ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, B, 359, ut pro aliis et ante alios oppetat mortem: quæ verba videntur esse minæ, ut minetur Nestor mortem ei, qui præter consensum omnium velit navem suam deducere, ut domum revertatur. ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς, si quidem tu fato functus fueris, Z, 412. οὔπω τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, quod utrumque idem est, H, 52, nequaquam tibi constitutum jam est mori. sic θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ βλήμενος (eminus) ἠὲ τυπεὶς (comminus) O, 495. ἐπεί κ᾽ Ἀχιλλεὺς, Υ, 337. ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς, ne mox moriaris, X, 39. σὺ δ᾽ ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις, tu vero hic fatum tuum obibis, Φ, 588. σοὶ μετὰ (post) Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, mors parata tibi est, Σ, 96, i. e. τεθνήξῃ, coll. 98. Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα (tristem) πότμον ἐφῆκε, intulit, Δ, 396, i. e. ἔπεφνεν αὐτούς. ψυχὴ, ὃν πότμον γοόωσα, suum fatum extremum lugens, Π, 857. X, 363, cum exiret e corpore cæso. πότμον ἀναπλήσαντες, Λ, 263, i. e. ἐντελῶς θανόντες, non semimortui; vel et, τὴν τύχην πληρώσαντες, fato suo functi, *die ihr schicksal überstanden, (having undergone their fate:)* εὐποτμίαις γὰρ καὶ δυσποτμίαις οἱ τεθνεῶτες οὐχ ὑπόκεινται. sic alibi dicitur μοῖραν ἀναπλῆσαι βιότου, i. e. πληρῶσαι τὴν ζωήν. κλαίειν αὐτὸν (deplorare eum) ὅς κε θάνῃ βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ, qui mortuus est, δ, 196. λιμῷ δ᾽ οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, μ, 342, fame mori miserrimum est, ὅντινα πότμον ἐπέσπεν, i. e. qua mortis via exierit e vita, γ, 16. δ, 714. et 562, ἐν Ἄργει θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. 339, τοῖσιν ἀεικέα ἐφῆκεν, ἐφήσει. sic et ρ, 130, 131. ἀεικέα ἐπίσποι, β, 250. ὡς δὴ ἐγὼ ὄφελον θανέειν καὶ, ε, 308. ξ, 274, utinam mortuus essem. αὐτοῦ (ibi) πότμον ἐπέσπον, λ, 371, 388. ω, 22, mortui sunt. ὃς αὐτοῖς ἀεικέα ἐφήσω, τ, 550. ἀτασθαλίαις ἀεικέα ἐπέσπον, χ, 317, 416. θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν, ω, 31. et 417, αὐτοῦ (ibi) ἐφέψειν. σὸν πότμον γοόων, tuam mortem lugens, λ, 195. et 196, οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼ ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον, inquit umbra matris de se et Laërte, ad Ulyssem. ergo plurimis locis notat mortem. semel autem de alia fortuna in genere est, κ, 245, ἑτάρων ἀδευκέα πότμον ἐρῶν, sociorum amarum fatum nuntiaturus, quod mutati sint in porcos, quæ tamen erat species mortis; τὴν δυστυχίαν, τύχην.

πότνιος, πότνια (et per syncopen πότνα) πότνιον. (Πέτω) venerabilis, cui supplicari debet. est indidem a πέτω, πίπτω, ejusque perf. m. πέποτα, ut notet, cui vel actu supplicatur accidendo ad genua et pedes ejus, vel qui dignus est ut supplicetur ei humiliter. hinc est ποτνιᾶσθαι, i. e. γουνάζεσθαι, supplicare. πότνια μήτηρ, Thetis, A, 357. Hecuba, Z, 264, *gnädige frau mutter, (venerable mother.)* et 413, οὐδέ μοι ἐστὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, parentes mei reverendi non vivunt, inquit Andromache; et eadem ad maritum suum, 429, Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοί ἐσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. et 471, ubi ipsa Andromache sic dicitur, I, 580, 557. N, 430. Π, 37, 51. Σ, 35. X, 239, 341. Ψ, 92. ζ, 30, 154. μ, 134. φ, 172. et videri possit, cum his locis omnibus nobilissimæ matres sic appellentur, de magnatum matribus solis hoc epitheton poni: nisi etiam Iri, mendici miseri, mater diceretur πότνια μήτηρ, σ, 5. sed poëta ibi innuere vult, matris nomen per se esse venerabile natis suis, etiam ex conditione infima: simulque poëta civilissimus ibi ex superfluo quasi id posuit. πότνια Ἥρη, A, 551, 568. Δ, 50. Θ, 198. O, 83. Ἥβη, Δ, 2. Ἐνυὼ, E, 592. Ἄρτεμις, Φ, 470, ubi ea dicitur πότνια θηρῶν, ex quo colligunt antiqui, πότνια poni pro δεσπότις vel δέσποινα, domina ferarum. Κίρκη, θ, 448. κ, 394. νύμφη πότνια, Καλυψὼ, α, 14. πότ-

να θεὰ, μή μοι τόδε χώεο, ε, 215. σὺν σοὶ, πότνα θεὰ, ν, 391. Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διὸς, υ, 61.

ποτὸς, ἡ, όν. (Πίω) potabilis, τὸ πινόμενον ὑγρόν. et neutrum solet poni pro substantivo, τὸ ποτὸν, id quod bibitur. sed ὁ πότος est merum substantivum, notans τὸ συμπόσιον. κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, adolescentes coronabant crateres potu, i. e. implebant, A, 470. I, 175. α, 149. γ, 339. φ, 271. πίθοι οἴνου παλαιοῦ ἡδυπότοιο, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες, β, 341, *ein göttlich getränk, (a beverage for the gods.)* οἶνον, θεῖον ποτὸν, ι, 205. et 348, οἷόν τι ποτὸν, *was für ein getränke, (what sort of a drink.)* et 354, ἡδὺ ποτὸν πίνων. adjectivum πότιμος, ὁ, ἡ, potui aptus, it. in genere, suavis, jucundus, dulcis: unde καρποὶ γλυκεῖς καὶ πότιμοι, et λόγος πότιμος.

πότος, ου, ὁ. (Πίω) potatio. it. convivium. κρόμυον, πότῳ ὄψον, Λ, 629, cepam, potioni aptum condimentum et obsonium, *zwiebel, die gut zum trunke ist, (an onion good for making drink.)* alii leg. ibi ποτῷ, a τὸ ποτὸν, id quod bibitur.

ποῦ, (Ὁ) interrogantis particula. ubi, *wo, (where?)* quo, *wohin, (whither?)* ποῦ δὴ ὅρκια βήσεται ἡμῖν, quo evadent fœdera nostra? B, 339, *was wird aus unsern beschwornen vergleichen werden? (what will become of our oaths?)* ποῦ σοι τόξον, ubi est arcus tuus? E, 171. ποῦ νῦν ἔλιπες Ἕκτορα, ubi nunc relinquebas eum? K, 406. et 407, ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται, ποῦ δέ οἱ ἵπποι, *wo liegen seine waffen, wo stehen seine pferde? (where are his arms and where his horses?)* ποῦ σοι ἀπειλαὶ οἴχονται, quo tibi minæ tuæ abierunt, N, 219. et 770, 772, ποῦ σοὶ Δηΐφοβος, Ὀθρυονεὺς, etc. *wo hast du die gelassen? wo sind die? (where hast thou left them? where are they?)* ποῦ νύ σοι ἰοὶ, ubi sunt sagittæ tuæ, O, 440. et Υ, 83, ποῦ σοι ἀπειλαί. vide et, α, 407. γ, 249. ζ, 277. υ, 193.

πού, (Ὁ) enclitica. forte, ἴσως, *etwa, (perhaps.)* circiter, alicubi, *irgendwo, ongefähr, (somewhere, about.)* certe, *onzweifel, (assuredly.)* sæpe est διστακτικὸν ἐπίῤῥημα, fortasse. θεός πού σοι τόγ' ἔδωκεν, deus certe tibi id dedit, A, 178; ergo abuti eo non debes, nec gloriari magnopere, quasi ipse a te habeas. οὕτω που Διῒ μέλλει φίλον εἶναι, B, 116, sic sane ei placebit. et 136, αἱ δέ που ἡμέτεραι ἄλοχοι, sed nostræ conjuges fortasse, vel, certe. ἦ που, certe sane, *gewiss ohne zweifel, (most assuredly,)* Γ, 43. et 308, Ζεὺς μέν που τόγε οἶδε, Jupiter scilicet id novit. ἀλλά που, at certe, E, 193. et 812, ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει, aut nunc te certe metus tenet. ἤ που, ἤ νυ καὶ, aut fortasse, aut sane quoque, Z, 438. contextus ergo determinat, an dubitative an affirmative hæc vox sit intelligenda: quam Germanorum *wo* vel *wohl, (well)* apte exprimit. ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσεται, si aliquem forte Danaorum provocare velit, *ob er etwa einen herausfordern wolte, (if perhaps he wished to challenge any one,)* H, 39. οὕτω που μάλα ἔλπεαι, sic tandem omnino speras, *hoffest du denn wohl so stark, (dost thou then so confidently suppose,)* I, 40. et 624, οἵ που νῦν ἕαται, qui fortasse nunc sedent. ὧδέ που ἡμῖν, sic nimirum nobis, K, 70. εἴ τινά που δηΐων — ἤ τινά που καὶ φῆμιν, an aliquem fortasse hostium — aut aliquam forte vocem — K, 206, 207. ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ, sicut quum forte venator aliquis, Λ, 292, *wenn etwa wo, (when perhaps.)* καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γιγνώσκετε, etenim ipsi hoc certe perspicitis, M, 272, nisi ibi est pro ἴσως, fortasse: ut innuat, quosdam id ignorare διὰ τὸ φίλαυτον, ab amorem sui. ἄλλον πού τινα, alium fortasse, N, 272. ὡς γάρ που Ζεὺς ἤθελε, sic enim scilicet Jupiter voluit, Ξ, 120. et 144, ἀλλ' ἔτι που, sed adhuc certe. et 139, νῦν δή που, *nun ja wohl, (now certainly.)* ἀλλά που αὐτὸν, sed certe eum, O, 43. et 245, ἤ που τί σε κῆδος ἱκάνει, certe quidem aliquis luctus te cepit: et nulla est in his verbis interrogatio. et 571, εἴ τινά που, *ob du etwa einen treffen könntest, (if thou couldest perhaps hit one.)* ὅς που εἶς, qui alicubi es, Π, 514, *der du etwa bist, (who art somewhere.)* ἦ που ἔφησθα, *du dachtest gewiss wohl, (thou didst certainly think,)* Π, 830. et 838, ὅς πού σοι, qui sine dubio tibi. et 842, ὥς πού σε, sic fortasse te. οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς, P, 446, homine enim certe non est quidquam calamitosius, *ist wohl nichts, (there is certainly not.)* et 637, οἵ που δεῦρο ὁρῶντες, qui certe huc spectantes. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διῒ, *ich muss wohl bey ihm sehr verhasst seyn, (I must certainly be the object of his most bitter hatred,)* Φ, 83. et 583, ἦ δή που μάλ' ἔολπας, *du hast ja wohl gewiss recht sehr gehoffet, (thou hast indeed very confidently hoped,)* ἀτάρ που ἔφησθα, *du hast aber wohl gedacht, (but thou hast certainly thought,)* X, 331. που αὐτοῦ, alicubi ibi, Ψ, 460. καί μέν που κεῖνον, *auch er vielleicht den, (him too perhaps,)* Ω, 488. et 614, νῦν δέ που, nunc vero certe. ἀλλ' ἔτι που, sed adhuc alicubi, α, 197. et 199, οἵ που, qui fortasse. sic et 304. confer porro, β, 164, 320, ὥς νύ που, sicut sane. δ, 110, νύ που, nunc certe, *wenigstens, (at least.)* 181, *ohne zweifel, (without doubt.)* 498, ἔτι που, *noch wo, (yet somewhere.)* 512, aliquo modo, sane. et 639, alicubi illic, που αὐτοῦ. 756. ζ, 155, valde certe, *wohl recht sehr, (exceedingly.)* 173, ut adhuc forte. 190, et sic. θ, 255, quæ alicubi, in loco suo. 293, aliquo jam. 491, ὥστε που, tanquam aliquo modo. 541, *wohl sehr, (very much.)* ι, 262, 419. λ, 138, 448. μ, 212, coll. 215, ubi ποθὶ idem notat. ξ, 42, fortasse aliquo loco. 44, sicubi. 227, ἅ που, quæ nimirum. π, 34. ρ, 424, ἤθελε γάρ που, sc. Ζεὺς, voluit enim nimirum. sic et σ, 80. σ, 7, aliquo. 328, 381. τ, 239, 358, 370, 411, ὅθι που, quod est pro ὅπου, ubi. υ, 35, οἷόν που, qualem certe, *dergleichen wohl ein jeder, (such certainly as every one.)* 340. φ, 317, οὐδ' αὐτός που, *auch er selbst wohl nicht, (nor he himself.)* 398. χ, 322, πολλάκι που, *wohl oft, (frequently indeed.)* ω, 290, ἤέ που, vel alicubi.

πουλὺς, ὁ ἡ, vide πολύς.

ποῦς, ποδός. ὁ. (Πάω) pes, *der fuss, (the foot.)* est a παύω, consistere facio, finio. proprie est τὸ πατοῦν εἰς γῆν, pars illa qua terram calcamus: οὗ τὸ μὲν ἄνω, ἡ κνήμη, tibia, *das bein, schinnbein, (the bone of the leg, the shin-bone;)* τὸ δὲ ἀνωτέρω, ὁ μηρὸς, femur, *die lende, das dicke-bein, (the thigh;)* totum autem illud μετὰ τὴν ὀσφὺν, *von der hüfte an bis ganz unten, (from the hips downward,)* ποῦς λέγεται, ἀπὸ μέρους δηλαδὴ τοῦ κατωτάτω, a parte illa infima totus ille artus a coxa usque ad plantam pedis. ποῦς proprie dictus, ἔμπροσθεν ἔχει δακτύλους, *die zehen, (the toes:)* τὸ δὲ σαρκῶδες κάτωθεν λέγεται στῆθος, *die sole, (the soles of the feet.)* ποῦς προὔχων τοῦ ἀσκοῦ apud Euripidem, Med. 679, dicitur penis longe prominens a corpore: nam ὁ ἀσκὸς, sicut et ὁ θύλακος, notat apud veteres quoque σῶμα ἀνθρώπινον, corpus humanum; et ποῦς ibi est ὁ προϊσχόμενος τοῦ κατ' ἄνθρωπον σώματος. hoc dicitur de muliere φιλάνδρῳ, ἢ τὸν προὔχοντα δοκεύει, speculatur et observat. nam prominentia angusta est in utre, per quam infunditur et effunditur liquor; et hic est ὁ ποῦς, vel et ὁ ποδεὼν, τοῦ ἀσκοῦ. unde et χώρης ποδεὼν στεινὸς metaphorice dicitur, Herodot. VIII, 31, *ein schmaler zipfel landes, (a narrow neck of land.)* in accusativo ποῦς non habet ποῦν: at in compositis habet, e. c. πολύπουν et πολύποδα, οἰδίπουν, τρίπουν, etc. λαβὼν αὐτὸν (ἐκ) ποδὸς, prehendens eum pede, *da er ihn beym beine nahm, (holding him by the leg,)* K, 490. Φ, 120. εἷλκεν αὐτὸν ποδὸς, trahebat eum pede prehensum, Λ, 258. N, 383. P, 289. εἶχεν ποδὸς, tenebat eum pede, *hielt ihn am beine, beym beine. (held him by the leg,)* Π, 763, tenebat pedem ejus. cæterum nota ad hunc locum, non præcise ipsum Hectorem aut Patroclum prehendisse caput vel pedem occisi; sed suorum quosdam, jussu horum heroum, egisse: nam quod quis facit per alium, ipse fecisse dicitur. Concidit ergo censura Scaligeriana; sicut omnibus aliis locis, ubi magnus ille vir, multo majorem tamen Homerum, male vexat; præ studio, ut Romanus Virgilius solus habeatur poëta, Græcus vero pro nihilo. τέλειαν μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, columbam alligavit ad pedem funiculo, Ψ, 854, ubique subintelligitur ἐκ. βάλεν ταρσὸν ποδὸς, *traf den platten oberfuss, (struck the instep, the upper part of the foot,)* Λ, 377. et 388, νῦν δέ μ' ἐπιγράψας (postquam leviter vulnerasti et perstrinxisti) ταρσὸν, *da du mir den fuss oben ein wenig geschrammet hast, (as thou hast grazed the upper part of my foot.)* πρόσθεν αὐτοῦ ποδὸς, ante pedem ejus, Ψ, 877. ῥῖψεν αὐτὸν ποδὸς τεταγὼν, A, 591, projecit prehensum ad pedem, quasi leporem prehensum teneret pedibus. λὰξ ποδὶ κινήσας αὐτὸν, Nestor Diomedem humi dormientem, K, 158. et ο, 45, Telemachus Pisistratum Nestoridem dormientem, excitans: λὰξ ποδὶ est unum idemque, pede; sed quæstio est, an pede excitantis, *mit dem fusse, (with the foot;)* an pede excitandi, *beym fusse, (by the foot;)* an utrumque simul, ut excitans pede suo moverit pedem excitandi. nobis videtur media horum explicatio verior, ut excitans manu attigerit pedem excitandi: sic enim civilitas heroum, et agilitas postulat, ut credamus, inclinato corpore non gravatum esse vigilantem, pedem dormientis manu sua tangere; et quidem pedem, qui sensibilior manu dormientis esse solet, vel, quia mos ita erat excitandi dormientem: *da er den andern beym beine ein wenig gerüttelt oder angestossen, (having shaken the other a little by the leg.)* ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, sub infima radice Idæ montis, B, 824, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὑπωρείᾳ τῆς Ἴδης. τὸν (κλῆρον, signum sortis) μὲν πὰρ πόδα ἑὸν χαμάδις βάλε, H, 190, projecit id ante pedem suum: nam ad terram aliquid projicere, non inhonestum aut infaustum putabatur olim. γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας, N, 61. Ψ, 772, ergo hæc duo dicuntur γυῖα, artus. sic et 627, οὐκ ἔτι ἔμπεδα γυῖα, πόδες καὶ χεῖρες. γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες τε ὑπένερθεν, P, 386, ubi apparet, quid proprie dicatur ποῦς, in opp. ad genua et tibias. τῆς Ἄτης ἁπαλοὶ πόδες, molles, et hinc sine strepitu vadentes, pedes, T, 92, nam ista deceptio λανθάνει ἀψοφητὶ (sine sono pedum) ἐπιφοιτῶσα, accedens more furum, qui nonnunquam spongias sub pedes ligant, ne prodantur κτύπῳ ποδῶν. ἐρίγδουποι πόδες ἵππων, A, 152. ταχέες δὲ πόδες φέρον αὐτὸν, Z, 514. N, 515. O, 405, ubi sic describit τὸν σπουδαίως τρέχοντα. sic, τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο, eum lacrimantem pedes tulerunt ex acie, P, 700, quasi alæ, ut cito nuntium perferret Achilli tristem. præterea non curru proficiscitur, utpote in rebus miseris, et ταπεινὰ nuntiaturus. τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον, Σ, 148, studiose ivit ad Olympum. ἀλλά με ὑπήνεικαν ταχέες, celeres pedes me inde abstulerunt, E, 885. ὄντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν, Φ, 611. ὣς Ἀχιλεὺς λαιψηρὰ (neutrum plur. adverbialiter, celeriter) πόδας καὶ γούνατα ἐνώμα, movebat, X, 24. O, 269, Ἕκτωρ φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα, ante istis pedes lassabuntur, Ψ, 444. ἐπέπληγον (excitarunt percutiendo) πόδες ἵππων κονίσαλον, pulverem, E, 504. πάντες ἐσείοντο πόδες Ἴδης, Y, 59, *alle grundfeste des gebirges bebeten, (the mountain trembled to its base.)* τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε, cadentem prehendit pedibus, et abstraxit ut spoliaret, Δ, 463. sic, τρὶς μέν μιν, Σ, 155. ἴχνια γὰρ μετόπισθε (a tergo) ποδῶν ἠδὲ κνημάων ῥεῖα ἔγνων ἀπιόντος, N, 71, ubi sermo est de Neptuno; et conf. ἴχνια. nam dii noscuntur, licet personati, etiam ex motu pedum suorum. ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη, Ξ, 285, ubi genitivus pendet a præpositione verbi. προπάροιθε ποδῶν αὐτοῦ ἔθηκε, Y, 324, coll. 345. ἔστη πρόσθε ποδῶν, Φ, 601, i. e. valde prope et coram. ἀμφοτέρων ποδῶν τίνοντι, X, 396. προπάροιθε ποδῶν αὐτοῦ ἐλυσθεὶς, Ω, 510, *da er sich vor dessen fussen niederkrümmete und bückete,* i. e. *vor ihm, (crouching and bending at his feet,* i. e. *before*

him.) πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε (κάτω ἔπεσε) θυμὸς, Ο, 280, i. e. εἰς τὸ φυγεῖν ἀπεῖδον, animus, qui in manibus esse debebat ad fortiter pugnandum, decidit in pedes ad celeriter fugiendum, τοῖς ποσὶ τὴν σωτηρίαν πιστεύσαντες, pedibus salutem petituri. hinc Demosthenes dixit, καταπεπατημένον φέρειν ἐν πτέρναις Ἀθηναίους τὸν ἐγκέφαλον. simul est et pro: ἐταπεινώθησαν, καὶ τοῦ πρώην ὕψους ὑποκατέβησαν, de pristino elato animo demittebant se. De philosophis ineptis dixit aliquis veterum, habere eos τὸν νοῦν ἐπὶ μετώπῳ, mentem et rationem suam in fronte. *sie sahen weise aus, wären es aber im gehirne nicht, (they looked wise, but were not so in reality.)* ex quo dicterio comicus Ἄμφις per inversionem dixit, ἐπαινῶ τὸν βίον τῶν φιλοποτῶν, (pro φιλοσόφων, ab ὁ φιλοπότης, ου, amator potionum) ἤπερ τῶν μόνον ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰωθότων, *ich lobe die lebensart der trinker mehr als derer die nur wie weise auszusehen pflegen, (I prefer the life of an avowed tippler, to that of one who has merely the external mask of intelligence.)* apparet ergo, sermonem esse de philosophis, vultu solo sapientiam præ se ferentibus. sic et de Pietistis personatis. ποσὶν δ' οὔπως ἐστὶν ἐρίζειν. Ν, 325, cursu non potest contendere cum eo: nam τὸ ποδῶκες magna est præstantia corporis; et in bellis antiquissimorum valde erat utilis ad persequendum hostem. hinc ὁ Κάλαϊς καὶ Ζήτης, οἱ Βορεάδαι πτερωτοὶ πλάττονται, ὡς καὶ ὁ Περσεὺς ἀρβυλόπτερος (ad calceos suos alas habens) fingitur. τῶν ὑπὸ ποσσὶ (ob metrum pro ποσὶ) κονίσσαλος ὤρνυτο, Γ, 13. pulvis densus excitabatur. ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθὼς, fretus, Ζ, 505. μετασπὼν, insequens, Ρ, 190. ταχέεσσι, Θ, 336. Χ, 8, 138, 173. καρπαλίμοις, Π, 342. κραιπνὰ (neutrum plur. adverbialiter pro κραιπνῶς) ποσὶ προβιβὰς, Ν, 18. sic et 158, κοῦφα. ὕλη ἔτρεμε ποσὶν ὑπὸ ἀθανάτοις, Ν, 19. τῷ δ' ὑπὸ ποσὶ πελεμίζετο (tremebat) Ὄλυμπος, Θ, 443, de Jove. ἐς δ' ὄχεα φλόγεα (in currum fulgentem) ποσὶ βήσετο, adscendit Minerva, Ε, 745. Θ, 389. νέρθε δὲ ποσσὶν ἔσσυμαι (incitor) ἀμφοτέροισι, Ν, 78. σκαίροντες, tripudiantes, Σ, 572. ἐρείπων ὄχθας καπέτου, pedibus proruens labra fossæ, Ο, 356. et 364, συνέχευε καὶ χερσὶ, manibus et pedibus conturbare solet factas ex arena figuras. ἐπισπέσθαι, insequi pedibus, Ξ, 521. ὑπὸ στοναχίζεται γαίη, Β, 784. ὑπὸ ἵππων, sub pedibus equorum, Π, 794. et 834, ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχαται, equi pedibus nituntur. ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο (pro ὑπεδήσατο ποσὶ) καλὰ πέδιλα, quod plerumque de viris, nonnunquam et de deabus ponitur, Β, 44. Ξ, 186, ubi de Junone. Κ, 22, 132. Ω, 340, de Mercurio. β, 4, α, 96, de Minerva. δ, 309. ε, 44, de Mercurio. ν, 225, de Minerva. ο, 549. υ, 126. et pedes dicuntur λιπαροὶ, nitidi, pingues, musculosi, formosi: quibus opponuntur πόδες νήλιποι, οἱ αὐχμηροὶ (aridi) καὶ ἀλιπεῖς. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, pro ὑπῆν, Σ, 390. α, 131. δ, 136. κ, 315, 367. τ, 57, ubi de sellis honestiorum sermo est. ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν, Τ, 363. ὑπὸ ποσσὶ βοῶν, Τ, 493, de triturantibus bubus. μαρναμένων μετὰ ποσσὶ, inter pedes pugnantium, Ν, 579. sic παρὰ, Ξ, 411. πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς, Τ, 110, i. e. nascitur, excidit ex utero inter pedes; ut μετὰ ibi sit pro μεταξύ: sic dicitur ergo ἡ λοχεία. ποσὶ κλέπτειν est, λάθρα φυγεῖν, clam se subducere pedibus: ergo κλέπτειν νόῳ est, clandestina consilia agitare et sequi. ποσσὶν ἤϊε μακρὰ (neutrum adverbialiter) βιβὰς, Η, 212. ἵπποι ἀέθλια ἄροντο (præmia certaminum consecuti sunt) ποσὶν, cursu, Ι, 124, 266, 269. ἀμφὶ ποσὶ πέδας ἔβαλε, pro ἀμφέβαλε, Ν, 36. et 617, ὄσσε αὐτῷ παρὰ ποσὶν ἔπεσον, oculi ei exciderunt ex capite vulnerato in terram. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει, pro ὑφήσει, subjiciet scabellum pedibus, Ξ, 240, et 241, τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων. οὔτις σεῖο νεώτερος οὔτε ποσὶν θάσσων, nemo te junior nec cursu celerior, Ο, 570. ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε, Τ, 360, quantum ego valeo manibus pedibusque; ubi loquitur vir militaris, qui manibus ad pugnandum, pedibus ad persequendum, operam suam pollicetur. κραιπνοῖς πετέσθαι, volare cursu veloci, Φ, 247. et 269, ὑψόσε ἐπήδα. et 601, ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν, impetum capiebat cursu persequi. et 605, ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν, ut semper speraret, se adsecuturum esse eum cursu. ποσσὶν ἀέθλια, cursui præmia, Χ, 160. et 230, ταχέεσσι διώκων. χθόνα ποσσὶ δατεῦντο, i. e. συντεταμένως ὥδευον, carpebant viam, Ψ, 121, de mulis euntibus, conf. δατεῖσθαι. et 749, ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο. et 756, νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα, cursu omnes juniores superabat. et 792, ποσσὶν ἐριδήσασθαι, cursu contendere cum eo; et Ἀχαιοῖς pertinet ibi ad ἀργαλέον, difficile est Achæis. μηδέ τι σοῖσι πόδεσσιν (quæ forma ablativi plur. est Ionica) ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, Γ, 407, nec unquam revertaris ad sedem deorum, *da müssest nie den Olympus mehr mit deinen füssen betreten, (mayest thou never more set foot on Olympus:)* quod precatur Helena Veneri. πόδεσσί γε οἷσι κιόντα, pedibus suis ambulantem, i. e. vivum, Ρ, 27, mortuus enim ambulat pedibus alienis. εἰ δ' ἄμμε παραφθαίῃσι πόδεσσι, si vero nos præverterit cursu, Κ, 346, *wenn er uns zuvor kommen solte, (if he should outstrip us.)* τὸν μέν τ' ἤλυξε πόδεσσι φεύγων, hunc effugit cursu, Λ, 476. Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο ἔγχεΐ τ' ἱπποσύνῃ τε πόδεσσί τε καρπαλίμοισι, qui inter æquales ornatus erat peritia hastæ et rei equestris, et velocitate pedum, Π, 809, en tres virtutes hominis nobilis in orbe antiquo. θρέξασκον ἐπισταμένοισι, cucurrerant in orbem peritis et doctis pedibus, Σ, 599, ergo et ars saltatoria est ἐπιστήμη. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν ὀρνυμένων ἄμυδις, Υ, 157, resonabat graviter terra a pedibus concurrentium. et 189, ταχέεσσιν ἔσευά σε, velocibus meis pedibus agitavi te. et 410, πάντας ἐνίκα, i. e. ποδώκης ἦν. et 411, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, pedum præstantiam ostentare cupiens; sicut in sacris litteris Asahel. οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι, *konnte keinen festen*

tritt fassen, (nor could he stand firmly on his feet,) Φ, 241. et 564, μὴ μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι, me insecutus prehendat cursu: ubi vides, participium pertinere ad ablativum. πόλιν περιδινηθήτην καρπαλίμοισι, Χ, 166, circa urbem in gyrum currebant. οὐδὲ πόδεσσι θεύσεαι, neque curres, Ψ, 622. et 636, Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, superavi cursu. et 696, ἦγόν μιν ἐφελκομένοισι πόδεσσι, ducebant eum sic, ut pedes post se traheret per terram, præ virium defectu. et 764, ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι, in eadem vestigia insistebat, antequam pulvis ea oppleret. πόδας ὠκὺς, est laus herois magni, Α, 58, 84. Σ, 189. ταχὺς, Ν, 249, 482. ἀμείνων παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι, melior quod omnes artes attinet, sive cursu, sive pugnando, Ο, 642, conf. ἀρετή. Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ ταχὺς πόδας ἄγγελος ἦλθε, ivit ei velox nuntius, Σ, 2. πόδας ὠκέα Ἶρις, Β, 790. Γ, 129. Θ, 425. Λ, 199. Σ, 202. Ω, 188. πόδας αὐτῶν μὴ ἐλέγξῃς, Ι, 519, ubi sermo de legatis tribus ad Achillem a rege missis; qui dicunt ipsi, misisse regem tales, quorum nec orationem nec pedes contemnere possit Achilles: atque ibi hæc una virtus militaris vel corporalis posita videtur, loco omnium aliorum, et fortasse, modestiæ causa, minima. nam oratio est species virtutum animi, posita loco omnium aliarum. ergo: quorum nec præstantiam animi, nec virtutem et præstantiam corporis, vituperare possis. Dacieria magna per πόδας h. l. profectionem vel legationem ipsam intelligit; sine dubio frustra. πόδας αἰόλος, Τ, 404, de equo: volubilis et celer pedes, idemque qui πόδαργος. sic, κύνες πόδας ἀργοὶ, pedibus veloces, Σ, 578. hinc simpliciter, κύνες ἀργοὶ, ut πόδας omittatur, β, 11, coll. ρ, 62. υ, 145, quibus locis πόδας est additum; ut appareat, non de colore canum loqui poëtam, sed de eorum velocitate, quæ propria est venaticorum canum: *zwey gute windhunde, (two good greyhounds.)* cæterum hinc est compositum ἀργίπους, οδος, ὁ ἡ. σοὶ ὅγε ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε δήσειν, tibi ille minabatur colligaturum se esse pedes (inferne sc.) et manus superne, Φ, 453, nam in talibus locis ad πόδας omissum est ἔνερθε. sic, γυῖα, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν, Ε, 122. μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει, Ν, 281, demittit genua, et in utrosque pedes sedet; ex more Turcorum hodie et Persarum: idque præ metu h. l. quia stare non valet. ἐκ κεφαλῆς εἰς ἄκρους, Π, 640. Σ, 353, i. e. δι' ὅλου τοῦ σώματος. πόδας καὶ χεῖρας αἱματόεις, Ρ, 542. ποδοῖϊν (pro ποδοῖν) μάρπτε, Ξ, 228, apprehendit pedibus. et 477, ὕφελκε, subtraxit eum pedibus. ἐκ ποδοῖϊν ἧκε ἄκμονας δύω, ad pedes appendit et duas incudes, Ο, 18. εἷλκε, Σ, 537. κονίην ὑπέρεπτε, Φ, 271, fluvius subtrahebat ei arenam sub pedibus, cum ambularet per fluvium. ἀγαθὴ μοι ἐπίρροθος ἦλθε ποδοῖϊν, Ψ, 770, coll. 772, veni ad auxiliandum pedibus meis, ut cursu superare possim. μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσιν ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ρ, 480, *zum hause hinaus schleppen entweder beym fusse oder doch bey dem arme, (drag thee through the house either by feet or hands.)* εἶκε γέρον, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ, *dass du dicht beym beine hinausgeschleppet werden müssest, (lest thou be dragged out by the leg,)* σ, 10. et 100, εἷλκε δ' ἐκ προθύρου, λαβὼν ποδὸς, *da er ihn beym beine nahm, (seizing him by the leg.)* οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται ἡμετέροιο, τ, 344. τοῦτό σοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, χ, 290. collato υ, 299, ἔῤῥιψε βοὸς πόδα κείμενον ἐκ κανέοιο λαβών: ubi os ex parte anteriore bovis, *ein röhrknochen vom vörderblatt eines ochsen, vom vörderbeine, (a bone from the foreleg of an ox,)* sic vocatur, quod comesta carne nudum supererat. eo osse percusserat Ctesippus Ulyssem personatum; Philœtius deinde illum remuneratur ictu mortifero hastæ. διερῷ ποδὶ φεύγειν, ι, 43, *mit frischem muntern fusse zu fliehen, (to fly with swift foot,)* ταχεῖ. conf. διερός. ἀπὸ δ' οἱ τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας, χ, 20. σφαδάζων nimirum moriens. αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, κ, 32, semper pedem navis movebam apte, i. e. funem illum, quo velum expansum regitur. sic ε, 260, ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ', ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, ubi sunt tres species funium nauticorum; ex quibus οἱ πόδες sunt duo funes dependentes ab extremo velo utrimque, quibus velum vento impletum infra alligatur; et prout ventus declinat ad latus, laxatur paululum is alter funis: σχοῖνοι κάτωθεν συνέχοντες τὴν ὀθόνην. sic apud Eurip. Orest. 705, ναῦς πρὸς βίαν ἐνταθεῖσα ποδὶ, ἔβαψεν, ἔστη δὲ, ἢν χαλᾷ πόδα, ubi ποῦς quoque est τὸ σχοινίον τὸ κάτωθεν τοῦ ἱστίου, et simul, per tropum, est pars posita pro toto velo. aoristi vero h. l. notant rem quæ frequenter fieri solet; sicut et alibi. πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι, pedem heri sui præ subita admiratione omisit e manibus ut decideret in vas ex quo lavabat eum, τ, 468. κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες, δ, 149, tales erant illius pedes; ubi totum illud membrum, cum figura, et motu inter eundum, intelligitur: *solche beine hatte jener, und so geberdete er damit, (he had such legs, and such a carriage with them.)* δυώδεκα, de Scylla, ἄωροι πάντες, informes, μ, 89. τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ο, 554, de σπουδαίως gradiente. εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα καὶ πόδες ἄμφω, υ, 365, respondet abire jussus. πόδες δ' ὑπερικταίνοντο, ψ, 3. μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θ, 265. κατέθηκε προπάροιθε ποδῶν, ρ, 357. πρόσθε, χ, 4, ubi conf. πρόσθε. ποδῶν ἕλκουσι θύραζε, π, 276. ποδάνιπτρα ποδῶν, τ, 343, 344. et 348, ἅψασθαι. ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι, ε, 399, ut littus contingeret pedibus, natans jamdiu. οὐ μεῖζον κλέος ἀνδρὸς, ἢ ὅ,τι ποσσίν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἑῇσιν, θ, 148, non major gloria viri, quam ea quam pedibus manibusque suis sibi pepererit. et 206, ἢ πὺξ, ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσίν. et 230, δείδοικα, μή τίς με παρέλθῃ ποσὶν, cursu superet. et 247, ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, currimus velociter. et 253, περιγινόμεθα ἄλλων ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶν καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ, dicunt Phæacum nobiles: ποσὶ, i. e. certamine cursus; nam pedum robur et celeritas olim in magna laude, quod hodie vix hones-

tum putatur. et 264, *πέπληγον δὲ χορὸν* (saltandi locum) *ποσί*. et 376, *πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι*, ubi sermo est de exercitio veterum, inter subsiliendum excipere aliquid conjectum in aërem. *ἀμφὶ ποσὶ γαῖα μελαίνη ἐφάνη*, λ, 585, de Tantalo bibere volente. et 594, *σκηριπτόμενος* (connitens) *χερσίν τε ποσίν τε*, de Sisypho. *οὐκ εἶχον στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι*, μ, 434, non poteram in aliquo solo ponere pedem nec adscendere aliquo; i. e. pendebam in aëre. *ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν*, ξ, 33. *ποσὶν ὑποδήματα*, ο, 368. sic, *πέδιλα*, π, 80, 155. φ, 341. *κραιπνὰ ποσὶ προβιβὰς*, ρ, 27. *λακτίζων γαῖαν*, σ, 98. et 240, *οὐκ ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσὶν*, *kann auf keinem fusse stehen, (cannot stand upright on his feet.)* et 360, *ὑποδήματα δοίην. ποσὶ δὲ θρόνον λακτίζων ἐτίναξε*, χ, 87. et 467, *μήτις οὖδας ἵκηται*, solum contingat pedibus: de suspensis. *δῶμα περιστοναχίζετο ποσσὶν ἄνδρων παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν*, ψ, 146, de saltatione nuptiali. *οὔπως ἐστὶ πόδεσσι στῆναι ἀμφοτέροις*, ε, 413. *ὧδε κάλλιον* (sic est decentius) *ἠὲ πόδεσσιν ἔρχεσθαι*, quam pedibus ire illuc, ζ, 39, nam portanda erant vestimenta lavanda. et 318, *εὖ πλίσσοντο πόδεσσιν ἡμίονοι. ἐπειρήσαντο πόδεσσιν*, periculum fecerunt currendo. θ, 120, sc. *δραμεῖν ἐν ἀγῶνι*. et 103, *πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν. ἀνέρας νίκα ταχέεσσι*, ν, 261, currendo. *ἀμφὶ ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα*, circum aptavit pedibus suis calceamenta, ξ, 23. et 221, *ὅ, τε* (pro *ὅστε*, quicunque) *μοι εἴξειε πόδεσσι*, qui cursu inferior erat, qui non tam velox erat quam ego. *ἐν πόδεσσι πέλειαν ἔχων*, accipiter, columbam habens in ungulis, ο, 525. *ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων εἶχεν ἑλλὸν*, τ, 228, ubi sic dicit vel *τὸ πρόσθιον μέρος τῶν ποδῶν τοῦ 'Οδυσσέως*, *unten an dem vördertheil der füsse, wo das kleid an die knie gehet, (the front of the legs where the garment falls over the knees:)* vel *τοὺς τοῦ κυνὸς προσθίους πόδας*, *die vörderbeine des hundes der vorne aufs kleid gesticket war, (the fore legs of the dog which were embroidered on the front of the garment.)* prius potest esse verosimilius, in opposito ad superiorem partem vestis ad pectus: sed tamen posterius multo est verisimilius; nam canis jamjam mordicus apprehendere parans cervicem hinnuli a se capti, prioribus pedibus eum subjicit primum. et 231, *ἤσπαιρε πόδεσσι*. sic et, *ἤσπαιρον*, χ, 473, *sie strampfelten mit den beinen, (they struggled with their legs,)* suspensæ ancillæ. *πάντες κὲ ἀρήσαιντο ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο*, omnes certe optarent sibi celeriores esse pedibus quam ditiores auro, α, 164. *συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου*, cervi ingentis, κ, 168. *αὐτὸν κατέχει γῆρας χεῖράς τε πόδας τε*, λ, 496, Peleus consenuit, ut nec manibus nec pedibus valeat quidquam. *δησάτωσάν σε χεῖράς τε πόδας τε*, vinciunto te quod manus et pedes attinet, μ, 50, 178. et 78, *οὐδὲ εἴ οἱ χεῖρές γε ἐείκοσι καὶ πόδες ἦεν*. et 248, *τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑψόσε ἀειρομένων*, ergo medii arrepti erant a Scylla. *'Ορσίλοχον πόδας ὠκὺν*, ν, 260. *θρῆνυν, ᾧ ἔπεχε λιπαροὺς πόδας*, ρ, 410. *ἥ σε πόδας νίψει*, τ, 356. et 359, *καί που 'Οδυσσεὺς ἤδη τοιόσδ' ἐστὶ πόδας*, ejus pedes fortasse jam eadem sunt conditione, immundi nimirum et lotionis indigentes, et 376, *σὲ πόδας νίψω*. et 381, *ὡς σὺ δέμας, φωνήν τε, πόδας τε, 'Οδυσσῆϊ ἔοικας*. et 387, *τῷ πόδας ἐξαπένιζεν*. et 505, *αὐτὰρ ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν ἐλαίῳ*, ergo et pedes post lotionem ungebantur oleo. *ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν*, χ, 173, 189, nam *ὕπερθεν*, superne, semper additur ad manus, ut ad pedes intelligatur *ἔνερθεν*, inferne. sic, 406, *πεπάλακτο*. et 477, *ἔκοπτον*, *sie hiehen ihm die beine ab, (they cut off his legs:)* ipsi vero, *ἀπονιψάμενοι πόδας*, 478. *περὶ δὲ κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν*, *man hörete jemanden gehen, (footsteps were heard,)* π, 6, coll. 10, *ποδῶν κτύπον ὑπακούω τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν*, de apro qui audit venantes, τ, 444. Eur. Phœn. 713. a *ποῦς, ποδὸς*, est *ποδαρίζω*, f. *σω*, pedes apte pono in saltatione; quod æolice dicitur *πυδαρίζω*, unde apud Aristoph. Equit. 694, *ἀπεπυδάρισα μόθωνα*, saltavi et gesticulatione imitatus sum servum nihili. a *ποῦς* quoque est *ὁ ἦλιψ, ιπος*, calceamenti species, ab *εἰλέω*, volvo, obvolvo, circummunio; et altera compositionis pars, *ὁ ποῦς*, est syncopata. inde est *ὁ ἡ ἀνήλιπος*, dorice *ἀνάλιπος*, sine calceamento, Theocr. Id. 4, 56. Vide sub Χεὶρ, ad initium.

πράμνειος, *ου. ὁ ἡ.* (Νέω) est epitheton vini. *πραμνείῳ οἴνῳ*, Λ, 638. κ, 235. et notat vinum vetus et generosum. nam nomen est a *παραμένειν*, perdurare, nec perdere vires aut bonitatem vetustate, sed potius augere in annos: *ὅτι εἰς παλαίωσιν παραμένει, καὶ μὴ μεταβάλλει*. est ergo quasi *παραμένειος*, per syncopen. id quidem constat inter antiquos, specialiter sic dici vinum in Icaria insula natum, *μέλαν, αὐστηρὸν*, qualia sunt nostra vina quæ *Pontac* aut *Port-a-Port* — vina vocamus: deinde autem in genere, quodvis nobile vinum nigricans et austerum, ob similitudinem cum vero *πραμνείῳ*, esse sic dictum. additur ab iisdem, in Icaria insula esse montem, *Πράμνην* dictum, qui ferat eas vites; et *ἄμπελον* istam dictam fuisse *ἱερὰν* a peregrinis, ab incolis vero *διονυσιάδα* (ab *ἡ διονυσιὰς*) et urbem insulæ vocatam *Οἰνόη, ἡ*, civisque ejus *ὁ Οἰνοεύς*. nomen montis autem est a vino ipsius generoso et ætatem ferente ortum. qui ingenio abundant, adjiciunt his omnibus, *πράμνειον* dici posse, *ὅτι πραΰνει τὸ μένος*.

πραπὶς, *ίδος. ἡ.* (Φέρω) pectus, *τὸ διάφραγμα*, mens, ingenium. est nomen poëticum et Ionicum, idem notans quod *ἡ φρὴν*, indeque ortum. si conferas nomen, *ἡ ἄπαδις*, loco proprio relatum, possit videri, quasi *πραπὶς* sit pro, *προάπαδις*, prævisio mentis: sed usus vocis huic etymologiæ reclamat. pluralis numerus frequentior est, *αἱ πραπίδες*, præcordia; et quia intestinum istud magnam habet cum cerebro conjunctionem, utpote ex nervis constans, qui

omnes ex cerebro pendent: hinc et pro ingenio et animo et mente ponitur; *verstand, witz, geist, (understanding, wit, mind.)* ἔβαλε ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, i. e. ὑπὸ φρενῶν, feriit hepar sub diaphragmate, Λ, 578. Ν, 412, et ad ἧπαρ deest κατὰ, nam accusativus personæ pertinet proprie ad verbum. αὐτῷ ἀπῆλθε πραπίδων ἵμερος, desiderium et cupiditas abiit ei a pectore, *die sehnsucht vergieng ihm aus seinem herzen, (the longing left his heart,)* Ω, 514. ἐποίησε τοῦτο εἰδυίαις πραπίδεσσι, elaboravit hoc sciente et perito pectore, Λ, 608. sic, ἐπονεῖτο ταῦτα, Σ, 380. et 482, ἐποίει δαίδαλα πολλά. ποίησε, Υ, 12. ἔτευξε, η, 92, i. e. ἐπιστημονικαῖς, *mit verstande und kunst, (with skill and ingenuity.)* ὅστι ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσιν, qui vel paululum attingit rem sensu aliquo animi, Θ, 547, ubi videtur esse pro πραπίδων, et verbum regit genitivum rei, ponitur que h. l. intransitive, qui sensum habet et contingitur mente: multo igitur magis βαλυγνώμονί τινι τίμιος ἔσται ξεῖνος. qui πραπίδας deducunt a πρὸ et ἀπὸ et εἴδειν, *vorher absehen, (to look from and before,)* explicant per, προβλεπτικὰς καὶ προγνωστικὰς τοῦ μέλλοντος φρένας: et omnino sentitur aliquid vel obscure circa præcordia de tristibus aut lætis futuris instantibus. ingeniosior tamen ista deductio, quam verior.

πρασιά, ᾶς. ἡ. (Πέρα) area in horto, maxime area extrema, ambiens extremitates horti; longus et non latus ordo plantarum ad extremum latus horti, vel majoris alicujus partis horti: nam est a τὸ πέρας, extremum, quasi περασιά. et quia in ejusmodi extremis areis solebant herbæ seri, quarum odor aut alia quædam qualitas posset offendere; hinc et τὸ πράσον, porrum, nomen habet, velut inter viliora et postrema horti olera referendum. ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ (bene ordinatæ et dispositæ areolæ) παρὰ νείατον ὄρχον (ad extremum ordinem horti) παντοῖαι πεφύασιν, *sind bunt bewachsen, (filled with all sorts growing,)* η, 127, τόπος λαχανηφόρος. οὐ πρασιή σοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον, non areola tibi est in horto sine curatione, ω, 246, nota ergo, areolas ambientes majores areas et quasi terminantes et definientes eas, vel et totius horti extremas, proprie vocari πρασιάς. cæterum a τὸ πράσον est et color ille dictus, τὸ πράσιον ἢ πράσινον χρῶμα, color prasinus. in genere ἡ πρασιὰ est limitibus circumscripta area oleribus serendis, a περατόω.

πράσσω, f. πράξω. ionice πρήσσω, f. ήξω. (Πέρα) lucror transportando merces, *ich gewinne durch handel und wandel, (I gain by traffic.)* nam est a περάω, f. άσω, transfero in aliam terram, vendendi causa: et ab hoc futuro est πράσσω ortum. deinde in genere et metaphorice, efficio, ad commodum finem perduco, *ich gewinne, richte wohl aus, bringe davon, (I attain, perform well, accomplish.)* οὔτι πρήσσει, nihil lucratur, nihil proficit; de leone irruente adversus stabulum, vi autem prohibito, ne satiare se possit, Λ, 751. Ρ, 661, *es gewinnet nichts, bringt nichts davon, (he gains nothing, derives no benefit from it.)* οὐ γάρ τι πρήξεις, nihil enim proficies, Ω, 550, ad patrem immoderate lugentem filii sui mortem. οὐδέ τι ἔργον ἐνθάδε ἔτι πρήξει, τ, 324, neque quidquam rei hic amplius erit ei, *soll hier weiter nichts zu suchen haben, (he shall have nothing more to do here:)* et loquitur Penelope de procis, si quis eorum hunc suum hospitem male vexaret. mens ejus est: ego eum procum prorsus repudiabo et excludam. ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, Σ, 357, consecuta es etiam denique, *du hast doch endlich deinen zweck erhalten, (thou hast at length gained thy purpose;)* inquit Jupiter ad Junonem; lucrata es multum, egisti multum. πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, at efficere omnino nihil valebis, *wirst schlechterdinge nicht vermögen, etwas dadurch zu gewinnen und deine absicht auszuführen, (wilt certainly not be able to gain any thing by it, or to accomplish thy object,)* Α, 562, inquit Jupiter ad iratam Junonem. alio contextu eadem verba sunt, β, 191. πρῆξαί τι, ἀργαλέον, π, 88, efficere et promovere aliquid, difficile est. ἐμὲ πρήξαντα (ἐκεῖνο) οὕνεκα δεῦρο ἱκόμεθα, ut ego consequar id, cujus causa huc venimus, γ, 60, coll. 56, τελευτῆσαι τάδε ἔργα. τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, κακῶς κλύοντι καὶ κακῶς πεπραγότι: quid mihi vita diutius opus est, male audienti et infeliciter agenti, Eurip. Alcest. 961. et: κοινὰ πράσσων, Ἄργος εἰ πράσσει καλῶς, Iphig. Taur. 668, communem eam sibi fortunam putans, si Argos bene se habet. Vide sub πρήσσω.

Πρέπω, (Ἕπω) studiose colo, sector aliquid deinde neutraliter, sum colendus, sum præstans et decorus. it. in sensu medio, conspicuus sum, in oculos incurro, ostendo. e. c. Æschyl. Agam. 329, οἶμαι, βοὴν ἐν πόλει πρέπειν. et Choëph. 10, ὁμήγυρις γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις πρέπουσα, cœtus mulierum vestibus pullis conspicuus. ut ergo non semper ornatum, sed et simpliciter conditionem et formam aliquam notet. sed apud Homerum semper in sensu bono. est a περιέπω, orno, ab ἕπω, curo. nam τὰ εὐπρεπῆ καὶ ἀληθῶς πρέποντα, περιέπουσιν οἱ ἀγαθοί. recentiorum usus hoc verbum impersonaliter posuit, πρέπει, decet, decorum est: unde τὰ πρέποντα, decora. et id πρέπον ubique poëta quam accuratissime observavit. Jovem, e. c. removet a ridiculis, Α, 596, seq. Juno vero, ut minus gravis, adest moderate: at reliqui minores dii rident largiter. nemo igitur in hoc poëta quærat e. c. convicia, inter honestiores non usitata, sed mere plebeia: nam est politissimus ubique. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, Μ, 104, i. e. διαπρεπὴς ἦν ἐν ἅπασιν, sc. Hector: ἄξιος ἦν τιμητικῶς περιέπεσθαι, *der mit respect tractiret werden muste, mit hochachtung begegnet zu werden würdig, (who was worthy to be treated with respect.)*

πρέσβα, ἡ, vide sequens.

πρέσβεια, ας. ἡ. et per syncopen πρέσβα ἡ. (Βάω) est nomen dignitatis, adjuncta ætate.

Ἥρη πρέσβα θεὰ θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο, Ε, 721. Θ, 383. Ξ, 194, 243. πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, Τ, 91, et sic dicitur Ἄτη, κατὰ χρόνον, ἀεὶ γὰρ ἐν ἄτῃ τὰ κατ' ἀνθρώπους. πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν, γ, 452, *die älteste tochter des Clymenus, (the eldest daughter of Clymenus.)* ut ergo hic positivus syncopatus includat reliquos comparationis gradus. reperitur et fœmin. πρέσβειρα, Hymno εἰς Ἀφροδίτην, 32, καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρέσβειρα τέτυκται, inter omnes homines deorum honorabilior aliqua habetur Venus. Vide sub πρέσβυς.

πρεσβεῖον, ου. τό. et ionice πρεσβήϊον. (Βάω) est δῶρον τίμιον, τοῖς πρεσβυτέροις καὶ ἐντίμοις διδόμενον, donum honoris et virtutis causa datum, *ein ehrengeschenk, (an honorary premium.)* recentiores id dicunt τὸ ἀριστεῖον. nam γέροντες apud Homerum sunt, non ætate solum, sed et οἱ τίμιοι, οἱ ἀριστεῖς, magnates, *die grossen, (the grandees.)* πρώτῳ σοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω, præmium honorarium, Θ, 289, conf. γέρας.

πρέσβειρα, ἡ, vide sub πρέσβεια.

πρεσβήϊον, τὸ, vide πρεσβεῖον.

πρεσβυγενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) major natu, senior. Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν, πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, Λ, 249, Coon, clarissimus virorum, inter filios Antenoris maximus natu.

πρέσβυς, υος et εως. ὁ. (Βάω) senex, magnus natu, *ein alter mann, (an old man.)* est tamen non ætatis solum, sed et dignitatis et honestatis nomen. sic et fœmininum ἡ πρέσβεια, et per syncopen πρέσβα, non ætatem solum, sed et præstantiam fœminæ notat. utrumque ergo sæpe est pro τίμιος. et quia ad legationes publicas plerumque eligebantur ætate et dignitate conspicui: hinc et ὁ πρέσβυς est legatus. et tales πρέσβεις sæpe erant ἄριστοι ἱερέων, Ι, 571. cæterum vox est a προβαίνειν, procedere. neque mirum videri debet, quod ex πρὸ fiat πρὲς, et ex βάω veniat βύς: in permutandis enim vocalibus et terminationibus facillimi sunt Græci. Sufficit, omnem antiquitatem Græcam hanc etymologiam indicare et probare: et res ipsa pro se loquitur. senex enim est qui ætate processit. sic et alius dignitate, legatione, etc. Scribitur et πρέσβις, εως, ὁ. comparativus πρεσβύτερος, έρα, ερον. γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς, πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι, Λ, 786, *jener ist von höherer geburt, aber du bist alter, (he is of higher birth, but thou art older.)* hinc præcipe illi bene. οἶσθα, ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται, Ο, 204, ubi conf. Ἐριννύες in R. nam re ipsa hic locus idem dicit, quod Ψ, 788, ἀθανάτοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. et hæc erat communis sententia antiquorum, coll. 787, εἰδόσιν ὑμῖν ἐρέω. nam τίμιόν τι πολυχρόνιον, οἷα καὶ θεῖόν τι. hinc eo magis ab hominibus debent amari et honorari, si a diis tam magni fiunt. superlativus πρεσβύτατος, άτη, ατον. Βουκολίων ἦν υἱὸς Λαομέδοντος πρεσβύτατος γενεῇ, natu maximus, Ζ, 24. χαλεπὸν δέ κεν εἴη πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, ν, 142, inquit Jupiter ad Neptunum, quem vocat πρεσβύτατον, non absolute, sed ratione dignitatis, et originis reliquarum rerum. nam Neptunus physice est aqua, Jupiter aër. θυγατρῶν πρεσβυτάτη, *die alteste tochter, (the eldest daughter,)* Φ, 143, quæ natu prior est reliquis filiabus. καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοι, καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος, inquit Juno ad Jovem, Δ, 59, quæ re vera senior Jove erat, et inter filias natu fere maxima: simul tamen et τιμιωτάτην se vult intelligi. vide Hesiod. Θεογ. 454. seqq. πρεσβυτάτην δὲ θύγατρα εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην, Λ, 739. πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν, Ν, 429, *hatte dessen älteste tochter zur gemahlin, (had married his eldest daughter.)* πρέσβυς notat et senatorem in orbe antiquo, ubi hæc erat principalis dignitas: et πρεσβύτεροι sunt ministri regii et magnates. superlativus est et πρέσβιστος. conf. huc Aristoph. Acharn. 93, Schol. ubi forma ὁ πρεσβεὺς pro falsa declaratur. sed τὸ πρέσβος, εος, decus, honor, apud Æschylum, Pers. 625, de regina, quod sit πρέσβος Πέρσαις. et Agamemn. 1402, πρέσβος Ἀργείων τόδε, ubi cives honoratiores sic appellantur a regina.

πρήθω, f. ήσω. (Φύω) incendo, *ich setze in brand, (I set on fire:)* it. inflo, tumescere facio, φυσάω, *ich blase auf, (I blow up.)* est a τὸ πῦρ, a quo concipitur πυρέω, f. ήσω, per syncopen πρέω, cum paragoge et mutata vocali, πρήθω, f. πρήσω. sic a διαχειρίσασθαι διαχρήσασθαι in usu est: et hinc etiam ἐμπιπρέω (per reduplicationem, et compositionem cum præpositione ἐν) et ἐμπίπρημι dicitur. θύρετρα (portas) πρῆσαι (διὰ) πυρὸς δηΐοιο, igne hostili incendere, Β, 415. καί νύ κεν ἔπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας, Θ, 217, et certe incendisset naves igne ardente. ab hac incendendi notione, orta deinde est per metaphoram notio inflandi vel efflandi. ἄνεμος ἔπρησε μέσον ἱστίον, tumescere fecit velum, β, 427, ἐφύσησεν, inflavit. hinc est ὁ πρηστὴρ, species serpentis venenati. αἷμα αὐτὸς ἀνὰ στόμα ἔπρησε χανὼν, Π, 350, sanguinem ille per os et nares efflavit et promicare fecit aperto ore. nam qui h. l. πρῆσε pro ἐπέρησε, a περάω, transire fecit, esse contendunt, frigidius cum poëta versantur.

πρηκτὴρ, ῆρος. ὁ. (Πέρα) effector, qui efficit et ad finem perducit. in specie, negotiator. μύθων ῥητῆρα, πρηκτῆρα τε ἔργων, sermonum elocutorem et rerum effectorem, Ι, 443, εὖ πράσσοντα, *der zu ausführung der thaten tauget, (one who excels in carrying things into execution.)* ναυτάων, οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν, θ, 162, qui negotiatores sunt: πραγματευταὶ dicuntur apud recentiores.

πρηνὴς, έος. ὁ ἡ. (Νέω) pronus, nutans in faciem. recentiores magis amant dicere πρανής. fit a προνεύειν, a πρὸ, ante, et νέω vel νεύω, nuto, moveo me. et quia πρηνὴς καὶ ὕπτιος sunt opposita; τὸ πρηνὲς ἢ πρανὲς κυρίως (proprie) λέγεται, τὸ πεσὸν ἐπὶ πρόσωπον, ὕπτιον δὲ, τὸ ἀνάπαλιν. di-

citur de animatis et inanimatis. hinc est πρηνίζω et πρανίζω, f. ίξω, in pronum dejicio, ἐπὶ πρόσωπον ῥίπτω, εἴτε ἄνθρωπον εἴτε πόλιν εἴτε τι ἄλλο. metaphorice notat hoc nomen, declivis: hinc proverbium, σφαῖρα κατὰ πρανοῦς, globus per declive, i. e. facile et celeriter. potest et deduci a παρανέω, extra nuto, vel et, extra nato, nam nantibus similes videntur qui proni jacent: ut πρανὴς etymologiæ propius haberi possit, πρηνὴς vero ionice. id confirmatur ex Z, 43, ἐκ δίφρου (e curru) ἐξεκυλίσθη (devolutus est) πρηνὴς ἐν κονίαις ἐπὶ στόμα, ut ergo videas τὸν ἐπὶ στόμα κείμενον πρηνέα κεῖσθαι: et ut etymologia a παρανέειν, i. e. παρανήχεσθαι verosimilior fiat, παρανέοντι γὰρ ἔοικεν ὁ πρηνής. πολέες (πολλοὶ) ἀμφὶ αὐτὸν πρηνέες ἐν κονίαις (quasi nantes in pulvere) ὀδὰξ λάζοιντο (mordicus apprehendant) γαῖαν, B, 418. et 414, πρίν με κατὰ βαλεῖν πρηνὲς μέλαθρον Πριάμοιο, domum Priami. ἤριπε δὲ πρηνὴς, procidit in terram pronus, E, 58. χ, 296. sic, ἔπεσε, M, 396. ἐλιάσθη, prolapsus est, O, 543. ἐπὶ γαίης κατέπεσε, Π, 310. et 413, ἐπὶ γαίῃ κατέπεσε. et 579, ἐπὶ νεκρῷ, super cadaver. sic et P, 300. et Φ, 118, πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς. ἄλλοτε ὕπτιος, ἄλλοτε πρηνὴς, Ω, 11, de jacente in terra, et varie se volvente. αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἁλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας, ε, 374, ubi de natante sermo est; pronus in mare procidit, expandens manus. αὐτὸν πρηνέα δὸς πεσεῖν, Z, 307. πρηνέα τανύσας, cum in faciem corpus Hectoris deposuisset, Ψ, 25. πρηνέες ἐν κονίαις τέταντο, Δ, 544. πολλοὶ δὲ πρηνεῖς καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων, Λ, 179, ubi videri possit, τοὺς πρηνεῖς dici τοὺς φεύγοντας, sicut οἱ ὕπτιοι sint οἱ ἀντιστάντες τῷ βασιλεῖ: sed necessaria hæc interpretatio non est, et potius variæ cadentium figuræ indicantur. ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων, Π, 379.

πρῆξις, ιος. ἡ. (Πέρα) effectus, efficientia, *das wirken, das ausrichten, (the effecting, the accomplishment:)* negotiatio in sensu latiori, quo et mercaturam notat et negotia legati alicujus. οὔ τις πρῆξις πέλεται γόοιο, nullus est effectus luctui, *trauren und klagen schaffet nichts, (it is of no use to mourn and complain,)* Ω, 524, coll. 550, οὐδέν τι πρήξεις τις θρηνῶν, nihil lucratur. ἤ τι κατὰ πρῆξιν; an forte negotiationis causa? γ, 72, qua vel ut mercatores vel ut legati aut alii negotiatores, huc profecti estis. et 82, πρῆξις δ᾽ ἥδ᾽ ἰδίη, οὐ δήμιος, est res privata, non publica, quæ me huc proficisci impulit. studeo mihi lucrari quid hoc itinere, non populo meo. eadem verba, quæ Nestor locutus est, 72, loquitur et Polyphemus, ι, 253, et is quidem aptius quam rex ille sapiens: unde veteres critici eos loco hoc posteriori notarunt asteriscis, ut elucentes hic, et pulcrius positos quam alibi. conf. φθόγγος. cæterum in Polyphemi quæstione πρῆξις est negotiatio mercatorum sola. id præterea notemus apud antiquissimos piraticam non fuisse infamem. οὔ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν, κ, 202, 568, nihil lucri fiebat ejulantibus, *wir gewonnen mit unserm weinen nichts, (we gained nothing by our wailing.)*

πρήσσω, (Πέρα) ionice pro πράσσω. idem quod περάω, f. ήσω, ex quo futuro etiam hoc novum verbum factum per syncopen, et duplicato Sigma. transeo, *ich gehe durch, oder hinüber. (I go through, or over.)* ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον, ν, 83, de equis acribus, qui celeriter transeunt viam. ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο, Ω, 264, i. e. ἵνα ὁδεύσωμεν, et deest præpositio διὰ, et transeamus per viam. sic, ὄφρα, ο, 47. et 219, ἵνα, i. e. ἵνα περήσωμεν διὰ κελεύθου τῆς κατὰ θάλασσαν. ἵνα πρήσσῃσιν (πρήσσῃ) ὁδοῖο, γ, 476. ponitur ergo de itinere terrestri et marino. ἅλα πρήσσοντες, mare transeuntes, i. e. navigantes, ι, 491. ῥίμφα πρήσσοντι κέλευθον, Ξ, 282, ubi sermo est de duobus ventis personificatis. idem de equis, Ψ, 501. ab hoc eodem verbo est πράσσω, vendendo et emendo lucror, proficio in re familiari, *ich komme vorwärts im handel, (I am prosperous in trade:)* nam de re mercatoria proprie ponitur.

πρίαμαι, (Πέρα) emo transportatum ad me hominem. nam est a περάω, πέρημι, cujus media forma πέραμαι, facio vel sino transferri mihi quid; ex quo, per syncopen extruditur ε, et loco ejus interseritur Iota. apud poëtam, accuratissimum verborum conquisitorem, est in primo et proprio sensu, quo emtionem advecti mancipii notat. recentiores id verbum deinde de quavis alia emtione et pretii solutione adhibuerunt: e. c. ἄνθρακας πρίω (pro πρίασο, imperat. præs. m.) carbones eme. Aristoph. Acharn. 34, 35. τήν ποτε Λαέρτης πρίατο πρωθήβην, eam olim Laërtes emebat in prima pubertate constitutam, α, 430, ubi sermo est de Euryclea: et ipsa narrat, quomodo rapta sit ex patria sua a prædonibus, ο, 482, ἔνθα με Λαέρτης πρίατο. ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, O amice, quisnam te emit sibi, ut esses inter possessiones ejus, *wer hat dich denn ihm zum eigenthume gekaufet, (who has bought thee for his property?)* inquit personatus Ulysses ad Eumæum suum, ξ, 115. et 452, αὐτὸν παρὰ Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, ubi tamen iste ablativus est, pro pecunia sua, *mit seinem gelde hat er sich den sclaven erkaufet, (he has bought the slave with his money.)* est et participium præsentis, ὁ πρίων, emens, apud Aristoph. Acharn. 36, quasi a verbo πρίω, per dialectum, pro πριάμενος, i. e. ἀγοράζων.

πρὶν, (Πρὸ) adverb. ante, ante quam. *ehe, vormals, ehe als, (before, formerly, not till.)* est a πρό. αὐτὴν οὐ λύσω, πρὶν αὐτὴν καὶ γῆρας ἔπεισι, A, 29, ante quam etiam senectus eam occupat, i. e. nunquam, ne in senectute quidem ejus. et 97, οὐδ᾽ ὅγε πρὶν (i. e. πρότερον, *eher,) (before)* λοιμοῦ (a peste) χεῖρας ἀφέξει, πρίν γε ἀποδοῦναι κούρην πατρὶ αὐτῆς, i. e. πρὸ τοῦ γενέσθαι τοῦτο. ὅς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο, qui quondam mihi promittebat, B, 112, sequente νῦν δὲ, 114. et 344, ὡς πρὶν, sicut antea. et 348,

οὐκ ἔσται ἄνυσις αὐτῶν πρὶν Ἄργοσδε ἰέναι, πρὶν γνῶναι, εἰ ὑπόσχεσις Διὸς ψεῦδος ἢ οὐκ, non perficient illi id, ut ante eamus in patriam, ante quam certo sciamus, an promissum Jovis mendacium sit annon. et 354, μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι, πρίν τινα (quemque) κατακοιμηθῆναι παρὰ ἀλόχῳ Τρώων, nemo prius festinet domum, priusquam quisque cubuerit cum uxore Trojana aliqua nobili; inquit Nestor in concione Græcorum. et 413, (δὸς, ὦ Ζεῦ) μὴ πρὶν ἐπιδῦναι ἠέλιον, πρίν με καταβαλεῖν (destruxisse) μέλαθρον Πριάμου, *nicht eher, als bis ich, (not till I.)* μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀχαιοὶ, πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον, Δ, 114, ne prius irruerent in eum duces Græci, priusquam vulneratus esset iste. οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι Διῒ, nemo sustinebat prius bibere priusquam libasset Jovi, Η, 481. σφῶϊν πρίν περ τρόμος ἔλαβε γυῖα πρὶν ἰδεῖν πόλεμον, vobis pavor occupavit membra prius quam videretis pugnam, Θ, 452. οὐ πρὶν πολέμου μεδήσομαι πρὶν Ἕκτορα ἱκέσθαι ἐπὶ ἐμὲ, non prius de pugna cogitabo, quam Hector venit usque ad me, Ι, 646. sic duplicatum πρὶν, Ξ, 46. Π, 839. Σ, 334. Τ, 170. Φ, 294. Ω, 781. δ, 254. et 475—477, οὐ γάρ σοι πρὶν μοῖρα ἱκέσθαι οἶκον, πρίνγε ὅτε ἂν ἔλθῃς, *nicht eher, als bis dass du, (not till thou,)* et 747. κ, 384. ν, 192. τ, 475, 585. οὐχ ὑμᾶς οἴω πρίν γε ἀποπαύσεσθαι, πρίν γε ἢ ἕτερόν γε πεσεῖν, Ε, 288, non vos puto prius quidem cessaturos, priusquam alter certe ceciderit; ubi πρίν γε ἢ est, antequam. οὐ πρίν γε εἴα με, πρίν γε αὐτὴν ἴδωμαι, *sie erlaubete mir nicht eher, als bis ich sie sahe, (she would not allow me until I saw her,)* Σ, 189. simplex πρὶν notat antea; ante; οἳ πρὶν ἀλλήλοις ἐπέφερον Ἄρηα, *die vorher, (who formerly,)* Γ, 132. ἀχλὺν, ἣ πρὶν ἐπῆν, caliginem quæ paullo ante incubabat oculis tuis, Ε, 127. et 135, καί περ πρὶν μεμαὼς, quantumvis antea cupidus. et 472, μένος, ὃ πρὶν εἶχες. πρὶν αὖτε ἐμπεσεῖν χερσὶ γυναικῶν, Ζ, 81, antequam redeant in amplexus mulierum suarum. πρὶν γὰρ ὑποφθὰς, Η, 144, occupans enim et præveniens. et 390, ὡς πρὶν ὤφελλεν ὀλέσθαι, utinam prius periisset. ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, Θ, 500, sed prius supervenit nox. πρίν μοι ὑπέσχετο, sequente νῦν δὲ, Ι, 19, 21. et 250, ἀλλὰ πολὺ πρὶν φράζου, considera diu ante, multo ante. et 519, πρὶν δὲ οὔτι νεμεσσητὸν, *denn vorher war es dir gar nicht zu verargen, (for before no fault was to be found with thee.)* πολὺ πρὶν ἐτράπετο αἰχμὴ, Λ, 236, multo ante hebetabatur acies. sic, ἐάγη δόρυ, multo ante frangebatur hasta, Ν, 161. et 172, πρὶν ἐλθεῖν αὐτοὺς, antequam venirent. et 257, ὃ πρὶν εἶχον, quod ante habebam fregi. καταβῆναι οὖρον, Ξ, 19, antequam descendat ventus aliquis e nubibus. et 424, περίβησαν, ante enim circa eum congregati defendebant eum. φεύγει, πρὶν ὅμιλον ἀολλισθῆναι, Ο, 588, fugit antequam copiæ pastorum congregent se. οὐ πρὶν, ἀλλ' ὁπόταν δὴ, non prius, sed quando denique, Π, 62. et 322, ἔφθη πρὶν οὐτάσαι ὦμον αὐτοῦ, prævenit ante vulnerare humerum ejus: prius vulneravit humerum ejus. οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, vacca, quæ antea nunquam peperit, et jam primum suum vitulum habet, Ρ, 5. et 32, κελεύω σὲ ἰέναι, πρίν τι κακὸν παθεῖν, antequam tibi quid mali accidat. sic et Υ, 198. πρίν μιν κύνες ἔδονται, prius eum comedent canes, Σ, 283. et 288, πρὶν πάντες Πριάμου πόλιν μυθέσκοντο πολύχρυσον, antea, olim, omnes Trojam opulentam vocabant, coll. 290, νῦν δέ. et hoc vult: ex divina ira perdidimus fortunas; quid igitur nunc corporibus nostris parcimus? εἰς τί νῦν σωμάτων φειστέον; sic, πρὶν, ante, Τ, 170, *eher will ich weder nasses noch trocknes geniessen, (I will not taste meat or drink till —.)* et 306, sequente δὲ, enim, 308. et 313, *ehe er zum gefechte kam, (before he should join the fight.)* et 328, nam antea sperabam. et 423, οὐ λήξω, πρὶν ἐλάσαι, non cessabo, donec agitavero. sic, οὐδὲ ἀπολήγει, πρὶν χροὸς διελθεῖν, Υ, 100, non desinit, antequam transierit per corpus. et 257, οὔ με ἀποτρέψεις, πρὶν μαχέσασθαι, non me avertes, prius quam pugnaveris. πρὶν—τόφρα, antequam is moreretur, tamdiu ego, Φ, 100. et 179, prius, citius, *eher, (sooner.)* et 340, μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπόταν δὴ, neque prius cohibe tuum robur, quam quando denique clamavero ego. et 580, οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτο αὐτοῦ, priusquam experiretur eum. πολλοὶ γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι, *viele musten ins gras beissen, ehe sie hinein kamen, (many bit the dust before they entered it,)* Χ, 17. et 500, ὃς πρὶν μὲν ἔδεσκε, qui antea quidem edebat; sequente νῦν δὲ, 505. μὴ πρὶν μένος ἠελίου σκήλῃ χρόα, Ψ, 190. et 827, ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε, *vor diesem, vor dem, (formerly.)* πρὶν ἰδεῖν, ante quam videam, Ω, 245. et 338, ἱκέσθαι Πηλείωνάδε, ante quam usque ad eum veniret, ubi enclitica δὲ annexa est nomini proprio viri. et 551, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃς, ante vel aliud tibi malum acciderit; i. e. nunquam excitabit eum ex morte. conf. κακόν. et 728, πρὶν γὰρ πόλις ἥδε πέρσεται, prius enim hæc urbs vastabitur. et 764, ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι, utinam prius periissem. et 800, μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν, ne prius irruerent, sc. priusquam mortuus sepultus esset. πολὺ πρὶν φραζώμεσθα, β, 167, multo prius hæc consideremus potius. et 198, οὐ γὰρ πρὶν παύσασθαι οἴομαι αὐτοὺς μνηστῆρας. et 374, πρίν γε ὅτε ἂν, prius quam quando. πρίν κεν ἀνιηθεὶς ἵκοιο, γ, 117, prius certe tædio affectus venire posses et velles: nisi οὐδὲ, ex 115, huc pertinet; nec sane prius tædio adfectus ad patriam tuam abires. sed prius præstat. et 409, olim, antea. δ, 212. et 668, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, antequam nobis malum struere possit. 724, πρὶν πόσιν, νῦν δὲ αὖ υἱὸν, prius maritum, et nunc etiam filium. sic et 814. et 823, πατρίδα ἱκέσθαι, antequam veniret in patriam. sic. ο, 30. ε, 207, 301. et 334. ἣ πρὶν μὲν ἦν βροτὸς, νῦν δὲ, antea mortalis erat, nunc vero. ζ, 4, antea habitabant. η, 83. θ, 155, 301. ι, 65, 148, non prius videbamus terram quam naves appellerentur jam. κ, 175, 393, 537. λ, 50, 89, 318,

antequam barba iis inciperet crescere. et 329, prius enim sane et nox absumeretur. et 483, sequente νῦν δέ. et 631, ἀλλὰ πρὶν ἐπηγείροντο νεκροὶ, sed prius congregabantur mortui, sc. priusquam ego possem omnia pernoscere. πρὶν μὲν, ἀλλὰ τότε, antea quidem, at nunc, ν, 90. et 113, πρὶν εἰδότες, antea jam scientes eum locum. et 322, πρίν γε ὅτε ἤγαγες, ante quidem, cum duceres me; sequente νῦν δὲ, 324. et 426, 427, πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει, ante aliquis morietur. sic ο, 31. πρὶν δέ κε οὔτι δεχοίμην, prius sane nihil accipiam, ξ, 155, 229. 324, ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε, me prius dimisit. sic σ, 291. ο, 210, 226, πρὶν μέν ποτε ἔναιε, olim aliquando habitabat. et 393, πρὶν ὥρη, ante quam tempus est. π, 376, ubi ellipsis est verbi alicujus præcedentis, e. c. ὁλοθρεύσωμεν αὐτόν. ρ, 105, sc. a foro nunc huc. et 597, πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι, prius quam nobis fiant illi damnum. οὔτι πάρος, πρίν γέ σε γήμασθαι τῷ, non prius quam quidem tu, σ, 288. et 400, αἴθε ὤφελλεν ὀλέσθαι πρὶν ἐλθεῖν, utinam periisset antequam veniret. υ, 181. φ, 36, 150, prius. 32. χ, 59, 64. ψ, 14. ω, 429. πρίνγε εὔχεο, antea sane gloriabaris, Γ, 430. sic πρίνγε, Ε, 219, ubi pertinet ad πειρηθῆναι, antequam. Ζ, 465, ubi accuratiores legunt, πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ τ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι, antequam aliquid clamoris et vexationis tuæ resciscam: ut τὶ eleganter abundet, sicut in σχεδόν τι. alii legunt ἔτι, jam. Ι, 387, 484. πρίν γε ὅτε δὴ, *eher als wenn, (before that)* 584. πρίν γ' ἠὲ κατακτάναι ἠὲ ἁλῶναι, ante quam aut ipsi interficiant alios aut excipiantur ipsi vulnere letali, Μ, 172. 437, ante quidem quando sane. Ο, 74, 557, πρίνγε ἠὲ—ἠέ. Ρ, 505. ὡς ἄρα πρίνγε εὔχεο, sicut olim vel ante, precabaris, Σ, 75. et 135, πρίνγε ἐμὲ ἴδηαι, antequam me videas, coll. 189. πρίνγε ἠὲ—ἠὲ, Φ, 578. et unum ἤ, *eher als, (before,)* ante quam, Χ, 266. Ψ, 45, priusquam. sic, α, 210. οὐ πάρος, πρίνγε τὴν γήμασθαι, antequam illa nubat vel nupserit, β, 128. δ, 180. ζ, 288. η, 196. μ, 187. ν, 124, 336, πρίν γέ τι ἀλόχου πειρήσεαι, ante quam conjugem tuam tentaveris. nam Ulysses verebatur, ne uxor interea corrupta esset ab amatoribus. οὐ πρόσθεν, πρίνγε αὐτόν με ἴδηται, ρ, 9. πρίνγε ὅτε δὴ, ψ, 43, sequente indicativo. et 138, sequente infinitivo. τοπρὶν Doricum est, sicut τονῦν, τοπάλαι: est et elliptice, κατὰ τὸ πρίν ποτε τοῦ χρόνου κατάστημα, *nach der beschaffenheit der chemaligen zeit, (according to the former manner of the time.)* ἐκηβολίαι, αἷς τοπρίν γε ἐκέκαστο, jaculationes in longinquum, quibus olim excellebat, Ε, 54, coll. 53. οὔ ποτέ σε ὄπωπα τοπρὶν, nunquam te vidi antea, Ζ, 125. τοπρὶν ἐπὶ εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν Ἀχαιοὺς, olim in pace, antequam venirent Græci, Ι, 403. Χ, 156. τοπρίν γε οὐκ ἐθέλεσκον antea nolebant, Ν, 105. τοπρὶν δὲ οὔτε — πρίνγε, Ο, 72, 74. ἐν Βουδείῳ ἔναιεν τὸ πρὶν, Π, 573, *vormals, (formerly.)* ὡς τοπρὶν, sicut olim, Φ, 476, *wie ehe dem, (as of yore.)* Ω, 543. γ, 265. δ, 32, sequente ἀτὰρ νῦν. et 518.

πριστὸς, ή, όν. (Πίρω) sectus, fissus: sectus serra. λευκοτέρην πριστοῦ ἐλέφαντος, candidiorem ebore secto et polito, σ, 195, de Penelopes cute. οἱ μὲν ὄνειροι ἔλθουσι (vadunt) διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, somnia per sectum ebur, i. e. per portam eburnam, τ, 564.

ΠΡΟ', præpositio, regens genitivum. ante, pro, præ. notat locum, et tempus, et defensionem. *vor, für, (before, for.)* πρὸ πτόλιος, ante urbem, Τ, 292, sic tamen ut defensionem simul includat. sic maxime Χ, 110, πρὸ πόληος, pro urbe. sed, πρὸ ἄστεος, Ο, 351, ante urbem; unde compositum, τὸ προάστειον quod ante urbem est. sic et κ, 105, κούρῃ, πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ. κείνους κιχησόμεθα πρὸ πυλάων, illos adsequemur ante portas, Κ, 126. ὀδύροντο, lamentabantur ante urbem stantes, Ω, 714. πρὸ αὐτῶν κύνες ἤϊσαν, præibant canes venatici, τ, 435. ἠγερέθοντο πρὸ ἄστεος, congregabant se ante urbem, ω, 467. πρὸ Ἀχαιῶν μάχεσθαι Τρωσὶ, pro Achæis pugnare contra Trojanos, Δ, 156. sic, μάχεσθαι πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν, Θ, 57, i. e. ὑπὲρ τῶν φιλτάτων. πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων ἑσταότα, stantem pugnando pro iis, ad defendendos eos, Ω, 215, ubi cave legas πρὸς cum quibusdam. πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἤει, Κ, 286, ubi τοπικῶς intelligendum, προώδευεν, ante ivit, *er geing voraus, (he went before;)* unde postea ortus est ὁ φροῦδος. πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, Δ, 382, i. e. προέκοψαν εἰς ὁδὸν, processerant aliquantum viæ, προώδευσαν. Ἰλιόθι πρὸ, pro Ἰλίου, ante Ilium, ἔξω πρὸ τῆς Ἰλίου, Θ, 557. Κ, 12. Ν, 349. ϑ, 581. scilicet Ἰλιόθι adverbialiter est factum, et πρὸ quoque adverbiascit. πρὸ Φθίων, ante Phthios, præcedens ut dux eorum, Ν, 693, 699. κούρων ϑηρητήρων, ante venatores, Ρ, 726. πρὸ δ' ἄρα οὐρῆες κίον αὐτῶν, muli præibant ante eos, Ψ, 115, ubi præpositio longe a suo casu. πρὸ ἕθεν, ante se agitans eos, Ε, 96. πρὸ νεῶν, ante naves, Σ, 172. ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος, certans pro domino suo, Ω, 734. πρὸ γάμοιο, ante nuptias, ο, 523, et loco nuptiarum. ἠῶθι πρὸ, adverbialiter, ante auroram, *vor anbruch des tages, (before daybreak,)* ι, 469. ἐξήγαγε δὲ πρὸ φόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα, eduxitque foras in lucem etsi nondum justis mensibus plenis, Τ, 118, ubi πρὸ adverbialiter et solum positum, pro πρὸ καιροῦ. sic, πρὸ μὲν ἄλλα, αὐτὰρ ἐπὶ ἄλλα, Ν, 799, alia ante, alia post; et sermo est de fluctibus: et 800, Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι, αὐτὰρ ἐπὶ ἄλλοι. πρὸ δὲ Ἀπόλλων, Ο, 360, i. e. πρὸ τῶν ἄλλων, ante ibat. sæpe avellitur a verbo suo: πρό οἱ εἴπομεν, pro, προείπομεν αὐτῷ, α, 37, prædiximus ei. οὐρανόθι πρὸ, utrumque adverbialiter, πρὸ οὐρανοῦ, Γ, 3, prope ad cœlum, i. e. prope ad nubes, *nahe an den wolken, (near the clouds.)* ἀργαλέου πρὸ φόβοιο αὐτὸν λίποιεν, præ gravi fuga, Ρ, 667, nisi est ibi ellipsis simul et tmesis, ut πρὸ pertineat ad λίποιεν, et genitivus pendeat ab ἐκ. cæterum ea notio τοῦ πρὸ, præ, ex, apud alios est frequentior. διὰ πρὸ, per et ante, *gerade durch, (through and*

through,) E, 281, 538. M, 184, 404. ὀφθαλμοῖο διὰ πρὸ καὶ διὰ ἰνίου, per oculum recta et per occiput, Ξ, 494, *fuhr durchs auge fort und durch den hinterkopf hervor, (went through the eye and out at the back of the head.)* Υ, 276. Φ, 164. χ, 295.

προάγω, f. άξω. προάγνυμι. (Ἄγω) ante me frango. proactum frango. ὦρσε δ' ἐπὶ (ἐπῶρσε) κραιπνὸν Βορέην, (velocem Boream) πρὸ δὲ κύματα ἔαξεν, pro προέαξεν, ε, 385, i. e. κύματα ab aliis ante ventis excitata fregit: vel potius, ante se actos, *die er vor sich hin jagte, (which he drove before him.)*

προαλὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἄλλω) declivis, pronus, *vorwärts fallend, (falling forward.)* a πρὸ et ἄλλω. προαλὴς χῶρος, regio vel locus declivis, Φ, 262, ὁ κατωφερὴς καὶ κατάντης. alibi notat hæc vox et τὸν ἀναιδῆ, καὶ πρὸ τοῦ δέοντος ὁρμητίαν, *einen ungestümen, vorschnellen, der mit der thüre ins haus fällt. der weiter gehet als sich ziemet, (one who enters impetuously and precipitately, and goes farther than good manners justify.)*

προβαίνω, (Βάω) procedo, *gehe vorwärts, (I proceed.)* præeo, *gehe voran, (I precede.)* it. active, promoveo, *mache vorwärts kommen, (I cause to advance.)* νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων σῷ θάρσει, Z, 125, anteivisti omnes multum fiducia. ἴδμεν ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, Ψ, 890, scimus, quantum anteeas omnes, inquit Achilles politus ad Agamemnonem: προέχεις, *übertrifst, übergehest, (excellest, surpassest.)* alias proprie dicitur ἐπὶ τῶν ἐν δρόμῳ ἢ ὁδῷ προβαινόντων, *die im laufe oder auf dem wege voraus sind, (those who have got the start in a race or journey.)* deinde et de iis, qui ἡλικίᾳ, καὶ χρόνῳ, προβαίνουσι, *die an alter oder dauer weiter schreiten, (farther advanced in age or duration.)* ὅ, τε κράτεϊ προβεβήκει, Π, 54, ubi ὅ, τε est neutrum ab ὅστε, ἥτε, ὅ, τε, et id positum pro κατὰ ὅ, τε, i. e. διότι, quod, quia, *weil er machtiger ist, (because he is more powerful.)* nam respicit Achilles ad verba Nestoris A, 281, quæ concoquere nequivit. dicit ergo Achilles, si vel maxime superat omnes opibus, tamen non oportuit eum idcirco abuti viribus suis ad contumeliam imbecillioris. est ergo, ὑπερέχειν. ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, K, 252, sidera processere multum, *sind weit fortgerücket, (have advanced far.)* κραιπνὰ ποσὶ προβιβὰς, N, 18, rapide pedibus progressus: particip. præs. a προβίβημι. et 158, κοῦφα ποσὶ προβιβάς. κραιπνὰ, ρ, 27. ὑπασπίδια προβιβῶντος, lente procedentis sub tegmine clypei, Π, 609, e. ἔσω τῆς ἀσπίδος κρυπτομένου καὶ οὕτω προβαίνοντος. et est particip. præs. a προβιβάω. sic et N, 807, ὑπασπίδια προβιβῶντι. et cautum lentumque progressum his locis notat. sed tamen ο, 554, etiam de celeri passu posita vox: τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον. nam τὸ βιβᾷν magnos semper passus connotat.

προβάλλω, (Βάλλω) propono, profero, ostendo palam. *ich äussere, (I make to appear.)* ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα προβαλόντες, Λ, 529, προῤῥίψαντες, προθέμενοι, ἐκφήναντες, καὶ προαγαγόντες εἰς ἐνέργειαν ἐκ τοῦ δύνασθαι, ex potentia ad actum proferentes contentionem animis inclusam, effundentes acriter contentionem tristem. Νότος Βορέῃ προβάλεσκε, ionice pro προέβαλε, ε, 331, objecit, prodidit. οὐλοχύτας προβάλοντο, A, 458, effundebant corbes repletos mola salsa; collato 449, ἀνέλοντο, elevabant. *huben in die höhe (lifted up.)* quo gestu quasi consecrabantur istæ molæ. sic B, 421. ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην πολλὸν, T, 218, ubi προβαλέσθαι est pro ὑπερβαλέσθαι, cum genitivo personæ, σεῖο i. e. σοῦ, et ablativo rei, νοήματι: *ich mag wohl am verstande etwa einen vorzug vor dir haben, (I may indeed surpass thee in understanding.)* nisi quod hoc verbum paullo modestius notat quam ὑπερβάλλεσθαι. βάλλειν est ἐπιτυγχάνειν, tangere scopum, *treffen, (to hit:)* et sensus est, βαλοίμην κὲ πρό σου, i. e. ἐπιτυχὴς γενοίμην πρό σοῦ, ἐν τῷ νοεῖν, *möchte vielleicht vor dir das ziel treffen im denken, (might perhaps hit the point before thee in thinking:)* et sequentia id explanant, unde ita accidat. θεμέλιά τε προβάλοντο ἀμφὶ πυρὴν, Ψ, 255, ubi id verbum maxime proprie positum: nam fundamenta sunt omnium primum; ut ergo πρὸ prioritatem aliquam in agendo indicet. et ea proprietas et in, οὐλοχύτας προβάλοντο, γ, 447, locum habere potest; nam οὐλοχύται sunt προθύματα quædam. prius projiciebant.

πρόβασις, εως. ἡ. (Βάω) significat divitias rei pecuariæ, ἐν προβαίνουσι καὶ αὐτοκινήτοις, in opposito ad κειμήλια quæ non sunt αὐτοκίνητα sed reposita jacent. ἡ πρόβασις igitur dicuntur omnium domesticarum pecudum greges vel possessiones: deinde κατ' ἐξοχήν τινα greges ovium. in genere est κτῆσις βοσκημάτων τετραπόδων. a προβαίνειν, *fortgehen, (to advance.)* τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα. κειμήλιά τε πρόβασίν τε, β, 75, ubi sunt duæ illæ species divitiarum priscarum: *vieh, und in den vorraths-kammern ligendes. (cattle and provision in the store-room.)*

πρόβατον, ου. τό. (Βάω) ovis, *ein schaf, (a sheep.)* antiquissimi tamen omne animal quadrupes cicur vocarunt προβατὸν, a πρὸ et ἡ βάσις. sic Pindarus (teste Eustathio ex libris Pindari jam deperditis) et Herodotus equum vocant πρόβατον. usus deinde hanc vocem ovibus propriam dedit. quod antiquissimi etiam capram vocarint πρόβατον, testatur Eupolis, qui προβατικὸν χορὸν vocat τὸν ἐξ αἰγῶν. omnia ergo τὰ τετράποδα θρέμματα antiquitus dicta sunt πρόβατα, ut vides apud Herodotum, I, 189. σιτίοις εὖ ἐσκευασμένοις καὶ προβάτοις, re frumentaria bene præparata et pecuaria, ne militi desint panes et carnes, expeditionem suscipit rex. et 203, μίξις τούτων τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν ἐμφανὴς, κατάπερ τοῖς προβάτοις, concumbunt in propatulo, velut cætera pecora. et apud poëtam omnino in hac generali notione reperi-

tur. *πολλὰ δέ οἱ πρόβατα ἔσκε*, Ξ, 124, *er hatte viel vieh, (he had many sheep.)* *ἐστί σοι χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς, καὶ πρόβατα, καὶ δμωαὶ, καὶ ἵπποι*, Ψ, 550, ubi quoque pecus in genere notat, ex quo tamen *ἵπποι* ob nobilitatem in specie sunt additi huic generi. alias dicitur ovis *ἡ ὄϊς*, cujus tres ætates nominantur: *τὸ ἀρνίον*, agnus: *ἀμνὸς* et *ἀμνὴ*, ovis unius anni: *ἀρνειὸς*, aries adultus. *ὁ τριέτης κριὸς* dicebatur et *ὁ μοσχίας*. *ὄϊες θήλειαι κέρατα ἔχουσαι*, *gehörnte schafe, (horned sheep,)* dicuntur *αἱ κεράδες*. grex ovium proprie dicitur *πῶϋ οἰῶν*, Δ, 677, 695.

προβέβουλα, vide sub *προβούλομαι*.

προβιβάω, *προβίβημι*, vide sub *προβαίνω*.

προβλὴς, *ῆτος*. *ὁ ἡ*. (*Βάλλω*) propositus, ante positus, expositus. *προβλῆτι σκοπέλῳ*, Β, 396, saxo ad mare sito, *λίθῳ προβεβλημένῳ τῆς θαλάσσης, ὡς ἐν ἀκρωτηρίῳ*. *einem felsen vorne am meer, (a rock projecting into the sea.)* sic. *πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος*, Π, 407, ubi de piscatore est sermo, hamo captante pisces. *στήλας δὲ προβλῆτας ἐμόχλεον*, Μ, 259, vallos ante positos convellebant, *die vorne vor gesetzten pfähle, (the palisades placed before.)* *ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε*, ε, 405, sed littora prominentia erant, scopulique saxaque. *αἱ προὔχουσαι, αἱ προβεβλημέναι καὶ μὴ κρυπτόμεναι*: et id in opposito ad *λιμένας καὶ ἐπιωγάς*: ibi enim *οὐ προβέβληται εἰς ἐμφανὲς ἡ ἀκτὴ*, sed intro curvatur. ergo *ἡ προβλὴς ἀκτὴ*, si comparetur cum portu, non est commoda naviganti: si vero circa eam etiam sunt *σπιλάδες καὶ πάγοι*, multo res est pejor: et tunc tales *ἀκταὶ* sunt *τόποι πετρώδεις, προνεύοντες εἰς θάλασσαν*, *rauhe ufer, die steil und gefährlich sind, (rocky shores which are steep and dangerous.)* *ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν*, κ, 89, quæ formant portum. sic et ν, 97.

προβλώσκω, (*Μόλω*) procedo, progredior curiose, ut spectem, quid novi sit. *δμωὰς δ' οὐκ εἴας προβλωσκέμεν*, pro *προβλώσκειν*, nam vetabas paullo ante, ancillas progredi ex habitaculo suo, τ, 25, coll. 16. *μὴ θύραζε προβλώσκειν*, ne extra januam suam prodeant, φ, 239, 385. est ergo idem quod *προμολεῖν*, cum paullo majore emphasi.

προβοάω, f. *ήσω*. (*Βοῦς*) exclamo. clamo præ aliis. *ὥς τώγε προβοῶντε*, Μ, 277.

πρόβολος, *ου*. *ὁ ἡ*. (*Βάλλω*) propositus, ante positus, expositus. idem quod *προβλής*. *ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς*, μ, 251, piscator in promontorio vel saxo ad mare, vel alto littore, sedens. apud recentiores sic vocatur et *ὁ σύμμαχος*, qui pro nobis pugnat. defensor.

προβούλομαι, (*Βάλλω*) malo, potius cupio. *προκρίνω*, *ziehe vor, (I prefer.)* *καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα*, Α, 113, sc. *τὴν Χρυσηΐδα*. quæ ingens ejus laudatio: sed eam postea morte luit Agamemnon. est præt. perf. medii.

προγείνομαι et *προγίγνομαι*. (*Γάω*) procedo. *οἱ δὲ τάχα προγένοντο*, Σ, 525, illi celeriter progrediebantur, *προέκοψαν τῇ ὁδῷ*. *ᾤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο*, Δ, 382, pro *προεγένοντο ὁδοῦ*, ubi ergo plena phrasis, *kamen des weges vorwärts, (proceeded on their journey.)*

προγενέστερος, *α*, *ον*, vide sequens.

προγενὴς, *έος*. *ὁ ἡ*. (*Γάω*) prior natus. cujus comparativus *προγενέστερος, έρα, ερον*, frequens in poëta, senior, et hinc venerabilior et peritior. *Νέστωρ, ὃ γὰρ προγενέστερος ἦεν*, Β, 555. *ὅσσον γενεῇ* (i. e. *γενέσει*) *προγενέστερος εὔχομαι εἶναι*, Ι, 161. *Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖο ὀλίγον προγενέστερός ἐστι*, Ψ, 789. *ἠέ τις νέων ἀνδρῶν, ἢ οἳ προγενέστεροί εἰσιν;* β, 29, num aliquis juniorum, an seniorum? *τόσα εἶπες, ὅσα ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη*, δ, 205. nam naturaliter seniorum major est prudentia. *ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν*, η, 156, qui senior erat inter Phæacas. sic et λ, 342. *κήρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ*, paullo senior eo, τ, 244. *οὐδὲ οἳ προγενέστεροι ἦσαν*, ω, 159, neque qui seniores erant. est ergo *ὁ πολυχρονιώτερος*: deinde vero omnino *ἡ πρεσβυγένεια* est *τίμιόν τι*.

προγίγνομαι, vide *προγείνομαι*.

πρόγονος, *ου*. *ὁ ἡ*. (*Γάω*) qui ante est natus. *ein vorfahr, vater, (an ancestor, father.)* it. senex, *ein älterer mann, (an older man.)* *χωρὶς μὲν πρόγονοι*, ι, 221, ubi sermo de ovibus et capris. Separatim majores natu, *die altern schafe und ziegen, (the older sheep and goats.)*

προδάημι et *προδαέω*. (*Δάω*) ante cognosco et disco. *μήπως μὲ προϊδὼν ἠὲ προδαεὶς ἀλέηται*, δ, 396. ne prævidens aut præcognoscens effugiat me. et est id h. l. *εἰδήσεως προγνωστικῆς*.

προδοκὴ, *ῆς*. *ἡ*. (*Δέκω*) est *τόπος στενὸς, ἐν ᾧ δοκεύει τις, ὁδοιδόκου δίκην*, *ein ort wo man sich anstellet, auf das wild zu lauren, (a place where a person lies in wait for game.)* insidiarum locus. *αἶγα ἄγριον πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσι*, Δ, 107, ubi simul etymologia est indicata. Vide sub *δέχομαι*, sub medio.

πρόδομος, *ου*. *ὁ*. (*Δέω*) porticus ante domum, *ἡ αἴθουσα*, *die halle vor dem hause, (the porch,)* ex qua itur in aream aulæ. it. atrium, *der flur des hauses, (the entrance hall:)* et hic significatus est Homericus. *ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων*, in atrio, ante januas cubiculi, Ι, 469. *ἐν προδόμῳ δόμου κοιμήσαντο*, Ω, 673, ex more antiquo. sic et δ, 302, coll. 297. *ἐνὶ προδόμῳ εὗρε ἥμενον*, ξ, 5, coll. 34, ubi est atrium. *εὕδοντα ἐν προδόμῳ*, ο, 5. et 465, *εὗρε δ' ἐνὶ προδόμῳ δέπας*. *ἐν προδόμῳ εὐνάζετο*, υ, 1, ut cognoscat quid acturæ sint mulieres, et quæ. et 143, *ἔδραθεν* (dormivit) *ἐν προδόμῳ*. Vide sub *ἕτερος*, et *αἴθουσα*.

προέαξε, vide sub *προάγω*.

προεέργω, (*Ἔρω*) prohibeo, arceo *πρόσω*, intercludo sic ut non retro possit cedere, sed ulterius in anteriora pellatur. it. præsidii more

tueor, *ich bedecke, (I cover or protect.)* πάντας δὲ προείεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν, omnibus præsidio erat et eos a tergo tutabatur ut possent ire in castra, Λ, 568.

προείδω, (Εἴδω) ante video, prævideo. ὅτε προΐδωσιν ἰόντα κίρκον, quando ante vident ingruere volentem accipitrem, Ρ, 756, et sermo est de aviculis. οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, Σ, 527, hi has oves ante se videntes incurrebant. ἕζετο γὰρ προϊδὼν, Χ, 275, subsedit enim prævidens. μή προϊδὼν ἠὲ προδαεὶς, me prævidens aut præcognoscens, δ, 396, nam potest et præcognosci quid alio modo quam visu. ὀξὺ μάλα προϊδὼν, acutum valde ante se videns in longum, ι, 393.

προέπω. (Ἔπω) prædico, ante dico. ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς, siquidem id ei nos prædiximus, α, 37.

προερέσσω, i. e. πρόσω ἐρέσσω. (Ῥάω) hoc verbum legunt quidam, ν, 279, pro προηρέσαμεν.

προερύω, (Ῥύω) ante traho vel duco. νῆα προέρυσεν ἅλαδε, deduxit ex statione navem in mare, Α, 308. et 435, τὴν δὲ εἰς ὅρμον προέρυσαν ἐρετμοῖς, navem remis in stationem protruserunt. sic et ο, 496. νῆας ἐπὴν ἅλαδε προερύσω, si naves deduxero, Ι, 358. αὐτὰς προερύσαμεν ἠπειρόνδε, ι, 73, i. e. πρόσω εἰρύσαμεν, porro trusimus naves remigando.

προέχω, f. προέξω, (Χάω) ante habeo, ante dirigo; promineo. ὅθι ἀκροτάτη προέχε ἀκτὴ, pro προεῖχε, ubi extremum prominebat littus, μ, 11. ἀκταὶ προὔχουσιν, pro προέχουσιν, littora prominent, κ, 90. προὔχοντι ἐπὶ πύργῳ, Χ, 97, ad prominentem partem munitionis, ἐξέχοντι αὐτοῦ μέρει, ad exteriorem aliquam muri partem. προὔχουσα ἀκτὴ, ω, 82, et est eadem quæ προβλής. sic, ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ, in prominente parte tecti, τ, 544, et non notatur pars in altius eminens, sed in latius prominens præ reliquis. ἐπὶ ἠϊόνας προὐχούσας, ζ, 138, ubi sunt oræ littoris altiores, post quas latere quis paullum potest, τὰς προκειμένας. τὸν προὔχοντα διοκέμεν, prægredientem consequi studere, Ψ, 325, τὸν ἔμπροσθεν ἐλαύνοντα, τὸν προελαύνοντα, nam sermo est de certamine curuli. et 453, ἐφράσατο ἵππον προὔχοντα, animadvertit equum, i. e. equos ambos, præcedentem præ aliis, *das einen sprung voraus hatte, (which had got before.)* προὔχοντο δοῦρατα, prætendebant hastas, Ρ, 355, ubi est tmesis, i. e. προΐσχοντο, προεβάλλοντο. προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους, γ, 8, præbebant in quemlibet cœtum novenos tauros; vel et, πρὸ ἑαυτῶν εἶχον ὥστε σφάξαι, habebant ante se ad mactandum. apud recentiores οἱ προὔχοντες sunt οἱ ἐν ἀξίαις, in dignitate constituti, et προέχειν, in dignitate esse, *vorzüge haben, würden haben, (to possess dignity, honours,)* προὔχεσθαι etiam de verbis, quæ prætenduntur vel prætexuntur, dicitur, *vorgeben, (to allege,)* προφασίζεσθαι, et communius προΐσχεσθαι.

idem fere est προχαίνειν, et ἡ προχάνη, i. e. προφάσκειν et ἡ πρόφασις: sicut et μὴ δυνάμενος φάσκειν est ὁ ἡ ἀχανής.

προήκης, εος. ὁ ἡ. (Κῶ) ante acuminatus. ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον, μ, 205, manibus urgebant remos ante acutos; et remi sic dici videntur, quia manubrium eorum est longum, et quasi acuminatum in formam hastæ. ex hoc epitheto ii rationem habere videri possint, qui a πρὸ et ἥκω vocem compositam perhibent, et qui τὴν ἀκὴν ab ἥκειν deducere malunt. sed obstant his alia multa. possint remi etiam sic dici, quia inferior pars eorum est quasi acie gladii prædita. prior explicatio præstat.

προθέλυμνος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) est facta et composita vox a τὸ θέλυμνον, quod idem est ac τὸ θέμηλον et θεμέλιον et θέμεθλον, fundamentum; et πρὸ, πρόσω, ante: et notat, extra fundamentum suum promotus, evulsus, eradicatus; deinde et, aliud super aliud fundatum dense, πυκνὸν, ἄλλο ἐπ᾽ ἄλλοις τιθέμενον, ἀλλεπάλληλον, συνεχὲς, ἄλλο ἐπ᾽ ἄλλῳ, quales sunt capilli, etc. πολλὰ δ᾽ ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ αὐτῇσιν ῥίζῃσι, de apro ingenti, Ι, 537, quo loco προθέλυμνα non modo sunt, aliæ super alias arbores; sed et, etymologiæ propius, ex fundo evulsæ, τὰ ἐκ θεμέθλων ἀνασπώμενα καὶ ἐξ αὐτῆς θέσεως: et ad ablativum deest attice σύν. πολλὰς δ᾽ ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας, de Agamemnone, Κ, 15, ubi quoque uterque significatus locum habet, ut χαῖται προθέλυμνοι sint, capilli ex fundamentis et radicibus suis evulsi; simulque, πυκνοὶ, ἄλλοι ἐπ᾽ ἄλλοις τιθέμενοι. φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, Ν, 130, ubi et clypeus in se sic vocatur, οὗ αἱ τῶν βυρσῶν θέσεις πυκναί: et clypei juncti invicem, ut alius alii superincumbat ex parte, ἄλλο πρὸ ἄλλου τιθέμενον. vide loco suo θεμέλιον, quo hæc vox pertinet. Aristoph. in Pace, 1209, ὡς προθέλυμνόν με ἀπώλεσας, ut funditus me perdidisti.

προθέω, προθέουσι, vide sub προτίθημι.

προθέω, (Θέω) procurro. ὁ δέ τι προθέῃσι μεμηκὼς, ille autem præcurrit clamans, sc. ὁ λαγωὸς, Κ, 362, pro προθέῃ, præs. conj. et lepus igitur in parabola præstantior τῇ κεμάδι visus. πολὺ προθέεσκε, ionice pro προέθεε, Χ, 459. λ, 514, non manens in turba et in ordinibus. hinc est nomen proprium, ὁ Προθοήνωρ, ορος. et ὁ Πρόθοος.

προθορέω, (Ὄρω) prosilio. μέγα προθορὼν, longe prosiliens ante primos, Ξ, 363. ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπῃ, ille prosiliens (accepto ictu gravi) ad terram cadit, Ρ, 522. et 523, ὅγε προθορὼν πέσεν ὕπτιος.

προθυμία, ας. ἡ. (Θέω) promtitudo animi, animositas. ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθὼς, Β, 588, et notat τὸ θαῤῥαλέον, sua alacritate animi fretus. sed ἡ ῥαθυμία est, ignavia, levitas animi; quæ

habebat in exercitu suas pœnas, sicut ἡ λειποταξίου, conf. T, 234—236.

πρόθυρον, ου. τό. (Θύω) prima exterior janua domus, vel et aulæ; vestibulum. προπύλαιον, *die äussere thüre, (the outer door.)* ὦρτο δὲ ἐκ προθύρου, O, 124, currebat extra exteriorem januam. sic et Ω, 323, ἐκ δ' ἔλασε προθύρου, egit currum extra portam exteriorem palatii. cæterum utroque loco est πρωθύστερον: nam relinquere sellam, aut ex porticu domus exire, natura prius est. ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, mortuus et mox efferendus, T, 212, i. e. εἰς τὸ πρόθυρον ὁρῶν. nam mos est antiquus, mortuos sic ponere, ut pedes spectent januam extimam, ὡς ἐπὶ ἐξόδῳ τοῦ βίου γεγονότας. ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο, γ, 493. ο, 146, 191, quibus locis est idem illud supra notatum πρωθύστερον. ἔσσυτο ἀνὰ πρόθυρον, ξ, 34, ferebatur cursu ad januam aulæ. εἶκε, γέρον, προθύρου, cede, senex, a janua prima conclavis magni, σ, 10, cede ab introitu. et 100. εἷλκε δὲ ἐκ προθύροιο, ubi πρόθυρον est exterior janua domus. et 385, φεύγοντι διὲκ προθύροιο, fugienti per januam anteriorem, et domus et aulæ totius. εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλὴ, υ, 355, simulacrorum plenum est vestibulum et pars ad januam domus vel conclavis magni, et aula quoque ipsa. διὲκ προθύρου δὲ θύραζε εἷλκον αὐτὸν, φ, 299. ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλὴν, χ, 474, eduxerunt eum in partem ante januam et in aulam. et pluralis etiam eodem sensu. ἔσταμεν ἐν προθύροις, stetimus ad exteriorem januam, Λ, 776, γυναῖκες ἱστάμεναι ἐπὶ προθύροισιν, stantes ad januas suas exteriores et in publicum spectantes, Σ, 496. κύνες κείσονται ἐν προθύροισι, in vestibulo, ad vestibulum, X, 71. ἔστη ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, α, 103, qui locus maxime explicat τὰ πρόθυρα, quod sint janua exterior domus, spectans vel in aulam, ut h. l. vel in publicum, ut alibi. et 119, βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, ibat recta et celeriter ad eam januam. τὰ πρόθυρα ergo, et οὐδὸς αὔλειος, limen ad aulam ferens, sunt idem. ἐν προθύροισι δόμων ἔστησαν, δ, 20, constiterunt ad exteriores januas domus. sic, στῆσεν, η, 4. ἔστη, θ, 304. et 325, ἔσταν θεοὶ, stabant ad januam primam. ἔστη ἐνὶ προθύροισι, π, 12. quæ loca in contextu inspecta satis declarant hanc vocem. Vide sub αἴθουσα, et θύρα, paullo sub initio.

προϊάλλω, f. αλῶ. (Ἔω) ante mitto, propono. προπέμπω. ἐμὲ Ζεὺς ἀπ' οὐρανοῦ προΐαλλεν, a cœlo demisit, legavit, Θ, 365, ut auxiliarer tibi. Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, Λ, 3, misit Discordiam ad castra. προΐαλλε συβώτης αἰεὶ σιάλων τὸν ἄριστον, ξ, 18, mittebat subulcus semper optimum saginatorum porcorum. ἐμὲ ἀγρόνδε προΐαλλε, me misit in agrum, ο, 369, ut ibi habitarem.

προϊάπτω, f. ψω. (Πέτω) ante tempus concidere facio violenter. est plus quam προϊάλλω et προπέμπω: nam notat simul βλάβην καὶ φθοράν. ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν ἡρώων, animas heroum (heroas) proturbavit in mortem, A, 3. sic, πολλὰς κεφαλὰς ἄϊδι προϊάψειν, Λ, 55. ἔγωγε ἐφάμην (ego quidem putabam) αὐτὸν προϊάψειν Ἀϊδωνῆϊ, me eum deturbaturum in Orcum, E, 190, projecturum me eum esse. οὔτις με ἄϊδι προϊάψει, Z, 487.

προΐημι, f. προήσω. (Ἔω) ante mitto, edo. ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας, in mare projicit (piscator hamo piscaturus) bovis cornu, cui adnexus est hamus, μ, 253. ὃ προϊεῖσι Εἰλείθυιαι, quem dolorem ante mittunt (antequam infantem re vera pariat mater) parturientium deæ, Λ, 270, nam dolores partus præcedunt ipsum partum. ἐγὼν ἑτάρους προΐην, ι, 88, mittebam, *schickete fort, (despatched forward.)* σὺ δέ με προΐεις, et tu me mittebas, ω, 332, imperf. a προϊέω. ut ergo πρὸ sæpe sit ex πρόσω, porro, *vorwärts fort, (forwards.)* ἐς Πηνειὸν προΐει (præsens, a προΐω) ὕδωρ ποταμὸς, in Peneum mittit aquam, B, 752. τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες, δ, 681, cur tandem te miserunt proci? est aor. 2. sic, πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος, miserunt, ablegarunt, quisque præconem, θ, 399. π, 328, εἰς δόμον. σ, 290. ἐγὼν ἑτάρους προΐειν, imperf. pro προΐην, ionice, κ, 100. μ, 9. προΐει, mittebat eos, A, 326, *er schickete sie fort, (sent them forward.)* et 336, ὃ σφῶϊ προΐει, qui vos ambos mittebat. Ταλθύβιον προΐει, Γ, 118. et 346, ἔγχος, mittebat, jaciebat hastam. sic E, 15, 280. H, 244, 249. Λ, 349. P, 516. Υ, 273, 438. X, 273, 289. ω, 521. ὀϊστὸν, sagittam, N, 662. κήρυκα ἐπὶ Αἴαντα, M, 342. et imperativus, προΐει ἔγχος, mitte, conjice, hastam, ω, 518. πρὸ γὰρ ἧκε θεὰ, pro προῆκε, misit dea, A, 195. προῆκε γὰρ Ζεὺς, P, 545. πρὸ γὰρ ἧκέ μιν Ἥρη, Σ, 168. ὀκτὼ προέηκα ὀϊστοὺς, Θ, 297. τὸν μὲν ἐγὼ, K, 125. Μαίονα προέηκε, dimisit, ire jussit, Δ, 398. ὥς φάμενος προέηκε, sc. τὸ βέλος, E, 290. ἃς (νῆας) προέηκε Εὔνηος, quas miserat ille, H, 468. τούνεκά με, I, 442. coll. 438. ἥ σε Ἕκτωρ προέηκε, misit, K, 388. Ζεύς με, Λ, 201. et 648, ὁ με προέηκε πυθέσθαι. ἀοσσητῆρά σοι ἐξ Ἴδης, O, 255. Ἥρη με, Σ, 184. αἰετὼ προέηκε πετέσθαι, β, 147. sic οὖρον ἀῆναι, ventum misit ut flaret, γ, 183. ἐμὲ, δ, 161, 829. οὖρον, ι, 268. et 316, πηδάλιον ἐκ χειρῶν, clavum ex manibus dimisit. οὖρον, π, 266. πνοιὴν Ζεφύροιο ἀῆναι, κ, 25. καί τι ἔπος προέηκε, ξ, 466, vinum facit ut prodeat verbum aliquod non utile. πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι, τ, 468, pedem lavandi Ulyssis, quem illa anus tenebat manibus, emisit e manibus ut decideret. φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν, ominosam vocem ex domo mulier edidit, υ, 105. πρὸ γὰρ ἧκε πατὴρ, misit me legatum, φ, 21. τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσαι, hunc misit ut vocaret, ψ, 44. et 51, ὁ δέ με προέηκε καλέσαι, misit me ut vocarem te. σὺ μὲν τήνδε θεῷ πρόες, hanc tu deo, in honorem dei, dimitte, Λ, 127. ἀλλ' ἐμὲ πρόες ὦκα, me mitte celeriter, Π, 38. et 241, τῷ κῦδος ἅμα πρόες Ζεῦ, cum hoc una victoriam mitte. ἀλλά σέ περ προέτω, at te saltem mittat, Λ, 795. et est

imperat. aor. 2. *προέμεν*, infin. aor. 2. mittere, *κ*, 155, pro *προεῖναι*, ionice. *ἀγγελίας προιεῖσα*, mittens nuntiationes, *β*, 92, *schicket botschaften ab, (sending off messengers.)* sic et *ν*, 381.

προΐκτης, *ου. ὁ.* (Ἕω) *ὁ προῖκα ζητῶν λαμβάνειν*, qui donum cupit accipere, mendicus. *αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ*, pudor non est utilis homini indigo dona apud alios quærenti, *ρ*, 347, 352. et 449, *θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἐσσὶ προΐκτης*, *du bist ein dreister und unverschamter bettler, (thou art an impudent and shameless beggar,)* coll. 578. nimirum ibi Penelope et Antinous diversimode de re eadem judicant: illa ex animo benevolo erga egenum, hic ex contemtore animo.

προῖξ, (nam est contractum a *προΐξ*) *κός. ἡ.* (Ἕω) donum missum vel datum, *δωρεά*. it. gratia, *χάρις*. est a *προΐκω*, f. *προΐξω*, ante mitto, prodire facio, et id *καταπροΐξεσθαι* est idem quod *καταπροήσεσθαι*. hinc et ad *προΐημι* id jungendum visum fuit. recentiores *τὴν προῖκα* ponunt *ἐπὶ γαμηλίου δώρου*, de dono nuptiali, de dote quam pater filiæ nubenti dat. Sed antiquissimis hæc vox dicitur de quavis *δωρεᾷ*. *προῖξ* in sensu recentiorum dicitur et *ἡ φερνὴ*, quæ est a *φέρειν*, *ἡ προσφερομένη*, *das mitgebrachte, eingebrachte, (that which is brought, the marriage portion.)* Sed antiquorum *προῖξ* est a *προΐκειν* ἢ *προΐξασθαι*, quod notat et *δοῦναι δωρεὰν* et *καταπροδοῦναι*: pro quibus Attici dicunt *προέσθαι* et *καταπροέσθαι*. *ἀργαλέον γὰρ, ἕνα προικὸς χαρίσασθαι*, *ν*, 15, ubi ad genitivum deest *διὰ*, difficile est, ut unus per donum gratificetur satis, nemo unus potest facile levare inopem, si plures conferunt dona, facilius id sit. Sermo est de inope ibi juvando. *ἔμελλεν προικὸς γεύσεσθαι*, gustaturus erat de datis sibi cibis, *ρ*, 413, *wollte die gegebene gaben essen, (was about to eat what had been given him;)* et sermo est de mendico. vides ergo *προῖκα* esse donum in genere. si accusativus solus ponitur, deest *κατά*. Vide sub Ἕω, ire facio, ad initium.

προΐστημι, (Στάω) ante statuo, ante sto: defendo. *τάων οὔτι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι*, has ego non defendo, Δ, 54, ubi avulsa præpositio *πρὸ* a *προΐσταμαι* mutata est in adverbium *πρόσθε*. et 156, *οἶόν σε προστήσας*, cum te solum ante alios stare sivi: et est h. l. verbum, ductum a victima, quæ *πρὸ ἑτέρων ζώων ἵσταται ἀγομένη ἐπὶ σφαγήν*. hinc et est verbum *προστατέω*, i. e. *πρὸ ἄλλων ἵσταμαι εἰς βοήθειάν τινα*.

προκαθίζω, (Ἕω) ante consideo, ante versus consideo. *κλαγγηδὸν προκαθιζόντων γεράνων*, B, 463, gruibus considentibus, sessum devolantibus.

προκαλέω, (Κέλω) provoco, *fordre heraus, fordre auf, (I defy, challenge.)* *προκάλεσαι Μενέλαον*, provoca eum ad pugnandum tecum, Γ, 432. idem verbum sic est et Θ, 142, sed, ad certandum in certamine ludicro. ad pugnam seriam est, H, 50, coll. 51. et 39, *τινὰ Ἀχαιῶν προκαλέσεται οἶος*, solus provocabit aliquem: ubi est forma indicativi ionice, loco formæ conjunctivi, *ἔσηται*. et 218, *ἐπεὶ προκαλέσατο χάρμῃ*, quia provocaverat ad pugnandum. et 285, *αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους*, ubi nonnihil *σκωπτικοῦ* inest: provocavit, fortissimos, et omnes; nunc vix resistit uni. *Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσατο*, N, 809.

προκαλίζομαι, (Κέλω) idem. *προκαλίζετο* (pro *προεκαλίζετο*) *πάντας ἀρίστους*, Γ, 19, et quidem ibi non voce, sed gestu, quatiens ante prima signa hastam. sic. *ὁ σίδηρος ἐφέλκεται ἄνδρας θυμουμένους, οὐ φωνῇ, ἀλλὰ βλεπόμενος*. nam conspectus Paridis ante signa accipiebatur pro provocatione tacita. sed H, 150, videntur eadem verba de voce provocante intelligi debere: possunt tamen et de solo conspectu et gestu aliquo. *ἀεθλεύειν προκαλίζετο*, Δ, 389, ad certandum certamine ludicro. sic et E, 807, *κούρους Καδμείων*, nam et ibi de certamine equestri ludicro. *τοξάζεσθαι*, Θ, 228. *χερσὶ δὲ μὴ προκαλίζεο*, *σ*, 20, ne provoca manibus, i. e. ad pugnandum manibus. a *καλέω* fit *καλίζω*, ut a *μαχέω μαχίζω*, *αἰτέω αἰτίζω*, etc.

πρόκειμαι, (Κῶ) ante jaceo, appositus sum. *ὀνείατα προκείμενα*, cibos appositos, *α*, 148. Ω, 627. vide *ὄνειαρ*. nam valde frequens est hic versus in poëta.

πρόκλυτος, *ου. ὁ ἡ.* (Κέλω) ante celebratus, olim auditus. *πρόκλυτα*, Υ, 204, i. e. *προηκουσμένας ἱστορίας*.

πρόκροσσαι, sc. *αἱ νῆες*, (Κάρα) nam adjective ponitur hæc vox, sunt naves sic subductæ, ut propugnaculi speciem præbeant. nam quædam naves longa serie in castris Græcis, longe in terram subductæ, stabant; aliæ vero erant littori maris propinquæ; et inter has duas series erant tabernacula castrorum. *πρόκροσσαι* ergo sunt illæ ulterius subductæ, post quas erat murus ductus. Ξ, 35. in Herodoto hæc vox est frequens, quem confer, maxime VII, 188. dici etiam possit ex l. c. Herodoti, *προκρόσσας νῆας* esse, series navium plures. vi vocis in genere *πρόκροσσαι νῆες* sunt, quando aliæ stant ante alias longe. et id maxime docet locus Homericus, ubi dicitur, quod alias subduxerint *προκρόσσας*, i. e. longe prostantes quasi; alias vero ad littus ipsum constituerint.

προκυλίνδω, (Κύλω) provolvo, porro volvo. *οὐ προκυλίνδεται*, sc. *κῦμα*, non provolvit se, Ξ, 18, quando sc. nondum est ventus certus, mare tamen præsentit futurum aliquem ventum, et crispatur sublatis fluctibus.

προλέγομαι, (Λέγω) primo loco ponor et ordinor. *οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι*, N, 689, i. e. *ἐπιλέγδην προτεταγμένοι, ὡς πρωτοστάται*, electitio modo in primam aciem positi, ut antesignani: nam habebant ducem rei militaris peritissimum.

προλείπω, (Λέιπω) relinquo. *κτήματα προλιπὼν*, *γ*, 314. *ο*, 11, *im stiche lassend, (leaving in the lurch.)* *πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα*

γαῖαν, ψ, 120. νεκρὸν δὲ προλιπόντες, Ρ, 275. οὐδέ σε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπε, neque te sapientia ejus reliquit, non deficit te prudentia qualem pater tuus habet, β, 279. οὐ δύναμαί σε προλιπεῖν, destituere te, ν, 331.

προμαχίζω, (Μάχω) propugno, ante alios stans pugno, procurro pugnando. Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν (omisso augmento) Ἀλέξανδρος, Γ, 16, consistens ante reliquos, pugnare volebat singulari certamine. μηκέτι πάμπαν (omnino non) Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε, Υ, 376, aperte extra ordinem tuorum procedens, ut solus ante alios stes; coll. 377, ubi opponitur, manere in denso ordine suorum.

προμάχομαι, (Μάχω) idem. ἔθελεν δὲ (nam volebat Agamemnon) πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων, multum ante alios progrediens pugnare, Λ, 217. οὔτε τινὰ Ἀχαιῶν προμάχεσθαι, Ρ, 358, nec ut aliquis Græcorum progrederetur extra ordinem.

πρόμαχος, ου. ὁ. (Μάχω) est ὁ πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενος, qui ante alios stat pugnans, antesignanus. it. in prima acie stans, *im vördern gliede, im vördertreffen stehend, (standing in the front rank.)* ὑπεχώρησάν τε πρόμαχοι, retrocedebant in prima acie stantes, vel propugnatores, Δ, 505. Π, 588. πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, ἔστη, multum ante primam aciem prosiliens, stabat, Ρ, 342. ἔβη δὲ διὰ προμάχων, ibat per primos ordines, procedens, Δ, 495. Ε, 562, 566. Ρ, 3. Υ, 111, *trat durchs vördertreffen hervor, (went through the foremost ranks.)* μετὰ προμάχων ὅμιλον, Ν, 291, ad primæ aciei turbam. ἐξέθορε προμάχων, exsiliit ante primam aciem, Ο, 573. ἔθυνεν δὲ διὰ προμάχων, et ruebat per primos ordines ante, Π, 582. ἐνόησεν αὐτὸν ἐν προμάχοισι φανέντα, Γ, 31, animadvertit eum in prima acie apparentem. ἐνὶ προμάχοις, ad et ante primam aciem, Δ, 253, coll. 254. et 458, ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, fortem in prima acie. et 354. προμάχοισι μιγέντα Τρώων, antesignanis Trojanorum immixtum, et pugnantem contra eos. ἐν προμάχοισι φεύγοντα, in prima acie retro se vertentem, Ο, 342. et 457, αὖτις ἰὼν (recedens) προμάχοισιν ἐμίχθη, in primam aciem suam se recipiebat. αὐτὸν ἔκταν ἐνὶ προμάχοισι, Σ, 456. ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη, Ε, 134. Τυδείδης δ', αὐτός περ ἐὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη, Θ, 99, etsi solus esset, tamen primis pugnantibus se immiscuit, ut Nestorem tutaretur. ἔστην μετὰ προμάχοισιν, Λ, 743, constiti inter primos. τῷ (tunc) κέ με ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα, σ, 378. ἐνέπεσον προμάχοις, invadebant pugnando primos, ω, 525. sed ὁ ἀπόμαχος est, qui desiit pugnare, emeritus: sicut ὁ ἀπόδρομος, ὁ ἤδη πεπαυμένος ἀπὸ τῶν δρόμων, qui non amplius certat cursu. αἱ προμαχεῶνες τοῦ τείχεος, propugnacula muri et munitionis, Herodot. III, 151, forma nominis Ionica, pro προμαχῶνες, ab ὁ προμαχών, ῶνος, pro quo ionice est ὁ προμαχεών. Vide sub πληθύς.

προμίσγω, (Μίσγω) ante misceo et addo. μήτηρ αἰεὶ μὲ λίσσετο, παλλακίδι προμιγῆναι, (Attica paragoge, προμιγήμεναι) ἵνα ἐχθήρειε γέροντα, Ι, 452, mater me rogabat assidue, ut cum pellice juvencula, prius quam pater meus, coirem, ut illa fastidiret deinde senem eum.

προμνηστῖνοι, αι, α. (Νέω) sic ut alter alterum maneat; sic euntes et procedentes, ut non omnes simul, sed unus post alium, procedat. sunt προμενεστῖνοι, οἱ προμένοντες ἀλλήλους, καὶ μὴ ἅμα πάντες προϊόντες: *einer nach dem andern, nicht alle zugleich, (one after another, not all at once.)* est a προμένω, quod et προμενέω, f. νέσω et νήσω: et ab hoc posteriori oritur προμενηστῖνος, per syncopen προμνηστῖνος. αἱ δὲ (umbræ fœminarum illustrium, apud inferos) προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, λ, 232, i. e. μία τὴν ἄλλην μένουσα, ἐν τῷ ἐπὶ στίχον καὶ κατὰ μίαν προϊέναι καὶ ἔρχεσθαι, μὴ δὲ κατὰ στίφος. ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες, πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὔμμες (pro ὑμεῖς), φ, 230, ubi explicatio nominis addita a poëta.

προμόλω, (Μέλω) procedo, prodeo. προμολοῦσα Χάρις, e domo prodiens alacriter, Σ, 382. et 392, Ἥφαιστε, πρόμολε ὧδε, prodi celeriter huc. ἐννύχιος προμολὼν, nocturno tempore progressus, Φ, 37. οἱ μὲν ἐς θῶκον πρόμολον, pro προέμολον, prodierunt in concilium, ε, 467. ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο, δ, 22, procedens ex domo vidit. προμολοῦσα ἐκάλεσεν, obviam progressa, ω, 387.

πρόμος, ου. ὁ. (Μάχω) qui ante alios stat pugnans, antesignanus. in prima acie stans. idem, per syncopen, qui πρόμαχος. ἀριστῆα πρόμον εἶναι, fortem heroëm esse eum in prima acie et ante aciem, Γ, 44. βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα, *er traf einen im vördern gliede, (hit one in the front rank,)* Ε, 533. πρόμος ἔμμεναι (εἶναι) Ἕκτορι, ut ante aciem concurrat singulari certamine cum Hectore, Η, 75. et 116, τούτῳ (contra hunc; dativus incommodi) δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοὶ, nam alium constituent et consurgere facient pugnatorem pro reliquis. et 136, πρόμος αὐτοῖς ἵστατο, stabat ante eos, pugnaturus. sic, ἵσταται, stat, Ο, 293. μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ, Χ, 85, neque consiste pugnaturus solus præ aliis contra hunc. ἦ ἴησιν ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, an una it in pugnam sic, ut ibi sit inter primos, λ, 492. antiquorum quidam hoc nomen a πρὸ et μάω i. e. προθυμοῦμαι, compositum dicunt, ut sit ὁ πρὸ τῶν ἄλλων προθυμούμενος, præ aliis promtus et cupidus, pugnandi nimirum: sed major pars syncopen judicat. cæterum et in genere principem notat et præfectum, *einen vorsteher, obersten, (a commander, colonel.)* Οἰνώνης πρόμος, Eurip. Iphig. Aul. 699, princeps insulæ illius, προστάτης, προηγούμενος, βασιλεύς. proprie vero est προαγωνιστὴς, πρόμαχος. Οἰνώνη vero eadem est insula, quæ et ἡ Αἴγινα.

προνοέω, (Νέω) ante animadverto, prævideo. πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησε, potest esse tmesis, pro, ὁ, i. e. ἕτερος, προενόησε τοῦ, sc. ἑτέρου, ὁ εἷς προενόησε

τοῦ ἑτέρου, prius altero animadvertere solet alter, K, 224. δόλον δ' οὔτι προνόησαν, i. e. προῄσθοντο, προέγνων, Σ, 526, dolum enim et insidias neutiquam præsentiebant. hinc est ἡ κυριολεκτουμένη (proprie sic dicta) πρόνοια, prævisio, præsensio, providentia, *vorhersehung, (foresight,)* simul et, *vorherveranstaltung, (pre-arrangement.)* ἐπεὶ οὐ μέν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον, ε, 364, quandoquidem nihil melius ad prævidendum in promtu est, *da nichts bessers vorher zu sehen und zu beschliessen vorhanden ist, (as no better plan can be devised.)* ὑπονοεῖν proprie est, subintelligere, *drunter verstehen und zur absicht haben, (to understand and to intend ;)* sicut facit ὁ ἀλληγορῶν, allegorice loquens.

πρὸξ, οκός. ὁ et ἡ. (Ἕω) est δορκάδων εἶδος, species cervulorum ; vel sunt ἐλάφων ἔκγονα νεογνά. est a προκίειν, prodire alacriter ; ταχεῖα γὰρ ἡ πρόξ. ἀγίνεσκον αὐτὸν (κύνα) ἄνδρες ἐπὶ αἶγας ἀγροτέρους, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωοὺς, ρ, 295, de cane venatico. est πρὸξ idem quod Germanorum *ein reh, (a roe,)* caprea.

προπάροιθε, (Παρὰ) adverb. ante, antea. idem ac πάροιθεν. ἠϊόνος προπάροιθε ἐστιχόωντο, *giengen vorne am ufer entlängs, (went forward along the shore,)* B, 92. et 811, πόληος, ante urbem. ὁμίλου, ante aciem, Γ, 22. ὑμείων, ante vos, Δ, 348. πυλῶν, Z, 307, ante portas. sic et M, 131. ἰδὼν, ante et prior conspicatus eum, K, 476. ἐφάνη, ante apparuit, *vorher, (before,)* Λ, 733. ποδῶν, N, 205, ante pedes. στῆ δ' αὐτῆς, constitit ante eam, Ξ, 297. Ἰλίου, ante Trojam, O, 66. et 260, κιὼν, ante iens, *voran gehend, (going before.)* sic, ante iens, 355, et νήων, ante naves, ad naves, *vor den schiffen, (before the ships,)* 423, 746. πάντων δὲ προπάροιθε, præ omnibus aliis, ante alios omnes, Π, 218, ubi μόνην προθυμίαν καὶ θάρσος præ aliis δηλοῖ. et 319, ἤριπε δὲ προπάροιθε, cecidit pronus, *fiel vorwärts nieder, (fell down forward.)* νεῶν, ante naves, Σ, 3. T, 344. πυρῆς, ante rogum, Σ, 336. Ψ, 22. ἱράων προπάροιθε καθήμενοι, Σ, 531. ante sacra et sacrum conventum sedentes. et 614, μητρὸς, ante matrem. ποδῶν, Υ, 324. 441, 456. Ω, 510. Ἰλίου, Φ, 104. et 567, πόλιος, ante urbem. sic X, 6, 35. et 197, μὶν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε, *stiess ihn vorwärts weg, (drove him forward.)* ἵππων, Ψ, 582. Ω, 286. ὁμίλου, ante consessum, *vor der versammlung, (before the assembly,)* Ψ, 804, coram theatro. θυράων, α, 107. γ, 407. π, 344. ρ, 297. σ, 32. προπάροιθέν οἱ, ante oculos ejus, δ, 225. et 355, Αἰγύπτου, ante ostia Nili. νεὼς, ante navem, ι, 482. κ, 172. et 354, θρόνων. οὔτις προπάροιθεν, οὔτε ὀπίσω, nemo olim nec in posterum, *weder jemand vorher noch auch künftig, (no one either in past or future times,)* λ, 482. αὐτοῦ, ο, 122. et 150, ἵππων, εἶμι προπάροιθε, eo præ, *ich gehe voran, (I go before,)* ρ, 277. et 282, ἔρχευ, i præ. et 357, ποδῶν. δόμων, ω, 415. et 446, Ὀδυσῆος.

πρόπας, ασα, αν. (Πάω) omnis omnino, totus. πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, omnem diei partem reliquam usque ad occasum solis, A, 601. T, 162. Ω, 713. ι, 161, 556. κ, 183. μ, 29. τ, 424. ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεθα, *wir fochten den ganzen tag fort, (we kept up the fight the whole day,)* ω, 41. νῆας προπάσας, i. e. διόλου πάσας, omnino omnes, B, 493.

προπέμπω, f. ψω. (Ἕπω) præmitto, porro mitto, mitto ad locum. πρό με ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν, pro προέπεμψεν, A, 442, misit me huc. εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο προὔπεμψεν, Θ, 367, *da er ihn fortschickete, (when he sent him away.)* τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἑτάροις, ρ, 54. et 117, ἐμὲ εἰς Μενέλαον ἵπποις προὔπεμψε, me equis porro misit ad Menelai urbem. ἔνθα αὐτὸν προὔπεμψα, ω, 259, illuc eum misi.

προπέφανται, vide sub προφαίνω.

προπίνω, (Πίω) præbibo, *ich trinke zu, (I drink to.)* προπίνειν proprie est, bibendum alteri tradere plenum poculum. unde metaphoricæ locutiones : ego hunc vobis propino deridendum, i. e. trado, prodo. id προπίνειν, quod nostris moribus fit, est προεκπίνειν. sed tamen, si Homerum inspicias, id tradere poculum tamen sic fiebat, ut tradens ante ex eodem biberit, ξ, 112, 113, Eumæus Ulyssi.

προπίπτω, (Πέτω) procido, incurvo me studiose. προπεσόντες ἔρεσσον, incumbentes remis remigabant, ι, 490. μ, 194, ἐπικύψαντες κατὰ σπουδὴν τῇ κωπηλασίᾳ.

προποδίζω, (Πάω) ulterius et paullatim profero pedem. κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων, sub scuto contectus procedens, N, 158. et 806, φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων *(anrückend, ansetzend,) (advancing, coming on)* εἴπως οἱ εἴξειαν, an cedere velint ei.

προπρηνὴς, έος. ὁ ἡ. (Νέω) pronus, nutans in faciem. idem quod πρηνής. προπρηνέϊ (χειρὶ) τύψας, χ, 98, i. e. καταφερῆ πληγὴν ἐπενεγκών. ἐν κόνι αὐτὸν ἐκτανύσας προπρηνέα, Ω, 18. σκῆπτρον οὐδὲ ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, Γ, 218, sed immotum tenebat erectum. Vide sub ἘΛΑ'Ω, aliquanto a fine.

προπροκυλίνδομαι, (Κύλω) duplicato πρὸ, ante provolvor. προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς, prostratus ante pedes patris, X, 221, *fussfallig und zu wiederholten malen, (prostrate and repeatedly.)* notat et vagum, et ex loco in alium locum circumvolutum, vagabundum, ρ, 525, δεῦρο ἵκετο, πήματα πάσχων, προπροκυλινδόμενος, i. e. ἱκετευτικῶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, *der sich kläglich heramwälzen und stossen muss, (one who is obliged to prostrate himself, and move suppliantly from place to place.)* notat ergo τὸ ἐπίμονον τῆς ἱκετείας, deinde et τὸ ὑποπτωτικὸν τοῦ ξένου ἐν τῷ ἱκετεύειν καὶ τὸ πλανητικόν.

προρέω, (Ῥέω) in anteriora fluo, et nota hic : attice quidem τὸ ρ duplicatur post vocalem, sed non ionice et communiter. ἐπὶ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι, ad fluvium in mare profluentem, E, 598. ὅσοι ἀπ' ὀρέων ἅλαδε προρέουσι

ποταμοὶ, M, 19. τοῦ μέν τε προρέοντος, Φ, 260. et 366, οὐδὲ ἔθελε (non poterat) προρέειν, ἀλλὰ ἴσχετο, retinebatur fluentum. ἑτέρη κρήνη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ, in æstate profluit frigidissimus, X, 151. ἔγνω δὲ προρέοντα, ε, 444, i. e. ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ῥέοντα. ἔκ τ' ἱερῶν ποταμῶν, οἵτε εἰς ἅλαδε προρέουσι, κ, 351. pro ῥέω, fluo, dicitur et ῥοέω, f. ήσω.

προῤῥιζος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) prope ad et apud radices. θάμνοι πρόῤῥιζοι, Λ, 157, frutices, statim ad radicem multos ramos protrudentes, et nullum elatiorem truncum habentes. ut ergo h. l. sit epitheton τῶν θάμνων, et πρὸ propinquitatem notet, sicut πρὸ θυρῶν est ἐγγὺς ἔξω τῶν θυρῶν. simul tamen notat, θάμνους exustos procidere ad radices suas; ut sit prædicatum ad πίπτουσι: et de igne dumeta exurente ibi est sermo. ὅτε ὑπὸ ῥιπῆς Διὸς (a fulmine) ἐξερίπῃ (procidat) δρῦς πρόῤῥιζος, quercus ad radicem suam, Ξ, 415, sc. superior ejus pars decidat ad radicem, et conf. προθέλυμνος.

πρὸς, (Πρὸ) præpositio, regens tres casus. est a πρό. dorice et ionice dicitur προτὶ et ποτὶ, cum Iota paragogico et mutato Sigma in τ, et in compositionibus abjicitur rursum id Iota, e. c. τὸ πότωπον pro πρόσωπον, τὸ ποταίνιον pro προσαίνιον, πόταγε pro πρόσαγε, adduc, etc. cum genitivo notat, a, a parte aliqua: notat et officium et munus, et quod ad aliquem pertinere videatur. deinde est et, per. sic Aristoph. Plut. 355, τὸ δεδοικέναι πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς ἐστ' εἰργασμένου, timere est negotium viri nihil sanum facientis, *kömmt einem menschen zu, der was böses gethan hat, (is the part of a man who has done something wrong.)* ut notet hæc præpositio τὸ καθῆκον. τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ πρὸς Τρώων, quærentes satisfactionem Menelao a Trojanis, A, 160. et 239, δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, judices, qui jura et mores tuentur, a Jove ad id constitui, et Jovis nomine agentes. sic alibi: πρὸς Διὸς ἐποιήθη οὗτος βασιλεὺς, a Jove et ex directione ejus factus hic est rex. sic h. l. δικασπόλοι πρὸς Διός. possis tamen et ad θέμιστας referre, jura a Jove data. poëta quidem ad utrumque simul respexisse videtur. et 339, τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴ ποτε — quæ verba sunt affectuose elliptica: testes sunto apud deos et homines, jurasse me scilicet, non auxilio fore, si forte aliquando —. est ergo πρὸς h. l. pro ἔμπροσθεν, coram: maxime quia κήρυκες, ut sacri, ad deos hominesque pertinent. ἄριστα πεποίηταί σοι κατὰ οἶκον πρὸς Τρώων, optime acta tibi sunt omnia domi tuæ a Trojanis; inquit Agamemnon ironice ad Menelaum; *von seiten der Trojaner ist alles sehr wohl in deinem hause gemachet worden, (the Trojans have managed matters extremely well for you at home,)* Z, 57. et 525, ὅτε ὑπὲρ σεῦ αἴσχεα ἀκούω πρὸς Τρώων, quando de te turpia audio a Trojanis. et 456, ἐν Ἄργει ἐοῦσα πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις, in Argis vivens apud aliam dominam texas telam, ὑπὸ ἄλλης, ut serva illius. sic dicitur, πρὸς σοῦ εἰμὶ, sum a te, sto a parte tua, sum pro te, ὑπὲρ σοῦ. et, πρὸς καλῶν ἐστὶ τοῦτο, et, πρὸς κακῶν, commodum vel incommodum hoc est. πρὸς μὲν ἁλὸς, versus mare, K, 428. et 430, πρὸς Θύμβρης δὲ, versus Thymbram, *gegen den ort wärts, (towards the place:)* πρὸς τῷ μέρει τῆς ἁλὸς, *an der meerseite, (by the sea side;)* ἐγγύς. πρὸς νηῶν, O, 670, versus castra Græca, a regione castrorum, *von der seite nach dem lager zu, (towards the camp.)* ὥς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο πρὸς πάντων Δαναῶν, Π, 85, apud et coram. cæterum πρὸς πάντων est explicatio τοῦ, μεγάλην. οὐδὲ ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, non pejeravero apud deum, T, 188, conf. δαίμων. πρὸς Τρώων κλέος εἶναι, coram illis ad famam sit, X, 514, comburam eas vestes, quæ tibi jam non prosunt, ut fama de te apud populum augeatur et de hoc facto meo. loco corporis tui vestes eas comburam: et ut populus loquatur de iis. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, ζ, 207. ξ, 57, sunt in tutela Jovis. ξεῖνος ἵκετο ἐμὸν δῶμα ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων, hospes venit in meam domum aut ex orientalibus aut occidentalibus populis, θ, 29, i. e. ἐκ τῶν ἑῴων, ergo πρὸς etiam est pro ἐκ. νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν (i. e. ὑπὲρ τῶν ἀπιόντων νῦν, μελλόντων δὲ ὄπισθαι, per absentes quos cito visurus es) γουνάζομαι, πρός τε ἀλόχου καὶ πατρὸς, supplico tibi per uxorem et patrem, per quidquid carum tibi est, λ, 67. et 301, οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες, ab Jove honorem habent. πρὸς Βορέου, sc. μέρος, versus Aquilonem, ν, 110. et 111, πρὸς Νότου, versus meridiem. et 324, νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι, per patrem tuum obsecro te. ὅπως τιμήεσσα γένοιτο μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἷέος, σ, 161, apud maritum et filium. πρὸς Ἤλιδος, versus Elidem, φ, 347, a parte Elidis. plerumque ergo cum genitivo notat aliquem motum ex loco. cum casu tertio vel sexto notat, ad, cum quiete aliqua in loco. πρὸς πιρόνῃ, ad acum, vel lingulam, E, 425, ἐγγὺς τῆς περόνης. πυκιναὶ πρὸς ἀλλήλαις ἔχονται, cohærent arcte, ι, 329. et 433, κοτυληδόσι vel ionice κοτυληδόνεσσι, ad cavos pedes. et 434, πρὸς πέτραις, *an den steinen und klippen, (at the rocks.)* sed, η, 279, πέτραις πρὸς μεγάλῃσι βαλὼν, ubi est avulsum a suo verbo, προσβαλών. οὔδει, ad pavimentum, ι, 459. πρὸς τοῖσι δὲ ὕπνος, ad hæc etiam somnus, κ, 68. cum accusativo notat ad, cum motu ad locum. πρὸς Ὄλυμπον, versus, ad, A, 420, 494. Φ, 518. Ω, 468, 695. κ, 307. ο, 43. οὐρανὸν, Θ, 74. 364, sc. ἀναβλέπων, Ψ, 868, versus nubes. ἠῶ, ad orientem, M, 239. πεδίον, versus campum, X, 198. Φ, 558. πύργον, ad munitionem, M, 332. πόλιν, Z, 41. Φ, 4. τεῖχος, Z, 388. M, 137. X, 112. τείχεα Θήβης, Δ, 378. ναὸν ἔρχεο, ad templum i, Z, 269. ῥόον, Φ, 303. πλατάνιστον, B, 310. ἐναντία, Θ, 435. N, 261. δ, 42. χ, 121. κόλπον, Z, 467. στῆθος, Δ, 108, *traf ihn auf die brust, (hit*

him on the breast.) Ο, 250. Π, 753. *στήθεα*, Φ, 424. *ἀλλήλους ἀγόρευον*, Γ, 155. Ε, 274, 431. Θ, 212. Π, 101. Ν, 81. Σ, 368. Φ, 514. Ω, 142. *ἐνέποντες*, Λ, 642. *ἀλλήλας*, Π, 767. *εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν*, Λ, 403. Ρ, 90. Σ, 5. Υ, 343. Φ, 53, 552. Χ, 98. ε, 355, 298, coll. 285, 376. *δῶμα*, *nach dem hause hin, (to his house,)* Α, 533, 609. Ε, 906. Ξ, 224, 311. Ο, 58. Π, 190. Τ, 355. Υ, 6. β, 258, 288, 398, 394. δ, 2, 528. κ, 445. λ, 250, *nun gehe nach hause, (now go home.)* ο, 133, 312, 428, 453. ρ, 83, 175, *ins haus, (into the house.)* σ, 313. γ, 387. ϑ, 41, 287. τ, 194. υ, 192. ω, 270. *οἶκον ἀγέσθω αὐτὴν*, *kann sie heimführen, (may lead her home,)* Ι, 147. *πρὸς Διομήδεα ἤμειβε τεύχεα*, cum Diomede permutabat arma, Ζ, 235, sic ut ipsius arma transirent ad Diomedem, et hujus ad ipsum. *Τρῶας τετραμμένοι*, versus eos converso vultu, Ε, 605. *πρὸς ἰθὺ*, Ξ, 403, i. e. *ἀντιπροσώπως*, recta; non vero *εὐρὰξ*, i. e. *ἐκ πλαγίων*, *von der seite, (obliquely.)* *ὅτε ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι*, Ρ, 98, 104, conf. *μάχεσθαι*. et 471. *πρὸς Τρῶας μάχεαι*, adversus, contra. ergo vides, quam notionem cum hoc verbo habeat præpositio. *πρὸς κίονα ἐρείσας*, firmiter collocans sellam ad columnam, ϑ, 66, 473, *den stuhl an einen pfeiler setzend, (placing the seat against a pillar.)* *πρὸς δόμον*, η, 131. sic, *πρὸς κίονα*, α, 127. ρ, 29. ψ, 90. *ὁπότε ἂν στείχῃ πρὸς οὐρανὸν*, λ, 17, de sole adscendente in cœlum, ante meridiem; coll. 18. *πολλὰ* (adverbialiter, crebro) *πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε*, ν, 29, respectabat solem, quam mox venturus sit ad occasum. *γοῦνα*, ad genua ejus, σ, 394. *στῆθος*, ι, 301. χ, 286. *σταθμὸν ἐμὸν ἤλυθε*, ad villam meam, ξ, 381. *ξεῖνον φάσθαι ἔπος*, ρ, 584, hospitem adloqui. *τόξον πρὸς σταθμὸν ἔκλινε*, ad postem reclinabat arcum, χ, 120. *πέτρην*, μ, 233. et 244, *Χάρυβδιν*. *μητέρα*, π, 151. *τράπεζαν*, ρ, 333. *πόλιν*, ω, 535. *ὤμοσε πρὸς ἐμὲ αὐτὸν*, adjuravit mihi ipsi, ξ, 331. τ, 288, et quidem arbitris remotis, *er schwur es mir alleine zu, (he swore it to me alone.)* *ἀλλήλους*, η, 334. ϑ, 332. ψ, 301. *πρὸς ζόφον*, ι, 26, i. e. *πρὸς Ἄρκτον*, versus septentrionem. et 315, *ὄρος*. *ἅπαξ, πρὸς κῦμα χανὼν, ἀπολέσαι θυμὸν*, semel perire, aperto ad undam maris ore, μ, 350. *ναίουσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε*, ν, 240, habitant versus orientem et solem: quod utrumque vel est idem, vel posterius notat meridionales regiones; coll. 241, ubi *ποτὶ ζόφον* notat occidentales et septentrionales. *πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη*, ad terram adfligeret caput ejus, ρ, 237. sæpe adverbialiter, sine casu, ponitur. *πρὸς δὲ*, et insuper, *noch dazu, über dem, (besides,)* Ε, 307. Ν, 678. Χ, 59. ε, 255. π, 291. τ, 10. υ, 41. sæpe avulsum a suo verbo. *καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν*, pro, *προσέειπεν αὐτὸν κατὰ μῦθον*, vel, *εἶπε πρὸς αὐτὸν μῦθον*, Ψ, 68, 235. Ω, 682.

προσάγω, f. *άξω*. (Ἄγω) adduco. *τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε*, quis deus hanc pestem adduxit nobis, ρ, 446.

προσαΐσσω, f. *ίξω*. (Ἄω) advolo, accurro. *ἢ γούνων λίσσοιτο προσαΐξας Ὀδυσῆα*, χ, 337, ubi casus additi non ad participium pertinent. et 342, *προσαΐξας λάβε γούνων*. sic et 365.

προσαλείφω, (Πίω) adungo. *προσήλειφε φάρμακον ἑκάστῳ*, κ, 392, adunxit cuique medicamen, *schmierete ihm an, (anointed him.)*

προσαμύνω, defendo aliquem fortiter et promte. idem ac *ἐπαμύνω*. *αὐτῷ ἡμεῖς προσαμύνομεν*, ei nos una auxilio sumus in defendendo, Β, 238. *ἔπειτα δὲ οὐ προσαμύνει*, deinde non ultra defendit, Ε, 139, sc. *ὁ ποιμὴν τοῖς οἴεσσι*. *ὅτι οὐ δύνατο προσαμῦναι*, Π, 509, coll. 540.

προσάπτω, f. *άψω*. (Ἄπω) adjungo, applico. *ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω*, attice et ionice pro *προσάπτω*, Ω, 110, ego hanc gloriam ei tribuo: *er soll die ehre haben, (he shall have the honour.)* ibi cave legas cum quibusdam *προϊάπτω*. recentiores hinc sumsere suum, *προσάπτεσθαι αἰτίασίν τινι*, aut tale quid.

προσάρω, (Ῥέω) adapto, adjungo. *χάλκεα ἐπίσωτρα προσαρηρότα*, Ε, 725, ferreæ laminæ rotam munientes adjunctæ erant, a *τὸ σῶτρον, ου*, curvum lignum exterius rotæ, a quo cum *ἐπὶ* id curvum ferrum appellatur.

προσαυδάω, f. *ήσω*. (Ἄω) adloquor, *rede an, (I accost.)* *καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα*, Α, 201, ubi accusativus personæ pendet a præpositione *πρὸς*, accusativus rei vero ab ipso verbo: ut sit idem ac, *ηὔδα ἔπεα πρὸς αὐτόν*. sed 539, *κερτομίοισι Δία προσηύδα*, acribus verbis alloquebatur Jovem Juno: ubi naturalis constructio verbi compositi est servata. Sic et: *μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν*, Ζ, 214, 343. *πολλὰ* (multum et varie) *δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ*, Ρ, 431. *ἡ δὲ ψευσαμένη Προῖτον βασιλῆα προσηύδα*, Ζ, 163, ubi participium est loco ablativi, pro *ψεύδεσι*. *καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα*, Β, 7. *Ἀθηναίην*, Δ, 69. et 192, *κήρυκα προσηύδα*. et 203, ubi sine casu personæ. et 24, *Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα*, ubi sine ullo casu, festinationis causâ. et 256, *Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισιν*. et 284, 312, 337. *ἐπέεσσι προσηύδα θοῦρον Ἄρηα*, Ε, 30. 242, 454, 713. *ἀπειλήσας δὲ προσηύδα*, Η, 225. 356. Θ, 101, 351, 496, ubi et de allocutione concionis ponitur. Κ, 163. Λ, 814. *εἶθαρ δὲ προσηύδα*, et statim allocutus est, Μ, 353, ubi, ob festinationem exprimendam, omnes casus omissi. et 365. Ν, 462, 480, 750. Ξ, 2, 270, *ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα*, præ gaudio festinans. et 356. Ο, 48, 89, 114, sine casu, ob tristitiam. 157, 436. Π, 537, 858, *τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα*. Ρ, 33, 74, 219, 468, 553. Σ, 72. Τ, 20, 120, 341. Φ, 73, 97, 419. Χ, 7, 37, *αὐτὸν ἐλεεινὰ προσηύδα*. 81, 215, 228, 364, *καὶ τεθνειῶτα*. Ψ, 557, 601, 625. Ω, 169, 517. *προσαυδήτην βασιλῆα μειλιχίοις ἐπέεσσιν*, Λ, 136. *υἱὸν*, Χ, 90. *καὶ τότε δή μιν ἔπεσσι προσηύδων μειλιχίοισι*, ι, 363, 345, 474, 492. *αὐτὸν ἔπεα*, λ, 208, 395.

et 551, ἐπέεσσι. ξ, 484. α, 122, 336. β, 269, 362. γ, 41, s. δ, 25. et 550, ubi προσηύδα vitiosum videtur, et scribendum προσηύδων. aut, si scriptio vulgaris est justa, est confusa locutio ex affectu, ut φωνήσας sit ἐγὼ, προσηύδα vero pertineat ad ἡ καρδία μοῦ. et 680. η, 236. θ, 407, 442. κ, 265, 324, 377, 400, 418. λ, 56, 98, 153, 471, 615. μ, 20. ν, 58. ξ, 79. ο, 62. π, 7, 22. ρ, 40, 349, 396, 507. σ, 243, 257. τ, 3. υ, 165. φ, 192. χ, 286. ψ, 208. ω, 319. μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν, ο, 439. ὡς ἐν παρόδῳ huc notetur: si quis deliberato consilio et sedato aut gravi loquens inducitur, poëta plures voces præmittit: si festinans aut in affectu, pauciores.

προσβαίνω, (Βάω) accedo, *trete heran, (I advance to.)* Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον, B, 48, Aurora processit ad cœlum. sic ut elationem aliquam connotet id verbum. Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσατο Γάργαρον ἄκρον Ἴδης, Ξ, 292, conscendit verticem. κνημοὺς προσέβαν (pro προσέβησαν) Ἴδης, Ψ, 117. αἰπὺ δὲ ὄρος προσέβαν, τ, 431. προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκριας, ξ, 1. λὰξ προσβὰς, E, 620, elato pede insistens, Π, 863, *mit dem fuss drauf tretend, (treading on him with his foot.)* κλίμακα ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο, *stieg die treppe hinauf, (went up stairs,)* φ, 5. et 43, οὐδὸν τε δρύϊνον προσεβήσατο, limen ligneum adscendit. ubi alii legunt imperfectum προσεβήσετο.

προσβάλλω, (Βάλλω) adjicio, adfligo, confligo. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, A, 245, in terram projecit hunc baculum auratum et honoratum. et vide, οἷον ὁ θυμός. sceptrum venerabile, per quod juraverat antea, abjicit ut rem nihili. est attice dictum pro προσέβαλε. ἠέλιος προσέβαλλεν ἀρούρας, H, 421. collustrat terras radiis: *bescheinet die felder, (shines upon the fields.)* sic et τ, 433. νῆα πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, pro προσβαλὼν πέτραις, saxis allidens navem meam Neptunus, ι, 284. sic et η, 279, ἐμὲ πέτρης πρὸς μεγάλῃσι βαλών. ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, E, 879, attice et ionice pro προσβάλλῃ, sec. sing. præs. med. eodem fere sensu quo de sole antea positum: *fahrest sie nicht mit einem worte an, (shalt not say one word against her,)* in hanc ne verbo quidem inveheris. est alias λέξις μάχιμος, Ἄρεϊ φίλη, ut hostes dicantur προσβάλλειν vel προσβάλλεσθαι τῷ τείχει τῆς πόλεως: hinc est ἡ κατὰ πόλεμον προσβολὴ, conflictus in prœlio. οὔτε ἔπει οὔτε ἔργῳ λυπεῖς αὐτήν.

προσδέρκομαι, et attice ποτιδέρκομαι, (Ὄρω) adspicio. δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, lacrimans adspicit eam, matrem puella infans, Π, 10. ἀοιδὸς ἀνὴρ ποτιδέρκεται, ρ, 518, ubi id adspicere simul includit τὸ ἀκούειν. ἀκέων πατέρα προσεδέρκετο, silens patrem adspectabat, υ, 385.

προσδέχομαι, f. έξομαι. (Δέκω) attice et ionice ποτιδέχομαι. exspecto, præstolor; accipiendum spero. εἵαται ἐν μεγάροις ποτιδέγμεναι, pro προσδεχόμεναι, B, 137, sedent domi exspectantes. ποτιδέγμεναι, ὁπότε ἔλθοι Ἰδαῖος, H, 415. οἵ που νῦν ἕαται (pro εἶνται) ποτιδέγμεναι, I, 624. ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμὴν, K, 123. λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος, T, 234. et 336, ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην, exspectantem semper de me tristes nuntios. σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, donum sperans te accepturum tuæ domui, β, 186. et 205, ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι, nos exspectantes deinde. et 403, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν. οἶδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι, η, 161. ἡμᾶς ποτιδέγμενοι αἰεὶ, ι, 545. οὔτε ἕνεκα (cujus rei causa) αἰεὶ ἐνθάδε ὁμιλέομεν ποτιδέγμενοι, φ, 156. φόνον ποτιδεγμένω αἰεὶ, metuentes cædem suam, χ, 380. ἧστο κάτω ὁρόων (sedebat demisso vultu) ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι παράκοιτις, an uxor ei quid dictura sit, ψ, 91. μίμνομεν ἐν μεγάροισιν, ὑμᾶς ποτιδέγμενοι, ω, 395.

προσδόρπιος, et attice ποτιδόρπιος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) ad cœnam adhibendus. ἵνα οἱ (Κύκλωπι) ποτιδόρπιον εἴη, sc. ξύλον, ι, 234, ut ei esset lignum, quod accenderet ad lucendum, si cœnaret. nam antiquissimis ligna ardentia præbebant lumen in habitationibus, cereis et candelis nondum repertis. et 249, γάλα ποτιδόρπιον, lac quod in cœna biberet.

προσείδω, (Εἴδω) adspicio. προσίδωνται, intuiti fuerint, ν, 155.

προσειλέω, (et attice προτιειλέω) f. ήσω. (Ἕλω) advolvo, adigo. αἰεί μιν πρὸς νῆας (versus castra nostra) ἀπὸ στρατοῦ (ab exercitu ejus) προτιειλεῖν, K, 347, propiorem admovere versando eum varie; et est infin. pro imperativo, εἴλει καὶ στρέφε.

πρόσειμι, (Ἔω) accedo. ἐχάρη δέ οἱ προσιόντι, gaudio affectus est ab eo adveniente, E, 682. et 515, ὡς εἶδον ζωὸν προσιόντα. sic H, 308. τὸν δὲ φράσατο προσιόντα, hunc sensit accedentem, K, 339. τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον δουρὶ, Λ, 741. ὁ δὲ προσιόντα (ἤλασε) μέτωπον, accedentem percussit in frontem, N, 615. οὐδὲ ὕλαον (non latrabant canes) προσιόντα, π, 5.

προσέλω, (Ἕλω) adsumo, electum adscisco. πρὸς δ' ἕλετο Γλαῦκον, M, 102, quod non simpliciter est προσελάβετο, sed ὡς ἐξαίρετον, ἐπιλέγδην, μετὰ διακρίσεως.

προσέπω, (Ἔπω) adloquor. Κάλχαντα προσέειπε, ad eum dixit, A, 105. et 206, τὸν προσέειπε θεὰ, ad eum dixit dea. et 441, καί μιν προσέειπεν, *und sprach zu ihm, (and said to him.)* καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν, pro πρός με, *und sprach zu mir folgendes, (and thus addressed me,)* B, 59. et 156, Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν. μὲν προσέειπεν, dixit ad eam, Γ, 386. et 437, τὴν δὲ Πάρις, μύθοισιν ἀμειβόμενος, προσέειπεν. τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν, E, 632. et sic sæpe τὸ πρὸς, accusativum personæ regens, est avulsum; μῦθον vero est accusativus absolutus; quod attinet sermonem illum. Z, 381, 517. καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν, H, 46. Θ, 138, 280, 426. K,

64, 81, 140, 340. coll. Λ, 403, 440, 601, 836. Ν, 306. Ξ, 189. Ο, 13, 205. Π, 125, 432. Ρ, 90, εἶπε πρὸς ὃν θυμὸν, dixit ad animum suum, i. e. ipse secum: et in talibus τὸ πρὸς concipi potest ut avulsum postpositum verbo. Σ, 356. Υ, 86. Φ, 149, 497, 511. ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν, Χ, 329, attice pro προσείποι. potuisset dicere προσεείποι: sed apparere hinc videtur, τὸ ε præpositum esse augmentum, cui in optativo locus non est, et verbum ipsum esse ἔπω et εἴπω. Ψ, 68, 235, 722, 794. Ω, 361, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν, *fragete ihn und sprach zu ihm, (questioned and addressed him.)* et 485, 682. οἶος ἀμειβόμενος προσέειπέ μιν, solus respondens dixit ad eum, β, 84, coll. 83. ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν, δ, 234, postea verbis excipiens allocuta est eos. nam ἀμείβεσθαι non simpliciter, respondere, notat talibus locis. et 375. et 461, καὶ τότε δή με ἔπεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν, tunc me verbis interrogans dixit ad me illa: nam ablativus pertinet ad προσέειπεν, προσεῖπέ με ἔπεσιν. sic et 631, μύθοις. sed 803, loco hujus ablativi est accusativus absolutus, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν. atque iste vel ablativus vel accusativus commode redditur per, dixit ad eum sequentia. sic ζ, 21, 56. θ, 144. ι, 258. λ, 79. ξ, 36, 492. ο, 45, 433. π, 460. ρ, 74, 414. σ, 355. τ, 96, 252. πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπεν, υ, 128, pro προσέειπεν, dixitque ad eam. φ, 206. ω, 392. προσειπεῖν, Ist. 1, 79, 80.

προσέπω, (Ἕπω) adhæreo, una sequor. προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο, Π, 504, pro προσείποντο, præcordia ei una sequebantur.

προσερέσσω, (Ῥάω) adremigo. προσερέσσαμεν, pro προσηρέσαμεν, ν, 279, ubi alii legunt προερέσσαμεν, remigabamus ulterius, *vorwärts, (forwards.)*

προσερεύγω, f. ξω. (Ῥάω) versus aliquid ructo, cum sono ad aliquid adsulto. κύματα προσερεύγεται πέτραν, Ο, 621, undæ cum sono duro allidunt se ad saxum. ἐνερεύγω, in faciem alicujus aut coram aliquo ructo. τυροῦ κάκιστον ἐνήρυγεν, ructum emisit pessime olentem de caseo, Aristoph. Vesp. 908.

προσέρχομαι, (Ἔρα) accedo. ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμὸν, π, 66, pro προσῆλθε.

προσέστιχον, vide sub προσστείχω.

προσέχω, f. έξω. (Χάω) adhibeo, adhærere facio. ἄκανθαι πυκιναὶ προσέχονται ἀλλήλαις, ε, 329, συνέχονται, cohærent. et 433, προσέχονται λάϊγγες κοτυληδόνι, adhærent lapilli cavitatibus pedum polypi.

προσηύδα, vide sub προσαυδάω.

πρόσθε et πρόσθεν, (Πρὸ) adverb. ante, pro. de loco et tempore, etiam de ordine alio. est a πρό. πρόσθε ἵπποιϊν ἔστη, ante equos stetit, Ε, 107, adverbia enim Græca, si casum nominis habent, habent fere omnia genitivum. atque hic de loco. sic Θ, 100, ἵππων. et 134. Ν, 385, 392. Π, 485. et notat τὴν ἄγαν ἐγγύτητα, *dichte darneben, (close by.)* sic, στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ, Ε, 170. Ι, 193. Λ, 397. Π, 742, et αὐτοῦ additum, ibi, in loco, adverbialiter, Φ, 601. Ψ, 167. η, 21. χ, 4. de tempore est Β, 359, πρόσθε ἄλλων, citius quam alii. πρόσθεν πεπνυμένε, antea sapiens, τοπρὶν, Ψ, 570. οὔτις ἔγνω πρόσθε, Ω, 698, nemo sensit prius et citius. sic, de tempore, οἵ οἱ ἅμα πρόσθεν ἐτράφησαν, qui simul cum eo olim (*vor diesem*) *(formerly)* vixerant, Α, 251. ὁπότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη ἔγχος, uter prior jacularetur, Γ, 317, et 347, πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει, prior ille jaculatus est. Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, antea, alias, *sonst schon, (some time before,)* Η, 325. Ι, 94. ω, 52. κλέα τῶν πρόσθεν ἀνδρῶν, famas antiquorum, priorum heroum, Ι, 520. ὡς τὸ πρόσθεν, sicut antea, Μ, 40, coll. 33, 116. ἔγνω πρόσθεν, sensit prior, Ν, 66. et 440, ὅς οἱ πρόσθεν ἤρκει ὄλεθρον, qui ei antea arcebat mortem; ubi tamen potest esse locale, nam sermo est de thorace, qui ei ante pectus arcebat perniciem. sic porro de tempore, Ε, 851. Υ, 28. Ψ, 583. δ, 688. ζ, 242, *in der erst, (at first.)* ι, 370, coll. 369. λ, 628, olim. οὐ πρόσθεν, non prius, *nicht eher, (not till,)* ρ, 7. et 371, *vorher, (before,)* πρὸ ὀλίγου, χ, 432. ψ, 137, 223. de locali est Ε, 300, πρόσθε δέ οἱ, ante eum, *vor ihm, (before him.)* et 315, πέπλου πτύγμα ἐκάλυψε, *hielte ein stück ihres oberkleides vor ihn, dass man ihn nicht sahe, (held part of her upper garment before him, so that he could not be seen.)* πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, Ζ, 181. πρόσθε στέρνου φέρων, ante pectus ferens, Η, 224. πυλῶν, ante portas, Μ, 145. et 294, ἀσπίδα πρόσθε ἔσχετο, *hielt den schild vor sich, (held the shield before him.)* et 298, τὴν σχόμενος. οἱ μὲν πρόσθε, Ν, 719, qui in prima acie erant; sequente ὄπιθεν, 721. πρόσθε νέκυος στὰς, ante mortuum stans, ad defendendum, ne hostes potirentur corpore, Π, 321. ἠέρα πίτνα πρόσθε, caliginem expandit ante eos, Φ, 7. πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, *voran lief ein braver, (a brave man ran before,)* Χ, 158. πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν, Ψ, 133. et 487, ὁπότεραι πρόσθε ἵπποι, utræ equæ anteriores in cursu. Ω, 324, coll. 325, πρόσθε ἡγεμόνευεν, præibat, χ, 400. ω, 154. præterea et sic: πρόσθε ὁρῶν θάνατον, ante se videns mortem, πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρῶν, Υ, 480, tam propinquam cernens mortem. πρόσθε φίλων τοκέων εἰρυόμεθα Ἴλιον, pro caris parentibus tuemur urbem, Φ, 587. ἧς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε, pro urbe sua et populo defendendo, θ, 524. πλήθει πρόσθε βαλόντες, multitudine superantes, Ψ, 639. πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, et ante eum, i. e. in commodum ejus, fecit tranquillitatem undarum, ε, 452. τάων οὔτι ἐγὼ πρόσθε ἵσταμαι, i. e. προΐσταμαι, Δ, 54, *stelle mich vor sie, sie zu schützen, (I shall not place myself before them, to protect them.)* ὁ πρόσθεν ἱστάμενός τινος, προΐσταται ἐκείνου. et 129, ἥ τοι (quæ est parti-

cula, non vero pronomen σοί) πρόσθεν στᾶσα, ad defendendum. et 113, πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον, et clypeos ante tenebant. πρόσθεν ἴθεν φεύγοντα, fugientem ante se, *der vor ihm lief, (who fled before him,)* E, 56, 80. et 595, φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος (ὡς προμαχῶν, ut defendens eum) ἄλλοτε δ' ὄπισθεν. ὑπαντιάσας, ante eum occurrens hosti, Z, 17, qui se objecisset hosti, ut eum tueretur. θυρῶν θαλάμου, ante januam, I, 469. M, 445, ad portam. πρόσθεν εἶχε ἀσπίδα, ante se tenebat clypeum, N, 157. P, 7. αὐτοῦ ἔκιε, ibat ante eum, O, 307. Μυρμιδόνων πολεμίζειν, ad pugnandum ante eos et in prima acie eorum, *an der spitze des heeres, (at the head of the troops,)* Π, 220. et 833, τάων πρόσθε, ad defendendas eas; i. e. αὐτῶν ὁ Ἕκτωρ προμάχεται. πρόσθεν Ἀχιλλῆος κατέθηκε τεύχεα, ante oculos ejus posuit arma, T, 13. ἡ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα, quæ præcedens eum, iens ante eum, T, 95. et 163, στέρνου εἶχε ἀσπίδα. et 402, ἴθεν φεύγοντα. sic, ἀσπίδα ἴσχετο. Φ, 581, i. e. προεβάλετο εἰς φυλακὴν σώματος, *hielt ihn vor sich, (held it before him.)* σάκος στέρνου ἐκάλυψε, X, 313, scutum prætendit pectori suo. et 464, πόλιος, extra ante urbem. τοὺς σοὺς ἵππους πρόσθε βαλὼν, Ψ, 572, i. e. ἐπιτυχῶς ἀγαγὼν ἔμπροσθεν. et 877, ποδὸς, ante pedem. ἡγεῖτο, præibat, Ω, 95. πρόσθε ἵππων ἧξε, ο, 164, ante currum volavit; ergo ad eos qui in curru sunt pertinet augurium. γλαυκώπιδος, ante eam, τοπικῶς, ω, 539. hinc est compositum, ἔμπροσθεν, ante; quod et de tempore præterito dici solet, sicut ὀπίσω de futuro: quod tamen recentiores inverterunt.

πρόσκειμαι, (Κῶ) adjaceo, appositus sum. οὔατα (ansæ ad poculum) οὕτω προσέκειτο, Σ, 379.

προσκηδής, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) ad curam pertinens, necessarius. ξυνοσύνης προσκηδέος, hospitii conjunctionem et necessitudinem facientis, φ, 35, κηδεμονικῆς, ἐμφρόντιδος. cui opp. τὸ ἀκηδές.

προσκλίνω, (Κλέω) adplico, acclino, appono. θρόνος πατρὸς ποτικέκλιται (προσκέκλιται) αὐτῇ, ζ, 308, sella patris mei prope posita est ei, sc. columnæ, vel et, matri meæ. βέλος προσέκλινε κορώνῃ, φ, 138, 165, sagittam adposuit curvaturæ arcus. cæterum et hoc verbum, oppositionem januæ, vel situm ad aliquem locum, denotat.

προσκόπτω, (Κόπω) allido. προσέκοπτεν αὐτοὺς γαίῃ, allidebat eos terræ, ι, 289, προσέτυψε, προσήρασσε. a verbo κόπτω est et, ὁ κόπος, labor fatigans; et κοπάζω, cesso præ lassitudine et quasi repulsus.

προσλέγομαι, (Λέγω) una accubo. εἷσέ τε, (considere fecit me) καὶ προσέλεκτο (pro προσελέγετο) καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα, μ, 34, accubuit Circe proxime ad me in sella, et me interrogabat singula. et notatur familiaris et blanda Circes approximatio ad Ulyssem in sedendo, ut solent collocuturi familiarius.

προσμυθέομαι, (Μύω) adloquor amice. οὐκ ἔτλη, αὐτὸν προσμυθήσασθαι, λ, 142.

προσοράω, (Ὄρω) adspicio. μνηστήρων προσορᾶν ὅμιλον, procorum cœtum adspicere, eique interesse, *mit anzusehen, (to look at,)* π, 29.

προσπελάζω, f. άσω. (Πέλω) admoveo; accedo. κῦμα προσπλάζον, per syncopen pro προσπελάζον, fluctus adventans, M, 285. νῆα ἄκρῃ προσπελάσας, navem prominenti petræ admovens violenter, ι, 285, coll. 284, προσβαλὼν πέτραις, quod est idem. λίμνη προσέπλαζε γενείῳ, aqua appropinquabat ad mentum ejus, pro προσεπέλαζε, λ, 582, *das wasser gieng ihm bis ans kin, (the water reached up to his chin.)*

προσπίλναμαι, (Πέλω) accedo, appropinquo, appellor. νήσῳ προσεπίλνατο νηῦς, ad insulam accedebat navis et appellebatur, ν, 95.

προσπίπτω, (Πέτω) accido, adjaceo. δύο ἀκταὶ, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι, duo littora, portui adjacentia et versus portum inclinantia se, ν, 98, i. e. προβεβλημέναι τοῖς κύμασιν, προσπεπτωκυῖαι πρὸ τοῦ λιμένος, καὶ εἰς σκέπην οὖσαι τῶν ἀνέμων. de forma ipsa vide πίπτω, ad finem locorum ex Homero adductorum. recentiorum phrasis, προσπίπτειν τί, *auf etwas fallen, (to covet something,)* vehementer appetere quid, est apud Eurip. Hippol. 19, μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας. dicitur et προσπιτνέω, Æschyl. Pers. 152, ubi idem est ac προσκυνέω. et προσπίτνω, ibid. 590, ἐς γᾶν προσπίτνοντες, eodem sensu.

προσπτύσσω, (Πέτω) applico. προσπτύσσομαι, et ionice atticeque ποτιπτύσσομαι, applico me, adjungo me alicui. recentiores ponunt id verbum ἐπὶ φιλήματος καὶ σωματικῆς περιπλοκῆς, de amplexando et osculando. τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ, tamdiu enim certe in urbe applicaremus nos vobis verbis, β, 77, *wir würden uns gewiss so lange mit worten und manen an einander gehalten haben, (we should certainly have continued so long to ply you with our demands.)* nam προσπτύσσεσθαι μύθῳ est λόγοις συμπλέκεσθαι, verbis duplicari quasi, ex metaphora τῶν πτυσσομένων σωμάτων, οἷς πελάζοντα εἰσὶν ἀλλήλοις τὰ μόρια. fortasse et κλόνον τινὰ δικαστικὸν αἰνίττεται hæc vox. πῶς δ' ἄρ προσπτύξομαι αὐτόν; γ, 22, quomodoque igitur applicabo me ad eum, interrogat Telemachus Mentorem, accessurus ipse ad Nestorem: πῶς ὁμιλήσω καὶ προσαγορεύσω, *wie soll ich ihn antreten, (how shall I address him?)* ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ, δ, 647, postquam te adlocutus est, ὡμίλησε τὰ πρὸς πειθώ: ubi notat φιλικὴν πρόσπτυξιν, *wenn man sich freundlich an einen machet und ihn anspricht, (when one courteously approaches and accosts a person.)* καί μιν προσπτύξομαι, θ, 478, amicitiam meam ei testabor, φιλοφρονήσομαι καὶ φιλοτιμήσομαι, coll. 480. *ich will ihn umarmen gleichsam, (I will embrace him, as it were.)* καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύξεται, λ, 450, et ille, Telemachus, patrem suum amplectetur, coll. π, 214, et ex h. l. recentiores suam determinationem sumsere: *wird sich zu*

seinem vater mit ehrerbietung und liebe thun, (will manifest his respect and affection for his father.) ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι, ρ, 509, ut paululum cum eo verser et colloquar; inquit Penelope de personato suo hospite: *dass ich mich ein wenig mit ihm unterhalte im gespräche, (that I may have some conversation with him,)* προσείπω.

πρόσσοθεν, pro πρόσωθεν (Πρὸ) adverb. ab anteriore parte, *von vorn, (from before.)* ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους, Ψ, 533, agens ante se equos: quod a multis sic intelligitur, quasi Eumelus pedes ante se equos siverit placide ire, quia currus erat confractus.

προσστείχω, (Στάω) adeo, accedo. Ἀφροδίτη προσέστιχεν Ὄλυμπον, υ, 73, profecta est sursum ad Olympum.

προστίθημι, (Θέω) adpono, addo, adjungo. χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν, ι, 305, manibus removere saxum grave, quod apposuerat ostio speluncæ.

πρόσφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) recens interfectus et cæsus et mactatus. *frischgeschlachtet oder getödtet, (recently slain.)* ἑρσήεις καὶ πρόσφατος κεῖσαι, Ω, 757, jaces mortuus, tanquam recens occisus et succulentus succo vegeti corporis, cum tamen jam ante tot dies occisus sis; νεωστὶ καὶ ἐγγὺς φατὸς, i. e. πεφονευμένος, πρὸ ὀλίγου φονευθείς. recentioribus πρόσφατος in genere est νεαρὸς, recens, quasi ἐγγὺς φατὸς, i. e. φανεὶς, δειχθεὶς, recens electus et pronuntiatus in honore aliquo; aut, ἐγγὺς καὶ προσεχῶς φατὸς i. e. λεχθεὶς, recens dictus: a quo est φατειὸς, dicendus, memorabilis, effabilis. sic cum πρὸς fecere recentiores τὸ ποταίνιον, i. e. τὸ νεωστὶ συμβάν: nam ποτὶ est pro πρὸς, attice; et ὁ αἶνος est λόγος, ut sit τὸ πρόσφατον, modo narratum et relatum quid.

πρόσφημι, (Φάω) alloquor. προσέφην αὐτὸν, ι, 282, 501. κ, 422. αὐτὸν προσέφης, Π, 20, 744, 843. ξ, 55. προσέφη τὸν, *sagete zu ihm, redete mit ihm, (accosted him,)* Α, 84, 130, 215, etc. οὔτοι αὐτὸν, non sane locutus est ad eum, Δ, 401, nam ἡ αἰδὼς quoque est causa silentii. sicut et festinatio, Ε, 689. poëta enim est admirabilis, sive cum loquentem inducit sive cum tacentem: utrumque magno consilio. ἐπιμειδήσας, *mit freundlichem lächeln, (smiling kindly,)* Θ, 38. et sine casu quarto personæ, Ν, 768, coll. 725, ubi πρὸς est omissum. ἔνθα κε ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἧκεν ἐγὼ τὸν, λ, 564, ubi sermo est de Ajace apud inferos, Ulyssi respondere nolente; et Ulysses id narrans addit: ibi sane similiter (nisi potius legendum est ὅμως, tamen) locutus ille esset mecum, etsi iratus, quo modo ego illum allocutus eram, i. e. amice et placate: τότε δὴ ἂν ἐπέμεινα (institissem ei et perseverassem) ἕως ὁ Αἴας, καίτοι κεχολωμένος, προσέφη ἂν ἐμὲ, καθὰ ἐγὼ αὐτόν: potuissem superare iram ejus verbis meis; sed erant alia jam agenda. confer tamen ὁμῶς. ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, pro προσέφατο Ω, 353, 598. προσφάσθαι, ψ, 106.

προσφυής, ἐος. ὁ ἡ. (Φύω) adhærens, *dran hangend oder gewachsen, (adhering or growing to.)* θρῆνυν προσφυέα ἐκ κλισίης, scabellum adhærens firmum sellæ, τ, 58, τὴν προσπεφυκυῖαν καὶ ἡνωμένην τῇ κλισίᾳ.

πρόσφυμι, (Φύω) adhæreo. τῷ προσφὺς, ἐχόμην, huic ramo ego firmiter adhærebam, μ, 433, ubi id participium contentionem adhærescendi innuit. τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι ἔσθειν προσφῦσα, Ω, 213, hujus ego medium hepar utinam haberem comedendum, adhærens et applicans me ei firmiter: et notat plus quam ἐμφῦσα.

προσφωνέω, (Φάω) adloquor. προσεφώνεέ μιν, i. e. αὐτὸν, loquebatur ad eum, Β, 22. Γ, 389, 413. Θ, 292. Ι, 201. Λ, 346, 464. Ξ, 242, et accusativus personæ in talibus locis pertinet ad verbum finitum, participium vero est sine casu. Π, 720. Ρ, 484. Υ, 428. Φ, 152, 330, 378. δ, 69, coll. 70, ubi vides, alloqui submissa voce notari hoc verbo etiam. ε, 159. θ, 381. ξ, 401. ο, 194, 538. π, 56, 221. σ, 25, 213. τ, 35. χ, 163, 355. ψ, 182. ω, 242, 504. τοῖσι δὲ Εὐρύμαχος προσεφώνεε, sc. αὐτοὺς, his, sc. verbis, allocutus est eos, χ, 69, ubi ergo est ablativus rei, sc. ἔπεσι τούτοις: nam habet personæ accusativum. οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο, κ, 109, illi adsistentes ad eam, alloquebantur eam et sciscitabantur. οὐδέ τί μιν προσεφώνεον οὐδ' ἐρέοντο, Α, 332, nam est φρονούντων ἀνθρώπων, προτιμᾶσθαι (præferre) σιγὴν ἔλλογον ἀκαίρου λόγου. sic hi præcones, reveriti Achillem, silent: non adulantur, regii legati; servile id esset; non alloquuntur, ne irritent; nam verba pariunt verba. en prudentiam poëtæ, apud quem sæpe personæ silent, vel timore, vel tristitia, vel alio adfectu aut occupatione capti. admirabilis ergo poëta, et cum loquitur et cum reticet: et hæc est ἔλλειψις realis. sic Juno et Minerva, coram Jove, Θ, 445, et utrumque verbum notat idem: *sie redeten ihn nicht an, und sagten nichts, (they neither accosted him, nor questioned him.)*

προσφωνήεις, εσσα, εν. et attice, ποτιφωνήεις, εσσα, εν. (Φάω) loquens, αὐδήεις. εἰ γένοιο ποτιφωνήεις, si esses loquens, ι, 456, inquit Polyphemus ad arietem suum. πᾶσα γὰρ αὐδὴ est φωνὴ, sed non vice versa: posuit ergo genus pro specie, φωνήεις pro αὐδήεις, i. e. χρησάμενος λόγῳ προφορικῷ. et φωνῆσαι est χρήσασθαι αὐδῇ, εἰπεῖν.

πρόσω, (Πρὸ) adverb. ante, in anteriorem partem, *vorwärts, (forwards:)* it. procul, *weit, ferne, (far off, distant.)* est a πρό: et ob metrum scribitur πρόσσω. νοῆσαι ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω, intelligere et animadvertere simul præterita cum præsentibus, et futura, Α, 343. sic, ὁ γὰρ οἶος ὁρᾷ, pro ἑώρα, Σ, 250. ω, 451. λεύσσει, Γ, 109. ut ergo πρόσω notet τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἐνεστῶτα καὶ παρεληλυθότα: ὀπίσω autem τὰ μέλλοντα: nam præsens fere est nihil; et ex mente poëtæ ea sunt præ oculis quæ præ-

terierunt; futura sunt nobis a tergo, et conjiciuntur a prudente ex iis quæ jam sunt fueruntque, qualia futura sint. *wir gehen im leben rücklings gleichsam, (in life we go backwards, as it were.)* conf. ὁράω, νοέω. πρόσσω κατέκυψε, declinavit caput, *er bückete sich vorwärts, (he bowed his head,)* Π, 611. Ρ, 527. πρόσσω πᾶς πέτεται, de vespis, Π, 265, quæque volat extra cavum, *flieget hervor und gerade zu, (flies forth and directly at,)* contra. δοῦρα ὄρμενα πρόσσω, hastæ cum impetu actæ, Λ, 571. et 614, ἵπποι πρόσσω μεμαυῖαι, equæ, ulterius currentes. ἀΐξας, contra ruens, Ρ, 734. et 598, τετραμμένος αἰεὶ, facie contra hostem versa, cum reciperet se. ἴεσθε, procedite ulterius, *rücket vorwärts weiter, (proceed farther,)* Μ, 274, ἱεμένου, Ν, 291, ulterius progredientis, et fortiter pugnantis. sic, ἱεμένη, Ο, 543. ἵεμενοι, Π, 382. ἦγε, Σ, 388. πρόσσω φέρε τόξα, φ, 369, ulterius huc fer arcum. τὴν δὲ πρόσσω φέρε κῦμα, ι, 542, unda navem in anteriora tulit. ὁ Στρυμὼν οὐ πρόσσω τοῦ Ἑλλησπόντου, Herodot. V, 13, Strymon non procul estab Hellesponto. Vide sub γουνάζομαι, et πάλιν ad initium.

πρόσωπον, ου. τό. (Ὄφ) facies, *das gesicht, (the face,)* τὸ πρὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς, pars faciei circa oculos et infra eos. χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον, Σ, 24, gratiæ plenum vultum, venustam faciem, fœdavit, sparso in caput pulvere, in luctu summo, pluralis ponitur de homine grandi. σπόγγῳ δὲ ἀμφὶ (adverbialiter) πρόσωπα ἀπομόργνυ, spongia abstergebat faciem circa, Σ, 414, de Vulcano, mundante se: *wischete sich das gesicht rund herum mit einem feuchten schwamme ab, (washed his face all over with a wet sponge.)* et de valde pulcro, de Briseide, laniante in luctu sibi καλὰ πρόσωπα, Τ, 285. de Ulysse, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα, θ, 85. αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα, ο, 331, de ministris hominum lautorum, qui semper sunt nitidi circa caput et faciem. δακρύοις πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα, σ, 172, lacrimis fœdata et macerata circa totam faciem: nam pluralis notat ibi omnes faciei partes. et 191, κάλλεϊ (aqua quadam cutem purgante et venustiorem faciente) μέν οἱ (ei) πρῶτα (pro πρῶτον, prius) πρόσωπά τε (et hoc τε refertur ad, καὶ μιν, 194) καλὰ κάθηρεν ἀμβροσίῳ, *mit einem himmlischen waschwasser, (with a celestial cosmetic.)* γρηῢς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα, totam faciem sibi contexit manibus suis, præ luctu, τ, 361. νυκτὶ μὲν ὑμέων εἰλύαται (involuta, obtecta sunt) κεφαλαί τε πρόσωπά τε, υ, 352. μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι, Η, 212, ubi per pluralem multiplicat faciem heroi, non tantum sensu illo, κατὰ τῆς ἔνδον καὶ ἐκεῖθεν παρειᾶς, et in notione totius; sed et ὡς θαρσαλέῳ, confidenti: nam τὸ θάρσος διαχέει (diffundit et explicat) faciem, συστέλλει (contrahit) δὲ ὁ φόβος. præterea ablativus pluralis factus ionice, quasi a τὸ πρόσωπας, ατος, sicut ab inusitato τὸ γόνας, τὸ δόρας, fiunt tamen genitivi, τοῦ γόνατος, δόρατος. sic et ἀνείρασι occurrit, pro ὀνείροις, quasi a τὸ ὄνειρας: et τὰ μήλατα, quasi a τὸ μῆλας pro μῆλον. potuisset poëta, itidem ionice et usitatius, facere, a τὰ πρόσωπα, quod imaginamur quasi πρόσωπες, προσώπεσσι, et abjecto uno Sigma, προσώπεσι: sed id jam ei minus placuit. cæterum de homine solo ponitur hoc nomen: de quadrupedibus est τὸ ῥύγχος, de avibus τὸ ῥάμφος. ἡ παραπροσωπὶς est velamen faciei. apud recentiores τὸ πρόσωπον notat et, personam. σεμνοπροσωπεῖν ἐπί τινι, erga aliquem vultu ad reverentiam composito esse, Aristoph. Nub. 362.

προτάμνω, (Τέμω) ante seco, *ich schneide vor, oder vorher, (I cut before.)* πρίν γε ὅτε δή σε ὄψου ἄσαιμι προταμὼν, Ι, 485, *anders und eher als wenn ich dich mit speise sattigen wolte und dir fleisch abschnitte, (unless I should satisfy thee with food, and cut meat for thee:)* aliter nolebas convivio alicui interesse. κορμὸν δὲ ἐκ ῥίζης προταμὼν, ψ, 196, truncum incidens in certo spatio a radice: nam creveret ibi olea; eam detruncabat, sic ut a terra et radice tantum superesset de trunco, quantum sufficeret altitudine ad pedem unum spondæ lecti dormitorii faciendum; ut sponda uno pede hæreret immobilis. ergo προέτεμε κορμὸν, i. e. πρὸ τῆς ῥίζης ἔκοψεν, ὥς, τὸ μὲν αὐτοῦ, τμηθῆναι, τὸ δὲ, λιπέσθαι. ἴδοις μὲ, εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, σ, 374, videres me, an sulcum rectum integrum et totum proscindere possem sic ut superarem tali mensura te arando, *ob ich dir nicht um eine ganze furche vorpflügen wolte, (whether I should not beat thee by a whole furrow,)* πρὸ σοῦ ἀροτριάσαιμι, προκόψαιμι: τὰ πάντα ἔχων ἴσα, ὅμως προβαλοίμην ἀρετῇ.

πρότερος, έρα, ερον. (Πρὸ) prior, melior. οὔτις πρότερος εἴσεται, nemo prior sciet quam tu, Α, 548. ὁ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων, ille enim prior natu, et præstantior virtute bellica, Β, 707. sic, σὺ δὲ, Ψ, 588, sic ut notio melioris una adhæreat. γενεῇ πρότερος, ubi in hoc significatu plene dictum, Ο, 166, 182, τῷ τῆς ἡλικίας χρόνῳ πρότερος. sic, πρότερος γεγόνει, prior, i. e. ante me, natus erat, Ν, 355. γενόμην, natus sum, Τ, 219. Φ, 440. πρότερος πόσις, prior maritus meus, Γ, 163, 429. et 351, ὅς με πρότερος κακὰ ἔοργε, qui me prior malo adfecit: ubi simpliciter notat prioritatem temporis. sic, πρότερος προσέειπεν ἐκεῖνον, prior allocutus est eum, Ε, 276, 632. Ζ, 122, 517. Κ, 36. Φ, 149. Χ, 249. Υ, 177. π, 460. ρ, 74. Ω, 634. πρότερος προΐει ἔγχος, prior emisit hastam, Ε, 15. ἔβαλεν, *hat ihn eher getroffen, (threw first,)* Ρ, 14. ὅτε τὶς (βασιλεὺς) πρότερος χαλεπήνῃ, quando quis rex prior injuste fecerit, Τ, 183. sic, si quis hostis prior te invadat, Ω, 369. π, 72. φ, 133. ἐμεῦ πρότερος, Κ, 124, prior quam ego evigilavit. ὅτε πύθοιτο, si resciscat prior, β, 31, 43. ἵμερον ἀνδρὸς προτέροιο, desiderium mariti prioris, Γ, 140. ἤματι τῷ προτέρῳ, die hesterno, Φ, 5. σοὶ προτέρῳ δώσω ἄλεισον, tibi priori dabo poculum, utpote seniori, γ, 50, 53. προτέρω. ὁπότεροι πρότεροι, utri priores et incipientes, Γ, 299. Δ,

67, 72, 236, 271. πρότεροι γὰρ ἀεικέα ἐμηχανῶντο, υ, 394, ipsi enim priores mala struxerant. ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες Ἀχαιοὺς, moverunt loco priores Trojani Græcos, Π, 569. Ρ, 274. οἱ πρότεροι, i. e. οἱ παλαιοὶ, majores, antiqui, qui ante nos fuerunt, Δ, 308, ubi loquitur senex, prisca commemorans junioribus. sic, ἄνδρες πρότεροι, Φ, 405. ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, tempore majorum, Ε, 637. Ψ, 332. τῶν προτέρων ἐτέων, Λ, 690, ubi attice ἐπὶ est omissum; tempore priorum annorum, i. e. πάλαι, *vor diesem, (formerly.)* οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων, Ψ, 790. *einer aus der alten welt, (one of a former age.)* παίδων δὲ προτέρων, liberorum ex priori conjugio, ο, 22. νεῶν, a prioribus navibus, Ο, 656. ὑμῖν προτέροις, vobis prioribus, prius vobis quam mihi, Θ, 188. ἀνδράσι, viris antiqui orbis, ϑ, 223. ἐν πόδεσσι, *mit den vörderfüssen, (with the fore feet,)* τ, 228. ἐπὶ προτέροισι κακοῖσι, insuper ad priora mala, χ, 264, *über alles das vorige böse, (over and above former evils.)* προτέρους ἴδον ἄνδρας, priscos vidi heroas, λ, 629, apud inferos. τὸν προτέρη προσέειπεν Ἀθήνη, γ, 13. ψυχὴ τοῦ, ω, 23, 105. κρέα, ἃ τῇ προτέρῃ (ἡμέρᾳ) ὑπέλειπον ἔδοντες, carnes quas hesterno die edentes reliquas fecerant, π, 50. et hunc proxime præteritum diem vocamus etiam τὴν προτεραίαν, *den vorigen tag, (yesterday.)* sic, ἠοῖ τῇ προτέρῃ, Ν, 794. Ἶριν προτέρην προσηύδα, alloquebatur eam prius, Ο, 157. οὐκ εἴων προτέρην ἆσσον ἰέναι, λ, 88, non sinebam eam priorem præ aliis accedere propius, πρότερον, neutrum adverbialiter, Γ, 443, prima vice. τὰ πρότερα ἔκχυτο πάντα, priora effusa erant omnia, τ, 504.

προτέρω, (Πρὸ) adverb. ulterius, *weiter vorwärts, (farther on,)* πορρωτέρω, προσωτέρω, περαιτέρω, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. πῆ πολίων με προτέρω ἄξεις; aliquo urbium me ulterius duces? Γ, 400, *etwa wohin in eine der städte? (to which one of the cities?)* nam genitivus pendet a πῆ. ἴθυσαν πολὺ προτέρω, *sie rücketen sehr viel vorwärts, (they advanced much farther,)* Δ, 507, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. ἢ προτέρω αὐτὸν διώκοι, an ulterius eum persequeretur, Ε, 672, περαιτέρω. τὼ δὲ βάτην προτέρω, ibant ambo paullo propius ad eum, Ι, 192. et 199, ἦγεν αὐτοὺς, *führete sie näher, (led them nearer.)* sic, βάτην, ibant ambo ulterius, *giengen fort, (went farther,)* Κ, 469. ἕπεο προτέρω, Σ, 387. ε, 91, *komm weiter mit, (come along farther.)* προτέρω ἔτι ἔρις ἐγένετο, jurgium ulterius processisset, Ψ, 490, προσωτέρω. et 526, δρόμος. εἴσαγε αὐτοὺς προτέρω, duc eos propius, δ, 36. et 667, κακὸν ἄρξει καὶ προτέρω εἶναι, malum incipiet etiam ulterius progredi, *das übel wird anfangen ärger zu seyn, (the evil will begin to increase.)* εἰ ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ε, 417, si propius adnavero. ἔνθεν ἐπλέομεν, inde navigabamus ulterius, ι, 62. et 64, οὐ προτέρω νῆες κίον, non ulterius ibant naves; sed poëta non addit in quam partem ire voluerint: occultat enim geographiam suam, ut liberius possit fingere. sic et 105, 565. κ, 77. μαίεσθαι προτέρω, quærere in ulterioribus locis, ξ, 356, *weiter hin zu suchen, (to seek farther,)* ζητεῖν ἐπὶ πλέον προσωτέρω. βὰν δ' ἰέναι, ο, 109. ἢ προτέρω πόλεμον τεύξεις; an ulterius bellum parabis? ω, 474

προτετύχθαι, vide sequens.

προτεύχομαι, (Τέκω) ante fio. ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, Π, 60. Σ, 112. Τ, 65, sed ista ante acta esse sinamus; ut ponatur de tempore.

προτὶ, (Πρὸ) præp. regens tres casus, cum gen. a, per. cum casu tertio vel sexto, ad, cum quiete aliqua in loco. cum accus. ad, cum motu ad locum. idem ac ποτὶ et πρός, q. v. φάρμακα, ἅ σε προτὶ Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι φασὶν, medicamina, quæ te ab Achille didicisse ferunt, Λ, 830, et in textu est ὑπέρβασις, i. e. inter præpositionem, ejusque casum, interpositum est φασίν. sic et, πρὸς ἄλλος ἄλλου ἐτύπτετο, alius ab alio percutiebatur. κατ' ἄλλος ἄλλο μέρος, alius ab alia parte. τὴν αὐτὸς ἐμαυτοῦ ὁδὸν ἤνυον, ipse viam meam absolvebam. προτὶ γαίῃ βαλλόμενα, allisa terræ, Χ, 64. προτί οἱ ἔλαβε ἔντερα χειρὶ, i. e. πρὸς ἑαυτῷ, *hielte mit der hand an sich die gedärme, (he held up his bowels with his hand,)* Υ, 418, continuit intestina manu, ne prorsus exciderent in terram e vulnere. Ἄρτεμιν προτί οἱ εἷλε πατὴρ, ad se traxit et tenuit, amplectens eam, Φ, 507. sic, τὸν προτί οἱ εἷλεν ἀποψύχοντα, complectens patrem tenuit ad se, cum præ gaudio pæne exanimaretur, ω, 346, *hielt ihn feste ansich, (clasping him closely.)* προτὶ Ἴλιον, ad Ilium versus, *dahin, (thither,)* Γ, 305. Ν, 657, 724, coll. 723. Ξ, 46. Ρ, 396. Ψ, 64. ἄστυ, Γ, 116. Η, 310. Κ, 349. Λ, 682, ad urbem, ante eam, et 802. Μ, 276. Ν, 538. Ξ, 432. Ο, 681. Π, 376. Ρ, 131, 160, 191, 193. Σ, 266. Φ, 532, 607. Χ, 21. Ω, 151, 180. δ, 9. η, 2. κ, 108. ν, 181. ο, 307. π, 272. ω, 153. οἶκον, ρ, 55. δώματα, ϑ, 517. νῆας, Χ, 217. χέρσον, Ξ, 394. προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν, dixit ad se ipse, Ρ, 200, 442. ε, 285, 376. quod potest esse avulsum, pro, προσεμυθήσατο. sic est avulsum, Π, 504, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο, pro προσείποντο, et una sequebantur hastam extractam diaphragmatis partes. ponitur et in compositione, e. c. προτιόσσομαι, Χ, 356.

προτιάπτω, vide sub προσάπτω.

προτιβάλλω, vide sub προσβάλλω.

προτιειλέω, vide προσειλέω.

προτίειποι, vide sub προσέπω.

προτίθημι, (Θέω) propono. præcipuum do. κυσὶν προὔθηκεν, pro προέθηκεν, proposuit, dedit, Ω, 409. τραπέζας προτίθεντο, pro προετίθεντο, mensas proponebant, apponebant, α, 112. τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι; Α, 291, ubi, si conferas 290, εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ, manifestum est, προθέουσι esse præsens, a προθέω, pro προτιθεῖσι. nam id dicit rex: si dei eum fecerunt bellatorem fortem, an propterea

proposuerunt ei, liberum fecerunt ei, vel potius, proponunt ei, et liberam facultatem faciunt ei, contumelias et probra proloqui? ut igitur ex h. l. sicut ex aliis ante adductis, appareat, simplex θέω sæpe esse in compositis. *geben sie ihm deshalb das vorrecht? (do ye therefore allow him?*

προτιόσσομαι, (*Οφ) præ me video, intueor. et sicut *ἐπιόσσομαι* ad animum magis, quam ad oculos ipsos pertinet. *ἦ, σὲ εὖ γινώσκων, προτιόσσομαι*, inquit moribundus Hector ad Achillem, X, 356, certe, te probe noscens, conspicio animo, *ich kenne dich, und kann dich mir völlig nach deiner beschaffenheit vorstellen, ich kann mir das auch zum voraus vorstellen wie du es mit meinem körper machen wirst, (I know thee and thy disposition perfectly well, and can imagine how thou wilt treat my body;)* et hæc prævisio posterior, quomodo Achilles corpus mortuum Hectoris tractaturus sit, est maxime id quod Hector in animo habet, et cujus causâ monitum addit versu 358. *κραδίη προτιόσσετο ὄλεθρον*, cor prævidebat et augurabatur sibi mortem, ι, 389. *οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ*, ξ, 219, ubi sermo est de audaci milite: nunquam mihi animus masculus præsagiebat mortem, de morte nihil cogitabam, sed de pugna. *μηδέ τινα ἀνθρώπων προτιόσσεο*, η, 31, ne respice animo tuo quemquam hominum horum, ne confide illis; nam non sunt amici extraneorum: sed soli mihi, inquit Minerva, fide, i. e. prudentiæ tuæ. sic et ψ, 365, ubi sic Ulysses abiens præcipit Penelopæ, ne cuiquam fidat, aut alicujus consilium exquirat. conf. *ἐρεείνω*. cæterum forma verbi est Attica, pro *προσόσσομαι*.

πρότμησις, εως. ἡ. (Τίμω) abscissio. it. ὁ ὀμφαλὸς, umbilicus, *der nabel, (the navel:)* quia ibi infantibus recens natis abscinditur aliquid, et remanet particula. totus deinde venter inferior ab umbilico ad pubem sic vocatur ab hac parte: quem ventrem inferiorem *τὸ ἦτρον* etiam vocant. *δουρὶ ἔνυξε κατὰ πρότμησιν*, hasta eum confodit juxta umbilicum, Λ, 424.

πρότονος, ου. ὁ ἡ. et *τὸ πρότονον*. (Τῶ) in anteriora tendens. *τὰ πρότονα*, sc. *σχοινία*, dicuntur de malo, quibus is erigitur aut demittitur, et quibus a prora et puppi in stando firmatur; ut sæpe cum *ἐπιτόνοις* sint idem. antiqui sic describunt *τοὺς προτόνους*, esse *κάλως* (rudentes) *ἀπὸ τοῦ καρχησίου* (a mali summa parte) *εἰς πρώραν καὶ πρύμνην διατείνοντες*: vel *δι' ὧν ὁ ἱστὸς ἀποδεσμεῖται* (religatur) *ὡς ἂν ἔχῃ βεβαίως ἵστασθαι, καὶ οἷς ἀνέλκεται καὶ χαλᾶται. ἱστὸν, προτόνοισιν ὑφέντες*, malum, rudentibus demittentes eum, Α, 434, atque ibi accurate posita vox: nam *πρότονοι* proprie sunt funes, ad proram pertinentes a supremo malo; et his demittitur malus, reclinans se versus puppim. *ἱστὸν κατέδησαν προτόνοισι*, β, 425. ο, 290, malum alligarunt ad proram et puppim rudentibus, ut firmior staret. et locus maxime luculentus est μ, 409, 410, *ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμου θύελλα ἀμφοτέρους, ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν*, ubi utrique rudentes sunt vel a prora et puppi singuli, vel a prora duo sola; et malus cadit versus puppim, coll. 411, 412. alibi *τὰ πρότονα* possunt etiam esse *σχοινία*, quibus velum aut attrahitur aut laxatur aut flectitur.

προτρέπω, (Τρέω) antrorsum verto, *ich wende vorwärts, (I turn forward.)* 'Αργεῖοι *οὔτε προτρέποντο ἐπὶ νηῶν, οὔτε ἀντεφέροντο μάχῃ. ἀλλὰ ὀπίσω χάζοντο*, Ε, 700, neque faciem convertebant ad castra sua, neque pugnando invadebant hostes, sed retrorsum cedebant, *zogen sich sachte rückwärts zurück, so dass das gesicht immer gegen den feind gerichtet blieb, (retreated slowly with their faces toward the enemy.)* *ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι*, Ζ, 336, sed volebam luctui obvertere animum meum, et versus luctum dirigere oculos mentis meæ. nisi potius est: avertere me a dolore; *ἤθελον μὴ ἄντην ἰέναι τῷ ἄχει, ἀλλὰ προτραπέσθαι αὐτῷ*, fugari me ab eo, *οἷον τραπῆναι εἰς φυγὴν καὶ κατανωτίσασθαι*. conf. *ἄχος*. *ὅταν ἠέλιος ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπὸ οὐρανοῦ προτράπηται*, λ, 18, quando sol rursus ad terram a cœlo alto versus fuerit, i. e. quando versus vesperam inclinabit dies; nam est hæc periphrasis *δύσεως ἡλίου*. sol enim, ex mente veterum, ipse se sua vi movet, nec a cœlo quasi invitus circumrapitur. sic sol ipse de se loquens, μ, 381, *ὁπότε ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπὸ οὐρανοῦ προτραποίμην*. sed *προστρόπαιος, ὁ ἡ*, est vox media. nam Ζεὺς dicitur sic passive, *ᾧ ἄν τις προστρέποιτο δεόμενος*, ad quem convertit se precans: contra *ὁ ξένος ἢ ἱκέτης* sic vocatur active, *ὁ πρός τινα δεητικῶς τρεπόμενος ἑαυτόν*.

προτροπάδην, (Τρέω) adverbium. verso in anteriora vultu, effuse. et ponitur de fuga effusa, quando terga vertuntur. *οὔτι Τρῶες προτροπάδην φοβέοντο*, Π, 304, non convertebant se in fugam. ponitur tamen et de alacritate quavis.

προτύπτω, f. ψω. (Τύπω) protrudo, prorumpo, me vel aliud. Τρῶες *δὲ προὔτυψαν ἀολλέες*, pro *προέτυψαν*, Ν, 136. i. e. *προέκρουσαν, προενέβαλον εἰς πόλεμον*, sic et Ο, 306. Ρ, 262. et exprimitur hoc verbo gestus phalangis impetum facientis, protensis hastis. Nam Achæi jam expectabant impetum hostium, ipsi vero stabant loco. *ἀνὰ ῥῖνας δριμὺ μένος προὔτυψε*, ω, 318, acris vis protrusit se in nares, *προενέπεσε ταῖς ῥισίν*, quod accidit iis, quibus fletus diu retentus tandem largiter et subito prorumpit per nares: et sermo est ibi de Ulysse personato, vidente patrem senem valde se adfligentem. Vide sub *μένος* ad finem.

προὔχω, pro *προέχω* q. v.

προφαίνω, (Φάω) porro ostendo, prælucere facio. *θεοὶ προὔφαινον* (pro *προέφαινον*) *αὐτοῖς τέρατα*, μ, 394, ostendebant illis portenta. *οὐδὲ προὐφαίνετο ἰδέσθαι*, neque ostendebat se, sc. *φῶς*, lux, ad videndum, vel, neque ostendebat se, sc. locus, ut videri posset, ι, 143. et 145, *οὐδὲ*

σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε, ubi est intransitive, nec luna de cœlo ostendebat se, *leuchtete hervor, (shone forth.)* καὶ δὴ προὐφαίνετο πᾶσα, sc. ναῦς, et tamen tota navis ostendebat se, ν, 169, *war ganz sichtbar, (was wholly visible.)* τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα, nam hæc omnia ostendunt se, sc. loca et actiones in his locis, omnia incurrunt in oculos et conspici possunt, Ξ, 332, inquit Juno ad Jovem, in Ida monte concumbere cupientem: et abiere hæc verba in proverbium, de rebus in omnium oculos et notitiam incurrentibus. cæterum est tertia sing. perf. pass. quam formam vide sub φαίνω. νῶϊ προφανείσα, nos ambas in conspectum ejus venientes, Θ, 378, et est accus. dualis, fœmini generis, pendens ab omisso διὰ, propter nos. ἵππω προφανέντε, equos progressos duos et in conspectum venientes, Ρ, 487. ἐς πεδίον προφανέντε, in campum apertum progressi duo, Priamus et comes ejus, Ω, 332. ἐξαπίνης προφανέντα, subito apparentem, ω, 159.

προφασις, ιος et εως. ἡ. (Φάω) species exterior et superne apparens, *der aussere schein, (the external appearance,)* τὸ προφαινόμενον: professio palam facta. nam ἡ φάσις est apparitio, *der schein, (the appearance,)* et πρόφασις est ἡ ἐπιπολαία καὶ προβεβλημένη φάσις. hinc et ἡ αἰτία, causa, quam quis præ se fert et externe indicat, sic dicitur. εὐνῆς (κατὰ) πρόφασιν κεχρημένος, per apertam professionem desiderans coitum, Τ, 262, et confer id participium ad h. l. et 302, ἐπεστενάχοντο γυναῖκες, Πάτροκλον (κατὰ) πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδεα ἑκάστη, lugebant mulieres Patroclum, secundum causam palam ostensam, sed re vera suos mærores et ærumnas unaquæque. et hæc duo verba, Πάτροκλον πρόφασιν, abiere in proverbium, ἐπὶ τῶν προσποιουμένων μὲν ποιεῖν τι διὰ τήνδε τὴν αἰτίαν, τῷ ὄντι δὲ ἄλλως τοῦτο ποιούντων, de iis, qui simulant, se facere quod faciunt ob hanc vel illam causam, re vera vero ob aliam. sic et Troades, sumta occasione de cæde Hectoris, lugent quæque suum domesticum luctum, Ω, 166—168.

προφερής, έος. ὁ ἡ. (Φέρω) provectus, præstans, qui præfert se vel præfertur aliis. ἅλματι πάντων προφερέστερος ἦεν, saliendo præstantior erat omnibus, Θ, 128. et 221, τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι, ὅσσοι νῦν βροτοί εἰσιν, sc. in arte sagittandi. οἵπερ ἐμεῖο βίῃ προφερέστεροί ἐστε, φ, 134, quicunque me robustiores estis. ἡμίονοι βοῶν προφερέστεροί εἰσιν ἑλκέμεν ἄροτρον, Κ, 352, ubi fere in sensu primo est nomen: muli præferunt se bubus, et antevertunt eos, in trahendo aratro, *sie ziehen geschwinder und kommen zuvor, (they draw faster and outstrip.)* δίσκῳ δ' αὖ πάντων προφερέστατος ἦεν Ἐλατρεὺς, Θ, 129, i. e. ὑπερφερέστατος, ὑπερθεν τῷ τῆς ἀρετῆς ὕψει φερόμενος.

προφέρω, (Φέρω) profero, *ich bringe vor, oder vorwärts, (I bring before, or forward.)* ostendo, exhibeo, propono, adpono, proripio. it. exprobro, *ich werfe vor, (I reproach.)* μή σφιν ὀνείδεά τε προφέροις, ne illis contumelias proferas et loquaris, Β, 251. hinc est ἡ προφορὰ, prolatio, pronuntiatio; et λόγος προφορικὸς, sermo ore prolatus, ὁ εἰς φανερὸν προαγόμενος, καὶ μὴ, κατὰ τὸν ἔνδον ἐνδιάθετον, ἀφανὴς ὤν. μή μοι δῶρα Ἀφροδίτης πρόφερε, Γ, 64, ne mihi dona amabilia Veneris loquere et exprobra, *wirf sie mir nicht vor, halte sie mir nicht vor, (reproach me not with them.)* ὡς ὤφελε θύελλα ἀνέμου οἴχεσθαι προφέρουσά με εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα θαλάσσης, inquit Helena, Ζ, 346, proferens me, *vorwärts wegtreibend, (driving forward.)* et verba ibi mire sunt disturbata ex adfectu loquentis cum pœnitentia. conf. οἴχομαι. sic υ, 64, αἴθε θύελλα οἴχοιτο προφέρουσά με, pro, αἴθε προφέροι με, utinam proriperet me, in mare. ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεόσσοῖσι προφέρῃσι μάστακα, sicut avis implumibus pullis profert et proponit escam, pro προφέρῃ, Ι, 323. et apte h. l. hoc verbum, de ave quæ ore adfert cibum; sicut προχειρίζεσθαί τι dicitur, si manu do et præbeo aliquid. ἄγε, πρόφερε μένος, Κ, 479, age, profer et exhibe robur tuum, φανέρου, διάδηλον ποίει, adhibe, in usum jam profer. πολλὸν ἄπο προφέρων, multum inde proferens, *da er ihn weit davon vorwärts trug, (carrying it a great deal farther,)* Π, 669, 679. αἴκε νέκυν Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν, si vel corpus mortuum ei adferre et proponere possimus, Ρ, 121. ἔριδα προφέρουσαι, certamen ostendentes et adhibentes, ζ, 92, et est sermo de puellis, in lavandis vestibus certantibus studio et alacritate. κακὴν ἔριδα προφέρονται, malam contentionem et pugnam ferunt grues, provolando in Pygmæos, Γ, 7, ubi deponentialiter. sic, ὅστις προφέρηται ξεινοδόκῳ ἔριδα ἀέθλων, quisquis inferre velit hospiti suo contentionem de certaminibus ludicris et de præstantia in iis. ergo docet poëta, cum benefactore non esse contendendum de aliqua re, uter sit potior vel verior. apud recentiores etiam alias notiones admittit hoc verbum: apud poëtam simpliciter fere est, πρόσω φέρω.

προφεύγω, (Φύγω) profugio, ante effugio. βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠέπερ ἁλώῃ, Ξ, 81, rectius fecerit, qui fugiens effugiat malum, quam ut capiatur; ubi notatur τὸ, φυγεῖν πρὸ τοῦ ἐπελθεῖν τὸ κακόν. οὐκ ἂν θάνατόν γε προφύγοισθα, χ, 325, non sane mortem effugere possis; et syllaba θα est paragogica. προφυγὼν πόντον, postquam evasisti mare, λ, 106. προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν, qui effugisset vim et manus eorum, Ζ, 502. sic, Αἴαντος, Η, 309. οὐ γὰρ αὐτῷ ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν, non ad manus erant ut effugeret, Λ, 340.

προφόωσδε, vide sub φάος, prope finem.

πρόφρασσα, ἡ. (Φέρω) est fœmininum poëticum, ex πρόφρων, q. v. derivatum, idemque notans. potuisset quidem et a φράζειν derivatum videri, ut esset ἡ ὑπέρ τινος φραζομένη: sed præstat referre ad πρόφρων, sicut exempla docent. σὺν σοὶ, δῖα θεὰ, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης, tecum,

O dea, cum tu ei benevola et favens adstares, K, 290, coll. 291, ἐθέλουσα, quod est idem. ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω, jam enim te valde libens et promta dimittam a me, ε, 161, coll. 143, πρόφρων, et utroque loco loquitur Calypso. ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις, inquit Ulysses ad Circen, κ, 386, si sane serio, et re vera bene cupiens, jubes ut bibam et edam. σὺν σοὶ, πότνα θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσα ἐπαρήγοις, ν, 391, si mihi benevola auxiliareris.

προφρονέως, (Φέρω) adverb. benevole, libenter, promte, προθύμως, ὁλοψύχως. est pro προφρόνως, ionice interserto ε, ex verbo προφρονέω desumto. μάχεσθαι, E, 810, alacriter pugnare. et 816, ἐρέω ἔπος, ex animo dicam quod res est, et serio. αὐτὸν ἔτιεν ἄναξ, lubens eum in pretio habuit rex, Z, 173, ὁλοψύχως ἐτίμα αὐτὸν, et accurate. μέματε αὐτοῦ ἀντίον ἐλθεῖν, H, 160, alacriter parati estis obviam ire ei. ῥύοισθε, promtis animis defenderetis, P, 224, ubi idem quod πρόφρονες.

πρόφρων, (Φέρω) pro aliquo cogitans et curam habens, benevolus. it. proponens animo suo. it. promtus. it. providus. sæpe autem est et λέξις ὑπερηφανίας δηλωτικὴ, præ aliquo animos extollens, *sich überhebend, (of a lofty carriage.)* sæpissime notat, consulto, serio, *mit vorsatz, im ernst, mit festgesetztem entschlusse, (purposely, seriously, resolutely.)* καί μοι ὄμοσσον, ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν, et mihi jura, certissime quidem mihi te faventem, verbis et manibus opitulaturum, A, 77, ὑπὲρ ἐμοῦ φρονῶν, curam mei gerens. et 150, πῶς τίς τοι πρόφρων πείθηταί σοι ἔπεσιν, quomodo aliquis promtus et favens obsequatur tibi et verbis tuis; pronus animo, lubens. et 543, οὐδέ μοι πρόφρων εἰπεῖν ἔπος τέτληκας, neque favens et propitius mihi rem indicare sustinuisti. ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσαι, Θ, 23, at si sane etiam ego, id proponens animo meo, vellem trahere vos. et 40, οὔ τι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, non loquor animo propenso, sc. in Trojanos, *ich rede nicht parteyisch, (I speak impartially.)* (sic et X, 184.) et 175, μοὶ Ζεὺς πρόφρων κατένευσε νίκην, mihi Jupiter favens pollicitus est victoriam. ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο, et ille me lubens excepit hospitio, I, 476, *nahm mich willig und geneigt auf, (he received me graciously.)* οὗ περὶ μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ ἐν πάντεσσι πόνοισι, K, 244, cujus egregie quidem providum et promtum est cor et virilis animus in omnibus laboribus exantlandis. ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνε, quando lubens et benevolus auxiliabatur illis, Ξ, 71, ubi positum loco adverbii, sicut et 357. et P, 353, ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ, πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι, et prorupit etiam ille, promtus pugnare adversus eos, i. e. promte, alacriter. εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ζεὺς ἀνώγει, Ω, 140, si quidem id serio et cum cura pro Hectore Jupiter jubet; eodem sensu quo supra ex Θ et X vidimus: si ejus propositum favens ita est, ut jubeat. οἵ με πάρος γε πρόφρονες εἴρυνται, qui me ante quidem benevoli et promti eripuerunt e malis, X, 303. τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, hoc ego lubenti animo et gratus accipio, Ψ, 647, hoc donum. μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω βασιλεὺς, β, 230. ε, 8, ne quis jam princeps ex faventis animi proposito sit mitis et lenis. ᾔτεε νῆα, ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο, rogabat eum navem, et is ei lubens benigneque pollicitus est se daturum, β, 387, *versprach es willig, (cheerfully promised,)* ἐθελοντής. αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, at ei lubens et promto animo consilia suggeram, ε, 143, *will ihm gerne an hand geben was ich weiss und kann, und will nichts vor im verhehlen, (will cheerfully give him the best advice I can, and conceal nothing from him.)* σοὶ πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδὴν, tibi benigne deus largitus est artem egregie canendi, θ, 498, ubi quoque est loco adverbii. δός μοι ἔτι πρόφρων, da mihi iterum benigne, ι, 355, inquit Cyclops, vinum porro rogans. πρόφρων Διὸς θυγάτηρ, Minerva curiosa mei et benevola mihi, ν, 359. ὅτι μὲ ὑπέδεξο, quod me benevolus benigne excepisti, ξ, 54. et 406, πρόφρων δή κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην, coll. 402, ex quo ironia apparet; promtus etiam sane deinde supplicare possem Jovi, qui protector est hospitum, si te, hospitem meum, quantumvis ex pacto, interficerem: οὕτω πρόφρων ἂν εὐξαίμην θεῷ ξενίῳ, φονεύσας ξένον. alii, præter rem arguti, censent legi posse, Κρονίων' ἀλιτοίμην, et explicant, sciens et volens sane deinde etiam peccarem in Jovem; ut nulla sit ironia. sed collatio indicata, manifestam facit ironiam. ὅς κέν τις νῶιν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ, qui sane nobis adsit auxiliator et propugnator favente animo, π, 257. ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμα ὀπήδει, τ, 397, hic vero eum promtus et libens comitabatur. ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, qui eum libens excepit, υ, 372. ψ, 314.

προχέω, (Χάω) ante fundo. οὐ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα, Φ, 219, inquit fluvii præses, cujus ostium erat obstructum. hinc dictæ αἱ προχοαὶ ποταμῶν, ostia. τῶν ἔθνεα πολλὰ εἰς πεδίον προχέοντο, profundebantur in campum, velut fluenta, B, 465. sic, φαλαγγηδὸν, O, 360, ut notet τὴν ῥᾳδίαν καὶ ἀκώλυτον Τρωϊκὴν πρόοδον. πεφυζότες, Φ, 6, effuse fugiebant. et decompositum, ἔρος περιπροχυθεὶς, Ξ, 316, amor circumprofusus, circumeffusus; et est idem quod ἀμφιχυθείς.

πρόχνυ, (Ἄγω) adverb. factum ex πρὸ γόνυ, pronus in genua, *vorwärts auf die knie, (forwards on the knees.)* ἐπὶ γόνυ. πρόχνυ καθεζομένη, genibus nixa, I, 566, *auf den knien liegend, knieend, (kneeling.)* ὡς μὲν Τρῶες ἀπόλωνται πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ ἀλόχοις, Φ, 460, ut in genua procidant et pereant παντελῶς. πρόῤῥιζον. ὡς ὤφελλε (utinam debuisset) Ἑλένης φῦλον ἀπολέσθαι πρόχνυ, Helenæ cognatio perire, ἐπὶ γόνυ πεσὸν, ξ, 69, in genua procidens viribus defectum. est ergo pro πρόγονυ.

προχοή, ῆς. ἡ. (Χάω) ostium fluvii, pro-

fluxus. dicitur et ἡ ἐκβολὴ, nam τὰ προχεόμενα ἐκβάλλεται. notat et in genere, fluentum. ἐπὶ προχοαῖς ποταμοῦ, P, 263. ἐς προχοὰς ποταμοῦ, ε, 453, ubi præses fluvii distinguitur ab aquis suis. ἐν προχοαῖς π. παρελέξατο, ad fluenta et ostia fluvii concubuit cum eâ. λ, 241. ἐμβάλοι με προχοαῖς 'Ωκεανοῦ, fluentis Oceani injiciat me, υ, 65.

πρόχοος, ου. ἡ. (Χάω) vas ex quo profunditur humor; in specie, ex quo profunditur aqua in manus lavandas. *die schenk oder giesskanne, (a ewer or pitcher.)* fœmininum genus est ionice. reperitur et ὁ πρόχους, genit. πρόχοος. dat. plur. πρόχουσι, Aristoph. Nub. 271, ubi nihil cum Thoma Mag. in hâc nominis formâ est mutandum. προχοαὶ sunt ostia fluvii: sed οἱ πρόχοες sunt vasa ad hauriendam et deinde fundendam aquam. Sed ὁ χέρνιψ est τὸ εἰς χειρὸς νίμμα καταχεόμενον ὕδωρ: quæ aqua, post manus in eâ lotas, dicitur τὸ ἀπόνιμμα, ἢ ἀπονίπτρον. ἀμφίπολος πρόχοον χερσὶν ἔχουσα, Ω, 304, προχόῳ καλῇ χρυσείη χέρνιβα φέρουσα ἀμφίπολος, α, 136. δ, 52. η, 172. κ, 368. ο, 135. ρ, 91. πρόχοος δὲ χαμαὶ πέσουσα ἐβόμβησε, σ, 396, ubi est ὁ ξέστης ποτίζειν χρήσιμος, vas ex quo in pocula infundebatur vinum: ubi vides notionem generaliorem. hinc et τὸ προχοΐδιον et προχοίδιον, vasculum ex quo infunditur. et urnæ fluviorum, ex quibus pingi solent aquam suam profundere, dicuntur πρόχοοι: imo et urna in qua condebantur cineres crematorum et ossa, quæ erat ἡ ὀστεοδόχος, et quam poëta in Iliade δέπας vocavit.

πρύλις, εως. ὁ. et πρυλὴς, έος. ὁ. (Πέρα) miles pedes, *ein soldat zu fuss, (a foot soldier.)* a περάω, transeo ab uno puncto ad alterum, est per dialectum περύω, f. ύσω, i. e. ὁδεύω. hinc est ὁ πέρυλις, et per syncopen πρύλις, i. e. ὁδίτης. sic a δαμάω, f. άσω, fit ἡ δάμαλις, pari terminationis forma. mutatio vero formæ declinandi non est insolens. κυνέην, ἑκατὸν πόλεων πρυλέεσσιν ἀραρυῖαν, galeam, peditibus ex centum urbibus aptam, E, 743, uti delineatur galea Minervæ, i. e. prudentia imperatoria, quæ apud exercitum et in bello æque valet ac multa millia militum: πεζοῖς ὁπλίταις. αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρήσσοντο, Λ, 49. M, 77. ἡγεμόνα πρυλέων, O, 517. τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασας, illum inter primos peditum ordines occidisti, Φ, 90.

πρύμνα, (ionice πρύμνη,) ης. ἡ. (Πέρα) puppis. nam hoc substantivum differentiæ causa παροξύνεται: quia πρυμνὴ ναῦς est quidem eadem, possit tamen et intelligi numero inter multas esse postrema. sed jam intelligitur pars posterior navis, *das hintertheil des schiffes, (the stern of the ship.)* πρύμνη νηὸς ἀείρετο, ν, 84, puppis elevabat se, impulsa valido vento navi. et ad hanc rem addidit simile, sicut equi currentes, quando insuper scutica incitantur, posteriores partes elevant; et scutica posteriores eorum partes ferit. νηὸς ἀπὸ πρύμνης, a puppe navis, O, 435. et 704, πρύμνης νεὸς ἥψατο. ἐπὶ πρύμνης, ν, 75. νηΐ παρὰ πρύμνῃ 'Αγαμέμνονος, H, 383, ubi per appositionem, et cum repetitione præpositionis intelligendum, παρὰ νηΐ, παρὰ πρύμνῃ νηός: nisi malis legere adjective, πρυμνῇ, apud ultimam navem in ordine earum quæ Agamemnonis propriæ erant. Sed præstat prius, ut sit pro: παρὰ πρύμνῃ νηὸς, et intelligitur navis qua rex ipse vectus fuerat, *das königliche leib und hauptschiff, (the king's own ship, that in which he himself came.)* et hæc locutio est frequens, K, 35, nam ibi jacebant arma. et 570, νηΐ δὲ ἐν πρύμνῃ, pro ἐν πρύμνῃ νηός. Α, 599. Π, 286. β, 417. μ, 411. ο, 206, 223, 285, nam in puppi sedebant honestiores. et hæc loca satis firmant lectionem veram, ut per appositionem toti addatur pars. τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν, Π, 124, sic illam navim, et quidem puppim ejus comprehendit ignis. οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχονται, Θ, 475. μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι δαμείη, pro ἐπὶ πρύμναις νηῶν, ad puppes navium, M, 403. sic, ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν, N, 333, 762. nam proræ subductarum navium spectabant versus mare. Ξ, 32, 51, 65. O, 385, coll. 387, et circa. 248, 722. T, 135. κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφὶ ἅλα, i. e. in castris Græcis, A, 409. puppes ergo in specie ponuntur, ut primaria pars navis. apud Euripidem ἡ πρύμνα est in genere, pars a tergo. hinc Androm. 1120, χωρεῖ δὲ πρύμναν, ceditque retro, εἰς τὰ ὀπίσω.

πρύμνηθεν, (Πέρα) adverb. a puppi. Ἕκτωρ δὲ, πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει, ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, O, 716, postquam navim a puppi, ad partem puppis, apprehendit, non omittebat eam, insigne puppis manibus tenens.

πρυμνήσιος, ία, ιον. (Πέρα) ad puppim pertinens: et ab hac parte primaria ad totum, ad navem pertinens. apud poëtam occurrunt τὰ πρυμνήσια, quæ sunt τὰ ἀπόγεια σχοινία, οἷς ἡ ναῦς ἀποδεῖται εἰς γῆν, τὰ πρὸς τῇ γῇ δεσμοῦντα τὴν ναῦν σχοινία, rudentes, quibus navis ad terram alligatur, quæ et vocantur πείσματα, ὡς τῆς νηὸς πειθομένης αὐτοῖς. ἐξέβαλον εὐνὰς, (ancoras quibus navis ad terram alligatur) καὶ πρυμνήσια κατέδησαν, et funes alligarunt, quorum ope navis ad ancoras in littore infixas alligabatur, A, 436. ο, 497. κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια, A, 476. μ, 32, nam id nauticum, dormire humi in littore ad ancoras ibi infixas et alligatos funes: sicut militare est, dormire in armis in terra. ἔλυσαν πρυμνήσια, cum vellent in altum provehi, β, 418. ο, 286, 551. sic, ἀναλῦσαι, ι, 178. λ, 636. μ, 145. ο, 547. ἀνάψαι, *anbinden, (to bind to,)* ι, 137.

πρυμνὸς, ἡ, όν. (Πέρα) extremus, postremus, *der lezte, der hinterste, (the last, the hindermost.)* est a περάω, a quo περύω i. e. περατόω, ad finem perduco, finio: inde est περυμνὸς, et per syncopen πρυμνὸς, ubi finitur et terminatur res. in specie hoc nomine notatur id postremum, a quo proficiscitur vis et regimen rei, aut quod est fundamentum rei: sic τὸ

πρυμνὸν δένδρον est pars arboris ad radicem; πρυμνὴ χεὶρ est ad carpum; πρυμνὴ ναῦς est puppis, pars navis ad clavum. hinc est et ὁ πρέμνος, ου vel τὸ πρέμνον, ου, stirps arboris, lignum arboris in trunco, sub cortice. Theocr. Id. 20, 22. unde est πρεμνίζω, f. σω, a stirpe et trunco excido arborem. simul τὸ πρέμνον notat et arborem in genere, e. c. Mosch. 3, 48, ἀδονίδες καὶ χελιδόνες, καθεζόμεναι ἐπὶ πρέμνοις, lusciniæ et hirundines, sedentes in arboribus altis. λᾶαν ἔφερεν, ὅς πρόσθεν πυλῶν εἱστήκει, πρυμνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξὺς ἔην, portabat saxum, quod ante portas steterat, ab inferiore parte crassus, qua parte in terram defossus erat ut angularis lapis, superne vero acutum erat, M, 446, τὰ ἔσχατα καὶ κάτω παχύς; unde et quidam ὑφὲν legunt πρυμνέσπαχυς. ὑπὲρ πρυμνὸν θέναρος, super posteriorem partem volæ, E, 339, coll. 458, ubi prior locus explicatur, οὔτασεν αὐτὴν σχεδὸν, vulneravit eam cominus, (κατὰ) χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, in manu apud carpum: ut ergo priore loco non significetur τὸ πρυμνὸν πρὸς τοῖς δακτύλοις, sed κατὰ τὸ ἐπὶ καρπῷ. cæterum ista descriptio vulneratæ Veneris fingit staturam deæ valde celsam, coll. 335, 336, ubi duo participia conatum multum extendendi se herois et adsiliendi in altum innuunt. ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος, N, 532, ex posteriore brachio, ubi proximum est humero, coll. 529. πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ δρύψε ἀπὸ μυώνων, ultimumque brachium cuspis hastæ dilaceravit et distrinxit a musculis, ut musculi illud non amplius haberent, Π, 323, collatis antecedentibus, ἔφθη οὐτάσαι πρὶν ὦμον ἄφαρ, occupavit vulnerare eum ante, statim in humerum: ut ergo πρυμνὸς βραχίων adhæreat humero. ἀπέταμεν αὐτοῦ πρυμνὴν γλῶσσαν χαλκὸς, E, 292, i. e. ἐσχάτην, posteriorem partem, ubi adhæret gulæ. ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, fruticeta ad radices excidentes apri, M, 149, *unten an der wurzel abhauende, (cutting off at the root.)* πρυμνὸν σκέλος, ἵνα πάχιστος μυὼν, i. e. suram, Π, 314, nam σκέλος est a talis usque ad genua: sura vero est in superiore aversa tibiæ parte. πρυμνοῖσιν κεράεσσι, ad extrema cornua, ubi adhærent capiti; ad infimam eorum partem, N, 705. δόρυ πρυμνὸν, posteriorem partem hastæ, i. e. cuspidis inferiorem, ubi adhæret hastili, P, 618. πρυμνὸν δεξιὸν ὦμον, ρ, 504. et 463, πρυμνότατον κατὰ νῶτον, ad tergum ubi proximum est cervici, ἔσχατον πρὸς τῇ κεφαλῇ. nam πρυμνὸν semper est τὸ ἔσχατον μέρος: quod potest esse infra, e. c. ad radicem arboris; nonnunquam et supra, ut in hasta et dorso. πρυμνόθεν τομὴ est ἡ πρόῤῥιζος, quando arbor ad radicem succiditur.

πρυμνώρεια, ας. ἡ. (Ὄρω) radix montis, τὸ πρυμνὸν ἤτοι τὸ κατωτάτω τοῦ ὄρους, quod et οἱ πόδες τοῦ ὄρους alibi. ἐν πρυμνωρείῃ Ἴδης, Ξ, 307.

πρώην, (Πρὸ) adverb. nuper, modo, *kürzlich erst vorher, (just now, lately.)* ὅς πρώην μὲν ἐμοὶ ἔστευτο, qui non ita pridem mihi promisit, E, 832, sequente νῦν δὲ, 834. τὸν σὺ πρώην ἔκτεινας, Ω, 500, *den du onlängst erleget hast, (whom thou hast lately slain,)* ante paucos dies.

πρωθήβης, ου. ὁ ἡ. (Ἥδω) in prima pubertate constitutus, ὁ ἄρτι μέλλων ἀλκὴν ἐνδύεσθαι. παῖδας πρωθήβας, pueros primum pubescentes, Θ, 518, quibus custodia murorum permissa. κοῦροι πρωθῆβαι, δαήμονες ὀρχηθμοῦ, θ, 263. τὴν, προθήβην ἔτι οὖσαν, α, 431, hanc, in primo flore ætatis adhuc constitutam: et vides ibi genus fœmininum. Substantiva in ης formant fœmininum in ις. e. c. ὁ δεσπότης, ἡ δεσπότις, ὁ τοξότης ἡ τοξότις, sed ea regula non pertinet ad adjectiva, quæ sunt generis communis, velut ὁ ἡ ἐθελοντὴς, ὁ ἡ πατροφόντης, ου. etc. certum tamen est, ab ἥβη descendere et adjectiva in ος, et ὁ ἡ ἄνηβος, (dorice ἄναβος) ἔφηβος, etc. vid. Theocr. Id. 8, 3, et ἄναβος, est, qui nondum supergressus est annum duodecimum; ἔνηβος autem, qui ad decimum quintum annum accedit.

πρωΐ, (Πρὸ) adverb. mane, *früh*, *(early.)* proprie notat, omne tempus diei antemeridianum, prior dimidia pars diei, *die vormittageszeit, (the forenoon.)* deinde in specie, tempus matutinum primum, *die morgenstunde, (the morning.)* denique in genere, maturum, πρὸ καιροῦ. it. *zeitig, bald, (early, mature.)* cui opp. ὀψέ. πρωῒ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, mane vero cum prima aurora armati, Θ, 530 Σ, 277, 303. quibus locis ὁ ὄρθρος intelligitur. scribitur et πρῷ, et attice πρῴ. cæterum est a πρὸ, ante.

πρώϊζα, (Πρὸ) adverb. ante hesternum diem, nudius tertius. χθιζά τε καὶ πρώϊζα, heri et ante heri, B, 303, conf. χθές. est et neutrum singulare in usu, πρωϊζὸν et πρῳζόν.

πρώϊος, ία, ϊον. (Πρὸ) matutinus, antemeridianus. νευρὴν, ἣν οἱ ἔδησα πρώϊον, nervum, quem arcui alligaveram mane hodie, O, 470, ubi neutrum est adverbialiter; nisi mavis in genere communi attice intelligere. cæterum eodem die mane rupta erat prior νευρὰ ictu lapidis; in cujus locum statim aliam novam addiderat. hinc sunt et αἱ πρῶκες, i. e. δρόσοι, αἱ σταγόνες τῆς δρόσου. Theocr. Id. 4, v. 16. et Callimachus Hymn. in Apoll. 41, ἐν ἄστεϊ δ', ᾧ κεν ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πίσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.

πρὼν, ωνός. ὁ. (Ἕω) est ἐξοχὴ ὄρους, prominens et eminens locus vel jugum in monte, *ein gipfel oder spitze eines berges oder gebirges, (a summit or peak of a mountain, or range of mountains.)* dicitur et ὁ πρηὼν, ῶνος, et ὁ πρέων, ονος. est, ut videtur, a participio προϊὼν, prodiens. in genere enim ὁ πρὼν est, a natura editior aliquis locus. sic P, 747, seqq. ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ, ubi describitur agger a natura factus, oppositusque fluvio, porrectus in multam longitudinem. sed, Θ, 553, σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι, ubi sunt cacumina montium prominentia, τόποι ὑψηλοὶ καὶ ἐξοχαὶ ὀρέων, ἐν οἷς τὸ πρωῒ μάλιστα διαφαίνεται, in quibus matutina lux

primum apparet. *νάπαι* enim sunt *χθαμαλαὶ, καὶ διὰ τοῦτο ἀφώτιστοι* prima illa luce. sic et Π, 299. quibusdam ergo hæc vox a *πρωῒ*, mane, facta videtur. *ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους*, M, 282, sc. operiunt nubes. etymologia a *προϊέναι* est certissima.

πρώρα, *ας. ἡ.* (*Ὄρω*) prora navis. quasi *πρόορα*, ex qua providetur in anteriora. *ἐπὶ ἴκρια νηὸς πρώρης*, *μ*, 230, in tabulata navis proræ.

πρωτόγονος, *ου. ὁ ἡ.* (*Γάω*) qui primus est natus, primogenitus. *ἀρνῶν πρωτογόνων ἑκατόμβην*, Δ, 102, 120. Ψ, 864, 873. et talia vocantur *τὰ πρωτογεννήματα.* Sed *ἡ πρωτογόνος* est active.

πρωτοπαγὴς, *έος. ὁ ἡ.* (*Πήγω*) recens compositus. *δίφροι καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες*, E, 194. *ἄμαξαν καλὴν, προτοπαγῆ*, Ω, 267, *einen neuen, (a new one.)*

πρωτόπλοος, *ου. ὁ ἡ.* (*Πέλω*) primum navigans. *ναῦν πρωτόπλοον*, Θ, 35. alii scribi jubent *παροξυτόνως*, *ἁλιπλόος*, sed frustra: nam sic cum numeralibus, *ἁπλόος*, *διπλόος*, etc. confunderetur.

πρῶτος, *η, ον.* (*Πρὸ*) primus, *der erste, (the first ;)* ordine temporis, et numeri, et loci. est a *πρὸ*, per syncopen ex *πρότατος*, *πρόατος*, *πρῶτος*. nam comparativus est *πρότερος*. *πρῶτος Ἀγαμέμνων Ὀδίον ἔκβαλε δίφρου*, prior ille illum dejecit de curru et interfecit, prius quam alius alium, E, 38. et 40, *πρώτῳ στρεφθέντι*, primo illi tergum danti. *ὦρτο πολὺ πρῶτος*, H, 162, surgebat omnium primus, multo prius quam alii. sic de tempore et ordine numeri, K, 532. Λ, 737. M, 438. N, 502. Ξ, 509, 511. O, 454. Π, 284, 307. Σ, 92, ubi notatur vehemens cupiditas occidendi hunc præ aliis. Υ, 161. Φ, 392 X, 25, 100. Ψ, 288, 450, 862. *α*, 113. *γ*, 36. Θ, 216. *ι*, 449, 450, 451, ubi ter positum de *κτίλῳ*, et 463. *λ*, 510. *π*, 470. *ρ*, 275. *φ*, 98, 144, 148, 231. *χ*, 212. *Ἄρηϊ πρώτῳ ἔπεχε ἵππους*, dirige equos contra hunc primum, ante quam contra alios, E, 829, 841. *σοὶ μετὰ ἐμὲ*, tibi primo secundum me, Θ, 289, statim post me, ante quam aliis dem aliquid. *ἐν πρώτῳ ῥυμῷ*, Z, 40. Π, 371, temo enim est anterior pars currus, hinc dicitur *πρῶτως*: ut igitur videas prioritatem loci, *der wagen zerbrach vorn an der deichsel, (the forepart of the chariot broke, near the pole.)* *ἐν πρώτῳ ὁμάδῳ μάχεσθαι*, i. e. *ἐν προμάχοις*, in prima acie, P, 380. sic, *ὁμίλῳ*, Υ, 173. *παρά σοι πρώτῳ*, Φ, 76, ubi loquitur filius Priami, qui jam ante semel captus fuerat ab Achille, et venditus, nunc vero rursus in bello, post redemtionem, eidem oblatus ad cædem. ergo apud Achillem in statu captivitatis et servitutis primum cibatus fuerat, deinde apud alios: *αἰχμαλωτισθεὶς, πρῶτον παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ ἔφαγεν, εἶτα καὶ παρὰ ἄλλοις.* *τῷ πρώτῳ*, sequente *δευτέρῳ, τριτάτῳ*, Ψ, 265. *οἵ τ᾽ αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο*, sibi ipsi primo malum reperit, *φ*, 304. *Νέστορα ἐπὶ πρῶτον ἐλθεῖν*, ad Nestorem primum ire, K, 18, et est masculinum. *τινα πρωτον, τίνα δ᾽ ὕστατον*, quem primum quem ultimum, Λ, 299. Π, 692. sic, *Ἀντιφάτην*, M, 191. *πρῶτον λόχον*, N, 285, quando in primo ordine sederit inter insidiatores bellicos, coll. 276, *an der spitze des haufens im hinterhalte, (at the head of the troops in ambuscade.)* *πρῶτον ἐρύξομεν*, primum eum ante alios inhibebimus, O, 297, coll, 293, *πρόμος.* et 546, *ἐνένισπεν*, primum eum adlocutus est hortando. sic, *προσηύδα*, P, 553. *Δάρδανον*, eum primum, sc. conditorem regni hujus, Υ, 215. et 382, *ἕλεν*, interfecit, ante alios. *ἐπεί με πρῶτον ἔασας ζώειν*, postquam me primum sivisti vivere, Ω, 557, respectu ad tuam sequentem conservationem. precor tibi incolumitatem et reditum in patriam, sicut tu me primum conservasti. *γέροντα*, *β*, 39. *Ὀδυσσῆα*, *ν*, 117. *ἐμὲ ἵκετο*, ad primum me venit, *ρ*, 516. his omnibus locis est masculinum. neutrum vero sæpissime adverbiascit. *οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο*, A, 50. *βουλὴν πρῶτον ἷζε γερόντων*, concilium considere fecit principum ante quam exercitus concionem haberet, B, 53, *πρὸ τῆς ἀγορᾶς.* sic, *διεμέτρεον χῶρον*, dimetiebantur primum regionem, Γ, 315. *ὡς τοπρῶτον ὑπέστην*, sicut antea promisi, Δ, 267. O, 75. *Κύπριδα πρῶτον οὔτασε, αὐτὰρ ἔπειτα*, eam primum vulneravit, et deinde, E, 458. et 848, *αὐτόθι κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνυτο θυμὸν*, ibi jacere, ubi primum vel prius vel paullo ante interficiens eripuerat vitam ei. nam *τὸ κτείνειν* erat *τὸ πρῶτον*, et *τὸ ἐᾶν κεῖσθαι* sequebatur. sic porro, Z, 179, 184, 186, *πρῶτον, δεύτερον, τρίτον.* et 260, 345. *ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι*, I, 34, tu prius culpasti meam fortitudinem. et in toto eo Diomedis sermone est libertas, verecunda tamen: dicit enim, tibi potius videtur deesse fortitudo et constantia animi, quæ quidem ad summum imperium, quod tu habes, est maxime necessaria. manendum est igitur hic et pugnandum. coll. 32. Λ, 176. P, 64. Ξ, 170, 284. Π, 113, 229. T, 136, 158. Υ, 166. Ψ, 237, 250, 324, i. e. *πρὸ τοῦ εἰς τὸ τέρμα ἐλθεῖν.* et 683. Ω, 27, 348. *κ*, 278. *β*, 190, primum ; sequente *δὲ*, et deinde. *γ*, 320, semel, *einmâl, (once.)* *δ*, 6, 13, *τοπρῶτον*, prima vice. ex quo loco *υἱὸς ὁ πρωτότοκος*, Luc. ii, 7, intelligi potest, primus post virginitatem, sed non primus præcise respectu secundi aut tertii alicujus. sic primipara aliqua dicitur, etsi postea nihil præterea pariat. et 159, 411, 509. *η*, 237. *τ*, 104, *τὸ (τοῦτο) πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι*, istud primum interrogabo ego. Θ, 120, 197, *σῆμα πολὺ πρῶτον*, i. e. *λίαν ὑπὲρ ἐκεῖνα σήματα*, *weit vorwärts hinaus, (by far the first.)* *τί πρῶτον ; τί δ᾽ ἔπειτα ; τί δ᾽ ὕστατον καταλέξω ;* *ι*, 14, 16. *κ*, 328, semel. *ὁπότε πρῶτον*, quam primum, *so bald als, (as soon as,)* *λ*, 105. *μ*, 158. *ν*, 127, 133, *da du es einmal versprochen hast, (since thou didst at first promise.)* *ξ*, 141, 467, *τοπρῶτον*, quæ scriptio est Dorica, vide *τοπρίν*: et ad h. l. conf. *ἀνακράζω*, *nachdem ich einmal das maul aufgethan habe, (since I have once*

opened my mouth.) 528. π, 149, πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ, omnium primum certe eligeremus reditum patris. π, 138, 338, 355. φ, 120. χ, 252. ψ, 214, οὐ τοπρῶτον ὧδε, non ab initio sic. οἱ πρῶτοι τε καὶ ὕστατοι, de loco, Β, 281. οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν, de tempore, λ, 262, qui primi hujus urbis sedem constituerunt. μετὰ πρώτοις μάχεσθαι, inter primos, in prima acie, Ε, 536, 575. Μ, 321, 324. eadem res aliis verbis, ἐν πρώτοις ἔφερεν ἀσπίδα, Λ, 61, i. e. προεμάχετο, in prima acie pugnabat: coll. 64, ubi apparet, μετὰ et ἐν notare idem. et 296, ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει, i. e. προεμάχετο. et 674, ἔβλητο ἐν πρώτοις, i. e. ἐν προμάχοις καὶ πρωταγωνισταῖς. sic et Μ, 306. μετὰ πρώτοισιν ἀνὰ μάχην ἵσταμαι, Ν, 270, inter primos, in primo ordine, sto in pugna. sic, πρώτοις ἐν προμάχοισι μιγέντα ἐμὲ, σ, 378. ἐν πρώτοις ἔκιε, Θ, 337, *gieng mit voran, (went in the van.)* μετὰ πρώτοις ἐόντας, Μ, 315, in prima acie stantes. ἐν πρώτοισι, μέγα προθορὼν, ἐκέλευσε, in primo ordine, longe prosiliens, clamabat hortans, Ξ, 363. καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο, et, prudentiam quod attinet, inter primos Mycenæorum erat, Ο, 643, *am verstande war er einer von den vornehmsten, (for prudence he was one of the first:)* ubi de gradu dignitatis et præstantiæ. sic et ζ, 60, σοὶ μετὰ πρώτοισι ἐόντι, tibi inter magnates versanti. ἐγὼ ἐν πρώτοισιν ὀΐω ἔμμεναι, ego inter optimos artis peritos puto me esse, ϑ, 180. ἡμᾶς πρώτους ἐνέλεγε κήτεσι, non primos numerabat inter cetos, δ, 452. πρώτω, vos duo primi, tempore, Δ, 343. eos duos, Π, 555. πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ, prima vero Minerva, i. e. præcipue illa ante omnes, Δ, 128. sic, πρώτη, Ο, 17, ἐπαύρηαι, prima tu, et præcipue, fruaris. et 88, πρώτη ἐναντίη ἦλθε θέουσα, prima occurrebat ei currens. λ, 51. ξ, 31, πολὺ πρώτη. πρώτης στειλειῆς, φ, 422, ubi deest ἐκ, inde a primo foramine. πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, i. e. ἐν προμάχοις, in prima acie, Ο, 340. Υ, 395. μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ, in prima concione, i. e. in fronte et primis ordinibus concionis, Τ, 50. πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, Ω, 272, in extrema parte. μοὶ πρώτῃ ζωάγρια ὀφέλλεις, mihi primæ debes conservationem vitæ, ϑ, 462. σὲ πρώτην ἐπιβωσόμεθα, te primam invocabimus, ante alios deos, Κ, 462. ἄστυγα ὑπὸ πρώτην, i. e. ἄκραν, Υ, 275. ἐς σὲ πρώτην ἱκόμην, ad te primam, ζ, 176. πρώτην ἱκέτευσας, primæ illi supplicasti, η, 301, et utroque loco notatur adventus supplex. πρώτην Τυρὼ ἴδον, eam primam et primum, λ, 234. ἀκτὴν, ε, 36, ad primum littus Ithacæ. πρῶται τρίχες ἵππων, Θ, 83, anteriores pili in fronte equorum. νῆες εἰρυνται, quæ primæ naves subductæ, Ξ, 75. Ο, 654. ἄλοχος καὶ μήτηρ, Ω, 710. πρώταις πύλαις, ad primam partem portarum, Θ, 411, ἐν προπυλαίοις, *vor dem thore, (before the gate:)* nam egressæ jam erant porta, sed tamen nondum processerant ulterius. sic πρῶται θύραι sunt τὰ πρόθυρα. ἐν πρώταις θύρῃσιν, quæ præcedebant, Σ, 579. Ο, 634, πρώταις καὶ ὑστατίαις. πρώταις θύραις, ante januam, ad januam, Χ, 66, et sic dicit τὰς αὐλείους θύρας, januam domus quæ in aulam spectat. α, 255. χ, 250, *an der äussern thüre, vor der hausthüre, (at the outer-door, before the house-door.)* πρώτας ἐν γαίῃ ἔθεσαν, Μ, 260, ante murum posuerant in terra. Ξ, 31. Π, 394. neutrum plurale sæpe adverbiascit, pro singulari πρῶτον, i. e. κατὰ τὸ πρῶτον vel τὰ πρῶτα. Dorice id dicitur ταπρῶτα, Α, 6, primum, initio. et 235, semel. 276, 459, primum. Β, 73, 572. Γ, 330. Δ, 17, 19. Π, 131, 133. Τ, 369. ἱππῆας μὲν πρῶτα, πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν ἔστησε, Δ, 297. et 301, ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ἐπετέλλετο, equitibus primum et ante omnia id mandabat, *vor allen dingen, (above all things.)* et 424, τὰ πρῶτα, initio, *in der erst, (at first.)* ἐπὴν ταπρῶτα γένηται, postquam semel natus est, Ζ, 489. sic Μ, 420. Ν, 679. Ρ, 612. α, 257. ϑ, 268, 553. σοὶ μαχήσομαι, Ι, 32, tibi primum, et initio orationis meæ, contradicam. Κ, 29, 344. πρῶθ' pro πρῶτα, sequente aspero, Λ, 244. ρ, 573. πρῶτα μὲν ὄτρυνον τοὺς, primum omnium excita illos, Π, 495, 532, 694. et 811, πρῶτα ἐλθὼν, prima vice iens. ἐπειδὴ πρῶτα δαμάσθη, postquam semel occisus est, Τ, 9. et 258, ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν. sic et ξ, 158. ρ, 155. τ, 303. υ, 230. et genitivus pendet ab ellipsi præpositionis ἐκ, sciat nunc omnium primum Jupiter inter deos. πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, primum ignis incendebatur, Φ, 343. sic, α, 284, *erst gehe dahin, (first go thither.)* γ, 183, semel. δ, 119. ω, 237, 239, prius. δ, 414, 500. η, 53, 56. κ, 154, 519. λ, 27. et 157, maxime, et primum omnium. et 220, semel. 639. μ, 230. ν, 228. ο, 419, coll. 422. π, 402. ρ, 595. σ, 191. χ, 448. ψ, 131, 142, 224. τὰ πρῶτα λαβὼν, sc. ἄεθλα, primum præmium certaminis, Ψ, 275, *den ersten und vornehmsten preiss, (the first prize.)* et 538. ubi ergo est adjectivum, et pluralis pro singulari. καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε μοῖρα ὀλοὴ, ω, 28, etiam tibi semel adstitit parca perdens, i. e. occidit te tandem. quanquam antiqui contendunt, positum h. l. attice pro, πρὸ καιροῦ, *vor der zeit, (prematurely.)* sed est fortasse rectius, si explices potissimum, *dir vor andern, (thee above all others.)* πολὺ πρώτιστος, omnium primus, ξ, 220. τ, 447. σοὶ πρωτίστῳ, Β, 228. Π, 656, ei omnium primo. etiam hujus superlativi neutrum in singulari et plurali, adverbialiter ponitur. πρώτιστον, prima vice, Ξ, 295, *zu allererst, (first of all,)* κ, 462. υ, 60. χ, 491. πρώτιστα, Λ, 105. Β, 405. Ι, 168. Σ, 478. γ, 57, ei maxime. et 419, πρώτιστα (ἐκ) θεῶν ἱλάσομαι 'Αθήνην, ut Minervam omnium primum inter deos placem. δ, 456. ἐμὲ λίσσοντο, ι, 224, ibi me maximopere orabant socii, ut redirent retro, si sumsissent secum caseorum nonnullos, et raptim egissent hœdos et agnos ad navem; et deinde navigarent aliorsum. hoc contextu est τὸ πρώτιστα et τὸ ἔπειτα h. l. intelligendum. ante omnia, ν, 404. ε,

38. χ, 113. τὰ πρώτιστα, λ, 167, prima vice. πολὺ πρώτιστον αὐτὸν, B, 702.

πρωτοτόκος, ου. ἡ. (Τίκω) quæ primum partum edit vel edidit. μήτηρ πρωτοτόκος, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, P, 5, de vacca, ἡ πρώτως τεκοῦσα. nam tales activæ formæ habent accentum in penultima. sed in antepenultima, ὁ ἡ πρωτότοκος est ὁ πρῶτος τεχθεὶς, primogenitus, passive.

πρώων, ὁ, vide sub πρών.

πταίρω, f. αρῶ. (Πέτω) sternuto, *ich niese, (I sneeze.)* est a πτάω deductum: nam sternutans proclinato capite diffunditur quasi. Τηλέμαχος δὲ μέγα ἔπταρεν, ρ, 541, et ὁ πταρμὸς erat ὄρνις τις (omen quoddam et augurium) τοῖς παλαιοῖς. hinc ὁ πταίρων προσεκυνεῖτο, cujus causam reddit Aristoteles: et dicebatur, Ζεῦ σῶσον. quod ὁ πταρμὸς bis vel ter repetitus, sanet τὴν λυγγὰ, singultum, docet Medicus apud Platonem in Symp. sumpto aliquo πταρμικῷ φαρμάκῳ, remedio sternutamenta ciente. de equis dicitur πτύρειν, et ὁ πτυρμός. πταίρω dicitur et πτάρνυμαι.

πτάτο, pro ἔπτατο, vide sub πτῆμι.

πτάω, f. πτήσω. (Πέτω) volo: labor quasi volatu; cado, accido; ruo cum impetu. idem ac πέτομαι. ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα, quando ex nubibus volat et decidit vehementer nix aut grando, O, 170, quod est pro πτάεται, contr. πτᾶται, ionice πτῆται.

πτελέα, ας. ἡ. (Πέτω) ulmus, *ein ulmenbaum, rüstern, (an elm-tree.)* plantari solita ad sepulcrum, διὰ τὸ ἄκαρπον, sicut et ἡ ἰτέα. cæterum bona ἡ πτελέα ad ædificandum. quia est arbor valde patula, hinc ratio denominationis Græcæ apparet. περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν Νύμφαι ὀρεστιάδες, Z, 419, ad sepulcrum herois. πτελέην ἕλε χερσὶν εὐφυέα μεγάλην, Φ, 242, prehendit manibus ulmum magnam, quæ prociderat jam ante tempus aliquod in hunc fluvium. et 350, καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι, cum Vulcanus incendisset campum et fluvium. crescit enim læte ad aquas. Vide sub Πτελεὸς in R.

πτερόεις, όεσσα, όεν. (Πέτω) alatus, *geflügelt, (winged.)* καὶ φωνήσας, προσηύδα αὐτὸν ἔπεα πτερόεντα, et clara voce loquens, alloquebatur eum verbis alatis, B, 7. Ψ, 601, 625. δ, 550. χ, 311, etc. Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Δ, 69. E, 713. ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Ξ, 356, ubi accusativus personæ est omissus. καί μιν φωνήσασα ἔπεα πτερ. προσηύδα, O, 89. καί μιν λισσόμενος, Φ, 73. et 121, καί οἱ ἐπευχόμενος, ἔπεα πτερόεντα ἀγόρευεν pro ἠγόρευε, et glorians super eum, dixit hæc verba. sic, πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα ἀγόρευον, loquebantur ad se invicem multis verbis, Ω, 142, et πολλὰ ibi est adverbium, ad ἠγόρευον, *sie sprachen viel mit einander, (they conversed much together.)* sic, οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους, ν, 165. dicuntur autem ἔπεα hoc epitheto, διὰ τὸ ταχὺ, quia celerrime ab ore loquentis per aërem ad aures audientis accidunt; καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, quia multa verba unum tamen quasi corpus efficiunt, unamque sententiam; et quia eloquentia celebres facit homines et quasi alis extollit. ἰοὶ πτερόεντες, sagittæ, non celeres modo, sed et pinnis aptæ, *die schnell durch die luft fliegende und hinten gefiederte, pfeile, (arrows which are feathered and fly swiftly through the air,)* Δ, 117. Π, 773. et pro ἰοὶ, ἰὰ πτερόεντα, Υ, 68. ὀϊστοὶ πτερόεντες, sagittæ, E, 171. λαισήϊα πτερόεντα, parmulæ leves, ἐλαφρὰ, E, 453. M, 426, quæ tam facile portantur brachio quasi essent pennæ.

πτερὸν, οῦ. τό. (Πέτω) ala, *ein flügel, (a wing.)* et in genere, penna, *eine feder, (a feather.)* est a πέτω, pro πετερὸν, per syncopen: id quo volatur. proprie enim πτερὸν est pars πτέρυγος, utpote totius, penna alaris, *die schwungfedern im flügel, (the wing-feathers,)* τὰ πτίλα. deinde ponitur pro alato ipso, pro, τὸ πτηνὸν, quod est a πτάω, f. ήσω. οἰωνοὶ, πτερὰ πυκνὰ περιβαλόντες, aves carnivoræ, densis suis alis circumvolantes te, Λ, 454, nisi πυκνὰ potius est pro πυκνῶς, crebro. γυῖα αὐτῷ ἠΰτε πτερὰ γίγνετο, membra ei fiebant quasi alares pennæ, T, 286, quia ἀβαρῆ, non gravata, καὶ κουφίζοντα τὸν ἥρωα. σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λιάσθησαν, simulque alares pennæ densæ antea distensæ sunt, Ψ, 879, ut solet quando avis moritur ex ictu. τόσα αὐτοῦ (ἀετοῦ) ἑκάτερθεν ἔσαν πτερὰ, tantæ ejus utrimque erant expansæ alæ, Ω, 319. τιναξάσθην (quatiebant ambæ aquilæ) πτερὰ πολλὰ, multas pennas, quas excutiebant sibi, β, 151, nisi πολλὰ est adverbialiter neutrum, quatiebant sæpissime et multum alas suas; ut de evulsione pennarum nulla ibi sit mentio: quod etiam præstat. notatur solus alacer et impetuosus volatus. πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ, densæ alæ earumque pennæ madefiunt salsa aqua, ε, 53, nam pennæ in avibus aquaticis sunt valde densæ, ne humor queat penetrare ad corpus: ergo solæ pennæ extra madefiunt. ἐρετμὰ πέλονται νηυσὶ πτερὰ, λ, 124. ψ, 272, remi sunt alæ navibus. ἔτιλλε πέλειαν, κατέχευεν δὲ πτερὰ χαμᾶζε, accipiter vellebat in aëre columbam, et pennas deorsum fundebat ad terram, ο, 526, ubi sic dicuntur pennæ in genere. Φαιήκων νέες (naves) ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, η, 36, ubi πτερὸν notat avem, a parte totam, et quidem velocissimam, ὄρνιν ὠκυπέτην. generalem notionem τοῦ πτεροῦ, discas ex Herodoto, IV, 7, f. coll. 31, ἔοικε γὰρ ἡ χιὼν πτεροῖς, similis est nix, quando densa cadit, pennis. hinc fabulæ dicunt, apud Hyperboreos aërem repleri pennis dense, ut prospicere nemo queat, οὔτις δύναται ὁρᾷν οὔτε ἰεξιέναι, ὑπὸ πτερῶν κεχυμένων.

πτέρυξ, υγος. ἡ. (Πέτω) ala, *der flügel, (a wing.)* proprie, pars illa corporis avium, circa quam sunt pinnæ, μέρος σώματος, περὶ ὃ τὰ πτερὰ, ut notetur τὸ σαρκῶδες τῆς πτέρυγος. Aristarchus scribi jubet ἡ πτερὺξ, ύγος, contra usum communem. hinc est πτερύσσομαι, f.

ύξομαι, alis plaudo, alas moveo; quod et πτερυγίζειν dicitur, Aristoph. Plut. 575. πτέρυγος ἔλαβεν, ala prehendit avem, Β, 316. ὑπὸ πτέρυγος ἔβαλεν αὐτήν, *traf den vogel unter dem flügel, (hit the bird under the wing,)* Ψ, 875. ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, Β, 462, lusitantes alis volando, de gruibus et cygnis. τιταινομένω πτερύγεσσιν, β, 149, extendentes se ambæ alis.

πτῆμι, (Πέτω) pro πτῆμι et, præfixo Iota, dicitur ἵπτημι et ἵπταμαι. volo: labor quasi volatu; cado, accido; ruo cum impetu. idem ac πέτομαι et πτάω. ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, pro ἔπτατο, imperf. med. celer ex membris avolabat animus seu vita, Ψ, 880, *fur aus, (forsook.)* ἐκ χειρῶν ἔπτατο ἐρετμά, μ, 203, ex manibus evolabant remi: quod festive dictum; nam alibi dicuntur remi, alæ navis: hic vero avolant ipsæ istæ alæ ex manibus. potuisset dicere, ἔκφυγεν, sed suavius existimavit illud. οὔτι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις, ο, 530, volavit avis augurii. ὀϊστὸς, Ν, 592, volabat sagitta. quidam hanc formam dicunt esse a πτάω, f. ήσω, aor. 1. med. ἐπτησάμην, per syncopen ἐπτάμην: sed cum ἵπταμαι sit usitatissimum; etiam simplicior forma πτάμαι non est repudianda. αἰχμὴ πταμένη, volans cuspis, i. e. hasta, Ε, 282, quod innuit τὸ τάχος τῆς προέσεως, celeritatem emissionis. ψυχὴ ἐκ ῥεθέων πταμένη, vita ex corpore volans, Π, 856. Χ, 362. sed aor 2. ἐπτόμην recte per syncopen factus dicitur pro ἐπετόμην.

πτήσσω, f. ήξω. (Πέτω) terreo, animum concidere facio. εἰς πτοίαν κινέω, θροέω, ἐκφοβέω, *ich schröcke, (I terrify.)* est ergo verbum transitivum, κατ' ἀλλοπάθειαν intelligendum, non vero αὐτοπαθῶν. πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, perculit, perterrefecit, animum eorum, Ξ, 40, *machete dass sie sehr erschraken, (terrified them exceedingly.)* alii legunt h. l. πῆξε, pro ἔπηξε, i. e. πεπηγέναι οἷον τῷ δέει ἐποίησε, faciebat ut adfigeretur quasi animus et concresceret metu, *machete erstarrend, (chilled with terror.)* sed male. sæpius tamen etiam intransitive notat hoc verbum: terreor, paveo; contraho me et deprimo. κείμην πεπτηὼς, pro πεπτηχὼς, jacebam contractus et deprimens me post arbusta, ne conspicerent me hostes, ξ, 354. et 474, ἀνὰ δόνακας καὶ ἕλος πεπτηῶτες, in arundineto latitantes insidiatores, coll. 479. πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, contractus enim præ metu jacebat sub sella, χ, 362, i. e. διὰ δειλίαν συνεσταλμένος. coll. 479, ubi apparet arcta cognatio verbi πτήσσειν cum πίπτειν, quod confer. cæterum πτήσσειν est commune et Atticum, πτώσσειν vero Ἰωνικόν. sic et ῥήσσω et ῥώσσω, a quo est ὁ ῥὼξ, ωγός.

πτῆται, vide sub πτάω.

πτοέω, et ionice πτοιέω, f. ήσω. (Πέτω) conterreo, percello, consterno; facio quasi concidere: vehementer moveo aliquem. *ich mache scheu, setze in heftige bewegung, schröcke, (I fill with fear, throw into violent agitation, terrify.)* τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν, ionice pro ἐπτοήθησαν, χ, 298, *da wurde ihr herz heftig beweget und erschröcket, (their minds were vehemently moved and panic struck.)* est ergo a πέτω et πίπτω.

πτολίεθρον, ου. τό. (Πέλω) urbs; civitas. idem ac πτόλις. nec est deminutivum, sed derivativum per paragogen. Τρώων εὐναιόμενον πτολίεθρον, Α, 164, Troicam aliquam urbem; quales multæ in satis amplo illo regno. εὖτε ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν, quandocumque aliquam capimus urbem, Β, 228. Μεδεῶνα, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, Β, 501. et 505, Ὑποθήβας. et 538, ἔφαλον, αἰπὺ, urbem ad mare sitam, altam. et 546, Ἀθήνας. et 569, Μυκῆναι. et 584, ἔφαλον, Ἕλος. de Troja ipsa sæpissime ponitur, quæ sane per deminutivum appellari non debuit, utpote ingens urbs. Ἰλίου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον, Β, 133. ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον, Δ, 33, ubi dulce quid sonant verba. et 239, ἐπὴν πτολίεθρον ἕλωμεν, ubi κατ' ἐξοχὴν posita hæc vox, sicut ἡ πόλις. εἴκε Ἰλίου ἐκπέρσης, Ν, 380. ῥύομαι αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον, Ο, 257, i. e. Trojam. ἐκπέρσειν ἄνευ ἔθεν, Ρ, 407. κτῆσιν, ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει, de Troja, Χ, 121. sed de urbe non nominata, Σ, 512. Ἰλίου ἐκπέρσαντες, Φ, 433. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε, α, 2. Πύλον, Νηλέος εὐκτίμενον, γ, 4. et 485, Πύλου αἰπύ. ἐς Λῆμνον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, θ, 283, quod est pro, εἰς τὸ τῆς Λήμνου πτολίεθρον. nam hoc nomen præcise notat urbem, non vero civitatem vel populum. Κικόνων ἱερὸν ἑλόντες, ι, 165. Λάμου αἰπὺ, κ, 81. Πύλου αἰπὺ, ο, 193. Νήρικον εἷλον, ἐϋκτίμενον, ω, 376. ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὖ ναιόμενα πτολίεθρα, Ι, 149, 291. et 396, κοῦραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται, filiæ principum, qui urbes conservant et tuentur.

πτολιπόρθιος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) urbis expugnator et vastator. Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον, ι, 504. et 530, ubi Cyclops hoc cognomen scoptice repetit ex ore Ulyssis; quod tantulus et tam infirmus, tam superbum titulum arroget sibi. cæterum terminatio ιος est ex sequente ος, ut in κάπρος, κάπριος: ὁμοῖος, ὁμοίϊος: λοῖσθος, λοίσθιος: αἰδοῖος, αἰδοίϊος, etc. Dores dicunt ἄσσιον pro ἄσσον, αἴψιον pro αἶψα, μάλλιον pro μᾶλλον, ἔγγιον pro ἐγγύς.

πτολίπορθος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) idem. ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρθῳ, Β, 728, nam multas urbes expugnarat ὁ Ὀϊλεύς. οὔτε πτολίπορθος Ἐνυὼ, neque Bellona urbium vastatrix, Ε, 334. Ἄρηα, Martem, Υ, 152. et 384, Ὀτρυντεύς. Ἀχιλλεὺς, Θ, 372. Ο, 77. Φ, 550. Ω, 108, nam captæ et expilatæ sunt viginti tres urbes Trojanæ ductu ejus bello Trojano, etsi non ipsa Troja. Ὀδυσσεὺς, Β, 278. Κ, 363. π, 442. σ, 355. χ, 283. ω, 119, conf. πόλις, ad initium. nam ex captis olim urbibus non opes solum, sed et homines honestiores, maxime mulieres formosiores, in prædam cedebant; sæpe et urbes ipsæ incendebantur

πτόλις, ἡ, vide πόλις.

πτόρθος, ου. ὁ. (Πέτω) ramus, *ein ast, ein gros-*

ser zweig mit vielen sprossen, (a branch, a large bough with many twigs,) κλάδος πλατὺς τὲ καὶ ἐπιμήκης. est hoc nomen compositum quidem ex πετάω, expando, et ὄρω, unde est τὸ ὄρθιον, erectum in altum: ut ergo sit ὁ διαπεπετασμένος εἰς ὀρθόν. sed ob affinitatem, et memoriæ juvandæ causa, cum ὄρω et ὀρθὸς jam ex antecedentibus notum sit lectori, ad πέτω referri hoc nomen placuit. πυκινῆς ὕλης πτόρθον ἔκλασε φύλλων, ex denso frutice ramum foliorum refregit, ζ, 128, πολύφυλλον, ad tegenda inferiora nudi corporis. perlucebat tamen per hunc ramum nonnihil: quod suspicatus est poëta, inquiens, hujus et Alcinoi mirata est filia membrum.

πτύγμα, ατος. τό. (Πέτω) quod complicatum est, complicatura. πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα ἐκάλυψεν, et ante eum prætexit plicaturam pepli candidi, E, 315, ut notetur τὸ δίπλωμα πέπλου καὶ περίττευμα, partem illam pepli quam duplicare poterat, *das stück ihres oberkleides das sie sonst doppelt überschlagen konte, hielte sie vor in als eine bedeckung, (that part of her upper garment which would otherwise fold over, she held before to skreen him.)*

πτυκτὸς, ἡ, όν. (Πέτω) complicatus. γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ, scribens in tabula duplicata, Z, 169, in codicillis. ergo πτυκτὸς πίναξ est ἡ ἐπιστολή. et ea illis temporibus consistebat ex duabus ligneis tabellis, quibus verba insculpebantur intus, deinde complicatæ obsignabantur: nam scribere humidis coloribus nondum erat inventum illis temporibus. confer πίναξ. hinc est et, extruso τ, τὸ πυκτίον, i. e. βιβλίον, et ἡ πυξὶς, pyxis, et τὸ πυξίον, tabula.

πτὺξ, υχός. ἡ. (Πέτω) plica, plicatura, complicatio, duplicatio. hinc sunt αἱ περιπτυχαὶ, involutiones; quibus opponuntur αἱ ἀναπτυχαὶ, explicationes: et sol dicitur ἀναπτύσσειν τὰ ἐν σκότῳ. διὰ ἓξ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς, H, 247, per sex complicationes penetravit diffindens ferrum, *durch sechs übereinanderliegende lagen und doppelungen drunge und gieng das zerschneidende eisen, (the sharp iron penetrated through six folds.)* et sermo est de clypeo. sic, πέντε σάκεος πτύχες, Σ, 481, de clypeo Achillis, coll. Υ, 269—272, ubi dicitur hasta penetrasse per duas exteriores plicaturas clypei ferreas; in tertia vero aurea hæsisse, sub qua deinde duæ aliæ stanni erant plicaturæ, nam quinqueplex erat id scutum, πεντάπτυχος ἦν ἡ ἀσπίς. κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο, Λ, 77, in jugis Olympi, *auf den verschiedenen anhöhen und gleichsam lagen und falten des gebirges, darauf die götter wohnen, (on the different peaks, and as it were strata and folds of the mountain inhabited by the gods.)* sic Υ, 22, πτυχὶ Οὐλύμποιο ἥμενος, i. e. περιοχῇ τινί. τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας, τ, 432, celeriter pervenerunt nobiles illi venatores in alta juga montis, *auf das windige,* i. e. *hohe, gebirge, (on the windy,* i. e. *lofty mountain.)*

πτύον, ου. τό. (Πέτω) ventilabrum, *eine wurfschaufel, (a fan for winnowing corn.)* et in genere, pala, *eine schaufel, (a shovel,)* qua quid in altum vel longum projicitur et exhauritur. ὅτε ἀπὸ πλατέος πτυόφιν (πτύου) μεγάλην κατὰ ἀλωὴν θρώσκουσι κύαμοι ἢ ἐρέβινθοι, N, 588, coll. E, 500, 501. est ergo ibi non, δι' οὗ γῆν ἀναῤῥίπτουσι, sed λικμητικὸν πτύον, ἀναβάλλον τὰ ἠλοημένα. recentiores Attici dixere et, τὸ πτέον. Vide sub ἀθηρηλοιγός.

πτύσσω, f. ύξω. (Πέτω) plico, *ich falte, (I fold:)* in rugas et sinus complico, *ich mache dass etwas falten, höhen und tiefen, hat, (I cause something to have folds, elevations and depressions.)* est ejusdem originis cum πίπτω, a πέτω, πετύω, πετύσσω, per syncopen πτύσσω. hinc fit, extruso τ, ob euphoniam, πὺξ, complicatis digitis, *mit geballeter faust, (with clenched fist;)* et πυκνὸς, densus et ὁ πύξος, buxus. a perf. pass. ἔπτυγμαι fit ἡ πυγμὴ, ejusque derivata, et τὸ πτύγμα, et ὁ πύκτης, ου, pugil, et πυκταλίζειν, i. e. πυκτεύειν, pugilatum exercere. ab eodem verbo est et ὁ πυγὼν, et αἱ κατὰ σῶμα πυγαὶ, clunes, et οἱ Πυγμαῖοι, qui a gruibus oppugnantur, et πέρδιξιν εἰς ὄχημα utuntur, qui equitant in perdicibus, quos vide in R. etiam ὁ πνὺξ, υχὸς et υκὸς, locus judicii Attici et concionum, a πυκνός. ἡ μὲν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα τὸν χιτῶνα, α, 439, complicans et componens apte tunicam Telemachi. πτύξασα εἵματα καλὰ, complicans et componens vestes lotas, ζ, 111, 252, *da sie die wäsche geleget, (folding the washed garments:)* quale πτύσσειν dicitur et διπλοῦν. ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο, hastæ curvabant et quasi duplicabant se, N, 134, ergo εὐλύγιστα τὰ τοιαῦτα ἔγχεα, *(sehr schlank und schwank) (very slender and flexible)* ὡς καὶ μικροῦ δεῖν πτύσσεσθαι, i. e. διπλοῦσθαι ἐν τῷ ἀμπεπαλλόμενα σείεσθαι, ut pæne duplicarent se inter vibrandum.

πτύω, f. ύσω. (Πέτω) spuo, *ich spucke, (I spit.)* est a πέτω, πετύω, πτύω, cadere facio ex ore. αἷμα παχὺ πτύοντα, Ψ, 697. idem verbum dicitur φθύζω, f. σω.

πτωκάζω, f. άσω. (Πέτω) concido præ metu, deprimo et contraho me præ metu, vel præ tristitia, aut ad significandam humilitatem meam: sum timidus, fugio. idem quod πτώσσω. οὐ Τυδέϊ φίλον ἦν ὧδε πτωκάζειν, non sic timide se gerere solebat Tydeus, Δ, 372, coll. 371.

πτὼξ, ωκός. ὁ ἡ. (Πέτω) pavidus. ὁ καταπτώσσων καὶ ὑποπτήσσων καὶ δειλός. et est epitheton leporis, metu se contrahentis et ad terram deprimentis. locus ubi multi sunt lepores, dicitur πολύπτωξ, ὁ ἔχων πτῶκας πολλούς. nonnunquam, per ellipsin, hoc nomen substantive ponitur. πόδας ταχὺς πτὼξ, ὑπὸ θάμνῳ κατακείμενος, οὐ λήθει τὸν ἀετὸν καὶ ὑψόθι ἐόντα, P, 676, aquila in alto volans conspicit tamen leporem contrahentem se et deprimentem sub frutice. ἁρπάζων ἢ ἄρνα ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωὸν, ubi plene positum, X, 310. scribitur et ὁ ἡ πτὰξ, ακός. Vide sub λαγωός.

πτώσσω, f. ώξω. (Πέτω) concido præ metu, deprimo et contraho me præ metu, vel præ tristitia, aut ad significandam humilitatem meam: sum timidus, fugio. τί πτώσσεις; cur es timidus, et depressus animo? Δ, 371. τίς σε ἀνάγκη πτώσσειν ἐνθάδε, E, 634, quid tibi necesse est hic esse timido et perculso animo? *was brauchest du denn dich hier vor furcht ineinander zu ziehen? (why then needest thou here shrink with terror?)* et voluit dicere, διατρίβειν, quis cogit te hic versari? licet tibi abesse hinc: sed in deterius convertit. τὸ ἐόντι pertinet ad sequentia verba. τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας ἀκούσει, si audiet, eos omnes timore concidisse sub Hectore, H, 129. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἀλλήλους πτώσσοιμεν, Y, 427, non sane jam diu nos invicem fugitabimus per militares ordines, ut nos tueamur in multitudine. ἀκρίδες πτώσσουσι καθ' ὕδωρ, præ metu involant et cadunt in aquam, Φ, 14. et 26, Τρῶες πτῶσσον (ἔπτωσσον) ὑπὸ κρημνοὺς, præ timore abscondebant se depressi sub ripas altiores fluminis; ut notetur κρύψις διὰ δειλίας. πτώσσων κατὰ δῆμον βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρα, ρ, 227. σ, 362, reptans timide et curvato dorso per urbem, mavult mendicando pascere ventriculum suum: *sich bettelhaft bückend vor den leuten, (bowing in the manner of a beggar before the people.)* πτώσσουσαι ὄρνιθες, exterritæ fugientes aves, X, 304. πτώσσειν ergo est verbum intransitivum, πτήσσειν vero transitivum.

πτωχεύω, f. εύσω. (Πέτω) mendico, *ich gehe betller, bettele, (I beg, go a begging.)* πτωχεύω ἀνὰ δῆμον, mendico per populum, τ, 73. πρὸς ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι πτωχεύσων, ad urbem cupio abire mendicaturus, ο, 308, ἐπαιτήσων. τὸν δύστηνον ἄγε εἰς πόλιν, ὄφρ' ἂν ἐκεῖθι πτωχεύσῃ δαῖτα, panem suum mendicet, ρ, 11. et 19, δαῖτα πτωχεύειν, i. e. ζητεῖν πτωχικῶς. κατὰ ἄστυ πτωχεύεσκε, ionice pro ἐπτώχευε, σ, 2.

πτωχὸς, οῦ. ὁ. (Πέτω) mendicus. a πτώσσω. qui incurvando et submittendo se rogat necessaria, *ein bettler, (a beggar.)* differt ab ὁ πένης, ητος, is enim manuum suarum opera panem quærit, *der sein brodt mit arbeit verdienet, (who earns a subsistence by labour,)* a πένομαι (conf. πενία): multo etiam magis ab ὁ ξεῖνος. ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν, ut et alius mendicus caveat mentiri, ξ, 400. πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη, ρ, 366, ubi de Ulysse, qui mendici miseri personam sumserat, ut certius exploraret, quæ in domo sua gererentur, et quo animo quisque esset: ad omnes extendens manum, quasi mendicus ab antiquo esset. πτωχὸς πανδήμιος, mendicus per omnem populum vagans, *ein landbettler, (a strolling beggar,)* σ, 1. οὐδέ τις ἄλλος ἡμετέρων μύθων ξεῖνος καὶ πτωχὸς ἀκούει, φ, 292. et 327, ἀλλ' ἄλλος τις πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν, sed alius quis mendicus vagans adveniens huc. πτωχῷ ἐναλίγκιον, mendico similem, π, 209. et 273, λευγαλέῳ perdito et misero. λευγαλέῳ. ἠδὲ γέροντι, ρ, 202, 337. ω, 156. πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἠὲ κατ' ἀγροὺς δαῖτα πτωχεύειν, ρ, 18, mendico utilius est, per urbem quam per agros cibum mendicare. περὶ πτωχῷ ἐριδαίνομεν, de mendico contendimus invicem, σ, 402. πτωχὸν ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα, mendicum miserum, conviviorum perniciem, ρ, 220. et 387, πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἑαυτὸν, mendicum vero non sane quis vocet attriturum bona vocantis. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε, a Jove et in tutela ejus sunt omnes hospites et mendici, munusculum vero est exiguum, jucundum tamen, ζ, 207. ξ, 58. πτωχοὶ ἀνιηροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες, ρ, 377. πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες, mendici et vagabundi, τ, 74. εἴπου πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσὶν, ρ, 475, si quidem deus etiam mendicorum causa pœnas reposcit. πτωχῶν κοίρανος, *ein bettelvoigt, (the poor's beadle,)* σ, 105. ἀμφὶ πτωχοὺς κακοείμονας, male vestitos, *die zerlumpten, (the ragged people,)* σ, 41.

πυγμαχία, ας. ἡ. (Μάχω) certamen pugnorum. πυγμαχίης ἀλεγεινῆς, Ψ, 653. et 665, εἰδὼς πυγμαχίης, peritus pugilatus. et hoc certamen erat valde periculosum, ut apparet ex 672—699. sic et ex σ, 90—106.

πυγμάχος, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) pugil, qui certat pugno. *ein klopffechter, (a prize-fighter.)* οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν (ἐσμὲν) ἀμύμονες, Θ, 246. hinc est verbum πυγμαχέω. a πὺξ, pugno, *mit der geballeten faust, (with the clenched fist.)* Vide sub ἱμάς.

πυγμὴ, ῆς. ἡ. (Πέτω) pugilatus: in quo certamine caput et facies in primis petebatur. πυγμῇ νικήσαντα, Ψ, 669, circa quem locum exercitium hoc ipsum potest cognosci, sicut et Virgil. V. 400, seqq. Vide sub πτύσσω.

πυγούσιος, ία, ιον. (Πέτω) unius ulnæ. nam ὁ πυγὼν, όνος, est τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος μέχρι δακτύλων κεκαμμένων (i. e. συνεπτυγμένων) διάστημα, spatium a cubito usque ad digitos compressos in manum, *vom ellenbogen bis an die knöchel der in die hand gelegten finger, (from the elbow to the knuckles of the clenched fist:)* πυγονιαῖος. βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα, scrobem fodere latam unam ulnam ab omnibus lateribus, *einer kleinen elle weit ins gevierte, (an ell square,)* κ, 517. λ, 25. hinc sunt οἱ πυγμαῖοι. a πύξ.

πύελος, ου. ὁ. (Πύω) proprie, alveus in quo ac asservatur, ut flos lactis superne nascatur, *ein milchgrapen, (a milk-pan.)* deinde in genere sic dicitur vas cavum, ex quo lavor vel vescor, *eine schüssel, eine runder trog, (a dish, a round pan,)* ἡ λεκανίς. est ab ὁ πύος. χῆνας, πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, anseres, triticum comedentes apud alveum suum ligneum, τ, 553. quodvis cavum et excipiens aliquid, sic vocari potest. Vide sub ἀσάμινθος, et πλυνός.

πυθμὴν, ένος. ὁ. (Πάω) fundus, ima pars vasis aut aliorum, pes. *der boden unten, der*

fuss eines dinges, (the bottom, foot of a thing.) est a πύθω, quia ibi plantæ aut res aliæ facillime corrumpuntur putredine. a recentioribus dictus est ὁ πύνδαξ, ακος. unde dictus est κύλιξ ἀπυνδάκωτος, ὃς οὐ τραπεζοῦται, poculum sine pede, quod in mensa collocari nequit, *ein stumpfschwanz. ein trinkgeschirr ohne fuss, das nicht niedergesetzet werden kann, (a goblet without a foot which cannot be set down on a table.)* κύκλα χρύσεα ἑκάστῳ πυθμένι ὑπέθηκε, Σ, 375, *an den boden eines jeden grossen trinkgeschirre,* (de tripodibus enim sermo est, a Vulcano factis) *setzete er güldene walzen, dass sie fortrollen konnten von einem zum andern, (at the bottom of each large goblet he put gold wheels, so that they could roll from one to another.)* παρὰ πυθμένα ἐλαίης, ad fundum oleæ arboris, ν, 122, 372, i. e. ad radices. sic et ψ, 204, ὑποταμὼν πυθμένα ἐλαίης, infra accidere et polire cædendo inferiorem truncum stantis in terra arboris oleæ. ut ergo ὑποταμεῖν h. l. sit τὸ κάτωθεν ἐκκόψαι τὸ παχὺ τοῦ πυθμένος: προταμεῖν vero τὸ, ἄνωθέν ποθεν. *er bauete um den oben abgeköpfeten oelbaum ein zimmer; den in der erde stehen gelassenen stamm machete er zu einem fusse seiner bettstelle, und hieb daher diesen stamm glatt und gerade: dass allso die bettstelle erdfeste war, (he built a room round the trunk of the olive-tree, the top of which had been cut off; and he made the trunk serve for the foot of a bedstead, and shaped and smoothed it for the purpose, so that the bedstead was firmly fixed in the ground.)* δύω δὲ ὑπὸ πυθμένες ἦσαν, Λ, 634, ubi de poculo Nestoris est sermo: et nisi fallimur, designatur primum fundus poculi ipsius, *der boden im becher, (the bottom of a goblet;)* deinde sub eo est pes, superne acutior, infra latus, qui est alter fundus, *der fuss, (the foot.)* prior est ὁ φύσει, alter vero ὁ πρόσθετος. alii h. l. ὑφὲν legunt, ὑποπυθμένες, ab ὁ ἡ ὑποπυθμὴν, ένος, et trahunt ad πελειὰς, quod duæ columbæ sub fundo fuerint fictæ, loco pedis poculi sustinentes illud. sed tunc fortasse scribendum esset ὑποπύθμενες. ad formam ἐριαύχενες. alii legunt ὑπὸ πυθμένεσι, sub fundis, et intelligunt quoque duas columbas ibi fuisse: abjecto Iota per apostrophum. possint ii duo πυθμένες etiam intelligi de lato pede infra, in quo fuerint δύο ῥοπάλια ὀρθὰ, duæ rectæ virgæ, sustinentes poculum ipsum. possit et intelligi ad formam Germanorum *birkenmeier,* qui videntur habere parvum poculum intus, quod tamen in fundo ad latus est perforatum, ut sequatur alius longe capacior fundus et venter. quod tamen vix placet. Capuæ in æde Minervæ visebatur olim poculum cum duobus ῥοπαλίοις ὀρθοῖς, *mit zwey silbernen saulen, die vom breiten fusse in die höhe stunden, und den becher selber trugen, (with two silver pillars which rise from the broad foot and support the bowl of the goblet;)* quod dicebatur fuisse Nestoris. vides igitur et hic aliquid, quod exercere possit ingenia ad ineptias damnata.

πύθω, vide ΠΥ'Ω.

πύκα, (Πέτω) adverb. dense, condensate: accurate, intelligenter. nimirum a firmitate pugni ponitur hoc adverbium metaphorice, de omnibus probe addensatis et firmis, ut dicantur πύκα ὄντα ἢ ποιητά. πύκα ἔτρεφεν αὐτὸν, accurate et cum assiduo studio educavit eum, E, 70. πύκα περ φρονεόντων, etiam eorum qui valde firmo et constanti solent esse animo, *die ihren verstand ser wohl beysammen zu haben pflegen, (who possess firm and resolute minds,)* I, 550. Ξ, 217. θάλαμος πύκα ἐβάλλετο, habitatio dense et crebro et firmiter impetebatur jactis missilibus, I, 584. Λυκίων πύκα θωρηκτῶν, dense et firmiter armatorum, M, 317. Τρώων, O, 689, 739, et tales πύκα θωρηκταὶ sunt οἱ πεπυκνωμένοι τῇ θωρήξει, *dichte und feste geharnischet, (closely encased in armour,)* quales postea dicti sunt οἱ κατάφρακτοι. πύλας πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, portas dense et robuste aptatas, M, 454, ut notetur ἡ πυκνότης et τὸ στεῤῥὸν portarum. σάκεος πύκα ποιητοῦ, Σ, 607, clypei firmiter, simulque intelligenter facti. τέγεος, conclavis firmiter et accurate facti, *des dichte und feste gebaueten saales, (of the well and solidly constructed hall,)* α, 333. θ, 458. π, 415. σ, 208. φ, 64. θαλάμου, α, 436. δόμου, χ, 455.

πυκάζω, f. άσω. (Πέτω) condenso, dense et firmiter construo et contego, πυκνόω, σκεπάζω, καλύπτω, σκέπω. μὴ ἐντὸς πυκάζοιεν σφέας αὐτοὺς, ne intus ipsi se occultarent in navi, μ, 225, i. e. κρύπτοιεν, σκέποιεν, ut inter ipsos et Scyllam sit aliquid solidi, ne hæc eos conspiceret et raperet. κυνέη πύκασεν κάρη Ὀδυσσέος ἀμφιτεθεῖσα, galea contexit firmiter caput Ulyssis circumposita capiti, K, 271, i. e. στερεῶς καὶ πυκνῶς ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, *der helm verwarete seinen kopf dichte, (the helmet completely protected his head.)* et per hoc verbum distinguitur hæc militaris κυνέη ab alia, quæ a Sophocle dicitur ἡλιοστερὴς κυνέη, ἣ σκέπει κεφαλὴν σκιάζουσα τὸν ἥλιον, ὡς μὴ κατακαίειν τὸ πρόσωπον, et est idem quod ἀσκητὸς πῖλος, *ein huth wider die sonne, (a skreen from the sun.)* Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο, Θ, 124, i. e. τὰς τοῦ Ἕκτορος φρένας, τὸν Ἕκτορα καὶ τὰς φρένας αὐτοῦ, ἐκάλυψε ἢ ἐπύκνωσε (undique cinxit et operuit) λύπη ὑπὲρ ἡνιόχου, luctus ob aurigam suum. nam λύπη πυκνοποιεῖ, coarctat et comprimit: et πυκάζειν non solum τὸ σκεπάζειν et κρύπτειν, sed et τὸ πυκνοῦν notat, contrahere in arctum, densare. genitivus causæ elliptice est et 125, ἀχνύμενος (ὑπὲρ) ἑταίρου. sic et, ἄχος πύκασε φρένας, P, 83. et 551, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα (Ἀθήνη) ἑαυτὴν, nigra nube involvens et contegens undique sese, καλύψασα. νέκυν πυκάσας, mortuum corpus undique contegens, Ω, 581. ἅρματα εὖ πεπυκασμένα κεῖτο, B, 777, currus bene contecti stabant otiosi, ἐσκεπασμένα, ne fœdarentur pulvere aut aliis sordibus. ὄζοισιν πεπυκασμένος, sedebat in arbore, obtectus densis frondibus ne conspici posset, Ξ, 289. ἅρματα δὲ χρυσῷ πε-

πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, Ψ, 503, currusque undique exornati et obducti auro et stanno; et sermo ibi est de curribus currentibus in certamine curuli, *mit gold und weissem kupfer oder weissem eisen stark besetzet, (thickly ornamented with gold and tin.)* ῥάκεσιν πεπυκασμένος ὤμους, pannis obtectus humeros, χ, 488. πρὶν πυκάσαι γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ, antequam gena eorum contegeret se et dense impleret beneflorida lanugine, λ, 319, σκεπάσαι.

πυκιμήδης, εος. ὁ ἡ, (Μάω) prudens, curiosus. per syncopen pro πυκινομήδης, πυκινὰ μήδεα εἰδώς. γραίης πυκιμήδεος, α, 438. Vide sub κεδνός.

πυκινὸς, ἡ, όν. (Πέτω) condensatus, non rarus aut tenuis, contectus. sæpissime autem hæc forma nominis ponitur metaphorice, firmus, it. prudens, callidus. ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν, contra redeuntem collocaverunt densum et occultum insidiatorum globum, Δ, 392. sic, μὴ δείσητε Ἀργείων πυκινὸν λόχον, ne timeatis, Ω, 779. et λ, 524, ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι, vel aperire condensatas et probe tectas insidias vel occlusas tenere; ubi sermo est de equo ligneo, in quo inclusi erant Græci, quibus præerat Ulysses, ut is vel exire inde vel manere juberet. ut ergo πυκινὸς sit, occultus, obtectus, *versteckt hinter etwas, (concealed behind something.)* πυκινὸς θώρηξ, densus et firmus, O, 529. δόμος, firma domus et occlusa, K, 267. M, 301, ubi est in oppositione pecorum qui in agris pascuntur. sic et ζ, 134. et η, 81, 88, ubi est de domo regia bene munita. δόλος, qualis supra erat λόχος, Z, 187. Διὸς πυκινὸν νόον, Jovis providam et cuncta simul complectentem mentem, O, 461, εἰπεῖν πυκινὸν ἔπος, dicere hoc verbum certum et firmum, H, 375, quo fidere et illi et nos possimus. αὐτῷ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ei dicere prudens consilium, Λ, 787. Ω, 75, i. e. συμβουλὴν prudentissimam et maxime solidam. et 744, ubi Andromache dolet, Hectorem morientem non dicere potuisse sibi πυκινὸν ἔπος, cujus postea meminisse posset. στορέσαι πυκινὸν λέχος, sternere cubile densum, I, 617, 655. η, 340. ψ, 177, 179, ubi videtur sic dici, lectus ligneus, cui imponuntur deinde molliora. et 291. νέφος, densam nubem, E, 751, 395, ubi addita verba, ἠμὲν ἀνακλῖναι ἠδ' ἐπιθεῖναι, vel aperire eam vel conclusam habere. πυκινὸν ἄχος, densus et multus dolor, Π, 599. qui alibi adverbialiter exprimitur, λ, 88, πυκινόν περ ἀχεύων: nam ἡ λύπη πυκνοῖ καὶ συστέλλει, sicut ἡ χαρὰ διαχέει: maxime autem notatur τὸ ἀχεύειν κατὰ συνέχειαν, καὶ μὴ ἀραιῶς ἐκ διαλειμμάτων, si quis continenter multum gemit. πυκινοῦ θαλάμου, ψ, 229, densi et bene conclusi cubiculi. πυκινοῖς βελέεσσι, Λ, 575, crebris et dense jactis jaculis. sic, λάεσι, Π, 212, apte junctis et firmiter hærentibus saxis, ut murus fiat. ὄζοις, ramis multis et densis, Φ, 245. σταυροῖς, vallis, sudibus densis, Ω, 453. θάμνοις, ε, 471, coll. 480. ἐν πετάλοις, τ, 520, in frondibus densis. μύθοις, verbis et sermonibus prudentibus et continuis, γ, 23. σύες πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες, κ, 283, sues, habentes latibula bene occlusa et firma. ὕλης ἐκ πυκινῆς, ex sylva densa, Σ, 320. ζ, 128, ex denso arbusto. ἐν λόχμῃ πυκινῇ, in lustro denso, τ, 439, ubi jacebat aper. πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν, frequens coëgit concilium, B, 55, coll. 53. K, 302, et cum concilio illo seriam habuit consultationem. μάλα χρεὼ ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς βουλῆς, I, 76, valde opus est bono et firmo consilio. μητρὸς πυκινὴν ὠπίζετο ἐφετμὴν, Σ, 216, matris reverebatur serium et etiam atque etiam datum mandatum. ἀσπίδα ῥινοῖς πυκινὴν, scutum pellibus densum et firmum, N, 804, νεφέλην, Π, 298. ἄτη πυκινὴ, damnum multiplex ex errore practico ortum, Ω, 480, et possit esse h. l. πυκνὴ, ἡ πυκνοποιὸς, quæ pectus coarctat et comprimit; ut opponatur τῇ ἡδονῇ χαυνούσῃ καὶ διαχεούσῃ. χηλὸν πυκινὴν, cistam bene firmatam et occlusam undique, ν, 68. πυκιναὶ φάλαγγες, Δ, 281. E, 93. πυκιναῖς ἐνέκυρσε φάλαγξι, N, 145. ἄκανθαι, ε, 329. et 433, λάϊγγες crebri calculi. μελεδῶναι, τ, 516, densæ et graves curæ. λιθάδεσσι, firmis et bene junctis lapidibus, ψ, 193, ut murus ædificii fieret. πυκινὰς θύρας, Ξ, 167, 339, firmas januas et occludentes. στίχας, N, 680, ordines densos militum. αὐτὸν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφικάλυψεν, Ξ, 294, ubi sermo est de Jove, adveniente ad eum Junone; amor eum cepit et cor ejus firmum. sed cum φρένες proprie sint præcordia, diaphragma: apparet, notionem occlusi undique et pleni, etiam hic locum habere. πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχοντες, Ω, 282, 674, coll. Γ, 208, densa et firma consilia in pectore habentes. ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι, ι, 445, me in animo agitante anxia et simul firma. simul opponitur talis τῷ χαύνῳ, homini dissoluto, qui habet φρένας ἀραιὰς, et quasi fungus. quia autem τὸ ἀραιὸν majus explet spatium quam τὸ πυκνὸν ejusdem ponderis: hinc Hesiodus τὸν μωρὸν vocat φρένας ἀφνειὸν, Ἔργ. 453, qui abundat suo sensu, qui sibi videtur late extentus quasi prudentia, et felix sibi, secumque contentus. γρηῢς πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχουσα, firma et certa, τ, 353. πυκινὰ πτερὰ, ι, 53, densas plumis alas. δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν, coriis in densis et bene consutis, i. e. in utribus, β, 291, τοῖς στερεοῖς, καὶ συνεῤῥαμμένοις καλῶς. talia εὐραφέα καὶ εὐάρμοστα δέρματα vocantur una voce ὁ κώρυκος (a χωρεῖν, capere) et ὁ θύλακος: etiam τὸ φασκώλιον, *felleisen, mantelsack, (a portmanteau,)* qui et ὁ φάσκωλος, i. e. ἡ ἱματιοφορὶς, ίδος. dicitur et ὁ σάκτας, ου, a σάττω.

πυκινῶς, (Πέτω) adv. dense, condensate, firmiter, occluse; crebro, continenter; prudenter, certo. θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας, januam thalamo sic aptam ut probe occluderet eum, I, 471. hinc additur ῥήξας, effringens: nam τὰ πυκινὰ ῥήγνυνται, non autem τὰ ἀραιὰ εὐδιάλυτα. hinc ὁ ῥηξήνωρ est, ὁ τὴν τῆς φάλαγγος πυκνότητα ῥήσσων, qui ordines in acie perrumpit, τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον, T, 312,

oblectantes continenter gementem, *anhaltend und ängstlich, (continually and bitterly.)* αὐτάρ σοι πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴκε πίθηαι, Φ, 293, α, 279, at tibi prudenter et certa ratione suadebo, si obsequi volueris. σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας, januas firmiter aptatas ut claudant introitum, Φ, 535. β, 344. πυκινῶς ἀκάχημαι, τ, 95, continenter et anxie tristor. sic, ἀκάχηται, ψ, 360. ἀκαχήμενος ἦτορ, υ, 84. θύρην ἀραρυῖαν, χ, 155, 258. θύρας, φ, 236. ψ, 194.

πυκνὸς, ὴ, όν. (Πέτω) densus, *dicht, dick, (close, thick.)* quasi πυκανὸς, a πύκα. opponitur τῷ ἀραιῷ, raro, et τῷ λεπτῷ, tenui. πυκνὸν καὶ μαλακὸν, Ξ, 349, densum et mollem ; ubi sermo est de herbis multis et mollibus, ex tempore succrescentibus, ut inservirent Jovi sub dio in terra cubanti : et utrumque pertinet ad omnia tria ante memorata. πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοις, N, 133. Π, 217, stabant densis ordinibus. sic de ramis arbusti, πυκνοὶ ἀλλήλοις ἔφυν, densi inter se invicem nati erant, ε, 480, coll. 471. πυκνοῖς λάεσσι, dense aggestis lapidibus, Ω, 798, ubi de sepulcro herois sermo est. ὀδόντες πυκνοὶ καὶ θαμέες, μ, 92, ubi utrumque fere idem, dentes densi et conferti ; sic, ut notetur πύκνωσις ἥτε καθ' ἕνα ἕκαστον ὀδόντα, καὶ μάλιστα ἡ κατὰ τοὺς στοίχους. est ergo bestia καρχαρόδους, οντος. ὁ ἡ. sic, σταυροὺς πυκνοὺς καὶ θαμέας, vallos validos et confertos, ξ, 12, *starke und fest an einander schliessende pallisaden, (a strong and close palisade.)* ergo ἡ ἄγαν πυκνότης signatur hac παραλλήλῳ θέσει epithetorum idem notantium. σκόλοπας πυκνοὺς (dense stantes) καὶ μεγάλους, altos, M, 57, et erant πυκνοὶ, ὥστε μὴ μεσάζεσθαι, ut nihil intervalli inter se relinquerent ad perpendum. στίχες πυκναὶ, ordines densi, in exercitu, H, 61. πυκναῖς λιθάδεσσιν, ξ, 36, crebris lapidibus conjectis. et 521, χλαίνην πυκνὴν καὶ μεγάλην, *einen dicken und grossen mantel, (a large and thick cloak.)* coll. 529, ubi eadem dicitur ἀλεξάνεμος μάλα πυκνὴ, ventum arcens valde densa. πυκνὴ λόχμη, τ, 442, coll. 439, densum cubile apri in sylva. πυκναὶ σμώδιγγες, Ψ, 716, *striemen die dick auflaufen und dichte neben einander liegen, (large weals close to one another.)* μήδεα πυκνὰ, i. e. συνετὰ, Γ, 208, ubi metaphorice positum nomen : nam prudentia est solidum quid. deinde et numerus consiliorum magnus innuitur. conf. Ω, 282. διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, per arbusta densa et sylvam, Λ, 118. κ, 150, 197. πυκνὰ καρήατα, Λ, 309, crebra capita, i. e. multi homines. et 454, πτερὰ πυκνὰ περιβαλόντες aves carnivoræ. et Ψ, 879, πτερὰ πυκνὰ λίασθεν pro ἐλιάσθησαν, demissæ sunt alæ ejus densæ, *liess die flügel hängen, (drooped its wings.)* ῥωπήϊα, virgulta densa, N, 199. Ψ, 122. ξ, 473. sæpe hoc neutrum plurale adverbiascit. πυκνὰ ἀνεστονάχιζε, crebro gemebat, K, 9, ubi de hac crebritate et densitate gemituum præcedens parabola est intelligenda. πυκνὰ μάλα στενάχων, Σ, 318. Φ, 417. πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην, peram, in qua fissuræ erant multæ, ν, 438. ϱ, 198. pro πυκνὸς dicitur et συχνὸς, creber, multus, densus. Vide sub πτύσσω.

πυλάρτης, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) firmis et probe aptatis clausisque portis obstructus. ab ἡ πύλη, porta, et ἄρω, apto, ejusque tertia sing. perf. pass. est epitheton Ἅιδου apud poëtam, παρὰ τῷ τὰς πύλας ἀραρυίας (apte cohærentes et claudentes introitum) εἶναι αὐτῷ, i. e. εὖ ἡρμοσμένας, διὰ τὸ ἐκεῖθεν δυσεξίτητον καὶ ἀδιεξόδευτον. et id epitheton apprime aptum : egressus enim nemini patet ; et introspicere in statum post mortem, nemo potest vivus. Ἀΐδαο πυλάρταο, pro πυλάρτου Ἀΐδου, Θ, 367. N, 415. λ, 276. aptum præterea epitheton ad Ἀΐδην, ὃν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν.

πυλαωρὸς, οῦ. ὁ. (Ὅρω) custos portæ vel januæ. ab ὁ οὖρος vel ὧρος, custos, et ἡ πύλη, porta. ὀτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωροὺς, Φ, 530, adhortaturus ad murum, vel ad mœnia, custodes nobiles portarum, duces qui custodiæ portarum præerant. κύνες, οὓς ἔτρεφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας, πυλαωροὺς, canes, quos alvi in domo de mensa, custodes januæ et atrii, X, 69, ubi quidam, nimis diligentes, scribi jubent, θυραωροὺς, quia πύλαι ἐπὶ πόλεως, θύραι ἐπὶ οἴκου, dicantur ; h. l. autem sermo sit de domo. cæterum vide, non homines solum, sed et canes, dicuntur πυλωροί. λαθὼν ἱεροὺς πυλαωροὺς, Ω, 681, clam sacris portarum custodibus in castris Græcorum.

πύλη, ης. ἡ. (Πέλω) porta urbis, introitus et aditus per mœnia in urbem ferens, *ein thor, stadtthor, (a gate, town-gate.)* nam est ab ἡ πόλις, mutato æolice ο in υ. deinde in genere, quævis magna porta. et proprie notat ἡ πύλη totum, τὴν δίοδον καὶ τὸν τῆς εἰσόδου τόπον, et τὰς σανίδας quibus iste aditus claudi vel aperiri potest : imo primum est maxime id quod πύλη dicitur. πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς, *es eröfnete sich das ganze thor, und das heer zog heraus, (the whole gate was opened and the people rushed forth,)* B, 809. Θ, 58, ubi πᾶσαι sunt ὅλαι, ita ut μία μὲν πύλη sit, at valvæ ejus, quam latissime potuit, apertæ fuerint. πύλαι Σκαιαὶ, Γ, 145. Z, 237, ubi est ὑστερολογία, nam φηγὸς est longe ante portas. et 392. Π, 712. Σ, 453. nam sic vocabatur porta Trojana versus castra Græcorum. πύλαι Δαρδάνιαι, E, 789. ἰθὺς σανίδων, αἳ πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, M, 454, seqq. coll. 120, οὐδὲ πύλαις εὗρεν ἐπικεκλιμένας σανίδας. et 127, ἐν δὲ πύλῃσι δύο ἀνέρας. et 131, προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων, nam ἐν est ad, et προπάροιθε est ad ut defendam. et 145, πυλάων πρόσθε, ad portas, earumque defensionem. et 171, οὐκ ἐθέλουσι πυλάων χάσασθαι, cedere ex porta : nam duo viri defendebant eam portam. et 175, ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν, nam plures erant portæ in illo muro castrensi. ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι μακραὶ εὔξεστοι, Σ, 275, ubi vides discrimen : πύλαι sunt totum, σανίδες vero valvæ ligneæ quibus operitur et clauditur porta : *die hohen*

thore, und die thorflügel die dieselben völlig bedecken und zumachen, (the high gates, and the leaves by which they are opened and shut.) λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων, Z, 80, milites cohibete ante portas. κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων ἐν φυλάκεσσι, K, 126, illos enim inveniemus ante portas inter vigiles. Ἰλίου προπάροιθε πυλάων τε Σκαιάων, X, 6, coll. 35, 194, πυλάων Δαρδανιάων, quæ sunt in genere omnes portæ Troicæ; sed Σκαιαὶ πύλαι erat nomen proprium unius portæ. et 413. 439, ὅτι πόσις (maritus ejus) ἔκτοθι μίμνε πυλάων, extra portas restiterit, nec cum aliis introierit. ἀγχοῦ δὲ ξύμβλητο πυλάων, prope portas occurrerunt ei, Ω, 709, 714. πυλέων ἐξέσσυτο, ex porta propere egressus est, H, 1. βαλλομένων πυλέων, cum ferirentur portæ, M, 340. et hæc terminatio in έων maxime est Ionica. ἀμφὶ πύλαις εὖ ποιηταῖς, E, 466, ad portas bene structas. ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν, P, 405, postquam accessisset prope ad portas. ἐσθλὸν ἐόντα ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν, ad, X, 360. ἡδὺ μάλα κνώσσουσα ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι, δ, 809, valde suaviter dormiens ad portas somniorum; conf. ὀνείρειος. *die so sanfte schlief als wäre sie todt, (who slept as soundly as if she were dead.)* δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων, somniorum, nihil reale sed vanas imagines, habentium, τ, 562. conf. ὄνειρος. εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα, Δ, 34, introiens in urbem. τείχεος ἐῤῥήξαντο πύλας, muri portas perrupissent, M, 291. et 466, ἐσᾶλτο. et 470, κατ' αὐτὰς ποιητὰς ἐσέχυντο, per ipsas bene paratas portas. sic, ἐσᾶλτο, N, 679. πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε, late expansas manibus habete portas, Φ, 530, coll. 535, ἂψ ἐπιθεῖναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας, rursus obdere et claudere valvas. et 537, ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας, ubi est hysterologia, removerunt pessulos et aperuerunt portas. εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω, si quidem intravero urbem, X, 99. et 137, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, reliquit portam, fugit ab urbe et 507, οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρὰ, solus enim illis conservabas urbem. nam est ea circumlocutio urbis. ὤϊξε, Ω, 446. ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας, ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη, H, 339, 438, in muro castrensi. ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι, ibi sunt ferreæ portæ, Θ, 15, in Tartaro: et notant tales portæ τὸ δυσεξίτητον, quod exitus et reditus inde nullus sit. tales habet et ὁ Ἅιδης. αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, Θ, 393. et 411, πρώτῃσι δὲ πύλῃσι, i. e. non procul a portis, ἐν τοῖς προπυλαίοις: nam egressæ jam erant portis. sic et θύραι πρῶται dicuntur, locus proximus ante januam, vestibulum. sic, πύλαι οὐρανοῦ ἔμυκον, mugiebant, E, 749, et quæ sint istæ πύλαι, exponit ipse poëta, 751, sc. νέφη βροντώδη, *gewitterwolken, die sich beym blitzen gleichsam auf und zu thun, und dabey sehr prasseln, (thunder-clouds which seem to open at the lightning, and at the same time rattle loudly.)* πύλαι ἠελίοιο, ω, 12, conf. ἥλιος. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν, inimicus enim mihi ille est pariter ac mortis portæ, I, 312. ξ, 156, i. e. ὡς ὁ ᾅδης καὶ θάνατος. nam διὰ τῆς εἰσόδου δηλοῦται τὰ ἐντὸς, per portas significantur ea quæ intus habitant. sic et ὁ οὐδὸς sæpe notat totum templum vel ædificium, cum iis qui vel quæ sunt intus. πύλας Ἀΐδαο περήσειν, ire per portas Plutonis, i. e. mori, E, 646. Ψ, 71, *zu den wohnungen der verstorbenen eingehen, ins reich der todten, (to enter the abodes of the dead, the kingdom of death.)*

πυλοιγενὴς, έος. ὁ. ἡ. (Γάω) in Pylo urbe natus, ab ἡ Πύλος. interserto ι, ut in ὁδοιδόκος pro ὁδοδόκος, ὁδοιπόρος, etc. potuisset et scribi Πυληγενής. Πυληγενέες δέ οἱ ἵπποι ὠκύποδες φέρον ἅρμα, currum ejus trahebant equi veloces in Pylo nati, Ψ, 303, sic enim scribunt quidam, ubi alii habent Πυλοιγενέες. utrumque recte.

πύλος, ου. ὁ. (Πέλω) porta urbis, idem ac πύλη. q. v. ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσιν, i. e. ἐν τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ, i. e. δόμῳ, in domo mortuorum, E, 397, portam ut primam partem pro tota regione et civitate quasi ponens. nam Hercules descenderat ad inferos, ibique sagitta vulnerarat τὸν Ἅιδην. sic φθογγὴ et φθόγγος, ποθὴ et πόθος, χολὴ et χόλος, ὠνὴ et ὦνος, βολὴ et βόλος, τιμὴ (pro τίμημα) et τῖμος, etc. a qua analogia hac in voce disceditur, quatenus et fœmininum et masculinum παροξύνεται.

πύματος, η, ον. (Πύω) ultimus, postremus. *der lezte, der hinterste, (the last, the hindmost.)* ponitur de loco et de tempore: et est pro πύθματος, ab ὁ πυθμὴν, *der unterste boden oder fuss eines dinges, (the bottom or foot of any thing.)* πύματος ὤτρυνε φάλαγγας, i. e. οὐραγὸς ἦν, claudebat agmen militum, Δ, 254. nam in re militari ἡ οὐρὰ secundum Xenophontem est τὸ ὀπίσω τῆς φάλαγγος. et hic est de loco. ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον, cui postremo libabant, η, 138, post alios deos: de ordine temporis. ἄνδρα κτείνας πύματον, Λ, 758, ubi πύματος potest esse ὁ ὕστατος ἢ ἔσχατος, quem alibi ὀπίστατον dixit, postremus in agmine: potest et esse, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ἄλλον ἀνεῖλον, ultimus a me interfectus, post quem nullum alium ex eo agmine interfeci, postquam prius multos interfeceram. posterius videtur verius. αὐτὸν δ' ἂν πύματόν γε κύνες ἐρύουσι, X, 66, ipsum fortasse post omnes reliquos lacerabunt canes; ubi τὸν ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ ἔσχατον notat. πύματον ἐτέλεον δρόμον ἵπποι, Ψ, 373, posteriorem cursum, quo revertebantur ad carceres a meta. et 768, de heroibus cursu pedum certantibus; ultimam partem curriculi sui. Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι, inquit Cyclops, ι, 369, illum ego postremum comedam, absumtis aliis omnibus: quod beneficium erat morte ipsa crudelius simul et ignominiosum heroi, quasi is paucorum dierum vitam in tali exspectatione, magni faceret. sed quid aliud dare posset Cyclops. sic, πύματον (illum hominem ultimum inter reliquos ante absumtos) ὡπλίσατο δόρπον, paravit sibi in cœnam, β, 20. ὅτε μὲν μετὰ πρώτοις, ἄλλοτε δὲ ἐν πυμάτοις, Λ, 65. δέρμα κελαινὸν, η

(pro ὃ, attice, ut pronomen relativum in genere formando se applicet ad sequens, non ad præcedens, nomen) πυμάτη ἄντυξ ἔθεεν ἀσπίδος, Z, 118, corium nigrum, quod velut ultimus circulus obibat clypeum rotundum. ergo πυμάτη h. l. πρὸς διαστολὴν τῶν λοιπῶν κύκλων, εἰς οὓς ἀναλυόμενον δύναται τὸ τῆς ἀσπίδος ἐπίπεδον τέμνεσθαι. ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης, K, 475, ad extremam partem et postremam currus. ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης, N, 616, naso super extremo, ubi desinit nasus ad frontem. πυμάτην ἄντυγα, Σ, 607, ad ultimam et extremam oram, *am äussersten rande, (at the edge.)* πύματον καὶ ὕστατον, adverbialiter, suprema vice, *zum leztenmale, (for the last time,)* X, 203. υ, 116. sic in plurali, πύματα καὶ ὕστατα, δ, 685. υ, 13. conf. ὕστατος.

πὺξ, (Πέτω) adverb. pugno, *mit der geballeten faust, (with the clenched fist.)* est a πτύσσω, f. πτύξω, abjecto τ. πτύσσοντες γὰρ (complicantes) τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους, καὶ οὕτω στρυφνοῦντες εἰς πύκνωσιν, οἱ πυγμάχοι (pugiles) ἀθλοῦσιν: εἰς γρόνθον συστρέφοντες, ὅπερ κόνδυλόν φασιν οἱ σοφοί. πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, Pollucem, bonum pugilem, Γ, 237. λ, 299. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, Ψ, 621. et 634, πὺξ μὲν ἐνίκησα τόν. et 660, ὥπερ ἀρίστω πὺξ, μάλα ἀνασχομένω, πεπλήγειν. πύξ τε παλαισμοσύνη τε, Θ, 103. et 130, πὺξ δ' αὖ Λαοδάμας, sc. ἐνίκα πάντας. et 206, ἢ πὺξ, ἠὲ πάλη. Vide sub πτύσσω.

πύξινος, ίνη, ινον. (Πέτω) buxeus, e buxi ligno factus. ζυγὸν πύξινον, jugum ex eo ligno factum, Ω, 269, πρὸς στεῤῥότητα καὶ κάλλος.

πύξος, ου. ὁ. (Πέτω) buxus. est a πτύσσω, f. ὔξω, quia πάνυ πυκνὸν ξύλον τὸ πύξινον.

πῦρ, υρός. τό. (Φύω) ignis, *das feuer, (fire.)* est quasi φῦρ, a φύω: nam ignis sursum exsurgit; præterea ope ignis seu caloris omnia crescunt et nascuntur. in mythologia est Vulcanus, cui ne Jupiter quidem, i. e. aër, resistit; nam aëre libero alitur ignis. sed tamen et Ζεὺς habet suum πύρινον ἔγχος, igneam hastam; unde Pindarus eum ἐγχεικέραυνον vocat. πῦρ est οὐσία λεπτομερεστάτη, διὰ παντὸς ἱκνουμένη, quapropter et παμφάγον dictum: et Persæ id etiam ἐθεοποίουν. πυρὶ φλεγέθοντι, Φ, 358. ἀναμαιμάει ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ, percurrit cupide convalles ignis immensum ardens, Υ, 490—492, ubi dicitur μαιμᾶν, quasi ἔμψυχόν τι. et sicut h. l. sic alibi, plurimæ Παραβολαὶ de igne, quas vide in R. ἠΰτε πῦρ, τό,τε πόλιν ἀνδρῶν φλεγέθει, P, 737—739, et sermo ibi de igne fortuito, non per fraudem aut vim humanam orto: coll. Φ, 522—524, ubi idem ignis dicitur καπνὸς, concomitans positum pro efficiente. et tales parabolas de heroibus maxime adhibet, εἰς δεῖγμα ἐνεργείας ἡρωϊκῆς καὶ δραστηριότητος. πῦρ δήϊον, ignem hostilem, ad differentiam ignis orti aut illati non ab hoste, I, 347, 670. Π, 301. Σ, 13. πρῆσαι (διὰ) πυρὸς δηΐου, incendere igne hostili, B, 415. πῦρ αἰθόμενον κατέσβεσεν, exstinxit ignem ardentem, Π, 293, ad differentiam aliorum ignium, φλόγα μὴ ἐχόντων, e. c. ignis in corde, in oculis irati in prœlio acri, etc. σέλας αἰθομένου, Θ, 559. καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο νοστήσαιμεν ἄμφω, vel ex ardente igne rediremus nos ambo incolumes, K, 246, quæ est descriptio summæ fiduciæ in socium. δέμας αἰθομένου μάρναντο, pugnabant instar ignis ardentis, i. e. acerrime, Λ, 595. Σ, 1. N, 673, i. e. ὥσπερ ἂν πῦρ μάχοιτο, et dicitur id de igne quasi de vivente et sentiente. πῦρ ἀκάματον ἔδαιεν Ἀθήνη αὐτῷ ἐκ κόρυθος καὶ ἀσπίδος, E, 4, ignem non deficientem et quasi indefatigabilem accendit ei Minerva ex galea ejus et clypeo, i. e. prudenter ita poliverat ipse arma sua ita, ut late splenderent et radiarent, et ut ipse conspiceretur in rebus gerendis præ aliis ex fulgore armorum suorum. ejusmodi arma terrent hostem, præter quod præstringunt oculos. Alexander in India aliquando τῇ κινήσει ἀσπίδος ἀστραπτούσης in periculo speciem dei apud barbaros fecit sibi, quasi σέλας divinum cingeret eum; et sic evasit incolumis. ὅστις φέροι ἀκάματον, ignem non desinentem et deficientem, sed ardentem usque ad finem, O, 731. Π, 122. Σ, 225. Φ, 341. ἀΐδηλον, destruens, B, 455. I, 436. Λ, 155. θεσπιδαὲς πῦρ πάντη ὀρώρει περὶ τεῖχος, M, 177, et additur, λάϊνον, ubi quæstio est, an id ad πῦρ an ad τεῖχος pertineat? qui ad τεῖχος trahunt, explicant vel proprie, ignis, qui ferebatur ad incendendas naves Græcorum, undique elucebat circa murum lapideum; vel metaphorice, splendor armorum immensus, una cum prœlio acerrimo, circa murum lapideum oriebatur. qui ad πῦρ, imaginantur ignes ex muro emicantes, quando jacula vehementissime allideruntur lapidibus, ut scintillæ ubique elucerent. sed si confers 441, πῦρ θεσπιδαὲς ἐνίετε νηυσὶν, apparet, simplicissimam primam explicationem esse optimam. sic et O, 597, 598. Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ, πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκροὺς πολλοὺς, Φ, 342, 343, quod poëtice dictum de intolerabili ardore aëris eo die, quo primo planities infestabatur et corpora mortua diffluere cœperunt, deinde vero etiam fluvii quasi fervere et coqui visi sunt. hinc et Juno, i. e. aër, hortatur Vulcanum ad parandum ignem. coll. 381, 379, ubi Juno jubet Vulcanum restinguere ignem, i. e. aër refrigeratus faciebat ut cessaret æstus et ardor diei. μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ, Ψ, 216, ubi de rogo ardente sermo est. Πρωτεὺς γίγνεται, δ, 418. πῦρ φαεινὸν, E, 215. ὀλοὸν, N, 629. O, 605, ad differentiam aliorum lætorum aut utilium ignium. μέγα καιέτωσαν, Θ, 521, etiam domi: quanto majus in publico. ἔδαιεν αὐτὸς μέγα, accendit ipse magnum ignem, I, 211. et 212, ἐπεὶ πῦρ κατεκάη, *da das feuer abgebrannt war, (when the fire had burned down.)* πῦρ ἀμαθύνει πόλιν, I, 589. ἐσθίει πάντας, Ψ, 182. et 183, δώσω αὐτὸν πυρὶ δαπτέμεν. πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν, puppim ignis circumdedit, Π, 124. sic, γάστρην τρίποδος, Σ, 348, quod quasi de vivo dictum; et verbum notat κυκλοῦν καὶ πάντοτε ἐνεργεῖν. ἐνέπεσε

νηυσὶν, incidit contra naves, Π, 113, quod verbum vim notat. πῦρ ἐπὶ ἐσχάρας μέγα καίετο, ε, 59, 60, et multus usus ignis olim apud ἐνδόξους. cæterum hinc est composita ἡ πυρκαϊά. conf. η, 7, 8, 13. ἐμβαλόντες κλισίῃσι, Θ, 501. *feuer anlegend an ihre hütten, (setting fire to their tents.)* ι, 231. κ, 358. ο, 97, 321. σ, 2. τ, 63, ἀπὸ λαμπτήρων. et 446, ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς, i. e. ὡς πῦρ βλέπων: quod alibi dixit, ὄσσε οἱ πυρὶ ἐΐκτην, A, 104. δ, 662. ὄσσε πυρὶ δεδήει, M, 466, *die augen funkelten, (his eyes flashed like fire.)* λάμπετον, N, 474. ἀνέκαιον, υ, 123. φ, 176, 181. χ, 481, 491. ψ, 51. I, 468, 88. O, 420, 718. χίμαιρα, δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο, Z, 182, terribile spirans robur ardentis ignis: quod de omni irato et efferato dici potest; etiam de λοιδόρῳ καὶ βλασφήμῳ, imo et de oratore vehemente. Ἕκτωρ πυρὸς ἔχει αἰνὸν μένος, P, 565, quod alibi dixit, μάχεται δέμας πυρός: nam est πῦρ καρδιακόν. ἐνῆκε (immisit et injecit rogo) πυρὸς μένος σιδήρειον, ignis vim irresistibilem, Ψ, 177. et 238, ὁπόσον ἐπέσχε (occupaverat) πυρὸς μένος, quæ phrasis etiam quasi de ἐμψύχῳ posita. sic Ω, 792, coll. 787. πυρὸς αἰθομένοιο, i. e. φλόγα ἔχοντος πυρὸς, ad differentiam ignis carbonarii aut alius ejusmodi non flammantis, Θ, 559. Π, 81. X, 135, 150. δηΐοιο, Θ, 181. Λ, 666, ubi deest διά: et differt hostilis ignis ab alio lætiori, e. c. γαμηλίῳ, τῷ ἐν θήραις, τῷ φρυκτωρικῷ, etc. ἵνα πυρὸς λελάχωσι θανόντα, ut participem ignis faciant mortuum, O, 350. X, 342. Ψ, 76. H, 79, 80. et 410, οὔτις φειδὼ νεκύων γίγνεται, (διὰ) πυρὸς μειλίσσειν, nulla parcendi mortuis ratio est, per ignem illis officium facere, *durchs feuer ihnen gütlich zu thun, (to pay the last duties to them by fire.)* ἐν πυρὸς αὐγῇ, ad splendorem ignis lucentis, I, 206. et 242, νῆας ἐμπρήσειν (διὰ) μαλεροῦ, naves incensurum pernicioso igne. ὅσαι Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, i. e. ὅσοι οἰκήτορες Τροίας, *so viel feuerstäte in der stadt sind, (as many hearths as there are in the city,)* K, 418. θάμνοι ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ, arbusta celeriter correpta et prostrata impetu ignis, Λ, 157. οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ (pro πρὸς, adverbialiter, insuper) βρόμος αἰθομένοιο, Ξ, 396, ubi de terrifico fremitu sylvæ ardentis parabola. λεύσσω ἐρωὴν δηΐοιο, video impetum ignis hostilis, Π, 127. θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, thoracem nitidiorem quam est fulgor ignis, Σ, 609. ὑπαὶ ῥιπῆς, sub impetu et accessu ignis, Φ, 12, coll. 13, φλέγει ἀκάματον πῦρ. ὅταν ἐκ πόντοιο ναύτῃσι (nautis ex mari prospicientibus versus littus) φανήῃ σέλας αἰθομένοιο, T, 376, i. e. πυρσοῦ σωστικοῦ, *eines strand-feuers, (a fire on shore to guide mariners,)* quod vident παραπλέοντες. conf. φανός. σπέρμα πυρὸς σώζων, scintillam servans sub cinere, ε, 490. εὕδει ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, dormit in cinere humi, prope focum, λ, 190. atque id adflictandi sui causa. πυρὸς δ' ὀλοοῖο θύελλαι, μ, 68, conf. θύελλα. ἐτίθει αὐτῷ εὐνὴν ἐγγὺς πυρὸς, ponebat ei cubile prope ignem, ξ, 518, ὅσον ἵκετο ἀϋτμὴ πυρὸς, in quantum venit fumus, σ, 290. τ, 20, i. e. ὁ καπνός. ἐπεὶ κε πυρὸς θέρω, ρ, 23, quandoquidem per (διὰ) ignem caluero, θερμανθῶ. ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον θερσόμενος, propius ad ignem traxit sibi sellam siccandus et calefaciendus, τ, 506. πολέος αἰθομένου αἰόλλει ἀνὴρ γαστέρα, υ, 25, ventriculum repletum adipe et sanguine (*eine magenwurst*) (*a blood-pudding*) versat vir ad ignem multum ardentem. θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα (ἐν) σέλαϊ πυρὸς, φ, 246, calefaciens eum ex omni parte in splendore ignis. λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, O, 623, de heroë, induto armis fulgentibus. οὐ σοι μαχοίμην πυρὶ φλεγέθοντι, non pugnaverim tecum et cum tuo igne ardente, Φ, 358, inquit fluvius ad Vulcanum. πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, Θ, 182. et 217, κηλέῳ, ardenti igne incendam naves. sic M, 198. Ξ, 47. O, 417. X, 374. ἐνίει αὐτὸν πυρὶ, ipsum immitte igni, i. e. incende eum, Φ, 338. κατασμύξαι πυρὶ νῆας, incendere igne naves, I, 649. ὡσεὶ ἅπασα Ἴλιος πυρὶ σμύχοιτο, X, 411. ὅστις ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ κηλείῳ, pro ἐπιφέροιτο, inferret se contra naves cum igne, O, 744, i. e. πῦρ φέροι ἐπὶ νῆας. ἐνέβαλλε θυηλὰς πυρὶ, I, 220, jecit in ignem primitias et libamina, coll. 219. ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται δαιομένη, Υ, 316, quando Troja tota exitiali igne cremetur incensa. sic, καιομένη, Φ, 375. ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, B, 780, quasi terra tota igne depasceretur; ubi describitur fulgens armis exercitus, per planitiem iens. τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, Υ, 371, 372, ei ego obviam eo, vel si igni similis esset manibus, i. e. vehementissimus et violentissimus; quod repetitur affectus causa: si me vel confecturus sit. hoc aliquis ἐπιφώνησε πλακοῦντι θερμῷ παρατεθειμένῳ, cum placenta fervens ei esset apposita, οὗ πάντες ἄλλοι ἀπείχοντο, quo alii omnes abstinebant: sed magno suo malo; deglutiens enim periit. cæterum h. l. sensus est de pugna maxime fervida. τρίποδα ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ, Σ, 346, coll. 344, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα. sic et X, 443. Φ, 362, 361, 367. Θ, 426, 434, 435, 437. μ, 237. πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ, X, 512. conf. Ψ, 52, 45. ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γένοιντο μήδεά τ' ἀνδρῶν, B, 340, in igne sane fuerint consilia nostra, i. e. ἐοίκασιν αἱ βουλαὶ ἡμῶν καὶ αἱ σπονδαὶ συγκατακαυθῆναι ταῖς τῶν ὅρκων θυσίαις καὶ ἀπολέσθαι: et sermo est Nestoris ad principes Græcos gravis et ironicus, exprobrantis levitatem et inconstantiam iis. γλώσσας ἐνέβαλλον πυρὶ, i. e. ἐνετίθουν, γ, 341. et 446, κεφαλῆς τρίχας. sic et ξ, 422. καθίζετο ἐπὶ ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι παρὰ πυρὶ, sedebat juxta focum humi ad ignem, η, 154, coll. 160, ἐν αὐγῇ πυρός: nam ἐπὶ et ἐν tali contextu est idem, apud, juxta, ad. ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ, i. e. καυστικῷ, ι, 328, coll. 378, 380, 390. τὰ μὲν πυρὶ ἐνέβαλλε, *legte es aufs feuer, (put it on the fire;)* πρὸς ὁλοκαύτωσιν, ξ, 429. κεῖνται γαστέρες ἐν πυρὶ, jacent farcimina ad ignem et super igne, ut assentur, σ, 44. παρὰ πυρὶ, i. e. ἐγγὺς πυρὸς, τ, 55. θέμεν πυρὶ, da-

bamus igni, i. e. ἐκαύσαμεν, ω, 65, combussimus. πυρὰ πολλὰ καίωμεν, ignes multos accendamus, Θ, 509, qui illuminent totam regionem, ut videre etiam procul possimus, si hostes fugiant. hæc est vis in πολλὰ, i. e. μεγάλα. sic et 550. Ι, 77. Κ, 12. τὰ πυρεῖα, ων, sunt instrumenta ad ignem eliciendum adhibita. ea non chalybs et silex, sed duo ligna dura et arida, quæ attritu mutuo exardescebant: ξύλον, ὃ προστριβόμενον ἑτέρῳ ξύλῳ πῦρ γεννᾷ: τὸ μὲν ἐστὶν ὕπτιον, ὃ καλεῖται στορεὺς, θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν. Theocrit. Id. 22, 33. et Festus in voce *terebrare*. inventio hujus instrumenti tribuitur Phrygibus, unde Φρύγια πυρεῖα. ab aliis vero Prometheo, de quo Diod. Sic. lib. 5.

πυρὰ, ᾶς. ἡ. (Φύω) rogus ad comburendum mortuum. it. bustum, locus ubi rogus arsit et mortuus combustus fuit. πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαὶ, Α, 52, rogi mortuorum ardebant frequentes. πυρῆς ἐπιβάντα ἀλεγεινῆς, Δ, 99, rogo impositum tristi. sic, ἐπέβησε πολλοὺς, Ι, 542. ἀμφὶ πυρὴν χεύωμεν τύμβον ἕνα, ad bustum faciamus aggesta terra unum tumulum omnibus illis mortuis communem, Η, 336. et 435, ἐποίεον. et 434, ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν, circa bustum exsurgebat delecta manus eorum, ad tumulum in eo loco faciendum ubi rogus fuerat. conf. Ψ, 256, et circa. δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, jugulabo duodecim Trojanos juvenes illustri loco natos, ante rogum, Σ, 336. Ψ, 22. et reliquus apparatus rogi, in quo vir illustris comburebatur, describitur luculenter, in funere Patrocli, Ψ, 110—177. 192—258. et in funere Hectoris, Ω, 786—799. erat ejusmodi rogus fere quadrangularis, et valde amplus, siquidem Patrocli rogus quovis latere habuit centum pedes. in summo medio rogo jacebat mortuus, ad quem adscendebatur gradibus. πυρὴν ἐμπλήσειν ἐσθλῶν, rogum impleturum te esse bonis rebus, κ, 523. λ, 31, e. c. melle, floribus, adipe, vestibus stragulis, armis, odoribus, etc. et communem ibi omnibus mortuis honorarium pollicetur rogum Ulysses. ἥρωες τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο (i. e. ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν) περὶ πυρὴν καιομένου Ἀχιλλέως, ω, 69, decurrebant in armis: et funus Achillis circa eum locum describitur.

πυράγρα, ας. ἡ. (Ῥέω) forceps fabrorum ferrariorum. dicta quia ex igne colligit aliquid et congregat ad se. *feuerzange, (tongs.)* ad hanc formam dicta est ἡ κρεάγρα, Aristoph. Vesp. 1150, instrumentum quo coquus carnes coctas extrahit ex olla. et catachrestice etiam uncus quo vas ex puteo extrahitur, quando aquam haurimus. id. Eccl. 994, seqq. πυράγρην γέντο i. e. εἵλετο, apprehendit forcipem, de Vulcano, Σ, 477. εὐποίητόν τε πυράγρην, γ, 434, ubi est inter instrumenta fabri aurarii. ab antiquis idem instrumentum vocabatur χαλκευτικὸς καρκίνος, *der schmiedekrebs, (pincers.)* ἡ χειράγρα, morbus ille, chiragra, dicta est ex similitudine, quia manus capit.

πυρακτέω, f. ήσω. (Ἄγω) ab ἄγω et πῦρ, in igne verso, ita ut aduratur non comburatur. ι, 328, ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ, ad ardentem ignem illud versabam et candefaciebam.

πυργηδὸν, (Φύω) adverb. catervatim, legionatim. est vox militaris, sumta inde, quod πύργος etiam partem aciei et exercitus notat; et notat διάταξιν στρατιωτικὴν τετραγωνοειδῆ, κατὰ πλινθίον συντεταγμένην (*in ziegelsteines figur gestellet*) *(formed into a square)* πύκνωμα πολὺ ἔχουσαν (multipliciter condensatam) ἐν τῷ, τοὺς μὲν προστάτας εἶναι (in prima linea stantes) τοὺς δὲ κατὰ νώτου αὐτοῖς τετάχθαι (alios post tergum horum positos esse) τοὺς δὲ καὶ τριστάτας ἵστασθαι, (alios in tertia linea stare) καὶ εἰσέτι τυχὸν ἐπὶ πλέον, et sic fortasse porro per plures series. apud nos legiones nostræ in acie stant tribus ordinibus, *drey mann hoch, (three deep;)* antea quatuor ordines, *vier glieder, (four ranks,)* in usu fuerant. Livius lib. 37, c. 40, aciem Antiochi, regis Syriæ, duos et triginta ordines a fronte introrsum habuisse scribit, (*dass das volk in der schlachtordnung 32 mann hoch gestanden,*) *(that the troops in battle array stood thirty-two men deep)* et hanc aciem in decem partes divisam fuisse. οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, Μ, 43. Ν, 152, se ipsos instruentes ordinatim. πυργηδὸν ἀρηρότες, Ο, 618, instructi per ordines. et Græcus antiquus πύργος στρατιωτικὸς habebat quinque ordines (*stunde in fünf gliedern*) *(had five ranks)* et veteres tradunt ita: οἱ μὲν πρωτοστάται (*die im ersten gliede*) *(those in the front rank)* κατὰ τὸ μέτωπον προβεβλημένα εἶχον τὰ δόρατα: (*richteten ihre spiesse vorne vorwärts gegen den feind*) *(held their spears projected toward the enemy)* κατόπιν δὲ οἱ δευτεροστάται (*die zunächst hinter ihnen im zweiten gliede*) *(and those behind them in the second rank)* κατὰ δεξιὰ πλευρὰ τῶν πρωτοστατῶν παραβεβλημένοι δόρατα μείζω δυσὶ πήχεσι: (*strecketen spiesse an der rechten seite des ersten gliedes vorwärts, die zwey ellen länger waren*) *(pointed forward their spears, which were two yards longer, on the right side of the first rank)* καὶ οἱ τρίτοι ὀπίσω ἔτι (*die im dritten gliede*) *(those in the third rank)* παρὰ ἀμφοτέρους μείζοσι δόρασι τὴν αὐτὴν τάξιν πληροῦντες. (*hatten noch längere spiesse vorwärts gerichtet*) *(had still longer spears held forward)* τέταρτοι μέντοι καὶ πέμπτοι τὰς αἰχμὰς εἶχον ὀρθὰς, (*hielten die spiesse in die höhe*) *(held their spears erect)* ὡς ἂν, εἴπου κενωθείη ἡ τάξις, αὐτοὶ τὸ λεῖπον ἀναπληροῖεν, (*stunden zum einrücken, wenn vorne lücken wurden*) *(stood ready to step forward, to fill up vacancies)* et hæc erat forma pedestris aciei, hostem excipientis. vocatur autem apte πύργος, murus, siquidem, ut murus arcte junctis lapidibus, ejusmodi ordo militaris arcte junctis militibus firmiter stabat. quartus et quintus ordo

etiam ad id stabat, ut tergum pugnantium tutum præstaret, et se converteret, si opus esset.

πύργος, ου. ὁ. (Φύω) turris, *ein thurm, (a tower.)* munitio, *eine burg, verschanzung, (a castle, fortress.)* est cum *τὸ πῦρ* ejusdem originis, nam eminet et emicat. *ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος*, ad terram cecidit sicut quando turris aliqua concidit, Δ, 462. *πόλιος, ἣν πέρι πύργος ὑψηλὸς*, urbis, circa quam murus cum turribus altis, ζ, 262, ubi a parte appellatur totum in singulari: nam in muro urbis antiquæ erant turres certo intervallo positæ. et quia talis murus cum turribus valde muniebat urbem; hinc vir fortissimus dicitur *πύργος*, λ, 555, Ajax Telamonius: *eine burg und brustwehre, (a bulwark.)* *πύργου τάφρος*, fossa ante murum ducta, Θ, 213, nam Trojani omne id spatium campi, quod fossa illa a castris Græcis (*ἐκ νηῶν*) separabat, complebant, ut adorirentur fossam et murum et castra. *εἱστήκει θείου ἐπὶ πύργου*, Φ, 526, stabat in sacra turri; nam omnis munitio est res sacra, utpote defendens et servans homines. et 529, *ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε*, a muro descendit in planum. murus Trojanus ibi in singulari sic dicitur, utpote plurimas habens turres. *κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου*, X, 447, ex muro ortam lamentationem audiebat domi suæ: nam ex muro tollebatur clamor, qui usque ad interiora domus non procul inde sitæ penetrabat, et ad aures Andromaches texentis. *Φοῖβος ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου ἔστη*, Π, 700, constitit in muro bene structo. *τοῖοι Τρώων ἡγήτορες ἧντο ἐπὶ πύργῳ*, Γ, 153, tali modo sedebant senatores et principes senes Trojanorum in muro: et id ex more; nam in muro collocabantur senes, et imbelliores, custodiæ causa, et ut ad consilium pugnantibus dandum præsto essent. et 384, *τὴν δ' ἐκίχανε πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ*, illam inveniebat in alto muro. *ἤγε πύργῳ ἐφεστήκει*, Z, 373. et 431, *μίμνε ἐπὶ πύργῳ*, mane in muro. *ὡς οὖν εἴδον' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν*, cum viderent Helenam, euntem in murum, Γ, 154. sic, *ἔβη ἐπὶ μέγαν*, Z, 386, ivit in murum altum. *Αἴας, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον*, ferens scutum, quod erat instar muri et munitionis alicujus lapideæ, A, 485. P, 128. ut ergo videas, *πύργον* non præcise esse turrim. *ἄστυ δὲ πύργοι ῥύσονται*, Σ, 274, urbem munitiones defendent. *οὐ πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι*, Θ, 165, non murum nostrum conscendes. *πύργων βαλλομένων*, cum murus percuteretur et in murum jacularentur hostes, I, 570. et 584, *πρίν γε Κουρῆτες ἐπέβαινον πύργων*, antequam illi hostes scandere inciperent murum. *δούρατα πύργων βαλλόμεναι*, trabes turrium, contra quas jaculabantur hostes, M, 36, ergo non totæ lapideæ, sed trabibus interpositis. et 154, *χερμαδίοις ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων ἔβαλλον*, jaculabuntur saxa ex muro. et 258, *κρόσσας πύργων ἔρυον*, ubi conf. *κρόσσαι*. et 260, *ἔχματα πύργων*, fulcra muri. *ἐνὶ μένειν ἔνδοθι πύργων*, inclusi intra mœnia, Σ, 287. *πόλις πύργοις ἀραρυῖα*, urbs muris apte circumdata, Θ, 737. *δείμομεν ὑψηλοὺς*, ædificemus murum altum in quo sint turres, H, 338. et 437, *ἔδειμαν*, ædificarunt turres altas in muro. *στησόμεθα ἀνὰ πύργους*, consistemus in muro, Σ, 278, et per murum turresque. *ἐϋδμήτους ἐπὶ*, X, 195, ad murum. *ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο*, cum venirent ad murum castrorum et ad fossam; ubi est Homericum *πρωθύστερον*, Ω, 443. sed et divisio quædam militaris in exercitu vocatur *πύργος*. sic est Δ, 334, *ὁπότε πύργος ἄλλος Ἀχαιῶν ἐπελθὼν ὁρμήσειε Τρώων*, expectabant una stantes Athenienses et Cephallenii, quando alia aciei pars contra Trojanos impetum faceret, ut tunc et ipsi prœlium inciperent. ergo *πύργος* in re militari est et, legio, phalanx, pars magna exercitus. et 347, *νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόῳτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν, ὑμέων προπάροιθε, μάχοιντο*, nunc libenter sane videretis, si vel decem legiones Græcorum ante vos starent et pugnarent. sed M, 232, *τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν*, commodissime explicatur, contra hujus murum, i. e. contra partem muri quem is cum suis obtinebat defendendum, invadebant hostes, coll. 333, *πάπτηνε δ' ἀνὰ πύργον, Ἀχαιῶν εἴ τινα ἴδοιτο ἡγεμόνων*, circumspexit per murum, an aliquem ducum Græcorum, conspicari possit qui ei auxiliaretur. nam de *τάξει πολεμικῇ* h. l. intelligere, quasi ejus legionem in muro stantem maxime invaserint hostes, necesse non est, etsi omnino una cum muri parte etiam intelligitur pars illa militum ibi constitutorum. circumscriptio mœnium urbis, est apud Euripid. Hecub. 16, *γῆς ὀρθὰ ἔκειτο ὁρίσματα, πύργοι τ' ἄθραυστοι ἦσαν Τρωϊκῆς χθονός*: ubi *ὁρίσματα γῆς* sunt iidem *πύργοι*, qui circumdant solum urbis, *γῆν*, et sequens versus est explicatio prioris: coll. 21, ubi id, *ὁρίσματα γῆς*, et *πύργοι*, ut unum idemque, uno nomine vocatur *ἡ Τροία*. Vide sub *πυργηδὸν*, 'ΑΠΟ' aliquanto sub initio, et *οὐλαμός*.

πυργόω, f. ώσω. (Φύω) muro et turribus munio. deinde in genere, *πολίζω, mache zu einer verschlossenen stadt, (I surround a town with walls.)* *Ἀμφίων τε Ζῆθός τε πρῶτοι Θήβης ἔκτισαν ἐπύργωσάν τε*, primi Thebas condiderunt et muro munierunt, *ὡς πόλιν ἐτείχισαν*, λ, 263, 262.

πυρετὸς, οῦ. ὁ. (Φύω) æstus, *brennende hitze, (burning heat.)* *κύων Ὠρίωνος φέρει πολλὸν πυρετὸν βροτοῖς*, Sirius adfert hominibus magnum æstum diebus canicularibus, X, 31. postea medici febrim ardentem hoc nomine appellarunt. Vide sub *ἠπίαλος*.

πυριήκης, εος. ὁ ἡ. (Κῶ) cujus cuspis est ignita. *πυριήκεα μοχλὸν*, ι, 387, quasi *πυρὶ ἠκονημένον, πυρίνην ἔχοντα ἀκὴν*, ut sanguis effossi oculi eodem tempore cohiberetur, et vulnus a putredine conservaretur.

πυρίκαυστος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) igne circumustus, igne duratus et siccatus. *πυρίκαυστος σκῶλος*, sudes præusta, N, 564.

πυρκαϊά, (ionice πυρκαϊὴ) ᾶς. ἡ. (Κῶ) rogus, ἡ πυρά. it. bustum, locus ubi crematus est mortuus. νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, Η, 428, 431. ἀπὸ πυρκαϊῆς, Ψ, 158. et 225, ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊήν. et 228, πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο. et 231, ἀπὸ λιασθείς. et 237, κατασβέσατε τὴν οἴνῳ. et 250, κατέσβεσαν. sic et Ω, 791.

πύρνον, ου. τό. (Σπάω) panis, *brodt, (bread.)* frustrum panis; vel ex usu antiquo, panis parvus rotundus integer. est pro τὸ πύρινον sc. σιτίον, panis triticeus, nam proprie est adjectivum, unde et ὁ πύρνος (pro πύρινος, sc. ἄρτος) in singulari dicitur. est ergo ab ὁ πυρός. in specie sic dicitur panis egeno porrigendus. αἴκεν τὶς κοτύλην (poculum parvum, *einen trunk*) *(a draught)* καὶ πύρνον ὀρέξῃ, ο, 311. sic, δώσει δέ οἱ πύρνον καὶ κοτύλην, ρ, 12. et 362, ὡς ἂν πύρνα ἀγείροι, mendicus nimirum, ψωμούς.

πυρός, οῦ. ὁ. (Σπάω) triticum, *weizen, (wheat.)* deinde in genere, frumentum, *korn, (corn,)* a præstantia speciei appellatum genus. est pro σπυρὸς, et id æolice pro σπορὸς, abjecto Sigma, a σπείρω, ejusque perf. m. ἔσπορα. ὑμῖν προτέροις μελίφρονα πυρὸν παρέθηκε, apponere solebat; inquit Hector ad equos suos, de Andromache, Θ, 188, sc. non semper, sed quandoque, animi causa et marito gratificans. et h. l. est vel nomen speciei pro genere, frumentum quo vescuntur equi, πυρὸς pro κριθή: vel est, panis, posita materia pro materiato, ut dederit nonnunquam his equis panem vino respersum; sicut nos panem cerevisia maceratum. et hoc posterius videtur verius. sic et Κ, 569, ἵπποι μελίφρονα πυρὸν ἔδοντες, ubi tamen manifesto species pro genere. ἐν πεδίῳ λωτὸς πολὺς, πυροί τε, ζειαί τε, ἠδὲ κρῖ λευκὸν, δ, 604. πυροὶ καὶ κριθαὶ, ι, 110. πυροὺς καὶ κριθὰς, τ, 112. et 536, χῆνες πυρὸν ἔδουσιν ἐξ ὕδατος, anseres comedunt triticum aqua maceratum; sic enim felicissime saginantur. ἐπεὶ παρήλεσαν πυρὸν, cum mola comminuissent triticum ad panes inde conficiendos, υ, 109. hinc est et ἡ σπυρίς, ίδος, quia panes et alia edulia in iis ferri solita.

πυροφόρος, et ob metrum πυρηφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) tritici ferax. ab ὁ πυρὸς, triticum: et ab hac specie notatur in genere, ager fertilis frumenti, *ein gut korn land, (good corn land.)* ἀρούρης πυροφόροιο, Μ, 314. πεδίοιο, Φ, 602, ubi notatur fertilitas agri Trojani. ἄρουραι πυροφόροι, Ξ, 123. ἐς πεδίον πυρηφόρον, γ, 495, τὸ ἐγγὺς Λακεδαίμονος, εὔφορον σίτου: nisi forte ibi est nomen proprium. ὁ ζέφυρος est quasi ζωοφόρος, nam venti faciunt frumenta plena, et dant sic victum.

πυρπολέω, f. ήσω. (Πέλω) circa ignem versor, ignem curo et alo, ignem verso. πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν, nos ex navi videbamus jam procul ignem in littore et promontoriis versantes insulanos, κ, 30, et intelliguntur ii ignes, qui navigantium causa in littoribus aluntur, ut interdiu fumo, noctu autem fulgore suo, signum dent, non procul esse terram et portum.

πυρσός, οῦ. ὁ. (Φύω) fax nocturna, in littore ardens ut nautis in mari signum det. alias vocatur ὁ φανὸς et πανός. interdiu signum procul dabatur fumo; noctu igne. πυρσοὶ φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, Σ, 211, faces ardent densæ; et sermo ibi est de urbe obsessa, quæ ignibus nocturnis, et diurno multo fumo, significat vicinis insulis, se esse in periculo. ante receptam in bello tubam signum pugnæ sic dabatur: stante utraque acie procedebant ex utraque acie sacri deo πυρφόροι, faces ardentes manibus tenentes; easque projiciebant in medium μεσαίχμιον, recedebantque illæsi; post concurrebant acies. hinc Eurip. Phœn. 1386, ἐπεὶ δὲ ἀφείθη πυρσός. ibique schol. tuba demum tempore expeditionis τῶν Ἡρακλειδῶν illata Græciæ ab Ἀρχώνδᾳ Tyrrheno, opem laturo Heraclidis. cæterum τοῖς πυρφόροις parci solebat: unde de internecione est proverbium, οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. Vide sub φαίνω, aliquanto sub initio.

ΠΥΩ, (pro quo deinde usus dixit Πύθω) f. ύσω. putrefacio, resolvo putredine, *ich mache faulend, (I cause to putrefy.)* it. neutraliter, putresco, *ich faule, verwese, (I putrefy, decay.)* est ex sono fictum verbum quem edunt qui offenduntur odore vel visu putredinis. hinc est τὸ πύον, ου, pus, sanguis putrefactus, *eiter, (pus:)* et verbum πυόω, f. ώσω, ad suppurationem perduco, quod et πυέω, f. ήσω. σοῦ δὲ ὀστέα πύσει ἄρουρα, ossa tua putrescere faciet terra, Δ, 174. ὁ δὲ πύθεται, putredine absumitur, Λ, 395. αὐτοῦ ὀστέα λευκὰ πύθεται ὄμβρῳ, ejus ossa alba putrescunt pluviis, α, 161. ὀστέα ἀνδρῶν πυθομένων, ossa virorum putredine absumtorum, μ, 46.

πω, (Ὁ) enclitica. aliquo modo, fortasse. jungitur aliis partibus orationis. ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, pro οὐδέπω τὶ ἐσθλὸν ἔπος, Α, 108. et 262, οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, pro οὔπω, nunquam. μήπω, non sane, Δ, 234. et 331, οὐ γάρ πω, nondum enim. οὐδ' ἄν πω τότε, Μ, 290, pro οὐδέπω, nequaquam. μὴ δή πω, Ο, 426, nullo sane modo, nequaquam. οὐδ' ἄρα πώ τι ᾔδεε, Ρ, 401. pro οὐδέπω, nondum enim quidquam sciebat, *er wuste noch nicht das geringste davon, (he knew not yet any thing of it.)* et 422, μήπω, *auf keine weise, (by no means.)* οὐδέ νύ πω, nondum etiam, Χ, 9, *noch wohl nicht, (not even yet.)* μὴ δή πω, ne jam, Ψ, 7. οὐδέ τί πω, nondum aliquo modo, γ, 23. μήπω, neutiquam, Σ, 134. μή μέ πω, Ω, 553. μήπω τήνδε ἔγειρε, nondum excita eam, χ, 431. ψ, 59, ne sane. οὔπω, nequaquam, Ξ, 143. nondum, nullo modo, Ο, 632. Σ, 378. οὐ γάρ πώποτε, pro οὔπω ποτὲ, Γ, 442, nondum unquam. sic et πώποτε, unquam, componitur.

πωλέσκετο, pro ἐπωλεῖτο, πωλεύμην pro ἐπωλούμην, vide sub πολέω.

πῶλος, ου. ὁ. (Ἄλλω) pullus, maxime equinus, *ein pferdefüllen, (a colt.)* deinde et equus primæ ætatis, *ein jung pferd, (a young horse.)* est quasi πόαλος, ab ἡ πόα, gramen, et ἄλλομαι, qui per herbas salit. ἵππους θηλείας,

πολλαῖς δὲ πῶλοι ὑπῆσαν, sub uberibus habebant pullos, Λ, 680. ἵπποι θήλειαι, πώλοις ἀγαλλόμεναι ἀταλοῖς, Υ, 222. et 225, ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους, imprægnatæ pepererunt, ubi sermo est de Borea in equum se mutante, et ineunte equas pulcras. οἵτε Ἠῶ πῶλοι ἄγουσι, qui adolescentes equi Auroram vehunt, ψ, 246. et apte dat Auroræ, utpote pueritiæ quasi diei, equos juniores.

πῶμα, ατος. τό. (Πάω) operculum, *ein deckel, (a lid,)* ἐπίθημα: et est κιβωτοῦ, ἢ χύτρας, ἢ καὶ τραπέζης. a πάω, i. e. κτάομαι: φυλάσσει γὰρ πᾶν πῶμα κτητά τινα. sic a κέω, contr. κῶ, est τὸ κῶμα: a βρόω, βρῶ, τὸ βρῶμα. πῶμα φαρέτρης, Δ, 116. ι, 314. χηλοῦ, cistæ, arcæ, Π, 221. Θ, 443, 447, τὸ σκέπασμα τῆς χηλοῦ. πώμασιν ἄρσον ἅπαντας ἀμφιφορεῖς, β, 353, operculis apte operi et occlude omnes amphoras. Vide sub κρήδεμνον.

πῶς, (῾Ο) quomodo, quantopere. inservit interrogationi, aut admirationi. πῶς γάρ σοι δώσουσι γέρας, quo modo enim dabunt tibi præmium honorarium, Α, 123, quæstio indignabunda. et 150, πῶς τίς ἔπεσίν σοι (pro σοῦ) πείθηται, quomodo obsequatur quis verbis tuis, *wie solte jemand? (how should any one?)* πῶς ἐθέλεις, Δ, 26, ubi θαυμαστικῶς et indignabunde positum. et 351, πῶς δὴ, quomodo tandem; eodem modo positum. πῶς μέμονας, quomodo constituisti, Η, 36, ubi est solum interrogativum. πῶς ἂν ἀπὸ σεῖο αὖθι λιποίμην, quæ est quæstio miserabilis; quomodo tandem a te hic relinquar solus, Ι, 437. πῶς γάρ με ἐπιτέλλεαι; quomodo imperas mihi? Κ, 61, *was befiehlest du mir denn? (what dost thou desire me to do?)* et 243, πῶς ἂν αὐτοῦ λαθοίμην, *wie könnte ich doch den vergessen? (but how could I forget him?)* (sic et α, 65.) et 408, πῶς αἱ φυλακαί; *wie sind die wachen bestellet? (how are the guards posted?)* et 424, πῶς νῦν εὕδουσι; μεμιγμένοι, ἢ ἀπάνευθε; *wie liegen sie jetzt? unter den andern, oder besonders? (how do they sleep now? mixed or apart?)* πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; *und wie wird das nun werden? (how can this be?)* Λ, 837, sic, πῶς κε ἔοι; Ξ, 333, *wie würde es doch aussehen! (how then would it look!)* πῶς κε σὺ σαώσειας, *wie konntest du denn retten? (how couldst thou then preserve?)* Ρ, 149. et 327, πῶς ἂν εἰρύσαισθε, *wie wollet ihr doch schützen! (how could ye still defend!)* πῶς δ' ἄρ' ἴω, nam quomodo nunc eam ad prœlium? Σ, 188. et 364, πῶς δὴ ἔγωγε οὐκ ὄφελον, quomodo tandem ego non debui. πῶς κέν τις ἀκούσαι, quomodo tandem aliquis audire possit, Τ, 81. πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, Φ, 481. πῶς δέ κεν ἐξέφυγεν, Χ, 202. ubi id πῶς est dubitative positum, et habet sensum non mere interrogativum, sed fere encliticæ πως, aliquo modo. πῶς ἐθέλεις ἐλθεῖν, quomodo vis ire, Ω, 203. et 519, πῶς ἔτλης ἐλθεῖν. πῶς δέ σε ναῦται ἤγαγον δεῦρο; α, 171. sic et ξ, 188. πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς δ' ἄρ' προσπτύξομαι αὐτόν; γ, 22, quomodo igitur accedam, et quomodo igitur alloquor, eum? *wie soll ich denn nun? (how shall I then?)* et deliberat ibi Telemachus cum Mentore, seniore et peritiore. et 248, πῶς ἔθανε Ἀτρείδης; πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι; Θ, 352, quomodo tandem ego te vincirem? πῶς κεν τίς σε, ι, 351. πῶς ἦλθες; κ, 64, *wie bist du gefahren? (how art thou come?)* et 337, πῶς γάρ με κέλῃ, *wie könntest du mir denn beissen? (how couldst thou then bid me?)* πῶς ἦλθες, *wie bist du gekommen? (how hast thou come?)* λ, 57, 154. et 143, πῶς κέν με ἀναγνοίη; et 335, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ ὅγε φαίνεται εἶναι; et 474, πῶς ἔτλης. πῶς κέν μοι τελέσειας μῦθον ἐμὸν, ο, 195, ubi quoque habet notionem encliticæ; perficeres mihi aliquo modo id quod volo? *würdest du mir denn wohl? (wouldst thou then?)* πῶς γὰρ δὴ τὸν ὑποδέξομαι; π, 70, quomodo enim ego eum excipere possim. πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο; σ, 31. et 222, πῶς νῦν; ubi est ellipsis affectuosa, *wie nun? (how now?)* πῶς νῦν τὸ πρᾶγμα γέγονεν; πῶς γὰρ σὺ δαήσεαι, quomodo enim tu scies de me, τ, 325. ἐτιμήσασθε, tractastis, υ, 129. πῶς δὴ νῦν ὀλοφύρεαι, quomodo sane nunc trepidas; χ, 231.

πως, (῾Ο) enclitica, non directe quærit, sed notat, quodammodo, *etwa wohl, (perhaps.)* præponitur tamen nonnunquam eadem, ut supra ex duobus exemplis videatur: et tunc habet quoque circumflexum. αἴκεν πως βούλεται, Α, 66, si forte vult. sic, θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν, si quo modo armare poterimus eos, Β, 72, *ob wir etwa zu den waffen bringen können, (if we can anyhow arm them.)* οὐ μέν πως, Δ, 158, *ja doch nicht etwa, (nay not perhaps.)* αἰεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις, Μ, 211, *du bestrafest mich doch auch immer, (thou art always reproaching me.)* μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ, Ξ, 104, *du hast mich gar sehr gerühret durch dein zureden, (thou hast deeply moved me somehow by thy discourse.)* αἲ γάρ πως αὐτόν με θυμὸς ἀνείη, Χ, 346, si modo enim ipsum me animus sineret aliqua ratione, ὅπως δήποτε: et sensus est, natura abhorreo ejusmodi cibum; sed velim mihi quomodocunque injici hunc appetitum, ut te crudum possim vorare. οὐ γάρ πως, *denn wohl nicht, (for certainly not,)* Θ, 358. οὐκ ἄν πως, υ, 392.

πωτάω, f. ήσω. (Πέτω) volo: labor quasi volatu; cado, accido; ruo cum impetu. idem ac πέτομαι. sic ex στρέφω fit στρωφάω, ex τρέχω τρωχάω, νέμω νωμάω: uti hic ex πέτω πωτάω. λίθοι πωτῶντο θαμειαὶ, lapides volabant frequentes, Μ, 287, in conflictu hostili. quidam priscorum, non satis propitiis Musis nati, ut poëticas verborum delicias minus intelligant, id non pro ἐπέτοντο, sed potius pro ἔπιπτον, positum haberi volunt, statuuntque differentiam inter ποτάω i. e. πέτομαι, et inter πωτάω i. e. πίπτω. sed et analogia, et poëticus genius, et usus verbi πέτεσθαι de saxis, hæc affatim refellunt. cæterum a ποτάω est τὸ ποτανον,

per syncopen et Ionicam τοῦ α mutationem, τὸ πτηνὸν, volatile.

πῶϋ, πώεος. τό. (Πάω) grex, *eine heerde, (a flock.)* in specie, grex ovium, πλῆθος προβάτων. est indidem a πάω, acquiro, possideo: nam præcipua est possessio grex ovium. οἰῶν μέγα πῶϋ, Γ, 198 Λ, 695. Ο, 323. μ, 299, et tale magnum πῶϋ habere solebat trecentas oves, vel et centum quinquaginta. πεντήκοντα πώεα οἰῶν, Λ, 677. ἑπτὰ καλὰ, μ, 129, ubi numerus singulorum gregum additus, πεντήκοντα ἕκαστα, *jede heerde von 50 stück, (each flock consisting of fifty head.)* πώεα καλὰ ἀργεννῶν ὀΐων, Σ, 528. καλὰ, λ, 401. ω, 112. δώδεκα οἰῶν, ξ, 100. λέξεται ἐν μέσσοισι νομεὺς ὣς πώεσι μήλων, cubabit, sicut pastor in medio grege pecudum, δ, 413.

P

P, sæpe pro ς, vide sub μάρτυρος.

ῥα, (Ἄρα) factum ex ἄρ per transpositionem. igitur, certe, sane, δή. et amat poëta hanc voculam, sæpe ut vitet χάσμην τινα, sæpe ad τραχυφωνίαν aliquam inferendam. *nun, also, (now, therefore.)* sæpissime est alicujus εὐφωνίας causa, aut ut inserviat ὄγκῳ φωνῆς, inserta vox. καί ῥα πάροιθε αὐτοῦ καθέζετο, *sie sezte sich denn also zu ihm, (she seated herself therefore beside him,)* Α, 360. vide et 430, 458, *da sie denn nun, (when they then.)* et 569, καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο, *und sass also ganz stille, (and therefore sat perfectly silent.)* Β, 1, 48, 77, 309, s. 421, 632, 853. ὅς ῥά τι, pro ὅστι ῥα, Γ, 61. αἵ ῥά τι, pro αἵτε, Τ, 31. sic sæpius pronomini ὅστε intersertum ῥα, e. c. Χ, 23, 27. Σ, 319, ᾧ ῥά τε, pro ᾧτε. et Ρ, 549, ὅς ῥά τε. τραχυφωνία autem per hanc voculam quæsita in rebus valde seriis, et ad vitandum ne nimis lenis sit sermo, et ut auditor excitetur. e. c. ὁ γάρ ῥ' ἔβαλεν, Ρ, 600, vide et Φ, 143, 405. Χ, 60. καὶ ῥ' ἐπιεισαμένη, Φ, 424, *und da sie nun drauf los gieng, (and as she now rushed towards her.)* sæpe in fine versus occurrit, e. c. αἴδετο γάρ ῥα, Φ, 468. βούλετο γάρ ῥα, γ, 143. conf. porro Γ, 113. et 183, *gewiss ja dir sind doch viele unterthan, (many indeed are subject to thee.)* et 396. Δ, 93, *woltest du denn gewiss wohl etwa mir gehorchen? (wouldst thou then indeed yield me some obedience?)* et 378, s. et 446, *und diese als sie denn nun, (and these when they now.)* et 447, σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, *so stiessen sie die schilde gegen einander, (they clashed their shields together.)* inservit simul vocula ad producendam præcedentem syllabam brevem; et ad concursum vocalium vitandum, ut: τά ῥ' αὐτὸς ἔτευχε, Ζ, 314. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην, Κ, 351, *als er denn nun also, (but when he now.)* Θ, 386. ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες, Κ, 576, ubi, salvo metro, poëta potuisset scribere εἰς: sed noluit; unde apparet, voculam esse elegantem in poësi. 357, s. Ν, 505, ubi posita διὰ τὸ τραχύτερον pronuntiationis. sic et Ξ, 337. Π, 780. Λ, 74, 637. Σ, 358, 491, 520. Τ, 146. ι, 430. conf. porro Α, 56. Β, 238. cæterum est particula enclitica. aliud ῥᾷ est per apocopen ex ῥᾴδιον, facile, εὐχερῶς: et dicitur quoque βρᾷ, nam Æolibus τὸ ῥᾴδιον dicitur, βρᾴδιον. hoc ῥᾷ apocopatum non set enclitica. quod Græci facile transponant litteras, testatur et nomen ἡ Ῥέα, ex ἡ ἔρα, terra. conf. Eustath. ad Α, 56.

ῥάβδος, ου. ἡ. (Ῥάω) baculus, virga. *ein stab, (a staff.)* eadem quæ ἡ ῥαπὶς, ἴδος, ex cujus genitivo per syncopen hic novus nominativus est ortus, mutato π ex regula ante mediam. βοείας ῥάψε θαμειὰς, χρυσείοις ῥάβδοισι διηνεκέσι περὶ κύκλον, Μ, 297, ubi sermo est de scuto rotundo, et locus sic videtur intelligendus: scutum erat ligneum, id lignum superinductum erat coriis bubulis pluribus, et deinde lamina ferrea; ut autem hæc tria diversa arcte cohærerent invicem, clavi firmi, superne inaurati pulcritudinis causa, per laminam et coria in lignum inferius erant infixi, perpetuis et arctis seriebus, ut istæ series speciem baculorum superjacentium scuto præberent; κύκλος vero ipsum est rotundum scutum, quod totum, modicis intervallis, obsitum erat ejusmodi seriebus clavorum infixorum. vocantur istæ ῥάβδοι διηνεκεῖς, quia inter clavos unius seriei nullum erat interstitium, sed quia arctissime se invicem excipiebant. ergo h. l. nomen est metaphoricum. de Mercurii baculo est: εἵλετο (ὁ Ἑρμῆς) ῥάβδον, ᾗ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει τούς τ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, Ω, 343. ε, 47. ω, 2. nam apud Homerum πᾶσα ῥάβδος θεῖα δρᾷ μέγα τι καινόν. id sumsit hic homo Ægyptius ex historia Mosis. sic Neptunus suo σκηπανίῳ, Ν, 59. et de Minerva et Circe sequentur loca. cæterum apud Mercurium notat hic baculus effectum eloquentiæ et donorum, si prudenter utraque res adhibetur. hinc fingitur etiam aurea. Priamus enim loco ex Ω citato donis effecerat quod volebat, et vigiles donis erant sopiti. de Circes baculo miraculoso est, κ, 238, 319, 389. et 293, ὁππότε κεν Κίρκη σε ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ, qua homines mutabat in bruta. conf. περιμήκης. et de Minerva: ῥάβδῳ μιν ἐπεμάσσατο Ἀθήνη, χρυσείῃ, ν, 429. π, 172, 456, cujus tactu transformat Ulyssem in senem: i. e. prudentia Ulyssis personam sibi miro artificio aptaverat. de virga piscatoria est, μ, 251, ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ, *mit der langen angelruthe, (with a long fishing-rod:)* et ῥάβ-

δος est ad hunc usum aptior quam κάλαμος εὐσύντριπτος, maxime quando magnum aliquem piscem debet ἀνέλκειν. ergo et comparatio aptior ad longa et lenta et firma colla Scyllæ.

ῥαδινός, ή, όν. (Δίω) quod facile circumagitur et volvitur. a ῥᾷον δινεῖσθαι, i. e. κάμπτεσθαι. ἱμάσθλην (scuticam) χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, Ψ, 583, i. e. λεπτὴν καὶ μακρὰν, καὶ διὰ ταῦτα καὶ λιγυρήν. alii, ingeniosius quam verius compositum dicunt ex, ποιεῖν τοὺς ἵππους ῥᾷον ἰέναι, interserto δ, quæ facit celerius ire equos. apud Theocritum, Id. 10, 24, est puella ῥαδινὴ, i. e. λεπτὴ, *geschlang, (slender.)* et Id. 11, 45, sunt cypressi ῥαδιναὶ, i. e. μακραὶ, καὶ ῥεῖα δονούμεναι.

ῥάζω, f. σω. (Ῥάω) conspergo guttatim, rigo. est a ῥάω, frango, comminuo: nam ipsa adspersio fit minutatim. δῶμα κορήσατε, ῥάσσατέ τε, pro ῥάσατε, domum verrite, et conspergite aqua, υ, 150, et id fiebat vel refrigerii causa: vel est ὕστερον πρότερον, ut conspersio præcesserit ante verrendum. et 354, αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι, sanguine conspersi sunt parietes quæ est tertia pluralis perf. pass. pro ἔῤῥασνται, ubi ν ionice mutatur in α, et Sigma euphonice et ob cognationem in δ. sic eodem modo ab ὀνομάζω fit ὠνομάδαται, pro ὠνόμασνται. πύργοι αἵματι ἐῤῥάδατο, Μ, 431, muri sanguine conspersi et rigati erant; quæ est tertia plur. plusquam. pass. pro ἔῤῥασντο. conf. ἐρείδω.

ῥαθάμιγξ, ιγγος. ἡ. (Ἀ) gutta, *ein tropfen, (a drop.)* est, si pluralem cogites, in quo fere solo occurrit, a ῥᾷον θαμίζειν, facile frequentem et densum esse. hinc est verbum ῥαθαμίζειν, guttis conspergere, *betriefen, begiessen, tröpfeln, (to bedew, besprinkle.)* ponitur de rore, aliisque humoribus, imo et de excitato pulvere, desidente in corpora. ῥαθάμιγγες, Λ, 536. Υ, 501. quibus locis sic dicuntur tenues sanguinis cum pulvere mixti particulæ, quas currentes equi per campum sanguine occisorum in prœliis assiduis plenum, ungulis post se spargunt. Sed Ψ, 502, κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον ἡνίοχον, *dem fuhrmann flog beständig staub und sand auf den leib, (a cloud of dust and sand continually involved the charioteer.)*

ῥαίνω, f. ανῶ. (Ῥάω) conspergo, adspergo. nec de humidis tantum dicitur, sed et de aliis aridis, quibus quis adspergi potest. est ergo idem quod ῥάζω, et ab eodem themate. ἵπποι ῥαίνοντο (ionice, sine augmento,) δὲ νέρθε κονίῃ, pedes et venter equorum conspergebatur pulvere inter currendum, Λ, 282.

ῥαιστήρ, ῆρος. ὁ et ἡ. (Ῥάω) malleus gravis, σφῦρα μεγάλη, οὐ λεπτουργὸς, ἀλλ' οἷα ἐξελαύνειν τὰ χαλκευόμενα, *ein grosser schmiedehammer der mit gewalt breit schlaget oder zerschlaget, (a large hammer to beat out metals with.)* fœmininum est ionice, masculinum ex communi usu. talis σφῦρα dicitur et ἡ αἶρα, a φθείρω, donec φθαίρω, et ionice adjecto ρ΄. γίνετο ([illegible]) δὲ χειρὶ ῥαιστῆρα κρατερὴν, de Vulcano, Σ, 477, cepit manu malleum validum: sic enim legi debet, non κρατερὸν, jubentibus sic antiquis.

ῥαίω, f. αίσω. (Ῥάω) adfligo vehementer, lædo et vexo vehementer, corrumpo, dispergo. *ich drücke, plage, verderbe, zerstreue, (I afflict, torment, vex, disperse.)* φθείρω, perdo. idem verbum dicitur et ῥαΐζω, frango: unde est ἡ ῥαθυμία, ἡ ῥαΐζουσα τὸν θυμόν. nam frangendi, confringendi, notio τοῦ ῥαίειν est prima. quidam operosius deducunt hoc verbum ab Dorico φθαίρω pro communi φθείρω, abjectis primis consonis, et facta deinde Ionica transpositione: sed his ambagibus opus non est. εἴ τις θεῶν ῥαίῃ ἐν πόντῳ, sc. τὴν νῆα ἐμὴν, si quis deorum frangeret mihi navem in mari, ε, 221. ὧν νῆα Ποσειδάων ῥαίσῃ ἐν πόντῳ, ψ, 235. Φαιήκων νῆα ῥαισέμεναι (ῥαίσειν) τὸν Ποσειδῶνα, navem eorum fracturum esse Neptunum, θ, 568. νῦν ἐθέλω νῆα αὐτῶν ῥαῖσαι, inquit Neptunus, ν, 151, 177. πάρος οὔποτε ἤκουσας ῥαιομένου, ὅτε μὲ ἔῤῥαιε Ἐννοσίγαιος, precatur Ulysses ad Minervam, ζ, 326, antea nunquam audiebas me adflictum, cum me adfligeret Neptunus. ἐγκέφαλος διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ ῥαίοιτο, cerebrum per speluncam huc illuc dispergeretur, ι, 459. ἀμφὶ καυλὸν ἐῤῥαίσθη φάσγανον, ad capulum frangebatur gladius, Π, 339.

ῥάκος, εος. τό. (Ῥάω) proprie est vestis lacera, τὸ διεῤῥωγὸς ἱμάτιον: deinde et, vestis vilis et crassa. est a ῥήσσω, f. 2. ῥαγῶ, mutato γ in κ. Æoles τὸ ῥάκος vocant βράκος, et est idem quod τὸ σπεῖρον, *ein grober lumpe, (coarse tattered clothes.)* sed ὁ τρίβων, ωνος, est vestis detrita, ὁ ἀποβεβληκὼς τὰς κρόκας, *ein abgetragen kleid das keine wolle mehr auf den faden hat, (a threadbare garment, that has no wool left on the threads.)* δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, da mihi vilem et vetulam aliquam vestem, ζ, 178, coll. 179, εἴλυμα σπείρων, *ein grob laken, (a coarse garment.)* ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα, ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, ν, 434, circumdedit eum alio vili panno, et tunica, quæ ambo erant lacera et sordidata. sic et ξ, 342. et 349, κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας, capiti circumdans vilem pannum; ubi κατὰ pertinet ad verbum. et 512, ἠῶθεν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις, a mane autem tuas viles vestes exercebis et agitabis circa te. περιεζώσατο μήδεα ῥάκεσιν, σ, 66, pudenda succinxit suis pannis. et 73, οἵην ἐκ ῥακέων ἐπιγουνίδα φαίνει, quale femur ex pannis suis ostendit. οὐλὴν δὲ κατεκάλυψε ῥακέεσσιν, τ, 507, cicatricem. ῥάκεα ἀπεέργαθεν οὐλῆς, removit, φ, 221. γυμνώθη ῥακέων, χ, 1. et 488, ῥάκεσιν πεπυκασμένος ὤμους.

ῥαπτός, ή, όν. (Ῥάω) consutus, crasse compositus, *grob übereinander gesetzet, geflicket, (coarsely patched.)* χιτῶνα ῥαπτὸν, tunicam pannis consutam, *einen alten geflickten leibrock, (an old patched coat,)* ω, 227. et 228, κνημῖδας ῥαπτὰς, *geflickete oder doppelte stiefeletten, (patched or lined buskins.)* et priore loco ῥαπτὸν ἀεικέλιον est ἀεικελίως ῥαπτὸν, informiter consutam; neutrum adverbialiter.

Ῥάπτω, f. ψω. (Ῥάω) compono, cudo, consuo. *ich füge dran, ich raffe zusammen, (I join, patch together.)* machinor dolose, *ich lege es listig worauf an, (I contrive artfully.)* est a ῥάω, quatenus, seriem discretorum facere, id verbum denotat, *in eine reihe an einander setzen, (to place in a row :)* a quo est ῥάπω, et inserto τ. designat ἢ τὸ ἁπλῶς συντιθέναι, ἢ τὸ κατὰ εἱρμόν τινα. βοείας ῥάψε (ἔῤῥαψε) θαμειὰς, bovinas pelles composuerat spissas, M, 296, *hatte unter dem eisenbleche, ochsenhäute dichte übereinander gefüget, (had placed closely, compressed folds of ox hide under the iron plate.)* et sine dubio compressionem arctam innuit hoc verbum. εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν, pro ἐῤῥάπτομεν, per novem annos illis mala cudebamus et struebamus, γ, 118. et vide, διαλελυμένως λεχθὲν, κακὰ ῥάπτειν, οὐκ ἐπὶ ψόγῳ ἐτέθη, de bello enim sermo est : at compositum, ἡ κακοῤῥαφία, ἐπίψογόν ἐστι. conf. δίκη. οὕνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐῤῥάπτομεν, π, 379, quod ei cædem gravem struximus insidiose. et 423, οὐδ' ὁσίη, κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισι, nec fas est, vos vobis mala struere, coll. 422, τίη Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτεις ; est ergo his omnibus locis (excepto primo ex M) metaphoricum verbum, componere et procudere mala.

ῥαφὴ, ῆς. ἡ. (Ῥάω) commissio discretorum. ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων, χ, 186, lororum commissiones, ubi clypeo adhærebant lora, quibus gestabatur clypeus, solutæ erant.

ῥάχις, ιος. ἡ. (Ῥάω) spina dorsi, *der rückgrad, (the spine :)* et in feris, *das zimmer, (the haunch.)* συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, porci saginati dorsum floridum adipe, I, 208, coll. 207, ubi νῶτος idem fere est ; simulque pars pro toto posita ibi. est a ῥήσσω, quia juncturæ spondylorum quasi disruptæ videntur, et facile solvuntur ; vel in opposito ad os perpetuum et ubique firmum. hinc sunt et αἱ ῥαχίαι πέτραι dictæ. ἐμπείρας ῥάχιν, figens spinam dorsi, Eurip. Rhes. 514. seqq. ubi pœna Turcis usitata videtur innui, si quis configitur palo. Vide sub νῶτος, prope initium, et Ἄτλας in R.

ῥαψῳδία, ας. ἡ. (Εἴδω) est vox composita ex ἡ ᾠδὴ, et ῥάπτω, suo, consuo, ordino : διὰ τὸ κατὰ συνθήκην τεχνικὴν ῥάπτεσθαι οἷον τὴν ᾠδήν. est autem ᾠδὴ celebratio artificiosa ; et quia arte factis et quasi consutis carminibus constat, hinc ῥάπτειν ᾠδὴν dicitur, componere carmen et conglutinare. cont. ῥαπτός. hinc Pindarus poëtas vocat ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδούς. notat ergo carmen magnum arte factum probe : et de Homericis carminibus dicitur κατ' ἐξοχήν. qui volunt dici quasi ῥαβδῳδία, i. e. ὁ ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθος, et quod δαφνίνη ἦν ἡ ῥάβδος τοιαύτη : hi amandentur ad circulatores miseros, ex quorum more hanc explicationem hauserunt.

ῬΑ'Ω, contr. **ῬΩ͂**. est thema obsoletum, sed radix multarum inde vocum. notat deminuo, comminuo, concido, destruo, domo ictibus, incido, frango. Germanorum *raan, raden, (to extirpate,)* i. e. exstirpare, *rotten, ausrotten, (to extirpate,)* ab eadem est radice. præfixo γ in usu est γράω, comedo, a quo ἡ γράστις, ιος, quæ et ἡ κράστις scribitur, i. e. ὁ ἡμίξηρος χόρτος, et in genere ἡ ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰ ἐσθιομένη, *die grasung, (herbage.)* etiam γράφω, et ἡ γρώνη caverna, ἡ γραῖα et γραῦς : it. ῥαίω, i. e. φθείρω, et ὁ γρῖπος vel γρῖφος, i. e. δίκτυον. porro, ῥέω, fluo, et ῥάσσω, f. άξω, i. e. ἐῤῥωμένως καταπίπτω ; unde ὁ καταῤῥάκτης, ου, et τὸ ῥάσμα, gutta. in genere hoc thema, ῥᾷν, exprimit quemvis sonum durum et strepentem. hinc est et ῥύζω, f. ξω, sonus quem canis acer et incitatus edit nudatis dentibus et ringens. unde est ἐπιῤῥύξας, cum acri stridore irruens canis, Aristoph. Vesp. 703. et χρέμπτομαι, screo, exscreo et spuo, *ich huste heraus, (to expectorate :)* unde καταχρέμπτομαί τινος, screando conspuo aliquem, Aristoph. Pax, 815, ὧν καταχρεμψαμένη. et χρεμετίζειν et χρεμίζειν, et χρεμέθειν et χρεμετᾷν, quæ omnia de hinnitu equorum dicuntur, *wiehern, (to neigh :)* et varietas terminationis ostendit, præcipuam syllabam esse primam, reliquas esse paragogas meras.

ῥέα, et **ῥεῖα**. (Ῥέω) adverb. facile, celeriter, proclivi, sine molestia aut impedimento. est a ῥέω, fluo. ῥέα, sine multo negotio, E, 304. M, 381, 449. Υ, 287. Θ, 179. M, 58. ῥεῖα ζώοντες θεοὶ, Z, 138. δ, 805. ε, 122, i. e. ἀπόνως, οὐχ ὑποδυσκόλως, ἀλλὰ κατὰ ἔμφρονα ῥᾳστώνην, *ohne mühe und unlust, (without trouble or uneasiness.)* sic, ῥεῖα, B, 475. Γ, 381. I, 473. K, 492, 556. Λ, 801. Π, 44. M, 451. N, 90. Ξ, 245. Θ, 356, 362, 490. Π, 745, 749. P, 70, 461. Σ, 600. Υ, 263, 444. X, 23. Ω, 567. τούτοις ταῦτα μέλει, ῥεῖα, istis ista curæ sunt, et quidem nullo negotio, α, 160. β, 322, ubi id notat vires Telemachi. γ, 231. δ, 207. ζ, 108, 300. ρ, 265. κ, 573. ρ, 273, 305. ψ, 188. primaria ergo notio est, sine molestia aut impedimento.

ῥέεθρον, ου. τό. (Ῥέω) fluentum, *ein fliess, (a stream,)* Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, B, 461. et 433, Βοαγρίου. Ἰαρδάνου, H, 135. Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα, Θ, 369. ποταμοῖο Ὠκεανοῦ, Ξ, 245. ἰφθίμων ἀλεγεινὰ, P, 749. ἔβραχε δὲ αἰπὰ, Φ, 9. et 25, ποταμοῖο κατά. et 218, ἐρατεινά. et 235, πάντα δ' ὄρινε. et 244, ἐπέσχε δὲ καλά. et 311, ἐμπίπληθι ῥέεθρα ὕδατος ἐκ πηγέων. et 352, περὶ καλὰ ποταμοῦ. et 354, κυβίστων κατὰ καλά. et 361, ἀνέφλυε καλά. et 365, τοῦ καλὰ πυρὶ ἐφλέγετο. et 382, κατέσσυτο καλά. ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα, ζ, 317. μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, λ, 156. et 239, ἐπὶ Ἐνιπῆος πωλέσκετο (versabatur crebro) καλά.

ῥέζω, f. έξω. (Ἔρα) facio. est idem quod ἔρδω, et inde factum per μετάθεσιν, mutationemque τοῦ δ in ζ ob cognationem. οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν οὐδ' ἀγορεύω, σ, 15, neque facio neque dico tibi quidquam mali. εἴ τις ἐστὶ γυναικῶν, ἥ τάδε ῥέζει, quæ id facit, χ, 158. πέρι μὲν κρατέεις, πέρι δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν, Φ, 214, inquit fluvius ad Achillem ; superas quidam alios ho-

mines robore, sed superas et improbe factis. et 217, *κατὰ πεδίον μέρμερα ῥέζειν*, in campo ardua patrare, sc. memento; nam est infin. pro imperativo. *τί νύ σοι οὗτοι τόσσα κακὰ ῥέζουσιν*, quid tandem tantum mali faciunt illi tibi, Δ, 32. *ῥέζουσι ἑκατόμβας ἀθανάτοις*, Ψ, 206. *θεοῖς ἱερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας*, ε, 102. *οἱ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον*, pro *ἔρεζον*, imperfectum, γ, 5. *ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν*, B, 400. *κακῶς δ' αὐτοὶ μὲν ἔρεζον*, male faciebant ei, ψ, 56, *die ihn übel handthireten, (who ill treated him.)* *οἳ μέγα ἔργον ἔρεζον ἀτασθαλίῃσι κακῇσι*, ω, 457, qui magnum facinus fecerunt summa amentia. *ὅς σε ἀγαθὰ ῥέζεσκον*, qui tibi bene feci, χ, 209. et 46, *ὅσα ῥέζεσκον Ἀχαιοὶ*, qualia et quanta fecerunt illi. *Ζηνὶ ῥέζεσκον*, sacrificabant, Θ, 250. *ὅστις τοιαῦτά γε ῥέζοι*, qui talia faceret, Ψ 494. *ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι.* ita pereat et alius quicunque talia patret, α, 47. *ἄλλους παύεσκον* (sedabam) *μνηστῆρας ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι*, facere vellet, χ, 315. *αἴσυλα ῥέζοι*, dura et adversa faciat, β, 232, *müsse widerrechtliche dinge thun, (may do harsh things:)* quod per imprecationem graviter dictum, precor ut faciat vobis. sic et ι, 10. *ἥ τις τοιαῦτα γε ῥέζοι*, quæ talia faceret, ζ, 286. *δυσμενέων κακὰ ἔρεξεν Ἀχαιοὺς*, β, 72. et 73, *τῶν μὲ ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες*, eorum malorum causa retribuentes facite mihi mala infensi. *μήκετι μοὶ κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες*, υ, 314. habet ergo et accusativum et dativum personæ. *ὃς οὐκ ὄθετο αἴσυλα ῥέζων*, qui non cessavit improba faciens, E, 403. et 374, *ὡσεί τι κακὸν ῥέζουσαν*, tanquam mali quid facientem. sic Φ, 510. *μέρμερα ῥέζων*, magnas res gerens, Λ, 502. *ὧδέ κέ μοι ῥέζων κεχαρισμένα θείης*, sic faciens sane mihi grata faceres, Ω, 661, *du würdest mir einen gefallen thun, wenn du es so machetest, (thou wouldst gratify me by doing so.)* *ἱερὰ ῥέζων*, sacrificando, α, 61. *ὣς δὲ σὺ ῥέζειν*, pro *ῥέζε*, sic et tu fac, X, 259. *θεοῖσίν τε ῥέζειν*, ξ, 251, ad sacrificandum diis. *σοὶ δὲ ἐγὼ ῥέξω βοῦν*, tibi ego sacrificabo bovem, K, 292. et 294, *τήν σοι ἐγὼ ῥέξω.* sic et γ, 382, 384. *ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν*, nihil mali ego tibi faciam, Ω, 370. *εἴ τι νόος ῥέξει*, si quid prudentia proficiet, Ξ, 62, *wenn verstand was vermag, (if prudence be of any avail.)* *ὅ,τι ποσσίν τε ῥέξει καὶ χερσὶν*, quod pedibus et manibus efficiet, θ, 148, i. e. currendo, saltando, jaciendo, luctando. *ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε*, nisi sic faciemus, *wenn wir es nicht so machen werden, (unless we do so.)* H, 353. *πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν;* Λ, 837, ubi utraque phrasis est eadem: *wie wird das werden, was sollen wir machen? (how will it be, what shall we do?)* *ῥέξομεν ἱερὰ θεοῖς*, π, 191. *ἀθανάτοις*, μ, 344, quod est antecedens sacrum, ut sequatur epulum hominum: et volebant non Ἡλίῳ modo, sed simul omnibus diis sacra facere, ut aliquis eorum se tueatur adversus iram Ἡλίου. sic sæpe, *σπένδειν Διΐ*, ponitur ut antecedens, pro *πίνειν*, quod est consequens. *ἀρνῶν ῥέξειν ἑκατόμβην*, Δ, 102, 120. *χαλεπῶς δέ σε ἔολπα τὸ ῥέξειν*, spero te vix id facturum esse, Υ, 186. *ἑκατόμβην*, Ψ, 146, 864, 873. *βοῦν*, κ, 523. λ, 31. *ἑκατόμβας*, ρ, 51, 60. γ, 144. *τὸ δὴ μέγ' ἄριστον ἔρεξεν*, hoc longe optimum fecit, B, 274, coll. 272. *τίς σε τοιάδε ἔρεξε οὐρανιώνων*, quis deorum tibi talia fecit, E, 373, et respondetur, non deorum aliquis, sed homo, 376. *τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα*, I, 453, huic (matri) obsequebar, et faciebam, sc. *τὸ μιγῆναι τῇ παλλακῇ*: *der folgte ich und that es, (I obeyed her and did so.)* sic Alciphron dixit: *ὁ δεῖνα οἷός τε ἦν* (*war capable*, [*was capable,*] poterat) *ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρώντων ἁπάντων τὴν ψαλτρίαν ἐνεργεῖν*, nam *τὸ ῥέζειν* et *ἐνεργεῖν* in tali contextu est idem, inire eam, *es mit einer thun, (to have connexion with a female.)* alias *τὸ ῥέζειν* sic absolute ponitur, ut subintelligatur *τὸ κακὸν*, e. c. *οὐδέ τι ῥέξας*, qui nihil (mali) feci. *αὐτῇ οὔτι Οἰνεὺς ῥέξε*, sacrum fecit, I, 531, et 532, *οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ*, i. e. Dianæ. et 643, *ὅς με ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισι ἔρεξεν*, qui me inhonorum fecit inter eos, *der mich als einen nichtswürdigen tractiret hat, (who has treated me as a dishonourable wretch,)* *ἔθηκε, ἐποίησε.* *ὅσα Ἕκτωρ ἔρρεξεν Ἀχαιοὺς*, K, 49, quanta ille gessit contra eos. et 51, *ἔργα δ' ἔρεξε*, res gessit. nam duplex ρ est ex usu Attico, simplex ex usu communi. *ποῖον ἔρεξας*, quid fecisti, Ψ, 570. *ἐρέξαμεν ἱερὰ θεοῖσιν*, γ, 159. *οἷον τόδε ἔρεξε*, quale illud est quod fecit, δ, 242, 271. et 352, *ἐπεὶ οὔ σφιν ἔρεξα ἑκατόμβας.* sic et 582. *οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας*, non recte egisti, ι, 352. *ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο*, λ, 271, conf. *ἔργον.* *πολλὰ δ' ἀτάσθαλα ἔρεξα*, multa libidinose et temere feci, σ, 138. *μαινόμενος κακὰ ἔρεξε κατὰ δόμον*, φ, 298, furens male fecit in domo. *μήτι κακὸν ῥέξωσι*, sc. *δείδω*, vereor, ne malum dent vobis, π, 381. *ὅτε ἂν ῥέξῃς ἑκατόμβας θεοῖς*, δ, 478. *μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν*, B, 195. *ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι;* T, 90, quid faciendum mihi est? *ὅσα ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε*, δ, 205, quæ prudens vir diceret et faceret. et 649, *τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος;* quid sane faceret et alius? *Φοίβῳ ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν*, A, 444. *σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι*, B, 802, tibi maxime commendo, ut sic facias. *ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι*, hospiti activo male facere, Γ, 354. *εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον*, χ, 314. *τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικὲς*, ψ, 222, eodem sensu, quo 2 Samuelis xvi, 10. *ἱερὰ ῥέξας*, A, 147. *Διΐ*, I, 357. *θεοῖς καλὰ*, δ, 473. *Ζηνὶ*, ι, 553. *Ποσειδάωνι*, λ, 129. *ῥέξαντα ἱερὰ καλὰ*, sacrificantem, ψ, 277. *ῥέξαντες Διΐ*, Λ, 726. *μέγα ῥέξας τι*, magna re gesta, X, 305. *οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον*, δ, 690, nemini faciens aliquid improbi. *θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς*, leoni similis qui mali quid fecit, O, 586, *wie ein löwe der schaden gethan hat, (like a lion that has done mischief:)* nam is sentire id videtur. *πολλὰ κακὰ ῥέξαντα*, multa cæde facta per eum, Σ, 455. *οὔτι κακὸν ῥέξαντα*, ρ, 567. *ἔργα, ὅσα ἄνδρες ῥέξαντες ἔβησαν*, facinora, quibus patratis abierant viri, K, 525. et 282, *ῥέξαντας μέγα ἔργον*,

magna re gesta. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, stultus cognoscit factum demum, non vero ante, quam sit id malum, *wie schadlich es sey, (how pernicious it is,)* Ρ, 32. Υ, 198. nam non est ἐπαινετέος, ὁ, μετὰ τὸ ῥεχθῆναί τι, νοήσας, qui tum demum considerat rem, quando jam acta est: id testatur ὁ Ἐπιμηθεὺς, καὶ ὁ τῆς παροιμίας ἁλιεὺς, piscator ictus sapit. cæterum phrasis communiter esse deberet, ῥεχθέντος δὲ, sc. τοῦ κακοῦ, postquam male actum est: sed illa Homeri est Ἀττικωτέρα, etiam προσώπῳ ἀγωνιῶντι καὶ σχεδιάζοντι (personæ sollicitæ et festinanti) οἰκεία. οὐδέ τί μῆχός ἐστιν, ῥεχθέντος κακοῦ ἄκος εὑρεῖν, medicinam invenire facto malo, Ι, 250, ergo considera ante, ne malum fiat.

ῥέθος, εος. τό. (Ῥέω) corpus totum et membra ejus in genere: in specie τὸ πρόσωπον ejusque partes, maxime apud Αἰολεῖς. οὐ μόνον τὰ ὅλα μέλη, ἀλλὰ καὶ ἰδίως τὸ πρόσωπον. est cum τὸ ἔρευθος ejusdem originis. ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει, et anima ex corpore avolans ad Orcum descendit, Π, 856, de Patroclo. et de Hectore, Χ, 362. et 68. ἐπεί κέ τις, τύψας ἠὲ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται. quibus locis nihil nimium obstat, faciem intelligere: nam constat, ὕστατον ἐντεῦθεν ἀναχωρεῖν τὸ πνεῦμα. aliis placet etymologia artificiosior: ἐπεὶ διὰ προσώπου ῥέα τὸ ἦθος διαφαίνεται, ut sit ex ῥέα, facile, et ἦθος, mos, animus, compositum ῥέθος. quæ est ingeniosa satis enarratio notionis Æolicæ de facie. οὐκ ἔτι ἔρευθος σώζεται ἐπὶ ῥεθέεσσι, Mosch. Id. 4, de Megara: non amplius rubor puellaris incolumis est in facie, genis et labiis, præ luctu nimio; versu 3.

ῥεῖα, vide ῥέα.

ῬΕ´ΚΩ, est obsoletum thema; notatque, protendere, extendere: pro quo, præfixo ο, in usu esse cœpit. ὀρέγω, q. v.

ῬΕ´ΠΩ, f. ψω. deorsum vergo, *ich neige mich niederwärts, (I incline downwards.)* in genere, vergo ad finem. proprie est λέξις σταθμητικὴ, de libra adhiberi solitum verbum, quando altera lanx deprimitur. hinc quidam deducunt ab, ἔραν ἕπω, terram sequor: quod magis ad juvandam memoriam, quam ex vero, monemus. εἷλκε δὲ τὰ τάλαντα, (libram sursum elevabat) μέσα λαβὼν, ῥέπε (ἔρεπε vel ἔῤῥεπε) δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν, deorsumque vergebat fatalis dies Achæorum, Θ, 72, coll. 73, 74, nam in libra Jovis τὰ μὲν κάτω καὶ πρόσγεια sunt δυστυχίας σύμβολα, θνητότητος γὰρ τόπος τὰ περὶ γῆν: ἡ δέ γε μετέωρος πλάστιγξ (lanx) εὐτυχίαν δηλοῖ καὶ ἐνηρτημένην ζωὴν, διὰ τὸ τῶν ἄνω μακρόβιον καὶ ἀθάνατον. sic et Χ, 212, ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, 209, seqq. hinc dicitur ἡ ἑτερορρεπὴς πλάστιγξ, in libra lanx illa ex duabus quæ deorsum vergit, *die das schwerere gewichte hat, (which weighs the heavier;)* et metaphorice, ἡ ἑτερορρεπὴς δίκη, καὶ φιλία, etc. justitia, aut amicitia, quæ magis in alterum inclinat. deinde ἡ ῥοπὴ, momentum, quasi movimentum libræ: et, σμικρὰ ῥοπὴ εὐνάζει παλαιὰ σώματα, parva sublatio æquilibrii in æternum somnum componit senilia corpora, Soph. Œd. Tyr. ut ῥοπὴ denotet τὰς θανατηρὰς αἰτίας, causas mortis. Euripides: βροτῶν ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰὼν, i. e. ὧδε καὶ ἐκεῖ ῥέπων, καὶ μὴ μένων ὡς ἐν ἰσότητι σταθμοῦ, *die lebenszeit ist abwechselnd mit gutem und bösen, unde steht nicht beständig wagerecht, (life is chequered with good and bad, and not always evenly balanced.)*

ῬΕ´Ω, fluo, *ich fliesse, rinne, (I flow, run;)* labor, cado, *ich verfalle, (I fall,)* sicut τὰ ἄνθη dicuntur ῥέειν, i. e. ῥαδίως ἀποπίπτειν, *vergehen, (to fall down.)* notat et in genere, feror cum impetu. futurum est ῥεύσω, quasi a ῥεύω, in poëta tamen non occurrens. potuisset sub ῥάω poni: sed maluimus separari. ῥέεν (ἔῤῥεεν) ἀγλαὸν ὕδωρ, Β, 307. πηγὴ ὕδατι λιαρῷ ῥέει, fons fluit aqua calida, Χ, 149. ἷξε Ξάνθον ῥέοντα, venit ad Xanthum fluentem, Ζ, 172, *an den Xanthus strom, (to the river Xanthus,)* ad differentiam urbis, quæ ἡ Ξάνθος dicta. ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος, Β, 849, qui et una voce ὁ εὐρυρέων dicitur; de fluvio qui non semper residet in alveo suo, sed sæpius exundat ripasque supergreditur, et vicinos late campos stagnantes facit. sic Π, 288. Φ, 157, 186, coll. 141, Ἄξιος εὐρυρέεθρος. potest tamen in genere appellari sic flumen magnum. sic, ὁ Ἀλφειὸς, ὅστε εὐρὺ ῥέει διὰ γαίης, Ε, 545. Τροίην ἷξον, ποταμώ τε ῥέοντε, Ε, 773, ubi epitheton notat fluvios non λειψυδροῦντας (deficientes aquis) ἀλλὰ πλήθοντας, plenos aquis. hinc, ποταμοὶ πλήθουσι (pleni sunt) ῥέοντες, Π, 389. et 391, χαράδραι στενάχουσι (gemunt) ῥέουσαι, torrentes. χειμάῤῥῳ, ὅστε ὦκα ῥέων ἐκέδασσε (discindere solet) γεφύρας, Ε, 88. οὔ μιν ῥηγνῦσι ῥέοντες ποταμοὶ, Ρ, 751, non perrumpunt eum aggerem. ὄπισθε ῥέων ποταμὸς ἕπετο, insequebatur eum fluvius, Φ, 256. et 271, ὕπαιθα, subtus fluens. κρῆναι πίσυρες ῥέον (ἔῤῥεον) ὕδατι λευκῷ, ε, 70. εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός τε, κ, 513, ubi verbum, plurale positum inter duo nomina singularis numeri; in Acherontem Pyriphlegethon influunt et Cocytus: quæ figura dicitur Alcmanica, quia ὁ Ἀλκμὰν, poëta nobilis, sæpissime ea usus fuit. est, ac si dicas, ἐγὼ ἤλθομεν καὶ σύ. ἐπὶ κρατὸς λιμένος (ad interiorem partem celsam portus) ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, ι, 140. χιόνος τηκομένης ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες, nive resoluta pleni fiunt fluvii, τ, 207. ἔῤῥεεν ἱδρὼς, sudor, Ψ, 688. δάκρυα, Ρ, 438. τ, 204. αἷμα, ἐξ ὠτειλῆς, e vulnere, Δ, 140. ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, Ε, 339. et 340, ἰχὼρ ῥέει θεοῖς. ἔῤῥει κατ' ὠτειλὴν, Ρ, 86. ἀμφὶ νέκυν, Ψ, 34. ῥέε δὲ, λ, 36. ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, Γ, 300. ῥέε δ' αἵματι γαῖα, terra fluebat sanguine, Δ, 451. Θ, 65. Ο, 715. Υ, 494. sic dicitur, ἔῤῥεε δακρύοις ὁ ὀφθαλμός. sic dicitur et τόπος ἀναχωρεῖν, locus desertus esse, i. e. ἥσυχος καὶ ἔρημός ἐστι, *der ort ist gleichsam ein einsiedler, (the place is as it were deserted.)* τοῦ

καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ, a lingua ejus fluebat oratio dulcior melle, i. e. egregie pronuntiabat et aptissime eligebat verba, A, 249. et hæc est origo notionis verbi ῥέω, f. ῥήσω, dico; et τὸ ῥῆμα, et ὁ ῥήτωρ, cui dulciter fluunt verba. ἔῤῥεον βέλη ἐκ χειρῶν, M, 159, quæ est significatio multitudinis telorum conjectorum in hostes: quæ significatio etiam ad priorem locum de oratione pertinet. idem verbum dicitur ῥυέω, cujus aor. 2. pass. ἐῤῥύην, fluxi, est in usu crebro. ὁ ποταμὸς οὕτω μέγας ἐῤῥύη, Herodot. VIII, 138. et διαῤῥυέω, f. ήσω, diffluo minutim, Aristoph. Vesp. 1151, πρὶν διεῤῥυηκέναι, de carne nimis cocta. et καταῤῥυεὶς, delapsus, decidens vehementer, Aristoph. Pax, 70. et 145, μὴ καταῤῥυῇς, ne decides. et Aves, 104, ἐξεῤῥύηκε τὰ πτερὰ, pennæ defluxerunt; coll. 106, ὄρνια πτεροῤῥυεῖ, aves amittunt pennas suas. ἡ ῥύμη, impetus vehemens: unde apud Thucyd. frequens est phrasis, χωρεῖν ῥύμῃ, ire et accedere cum impetu, lib. 2, c. 81.

'Ρέω, f. ήσω. ('Ρέω) dico, *ich rede, (I speak.)* perf. a. ἔῤῥηκα, et attice εἴρηκα, perf. p. εἴρημαι. εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται, si quid minus bene nunc dictum est, Δ, 363. ἀριζήλως εἰρημένα, dilucide dicta, μ, 453. οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, nondum omnis sermo dictus erat, K, 540. π, 11, 351. est plusquamp. p. ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ, propter dictum justum, υ, 322. σ, 413, *wegen des gesprochenen billigen, (on account of the just observation.)* ληρεῖν est, nimia loqui, a syllaba intensiva λα, ionice λη, et ῥέω, loquor: unde ὁ λῆρος, nugæ. Vide supra.

ῥηγμὶν, ῖνος. ὁ et ἡ. ('Ράω) est proprie terra fluctibus rupta et adesa, quæ κύμασιν συνέῤῥηκται. est enim a ῥήσσω. apud poëtam duplici est notione, ut designet, aquam ad littus allisam, littusque ipsum ubi unda alliditur et frangitur; ὁ αἰγιαλὸς ᾧ τὰ κύματα προσρήσσονται: et deinde, superficiem maris, τὴν ἐπιφάνειαν θαλάσσης ἣν αἱ κῶπαι ῥήσσουσι. ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, in littore, A, 437. δ, 430, 575. ι, 150, 169, 547, 559. κ, 186. μ, 6. ο, 498. παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης, ad littus, B, 773. δ, 449. *am ufer, (on the shore.)* οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κέκλινται, hi vero ad littus et in littore jacent, Π, 67. ἐπὶ ἄκρον ῥηγμῖνος ἁλὸς θέεσκον, de equis celerrimis, Υ, 229, super extremum superficiei maris currebant, i. e. ἐπὶ ἄκρον ῥηγμῖνα ἁλὸς, i. e. ἐπὶ τὴν τῆς ἁλὸς ἐπιφάνειαν, coll. 228, ἐπὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης, quod est idem. ὑμεῖς μὲν κώπαις ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε, μ, 214, ubi iste ῥηγμὶν, i. e. ἡ ἐπιφάνεια ἤτοι τὸ ἐπιπόλαιον τῆς θαλάσσης, ab illo κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς, distinguitur per βαθύ: et dicitur sic, quia ῥήγνυται κώπαις, et quia etiam ibi κύματα ῥήγνυνται inter se et a ventis. proprie enim sic dicitur aqua fissuras et rupturas faciens vel patiens. genus fœmininum est Ionicum. Vide supra.

ῥήγνυμι et ῥήγνυμαι. ('Ράω) rumpo, frango, pulso vehementer. idem ac ῥήσσω. οὐδέ μιν σθένει ῥέοντες ποταμοὶ ῥηγνῦσι, neque eum, aggerem fluvio oppositum, vi fluentes fluvii perrumpunt et dispellunt, P, 751. nam id sæpe faciunt impetuosæ aquæ, ut oppositam sibi terram perfringant: unde et τὰ 'Ρήγια, urbs in Italia inferiori, nomen habent. conf. τὸν Περιηγητήν. κορύνῃ (clava) ῥήγνυσκε (ionice pro ἐῤῥήγνυ) φάλαγγας, H, 141, hinc est epitheton ὁ ῥηξήνωρ, ὃς φάλαγγας ἀνδρῶν ῥήγνυσι. ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν, Υ, 55, et inter eos gravem contentionem diviserunt dii, ut pugna in variis partibus quasi distributa pugnaretur ab utroque exercitu. nam ῥήγνυται ἔρις, ὅτε σκεδασθῇ εἰς πολλὰ μέρη. περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης ῥήγνυτο, circa eas fluctus maris perfringebatur, sursum euntibus Nereidibus, Σ, 67, cum emergerent ex mari, et sic dividerent superficiem maris. χέρσῳ ῥηγνύμενον κῦμα βρέμει, in littore fracta unda fremit, Δ, 425, hinc est ὁ ῥηγμὶν θαλάσσης αἰγιαλώδης, περὶ ὃν τὰ κύματα ῥήγνυται. Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας, rumpebant, N, 718. ῥήγνυσθε τεῖχος, perfringite munitionem, M, 440. et 257, ῥήγνυσθαι τεῖχος. verbum ῥέγκω et ῥέγχω, f. ξω. sonum duriorem naribus edo, pertinet huc. de equis est ἔρεγκον, Eurip. Rhes. 785.

ῥῆγος, εος. τό. ("Ερα) stragulum artificiose factum et coloratum, *eine schön gearbeitete und gefärbte decke, (a covering beautifully wrought and dyed.)* est a ῥέζω, cujus f. 2. esset ῥεγῶ, præt. m. ἔῤῥεγα, ἔῤῥηγα, ἔῤῥογα. et dicitur κατ' ἐξοχήν τινα factum. alii quidem hoc nomen a ῥήσσω deducunt, quatenus id verbum notat et, βάπτω, tingo colore; et revera τὸ ῥῆγος semper notat ὕφασμά τι βαπτόν: sed verius fortasse ad ῥέζω pertinet, quod quoque κατὰ γλῶσσάν τινα notat βάπτω, ponitur hoc nomen de stragulo, quod superne lectis dormitoriis lautiorum, etiam sellis elegantioribus, insternebatur; ut loca ostendent: *eine bett- oder stuhldecke bey vornehmen personen, (the covering of a couch or seat used by persons of distinction.)* στόρεσαν λέχος, κώεά τε ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον, I, 657, ubi de Achille, Phœnicem hospitio excipiente, est sermo: straverunt lectum, (quod est genus vel totum, cujus nunc partes enumerantur) pelles ovillas et stragulam tinctam, et linteum eximium; nimirum pelles illæ subjacebant, his superstratum erat linteum, et deinde superne, quo et cubans ipse se contegebat, stragulum illud purpureum. sic et Ω, 644, ubi rex Priamus ab Achille hospitio excipitur, δέμνια, (lectum ligneum, spondam) καὶ ῥήγεα καλὰ πορφύρεα ἐμβαλέειν, στορέσαι τε ἐφύπερθε τάπητας, (ubi est Homerica ὑστερολογία, nam δεμνίῳ statim, loco κωέων ante memoratorum, superponebantur τάπητες, *matrazzen, (mattresses;)* et his insternebantur ῥήγεα loco λίνου ante memorati, quia hic erat rex magnus incubiturus; et loco tegumenti dormientis addebantur χλαῖναι οὖλαι, molles et villosæ chlænæ, i. e. vestes latæ et commodæ. ᾧ οὔτι χλαῖναι καὶ ῥήγεα ἐν οἴκῳ,

μαλακῶς ἐνεύδειν, γ, 349, ubi rex Nestor pauperem aut mediocrem aliquem hominem describit. et 351, αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα (πάρεισι) μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλά. et δ, 297, ubi eadem verba sunt, quæ ex Ω adduximus; et ubi de Menelao Telemachum excipiente est sermo. ῥήγεα σιγαλόεντα, ζ, 38, ubi enumerantur inter vestes principales a Nausicaa lavari curandas: nam omne lectorum instrumentum, quod corpus immediate contingit, lavari sæpe debet. et η, 336, eadem quoque verba, quæ Ω et δ habet; et ubi sermo est de rege Alcinoo Ulyssem excipiente. ἐνίβαλλε θρόνοις ῥήγεα καλὰ, insternebat sedilibus tincta stragula pulcra; et sequitur, πορφύρεα, καθύπερθε, ὑπένερθε δὲ λῖτα ὑπέβαλλεν, κ, 352, 353, sc. purpurea, superne instravit, sed infra subjiciebat illis stragulis lintea, quæ sine dubio aliud molle quid sub se habebant: ergo ῥήγεα sunt lautius quid, quam τὰ λῖτα, quæ in medio erant, ne ῥήγεα attererentur nimis a subjacentibus: λῖτα ὑποβέβληται ἢ ὑπέστρωται, ῥήγεα δὲ ἐφήπλωται, in sellis. οὐδέ οἱ εὐναὶ (cubilia ejus in quibus dormit, non sunt) δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα, λ, 188, ubi de Laërte, principe, sermo est, in summo luctu non molliter et laute cubantis, sed humi. κατεστόρεσαν Ὀδυσσῆϊ ῥῆγος τε λίνον τε, ν, 73, ubi duo lautiora nominantur, et subintelliguntur reliqua ad molliter cubandum substrata, quibus superjacebat linteum, et deinde stragulum illud purpureum. nam et lintea numerabantur inter lautiora et rariora in antiquissimo orbe. et 118, αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι, cum ipso linteo et admirabili stragulo, extulerunt dormientem e navi. κάτθετε εὐνὴν, *machet ein schlafbette zu rechte, (prepare the bed,)* δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα, spondam et lænas et stragula pulcra, τ, 318, inquit Penelope ad ancillas suas, de personato hospite. et 337, ἦτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα ἤχθετο, odiosa facta sunt; inquit personatus hospes, luctum simulans, et humi cubiturus. et υ, 141, οὐκ ἤθελεν (hospes iste) ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν, in laute apparato lecto. λέχος, (cubile) ἐμβάλετε εὐνὴν, (injicite ei cubili instrumenta decubitoria) κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα, ψ, 179, 180.

ῥηΐδιος, ίη, ιον. (Ῥέω) facilis, nullo aut non magno negotio, expeditus. est factum adjectivum a ῥέα, Ionico more. nimirum ex ῥεῖα fit ῥέϊα, inde ῥήϊα, inde ῥηΐδιος. in prosa dici solet ῥᾴδιος, quod factum est ex ῥηΐδιος, sicut scriptio ostendit. dicitur et ὁ ἡ ῥάων, τὸ ῥᾶον, et ῥήϊον, unde est ῥηΐτερος, et ῥήϊστος. ὁ ῥᾳδιουργὸς est ὁ κακοῦργος, *ein leichtfertiger übelthäter, ein spitzbube, (a light-fingered rogue, scoundrel.)* et ἡ ῥᾳδιουργία, i. e. ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία καὶ θρασύτης. tamen et hoc nomen in bono sensu dici potest ἐπὶ εὐκολίας. ὁ ῥάων est etiam ὁ ἐκ νόσου ὑγιής: et ῥαΐζειν est τὸ ἀπὸ νόσου ἀνασφάλλειν, *besser werden von einer krankheit, erleichtert sich befinden, sich wohl befinden, (to recover after illness, to feel one's self relieved, to be convalescent.)* Axiochus, §. 2. τάφρος περῆσαι οὐ ῥηϊδίη, fossa quæ non est facilis transitu, Μ, 54. ῥηΐδιόν σοι ἔπος ἐρέω, expeditum et perspicuum hoc tibi dicam, λ, 145, liquidum hoc. ῥηΐδιον θεοῖς, diis facilis est res, π, 211. οὐ ῥηΐδιά ἐστι δῶρα θεῶν ἀνδράσι δαμῆναι, non facilia sunt dona deorum superari ab hominibus, Υ, 265.

ῥηϊδίως, (Ῥέω) adverb. facile, nullo aut non multo negotio, expedite. ἐνίκα ῥηϊδίως, Δ, 390, ergo ipse fortissimus et peritissimus inter tot robustos. sic et Ε, 808. πεπιθεῖν, ad facile flectendum verbis animum ejus, Ι, 184. λέων ἐλάφου τέκνα ξυνέαξε, frangere potest, Λ, 114. sic porro Μ, 448. Π, 690, 846. Ρ, 178, 283. Χ, 19, 140. θ, 376. ι, 313. ξ, 196, ubi incipit ἀπόδοσις ad præcedentia ab 193. et 254, 358, 349. π, 198. φ, 92, 328, 407. ψ, 186. ω, 176.

ῥήϊστος, η, ον. (Ῥέω) facillimus. τῇπερ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι, δ, 565, et ἐμφαίνει τὴν ἔμφρονα ῥᾳστώνην τῶν ἐν ταῖς μακάρων νήσοις, nam de insulis fortunatis sermo ibi est. comparat. est ῥηΐων, pro quo communis lingua dicit ῥάων.

ῥηΐτατος, η, ον. (Ῥέω) facillimus, cum minimo negotio, expeditissimus. ὃς δέ κε ῥηΐτατα ἐντανύσῃ βιὸν, neutrum adverbialiter: qui expeditissime tetenderit arcum, τ, 577. φ, 75. et hæc erat una conditio: altera est versu sequente. positivus debet concipi ῥήϊος, et comparativus ῥηϊότερος, extruso ο vel ω.

ῥηΐτερος, έρα, ερον. (Ῥέω) facilior, expeditior. ῥηΐτεροι ἦσαν πολεμίζειν, Σ, 258, faciliores erant superatu, εὐπολεμητότεροι, *es kostete weniger mühe wider sie zu streiten, (it required less exertion to vanquish them.)* sic, ῥηΐτεροι μᾶλλον Ἀχαιοῖς ἔσεσθε ἐναίρειν, faciliores eritis quos Græci occidant, Ω, 243.

ῥηκτὸς, ή, όν. (Ῥάω) qui rumpi et cædi potest. ἀνὴρ χαλκῷ τε ῥηκτὸς καὶ μεγάλοισι χερμαδίοισι homo, vulnerabilis ferro et saxis, Ν, 323, i, opp. ad hominem invulnerabilem.

ῥηξηνορία, ας. ἡ. (Ἄνω) est ἡ ἐκ ῥωμαλεότητος ἀνδρία καὶ ῥῆξις ἀνέρων ἀνθισταμένων. θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη, καὶ ῥηξηνορίην, ξ, 217, vires fortes irrumpendi per viros.

ῥηξήνωρ, ορος. (Ἄνω) ὁ τὴν τῆς φάλαγγος ῥήσσων πυκνότητα, qui ordines virorum perrumpit, *der durch die glieder einbricht in der schlacht, (one who breaks through the ranks during the battle.)* a ῥήσσω, rumpo, *ich reisse, (I break.)* ῥήσσων ἀνέρας, πεπυκνωμένους ἐν παρατάξει, ὁ ῥήσσων ἐν ἠνορέῃ ἀνέρων φάλαγγας, fortitudine sua perrumpens per viros. est epitheton boni militis. Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, Η, 228. Ν, 324. Π, 146. δ, 7. de solo ergo Achille ponit id poëta: notans vires ejus, quibus nemo facile resistebat. Vide sub φάλαγξ, ῥήσσω, et ῥήγνυμι.

ῥῆσις, ιος. ἡ. (Ῥέω) locutio, collocutio. ἀκούσεις μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος, φ, 291.

ῥήσσω, f. ήξω. (Ῥάω) rumpo, frango, pulso vehementer. est a ῥάω, unde ῥάσσω, ionice et attice ῥήσσω, unde et ἀράσσω, quæ verba omnia idem fere notant. a f. 2. ῥαγῶ, est novum verbum ῥαγέω, conor abrumpere. unde ψυχοῤῥαγέω, animam ago moribundus. Eurip. Alcest. 141, ἤδη προνωπής ἐστι, καὶ ψυχοῤῥαγεῖ, i. e. προνενευκυῖα εἰς θάνατον, coll. 184. et Androm. 729. maxime autem ῥάσσειν et ῥήσσειν ipsum rumpendi et frangendi sonum exprimunt. *ich reisse, breche, stosse, (I tear, break, strike.)* οἱ δὲ, ῥήσσοντες, ὁμαρτῇ μολπῇ τε ἰΰγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες, ἕποντο, Σ, 571, i. e. σφοδρότερον τὴν γῆν ποσὶ παίοντες, de tripudiantibus hilariter vindemiatoribus: quod alibi dixit πεπλήγειν χορὸν, *auf den tanzplaz mit den füssen stossen, (to beat the ground with the feet in dancing,)* pede pulsare tellurem. μελίαις ῥήξειν θώρηκας, *die harnische mit den spiessen durchstossen zu wollen, (to attempt to penetrate the armour with the spears,)* B, 544, hinc isti οἱ Ἄβαντες dicti ῥηξιθώρακες, perruptores thoracum. sic, τεῖχος ῥήξειν, perrumpere munitionem, M, 262. οὐδὲ ἔῤῥηξεν χαλκὸν, neque perfregit ferrum in clypeo, Γ, 348. H, 259. P, 44. sic, χιτῶνα χάλκεον, N, 439. et 507, θώρηκος γύαλον. P, 314. σάκος, Y, 268. Φ, 165. ὀστέον, perfregit os, M, 185. Π, 310. Y, 399. νευρὴν, disrupit ei nervum in arcu, Θ, 328. O, 464. ἱμάντα, Γ, 375, et quidem cum celeritate, quam hoc verbum simul innuit. ἄμφω τένοντε, E, 307. φάλαγγα Τρώων, Z, 6, i. e. διέλυσε, rupit ordines in acie, διέῤῥηξε Τρωϊκὸν πολὺν συνασπισμὸν, *brach ein in die geschlossenen glieder, (broke the close ranks,)* uno illo fortissimo dejecto. qui id facit, dicitur ῥηξήνωρ, perrumpens vi per viros. πύλας, N, 124. ἱστοῦ προτόνους θύελλα, turbo venti fregit rudentes mali, μ, 409. χρόα ῥήξω, σύν τ' ὀστέα ἀράξω, Ψ, 673, contundam corpus, et confringam vi ossa. ἴετο δῦναι ὅμιλον, ῥῆξαί τε, Λ, 538, ubi est πρωθύστερον, nam ῥῆξαι, vi dirimere, debet præcedere ante quam sequatur τὸ δῦναι. τεῖχος ῥῆξαι, M, 198. στίχας ἀνδρῶν, O, 615. et 617, ἀλλ' οὐδ' ὧς δύνατο ῥῆξαι, *konnte die geschlossene glieder nicht trennen, konnte keine öfnung machen, (could not break the ranks, could not make an opening:)* ὡς ἐπὶ δεσμοῦ dictum. nam ὁ συνασπισμὸς est σύνδεσμός τις, ὃς, διακοπεὶς, ῥήγνυται καὶ λύεται. ῥήξας ἔχματα πέτρης, N, 139, postquam dissolvit tundendo retinacula saxi, ἀποκόψας, *nachdem er den stein losgestossen, (after breaking off the crag.)* θαλάμου θύρας πυκινῶς ἀραρυίας, I, 471, nam τὰ πυκνὰ ῥήγνυνται, non vero τὰ ἀραιά. βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν, vi perrumpentes intrare, M, 341. εἴπερ πύλας ῥηξόμεθα, si portas perfregerimus, M, 224. et 291, οὐκ ἐῤῥήξαντο πύλας, non perfregissent. et 90, τεῖχος ῥηξάμενοι. et 411, μούνῳ ῥηξαμένῳ, qui solus irrupit. ῥήξαντο φάλαγγας, Λ, 90, nam istud ῥήξασθαι est, διακόψαι συνασπισμὸν ἀντιμάχων, dissolvere ordines hostium. ῥηξάμενος πυκινὰς στίχας. N, 680. ῥηξάμενοι φάλαγγας Δαναῶν, O, 409. in derivatis mutatur hoc η nunc in ω, nunc in α.

ῥητὴρ, ῆρος. ὁ. (Ῥέω) locutor, orator. μύθων τε ῥητῆρ' εἶναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, verborum oratorem esse, et actorem rerum, I, 443. sic et ὁ ῥήτωρ, ορος, est orator: sed qui artem oratoriam docet alios, dicitur ὁ σοφιστὴς, οῦ. nam σοφίζειν in genere est, artem docere.

ῥητὸς, ή, όν. (Ῥέω) dictus. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, pro dicta et constituta mercede, Φ, 445, ὡρισμένῳ

ῥήτρη, ης. ἡ. (Ῥέω) pactio per verba, *abrede, (agreement,)* συμφωνία καὶ συνθήκη ἐπί τισι ῥητοῖς i. e. ὡρισμένοις. ἄγε νῦν, ῥήτρην ποιησόμεθα, ξ, 393, pactum conventum faciemus. et usque ad 400 est exemplum hujus rei.

ῥιγεδανὸς, ή, όν. (Θέρω) horribilis, ad cujus conspectum cohorrescimus. notat τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν. εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω, T, 325, ob horrore dignam Helenam cum Trojanis pugno, φρικτῆς, κρυερᾶς. durius eam, præsentibus pluribus, non voluit appellare, cum alibi dicatur κακίστη, ob cujus levitatem tot mala orta. Vide sub ὀκρυόεις.

ῥιγέω, f. ήσω. (Θέρω) ponitur semper in sensu metaphorico, de gravi metu aut tristitia, ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν δέους καὶ τῆς ἐντεῦθεν φρίκης. rigeo, horresco, obstupeo. ponitur et, ut Latinorum, horreo, de rebus erectis, e. c. si hastæ sunt sublatæ ut emineant supra viros. sic apud Theocr. 16, 77, ἤδη Φοίνικες ἐῤῥίγασιν (præt. m.) jam acies Carthaginiensium horrent hastis erectis. sed ῥιγόω ponitur de corporis algore. sic et alia verbalia differunt; e. c. δηλέω et δηλόω, κυκλέω et κυκλόω, δινέω et δινόω, ζηλέω et ζηλόω, etc. quæ vide. cæterum in inopinato malo solet frigus quasi invadere animum, imo et corpus quodammodo. ῥίγησεν (ἐῤῥίγησεν) δ' ὁ γέρων, Γ, 259, exhorruit, cohorruit senex, *er erschrack, (he was frightened.)* sic et Δ, 148, 150. et 279, ῥίγησέν τε ἰδὼν, ubi aoristus est pro præsenti, solet exhorrescere. sic, τὸν δὲ ἰδὼν, E, 596. Λ, 254, ubi ἀνθρώπινον μὲν, ῥιγῆσαι ἐπὶ πληγῇ, ἀνδρεῖον δὲ ὑποστῆναι καὶ οὕτω μάχην, collato 255. et 345. M, 331. ῥίγησεν δὲ Ἥρη, O, 34, cohorruit. Αἴας ῥίγησεν ἔργα θεῶν, cohorruit ad ea quæ dii faciebant, Π, 119. Καλυψὼ, ε, 116, expavit, timens ne vir suus a Jove interficeretur. præterea justum et æquum esse crediderat, eum quem ipsa servasset, apud se manere: nunc subito aliter ei mandabatur a Jove, quem ideo injustum putabat. et 171, Ὀδυσσεὺς, qui exhorruit longum et periculosum iter per mare, cum hiems subesset. nam autumno vergente hæc sunt acta, ut ignes apud Calypsonem, Phæacas, Eumæum, Penelopen, ostendunt, et folia ab arboribus decidua, et uvæ in vitibus maturæ, etc. ἐῤῥίγησαν ὅπως ἴδον ὄφιν, M, 208, cohorruerunt ut viderunt anguem. in opposito χαρᾷ θάλπεταί τις εὐτυχῶν. ἦ σὲ ὀΐω ῥιγήσειν πόλεμον, E, 351, certe existimo, te cum horrore corporis de pugna in posterum cogitaturum, i. e. jam ita tecum agetur, ut meminisse in posterum possis. καὶ Ἀχιλλεὺς ἀντιβολῆσαι τούτῳ ἐν μάχῃ ἔῤῥιγε, H, 114, etiam is occurrere ei in pugna

horrere solet, φρίσσει. et est perf. m. a ῥιγέω, f. 2. ῥιγῶ. aor. 2. ἔῤῥιγον. perf. medii ἔῤῥιγα, plusquamp. ἐῤῥίγειν. et ponitur perf. in sensu indefiniti temporis. οὔ τοι ἐγὼν ἔῤῥιγα μάχην, non sane ego horrere soleo pugnam, P, 175. ὄφρα τὶς ἐῤῥίγησι (ἐῤῥίγῃ, perf. m. conj.) καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων, Γ, 353, sequente infinitivo. αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐῤῥίγει, μή τίς με ἀπάφοιτο ἔπεσιν, ψ, 216, quæ est ἐπίτασις τῆς προσοχῆς: οὐ γὰρ ἁπλῶς εὐλαβεῖτο τὴν ἐξ ἀνδρὸς ἀπάτην ἡ σώφρων Πηνελόπη, ἀλλὰ καὶ ἐῤῥίγει, (horrescebat timendo) καὶ οὐ, κατὰ τὴν, ἄλλως ῥιγεδανὴν Ἑλένην, ἀπερίμερίμνως διέκειτο.

ῥιγηλὸς, et καταριγηλὸς, ἡ, όν. (Θέρω) horrendus, horrore dignus. ἅτε ἄλλοις καταριγηλὰ πέλονται, ξ, 226, quas res alii horrent, φρικτὰ, et opponitur φίλον.

ῥίγιον, ου. τό. (Θέρω) neutrum quasi comparativi ὁ ἡ ῥιγίων, a τὸ ῥῖγος. frigidius. et metaphorice, horribilius. ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται, ad vesperam frigidius tibi erit, ϱ, 191, ubi in significatu proprio: πρὸς ἑσπέραν ῥιγώσεις ἐκ τοῦ ψύχους. τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται, Α, 325, ubi in metaphorico: μᾶλλον φρικτὸν αὐτῷ ἔσται τὸ πρᾶγμα. et 563, τόδε σοὶ καὶ ῥίγιον ἔσται. μέγα μὲν κακὸν, τὸ δὲ ῥίγιον, sed hoc multo pejus, Λ, 405. τὸ δὲ ῥίγιον, υ, 220.

ῥίγιστον, ου. τὸ. (Θέρω) pessimum, maxime horribile. αἰεί τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν ἀλλήλων ἰότητι, Ε, 873, semper certe dii pessima pertulimus mutuo consilio.

ῥῖγος, εος. τό. (Θέρω) rigor, frigus magnum in corpore. nam notat passive. est pro φρῖγος, a φρίσσω, horreo præ frigore. metaphorice notat statum tristem et horroris plenum. ῥῖγος καὶ κάματος, algor et lassitudo, ε, 472.

ῥιγόω, f. ώσω. (Θέρω) corpus riget mihi frigore. nam de corpore hoc verbum, sicut ῥιγέω de animo. *mich frieret, (I am chilled with cold.)* ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης, pro ῥιγώσειν, ionice, ξ, 481, omnino non cogitaram, frigore me affectum iri, *ich hatte gar nicht dran gedacht dass mich frieren würde, (I did not think that I should have been chilled with cold.)*

ῥίζα, ης. ἡ. (Ἕω) radix, *die wurzel, (the root.)* est ab ἡ ἔρα, terra, et ἵζω, sedeo, hæreo, compositum nomen; quæ terræ insidet et inhæret: vel et a particula intensiva ἐρι, quia valde et firmiter insidet. κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, truncum ex radice tondens, ψ, 196, sc. sic, ut radix una cum trunco in terra maneret, truncus vero, a radice usque ad summum truncum, cortice liberaretur et lævigaretur. et altitudo trunci non nimia est intelligenda. ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, radice nigrum erat id φάρμακον, κ, 304, *von schwarzer oder dunkelrother wurzel, (having a black or dark-red root.)* ἐπέβαλε ῥίζαν πικρὴν, Λ, 845, imposuit vulneri acrem radicem, comminutam antea manibus: nam non nimis minutæ debebant esse particulæ, sed ἁδρομερεῖς. findebat radicem manibus, *riss sie in die lange mit den handen, (tore it lengthwise with his hands.)* et hanc radicem vocant Ἀχίλλειον, vel ἀριστολόχειαν, quæ et ἴσχαιμος, dicitur, sanguinem sistens. et vide, Patroclus hanc radicem secum ferebat: utile enim est, secum in promtu habere et secum ferre utilia in omnes casus temporis alicujus, quale e. c. pugna est. ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα πτελέη, ulmus ex radicibus procidens, Φ, 243. χαμαὶ βάλε δένδρεα αὐτῇσιν ῥίζῃσιν, Ι, 538, attice in solo ablativo, pro σὺν αὐταῖς ῥίζαις, una cum radicibus dejecit arbores. δρύες, ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσι ἀραρυῖαι, Μ, 134, quercus, radicibus magnis longe extensis firmatæ. σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι, stridebant ei ab igne radices oculi, ι, 390, ubi metaphorice sic vocatur interior pars oculi in capite, et musculi quibus oculus adhæret et regitur. ῥίζαι γὰρ ἑκὰς ἦσαν, μ, 435, radices cum trunco longe aberant, sc. a protenso late ramo.

ῥιζόω, f. ώσω. (Ἕω) radices agere facio. it. radices ago. *mache einwurzeln, pflanze, (I cause to take root, I plant.)* πολύκαρπος ἀλωὴ ἐῤῥίζωται, fructuosa vinea plantata est, η, 122. ὅς μιν (τὴν ναῦν) λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθε, ν, 162, qui Neptunus eam navem in lapidem mutavit, et eam ab inferiore parte immotam stare fecit et radices in fundum maris agere, ut jam sit scopulus figura navigii.

ῥίμφα, (Ῥέπω) adverb. celeriter, facile, leviter. idem quod τάχα. est a ῥίπτω. ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει, genua ferunt eum leviter et velociter, Ζ, 511. Ο, 268, de equo generoso currente; εὐκόλως καὶ κούφως. δεῖπνον ἕλοντο ῥίμφα, jentaculum sumebant raptim, Θ, 54. ῥίμφα θέων, *schnell laufend, (running quickly,)* de heroë, Κ, 54. Ψ, 766. ἵπποι ῥίμφα ἔφερον ἅρμα, Λ, 533. Ρ, 458. ἐπέτοντο ῥίμφα μάλα, de equis Neptuni, Ν, 30. et 515, οὐκέτι πόδες ἔφερον, pedes eum non facile ferebant. πρήσσοντε κέλευθον, Ξ, 282. Ψ, 501. ῥίμφα δὲ λεπτὰ ἐγένοντο ὑπὸ ποσὶ βοῶν, Υ, 497, de frumento triturando a bubus. ἵπποι μάλα ῥίμφα τρωχῶσι, currunt, Χ, 163. ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, agebat currum celeriter per castra, Ω, 691. et 799, σῆμα ἔχευαν, monumentum cumularunt. ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρὸς, facile et celeriter currens e manu, ϑ, 193, ubi sermo est de jacto disco lapideo. ῥίμφα διώκοντες, sc. τὴν ναῦν, celeriter agentes navem, μ, 182, et cohæret cum ἀπῆμεν, 181. post διώκοντες est colon, et sequens δὲ est tunc, *da, (then.)* sic, νηῦς, ῥίμφα διωκομένη, celeriter acta, ν, 162. et 88, θέουσα νηῦς. et 83, ἵπποι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον.

ῥὶν, ινός. ἡ. (Ῥέω) nasus. dicitur nominativus et ῥίς. est, ut diximus, a ῥέω, quia per nares effluunt humores capitis: *eine rinne des hauptes, (a gutter or channel from the head.)* sicut et Germanicum nomen, *die nase, (the nose,)* est a *nass, (wet,)* humidus, madidus. μέτωπον, ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης, frontem, supra extremum nasum, Ν, 616. βέλος ἴθυνεν ῥῖνα παρὰ ὀφθαλμὸν, Ε, 291, telum direxit ad nasum juxta oculum; et præpositio ibi ad utrumque nomen pertinet. ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ ἔθηκε,

δ, 445, singulis supposuit sub nares odorem suavissimum. ἀποτάμῃ ῥῖνα καὶ οὔατα χαλκῷ, σ, 85, ubi notatur ὁ ἀκρωτηριασμός. sed ῥινοτομεῖν notat, solum nasum abscindere, ῥῖνα μόνην τέμνειν. sic, ἀπαμήσαντες (desecantes) οὔατά τε, φ, 301. et χ, 475, ἀπέταμνον. στόμα ῥῖνές τε οὔδει πλῆντο, os et nares solo applicabantur, Ξ, 467, et nasus in plurali dicitur, διὰ τοὺς αὐτόθι δύο πόρους, propter duos illos in naso meatus. τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε, Π, 503, finis mortis obtexit oculos et nares; quo posteriori notatur ἡ ἀργία τοῦ ἀναπνεῖν, cessatio spiritus ducendi per nares. στόμα τε ῥῖνάς τε περιδρύφθη, *beschunde sich maul und nase, (grazed his mouth and nose,)* Ψ, 395. et 777, ἐνέπλητο ὄνθου βοείου, *bekam maul und nase voll kuhmiss, (his mouth and nose were filled with cow dung.)* θάλασσα κήκιε ἀνὰ στόμα ῥῖνάς τε, aqua salsa effluebat ei per os et nares, ε, 456. αὐλὸς παχὺς αἵματος ἦλθεν ἀνὰ ῥῖνας, χ, 18. ἀνὰ ῥῖνας (per nares) δέ οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψε, ei jam acerba vis luctus protrudebat se, ω, 317, *er fieng an zu schnauben vor heftiger betrübniss, und die nase lief ihm voll wasser, (he began to breathe short with vehement emotion, and his nose ran with water,)* sicut solet in retenta diutius et dissimulata, vel etiam subita, tristitia. ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἔσταξεν αὐτῷ κατὰ ῥινῶν, ubi meliores codices legunt κατὰ ῥινοῦ, odores pretiosos et præservantes a putredine stillavit ei largiter per cutem omnem, i. e. per totum corpus exterius, κατὰ δέρματος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὠτειλῶν, Τ, 39, quid enim mortuo cum naribus, quasi olfacturo? certe, si legi debet ῥινῶν, pluralis est pro singulari ῥινοῦ. cæterum ab ἡ ῥὶν est τὸ ἔνρινον vel ἔῤῥινον, quod est ἄρωμα ᾧ τὰς ῥῖνας ἐνεχρίοντο, *ein balsam zum riechen, (a perfume for smelling.)* nobis quoque sic dici potest pulvis ille quem naribus intrudimus, *schnupftobak, (snuff.)* nasus dicitur et ἡ μύτις, ιδος, maxime in brutis, quibus nares prope adjacent vel prominent ante ipsum os, *die schnauze, (the snout:)* et in piscibus quibusdam sunt foramina, per quæ aquam efflant: et est a μύζω, unde ἡ μύξα et ὁ μυκτήρ. ῥινᾷν est ἀπατᾷν, *bey der nase herum führen, (to lead by the nose,)* decipere; ex metaphora bestiarum per odorem aliquem deceptarum et captarum: *witterung geben, (to give scent.)* σκινδαρίζειν, est, μέσῳ δακτύλῳ παίειν μυκτῆρά τινος, *nasenstieber geben, (to give fillips on the nose.)* sicut ῥαθαπυγίζειν est, σιμῷ τῷ ποδὶ τὸν γλουτόν τινος παίειν, *mit dem breiten fusse einen vor den hintern stossen, (to kick a person's posteriors.)* Vide sub βδελλασία.

ῥινὸς, οῦ. ὁ, et ionice ἡ. (Ῥέω) corium, cutis, *die haut, (the skin.)* est a ῥεῖν, sicut et ἡ ῥὶν: διὰ τοῦ δέρματος γὰρ ἐκρέουσιν οἱ ἱδρῶτες. per dialectum vocatur et ὁ γρῖνος. pro hoc γ. λεπτοτάτη ῥινὸς βοὸς, tenuissimum corium bovis, Υ, 276. κυνέην ῥινοῦ ποιητὴν, galeam ex corio factam, Κ, 262. ἑπτὰ τεταμένην ἐκ δερμάτων. ἐν τῇ ἑβδόμῃ ῥινῷ ἔσχετο, in septimo corio retardabatur cuspis, Η, 248, de scuto Ajacis septemplici. ὑπέστρωτο ῥινὸν βοὸς, Κ, 155, substraverat sibi dormituro corium bovis. et 334, ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο, induerat sibi extra cutem cani lupi, *einen wolfspelz, (a wolf's skin,)* contra frigus nocturnum. ἔνθεν οἰνίζοντο, ἄλλοι μὲν — ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, inde vinum comparabant sibi, alii pro — alii pro cutibus, *tauscheten sich wein ein, gegen häute, (bartered skins for wine,)* Η, 474, βύρσαις, quorum ingens copia in tanto exercitu, ex bubus et ovibus quotidie mactatis. ponitur et de cute humana. ἀπῶσε δὲ ῥινὸν λίθος τρηχὺς, lapis asper destrinxit cutem de femore Æneæ, Ε, 308. ἔνθα ἀπὸ δρύφθη ῥινὸς, ibi omnino destricta ei, Ulyssi, fuisset cutis, ε, 426, ad saxa aspera. et 435, ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπεδρύφθησαν πρὸς πέτραις, *an den felsen, (against the rocks.)* ῥινὸν ὀστέων ἀπερύσαι, cutem de corpore Ulyssis detraxisse, ξ, 134. ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, summam cutem Telemachi læserat ferrum, χ, 278, *das eisen schrammete nur die haut ein wenig, (the weapon only grazed the skin a little.)* de clypeis, corio obductis quoque ponitur. ἀλλ' οἵγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις, sed isti coriis boum dense munientes et stipantes propugnacula muri superne, Μ, 263, i. e. scutis, ἀσπίσι, et hoc pro, viris armatis. δοῦπος χαλκοῦ τε, ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιητάων, sonitus ferri et scutorum, Π, 636, ubi duo posteriora notant idem, corii et boum bene præparatorum, i. e. scutorum ex coriis bubulis apte factorum. ἀσπίδι, τὴν ὅγε ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ χαλκῷ δινωτὴν φορέεσκε, *von ochsenhäuten, (of ox-hides,)* Ν, 406, ubi conf. δινωτός. et 804, ἀσπίδα ῥινοῖσιν πυκινὴν, dense factam coriis. συνέβαλον ῥινοὺς, Δ, 447, conferebant clypeos adversus se invicem: nam sermo est de prœlio, coll. 448, 449. sic et Θ, 61, seqq. est ergo descriptio πολέμου, prœlii. ἐπίτονος, βοὸς ῥινοῦ (ἐκ) τετευχὼς, funis, ex corio bovis factus, μ, 423, τμῆμα ὂν βοείου δέρματος, et sermo est de fune nautico, quales olim et ex coriis fiebant. εἴσατο δὲ, ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ, ε, 281, ubi conf. εἴσατο sub εἴδω: similem putabat terram procul visam, ac si scutum videret. sed οἱ Ἰλλύριοι τὴν ῥινὸν dicunt pro τὴν ἀχλὺν, humidam nebulam, nubem: ut ergo h. l. esse posset, apparebat ei ἡ γῆ ὡς ἀχλὺς, *wie eine am horizonte liegende wolke, (like a cloud reposing on the horizon.)* εἷρπον μὲν ῥινοὶ, cutes bubus detractæ serpebant, prodigiose, μ, 395. ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς (βόας) ἔκτανον αὐτοὶ, sedentes in cutibus boum, quos ipsi, proci, occiderant, α, 108, quod per σκῶμμα est additum: Hercules enim laudatur, gestans pellem leonis a se occisi; hi sedent in coriis boum quos occiderant ipsi. ergo est ψόγος τῆς τρυφῆς αὐτῶν. locum Τ, 39, quære sub ἡ ῥίν. et quia ἡ ῥινὸς, οῦ, per dialectum notat et, nubem densam: hinc est ἡ ῥίνη, lima, quæ limando pulverem facit decidentem de limato, velut nebulam aliquam. a quo nomine deinde est verbum ῥινέω, et ῥινάω, et ῥινίζω, limo; et

τὸ ῥίνημα, ramentum, scobs, e. c. ῥίνημα χρυσοῦ, apud Herodianum, I, 7, 9.

ῥινοτόρος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) qui clypeos coriis obductos perforat, qui coria perrumpit. a præcedente derivatum Ἄρης (Mars, i. e. ferrum quo pugnatur) ῥινοτόρος, Φ, 392, quasi βυρσοτόμος: δεῖ γὰρ ἀσπίδος διατορῆσαι ῥινὸν, εἶτα τοῦ σώματος ἀφικέσθαι. Mars pro se est ταλαύρινος, portans clypeum corio bubulo inductum; adversus alios est ῥινοτόρος, sic ut non scuta modo, sed et τὸν ῥινὸν (i. e. χροῦν, cutem) τῶν πληττομένων, perforet. ab ὁ ῥινὸς vocantur βόες καὶ ταῦροι λαρινοὶ, (a particula intensiva λα) οἱ μέγα καὶ παχὺ δέρμα ἔχοντες.

ῥίον, ου. τό. (Ὄρω) cacumen prominens in vertice montis, prominentia in monte, promontorium. σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο δησαίμην, catenam deinde etiam ligare possem circa eminentiam Olympi montis, Θ, 25. Ἥρη δ' εἰσεῖδεν, στᾶσα, ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου, stans vidit ab Olympo, a prominentia ejus una, Ξ, 154. et 225, ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο, reliquit verticem illum. sic et Τ, 114, et ejusmodi ῥίον Romani vocant arcem. ἔνθα Νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ, γ, 295, ibi Notus magnos fluctus ad sinistram partem promontorii impellit et volvit versus Phæstum: et σκαιὸν est δυτικὸν, occidenti obversum. id promontorium vocat 296 μικρὸν λίθον, in comparatione cum aliis promontoriis, quæ saxa sunt grandiora. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρὶ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι ὑψηλῶν ὀρέων, ὅ,τε φαίνεται οἶον ἄλλων, ι, 191, de Polyphemo comparato ad homines. ergo est differentia ῥίου καὶ ὄρους: nam ῥίον est κορυφὴ ὄρους (*ein koppe*) *(the summit of a mountain)* ὑπερφαινομένη, τῶν ἄλλων ὑψηλοτέρη, et ὄρος est totum, ῥίον pars ejus. vox descendit ab ὄρω, et est cum Romanorum, erigere, et Germanorum *richten, (to set, put,)* unius originis.

ῥιπή, ῆς. ἡ. (Ῥίπω) impetus vehemens: jactus, *der wurf, der heftige trieb und flug, (a throw, vehement impulse and flight.)* ὅση δ' αἰγανέης ῥιπὴ, quousque volat jaculum conjectum, Π, 589, *so weit man mit einem wurfpfeile wirft, (as far as a javelin can be thrown.)* ὑπαὶ ῥιπῆς λᾶος, sub impetu et jactu lapidis, Μ, 462. Θ, 192, i. e. ὁρμῆς. sic, Βορέαο χάλαζα πτῆται, grando volat sub impetu Boreæ, Ο, 171. Τ, 357, *der nordwind wirft hagel herab, (the north wind brings hail.)* Διὸς, Ξ, 414, i. e. ὑπὸ κεραυνοῦ, qui est ῥιπὴ ἀέρος. πυρὸς, Φ, 12, sub impulsu et vi ignis. ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ, impressione et impetu unius viri, Θ, 355. proprie ῥιπὴ est impetus rei quæ projicitur; deinde ictus quem infligit projecta et accidens res.

ῥιπτάζω, f. άσω. (Ῥίπω) jacio, jacere conor. est a sequente. ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοὺς, minans per domum, se dejecturum esse deos, Ξ, 257, coll. 258.

ῥιπτάω, f. ήσω. (Ῥίπω) jacio. ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, Ο, 23, dejiciebam apprehendens eum de limine cœlesti; et loquitur Jupiter. δίσκον ῥίπτασκε, Ψ, 827, coll. 842, 845. ῥίπτασκε πρὸς νέφεα, jactabat ad nubes, versus altum, λ, 591. Vide sub ῥίπτω.

ῥίπτω, f. ψω. (Ῥίπω) jacio, *ich werfe, (I throw:)* facio ut vergat quid deorsum. est a ῥίπω, et connotat σφοδρότητά τινα. ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον, Θ, 13, aut eum corripiens dejiciam in Tartarum; inquit Jupiter. ἤ τις Ἀχαιῶν ῥίψει αὐτὸν, χειρὸς ἑλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν (ἐς) ὄλεθρον, Ω, 735, aut aliquis Achæorum dejiciet eum, arripiens eum ad manum ejus, de muro, in miseram mortem. quod vaticinium de filio Hectoris postea est impletum. ἤδη γάρ με ῥῖψε (ἔῤῥιψε) ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίου, Α, 591, jam semel enim me dejecit pede prehensum de limine divino; inquit Vulcanus de Jove. quod physice potest explicari, si cogites, Vulcanum esse exhalationes igneas in superiori aëre collectas e terra, et istæ ἀναθυμιάσεις, ἄνω ἐκπυρωθεῖσαι, κάτω ῥιπτοῦνται, ὥσπερ οἱ κεραυνοὶ, etc. sic ἡ Ἄτη dicitur dejecta de cœlo, cujus λόφος (collis) quo dejecta est, est in Troade. quid, si traditio, quæ est 2 Petr. ii, 4, ad eruditissimum nostrum Ægyptium devenerit? ἔῤῥιψεν (Ζεὺς) Ἄτην ἀπ' οὐρανοῦ, χειρὶ περιστρέψας, Τ, 130. et 268, κάπρον εἰς ἁλὸς λαῖτμα, ἐπιδινήσας. sic, τρυφάλειαν, galeam ab hoste ereptam, Γ, 378, *warf sie, da er ihr einen schwung mit der hand gegeben, (threw it, after poising it in his hand.)* δίσκον, Ψ, 842, 845, coll. 827. σφαῖραν, pilam, ζ, 115, μετὰ ἀμφίπολον, *die prinzessin warf den ball nach ihrer dienerinn, (the princess threw the ball to her maid-servant.)* ἀπὸ ἕο, projecit a se, ι, 398. θύραζε, foras, μ, 254. βοὸς πόδα, υ, 299, *einen röhrknochen vom rinde, (the leg bone of an ox.)* idem verbum dicitur ῥιπτέω et ῥιπτάω.

ῥίψ, ιπός. ἡ. (Ῥίπω) vimen flexile, et facile vergens quo manus vel ventus vult, ramus salignus. *hagen, ruthe von bachweiden, (an osier twig.)* est a ῥίπτω vel ῥέπω. αἱ ῥῖπες sunt πλέγμα καλάμου πλατὺ, ὡς ψίαθος, storea; et videtur hinc a nautis ἡ καλαμωτὴ dici, ὁ ἑκατέρωθεν περὶ τὰ χείλη τῶν πλοίων φραγμὸς, *eine breite geflochtene matte, (a broad woven mat.)* ab ῥὶψ est ῥιπίζω, varie flecto. φράξε δέ μιν (τὴν σχεδίην, navigium) ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι, ε, 256, ubi rem ipsam peritis rei nauticæ relinquimus. cæterum est proverbium, ἐπὶ ῥιπὸς πλεῖν, navigare in storea vel vimine, Aristoph. Pax, 698, i. e. ad omnia audenda paratum esse.

ῥοά et ῥοιά, ᾶς. ἡ. (Ῥάω) malus Punica, et, malum Punicum. *ein granatapfelbaum, und, ein granatapfel, (a pomegranate tree, and a pomegranate.)* notat enim hoc nomen et δένδρον et καρπὸν, sicut ἡ ἐλαία, quæ arborem et pomum ejus notat. est a ῥάω, quod et divido, distribuo, disseco, designat. ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι, η, 115. λ, 588, ubi sunt arbores. cæterum ab hac notione τοῦ ῥάειν etiam ἀραιὸς fit liquidior in notione angustiæ, si cum α privativo compositum cogitas.

ῥοδανὸς, ὴ, όν. (Ῥέω) facile et abundanter fluens, quasi ῥοανὸς, interserto δ, a ῥέω, fluo. πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, περὶ ῥοδανὸν δονακῆα, Σ, 576, apud fluvium sonantem, circa abundanter fluentem arundinosum. alii scribunt h. l. ῥοδαλὸν aut ῥαδαλὸν, et exponunt id adjectivum, compositum a ῥᾷον ἅλλεσθαι φυτὰ ἐξ αὐτοῦ, qui fluvius facile et large exsurgere e terra faciat herbas: vel, factum id pro κραδαλὸν, i. e. εὐκράδαντον καὶ εὐκίνητον, abjecto κ. alii τὸ ῥαδαλὸν intelligunt quidem de εὐκινήτῳ, sed non respectu fluvii, sed διὰ λεπτότητα δονάκων, quod tenues et longæ arundines semper sint in motu: unde et textrices dicantur ῥαδανίζειν, i. e. συνεχῶς τινάσσειν τὴν κρόκην. alii legi volunt ὑφὲν, ῥαδαλονδονακῆα, i. e. ἰσχνοκαλαμώδη qui tenues arundines multas habet. vides igitur crucem criticam.

ῥοδοδάκτυλος, ου. ὁ ἡ. (Δίκω) a τὸ ῥόδον, rosa. roseos digitos habens. et parte manuum, imo corporis, posita pro toto, roseo colore conspicuus aliquis. est epitheton Auroræ, διὰ τὸ πυρῶδες τοῦ ἀέρος περὶ ἀνατολὰς ἡλίου. ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς, A, 477. καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς, I, 703. αὐτοῖς φάνη, Ψ, 109. ἦμος, Ω, 788. β, 1. γ, 404, etc. conf. Ἠώς.

ῥοδόεις, εσσα, εν. (Ὄζω) roseus. ῥοδόεντι ἐλαίῳ ἔχριε τὸν, Ψ, 186, ῥοδίνῳ, oleo ex rosis confecto. et hoc ungebat corpus Hectoris, non modo ne fœteret corpus; sed maxime, ne dilaceraretur cutis per ἑλκυσμὸν, οἷα τοῦ ἀμβροσίου ῥοδίνου στερεοῦντος τὸ σῶμα, ὡς μὴ ἀποδρύπτεσθαι.

ῥόδον, ου. τό. (Ὄζω) rosa. ab odore præstantissimo nomen habet, præfixo ρ, ad indicandum robur illud odoris. est Zephyro sacra, et γῆς καλλίστων ἄστρον, καὶ ἀνθέων βασιλεὺς, et γελᾷν Ζεφύρῳ, *den Zephyr anzulachen, (to laugh at the Zephyr,)* suo semiaperto calice. εἰς μύρου θυετέρου σκευὴν ἐγκρίνεται. plura de ῥόδῳ adfert Eustathius ad Ψ, 186.

ῥοὴ, ῆς. ἡ. (Ῥέω) fluxio. Μαιάνδρου ῥοὰς, B, 869. ἐπὶ ὠκεανοῖο ῥοάων, pro ῥοῶν, Γ, 5. sic, ἀπὸ Αἰσήποιο, Δ, 91. ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος, E, 774, ubi confluunt. μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων, Z, 4. ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο, Λ, 731. ἔνιψε ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι, in aqua fluviali pura, Π, 229. 669, λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν, et 679, ἔλουσε. et 719, ῥοῇς ἐπὶ Σαγγαρίοιο. πέμψεν ἐπὶ ὠκεανοῖο ῥοὰς, ad fluenta, Σ, 240. Ἠὼς ἀπὸ ὠκεανοῖο ῥοάων, T, 1. λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν, ζ, 216, i. e. ῥεέθροις vel ῥείθροις. πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις, ι, 450. ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, κ, 529. πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς, ω, 11, prætcribant. vides igitur, idem esse quod ὁ ῥόος et τὸ ῥέεθρον.

ῥόθιος, ία, ιον. (Ῥέω) strepens, fremens, murmurans. accurrens, accidens. κῦμα βέβρυχε ῥόθιον, unda advoluta cum murmure strepit, ε, 412. est ergo epitheton κύματος ῥοθοῦντος. post Homerum τὸ ῥόθιον dictum est τὸ ῥεῦμα, fluxus, fluxio: imo et ratis, *ein floss, (a raft:)* recentiores Attici etiam sic vocant τὴν σύντονον εἰρεσίαν, remigationem studiosam, et ῥοθιάζειν est his, ἐρέσσειν εὐτόνως.

ῥοιὰ, ἡ, vide ῥόα.

ῥοιβδέω, f. ήσω. (Ῥάω) sorbeo, absorbeo gutture, *ich schlorfe, schlucke ein, (I swallow,)* idem dicitur ῥοφέω, imo et ῥοχθέω. ὅτε ῥοιβδήσειε, ἡ Χάρυβδις, quando sorbeat in se aquam, μ, 106. et Charybdis hinc nomen habet, a ῥοιβδεῖν et χαίνειν, voragine ampla insorbere.

ῥοιζέω, f. ήσω. (Ῥάω) notat sonum, qui compressis dentibus et apertis labiis attractoque aëre, editur; it. quem edunt lintea fissa inter rumpendum aut aër transverberatus. ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ, K, 502, i. e. ῥοίζῳ σημεῖον διδοὺς τοῦ ἀναχωρῆσαι. nam loqui ibi periculosum nimis erat; sonus autem iste similis erat suaviter dormienti, qui ergo neminem excitabat.

ῥοῖζος, ου. ὁ. et ionice ἡ. (Ῥάω) sonus ille, quem modo diximus. item ille, qui διὰ τὸ ρ fit: sicut ὁ σιγμὸς est sonus διὰ τὸ σ, æolice dicitur ὁ ῥοῖβδος, unde est ῥοιβδεῖν: ut ergo appareat horum arcta cognatio. est fere idem qui ὁ ῥόθος. ὀϊστῶν τε ῥοῖζον, καὶ δοῦπον ἀκόντων, stridorem sagittarum volantium, et gravem sonum accidentium jaculorum, Π, 361. πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος ἔτρεπε μῆλα, ι, 315, ubi sonus pastoris, oves exigentis. id alibi per συρίττειν indicatur ἐν τῷ ἐξάγειν τὸ ποίμνιον, quod et ψιττάζειν dicitur, i. e. ποιμενικῶς φθέγγεσθαι. Vide sub μύζω.

ῥόος, ου. ὁ. (Ῥέω) fluentum, cursus fluvii. ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι κὰρ ῥόον (κατὰ ῥόον, in suum cursum et fluxum) ᾗπερ πρόσθεν ἵεν (pro ἵεσαν) καλλίρροον ὕδωρ, qua antea mittebant suam pulcram aquam, M, 33, ubi κατὰ ῥοῦν τραπῆναι idem est ac, ἔνθα πρώην ῥέοντες ἐπορεύοντο, ubi et quo antea fluebant, *wieder in ihren ordentlichen gang, (flowing again in their regular channel.)* hinc est ortum proverbium: κατὰ ῥοῦν τὰ πράγματα φέρεται, *die sachen gehen gut, (things go on smoothly,)* secundo fluxu feruntur res, i. e. μὴ ἀνακόπτονται ὡς παρεκνεύειν ὧδε καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ εὐροοῦσι τὰ τῆς τύχης. oppositum ei est, ἀνὰ ῥοῦν, adversus fluvium, *dem strom entgegen, (against the stream;)* unde dicitur ἀνάρροον χωρεῖν, contra, quam rapit amnis, ire velle. ἐννῆμαρ εἰς τεῖχος ἵει ῥόον, novem dies mittebat fluxum aquarum versus murum, M, 25. ἔνδιοι ἱκόμεσθα ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο, Λ, 725, nam aqua fluvialis erat res sacra: et omne vel excellens vel verendum dicebatur ἱερόν. παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο, Π, 151. λ, 21. nam et mare habet suos fluxus. sic, ῥόος ὠκεανοῦ περὶ ἔρρεεν, Σ, 402. πᾶσι (omnibus fluviis) ῥόον πεδίονδε τίθησι, facit ut campum inundent, P, 750. πλῆτο ῥόος κελάδων, implebatur fluentum sonans et strepens, Φ, 16. et 219, οὐ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα inquit fluvius, et 241, ἐμπίπτων σάκεϊ ῥόος, incidens fluvius adversus scutum. et 258, ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ... [sic] ῥόον ἡγεμονεύει, *er leitet den strom, (guides the*

stream.) et 263, κῦμα ῥόοιο. sic et 306. et 303, πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος, ruentis adversus cursum aquæ. et 369, σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν, inquit fluvii præses: cur tuus, O Juno, filius, Vulcanus, adortus est meum fluentum tristitia afficere. τὴνδε ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα, ε, 327, secundum fluxum undarum in mari; quo ventis agitur unda. et 461, ἂψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον, *dem strome nach, (with the stream.)* et 449, σόν τε ῥόον σά τε γούνατα ἱκάνω, inquit enatans e mari in ostium fluvii Ulysses, et supplicans præsidi ejus. et 451, ὁ δὲ αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, clementer fluere fecit aquam. ποταμοῖο περικαλλέα ῥόον, ζ, 85. κῦμα ῥόος τε, ι, 80, et sermo est de mari, quod etiam est ῥοῶδες. τὴν δὲ κατ' ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο, λ, 638. μ, 1. ὥς εἴ τε κατάῤῥοον, pro κατὰ ῥόον, ξ, 254, i. e. ὡς ἐν ὕδατι κάτω ῥέοντι, καὶ οὐ στατῷ κατὰ ἰσότητα ἐπιφανείας, *als wenn es berg ab gienge, nicht aber das wasser wagerecht stünde, (as in water flowing downwards, and not standing with a level surface.)*

ῥόπαλον, ου. τό. ('Ρέπω) clava, baculus altero extremo crassior. est a ῥέπω, vergo. nam et talis baculus seu clava sic vocatur, quæ altero extremo est inflexa paululum. hinc apud Euripidem Hecuba habet σκολιὸν σκηπίωνα ἢ σκίπωνα. est ergo et σκῆπτρόν τι. ᾧ δὴ πολλὰ ῥόπαλα ἀμφὶς ἐάγη, Λ, 558, de asino lento, ad quem (sc. jam ante id tempus) multi fustes sunt confracti. et 560, αὐτὸν ῥοπάλοις τύπτουσι. Κύκλωπος μέγα ῥόπαλον, ι, 319, 324, quod ingens erat. χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, manibus gestans clavam ferream, λ, 574, ubi sermo est de Orione. ergo non solus Hercules ῥοπαλοφόρος. δὸς δέ μοι ῥόπαλον σκηρίπτεσθαι, da mihi baculum validum, quo innitar in ambulando, ρ, 195, inquit Ulysses personatus ad Eumæum, coll. 199, ubi idem vocatur σκῆπτρον. et 236, ῥοπάλῳ ἐξέλοιτο θυμὸν, an baculo occideret eum. idem dicitur τὸ ῥόπτρον, ου. apud Eurip. Hipp. 1173, τίνι τρόπῳ ἔπαισεν αὐτὸν Δίκης ῥόπτρον; quo modo percussit eum scipio Vindictæ? apud Theocritum est ῥοικὸν (a ῥοικὸς, ἡ, ὸν) λαγώβολον, quod quoque a ῥέπειν esse videtur. τὸ ῥόπτρον est et εἶδός τι ξίφους, καὶ πάγης, etiam θύρης ἐπίσπαστρον. Vide sub σκῆπτρον, ad finem.

ῥοχθέω, f. ήσω. ('Ράω) sonum asperum edo gutture, *ich röchele, (I utter a hoarse sound.)* et verbum quoque ad sonum illum inarticulatum factum; sub ῥήσσω tamen pertinens. ponitur et de fluctibus elisis. ῥόχθει (pro ἐῤόχθει) γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, strepebat enim magna unda ad siccum terræ, ε, 402. πρὸς πέτρας κῦμα μέγα ῥοχθεῖ, μ, 60, strepit graviter. etiam is sonus hoc verbo exprimitur, quando ore semiaperto attrahimus quid. hinc est et ὁ ῥόθος, extruso χ, strepitus undarum: et in genere strepitus, *das rauschen, (noise.)*

ῥύατο, pro ἐρύοντο, vide sub 'ΡΥ'Ω.

ῥυδόν. ('Ρέω) adverb. affluenter, abundanter. dicitur et ῥύδην. Ἀρύβαντος ῥυδὸν ἀφνειοῦ, admodum divitis, ο, 425, τοῦ χύδην πλουτοῦντος καὶ ἐπίῤῥοιαν πλούτου ἔχοντος.

ῥυμός, οῦ. ὁ. ('Ρύω) temo, *die deichsel, (the pole of a carriage.)* est a ῥύω, traho: et temo in curru sic dicitur, nam in aratro appellatur ὁ ἱστοβοεύς. ἀργύρεος ῥυμὸς, argenteus temo, in curru Junonis, E, 729. ἵππω ἄξαντε ἅρμα ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, equi confringentes currum in extremitate temonis, Z, 40, i. e. ἐν ἄκρῳ ῥυμῷ, sic Π, 371, ἵπποι ἔλιπον ἅρματα ἄξαντα ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, reliquerunt currus, qui frangebantur *(welche zerbrachen) (which broke)* in extremo temone; quando scilicet temo extremus allidebatur ab equis fossam transilientibus ad ripam, vel labrum fossæ, tunc frangebatur temo, et quidem ea parte, ubi currui adhæret: ut ergo equi cum temone solo fugerint currumque destituerint. ἢ ὅγε δίφρον ῥυμοῦ ἐξερύοι, an ille currum temone prehensum extraheret manibus suis, K, 505. ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη, Ψ, 393, temo in terram procidebat, fracto jugo equorum. εὐξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ, Ω, 271. habet ergo nomen suum παρὰ τὸ ῥύειν καὶ ἑλκύειν τὴν ἅμαξαν. Vide sub ἵππος paullo ab initio.

ῥύομαι, vide 'ΡΥ'Ω.

ῥυπάω, ('Ράω) sum sordidus et vilis. μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι, vestes valde sordidatas purgare, ζ, 87, pro ῥυπαόντα, contr. ῥυπῶντα, et distracto circumflexo per insertum ο. ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, sc. εἵματα, κακῶ μεμορυγμένα καπνῷ, *mit russ beschmutzete, (sooty,)* ν, 435. ῥυπόωντα χιτῶνα, tunicam sordidatam, illotam, ω, 226.

ῥύπος, ου. ὁ. et τὸ ῥύπον, ου. ('Ράω) inquinatio, sordes; ea quæ abraduntur. nam pertinet ad ῥάω. ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα, i. e. τὰ τοῦ ῥύπου μετέχοντα, *alles was schmutzig war, (all that was dirty,)* ζ, 93.

ῥυπόω, f. ώσω. ('Ράω) sum sordidus et vilis. idem ac ῥυπάω. νῦν δὲ, ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷμαι, τοὔνεκα ἀτιμάζει με, ψ, 115, *weil ich schmutzig aussehe, ungewaschene kleider anhabe; und böse,* i. e. *zerlumpete, schlechte kleider anhabe, (because I look dirty and have unwashed garments,* i. e. *squalid, ragged, miserable clothes.)* εἵματα ἅ μοι ῥερυπωμένα κεῖται, ζ, 59. Atticus diceret ἐῤῥυπωμένα: sed metro id non convenit, quia ῥυ est breve. coll. 61, ubi est oppositum, καθαρὰ et καθαίρειν. Vide sub Ἕω, induo.

ῥύσαι, ῥύσατο, vide sub 'ΡΥ'Ω.

ῥύσιον, ου. τό. ('Ρύω) id quod trahitur et rapitur, loco rapti aut abstracti ante. τὸ ἀντί τινος ῥυόμενον, i. e. ἑλκόμενον, καὶ ἀντὶ τῶν προαρπασθέντων ἁρπαζόμενον. ῥύσια ἐλαυνόμενος, abigens alia loco eorum quæ sibi ante erant abacta ab iisdem hominibus, Λ, 673, ubi Nestor est ὁ ἐρυσιάζων καὶ λαμβάνων ἀνθαρπάγματα, qui ab abactoribus vicissim alia abigit et rapit. verbum ῥυσιάζω, est Eurip. Ion. 523, 1406.

ῥύσκευ, vide sub 'ΡΥ'Ω.

ῥυστάζω, f. άξω. ('Ρύω) traho, tracto, *ich*

ziehe gewaltsam, *(I draw forcibly.)* πολλὰ ῥυστάζεσκεν σε περὶ σῆμα Πατρόκλου, crebro raptavit te, Achilles Hectorem mortuum, circa tumulum Patrocli, Ω, 755. μνηστῆρες, ῥυστάζοντες ἀεικελίως δμωὰς γυναῖκας, π, 109. υ, 319, proci, tractantes indigne ancillas, ubi notat τοὺς ἐνεργοῦντας βίαν εἰς τὰς δμωὰς, καὶ τοὺς ἑλκυσμὸν ποιοῦντας, contrectantes eas, et ad se nescio in quæ latibula trahere vi volentes, Veneris caussa. maximeque respicit id ancillas innoxias, et resistentes huic injuriæ. ergo ῥυστάζειν in specie notat βίαιον ἑλκυσμὸν γυναικῶν.

ῥυστακτὺς, ύος. ἡ. (Ῥύω) vexatio, ὁ βίαιος ἑλκυσμὸς, a ῥυστάζειν, i. e. κατὰ βίαν ἕλκειν. εἴ τις (cum aliquis) ξεῖνος ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς, sic malis afficiatur per vexationem miseram, σ, 223, coll. 220. et τὸ, πῶς νῦν; respicit 215, 216.

ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ. (Ῥύω) qui trahit, ὁ ἑλκυστής. ἐν δὲ ῥυτῆρσι τανύσθεν, Π, 475. pro ἐτανύσθησαν, et in loris suis contenderunt equi currendo; ubi ῥυτῆρες sunt lora, quibus equus est ad currum junctus, et in quibus currum trahit. possint tamen etiam intelligi lora τοῦ χαλινοῦ, quibus auriga regit equos currentes. ῥυτῆρας οἰστῶν, tractores sagittarum, φ, 261, i. e. οἰστευτὰς, ἑλκυστὰς τόξου, qui attrahendo nervum in arcu, sagittam emittunt. hinc οἰστὸς dicitur ῥυτὸς, i. e. ἑλκυστὸς, tractus vel trahendus. sic, ῥυτῆρα βίου καὶ οἰστῶν, φ, 173, qui arcum et sagittas trahit. ab hoc ῥύειν, trahere, est ὁ γωρυτὸς, pro χωρυτὸς, i. e. χωρῶν τόξον ῥυτὸν, capiens in se arcum tractum vel trahendum in sagittando, τοξοθήκη, θύλακες, *das bogenfutteral, (the bowcase.)* hinc est et nomen proprium, ὁ Εὔρυτος, bonus sagittarius. deinde ὁ ῥυτὴρ est, custos, a ῥύειν, i. e. φυλάσσειν, ὁ φύλαξ. σὶ σταθμῶν ῥυτῆρα, te stabulorum custodem et servatorem, ρ, 187, 223.

ῥυτὸς, ὴ, όν. (Ῥύω) tractus, qui trahitur. ῥυτοῖς λάεσσι, lapidibus attractis, ζ, 267, ἑλκυστοῖς, διὰ τὸ μέγεθος, καὶ οὐ φορητοῖς: οὓς οὐκ ἔστι φέρειν ἀλλὰ ἕλκειν διὰ τὸ πολὺ τοῦ μεγέθους. conf. κατωρυχής. sic et ξ, 10.

ῥύω, f. ύσω. f. 2. υῶ. (Ῥέω) idem quod ῥέω, fluo, q. v. est quidem, præter aor. 2. pass. deponentialiter, inusitatum; descendunt tamen ab eo multa, confer deinde sequens. a forma ῥύέω est ἐῤῥύηκα fluxi. a ῥύω est et ἡ ῥύμη, ης, impetus, vehemens fluxus, Aristoph. Nub. 406. it. vicus, platea.

ῬΥ᾽Ω, f. ύσω. traho, ἕλκω, *ich ziehe, rücke, (I draw.)* custodio, tueor, φυλάσσω, σώζω, *ich hüte, bewahre, (I guard, preserve.)* libero, eripio, *ich entrücke, mache frey, (I rescue, deliver.)* extraho, exhaurio. Media forma apud poëtam est frequens. κοῦραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται, filiæ ducum qui urbes tutantur iisque præsident, I, 396, nam hoc est opus τῶν ἀριστέων. hinc est ὁ ἡ ἐρυσίπτολις. κυνέη ῥύεται κάρη, galea tutatur caput, K, 259, φυλάσσει. et 417, οὔτις φυλακὴ κεκριμένη ῥύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει, nulla selecta et constituta vigilia custodit exercitum noctu. ἐγὼ σοὺς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε, inquit Eumæus, ξ, 107, et utrumque notat idem. ἀθανάτων ὅς τις σε φυλάσσει τε ῥύεταί τε, ο, 35. nisi malis τὸ ῥύεσθαι trahere ad liberationem e malo. ὅς σε ῥύομαι, inquit Apollo ad Hectorem, O, 257, qui te eripio et servo a malis. πήληξ ῥύετο (omisso augm.) κάρη Ἀχιλλέως, galea defendebat caput, Π, 799. pro quo et dicitur ἔρυτο γὰρ θώρηξ χρόα, tutabatur thorax corpus, Ψ, 819, per syncopen. possit hoc ad ἐρύω per syncopen pertinere, sicut multa inde huc, sc. ubi simplex ε est loco augmenti. ὄφρα τεῖχος ῥύοιτο νῆας, M, 8. ἵνα αὐτοὺς ῥύοισθε ὑπὸ τῶν, ut eos defenderetis ab istis, P, 224. τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, pro ἐῤῥυσάμην, illum ego inde servavi, O, 29. et 290, ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐῤῥύσατο ἠδ᾽ ἐσάωσεν Ἕκτορα, aliquis deorum servavit eum: et utrumque est idem. αὐτάρ σε Ζεὺς ἐῤῥύσατο, Υ, 194. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς ἑτάρους ἐῤῥύσατο, at ne sic quidem servare potuit suos, α, 6. coll. 7, ubi oppositum est ὀλέσθαι, perire. Ἠῶ δ᾽ ῥύσατο ἐπὶ Ὠκεανῷ, ψ, 244, Auroram vero cohibuit et retardavit ad Oceanum, ne possit prodire celeriter. ubi ergo κώλυσίν τινα notat. ταῦτα αὐτῷ ῥυσάσθην χρόα, ista ambo tutata sunt ei corpus, Ξ, 406, ἐφύλαξαν, περιεσώσαντο. οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σε ὑπ᾽ ἐκ κακοῦ, non enim sane liberare te possit ex malo, μ, 107. ὡς ῥύσαιτο μήδεα φωτὸς, ζ, 129, ut is ramulus cohiberet et contegeret pudenda viri. Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ᾽ ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, at tu libera ex caligine nos, P, 645. αὐτόν τε (sc. ἐμὲ) ῥῦσαι, et tutare me, Ω, 430. coll. Υ, 300, ut ῥύσασθαι θανάτου et ὑπεξαγαγεῖν θανάτου sit idem. ἀλλ᾽ οὐ νῦν σε ῥύσεσθαι ὀΐομαι, at non nunc te puto deos liberaturos, Υ, 195, ubi alii legunt σ᾽ ἐρύεσθαι. ἀργαλέον δὲ, πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε, O, 141, difficile est, omnium hominum servare stirpem, sc. a morte; et vis est in πάντων. cæterum per syncopen pro ῥύεσθαι. et stirpem, sc. nostram, quatenus est hominum stirps. quosdam homines, qui sunt stirpis nostræ, possumus servare, sed non omnes. τεῖχος μὲν ῥύατο ἐφεσταότες, murum custodiebant superstantes et servabant, Σ, 515, pro ἐρύοντο, per syncopen ἔρυντο, ionice verso ν in α, et abjecto augmento; *bewacheten, (guarded.)* sic, σταθμὸν ῥύατο ἄνδρες καὶ κύνες, ρ, 201, villam custodiebant viri, et canes. ὃς αὐτὴν (πόλιν) ῥύσκευ, qui eam tutabaris et servabas, Ω, 730, est sec. sing. imperf. m. ἐρύεσο, ionice ἐρύεσκεσο, per syncopen ἐρύσκεσο, extruso Sigma ἐρύσκεο, contracte ἐρύσκευ, ionice et abjecto augmento, ῥύσκευ. pro ἐρυόμην in imperfecto dicunt Iones ῥυσκόμην, κεο, κετο, etc. τὸ ῥῦμα, ατος, tractus. τόξου ῥῦμα, Æschyl. Pers. 147. δίῤῥυμος, ὁ ἡ, quod a duobus equis trahitur, τρίῤῥυμος, a tribus. ibid. 47.

ῥωγαλέος, έα, έον. (Ῥάω) lacer, ruptus, *durchlöchert, (perforated.)* ῥήσσω habet in p. m. ἔῤῥηγα, et ἔῤῥωγα: hinc est ἱμάτιον διῤῥωγὸς, et χιτὼν ῥωγαλέος. χιτῶνα δαΐξαι χαλκῷ

ῥωγαλέον, ubi sermo est de thorace, B, 417, perforare ferro perruptam tunicam militarem. ῥωγαλέα, ν, 435. ξ, 343, ubi neutrum plurale ponitur ad præcedentia diversa genere; διεῤῥηγμένα, *zerrissen und geflicket, (rent and patched.)* πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην, i. e. πολύσχιστον, ρ, 198. σ, 108.

ῥὼξ, ωγός. ἡ. (Ῥάω) fissura, apertura, in scala gradatio, *eine stufe oder treppe, (a step or stair,)* ῥῆγμα, δίοδος, θυρίς. *eine œfnung, (an opening.)* ἀνέβαινε ἐς θαλάμους ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, adscendit in conclave per gradus et per aperturas cœnationis magnæ, *durch die kleine nebenthüre des saales, (through the small side-doors of the hall,)* χ, 143, ubi ergo ῥῶγες sunt μέρος τι μεγάρου. alibi ἡ ῥὼξ est εἶδος φαλαγγίου, species aranei. de uva vero hoc nomen ponere, barbarum est; boni enim Græci de ea dicunt τὰς ῥάγας, ab ἡ ῥάξ, αγός, acinus, *eine beere, (a berry.)* Vide sub πτήσσω.

ῥώομαι, f. ῥώσομαι, (Ῥέω) vehementer et cum conatu moveor vel moveo me, ἐῤῥωμένως κινοῦμαι. πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες ῥώοντος pedites armati cum armis suis impetum faciebant et impressionem, pro ἐῤῥώοντο, Λ, 50, *rücketen mit macht an, (made a furious attack.)* τοῖοι ἡγήτορες ῥώοντο, i. e. ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο, operam strenuam navabant, Π, 166. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο, ἀραιαὶ, Σ, 411. de Vulcano; ut dicat, κνῆμαι erant quidem ἀσθενεῖς, sed κίνησις αὐτῶν ῥωμαλέα, movebant se ex omnibus viribus. et 417, ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι, sub domino suo ἐῤῥωμένως ἐπονοῦντο, ut sustinerent et promoverent eum: *liessen es sich mit unterstützung ihres herrn recht sauer werden und angelegen seyn, (made the utmost efforts to support their master.)* χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιαῖς ἀνέμοιο, Ψ, 367, jubæ fortiter movebantur a vento; nam μετὰ cum ablativo est pro ἐν. νύμφαι ἀμφὶ Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο, Ω, 616, quæ circa eum fluvium choreas strenue ducere solent, ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν, *tapfer herum zu hüpfen pflegen, (used to dance briskly about.)* γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, inter eundum, ψ, 3, genua magno conatu movebant et confirmabant se. πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ (σὺν) τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο περὶ πυρὴν, decurrebant circa rogum, ω, 69, ubi confer Virgil. V, 545, seqq. Vide sub ποιπνύω.

ῥωπήϊον, ου. τό. (Ῥέπω) virgultum, *gebüsche, (a bush.)* locus ubi multæ crescunt ῥῶπες. λέοντε, αἶγα ἁρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, *in dickes gesträuche, (into the thicket,)* N, 199. ὄφρα καταδύω ῥωπήϊα, ut ingrediar virgulta, Φ, 559. πεδίοιο διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, Ψ, 122. περὶ ἄστυ κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ κείμεθα, ξ, 473, ubi insidiantes describuntur.

ῥωχμὸς, οῦ. ὁ. (Ῥάω) fissura, *ein riss, (a rent,)* τὸ ῥῆγμα: et in viis publicis, lama, ἔκρηξις ὁδοῦ, qualis fit per imbres. ῥωχμὸς ἔην γαίης, ἢ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ (confluens aqua hiemalis) ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα, Ψ, 420, ἀπέῤῥηκται γὰρ ὁ τοιοῦτος χῶρος τῆς τε συνεχείας καὶ τοῦ ὁδεύεσθαι.

ῥὼψ, ωπός. ἡ. (Ῥέπω) vimen, virgultum. est a ῥέπω, a quo fit ῥὸψ et ῥὼψ, sicut a βλέπω fit βλὲψ et βλὼψ, a quo est ὁ ἡ παραβλὼψ, ῶπος, limis adspiciens. αἱ ῥῶπες sunt φυτὰ ἱμαντώδη, καὶ οὕτως εὐλύγιστα, *zähe wieden, die sich gut biegen und winden lassen, (tough osiers, which may be easily bent and twisted,)* ὡς καὶ πεῖσμα (i. e. σχοινίον) ἐξ αὐτῶν στρέφεσθαι. sunt ergo idem fere, qui αἱ λύγοι. in usu est et ὁ ῥῶπος, ου, i. e. λεπτὸς καὶ ἀτελὴς φόρτος καὶ ποικίλος, *geringe ladung von mancherley, (a small cargo of various kinds,)* quem prisci et τὴν γέλγην vocabant. *stückgut auf den frachtschiffen, (goods in transports:)* a quo est ὁ ῥωποπώλης, ου, et ὁ γελγοπώλης, *der mit mancherley kleinen waaren handelt, (one who deals in various kinds of small wares:)* et ῥωπίζειν, i. e. σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιεῖν, *allerley durcheinander thun, mit kleinigkeiten beschäftiget seyn, (to have all sorts of things to do, to be engaged upon trifles.)* αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε, λύγους τε, πεῖσμα πλεξάμενος, evellebam vimina ad faciendum funem, κ, 166. ῥῶπας δὲ ὑπέχευε δασείας, ξ, 49, ubi sellæ rusticæ imponuntur ejusmodi ῥῶπες, et deinde super eas ponitur pellis caprina villis densa. mollesigitur, et vice nostri straminis subponi soliti. sic, π, 47, συβώτης ὑπέχευεν (hero suo sessuro) χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν: et id ἀγροικώτερον, ex more rusticæ et heroicæ vitæ simplicis.

ῥώω, f. ῥώσω. (Ῥέω) fortiter moveo, festinanter et cum magno conatu agito. it. roboro, confirmo, validum reddo. est a ῥέω, contr. ῥῶ, fluo: nam robur omne in valido motu et influxu in aliud exseritur pro eo dicunt recentiores in præsenti ῥωννύω, ῥώννυμι.

Σ

Σ permutare cum τ, more Atticorum, non nimis amat Homerus. illi enim dicunt τήμερον, Homerus σήμερον, illi τύρβη, hic σύρβη, etc. cæterum maxime Comici amarunt τὸ τ, ut minus stridulum: contra Tragici τὸ σ. Hinc ille: ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. noster autem est studiosus τοῦ ὄγκου καὶ τοῦ πλατυστόμου: inde amat τὸ σ. ἄσιγμος versus est: πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιδοῦναι vel ἐπιθεῖναι, H, 364. hinc studium quibusdam ortum, ἀσίγμους facere odas integras, qualem et Pindarus fecit, deperditam nobis

τῷ Ἑρμιονεῖ Λάσῳ. cæterum Σίγμα dorice nominatur Σὰν, teste Herodoto, I, 139. Dores, quorum præcipui erant Lacones, omittere solent τὸ Sigma. e. c. Ταΰγετον ἐκλιπῶα Μῶα, pro ἐκλιποῦσα Μοῦσα, relinquens Taygetum O Musa, Aristoph. Lys. 1299. Æoles vero id crebro præfigunt, dicendo σμῦς pro μῦς, σμογερὸς pro μογερὸς, etc. sæpe abundat epenthetice, vide sub δολιχόσκιος.

σαίνω, f. ανῶ. (Σίω) moveo, agito. in specie, motito caudam blande, more canum, σείειν τὴν οὐράν. est a σέω, σείω, sicut a βέω fit βαίνω, a ξέω ξαίνω, a κέω καίνω, a χέω χαίνω. apud recentiores ponitur hoc verbum etiam ἐπὶ τοῦ κολακεύειν, adulari, metaphorice. ponitur itidem metaphorice pro, amoliri conor blanditiis quasi, more canis se submittentis. σαίνει μόρον καὶ μάχην ἀψυχίᾳ, veretur mortem et pugnam ignavia, Æschyl. S. c. Th. 389, ἐκκλίνει, εὐλαβεῖται. ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες σαίνωσι, κ, 217. et 219, ὧς ἀμφὶ τούτους λύκοι ἠδὲ λέοντες σαῖνον pro ἔσαινον, in domo Circes cicurati leones et lupi. ἐνόησε σαίνοντάς τε κύνας, videt canes, procul viso domino suo, motitantes caudam, π, 6, coll. 10. οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, cauda quidem igitur ille Argus, canis vetulus, motum dabat, ρ, 302. hinc compositum est τὸ σαίνουρον, ζῶόν τι. inde est et ὁ σάννος et σάννας, ου, i. e. ὁ εὐήθης, homo hebes et stolidus. dicitur præterea σαίνειν etiam de iis, qui placide, ut videtur, accedentes, nec latrantes, subito mordent, εἰς τοὺς λαιθάργως δάκνοντας. a σέω et σείω est et σήθω, f. ήσω, cribro, *ich siebe, (I sift;)* unde est σητάνειος ἄρτος, *fein weiss brod, (fine white bread.)* etiam ἡ σηλία, ας, quæ attice dicitur τηλία, cribrum. ab eodem est σέω, et σεύω, a quo in usu est ἀπέσσευε, i. e. ἀφώρμησε, ἀπῆλθεν, ἀπέθανεν, *er schurrete ab, (he went away,)* abiit ad plures: et apud Sophoclem σούσθω pro σοῦσθαι, est a σέω et σέομαι. idem scribitur etiam σύω.

σακέσπαλος, ου. ὁ. (Πάλλω) qui scutum movet et gestat. a τὸ σάκος, scutum, et πάλλω. estque Sigma abundans in medio, ut in σακεσφόρος. σακέσπαλος Τυδεὺς, E, 126.

σάκος, εος. τό. (Σάω) scutum, *ein schild, (a shield.)* est a σάω, integrum servo: clypeus enim id præstat corpori militis. præterea ab hoc σάω fit σάττω, f. ξω, integrum facio, plenum onus et constipatum impono, comprimo et constipo, *ich drücke zusammen, lade dicht auf, (I press together, load heavily.)* unde est inter alia τὸ σάτινον, ου, et ἡ σατίνη, ης, plaustrum onerarium. et ἡ σαγήνη, ης, rete magnum, everriculum, *ein gros zugnetz, (a large net.)* et ὁ σάκος, ου, barba densa et promissa, Aristoph. Eccl. 498. σάκος μέγα τι στιβαρόν τι, scutum magnum pariter et firmum, Γ, 335. σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλὰ, sc. δούρατα, excepit multa conjecta jacula, E, 619, quod proverbialiter dici potest de eo, qui multa dura excipit. comice etiam de mendico potest, quia Attici pro ὁ σάκκος dicebant ὁ σάκος, saccus, qui et ὁ σάκτας, ου, a σάττω, f. άξω, i. e. φορτίζω, *ich lade ein oder auf, (I load in or on.)* Αἴας, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον, χάλκεον, ἑπταβόειον, H, 219. et 222, αἰόλον, ἑπταβόειον ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκὸν ὁ τεύχων, faber induxerat octavum ferrum ab extima parte, atque id ferrum stanno albatum sedulo poliebatur, unde φαεινόν. sub ferrea ista crassa lamina erant septem coria bubula aliud super aliud posita; et fundamentum horum erat ligneum, versus corpus. erat ergo σιδηρόνωτος ἡ ἀσπίς. et 245, δεινόν. sic et 266. et 258, μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ, vulneravit scutum hasta. ἔστη (consistebat) ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ, Θ, 267. et 272, ὁ δέ μιν ἔκρυπτε φαεινῷ. et 331, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε. ποικίλον σάκος ἀμφὶ ὤμοις ἔθετο, K, 149, quo sumto ostendebat Ulysses, manendum ibi esse et pugnandum: unde dicitur h. l. πολύμητις. nam δόρυ gestant etiam non pugnaturi, ut Telemachus in Odyssea: sed clypeum soli pugnaturi. et solebat in exteriori superficie exornatus esse figuris, vel pictis vel expressis: ὤμοις vero est pluralis pro singulari, nam ad humerum sinistrum portabatur extra pugnam. et 257, ubi Diomedes suum clypeum dicitur in castris reliquisse, unde sumebat jam alienum. Αἴας, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον, clypeum velut murum aliquem, Λ, 485. P, 128. εὐρὺ ἀμφὶ ὤμοις ἔχε, Λ, 527. et 544, ὄπιθεν δὲ βάλεν ἑπταβόειον, rejiciebat in tergum, ut tergum contegeret. (sic Cicero, ad diversos, Lib. 10. epist. 30. §. 8, scuto rejecto. et Virgil. X, 618, 619, 630.) et 564, νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, fodicantes hastis. ἀϋτὴ βαλλομένων σακέων, M, 339. φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, addensantes, arcte conjungentes hastam hastæ, clypeum clypeo ex parte superposito, N, 130, quod explicat poëta ipse, 131, ἀσπὶς γὰρ ἀσπίδ' ἔρειδε. et 420, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε, contegebat eum clypeo suo. et 552, οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον, vulnerabant latum clypeum variegatum: quod epitheton vel figuras varias in scuto, vel et compositionem ejus ex variis partibus et materiis, designare potest. et 606, Μενελάου οὔτασεν. et 608, εὐρὺ ἔσχετο. et 710, ἕταροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο, ὅτε μιν κάματος ἵκοιτο, qui ejus clypeum excipiebant, quando ipse defatigaretur. isti ἕταροι erant ejus *schildträger, waffenträger, (a shield-bearer, armour-bearer.)* (conf. 1 Sam. xvii. 7, 41. c. xiv. 1.) quantum ergo id scutum, ad quod ferendum multi viri opus erant, si unus Ajax esset defessus; et quantus ipse! τετυγμένον, sc. εὖ, probe factum ab artifice, Ξ, 9. et 376, ὀλίγον, parvum scutum. ἀφείλετο ὤμων, O, 125. et 474, ἑλὼν ὤμῳ. et 479, τετραθέλυμνον, ex quatuor plicis compositum, ἔμπεδον (firmiter) αἰὲν ἔχων αἰόλον, Π, 107. et 136, μέγα τε στιβαρόν τε. ἀμφὶ αὐτῷ σάκος εὐρὺ καλύψας Αἴας, P, 132, i. e. οἷον κάλυμμα προστησάμενος τὸ σάκος. εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος, Σ, 193. et 478, ubi incipit descriptio clypei a Vulcano facti Achilli. et 481, πέντε ἔσαν σάκεος πτύχες, *hatte fünf lagen übereinander, (had five folds over one another.)* σάκεος, οὗ ἀπάνευθε (a quo) σέλας γένετο ἠΰτε μήνης, splendor sicut lunæ, T, 373,

374, 379, 380. ἢ κόρυθα ἠὲ σάκος, Υ, 289. δουρὶ σάκος ἔβαλεν, οὐδὲ διὰ πρὸ ῥῆξε σάκος, Φ, 164, 165. sic, ἔβαλε μέσον, *traf mitten drauf, (struck it in the middle,)* Χ, 290. et 291, τῆλε ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ, *sprung weit davon wieder ab, (rebounded to a distance from it.)* et 313, πρόσθεν στέρνου σάκος ἐκάλυψε καλὸν δαιδάλεον. ἀπέθηκα ὤμοιϊν, ξ, 277. εἰ ἐμοὶ εἴη, σ, 376. οἴσω σοὶ, χ, 101. et 122, ἀμφέθετο τετραθέλυμνον. et 184, εὐρὺ, πεπαλαγμένον ἄζῃ, inquinatum situ. et 279, ἔγραψέ μιν ὦμον ὑπὲρ σάκος, strinxit ei leviter humerum super clypeum. σάκεος τελαμῶν, Ξ, 405. ἄντυγα πυμάτην σάκεος εὖ ποιητοῦ, extremam circumferentiam et oram, Σ, 607. ὑπὲρ μεγάλου, Ψ, 820. δεινῷ σάκεϊ ἐνήλασε ἔγχος, Υ, 279. et 280, μέγα (valde) ἔμυκε ἀκωκὴ δουρὸς ἀμφὶ σάκος, remugiit cuspis hastæ in clypeo. et 261, σάκος ἀπὸ ἕο ἔσχετο χειρὶ, procul a corpore suo tenuit manu. σάκεα ὤμοις κλίναντες, i. e. ἐγκλίναντες, πελάσαντες, applicantes, Λ, 592. Ν, 488. Χ, 4, sic ut alter alterum una tegeret in ordine denso subeuntium. τέσσαρα, χ, 110. et 144, δώδεκα. πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον ἑταῖροι, Δ, 113. σακέων τε φαεινῶν, Ν, 342. φάλαγγες, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, Δ, 282. φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν, Ρ, 268, ergo plurima scuta supra inducta ferro. et 354, σάκεσσι γὰρ ἔρχατο, clypeis tecti et muniti erant. βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσι, onerata est, π, 475, de nave armata, vel viris armatis plena. σακέεσσι περιετρέφετο κρύσταλλος, circum concreta erat glacies, ξ, 477. et 479, εὗδον σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους, scutis cooperti humeros, dum ipsi somnum carpentes jacebant in terra. et 482, σάκος οἶον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινὸν, et cingulum splendidum quo imus venter viri militaris late cingebatur: et id apud nobiliores erat valde elegans. ἡ σακέα, ας, erat ἑορτὴ apud Babylonios, per dies quinque, quibus feriis dominabantur servi, ut apud Romanos Saturnalibus: sed dubium, an nomen habeat a τὸ σάκος, an vero potius a τοῖς Σάκαις, gente Asiatica.

σαλπίγγω, ("Επω) pro quo usus Atticus dixit σαλπίζω. f. ίγξω. tuba vel buccina cano. *ich posaune, trompete, (I blow the trumpet.)* ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανὸς, Φ, 388, ubi sic poëtice describit τὴν βροντήν. in bello fiebat id σαλπίζειν ad incitandos milites. fiebat et in pompis sacris, maxime si initium ducendarum earum esset faciendum, *wenn die procession angehen sollte, (when the procession was to begin.)* unde est σαλπίζειν τὸ πομπικὸν ἐν καιρῷ πομπῆς.

σάλπιγξ, ιγγος. ἡ. ("Επω) tuba, *eine trompete, (a trumpet.)* est ab ὁ σάλος vel ἡ σάλη, quatenus id notat agitationem, concussionem, quassationem; et ἔπος, τό: quasi, vox cum agitatione, et jactatione et quassatione varia emissa. nam non instrumentum modo illud dicitur σάλπιγξ, sed et ipse ejus sonus. ὡς δ' ὅτε ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ, ἄστυ περιπλομένων ὑπὸ δηΐων, Σ, 219, sicut, quando valde clara vox editur, quando tuba clangit, ob hostes urbem circumdantes. ergo novit Homerus τὴν σάλπιγγα, etiam in bello: sed quia suo demum ævo in bellis adhiberi cœperat, heroibus eam nusquam addit. cæterum fuere sex species tubarum. prima, quam invenit Minerva: hinc et σάλπιγξ 'Αθηνᾶ (Minerva cognomine σάλπιγξ dicta) colebatur ab Atticis. secunda, Ægyptia, quam invenit ὁ "Οσιρις, et dicebatur χνούη, eratque στρογγύλη: qua utebantur in sacris, convocantes populum. tertia, ἡ Γαλατικὴ, Gallica, χωνευτὴ, οὐ πάνυ μεγάλη, τὸν κώδωνα (corpus ipsum tubæ) ἔχουσα θηριόμορφόν τινα, καὶ αὐλὸν (superiorem orificii partem) ἔχουσα μολύβδινον, εἰς ὃν ἐμφυσῶσιν οἱ σαλπισταὶ, καί ἐστι ὀξύφωνος, καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν Κελτῶν κάρνυξ. quarta, ἡ Παφλαγονικὴ, ἧ ὁ κώδων βοὸς ἦν προτομὴ, (inferior ejus pars referebat figuram bovis) βαρύφωνος, et vocatur βόϊνος. quinta, Μηδικὴ, τὸν αὐλὸν ἔχουσα καλάμινον, τὸν δὲ κώδωνα βαρύφωνον, ὀγκόφωνος. sexta, Τυρσηνικὴ, quam invenerunt Τυρσηνοὶ, ὁμοῖα Φρυγίῳ αὐλῷ, τὸν κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσα, λίαν ὀξύφωνος. de quibus consule Athenæum. in bello erant in usu et τὰ βύκανα: et βυκανισταὶ, οἱ, buccinatores. etiam κέρατα καὶ στρόμβοι.

σανὶς, ίδος. ἡ. (Σέω) asser, *ein brett, (a board;)* tabula. tabula cui inscribitur quid. οὐδέ τι φάρμακον Θρήσσαις ἐν σανίσι, ἃς 'Ορφεία κατέγραψε γῆρυς, Eurip. Alc. 967. est a σαίνω, moveo: nam quatenus tabula concipitur, ex qua janua sit, vel navis; motitatur crebro. ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος ἔβη, ibat ad altam tabulam, φ, 51, i. e. in asserem illum, vel potius in asseres illos, more plutei junctos et a solo elevatos, in quibus stabant cistæ vestimentis impletæ, ne vitium contraherent, si in nudo et fortasse uliginoso solo conclavis starent. in hoc pulpitum adscendit Penelope, ut posset arcum contingere, qui ad parietem ex clavo pendebat. κολληταὶ σανίδες notant januam. σείων κολλητὰς σανίδας, Ι, 579, movens januam ejus, i. e. aperiens, vel et, pulsans. οὐδὲ πύλαις εὗρε ἐπικεκλιμένας σανίδας, nec invenit introitui in urbem oppositas januas, Μ, 121, i. e. non invenit portas occlusas. et 453, ἰθὺς σανίδων ἔφερε λᾶαν, contra portas tulit saxum, ut eo effringeret portam. et 461, σανίδες διετμάγησαν, fores portæ disruptæ sunt. ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ ταῖς ἀραρυῖαι μακραὶ, εὔξεστοι, ἐζευγμέναι, Σ, 275, excelsæ portæ, et tabulæ vel fores ad illas bene aptatæ, altæ, bene politæ, junctæ, i. e. clausæ. κληῖσταὶ δ' ἔπεσαν (ἔπησαν) σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι δικλίδες, β, 344, claustris munitæ inerant januæ arcte et artificiose aptatæ duplices; de cella regia. σανίδες δ' εἶχον εὖ ἀραρυῖαι, χ, 128, januæ cohibebant hanc aperturam bene aptatæ, *gut passende, (fitting closely.)* sic et ψ, 42. αὖτις ἄψ ἐπιθεῖναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας, rursus opponere januas arctas, Φ, 535, ubi est infin. pro imperativo, κλείσατε τὰς πύλας, claudite portas. κλίνας κολληταῖς εὐξέσταις σανίδεσσι, reclinans arcum ad parietem contabulatum; vel et, ad januam. σανίδας δὲ

ἰκδῆσαι ὄπισθεν, χ, 174, januas occludere si exitis. Vide sub ἐπιβαίνω, paullo a fine.

Σάος, contr. σῶς, σάη contr. σᾶ, σάον contr. σῶν. (Σέω) salvus, sanus, integer. proprie est, qui cursu effugit periculum, qui servatus est ex prœlio adverso fuga: vel et in genere, qui habet motum suum vitalem et integralem illæsum. nam est a σέω, moveo, agito: unde est σάω, in motu suo conservo integrum. ut ergo σάος sit, ὁ τὰς φυσικὰς ὁρμὰς ἔχων. si σᾶ legitur, potest esse fœmininum ex σάη, potest et esse neutrum plurale ex τὰ σάα. sic et οἱ σάοι, contr. σοῖ et σῶ. ponitur deinde et metaphorice, de quovis integro et totali et pleno cui nihil deest adesse debitum. νῦν σοὶ σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, nunc tibi totus et plenus est interitus gravis, N, 773, *das bittere verderben ist für dich vollkommen da, (thy grievous destruction is complete,)* ὁ τέλειος, ὁ ἀνελλιπής. sic, νῦν μοι, ε, 305. et, σοὶ, χ, 28. ἔφης, σῶς ἔσσεσθαι, putabas te futurum esse incolumem, X, 332. οὕνεκά οἱ σῶς ἐστὶ, quoniam ei incolumis et salvus es, ε, 42. sic, ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ, quod ei incolumis adsum, π, 131. ἀλλ' ἴθι, ὥς κε νέηαι σαώτερος, A, 32, ubi comparativus, a σάος, positus pro positivo, ut reverti possis integer et illæsus, καὶ ἀνακρωτηριάσαντες, cui nasus et aures non abscinduntur: nam id minatur rex εὐφήμως et tecte, εἰ μὴ ταχὺ μνήσαιο νόστου, ἀκρωτηριασθήσῃ. ex contracto σῶς fit per distractionem σόος, η, ον, unde est verbum σόω, sicut a contracto est σώω: a σάος autem fit σαόζω, et σαώζω, contracte σώζω. apud Atticos σῶς est generis communis; hinc Aristophanes: οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη. ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχωμεν, ut argentum salvum conservemus, Aristoph. Lys. 489.

σαοφροσύνη, (et in prosa σωφροσύνη) ης. ἡ. (Φρέω) accurata cogitatio et attentio mentis. et opponitur ei ἡ χαλιφροσύνη. θεοὶ χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν, ψ, 13, dii oscitantem et insipientem insistere facere possunt in statum bene cogitandi. et 30, ἀλλὰ σαοφροσύνῃσι νοήματα πατρὸς ἔκευθεν, at prudenter consilia patris reticebat, *aus bedacht und guter vernunft, (with discretion and sound reason.)* vide σώφρων.

σαόφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φρέω) est ὁ σάος ἢ σόος τὴν φρένα, sani pectoris et cerebri homo. οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο, non sane me mentis satis sanæ dicere deberes, Φ, 462, non mentis integræ; *du müssest sagen, ich sey ohne alles gesunde nachdenken, (thou wouldst certainly say that I was not in my right senses.)* ἀλλὰ σαόφρων ἐστὶ, δ, 158, sed modestus et ingenui pudoris est; collatis sequentibus.

σαπίη, vide sub κατασήπω.

σαρδάνιος, ον. ὁ ἡ. (Σέω) quod et σαρδόνιος scribitur. ponitur de risu, γελᾷν σαρδάνιον, sc. γέλωτα, vel ut neutrum adverbialiter positum putetur: si quis ridet vel ridere videtur, cum tamen animo intus male sit. μείδησε δὲ θυμῷ σαρδάνιον μάλα τοῖον, υ, 302, ubi de Ulysse sermo est, quem personatum procus, conjecto in eum magno osse, vulnerare voluerat, ipse autem ictum levi declinatione corporis vitaverat. os igitur irati Ulyssis diducebatur, quasi arrideret, at risus verus non erat. eandem rem exprimit poëta, 347, οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων (ἐγέλων) ἀλλοτρίοισι, illi autem jam ridebant malis alienis, i. e. non verus erat risus, sed gestus tantum ridentium: maxillæ eorum et animi non congruebant; perturbati et anxii potius erant animis, quam hilares, et is vultus ergo erat alienus. idem sentit Horatius, Lib. 2. Sat. 3, 72. talem risum, non verum nec ex animo ad hilaritatem diffuso ortum, risit Juno, O, 101—103, quæ ridere videbatur χείλεσι μόνοις, sed μέτωπον οὐκ ἰάνθη; frons ipsa exhilarata non est et explicata. τὸ, ἄκροις χείλεσι σεσηρέναι (labra diducere velut risurus) indicat τὸ ἔσω δακνύμενον θυμῷ (ira) ἢ λύπῃ. est ergo factum nomen a σεσαρέναι, i. e. ὑπανοίγειν τὰ χείλη. aliis placet insula ἡ Σαρδώ, όος, vel Σαρδὼν, όνος, in qua dicunt nasci σέλινον amarissimi succi, quod qui gustet, pereat μετὰ σπασμοῦ σεσηρώς: sed ista interpretatio quæsita magis est quam verosimilis. cæterum hinc est verbum διασαρδονεῖν, e. c. διεσαρδόνησεν, i. e. διεγέλασεν οὐκ ἐπὶ διαχύσει, risit non re vera et hilariter, sed specie aliqua: et ponitur et de irrisione, *vom höhnischen lachen, (a sarcastic laugh,)* ap. Plat. de Repub. lib. 1.

σὰρξ, ρκός. ἡ. (Ῥύω) caro, *das fleisch, (flesh.)* quæ nudatur detracta cute vel pelle. dorice dicitur, etymo propius, σὺρξ, ρκός, ἡ, ut appareat, esse a σύρω, quod dorice et æolice in futuro habet σύρξω: nam ἀποσύρεται δέρμα ἀπὸ τῶν σαρκῶν, si ad vescendum præparantur. κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσιν, satiabit, Θ, 380, sic, κορέεις, N, 832. οὐδ' ἀπέλειπεν ἔγκατά τι σάρκας τε καὶ ὀστέα, non relinquebat, ι, 293, de Polyphemo homines vorante. οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι, nervi jam non cohibent et obtinent carnes et ossa, λ, 218, de umbris mortuorum. σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι, carnes circumtremebant in membris, σ, 76. πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς, multum carnis exhausit et discidit, τ, 450, de apro, femur hominis cædente. et quia carnes nil nisi musculi sunt, quibus corpus humanum regitur et quasi loris vel habenis trahitur: hinc simplicissime a σύρειν potest factum nomen concipi.

σαυρωτὴρ, ῆρος. ὁ. (Στάω) ferramentum infimum in extremo hastili, cujus ope hasta poterat inferiori sua parte infigi terræ, ut erecta staret; τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ τοῦ δόρατος ἔσχατον ὀπίσθιον σιδήριον: κοῖλον σιδήριον, ἐξ ἄκρου ὀξὺ, ᾧ ἐντιθέμενον τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ ἱστάναι ποιεῖ, πηγνύμενον κατὰ γῆς. est pro σταυρωτὴρ, ab ὁ σταυρὸς, et quasi erector hastæ solo infigendæ. idem dicitur ὁ οὐρίαχος, i. e. τὸ οὐραῖον καὶ ἄκρον τοῦ δόρατος, etiam ὁ κρόσφος et γρόσφος, et στύραξ quasi στήραξ a στῆναι. ἔγχεα ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, hastæ rectæ in cuspide posteriori stabant fixæ, K, 153. τ

euphoniæ causa est extrusum, cæterum is mos statuendi hastas erectas in castris, abolitus est postea: nam prociderat aliquando hasta una et altera noctu, eoque strepitu terrorem nocturnum incusserat exercitui.

σάφα, (Φάω) adverbialiter pos. ortum a σαφὴς, per sync. ex neutro plur. σαφέα, certas res, certæ et liquidæ res. liquida, liquido; clara, clare; vera, vere. οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, i. e. σαφέα οἰωνῶν, res certas quod attinet auguria sciens, α, 202. οὔπω σάφα εἰδὼς μαχέσασθαι θηρὶ, nondum exacte sciens pugnare cum leone, O, 632. οὔπω σάφα οἶσθα, οἷος αὐτοῦ νόος, B, 192, nondum certo nosti et perspicue. et 252, ἴδμεν, scimus. οἶδα, E, 183. εἴσεαι, videbis aperte, scies certissime, H, 226. ὃς σάφα εἰδείη τεράων pro τεράτων, i. e. σαφέα τῶν τεράτων, M, 228. σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς μυθήσασθαι, Υ, 201, 432. ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν, i. e. σαφέα εἰπεῖν, qui dispositus es natura, certa et vera loqui, Δ, 404, cui opponitur ψεύδεσθαι, simulare. ἀγγελίην ἡμῖν σάφα (κατὰ τὰ σαφέα) εἴποι, β, 31, 43, nuntium nobis, secundum rem certam et liquidam, narret. et 108, ἣ σάφα ᾔδη, quæ perspectum id habebat. sic et ω, 143, *die es gewiss und genau wuste, (who knew for certain.)* σάφα εἰπεῖν, rem certam dicere, γ, 89. ἐπιστάμεναι σάφα, vos scientes rem certam, δ, 730. οὐδέ μοι ἔτλης νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, neque sustinuisti mihi dicere aperte et ex certo reditum tui patris, ϱ, 106. et 153, ὅδε οὐ οἶδεν, *der weiss nichts gewisses, (he knows not for certain.)* et 307, τόδε γε οὐ οἶδα, et 373, αὐτὸν δὲ, οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὔχεται εἶναι, quod ipsum attinet non liquido scio, unde fateatur se esse genere. ἦ ἤδη οἶδε Πηνελόπεια νοστήσαντά σε δεῦρο, ω, 403.

σαώζω, f. σω. (Σέω) salvum et incolumem præsto, idem ac σόω, σώω, et σώζω. ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω, κ, 286, quasi ex dura servitute: et hinc σῶστρα debet Mercurio Ulysses. σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις, tu dispice, an me incolumem præstaturus sis, A, 83. νὺξ δὲ ἥδε ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει, I, 78, nam hæc nox aut delebit castra aut servabit: res est in summo discrimine. βουλὴ, ἥτις ἐρύσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους, K, 44, ubi utrumque fere idem. ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον, ex tumultu eripiemus eum, E, 469, estque ionice pro σαώσωμεν in conjunctivo. καὶ λίην σὲ ἔτι νῦνγε σαώσομεν, et omnino te adhuc nunc quidem eripiemus et salvum præstabimus, T, 408, sed quid in posterum fieri possit, dubitamus. φράζεσθαι θεοὶ, ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἠέ μιν ἤδη Ἀχιλλῆϊ δαμάσομεν, X, 175. καὶ κήρυκα σαώσομεν, χ, 357. σφῷ μέν κε σαώσετε λαὸν, N, 47, vos duo sane servabitis exercitum. τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, hi duo et nos ambos in urbem incolumes ferent, E, 224, tertia dualis futuri. Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο, P, 452, salvum evehatis ambo ex pugna: secunda dualis fut. ἐν δοιῇ δὲ, σαωσέμεν, ἢ ἀπολέσθαι, νῆας, in dubio est, servaturine simus castra, an amittamus ea, I, 230, ubi sermo paullo perturbatior, ut in magno loquentis adfectu: prior enim infinitivus (ionice pro σαώσειν) est activus; alter vero est intransitivus ad νῆας, an naves perituræ sint. φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα, T, 401, studete salvum referre aurigam vestrum, ô equi: coll, 408. πέπειθα σαωσέμεναι (Attica paragoge pro σαώσειν) νέας ἁμὰς, N, 96, confidebam salvas præstaturos vos esse naves nostras. τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα, ε, 130, *den habe ich gerettet, (I have saved him.)* τοὺς δ' ἐσάωσας ῥηϊδίως, X, 18. σάωσε δὲ, νυκτὶ καλύψας, E, 23. κνέφας (caligo) νῦν ἐσάωσε Ἀργείους, Θ, 500. ἐκ πολέμου, Λ, 751. καί τε πολεῖς, i. e. πολλοὺς, N, 734, ubi alii legunt πόλεις, urbes et civitates. εἰ μὴ νὺξ, Ξ, 259. τὶς θεῶν ἐῤῥύσατο καὶ, O, 290, τὸν Ἕκτορα. ἥ με, Σ, 395. εἰ μή τίς με θεῶν ὀλοφύρατο καί με, δ, 264. et 284, σάωσε δὲ πάντας. et 444, ἀλλ' αὐτή. et 513, Ἥρη. τὸν δ' ἐσάωσεν ἐς ποταμοῦ προχοὰς, ε, 452, ἐπειδή σε οὗτος ἐρύσατο καὶ, χ, 372. Θέτις δὲ καὶ Εὐρυνόμη με ἐσάωσαν, Σ, 405. ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν, Φ, 611. φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν σαώσῃς, P, 144, quasi Trojani sint nihil, utpote ex quibus solus Hector restet pugnaturus; Lycii autem sint omnia. et 692, αἴκε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ, ubi et de mortui corpore si integrum aufertur ex manu hostium. ὄφρα σαώσῃς Τρῶας, X, 56. πῶς κε σὺ φῶτα σαώσειας, quomodo tandem tu virum servares et eriperes, P, 149. εἴ τινα ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν, si quem ex prœlio fugientem servare queant, M, 123, οἱ ἀνέρες. ῥεῖα θεός γε σαώσαι ἄνδρα, eripere et incolumem præstare queat, γ, 231. ἦ γάρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σαώσαι, δ, 753, et est aor. 1. opt. regulariter. καί μοι φίλον υἷα σάωσον, δ, 765, ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, O, 427. μέ ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι, Φ, 274. τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ ἐόντα σαῶσαι, Ω, 35, de corpore mortui. ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δὲ ἑταίρους, Π, 363, sed et sic resistebat, servabatque socios: est imperf. sine augm. per apocopen, pro ἐσάωζε. et tales apocopæ sunt æolice. ζωοὺς δ' ἐσάω, vivos autem salvos præstare studebat, Φ, 238, in opp. ad mortuos, quos fluvii præses ἐξέβαλλε θύραζε ex fluentis suis, 237. sic et in imperativo, ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δέ με, pro σάωζε, at conserva ista et conserva me, ν, 230. αὐτόν μέν σε πρῶτα σάω, te ipsum primum serva, ϱ, 595. sic apud Callimach. in Lau. Pall. 142, Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω, ὦ θεὰ, Danaorum fortunam omnem serva. et Hymn. in Cer. 135, χαῖρε θεὰ, καὶ τάνδε σάω πόλιν. ἔνθεν δ' οὔτι σαώσεαι, inde autem nequaquam salvabis te, φ, 309. οἵτε ἐσάωθεν οἵτε ἀπόλοντο, pro ἐσαώθησαν, γ, 185. ἢ ἀπολέσθω ἠὲ σαωθήτω, P, 228, *er komme um oder bleibe am leben, (whether he dies or lives.)* νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν, O, 503, jam sufficit, sive pereamus sive conservemur, dummodo infortunium a navibus et castris repellamus. εἴ σοι θέσφατόν ἐστι σαωθῆναι, si tibi fatale est ut incolumis evadas, κ, 473.

σαώτερος, α, ον, vide sub Σάος.

Σβέω, f. έσω. (Σέω) extinguo ignem, et deinde metaphorice quidvis aliud. descendere a σείειν, quatere, concutere, verisimile est: nam reprimitur motu aliquo violento ignis aut vita, si extinguitur. οὐδέποτε ἔσβη πῦρ, non extinguebatur ignis, I, 468, *das feuer verlöschete nicht, (the fire was not extinguished.)* sic, οὖρος, γ, 182, ventus secundus non extinctus est, non cessavit: et notatur aër tepidus satis commotus. est aor. 2. passivi. κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, I, 674, non vult extinguere iram suam, quæ est igni similis. ἀνθρώπων σβέσσαι (ob metrum pro σβέσαι) μένος, hominum extinguere robur, Π, 621, i. e. occidere eos: nam θάνατος ὁ ψυχρὸς est omnino σβέσις τοῦ ἐνθέρμου μένεος.

σεβάζομαι, f. άσομαι. (Σέω) vereor, ἐκπλήσσομαι, *ich scheue mich, habe bedenken, entsehe mich, (I fear, stand in reverence of, abstain from.)* est a σέβω σεβάζω, sicut a σκέπω σκεπάζω, a μίμνω μιμνάζω, a λίπω λιπάζω, a στίγω στιγάζω, etc. apud recentiores vero obtinuit notio τοῦ τιμᾷν, unde ὁ σεβαστὸς postea dictus: sed eam apud Homerum ne quæras. κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, Z, 167, interficere quidem abstinebat se, nimis iniquum enim id putabat animo suo; et sermo est de Prœto, apud quem ab uxore delatus erat innocens Bellerophon, quasi aperte insidiaretur pudicitiæ ejus: ἐξεπλάγη, ὡς φρικτὸν ὄν. et 417, οὐδέ μιν ἐξενάριξε, σεβάσσατο γ. τ. θ. neque eum (occisum a se Eëtionem Achilles) spoliavit armis, verebatur enim id facere, *davor entsahe er sich, aus hochachtung vor diesem gewesenen braven und grossen herrn, (he forbore out of respect for so brave and illustrious a man.)* et vides simul originem notionis recentioris.

σέβας, αος. τό. (Σέω) admiratio cum magno animi motu, ἔκπληξις. notat et in deteriori sensu, si quid indignitate sua nos percellit, νέμεσις, αἰδώς. σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω, Πάτροκλον κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι, Σ, 178, magnopere indignum tibi videatur et minime ferendum, hunc talem virum canibus projectum jacere; et est περίφρασις τοῦ, σεβάσθητι, *erschrick davor in deinem herzen, und lass es dir recht entsetzlich dünken, (have a horror of it at thy heart, and consider it as most atrocious,)* σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα, admiratione magna moveor intuens te, γ, 123, inquit Nestor ad Telemachum sibi antea nunquam visum. sic et δ, 75, ubi Telemachus admiratur magnificentiam domus Menelai. et 142, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν, inquit Helena de Telemacho. μ' εἰσορόωντα, ζ, 161, inquit Ulysses supplex ad Nausicaam, laudans formam ejus admirabilem; et est idem quod ἄγαμαι, τέθηπα, coll. 166, 168. et θ, 383, ubi eadem sunt verba Ulyssis ad Alcinoum, admirantis saltatores eximios.

Σέβω, (Σέω) in timorem et pudorem injicio, ad timorem et pudorem moveo, valde vereri facio. et forma media, σέβομαι, valde moveor, ἐκπλήττομαι, αἰδέομαι, vereor, confundor pudore aut admiratione. apud recentiores notat, revereor, suspicio, honore et cultu prosequor: ut apud Euripid. Androm. 914, τοὺς κακίονας σέβων, deteriores magis curans et honorans. et hic significatus frequens apud eundem, et Sophoclem. sed ea significatio Homerica et antiqua non est. hinc τὸ σέβας est ἡ ἔκπληξις, *das bewundernde erschrecken, (astonishment.)* est a σεύω, moveo valde; mutato υ in β. et ab hoc σέβω fit σεμνὸς, mutato β in μ, ut sæpe. Ἀργεῖοι ἰλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε; Δ, 242, an non commovemini pudore? οὐκ αἰδεῖσθε; *entsehet, scheuet und schämet, ir euch nicht? (are you not ashamed?)* σεπτὸς, ἡ, ὸν, colendus, venerandus: unde est ὁ ἡ θεόσεπτος, pro deo colendus, divinus, Aristoph. Nub. 291. et σεπτεύω idem est quod σέβω.

σεῦ pro σοῦ, vide sub ΣΥ, prope initium.

σειρά, ᾶς. ἡ. (Ῥέω) proprie est funis, τὸ σχοινίον. est nomen generale, notans πλέγματά τινα, ἢ ἀπὸ σχοίνων ἢ σπάρτων ἢ κανάβεως ἢ ἄλλοθεν. et est ab εἴρω, necto, jungo. hinc est vulgare ἡ σίρα, quæ antiquitus erat σχοῖνος, i. e. σειρὰ πλεκτὴ, deinde etiam ἐπὶ ξυλίνων μοχλῶν τῶν ἐντὸς poni cœpit, de pessulo ligneo, qui intus obditur foribus. σειρὴν χρυσείην, Θ, 19—27, quæ catena Jovis aurea, est vel concatenatio elementorum quatuor quæ dicuntur, ex quibus omnia constant; vel series dierum a sole illustratorum: sed ii explicant et intelligunt optime, qui hanc catenam volunt esse ænigma imperii monarchici, ex uno solo pendentis. σειράς τ' εὐπλέκτους, funes dense tortos, Ψ, 115. σειρὴν πλεκτὴν, χ, 175, 192, ubi est vel εἶδός τι σχοινίου, vel et ἱμάντος, ut ostendunt οἱ παράσειροι ἵπποι, et οἱ ἀνασειραζόμενοι. etiam recentioribus sunt σειραὶ πεπλεγμέναι διὰ σχοίνων, φυτῶν δηλαδή. sed ἡ σειρὴν, ῆνος, est ζωΰφιον ἀμυδρόν τι κλαυθμυρίζον, *eine art von bummel, (a kind of humble bee.)* hinc, κατὰ σειρῆνας ᾄδειν, est ambiguum: nam si illæ Σειρῆνες τοῦ μύθου intelliguntur, laudat; sin ζωΰφια illa, vituperat.

σέλας, ατος. τό. (Ἕλω) splendor, fulgor. *der glanz, (brilliance.)* est σειομένη (σευομένη) καὶ ἐξορμῶσα ὕλη τοῦ πυρὸς ἢ πυρώδους τινὸς, exiens splendor ignis aut ignei alius corporis. sic dicitur σέλας ἄστρων, πυρὸς, λαμπάδος. et προβάλλεται σέλας ἐκ πυρὸς ἤ τινος πυρόεντος, ὡς οἷον ἀκοντιζόμενον δι' ἀέρος, οὐ καίει δέ: ὡς οὐδὲ ἀστραπαὶ, φῶς μόνον ἀφιεῖσαι. est tamen et σέλας δαιόμενον, i. e. καιόμενον, quod vocatur ὁ κεραυνὸς, fulmen, ὃς φέρεται φωσφορῶν κατὰ λοιπὰ σέλατα, καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων, καὶ οἷς ἂν ἐνσκήψῃ καυστειρὸς ὢν οἷα καὶ πῦρ. δαιόμενον δὲ ἧκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, Θ, 76, i. e. fulmen, misit Jupiter, collato 133—135, ubi tale fulmen, quod est βέλος Διὸς accuratius describitur. et 509, καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ, accendamus ignes multos, et splendor alte in aërem veniat, *dass der glanz weit leuchte, (that their glare may be thrown to a great distance.)* νηὸς καιομένης σέλας, O, 600, splendorem navis ardentis. ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος

κεφαλῆς σέλας αἰθέρα ἵκανε, sic a capite Achillis (i. e. a splendente ejus galea) splendor in aërem veniebat, Σ, 214, *sein kopf glanzete weit, (his helmet shone afar off.)* ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφαάνθη, Τ, 17, oculi terribiliter sub palpebris, tanquam fulgur, emicuerunt. sic alibi, δεινώ οἱ ὄσσε φάανθεν, et, πῦρ δεδορκὼς, et, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ ἐΐκτην. et 366, τὼ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας. et 374, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετο ἠΰτε μήνης, ab eo fulgor oriebatur sicut lunæ. et 375, ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη καιομένοιο πυρὸς, ceu ex mari cum nautis apparet fulgor ardentis ignis, ubi conf. πῦρ, et φανός. nam nautis noctu ignibus signa dantur. et 379, ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρα ἵκανε, sic a clypeo Achillis fulgor per aërem ibat. et denotantur arma fulgentia et politissima. δαΐδων σέλας, σ, 352, fulgor et splendor facum ardentium. χίλια ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πὰρ δὲ ἑκάστῳ εἵατο (sedebant) πεντήκοντα, σέλας πυρὸς αἰθομένοιο, mille ignes ardebant in campo, splendor ignis ardentis erat, Θ, 559, conf. πεντήκοντα. μινύθουσι δὲ οἶκοι ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, Ρ, 739, pereunt ædes in splendore magno, i. e. flamma magna; posito adjuncto pro subjecto, splendore pro igne ipso. θάλπων (calefaciens) σέλα πυρὸς, pro σέλαϊ per apocopen, φ, 246, ad luculentum ignem. hinc est σελαγέω, f. ήσω, fulgeo igne. σελαγέομαι, incendor claro igne, *ich stehe in vollem feuer, (I am all on fire,)* Aristoph. Ach. 924, 925. Nub. 285, 604.

σελήνη, ης. ἡ. (Ἕλω) luna lucens, *der scheinende mond, (the moon shining.)* est a τὸ σέλας per paragogen: nisi putes, inesse τὴν ἔνην vel ἕνην, quæ notat novilunium, deinde adjective ἔνος, η, ον, est vetus, maturus; ut notetur nova luna jam matura ad splendorem fundendum. Sed quia id adjectivum est recentiorum Atticorum: in Homerica voce hæc etymologia locum habere vix poterit. eadem dicitur ἡ σεληναία, Eurip. Phœn. 180. alias luna dicitur et ἡ μήνη. ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνεται, Θ, 551, ubi non necessario intelligenda est σελήνη πλησιφαὴς καὶ πληροσέληνος, luna plenissima; nam hæc obscurat potius astra propinqua fulgore suo. hinc Sappho: ἀστέρες μὲν ἀμφὶ καλὰν σελάναν ἄψ ἀποκρύπτουσι φαεινὸν εἶδος, ὁπότ' ἂν πλήθοισα (πλήθουσα, dorice; plena) μάλιστα λάμπῃ γᾶν. sic φαεινὴ ἐσθὴς, ζ, 74, vocatur, non jam splendens, lavari enim oportebat eam, sed natura sua λαμπρὰ, etsi jam obfuscata paullum. Sed nec his ambagibus opus est: nam simile de luna, micante inter minores ignes, est et Horatio hoc sensu usurpatum, Lib. 1. Od. 12, 46—48. qui vero h. l. scribi jubent φάει νῆν contracte pro νέαν, luce novam; ut notet lunam novam prima sua luce apparentem: hi audacter satis ludunt. οὔτε κε φαίης οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην, Ρ, 367, nam ob densissimum pulverem, dubium esse poterat, dies sit jam an nox; neque tamen sol aut luna interlucebat, ex quo id dubium solvi posset: ergo putares, et solem et lunam pariter periisse. ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν, effinxit Vulcanus in scuto Achillis, Σ, 484, conf. πλήθω. ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης κατὰ δῶμα, δ, 45, quasi enim solis splendor aut lunæ erat per domum. sic et η, 84. ἀὴρ βαθεῖα ἦν, οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε, erat densa obtenebratio, nec luna ex cœlo lucebat, ι, 144. φᾶρος, ἠελίῳ ἐναλίγκιον ἠὲ σελήνῃ, ω, 147, albedine sua et splendore. Νεοκλῆς ὁ ἐκ Κρότωνος finxit, mulieres in luna parere ova; ex quibus deciderint aliquando duo, ex quibus nati sint, ex altero Castor et Pollux, ex altero Helena: præterea homines in luna esse πεντεδεκαπλασίους ἡμῶν, *funfzehenmal grösser als wir, (fifteen times larger than we.)* ex quo saltem id apparet, opinionem de luna habitata non esse novam. narrarunt præterea prisci, lunam esse recentiorem terra. hinc Arcades dicti προσέληνοι, antiquiores luna. vide Aristoph. Nub. 397. ὁ ἡ πανσέληνος, tempus plenilunii, Aristoph. Ach. 84.

σέλινον, ου. τό. (Ἕλω) apium, herbæ species. dictum ἀπὸ σεύεσθαι (i. e. ὁρμᾶσθαι καὶ αὔξεσθαι, crescere læte) ἐν ἕλει, i. e. διύγρῳ τόπῳ, *weil es an sumpsigen orten gerne wächset, (because it thrives in wet ground.)* ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον, Β, 776, ubi per epitheton et natura ejus herbæ et etymologia significatur: nam ἐλεόθρεπτον est, θρεπτὸν ἐν ἕλεσι. λειμῶνες μαλακοὶ (prata mollia et aquosa) ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον, virebant violis et apio, ε, 72. amplior quædam et generosior species hujus herbæ dicta est ἱπποσέλινον, ut ἵππος notet amplitudinem: quæ significatio et ex aliis apparet, e. c. ἱππομανὴς, i. e. ὁ πάνυ μανιώδης. sic et syllaba βου (a βοῦς) præfixa notat magnitudinem insignem, e. c. βούμαστος vel βούμασθος, insigni magnitudine uberum præditus. aliud ab hoc ἐλείῳ σελίνῳ est τὸ πετροσέλινον. cæterum illud ἕλειον σέλινον erat, ex quo in Nemeis et Isthmiis ludis coronæ victoribus fiebant. et ratio harum coronarum erat, quia Nemea et Isthmia erant ἀγῶνες ἐπιτάφιοι in memoriam heroum priscorum: σέλινον autem herba erat diis inferis sacra. Vide sub βοτάνη.

σέλμα, ατος. τό. (Σέω) transtrum, trabs lata et crassa ab altero ad alterum latus navis pertingens: τὸ μεταξὺ τῶν τοίχων τῆς νηὸς, ὃ καὶ ζυγὸς καὶ σελὶς καλεῖται, καθέδρα ὃν ἐρέτου, in cujus extremitatibus sedent remiges. est a σέλλω, et notat, respectu ad sedem remigis, τὸ αἴτιον ὁρμῆς τῇ νηΐ. hinc et Sophocles idem σέλμα dicit θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν, ὡς τοῦ θέειν αἴτιον, velox jugum remigationis. per tropum notat totam navem. hinc in epigrammate, de magna nave, τίς τόδε σέλμα πέλωρον ἐπὶ χθονὸς εἵσατο, i. e. ἵδρυσε, ἔκτισε, ἐκάθισε.

σέο, pro σοῦ, vide sub ΣΥ̓, prope initium.

σεὺ, pro σοῦ, vide sub ΣΥ̓, prope initium.

σεύατο, pro ἐσεύατο, vide sequens.

σεύω, f. σεύσω. (Σέω) agito, persequor. κινηθῆναι ποιέω, παρακινέω, διώκω, ὀρίνω. *ich treibe,*

jage, verfolge, scheuche, (I drive, chase, pursue, scare.) ὅς ποτε Διωνύσοιο τιθήνας σεῦε (ἔσευε) κατὰ Νυσήϊον, qui olim Bacchi nutrices insectatus erat per Nysseum, Z, 133, ἐδίωκε. ἔσσευε (κεφαλὴν ἀποκοφθεῖσαν) κυλίνδεσθαι, projiciebat caput ejus abscissum ut volveretur, Λ, 147. στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλὼν, τὸ χερμάδιον, saxum jaciens movere se fecit velut turbinem, Ξ, 413, *sezte den stein durch den wurf in bewegung, (hurled the stone.)* σεῦεν κύνας, abegit et dimovit canes, ξ, 35. σεῦα σὲ κατὰ ὀρέων, pro ἔσευά σε, agitavi te per montes, Υ, 189. αἷμα ἔσσευα, pro ἔσευσα, sanguinem elicui et fluere feci, E, 208, ἐξ αὐτῶν. ἡμιόνους σεῦαν παρὰ ποταμὸν, mulos egerunt ad fluvium, ζ, 89, pro ἔσευσαν. σεύας ἵππους, pro σεύσας, equos agitans, O, 681. εἴπερ ἂν αὐτὸν (τὸν λέοντα) σεύωνται κύνες καὶ αἰζηοὶ, abigere conentur canes et juvenes, Γ, 26, διώκωσι. sic, ὅτε κάπριον κύνες καὶ αἰζηοὶ σεύονται, quando aprum insectantur, Λ, 415, et ἀμφὶ, 414, est adverbialiter, circumdantes eum. ὄφρα ὕλη ἐσσεύοιτο καῆναι, ut materia agitaretur a ventis ad ardendum, Ψ, 198, ubi est optativi præsens passivum, cui præfixum est ionice ε, et Sigma duplicatum ob metrum; vel in genere ἐσσεύομαι dicunt Iones sæpe pro σεύομαι: quod deinde per syncopen facit ἔσσυμαι, concitor, concito ipse me. ὅτε ἐσσεύετο διώκειν, quando impetum sumebat ad persequendum, P, 463, quando se concitabat: et ibi ε penultimum producitur, vel tres breves sunt loco spondei. ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο, ad arma discurrebant capienda, B, 808, ὥρμων. sic ω, 465. κατὰ πεδίον παρὰ ἐρινεὸν ἐσσεύοντο, per campum ad sylvam caprificorum ruebant cursu, Λ, 167. et 419, ἀμφὶ Ὀδυσσῆα Τρῶες, circa eum et in eum ab omni parte incurrebant. et 548, λέοντα κύνες καὶ ἀνέρες, abigere conabantur, abigere aliquando solebant eum. κατὰ ἀμαξιτὸν, per viam publicam currebant, concitabant se cursu, X, 146. ἐπὶ κοῖτον, ad cubile properabant, ξ, 456. σεύατο (ἐσεύσατο) ἀνὰ ἄστυ, movebat se celeriter per urbem, Z, 505, ὥρμησεν: nam heroës omnia, quæ faciunt, cum insigni alacritate faciunt. sic, σεύατο, οἷός τε Ἄρης ἔρχεται, ibat alacriter, qualis Mars vadit, H, 208. ἐπὶ Θρηκῶν ὄρεα, Ξ, 227. ἐπὶ κῦμα, ι, 51. ὁπότε μιν σεύαιτο, si forte insequeretur eum, Υ, 148, sc. τὸ κῆτος. σευάμενος, ὥστε ἵππος, currens sicut equus, X, 22. ἔσσυμαι est, ut paullo ante dictum est, per syncopen pro ἐσσεύομαι, præfixo ε, pro σεύομαι. nam præteritum passivum fingere, pro σέσευμαι, per metathesin τοῦ σ, non quidem absonum esset omnino, est tamen non necessarium, cum et aliam ejusmodi formam ibi viderimus. ποσὶν ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι, pedibus incitor ambobus, i. e. omnes artus mei pleni sunt cupiditate vadendi, N, 78. θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη, animus mihi incitatur jam, impetum sentit, κ, 484. ἰθὺς Λυκίων ἔσσυο, recta in Lycios ruebas, vadebas, Π, 584, est imperf. pro ἐσεύεο, ab ἐσευόμην, per syncopen, et duplicato Sigma. τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων ὕστατος, cur mihi sic per speluncam incedebas ovium ultimus, O aries, ι, 447. ψυχὴ κατὰ ὠτειλὴν ἔσσυτο ἐπειγομένη, anima per vulnus avolabat festinans, Ξ, 519, pro ἐσεύετο. σύτο δ' αἷμα, et exiliit sanguis, Φ, 167, ἐξώρμησε. συβώτης ἔσσυτο ἀνὰ πρόθυρον, ξ, 34, properabat ad locum ante januam. πρώτιστος ἔσσυτο ἀνασχόμενος δόρυ, primus festinabat protendens lanceam, υ, 448. aliis hæc forma est plusquamp. pass. pro ἐσεσεύμην, ἐσέσευσο, etc. per syncopen et transpositionem. possis commodius etiam a σύω pro σεύω deducere, ut imperf. med. sit ἐσυόμην, ἐσύεο, ἐσύετο, per syncopen et duplicatum Sigma. ex participio vero elucet, non esse præteritum perfectum. τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ, quas tamen horret, licet valde incitans se, Λ, 553, et est particip. præsentis pro σευόμενος vel συόμενος: et ε præfigitur quibusdam formis hujus verbi, sicut in aliis verbis integris, e. c. ἐθέλω pro θέλω, ἐγρηγορέω pro γρηγορέω, etc. sic et P, 663. οὔτι κυλίνδεται (ὁ λίθος) ἐσσύμενός περ, non amplius volvitur etsi antea valde ruens et currens, N, 142, *so stark er sich auch vorher bewegete, (impetuously though it moved before.)* ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο, mansisset, etsi valde festinans ad iter, δ, 733, pro καίπερ. conf. ἐπείγεσθαι. ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω, Z, 518, *ich halte dich wohl gewiss genug auf, da du doch eilig bist, (I have indeed detained thee long enough, as thou art in haste.)* καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτε ἀπὸ νηῶν, N, 57, etsi valde urgentem et furentem repuleritis a navibus; *so heftig ehr auch ansetzet, (notwithstanding the fury of his attack.)* et 315, καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο, etsi valde incitantem se ad pugnandum, *hitzig aufs fechten, (eager for the fight.)* et 787, πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν, præter vires autem non potest vel promtissimus pugnare. μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι, cupientem licet et conantem elabi, δ, 416. ὅς ἐσσύμενον κατερύκῃ, qui festinantem detinet, ο, 73. ἐσσυμένην (μητέρα) κατερύκει, festinantem matrem retinet, Π, 9, ἡ παῖς συνθέουσα, puella una currens. καὶ ἐσσύμενοί περ, N, 630, etsi valde cupidi. μάλα ἐσσυμένους πολεμίζειν, valde promtos ad pugnandum, Λ, 716, pluralis ad præcedentem singularem, λαὸν, 715; qualis constructio est Attica, ad sensum, non ad vocabula. ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου, cohibere cupidos pugnandi, Ω, 404. in usu tamen est et forma aor. 1. pass. ἐσσύθην, unde particip. συθεὶς, cum celeritate iens, Eurip. Iphig. Taur. 1294.

ΣΕ´Ω, et ΣΕΙ´Ω, f. σείσω. agito, concutio, moveo: it. congrego. σεῖσ' pro ἔσεισε, sc. τὴν αἰγίδα, O, 321, coll. 308. et Apollo habet ægidem, i. e. sol attraxit nubem densam tonantem et fulminantem, et quidem h. l. adversus faciem aciei Græcæ. οἱ δὲ (ἵπποι) σεῖον ζυγὸν, γ, 486. ο, 184, equi quatiebant et motitabant jugum suum, currentes in itinere ad currum juncti. σείων ἐγχείην, E, 563, quassans et moti-

tans eundo. μιλίνη, X, 133. κολλητὰς σανίδας, I, 579, sæpe aperiens januam, et intrans ad filium: nisi mavis intelligere τὸ θυροκρουστεῖν, καὶ πρὸς βίαν τὰς θύρας κόπτειν, ὡς καὶ σείεσθαι αὐτάς. σείοντε ἐγχείας, vibrantes, quassantes, hastas suas, Γ, 345. ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ, circa tempora ejus fulgens motitabatur galea, N, 805, et per hoc totum indigitatur pars galeæ, crista. πόδες Ἴδης ἐσσείοντο, duplicato Sigma ob metrum, Υ, 59, *wurden erschüttert, (were shaken.)* σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, movebat se Juno in sella sua, præ impatientia animi, Θ, 199. ἔγχος σειόμενον ἐλέλικτο, hasta mota tremebat, N, 558. et 135, σειόμενα ἔγχεα. σεισμὸς describitur Υ, 56—65, et ejusmodi motum naturæ vehementem, qui illo die acciderat, poëta vocat prœlium deorum. a σείω est et τὸ σινίον, ου, cribrum, idem quod τὸ κόσκινον, (quod est a κινέω) et inde est verbum σινιάζω, f. άσω, agito vehementer quasi in cribro, Lucæ xxii, 31, idem quod κοσκινίζω. et notatur acris concussio, cedens ad purgationem. proprie σινίον non est cribrum, sed vannus aliqua, in qua quid ad ventum agitatur. a σείω est et σήθω, excutio cribrando, f. σήσω. unde est ἡ σῆσις, εως, cribratio, agitatio. Atticis est inde verbum ἀττάω, cribro, et διαττάω. nam Sigma facile transit in τ. cæterum σείω scribitur et σίω, apud Anacreontem, 22, 3.

σηκάζω, f. σω. (Στάω) stabulo includo. et in genere, includo, ἐγκλείω. est pro στηκάζω. sicut σηκὸς proprie est τόπος τῆς τῶν ἀρνῶν στάσεως, sic et hoc verbum proprie de agnis: per tropum de quibusvis aliis in conclusum vel angustum locum adactis. καί νύ κε σήκασθεν (pro ἐσηκάσθησαν, ionice, inclusi essent intro acti) κατὰ Ἴλιον, ἠΰτε ἄρνες, sc. οἱ Τρῶες, παρὰ τοῦ Διομήδεος διωκόμενοι, Θ, 131, in urbe sua, sicut agni.

σηκοκόρος, ου. ὁ ἡ. (Κείρω) qui stabulum verrit et purgat, *der die bauerhütte oder den stall reine hält, (one who keeps the farm-house or stable clean.)* est forma ut in νεωκόρος. σηκὸς est ἡ μάνδρα, a στήκω, statuo, stabulo, pro στηκός: hinc et οἱ σταθμοὶ, i. e. αἱ τῶν ζώων ἐπαύλεις. deinde apud recentiores ὁ σηκὸς notat templum, ναὸν, quia ibi animalia statuuntur, ut immolentur. σηκοκόρον τ' ἔμεναι, ρ, 224, ut sit purgator stabuli, *ein ausmister, (a stable-boy, one who cleans the stable.)*

σηκὸς, οῦ. ὁ. (Στάω) stabulum, *ein stall, (a stable:)* proprie agnorum, deinde in genere pecudum juniorum, imo pecoris. est pro στηκὸς, ab ἵστημι. hinc dicitur agnus ὁ σηκίτης, ου. recentiores τὸν σηκὸν ponunt et ἐπὶ ναοῦ, de templo et sacrario, ut notet τὸ ἡρῷον: e. c. ὃς τόνδε ἔχεις τὸν σηκὸν, ἵλεως γένου, qui hoc habes sacellum, propitius esto. αἱ σηκίδες dicebantur οἰκογενῆ παιδισκάρια, ancillulæ in villa natæ: in specie ἡ σηκὶς vel σηκύλη vel σικύλη erat ἡ ἐν ἀγρῷ τὸ ταμιεῖον φυλάττουσα, *die ausgeberinn oder meierinn auf dem hofe, (the housekeeper or female superintendent of a farm-house,)* (Aristoph. Vesp. 765.) qualis erat ἡ τοῦ Λαέρτου γραῦς, Εὐρύκλεια q. v. in R. σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας ἰδὲ σηκοὺς Σ, 589, quæ tres voces fere idem notant. στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, plena erant stabula agnis et hœdis, ι, 219. et 227, ἐρίφους τε καὶ ἄρνας σηκῶν ἐξελάσαντες. et 319, ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ. et 439, ἐμέμηκον (balabant oves) περὶ σηκοὺς, circa stabulationes agnorum suorum. οὐδέ τι σηκοὶ ἴσχουσι, κ, 412, nequaquam stabula cohibent eos, vitulos. apud recentiores ὁ σηκὸς notat et id pondus, quod in æquilibrio stare facit lances libræ. unde iis est σηκόω, f. ώσω, addito aliquo pondere stare facio libram in æquilibrio. inde est τὸ σήκωμα, æquipondium. et ἀντισηκόω, ex altera lance æquum pondus addo, Eurip. Hec. 57. Vide sub στατός.

σῆμα, ατος. τό. (Σέω) signum, *ein zeichen, (a sign;)* res quæ nos movet ad aliquid agendum vel cogitandum. est enim a σέω, ejusque perf. pass. σέσημαι. ἔνθα ἐφάνη μέγα σῆμα: δράκων, B, 308, coll. 321. et 353, ἐναίσιμα σήματα φαίνων Ζεὺς, auspicata signa ostendens, nam τὰ δεξιὰ sunt fausta. hinc postea compositum est nomen, ἡ διοσημία. contrarium est Δ, 381, Ζεὺς, παραίσια σήματα φαίνων, inauspicata, non addicentia. sic, ἐνδέξια, I, 236, ad dextram ostensa signa apparere faciens, i. e. fausta. τρὶς ἀπὸ ὀρέων ἔκτυπε Ζεὺς, σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, Θ, 171, quod σῆμα faustum explicatur aliis verbis, 175, nam priore loco, 171, νίκην, pertinet ad σῆμα, per appositionem aut explicationem, i. e. quod signum illis prænuntiabat victoriam. ἀστεροπῇ, δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, N, 244. λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται, fulgidissima quidem est hæc stella, attamen malum signum est, quia ariditates secum fert, X, 30, et sermo est de Sirio vel cane majore, cui comparatur exitiabilis Achilles fulgens in armis suis. δέελον δὲ ἐπέθηκε σῆμα, signum conspicuum et facile noscendum apponebat, K, 466. σῆμα δέ σοι ἐρῶ ἀριφραδὲς, signum tibi dicam valde noscibile, Ψ, 326. et 455, ἐν μετώπῳ (ἵππου) λευκὸν σῆμα ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη, album signum rotundum velut luna. ὑπερέβαλε σήματα πάντα, vel, ut alii legunt, πάντων, superabat jactu disci signa omnia, Ψ, 842, nam notata erant loca signis, ubi discus ab aliis missus deciderat: duo autem viri præstantes ante jecerant eundem discum. πόρεν δὲ ὅγε σήματα λυγρὰ, γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλὰ, deditque is ei signa perniciosa, scribens in tabula duplicata multa vitam perdentia, Z, 168, ubi σήματα sunt signa cogitationum, et per γράψας determinantur ea signa, ad differentiam τῶν ἀπὸ στόματος. insculpta erant ea signa, sive vocabula fuerint, sive aliæ figuræ, in tabulam ligneam duplicem: ex quibus intelligebat rex Lyciæ, occidendum esse Bellerophontem. et 176, ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, ὅ,τι αὐτῷ παρὰ γαμβροῦ φέροι, ubi est singularis pro plurali: sunt enim eadem σήματα, quæ 168. et 178, ἐπειδὴ σῆμα

κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ. κλήρου σῆμα, sortis signum, i. e. rem eam quam sortis loco injecerat in galeam, H, 189, coll. 175, 187, certa ergo nota notata erat sors, cujus esset. κλῆρος ergo est τὸ σῶμα τοῦ κλήρου τὸ διδόμενον πάλλεσθαι; sed σῆμα est τὸ σημεῖον ἐν τούτῳ τῷ κλήρῳ. non necesse vero est litterarum figuras cogitare, aut artificiose insculptum quid: sed signum inditum prout tempus ferebat. nam ipse κλῆρος erat res vilis hoc loco, ut apparet ex 190. præterea notat τὸ σῆμα νεκρικὸν, τὸν τάφον, qui est σημεῖον τοῦ νεκρὸν αὐτόθι κεῖσθαι: monumentum mortui, tumulus. σῆμα Μυρίννης, B, 814, i. e. τύμβον αὐτῆς: sed σῆμα est εὐφημότερον dictum, tanquam σημεῖον κειμένου τινὸς ἐκεῖ. cæterum id eo tempore non erat οἰωνὸς ἀγαθὸς (omen faustum) τοῖς βαρβάροις, conf. τύμβος. ἐπέχεε σῆμα, Z, 419, aggessit terram super bustum monumenti causa, διὰ χώματος ὑψηλοῦ ἐσήμανε τὸν τόπον τῆς ταφῆς. et additur, Nymphas hunc locum honorasse plantandis ibi arboribus, i. e. amici plantarunt ibi arbores, quæ lætæ creverunt: Nymphæ enim sunt humores fœcundi terræ. σῆμα δέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ Ἑλλησπόντῳ, monumentumque ei mortuo aggerent ad Hellespontum, H, 86, τυμβοχοήσωσιν. sicut igitur σῆμα hoc sensu dicitur, διὰ τὸ σημαίνειν, τεθάφθαι τινὰ ἐκεῖ: sic et μνῆμα, quia in memoriam revocat de mortuo. βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου, *er hält kriegesrath bey dem grabmale des göttlichen Ilus, (holds a council of war at the grave of the godlike Ilus,)* K, 415, quod σῆμα erat in medio campo, ex more vetusto: et Hector eo congregaverat duces, in memoriam conditoris regni. cæterum non bono omine: nam in monumentis sepulcralibus de pugna consultare, inauspicatum semper putatum est. παρὰ Ἴλου σῆμα παλαιοῦ, Λ, 166. αὐτοῦ (ibi) καὶ αὐτῷ σῆμα τετεύξεται, monumentum ei fiet, Φ, 322. πρίν γε ἐνθεῖναι Πάτροκλον πυρὶ, σῆμά τε χεῦσαι, Ψ, 45. et 257, χεύαντες τὸ σῆμα, coll. 256, ubi id explicatur per, χυτὴν γαῖαν ἐπέχευαν: et id h. l. erat κενήριον, monumentum inane, sine corpore mortui. et 255, τορνώσαντο δὲ σῆμα, circulo designarunt: ex quo apparet, rotundum fuisse tumulum. et 331, σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος. τρὶς δ' ἐρύσας (cum ter raptasset corpus Hectoris) περὶ σῆμα, Ω, 16. et 51, ἕλκει. et 416. et 755, πολλὰ ῥυστάζεσκεν, crebro raptabat trahendo. et 799, σῆμα ἔχεαν, monumentum aggesta terra fecerunt. et 801, χεύαντες δὲ τό. est ergo τὸ ἐπάνω χῶμα in sepulcro vel busto, tumulus terræ superpositus. vox μνημεῖον est recentiorum. sic, α, 291, σῆμά τέ οἱ χεῦαι, quia antiqui πολλὸν χοῦν ἐπιφοροῦν τοῖς ὀστέοις τῶν τεθνεώτων: hinc et χώματα vocabant τὰ σήματα, i. e. ἀναχωματισμούς. conf. 2 Samuel. xviii, 17. σῆμα δὲ ὁ τάφος κατ' εὐφημισμὸν dicitur: et h. l. est quoque σῆμα κενήριον. sic, σῆμά τέ οἱ χεύσω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξω, β, 222. ἐμοὶ χεῦαι ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, λ, 75. λίθος ὑπέρπτατο σήματα πάντων, discus superabat jactu suo signa omnium, qui antea jecerant, et quorum loca erant signata ubi discus decidisset in terram, θ, 192, ubi ergo σήματα sunt, loca notata signis certis, ubi discus a prioribus missus deciderat: coll. 193, ἔθηκε τέρματα, posuit signa. et 195, καί κε ἀλαὸς διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφόων, etiam cæcus discernere possit hoc signum palpando, quam longe sc. superet notata loca reliquorum. σῆμα δέ σοι ἐρέω μάλα ἀριφραδὲς, signum tibi dicam valde luculentum et facile discernendum, λ, 125. ψ, 273. hinc est τὸ σημάτιον. sed τὸ σημάδιον est ex lingua vulgi. σήματα ἀναγνούσῃ, agnoscenti signa illa, τ, 250, *die merkmale und wahrzeichen, (the signs and indications.)* ἔπος ἔφατο, σῆμα ἄνακτι, loquebatur aliquid, quod in omen verti posset ab hero suo, υ, 111, ubi conf. φήμη, 100. σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τί δείξω, signum luculentum aliud indicabo, *ein ander zeichen daran du mich erkennen kanst, (another mark by which thou mayst know me,)* φ, 217, inquit Ulysses, detegens se servo fideli. et 231, τόδε σῆμα τετύχθω, sc. τοῦ ἐφεξῆς ἔργου, et σῆμα est h. l. imperium rei agendæ, indicatio quid deinde cuique sit agendum. et 413, Ζεὺς μεγάλα ἔκτυπε, σήματα φαίνων, i. e. σημεῖα τοῦ μέλλοντος, *er gab durch diss donnern anzeigungen, (by this thunder he gave tokens.)* ἀριφραδὲς ἄλλο δείξω, ψ, 73. et 110, σήματα κεκρυμμένα, occulta signa ex quibus nosci possum. et 188, μέγα σῆμα τέτυκται ἐν λέχει ἀσκητῷ, magnum signum inest in lecto elaborato a me, sc. in lecti dormitorii sponda: nam structura hujus lecti ipsa, erat maximum signum, hunc verum esse maritum, quia sciebat structuram eam. coll. 202, οὕτω τοι τόδε σῆμα πιφαύσκομαι. et 206, σήματα ἀναγνούσῃ. et 225, ἐπεὶ ἤδη σήματα ἀριφραδέως κατέλεξας. σῆμά τι μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, dic mihi signum aliquid ex quo agnoscam te esse filium meum verum, ω, 328. et 345, σήματα ἀναγνόντος. hinc est ὁ ἡ παράσημος, quod primitus non honestam habebat notionem, ὁ ἀδόκιμος, e. c. de moneta, cujus signum falso esset impressum: ut sit, qui imitatur signo aliquo aliquam rem. postea vero honestiorem nacta est vox notionem. hinc τὸ ἐπίσημα est, insigne, *ein wapen, (a coat of arms,)* quale in clypeis pictum vel sculptum esse solebat. vide Eurip. Phœn. 1114, seqq. 1121, seqq. 1132. contra ἄσημα ὅπλα sunt, nullo insigni notata, 1119. vide et 1137, seqq. 1142, ibi enim varia sunt in clypeis heroum narrata insignia. ὁ ἡ παράσημος, ου, reprobus, non justæ notæ, ἀδόκιμος, ex metaphora τῶν κιβδήλων νομισμάτων. δόξα μήτε ἀτρεκὴς μήτε παράσημος, existimatio neque luculenta neque malæ notæ, Eurip. Hipp. 1116. de σήμασι in clypeis veterum est et locus apud Æschyl. Sept. c. Th. 438, seqq. ubi Capaneus habet clypeum, in quo pictus erat vir nudus cum face ardente, addita inscriptione aureis litteris: πρήσω πόλιν, inflammabo urbem. nam insignia illa primitus fuere temporaria, ad negotium præsens aptata: postea facta sunt permanentia.

σημαίνω, f. ανῶ. (Σέω) significo, indico, *ich*

zeige an, bezeichne, (I indicate, denote) in specie, indico alicui quid ei sit agendum, impero, præsum, *ich führe den befehl, befehle, (I give orders, command.)* sic et apud Romanos signum sæpe notat imperium, *die ordre, (command,)* et hic significatus est etymologiæ maxime propinquus. *σημαίνει φυλάκεσσι*, præfectus est vigilum, K, 58, *προΐσταται αὐτοῖς. σημαίνουσιν λαοῖς*, P, 250, præsunt militibus. *ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος ἠδ' ὑποθέσθαι, καί οἱ σημαίνειν*, Λ, 788, qui infinitivi sunt pro imperativis, et notant idem: da ei prudens consilium et mone, et præcipe ei agendum. nam sæpius *ταυτολογοῦντας* inducit poëta, majoris inculcationis causa. *σήμαινε* (imperf. sine augm.) *'Οδυσσεὺς*, præerat et imperabat et agendum docebat, χ, 450. *ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει*, quisque imperet iis quid sit faciendum, quorum princeps est, B, 806, *ἐπιτασσέτω*. nam non omnes fortasse intelligebant mentem Hectoris, cum tam variæ essent copiæ alienigenarum. *πᾶσι δὲ σημαίνειν ἐθέλει*, vult omnibus præcipere et imperare, A, 289, coll. 288, ubi duo alia synonyma, *κρατέειν, ἀνάσσειν*. et 296, *μή μοι σήμαινε*, ne mihi impera, *ἐπιτέλλεο. αἴθε ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν*, Ξ, 85, utinam imperator esses alius cujusdam exercitus minus boni. *τοῖς ἐπεποίθει σημαίνειν*, Π, 172, quibus mandaverat imperium cum fiducia. *οὐ δέ ἑ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξὶν*, χ, 427, neque eum mater imperare sinebat ancillis suis. *ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν*, Φ, 445, ille autem præcipiebat nobis facienda. *ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα σημανέω* pro *σημανῶ*, ego monstrabo viam et singula indicabo accurate, μ, 26, *will dir alles genau bezeichnen, (will show thee every thing minutely.) σήμηνε* (pro *ἐσήμηνε*) *δὲ τέρματα*, signabatque loca ad quæ dirigendus esset cursus, Ψ, 358, 757.

σημάντωρ, *ορος. ὁ.* (Σέω) præcipiens, jubens, imperans, præfectus. *ὁ κελεύων, σημαίνων τι ποιητέον. σιγῇ δειδιότες σημάντορας*, Δ, 431, milites silentio reveriti duces suos in agmine. sed iidem dicuntur *κοσμήτορες*, quando ordinant et instruunt aciem. *οὐδὲ ἵππω δευέσθην σημάντορος*, equis duobus non deerat rector, Θ, 127. *σημάντορος οὐ παρεόντος*, i. e. *ἐπιστατοῦντος τοῖς θρέμμασιν*, O, 325, ubi sermo est de grege boum vel ovium, cui præsens non est pastor vel villicus. *ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι*, ρ, 21, ubi in re rustica sic vocat *τὸν ἐπιτάσσοντα*: præcipienti villico in omnibus obtemperare. conf. *τηλίκος. οὗτοι σημάντορές εἰσιν ἐν οἴκῳ*, τ, 314, non sunt heri et præcipientes in domo.

σήμερον, ('Ρέω) adverb. hodie, *heute, (today.)* est ab *ἡμέρα*, et *σέω* moveo, compositum, quasi hoc ipso movente se die. *νῦν μὲν σήμερον — ὕστερον αὖτε, nun zwar heute — morgen aber, (now indeed to-day — but to-morrow,)* H, 30, 291. Θ, 142, quo explicatur *τὸ νῦν*, non esse id multorum annorum, aut moræ longæ, sed hoc uno die. sic, *σήμερον*, Λ, 431. T, 103. Υ, 128, 211. ρ, 186, 252. σ, 376. attice est *τήμερον*, imo et *τήμερα*, Aristoph. Nub. 699. *ὁ σημερινὸς*, hodiernus.

Σήπω, f. *ήψω*. f. 2. *απῶ*. (*Ἄπω*) putrefacio, *mache faulend, greife durch fäulniss an, (I putrefy, render putrid.)* est ab *ἅπω*, spiritu aspero mutato in Sigma, ut solet: quatenus *ἅπτω* notat accendo. nam putredo non minus absumit ac dissolvit rem, ac ignis et incendium facit. sicut Germani dicunt, *es gehet an, (it is going,)* i. e. incipit putrescere. *καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται*, B, 135. ubi *σέσηπε* est præt. medii in sensu passivo, pro *ἐσάπη*, computrescere cœperunt ligna navium. sic a *τήκω* præt. med. *τέτηκε* passive est pro *ἐτάκη*, contabuit. alias id præteritum est ambiguum: e. c. *δέδορκά σε*, i. e. *βλέπω σὲ*, active: et *δεδορκὼς ἄστρον ὣς λάμπειν*, passive, qui visus est tanquam sidus splendere, *θεαθείς*. cæterum l. c. attice est verbum singulare cum neutro plurali; simul tamen et *κοινὴ χρῆσις* adhibetur in *λέλυνται*, dissoluta sunt. *οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται*, Ω, 415, nondum ei corpus putrescit, *sein leib ist noch nirgends angegangen, (his body has not begun to putrefy.)*

σθεναρὸς, *ὰ, όν.* (Στάω) validus, constans, fortis. *Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος*, I, 501, Ate robusta et pedibus integra.

-σθένης, terminatio, vide sub *περισθενής*.

σθένος, *εος. τό.* (Στάω) robur, *die stärke, (strength.)* dicitur de corpore et de animo: estque a *στάω, ἵστημι*, ut notetur constantia non cedens laboribus aut difficultatibus, *standhaftigkeit, an muth, oder an kräften des leibes, (firmness either of mind or body.) ἐν δὲ κραδίῃ ἑκάστου ὦρσε σθένος ἄληκτον πολεμίζειν*, B, 451, in corde unius cujusque excitabat robur animi et corporis indefesse pugnare. sic, *ἐνέβαλε*, Λ, 11. Ξ, 151. Φ, 304. sic, *τοῦ μέν τε σθένος ὦρσε*, E, 139, hujus quidem vim concitavit, leonis; coll. 208, *ἤγειρα δὲ μᾶλλον*, sed tamen magis excitavi eum tantummodo; quæ phrasis notat idem. et 783, *τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν*, horumque (aprorum leonumque) robur non est imbecillum. sic et H, 257. et de bubus, σ, 372. *σοὶ σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν*, inquit Minerva ad Jovem, Θ, 32, et Juno, 463, tibi est potentia cedere nescia. *οὐ δύναται σθένος Ἕκτορος ἴσχειν*, sustinere, I, 351, i. e. Hectorem robustum et animosum. sic, *σθένος Ἰδομενῆος*, i. e. *ὁ Ἰδομενεὺς αὐτὸς*, N, 248. *Ὠρίωνος*, Σ, 486, i. e. Orionem ipsum. et 606, *Ὠκεανοῦ*, i. e. Oceanum. sic et Φ, 195. *Ἠετίωνος*, Ψ, 827, i. e. *ὁ Ἠετίων*. et 280, *ἡνιόχου ἐσθλὸν*, i. e. nobilem aurigam. ubi alii male legunt *κλέος* pro *σθένος*. cæterum conf. *ἴς*, et *μένος*, quæ idem notant, eodemque modo ponuntur. hinc est compositum *ὁ ἡ μεγασθενής, έος*, et nomen propr. *Μεγασθένης, εος, ὁ*, nam ll. cc. additum est *μέγα*. *τῶν δέ σθένος ὄρνυται αἰὲν*, Λ, 826, robur et standi promtitudo in acie, augescit perpetuo. *νύκτα μὲν εἰν ἀγορᾷ σθένος ἕξομεν*, Σ, 274, per noctem continebimus robur virorum, i. e. viros fortes, in foro ut

ibi quidem requiescant paululum, congregati tamen maneant. et 420, ταῖς μὲν ἔνεστι νόος, καὶ αὐδὴ, καὶ σθένος, de aureis puellis Vulcani. σθένος ἀνέρος σχῶμεν, cohibeamus eum, Φ, 308. μέγα τε σθένος, Θ, 136, coll. 134, 135: nam ex illo membrorum habitu conjectat juvenis illud σθένος: videtur hospes μεγάλα δύνασθαι, nam omnia membra sunt bene compacta et succi vividi plena. cæterum σθένος et δύναμις notant idem. ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος, vir periculum faciens roboris sui, O, 359. χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, φ, 282. σθένεός τε καὶ ἀλκῆς ἐπειρήτιζεν Ὀδυσσῆος, χ, 237, tentabat robur et fortitudinem ejus. εὐξάμενος Διΐ, ἀλκῆς καὶ σθένεος ἔπλητο φρένας, P, 500, cum precatus esset Jovi, implebatur in pectore robore et fortitudine. et 212, πλῆσθεν δὲ αὐτῷ μέλεα ἀλκῆς καὶ—, impleta sunt ei membra robore. σθένεϊ βλεμεαίνων, Θ, 337, de Hectore; et I, 237, de leone et apro, M, 42. P, 22, 135. de Vulcano, Υ, 36, cum fortitudine circumspiciens. τεῖχος ῥηξόμεθα σθένεϊ μεγάλῳ, M, 234. ὥστε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ, N, 193. et 678, πρὸς δὲ, σθένεϊ αὐτὸς ἄμυνεν, insuper et ipse fortiter assistebat defendendo. ὃς (Sarpedon, rex) Λυκίην εἴρυτο (tuebatur et custodiebat) δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ, Π, 542, justitia et fortitudine sua; ᾧ, i. e. ἰδίῳ. quæ summa laus est regis, si est justus et fortis. κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ, propria sua constantia in prœlio, P, 322. et 329, κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας. et 751, σθένεϊ ῥέοντες ῥηγνῦσι, fluvii vi fluentes perrumpunt aggerem. ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε καὶ σθένεϊ, Υ, 360, ubi σθένος multum differt a duobus aliis: nam manuum δεξιότης aut pedum ὠκύτης cessat si vel deest materia et causa agendi vel si lassitudo supervenit; σθένος autem, animus robustus et fortis, adest quoad vivit vir ille.

σίαλος, ου. ὁ. (Ἀλῶ) porcus saginatus, *ein mastschwein, (a fat hog.)* ὁ σιτευτὸς χοῖρος. nam vox est composita a σιτεῦσθαι ἅλις. frequenter nutritum esse. συὸς σιάλοιο ῥάχιν (*den rücken, das zimmer,* [*the chine,*] tergum,) τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, florentem pinguedine, I, 208. ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο, tenere nutriti porci, Φ, 363, ubi epitheton signat, hunc χοῖρον non esse ἐκ τῶν συάγρων: nam σίαλος est ὁ ἐν οἴκῳ τρεφόμενος. σιάλους εὕοντες ἐν αὐλῇ, β, 300, *sengende, (singeing.)* conf. εὕω. σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροις, κ, 390. vid. ἐννέωρος. ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον, ξ, 19. et 41, ἄλλοις δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω ἔδμεναι, nutrio et curo comedendos. et 81, σιάλους σύας μνηστῆρες ἔδουσιν, coll. 80, ex quo apparet differentia inter χοῖρον et σίαλον. nam χοῖρος simpliciter est ὀλιγοτρεφὴς, *ein mager schwein von der heerde, (a lean hog.)* conf. χοίρεος. ἱέρευον δὲ σύας σιάλους, ρ, 181. τρεῖς σιάλους κατάγων οἳ ἔσαν ἐν πᾶσιν ἄριστοι, υ, 163, 251. notat ergo porcum masculum diligenter nutritum, non vetulum, neque nimis pinguem. sed apud alios, maxime in neutro τὸ σίαλον, notat et salivam.

σιγαλόεις, όεσσα, όεν. (Σίζω) de quo silentium oritur, admirabilis. ponitur de rebus, quæ cum admiratione et silentio spectantur et suspiciuntur. ἡνία σιγαλόεντα, E, 226, 328. Λ, 128. P, 479. ζ, 81, ut notentur habenæ, adeo τεχνικῶς καὶ εἰς κάλλος εἰργασμένα, artificiose et pulcre factæ, ut contra eas nemo dicere possit aliquid, sed potius stet mutus, et cum silentio quasi religioso miretur eas. alii volunt legi στιγαλόεντα, i. e. κατεστιγμένα ποικίλμασιν, *bunt gestickete, (variously embroidered;)* sed quam frigida sit ista expositio, docebunt sequentia loca. cave etiam putes, dici sic ἡνία τὰ εὐμάλακτα, mollia, κατὰ τοὺς λεγομένους μάσθλητας, καὶ διὰ τοῦτο σιγηλὰ, καὶ μὴ θορυβοῦντα ψόφῳ ἦχου κατὰ (ad morem, secundum) τοὺς ἀδεψήτους ἱμάντας: unde aliquis facete et ludens dixit ἀμύγδαλα σιγαλόεντα, i. e. τὰ λεπτόφλοια καὶ μὴ θορυβοῦντα ἐν τῷ θραύεσθαι, amygdala quæ non sonant si digitis confringuntur, propter mollitiem corticis sui: qualia sunt τὰ Θάσια. hoc apud Homerum nihil esse, docebunt itidem sequentia. sunt ergo, τὰ σιγὴν ποιοῦντα τῷ βλέποντι, διὰ τὸ εὖ πεποιῆσθαι: non vero, ἁπαλὰ καὶ μὴ ψοφοῦντα. εἵματα σιγαλόεντα, X, 154, ubi sermo est de vestibus pretiosis et admirandis, quas lavabant nobiles fœminæ. sic et, ζ, 26. δέσματα, redimicula admiranda capitis, quæ gestabat Andromache, X, 468, ubi manifesto hoc epitheton pulcritudinem et pretiositatem innuit, σιγὴν ἐμποιοῦντα δι' ἔκπληξιν, non vero σιγηλὰ καὶ ἄκτυπα δι' ἁπαλότητα, quod ridiculum foret opinari hoc loco. ἐν θρόνῳ φαεινῷ σιγαλόεντι, ε, 86, in sella splendida admirabili, τῷ σιγὴν ἐμποιοῦντι διὰ τὸ ἀξιοθέατον, et ob artem. ῥήγεα, pallia admirabilia, ζ, 38. λ, 188. τ, 318, 337. ψ, 180, et his locis epitheton etiam ad præcedentia substantiva simul pertinet. sic, ῥήγεϊ σιγαλόεντι, ν, 118. χιτῶνα, tunicam, ο, 60. τ, 232, coll. 234, ubi est μαλακὸς καὶ λαμπρὸς ὡς ἥλιος, ubi hæc duo prædicata simul sumta efficiunt τὸ σιγαλόεν, i. e. admirabile, quod et diserte additur, 235, πολλαὶ αὐτὸν (χιτῶνα τοῦτον) ἐθηήσαντο γυναῖκες, multæ fœminæ, utpote rei textoriæ peritæ, cum admiratione et stupore spectabant eam tunicam, tam artificiose textam. ὑπερώϊα σιγαλόεντα, i. e. τὰ ἐμποιοῦντα σιγὴν τῷ βλέποντι διὰ τὸ θαυμαστὰ εἶναι, τὰ ἐκπληκτικὰ, π, 449. σ, 205. τ, 600. χ, 428, et sic dicitur habitatio Penelopes in superiore parte ædium, *die vortreflichen zimmer im obern stocke des pallastes, (the superb apartments in the upper floor of the palace.)* est ergo, quando quis conticescit præ jucunditate et admiratione spectandi vel fruendi apud poëtam. τὸ ἁπαλὸν καὶ εὐαφὲς καὶ μὴ σκληρὸν ἢ κτυποῦν est idea a recentioribus addita.

σιγάω, f. ήσω. (Σίζω) sileo, taceo. *ich bin stille, schweige, (I am silent.)* ἐγκλεισμῷ λόγου ἔοικε hoc verbum, inclusioni sermonis convenit. hinc Sophocles: εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσει φόβος. σίγα, tace, quiesce, Ξ, 90. ξ, 493. ρ, 393. τ, 42, 486. Vide sub σιωπάω.

σιγή, ῆς. ἡ. (Σίζω) silentium. est a perf. m. σέσιγα, verbi σίζω: nam hoc sono st vel s utuntur fere, jubentes silere, qui sonus dicitur ὁ σιγμός. οἱ δὴ νῦν ἕαται (ἧνται) σιγῇ, qui sane nunc sedent silentio, Γ, 134, i. e. jam non pugnant et clamant in prœlio. sic, πάντες εἵατο σιγῇ, Τ, 255, sedebant cum silentio. σιγῇ δειδιότες σημάντορας, silentio reveriti duces suos, Δ, 431, quo loco τὸ, ἕσπεσθαι ἔχοντα est eleganter pro, ἕσποντα ἔχειν. εὔχεσθε Διῒ σιγῇ ἐφ' ὑμῶν, comprecamini Jovem silentio apud vos, Η, 195, *thut ein stilles gebet jeder für sich, (put up each of you a silent prayer.)* σιγῇ τοῖον τελέωμεν μῦθον, silentio et sine multis verbis efficiamus tale consilium, δ, 776, et mens Antinoi est, loco verborum perficite rem ipsam, cædem nimirum Telemachi, coll. 771. τοῖον vero potest et esse adverbialiter neutrum, ad τελέωμεν σιγῇ, sic silentio efficiamus rem. sicut est η, 30, ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον, sed i tacite sic, vel interim: i. e. sine sollicitudine animi. κατέλεκτο, σιγῇ, recubuit, silentio, ν, 76, loqui enim jam non erat necesse: et sermo est de Ulysse, dormitum recumbente in navi Phæacum, qua deportabatur domum. notat ergo sæpe, quietem animi, per tropum, sic ο, 390, σιγῇ νῦν ξυνίει, καὶ τέρπεο, πῖνέ τε οἶνον ἥμενος, ubi loquitur Eumæus ad hospitem: quiete nunc percipe ea quæ me interrogas, et oblectare, bibe etiam interim, dum ego narro. et 439, σιγῇ νῦν, i. e. ἐν σιγῇ μένετε, sinite omnia tecta et tacita esse; et est formula elliptica imperandi silentium: ἐν σιγῇ ἔχετε τὸν μῦθον. alii legunt, σιγὴ νῦν, sc. ἔστω. ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, τ, 502, contine rem silentio, et sedatione animi. σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, σ, 141, cum modestia habeat dona deorum, *in aller stille und ruhe, (in peace and quietness;)* ut notetur ἠρεμία, καὶ τὸ ἐντεῦθεν πρᾷον. σιγῇ δ' ἐξ οἴκου ἆλτο θύραζε, silens exsiliit e domo, φ, 388.

σιδήρειος et σιδήρεος, έα, εον. (Σίζω) ferreus, *eisern, (made of iron.)* σιδήρεος ἄξων, axis ferreus in curru divino, Ε, 723, σιδηρείη κορύνη, clava ferrea in pugna, Η, 141, 144. σιδήρειαι πύλαι, ferreæ portæ apud inferos, i. e. firmissimæ, Θ, 15. σιδήρειος ὀρυμαγδὸς, ferreus strepitus pugnantium, Ρ, 424, ubi arma crepitant. σιδήρεος θυμὸς, ferreus animus tibi est, i. e. inexorabilis, inflexibilis, Χ, 357, et mollius loquitur Hector ad Achillem, fortasse ne magis irritet victorem; nam hic ἀπεθηρίωσεν ἑαυτὸν, efferavit ipse se, voto illo 346, 347. cæterum σιδηρέα ψυχὴ non tantum notat ἀπήνειαν, crudelitatem, immitem; sed et alibi στεῤῥότητα, firmitatem et constantiam et robur. hinc alibi dicit poëta, se non posse omnia enumerare, ne quidem si χάλκεον ei sit ἦτορ, pectus ferreum et non delassandum. πυρὸς μένος σιδήρεον, ignis robur ferreum, i. e. robustissimum, Ψ, 177. alibi comparat pugnam igni, h. l. autem ignem ferro. σιδήρειον ἦτορ, Ω, 205, 521, ferreum pectus, i. e. στεῤῥὸν, οὗ δέος οὐχ ἅπτεται, cui nihil timoris inest, *sehr dreist und ohne alle furcht, (very bold and dauntless.)* alibi notat τὸ ἀνηλεὲς, immite, immisericors. σιδήρεα δέσματα, ferrea vincula, i. e. robustissima, firmissima, α, 204, quæ sunt idem quod ἡ σιδηροπέδη ἢ σιδηρᾶ ποδοκάκη. talis δεσμὸς dicitur et τὸ ζητρεῖον ποδός. σιδηρέη κραδίη, δ, 293, cor fortissimum. οὐ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων, ε, 191, inquit Calypso mitis. σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται, μ, 280, tu quantus quantus es, totus ferreus es, et cedere nescius, non delassaris unquam. τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει, horum insolentia et violentia ad firmum cœlum pertingit, ο, 328. ρ, 565, qui alibi (Ρ, 425.) eodem sensu dicitur χάλκεος. τῆγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμὸς, animus immobilis et firmissimus propositi sui, ψ, 172.

σίδηρος, ου. ὁ. (Σίζω) ferrum, *das eisen, (iron.)* habet nomen a σίζειν, stridere: nam et candens ferrum intinctum aquæ stridet, et si politur vel atteritur. quia ὁ χαλκὸς antiquior est ferro invento: hinc et χαλκὸς a poëta sæpe ponitur pro σίδηρος. πολιόν τε σίδηρον, Ι, 366. Ψ, 261. φ, 3, 81. ω, 167, 176, quod epitheton est a colore albicante politi ferri, a πολιὸς, canus, *grau, (gray.)* qui argutius interpretantur talia, dicunt esse, τὸν ἔντιμον, *das erwürdige, (the venerable,)* παρὰ τὴν πολιὰν, a canitie venerabili, per tropum; imo magis argute τὸν πολιτικὸν ab ἡ πόλις, civitas: πολιτικώτερον γὰρ ὁ σίδηρος χρυσοῦ, καὶ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ, διὰ τὸ εὐπορίστερον καὶ χρειωδέστερον, quia ferrum paratu facilius et ad usum utilius, et quia vita civilis carere eo omnino non queat. τὴν μὲν (αἴγειρον, populum arborem) ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ (splendente ferro) ἐξέταμε, Δ, 485, i. e. securi, *mit der axt oder dem beile, (with the axe or hatchet,)* ut sit materia pro materiato. ἄλλοι δὲ αἴθωνι, Η, 473, alii parabant sibi vina pro splendente ferro, i. e. ferreis instrumentis contra datis in permutatione mercium. μένος δὲ ἔοικε σιδήρῳ αἴθωνι, Υ, 372, robur ejus et impetum quod attinet, similis est vir iste ferro candicanti, i. e. securi: ob duritiem et pertinaciam. ἐτίθει ἰόεντα σίδηρον, ponebat in præmia ferrum nigricans, Ψ, 850, ubi quoque materia pro materiato: nam 851 enumerantur res ex ferro confectæ. πολύκμητός τε σίδηρος, Ζ, 48. Κ, 379. Λ, 133. ξ, 324. φ, 10, multo labori obnoxius. confer epitheton sub κάμνω. αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, π, 294. τ, 13, ubi quoque materia, pro, gladii, hastæ, arma: *der anblick des gewehres machet dem zornigen manne lust es zu gebrauchen, ziehet ihn an sich als ein magnet, (the sight of a weapon excites in a passionate man a desire to use it, attracts him like a magnet.)* conf. ἐφέλκω. ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος, quandoquidem corpus eorum non est lapis aut ferrum, *ihr leib ist nicht von stein und eisen, (their bodies are not of stone or iron.)* i. e. sunt vulnerabiles, Δ, 510. ὀφθαλμοὶ δὲ ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἠδὲ σίδηρος, oculi stabant velut cornua et ferrum, i. e. sicci, sine lacrimis, τ, 211 ἕξω δὲ (continebo hoc mihi creditum mysteri-

um, et me quoque ipsam) ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος, τ, 494, coll. 484—486, *will feste an mich halten und nichts nachsagen, wie stein und eisen, (will keep it to myself as closely as stone and iron, and not tell it to others.)* ἔνθα ἔκειτο πολὺς, φ, 61, multa ferramenta. ἀτεμβόμενός γε σιδήρου, privatus et carens ferramentis, Ψ, 834. τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου κράτος ἐστὶν, ι, 393, id rursus est robur ferri, sc. si candens immergitur aquæ, coll. 391, 392, ubi vides alludi et respici ad etymologiam nominis. διοϊστεῦσαί τε σιδήρου, τ, 587. φ, 97, 114, 127, ubi sic vocat τοὺς πελέκεας, per quorum foramina erat trajicienda sagitta. μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ, ne jugulum sibi scinderet ferro, i. e. ense, Σ, 34, *er möchte sich etwa den hals abschneiden, (he might perhaps cut his throat,)* præ luctu intolerabili. βόες ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ, Ψ, 30, boves gravem sonum edebant jugulati cultro mactatorio. τόξῳ ἐπέλασε σίδηρον, ferrum, i. e. ferream cuspidem sagittæ, prope ad arcum accedere fecit, cum traheret nervum, Δ, 123, nam alias cuspis longe prominebat ab arcu superne. ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον, porto in navi splendentia ferramenta, α, 184, ut pro iis alias merces comparem mihi. sæpissime ergo materia pro materiato, sicut et Romanisuum ferrum ponunt. ἡ Σιδηρὼ fuit audacissima fœmina Lemnesia.

ΣΙ'ΖΩ, f. ίξω. strido, *ich zische, (I hiss.)* verbum fictum ex ipso sono, quando littera Sigma pronuntiatur, vel quando candens ferrum intingitur aquæ, vel quando adeps in igne est: ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ λίπος γιγνομένου σισιλισμοῦ. ὡς τοῦ σίζ' (ἔσιζε) ὀφθαλμὸς, ι, 394, de oculo Cyclopis exusto candente stipite, coll. 391, seqq. perf. act. est σέσιχα, unde est ὁ σιχὸς et σικχὸς, ἡ, ὀν, quem aversamur sono per dentes aspero, injucundus, molestus, derisus. et σικχάζω, derideo, exsibilo, a perf. medii, σέσιγα, est ἡ σιγή. ἐπισίζω est, cum sibilo quodam canes immitto alicui, *ich hitze die hunde auf einen, (I set the dogs at some one.)* Aristoph. Vesp. 703. canis ipse autem tunc ἐπιῤῥύζει, irruit dentibus nudatis et ringens, 704. Vide sub ΣΩ'.

σίντης, ου. ὁ. (Σίω) prædo, raptor, vexator. λῖν σίντην, raptorem leonem, Λ, 481. λέων ὣς σίντης, *wie ein reissender löwe, (like a rapacious lion,)* Υ, 165. λύκοι σίνται, Π, 353, lupi rapaces, *reissende wölfe, (rapacious wolves:)* dicti διὰ τὸ βίαιον αὐτῶν. hinc est nomen proprium latronis cujusdam, ὁ Σίνις, ου. etiam ὁ Σίνων, ωνος.

σίντις, ιος. ὁ. (Σίω) prædo, ληστής. qui ad se rapit. confer hanc vocem in R. nam de Lemniis quasi nomen proprium ponitur Α, 594. θ, 294.

σίνω, et σίνομαι, (Σίω) quatio, lædo, noceo: proprie raptu et furto concutio fortunas alicujus. est a σείω, concutio, unde est σίω, et interposito ν. nam motu violento rapitur res, et rapina ipsa concutit et quatit læsum. αἰδὼς ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι, Ω, 45, pudor viros multum labefactat et juvat; prout res est, cujus pudore afficitur vir. εἰ δέ κε σίνηαι, si autem forte rapinis lædas eos boves, diripias eos, λ, 111, coll. 109. μ, 139, coll. 137. et 114, ὅτε μοι σίνοιτο ἑταίρους, si mihi abripere velit aliquos meorum: de Scylla rapaci. οἵ σφεας σινέσκοντο, qui eos vexabant, et male habebant incursionibus, ζ, 6, ionice pro ἐσίνοντο: ergo isti Κύκλωπες erant σίνται vel σίντιες, quæ est appellatio et ληστῶν et κλεπτῶν. est et forma verbi σινόω vel σινέω. μεγάλως Ἀθηναίους ἐσινέοντο οἱ Αἰγινῆται, Herodot. V, 81.

σιτεόμαι, vide sequens.

σιτέω, f. ήσω. (Σέω) cibum præbeo, pasco. σιτέομαι, cibum capio vel peto, *ich hole speise, ich esse, (I fetch food, I eat.)* ἐν τῷ (κλισίῳ, cellaria domo) σιτέσκοντο (ionice pro ἐσιτέοντο) καὶ ἵζανον καὶ ἴαυον (versabantur, etiam noctu) δμῶες, ubi servi vel operarii cibum capiebant et residebant, ω, 208, et sermo est ibi de ædificio servis destinato extra domum herilem, σιτεῖσθαι (vesci) ἀντὶ ἄρτων μαλάχης πτόρθους, Aristoph. Plut. 543. κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι, canino more sapientiam et doctrinam voraturus sum, Nub. 491. ἀπὸ μαγδαλιᾶς σιτούμενος, frustis immundis pastus, Equit. 412. et 414, κυνὸς βορὰν σιτούμενος, canino cibo pastus. et 571, σίτησιν ᾔτησε, cibum rogavit; ubi vides nomen, ἡ σίτησις. et Ran. 776, σίτησιν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν, victum ex publico accipere.

σῖτος, ου. ὁ. (Σίω) frumentum, far; *roggen, (rye,)* sicut ὁ πυρὸς est triticum, *weizen, (wheat.)* In specie ὁ σῖτος est τὸ ἀκατέργαστον σπόριμον, grana farris nondum ad humanum cibum præparati: sed τὸ σῖτον est cibus ex isto frumento præparatus, panis, ἄρτος, et deinde, per tropum, omnis cibus. recentiores vocant hunc cibum τὸ σιτίον, a quo est ἡ σπανοσιτία, quando cibaria sunt cara et in angustiis. nomen est a σείω, moveo, agito; quia est sustentatio motuum vitalium: abjecto ι, ut in aliis, e. c. ἡ Ἶρις, ab εἴρω, ὁ σίλουρος, qui est ἰχθὺς Αἰγύπτιος, a σείειν τὴν οὐράν. ἐν αὐτῇ (Ἰθάκῃ, τῇ νήσῳ) σῖτος ἀθέσφατος γίγνεται, frumentum innumerum nascitur, ν, 244. κτήματα κεῖται ἐν οἴκῳ, σῖτος καὶ μέθυ ἡδὺ, ἃ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν, ρ, 533, copiæ, frumentum et vinum, quæ domestici et necessarii comedunt. et apparet, h. l. maxime spectari ad generalem et tropicam notionem cibi, etiam in masculino. sic, εἴδατα σῖτός τε καὶ κρέα ὀπτὰ, cibi, panis et carnes assatæ, χ, 21, ubi notio τοῦ ἄρτου est manifesta. ergo distinctio illa inter ὁ σῖτος et τὸ σῖτον, valet illa quidem plerumque; sic tamen ut et promiscue, et per tropum, alterum pro altero poni possint. sed, π, 83, εἵματα ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω, καὶ σῖτον, ἅπαντα, vestimenta huc mittam, et cibaria, omnia sc. alia necessaria; ubi ἅπαντα non est masculinum, sed neutrum plurale, brevitatis causa. κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι ἦτορ σίτου καὶ οἴνου, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή, dormitum ite, oblectati et satiati cibo et vino, hoc enim, (i. e. hæc tria, οἶνος, σῖτος, ὕπνος)

sunt robur hominis, ι, 702, dant homini robur et fortitudinem corporis. σίτου γλυκεροῦ ἵμερος περιαιρεῖ φρένας, desiderium dulcis cibi occupat pectus, Λ, 89. πάσασθαι αὐτοὺς σίτου καὶ οἴνοιο, refici et satiari eos cibo et vino, Τ, 161. et 163, ἄκμηνος σίτου οὐ δυνήσεται μάχεσθαι πᾶν ἦμαρ expers cibi. σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὐδέ τι σίτου οὔτε εὐνῆς, rodis cor tuum, memor nec cibi nec concubitus, inquit Thetis ad filium, Ω, 129, coll. 130, 131. et talibus locis cum pane simul subintelligitur vinum. et 602, καὶ γὰρ Νιόβη (in summo luctu, tamen) ἐμνήσατο σίτου, memor erat cibi. et 618, 619, καὶ νῶϊ μεδώμεθα σίτου, etiam nos ambo curam habeamus cibi. et 641, σίτου πασάμην, cibum gustavi. μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος ἄσασθαι φίλον ἦτορ, Τ, 306, ne me prius jubete satiare me cibo et potu. et 44, ταμίαι, σίτοιο δοτῆρες, promi condi, cibariorum præbitores. ἐπεὶ σίτου τάρφθεν, ἐτάρφθησαν, ζ, 99, cum cibo se recreassent. σίτου τε ἅπτεσθον, attingite cibum, δ, 60. πλήθουσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν, plenæ sunt mensæ pane et carnibus, ι, 9. sic et βεβρίθασι τράπεζαι, onustæ sunt mensæ, ο, 333. ἔπλησαν πήρην, implebant peram ejus, ρ, 412. ἐπεὶ σίτοιο ἐπασάμεθα ἠδὲ ποτῆτος, postquam satiavimus nos, ι, 87. κ, 58. σίτου καὶ οἴνου κορεσσάμενος, ξ, 46. δοῦναι λώϊον σίτου, ρ, 418, dare lubentius de cibo: coll. 457, ἀποπροελὼν δόμεναι, de cibo tuo sumens aliquid, dare mihi. μήλων σφαζομένων, οἴνοιό τε πινομένοιο, καὶ σίτου, υ, 312, 313, ubi ad σίτου deest participium simile præcedentibus; quia τὸ σῖτον erat minimum ex his tribus pereuntibus: priora duo erant majora, et μῆλα per tropum includunt omnia alia pecora mactata. et 378, κεχρημένον, egentem vino et pane. ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἕντο, expleverant desiderium cibi suavis, ω, 488. ἀνέμισγε δὲ σίτῳ φάρμακα, admiscebat cibo venena, Circe, κ, 235. et 290, βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτῳ, pro ἐμβαλεῖ, immiscebit. et 375, οὐκ ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἰάλλοντα, pro ἐπιάλλοντα injicientem, porrigentem me, manus ad cibos, coll. 379. πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθε εὐνῇ καὶ σίτῳ, quomodo hospitem coluistis cubili et cibo, υ, 130, ubi de solo cubili dormitorio est quæstio. et 137, οἶνον μὲν ἔπινε, σίτου δὲ οὐκέτι ἔφη πεινᾶν, vinum bibit, sed cibi dicebat se non amplius esse esurientem. σίτῳ ἐπιχειρήσειν, ω, 394, cibo admovere manus. οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσι (θεοὶ) non cibum humanum comedunt, Ε, 341. οἶνον οἰνίζεσθε, σῖτόν τ', ἐκ μεγάρων, vinum petitote, et cibum, ex domibus vestris, inquit Hector ad suos in castris per noctem habendos, Θ, 507, coll. 547, ubi est exsecutio hujus imperii: et ex præcedente Atticismo, simile verbum est subintelligendum, σῖτον σιτεῖσθε, panes petitote. σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ, panes capiens imposuit mensæ, Ι, 216. Ω, 625, et id ministerium erat honestissimum, a nobilissimo viro peractum. σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα, α, 139. δ, 55. η, 175. κ, 371. ο, 138. ρ, 94, 259. σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν, panem ancillæ honestiores accumulabant in corbibus, α, 147, i. e. ἄρτους. sic et de Eumæo, παρενήνεεν ἐσσυμένως, π, 51. ταμίη σῖτον καὶ οἶνον ἐνέθηκε, panes, in currum Nausicaæ, γ, 479, coll. 480. σῖτον δέ σφισι ἄλοχοι ἔνεικαν, adferebant, δ, 623, ubi ancillæ quædam Ulyssis elegantiores vocantur ἄλοχοι, concubinæ, procorum. et 746, ἔπορον (præbui) δὲ αὐτῷ σῖτον καὶ μέθυ. ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐνθήσω νηΐ, cibaria, ε, 165. πολλὰ δ' ἔδωκε, σῖτον καὶ μέθυ, καὶ εἵματα, η, 265. et 295, ἥ μοι ἔδωκε. ὅσοι νῦν βροτοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, θ, 222, ubi vis præcipua est in νῦν, coll. 223. cæterum h. l. est generalissime, cibaria comedentes: nam plurimi tamen hominum panem comedunt, exceptis paucis nationibus ἰχθυοφάγοις aut ἀκριδοφάγοις, aut iis quæ solis carnibus et lacte vivunt ob neglectam agriculturam. sic et, οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, quinam homines essent, ι, 90. κ, 101. ἀμφίπολοι ἔφερον σῖτον καὶ κρέα, ministræ adferebant panes et carnes, μ, 19. et 327, ἕως μὲν (quamdiu) σῖτον εἶχον καὶ οἶνον, *proviant, (provision.)* ἄλλη ἔφερε, ν, 69, coll. 72, et ea cibaria non remigibus destinata, sed Ulyssi ipsi, ut expositus in terram solus, statim haberet quo se reficeret. σῖτον δέ σφιν ἔνειμε, ξ, 449. et 455, ἀφεῖλε, *nahm wieder ab vom tische, nach essens, (removed from the table after the repast.)* σῖτον ἔδοντας μὰψ αὔτως ἀτέλεστον, cibos comedentes gratis sic nequidquam, π, 111, et sine fine. κανέου τ' ἐκ σῖτον ἀείρας, ρ, 335. et 558, αἰτίζων κατὰ δῆμον, panem mendicans publice. ἐπηετανὸν παρέχοιμι, σ, 359, panem perennem præbere velim ei. ἀφήρεον πολὺν, τ, 61, ex quo uno loco apparet, apud poëtam semper esse ὁ σῖτος. eumque fortasse neutrum, τὸ σῖτον, omnino ignorasse: nam sermo ibi est de pane ablato de mensa post cœnam finitam. ἐπένειμε ἐν κανέοις, υ, 354. cæterum cuique convivæ ponebatur panis integer; imo et plures panes aderant in corbibus, unde sumere posset sibi novos. ὁ παράσιτος est quidem apud recentiores ἄδοξόν τι καὶ μισούμενον, at apud antiquos erat nomen sacrum, et τῷ συνθοίνῳ παρόμοιον. hinc bos mactatus in sacrificio dividebatur in partes duas, quarum altera erat sacerdotis, altera τῶν παρασίτων, una epulantium de sacro. confer Ρ, 577, ubi talis quotidianus convictor honestus dicitur φίλος εἰλαπιναστής.

σιτοφάγος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) qui frumento et pane vescitur. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρὶ σιτοφάγῳ, ι, 191, non similis erat homini. a præcedente.

σιφλόω, f. ώσω. (Φλέω) ineptum et inefficacem et informem facio, ignavum et odiosum facio aliquem, quem alii odisse queant videndo: levis momenti facio aliquid. est a φλέω, inanis et vento tantum plenus sum; præfixa stridoris et sibili particula σὶ, pro σὺ, (quæ oritur ex σύω, agito) et mutata terminatione in magis activam: ut notet, exsibilandum et explodendum facio, ut hominem nihili et odiosum. ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε, Ξ, 142, at ille quidem sic pereat, ut

alios pereuntes cum gaudio adspicit, et deus eum propudiosum et inanem reddat; inquit Neptunus, i. e. Nestor cum quibusdam ducibus a maris regione ad auxilium ferendum accelerans, de Achille, qui lætabatur cæde Græcorum: *κακώσει, μωμητὸν ποιήσει. σιφλὸς*, ex quo per epenthesin fit *σιπαλὸς*, notat et *τὸν εἰδεχθῆ*: unde etiam concipi potest, Neptunum precari, ut hic valde *καλὸς*, etiam supra Nireum, fiat *ὁ αἴσχιστος*. cæterum id vult, *ἐκλύσει καὶ παύσει τῆς ὁρμῆς αὐτὸν ὁ θεός*. in Asia anteriori apud Lycios in usu fuit *σιφλὸς*, ut notarent *ἄνδρα ῥάθυμον καὶ οὐκ ἐνεργῆ*; qualis et dicitur *σομφὸς*, quasi *σπόγγος*, *ein fauler, matter, foolscher kerl, ein träger dickbauch, (a dull, lazy fellow, an indolent paunch-belly;)* nam *φλίειν* est et, tumido ventre esse: et tales fere semper sunt tardi, ad arma parum idonei.

σιωπάω, f. *ήσω*. (Σίζω) sileo, taceo. *ich schweige, rede nicht, (I am silent, say nothing.)* si differentia est inter *σιωπᾷν* et *σιγᾷν*, prius notat, premo vocem, *ich laute nicht, (I utter no sound,)* posterius, sermonem premo, *ich rede nicht, (I do not speak:)* vel et, *σιωπᾷν*, non loqui clare, *schweigen, (to be silent;) σιγᾷν*, reticere commissum, *verschweigen, (to keep secret.) σιωπᾷν λαὸν ἀνώγει*, silere exercitum jubebat, Β, 280. *σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν 'Αχιλεύς*, Ψ, 568. *εἰ γὰρ σιωπήσειαν 'Αχαιοὶ*, si silerent juvenes nobiles, ρ, 513. *κατὰ σιωπώμενον* est figura, quando quid omittitur, quod ex contextu facile potest intelligi. e. c. Α, 575, ubi intelligendum, deos apud Jovem epulatos esse a mane, et epulantibus eam *ἔριν* incidisse. sic et 490, de *ἀγορῇ*.

σιωπὴ, ῆς. ἡ. (Σίζω) silentium, *das stillschweigen, (silence.)* est cum *σιγάω* ejusdem originis, sicut et materia et forma ostendit. *πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ*, i. e. *ἐσίγησαν*, omnes obmutescebant, conticuerunt, *sie schweigen alle, und sagten nichts dazu, (they were all silent, and said nothing,)* Γ, 90. Η, 92, 398. Θ, 28. Ψ, 676. π, 154. θ, 234. λ, 332. υ, 1. σ, 393. υ, 320. *τέττα, σιωπῇ ἧσο, lieber, sitze stille, und sage weiter nichts, (my friend, sit silent, and say nothing more,)* Δ, 412, conf. *ἧμαι. ἐναντίος ἧστο* (pro *ἧτο*) *σιωπῇ*, Ι, 190, e regione sedebat tacitus. *μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ*, renidedat adspiciens filium sine alloquio, Ζ, 404. *ἐπένευσεν αὐτῷ ὀφρύσι σιωπῇ*, innuit ei oculis silens, Ι, 616. *μή μοι χολώσεαι, αἴ κε σιωπῇ οἴχωμαι πρὸς δῶμα 'Ωκεανοῦ*, Ξ, 310, ne mihi irascereris, si clam abirem eo, *ohne was zu sagen, ohne dein vorwissen, (without saying any thing, without thy knowledge.) ἑστήκει*, stabat tacitus, Σ, 556. *εἵατο ἀκούοντες ἀοιδοῦ*, α, 325. et 339, *οἶνον πινόντων* pro *πινέτωσαν*, taciti bibant. *ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηΐ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ εἰς λιμένα*, ibi ad littus nave appellebamus silentio in portum aliquem, ι, 140, didicerant enim timere loca incognita, hinc sine multo strepitu accedebant. *πάσχειν ἄλγεα*, inf. pro imperat. ν, 309, patere silentio adversa. *ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ*, ο, 462, innuit ei oculis clam.

σκάζω, f. *σω*. (Κῶ) claudico, *χωλεύω*, idem verbum dicitur et *σκάω*, f. *άσω*, quod in specie notat, declino, *ich zucke, (I shrink.)* fit a *κέω*, (*κεῖμαι*) unde *κάω*, et præfixo Sigma, quod et mediis vocibus sæpe abundanter inseritur, ut videre est in *ἀμφίβληστρον*, a *τὸ βλῆτρον*. *κεῖσθαι* quasi *μελετᾷ ὁ σκάζων, τῇ εἰς πτῶμα παρεκκλίσει*, claudicans videtur velle decumbere in latus. *αὐτῷ ἀντιβόλησε* (obvius ei erat) *σκάζων ἐκ πολέμοιο*, claudicando rediens ex pugna, Λ, 810, quod erat signum magni doloris ex vulnere. *τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην*, Τυδείδης καὶ 'Οδυσσεύς, *ἔγχει ἐρειδομένω*, illi duo claudicantes incedebant, fulcientes se hasta, Τ, 47, vulnerati enim erant.

σκαιὸς, ὰ, όν. (Κῶ) lævus, sinister. *link, (left.)* est a *σκάω*, v. *σκάζω*. motum cedentem et inæqualem facio. nam *ἡ σκαιὰ χεὶρ* est, *ἡ σκάζουσα* (claudicans quasi) *περὶ τὸ ἐνεργεῖν*, in agendo; *ὡς ἀνυστικωτέρας οὔσης τῆς δεξιᾶς*, quia dextra manus commodius et facilius aliquid efficit: *die rechte hand richtet das ihre besser aus, mit der linken hinket es gleichsam, (the right hand performs its office better, the left is more awkward.) ἔλαβε γούνων σκαιῇ*, sc. *χειρὶ*, tangebat genua ejus sinistra manu sua, Α, 501. *σκαιῇ ἔγχος ἔχων*, sinistra hastam tenens, Π, 734. *ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε σκαιῇ*, Φ, 490, ambas manus ejus comprehendebat sinistra sua manu. *πύλαι. Σκαιαὶ* est nomen portæ Trojanæ versus mare et castra Græca spectantis: hinc hujus solius portæ sæpe fit mentio in poëta. videtur nomen habere vel ab occidentis regione, nam *τὰ δυτικὰ* vocantur *τὰ σκαιὰ*, si nimirum vultum convertas ad septemtriones; vel potius *ἀπὸ Σκαιοῦ τινὸς, τεχνίτου*. eadem porta vocatur et, *πύλαι Δαρδάνιαι, ἀπὸ τοῦ Δαρδάνου*. Γ, 145. Ζ, 237, ubi est *ὑστερολογία*, nam *φηγὸς* (nemus fagorum) erat longe ab illa porta ante urbem. Ι, 354. *Σκαιάων πυλῶν*, Χ, 6. *Σκαιαῖς ἐν πύλαις*, Π, 712. Σ, 453. Χ, 360. *Σκαιὰς πύλας*, Λ, 170. Ζ, 392. *σκαιὸν ῥίον*, γ, 295, i. e. *ἀριστερὸν*, i. e. *τὸ δυτικὸν*, promontorium, situm versus occidentem: cui opponitur *τὸ δεξιὸν*, quod est *ἀνατολικόν*. metaphorice et apud Atticos *σκαιὸς καὶ ἐπαριστερὸς ἄνθρωπος* est, *ὁ ἀνόητος, ἀπαίδευτος*, homo sinister, insulsus: et *πρᾶγμα σκαιὸν* est, *τὸ μὴ κατὰ νοῦν ἀποβεβηκός*. hinc est *ἡ σκαιοσύνη*, stupiditas, ineptia; et *σκαιοβατεῖν* est, *σκαιῶς καὶ ἀρρύθμως βαίνειν*. a *σκάω* possit deduci *ἀσκέω*, per *α* privativum, *κατὰ στέρησιν τοῦ περί τι σκάζειν* fortasse et *ὁ ἀσκηθὴς*, i. e. *ὁ ἀβλαβὴς καὶ μὴ πάσχων τὸ σκάζειν τὰ εἰς ἐνέργειαν*: ista tamen aliunde commodius. sed *ὁ σκαμβὸς*, obliquus, pravus, distortus, est hinc; sicut et *τὸ σκάνδαλον*.

σκαίρω, f. *αρῶ*. (Κῶ) tripudio, saltito, *σκιρτάω, πηδάω*. est a *σκάω* (vide *σκάζω*) nam saltantes varie inclinant genua. notat *εὐρυθμέω*

τινα καὶ ὀρχηστικὴν κίνησιν ποδῶν. ποσὶ σκαίροντες, tripudiantes, Σ, 572. πόρτιες (vitulæ) πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι, κ, 412, omnes simul saltitant obviæ matribus suis a pastu redeuntibus. hinc est ὁ σκαρθμὸς, i. e. ἡ κατὰ σκίρτημα κίνησις, interserto θ, sicut a κλαίω est ὁ κλαυθμός. sed σπαίρειν et ἀσπαίρειν notat σκαρισμὸν καὶ κίνησιν ἐπιθανάτιον, *ein zucken und strampeln beym sterben, (the convulsive motion and writhing of death,)* qualis est et ὁ σφαδασμὸς et σφαδάζειν.

σκαφὶς, ίδος. ἡ. (Κάπω) mulctra. ἄγγεα, (quæ sunt genus) γαυλοί τε σκαφίδες τε, (quæ sunt duæ species) τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν, in quæ vasa immulgebat lac, lac in ea colligebat, ι, 223.

σκεδάζω, f. άσω. (Κῶ) diffindo, rumpo, dissipo. idem quod κεδάζω, præfixo Sigma, ut in σμικρὸς, σῦς, pro μικρὸς, ὗς, etc. ἠέρα μὲν σκέδασεν, pro ἐσκέδασεν, caliginem dispulit, dissipavit, P, 649. sic, ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν, Υ, 341. sic, ἠέρα, ν, 352. et id facit deus aliquis, vel dea. τῶν νῦν αἷμα ἐσκέδασεν Ἄρης, eorum sanguinem dispersit Mars circa ea loca, Η, 330, *hat ihr blut vergossen, (shed their blood.)* λαὸν μὲν σκέδασον, jube ut discedant milites, quisque ad tabernaculum suum, Τ, 171, *lass die leute auseinander gehen, (order them to disperse.)* sc. ἐκ τῆς ἀγορᾶς, ὥστε λυθῆναι αὐτὴν αἰψηρήν. sic et Ψ, 158, ἀπὸ πυρκαϊῆς. et 162, ἐσκέδασε λαὸν κατὰ νῆας. idem verbum dicitur σκιδάω, σκεδαννύω, σκεδάννυμι. Sigma merum in his est præfixum, quod adesse et abjici potest. sic et aliæ sæpe consonæ ab initio abjiciuntur, e. c. καύχημα, αὔχημα: χλιαρὸς, λιαρός: γαῖα, αἶα: πήγανον, ἤγανον, significatu nihil mutato.

σκέδασις, εως. ἡ. (Κῶ) dissipatio, dispersio. μνηστήρων σκέδασιν θείη, procorum dispulsionem faceret, α, 116. υ, 225. faceret ut diversi discederent quisque ad sua. nam hoc solum optabatur: sed Ulysses ἐπανελθὼν οὐ σκεδάσει αὐτοὺς, ἀλλὰ πάντας ἀνελεῖ.

σκέλλω, f. 1. ελῶ. f. 2. αλῶ. (Κῶ) exsicco, arefacio. hoc verbum est a κέω, quatenus notat findo, etiam quatenus est accendo, uro; arida enim facile finduntur et comminuuntur; etiam ab æstu ignis arescunt. notat hoc verbum, præter ξηραίνω, etiam σκληρύνω. idem verbum dicitur σκάλλω, f. αλῶ, quod per syncopen dicitur σκλῶ, σκλάω, σκλαίνω: inde et κλάω, frango, *ich klöve, spalte, breche, (I cleave, split, break,)* derivatur; et σκληρὸς, durus, quasi σκελληρός: et ὁ σκελετός. μὴ μένος ἠελίοιο σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσιν, Ψ, 191, ne vis solis siccaret corpus circa omnes nervos et omnia membra; ubi est aor. 2. conj. pro σκάλῃ, ionice: et duæ præpositiones pertinent ad verbum, ἀμφιπεριςκέλλω vel σκάλλω: μὴ ξηράνῃ καὶ σκληρύνῃ ἥλιος τὸν χρόα καὶ σκελετὸν ποιήσῃ, ἀνιμηθέντος τοῦ ὑγροῦ τῇ θερμότητι τοῦ περιέχοντος ἀέρος, *damit die hitze den körper nicht ganz austrockne und hart mache, (lest the heat quite dry up and harden the body.)* σκάλλειν notat et, findere, perfodere. idem verbum dicitur σκλέω, et σκλῆμι, aridum facio, it. aridus fio. ἀποσκλῆναι, Aristoph. Vesp. 160, est ἀποξηραίνεσθαι καὶ ἀποθανεῖν. forma est, sicut ab ἵστημι est στῆναι, *ich solte verdorren als ein todtes geribbe, (I should dry up like a dead body.)*

σκέλος, εος. τό. (Κῶ) tibia, crus. *das schienbein, (the shin-bone, tibia.)* est a σκέλλω, nam istud os est valde pauca carne vestitum, et hinc fracturis et læsionibus obnoxium. deinde autem τὸ σκέλος, ab hoc osse ut parte præcipua, totum crus notat, a genu ad pedem. πρυμνὸν σκέλος (suram, *die wade) (the calf of the leg)*, ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται, ubi crassissimus est musculus hominis, Π, 314, ubi πρυμνὸν σκέλος notat, posteriorem et aversam partem cruris, *hinten ins bein, (the hinder part of the leg.)* Vide sub κνήμη.

σκέπαρνον, ου. τό. (Κάπω) ascia, *ein handbeil, (a hatchet:)* et diff. a τῷ πελέκει ut minus a majori. est a σκάπτω. δῶκε δὲ σκέπαρνον εὔξοον, ε, 237, coll. 234, ubi a πελέκει distinguitur: et εὔξοον potest active intelligi, τὸ εὖ ξέον. χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον ἐμβάπτει ὕδατι, ι, 391. post Homerum οἱ διθυραμβογραφοῦντες, i. e. prodigiose voces componentes aut fingentes, σκέπαρνον posuere ἐνὶ ἐρίου, de vellere, ὃ σκέπει ἄρνα. et medicis recentioribus est fascia longa; quoque a σκέπω deducta voce.

σκέπας et σκέπα, (Ἔπω) est per apocopen ex τὸ σκέπασμα, ἄσματοῖς, tegumentum, præsidium: hinc hoc apocopatum nomen est indeclinabile. ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, pro ἐπῆν, prope erat præsidium a vento, ε, 443. η, 282. μ, 336. ζ, 210, 212, *eine bedeckung ver dem winde, (a shelter from the wind.)* et precatur tali loco Ulysses, ne venti preces dissiparent.

σκεπάω, f. άσω. (Ἔπω) tego, operio, velo. prætexo, præcingo. idem ac Σκέπω. αἵτε (ἀκταὶ) ἀνέμων σκεπόωσι (pro σκεπάουσι, contr. σκεπῶσι, distracto circumflexo per novum ο.) δυσαήων μέγα κῦμα ἔκτοσθεν, ν, 99, quæ littora saxosa ventorum cingunt et arcent vehementer flantium magnum fluctum, extra: *dienen zur bedeckung wider die wellen von aussen des havens, (serve as a protection against the waves from outside the harbour.)* hinc est σκεπάζω, idem.

σκέπτομαι, f. ψομαι. (Ὄφ) circumspicio, viso: et per metaphoram, considero, perpendo, penso. est ab ὄπτομαι, cum præfixo, qualia Attici amant præfigere. apud poëtam notat visionem sollicitam et accuratam oculorum et observationem providam. σκέπτετ' (ἐσκέπτετο) ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, Π, 361, circumspiciebat ad stridorem sagittarum et sonitum jaculorum, unde scilicet acciderent. σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴκεν ἴδηαι ζωὸν ἔτι Ἀντίλοχον, P, 652, circumspice nunc, an conspicere possis, vivum adhuc eum: *siehe*

dich um, ob du ihn kannst gewahr werden, wenn er anders noch lebet, (look about and try if thou canst perceive him, if he be still alive.) σκεψάμενος δ' ἐς νῆα καὶ μετὰ ἑταίρους, μ, 247, respectans ad navem et socios meos, adspiciens. a præt. m. ἔσκοπα, adspexi, circumspexi, sunt derivata σκοπὸς, σκοπιὰ et multa alia. a σκέπτεσθαι et ὁρᾷν vel θεωρεῖν, conflatur adjectivum σκεθρὸς, ὰ, ὸν, cum circumspectione provisus. unde σκεθρῶς, adverb. apud Æschylum in Prom. 102, et 487, distincte, accurate, prudenter. διώρισα σκεθρῶς πτῆσιν οἰωνῶν, distinxi prudenter volatum avium, προεξεπίσταμαι πάντα τὰ μέλλοντα σκεθρῶς, ante novi omnia futura accurate, ἀκριβῶς.

Σκέπω, (Ἕπω) tego, operio, velo. it. prætexo, præcingo. est ab ἕπω, spiritu aspero mutato in Sigma, et interserto κ: nam quæ velamus aut prætextimus, ea tractamus et persequimur manibus studiose.

σκηπάνιον, ου. τό. (Κάπω) baculus, scipio. idem quod τὸ σκῆπτρον. et est hæc vox γλώσσης Κυρηναίων. notat et insigne potestatis, et baculum vulgarem. σκηπανίῳ Ἐννοσίγαιος ἀμφοτέρους κεκοπὼς, Ν, 59, ambos sceptro suo tangens leni ictu Neptunus. conf. ῥάβδος. σκηπανίῳ δίεπεν ἀνέρας, Ω, 247, Priamus scipione suo dimovens homines.

σκήπτομαι, (Κάπω) fulcio me aliqua re, *ich stütze mich worauf, (I support myself on something.)* σκήπτω, fulcio, *ich stütze, (I prop.)* est a σκάπτω, quia fodientes innituntur suo instrumento: hinc a similitudine factum, ut, quocunque fulciamus nos, dicatur σκήπτεσθαι. αὐτῷ σκηπτόμενος, Ξ, 457, i. e. ὡς βακτηρίᾳ ἐπερειδόμενος. et jocose ibi sic dicitur. ἦγεν ἄνακτα, πτωχῷ ἐναλίγκιον, σκηπτόμενον, ρ, 203, nitentem baculo inter eundum, quasi esset infirmus, coll. 196. et 338, πτωχῷ ἐναλίγκιος ἠδὲ γέροντι, σκηπτόμενος. sic et ω, 159. σκήπτω etiam est, infigo, infodio; ut eo magis appareat, esse a σκάπτω. et nota hunc significatum, figo. notat deinde et, simulo, *ich stelle mich. (I feign.)* Aristoph. Plut. 905. et, defendo, *ich gestelle mich für einen, (I place myself before a person.)*

σκηπτοῦχος, ου. ὁ. (Χάω) qui sceptrum tenet et habet. a sequente extruso ρ euphonice. est epitheton magnorum principum, qui imperandi et judicandi jus habebant; hinc οἱ κήρυκες, etsi sceptra gerebant, nunquam dicuntur σκηπτοῦχοι: aliud enim est, sceptrum habere suo proprio jure, aliud id portare vicario nomine et ut minister. σκηπτοῦχος βασιλεὺς, *ein regierender fürst, (a reigning prince,)* Α, 231. σκηπτοῦχοι βασιλῆες, Β, 86. σκηπτοῦχός τ' εἴη, Ξ, 93. γένος διοτρεφέων βασιλήων σκηπτούχων, δ, 64. ι, 9. θ, 41. apud Eurip. Iphig. Taur. Diana vocatur, κληδοῦχος, versu 132, ab ἡ κλεὶς, ionice κληῒς. et fortasse sic, ob munus obstetricatorium.

σκῆπτρον, ου. τό. (Κάπω) baculus, scipio. sed est duplex: vulgare σκῆπτρον, quale et mendicus habere potest, baculus quem viator manu gerit ad fulciendum se et ad arcendos canes; et augustior ille baculus vel scipio, quem κατ' ἐξοχὴν etiam nos sceptrum vocamus, *ein stab der ein zeichen einer würde ist, (a batoon which is a mark of dignity.)* simplex et vulgaris βακτηρία vocatur et ὁ σκήπων, ωνος, qui et σκίπων et σκίμπων dicitur. est a σκήπτω, innitor, fulcio, inserto ρ. στέμμα ἔχων ἐν χερσὶν Ἀπόλλωνος χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Α, 15, ubi magnus sacerdos coronam Apollineam gestat ad aureum sacrum scipionem alligatam. et 234, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, ubi Achilles jurat per baculum suum principalem: et is erat in se ligneus, sed auro obductus. jurantis ejus mens hæc est: sicut hoc sceptrum est abscissum ex arbore, nec unquam revirescet; sic ego nunquam jungar tecum: et jurat id quidem hoc loco temere. cæterum, cum sceptrum simul esset insigne principalis suæ dignitatis; jurabat simul per majestatem suam. et 245, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ χρυσείοις ἥλοις πεπαρμένον, *mit güldenen zierrathen und buckeln besetzet, (decorated with golden studs and ornaments.)* locuturus in concilio aut concione ostendebat sceptrum et elatum tenebat: si igitur finiret sermonem cum indignatione aut ira aliqua, abjiciebat id a se, ut κήρυκες deinde tollerent. sic de Telemacho est β, 80, coll. 37. εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ, Β, 46, de Agamemnone. et 101, ἀνέστη κρείων Ἀγαμέμνων, σκῆπτρον ἔχων, ubi poëta simul enarrat, quo sensu id paullo ante dixerit πατρώϊον: etiam τὸ ἄφθιτον ibi explicatur, si perpetuo traditur hæredi domestico, nec alienus successor fit. erat ergo σκῆπτρον θεῖον δοθὲν τῷ γένει τῶν Ἀτρειδῶν, καὶ ἐκ προγόνων εἰς ἐπιγόνους διαβεβηκός. et 186, δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ, ubi id capit Ulysses, ut appareret omnibus, loqui se et agere nomine summi regis, ipsius Agamemnonis. et 199, τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, eum scipione isto percussit. et 206, βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Ζεὺς σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, regiam imperandi majestatem, et judicandi potestatem. et 265, σκήπτρῳ μετάφρενον καὶ ὤμω πλῆξεν. et 268, σμῶδιξ ἐξυπανέστη σκήπτρου ὕπο χρυσέου. et 279, ἀνέστη σκῆπτρον ἔχων, quod concionaturus princeps semper ostentabat. σκῆπτρον δὲ οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, Γ, 218, seqq. ergo et legatus publicus, qualis hic Ulysses fuerat ad Trojanos, sceptrum ferebat. ejus ἀκινησία designat h. l. et ἀκινησίαν χειρῶν, quarum motus alias in orationibus est frequens. *er hielte seinen stab gerade in die höhe, und bewegte die hand mit demselben weder vorwärts noch rückwärts, (he held his staff perpendicularly, and did not move his hand with it either forward or backward.)* Ζεὺς γάρ οἱ σκήπτρῳ ὑπεδάμασσε, sc. δῆμον, Ζ, 159. μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον, sc. οἱ κήρυκες, Η, 277, in medio utrorumque præcones sursum tenebant scipiones suos. ergo et κήρυκες, sublatis in altum sceptris sig-

nificabant sacram suam dignitatem; sicut paullo ante de legato publico vidimus. et 412, σκῆπτρον ἀνίσχεθε πᾶσι θεοῖσι, sc. Ἀγαμέμνων, nam deos testes faciebat. σκήπτρῳ μέν σοι δῶκε (Ζεὺς) τετιμῆσθαι περὶ πάντων, I, 38. et 99, σοὶ Ζεὺς ἐγγυάλιξε σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, nam hæc duo, imperatoria et legislatoria potestas, conjuncta esse debent in σκηπτούχῳ βασιλεῖ, et ut sit æquus judex. nam σκῆπτρον μόνον ἔχειν, non præcise regem notat, ut jam vidimus, quod sacerdotes, legati, κήρυκες, concionantes, id habuerint. et 156, καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας, sub imperio ejus. sic et 298. ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο καί μοι ὄμοσον, K, 321. et 328, ὁ δ' ἐνίβαλλεν σκῆπτρον χερσὶ καὶ ὄμοσεν, cepit manu sceptrum, et sublato eo ad cœlum, juravit. ubi vides ritum, si principes jurabant. σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶν εἶχον, *herolds-stäbe, (heralds' truncheons,)* Σ, 505, conf. κῆρυξ. et facile est intellectu, aliam paullo fuisse figuram regii sceptri, aliam præconis, aliam alius. erat ergo σκῆπτρον non insigne modo βασιλείας, sed et θέμιδος: hinc et δικασταὶ, judices id gestabant; sicut hodie apud Britannos sic dicti judices pacis civilis. κῆρυξ ἐνέθηκε χερσὶ σκῆπτρον, concionaturo, Ψ, 568. sic et β, 37. Νέστωρ, σκῆπτρον ἔχων, ut rex et ut judex supremus, γ, 412. ψυχὴ Τειρεσίου, χρύσειον σκῆπτρον ἔχων, pro ἔχουσα, λ, 91, nam respicitur vir ipse: cæterum φανταστικῶς habebat, conf. χρύσειον. sic et 568, Μίνωα, χρύσειον ἔχοντα, utpote judex, et ἀνὴρ θεῖος, qualis ὁ Τειρεσίας quoque, et rex. ergo erat insigne, etsi umbraticum. Sed notat σκῆπτρον etiam βακτηρίαν simpliciter. ἕλε δὲ σκῆπτρον παχὺ, sumebat baculum crassum, quo se sustentaret, Σ, 416. de Vulcano claudo. et 557, σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει, de hero, inspiciente operarios suos in agro. δῶκε δέ οἱ, ν, 437, ubi est πτωχική τις ῥάβδος, baculus mendici. et ξ, 31, ἔκπεσέν οἱ χειρὸς, ubi conf. κερδοσύνη. θυμαρές οἱ ἔδωκεν, ρ, 199, coll. 195, ubi idem dicitur ῥόπαλον. ἔμβαλέν οἱ χειρὶ, sc. Iro misere percusso, σ, 102, coll. 104, ut eo σκήπτρῳ canes prohiberet a corpore suo, et porcos. est ergo, ἐφ' οὗ ὁδεύει τις σκηριπτόμενος. cæterum τὸ ρ abundat et in aliis vocibus, e. c. τὸ ἔνοπτρον ab ὄπτω: sic et in τὸ λέκτρον, δέρτρον, βάκτρον, ῥόπτρον, ἄροτρον, τέρετρον, etc. si insigne erat, symbolum erat et majestatis, et justitiæ, et personæ sacræ. sublatum in altum, signum erat vel fiduciæ, vel deos testantis, aut pro potestate aut concessione publica loquentis vel agentis. Vide sub ῥόπαλον, et ἄφθιτος.

σκηρίπτομαι, (Κάπω) fulcio me, innitor. σκηρίπτω, f. ψω, fulcio. est idem illud σκήπτω et σκήπτομαι, inserta syllaba epenthetica ρι. σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, de Sisypho saxum volvente sursum, λ, 594, cum niteretur, et contra fulciret se, manibus pedibusque. ut ergo ἀντέρεισιν notet h. l. δὸς δέ μοι ῥόπαλον σκηρίπτεσθαι, da mihi baculum, inniti, ρ, 196, coll. 203, *gieb mir einen stock mich dran zu stützen im gehen, (give me a stick to support me in walking.)*

σκιά, ᾶς. ἡ. (Ἔω) umbra, quæ vadit cum vadente. it. anima vel potius εἴδωλον defuncti, iens sub terra. nam est a κίω, præfixo Sigma. τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀΐσσουσι, alii vero (in opposito ad unicum Tiresiam) ut umbræ, ὡς σκιαὶ, circumagitantur, κ, 495, nil sapiunt, vel, nil valent, sed sunt meræ umbræ. sermo est de mortuorum umbris. τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν, σκιῇ ἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ, ἔπτατο, sc. τὸ εἴδωλον μητρός. nam inanis est apparitio ψυχῆς τῶν τεθνεώτων, longe diversum a vitali corpore. a σκιὰ est ἡ σκιάς, άδος, inumbratio, et τὸ σκιάδιον. cæterum de umbra naturali, quam sol efficit in terra, est γρῖφος: ἐστί τις φύσις, ἣ παρὰ τὴν γένεσιν καὶ φθίσιν (i. e. mane et vesperi) μάλιστά ἐστι μεγίστη, περὶ δὲ τὴν ἀκμὴν ἐλαχίστη, nam meridiana umbra est minima, ubi media est ætas umbræ solaris. inde est et ἡ σκηνὴ, ῆς, et τὸ σκῆνος, εος, tabernaculum, tentorium. it. taberna institoria, maxime temporaria illa, in foro poni solita, sub qua merces venales exponuntur, ut est apud Theocr. Id. 15, 16.

σκιάζω, f. άσω. (Ἔω) inumbro, umbra impleo. idem ac σκιάω. εἰσόκε ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν, Φ, 232, donec veniret vespera, et obumbraret terram. et hoc verbum physice positum, quia nox est umbra terræ.

σκιάω, f. άσω. (Ἔω) inumbro, umbra impleo. δύσετο δ' ἠέλιος, σκιόωντο (pro ἐσκιάοντο, contr. ἐσκιῶντο, omisso augmento, et distracto circumflexo per intersertum ο.) δὲ πᾶσαι ἀγυιαὶ, occidebat sol, et obumbrabantur omnes vici et viæ, β, 388. γ, 487, 497. ο, 185, 295, 470, bene, nam nox est σκιὰ γῆς.

σκιερὸς, ά, όν. (Ἔω) opacus, umbrosus. ἐν νέμεϊ σκιερῷ, in nemore opaco, Λ, 480. ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν, υ, 278, ubi conf. ἄλσος.

σκίδνημι et **σκίδναμαι**, (Κῶ) diffindo, rumpo, dissipo. media forma; spargo et diffundo me. idem ac κίδνημι et κίδναμαι. αὐτοὶ δὲ ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας, *giengen auseinander in ihre zelte, (parted and went to their respective tents,)* A, 487. ὑψόσε δ' ἄχνη σκίδναται, spuma maris in altum spargitur, Λ, 308. ὑψι δ' ἀέλλη (turbo pulveris excitati) σκίδναται, Π, 375, in altum spargitur. sic ex πιλνάω fit πίλνημι. verbum κιδάω dicitur et κιδαίνω. κρήνη ἀνὰ κῆπον σκίδναται, distribuit se, η, 130. λαοὶ μὲν σκίδνασθε ἐπὶ ἔργα, populus discedat quisque ad opus suum faciendum, β, 252. et 258, ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώματα ἕκαστος. ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος, Τ, 277. Ψ, 3. Ω, 2. μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι, jube ut proci abeant quisque in domum suam, α, 274. ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ, i. e. cum ortu solis, Herodot. VIII, 23.

σκιόεις, όεσσα, όεν. (Ἔω) obscurus, umbrosus. οὔρεά τε σκιόεντα, A, 157, montesque opacos, διὰ τὸ τῆς ὕλης (sylvæ) λάσιον, densum:

schattenreiche gebirge, (woody mountains.) σκιόεντα νέφη. nubes opacas, umbram facientes, Ε, 525. Λ, 63. Μ, 157. ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα, α, 365, in triclinio umbras a sole præbente, nam umbræ quoque causa inventæ ædes. unde Hesiodus vocat domum, χῶρον σκιόεσσαν. maxime autem respicitur tempus vespertinum l. c. sic et δ, 768. κ, 479. λ, 333, ubi de noctis tempore sermo est. ν, 2. σ, 398. ὄρεα σκιόεντα, montes opaci, ι, 279, qui procul apparent nanti per mare. η, 268. νέφεα, θ, 374. λ, 591.

σκιρτάω, f. ήσω. (Κῶ) salio, subsilio, moveo me celeriter, est a σκαίρειν, notatque non τὸ ἁπλῶς θέειν, sed τὸ ἀνέτως καὶ δίχα ἐπιταγῆς, καὶ πηδητικῶς καὶ οἷον ὀρχηστικῶς, κατὰ τοὺς καλπάζοντας. ὅτε μὲν σκιρτῷεν (pro σκιρτάοιεν, optat. act.) ἐπὶ νῶτα θαλάσσης, Υ, 226, 228, ubi hyperbolicus sermo est de equis celerrimis: si saliendo currerent super stantes segetes aut superficiem maris. hinc est ὁ σκίρος, ου, marmoris frustulum desiliens dum scalpitur marmor. deinde omne id, quod in superficie aliqua abraditur aut exsilit. unde τὸ σκίῤῥον est, exterior crusta casei immunda, Aristoph. Vesp. 920, τὸ ῥυπῶδες ἐπὶ τῶν τυρῶν. et medicis ὁ σκίῤῥος est, tumor durus exsistens. et τὸ σκιράφιον est, aleatorium, ubi aleæ subsiliunt, apud Isocr. in Areop.

σκολιὸς, ὰ, όν. (Κῶ) distortus, pravus, malus. est a σκάω et σκάζω, claudico, declino. οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, qui vi in foro prava judicant jura, Π, 387.

σκόλοψ, οπος. ὁ. (Κίλω) palus, vallus. *ein pfal, palisade, (a pale, palisade.)* est a κίλλω, admoveo: nam σκόλοπες arcte cohærent, ne quid per eos transire possit: et positio eorum similis est ἡπλωμένῃ πτέρυγι, *so wie die schwung federn an einem auseinander gezogenen flügel dichte neben einander in die höhe stehen, (as the feathers of an extended wing stand close to one another.)* vides ergo, cohærere hoc verbum, cum κολλάω in sensu generali; et præfixum Sigma est per usum. σκόλοπες singulatim considerati, sunt ὀρθὰ ξύλα καὶ ὀξέα, ἃ καὶ σταυροὺς ἐκάλουν, (corrupte τὰ σταύακα) ἐφ' οὓς οἱ κρεμασθέντες ἀνεσταυρῶσθαι καὶ ἀνεσκολοπίσθαι ἐλέγοντο, *pfale, an welche menschen gespiesset zu werden pflegen, (stakes upon which persons are impaled:)* quod periphrastice dicitur, aliquem ἀναπηγνύειν ἐπὶ ξύλου. σταυρὸς autem nomen habet παρὰ τὸ, ἀνίστασθαι εἰς ἀέρα τοὺς ἠρμένους σταυρούς, quia valli, munitionis vel alius rei causa positi, in altum erecti stant. ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, Θ, 343, Ο, 1. postquam vallos et fossam transgressi erant, i. e. locum ubi antea valli densi steterant, per quos ex parte revulsos irruperant hostes. ἐν δὲ (ad fossam, a parte exteriore versus hostem) σκόλοπας κατέπηξεν, vallos infixit, Ι, 350. ὕπερθεν δὲ (superne ad fossam) σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἤρηρει (dense consita erat et munita arcte) οὓς ἵστασαν υἷες Ἀχαιῶν πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρὴν, Μ, 55, s. et 63, σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ (ad eam fossam) ὀξέες ἑστᾶσι. Ἀχαιοὶ τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες, Ο, 344, ad fossam et vallos adacti fuga. κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, Σ, 177, caput præfigere vallo, *den kopf an pfale zu stecken, (to affix the head to a pole,)* ubi pluralis indefinite est pro singulari. hinc postea composita est vox ἡ ἀνασκολόπισις, εως: et ἀνασκολοπίζω. τείχεα σκολόπεσσιν ἀρηρότα, η, 45, muros vallis apte munitos.

σκόπελος, ου. ὁ. (Ὄφ) saxum, scopulus. est a σκοπεῖσθαι, ex quo multa circum conspici possunt, qui et ipse procul et late conspicitur ut nudus. προβλῆτι σκοπέλῳ, Β, 396, ad promontorium, ad saxum in mare alte protensum a littore. ejusmodi saxo similis est vel vir vel populus, qui variis quasi ventis mutationum afficitur. οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν, μ, 73, pro, τῶν δύο σκοπέλων, ὁ μὲν, et sequitur τὸν δ' ἕτερον, 101. coll. 59—61, conf. πλαγκτός. et 80, μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος, ubi Scylla habitat. et vide, cacumen hujus saxi est acutum, et supra nubes elatum: in medio habitat Scylla, ergo satis alte supra mare; et quia Scylla tamen collis suis longis piscatur in mari, hinc colligi potest τὸ δολιχόδειρον αὐτῆς. præterea hæc altitudo facit eam a sagittis tutam. et 202, σκοπέλου ἐπιμαίεο. et 239, ἄκροισι σκοπέλοισι. et 430, ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον.

σκοπιὰ, ᾶς. ἡ. (Ὄφ) specula, *eine warte, (a watch-tower,)* locus unde prospectatur longe. ἡ τοῦ ὄρους κορυφὴ, δι' ἧς διασκοπεῖν ἔστι τὰ πόῤῥω. dicitur eadem ἡ περιωπὴ, et χῶρος περίσκεπτος. deinde et actionem speculandi et observandi ipsam denotat. ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος, ab excelso loco vidit nubem procul venientem, Δ, 275. ἥμενος ἐν σκοπιῇ, Ε, 771. ἔκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ, Θ, 553. Π, 299, apparentque omnes montium vertices, quibus opponuntur αἱ νάπαι, saltus humiliores. sunt ergo οἱ ὑψηλοὶ τόποι, ἀφ' ὧν ἔστι τὰ κύκλῳ σκοπιᾶσθαι. κιόντες ἐκ πάτου εἰς σκοπιὴν, progressi ex via in locum elatiorem, Υ, 137. οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν ἐσσύοντο, Χ, 145, coll. 157, præter locum illum altum cucurrerunt, ubi erat φυλακῆς τόπος. τὸν δ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν σκοπὸς, speculator eum vidit ex specula, δ, 524. σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν, postquam adscendi in locum arduum, circumspiciendi causa, κ, 97, 148, 194. coll. 146, εἰς περιωπὴν, quod notat idem. ὀπτῆρας κατὰ σκοπιὰς ὄτρυνα νέεσθαι, jussi speculatores abire in speculas, ξ, 261. ρ, 430. ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν εἶχεν, sol ei speculationem servabat, *gab ihm zum dienste wohl acht, (enabled him to perform his duty well,)* θ, 302, ubi ipsam actionem notat. dicitur idem et ἡ σκοπή. vulgus dixit ἡ βίγλα, vigilum sedes, ὅθεν κατοπτεύονται τὰ κύκλῳ πεδία.

σκοπιάζω, f. άσω. (Ὄφ) speculor, observo ex specula, observo ut speculator. ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν (σκοπιάζειν) οἶος ἐπελθὼν διὰ νύκτα, hostes visere et speculari solus accedens noctu, Κ, 40. οὔτ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων, ὁποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται,

Ξ, 58, nec jam agnoscere possis, licet valde adspiciens, ex qua parte Achæi agitentur; *ob du gleich noch so scharf hinsiehest, (look as sharply as thou wilt.)* δηρὸν καὶ καθήμενος ἐσκοπίαζον, κ, 260, diu etiam desidens observabam, sc. si quis eorum egressurus sit domo, *ich sas, und sahe lange nach ihnen aus, (I sat and looked long for them.)* quod addit narrans pavidus, non factum vere. idem verbum dicitur et σκοπιάομαι.

σκοπιάομαι, vide supra.

σκοπὸς, οῦ. ὁ. (Ὄφ) inspector, speculator, ὀπτήρ. ὅς Τρώων σκοπὸς ἷζε, qui sedebat speculator eorum in alto loco, Β, 792, vel et in extremo loco, maxime propinquo ad Græcos, valde remoto a Troja; sed confisus velocitate pedum. et vide, etiam principales filii ad ejusmodi stationem adhibebantur, voluntarii tamen. *eine schildwache, verlorne schildwache, (a scout, a solitary scout.)* τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν, Κ, 561, speculatorem occidimus decimum tertium, præter duodecim alios hostes. et 324, σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, non inutilis speculator. et 526, ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος ἔκταν, ubi eum occiderant. ἀπάνευθε λαῶν (procul ab exercitu) εἵατο αὐτοῖς δύο σκοποὶ, constituti illis erant duo custodes, spectatores, Σ, 523, *zwey schildwachen weit vor der armee, (two scouts far in advance of the army,)* vides ergo, σκοπὸν esse, qui vadit ad hostes clam, speculandi causa; et, qui stat in statione, prospiciens quid agatur a parte hostium. nec in re militari solum est σκοπὸς, sed et in genere, observator alicujus rei. παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν, prope constituit observatorem, Ψ, 359, ubi sermo est de certamine curuli, et ubi non procul a meta stat aliquis peritus artis, qui observet quis præmio sit dignus: *ein achtgeber, (an umpire.)* περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη, Ω, 799, circumquaque stabant custodes, versi contra hostem, ne quid inde moveretur. τὸν δ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, δ, 524, illum Agamemnonem redeuntem vidit custos de specula. imo σκοπὸς est et, meta, scopus, *das ziel, wornach jemand zielet, (the mark at which a person aims,)* finis quo quis collimat, præpositum consequendum. ὦ φίλοι, οὐ μὰν ὔμμιν (ὑμῖν) ἄπο σκοποῦ, οὐδ' ἄπο δόξης, μυθεῖται βασίλεια περίφρων, λ, 343, O amici, non certe vobis extra rem destinatam, neque contra opinionem de prudentia et humanitate ejus, loquitur regina sapiens: i. e. apte, et convenienter rei. νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὔπω τὶς βάλεν ἀνὴρ, εἴσομαι αἴ κε τύχοιμι, χ, 6, nunc rursus scopum alium, quem nunquam attigit quis feriendo, videbo an attingere possim: ubi festive loquitur Ulysses, petiturus sagittis procos. etiam in fœminino ἡ σκοπὸς est inspectrix; ἥτε γυναικῶν δμωάων σκοπός ἐσσι κατὰ μέγαρα, χ, 396, *die du die haushofmeisterin bist über die mägde, (thou who art the superintendent of the maids;)* inquit Ulysses ad Eurycleam suam: ἐπιμελήτρια, ἐπίτροπος, quæ et dici posset ἡ ἐπίσκοπος. σκοποὶ ἷζον ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας αἰὲν ἐπασσύτεροι, π, 365, speculatores sedebant in altis locis semper succedentes sibi. τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων, illorum observator erat intentior, χ, 156, procorum scilicet: ii habebant valde attentum ad commodum ipsorum et contra nos vigilem. quod proverbialiter dici potest ἐπὶ τῶν ἐχόντων προσεκτικωτέρους ἐχθροὺς, si quis habet inimicos valde vigilantes.

σκότιος, ία, ιον. (Ἔω) ad tenebras pertinens, furtivus, occultus. σκοτιὸν δέ ἑ γείνατο μήτηρ, Ζ, 24, i. e. ἐκ λαθραίας μίξεως, ex furtivo concubitu, quod alii dicunt, ἐξ ἀδαδουχήτων γάμων, ex illegitimis nuptiis. οἱ σκότιοι ergo dicuntur, quorum parentes non ἀναφανδὸν coierunt liberorum procreandorum causa, sed clam et in tenebris.

σκοτομήνιος, ου. ὁ ἡ. (Μήνη) quando luna non lucet, luna silens. νὺξ σκοτομήνιος, ξ, 457. καθ' ἣν ἡ σελήνη ἀποσκοτοῦται, ἐγγίσασα ἡλίῳ πρὸς σύνοδον, quando ad conjunctionem accedit cum sole: et eo tempore solent tempestates mutari. tertia nox ab hac prima detexit Ulyssem; et tunc erat plenaria conjunctio solis et lunæ, ut fieret eclipsis solis. scribitur hoc nomen et, σκοτομήνειος, Dores vero et Attici dicunt ἡ σκοτόμαινα, quod fit ab ἡ μάνα, ut, interserto Iota, sit pro σκοτόμανα.

σκότος, ου. ὁ. (Ἔω) tenebræ, umbra. est vox orta ex σκιόεις. masculinum est antiquum; apud recentiores in usu quoque est τὸ σκότος, εος. sic ab ὁ ὄνειδος fit τὸ ὄνειδος, εος. pictores quoque habent suum σκότον in picturis. τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε, Δ, 461, 503. Ζ, 11. Ν, 575. Ξ, 519. Π, 316, 325. Υ, 393, 471. Φ, 181. στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε, Ε, 47. Ζ, 672. Π, 607. quibus omnibus locis est de umbra mortis, odiosa: ὁ Ἅιδης εἷλεν αὐτόν. ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετο, vertebat faciem suam versus umbram, τ, 389, ne agnosceretur, si lumini se obverteret.

σκυδμαίνω, f. ανῶ. (Κύω) irascor, irritor leniter. *ich murre, bin misvergnügt, (I murmur, am displeased.)* deductum a σκύζομαι, mutato ζ in δ, et additâ paragoge; sicut ex ἐρίζω fit ἐριδμαίνω. μή μοι σκυδμαινέμεν, pro σκυδμαίνειν, Ω, 592, et infin. est pro imperativo, μὴ σκύδμαινέ μοι, ne irascere mihi.

σκύζομαι, f. ύσομαι, (Κύω) idem. est vox facta ab ὁ κύων, præfixo Sigma, ut præfigitur in σμικρὸς, et aliis: notatque proprie sonum irati canis hæc etymologia innuitur Θ, 483, οὐ σευ (σοῦ) ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σεο (σοῦ) κύντερον ἄλλο, non ego te iratam curo, si quidem nihil facilius te movetur ad iram et vehementiam. ut ergo idem sit quod χώομαι, sæpe etiam quod νεμεσάω: nam νεμεσᾶν est χώεσθαι, δικαίως μέν τοι, Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε, σκυζομένη Διῒ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, Δ, 23. Θ, 460. et vide, etiam ἡ φρόνησις irascitur nonnunquam fatis, perversis ut videtur: moderate tamen et citra convicia. σκύ-

ζεσθαί οἱ (Achille) εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ (Jovem) δ' ἔξοχα πάντων ἀθανάτων κεχολῶσθαι, Ω, 113, coll. 134, ubi Thetis hæc mandata Jovis, ad filium defert. ὦ μοι, σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον, inquit Achilles ad duos legatos ab Agamemnone et concilio Græcorum ad se missos, I, 198, i. e. ὀργιζομένῳ. μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, inquit Penelope ad agnitum tandem a se maritum, Ψ, 209, *nimm es mir nicht übel, sey nicht böse auf mich, (take it not amiss, be not angry with me.)* σκύζω proprie est, admurmuro ut canis irasci incipiens; admurmurare facio. deinde et de ira cujusvis ponitur.

σκύλαξ, ακος. ὁ, ἡ. (Κύω) canis catulus, vel lupi catulus. *junger hund oder wolf, (a young dog or wolf.)* est ergo a κύων. hinc ἡ Σκύλλα nomen habet, a sono maris ad illum scopulum, quasi catuli ibi latrarent multi. ὥστε σκύλακας προτὶ γαίῃ κόπτε, ι, 289, quasi catulos allisit eos terræ, Cyclops voraturus eos viros. quo indicatur ingens robur Cyclopis, qui facile pedibus prehensos attollebat tales viros ἡρωϊκοὺς, et capita terræ alliedebat. κύων ἀμαλῇσι σκυλάκεσσι περιβεβῶσα, υ, 14, ubi per epitheton teneri catuli indicantur: nam alias ὁ σκύλαξ est in genere canis adolescens. τῆς (Σκύλλης) φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς γίνεται, μ, 86, ubi etymologia Scyllæ est indicata. nam fictum est id monstrum poëticum a sono maris circa illum locum.

σκύμνος, ου. ὁ. (Κύω) canis catulus, vel lupi catulus. idem ac σκύλαξ. deinde in genere, catulus feræ quadrupedis. est quoque ab ὁ κύων. λῖς, (leo) ᾧ ὑφαρπάσῃ σκύμνους ἀνὴρ, Σ, 319, cui abripuit aliquis catulos, σκύμνοι κυρίως τὰ τῶν λεόντων γεννήματα.

σκυρωτὸς, ἡ, όν. (Ξύω) rasus, complanatus. est a ξύω, unde est ὁ ξυρὸς, novacula, et inde ξυρέω, f. ήσω, tondeo, it. polio plane. τὸ ξ, ortum ex κσ, facile mutatur transposite in σκ, ut in hac voce videmus.

σκύτος, εος. τό. (Ξύω) corium bestiæ detractum et præparatum, *eine haut, (a hide.)* dicitur et τὸ κύτος. est a ξύω, rado, ut notetur corium, cui abrasi sunt pili: et a cerdonibus varie ξύνται ejusmodi corium. ξ est κσ, et Sigma potest transponi, potest et omitti. σκῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, ξ, 34, coll. 24, 23, coriumque ei excidit de manu. præ metu ne laniaretur accedens hospes a canibus acribus et magnis. recentiores sic et appellavere *scuticam.* unde apud Aristophanem, Vesp. 641, ποιήσω σε τήμερον σκύτη βλέπειν, faciam te hodie scuticas et bubulos nervos tueri; quod est proverb. in meticulosos et obnoxios, qui verentur malum aliquod servile, et quorum vultus est quasi jam videant scuticam adversus se districtam.

σκυτοτόμος, ου. ὁ. (Τέμω) coriarius, qui coria secat. a τὸ σκῦτος, corium, quod et τὸ κύτος scribitur. σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Η, 221, *der beste lederarbeiter, (the best of curriers.)*

σκύφος, ου. ὁ. et ὁ κύφος, ου. (Κύβω) scyphus, *ein trinkbecher, (a goblet.)* est idem quod τὸ κισσύβιον. apud antiquos erat ex ligno, et poculum pastorum: post ad formam ejus facti quoque σκύφοι ex argento et auro, ut fierent ποτήρια nobilium. et hic Βοιώτιοι primam habebant gloriam, quia Hercules tali poculo, ad formam lignei illius facto, usus fuerat; unde Ἡρακλεωτικοὶ σκύφοι. vide Athenæum. vox est a κυφὸς, a κύπτω. scribitur et ὁ σκύπφος: et apud recentiores, τὸ σκύφος, εος. Sigma est præfixa littera. πλησάμενος δῶκεν αὐτῷ σκύφον, ξ, 112, sc. Eumæus Ulyssi hospiti suo. sic legunt accuratiores, non vero σκύφος in genere neutro, quod recentius ævo Homerico esse perhibetur.

σκώληξ, ηκος. ὁ. (Κῶ) vermis. in specie, vermis longus quales in terra habitant, lumbricus, et quales in intestinis puerorum. est quoque a σκέλλω vel σκάλλω, nam tales vermes perfodiunt terram et intestina: simul notat teretem et gracilem. ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθεὶς, Ν, 654, sicut lumbricus jacebat in terra protensus: et est ea παραβολὴ ταπεινὴ, de viro non nimis forti, qui videtur fuisse σφηκώδης καὶ ἀλιτὴς καὶ τιτανὸς, *lang, mager und spillerig, (slender, meagre, spare.)* quia autem σκωλὴξ est ἀναίμων, sine sanguine: hinc 655 sanguinis fit mentio, ne simile claudicet. alius dixit metaphorice, οἱ κόλακες τῶν ἐχόντων οὐσίας εἰσὶ σκώληκες.

σκῶλος, ου. ὁ. (Κῶ) palus aridus, fustis aridus. est εἶδος σκόλοπος, ὃν ἀποξύναντες ἀγρόται πυρακτοῦσιν, (adurunt, ad ignem torrent) ὡς ἂν τὸ ἄκρον, ἐξικμασθὲν καὶ πιληθὲν καὶ οἷον βαφὲν, εἴη ἀντὶ βέλους, πειρονᾷν δυνάμενον ὡς οἷον αἰχμή: *ein spitzer wohl getrockneter prügel, dergleichen die bauren statt eines geweres bey sich führeten, (a charred sharp pointed stake which the peasants carried with them instead of a weapon.)* sic et Ulyssis, μοχλὸν ἀποξύνας ἐπυράκτωσεν. ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος, Ν, 564, tanquam sudes præusta: *ein ende vom stiel des spiesses, so lang als ein bauren gewehrs-pfal zu seyn pfleget, (a piece of the handle of the spear as long as the stake usually carried by peasants.)* hinc post Homerum factum est τὸ σκῶλον, ου, spina quam ambulans in pedem infigit, *ein dorn den man sich in denn fuss tritt, (a thorn which has run into one's foot in walking:)* et metaphorice, impedimentum permolestum, malum dolorosum. est a σκέλλω, arefacio, findo.

σκὼψ, ωπός. ὁ. (Ἔπω) avis inauspicata, ex genere noctuarum. dicitur vel παρὰ τὸ σκαιὰν ὄπα ἔχειν, sinistram abominabilem vocem; κακόφωνος γάρ: vel παρὰ τὸ ἐν σκιᾷ, i. e. νυκτὶ ἀφιέναι ὄπα. et videntur σκῶπες esse, ἃς Ῥωμαῖοι κουκούβας φασὶν, cucubæ, arum, a quibus est verbum cucubo, i. e. clamo velut noctua aliqua. ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο, σκῶπές τ' ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι εἰνάλιαι, ε, 66, ubi describitur sylva

circa speluncam Calypsonis, et in ea sylva habitantes inauspicatæ aves. alii l. c. scribunt *κῶπες*, sine dubio vitiose. alii *ἐτυμολογοῦσι* hoc nomen ab, *ἐν σκιᾷ*, i. e. *νυκτὶ ὦπα* (visum) *ἔχειν ἐνεργὸν, νυκτὸς γὰρ μάλιστα βλέπουσιν οἱ σκῶπες*, quod minus tamen probabile videtur. cæterum genus saltationis dicebatur *ὁ σκὼψ*, de qua re plura habet Athenæus. hinc et *σκωπαῖοι* (scilicet ab ave illa *ὁ σκὼψ*) dicti sunt homunciones quidam crassitudine sua brevitatem staturæ fere æquantes; qui et *στίλπωνες* dicti.

σμαραγέω, f. *ήσω*. (Ῥάω) tumultuor. dicitur proprie *ἐπὶ ἤχου ὑδάτων ἢ βροντῆς*, de sono undarum aut tonitru. apparet ergo, esse a *ῥάω*. *σμαραγεῖ δέ τε πόντος*, *das meer brauset, (the sea roars,)* B, 210. et 463, *λειμὼν*, *die wiese lermet, (the plain resounds,)* i. e. resonat a clamore gruum. *ὅτε ἀπὸ οὐρανοῦ σμαραγήσῃ*, sc. *ὁ Ζεὺς*, quando de cœlo tonat graviter, Φ, 199. et quia cum tonitru junctum est fulgur; hinc *σμαραγεῖν* quoque sæpe est pro *λάμπειν*, *leuchten, blinken, (to give light, to shine.)* unde *ὁ σμάραγδος λίθος* nomen habet.

σμερδαλέος, *έα, έον*. (Μεὶρ) terrens adspectu, terribilis visu: et in genere, terrificus. est ex *σμερδνὸς* per paragogen. *δράκων σμερδαλέος*, B, 309, *ὁ καταπληκτικὸς τῇ ὄψει*, et in genere, horribilis. *σμερδαλέος δὲ αὐταῖς ἐφάνη*, sc. Ulysses nudus et sordidus, puellis regiis, ζ, 137. *σμερδαλέος ἀμφὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ*, ad stuporem usque conspiciendus baltheus, λ, 603, circa pectus Herculis. *σμερδαλέη κεφαλὴ*, in singulis collis caput horribile, μ, 91, de Scylla, sex colla habente. *αἰγίδα σμερδαλέην*, Φ, 401. *ἔλαμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέῳ*, M, 464, fulgebat ære oculos præstringente. *πᾶς* (totus heros) *χαλκῷ σμερδαλέῳ ἐκεκάλυπτο*, N, 192, i. e. *τῷ ἐκπλήττοντι ἐν τῷ βλέπεσθαι. ἐνήλασεν ἔγχος δεινῷ σάκει σμερδαλέῳ*, infixit hastam scuto terribili et præfulgido, Υ, 260. *σμερδαλέον* (neutrum adverbialiter) *ἐκονάβησε*, resonuit horrendum, B, 334. O, 648. Π, 277. Φ, 593. ρ, 542. sic, *ἐκονάβιζε χθὼν*, B, 466. *χαλκὸς*, Φ, 255. *δῶμα*, κ, 399. *ἐβόησε Διομήδης*, Θ, 92. *Ἥφαιστος*, θ, 305. *Ὀδυσσεὺς*, ω, 536. *ᾤμωξε*, Σ, 35. ι, 395. *τινάσσετο πήληξ*, galea quatiebatur, O, 609. *ἵπποις ἐκέκλετο*, T, 399, equos hortabatur. *δέδορκε δράκων*, contueri solet, X, 95. *σμερδαλέω λέοντε δύω*, Σ, 579. *σμερδαλέα* (neutrum plurale adverbialiter) *ἰάχων*, clamans horribiliter, E, 302. Θ, 321. Π, 785. T, 41. Υ, 285, 382. χ, 81. *κτυπέων Ζεὺς*, tonans, H. 479, quæ est descriptio crebræ et vehementis *βροντῆς*. *οἰκία σμερδαλέα, εὐρώεντα*, domicilia horribilia, situ senta, Υ, 65, de locis subterraneis mortuorum.

σμερδνὸς, *ἡ, όν*. (Μείρω) proprie est, *ὁ τῇ ὄψει καταπληκτικὸς*, qui torvum et acriter tuetur oculis, qui oculos intuentium terret et valde conturbat. deinde metaphorice, terribilis. *δεινή τε, σμερδνή τε*, sc. *ἡ αἰγὶς*, E, 742, ubi utrumque notat idem: nec pertinet id ad *κεφαλὴν Γοργείην*, 741, sed ad *αἰγίδα*, 738, 739. *σμερδνὸν βοῶν*, terribiliter clamans, O, 687, 732, et de Ajace hortante suos sermo est. Sigma præfixum est ex particula intensiva *ζα*, quæ suum *α* per syncopen amisit: sicut in multis aliis vocibus idem fit, e. c. in *σμικρός*. et hæc præfixio est Attica.

σμήχω, f. *ήξω*. (Μάω) detergo, extergo, purgo terendo et linendo. est a *σμάω*, f. *σμήσω*, præfixo Sigma, a *μάω*, tango accurate. *ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον*, ζ, 226, a capite detergebat fricando et aquam adhibendo, sordes maris. hinc est *τὸ σμῆμα* et *σμῆγμα, ατος*, quo utimur ad abluendas sordes: et actio detergendi, *ἡ σμῆξις*: et *σμηκτικὸς, ἡ, ὸν*, detergendi vim habens, abstersorius. verbum *ἐκσμάω*, detergo fricando, est apud Herodot. III, 148, *ἐξέσμων τὰ ποτήρια*, defricabant pocula. hinc est et verbum *σμώχω*, f. *ώξω*, comminuo, contero, adtero, manduco. quod, extruso *μ*, dicitur *σώχω*, apud Herodot. IV, 75, *κατασώχουσι περὶ λίθον τρηχὺν*, terunt id lignum ad lapidem scabrum, *καὶ τὸ κατασωχόμενον*, et id terendo abrasum, vel, terendo comminutum.

σμικρὸς et ζμικρὸς, *ὰ, όν*. (Ἕω) est Atticum, pro *μικρός*: et est quasi *ζαμικρὸς*, valde parvus, per syncopen. *σμικραῖς ὀρνίθεσσιν*, parvis avibus, P, 757.

σμύχω, f. *ύξω*. (Μύω) attero, absumo, vexo. in specie, attero igne, *καίω*, aduro. *ich schmäuche, schmore, (I burn, am consumed.)* nam est a *σμόω*. *ὡσεὶ ἅπασα Ἴλιος πυρὶ σμύχοιτο*, quasi omnis urbs igne absumeretur et ureretur, X, 411, *καίοιτο*. cæterum in genere notat, malo adficio, conficio, deprimo.

σμῶδιξ, *ιγγος. ἡ*. (Μύω) vibex, livor et tumor ex percussione. *ὁ ὕφαιμος μώλωψ*. est a *σμόω*, tundendo contero et putre facio, *ich schlage mürbe, (I beat black and blue.)* *σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη*, B, 267, cum Ulysses tergum Thersitæ scipione percussisset. *πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον*, Ψ, 716, *es liefen dicke mit blut unterlaufene schwielen auf, (large weals arose full of extravasated blood.)* alii derivant paullo operosius hoc nomen per aphæresin ab *αἱσμῶδιξ*, ut sit ab *αἷμα*, et *οἰδεῖν*, tumere, interserto Sigma, *ἡ ὕφαιμος οἴδησις*.

σόλος, *ου. ὁ*. (Σέω) discus. est ergo idem fere qui *ὁ δίσκος*, nisi quod materia differre videtur. nam *δίσκος* potest esse lapideus, *ὁ σόλος* vero apud Homerum est ferreus. cæterum uterque rotundus, planus tamen. describitur Ψ, 826—849, et conf. *αὐτοχόωνος*. est, a *σέλλω*, agito, ejusque perf. m. *σέσολα*. ab eodem themate est et *ὁ σωλὴν, ῆνος*, tubus, fistula, canalis, sypho. *ἡ Σόλος* erat urbs, cujus incolæ *οἱ Σολεῖς*, ab *ὁ Σωλεύς*. alia urbs erat ejus nominis in Cypro, et illius incolæ dicebantur *οἱ Κύπριοι Σόλοι*, quorum rex *Εὔνοστος* est celeber: et ab his dictus est *ὁ σολοικισμός*.

etiam ὁ νομοθέτης Σόλων nomen habet ab hoc verbo. Vide sub δίσκος, et Δίσκοι in R.

σόος, η, ον. (Σέω) incolumis, salvus, sine detrimento. ὁ μὲν ἔστι σόος καὶ ἐλεύσεται, ille est incolumis et vivus, et veniet huc, τ, 300. βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, volo ego exercitum incolumem, Α, 117. sic, νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, annuit ei Jupiter exercitum incolumem fore, Θ, 246. ἦγον αὐτὸν πρὸς ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι, duxerunt eum ad urbem, desperantes salvum eum et vivum fore, Η, 310. σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι, abnuit eum incolumem ex prœlio rediturum, Π, 252, coll. 250, et 246, 247. οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην, Ρ, 367, tanta erat caligo ex pulvere. ὅπως σόοι μαχέοιντο, ut salvi pugnent, Α, 344. αἰδομένων τ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται Ε, 531. Ο, 563, virorum pudore honesto præditorum plures sunt incolumes, quam occiduntur, in pugna: ignavorum plures cadunt. εἰ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναι, εἰ τότε ὄλοντο, δ, 98, et illi viri incolumes essent qui tunc perierunt. ἄλοχος σόη καὶ παῖδες ὀπίσω, uxor est incolumis, et liberi, post mortem ejus, Ο, 497, en amorem conjugalem. non omnis moritur, qui salvos relinquit suos. ἵνα τάδε σοὶ σόα μίμνῃ, ut ista tibi salva maneant, Ω, 382. ν, 364, i. e. φυλαττόμενα. scribitur etiam σῶος. Vide sub λαοσσόος.

σορὸς, οῦ. ἡ. (Ῥύω) est apud poëtam patera magna, quam Bacchus donaverat Thetidi, cum exagitatus a Lycurgo Thrace occultaretur ab ista; et quam deinde Thetis dederat filio suo Achilli. hæc grandis patera, antea ad vinum recipiendum apta, destinabatur ab Achille recipiendis ossibus et cineribus duorum heroum, ut fieret λάρναξ ἐπιτάφιος, urna sepulcralis. et hinc deinde obtinuit significatus, ut σορὸς notaret capsam sepulcralem; conditorium, *ein sarg, (a coffin.)* habet nomen ab ἱς vel ἴσω, et ἐρύειν, i. e. φυλάσσειν καὶ σώζειν τὰ ἐντεθέντα, quia conservat et custodit inditas res. ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, (quæ σορὸς est) χρύσεος ἀμφιφορεύς, ὅν σοι πόρε πότνια μήτηρ, Ψ, 91, coll. 243, ubi idem qui h. l. est aureus utrinque auritus, χρυσέη φιάλη dicitur. Vide sub δρῦς, ad finem, et σόω.

σὸς, ἡ, όν. (Σὺ) tuus, a, um. *dein, (thy, thine.)* σὸς δόλος, Ο, 14. υἱὸς, Φ, 369. πατὴρ, Χ, 498. Ψ, 608. παῖς, Ω, 385. δ, 807. et 512, ἀδελφιός. πόθος, desiderium tui, λ, 201. σός εἰμι, tuus sum, sc. natus, ι, 529. σοῦ πατρὸς, β, 271. σῷ πατρὶ, Γ, 50. Θ, 420. βέλει, Δ, 99. θάρσει, Ζ, 126. δουρὶ, Π, 708. Χ, 246. et 286, ἐν χειρί. θυμῷ, Ψ, 894. β, 112. et 186, οἴκῳ. νίκῃ, Ω, 112. ἐπιστάτῃ, ρ, 455. παιδὶ, σ, 170. σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις, tuo ipsius capite lues, χ, 218. σὸν δέπας, Δ, 262. μένος, Ζ, 407. Ρ, 29. κλέος, Η, 458. κράτος, Μ, 214. ἦτορ, Ο, 182. γένος, Τ, 124. γέρας, λ, 183, tuam dignitatem præcipuam. νόον, Ο, 52. ἑταῖρον, Ψ, 646. et 90, θεράποντα. πόσιν, tuum maritum, η, 147. πότμον, λ, 196. δόμον, χ, 231. ξεῖνον, ω, 288. σῶν ὀχέων, Δ, 512. τοκήων, per parentes tuos, Χ, 338, et ὑπὲρ ibi ad tria pertinet. σῶν ἀπάνευθε, sc. ὀστέων, Ψ, 83. ἑτάρων, κ, 268. λαῶν σῶν, χ, 55, *deiner leute, deines volkes, (of thy people.)* σοῖσι βελέεσσι, tuis jaculis, Α, 42. et 179, ἑτάροισι. ἐπέεσσιν, Β, 164. πόδεσσιν, Γ, 407. γαμβροῖς κασιγνήτοις τε, Ε, 474. ἔταις, Ζ, 262. τέκεσσιν, β, 178. et 369, ἐπὶ σοῖσιν, apud tuos et tuas res. ἔπεσσι, δ, 597. μεγάροις, λ, 181. ἑτάροις, γ, 323. σοὺς ἔτας, Η, 295. οὐκ ἐγὼ ἴδον σοὺς, sc. τοκῆας, Τ, 205. τοὺς σοὺς, sc. ἵππους, Ψ, 572. σὴ δὲ βίη, Θ, 103. βουλὴ, Ξ, 102. κεφαλὴ, Ο, 39. παράκοιτις, Σ, 365. ἄλοχος, Φ, 512. σῆς γενέθλης, Τ, 111. κεφαλῆς, Χ, 348. μητέρος, γ, 212. σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς, ο, 262, per tuum ipsius caput. σῇ τε βίῃ, Γ, 431. μητέρι, Ζ, 87. κεφαλῇ, Ρ, 243. τ, 92. ποθῇ, Τ, 321. νηΐ, γ, 323. γαίῃ, ν, 294. σὴν ψυχὴν, Χ, 257. κραδίην ἴδειαι, Ω, 129. μητέρα, β, 113. et 403, ὁρμήν. ἀρετὴν, Θ, 237, 239. μῆτιν, ψ, 124. σῇσι (σαῖς) φρεσὶ, *in dein herz, (in thy heart,)* Α, 297. Δ, 39. Υ, 310. Ξ. 221. Π, 36. νηυσὶ, Α, 179. σὰς χεῖρας, Φ, 93. σὰ τεύχεα, Π, 40.

σοφία, ας. ἡ. (Φάω) peritia in arte aliqua. τέκτονος δαήμονος, ὅστε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης, Ο, 412, fabri periti, qui artem suam totam probe callet, *der seine kunst ganz verstehet, (who is an adept in his art.)* ut πάσης sit pro ὅλης, bonus τεχνίτης non ex parte aliqua sed in toto: et sermo est de ναυπηγῷ h. l. et Minerva præest omni arti, ut patet ex h. l. ergo quævis τέχνη καὶ χειρανακτικὴ (*handwerk,*) *(handicraft business)* est σοφία. Isocrates negat aliquo loco, Græcos præmium posuisse sapientiæ κατ' ἐξοχὴν ita dictæ, cum in ludis suis gymnicis præmia darent omnibus aliis exercitiis: sed ecce, in Homero sunt γέρατα sapientiæ, Nestori data, Α, 625, 626. Ψ, 616—624, et docet poëta prudentissimus, non ob res gestas modo, sed et ob consilia salubria, danda esse præmia egregia.

σόω, (Σέω) salvum et incolumem præsto. ἢν γάρ δή με σόωσι θεοὶ, si enim me conservent dii, Ι, 393, ne vitam amittam hic. et 424, μῆτιν, ἥ κε νῆας σόῃ καὶ λαὸν, consilium, quod conservet castra et exercitum. et 677, ὅπως κεν νῆάς τε σόοις καὶ λαὸν, quomodo servare possis. ab hoc σῶ, i. e. συνάγω, σώζω, est et ὁ σωρὸς, οῦ, acervus frumentorum. sed ἡ σορὸς est loculus mortui, *ein sarg, (a coffin.)* conf. Aristoph. Plut. 269, Schol.

σπάργανον, ου. τό. (Σπάω) fascia cui infans involvi et extendi solet: item, ipsæ cunæ. *die windel, das wickeltuch für kleine kinder, die wiege, (the swaddling clothes for infants, the cradle.)* est a σπάω, vel σπαίρω, traho, extendo.

σπάρτον, ου. τό. (Σπάω) funis, *ein seil, ein tau, (a rope, a cable.)* habet nomen, quia ipse torquendo spirose fit, et in spiras componi potest. σπάρτα λέλυνται νηῶν, rudentes navium soluti sunt putredine, *sind mürbe worden, (are become rotten,)* Β, 135. et inde τὸ φυτὸν, ἡ σπάρτος, nomen habet, quia ex ea planta conficiebantur funes nautici: et ἡ σπάρτος Ἰβηρικὴ

magnæ erat famæ, unde ea terra vocatur geographo *γῆ σπαρτοφόρος*. *σπάρτος* ipsa dicitur *σχοινοπλοκικὴ* per epitheton. sic *ὁ σχοῖνος* et *ἡ σχοῖνος* differunt, a se invicem nominata.

ΣΠΑ΄Ω, f. *άσω*. traho, *ich ziehe, (I draw.)* et dicitur proprie *ἐπὶ φυτῶν*, de plantis et stirpibus, si quis ea ex agro extrahit. deinde, de quovis trahere cum nisu. cognatio hujus verbi cum *ἕσπω*, sequor, maxima est, quam et colligere licet ex Thucyd. IV, 35, *οἱ Ἀθηναῖοι ἐπισπώμενοι*, insequentes, velut attracti versus hostem cedentem. Germanorum, *spannen, (to stretch,)* ejusdem est originis; et, *eine spanne, (a span,)* mensura digitorum extensorum in diversum. *ἐκ χειρὸς χεῖρα ἔσπασεν*, ex manu alterius manum suam extraxit, cum vi aliqua, *β*, 321. *ἐσπασάμην ῥῶπας τε λύγους τε*, evellebam virgulta, *κ*, 166. *φάσγανά τε σπάσασθε*, stringite gladios, *χ*, 74. *σπασάμενος ἄορ παρὰ μηροῦ*, stringens gladium ad femur pendentem, *κ*, 439. *λ*, 230. Π, 473, et non necesse est, duplicare Sigma ob metrum. *ἐκ σύριγγος ἐσπάσατο ἔγχος*, extrahebat hastam ex theca, ferro hastæ superponi solita extra usum, Τ, 387. *αἷμα δέ οἱ, σπασθέντος*, (i. e. *ἐκσπασθέντος ἔγχεος ἐξ ὠτειλῆς*, extracta ex vulnere hasta) *ἀνέσσυτο*, sanguis ei sursum exsiliit, Λ, 458. ab hoc verbo est *σπαδίζω*, f. *ίξω*, decortico, *σπαδίξας τὸ δέρμα αὐτοῦ*, postquam detraxit cutem ejus, Herodot. V, 25. quod paullo post et paullo ante dicitur *ἀποδέρειν*, excoriare. ab eodem est et *σφύζω*, ex inflammatione dolorifica laboro, Theocr. Id. 11, 71, *φασῶ, τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας μου σφύζειν*, dicam, caput et pedes meos dolere ex inflammatione. fut. est *σφύξω*.

σπεῖο, vide sub *σπέομαι*.

σπεῖρον, *ου. τό.* (*Σπάω*) velamen quo quis circumdatur et obvolvitur: *ἱμάτιόν τι καὶ ὕφασμα, δυνάμενον σπειροῦν* (i. e. *σπαργανοῦν καὶ περιέχειν*) *τὸν αὐτὸ περιτιθέμενον*: a *σπειρόω*. *ein laken oder gewand, sich darinn einzubüllen, (a garment or cloak to wrap one's self in.)* nec præcise notat vile *ὕφασμα*, sed *πρέπον* personæ aut rei, de qua sermo est. per usum notat et, velum, *ein segel, (a sail.)* *αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται*, si jaceat corpus mortui sine involucro digno, *β*, 102, ubi sermo est de heroë Laërte, et de veste quam Penelope texebat, ut in ea aliquando mortuus ille contegeretur. ut ergo non vile quid, sed *πολυτελὲς ἱμάτιον* per hoc generale nomen indicetur. sic et *ω*, 136, coll. 131—133. sic et *τ*, 147, coll. 142. *σπεῖρον ἔμπεσε πόντῳ*, velum incidit in mare, *ε*, 318. *πείσματα καὶ σπεῖρα*, rudentes et vela, vel *ὑφάσματα* ex quibus vela fiebant, *ζ*, 269, in armamentario navali Phæacum. et 179, *εἴ τί που εἴλυμα σπείρων εἶχες*, si forte quod involucrum ex textis habebas: ubi *σπεῖρα* notant genus, velamina; *εἴλυμα* vero speciem, vel usum, ad quem ea velamina adhibebantur jam, sc. ad involvendas meliores vestes: *ein oder ander laken zum einwickeln, (some garment or other to cover him.)* supplex enim et nudus Ulysses non petit vestem elegantiorem et apparatam, sed velamen tantum tegendæ nuditati suæ. *σπεῖρα κακὰ ἀμφιβαλὼν ὤμοις*, *δ*, 245, ubi per epitheton determinantur vilia velamina, *πτωχικὰ ἀμφιβλήματα, ῥάκη*. est ergo per se nomen generis, ut textum velamen quodvis notet.

Σπείρω, f. *ερῶ*. f. 2. *αρῶ*. (*Σπάω*) sero, spargo semen, *ich säe, pflanze fort, (I sow, propagate.)* est et in genere, spargo, *ich streue, (I strew ;)* propago. est a *σπάω*, quod et *σπέω*, produco: nam *σπείρειν* est, dare originem et prolongationem alicui rei, diducere rem et dispergere prolongationis causa. a *σπέω* est *σπέρω*, nam *ει* est per dialectum.

σπένδω, (quod per usum obtinuit, pro *σπείδω*) f. *σπείσω*. (*Πίω*) libationem offero, sacrificio vino mero vel etiam melle liquido. *opfere trankopfer, (I offer a libation.)* est a *πίω*. et quædam dialecti solent Iota mutare in *ν*, e. c. *εἶς* mutantes in *ἔνς*, *τιθεὶς* in *τιθένς*, *αἰεὶ* in *αἰὲν*, *μέντοι* in *μέντον*. Siculi contra ponebant Iota loco *ν*, e. c. *ἔνδοι* pro *ἔνδον*, domi; *εἰνάνυχες* pro *ἐννεάνυχες*, etc. *οὐδὲ εἶχον μέθυ, λεῖψαι ἐπὶ αἰθομένοις ἱεροῖς, ἀλλὰ ὕδατι σπένδοντες*, *μ*, 363, ubi vides, *λείβειν* et *σπένδειν* notare idem. *ὄφρα ἀθανάτοις σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα*, *γ*, 334, ut, facta diis libatione, de cubili cogitemus. et 342, *ἐπεὶ σπεῖσάν τε, ἔπιόν τε, ὅσον ἤθελε θυμὸς*, postquam libaverant, et biberant pro appetitu quisque suo: coll. 341. sic et 395. *η*, 184, 228. *φ*, 273. Ι, 177, ubi quidam habent *σπείσαντ'* quasi esset *σπείσαντο*, aor. I. m. sed necesse non est, ibi aliter ac in omnibus aliis ll. cc. legere. cæterum surgentes de mensa, de postremo potu prius libabant diis in gratiarum actionem, fundentes vini meri paullulum in mensam vel in focum ardentem qui hujus sacri causa aderat. *οὔτε τέῳ* (*τινὶ*) *σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διΐ*, Π, 227, sc. ex illo pretioso poculo, soli supremo deo. *ἵνα σπένδησθα* (*σπένδῃς*) *θεοῖς*, *δ*, 591. *ὄφρα σπένδῃ Διΐ*, Θ, 432, in hanc rem donarat ei poculum pretiosum. *σπένδων οἶνον ἐπὶ αἰθομένοις ἱεροῖς*, libans vinum in sacra ardentia, Λ, 774. *χρυσέῳ δέπαϊ, ἐλιτάνευεν πολλὰ*, libans ex aureo poculo, supplicabat multis verbis, Ψ, 196. *τὸν δὲ ἐκίχανε, σπένδοντα εὐχόμενόν τε*, *ο*, 258, coll. 260, ubi *θύειν* et *σπένδειν* idem notat; et 222. *σπένδοντας δεπάεσσιν Ἀργειφόντῃ, ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον* (ionice pro *ἔσπενδον*) *ὅτε μνήσαιντο κοίτου*, *η*, 137, 138, si de cubili cogitarent. et 165, *ἵνα Διΐ σπείσομεν*, ionice pro *σπείσωμεν*, et 181. *θεοῖς ἔσπεισαν μακάρεσσι, αὐτόθεν ἐξ ἑδρῶν*, *ν*, 55, nam mansuri domi, libabant sedentes; at peregre abituri, stantes. et 39, *πέμπετέ με, σπείσαντες*, dimittite me, precibus factis, coll. 50—52. *δέπας ἑλὼν, σπείσασκε θεοῖσι*, ionice pro *ἔσπεισε*, Θ, 89, i. e. preces faciebat ad deos. idem notat *τὸ σπένδειν* post epulas, quod cum nostra gratiarum actione ad deum, idem fere est. *ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι*, *γ*, 45, coll. 43. et 47, *δὸς*

καὶ τεύτῳ δέπας οἴνου, σπεῖσαι. ὡς σπείσῃς Διΐ, Z, 259, coll. 266, λείβειν. σπεῖσον Διΐ, Ω, 287, coll. 306, εὔχετο στὰς, λεῖβέ τε οἶνον, nam profecturus erat. σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διΐ, Π, 253. σπείσας οἶνον, ξ, 447, quod poëta omisit 421. σπείσας ἔπιεν οἶνον, σ, 150, votis ad deos factis, et simul effusa aliqua vini parte, reliquum ebibebat. hoc erat loco nostræ salutationis per pocula. σπείσαντες ἴσαν πάλιν, I, 653, coll. 219. ergo quod advenientes fecerant, faciunt et abituri. nam semper et in omnibus memoria numinis ob animum est habenda. en, antiquam pietatem gentium non Judæorum: non capiebant cibum, nisi ante libassent diis. (conf. Aristoph. Vesp. 1212, ibique comment.) et 708, σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος, nam ita faciebant cubitum ituri. et hinc fortasse originem habet potio ante somnum sumta, *ein schlaftrunk ehe man sich leget, (a beverage drunk before retiring to rest.)* ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν οἴκαδε ἰόντες, σ, 418, 424—427, nam is locus maxime pingit eum morem libandi, ante quam cubitum irent; quod erat loco nostræ precationis vespertinæ, *abendsegen, (evening-prayers.)* ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν (καταθῶμεν) τόξα, φ, 264. νεῖκος σπένδεται, contentio dirimitur per fœdus et pactum. unde infin. perf. pass. ἐσπεῖσθαι, Eurip. Med. 1140. nam hæc est notio recentiorum, ut σπένδειν notet, pacisci, per pactum finire litem, facere fœdus; quia libationes sacræ adhibebantur ad fœdera. Vide sub ΛΕΙ΄ΒΩ.

σπέομαι, (Ἕπω) comitor, adhæreo, adsum. idem quod ἕπομαι. et hujus aor. 2. concipitur ut ἑσπόμην, a quo in aliis modis sunt formæ. nam activum σπέω, habet f. 2. σπῶ, a quo esset aor. 2. ἔσπον. vide compositum ἐπισπέω. σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι, χ, 324, tibi uxorem tuam adhærere, et incolumem adesse: et est infin. aor. 2. med. σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδέϊ δίῳ ἐς Θήβας, K, 285, comitare me et adesto mihi sicut patri meo adfuisti eumque comitata es contra Thebas. σπεῖο est poëtice et ionice pro σπέο, et id pro σπέσο, imperativus aor. 2. med. qui attice contraheretur in σποῦ.

σπέος, ἔος. τὸ, (Σέω) antrum, spelunca, *eine höhle, (a cave.)* est quasi σβέος, a σβέω, διὰ τὸ τῶν σπηλαίων ἀφώτιστον, quia lux diurna deficit ibi et quasi extinguitur. per syncopen dicitur τὸ σπέος. ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα, sub antrum cogit pecudes et cogere solet, Δ, 279. nec semper notat hæc vox cavitatem longe introrsum patentem, sed et locum ab imminente monte vel saxo tectum umbrosumque. ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης, N, 32, in quo stabulantur equi Neptuni. τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος, harum Nereidum plena fiebat caverna collucens, Σ, 50, τὸ ἀργὸν φαινόμενον, candidum apparens antrum: et h. l. σπέος improprie, pro submarino habitaculo nympharum maris. et 65, ἔλιπε σπέος, ἡ Θέτις. ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, ᾧ ἔνι Νύμφη (ἡ Καλυψὼ) ἔναιεν, ε, 57, quod dicitur μέγα de hac Nympha, sicut de rege μέγα δῶμα: et describitur ut ornatissimum, coll. 58—77. genitivus ibi ionice dicitur σπείους, pro σπέεος, γλαφυροῦ, excavati et capacis antri. alibi hoc spatiosum antrum in plurali nominat, sicut τὰ μέγαρα ponit de magna domo. σπέος εἴδομεν ἄγχι θαλάσσης, ubi antrum Polyphemi describitur, ι, 182, seqq. coll. 216, εἰς ἄντρον, ubi vides synonymiam. et 237, εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε μῆλα. ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἠεροειδὲς, ubi Scylla habitat, μ, 80. et 84, κοῖλον σπέος. et 93, κατὰ σπείους κοίλοιο. et utrumque epitheton notat fere idem: nam τὰ βαθέα ἐσκότωνται διὰ τὸ τοῦ ἀέρος μέλαν. et 317, νῆα εἰσερύσαντες κοῖλον σπέος, ubi significatur sinus maris inter montes, in quem protrudebant navem remis. σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς, ἔνθα σὺ ἔρδεσκες Νύμφαις ἑκατόμβας, ν, 349, collatis circa. σπέος Εἰλειθυίης, τ, 188. ἶξον δὲ σπεῖος (ionice pro σπέος) γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ, ε, 194. κρήνη ὑπὸ σπείους, ι, 141. et 330, κατὰ σπείους μεγάλου. et 462, ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους, postquam processeramus paululum a spelunca. ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ, pro σπέεϊ, extruso altero ε, et altero producto ob metrum, Σ, 402, ubi de Nymphis marinis sermo. εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν, Ω, 83, nam quod domus sunt hominibus, id σπήλαια sunt τοῖς δαίμοσι τοῖς κάτω. sic, Κύκλωψ ἐν, β, 20. ἔδμεναι ἐν, ι, 476. εἶλεν ἐν, μ, 210. οἳ (Κύκλωπες) ᾤκεον ἐν σπήεσσι, pro σπέεσσι, ι, 400. sic, κτήματα ἐμπελάσατε, κ, 404, 424. τὰ μὲν κέονται ἐν σπήεσσι, π, 232, ubi unam illam magnam speluncam in plurali effert. ὑπὸ σπέσσι (pro σπέεσι) γλαφυροῖς, de Proteo, δ, 403. ἰαύεσκεν ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ, habitabat invitus apud volentem, ε, 155. αὐτὸν κατέρυκεν ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι καὶ ἔτρεφε, ubi de antro Calypsus magnifico, ψ, 335. α, 15. et 73, Πολύφημον ἔτικε Νύμφη, ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα, et si Polyphemus in allegoria est ira Neptuni i. e. maris, innuit poëta, iram gigni in cordis et pectoris cavitate tecta. sed allegorias tales nihil moramur. de Calypsone est ι, 30. de Cyclopibus, ι, 114.

σπέρμα, ατος. τὸ. (Σπάω) semen, *der saame, (seed.)* id ex quo quid trahit originem. σώζων σπέρμα πυρὸς, ε, 490, conservans scintillam sub cinere, coll. 488. σπερμολογεῖν, verbum recentiorum, dicitur ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἀμεθόδως ἐπὶ μαθήμασιν ἐκ τινῶν παρακουσμάτων, si quis quid arripuit forte ex disciplinis, eoque se imperite jactat. proprie ὁ σπερμολόγος et σπερμονόμος est εἶδος ὀρνέου, λαβόμενον τὰ σπέρματα: a quo Attici vocarunt σπερμολόγους, τοὺς περὶ ἐμπόρια καὶ ἀγορὰς διατρίβοντας, διὰ τὸ ἀναλέγεσθαι τὰ ἐκ τῶν φορτίων ἀποῤῥέοντα, διὰ ζῆν, qui circa fora versantur et colligunt decidentia et sparsa ex mercibus, ut vivant. hinc deinde sic vocati οἱ μηδενὸς λόγου ἄξιοι.

Σπέρχω, f. ξω. (Ἔρα) festinare facio, celerius ire facio, urgeo. it. intransitive, festino, studiose progredior, *σπεύδω*. est compositum verbum a *σπέω*, i. e. *ἕπω*, persequor, et *ἔρχω*, eo, ire facio; ut ergo activum sit, cum persecutione aliqua ire facio, *ich bin hinter etwas her dass es fortgehet, (I push something along.)* *ὅτε ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι*, N, 334, quando a stridulis ventis agitatæ procellæ urgent et festinare faciunt, sc. ea, quæ facile moveri possunt, e. c. *τὴν κόνιν, τὰς ἀκάνθας, τοὺς θάμνους, ἤ τι τοιοῦτο ῥεῖα κινούμενον*. et *ἄελλαι* sunt quasi personæ, quæ adhibent *ἀνέμους* ut instrumenta sua, *ὑφ' ὧν σπέρχουσι* (celeriter surgere aut procedere faciunt) *τὰ κινούμενα, καὶ κατεπείγουσιν αὐτά*. deest ergo ibi accusativus, ex contextu supplendus. *νῆα κυβερνῆσαι ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι*, navem gubernare, quandocunque impellant et agant eam procellæ, γ, 283, *wenn die stürme das schif sehr laufen machen, (when the vessel is driven by storms.)* *ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοὶ Τρωσὶν ἐπιφέρειν Ἄρηα*, si quando studeant Achæi inferre Trojanis Martem, T, 317, pro *σπέρχοιντο*, magno studio et alacritate accelerarent adoriri eos. *ὁπότε σπερχοίατ' ἐρετμοῖς*, quando studiose remigarent, ν, 22, *wenn sie eifrig ruderten, wenn sie sich angriffen mit rudern, (when they plied the oars briskly.)* *σπερχόμενος ἐξείρυσε τόξον*, festinans extraxit (ex theca sua) arcum manu, Ψ, 870. *σπερχόμενος ἐπεβήσετο δίφρου*, festinans conscendit currum, Ω, 322. sed 248, *σπερχομένοιο γέροντος*, urgente sene, *σπέρχοντος*, discedere alios cogente eo; et est ibi active. *σπερχόμενος χιτῶνα περιέδυνε χροΐ*, festinans induit tunicam, ο, 60. *κελόμην ἑταίρους σπερχομένους νηῶν ἐπιβαίνειν*, jubebam socios festinantes conscendere naves, ι, 101, ita ut ipsi se urgerent ire celeriter, *in aller eile, (with the greatest despatch.)* *ἠπείρῳ ἐπέκελσε νηῦς σπερχομένη*, navis concitata in terram siccam impulsa est, *lief auf den strand hinauf, (was driven upon the beach ;)* ν, 115, et sequitur: *τοίων γὰρ ἐπείγετο χερσὶ ἐρετῶν*, talium remigum manibus festinare cogebatur navis. et *σπερχομένη* festivius quoque ibi potest intransitive intelligi, quæ ipsa se ad currendum urgebat, *als ein eilendes, (as hastening on.)* *περισπέρχειν* est apud Herodot. 7, 207.

σπέσσι pro *σπέεσσι*, vide sub *σπέος*.

σπέσθαι, vide sub *σπέομαι*.

σπεύδω, f. *εύσω*. (Ἕπω) urgeo, festinare jubeo, exsequi rem hortor. it. propero, festino. est a *σπέω*, unde *σπεύω*, et *σπεύδω*, per interserta. nam *σπεύδοντες* persequimur et premimus ex propinquo aliquid. *ich spute, (I urge on.)* *οἱ δὲ γάμον σπεύδουσι*, illi accelerant nuptias, cito eas fieri postulant, τ, 137. sic et apud Eurip. transitive. Iphig. Taur. 1352, *οἱ δὲ κλίμακας σπεύδοντες*, et Suppl. 161. *εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντὶ εὐβουλίας*. *ταῦτα δὲ χρὴ σπεύδειν*, N, 236, hæc enim oportet maturare, *man muss das munter und schleunig thun, (this must be done speedily.)* *περὶ θανόντος σπεύσομεν*, P, 121, de mortuo festinemus, sc. pugnare. *αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα*, ι, 250, 310, 343, ubi idem versus ter de Polyphemo, cum laborando festinaverat et exsecutus erat sua opera: *da er hurtig hinter seiner arbeit her gewesen war und alles beschicket hatte, (having made haste and finished his work.)* *σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα*, Ω, 253, festinate et maturate mihi rem, *machet mir geschwinde fort, (lose no time in doing it.)* *ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον*, Θ, 191. Ψ, 414, insequimini et festinate. *ἐγὼ σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα*, ego celeriter curram ad Achillis tentoria, O, 402. *οὐδὲ οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν*, Δ, 225, sed valde promtum et properantem ad pugnam. *ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην σπεύδουσα, ἱδρώουσα*, Λ, 119, de cerva, fugiente leonem: valde currens. *σπεύδοντι παρέμμεναι*, opus alacriter facienti adesse, et juvare eum, Σ, 472, de Vulcano, cui fabricanti adsunt folles sui. et 373, *τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα, ἑλισσόμενον περὶ φύσας, σπεύδοντα*, hunc invenit sudantem, versantem se circa folles, studiose opus facientem. *μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον*, Ψ, 767, ubi sermo est de currente in certamine cursus, et quem sui clamore incitabant. et hoc alibi dicitur, *σπεύδοντα ἐποτρύνειν*. *τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις*, Θ, 293, et additur: *οὐ μέν τοι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι, παύομαι*, non sane, quantum vires meæ valent, cesso. ergo *σπεύδειν* dicitur et is, *ὅς μὴ παυόμενος πονεῖ ὅση δύναμις πάρεστι*, *der aus allen kräften hinter seiner arbeit her ist, (who never ceases labouring with all his might.)* *οὔτις σπευδόντων*, E, 667, nemo facientium cum cura et festinatione. *θυμὸς τείρετο ἐν σπευδόντεσσιν*, Σ, 745, animus affligitur enixe facientibus et urgentibus opus suum: et res, qua affligitur, est in ablativo, *καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ*, defatigatione et sudore. *οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι*, Δ, 232, quos acres et incitantes se invicem videret. *τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην*, de equis currentibus, Ψ, 506. *μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν (σπεύδειν) ἔμπης*, ω, 323, valde tamen oportet festinare ad aliud opus: nam prospicit bellum civile ex Ithacensibus; ergo non uberius jam narrari tibi res potest. ipse etiam poëta properat ad finem. *Ἀρτάβανος, ὅς πρότερον ἀποσπεύδων μοῦνος ἐφαίνετο, τότε ἐπισπεύδων* (valde adhortans) *φανερὸς ἦν*, Herodot. VII, 18,

σπιλὰς, *άδος*. ἡ. (Σπάω) petra ad mare vel in mari sita, saxum maritimum. est ab *ὁ σπίλος, ου*, macula, et metaphorice, saxum: idque a *σπάω* vel *σπέω*, nam macula et labes, proprie in vestibus, ex cibo vel potu contracta et superinducta vel sparsa, notatur ea voce, *ein fleck, (a spot.)* saxa marina vero sunt quasi maculæ maris et littorum. *νῆας ἔαξαν κύματα πρὸς σπιλάδεσσιν*, naves fregerunt undæ ad saxa, γ, 298. *δοῦπον θαλάσσης ἤκουσε πρὸς σπιλάδεσσιν*, strepitum maris audiebat ad saxa littoralia, ε, 401. et 405, *ἀκταὶ προβλῆτες, σπιλάδες τε*,

πάγοι τε, littora ardua, et saxa et scopuli: et notantur ibi *πέτραι κοῖλαι διεσχισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων πλήξει.*

σπινθὴρ, ῆρος. ὁ. (Σπάω) scintilla, *ein funke, (a spark:)* radius scintillans, *das funkeln, (the sparkling.)* est indidem a *σπάω*, nam abstrahitur a chalybe et pyrite saxo scintilla, vel a ligno combusto. *σπινθῆρες ἵενται ἀπ' αὐτοῦ* sc. *ἀστέρος*, scintillæ emicant et emittuntur a sidere, Δ, 77.

σπλάγχνον, ου. τό. (Σπάω) viscus, *ein eingeweide, (an intestine,)* plur. *τὰ σπλάγχνα, ων*, viscera, *die eingeweide, (the intestines;)* et quidem majora ea, e. c. jecur, cor, pulmo, etc. dicta a *σπλὰν, ανὸς, ὁ*, a parte totum, vel a specie genus; et distinguuntur a *ταῖς χορδαῖς*, ab intestinis cavis. in sacrificiis, ante quam carnes assatas comederent, distribuebant inter se illa viscera, eaque assata degustabant, in signum, quod omnibus cordi esset res divina, combustis prius femoribus: *κατακαυθέντων τῶν μηρῶν, τότε δὴ, πρὸ τοῦ φαγεῖν, ἐμερίζοντο ἑαυτοῖς εἰς βρῶσιν τὰ τῷ σπληνὶ παρωνυμούμενα σπλάγχνα, τουτέστι τὰ ἐντοσθίδια, σπλῆνα, καρδίαν, ἧπαρ*, etc. *δηλοῦντες, ἐνδιαθέτως ἐκ ψυχῆς τελεῖν τὴν θυσίαν.* et hoc est *τὸ, σπλάγχνα ἐπάσαντο*, Α, 464. Β, 421—431, coll. 410. γ, 9, 40, 461. μ, 364, ubi 365, eadem dicuntur *ἔγκατα*, et additur assata ea fuisse. sic υ, 252, 260.

σπόγγος, ου. ὁ. (Σπάω) spongia, *ein schwamm, (a sponge.)* dictus a *σπᾷν*, nam attrahit ad se et imbibit humorem, etiam sordes abstrahit a re lavanda. *σπόγγῳ δὲ ἀμφὶ πρόσωπα καὶ χεῖρε ἄμφω ἀπομόργνυ*... *ἀμφατωμόργνυ πρόσωπα καὶ χεῖρε*, Σ, 414, de Vulcano, qui post opus fabrile factum abstergebat sibi spongia faciem totam et manus ambas. *σπόγγοις πολυτρήτοισι τραπέζας νίζον*, abstergebant mensas, α, 111. sic, *ἀμφιμάσασθε τραπέζας*, υ, 151. *θρόνους καὶ τραπέζας καθαίρειν ὕδατι καὶ σπόγγοις πολυτρήτοις*, χ, 439, 453. idem dicitur et ὁ *σφόγγος*. verbum *σφίγγω*, constringo, contraho, ab eodem themate, *σπᾷν*, deductum est. *σπόγγος Ἀχίλλεως* dicebatur ὁ *ὑποκείμενος ταῖς περικεφαλαίαις, καθ' εὕρεσιν Ἀχιλλέως, ἵνα μὴ ὁ σίδηρος τρίβοι τὴν κεφαλὴν*, spongia supposita galeæ superne in caput, ne ferrum attereret caput, et ut ictus superne in galeam inflicti eo minus concuterent cerebrum.

σποδιὰ, ᾶς. ἡ. (Σέω) cumulus vel acervus cineris. est *λέξις περιεκτικὴ*, sicut ἡ *ἀχυρμιά*: et cineris color pertinet ad *μέλαν*, sicut *τὰ τεφρώδη καὶ τὰ φαιά. δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ*, ε, 488.

σποδὸς, οῦ. ἡ. (Σέω) cinis, *asche, (ashes.)* in specie, cinis ignitus cum carbonibus candentibus: quando scilicet ignis est extinctus, et reliquit carbones et cineres. nam est a *σβέω*, quasi *σβοδός. τὸν μοχλὸν ὑπήλασα σποδοῦ πολλῆς*, ι, 375, ubi non est *σποδὸς ψυχρὰ*, sed ἡ *μετὰ ἀνθράκων*. quæ alias dicitur ἡ *σποδιὰ καὶ ἀνθρακιά*.

σπονδὴ, ῆς. ἡ. (Πέω) libatio, libamen. *σπονδαί τ' ἄκρητοι*, libationes vino mero factæ, Β, 341, idque in symbolum, fidem datam non admixtam esse aliquo mendacio, coll. 340. nonnunquam quidem verbum *μίσγειν* ponitur de libationibus: sed tunc non notat, admiscere aquam, sed simpliciter, infundere, vel et, ex duobus crateribus facere *συναγωγὴν εἰς ἕνα κρητῆρα.* ritus ipse *σπονδῆς* est Η, 480, *οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι Κρονίωνι*, ubi vides, *χέειν* et *λείβειν* notare idem. *τὸ σπονδεῖον* est *ᾧ οἶνον ἐπισπένδουσιν ἱεροῖς*,

σπουδὴ, ῆς. ἡ. (Ἕπω) studium, seria agendi intentio. *eifriger fleiss, ernst im thun, (zeal, assiduity.)* it. continuatio agendi, *eifriges anhalten und fortfahren im thun, (zeal and perseverance.)* *εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον* (*μῦθον*) *ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις*, Μ, 233, si autem sane hanc sententiam ex animo dicis; et notat hæc *λέξις τὸ, ὁλοψύχως καὶ ἐνδιαθέτως καὶ ἐναγωνίως: ἀπὸ σκέψεως καὶ κρίσεως*: *im rechten ernste, so dass dir an ausrichtung desselben was gelegen ist, (in good earnest, with a solicitude to accomplish something.)* sic et Η, 359, *καὶ οὐχ ὡς ἐπὶ πείρᾳ τινὶ, ernstlich, und nicht etwa nur uns zu versuchen, (in earnest, and not merely to try us.)* *ἄτερ σπουδῆς ἐτάνυσε μέγα τόξον*, φ, 409, i. e. *δίχα καμάτου*, sine magno negotio, sine fatigatione. hinc est *ἀσπουδεὶ*, i. e. *ἀπονητὶ*, facile, sine labore serio. *σπουδῇ δ' ἕζετο λαὸς*, Β, 99, ubi hic ablativus difficultatem aliquam innuit, *μόλις καὶ δυσχερῶς ἐκαθέσθη*, vix tandem consedit exercitus. quidam h. l. scribunt *σπουδῇ*, sine Iota subscripto; ut in *κημιδῇ* i. e. *λίαν καὶ σὺν ἐπιμελείᾳ. τὴν* (*Ἥρην*, Junonem) *μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημι ἔπεσσιν*, Ε, 893, inquit Jupiter; omni vi. *σπουδῇ τ' ἐξήλασαν*, pueri asinum ex segete, Λ, 561, i. e. *ἐν δυσχερείᾳ ἐδίωξαν*, magno labore exigere tandem possunt. *σπουδῇ ἐπαΐσσοντα*, vehementer irruentem, Ν, 687, *κατὰ σπουδὴν ὁρμῶντα.* possit tamen *σπουδῇ* ad sequens *εἶχον* referri, ut dicat, *ὅτι σπουδῇ*, i. e. *δυσχερῶς*, magno labore, *ἐκώλυον οἱ ἀριστεῖς τὸν Ἕκτορα, es wurde ihnen sehr sauer, ihn von den schiffen abzuhalten, (they had great difficulty to keep him from the ships.)* sic et *νεῶν* h. l. pertinet ad utrumque verbum. *σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ*, Ψ, 37, i. e. *μόλις καὶ δυσχερῶς, mit vieler mühe, (with great exertion.)* sic et ω, 119. *σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον ἄνδρες*, γ, 297, vix effugerunt homines mortem, naves vero naufragium fecerunt. *σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προσερέσσαμεν*, ν, 279, omnibus viribus contendentes et celeriter. *σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε*, sc. *εἰς νῆα*, ο, 209, cum festinatione nunc conscende navem.

σσ in *ζω*, vide sub *νίζω*.

στάδιος, ία. ιον. (Στάω) statarius, stabilis, *feste stehend, (standing firmly.)* *ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ*, in pugna stataria, Ν, 314, 713. quod alibi elliptice ponitur, *ἐν σταδίῃ*, Η, 240. Ν, 514. Ο, 283, et est pugna pedestris gravis armaturæ, cum premitur pede pes. nam *οἱ ἀγωνιζόμενοι* non coëunt ut sedeant spectatores, sed ut stent cer-

tatores. alibi etiam ἡ σταδίη ponitur pro dimenso loco certaminis singularis, et pro σταδίῳ, *die schranken, (the lists.)* intra quæ subsistit ὁ ἀγών. adverbium est στάδην, a quo est σταδαῖος, et συστάδην: sicut a χύδην fit χυδαῖος.

στάζω, f. άξω. (Στάω) stillo, instillo, destillo. est a στάω, quia stillæ per lineam rectam decidunt aut aliquamdiu pendent; vel, quia stant in corpore. Πατρόκλῳ νέκταρ στάξε (ἔσταξε) κατὰ ῥινοῦ, mortuo ei stillavit et illevit nectar, oleum immortale, per cutem omnem, T, 38, ubi alii pluralem pro singulari legunt, eodem sensu. et 348, νέκταρ αὐτῷ στάξον ἐνὶ στήθεσσιν, ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται, ubi est per tmesin pro ἔνσταξον, instilla pectori ejus nectar, ne fames ad eum veniat; et sermo est de vivo et pugnaturo heroi. et 353, 354, Ἀχιλῆϊ ἐνὶ στήθεσσι στάξε νέκταρ. hinc est, per intersertam syllabam λα, σταλάζω, f. ξω, instillo, destillo: sicut a μάσσω est μαλάσσω; sic tamen, ut utrumque vehementiam aliquam notet. nam λα est syllaba intensiva. inde, si eadem præfigitur, est ἡ λάταξ, αγος, abjecto Sigma, pro λάσταξ, vehementior dejectio humidi alicujus, quæ et ἡ λαταγὴ, ῆς, dicitur, unde est Latinorum latex. erat ἡ λαταγὴ etiam lusus aliquis, ad efficiendum τὸν κότταβον, quando vinum sic in terram dejiciebatur, ut redderet sonum clarum.

στάθμη, ης. ἡ. (Στάω) funiculus, rubro aut atro colore infectus, quo utuntur fabri lignarii ad describendam lineam rectam; aliique fabri ad explorandam lineam rectam: κανὼν τεκτονικὸς, i. e. σχοινίον, μεμιλτωμένον ὡς τὰ πολλὰ, οὗ ἔργον τὸ ἰθύνειν, ὃ δὲ καὶ μελαίνεται πολλάκις: λευκὴ δὲ στάθμη rarior erat antiquis, a qua et ductum proverbium de iis, qui difficulter vel distinguunt vel dignoscunt rem, aut qui obscurum per æque obscurum explicare volunt. est ergo σπαρτίον λεπτὸν, ὃ, μίλτῳ κεχρισμένον ἢ ἑτέρῳ χρώματι, γραμμὰς ἄγει τῇ ἑκατέρωθεν τάσει, δι' ὧν τὰ ξύλα εὐθύνονται: et hinc est, στάθμης ἀκριβέστερος, quasi ὀρθότερος τῆς ὀρθότητος, ἢ, κανόνος εὐθύτερος. στάθμη et κανὼν et γνώμων sunt idem, amussis. est ab ὁ σταθμὸς, sicut ab ὁ ὀρθὸς est ἡ ὄρθη, a κολωνὸς ἡ κολώνη, a κακὸς ἡ κάκη. in circis quoque erat ἡ ἰσαστικὴ στάθμη, ἐπὶ τῶν δρομέων, linea a qua incipiebant cursores certantes. ὥστε στάθμη δόρυ (trabem) νήϊον ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμαις, O, 410, ubi est parabola de ea στάθμῃ ναυπηγικῇ, ad στάσιν firmam et æqualem in edito loco, horum in curribus, illorum in puppibus. ἐπὶ στάθμην ἴθυνε, ε, 245, ubi quoque de naupego. sed, ρ, 341, de fabro lignario et architectonico. et φ, 44, 121, ubi de fossa ducenda per lineam rectam adhibetur. καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα, et ad amussim perpendiculariter rectum feci, ψ, 197, *nach dem senkbley, (by the plumb-line,)* ad explorandam rectilateralem erectionem. est præterea apud varios opifices et artifices usus στάθμης: apud hortulanos, mensores, etc. metaphorice sic vocatur legis latio.

σταθμὸς, οῦ. ὁ. (Στάω) statio, *ein aufenthalt, (an abode.)* stabulum, *ein stall, (a stable.)* villa rustica, *eine dorf-und bauerwohnung, (a rustic habitation.)* postis, *ein ständer, pfeiler, pfosten, (a post, pillar.)* libra, *eine wage, (a balance.)* pondus libræ, *ein gewichte, (a weight.)* est a στάω. κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον, *im hirten-oder bauer-hause, (in the herdsman's or farmer's house,)* B, 470, i. e. ἀγροτικὴν κατοικίαν, ἔπαυλιν, οἴκημα εὐτελὲς ἀγροτικὸν, καὶ ζωοστάσιον, *ein land haus wo vieh ist, (an out-house where there are cattle.)* σταθμοῖο δίεσθαι, fugari a stabulo rustico, M, 304, de leone. μυῖαι σταθμῷ ἔνι, muscæ in casa rustica, Π, 642. σταθμόνδε ἀπονέεσθαι, ι, 451, ad stabulum rusticum reverti. σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ, in villa nostra rustica, π, 45, quæ et τὸ κλίσιον dicitur. ὃν ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίονται, quem viri a stabulo (*vom vieh-hofe weg*) *(from the cattle yard)* fugant, P, 110, coll. 112. διὰ σταθμοῖο βεβήκει, ρ, 26, per stabulum abibat, *über den viehhof aus dem landhause weg, (through the farm-yard from the house.)* ᾧ παρὰ σταθμῷ, apud suam propriam villam, ξ, 32. et 358, θεοί με ἐπέλασαν (advenire fecerunt) σταθμῷ ἀνδρὸς ἐπισταμένου, *an die hütte eines vernünftigen landmannes, (the abode of an intelligent countryman.)* μεῖναι αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, manere ibi in villa, ο, 305, coll. 300, ἐν κλισίῃ, quod est idem. et proprie σταθμὸς est stabulum pecorum: sed ὡς ἐκ μέρους sic vocatur totus ὁ ἀγροτικὸς οἶκος. ἤλυθε ἐμὸν πρὸς σταθμὸν, ξ, 381, venit ad villam meam. σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες ῥύατο ὄπισθε μένοντες, custodiebant remanentes ibi, ρ, 200. et 223, σταθμῶν ῥυτῆρα, stabulorum custodem. sic et 187, 223. ἀλλὰ καταδύεται σταθμοὺς, penetrat in villas et cortes, E, 140, de leone: intelliguntur simul τὰ ἐν ἀγροῖς ζωοστάσια, circumsepta quidem, sed sub dio. οἰῶν σταθμούς τε, κλισίας τε, ἠδὲ σηκοὺς, ovium caules, Σ, 589, *schaaf-stände, schaaflager, lämmer stände, (sheep pens, lamb pens,)* nam hi posteriores sunt σηκοὶ, ἀρνῶν δηλαδή. σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, E, 557, incursant ambo leones stabulationes rusticorum hominum, coll. 256. sic et Π, 752, λέων σταθμοὺς κεραΐζων, i. e. τὰς ἐν ἀγροῖς καταγωγάς. hinc dicitur τὸ βούσταθμον, locus ubi boves stabulantur. τὶς συφορβῶν ἐν σταθμοῖς, ξ, 504, ubi pluralis, quia plures porcorum stabulationes erant in illa villa, et plures eorum greges. κόμιζον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας, π, 82, curato eum, hic apud villam detinens eum. ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν οὐκ ἔτι τηλίκος εἰμὶ, ρ, 20, non jam ea ætate sum, ut possim apud villas pecuarias versari perpetuo. οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἡμᾶς πειράζειν ἀνδρῶν ἐθέλο μι, π, 318, nolim ego per villas nos tentare viros, quomodo adfecti sint animo erga nos: coll. 314, ubi σταθμοὶ dicuntur ἔργα, γεωργικὰ nimirum, *wirthschaft auf dem lande, (operations of agriculture.)* καίεται σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, ardet ignis in loco solitario, in vertice montis alicujus, ut significet nautis procul, T, 377, ubi igitur σταθμὸς in genere est statio aliqua, velut h. l.

ignis, *ein posten wo was stehet, (a spot where something stands.)* θύρας ἐπῆρσεν σταθμοῖς, januas adaptavit postibus, Ξ, 167, 339. στῆ παρὰ σταθμὸν τέγεος, stetit ad postem conclavis, α, 333. θ, 458. π, 415. σ, 208. φ, 64, et sic vocat his locis τὴν παραστάδα τῶν θυρῶν. σταθμοῖο παρὰ κληῖδα, juxta claustrum postis, ubi janua occluditur sera, δ, 838. σταθμοὶ ἐν ἑκάτερθε, i. e. ἑκατέρωθεν τῶν παραστάδων, ζ, 19. ἀργύρεοι σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ οὐδῷ, argentei postes in cupreo limine januæ, η, 89, ubi quoque αἱ παραστάδες θυρῶν sic vocantur. sic, παρὰ σταθμοῖσιν ἐπὶ οὐδῷ, ad postes in limine introitus adsidebamus, κ, 62. et ρ, 350, ἷζε δὲ ἐπὶ οὐδοῦ ἔντοσθε θυρῶν, κλινάμενος σταθμῷ. et φ, 45, ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε, adaptavit postes, et adjunxit iis januas. et χ, 120, 181, 257, 274. sed ρ, 96, ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο, sedebat ad columnam conclavis; ubi generalius videtur notari pila vel columna fulciens laquear in medio conclavi, *ein pfeiler im saale, (a pillar in the hall.)* ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς, ἀνέλκει ἰσάζουσα, M, 434, quæ mulier habens libræ pondus et lanam utrimque, sursum trahit æquans utrumque pondere: ubi non τὸ τάλαντον ὁλκῆς, sed ὁλκή τις ὄγκου, indicatur. alibi ὁ σταθμὸς est quoque idem quod ἡ τρυτάνη, trutina, et ὁ ζυγὸς, jugum libræ cum lingula sua. et τρυτάνη est a τρύεσθαι: σταθμὸς vero a στάσει, ἱστᾷ γὰρ ἐν ἰσότητι τὰς ὁλκάς. cæterum est λέξις πολύσημος: nam stationes cursorum publicorum notat, quæ et αἱ ἀλλαγαὶ dicuntur; et hospitia et diversoria; etiam stationes militares et stativa. Sophocles habet et τὰ σταθμά. Vide sub στατὸς, δῶμα ad initium, et iterum prope medium.

σταμὶν, ῖνος. ἡ. (Στάω) statumen, lignum erectum in navis latere, cui affiguntur asseres, et cui incumbit tabulatum. *ein seiten balke im schiffe, (a rib in a ship.)* dicitur sic παρὰ τὴν στάσιν καὶ σύστασιν. σταμῖνες sunt igitur ἱστάμενα ξύλα, ἃ, στήμονος τρόπον ἔχοντα, παρατιθέμενα τοῖς ἰκρίοις ἑκατέρωθεν, ἱστάναι ποιοῦσιν τὰ ἴκρια. nam ab ἱστάναι est et ὁ στήμων, ονος. ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, ε, 252, tabulas stare faciens adaptans eas dense stantibus statuminibus. alii dicunt, τὰς σταμῖνας esse ὀρθὰ ξύλα, οἷς τὰ πηδάλια προσαρμόσσεται: vel, τὰ ἐν τῷ χείλει τοῦ πλοίου ἐξέχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περίτονον τόπου.

στατὸς, ἡ, ὸν. (Στάω) stans, constitutus. ὡς στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, O, 263. Z, 506, equus stabularis, pastus hordeo ad præsepe, *ein stallpferd, (a horse kept in a stable.)* in opposito ad equum, cum grege aliorum in agro et pratis pascentem. hinc est τὸ ἱπποστάσιον, *ein pferdestall, (a stable:)* sicut τὸ βουστάσιον, τὸ βούσταθμον: eadem res etiam simpliciter dicitur οἱ σταθμοὶ et τὰ σταθμά. ὁ σηκὸς ζωϊκὸς *(ein viehstall) (a beast-house,)* est pro στηκός: et alius σηκὸς, i. e. ναὸς est, περὶ ὃν τὰ ἱερεῖα ἵσταντα, stabulantur res sacræ. τὰ ἀρκύστατα sunt loca ubi retia stant expansa ad capiendam feram, Æschyl. Pers. 99. et retia ipsa. ab ἡ ἄρκυς, υος, rete.

σταυρὸς, οῦ, ὁ. (Στάω) palus erectus stans, idemque qui ὁ σκόλοψ, *ein pfal, (a pale, stake.)* οἱ σταυροὶ sunt ὀρθὰ καὶ ἀπωξυμμένα ξύλα, quæ et vulgo dicuntur σταύαρα. habet igitur nomen a στάω, παρὰ τὴν στάσιν, εἰς ἀέρα, si scilicet cum ἀὴρ compositum nomen existimare velis, quod tamen necesse non est: nam terminationes derivatorum varie figurantur. hinc est τὸ ἀνασταυροῦσθαι, i. e. ἀνασκολοπίζεσθαι, transfigi palo acuto, *gespiesset werden, (to be impaled;)* vel et crucifigi, *gekreuziget werden, (to be crucified:)* nam in pœna addebatur fere palo lignum transversum superne, ad formam litteræ T. ἀμφὶ μεγάλην αὐλὴν ἐποίησαν σταυροῖσιν πυκινοῖς, circa fecerunt magnam aulam dense junctis sibi invicem palis vel vallis, *mit dichtstehenden pallisaden, (with close palisades,)* Ω, 453, σκολόπεσσιν, οἷς φράττεται αὐλή. sic de aula Eumæi, σταυροὺς ἐκτὸς ἔλασε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα πυκνοὺς καὶ θαμέας, ξ, 11, *hatte dicht stehende pallisaden rund drum auf allen seiten herum gezogen, (had erected close palisades all round.)* Vide sub σκόλοψ.

σταφυλὴ, ῆς. ἡ. (Ἕω) uva, *eine traube, (a grape.)* attice dicitur ἀσταφυλὴ, et derivatur a στάω et ὅλος, utpote quæ tota stat et consita est acinis. deinde et, ad similitudinem uvæ, sic vocatur is fructus, ex quo fit ὁ ἰξός. imo et in gutture hominis sic vocatur columella illa, *der zapfen, (the uvula,)* ὁ ἐν τῷ στόματι κίων, maxime si adfecta est morbo ut longior facta videatur. σταφυλῇσι μέγα (valde) βρίθουσαν ἀλωὴν, Σ, 561, vineam admodum gravatam uvis. ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῇσι, ε, 69, vitis adulta, quæ læta erat uvis. ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ γηράσκει, η, 121, uva senescit et matura manet usque in adventum novæ uvæ: conf. ἐπί. ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν, ω, 342, *da sind allerley arten von trauben dran, (there are all sorts of grapes.)* ὁ Ἀλκαῖος canit: μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω, nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem. ὁ σταφυλῖνος, ου, est δριμὺ λάχανον καὶ ἱκανῶς θρεπτικὸν, διεγερτικὸν δὲ καὶ εἰς τὰ κατὰ Ἀφροδίτην, unde a quibusdam φίλτρον appellatur, a nobis pastinaca; et habet nomen Græcum, quia cum sapore uvæ convenit. cæterum ἡ σταφυλὴ est uva plene matura, ἡ σταφὶς est uva arida vel passa, ὁ ὄμφαξ est uva immatura adhuc. hinc metaphorice prima incipiens pubertas puellæ dicitur ὄμφαξ, matura jam pubertas σταφυλὴ, supergressa vero annos pubertatis primævæ, et jam vetula virgo est σταφίς. Theocr. 28, 9. ἡ σταφυλὶς est eadem quæ ἡ σταφυλή. Vide sub δρῦς, prope medium.

σταφύλη, ης. ἡ. (Ἕω) perpendiculum architectonicum, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ἐξισάζον τὰ ὑποκείμενα, dictum σταφύλη ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου. nam globulus plumbeus, demissus ab imposito triangulo, explorat locum an sit horizontalis. ἵππους, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσους,

equos, in dorso sibi æquales, velut perpendiculo exquisiti, B, 765. ἦσαν ἄμφω ἶσον τὸν νῶτον. instrumentum id ita dictum, quia globus plumbeus fere refert acinum, et dependet a funiculo ut acinus a pede suo. an σταφύλη etiam sit ἡ στάθμη, i. e. σχοινίον λεπτὸν χριόμενον μίλτῳ ἢ μέλανι, quo fabri lignarii maxime utuntur; quærendum aliis relinquimus.

στάχυς, υος. ὁ. (Χάω) spica frumenti, *eine korn-aehre, (an ear of corn.)* est pro σίταχυς, ab ὁ σῖτος, frumentum, triticum; et χέω, fundo, capio: ὁ σῖτον χέων. περὶ σταχύεσσιν ἐέρση, Ψ, 598, circa spicas ros. Vide sub ἀσπαίρω.

ΣΤΆΩ et στέω, f. ήσω. stare facio, constituo, *ich mache stehen, ich stelle, (I cause to stand, I place.)* sto, *ich stehe, (I stand.)* pondero, *ich stelle auf die wage, wäge, (I put into the balance, weigh.)* ἀλλ' ἄγε δὴ, στέωμεν, at age sane, resistamus, X, 231, est præsens conj. a στέω, quod in metro legitur στῶμεν. alibi est στέωμεν, correpto ω, Λ, 348. et στείομεν, producto ε, O, 297. ab hac forma oritur verbum στεύω et στεύομαι, interserto υ. φυλόπιδα πολέμου στήσειν, λ, 313, i. e. ἐγερεῖν, *erregen zu wollen ein gefechte, (to strive, to stir up a fight,)* quasi κειμένην καὶ ἡσυχάζουσαν antea. et verbum aptum est huic rei: nam pugnantes stant, et pugnaturi constituunt se et componunt. hinc recentiorum est συνίστασθαι πόλεμον, et πολεμικὴ ἐπισύστασις, et στάσις μάχιμος, etc. στῆσα (pro ἔστησα) νέας, stare feci, constitui, naves, δ, 582. ξ, 258. ϱ, 427. ἵππους ἔστησε, stare fecit equos in eo loco, E, 368, 775. Θ, 49. N, 34. νεφέλας, E, 523, quod alibi dicit, ἐκρέμασεν αὐτὰς Ζεὺς, suspendit nubes immotas. ἔγχος, adplicuit et constituit hastam ad parietem, *stellete, (placed,)* O, 126. α, 127. ϱ, 29. πάντας εὐκρίνας, Π, 199, cum bene ordinasset eos et collocasset quemque militem in ordinem suum. ἱστὸν νηὸς, malum navis erexit, Ψ, 852. ἥμισυ ἔστησεν ἐν ἄγγεσι, dimidium lactis stare fecit in vasis, ι, 248. νεφέλην Κρονίων ὕπερ νηὸς, nubem Jupiter supra navem adduxit et constituit, μ, 405. ξ, 303. νῆας, ὅθι 'Αθηναίων ἵσταντο φάλαγγες, stare fecit naves eo, ubi stabant Atheniensium copiæ, B, 558, ubi conf. Σαλαμὶν in R. πεζοὺς ἐξόπιθεν, pedites constituit post eos, Δ, 298. νῆα ἐπὶ ἐσχατιῆς λιμένος, β, 391, constituit navem in exteriori parte portus, ἐν 'Αμνισῷ, sc. αὐτὸν ὁ ἄνεμος, τ, 188, sistebatque eum ventus ad eum locum, deferebat eum eo. πελέκεας, φ, 120, 123, statuit eos ordine. ἑκατόμβην ἔστησαν περὶ βωμὸν, victimas constituerunt circa aram, A, 448. τὸν μὲν ἐπὶ ἐσχάρῃ, ξ, 420, porcum statuerunt ad focum, antequam mactaretur, ut sacraretur quasi lari familiari et diis. στήσαμεν ἐν λιμένι νῆα, μ, 305. στῆσαν ἡμιόνους, stare fecerunt mulos, Ω, 350. ἱστὸν ἀείραντες, erexerunt malum, β, 425. ο, 289. et his locis notat transitive. sæpissime vero etiam intransitive. στῆσεν ἐν προθύροις, stetit in vestibulo, constitit, η, 4. ἔστησαν ἐναντίοι, κ, 391, stabant coram ea. ἐν λιμένεσσι, Ψ, 745, steterant in portubus. ἐν προθύροις, δ, 22, constiterunt in vestibulo. πλησίοι, N, 488, stabant juxta. et correpte idem dicitur ἔστασαν, constituerunt, vel, steterunt; priori et transitivo sensu est, B, 525, ἔστασαν στίχας Φωκήων. sic, νῆας, γ, 182. λαμπτῆρας, σ, 306, focos portatiles constituebant ibi, in quibus ardebant ligna arida ad lucendum convivis, nondum invento usu cereorum aut candelarum. intransitive vero est Δ, 334, ἔστασαν μένοντες, stabant exspectantes. et 331, στίχες. sic, ἵπποι, ubi stabant equi, K, 520. πλησίοι, Λ, 592. μάλα ἀλλήλοιϊν, N, 708, ubi deest πλησίω. ἐλατῆρες ἐν δίφροις, stabant in curribus agitatores equorum, Ψ, 370. ἀμειβομένω ἐπέεσσιν, γ, 149, stabant contendentes verbis. ἐν ψαμάθοις, δ, 426, stabant in arena naves. ψυχαὶ ἀχνύμεναι, λ, 541. ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα, oculi steterunt velut cornua, i. e. sicci, τ, 211. χηλοὶ, cistæ, φ, 52. ergo tertia pluralis aor. 1. hanc correptionem τοῦ η in α, ob metrum, patitur. nulla autem est ratio, cur legere velis ἕστασαν per spiritum asperum. præterea eadem persona syncopatur in ἔσταν, ἐν λειμῶνι, stabant in prato, B, 467. ἐναντίοι 'Αχαιῶν, P, 343. E, 497. Z, 106. Λ, 214, 216. et id, pugnandi causa. ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες, exsurgebant omnes, accedente eo, honoris causa, A, 535. σταν δὲ πρόσθεν αὐτοῦ, stabant coram eo, advenientes improviso, I, 193, ubi omissum est augmentum. sic, σταν δὲ ἀμφὶ αὐτὸν, constiterunt circa eum, Π, 601. μεταστοιχεὶ, Ψ, 358, 757, constiterunt ordine. τρίχες ὀρθαὶ ἐν μελέεσσιν, Ω, 359. αἱ δὲ, ancillæ constiterunt a fuga, ζ, 311. θεοὶ ἐν προθύροις, θ, 325. ἀμφὶ 'Οδυσσέα, χ, 115. et 181, ἑκάτερθε. ἐν μεγάροισι, ω, 391. et 440, ἐν μέσσοις. εἴ κεν ἄποινα στήσωσι, si statuere velint pretia redemtionis, X, 350, *darstellen wollten, (could give:)* nisi ibi est τεχνικὴ λέξις, ut notet, appenderint, *darwägen wollten, (would weigh:)* sic, χρυσοῦ στήσας δέκα τάλαντα, decem talenta auri appendens, T, 247. Ω, 232, i. e. σταθμήσας, ὡς πρὸς ἀκρίβειαν. hinc est ὁ στατήρ: et, ἀποστήσονται, solvendi causa appendent: et μεταστῆσαι, permutare appendendo, *umtauschen durch gegeneinander wägen, (to exchange by weight.)* λαὸν δὲ στῆσον, exercitum stare fac, Z, 433. ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα, ad ignem statuere, Σ, 344, coll. 346. X, 443. Ψ, 40. θ, 434. ἴκρια δὲ στήσας, constituens, ε, 252. ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, π, 292. τ, 11, rixam surgere facientes inter vos. ἔνθα ἵππους στήσασα, E, 755. μύλην, molam stare faciens, υ, 111, *da sie die mühle stille stehen liess, (stopping the mill.)* Imperfectum, ἔσταον, est ionice στάεσκον, et per syncopen, στάσκον. στάσκε, stabat, Γ, 217. στάσκε, μέγα ἰάχων, Σ, 160. Forma media nunc transitive nunc intransitive notat. στήσομαι constituam me, stabo, Σ, 308. et 278, στησόμεθα, stabimus firmiter. ἀντ' αὐτοῦ στήσομαι, stabo contra eum, Y, 90, ubi potest esse præpositio ἀντὶ, potest et adverbium ἄντα, contra, coram, obsis-

tendo. sic στήσεσθαι ἐν πολέμῳ, stare in pugna contra ducenos singuli, Θ, 234, ubi infinitivus pendet a verbo finito, 230. νῦν εἶω περὶ γούνατα ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς, Λ, 608, i. e. γουνάσεσθαι. οἱ δὲ ἱστὸν στήσαντο, erigebant malum, Α, 480. κρητῆρας, β, 431, statuerunt crateras; quod est antecedens, pro consequenti, ἔπιον. sic, κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, Ζ, 528. πῶς σὺ μέμονας ἀντία ἐμοῦ στήσασθαι, contra me consistere, Φ, 482, *gegen mich stand zu halten, (to make a stand against me.)* στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην, Σ, 533, stantes pugnabant pugnam. sic. et, ι, 54. et 77, ἱστοὺς, malos erigentes illi. ἱστὸν, malum erigentes nos, μ, 402. sed, ἱστὸν μέγαν στησαμένη, constituens magnam telam, β, 94. τ, 139. ω, 128. ὁ δὲ ἐστάθη (pro ἐστήθη) ἠΰτε πέτρη, ille stabat sicut petra firmiter, ρ, 464. possis etiam perfectum activi commode derivare a στάω, ut sit ἵστηκα, correpte ἵστακα, pro σέστηκα, et ut spiritus asper sit loco τοῦ Sigma ab initio repetendi, sed ob κακοφωνίαν omissi: retulimus tamen, secuti morem, ad ἵστημι.

στέαρ, ατος. τό. (Στάω) adeps crassus et densus, *talg, (suet.)* et ex hac notione apparet etymon a στέω vel στάω, consisto. differt a τῇ πιμελῇ, sicut Germanorum *talg* differt a pinguedine, *fett, (fat.)* ἐξένεικε στέατος μέγαν τροχὸν, φ, 178, 183, extulit magnum orbem duri adipis vel sebi. Vide sub πιμελή.

στείβω, f. ψω. (Στάω) calco, πατέω, καταπατέω. calcando tero, τρίβω τοῖς ποσίν. calcando denso, πυκνοποιέω, *ich presse, (I press.)* est a στέω vel στάω, nam stante i. e. recto pede id fit. ἵπποι, στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, calcantes cursu suo cadavera et scuta jacentia, Λ, 534. sic, στεῖβον, pro ἔστειβον, Υ, 499. ἔστειβον δ' ἐν βόθροισι, ζ, 92, de lavantibus vestimenta, ἐπάτουν, ἔτριβον τοῖς ποσίν. hinc est ὁ στίβος, i. e. ὁ πάτος, ἡ ὁδὸς, quæ et ἡ τρίβος. et ἡ στιβὰς, άδος, quæ proprie est ἡ πεπιλημένη καὶ καταπεπατημένη στρωμνὴ, in specie vero ῥίψις ἢ θέσις φύλλων κεκλιμένων χαμαὶ, ex foliis aridis factus humi lectus recubitorius; vel et ex viminibus teneris et viridibus. conf. εὐνή. στείβειν et στιβάζειν est et in genere, συντιθέναι, dense componere. Vide sub Τρίβω.

στειλειή, ῆς. ἡ. et στειλειά, ᾶς. ἡ. (Τίλλω) foramen illud in securi aut bipenni, in quod inseritur manubrium ligneum: ὀπὴ πελέκεως εἰς ἣν ἐνείρεται (ἐμβάλλεται) ὁ στειλεὸς, qui et τὸ στειλεὸν, et ὁ στειλειὸς et τὸ στειλειὸν, dicitur. nominis ratio apparet: est enim ἡ στειλειὰ, δι' ἧς στέλλεται (per quam inseritur apte) τὸ δεῖον ἢ ἐμβαλλόμενον. dicitur et ἡ στειλά. οὐκ ἤμβροτε πρώτης στειλειῆς πελέκεων πάντων, φ, 422, *er verfehlete die vörderste und erste öse nicht von allen gerade hintereinander stehenden beilen, (it did not miss the first opening in all the axes placed in a line one behind another.)*

στειλειόν, οῦ. τό. (Τίλλω) est τὸ ἐνιέμενον ξύλον εἰς τὴν, θηλυκῶς λεγομένην, στειλειὰν i. e. ὀπὴν τοῦ σιδήρου. manubrium, *der stiel am beil oder axt, (the handle of an axe or hatchet.)* dicitur et ὁ στειλεὸς, et vulgo τὸ στειλειάριον. est indidem a στέλλω, apto, instruo. ἐν πελέκει στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον, εὖ ἐπαρηρὸς, ε, 236. hinc est et ἡ στελγὶς, ίδος, strigil; quæ et ἡ στλεγγίς. unde στελγίζω et στλεγγίζω: et ἡ στελεγγὶς, et στελεγγίζω. Vide supra.

στεῖνος, εος. τό. (Τῶ) angustia, angustum spatium. est ionice pro στένος, *eine enge, gedränge, (a straight, narrow place.)* στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, in difficillima angustia spatii, Θ, 476, inter fossam et murum. sic, Μ, 66, στεῖνος γὰρ, i. e. τὸ μεταξὺ τῆς τάφρου καὶ τοῦ τείχους στενοχώρημα, *der enge raum zwischen der mauer und dem graben, (the narrow space between the wall and the ditch.)* ἐν στείνεϊ τῷδε, Ο, 426, ubi est τὸ ἔσω τοῦ τείχους καὶ τοῦ πρώτου στίχου τῶν νηῶν, angustum spatium in castris inter murum et primum navium subductarum ordinem. ergo στεῖνος ibi erat ad utrumque latus muri: extra castra inter murum et fossam; intra castra inter murum et naves. potest στεῖνος et esse, coarctatio et condensatio virorum pugnantium: et id maxime locum habet loco ex Ο citato. στεῖνος ὁδοῦ κοίλης, via cava angusta, Ψ, 419. εἶλεον ἐν στείνει, χ, 460, congregabant eas in angusto loco.

στείνω, (Τῶ) in arctum cogo, ango: dense onero. στείνοντο δὲ λαοὶ, nam exercitus arctatus fuisset, Ξ, 34, sc. in angusto fere spatio ad castra habenda: *würden seyn beschweret worden, (would have been cramped.)* ideo naves separandæ fuerant, ut amplius fieret spatium, maxime in littore, ubi accessus ad mare facilis, necessarius erat. notatur ergo τὸ στενοχώρημα. στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, ι, 219, stabula arcte impleta erant agnis et hœdis. θύρετρα εὐρέα στείνοντο φεύγοντι, σ, 385, amplæ januæ arctæ fierent fugienti tibi. ἀρνειὸς, λαχμῷ στεινόμενος καὶ ἐμοὶ, ι, 445, aries, denso vellere oneratus anxie et me; inquit Ulysses, qui sub ariete pendebat: στενοχωρῶν. ποταμὸς, στεινόμενος νεκύεσσιν, Φ, 220, fluvius, oppletus dense cadaveribus.

στεινωπὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ὄφ) angustum quasi oculum habens, angustus. a στενὸς, ionice producto ε per ει, et ὁ ὤψ, oculus, it. apertura quævis. στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, angusta in via, *in einem holen wege, (in a narrow way,)* Η, 143, et sic plene dictum. alibi elliptice ponitur ἡ στεινωπὸς, sc. ὁδός. sic et Ψ, 416, 427, coll. 419, ubi idem dicitur τὸ στεῖνος. ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες, μ, 234, nos per angustam illam viam navigabamus gementes; ubi notatur στενὸς ille πορθμὸς, ὁ μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβδιος, quam angustiam ante notarat, 102. apud recentiores στενωποὶ sunt quævis angustæ viæ in agris aut in urbibus: sicut εὐρωπὸς est vicus latus. proprie vero στενωπός est, ἔνθα οὐκ ἔχουσι διαπετάννυσθαι εἰς θέαν, ἀλλ' ἀποστενοῦνται, οἱ ὦπες εἰς τὸ βλέπειν, ubi oculi non possunt expatiari, sed ubi prospectus in arctum cogitur. hinc in opposito

τὸ εὐρωπὸν est τὸ πλατὺ, e. c. σπήλαιον εὐρωπόν.

στεῖρα, ας. ἡ. (Στάω) carina navis, ἡ τρόπις. it. juvenca quæ nunquam adhuc peperit. est a στεῤῥὸς firmus, firmiter stans, solidus, mutato ρ in Iota, et retracto accentu, cujus contrarium fit in ἡ δέρη et δειρή. dicitur autem sic, quia carinam oportet esse firmam, utpote fundamentum totius navis: juvenca vero metaphorice a carina est dicta, vel, quia uterus ejus adhuc est firmus et compactus. hinc deinde in genere ἡ στεῖρα vocata est, sterilis fœmina, quæ nunquam peperit, quæ et ἡ στεῖρος dicta. ἀμφὶ στείρῃ κῦμα ἴαχε, circa carinam (i. e. circa navem euntem) sonuit graviter unda, Α, 482. β, 428. στεῖραν βοῦν ῥέξαι, κ, 522. λ, 30, quæ esset βοῦς γυνὴ στεῤῥὰ, juvenca plenis viribus, nondum partu debilitatis. βοῦν στεῖραν ἄγων, adducens, υ, 186.

στείχω, f. ξω. (Στάω) vado, eo: ordine et serie procedo. *ich gehe, steige, ziehe; gehe in reihe und ordentlich, (I go, ascend, proceed; go regularly and in order.)* pertinet ad στείω vel στάω, quia vadens erectis pedibus alternatim statuit se in solo. στείχειν ἐς πόλεμον, vadere in expeditionem, ire ad bellum, Β, 833. Λ, 331. ἑκατὸν κοῦροι ἅμα ἔστειχον, Ι, 86. οἱ δὲ ἅμα αὐτῷ ἔστιχον (aor. 2.) Π, 258. ὁπότε ἂν στείχῃ ἠέλιος πρὸς οὐρανὸν, λ, 17, quandocumque sol in antemeridiano cursu est; et ponitur hoc verbum de sole, διὰ τὴν, κατὰ στοῖχον, i. e. τάξιν, πορείαν αὐτοῦ. nam proprie στείχειν est, disposito ordine incedere, statuto ordine. ὅτε στείχῃσι ἀνὰ ἄστυ, η, 72, quando per urbem ambulat ille. ἀνὰ ὁδὸν στείχων, per viam ambulans, i. e. ὁδίτης, ψ, 136. στείχοντες ὁδὸν κατὰ, ρ, 204. ἐνθάδε ἀπὸ Ἄργεος, huc proficiscentes ab Argis, Β, 287, in exercitu. εἴ τινα λάβοι στείχοντα θύραζε, ι, 418. et 444. ὕστατος ἀρνειὸς ἔστειχε θύραζε, ibat foras: ut ergo et de uno dicatur. τὸ στοιχεῖον præter alia et notat umbram a sole factam interdiu: hinc apud Aristophanem Eccles. 648, σοὶ μελήσει, ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον, quando umbra sit decempedalis: nimirum umbra corporis tui contra solem stantis. nam horologia umbratica artificialia tunc nondum habebant Athenis. confer Salmasium ad Solinum.

Στέλλω, f. ελῶ. (Τέλλω) apto, instruo, exorno, *ich stelle in ordnung und in gehörigen stand, rüste aus, (I put in proper order, equip.)* it. contraho, comprimo, colligo, *ich nehme zusammen, ziehe ein, stelle ein, (I collect, contract, draw in.)* est a τέλλω, præfixa Sigma: quod confer. Νέστορα, οὓς ἑτάρους στέλλοντα, *der seine leute in gute ordnung stellete, und zugleich gute leren und regeln ihnen vorstellete, und sie also gut bestellete, (who was arranging his men, and at the same time giving them good advice and instructions, and thus duly preparing them,)* Δ, 294, suos ordinantem et præceptis instruentem. οὔ σε στέλλοιμι εἰς μάχην, Μ, 325, non te statuerem in pugnam, *wolte dich nicht im gefechte mit einstellen, (would not place thee in the battle,)* sc. ὡς ὑποστράτηγον ἐμὸν, non ordinarem et constituerem te. ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, Ψ, 285, vos alii vero parate vos et instruite per castra, *machet euch fertig, (prepare yourselves,)* εὐτρεπίζεσθε, κοσμήθητε, εἰς ἀγῶνα, ad certamen ludicrum: nam ego abstinebo a certamine. σοὶ νῆα στελέω (pro στελῶ) καὶ ἅμα ἕψομαι αὐτὸς, β, 287, adornabo tibi navem, simulque ipse comitabor te; εὐτρεπίσω, exornabo navem instrumentis et hominibus debitis. ἐννέα νῆας ἔστειλα, novem naves armavi, exornavi necessariis, ξ, 248, *ich rüstete neun schiffe aus, (I equipped nine ships,)* coll. 247. hinc est ὁ στόλος, apparatus, ornatus; et ἡ στολὴ, et ὁ στολμὸς, apta vestium induitio. ἱστία μὲν στείλαντο, omisso augmento, Α, 433, contraxerunt, collegerunt vela, *sie zogen die seegel ein und legten sie zusammen, (they furled the sails.)* ἱστία νηὸς στεῖλαν, γ, 11, i. e. συνέστειλαν, compresserunt. sic, ἱστία δὲ στέλλοντας, i. e. συστέλλοντας, π, 353. ab hac notione est τὸ περισταλτικὸν, circa contrahens et comprimens. cæterum notat et, περικρύπτειν, περικαλύπτειν, unde ad vestimenta transiit hoc verbum. imo apud recentiores accessit etiam mittendi notio.

στέμμα, ατος. τό. (Στάω) corona, *ein kranz, (a chaplet;)* vitta lanea, vel sacerdotis capiti imposita, vel ramo appensa qualem supplices præferunt. στέμμα Ἀπόλλωνος ἔχων ἐν χερσὶ ἀνὰ σκήπτρῳ χρυσέῳ, coronam sacerdotis Apollinaris tenens in manibus, una cum aureo (inaurato) scipione, Α, 14, humilitatis causa non in capite gestans eam. στέμμα est, στέφανος ἐκ φύλλων, corona ex frondibus, lauri vel oleæ: sic enim solebant supplicare principibus veteres, ferentes in manu ejusmodi sertum vel frondem. vide Eurip. Orest. 383. eam frondem protendebant ad genua ejus cui supplicabatur. sic et Androm. 894, στεμμάτων οὐχ ἥσσονας σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμὰς, inquit Hermione supplicans, cum tangeret genua Orestis, frondem oleæ vero non haberet. vides ergo, στέμμα in tali contextu non esse vittam vel coronam, sed κλάδον ἐλαίας. mirum quantum vocabularia nos decipiunt, si eorum significatus editos ubique deprehendi opinamur. ὁ ἔχων τὰ στέμματα, Aristoph. Plut. 686, est ipse Æsculapius, ἀεὶ στεφανηφορῶν, ὡς ὑγίας αἴτιος.

στεναχίζω, f. ίσω. (Τῶ) apud poëtam est, anxius sum, gemo, angustia animi et anxietate et sollicitudine laboro. idem ac στένω. ὁ δὲ ἠρνεῖτο στεναχίζων, Τ, 304, ille vero recusabat id gemebundus. οὐδὲ ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω οἶον, nec jam illum solum lugens deploro, α, 243. ὄφρα ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω, ι, 13. λ, 213. π, 195, ut adhuc magis lugens ingemiscam? οὕνεκα σὺ στεναχίζων πάσχεις ἄλγεα, π, 188. ἀδινὸν στεναχίζων, ω, 316.

στενάχω, (Τῶ) idem. est quidem vox στένω, cum paragoge. idem verbum dicitur et στενάζω, f. ξω. gemo, ingemisco, cum gemitu deploro. ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα (luctus) μυρία πέσσω, (coquo) Ω, 639. χαράδραι μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι εἰς ἅλα ἐξ ὀρέων, Π, 391, ubi de torrentibus præcipitantibus ex alto, metaphorice. et 393, ὡς ἵπποι μεγάλα στενάχοντο θέουσαι, ubi ergo comparatio est de anhelitu animæ et strepitu narium in celeri cursu. cæterum nota ibi rhythmum in fine duorum versuum, ῥέουσαι, θέουσαι. additum μεγάλα gravius facit hoc verbum in se non nimis grave. et 489, ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος, periitque gemens sub maxillis leonis; de tauro, coll. 491. πυκνὰ μάλα στενάχων, Σ, 318. Φ, 417. βαρέα, qui gravia, i. e. graviter ingemiscebat, Θ, 334. Ν, 423, 538. Ξ, 432. ἀδινὰ, crebro, Ω, 123. sic, μεγάλα, δ, 516. κ, 76. ι, 420. et 429, τῆς ἔχετο στενάχων, huic petræ adhæsit gemens et cum sono trahens animam. τὴν αἰεὶ στενάχεσχ' pro στενάχεσκε, ionice pro ἐστέναχε, propter hanc adsidue gemebat, Τ, 132. ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν, lugebant, Ψ, 1. ἑταῖροι, κ, 55. τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες, ι, 467, illos vero gemebant lugentes. et 415, Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι, gemens dolensque ex doloribus. et 436, στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ, gementes tacite, expectavimus auroram: et eo loco sola animi anxietas et angustia exprimitur. sic et, ι, 306. βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν, audiit enim eum graviter gementem, θ, 95, 534. ἀδινὰ στενάχοντα, crebro ingemiscentem, η, 274. μεγάλα, ψ, 317. οἱ δὲ, μεγάλα στενάχοντες, ἐφοίτων, ξ, 354, magnopere dolentes et indignantes, ibant quærentes fugitivum.

στένω, f. ενῶ. (Τῶ) apud poëtam semper est, anxius sum, gemo, angustia animi et anxietate et sollicitudine laboro. μέγα (neutrum adverbialiter) δὲ (αὐτὸς) ἔστενε (κατὰ, quod attinet) κυδάλιμον κῆρ, Κ, 16. Φ, 247. et nominativus personæ expressus est, ὁ δὲ, Σ, 33, ut ellipsis præpositionis ad accusativum appareat: ille valde gemebat in corde suo generoso. ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ, Υ, 169, in medio ei gemit forte cor, et angustatur. πόντος ἔστενεν, Ψ, 230, mare gemebat: desinentibus enim ventis tamen mare aliquamdiu jactat κύματα κωφά. cæterum est idem, quod Ionicum verbum στείνω.

στερεὸς, ὰ, ὸν, et στεῤῥὸς, ὰ, ὸν. (Στάω) firmus, durus, solidus, densus et stans quasi. est cum στηρίζω unius originis. ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν ἐνείκεον, Μ, 267, alium blandis, alium duris verbis increpabant. βοέαις αὔαις στερεαῖς, Ρ, 493, coriis bubulis (i. e. clypeis) aridis, densis et firmis. ἕξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος, ἠὲ σίδηρος, continebo hoc secretum apud me, quasi aliquis durus lapis, aut ferrum, τ, 494, nemo quid ex me eliciet. σοὶ κραδίη ἐστὶ στερεωτέρη λίθοιο, ψ, 103, tibi cor est durius saxo, quod stat obnixum, nec mollitur.

pro στερεὸς dicitur et στερέμνιος, ου, ὁ ἡ, stremmig, *(hard, firm:)* et στέριφος, η, ον, quod et sterilem, infœcundum, notat. ταῖς στερίφαις οὐκ ἔδωκε μαιεύεσθαι, Plat. Theæt. sterilibus mulieribus non dedit obstetrices esse.

στερέω, f. έσω et ήσω. (Στρῶ) privo, destituo, solum stare facio. idem quod στέρω. ἐμὲ στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης, me privare volebat totius prædæ, ν, 262. hinc est ὁ ἡ βιοστερὴς, cui deest victus.

στερεῶς, (Στάω) adverb. firmiter, solide, constanter, immobiliter. ὅς κε στερεῶς ἀποείπῃ, qui obstinate negaverit, Ι, 506. πολλοῖς δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν στερεῶς ἐντέτατο, ἡ κυνέη, Κ, 263, galea intus firmiter et dense obducta erat loris. ἠρνεῖτο, Ψ, 42, recusabat constanter et omnino. et 715, νῶτα ἑλκόμενα στερεῶς, dorsa tractata duriter. ἐμὲ κατέδησαν στερεῶς, ξ, 346, me colligaverunt firmiter et arcte.

στέρνον, ου. τό. (Στάω) pectus, *die brust, (the breast,)* τὸ στῆθος. est a στερεὸς, ob os illud latum et firmum pectoris. Ἀγαμέμνων, στέρνον ἴκελος Ποσειδάωνι, pectus quod attinet, similis Neptuno, Β, 479, ubi conf. Ποσειδῶν, in R. εὐρύτερος δ' ὤμοισι καὶ στέρνοισιν, latior humeris et pectore, Γ, 194, erat Ulysses Agamemnone: i. e. fortior et prudentior. ὅν αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας βεβλήκει πρὸς στῆθος, Δ, 106, 108, quem ipse sub pectore indeptus percusserat in pectus: et utrumque notat idem. et 528, ἔβαλε στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, percussit eum in pectus supra mammam. σάκος πρόσθε στέρνοιο φέρων, Η, 224. ἦγεν αὐτὸν ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν, amplexus est eum sub pectore et duxit, Λ, 841, i. e. ἐπὶ τῷ στήθει αὐτὸν ἀγκαλισάμενος. ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειε, Ν, 290, vel pectori vel ventri occurrerit sagitta: et pluralis est ob duas partes pectoris. αἰχμὴ στέρνοιο διέσσυτο, Ο, 542, cuspis per pectus transiliit. στέρνον γυμνωθεὶς, nudatus ad pectus, Π, 312. quia scutum non accurate satis prætenderat pectori. sic et 400. ἀσπίδα πρόσθεν στέρνου ἔχε, Τ, 163. σάκος πρόσθεν στέρνοιο ἐκάλυψε, sc. αὐτὸν, Χ, 313, scutum texit eum ad pectus. ὑπὸ στέρνοισι κονίη ἵστατο, Ψ, 365, de equis currentibus, sub quorum pectoribus pulvis adsurgit. et 508, ἱδρὼς ἀπὸ στέρνου ἵππων, sudor a pectore equorum defluxit. κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσαι, extende et liga vittam tibi sub pectore, ε, 346, 373, ut melius natare possis. ὑπὸ οἰῶν στέρνοισι δέδεντο, ι, 443, sub ovium pectoribus ligati erant.

στεροπὴ, ῆς. ἡ. ("Οφ) fulgur. it. fulgor. πᾶς χαλκῷ ἔλαμπε, ὥστε στεροπὴ Διὸς, Λ, 66. et 83, χαλκοῦ δὲ στεροπήν. et 184, Ζεὺς εἶχε στεροπὴν μετὰ χερσὶν, quasi telum suum. hinc Pindarus Jovem vocat ἐγχεικέραυνον, quasi pro hasta utentem fulmine. ἐγέλασσε χθὼν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς, Τ, 363, risit quasi, et læta specie se induit, terra sub fulgore æris resplendescentis ubique. χαλκοῦ δὲ στεροπὴν, χρυσοῦ τε, δ, 72, 73, de domo magnifice exornata intus.

ἔπλητο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, χαλκοῦ τε στεροπῆς, de exercitu, ξ, 268. ρ, 437.

στεροπηγερέτης, ου. ὁ. (Ῥίω) solius Jovis epitheton, qui fulgura et fulmina congregat et inducit. a præcedente. Π, 298. Vide sub νεφέλη, et Ζεὺς in R. prope initium.

στεύω, (Στάω) idem quod στέω, stare facio, sto, ὑφίσταμαι, ὑπομένω ἀσφαλῶς κίονος δίκην, *stehe wie eine säule, (I stand like a pillar.)* forma media, στεύομαι, consisto, *ich stelle mich, (I place myself,)* promitto, recipio in me, *ich stehe wovor, bin gut wovor, (I promise, pledge myself;)* profiteor, *ich gestehe, bestehe worauf, (I declare, insist upon something.)* στεῦται (per syncopen, pro στεύεται) γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἕκτωρ, *er stellet sich so hin als wolle er reden, (he seems to be preparing to speak,)* Γ, 83. στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψαι ἄκρα κόρυμβα, Ι, 241, confirmat enim se abscissurum esse extremas partes navium, διαβεβαιοῦται, *er setzet dieses versprechen feste, er versichert, (he positively declares, he affirms.)* sic, στεῦται γὰρ, ἀκοῦσαι Ὀδυσσῆος, ρ, 525, confirmat, se audisse de Ulysse. στεῦτο (pro ἐστεύετο) γὰρ εὐχόμενος νικήσειν, affirmabat enim glorians, se victurum esse, Β, 597, ἐνστατικῶς ἔλεγε, *er bestunde beharrlich darauf, er werde siegen, (he confidently affirmed that he would conquer.)* Ἥρῃ στεῦτο ἀγορεύων, Τρωσὶ μαχήσεσθαι, affirmabat verbis Junoni, se pugnaturum contra Troas, Ε, 832, pollicebatur, ὑπέσχετο. στεῦτο γὰρ, παρὰ Ἡφαίστου οἴσειν τεύχεα, recipiebat enim in se, allaturam se esse arma a Vulcano, Σ, 191. ὅγε, ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὔατα, Φ, 455, constituebat enim secum, se abscissurum aures utrisque, ὥριζε καὶ διεβεβαιοῦτο κατὰ διάνοιαν, *sezte sich es für, (resolved.)* στεῦτο γὰρ διψάων, stabat enim sitiens, λ, 583, ubi est in significatu primo, prc ἵστατο, quasi ἐστέετο, interserto υ, et omisso augmento. στεῦνται, pro στεύονται, instant, minantur, Æschyl. Pers. 49.

στεφάνη, ης. ἡ. (Στάω) cinctura, ora: *eine umkränzung, randung, (an inclosure, border,)* quicquid circulum vel circuitum extremum facit. αὐχένα ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, collum sub circulo ferreo galeæ, i. e. inferne ad galeam, Η, 12, ut a parte illa, qua galea desinit collum tegere, tota dicatur galea; ὑποκάτω τῆς στεφάνης. nam galea inferne ad collum habebat prominentiam quandam circularem, πρόβλημά τι, *etwas auswärts gebogenes vorstehendes, (a circular protuberance.)* ἐπεθήκατο κεφαλῇ στεφάνην χαλκείην, i. e. galeam, Κ, 30. χαλκοβάρεια στεφάνη, Λ, 96. est ergo eadem quæ ἡ περικεφαλαία, vel ἡ κυνέη, quia caput cingit et plenius quasi constituit. λίθος ἀπὸ πέτρης, ὅν κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάῤῥοος ὤσῃ, Ν, 138, saxum de petra, quod ab extrema ora verticis detrusit torrens: ubi στεφάνη est ἡ τοῦ ὄρους πετρώδους ἐξοχὴ et exterior ora ejus in suprema πλατύτητι. αἱ μὲν καλὰς στεφάνας εἶχον, puellæ habebant pulcras capitis vel ventris cincturas, Σ, 597, ubi est κόσμος γυναικεῖος. sic et οἱ πύργοι, muri et turres, superne habebant suas στεφάνας, *ihre obere einfassungen und randungen, (their upper circumvallations and bulwarks.)* Vide sub εὐστέφανος.

στέφανος, ου. ὁ. (Στάω) circulus, corona. *ein kranz, (a wreath, chaplet.)* πάντη γάρ σε περιδέδηε στέφανος πολέμου, ubique circa te ardet circulus pugnæ, Ν, 736, i. e. impetus hostilis ex omnibus partibus. ponit ergo poëta hanc vocem ὡς ἐπὶ κύκλου: nam coronam honoris vel lætitiæ causa datam aut gestatam ignorat. οὐκ ἐν νίκῃ, οὐκ ἐν θυσίᾳ, οὐκ ἐν συμποσίῳ, οὐδὲν αὐτόν. sunt ergo illæ victoriales aut convivales coronæ inventum recentiorum. conf. Aristoph. Acharn. 637, 638.

στεφανόω, (Στάω) cingo, circumdo. αἰγίδα, περὶ ἣν πάντη φόβος ἐστεφάνωτο, Ε, 739, i. e. κύκλῳ περιέχει, terror cingit eam, et complectitur totam. ἐπὶ ἀσπίδι Γοργὼ ἐστεφάνωτο, in clypeo Gorgo sita erat et circumdata, Λ, 36, occupabat medium orbem clypei, circumposita et expansa in eo erat, κεφαλὴ αὐτῆς δηλαδή. et sermo est de clypeo Agamemnonis. ἀμφὶ τὸν Δία θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο, Ο, 153, circumposita erat odora nubes, i. e. κύκλῳ περιεῖχεν τὸν Δία. περὶ νῆσον πόντος ἐστεφάνωται, κ, 195, i. e. περιέχει αὐτὴν κύκλῳ. et his locis est tmesis compositi verbi περιστεφανόομαι et ἐπιστεφανόομαι. apud Pindarum est notio coronationis in capite.

στέφω, f. ἔψω. (Στάω) circumdo, cingo: orno, κοσμέω: ἀναπληρόω, expleo. semper est σεμνὴ λέξις, et quædam πλήρωσις notatur. est a στέω, stare facio, constare facio, quia cincta vel impleta statum habent rectiorem. sic et apud Romanos, pueri coronant vina, i. e. pocula plena ad summam oram faciunt. θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, θ, 170, i. e. ὄψιν ἄμορφον ἀναπληροῖ ἡ πιθανότης τοῦ λέγειν, coll. 169, non est formosus, at hunc formæ defectum explet deus data eloquentia. ἀμφὶ κεφαλῇ ἔστεφε νέφος θεὰ, Σ, 205, ubi est compositum per tmesin, pro ἀμφέστεφε, nubem auream circumdedit dea capiti ejus, i. e. fulgore rutilante cinxit et ornavit. Vide sub ἐπιστεφής.

στέω, vide ΣΤΑ'Ω.

στῆθος, εος. τό. (Στάω) pectus. idem quod τὸ στέρνον. est a στάω deductum nomen, partim ob firmiorem pectoris structuram præ ventre inferiori, partim ob prominentiam ejus, maxime apud fœminas. ὤμω κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, Β, 218, de Thersite, humeri curvi, versus pectus contracti, Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, Junoni vero non cepit pectus iram, Δ, 24. Θ, 461. conf. χάζω. et hoc est τὸ ἀθυρόγλωττον, quando lingua clausa non est janua quasi; et Homerice, τὸ ἀκριτόμυθον: et ἀπύλωτον ἔχειν στόμα. λόγοι τυραννήσαντες φαῦλοί εἰσι δορυφόροι θυμοῦ, δεσπότου κακοῦ. αὐτὸν ἔβαλε στῆθος παρὰ μαζὸν δεξιὸν, Δ, 480, omisso πρός. sic, Θ, 121, 313. Ο, 577. χ, 82, 286, 404. nam pectus distinctum est duobus μαστοῖς vel μαζοῖς, βεβλή

καὶ τὸν πρὸς στῆθος, Δ, 108, coll. 106. Ξ, 412. ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον, Ε, 19, *traf mitten auf die brust, (struck the middle of the breast,)* στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ, Ν, 438. Ο, 523. Π, 597. βάλεν αὐτὸν κατὰ στῆθος, Θ, 303. πρὸς, Ο, 250. ἔβλητο πρὸς στῆθος, de leone, Π, 753. κληῒς ἀποέργει (separat) αὐχένα τε στῆθός τε, Θ, 326. ἔκοψεν αὐτὸν κατὰ στῆθος, Μ, 204, de dracone vulnerante aquilam. οὐτάμεναι (vulnerare) αὐτὸν πρὸς στῆθος ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν, ubi diaphragma adjacet hepati et cohibet hepar, ι, 301. ἐπέλασα θαλάσσῃ στῆθος, admovi pectus mari, nataturus, ξ, 351. μή σε στῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος, σ, 21. στῆθος δὲ πλήξας, manu sibi pectus percutiens, υ, 17. ὄπα μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει, vocem magnam ex pectore emittebat, Γ, 221. ἄγχι στήθεός ἐστι κανὼν, Ψ, 761. et 763, ἀγχόθι δ᾽ ἴσχει στήθεος. στήθει δὲ δόρυ ἐνέπηξε, Ο, 650. στήθεα δ᾽ ἱμερόεντα, desiderabilia pectora, Veneris, Γ, 397, ut ergo pectus ejus totum nudum fuerit. ἄφρεον δὲ στήθεα, omisso κατὰ, et spumabant quod attinet pectora, Λ, 282, de equis currentibus. et in hoc versu bis duæ breves sunt pro una longa. χερσὶ δὲ πᾶσαι στήθεα πεπλήγοντο, plangebant pectora, in luctu, Σ, 31, 51, mulieres Achillis. et Briseis, Τ, 285, χερσί τ᾽ ἄμυσσε στήθεά τ᾽ ἠδὲ ἁπαλὴν δείρην, vulnerabat leviter sibi, *ritzete, (grazed.)* λαχνήεντα, de Vulcano, lavante se, Σ, 415. φάνεν (ἐφάνησαν) δέ οἱ εὐρέες ὦμοι, στήθεά τε, στιβαροί τε βραχίονες, σ, 68, de Ulysse. κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, Κ, 95, exsilire quasi vult ex pectore meo. ἔχει κότον ἐν στήθεσσιν, (ob metrum pro στήθεσιν) ἑοῖσι, Α, 83, tenet iram repostam in pectore. et 189, ἦτορ ἐν λασίοις. θώρηκας ἀμφὶ στήθεσσιν, Β, 544. et 142, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε, commovebat. eadem phrasis est Δ, 208. Γ, 395, coll. 397. ρ, 150. φ, 87. θ, 178. ρ, 47. υ, 9. coll. 17. τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ, Δ, 289. et 309, τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἔχοντες ἐνί. et 313, ὡς θυμὸς ἐνί. et 360, οἶδα γὰρ, ὥς σοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοις ἤπια δήνεα οἶδε. et 430, ἔχοντα αὐδὴν ἐν, populum cohibentem voces in pectoribus, i. e. silentem. ὄφρα εἴπω, ἅ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει, Η, 68. ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκα (pro ἐνῆκα, immisi) ἄτρομον, Ε, 125. et 513, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε (pro ἐνέβαλε, indidit, per tmesin) ποιμένι λαῶν. αὐτῷ θυμὸς ἐπάτασσεν ἐνὶ, animus ei palpitabat in præcordiis, Η, 216. μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν ἐν, Ι, 256, magnanimos spiritus et iram cohibere in pectore et frænare memento. et 606, εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, quoad spiritus et halitus in pectore maneat. sic et Κ, 90. et 9, πυκινὰ ἀνεστονάχιζεν ἐν. ἄλλῳ δ᾽ ἐν στήθεσσι τίθει νόον Ζεὺς ἐσθλὸν, Ν, 732. οὔποτέ με ὧδε ἔρος γυναικὸς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐδάμασσε, Ξ, 316, et 39, ἄχνυτο δέ σφιν θυμὸς ἐνί. τοῖσι δὲ θυμὸν ἔθελξε ἐν, Ο, 322. κῆρ γηθεῖ ἐνὶ, Ξ, 140. ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου ἐνὶ, Ο, 710. ἐν δέ γε θυμὸς στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, Π, 163. et 691, ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν, qui ei et tunc animum in pectore excitavit. οὔτε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ, de apro, Ρ, 22. et 68, ὡς τῶν οὔ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα ἀντίον ἐλθεῖν, contra ire. et 570, καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν. χόλος ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται, Σ, 110. et 113, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ. sic et Τ, 66. et 202, καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν (pro ἦ, sit) ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν. et 328, πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει. et 348, καί οἱ νέκταρ στάξον ἐνὶ στήθεσσι, pro ἔνσταξον. et 353, ἐνέσταξε. ἔγνως ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν, Υ, 20. οὔτε νόημα γναμπτὸν ἐνὶ, Ω, 41. ἀοιδῆς λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ τείρει, α, 341. μή τί σοι ἄλλο ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε, β, 304. οὔ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ε, 191—222, τλήσομαι, ἐνὶ — ταλαπενθέα θυμόν. αἰεὶ ἐν — νόον πολυκερδέα νωμῶν, ν, 255. ἄχνυμαι ἐν ἐμοῖς, ξ, 169. et 391, θυμὸς ἐνὶ — ἄπιστος, incredulus. οἶσθα γὰρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ — γυναικὸς, ο, 20. σὸν κῆρ τετλάτω ἐν, π, 275. οὔ σοι τοιοῦτον ἐνὶ — νόημα, ρ, 403, non tibi tale ingenium in pectore. καθαπτόμενος ἦτορ ἐν — υ, 22. et 217, ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ — πολλὰ ἐπιδινεῖται. et 328, ὄφρα μὲν ἡμῖν θυμὸς ἐνὶ — ἐώλπει. et 366, νόος ἐν — τετυγμένος οὐδὲν (nequaquam) ἀεικής. θυμός μοι ἐνὶ — τέθηπε, stupet, ψ, 105. χεῖρας ἐπιθέμενος στήθεσσιν ἑταίρου, Σ, 317. Ψ, 18, mortui, lugens. ἐνορούσας στήθεσσιν, irruens in pectus cæsi hostis, exuturus ei arma, Φ, 182. ἐν δέ μοι αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, Χ, 452. ἐπὶ στήθεσσιν κάππεσε, Ψ, 727, in pectus ejus procidit pectore suo. ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ — Ἀχαιῶν, β, 90. et 125, τοῦτον νόον, ὅν οἱ νῦν ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοὶ, pro ἐντιθεῖσι. ἥν τινα μῆτιν ἐνὶ — κέκευθε, γ, 18. ἐμοὶ κραδίη αὖτις ἐνὶ — ἰάνθη, δ, 549. σοὶ δέ τις ἐν ἀκήλητος νόος ἐστὶν, κ, 329. σμερδαλέος αὐτῷ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ, λ, 608. ἰὸν ἐμβαλοῦσα στήθεσσι, υ, 62, sagittam injiciens Diana pectori; de morte subita. θώρηκα περιέδυνε στήθεσσι, Γ, 332. Λ, 19. Π, 133, Τ, 371. sic, ἐνέδυνε χιτῶνα περὶ — Κ, 21. χιτῶνα ἔθηκε ἀμφὶ στήθεσι, π, 174, nam sæpe per hanc partem præcipuam signatur totum corpus. sic, ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος, Δ, 420. ἔλαμπε περὶ — θέοντος, Χ, 32. πολλάκι μοὶ κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου, Ι, 486. στήθεσι παμφαίνοντας, pectora nudatos, Λ, 100, i. e. toto corpore, exutis tunicis. λὰξ ἐμβὰς στήθεσι, pede imposito pectoribus, Ζ, 65. Ν, 618. Π, 503. ἀμφὶ στήθεσφιν, pro quo tamen alii legunt στήθεσσιν, Β, 388. διὰ στήθεσφιν, pro στηθέων, Ε, 41, 57. Θ, 259. Λ, 448. Χ, 284. χ, 93. ἀπὸ στήθεσφιν, Λ, 374. τόσην ὄπα ἧκεν ἐκ στήθεσφιν, Ξ, 150. περὶ, Μ, 401. ἀπὸ στήθους λέγειν, loqui, non de scripto vel libro, sed ex memoria et ex tempore; sicut nos dicimus, *aus dem herzen beten, (to pray extempore.)* hinc est verbum ἀποστηθίζειν, ex animo loqui. Vide sub πoῦς ad initium.

στήλη, ης. ἡ. (Στάω) columna erecta, cippus, statua. est a στάω, f. στήσω. ἑσταότα αὐτὸν ἅτε στήλην, stantem firmiter eum, sicut columnam aliquam lapideam, Ν, 437, nam proprie notat columnam saxeam ex terra exstantem, monumenti aut alius significatus causa. τύμ-

βῳ τε στήλῃ τε, monumento et cippo, Π, 457, 675. prius fit ex terra adgesta, posterius ex columna super eam erecta, cui inscribi solebat titulus brevis. ὥστε στήλη, ἥτε ἐπὶ τύμβῳ εἱστήκει τεθνηότος, P, 434, ubi parabola de ea; et sermo est de mortuo. ejusmodi στήλη sæpe erat statua; et in monumentis sepulcralibus sæpe ἀγάλματα ἵππων aut talium. hinc dicitur composite, στήλη ἐπιτύμβιος. τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, μ, 14, coll. 15, tumulum congerentes, et superne cippum erigentes; et ibi hæc στήλη erat ἐρετμὸν, remus ligneus erectus. στήλῃ, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ, columnæ vel statuæ, supra tumulum viri fato functi, Λ, 371, ut appareat, proprie esse ἀνδριάντα τὸν ἐκ λίθου ἀνεστηκότα. hinc est στηλιτεύω, monumento trado, memoriæ causa: et ὁ στῆλος, qui mutat τὸ η, ut fiat ὁ στύλος, columna, it. stylus, sicut a τηρέω fit ὁ τυρὸς, et ab ἡ ἅλμη ἁλμυρός. scribitur et ἡ στύλη: columna: et Germanorum, *stuhl, (a stool, a chair,)* sella stans, ejusdem est originis. στήλας δὲ προβλῆτας ἐμόχλεον, M, 359, ubi sunt saxa crassa oblonga, exterius applicata muro, ne facile fundamentum ejus læderetur: τὰ ἐξέχοντα τῶν θεμελίων, vel et, αἱ λεγόμεναι ἀντήρειδες vel ἀντήριδες, ab ἀντὶ et ἐρείδω. et stabant istæ ὀρθαί.

στηρίζω, f. ίξω. (Στάω) stare facio firmiter, statuo, figo; confirmo; sto firmus. est a στάω per paragogen. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, Δ, 443, de Eride, attollit caput et infigit id cœlo, i. e. quam maxime augetur; et in aëre alto clamor ejus personat valide. ἴριδας Κρονίων ἐν νέφεϊ ἐστήριξε, τέρας ἀνθρώπων, Λ, 28, Jupiter iridas in nube fixit ut sint signum hominibus et ostentum. στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, μ, 434, stabilire me pedibus firmiter. sic, οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι, neque poterat pedibus consistere et firmare se, Φ, 242. πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο, Π, 111, ubique enim malum malo adhærebat et nitebatur, et in propinquo stabat alteri malo: et id vult poëta, πανταχοῦ στεῤῥῶς ἐφεστάναι κακὰ πυκνὰ τοῖς Ἀχαιοῖς, ὡς οἷον ἀσφαλῶς πεπηγότα, quasi adfixa, infixa, nec cedentia viribus removentium; conf. κακόν.

στιβαρὸς, ὰ, όν. (Στάω) condensatus, compactus, densus, firmus, nervis et robore plenus. *dichte, steif, stark, feste, (close, compact, firm, strong.)* πυκνὸς, στεῤῥός. est a στείβω, ejusque a. 2. ἔστιβον, per metaphoram a probe et dense calcata via. ὤμῳ στιβαρῷ, E, 400. αὐχένα στιβαρὸν, Σ, 415. Θ, 136. et notat musculosum et nervosum. στιβαρὸν ἔγχος, E, 746. Θ, 390. Π, 141, 802. T, 388. α, 100. σάκος, Γ, 335. Π, 136. Σ, 478, 608. T, 373, firmum scutum et densum. στιβαροὶ βραχίονες, σ, 68. στιβαροῖς ὤμοις, ξ, 528. ο, 61. στιβαρῆς χειρὸς, ἀπὸ, N, 505. Π, 615. Ψ, 843. Θ, 189. ἐκ, O, 126. χερσὶ στιβαρῇσι, M, 397. Ψ, 686, 711. δ, 506. Θ, 84. μ, 174. σ, 334. χεῖράς τε στιβαρὰς, ι, 454. δίσκον στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ, Θ, 187, discum, non sane paullulum modo crassiorem et firmiorem.

στιβαρῶς, (Στάω) adverb. firmiter, robuste, dure. πύλας πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, M, 454, ubi notatur portæ πύκνωσις στεῤῥή: nam non omnia densa sunt et firma.

στίβη, ης. ἡ. (Στάω) pruina, ἡ ἑωθινὴ πάχνη, *der reif, (hoar-frost.)* est a στείβω, quatenus notat πυκνοποιέω: πυκνοῦται γὰρ ἡ δρόσος παχνουμένη: sicut et ἡ στίβος est ἡ ἐν τῷ καταπατεῖσθαι πυκνουμένη ὁδός. στίβη κακὴ, ε, 467. ὑπηοίη, sub auroram facta, ρ, 25. pertinet ad στείβω et τὸ τῖφος, εος, locus uliginosus et paludosus, vel in genere locus uvidus et pascuis aptus, *eine niederung, ein bruch zur vieh-weide, (a marsh for pasturing cattle;)* pro στῖφος. Theocr. Id. 25, 15, νομοὶ αἰὲν τεθηλότες ἀνὰ μέγα τῖφος ποταμοῦ, pascua semper herbosa et viridia in magna palude riparum fluvii. apud Strabonem Lib. 8. p. 239, edit. Casaub. est adjectivum τιφώδης ὁ ἡ. ἕλειον καὶ τιφῶδες χωρίον, regio palustris et aquosa.

στίλβω, f. ψω. (Στάω) niteo, corusco: lævis sum. est ab eadem origine qua στιβαρός: nam bene compacta et dense curata solent esse lævia et nitentia, ut ex corpore bona habitudine prædito hominis apparet. et a tali corpore transfertur deinde ad alia probe adornata. κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασιν, de Paride succi et venustatis pleno, Γ, 392, et participium proprie pertinet ad prius nomen. χιτῶνας εὐνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, Σ, 596, tunicas albas leniter et suaviter nitentes quasi ab oleo superlito; conf. ἔλαιον. et tales tunicæ erant quidem subtili filo, at dense compacto. κάλλεϊ καὶ χάρισιν στίλβων, ζ, 237. coll. 230, de Ulysse probe loto et recipiente pristinam habitudinem. proprie ergo de lævore nitido et compacto dicitur: unde est similitudo olei. fuit et in usu forma verbi στίλπω et στίλφω: unde est nomen pr. Στίλπων ἢ Στίλφων, ωνος. sic καλύβω et καλύπτω. a στίλβω est ἡ στιλβηδὼν, όνος, nitor, lævor.

στιλπνὸς, ἡ, όν. (Στάω) nitidus, lævis. est a στίλπω, sicut a θάλπω est θαλπνὸς, a τέρπω τερπνός. στιλπναὶ ἕερσαι, Ξ, 351, nitentes guttæ roris.

στίξ, ιχός. ἡ. (Στάω) in genere est, ordo militaris, divisio aliqua militum, nullo certo numero eorum præfinito. præcise vero est ἡ πεντακοσιοστὺς στρατιωτῶν, cohors militum peditum, habens viros quingentos. est a στείχω, διὰ τὸ τῆς πορείας εὔτακτον. quinque ejusmodi στίχες, habentes in universum bis mille quingentos viros, ut quælibet στὶξ habuerit quingentos, enumerantur, Π, 168—199. στιχὸς εἶμι διαμπερὲς, ubi singularis generaliter, pro plurali indefinito, T, 362, omisso διά: vado per ordines penitus, *ich dringe durch die stehenden glieder der feinde, (I penetrate the ranks of*

the enemy.) et præsens est pro futuro, certitudinis causa. κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων, fortes ordines clypeis armatorum, i. e. gravis armaturæ, Δ, 90, 201, 221. et 330, οὐκ ἀλαπαδναί. τοῖαι, Η, 65. et 61, πυκναί. ἐπήλυθον, Λ, 412. Ρ, 107. ἄρθεν, Π, 211, apte junctæ sunt. Φωκήων στίχας ἵστασαν, constituerunt ordines eorum, Β, 525. ἵζοντο κατὰ στίχας, Γ, 326, consederunt secundum ordines. nam extra pugnam sedisse in acie antiquos, ubique apparet apud poëtam: quod Cæsar de barbaris sui temporis narrat. τοὺς Ἕκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, animadvertit eos inter ordines, i. e. in acie, Ε, 590, et κατὰ στίχας pertinet ad Ἕκτωρ, non ad τούς. κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ, adhortantes suos in acie, Δ, 91. ἀγχίμολόν οἱ ἦλθε κατὰ, Π, 820. Τρώων στίχας Ἄρης ὤτρυνε μετελθὼν, Ε, 461, eorum ordines obiens Mars adhortabatur. ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, Γ, 196. sic, ἐπιπωλεῖτο, Δ, 231, 250. Λ, 264, 540. Ἕκτορα ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν, Ο, 279. et 615, ῥῆξαι. ᾧ (qua hasta) δάμνησι (domat et superat(στίχας ἀνδρῶν ἡρώων, Ε, 746. Θ, 390. α, 100, et id notat τὸ πολὺ τῆς ῥωμαλεότητος Minervæ: οὐ γὰρ στίχα μίαν ἀλλὰ στίχας, et quidem ἡρώων: tam præstans et efficax est hasta ejus. ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο, qui iis præesset in acie, Β, 687, κατὰ στρατιωτικὰς τάξεις. ἵππους μὲν ἐπὶ στίχας ἔρυξαν, equos cum curribus re. traxerunt ad ordines pedestres suos, Γ, 113, nam equestres viri ante aciem pedestrem pugnabant initio conflictus. ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν, vastantem ordines, Ε, 166. sic, ἐναίροντα, cædentem, Λ, 188, 203. πειρητίζων, tentans, Μ, 47. et 48, εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν, cedunt ordines. ῥηξάμενος πυκινὰς, perrumpens, Ν, 680. φοβῆσαι, fugare, Ρ, 505. et 510, ἀμύνεσθαι, propulsare ordines hostium. πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων πολλάς τε καὶ ἵππων ὑπερᾶλτο, Υ, 326. οἳ θρέξασκον (ionice pro ἔθρεξαν) ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι, Σ, 602, coll. 599, 600, de saltatoribus, qui nunc saltabant velociter in orbem, nunc vero per series sibi invicem occurrentes vel et simpliciter recta linea juncti progredientes: ποτὶ μὲν τροχοειδῆ καὶ κυκλοτερῆ δρόμον ἐποιοῦντο, ποτὶ δὲ ἀντιμέτωποι ἀλλήλων γιγνόμενοι κατ' ὀρθὸν δὲ ἀλλήλων ἔθεον. Vide sub ἴος, unus.

στιχάω, f. ήσω. (Στάω) vado, eo: ordine progredior. ἐστιχόωντο (pro ἐστιχῶντο, ab ἐστιχάοντο) ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν, vadebant agminatim ad concionem, Β, 92. et 516, τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο, triginta eorum naves ierant in ordine una cum reliqua classe. sic et 602, 680, 733. ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐς μέσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο, de curru descendentes in medium eorum ibant, Γ, 266. sic et pugnaturi duo, certamine singulari, 341. τευχέα εἱμένοι, armis induti progrediebantur in acie, Δ, 432, de exercitu procedente. νομῆες ἅμα βόεσσιν τέσσαρες, quatuor pastores cum bubus ibant, Σ, 577. est formatum verbum ab aor. 2. ἔστιχον, a στείχω, q. v. et ponitur quoque de navibus, cursum facientibus ordine suo.

στόμα, ατος. τό. (Τέμω) os, *der mund, (the mouth.)* est a perf. m. τέτομα, a τέμνω, præfixo Sigma: nam ipsum os est fissura, et os comminuit cibum per dentes, et mordere potest. est ergo quasi mordens, *der beisser, (the biter.)* nam non exterior pars oris tantum, ubi labia sunt, sed et interiora ejus, hoc nomine appellantur. εἴ μοι δέκα στόματα εἶεν, Β, 489. κεφαλὴ, στόμα τε ῥῖνές τε, οὔδει πλῆντο, caput, os et nares, admovebantur terræ, Ξ, 467, *der abgehauene kopf fiel viel eher auf die erde, ehe der noch eine weile stehende rumpf umfiel, (the dissevered head fell to the ground some time before the trunk.)* ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε, lacerabatur quod attinet cubitos, os et nasum, *er beschund sich im fallen, (he lacerated himself in falling,)* Ψ, 395. et 777, ἐνέπλητο ὄνθου βοέου στόμα τε ῥῖνάς τε, implebatur fimo bubulo os et nares, *bekam maul und nase voll ochsenmist als er da hinein fiel, (his mouth and nostrils were filled with cow-dung when he fell in.)* tale os plenum fimo, possit vocari βορβόρου ὀπὴ, fissura cœno plena; quas voces componens ὁ βαρύγλωσσος Ἱππῶναξ, βορβορόπην ὕβρισε γυναῖκά τινα, σκώπτων ἐκείνην εἰς τὸ παιδογόνον, ὡς ἀκάθαρτον, vulvam illius esse plenam cœno et immundam. στόματος δὲ ἐξέπτυσε ἅλμην, ex ore exspuit salsuginem, ε, 322. et 456, θάλασσα κήκιε πολλὴ ἀνὰ στόμα τε ῥῖνάς τε, multa maris aqua fluebat ei per os et nasum, *lief ihm aus maul und nase, (ran from his mouth and nose.)* σύν τε στόμα ἐρεῖσαι, λ, 425, comprimere os, ut fieri solet morientibus, ne hiet post mortem. ἄραβος (crepitus) δὲ διὰ στόμα γίγνετο ὀδόντων ὑπαὶ δέους, præ timore, Κ, 375, *die zähne im munde klapperten fur furcht, (the teeth in his head chattered for fear.)* μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο, sermonem, qualem sane vir cordatus per os emissurus omnino non esset, Ξ, 91. ἀφλοισμὸς (spuma) δὲ περὶ στόμα γίγνετο, circa os fiebat, Ο, 607. χεῖρα ἀνδρὸς παιδοφόνοιο (qui liberos meos occidit) πρὸς στόμα ὀρέγεσθαι, ori meo admovere, Ω, 506. πρηνὴς ἐπὶ στόμα, pronus cadens in faciem, Ζ, 43. sic, κατέωσε ἐπὶ στόμα, dejecit eum in faciem, Π, 410. et 345, αὐτὸν κατὰ στόμα ἔνυξε, transfodit eum per os. ponitur deinde et de aliis rebus. ξυστὰ (hastilia) κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ, superne induta ferro, Ο, 389, ubi στόμα est idem quod τὸ στόμωμα. ἠϊόνος στόμα μακρὸν, littoris magnum et longum os, Ξ, 36, quasi littus esset ἔμψυχόν τι: et est locus, ubi mare ἀποπτύει (evomit) συνήθως ἄχνην. ποταμῶν στόματα, fluviorum ostia, Μ, 24, i. e. faciebat, ut fluvii retro currerent: et στόμα ibi est locus, ubi fluvius se exonerat in mare, δι' οὗ ἐκβάλλειν καὶ ἐρεύγεσθαι ποταμὸς εἰς θάλασσαν dicitur. ποταμοῖο κατὰ στόμα ἷξε νέων, ad fluvii ostium venit nans, ε, 441. ab hac metaphora vocis στόμα sunt et τὰ στόμια ποταμῶν, et αἱ ἐκβολαὶ, et

ἐρεύγεσθαι ποταμοὺς εἰς θάλασσαν, eructare. ἀκταὶ προβλῆτες ἐν στόματι προὔχουσι, κ, 90, ubi sermo de portu, littora prominentia in ostio portus prominent. ἀργαλέον στόμα λαύρης, χ, 137, difficile os angiporti, i. e. aditus ad angiportum; et conf. αἰνῶς. πτολέμοιο μέγα στόμα, prœlii magnum os, K, 8, ubi prœlio tribuitur os, διὰ τὸ βορὸν, quia vorat viros: et notatur frons aciei. sic et ξιφῶν στόματα inde dicuntur. et στομοῦσθαι dicimus τὸν σίδηρον, quando acuitur, aut quando durior redditur per artem fabrilem; unde deinde στομῶσαι notat roborare, acrius reddere et durius. πρὶν πολέμου στόμα δύναι, T, 313, antequam pugnæ os iniret: et habet ibi hæc phrasis τὶ ἀστειότητος, coll. 304, 306, nam Achilles nolebat ut cibus intraret in suum στόμα, contra ipse volebat intrare in os pugnæ, quæ multos viros fortes sit absumtura. sic et, στόμα ὑσμίνης, prœlii statarii, Υ, 359. ἀπὸ στομάτων ἡμῶν ὄπα ἀκοῦσαι, inquiunt Sirenes, μ, 187, vocem audivisse ex oribus nostris. ὁ στόμις, ιος, et ὁ στομίας, ου, est ὁ στόματι ἀντερείδων χαλινοῖς, *ein hartmäulig pferd, (a hard mouthed horse:)* et deinde omnis durus et non facile cedens labori, sic appellatur. hinc est στομφάζω, grandia loquor aut polliceor, Aristoph. Vesp. 720. et στωμύλλω, blatero, apud Aristoph. passim. et εὐστομέω, bona verba loquor, bene dico. εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς, Aristoph. Nub. 831, bona verba, quæso; nec loquitor quidquam ignominiosi in viros dextros et ingeniosos.

στόμαχος, ου. ὁ. (Τέμω) guttur, *die kehle, gurgel, (the throat, gullet.)* est a στόμα per paragogen; nam cohæret proxime ori, et est os proprium ad intromittendos in ventriculum cibos, imo et ad formandos sonos. ἀπέταμε στομάχους ἀρνῶν χαλκῷ, discidit guttura agnorum ferro, in sacrificio, Γ, 292, coll. 269, seqq. i. e. ἔσφαξε τοὺς ἄρνας: nam σφάζειν proprie est, guttur incidere, *die kehle abschneiden, (to cut the throat.)* sic et, ἀπέταμε στόμαχον κάπρου χαλκῷ, T, 266, abscidit guttur apri. κατὰ στομάχου θέμεθλα ἔνυξε, P, 47, gulam ejus transfodit hasta; nam τὰ θέμεθλα vocat τὴν θέσιν, locum ubi sita est gula: et στόμαχος est ὁ λεγόμενος βρόχθος περὶ τὰ τοῦ λαιμοῦ ἔσχατα, ἡ φάρυγξ, ὁ βρόγχος. sic et apud Romanos, e. c. Cicero ad diversos, Lib. 4, Ep. 12, § 3, vulnera duo, unum in stomacho. notio, qua ventriculum notat, est recentiorum: antiqui ventriculum vocabant τὴν γαστέρα.

στοναχέω, f. ήσω. (Τῶ) anxius sum, gemo, angustia animi et anxietate et sollicitudine laboro. idem ac στένω et στενάχω. ἀδινὸν στοναχῆσαι, Σ, 124, crebro gemere.

στοναχὴ, ῆς. ἡ. (Τῶ) gemitus ex luctu et mœrore oriens. est ab ὁ στόνος, cum paragoge: nisi velis existimare, τὸ ἄχος simul inesse huic nomini. τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματα ὀρώρει, Ω, 512, horum igitur amborum gemitus lugubris in domo incitabatur. et 696, οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε, i. e. in summo luctu. Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, B, 356, 590, ubi prior vox est passiva, impetus in eam factos violentos a Paride, et gemitus Helenæ rapaciter detentæ. et 39, ἔμελλεν αὐτοῖς ἐπιθήσειν ἄλγεά τε στοναχάς τε διὰ κρατερὰς ὑσμίνας, aucturus iis erat ærumnas et miserias in pugnis. δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, ε, 83, 157, animum conficiens. ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ, si vero aliqua mulierum audiat in domo sua gemitum vulneratorum aut sonum percussorum cadentiumque alium, φ, 237, 383. γλυκὺς ἵμερος ᾗρει αὐτὸν κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς, dulcis appetitus cepit eum fletus et gemitus, χ, 501. στοναχῇ τε γόῳ τε ὀδυρόμενος, π, 144. sic, μυχμῷ τε, fremitu et gemitu, ω, 415. θεοὶ ἔδοσάν μοι ἄλγεά τε στοναχάς τε, ξ, 39.

στοναχίζω, f. ίσω. (Τῶ) anxius sum, gemo, angustia animi et anxietate et sollicitudine laboro. idem ac στένω et στοναχέω. μεγάλα στοναχίζων, Ψ, 172. et 225, ἀδινά. μέγα δὲ στοναχίζετο θυμῷ, H, 95, magnopere ingemiscebat et indignabatur animo, στενακτικῶς ἐλάλει.

στονόεις, εσσα, εν. (Τῶ) gemitum ciens, gemituum plenus. βέλεα στονόεντα, tela tristia et morientium gemitus cientia, Θ, 159. O, 590. ω, 179. ἐμὰ κήδεα, ærumnas meas luctuosas, ι, 12. στονόεσσαν ἀϋτὴν, i. e. μάχην, pugnam ubi multi morientes gemunt et reliqui graviter laborant, λ, 382. εὐνὴ στονόεσσα, lectus dormitorius, qui mihi gemituum locus est ob viduitatem, ρ, 102. τ, 595, ἀοιδὴν, cantum lugubrem, Ω, 721. στονόεντες ὀϊστοὶ, sagittæ letiferæ, φ, 12, 60.

στόνος, ου. ὁ. (Τῶ) gemitus, labor gravis vel affectuosus, *das stönen, die mühe, (groaning, toil.)* Ἔρις, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν, Δ, 445, Contentio, augens gemitum et gravem laborem virorum pugnantium. τῶν δὲ στόνος ὤρνυτο ἀεικὴς ἄορι θεινομένων, horum gemitus excitabatur atrox ense percussorum, K, 483. Φ, 20. sic et, κράτων τυπτομένων, χ, 308. ω, 183, capitibus, i. e. singulis continua serie, percussis. στόνον οἷον ἤκουον κτεινομένων, eorum qui occidebantur, ψ, 40. ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν, T, 214, gravis gemitus virorum, morientium.

στορέω, f. έσω. (Στρῶ) expando et extendo dejectum vel depositum in terra vel alio plano: sterno: æquo. idem ac στρόω. hinc est στορεννύω, στορέννυμι, per distractionem vel paragogen in præsenti: unde per syncopen στόρνυμι. et τὸ στόρεσμα. ponitur proprie de apte disponendo aliquo: hinc ἐπὶ εὐνῆς, de lecto, deinde per metaphoram ἐπὶ γαλήνης in mari, quando fluctus inæquales sternuntur, ut plana fiat superficies æquoris. hinc et ἐπὶ θυμοῦ, de ira, quando ponitur. καὶ ἐπὶ λίθων, e. c. ἔστρωσε λίθοις τὴν ὁδὸν, æquam fecit viam lapidibus. etiam ἐπὶ σανίδων, de asseribus, ἐξ ὧν τὸ ἐν νηῒ κατάστρωμα, *das verdeck, (the deck.)* στορέσαι πυκινὸν λέχος, cubile densum, et hinc molle, sternere, I, 617, 655. et 656, στόρεσαν λέχος, et 657 additur, quas res instraverint cubili, κώεά τε (vellera

densa ovium) ῥῆγός τε, (purpuream ex lana vestem) λῖνοιό τε λεπτὸν ἄωτον, tenue linteum. et 213, ἀνθρακιὴν στορέσας, prunas sternens et expandens æqualiter, ut super iis assaret carnes. δμωῇσι κέλευσε δέμνια (*bettstellen,* [*bedsteads,*] ligneas spondas) ὑπ' αἰθούσῃ θεῖναι, καὶ ῥήγεα καλὰ πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι δ' ἐφύπερθε τάπητας, (*matrazzen,*) (*mattresses,*) χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας (*wollene neue mantel*) (*new woollen cloaks*) καθύπερθε ἕσασθαι, quæ erant loco tectorii lecti, *statt des deckbettes, (instead of the coverlets,)* Ω, 644—646. et 648, ἐστόρεσαν δοιὼ λέχεα ἐγκονέουσαι, straverunt duo cubilia festinantes ancillæ, quæ erant pulcræ concubinæ Achillis, quas ex præda acceperat. notat ergo στορέσαι, ἐπιφανείας τὸ στόρεσμα πανταχοῦ. sic de lecto dormitorio eadem verba, δ, 296—299. et 301, δέμνια δὲ στόρεσαν, instraverunt spondas. et π, 335—340. et 342, πεποίηται δέ σοι εὐνὴ, nam tibi paratus est lectus, *es ist dein bette gemachet, (thy bed is made,)* qui est finis ultimus τοῦ στορέσαι. χαμάδις στορέσας, humi sternens, quod opponitur τῷ δεμνίῳ, τ, 599. στόρεσον μοι λέχος, ψ, 171, 177, coll. 179, 180. et 291, ἐπὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος, coll. 289, 290. κυριολεκτεῖται ergo hoc verbum ἐπὶ εὐνῆς. ἐστόρεσεν δὲ θεὸς πόντον, γ, 158, i. e. γαλήνην ἐποίησε: et ab hac metaphora etiam ancoræ vocantur εὐναί.

στρατάομαι, f. τήσομαι. (Στρῶ) exercitum collocatum habeo, castra habeo. *stehe mit einem heerlager, (am posted with an army.)* οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο (pro ἐστρατάοντο, contr. ἐστρατῶντο, et rursus distracto circumflexo per intersertum ο) παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, qui tunc castra habebant ad ripas Sangarii fluvii, Γ, 187. sic et, ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης, Δ, 378, sc. Tydeus et Polynices.

στρατὸς, οῦ. ὁ. (Στρῶ) proprie est, exercitus in castris stans et quasi stratus, *ein heerlager, (a camp:)* deinde est in genere, exercitus, sive is sit terrestris sive navalis. est a themate στρῶ, consternitur enim terra copiis militaribus et tabernaculis, et mare classibus. Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς, ω, 81, quia pium bellum gerendum susceperat. οὗτος ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται, hic e castris huc vadit, Κ, 341. et 336, βῆ δ' ἰέναι πρὸς νῆας ἀπὸ στρατοῦ. et 562, τὸν δὲ διοπτῆρα στρατοῦ εἶναι ἡμετέρου προέηκεν Ἕκτωρ, hunc misit, ut sit speculator castrorum nostrorum. ἐπὶ ἀριστερὰ στρατοῦ, ad lævum cornu exercitus, Ν, 326. αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, utinam esses imperator alius exercitus miseri, Ξ, 84. ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο, β, 30, 42, famam audivit de adventante exercitu aliquo infesto. ἀπὸ στρατόφιν, pro στρατοῦ, Κ, 347. πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ, potentissimus in exercitu et præstantissimus, Α, 91, Agamemnon. sic idem, μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι, Β, 82. ὅσσοι ἄριστοι, principes, Ο, 296. οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ, qualis ivit cum exercitu, ω, 89. νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν, pestilentiam concitavit in castris, Α, 10. et 53, ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, novem dies ibant sagittæ dei per castra. et 229, κατὰ εὐρὺν Ἀχαιῶν, in castris amplis. et 384, ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο πάντη ἀνὰ εὐρύν. et 478, ἀνάγοντο μετὰ εὐρὺν, vela dederunt in altum ut proficiscerentur ad ampla castra. κοιρανέων δίεπε στρατὸν, Β, 207, imperans pervadebat castra. et 439, ἀθρόοι κατὰ εὐρὺν ἴομεν, congregati eamus per ampla, et 779, φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ, ambulabant, vagabantur, huc illuc in castris. νῦν ἅλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδε, Δ, 179, exercitum frustra duxit huc. et est lusus ex ambiguo in ἅλιος, quod potest esse, per mare, et, frustraneus. et 209, βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ εὐρὺν, ibant per aciem ad castra ampla. νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ὥσπερ τὸ πάρος, Η, 370, cœnam sumite per castra: nam militari more erat commune tempus cibi conjunctim capiendi. conf. τέλος. et 380, δόρπον εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν, cœnabant in castris manipulatim. πολλοὶ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσὶ κέλευθοι, multæ viæ sunt in castris, Κ, 66. et 221, ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν, ire in castra hostium: ubi plus promittit quam ei erat mandatum, coll. 206. et 325, τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερὲς, eo usque penetrabo in castra. νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται, nunc castra oppugnant, Π, 73, τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον. vides ergo, quid proprie notet στρατὸς, exercitus in castris stratus: sicut per tropum τὸ στρατόπεδον (a τὸ πέδον, solum) nonnunquam notat agmen. ἐς στρατὸν ἐλθὲ, abi in castra, *gehe zum heerlager, (go to the camp,)* Ω, 112. et 199, ἐπὶ νῆας, ἔσω εὐρὺν Ἀχαιῶν, ad naves, in ampla castra. Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν ἐκπάγλως ἤχθηρε, λ, 558, exercitum odio prosecutus est. ἀμφὶ πόλιν δύο στρατοὶ λαῶν εἵατο, Σ, 509, circa urbem duo exercitus copiarum militarium sedebant. adjectivum στράτιος, ία, ον, castrensis, exercituum rector: unde Ζεὺς στράτιος, et Ἀθήνη στρατία.

στρεπτὸς, ὴ, ὸν. (Τρέω) quod convertitur, *was sich wenden, drehen und lenken, lässet, (what may be turned, wound, guided.)* στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ, Ι, 493, flexibiles enim etiam dii ipsi sunt, nec æternum irascuntur: coll. Κ, 45. Διὸς ἐτράπετο φρήν. nam στρεπτὸς et τρεπτὸς est idem. στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν, Ο, 203, quæ sententia sic intelligenda: οἱ ἐσθλοὶ μεταστρέφονται ἐπὶ τὰ ἐσθλὰ, ἐκ τῶν φαύλων δηλαδή: ὡς αἱ τῶν φαύλων πρὸς τὰ φαῦλα: flexibiles sunt mentes bonorum, a deteriori ad melius: sunt εὔπειστοι εἰς τὸ ἀγαθόν. στρεπτὴ γλῶσσα ἐστὶ βροτῶν, Υ, 248, ad varia converti potest lingua hominum, ad laudandum, ad vituperandum rursus. conf. γλῶσσα. φορέεσκον ἱμάντας ἐπὶ στρεπτοῖς χιτῶσι, Ψ, 31, ferebant secum lora super tunicis tortilibus, ubi tales χιτῶνες sunt thoraces κρικωτοὶ ἢ ἁλυσιδωτοὶ, ex annulis aut catenulis compositi. alibi possint et esse ἱμάτια κλωστὰ, nendo facta vestimenta. sic, Ε, 113, αἷμα ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος, sanguis prorupit per tortilem

thoracem in specie ὁ στρεπτὸς est, torques aureus circa collum, Xenoph. Cyrop. I, 3, 2.

στρεύγομαι, (Στάω) guttatim exprimor, guttatim defluo. it. metaphorice, paullatim tabesco et absumor, στραγγίζομαι, καὶ οἷον κατὰ στράγγα καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπω, deficio paullatim; quod recentiores etiam ἀπολιβάζειν dicunt, i. e. quasi κατὰ λιβάδα ὑποῤῥεῖν, κατά τι λιβάδιον ὑγροῦ ῥέειν εἰς φθοράν: *von sachten abgezeret werden und gleichsam tropfenweise vergehen, (to be consumed slowly, to waste as it were drop by drop.)* est ergo per syncopen pro στραγγεύομαι. βέλτερον, ἕνα χρόνον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, præstat, semel vel perire vel incolumem esse, quam diu conteri in gravi pugna, O, 512, ubi ἕνα χρόνον et δηθὰ sunt opposita: *es ist besser, auf einmal entweder zu sterben oder leben zu bleiben, als von sachten und langweilig sich so abmatten im fechten, (it is better either to die at once, or to live in safety, than to be slowly worn out in fight.)* conf. ἤ. βούλομαι ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι (pro ἀπολέσαι) ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ, malo, semel aperto ad undam ore, vitam amittere, quam diuturno modo absumi in insula deserta, μ, 351, ubi ἅπαξ et δηθὰ opponuntur; et στρεύγεσθαι ibi est τήκεσθαι λιμῷ, *verhungern nach und nach, (to pine away with hunger.)*

στρεφεδινέω, f. ήσω. (Δίω) verbum compositum ex στρέφειν et δινεῖν, ταυτοσήμοις λέξεσιν, contorqueo, *ich drehe und wende, (I turn and twist,)* et in malo sensu, distorqueo præter naturam, *ich verdrehe, verkehre, (I turn the wrong way, pervert, distort.)* στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε, pro ἐστρεφεδινήθησαν, Π, 792, vertigine correpti oculi convertebantur præter naturam. καπυρὸς tali modo est compositum ex καίειν et πυροῦν, quæ ambo idem notant. σκοτοδινέω, et σκοτοδινιάω, vertigine tenebricosa laboro, *mir wird schwindlich, (I am giddy.)* Plato in Theæt. et Aristoph. Acharn. 1217, 1219.

Στρέφω, f. ψω. (Τρέω) verto, converto; torqueo. *ich wende, drehe, verdrehe, (I turn, twist, distort.)* est a τρέπω, unde est στρέβω, (a quo στροβέω, f. ήσω, circumago) et hinc στρέφω. στρέφει ἐγγύθεν, Ψ, 323, de agitatore equorum in certamine curuli; flectit ex propinquo, sc. equos. ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφεν ἵππους, P, 699, qui prope eum flectebat, i. e. regebat, equos. ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, et a tergo dii ventum verterunt, δ, 520, i. e. fecerunt, ut ventus iis a tergo flaret, ad reditum in patriam: et post ἵκοντο est colon ponendum, ibi enim protasis finita. redire fecerunt dii ferentem ventum, coll. 515. στρέψε ἵππους ἐπὶ νῆα, vertebat et dirigebat equos cum curru ad navem, ο, 205. τοὶ δὲ στρέψασκον (ionice pro ἔστρεψαν) ἀνὰ ὄγμους, Σ, 546, et tunc illi convertebant se rursus ad sulcos. ἂψ ἵππους στρέψαι, equos retro flectere, reverti cum equis, Θ, 168. N, 396. sic, ἂψ ἵππους στρέψαντα, Υ, 488. ὁπότε στρέψαντες ἵκοιντο τέλσον ἀρούρης, Σ, 544, quoties reversi venirent ad finem arvi. εἰς Ἔρεβος στρέψας, vertens pecudes eas versus Orcum, κ, 527. ἐν κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, M, 42, inter canes et venatores varie vertit se. et 47, ταρφέα δὲ στρέφεται, crebro convertit se huc illuc leo inter viros. ἥτε αὐτοῦ στρέφεται, quæ in loco suo circumagitur, Σ, 488. ε, 274, de Arcto Boreali, quæ nunquam occidit nobis, sed circum volvitur circum polum Arcticum. ἔμελλε στρέψεσθαι ἐκ χώρης, conversurus se erat et abiturus ex eo loco, Z, 516. στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, cum converteret se retro, O, 645. sic, ἐξαπίνης, cum converteret se subito, Π, 598. χερσὶν ἀώτου στρεφθεὶς ἐχόμην, ι, 435, ubi verbum finitum pertinet ad ἀώτου, hærebam ad vellus, et quidem manibus; participium vero est, contractus: et loquitur Ulysses, ab ariete foras ex antro Cyclopis elatus. cæterum τὸ στρέφειν notat et εἶδος κλώσματος: hinc στρεψίμαλλος est idem qui κλωστόμαλλος, ab ὁ μαλλὸς, cujus lana est contorta et implicata; unde metaphorice ὁ στρεψίμαλλος dicitur et de homine perplexa loquente et cogitante, de versuto et malo. possit ergo l. c. στρεφθεὶς esse, implicitus manu et digitis in vellus densum. ὅτε ἴδε νῆα στρεφθεὶς ἐκ χώρης, cum vidit navem, conversus ex eo loco ubi erat, respiciens ex eo loco, π, 352. στρεφθέντος αὐτοῦ μηρὸν ἔβαλε, Π, 308, conversi illius femur percussit. πρώτῳ γὰρ στρεφθέντι ἐνέπηξε δόρυ μεταφρένῳ, E, 40, primo enim averso vel avertenti se infixit hastam in tergum: nam poëta odit τοὺς λειποτάκτας, hinc talem statim occisum narrat. ubique est Homerus insinuator morum honestorum in omni vitæ genere. cæterum maluit hac forma loqui, quam στραφέντι, nam docti τὴν καίριον τραχυφωνίαν præferunt τῇ ἀκαίρῳ λειότητι in vocibus: sic θαφθεὶς pro ταφεὶς, θρεφθῆναι pro τραφῆναι, et innumera talia duriora sono. οὐτάζοντο, ὅτῳ (pro ᾧτινι) στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη, M, 428, vulnerabantur, cuicunque convertenti se terga nudabantur. αὐτὼ δὲ στρεφθέντε, et ambo conversi, E, 575, sc. ad pugnandum; ut ergo non ubique de fugaci et timida conversione ponatur. στρεφθεῖσα, cum conversa esset ad suas ministras, a filio, Σ, 139, coll. 138. ἐστρέφετο ἔνθα καὶ ἔνθα, volutabatur et versabat se huc illuc in cubili suo, Ω, 5. antiquum præsens fuit στρέβω, f. 2. στραβῶ, unde multa descendunt alia, e. c. ἡ ἀστράβη, quæ notat σέλλαν καὶ σαγμάριον, et ὁ στρεβλὸς, etc.

στρόμβος, ου. ὁ. (Τρέω) turbo, *ein kräusel, (a top,)* idem qui ὁ στρόβιλος, quem pueri verbere scuticæ agitant. est a στρέβω, unde στροβέω, hinc ὁ στρόβος, vortex, vertigo, gyrus. et interserto μ; στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλὼν, Ξ, 413, ita movit saxum, cum ejiceret illud manu, quasi turbinem, ἐκίνησε τὸν λίθον ὡς στρόμβον. sed alii per στρόμβον intelligunt τὴν ἄτρακτον, fusum, *die spindel, (a spindle,)* quæ circum-

rotatur inter nendum, ἀπὸ τοῦ στροβεῖσθαι καὶ δινουμένην περιφέρεσθαι: alii τὴν παιζομένην βέμβικα vel βίμβηκα, turbinem quo pueri ludunt, ἣν καὶ στρόβον βούλονται λέγειν: et Eustathius ad priorem sententiam inclinat. ut ergo et, fusus sit ὁ στρόμβος. præterea est species conchæ, de qua vide Theocr. Id. 9, 25, seqq.

στρουθὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Θέω) passer, *ein sperling, (a sparrow.)* ἀνάκειται τῇ Ἀφροδίτῃ, διὰ τὸ πολύγονον, (quia sæpe, et multos, pullos excludit) ἔτι δὲ καὶ θερμὸν εἰς μίξιν, (ob calorem suum venereum) et ob easdem rationes columba est Veneri sacra. sunt deinde et Λιβυκοὶ στρουθοὶ, qui et simpliciter στρουθοὶ dicuntur, οἱ στρουθοκάμηλοι, ἄγριοι στρουθοὶ, *die strausvögel, (the ostrich,)* ob cursus celeritatem celebres. Herodotus IV, 175, vocat eos στρουθοὺς καταγαίους, quia non per aërem circumvolant, sed in terra vadunt. metaphorice στρουθὸς est, salax, pronus in Venerem: imo et virile membrum nonnunquam sic dictum. derivatur nomen a, μετὰ οἴστρου θέειν, per aphæresin Græcis solitam: quia χαίρουσιν οἱ στρουθοὶ τῇ μίξει, καὶ μάλα ὀχευτικοὶ εἰσί. ut ergo nomen iis sit inditum a spectaculo ipso, quando coëunt: nam nihil iis est in ea re celerius, et agilius, et crebrius. στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα, ὀκτὼ, μήτηρ δὲ ἐνάτη ἦν, Β, 311—313. et 317, κατέφαγε (ὁ δράκων) τέκνα στρουθοῖο καὶ αὐτήν. ibi στρουθοὶ signant Trojanos, quibus Venus causa belli fuit; numerus eorum signat tempus, novem annorum; quod in summo ramo insident, notat maximam mensuram temporis, i. e. annum: nam si in medio, notarent menses, si in infimo, dies. conf. δράκων. simul volucres huic ostento electæ, quia nihil est annis velocius.

στροφάλιγξ, ιγγος. ἡ. (Τρέω) circumversio, circumvolutio, obvolutio, gyrus. ἐν στροφάλιγγι κονίης κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, Π, 775, in obvolutione pulveris jacebat magnus ille vir mortuus, *in der umgebung des sandes und staubes, (covered with sand and dust.)* sic, ἔκεισο, jacebas, ω, 39. τόξα πεπτεῶτα ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης, Φ, 503, sagittandi instrumenta, quæ ceciderant aliorsum alia, in obvolutione et circumvolutione arenæ. idem est si dicas στροφάλιγγα κονίης, καὶ ἀίλλης: nam στρέφειν καὶ εἰλεῖν sunt ὅμοια.

στροφαλίζω, f. ξω. (Τρέω) circumago, circumverto, circumverso. ἠλάκατα στροφαλίζετε, σ, 314, *spinnet, (spins.)*

στρόφος, ου. ὁ. (Τρέω) funis contortus, lorum contortum. σχοινίον ἐστραμμένον, ἢ ἱμὰς τοιοῦτος, ὑφ' οὗ αἰώρεται καὶ βαστάζεταί τι, quo quid attollitur et portatur. deinde notat et alia flexa aut contorta, e. c. cincinnum. imo et νόσος τις sic vocatur, quem Latini nominant tormina ventris. ἐν δὲ πήρη στρόφος ἀορτὴρ, erat ad peram funis quo portabatur, ν, 438. ρ, 198, ubi duo substantiva per appositionem. hinc est ἡ στροφὴ, conversio, flexio.

ΣΤΡΟΩ, et στρόω, f. στρώσω. expando et extendo dejectum vel depositum in terra vel alio plano: sterno, *ich streue, (I strew:)* æquo, *ich breite aus, mache eben, (I spread out, make level.)* hinc est τὸ στρῶμα, stratum, *eine streu, (litter for a bed,)* it. vestis stragula, *eine tapete oder laken zum unter-oder überbreiten, (a carpet or coverlet, for spreading under or over:)* et ὁ στρώτης, ου, strator lecti; qui et ὁ στρωτὴρ, ῆρος: et στρωννύω.

στρωφάω, (Τρέω) est idem quod στρέφω, circumago, κλώθω. ἠλάκατα στρωφᾷν, ζ, 53, 306. η, 105. ρ, 97, pensa versare nendo. κατ' αὐτοὺς ἐστρωφᾶτο, Ν, 557, inter eos et contra eos versabatur. κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι, in domo versari, Ι, 459. ἑκὰς στρωφᾶσθαι, Υ, 422, eminus versari. Vide sub νωμάω.

στυγερὸς, ὰ, όν. (Στὺξ) quem horremus, et aversamur; horribilis; frigus faciens. κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο, canem horrendi Plutonis et in frigidis locis habitantis, Θ, 368. στυγερὸς δέ μιν σκότος εἷλε, cepit eum tenebra gelida, i. e. ὁ θάνατος, quem homines communiter horrent, Ε, 47. Ν, 672. Π, 607. στυγεροῦ πολέμοιο, pugnæ gelida corpora facientis, Δ, 240. Ζ, 330. Τ, 230, ut et in activa notione ponatur hoc nomen; horrorem incutiens: στυγνὸς, tristis et tristificus. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ, Jupiter Junoni, Ξ, 158, horroris et metus causa erat animo ejus, *er jagte ihrem herzen ein schrecken und ehrfurcht ein, (he struck awe and terror into her heart.)* στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων, gravis et mortem gelidam minitans et horrorem faciens ingruit contra eum deus aliquis, ι, 396, *eine fürchterliche gottheit mishandelt ihn, (some terrific god persecutes him.)* στυγεροῦ κλαυθμοῦ, tristis fletus, ρ, 8. στυγερὸς γάμος, horrorem incutiens, et contristans me, σ, 271. sic, οὐκ ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, de Penelope, α, 249. π, 126. et, ἠρνεῖτο, ω, 125, ut notetur violentia procorum, quæ faciebat, ut ne terribilem quidem sibi rem negare omnino non auderet regina. στυγερὸς κοῖτος, χ, 470, triste cubile et gelidum, i. e. status mortis, quo gelidi jacent. στυγερῷ κρίνονται Ἄρηϊ, tristifico Marte decernunt, gelida corpora per mortem faciente, Σ, 209. γήραϊ, Τ, 336, in senecta gelida et tristi et molesta, quam horrent juniores. πένθεϊ, Χ, 483, in luctu tristissimo, *in tödtlicher trauer, (in the deepest grief.)* sic, ἐμὲ, στυγερὸν πένθος ἔχοντα, κ, 376, me qui horribilem luctum habebam. et luctus bene comparatur frigori magno, sicut lætitia calori. στυγερῷ μύθῳ, μ, 278, sermone qui mihi horrorem aliquem incutiebat; ob præsagia futurorum, coll. 295. sermone qui me valde tristem faciebat. sic, ἐπέεσσι στυγεροῖς, λ, 464, tristibus et tristes facientibus sermonibus; uti et 81. μνηστήρων στυγερὸν θάνατον, ω, 413, i. e. φρικτόν. πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, μ, 341, omnes quidem moriendi species, sunt tristes et horribiles miseris mortalibus, *sind ihnen schrecklich, (are appalling to them.)* ἐμὲ μὲν στυγερὴ κὴρ ἀμφέχανε, Ψ, 79, me fa-

tum absorbuit gelidum, i. e. mors. νόσος στυγερὴ, morbus contristans et gravis et morti adfinis, ο, 407. στυγερὴ δὲ ἀοιδὴ ἔσσεται ἐπ' ἀνθρώπους, sc. ἡ Κλυταιμνήστρη, ω, 199, nam horrenda erit narratio apud homines; *sie wird ein entsezlich lied bey jedermann bleiben, (it will be a fearful story to all.)* μητρός τε στυγερῆς, sc. τάφον, γ, 310, præbuit epulum sepulcrale Argeis Orestes, ob sepulturam horrendæ matris suæ, quam interfici curaverat. ἐπὶ γαστέρι στυγερῇ οὔτι κύντερον ἄλλο ἔπλετο, post ventriculum molestissimum non aliud quidquam audacius esse solet, η, 216, coll. 220, 221, *nächst dem traurigmachenden, beschwerlichen,* i. e. *hungrigen, magen, (after the troublesome,* i. e. *hungry stomach.)* τηκεδόνι στυγερῇ, λ, 200, tabe tristi, *durch gram und kummer, (by grief and sadness.)* στυγερῇ δαιτὶ, epulo ob mortuum qui abiit ad Στύγα, Ψ, 48, *lasset uns jezt eine trauer malzeit halten, (let us now hold a mourning feast.)* conf. δαίς. νικήσας, ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδε ἄγεσθαι, Γ, 404, inquit Helena: si vicit, vult, me mortiferam et horrendam, ducere domum; me, quæ sum causa tot mortium gelidarum. νοῦσόν τε στυγερὴν, Ν, 670, διὰ τὸ θανάσιμον, tristem et mortiferum morbum. ὁδὸν, γ, 288, triste iter. Ἐριφύλην, λ, 322, quæ fuit causa mortis mariti sui. ὁδὸν, ξ, 235, iter mortiferum; sicut ipse poëta explicat 236, ἣ πολλῶν ἀνδρῶν γούνατα ὑπέλυσε. γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην, υ, 81, τὴν κατὰ τὸν ᾅδην, τὸν τάφον, *damit ich unter die kalte erde käme,* i. e. *stürbe, (that I may come beneath the cold ground,* i. e. *die.)* et 78, στυγεραῖς Ἐρινύσιν, i. e. ταῖς φρικταῖς, et quasi κρυεραῖς καὶ ῥιγεδαναῖς, horrendis. στυγερὰς Ἐριννῦς, pro Ἐριννύας, β, 135. Ι, 454. Vide sub ΣΤΥΞ.

στυγερῶς, (Στὺξ) adverb. horrende, tristifice, letaliter; φρικτῶς, κρυερῶς: *grässlich, gräulich, erschrecklich, entsezlich, höllisch, (hideously, ghastly, frightfully, horribly, infernally.)* στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας, male a pugna abiisses, Π, 723, i. e. cum magno malo hostium tuorum, cum magna cæde facta: nisi est apostrophe ad absentem hostem; tunc tu, Patrocle, cum tuo magno malo abiisses e pugna, i. e. cecidisses. στυγερῶς ἐγώ τινα πέμψαιμι νέεσθαι ἡμετέρου ἐξ οἴκου, horrende ego aliquem ejicerem ex domo nostra, φ, 374, i. e. interficerem omnes. sed mitius in ore Penelopes est, ψ, 23, στυγερῶς αὐτὴν ἐγὼ ἀπέπεμψα νέεσθαι, tristifice, tristibus verbis, eam ego dimisissem a me.

στυγέω, f. γήσω, et per syncopen στύξω. (Στὺξ) horreo aliquid, *mir schaudert die haut wovor, (I shudder at something,)* φρίσσω, sicut præ frigore fieri solet. deinde et, maxime apud recentiores, μισέω, odi, *ich hasse, (I hate.)* sed prior notio apud poëtam prævalet. syncope futuri est, sicut a δοκέω, f. κήσω, δόξω. νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς, inquit Minerva de Jove. Θ, 370, nunc autem me aversatur et abhorret, et Thetidis voluntates explere vult: nisi malis active h. l. intelligere, φρίσσειν ποιεῖ μέ. nam μισεῖν, nimium foret. τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι, Η, 112, pro ὄντε, quem horrent et alii, φρίσσουσιν αὐτὸν, metuunt valde, coll. 114, et sermo est de Hectore. sic Jupiter de se, Ο, 167, 183, metuunt me. οἰκία εὐρώεντα, τάτε (ἅτε) στυγέουσι θεοί περ, Υ, 65, domicilia situ plena, quæ horrent etiam dii; nam sunt domicilia θνητότητος, quam dii ignorant: et sermo est de locis inferis apud Proserpinam. στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος, Α, 186, ut et alius horreat et vereatur ita agere. sic, ἵνα τὶς στυγέῃσι καὶ ἄλλος, Θ, 515. λαῖφος, ὅ κεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα, ν, 400, ubi constructio est, ἄνθρωπος ἰδὼν ἔχοντα αὐτὸ, στυγέῃ αὐτὸν, velamen, quod si adspiciat aliquis indutum illo, horrere et aversari possit eum. τῷ (tunc) κε τέῳ (τινὶ alicui, tali) στύξαιμι (horrere facerem) μένος (robur meum) καὶ χεῖρας, λ, 501, ubi aperte est in sensu activo et transitivo positum verbum: εἰς ἔκπληξιν ἀγάγοιμί τινα. imo, στυγέω non solum φρίσσειν notat, sed et λυπεῖσθαι, tristem fieri, et λυπεῖν, tristem facere, conturbare animo: ex qua transitiva notione h. l. explicari commode potest, sicut ille ex Θ, 370, adductus. στυγητὸς, ὁ, qui horrori est, et ὁ στύγαξ, idem. Vide sub ΣΤΥΞ.

ΣΤΥ'Ξ, υγός. ἡ. est fons aquæ gelidissimæ in Arcadia, quæ pota frigore suo enecat. hinc horribilis habita omnibus, et ab horrore sic appellata. nam nomen est fictum ex sono illo, quem edunt horrentes aliquid, maxime qui frigus molestum sentiunt. hinc et fons ille apud inferos, i. e. apud gelidos mortuos, dictus est Στύξ: et quia hanc Stygem infernam jurare dicuntur dii; hinc quilibet fons sacer, et quem jurant accolæ, dictus est ἀποῤῥὼξ Στυγὸς ὕδατος, i. e. ἀπόῤῥοια. sic ὁ Τιταρήσιος, ὅρκου δεινοῦ, Στυγὸς ὕδατος, ἐστὶν ἀποῤῥὼξ, Β, 755, qui fluvius cæterum erat amœnissimus. conf. ὅρκος. οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα, Θ, 369, non sane effugisset alta fluenta Stygis aquæ, i. e. mortem: nam hæc aqua mortem denotat, quia mortuus est valde gelidus. ὄμοσόν μοι ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, jura mihi inviolabilem Stygis aquam, Ξ, 271, inquit Somnus ad Junonem: et ritus ille jurandi describitur, 272—274, cum tangeret Juno altera manu terram, altera aquam. fictio poëtæ hoc vult: dii, ut æternum viventes, oderunt statum mortis gelidum; terra et aqua sunt materia omnium corporum; per statum mortis privatur mortuus omnibus rebus: hinc dii jurant Stygem, i. e. volunt privari vita et felicitate sua, si pejerent. sic Juno jurat Στυγὸς ὕδωρ, Ο, 37. et Calypso, ε, 185. ab hoc nomine est verbum στυγέω, unde στυγερὸς, et στυγνὸς, et στυγνάζειν i. e. λυπεῖσθαι.

στύξαιμι, vide sub στυγέω.

στυφελίζω, f. ίξω. (Ἕλω) duriter vexo et motito, aspere tracto, στρυφνῶς ἢ ἐστυμμένως (i. e. στυφέως) ἑλίσσω, moveo huc et illuc duriter;

ἐστυμμένως συστρέφω. *ich zause, wrange, greife hart an, plage, (I pull, wrench, seize roughly, torment.)* est ergo a στύφω, adstringo, spisso; et ἑλίσσω, compositum verbum poëticum. μήτε τι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε, μήτε τιν' ἄλλον δμώων, σ, 415. υ, 324. ubi id aliter de hospite intelligit, aliter de ancillis, quas modeste in genere masculino designat, quasi in genere de servis loqueretur: monetque, ut neque hospitem duriter impetant, neque ancillas lascive appetant et attrectent. οὐ γάρ ἔοικεν ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν, Φ, 380, non enim par est, deum sic, hominum causa, duriter tractare; *so zu plagen, (so to persecute.)* τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδα Ἀπόλλων, Ε, 437, duriter pepulit ei clypeum. στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα, Η, 261, sc. ἡ ἐγχείη, hasta missa duriter impetiit et percussit eum irruentem: διέσσευσε. sic et Μ, 405. *der spiess begegnete ihm gar hart, (the spear met and struck him with great force.)* πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλα ἀσπίδας ἐστυφέλιξε, Π, 774, multi lapides magni clypeos impetierunt et concusserunt. σή με ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, tua conjux, pater, me tam aspere tractavit, Φ, 512. τὸν ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε, Χ, 496, hunc ex convivio exturbavit. οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν, ρ, 234, neque eum ex semita proturbavit et depulit ictu suo duro. ἐξ ἑδέων στυφελίξαι, Α, 581, ex sedibus deturbare duro impulsu: atque ibi deest ἀπόδοσις, posset sane, *so künnte er dich aus der wohnung herabstossen, (he might throw thee out of the house.)* ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ, Λ, 305, ut quando ventus nubes agitat vehementer. ξείνους τε στυφελιζομένους, δμωάς τε γυναῖκας ῥυστάζοντας ἀεικελίως, π, 108, s. ubi prius participium est passivum, hospites vexatos duriter, ἐστυμμένως ἑλισσομένους καὶ ἑλελιττομένους: alterum participium est activum notans procos, qui violant ancillas. Et sic in sequentibus passivum et activum iterum alternatim ponit, emphatice, ut significet, quid alii patiantur, quid alii faciant, indignis modis. sic et υ, 318, s. coll. 312.

ΣΥ', tu, *du, (thou.)* Dores dicunt τὺ, et cum syllaba νη, τύνη, quæ paragoge etiam est in ἐγώνη. alibi hæc syllaba etiam mediæ voci interseritur, e. c. ἀμενὸς, roboris expers, ἀμενηνὸς, a τὸ μένος, robur, δύναμις, ut notetur ἀσθενής. etiam ab initio præfigitur, e. c. νέω, i. e. σωρεύω, cumulo, νηέω unde est ἐπινηνέω. τύνη, i. e. σὺ, Ε, 485. Ζ, 262. Μ, 237. Π, 64. Τ, 10. Ω, 465. σὺ, Α, 76, 508. Β, 344, 256, ubi est δεικτικῶς tu talis. et 761, συ, Μοῦσα. Δ, 316, 339, ubi est loco nominis, familiariter. Ε, 228, conf. δίδεξο. σὺ αὐτὸς, Ε, 230. 237, 350, σύγε, emphatice, sequente σί. 812, 809, 810, 811. Ζ, 46, 429, 430. Θ, 35. Ι, 255, σὺ δὲ θυμὸν ἴσχειν, ubi infin. pro imperativo. 259. Κ, 237, 238, ubi alterum σὺ abundat, per ἐπαναφοράν. καὶ σὺ, Μ, 164. 231. σὺ μὲν, αὐτὰρ ἐγὼν, Ξ. 5, 8. 198, 145. σὺ σὺν, Ο, 26. 46, 95, 229, 244, 247. Π, 17, 89, 523, 540, 627, 850. Ρ, 75, 479. Σ, 134. Τ, 34. Φ, 186, 187, 229, 292, σὺ αὐτός. 481. Χ, 55, 222, 288, 478, 479, 482, 483, 485. Ψ, 313, 607, 892, 894. Ω, 62, 364, 398, 500, 555, 556. α, 301, καὶ σὺ, φίλος. γ, 199. θ, 197, 402, præcedente ἐγώ. ι, 452. κ, 271, 330. ο, 24, σύγ' αὐτός. π, 259, 304, 422. ρ, 379, 455, 456. σ, 128, 326, 368, 105. τ, 81, 121. υ, 336. φ, 171, 172, 193, 234. χ, 54. ω, 93. Genitivus σοῦ apud poëtam non occurrit, sed Ionica forma σεῦ. δεῦρο ἤλυθε σεῦ εἵνεκα ἀγγελίης, Γ, 206, ubi ἕνεκα bis positum intelligi debet, tui causa, legationis causa, huc profectus est. σεῦ αὐτῆς, Ξ, 327, te ipsam. σεῦ ἐπιδευομένους, indigentes tui, Σ, 77. et 333, σεῦ ὕστερος, post te. Τ, 185. Φ, 475. Χ, 432. ξ, 493. τ, 489. et altera Ionica forma σέο, Ζ, 328. Ξ, 328. Ο, 181. Π, 709. β, 180. σέο τ' αὐτοῦ κήδεα, *deine eigene noth, (thy own distress,)* λ, 368, i. e. σὰ καὶ τὰ τῶν σῶν ἑταίρων, nam φίλων πάντα κοινά. sic et intelligit Ulysses ipse, 381. ὤ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος, τ, 363, heu mihi, quod ego tibi, mi fili, opitulari nequeo! producte eadem forma est σεῖο, Γ, 137, 365. Ε, 411. ὅσον σεῖ' ἄλγος, Ζ, 454, coll. 450. Ο, 569. Σ, 335, 359. Χ, 253, 288. Τ, 218. Ω, 486, 686. λ, 481. τ, 358. υ, 201. pro eodem ponitur et σέθεν, quod est per syncopen ex σέοθεν, tui, ex te, tui causa, Δ, 127, 169, ἐκ σοῦ, ἕνεκα σοῦ. Π, 539. Σ, 337, Φ, 331. Ψ, 312. Ω, 490. τ, 377, καὶ σέθεν εἵνεκα, quia tam similis es hero meo carissimo. υ, 42. Dativus, σοὶ καὶ ἐμοὶ, Δ, 38, 58. 60, σοὶ παράκοιτις, tibi conjux, ubi alii legunt σή. σοὶ πάντες μαχόμεσθα, Ε, 875, i. e. διά σε, per te, tua culpa, tu es causa cur pugnemus. sic alibi, σοὶ ζῶ, vivo per te. οὐκ ἄρα σοίγε πατὴρ ἦν οὗτος, Π, 33. ἵνα καὶ σοὶ, Σ, 88, coll. 86, ubi summus amor erga matrem exprimitur, conf. νῦν. et 180, σοὶ λώβη, opprobrium est tuum. σοίγε, tibi quidem, Χ, 357. β, 126, 285. μ, 280. ο, 487. σ, 224. σοὶ αὐτῷ, Γ, 51. Ο, 231. Τ, 192, 416. Ψ, 80, 342. Ω, 310. α, 279, 305. δ, 601. ζ, 60. ο, 167, 513. αὐτῇ, ζ, 35, 39. ρ, 583. ψ, 75. pro σοὶ frequentissimum est τοὶ, dorice, Α, 28, 39, 107, 123, 297, 416, 426, ubi eleganter vel abundat, vel dativum commodi designat. 524, 541. Β, 226. Δ, 146, 266, 314. Ε, 428, coll. 429, ubi σύγε emphatice repetitum. Θ, 291, tibi, i. e. tecum, in commodum tuum. Μ, 234, sequente ὅς. Ν, 727. Ο, 91, 372. Π, 444. Ρ, 647. Σ, 130. Φ, 185. Χ, 11, 184, 185, 222, ubi pertinet ad μαχέσασθαι, pugnare tecum, contra te. Ω, 547. β, 286, sed 287 est aliud τοὶ, sane. 364. γ. 50. θ, 150. ι, 364, 370. ἐγώ τοι εἰμὶ, ego sum tibi, O mea cara, λ, 251, ubi est amoris nota. ο, 27, 489. π, 437. ρ, 403. σ, 174. τ, 599. χ, 56. ω, 76. τοὶ αὐτῷ, tibi ipsi, κ, 300, 344. λ. 133. ψ, 281. ὅ τοι, pro ὅτι σοὶ, Θ, 32, 140. Ι, 144, *dass dir, (that to thee.)* dorice quoque dicitur τεΐν, sicut ἐμὶν pro ἐμοὶ, Λ, 201. δ, 619, 829. λ, 559. ο, 119. Accusativus σὶ, te, Δ, 315. Ε, 284, coll. 285. ψ, 24, 55. σέγε, Χ, 352. Ω, 288, 290. σὲ δέ τι, Π, 836, et te vero. σὲ θυμὸν, Σ, 178, in te, in animum tu-

um. σὲ αὐτὸν, ι, 406, κ, 284, 285. αὐτὴν, δ, 748. ν, 313. ὑμεῖς, vos, *ihr, (ye,)* H, 71. Λ, 277. N, 97, emphatice. Σ, 140. Τ, 205. Φ, 129. Ψ, 495. ὑμεῖς ἑκάστη, δ, 729, quæ est Attica constructio, η, 222. ι, 16. μ, 214. ν, 44. ο, 533. ω, 213. æolice pro ὑμεῖς dicitur ὔμμες, A, 335. Ξ, 481, coll. 482. Ψ, 469. Ω, 242. φ, 231. pro ὑμῶν ionice scribitur ὑμέων, qui Creticus pes valet pro spondeo, H, 159. O, 494. ν, 7. υ, 351. χ, 219. producte, ὑμείων, ut fiant tres longæ, Δ, 348. Τ, 153. φ, 318. ὑμῖν, vobis, H, 32, 73. Ψ, 445. Ω, 239. pro quo æolice dicitur ὔμμιν, Δ, 249. K, 380. N, 95. ὔμμιν ἑκάστῳ, O, 109. α, 376. δ, 94. λ, 335. ο, 505. υ, 367. etiam ὔμμι, Z, 77. H, 387. K, 551. N, 625. β, 316, 320. χ, 62. ὑμέας pro ὑμᾶς, ionice, β, 75, 210. φ, 198. ω, 395. pro quo æolice est ὔμμε, Λ, 780. Ψ, 412, 787. ρ, 241. σ, 406. ω, 109. Dualis, σφῶϊ, in nominat. et accus. vos duo, A, 336. E, 287. H, 280. K, 552. Λ, 775. P, 443. Υ, 115. Ψ, 403. χ, 173. sed Δ, 286, σφῶϊ μὲν, non pertinet ad κελεύω, sed ad infinitivum ὀτρύνειν, qui regit accusativum; non hortor, ut vos ambo incitetis milites vestros, coll. 287, nam jam sponte vestra id facitis. per apocopen dicitur σφὼ, cum acuto, ut forma dualis appareat, sicut ex νῶϊ fit νὼ, A, 574. Λ, 781. N, 47. P, 531. O, 146. σφῶϊν est genit. et dat. dualis, A, 257. Δ, 341. Θ, 413. Ψ, 408, ubi est pro ὑμῶν. et 411, ubi est pro ὑμῖν. φ, 209. ψ, 52. pro eo est et σφῷν, δ, 62.

συβόσιον, ου. τό. (Βοῦς) grex porcorum, *heerde säue, (a herd of swine.)* τόσσα συῶν συβόσια, Λ, 678, circa quem locum et alia sunt gregum nomina. sic et ξ, 101. antepenultima vero ob metrum producitur in versu.

συβώτης, ου. ὁ. (Βοῦς) suum pastor; qui suibus alendis præest. ad hos pascendos nobiles pueri non descendebant: non tamen inhonesta erat et horum pastorum conditio. hinc Eumæus in pretio eximio est heris suis; maxime tamen ob fidem suam et pietatem in heros, ob quam eum Homerus sæpe vocat δῖον. nam virtus est admirabilis, ubicunque habitat: et quisque in negotio suo fidus est laude dignus. præterea veteres carne suilla apprime delectabantur: hinc sues pascere et curare, neutiquam erat negotium contemnendum. ἢ μήλοισι παρέμμεναι ἠὲ συβώτῃ, δ, 640, apud hos adesse Telemachum suspicantur proci, quia fides horum pastorum nota erat. αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι, ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος, ν, 404, sic suadet Minerva reduci Ulyssi in patriam, i. e. ipse sibi prudenter, ex cognita jam olim hujus ministri fide. sic et ο, 38. ἦν συβώτης αὐτὸς δείματο ὕεσσιν, ξ, 7, s. et 22, κύνες, οὓς ἔθρεψε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν, nam ipse non pascebat sues in agro, sed præerat tantum pastoribus, et curabat ut recte suibus omnia fierent. *eine art von meier über diesen viehstand, (a kind of superintendent of herdsmen.)* et 55, Εὔμαιε συβῶτα, nam hac apostrophe ad Eumæum libenter utitur poëta, gaudens tam fido homine. et 420, οὐδὲ συβώτης λήθετο ἀθανάτων, non oblitus est deorum. et 449, Μεσαύλιος, ὅν συβώτης αὐτὸς κτήσατο οἶος, ergo emerat sibi peculiarem servulum. et 459, συβώτεω (genitivus Ionicus) πειρητίζων Ὀδυσσεύς. nam hic prudentissimus herus post tam diuturnam absentiam caute explorandam fidem arbitrabatur an adhuc esset eadem. et 524, s. οὐδὲ συβώτῃ ἥνδανε κοῖτος ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι, coll. 526, s. συβώτεω πειρητίζων, ο, 303, tentans eum. et 350, συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν, et 380, ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, Εὔμαιε συβῶτα. et 388, ὄρχαμος. et 555, s. ἧσι συβώτης ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς. ταφὼν δ' ἀνόρουσε συβώτης, π, 12. et 36, ὄρχαμος. et 46, 272, 302, 338, 457. ἐὸν προσέειπε συβώτην, ϱ, 5. et 219, ἀμέγαρτε συβῶτα. et 238, τὸν δὲ συβώτης νείκεσεν. et 263, ὃ χειρὸς ἑλὼν προσέειπε συβώτην Ὀδυσσεὺς personatus adhuc. et 372, et 375, ὦ ῥίγνωτε συβῶτα. ἐπὶ δέ σφισιν ἦλθε συβώτης τρεῖς σιάλους κατάγων, υ, 162. et 190. et 253, κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης. πῆ δὴ τόξα φέρεις ἀμέγαρτε συβῶτα, φ, 362. δώσω δὲ συβώτῃ, χ, 103. ὅθι δώματα ναῖε συβώτης, ω, 149. conf. ὑφορβός. et in R. Εὔμαιος.

συγκαλέω, (Κέλω) convoco. τοὺς (sc. γέροντας, senatores, principes) ὅγε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν, B, 55. hinc postea dicta ἡ σύγκλητος, sc. βουλή. et σύγκλητος λέσχη γερόντων, apud Euripidem; et σύλλογος ἐπίκλητος Περσῶν, apud Herodotum. sic et K, 302. et οἱ σύγκλυδες ἄνθρωποι, homines undique convocati et congregati, Herodian. VII, 7, 2.

συγκαλύπτω, (Κάρα) una contego. συνεκάλυψε νεφέεσσι γαῖαν καὶ πόντον, ε, 293. ι, 68. μ, 314.

συγκλονέω, (Κλάω) conturbo et agito. συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοὶ, N, 722, sagittæ enim conturbabant eos et trepidos faciebant.

συγκύρω, f. ύρσω. (Κύρω) coincido, *ich gerathe zusammen, (I meet with.)* μήπως συγκύρσειαν ἵπποι ἐν ὁδῷ, ne in hac via collidcrentur equi, i. e. currus, Ψ, 435, collato 436, s. *an einander stossen möchten im lauffen, (might jostle one another in running.)*

συγχέω et εύω. (Χάω) confundo, perturbo, contristo. opposita ejus sunt εὐκρινεῖν, διευκρινεῖν, κοσμεῖν, τάσσειν, ἁρμόττειν. μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, I, 608, ne mihi conturba animum flens et lugens. ἀλλ' οὐ σύγχει (pro συνέχεε) θυμὸν Ἀχαιῶν, non perturbabat aut pavidum faciebat animum eorum, N, 808, sed potius οἱ Ἀχαιοὶ κοσμίως καὶ εὐτάκτως καὶ εὐκρινῶς εἶχον, εὖ διακρίνοντες ἑαυτούς: in ordine non perturbato stabant. ἡ σύγχυσις opponitur τῇ εὐκρινείᾳ, sicut ἡ ἀμαύρωσις *(verdunkelung) (a darkening)* τῇ εἰλικρινείᾳ. ἐπεὶ ὅρκια συνέχευαν (extruso Sigma) Τρῶες, postquam fœdus turbarunt illi, Δ, 269, ubi est metaphora, sumta ἀπὸ τῶν πρώην μὲν εὐκρινῶς ἐχόντων, εἶτα δὲ συνταραχθέντων, ὁποῖα καὶ τὰ χαλώμενα καὶ καταπατούμενα καὶ συμφυρόμενα καὶ πτυρόμενα. ἐπεὶ σονέχευε θεὸς, sc. τὸν βιὸν, quia deus arcum tuum turbavit, O, 473, i. e. τῆς πρὶν εὐκοσμίας ἐστέρησε: nam nervus in arcu erat

disruptus subito. et 364, ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, de puero ludente, qui pedibus manibusque retro confundit et destruit suas ex arena ædificationes. et 366, ὥς σὺ, Φοῖβε, πολὺν κάματον Ἀργείων σύγχεας, pro συνέχεσας, sic tu, Phœbe, multum laborem eorum destruxisti, munitionem nimirum. οἰκοδομὴ, τάξιν ἁρμονίας ἔχει, ἡ δὲ ταύτης καταβολὴ, σύγχυσιν. οὐ κακώτερον ἄλλο θαλάσσης, ἄνδρα συγχεῦαι, non pejus aliud mari, ad conturbandum virum, Θ, 139, i. e. παραλῦσαι αὐτὸν τῆς κατὰ φύσιν ἁρμονίας καὶ συνθήκης, ὥς που οἶκος καταπεσὼν συγχέεται. ἡνία δέ σφι σύγχυτο, pro συνεκέχυτο, Π, 471, habenæque iis (equis) confundebantur, sic ut opera earum esset inutilis. sic, νόος γέροντι, Ω, 358, ubi confusio mentis etiam per vocum transpositionem est expressa. sic dicitur et σύγχυσις λόγου, καὶ νημάτων, (filorum) καὶ πολυειδῶν ὀσπρίων, (si legumina varia sunt confusa) καὶ στρατευμάτων, καὶ οἰκημάτων πεσόντων: per metaphoram ἀπὸ χύσεως ὑγρῶν ὁμοῦ γιγνομένης, ὧν μιγέντων οὐ φυλάττεται τὸ ῥεῖθρον εὐκρινές. Vide sub κρίνω, prope medium.

συθεῖς, vide sub σεύω, ad finem.

σῦκῆ, ῆς. ἡ. (Σέω) ficus arbor. est contractum ex ἡ συκέα, έας. sic ἡ ἀμυγδαλέα, contr. λῆ, a τὸ ἀμύγδαλον: ἡ ῥοδέα, contr. δῆ, a τὸ ῥόδον, ἡ μορέα arbor ferens τὰ μόρα, etc. συκαῖ τε γλυκεραὶ, η, 116. λ, 589, et enumeratur inter arbores præstantissimas. οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη, ω, 245, ubi vides tres arborum species nobilissimas. et 340, συκέας τεσσαράκοντα.

σῦκον, ου. τό. (Σέω) ficus fructus, *eine feige, (a fig.)* habet nomen a σύειν, movere acriter, erumpere, ab ejusque p. a. σέσυκα, διὰ τὸ ὁρμητικὸν αὐτοῦ, quia lætissime crescit. σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ γηράσκει, η, 121, ficus senescit, i. e. maturescit, præsente jam nova protrusa ficu: quæ est descriptio felicissimi climatis, ubi arbores æstate et hieme fructus ferunt. ἡ συκίνη ἐπικουρία, ficulnum præsidium, dicitur proverbialiter ἐπὶ τῶν ἀχρείων βοηθειῶν, quia lignum hujus arboris non est firmum. inventio ficuum tribuitur τῷ Διονύσῳ, qui hinc etiam Συκίτης ὁ Διόνυσος appellatur. fiebat et οἶνος συκίτης ex ficubus. hic fructus inter omnes ex arboribus aut stirpibus natos est ὠφελιμώτατος hominibus, certatque cum olea et vite. avicula, ἁλισκομένη ἐν σύκων καιρῷ, dicitur ἡ συκαλὶς, ficedula. τὰ συκάμινα, *maulbeere, (mulberries.)* sunt fructus quasi τῶν σύκων ἀμείνονα, ob miram suavitatem: et arbor ἡ συκάμινος, morus, ut putatur. Ζεὺς συκάσιος dicebatur, qui alias καθάρσιος, quia σῦκα etiam ἐν καθαρμοῖς adhibebantur. ἡ ἰσχὰς, ficus arida, *eine getrocknete feige, (a dried fig,)* est quoque valde utilis; et primum in Phrygia dicitur facta. συκάζειν proprie est, τρυγᾷν σῦκα, ficus legere: deinde et, ficus premere; unde metaphorice est, ἐρημαστικῶς πιέζειν. cæterum ne miretur tiro, fruges inventas ad numen aliquod referri a priscis: didicerant enim a majoribus suis ἐκ παραδόσεως, deum revelasse primis hominibus, qui fructus sint utiles, quive noxii aut venenati.

συλάω, f. ήσω. et σκυλάω, f. ήσω. (Κύω) primum notat, prædor per canes venaticos, prædam consector per canes, ab ὁ σκύλαξ. deinde in specie est, spolio occisum hostem, ἐκδύειν ὅπλων τὸν κείμενον. in genere est, extraho, eripio, exuo. prima imago petita est a feris, quæ catulorum causa in prædam exeunt, ut catulos suos satient: hinc est, rapio, subtraho, detraho; furtim ago vel sumo. ἔσυλα τόξον, Δ, 105, extraxit arcum ex theca. et 116, ἐσύλα πῶμα φαρέτρης, detraxit operculum de pharetra: sic tamen, ut hæc furtim fecisse intelligatur, ne quis hostium animadverteret. τεύχεα ἐσύλα, arma de occisis hostibus exuebat, E, 164. ἀπ' ὤμων τεύχεα, Z, 28. ἀπὸ τοῖιν, Λ, 110. sic, ἀπ' ὤμων, O, 524. et 545, συλήσειν. ἐπεὶ κτάνε, τεύχεα ἐσύλα, postquam occidit, arma legebat, P, 60. ἀπ' ὤμων, X, 368. et 258, ἐπεί κέ σε συλήσω (aor. 1. conj.) κλυτὰ τεύχεα, ubi vides duplicem accusativum, personæ et rei. τεύχεα συλήσων, arma detracturus cæso a se hosti, E, 618, i. e. ἐκδύσων. ἤ τινα συλήσων νεκύων, aut alicui cæsorum detracturus arma, K, 343, 387. τεύχεα, O, 583. ἔπειτα δὲ καὶ τὰ (ἔναρα, spolia) νεκροὺς συλήσετε, Z, 71, coll. 68. ergo prudenter permittit militibus prædam, sed non antequam rejecti et pulsi fuerint hostes. vides et h. l. duplicem accusativum. sic, μή μιν Ἀχαιοὶ τεύχεα συλήσωσι, ne eum spolient quod attinet arma, O, 428. εἴ κέ με Ἀχαιοὶ τεύχεα συλήσωσι, Π, 500. τεύχεα συλήσας, H, 78, 82. τὰ μὲν ἔντεα ἀπὸ χροὸς συλήσας, N, 641. et 202, τεύχεα συλήτην, ambo detrahebant ei arma. ὄφρα τάχιστα τεύχεα συλήσειε. et accusativus personæ proprie videtur a verbo regi, rei vero ab omissa præpositione κατά. idem verbum dicitur σκυλεύω et συλεύω.

συλεύω, f. εύσω. et σκυλεύω. (Κύω) idem quod præcedens et σκύλαω. αὐτὸν (cæsum) Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες, ministri ejus spoliabant eum, E, 48, sc. quod arma attinet. ibi ergo de præda justa et bellica. Sed de furtiva et clam capta, est Ω, 436, τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι συλεύειν, ubi loquitur minister Achillis obviam Priamo missus ut deduceret regem tuto in castra Græca, et cui Priamus in via obtulerat partem aliquam donorum, quæ Achilli ipse ferebat: sed minister verebatur spoliare his donis Achillem. τὸ σκῦλον deinde est et, δέρμα, detractum cæsæ feræ, exuvium, unde possit esse *ein schild, (a shield;)* βύρσα, βοεία ἀσπίς. et ἀποσκολύπτειν est ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, quod verbum etiam factum est a τὸ σκῦλον, corium: Germanis est, *schinden, (to flay.)* Vide supra.

συλλέγω, f. ξω. (Λέγω) colligo, compono. συλλέξας τὰ κτέατα, colligens in unum opes eas, Σ, 301. et 413, ὅπλα τε πάντα (et instrumenta omnia fabrilia sua) λάρνακα ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, composuit in cistam argenteam: et sermo est de Vulcano desinente opus. ἑταίρου;

ἐθελοντῆρας συλλέξομαι, β, 292, socios voluntarios conquiram.

συμβάλλω, (Βάλλω) in unum conjicio. ἧχι (ubi) ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος, Ε, 774, ubi verbum duale inter sua duo nomina singularia positum; quæ figura dicitur Alcmania. duo fluvii confluunt. ab hoc significatu vocatur συμβολὴ, ἡ ἐκ κοινοῦ δαπάνη, sumtus ex collata pecunia, *wenn leute zu einer mahlzeit zusammenlegen, (when people contribute towards an entertainment.)* et hinc ἀσύμβολος, qui nihil confert; et ἀσύμβολον δεῖπνον, εἰς ὅπερ οὐδὲν δεδαπάνηκεν ὁ φαγὼν, ad quod ille nihil contulit qui una convivatus est. proprie ἡ συμβολὴ est confluens duorum fluviorum. ποταμοὶ ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὕδωρ, Δ, 453, torrentes ex montibus conferunt aquam suam in convallem. ἀμφοτέρους θεοὶ σύμβαλον, pro συνέβαλον, commiserunt eos ad pugnandum, Υ, 55. σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, contulerunt clypeos, Δ, 447, *stiessen mit den schilden gegen einander, (clashed their shields together ;)* et est circumlocutio pugnæ. sic et Θ, 61—63. hinc et ἡ συμβολὴ notat conflictum bellicum. ἐμὲ καὶ Μενέλαον συμβάλετε μάχεσθαι, me et eum committite, Γ, 70, inquit Paris. σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον, commiserunt pugnam, Μ, 181. αὐτοὶ σύμβαλον μάχεσθαι, Π, 565, quod confligere etiam dicitur συνιέναι, *an einander gehen, (to engage.)* σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, Μ, 377, quod paullo ante in forma activa posuerat, eodem sensu. de occursu etiam amico ponitur. Νέστορι δὲ ξύμβληντο βασιλῆες, pro συνέβληντο, Ξ, 27, obvii fiebant ei. a forma σύμβλημαι de qua confer βλῆμι. et 39, ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς Νέστωρ, obvius fiebat. et 231, ἔνθα Ὕπνῳ ξύμβλητο, ibi Somno occurrebat. quibus locis notat, amice convenire. ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ, quando occurreris ei, Υ, 335, ubi occursum in prœlio notat, quem evitare jubetur is. συναντήσεις ἐν συμβολῇ πολέμου: quod et ἀντιβολήσεις dici posset. πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι, Φ, 578, pro συμβλῆναι, a σύμβλημι, i. e. πλησιάσαι, συμμίξαι, *zusammentreffen mit dem jäger, (to grapple with the hunter,)* pugnare. nam sermo ibi est de pardali jam transfixa jaculo; quæ tamen ad hostem suum per ipsum vulnus cupit pertingere. ἄγχου πυλάων ξύμβληντο αὐτῷ, Ω, 709, ad portas occurrerunt ei, *begegneten ihm beym thore, (met him at the door,)* amice. τὼ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν, φ, 15, occurrebant sibi, amice quoque. et est dualis aor. 2. a σύμβλημι. *trafen einander an, (met each other.)* et hic versus laudatur, quia est ὁλοσπόνδειος, similis stantibus in occursu mutuo amicis. ἐρχομένῳ ξύμβλητο, eunti obvia fiebat, ζ, 54. κούρῃ δὲ ξύμβληντο, κ, 105, *sie trafen eine junge dame an, (they met a young maiden.)* notat ergo his locis συναντῆσαι. ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης, i. e. συναντήσας, λ, 126. ψ, 274. συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ ἤπου ἐπὶ κρήνῃ, ο, 440. ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι, ω, 259. εἴ τις ξύμβληται ὁδίτης, η, 204, i. e. συναντήσει. et est præsens medii a σύμβλημαι, a βλῆμι. recentiores posuere τὸ συμβαλεῖν pro νοῆσαι, intelligere, considerare sic ut assequaris verum, conjicere verum sensum. e. c. συνεβάλετο τὸν χρησμὸν, i. e. ἔγνω τί βούλεται ὁ χρησμὸς, *er traf den sinn des orakels, (he guessed the meaning of the oracle.)* iidem ponunt hoc verbum et pro: λυσιτελῆσαι, conferre, utilem esse, *etwas wozu beytragen, nützlich seyn, (to contribute to something, to be of service.)* etiam pro: συνεισαγαγεῖν τι πρὸς δαπάνην, *etwas zu den kosten mit beytragen, (to contribute something to the expense.)* hinc ὁ ἀξύμβολος alias est ὁ εἰς μηδὲν χρήσιμος, alias ὁ οὐδὲν δοὺς πρὸς δαπάνην. ad primum illum significatum recentiorum pertinet locus, Lucæ ii, 19, ubi verba: συνέβαλεν ἐν τῇ καρδίᾳ, id volunt, intellexisse Mariam has res, quas alii admirati sint, et ex antegressis probe computasse; palam tamen nihil elocutam esse de iis rebus.

συμμάρπτω, (Μείρω) comprehendo, una prehendo. συμμάρψας δόνακας, Κ, 467, convellens arundines. συμμάρψας (ὁ Κύκλωψ) δύο, ι, 289, 311, 344, in aoristo secundo solet hoc verbum abjicere τὸ ρ, ut sit ἔμαπον, pro ἔμαρπον, cujus exempla sunt apud Hesiodum in scuto Herculis, 231, 304.

συμμητιάω, f. άσω. (Μάω) una delibero et consulto. αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι, ipsi enim reges vocabant hos ut una consultarent, Κ, 197.

συμμίσγω, (Μίσγω) commisceo. οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται, sc. ὁ Τιταρήσιος, Β, 753, qui fluvius influit quidem in Peneum, sed aquam suam tamen cum ejus aquis non permiscet. συνέμιχθεν (dorice pro συνεμίχθησαν) βαρεῖαι χεῖρες αὐτοῖς, Ψ, 687, conserta sunt illis graves manus, in pugilatu.

συμμύω, f. ύσω. (Μύω) comprimo, comprimo me. σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν, ὅσα ἐτύπη, pro συμμέμυκε, Ω, 420, nam vulnera omnia clausa sunt, quotquot inflicta erant. nam μύειν dicuntur χείλη, ὄμματα, ἕλκη, ῥόδα τὰ ἔτι ἐν κάλυξι, *rosen die noch in der knospe sind, (roses still in the bud.)* a μύω est μυέω, f. μυήσω, quæ est ἱερὰ λέξις Ἀττικὴ, initio, doceo res sacras et honestas. unde est ὁ μύστης, ου. et ἡ μύστις, ιος, οἷς ἀνάγκη μύειν τὸ στόμα, καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται.

σύμπας, ασα, αν. attice ξύμπας. (Πάω) universus, totus. αὐτοῦ ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν ξύμπαντας, Α, 241, desiderium ejus invadet omnes, *sie werden ihn alle vermissen, (they will all miss, feel the loss of him.)* συμπάντων ἡγεῖτο Διομήδης, supremus eorum erat dux, Β, 567. συμπάντων Τρώων, Φ, 105. κακὰ ἔρδεσκεν, ὅσα οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι, mala fecit, quanta non universi reliqui, *als die andern alle zusammen nicht, (as not all the others put together,)* Χ, 380. σύμπασι Πυλίοις, γ, 59. et 217, σύμπαντες Ἀχαιοί. ὅσα δὴ ξύμπαντα, η,

214. ξ, 198, quot in summa, *wie viel ich alles ausgestanden, (how much I have suffered in the whole.)*

συμπίπτω, (Πέτω) concido. et ponitur a poëta de conflictu hostili. *σύν ῥ' ἔπεσον*, duo heroës, in certamine singulari, H, 256, *fielen auf einander los, (fell upon one another.)* sic de diis pugnantibus inter se, Φ, 387. et de duobus pugilibus, Ψ, 687. *συνέπεσεν Εὖρός τε Νότος τε*, ε, 295, de ventis duobus, quasi pugnantibus invicem. in poëta, est verbum militare. sed aliis ponitur de casibus fortuitis.

συμπλαταγέω, f. *ήσω*. (Πέλω) una concutio, *ich schlage zusammen, (I strike along with.)* *χερσί τε συμπλατάγησεν*, de Achille, mirationis et luctus pleno ex apparente sibi Patroclo, Ψ, 102, i. e. *συνεκρότησε τὰς χεῖρας, ὡς ἐπὶ παραδοξίᾳ τινὶ*, *schlug die aufgehobenen hände zusammen, (clapped his uplifted hands.)* et notatur simul *θρῆνος*. *ἡ πλαταγὴ* est crepitaculum, *eine klapper, (a rattle;)* unde est *πλαταγέω*, plaudo, crepito: et hæc omnia a *πλήσσω*, etsi alii a *πλατὺς*, latus, derivent.

συμπόσιον, *ου. τό.* (Πίω) convivium. *συμπόσια ἡρώων σπουδαῖα ἀεί. οἱ συναγόμενοι τὰ σπουδῆς ἄξια παρὰ οἶνον* (apud vinum) *ἐβούλευον*: nam *ῥάονες ἑαυτῶν ἐν οἴνῳ ἐσμὲν*, *es ist einem leichter ums herz, (a person is more light-hearted.)* Persæ in vino consultabant, sicci judicabant consulta. apud Rhodios lex jubebat summos magistratus *συσσιτεῖσθαι περὶ τῶν ἕωθεν* (cras mane) *πρακτέων βουλευσομένους*. ergo bibebatur non ad ebrietatem, sed ad excitandum animum, et benevola societate jungendum. vide I, 70—75. quia ergo convivia sæpe erant locus consiliorum: hinc id poëta transtulit et ad deos, ex more antiquo et sapiente, Δ, 2, seqq. Vide sub *πίνω*.

συμφερτὸς, *ή, όν.* (Φέρω) collatus, in unum conductus, *συνακτός*. *συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν*, N, 237, virtus et vis virorum vel maxime vilium et miserorum, collata in unum, pollet tamen et est virtus: *ἡ συμφορητὴ καὶ συνάξιμος ἐκ πολλῶν καὶ συνοιστὴ ἀρετὴ, πέλει ἀρετή.*

συμφέρω, (Φέρω) confero, congero. impersonaliter, *συμφέρει*, confert, conducit, utile est; unde *τὸ συμφέρον* et *τὸ συνοῖσον*, utile. *συμφερόμεσθα μάχῃ*, conferebamur pugna, i. e. manus consercbamus, Λ, 733, ubi *συμφέρεσθαι* est *συμβάλλειν εἰς πόλεμον καὶ συνάγεσθαι*. hinc prœlium (*πόλεμος*) dicitur *ἡ συμβολὴ*, conflictus, *ein treffen, (a battle.)* *ἡ συμφορὰ* erat olim *λέξις μέση*, lætum et tristem casum notans: sed recentiores solam *συμφορὰν κακὴν* norunt, *τὴν ἐπὶ οὐκ ἀγαθοῖς τύχην*, *unglück, (misfortune.)*

συμφράδμων, *ονος. ὁ ἡ.* (Φράω) qui una consulit. *εἰ τοιοῦτοί μοι δέκα εἶεν συμφράδμονες*, B, 372, inquit rex de Nestore.

συμφράζομαι, (Φράω) una consulto, una colloquor consultando. *ὅτι αὐτῷ συμφράσσατο* (*συνεφράσατο*) *βουλὰς Θέτις*, A, 537, quod cum eo contulerat consilia Thetis. et 540, *τίς σοι συμφράσσατο βουλὰς*, *wer hat abrede mit dir genommen, (who hath counselled thee?)* *οὐδὲ αὐτῷ βουλὰς συμφράσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον*, I, 374, neque consilia cum eo communicabo, nec rem agendam. *τίς θεῶν συμφράσατό σοι βουλὰς*, quis deorum communicavit tecum consilia, *hat dir die einschläge gegeben, (hath inspired thee with these designs,)* δ, 462. *Νεστορίδης δὲ ἑῷ συμφράσσατο θυμῷ*, ο, 202, cum suo animo consultabat, *überdachte bey sich, (considered within himself.)*

ΣΥ'Ν, præpositio, regens casum sextum. cum, unà, *mit, (with.)* nec comitatum aut societatem tantum notat, sed et instrumentum, sicut Germanorum *mit, (with.)* *σὺν νηῒ*, cum nave, in nave, *zu schiffe, mit dem schiffe, (on board a ship, in a ship,)* A, 389. T, 331. α, 182. γ, 61, 323. ω, 151. *σὺν νηυσὶ*, cum classe, cum navibus, A, 179. B, 74, 140, 236. I, 27. et 328, *zu wasser, (by water,)* in opp. ad *πεζὸς*, et ut naves sint instrumentum. O, 499. Π, 205. Σ, 213. *σὺν τεύχεσι*, cum armis, armatus probe, Γ, 29. Δ, 419. E, 494. Θ, 530. I, 80. K, 182. Λ, 386. M, 77. N, 738. Π, 156. *σὺν ἔντεσι*, E, 220. N, 331, 719. Π, 279. *σὺν δουρὶ*, O, 541. Π, 864. Υ, 407. *ἔγχεϊ*, Υ, 493. *σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν*, E, 219. Δ, 297. I, 384. X, 22. *ἄγγελος ἦλθε σὺν ἀγγελίῃ*, nuntius cum nuntiatione, B, 787. *ἔρχεο σὺν θυέεσσιν πρὸς νηὸν*, abi cum sacrificiis ad templum, Z, 270. *δεῦρο ἤλυθε σὺν Μενελάῳ*, una cum eo, Γ, 206. *Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ*, ejus ope, *durch sie, (by her aid,)* Γ, 439. *σὺν σοὶ, θεὰ*, tua ope, tecum, te adjutrice et comite, K, 290. ν, 391. sic, *σὺν σοὶ μαρνάμενον*, γ, 85, pugnantem tecum et quasi duce te; ubi blanditur Nestori, et Ulyssem facit quasi *ὑπασπιστὴν Νέστορος*: sicut *Μηριόνης σὺν Ἰδομενεῖ*, aut *Πάτροκλος σὺν Ἀχιλλεῖ*, inferior sub eminentiori. *σὺν δαίμονι*, cum bono deo, O, 403, ope et favore ejus. sic, *σύν γε θεοῖσιν*, Ω, 430, *in Gottes namen, (in the name of God.)* *σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν*, I, 49, cum deo ejusque voluntate huc profecti sumus. *καλόν σοι, σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν*, mecum et me socio, urere et molestia adficere eum, I, 611. *σὺν ἄμμιν*, pro *ἡμῖν*, nobiscum, N, 379, nobis sociis et adjuvantibus: nam id tibi commodius erit, quam ut solus repellere possis hostes. facete. *σὺν σοί τε καὶ ἄλλοις βασιλεῦσιν φραζέσθω*, I, 346, tecum et cum aliis principibus dispiciat, consultet. *σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν*, Δ, 161, coll. 162, ubi hoc *μέγα* explicatur quid sit. conf. *ἀποτίω*. *θυέλλας ξὺν Βορέῃ*, procellas una cum Borea, i. e. procellas stante Borea concitatas, O, 26. et 744, *ὅστις ἐπιφέροιτο νηυσὶν σὺν πυρὶ*, quisquis inferret se adversus naves cum igne, *wer mit feuer auf die schiffe losgienge, (whoever should go to set fire to the ships.)* *ἐλθὼν ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ*, P, 57, exoriens ventus cum turbine. *Τρωσὶ σὺν παισὶ καὶ ἀλόχοις*, Φ, 460. *σὺν τῷ σκήπτρῳ ἔβη*, cum

illo scipione ibat, B, 47, 187. et 450, σὺν τῇ αἰγίδι. οἱ σὺν, sc, αὐτῷ, K, 19. σὺν αὐτοῖς, sc. ἵπποις, M, 112, coll. 119. αὐτῇ σὺν πήληκι κεφαλὴν, caput unà cum ipsa galea, Ξ, 498, *mit samt dem helme, (together with the helmet.)* et tale σὺν omittere solent Attici. σὺν αὐτῷ, O, 353. P, 407. Ω, 7. αὐτῇ, Σ, 65. ἐκείνῳ, β, 183. ἀμφιπόλῳ γρηῒ, α, 191. Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν, ο, 409. παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ, comite filio et ministra, Z, 372. et 418, αὐτὸν κατέκηε, σὺν ἔντεσιν, combussit eum, honoris causa, una cum et in armis ejus. αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, una cum cithara, I, 194. τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι, Π, 248. σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διῒ, ope et favore horum, Υ, 192. sic et, π, 260. τ, 2, 52. ἐμοὶ, ε, 208, una mecum. ι, 332, et præpositio est postposita casui. et 199, αὐτὸν σὺν παισί. et 286, τοῖσδε. ἧστο σὺν ἀμφιπόλοις, ζ, 52, 80. σὺν, ubi alii legunt μετὰ, η, 300, 304. πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ, λ, 358, cum pleniore manu. αὐτὸν ἐκ νηὸς ἄειραν, αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ, dormientem extulerunt e navi in ipso linteo et stragulo, cui incubabat, ν, 118. et 258, χρήμασι σὺν τοῖσδεσσι. et 268, λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ, insidiatus ei ego una cum socio uno. et 303, σοὶ σὺν, ut una tecum consilium struam. et 425, σὺν νηΐ. sic et ψ, 340. et ω, 426, νήεσσιν. σὺν ἀμφιπόλοις ἀναβᾶσα, ρ, 49. et 54, τὸν σὺν ἑταίροις. et 113, υἁσι. (sic et τ, 466.) et 540, ᾧ παιδί. ἀμφιπόλοις, τ, 602. μήτηρ σὺν ἀθανάταις, Thetis, comitibus nymphis suis, ω, 47, 55. et 116, Μενελάῳ. et 192, σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἄκοιτιν, conjugem magna virtute præditam. σὺν sæpe avulsum a verbo suo, et solum repetitum, e. c. Δ, 447. Θ, 60. Ψ, 673, nisi ibi σὺν est adverbialiter, simul. et 687. Ω, 358, ubi confusionem illam ipsa vocum positio imitatur. et 420, 467. sæpe ponitur adverbialiter, simul, *noch dazu, (besides,)* e. c. Ψ, 879. κ, 42, nos omnes simul et æque. attice τὸ σὺν sæpe omittitur, e. c. Λ, 698.

συναγείρω, (Ῥέω) congrego, congero, colligo. πολὺν βίοτον συναγείρων, multas opes colligens ex collectis, δ, 90, nam plura corrasit Menelaus in ista circumvagatione, quam a majoribus relicta sibi fuerant. et vide hospitalitatem et liberalitatem antiquorum, modumque ditescendi. ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα pro συνήγειρα, quorum causa convocavi vos, Υ, 21. πίσυρας συναγείρεται ἵππους, quatuor electos ex multis equos conjungit et copulat, O, 680, ἐπιλέγδην συνάγει. quidam ibi scribunt συναείρεται, quod notat ὁμοῦ εἴρειν ἱμᾶσιν, loris copulare, a quo et est παρήορος ἵππος : sed recepta lectio præstat. ἀγείρω præterea idem est quod ἀείρω, interserto γ. οἱ δὲ συναγρόμενοι pro συναγειρόμενοι, convenientes, consociantes se, Λ, 686. κτήματα, ὅσα ξυναγείρατο Ὀδυσσεὺς, opes, quas collegerat ille, oberrando per terras, ξ, 323. τ, 293. εὖ συναγειράμενοι ἐδαίνυντο, Ω, 802; convenientes, congregantes se decenter.

συνάγω, f. άξω. (Ἄγω) conduco, confero, committo, consero, comporto. ἵνα συνάγωμεν Ἄρηα, ut committamus pugnam inter duas acies oppositas sibi, B, 381, T, 275, cujus oppositum est διακρίνειν, quod confer. ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον (συνῆγον) Γ, 269, adducebant in unum locum ex utrâque parte, sc. agnos duos Trojanorum, et unum Græcorum, mactandos. cf. ὅρκια. ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος, committentes pugnam, confligentes, E, 861. Ξ, 149. et 448, Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον (συνῆγον) κρατερὴν ὑσμίνην, i. e. συνέβαλλον εἰς πόλεμον, confligebant. sic et Π, 764. σύναγεν (συνῆγε) νεφέλας, ε, 291, collegit nubes, *zog wolken zusammen, (collected clouds.)* ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι, ξ, 296, ut onera comportarem ei, *dass ich ihm helfen solte die ladung aufs schiff bringen, (to assist him to convey the cargo on board the ship,)* pro συνάγοιμι. et ab hoc συνάγειν, conferre, fecerunt recentiores suum τὸ συναγώγιον, i. e. τὸ ἀπὸ συμβολῶν σύνδειπνον, *mahlzeit von zusammengelegtem gelde oder zusammengebrachten gerichten, (an entertainment to which each contributes either in money or dishes :)* et τὰ συναγώγιμα δεῖπνα, quæ sunt idem. et συνάγειν hoc sensu est, ex collato convivari, τὸ μετ' ἀλλήλων συμπίνειν. hoc ἀπὸ συμβολῆς δειπνεῖν Hesiodus dixit ἀπὸ κοινοῦ, Ἔργ. 721. talis erat et ὁ ἔρανος, ἐν ᾧ συνέβαλλον ἕκαστος τὸ πρὸς ἰσχύος εἰς χρείαν συνδείπνου συμβολιμαίου. et σύνδειπνον idem est quod συμπόσιον. qui nihil contulerat, ἀσύμβολος dicebatur, διὰ τὸ δωρεὰν δειπνεῖσθαι καὶ ἀδαπάνως.

συνάγω, f. άξω. συνάγνυμι. (Ἄγω) confringo. λέων ἐλάφοιο τέκνα ῥηϊδίως ξυνέαξε, leo cervi catulos facile confringere potest, Λ, 114. χώσατο, (irascebatur, ἕνεκα) ἔγχεος ὃ ξυνέαξε, ob hastam quam confregerat, N, 166. σὺν θ' (τὲ) ἅρματα ἆξαι, pro συνάξαι, currum confregisse, Ψ, 467. νῆάς οἱ (αὐτῷ) ξυνέαξαν ἄελλαι, procellæ, ξ, 383.

συναείρω, f. ερῶ. (Ἄω) una attollo et elevo. συνήειραν αὐτὸν ἕταροι ἐπὶ ἀπήνην, Ω, 590, una attollebant eum socii in currum, *hulfen ihn mit hinauf heben, (assisted to lift him up.)*

συναείρω, f. ερῶ. (Ῥέω) conjungo. συνήειρεν ἱμᾶσι, conjunxit eos equos loris, K, 499, *koppelte sie, (fastened them together.)*

συναίνυμαι, (Ἄω) colligo, *ich nehme oder suche zusammen, (I collect.)* Λητὼ τὲ συναίνυτο τόξα, Φ, 502, collegit arcum et alia ad arcum pertinentia, *nahm sie zusammen, (collected.)*

συναντέω, *συναντάω*, f. ήσω. (Ἀνὰ) occurro. συναντήσονται αὐτῷ, P, 134. συναντήτην, π, 333.

συνάντομαι, (Ἀνὰ) idem. ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην, *sie begegneten einander im reisen, (they met each other by the way.)* H, 22. υἱεῖ Πριάμοιο συνήντετο, Φ, 34 filio Priami obvius fiebat, hostiliter. sed amice est δ, 367, οἴῳ ἔῤῥοντι συνήντετο, soli misere vaganti occurrit. et φ, 31, τὰς (equas) ἐρέων (quærens

rogitando) Ὀδυσῆϊ συνήντετο. ὥς ἄν τις σε συναντόμενος μακαρίζοι, ut aliquis videns te beatum prædicare possit, ο, 537. ρ, 165. τ, 311. *der dich antrift, (one who meets with you.)*

συναράσσω, f. ξω. (Ῥάω) confringo. est verbum proprium de ossibus et ejusmodi duris, quod et sonum ipsum fractorum exprimit. συνήραξε δὲ ἄμυδις ὀστέα πάντα κεφαλῆς, confregit simul omnia ossa capitis, Μ, 384. μ, 412. συναράξω ὀστέα, Ψ, 673. συνηράχθη ὀστέα, confracta fuissent ei omnia ossa, ι, 426. σύν κεν ἄραξε ἡμῶν κεφαλὰς, καὶ νήϊα δοῦρα, μαρμάρῳ βαλὼν, confregisset sane nostra capita et tigna navalia, saxo contingens nos jacto, ι, 498. nam tmesis ista omnibus est locis citatis.

συνδέω, et attice ξυνδέω, f. ήσω. (Δέω) colligo, *ich binde zusammen, (I bind together.)* ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, Α, 399. αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν σφενδόνῃ, Ν, 599, sc. manum vulneratam, obligavit funda ad interim, *verband er, (he bound up.)* συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου, interfecti cervi, κ, 168. συνέδεον (constringebant) πόδας χεῖράς τε θυμαλγέϊ δεσμῷ, χ, 189.

συνδρέμω, (Τρέω) concurro. ξιφέεσσι συνέδραμον, Π, 337, 335, concurrerunt gladiis, μετὰ δρόμου ἐπέλασαν (a πελάζω) ἀλλήλοις.

συνέδραμον, vide sub συνδρέμω.

συνεέργω, συνείργω, vide συνέργω.

σύνειμι et ξύνειμι, (Ἔω) una sum, versor una. ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζυϊ, η, 270, conflictaturus adhuc eram cum ærumna.

συνελάω et σύνω. f. άσω. (Ἐλάω) cogo, conduco, *treibe zusammen, (I drive together,)* congrego, *bringe zusammen, (I collect.)* ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν (συνηλάσαμεν) πολλὴν, ex agris multam prædam compulimus, Λ, 676, pecorum scilicet. θεοὺς ἔριδι ξυνελάσαι, deos committere ad contentionem, Υ, 134, συμβάλλειν. et sensus proprie est, nolim ego, ut dii inter se pugnent. sic Φ, 394, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις. ἔριδι ξυνελαυνέμεν, pro συνελαύνειν, pugnando concurrere, Χ, 129, i. e. εἰς μάχην συνελθεῖν ἀνδρικῶς. ἀλλὰ ξυνελάσομεν ὦκα, concurramus celeriter, σ, 39, concitemus nos alter in alterum. et 97, σὺν δ' ἤλασε ὀδόντας, crepuit dentibus, collisit dentes, ὡς σφαδάζων.

συνέλω, (Ἕλω) colligo, complico. una absumo. ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν (pro συνεῖλεν) λίθος, Π, 740, utrumque supercilium absumsit lapis: et sequitur, οὐδέ οἱ (sc. lapidi) ἔσχεν (i. e. ἀντέσχεν) ὀστέον, (ἀλλὰ κλασθὲν συνηρίθη) ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον: et hæc τῶν ὀφθαλμῶν ἔκπτωσις παρακολούθημα ἦν fracti ossis circa oculos. χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα οἷσιν ἐνεῦδε, υ, 95, pallium complicans et vellera in quibus dormierat, *nahm es zusammen und legte es beyseite, (folding it and laying it aside,)* συνάξας, συνελάσας.

συνεοχμός, οῦ. ὁ. (Χάω) cohærentia, confinium. κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος συνεοχμῷ, ubi caput cum collo cohæret, in articulo illo, Ξ, 465, ἐν συνοχῇ, συγκολλήσει, συγκρατήσει. ε est intersertum: nam ab ἔχω est ὁ ὀχμὸς, i. e. τὸ ἔχμα: inde ὀχμάζειν, i. e. συνέχειν.

συνέπω, (Ἕπω) una sequor. σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετο Ὀδυσσεὺς, κ, 436, pro συνείπετο, una cum iis ibat.

συνεργάθω, (Ἔρα) est oppositum τῷ ἀπεργάθω. complector, cohibeo. ὅσον συνεέργαθον ἄκραι, Ξ, 36, quantum spatium complectebantur promontoria, περιεῖχον καὶ συνέκλειον, *umschlossen, (inclosed.)*

συνέργω, συνεέργω, συνείργω. (Ἔρα) concludo, colligo avi. τοὺς συνέεργον, hos colligabam in arctum, ι, 427, συνεδέσμουν. συνέεργε χιτῶνα, cinxit tunicam, ξ, 72. ἄμφω συνέεργον, ambo colligabam, μ, 424, συνέδησα.

συνερείδω, (Ῥέω) comprimo. χερσὶ συνερεῖσαι μοι στόμα, manibus suis mihi morienti comprimere os, λ, 425, ἁρμόσαι, εὐπρεπείας χάριν, ὡς μὴ διαχάσκειν.

συνέρχομαι, (Ἔρα) una eo. σύν τε δύ' ἐρχομένω, pro συνερχομένω τε δύω, Κ, 224, ubi deest εἰσί: duo sunt una vadentes, non vero unus: et tunc sentit fortasse alter et excogitat, quod alterum fugit. nam εἷς ἀνὴρ μηδεὶς ἀνὴρ, et res est similis πλοκῇ σχοίνων: κἀκεῖ γὰρ ἄλλος ἄλλῳ ἐπισυμπλεκόμενος, ἄῤῥηκτός ἐστι, ὁ εἷς δὲ, οἷα λεπτότερος, θᾶττον ῥήγνυται. cæterum attendendum ibi est τό τε, sæpius repetitum, ut intelligantur plures sententiæ a Diomede propositæ.

συνεχής, έος. ὁ ἡ. (Χάω) cohærens, continuus. hujus neutrum ponitur adverbialiter. Ζεὺς ὗε συνεχὲς, Jupiter pluebat continenter, Μ, 25, *es regnete anhaltend, (it rained incessantly.)* ἔνθα δύω νύκτας δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ κείμεθα, ι, 74, ubi quidam, metri causa, scribi jubent συννεχές.

συνέχω, f. ἕξω. (Χάω) cohærere facio, cohibeo. ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες σύνεχον, pro συνεῖχον, ubi fibulæ zonæ cohibebant zonam et thoracem, Δ, 133, *zusammenhielten, (held together.)* sic et Υ, 415. vide ὀχεύς. et 478, ἵνα ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος, ubi cohærent nervi cubiti, ubi cohærere faciunt nervi cubitum.

συνήμεαν, vide sub συναείρω.

συνημοσύνη, ης. ἡ. (Ἕω) conventio, compositio, pactum. ἁρμονία. *eine Zusammenfügung, vergleich, (a compact, agreement.)* μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε, ne mihi pacta memora et loquere, Χ, 261, coll. 259, συνθήκας. Vide sub συνίημι.

συνήντετο, vide sub συνάντομαι.

συνήορος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) conjunctus, copulatus. a συναείρω, conjungo, συζευγνύω. φόρμιγξ συνήορος δαιτὶ, cithara apte conjuncta convivio, θ, 99, ἥτις συνήρμοσται καὶ συνέζευκται προσεταίρῳ. sed μετήορος, vel potius μετήωρος et μετέωρος, fit ab altero illo ἀείρω, quod notat κουφίζω, ἐπαίρω, attollo. hinc est ἡ συναορίς, et attice, ξυνωρίς, ίδος, duo juncti equi.

συνήραξε, vide sub συναράσσω.

συνθεσία, ας. ἡ. (Θέω) compositio, pactum. *ein vergleich, eine abrede, (an agreement.)* ποῦ δὴ συνθεσίαι καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν, B, 339, ubi notant τὰς ὡρισμένας συμφωνίας, *die feierlichen versprechungen und verbindungen, (the solemn promises and engagements.)* quas Herodotus vocat τὰς διακειμένας, siquidem τὸ κεῖσθαι καὶ τὸ τίθεσθαι unum idemque est. Sed E, 319, οὐκ ἐλήθετο συνθεσιάων, non obliviscebatur mandatorum, ubi συνθεσίαι sunt αἱ φιλικαὶ παραινέσεις, quibus ipse annuerat. recentioribus idem est ἡ συνθήκη.

συνθέω, (Θέω) una curro, una procedo celeriter, procedo feliciter. ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλὴ, υ, 245, i. e. οὐ συνδραμεῖται ἡμῖν τὸ βουλευθὲν, ἀλλὰ σκεδασθήσεται ἀφ' ἡμῶν, καὶ οὐκ ἂν ἴδοιμεν αὐτό. est ergo elegans verbum metaphoricum, εἰς κατάλυσιν βουλῆς apte positum, *wir werden mit dem anschlage nicht fortkommen, (we shall not succeed in the attempt.)*

συνίημι, attice ξυνίημι, f. ξυνήσω, ("Εω) committo, conjungo. it. intelligo, nam intelligendi actus fit ex collatione et comparatione. νῦν ξυνίει (imperativus a ξυνίω,) α, 271, *vernim nun (now know.)* σὺ δὲ ὧδε ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ζ, 289, pro ἐμοῦ ἔπος, attice regit hoc verbum genitivum: ut ergo et h. l. sit, ξυνίει ἐμοῦ, κατὰ ἔπος. sic et Θ, 241. νῦν ξυνίει ἔπος, τ, 478, ubi deest ἐμοῦ. σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο, in silentio nunc ausculta et delectare, *vernim in der stille, (now listen in silence,)* ο, 390. νῦν δ' ἐμέθεν (ἐμοῦ) ξύνες (imperat. aor. 2. a ξυνίημι) ὦκα, B, 26, ubi deest ἔπος. nam sic rectissime dici videtur, accusativum regi a verbo ipso, genitivum cum verbo esse per ellipsin accusativi. sic et Ω, 133. καὶ μὲν μεῦ βουλέων (βουλῶν) ξύνιον, imperfect. a ξυνίω, A, 273, audiebant cum assensu consilia mea: ubi est genitivus Atticus cum hoc verbo. τίς σφῶε ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; quis eos commisit ut altercarentur, quis eis occasionem litis præbuit? A, 8, ubi igitur est pro συμβάλλω, ἀναπείθω. οὓς ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι, H, 210, quos commisit ut pugnarent vi contentionis. ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα, audivit et intellexit vocem deæ, B, 182. K, 512. ὁ δὲ ξυνέηκε, O, 442, ille intellexit. τοῖιν δὲ ξυνέηκε 'Αντίνοος, hos animadvertit ille, σ, 34. τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο Μενέλαος, hunc loquentem intellexit, δ, 76, i. e. ᾔσθετο. et est imperf. medii per syncopen, pro ξυνίετο, a ξυνίω. possit tamen et esse aor. 2. m. a ξυνίημι. ὄφρα ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα, ut apud naves committamur in colloquium, N, 381, pro συνιώμεθα, a συνίω, præsens conj. med. unde est ἡ συνημοσύνη, i. e. συμβίβασις, συνθήκη. ἵνα συμβῶμεν.

συνίστημι, (Στάω) una statuo, constituo: una sto. πολέμοιο συνεσταότος, pugna stante, quando duæ acies confligunt, Ξ, 96.

συνοίω, (Οἴω) confero, comporto. οὐ γὰρ καλὰ (pro καλῶς) συνοισόμεθα πτόλεμόνδε, non enim pulcre comparabimur ad pugnam, *wir werden kein gut paar fechter abgeben, (we shall not be an equally matched couple of combatants,)* inquit Jupiter de Junone et Minerva, Θ, 400, ut συνοίσεσθαι notet εἰς ἓν ἐλθεῖν καὶ συμβαλεῖν, *auf einander stossen im gefechte, (to rush upon one another in fight,)* τὸ κατὰ τὰ συμφερτὰ συγκομισθῆναι, manus conserere: *werden zusammen gebracht werden, (will be brought together.)*

συνορίνω, f. ινῶ. ("Ορω) commoveo. ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς, Ω, 467, per tmesin pro συνορίνῃς, sc. εἰς ἔλεον. sicut ergo hoc verbum alibi notat τὸν εἰς χόλον ἐρεθισμὸν, sic h. l. τὴν εἰς ἔλεον κίνησιν. νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες, Δ, 332, nuper congregatæ et adductæ ad exercitum copiæ movebant se i. e. ad pugnam paratæ erant; quali tamen pugnæ nondum interfuerant. et nota, ἀϋτῆς, 331, pertinet ad 333, Τρώων καὶ 'Αχαιῶν, hæ copiæ nondum unquam audierant clamorem prœlii inter Trojanos et Græcos, quia nuper admodum admotæ et adgregatæ erant ad exercitum Græcum.

συνοχὴ, ῆς. ἡ. (Χάω) cohibitio, coarctatio. ἐν ξυνοχαῖς ὁδοῦ, Ψ, 330, in angustiis viæ, ἐν στενότητι, ubi erat ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στενὸν σύμπτωσίς τε καὶ σύγκλεισις, ἐν στενωπῷ. conf. sequens, ὁδὸς, et ἔχμα.

συνοχόω, f. ώσω. (Χάω) cohærere facio, coarcto, contraho. ὤμω ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, humeri versus pectus contracti, de Thersite, B, 218, συμπεπτωκότε. cæterum augm. ionice omissum. ἡ συνοχὴ apud poëtam est ἡ ἀπὸ πλατέος εἰς στενὸν σύμπτωσις.

συνταράσσω, f. ξω. ('Ράω) una perturbo, consterno. σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, Θ, 86, equus unus ex triga vulneratus et cadens, simul conturbabat et impediebat reliquos duos.

συντίθημι, (Θέω) compono. in medio, συντίθεμαι, convenio alicui, συμφωνέω. σὺ δὲ σύνθεο, A, 76. Z, 334, pro σύνθεσο, imperat. aor. 2. m. et priori loco est pro συμφώνει, conveni mecum in hac re, *tritt mir bey, (join with me:)* imo, conventionem et pactum fac. in altero loco est, animum adverte, adjunge te meis dictis. σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ, ο, 27, repone id in animo, animum adverte. et 317, tuque attende. sic et π, 259. ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον, ρ, 153. τ, 268. σὺ δὲ σύνθεο, σ, 128. ω, 264. ergo συνθέσθαι est non solum συμφωνῆσαι, sed et νοῆσαι, intelligere, advertere. τῶν δ' Ἕλενος σύνθετο θυμῷ βουλὴν, H, 44, s. et sermo ibi est de consilio deorum, i. e. ἔγνω τὴν βουλὴν θεῶν, διὰ μαντικῆς τέχνης. narrant prisci, Helenum et Cassandram, infantes positos fuisse ἐν ἄλσει 'Απόλλωνος, atque ibi serpentes, lambentes puerulorum aures, ita purgasse eas, ut et deos loquentes audire, et eorum consilia liquido intelligere, potuerint. est pro συνίετο. sic, φρεσὶ σύνθετο ἀοιδὴν, α, 328, mente comprehendebat

cantum, mente adplicabat se ad hanc cantionem, *ἐπιμελῶς ἤκουσι*. *ὄπα κλαιούσης σύνθετο Ὀδυσσεύς*, vocem flentis attendebat ille, υ, 92, audiebat cum adfectu. *οἱ ἄλλοι σύνθεσθ' Ἀργεῖοι*, Τ, 84, diligenter attendite, una reponite animo vestro: nisi est h. l. *συγκατάθεσθέ μοι, ἀναμνησθέντες ὧν ἐλέγετε*. et ad 85, s. non quidem narrat rex, quale id fuerit quod dixerint ei; sed sine dubio locuti fuerant sic, *οὐ καλὸν ἐποίησας, ὦ βασιλεῦ, ἀφελόμενος τὴν Βρισηΐδα, καὶ λυπήσας τὸν τηλικοῦτον ἀδίκως, καὶ οὕτως εἰς ἔσχατον κίνδυνον ἡμᾶς ἀγαγών*. conf. *Ἀγαμέμνων* in R. ad h. l. *τὸ ξύνθημα, ατος*, est in specie, tessera, signum militare. tale erat aliquando Trojanis, *Φοῖβος*. vid. Eurip. Rhes. 521, coll. 12.

σύντρεις, vide sub *Τρεῖς*.

σύριγξ, ιγγος. ἡ. (*Ῥύω*) fistula, *eine flöte, (a pipe.)* deinde, metaphorice, est quivis sipho, vel longum et cavum receptaculum, e. c. vagina, et ejusmodi involucrum, cui res alia inseritur; etiam foramen illud, per quod rota conjungitur cum axe currus. *αὐλῶν συρίγγων τε ἐνοπήν*, tibiarum et fistularum sonitum, Κ, 13, quo se oblectabant milites Trojani in stationibus nocturnis. *νομῆες τερπόμενοι σύριγξι*, pastores oblectantes se fistulis, Σ, 526, ubi ergo est *σύριγξ ποιμενική*. *ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατο ἔγχος*, ex involucro longo extrahebat paternam hastam, Τ, 387, *aus dem spiess futterale, (out of the spear-envelope:)* ubi igitur vides *θήκην τινὰ ἐπιμήκη, δόρατος φυλακτικήν*, quæ alias dicitur *ἡ δουροδόκη* et hoc significatu etymologia a *σύρειν* apparet, nam supertrahitur id involucrum ferro hastæ, et detrahitur de eo. imo et cloaca subterranea vocatur *σύριγξ*, quæ et *συρίμβολος* et *ἔμβολος*. Vide sub *λίναξ*.

συῤῥήσσω, (*Ῥάω*) confringo, corrumpo. *κακοῖσι συνέῤῥηκται πολέεσσιν*, malis et ærumnis multis fractus est, *das viele unglück hat ihn sehr mitgenommen, hat ihn entkräftet, (he is much broken, reduced, by his many misfortunes,)* Θ, 137, ubi est elegans metaphora, *er ist mürbe gemachet, (he is reduced very low.)* sic *δῶμα συνεῤῥῆχθαι* dicitur, *es hat risse, (it is very crazy.)*

σῦς, υός. ὁ ἡ. (*Σύω*) sus, *eine sau, (a sow.)* habet nomen a *σύειν, σεύειν*, i. e. *ὁρμητικῶς ἔχειν*, cum impetu movere se. nam proprie de sylvestri sue ponitur: ob similitudinem deinde et de villatico. *σῦς Καλυδώνιος*, propter cujus *κεφαλὴν καὶ δέρμα* (*ἐξειδάρη γὰρ*) magna contentio fuit inter nobiles socios illius venationis, ex ira Dianæ, narratur Ι, *525—595*, in qua contentione occisi sunt a Meleagro *οἱ Θεστιάδαι, οἱ τοῦ Μελεάγρου θεῖοι*, i. e. *μήτρωες*, matris fratres, qui *Πλευρώνιοι* erant, quia *Ἀταλάντῃ* eripere voluerant caput et corium apri, cui id Meleager, ut sociæ venationis, donaverat. ob horum mortem oppugnarunt *οἱ Κουρῆτες* Calydonem: et Meleager primo noluit defendere Calydonios, iratus matri, quæ eum devoverat. tandem motus precibus uxoris suæ Cleopatræ, Curetas rejecit. recentiores huic narrationi affinxere fabulam de fatali titione: quam Homerus ignorat. sus ipse describitur *535—538*. a *σῦς ἄγριος* fecere recentiores compositum, *ὁ σύαγρος, ου*, qui et aprum, et canem contra apros aptum, significat. *ἡ Κρομμυωνία σῦς* non minus est celebris in orbe antiquo. *ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἅπτηται κατόπισθε*, Θ, 338—340, *sich hinten einbeisset, (seizes behind:)* ubi talis venatio describitur per parabolam. *ὅτε τὶς θηρητὴρ κύνας ἐπισεύῃ ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ*, Λ, 293. *ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότες*, Μ, 146—150, ubi describuntur apri. nam *σῦς κάπρος* est animal, in rabie sua *ἀφυλάκτως ἔχον πρὸς τὸ παθεῖν* (spernens omne periculum) *διὰ τὸ ἄγαν θράσος, καὶ θυμῷ πολλῷ ῥέον*: contra pardalis et leo sunt cautiores, etsi fortissimi. hinc aper sæpe præbet parabolam de bellatore satis promto, sed non provido. aper etiam nunquam cicuratur, quod tamen leo et pardalis potest. *συῒ εἴκελος ἀλκήν*, apro similis robore et fortitudine, Δ, 253. *ἐοικότες συσὶ κάπροις, ὧν σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν*, Ε, 783, ubi *σύες* sunt *γένος, κάπροι* vero *εἶδος*. sic et Η, 257. *μένος συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτι μέγιστος θυμός*, Ρ, 21. et 281, *συῒ εἴκελος ἀλκὴν καπρίῳ*. *σῦν ἀκάμαντα*, Π, 823—826, ubi aper pugnat cum leone, et vincitur; et parabola de Patroclo superato. *σῦς ἀλκὶ πεποιθὼς φρίσσει νῶτον ὕπερθεν*, Ν, 471—475. *συὸς σιάλοιο ῥάχιν, τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ*, Ι, 208. et 463, *σύες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, εὑόμενοι*. *συῶν συβόσια πεντήκοντα*, greges suum quinquaginta cicurium. *μέγας σῦς*, de Proteo, δ, 457. *συῶν ἔχον κεφαλὰς, φωνήν τε, δέμας τε, καὶ τρίχας*, socii Ulyssis a Circe mutati, κ, 239, cf. *φωνή*. et 243, *οἷα σύες χαμαιευνάδες ἔδουσι*, humi cubantes edunt. et 338, *σῦς* (contr. pro *σύας*) *ἔθηκας ἑταίρους*. sic, 433, *ἢ σῦς ἠὲ λύκους*. *εὐνὰς συσὶν*, cubilia porcis, ξ, 14—20, ut ergo sexcentas sues fœminas habuerit Eumæus; mares vero trecentos sexaginta, ex quibus posterioribus saginabantur optimi, et mactabantur quotidie singuli procis, coll. 27. et 25, *ἅμα ἀγρομένοισι σύεσσιν*, cum gregibus suum. et 41, *σύας σιάλους ἀτιτάλλω*, nutrio accurate, coll. 81. et 107, *σῦς τάσδε φυλάσσω*. et 108, *συῶν τὸν ἄριστον*. et 101, *δώδεκα συῶν συβόσια*, coll. 15, ut quilibet grex habuerit quinquaginta porcas. *ἵερευον δὲ σύας σιάλους*, mactabant porcos saginatos, ρ, 181. υ, 251. *κύνας τε σύας τ' ἀπερύκων*, arcens, σ, 104. et 29, *πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, συὸς ὡς ληϊβοτείρης*, ubi conf. *ὀδούς*. *σῦν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον*, *ein jährig schwein, (a yearling hog,)* π, 454, quem mactabant sibi Ulysses et Telemachus. *κτείνοντο, σύες ὡς ἀργιόδοντες*, λ, 412, ubi de apris sermo. et 610, *ἀγρότεροί τε σύες*, ad differentiam *τῶν οἰκοτρεφῶν*. *σύες τε καὶ ἀνέρες ὑφορβοί*, ξ, 410, coll. 411, 412, 532. *συῶν ἐπιβήτορα κάπρον*, λ, 130. ψ, 278, verrem. *ἱερεύσατε συῶν ὅστις ἄριστος, δεῖπνον*, ω, 214. *σύεσσι παρήμενον*, adsidentem, custodem, ν, 407. *νομῆας ἅμα ἀγρομένοις σύεσσι*, π, 3. ἐν

λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς, τ, 439—455, in qua venatione apri, φρίξαντος εὖ λοφιὴν, 446, Ulysses graviter vulnerabatur in femore. coll. 393, οὐλὴν, τήν ποτέ μιν σῦς ἔλασε λευκῷ ὀδόντι, et 465. φ, 219. ψ, 74. ω, 330, quibus locis hæc magna οὐλὴ, cicatrix, est indicio, quod ipse verus sit Ulysses. in sacris faciendis σῦς putabatur aptus πρὸς καθαρμὸν, ad expiationem, Τ, 251—268. porcus dicebatur ἡ ἀφροδισία ἄγρα, quemadmodum et πέρδιξ: nam est κατωφερὴς (pronus) εἰς ἀφροδίσια. hinc et ἡ κάπραινα γυνὴ est mulier ὀργῶσα πρὸς μίξεις, valde appetens coitum: et καπρᾶν proprie dicitur, quando porca desiderat porcum, ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν σῦν, sicut ταυρᾶν eodem sensu de vacca dicitur, ταύρου ἐφίεσθαι τὴν βοῦν. cæterum ὁ χλούνης σῦς non est ὁ ἐκτομίας, sed ὁ χαλεπὸς καὶ ἄλκιμος.

σύτο, pro ἐσεύετο, vide sub σεύω, ad medium et finem.

συφεὸς, οῦ. ὁ. (Σέω) suile, hara. ob metrum dicitur συφειός. κ, 238, 320, 389. ξ, 13, 73.

συφορβὸς, οῦ. ὁ. (Ἴα) subulcus, qui sues alit et pascit. ὡς παῖδα συφορβὸν, Φ, 282, cui magnus ille et formosus Achilles ipse se assimilat, in periculo. nam in mortis articulo nihil differunt principes et subulci. τὶς συφορβῶν, aliquis ex istis subulcis, ξ, 504, nam quinque aderant, unus præfectus, quatuor socii servi. ὦρσε συφορβὸν, i. e. Eumæum, π, 154, excitavit ad eundum. βῆ δὲ συφορβὸς, i. e. idem Eumæus, ρ, 551. βουκόλε, καὶ σὺ συφορβὲ, φ, 193. coll. 189, βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσῆος.

σφάζω, f. άξω. (Φάω) macto abscisso aut aperto jugulo. *ich schlachte, (I slaughter.)* est a φάω, occido, unde φάζω. hinc possit et esse σφαδάζειν, calcitrare moribundum, interserta syllaba δα. αἰεὶ μῆλα ἀδινὰ σφάζουσι, α, 92. δ, 320, semper pecora multa mactant. πολλὰ δὲ μῆλα καὶ βοῦς ἔσφαζον, Ι, 463, ι, 46. ψ, 305. αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, caput retro sursum trahebant primum, et jugulum abscindebant; de victima, Α, 359. Β, 422. μ, 359. οἶν Ἀχιλλεὺς σφάξ᾽ pro ἔσφαξε, Ω, 622. ἔσφαξε Πεισίστρατος, γ, 454, ex quo loco maxime patet quid sit σφάζειν: nam τὸ ἐλάσαι, ictu percutere, et ἀποκόψαι τένοντας, nervos cervicis frangere, jam passus erat bos, et jacebat; nunc sequebatur τὸ σφάζειν, i. e. cultro jugulum aperire ut effluat sanguis, coll. 449, 455. sic et de sue, ξ, 426, coll. 425. βόες σφαζόμενοι, boves post ictum acceptum jugulati cultro, Ψ, 31. μήλων σφαζομένων, υ, 312. μῆλα ἐσφαγμένα χαλκῷ, κ, 532. λ, 45. Sigma præfixum in hoc verbo est ut in σμικρὸς, σμέρδω, etc. inde est ἡ διασφὰξ, άγος, fissura, *eine schlitz, ritz, (a fissure, slit,)* σχίσμα, sive petræ sive corporis sive pudendi, etc. τὰ σφάγια sunt pecora mactabilia, *schlachtvieh, (fat cattle.)* cæterum moris erat antiquissimi, per legem postea repetiti, ne mactaretur edendi causa ovis aut sus aut juvenca, quæ nondum pepererit. hinc et Eumæi servi mactabant sibi sues jam quadriennes, ξ, 419, aut mares. ὁ σφάκελος, gangræn æspecies, est ασφάζω, occidit enim partem corporis. inest tamen simul notio τοῦ σφαδάζειν. vide Eurip. Hipp. 1353, κατὰ ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος. Vide sub στόμαχος, et ΦΑ'Ω, ad medium.

Σφαῖρα, ας. ἡ. (Ἄω) pila. *ein ball, (a ball:)* quæ dicitur et ἡ πάλλα, a πάλλεσθαι. ab antiquis vocabatur et ὁ πῖλος: et nostræ pilulæ in arte medica ex eodem fonte dictæ. σφαῖρα est ab αἴρω, ἡ εἰς ὕψος ἀειρομένη: vel a σπάω, ἡ συνεσπασμένη καὶ εἰς ἑαυτὴν συνεστραμμένη καὶ κυκλοτερής: vel ab utroque conjunctim. σφαίρῃ ταί τ᾽ ἄρ᾽ ἔπαιζον, regia sc. virgo cum suis puellis nobilibus, ζ, 100, pilâ illæ igitur ludebant. et 115, σφαῖραν ἔπειτ᾽ ἔρριψε μετ᾽ ἀμφίπολον βασίλεια: ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείῃ δ᾽ ἔμπεσε δίνῃ: αἱ δ᾽ ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν: ὁ δ᾽ ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς. *die prinzessin warf den ball nach einer ihrer jungfern: sie verfehlete diese aber, und der ball fiel ins tiefe wasser: darüber erhub das frauenzimmer ein laut geschrey: und davon erwachete er, (the princess threw the ball to one of her maids; the latter missed catching it, and the ball fell into the deep water: the girls uttered a loud scream and thereupon he awoke.)* hunc locum ab 112, seqq. mirantur antiqui, quod tam brevi narratione expergefieri faciat poëta Ulyssem. οἱ δ᾽ ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο, Θ, 372, seqq. ubi Phæacum nobiles ludunt pilâ: et quidem ibi τὴν διὰ σφαίρας παιδιὰν οὐρανίαν. pila altissime projiciebatur in aërem; alter exsiliens in ipso aëre decidentem excipiebat: et hic lusus erat species ὀρχήσεως. hæc sunt τὰ σφαιρομάχια, valde antiquum genus ludendi: καὶ τὸ σφαιρίζειν πάλαι διὰ σπουδῆς ἤγετο, variisque modis ludebatur. de quo qui plura cupit, adeat Athenæum. nam τὸ σφαιρίζειν olim magna pars τῆς γυμναστικῆς. in quemdam ἄσοτον βραχυνήλικα (brevi staturâ) dixit quidam: Χαρίδης ὁ μικρὸς ἐν πέντε ἡμέραις σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρῷαν οὐσίαν, οὕτω συνεστρόγγυλεν ἰταμῶς καὶ ταχύ. deinde σφαίρα est et, quivis globus rotundus.

σφαιρηδὸν, (Ἄω) adverb. pilæ vel globi modo. δίκην σφαίρας, *wie einen ball, (resembling a ball.)* Ν, 204, ubi de abscisso et projecto capite hostis sermo est, ἧκε δέ μιν (τὴν κεφαλὴν) σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος *(wälzend machend) (causing to roll)* δι᾽ ὁμίλου. sic πυργηδὸν est δίκην πύργου, λυκηδὸν, δίκην λύκου, *wolfsmässig, (like a wolf,)* γνωμηδὸν, κατὰ γνώμας, *nach den stimmen, (according to the votes.)*

σφάλλω, f. αλῶ. (Φάω) everto, cadere facio, *ich mache fallen, werfe um, (I cause to fall, overthrow.)* proprie ponitur de luctatoribus, si alter alterum prosternit, et supplantat, si alter alteri pedes subducit: deinde metaphorice de aliis rebus, ubi quis dejicitur aut damno adficitur. σφάλλειν est καταρρίπτειν, σφάλλεσθαι est καταπίπτειν. est a σφάω, et id a φάω, occido, quia luctator quasi occidit adversarium si eum cadere facit. ἀνασφάλλειν est,

erigere lapsum, aut intransitive, erigi et recreari. τὸ σφάλμα est, lapsus, etiam sæpe βολῆς ἀποτυχία, si non attingitur quod dejicere jactu volebamus, *wenn ein wurf oder schuss nicht trift, (when a weapon or something that is thrown misses the mark.)* proprie de pedibus dicitur; sicut et τὸ προσκόπτειν, offendere pede. εὖτ' Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδει τε πελάσαι, Ψ, 719, ubi de luctantibus sermo: neque Ulysses poterat Ajacem supplantare et ad solum dejicere, ῥίψαι εἰς γῆν. οὐδέ μιν ἔσφηλεν βέλος Ἀντινόοιο, nec eum dejecit jactus illius, ρ, 464, *machte ihn nicht fallen, (did not throw him down.)* coll. 463, ἐστάθη ἔμπεδον, stabat firmiter; quod est oppositum τοῦ σφάλλεσθαι. a σφάλλω est ὁ φῆλος, ου, impostor, deceptor. et φηλέω et φηλόω, decipio. et ὁ φήληξ, ηκος, impostor, it. ficus immatura quæ tamen speciem maturæ habet, Aristoph. Pax, 1165. unde est ἀποφηλακίζειν, ejusmodi ficus decerpere, it. vim præmaturam inferre. τόδε ἐφήλωσε φρένας, hoc illusit mentibus, Æschyl. Ag. 501. Vide sub βλάβω.

σφαραγέω, f. ήσω. (Ῥάω) sonum edo, qualem inflata vesica, si comprimitur, per foramen angustum edit. it. sum extentus et inflatus. inflo et extendo valde cavitatem aliquam mollem. quod idem dicitur σφριγάειν, (unde apud Eurip. Andr. 195, νέῳ τε καὶ σφριγῶντι σώματι, i. e. ἀκμάζοντι, νεάζοντι,) et proprie hoc significatu ponitur de uberibus extentis et duris lacte. σφαραγεῦντο (ionice pro ἐσφαραγοῦντο) δὲ ῥίζαι (ὀφθαλμοῦ) πυρὶ, ι, 390, et radices oculi stridebant ab igne, cum Polyphemo (nam οἱ est αὐτῷ) exureretur oculus: simul etiam ἐτείνοντο ἢ ἐταράττοντο, καὶ κατεπονοῦντο, maxime tamen κατά τινα ἦχον. et 440, οὔθατα δὲ σφαραγεῦντο, ubi ad verbum subintelligendæ sunt αἱ ὄϊες, oves, et ad οὔθατα deest κατὰ, quod attinet ubera distendebantur oves valde, ut rigida essent lacte ubera. proprie notat hoc verbum in genere βρασμόν τινα.

σφάραγος et ἀσφάραγος, ου. ὁ. (Σπάω) guttur, *die kehle, luftröhre, gurgel, (the throat, windpipe, gullet,)* λαιμὸς, βρόγχος, τράχηλος. est ab ἀσπαίρω, moveo cum conatu et nisu, nam ἐν τῷ καταπίνειν (in deglutiendo) κινεῖται καὶ τείνεται (extenditur, intenditur) ὁ ἀσφάραγος. οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε (οὐδὲ μελίη ἀπέταμε ἀσφάραγον), nec hasta prorsus ei abscidit arteriam asperam, X, 328, et vide, quæ casu fiunt, ea refert poëta ad consilium quoddam: nam h. l. id ita accidebat, ut loqui adhuc pauca posset Hector moriens. et poëta id sic refert, quasi hasta fuerit ἔμψυχόν τι καὶ ἔμφρον. sed ὁ ἀσπάραγος est notus ille φυταρίου καυλὸς, *spargel, (asparagus,)* dictus quoque ab ἀσπαίρειν, nam celeriter exsilit e terra.

σφᾶς. σφὶ, σφίας, vide sub ἕ, prope finem.

σφεδανὸς, ή, όν. (Ἕπω) festinus, vehemens, serius, durus. *heftig, hart, hitzig, (vehement, hard, ardent.)* est manifestius etiam a σπεύδω, quasi σπευδανὸς, i. e. σπευστικὸς, σφοδρός. Ἀτρείδης δ' ἕπετο σφεδανὸν (neutrum adverbialiter) Δαναοῖσι κελεύων, Λ, 165, urgebat eos, vehementer adhortans Danaos. sic et Πάτροκλος, Π, 372. ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπε ἔγχεϊ, ille vehementer insequebatur hasta, Φ, 542. quidam legi volunt σφεδανῶν, quasi participium esset a σφεδανέω, i. e. σφοδρῶς διώκων: sed id placet nemini antiquorum.

σφείων pro σφέων, vide sub ἕ, prope medium.

σφέλας, ατος. τό. (Φάω) scabellum, ὑποπόδιον, *ein fuss-bänkchen, (a foot-stool.)* dictum διὰ τὸ, ῥᾷον σφάλλεσθαι ἤγουν ἀνατρέπεσθαι, διὰ σμικρότητα. πολλὰ σφέλα (per apocopen pro σφέλατα) ἐκ παλαμῶν, ρ, 231, ubi videntur sic dici in genere, βέλη, jaculamenta quæ manu jaciuntur in aliquem, βελῶν ἐντινάγματα, incussiones jaculamentorum, τὰ δυνάμενα σφῆλαι, i. e. ἐμποδίσαι καὶ μετακινῆσαί τινα, *stücke womit man jemanden wirft dass er wovon abgehalten oder zum fallen oder weichen gebracht werden soll, (missiles thrown at some one to beat him off, to knock him down or to force him to retire.)* ut ergo hic præcise non sint scabella, sed βέλη omnis generis. sed σ, 393, σφέλας εἵλετο, scabellum apprehendit; ubi præcise est ὑποπόδιον, coll. ρ, 409, 410. etiam in nave remis agitanda τὸ σφέλας est sedes remigis; unde ὁ ἐπισφελίτης, ου, est remigum species, ὁ θρανίτης, ὁ ἔχων τὴν ἄνω ἕδραν: τὴν δευτέραν occupat ὁ ζύγιος, τὴν τρίτην ὁ θαλάμιος, qui et ὁ θαλάμαξ dictus. in genere vero, ut diximus, potest esse quoque βλῆμά τι σφῆλαι δυνάμενον, jactus, qui prosternere potest hominem.

σφενδόνη, ης. ἡ. (Ἕπω) funda, *eine schleuder, (a sling.)* est a σφεδανὸς, inserto ν, nam illa vehementer festinare facit lapidem jactum: ἐπισπεύδει οἷον καὶ κατεπείγει τὴν τῶν λίθων ἄφεσιν. cæterum erat ὅπλον θεράποντος vel gregarii militis, non vero magni herois. de inventione ejus et usu, docet Strabo, Lib. 8. χεῖρα ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, σφενδόνῃ, ἣν οἱ θεράπων ἔχε, N, 600, ubi heros ea usus est ad obligandum vulnus suum in manu, cum aliud jam ad manus non esset. ergo jam Trojanum bellum habuit σφενδονήτας. fiebat funda ex corio ovis bene præparato, ex quo et erant fasciæ longæ ad fundam ipsam. circumscriptio ergo fundæ est, εὔστροφον οἰὸς ἄωτον πετροβόλον. et hæc sola definitio est N, 716, i. e. σφενδόναις. σφενδονάω, f. ήσω, funda jaculor. ἐσφενδονᾶτο μέλη χωρὶς ἀλλήλων, disjiciebantur membra ejus separata alia ab aliis fulmine, Eur. Phœn. 1190. Vide sub Αἰτωλοὶ in R.

σφέτερος, α, ον. (Ὁ) suus, eorum. est in Homero semper tertiæ personæ pluralis numeri pronomen: a σφὸς, per paragogen, pro ἑαυτῶν, aut σφῶν αὐτῶν, *ihre eigene, (their own.)* ἄστυ σφέτερον, suam eorum urbem, P, 287, 419. ἄστεος ἐκ σφετέρου, ex eorum urbe, Σ, 210. ᾗφι βίῃ σφετέρῃ, suo eorum proprio robore et constantia, P, 322. et 330, πλήθεΐ τε σφετέρῳ, sua ipsorum multitudine, coll. 329. ὑπέρ...

καὶ σφετεράων, ob conjuges eorum, Ι, 327, sc. viri pugnabant ad defendendas suas fœminas; ego vero, ad capiendas eas et abducendas. nam *ὄαρες* sunt fœminæ in genere, quæ magna prædæ pars erant. et Achilles maxime respicit Briseidem suam, quam, occiso ejus viro, ceperat. *σφετέρῃσιν ἀταθαλίῃσιν ὄλοντο*, ob amentias suas perierunt, Δ, 409. α, 7, pro *ἑαυτῶν*, coll. 34: *ταῖς ἐκείνων*. *ἐπὶ σφέτερα*, ad sua, α, 274. ξ, 91. recentiores deinde et de secunda persona posuerunt, e. c. Hesiodus: *σφέτερον πατέρα*, i. e. *ὑμέτερον*, vestrum: sic tamen, ut semper sit, *ἴδιον*, proprium.

σφέων, σφῶν, vide sub *ἕ*, prope medium.

σφηκόω, f. *κώσω*. (Φάω) constringo, facio quasi incisionem vinculo aliquo. nam verbum est *ἐκ τῆς τῶν σφηκῶν κατὰ τὸ μέσον ἐντομῆς: τοῖς γὰρ λεπτῇ μηρίνθῳ σφιγγομένοις ἕπεταί τις καὶ αὐτοῖς διασφὰξ κοίλη, ἣ καὶ ἐτυμολογοῦσα τοὺς σφῆκας.* *was mit einem bande in der mitte gebunden wird, bekömmt eine vertiefung, und gleichsam einschneidung des bandes, wie z. e. ein sack, der in der mitte gebunden, und an den beyden enden gefüllet ist, (what is tied in the middle with a cord is indented, and as it were cut by it, as for instance a sack which is tied in the middle and filled at both ends.)* *κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, πλοχμοί τ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο*, Ρ, 52, comæ Gratiis convenientes, et cincinni, qui auro et argento constricti erant; nimirum tænia ex auro et argento confecta artificiose, a cervice constrictæ erant comæ crispæ et longæ, ut ibi quasi insectionem paterentur, et deinde per tergum et collum crispæ fluerent. ut ergo *κόμαι* et *πλοχμοὶ* notent idem, cæsariem nimirum crispam; et *τὸ σφηκοῦσθαι* est, *σφίγγεσθαι οἷά τινι σφηκώματι, τῷ ἀπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου λεπτῷ ἑλκύσματι*, laminula argentea et aurea: simul id *ὑπεμφαίνει πλοῦτον τοῦ ἔχοντος, καὶ τριχῶν πολλὴν οὐλότητα*. *σφηκοῦν* deinde in genere est, *δῆσαι*: et *σφήκωμα* est constrictio filamento aliquo.

σφὴξ, *κός*. ὁ. (Φάω) vespa, *eine wespe, (a wasp.)* nomen est a *σφάζω*, f. *άξω*, unde est ἡ *διασφὰξ*, *άγος*, quodvis *σχίσμα*, *eine spalte, öffnung, (a division, opening,)* quo nomine et *τὸ θῆλυ μόριον* vocari solet: et cum hoc nomine *διασφὰξ*, ὁ *σφὴξ* est ejusdem originis; nam habet vespa *ἐντομὴν* circa medium corpus, a qua incisione Romani talia animalia vocant insecta. cæterum *σφῆκες* dicuntur et, *ξύλα μικρὰ εἰς ὀξὺ συνηγμένα*, ligna paullatim in angustius desinentia, qualia sunt, quibus foramina doliorum vini infra obturantur, *die zapfen in einer tonne, (the pegs in a cask,)* vel quibus lagenas vinarias superne obturamus, *proppen* vel *pfropfen einer weinflasche, (corks of wine-bottles,)* etc. ejusmodi ligna vocantur et *σφηκίσκοι*. Aristoph. Plut. 301. *σφηκώδεις* dicuntur homines *λαγαροὶ τοῖς σώμασι καὶ συνεζωσμένοι*, quorum venter valde est pressus et in arctum contractus. *ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι—ἀμύνονται περὶ τέκνων*, Μ, 167—170, ubi parabola de earum constantia: nam sunt valde pugnaces pro prole et sede sua. hinc proverbium, *σφηκίαν κινεῖν ἢ ἐξεγείρειν καθ' ἑαυτοῦ*, contra se excitare et commovere sedem vesparum, *in ein wespennest blasen oder stören, (to disturb a nest of wasps,)* i. e. *ἐρεθίζειν κακόν τι* et *ἐγείρειν βλάβην τινὰ καθ' ἑαυτοῦ*. tale simile est et Π, 250—266, *σφήκεσσιν ἐοικότες εἰνοδίοις*, ubi respicitur ad *τὴν σύντονον καὶ ἀμυντικὴν τῶν Μυρμιδόνων ἐκδρομὴν εἰς τὸν πόλεμον*, sicut vespæ cum impetu involant in pueros irritantes se. ἡ *σφηκιὰ*, *ᾶς*, grex vesparum, *ein wespenschwarm, wespennest, (a swarm of wasps, a wasps' nest.)* Aristoph. Vesp. 224, 229. quæ et ὁ *σφηκὼν*, *ῶνος*, dicitur.

σφὶ, σφὶν, σφίσι, vide sub *ἕ*, aliquanto sub medio.

σφοδελὸς et ἀσφοδελὸς, *οῦ*. ὁ. (Σέω) locus, ubi herba illa, quoque dicta ὁ *σφόδελος* et *ἀσφόδελος*, abundat. quatenus notat *τόπον περιεκτικὸν τῶν σφοδέλων*, acutum habet in ultima: quatenus herbam ipsam, in antepenultima. quanquam Attici utrumque *ὀξυτόνως* ponere soleant. est ab ἡ *σποδὸς*, ob colorem: et α prefixum est abundans. additur autem hæc herba mortuorum regioni, ob etymologiam, et *τὸ πρὸς τὴν σποδὸν ὁμοιόφωνον, καὶ διὰ τὴν σποδὸν τῶν καιομένων νεκρῶν*, mortui enim sunt pulvis (cinis) et umbra, ex more antiquo. plantabatur inde hæc herba ad monumenta et sepulcra; unde epigramma sepulcri: *νώτῳ μὲν μαλάχην καὶ ἀσφόδελον πολύριζον, κόλπῳ δὲ τὸν δεῖνα ἔχω*, in dorso meo habeo malvam et asphodelum, at in sinu meo hunc vel illum. dicitur ea herba *πολύριζος*, quia habet radicem multis bulbis, et quia per radices se celeriter multiplicat et multum loci occupat. ὁ *ἀσφοδελὸς λειμὼν* apud inferos, λ, 538, 572. ω, 13, pratum, continens asphodelos, ὁ *τῶν καθ' ἕκαστα ἀσφοδέλων περιεκτικός*. et ratio fictionis apparet ex etymo et ex eo quod ante dictum est de sepulchris. cæterum sic a *τὸ ἄχυρον* est ὁ *ἀχυρὸς*, i. e. *τόπος τῶν ἀχύρων*: et *ἐρινεὸς* in Iliade est locus *περιέχων ἐρινεούς*. alia *περιεκτικὰ* desinunt in *ὼν*, e. c. ὁ *πλατανὼν*, ὁ *ἑορτὼν* mensis quidam Atticus. alia in *εῖον*, e. c. *ᾠδεῖον, μουσεῖον, χαμαιτυπεῖον*. alia in *ιὰ*, e. c. ἡ *μυρμηκιά*.

σφοδρὸς, *ὰ, όν*. (Ἕπω) vehemens, urgens valde: *sehr eifrig und heftig, (very vehement and urgent.)* est a *σπεύδω*, interserto *ρ*. quasi *σπευδηρός*. et hinc est adverbium *σφοδρῶς*, μ, 124, *μάλα σφοδρῶς ἐλάαν*, *eifrig fort zu rudern, (to row away lustily.)*

σφοδρῶς, vide supra.

σφονδυλίων, *ωνος*, ὁ ἡ. (Σπάω) ad vertebras spinæ dorsi pertinens. *μυελὸς σφονδυλίων*, medulla spinæ dorsi, Υ, 482, alii hoc pro genitivo plurali habent, ab ὁ *σφονδύλιος*, *ου*. idem qui ὁ *σφόνδυλος*: reperitur et *τὸ σφονδύλιον*: et pluralem hunc dicunt notare totam spinam. Vide *σπόνδυλος*.

σφὸς, *ή, όν*. (Ὁ) suus, a, um. *ἴδιος*. est factum ab *ὅς* pro *ἑός*, spiritu aspero per usum mu-

tato in σφ, cujus exemplum sub ἓ videatur. σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, in occursum sui (deorum) patris, A, 534. ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, sequentes impetum suum, ξ, 262. ρ, 431. ω, 182. ὀλέκονται ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς, pereunt propter suam propriam injustitiam, Π, 18, sc. Græci. σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ, Λ, 90. ostendunt hæc exempla, singularem numerum poni de multis: ut ergo simul oriatur a numero plurali sub ἓ notato. σφοῖς ὀχέεσσι, i. e. ἰδίοις, Σ, 231. δόμοισιν, Ξ, 202, 303, *in ihrem hause, (in their house.)* σφοὺς ἵππους, suos equos, Δ, 302, ut equites et nobiles viri contineant. σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, Δ, 162, i. e. ἰδίαις αὐτῶν κεφαλαῖς, *mit ihren köpfen, (with their heads.)* σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν, sua amentia, α, 34, coll. 7. σφὰς κεφαλὰς, β, 237, i. e. ipsi se vitamque suam.

σφῦρα, ας. ἡ. (Σπάω) malleus, *ein hammer, (a hammer.)* est quasi σπύρα, a σπάω, traho, diduco: malleus enim fabrilis diducit et adducit metalla, dum ea in figuras aptat, et circumponit aliis corporibus. χαλκεὺς, ὅπλα ἐν χερσὶν ἔχων, ἄκμονά τε, σφῦράν τε καὶ πυράγρην, faber (aurarius) instrumenta ferens, incudem parvam, et malleum et forcipem, γ, 434.

σφυρὸν, οῦ. τό. (Σπάω) malleolus in pede, *der fusknöchel, (the ancle.)* dictus a figura sua prominente, qua fere malleo est similis. χερμαδίῳ βλῆτο παρὰ σφυρὸν, saxo conjecto percutiebatur ad talum, Δ, 518. αὐτὸν ποδὸς εἷλκε, δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν, eum pede trahebat, postquam ligasset loro ad malleolum, P, 290. μηροὶ εὐφυέες κνημαί τε ἠδὲ σφυρὰ καλὰ ὑπένερθε, Δ, 147, ergo et in viris laus est bonorum talorum: sed καλλίσφυρος est epitheton muliebre. ἔτυπτέ μιν δέρμα ἀμφὶ σφυρὰ καὶ αὐχένα, Z, 117, corium, i. e. clypeus, pulsabat eum et tangebat, ad malleolos pedes et cervicem, quando ambulabat. et est descriptio scuti maximi. ποδῶν τέτρηνε τένοντε ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, X, 397, pedum perforavit nervos usque ad talum a calce: ut foramen fuerit inter calcem et talum, κάτω μὲν ἡ πτέρνα, ἄνω δὲ τὸ σφυρόν. sunt ergo σφυρὰ τὰ ἀπολήγοντα πρὸς τῷ ἀστραγάλῳ καὶ ἐκ πλαγίου ἐξέχοντα.

σφῷ, σφῶι, σφῶϊν, vide sub ἓ, prope finem, et Σὺ, ad finem.

σφωΐτερος, α, ον. (Σὺ) vester, a, um, *euer beyder, (both your.)* σφωΐτερον ἔπος, ὦ θεὰ, A, 216, coll. 208, 209, nam adloquitur Achilles et missam et mittentem. est a duali σφῷ ortum, et notat dualiter.

σχεδία, ας. ἡ. (Χάω) ponitur substantive, et subintelligitur ναῦς, navigium ex tempore et loco factum urgente necessitate; et opponitur navi a naupegis accuratius factæ: *ein fahrzeug, das zur zeit der noth gemachet ist, so gut es vor der hand werden können, ein boot das jemand selber, so gut er kann, verfertiget, (a vessel put together upon an emergency just as opportunity permits, a boat that some one makes himself as well as he can.)* differt ergo a πλοίῳ magnitudine et artificio. nam σχέδιος, ία, ιον, notat et, quod fit, sicut in præsentiarum habemus facultatem faciendi. est enim a σχέδιος, aut a σχεδὸν, i. e. ἐγγὺς, καὶ οἷον αὐθωρὸν, διὰ τὸ συμπεπῆχθαι αὐτὴν αὐτοσχεδίως, καὶ μὴ ἀναβεβλημένως. vide ε, 33, ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, nam erat compositum navigium ex multis trabibus et asseribus. et 163, εὐρεῖαν, latam. et 174, 177, 251, 314, 315, 324, 338, 343, 357, 363. η, 264. de Jano memoratur, quod primus invenerit coronas, et navigia ejusmodi minora et majora; et quod primus percusserit monetas signatas æreas. hinc, quia fingitur διπρόσωπος, postea nummo insculpebatur, ex altera parte πρόσωπον δικέφαλον, ab altera vel στέφανος, vel σχεδία, vel πλοῖον. Vide sub σχεδόν, prope finem.

σχέδιος, ία, ιον. (Χάω) propinquus. τύψον δὲ σχεδίην, E, 830, feri eum comminus, ubi est ellipsis τοῦ, τυπὴν ἢ πληγὴν, inflige ei propinquum vulnus, i. e. ex propinquo, et sine dubitatione aut hæsitatione. hinc ortus usus recentior hujus adjectivi, notatus sub σχεδόν, q. v. sic, ἀμφαδίην et ἀμφαδόν. Vide supra.

σχεδόθεν, (Χάω) adv. ex propinquo, non πόῤῥωθεν: et est idem quod ἀγχίμολον. ἔβαλε, ex propinquo vulneravit eum, Π, 807. et 800, ἦν αὐτῷ ὄλεθρος, nam ex propinquo erat ei mors. μάχεσθαι, comminus pugnare, P, 359. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν 'Αθήνη, β, 267, i. e. subito apparuit ei. sic ν, 251. υ, 30. ἤλυθεν ἀνὴρ, ο, 223. ἔστη αὐτῶν σχεδόθεν, τ, 447. est hæc terminatio sæpe de statu in loco, ut sit idem quod sequens. sic πόθεν sæpe pro ποῦ.

σχεδὸν, (Χάω) adverb. prope, contigue, *nahe, nahe bey, (near, close by,)* ἐγγύς. comminus, *vor der faust, (near at hand.)* est a σχέω, i. e. ἔχω, cohæreo, ut sit ἐχομένως καὶ τὸ ἀπτόμενον. est ergo τοπικὸν, adverbium locale, apud antiquos. apud recentiores est fere διστακτικὸν, sed tamen ut simul ἐγγύτητα involvat, e. c. σχεδὸν ἀφραίνεις, i. e. ἐγγὺς καὶ παρ' ὀλίγον, *du bist bey nahe ein narr, (thou art almost a fool.)* sæpe iis etiam est, fortasse. σχεδὸν ἐλθεῖν, valde prope accedere, Δ, 247. sic, E, 14, 458, 607, 630, 850, 883, αὐτὴν σχεδὸν οὔτασε, eam comminus vulneravit, non jactu eminus. ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, cum igitur prope essent vadentes alter contra alterum, Z, 121. ἐπεὶ ἂν μάλα σοὶ σχεδὸν ἔλθη, I, 304, quoniam sane valde prope venerit tibi: ubi audaciam in congrediendo notat. K, 100, prope adsident nobis. 308, *an die schiffe nahe zu kommen, (to approach near to the ships.)* 320, 395, 422, οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἴαται, οἱ δὲ γυναῖκες, non enim iis liberi sui aut conjuges in propinquo sunt, Λ, 116, 232, 488. οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδὸν, M, 53, ubi sermo de fossa lata, ad cujus alterum labrum stant equi, sed ubi alterum labrum tam prope non est ut equi in id transilire possint: *es ist nicht etwa nahe drüber zu setzen, (not near enough for them to leap upon it.)* ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἔστιν ἐλέσθαι,

N, 268, *ich habe sie nicht nahe zur hand dass ich nur zugreifen dürfte, sondern sie sind weit von mir, (I have them not at hand so that I can lay hold of them, for they are far from me.)* et 402, *μάλα σχεδὸν ἤλυθεν αὐτοῦ*, valde prope ad eum ivit. et 559, *ἤ τευ (τινὸς*, in aliquem) *ἀκοντίσαι* (eminus jaculari) *ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι*, aut comminus irruere. et 576, *αὐτὸν ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασεν*, eum gladio comminus feriit. 604, 810, *σχεδὸν ἐλθὲ*, congredere ex propinquo, accede propius. 817, *σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν εἶναι, ὅτε* — tibi ipsi puto prope instare tempus, quando id facis. *σχεδὸν ἴσχειν ἵππους*, prope tenere equos, non in longinquo, O, 456. et 737, *οὐ μέν τις σχεδόν ἐστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα*, nulla urbs munitionibus circumdata in propinquo est. Π, 462. 828, *σχεδὸν ἔγχεϊ*, comminus hasta ei infixa; coll. Υ, 290. Φ, 179. *θάνατος δή σοι σχεδόν ἐστι*, mors tibi instat, P, 202. 600, 601, 699. Υ, 176. et 363, *ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ*, quicunque prope ad hastam meam venerit. et 378, *μήπως σὲ ἠὲ βάλῃ, ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ*, ne te aut eminus jactu vulneret, aut comminus ense percutiat. et 462, *τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας*, illum hasta procul conjecta dejecit, et hunc comminus gladio transverberans. Φ, 64, *αὐτῷ σχεδὸν ἦλθεν οὗτος*. sic et X, 131. *ἐλᾷν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους*, Ψ, 334. 499, 816, 817. *θάνατος δή σφιν σχεδόν ἐστιν, ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι*, β, 284, mors sane iis prope adest, ut uno die omnes pereant. *ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς*, δ, 439, nos vero accessimus ad eam. *Φαιήκων γαίης*, prope est apud terram eorum, ε, 288, coll. 280. et 392, *ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν*, prope se conspexit terram. et 475, *τὴν (ὕλην) δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν. σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν*, nuptiæ tibi instant, ζ, 27. et 125, *ἀνθρώπων εἰμί. νῆσοι μάλα ἀλλήλαις*, insulæ valde propinquæ inter se, ι, 23. et 117, *οὔτε σχεδὸν, οὔτε ἀποτηλοῦ*, neque cohærenter nimis, neque remote. et 280, *ὅπῃ ἔσχες νῆα, ἤπου ἐπὶ ἐσχατιῆς, ἦ καὶ σχεδὸν*, quo loco statuebas navem, num forte in extremo insulæ, an etiam prope ad hunc locum. *ἦν νηὸς*, prope eram apud navem, κ, 156. et 441, *καίπερ ἐόντι πηῷ μάλα σχεδὸν*, quamvis proximo ei mihi affinitate: ubi ergo et de cognatione ponitur. λ, 141, *αἵματος*, prope ad sanguinem fusum sedet. et 480, *οὔπω ἦλθον Ἀχαιΐδος*, nondum prope accessi ad terram Græcam. μ, 368. ν, 161, 162. π, 157. *μάλα δὲ σχεδὸν*, sc. *ἐστὶ*, nam valde prope is est, σ, 145, *er ist ganz nahe, (he is quite near,)* ω, 490, 492, *τοὺς δὲ σχεδὸν εἴσιδε πάντας*, conspexit eos, prope adesse omnes, coll. 494, *ἐγγύς εἰσι*. hinc est adverbium *σχέδην*, prope, *πλησίον*. et adjectivum *σχέδιος, ία, ιον*, ex tempore, et ut materia ad manus fuit, confectus. sic, *σχεδία ναῦς, ἡ δι' ὀλίγου συμπαγεῖσα*, navigium ex tempore et nullo artificio confectum. et *σχέδιος λόγος*, oratio aut liber extemporaneus, non præmeditato studio compositus: et *τὸ σχεδάριον*, libellus in quo ex tempore conscribimus quod in mentem venit, *τὸ σχεδίων λόγων ἐδάφιον. σχεδιάζειν* est, *ἀσκέπτως καὶ ἀμελετήτως λαλεῖν ἢ γράφειν*, *reden oder schreiben ohne vorher drauf gedacht zu haben, (to speak or write without previous consideration:)* et quia tunc facile peccatur contra *τὸ ἀληθὲς ἢ ἀκριβὲς*, hinc sæpe est idem quod *ψεύδεσθαι* et nugari. nam *οἱ σχεδιάζοντες οὐ τρίβουσι χρόνον τῇ σκέψει, ἀλλ' ἐκ τοῦ σχεδὸν*, i. e. *ἐγγὺς, καὶ ἀχρόνως* sumunt quod dicant aut scribant, *sie schütten aus dem ermel, nehmen aus dem stegereife, (to shake out of the sleeve, to take out of the head.)* sed festinando plerumque fallimur: *οὐκ ἀσφαλεῖς οἱ ταχεῖς φρονεῖν*, unde et proverbium, *ὁ κύων τυφλὰ τίκτει διὰ τὸ σπεύδειν γεννᾷν. τὸ σχέδιον* est *τὸ αὐθωρόν*.

σχέο pro *σχέσο, σχέσθε*, vide sub *σχέω*, aliquanto a fine.

σχέθω, f. 2. *εθῶ*. aor. 2. *ἔσχεθον*, et omisso augm. *σχέθον*. (*Χάω*) contineo, cohibeo, reprimo: habeo, teneo. est a *σχέω*, interposito *θ*. *χαλκείη κόρυς οὐκ ἔσχεθεν*, ferrea galea non prohibuit cuspidem, M, 184, *hielte nicht auf oder ab, (did not ward off,)* *οὐκ ἐκώλυσε*. sic et Υ, 398. *στεφάνη οὐ σχέθε δόρυ*, galea non morata est hastam, Λ, 96. *Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδὴν αὐτοῦ*, cohibuerunt vocem et loquelam ejus, ne porro loqui posset, T, 418. *ἀσπίδα σχέθε ἀπὸ ἕο*, scutum tenebat ante se quidem sed longe tamen a se, N, 163. *ἀπέπαυσε τόκον σχέθε δ' Εἰλειθυίας*, cessare fecit partum ejus et inhibuit pariendi tempus, T, 119, ubi utrumque verbum idem denotat, *sie hielte das gebären noch eine zeitlang zurück und auf, (she deferred the birth for a while.)* *πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι*, opposuerunt ante eum scuta sua nobiles socii sui, Δ, 113, *hielten vor ihm, (held before him.)* *μέσῳ ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον κήρυκες*, inter utrosque interposuerunt sceptra sua, H, 277. sic, *πάροιθεν αὐτοῦ ἀσπίδας*, ante eum tenuerunt et objecerunt scuta, Ξ, 428. *αὐτοῦ ἵππους*, ejus equos detinuerunt ne aufugerent, sc. Sarpedonis, Π, 506. *εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα οὐκ ἐδυνάσθη*, Ψ, 466, non potuit bene continere et regere equos circa metam in certamine curuli; *οὐκ ἐδυνήθη σχεῖν τοὺς ἵππους περὶ τὴν νύσσαν, ὥστε ἑλίξαι, καὶ οὕτω περὶ τέρμα βαλεῖν*, i. e. *ἐπιτυχεῖν τῆς ἑλίξεως*, circumagere circa metam. est distractum pro *σχεθεῖν*. *κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ*, δ, 284. π, 430, retinuit et cohibuit quantumvis cupidos. *ἀνένευε καὶ ἔσχεθεν ἱέμενόν περ*, nutu prohibuit et inhibuit quamvis cupidum, φ, 129. sic, *ἱεμένην περ*, χ, 409. *ἐπαοιδῇ ἔσχεθον αἷμα*, incantatione sanguinem stiterunt, τ, 458, *sie stilleten das blut durch böten, (they stopped the blood by a charm.)* *σχέθε ὄσσε γόοιο*, δ, 758, cohibuit oculos a fletu et luctu. *νόον σχέθε τόνδε ἐνὶ θυμῷ*, ξ, 490, hoc inventum reperit in animo, *hatte folgende erfindung ihm sinne, (had this device in his mind;)* simulque *ἔκρυψε τὸν μυστηριώδη λόγον κατὰ νοῦν*. et 494, *ἐπὶ ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν*, *stützete den kopf auf den ellenbogen*,

(supported his head on his elbows.) οὐ σχέθε πένθος Πηνελοπείης ἐνὶ φρεσὶ, *nahm das leiden ihrer frau nicht zu herzen, (did not take the sorrows of her mistress to heart,)* σ, 323, ubi sermo est de ancilla infida, etsi multis beneficiis adfecta: non habuit malum heræ suæ in animo. νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθε, ψ, 243, noctem detinuit in termino suo longam, i. e. fecit, ut nox non celeriter subiret partem occidentalem; nam ibi quasi occidit et nox, sicut sol ibi occidit et dies. ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα, κ, 95, ego solus tenebam navem extra portum, *hielte mit dem schiffe draussen vor dem hafen, (stopped with the ship outside the port.)* σχεθέτω φόρμιγγα, cessare paululum et silere faciat citharam, θ, 537, 542. Vide sub νόος, prope finem.

σχέτλιος, ία, ιον. (Ταλάω) notat active, qui duros labores aliis ferendos imponit. maxime autem passive et intransitive, qui multum sustinere et ferre potest, qui multos labores fert aut ferre cogitur, laboriosus, (eo sensu, quo ponit Plinius, Lib. 4. Epist. 9, § 1.) ὁ ἀνασχέσθαι καὶ τλῆναι δυνάμενος: ὁ καρτερικὸς, i. e. σχετικὸς καὶ ὑπομενετικὸς, nonnunquam et ὁ ἐπέκεινα τοῦ δέοντος ὁρμῶν εἴς τι, (ut vitiosi quid et nimis pertinacis sæpe connotetur) καὶ πάνυ δραστήριος, tenax propositi, et semel susceptum negotium non deponens; subiens pericula aut labores indefesse, non omittens rem cœptam. est ergo a σχέσθαι et τλῆναι compositum nomen. *ein tapfer aushaltender, ein standhafter, nicht nachgebender, dreister, (a bold, persevering, unyielding, undaunted man.)* cave putes, ullam damnosi notionem adhærere huic nomini per se apud poëtam aut antiquos. duo verba, ex quibus junctis deductum est nomen, sunt E, 382, τέτλαθι, τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ, suffer, filia mea, quamvis doloribus adfecta, coll. 383, 384: ut ergo sit, ὁ κήδεα τλὰς καὶ ἀνασχόμενος. Ζεὺς σχέτλιος, B, 112, ubi videtur esse active, ὁ σχετλιοποιὸς, qui dura ferenda et habenda imponit: sicut et I, 19. sed potest in genere esse, durus, non cedens votis meis, ὁ σφοδρὸς εἰς τὸ ποιῆσαί τι, sæpe et τὸ οὐκ ἀγαθόν. sic de Jove, γ, 161, qui tenet firmiter iram suam. sic Apollo in concilio deorum, σχέτλιοί ἐστε, θεοί, Ω, 33, duri estis et patientes, O dii; multa potestis pati ut fiant. et Calypso eadem verba de diis, ε, 118, duri estis. σχέτλιος, ὀβριμοεργὸς, audax, gravia facinora patrans, Diomedes, E, 403. sic, Ἀχιλλεὺς σχέτλιος, I, 626, nimis tenax propositi sui, et facile patiens nos perire, *der hartnäckige, (an obstinate person:)* et additur ibi ratio, cur sic vocetur, ὅς οὐ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων, qui non respicit ad amicitiam sociorum suorum. sic adloquitur et miseratur Diomedes Nestorem, σχέτλιός ἐσσι, γεραιὲ, σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις, K, 164, nimium laboris suscipis, O senex, tu quidem nunquam a labore cessas: ut ergo hoc nomen notet τὸν οὔποτε λήγοντα πόνου, coll. 176, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς, σχέτλιος, periit Menœtiades fortis, nimium suscipiens in se, Σ, 13, ubi quoque posita vox δι' οἶκτον, laboriosus, ἐπίπονος, πολλὰ ἀνασχόμενος καὶ ἀνατλὰς, imo et h. l. ὁ πλέον οὗπερ ἐχρῆν σφοδρὸς, vehementior plus quam debuisset. sic et Achilles a Priamo vocatur σχέτλιος, X, 41, ob vehementiam et audaciam suam.; et Hector a matre, 86, qui nimium audet et ferendum suscipit. ὕπνος σχέτλιος, κ, 69, somnus durus et ex defatigatione ortus profundior. σχέτλιος εἶς, Ὀδυσεῦ, πέρι τοι μένος, (superat tibi robur) οὐδέ τι γυῖα κάμνεις, ἦ ῥά νυ σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται, μ, 279, ubi larga est explicatio vocis: ut notetur ὁ καρτερικὸς καὶ ἀνένδοτος, firmus et non cedens. σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατο, φ, 28, audax, improbus, σφοδρός. σχέτλιε Πηλέος υἱὲ, χόλῳ ἄρα σε τρέφε μήτηρ, dure Pelei fili, felle igitur te nutriebat mater, Π, 203, qui firmissime tenes quod semel suscepisti, obfirmans te. sic, σχέτλιε, qui perfers ea, quæ ferre non deberes, P, 150, coll. 153, 166, ubi Glaucus increpat Hectorem, quod sinat Sarpedonem indefensum jacere. et ι, 351, ubi Ulysses sic alloquitur Polyphemum, postquam vorarat duos socios Ulyssis; voce non contumeliosa, sed duritiem animi et facinus ingens notante. et 478, coll. 494, ubi socii Ulyssis sic vocant ducem suum nimis audacem. σχέτλιε, τί ποτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον; πῶς ἔτλης Ἄϊδός δε κατελθέμεν, λ, 473, O audax, et omnia conans; ut ὁ ὁρμητίας καὶ σφοδρὸς notetur. sic, μ, 116, ubi idem Ulysses sic vocatur a Circe, quod velit etiam contra immortales pugnare, nec in loco cedere malis. et ν, 293, ubi Minerva sic vocat eundem, quia pergat semper esse idem; constans et audax, ὁ ἐπισχετικὸς καὶ τλήμων. sic et υ, 45, O dure et difficulter cedens. σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμα Ἀΐδου, μ, 21, audaces, οἱ τολμητίαι, ἢ καὶ ἐπίπονοι καὶ πολλὰ ἀνασχόμενοι καὶ τλάντες. σχετλίη, οὐκ ἔτλη εἴρυσθαι δῶμα πόσιος, ψ, 150, improba, quæ non sustinuit servare domum mariti sui, sustinuit contra et ausa est facinus atrox. μή μ' ἔρεθε, σχετλίη, ne me irrita, O improba et pertinax et dura, Γ, 414. σχέτλιαι, δ, 729, coll. 722, improbæ, duræ, inhumanæ, crudeles. σχέτλια ἔργα ὁρῶντες, ι, 295, tam dura et atrocia facta videntes, Cyclopis. οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσι, ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργα ἀνθρώπων, ξ, 83, facinora audacia et ferocia: et nota oppositionem, ut appareant facta præter morem et jus et modestiam. τούσδε δὲ μοῖρα ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα, χ, 413, nam hosce interfecit justitia retributoria deorum et ipsorum atrocia et immania facta, coll. 414—416. hinc a recentioribus σχέτλιος in genere ponitur pro, ἄδικος, qui agit pro lubitu, qui injusta et nefaria facile audet: deinde etiam pro eo, qui ποιεῖ ἄξια ἀγανακτήσεως, unde est verbum σχετλιάζειν, i. e. σχέτλιον λέγειν τινὰ, queri de injuria. ex usu Homerico autem ἐπιλέγεται σχέτλιος, τοῖς ἐπί τι σφοδροῖς καὶ ἀκατασχέτοις:

deinde et, ὁ πλέον τοῦ δέοντος, καὶ ἐφ' οἷς οὐ καιρὸς, προθυμούμενος, ὁ ὁρμητίας, ὃν ἔδει μὴ ὁρμῆσαι εἰς τὰ παρόντα, ὃν ἔδει μὴ σφοδρὸν εἶναι εὐθὺς, ἀλλὰ σχέσθαι καὶ τλῆναι: denique et ὁ πολλὰ ἀνασχόμενος καὶ τλάς. ἡ ἐχέτλη, instrumentum rusticum, ᾗ ἔχεταί τις τλημόνως. Vide sub τλῆμι prope medium.

σχέω, f. σχήσω. aor. 2. ἔσχον. (Χάω) idem quod ἔχω. factum ex χῶ, χάω, χέω, capio, præfixo Sigma. præsens in usu non est, at tempora inde descendentia. in specie notat sustinere, *aufhalten, abhalten, (to hold up, to detain:)* distinere, *von einander halten, (to keep asunder.)* αὐτὸν σχήσω ἀμύνειν περὶ τοῦ, eum prohibebo defendere hunc, Ρ, 182. σχήσω γὰρ πόλεμον τόσον χρόνον, differam enim et differri curabo pugnam tamdiu, Ω, 670. οὐδ' ἄρα ἔμελλε τάφρος καὶ τεῖχος 'Αχαιῶν ἔτι σχήσειν, sc. τοὺς Τρῶας, non jam diu prohibiturus erat murus eos, Μ, 4. et 166, οὐκ ἐφάμην αὐτοὺς σχήσειν ἡμέτερον μένος, non putabam eos sustenturos esse nostrum robur. sic, σχήσουσιν Ἕκτορα 'Αχαιοὶ, sustinebunt eum, Λ, 819. sic, οὐ δηρὸν ἐμὲ, Ν, 151, non diu sustinebunt me. οὐκ 'Αχαιοὶ σχήσουσι πόλεμον, Ξ, 100, sustinebunt pugnam. οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας, non continebit manus suas a cæde, χ, 70, οὐ κωλύσει, ἐφέξει. et 248, ubi eadem verba cum ἤδη repetuntur scoptice et animose, quæ antea timor expresserat. et 172, αὐτοὺς σχήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, continebimus eos in conclavi magno, ne exire inde possint. νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις νῆα, λ, 70, ad insulam appelles navem, ἐλλιμενίσεις. οὐδ' ἔτι φασὶν σχήσεσθαι, ἀλλὰ ἐν νηυσὶ πεσεῖσθαι, sc. ἡμᾶς, Ι, 235, quanquam is locus ambiguitatem habet, ab oratore data opera sic prolatam: potest enim esse, non statuunt Trojani amplius differendam rem, sed irruendum esse in castra Græca: potest et esse, non jam putant, sustenturos esse nos, sed in castris nostris casuros, vel et, in naves nostras cum magna festinatione irruituros nos esse ad fugam per mare capiendam. nam hæc omnia intelligi vult orator. οὔ φασιν ἡμᾶς ὑπομεῖναι καὶ ἀντιστῆναι, ἀλλὰ φεύγοντας ἐμπεσεῖν ταῖς ναυσίν: vel, οὔ φασι σχήσεσθαι μάχης, i. e. ἐφέξειν ἑαυτοὺς, ἀλλὰ διώκοντας ἐμπεσεῖσθαι ταῖς ναυσίν. collato Μ, 107. et 126, ubi per accusativum, Ἀχαιοὺς σχήσεσθαι, determinatur is sensus, quod Achæi non sint sustenturi Trojanos. Ἕκτορα μάχης σχήσεσθαι οἴω, eum a pugna destiturum existimo, Ι, 651, *vom fechten ablassen werde, (will desist from the fight:)* ubi vides, posse locum habere eam explicationem prioris loci, quod Trojani non sint destituri a progrediendo. sic, Ν, 747, ὃν ('Αχιλλέα) οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι οἴω, quem non jam puto a pugnando omnino cessaturum esse, *sich des fechtens enthalten werde, (is about to cease fighting.)* οὐ γὰρ ἔγωγε Ἕκτορα μένεος σχήσεσθαι οἴω, non ego eum robur et vim omissurum esse puto, Ρ, 503, sed 639, οὐκ ἔτι φασὶν Ἕκτορος μένος καὶ χεῖρας σχήσεσθαι, jam non putant se sustenturos esse vim et manus ejus. ἀλλά ποθι σχήσεσθε Ἄρηος, sed aliquando abstinebitis vos et reprimemini a pugnando, Ν, 630. vides ergo, amphiboliam nasci, si casus verbi omittitur: aliter enim significat cum genitivo, aliter cum accusativo. ὅπῃ ἔσχες νῆα, ubi sistebas et appellebas navem, ι, 279, i. e. ἐπέσχες τοῦ πλεῖν, cohibebas eam a navigando, applicando eam ad terram. ἔσχεν τὸν ἐπεσβόλον ἀγορῶν, Β, 275, cohibuit loquacem a concionibus, *hat ihn abgehalten, (has kept him away from.)* πρόσθε δέ οἱ δόρυ ἔσχε, tenuit et extendit hastam ante se, Ε, 300. Ρ, 7. ῥίζα ἀπάσας ἔσχε ὀδύνας, radix imposita vulneri omnes cohibuit et sedavit dolores, Λ, 847. δι' ὤμου ἔγχος ἔσχεν, per humerum hasta transiit et prominuit, διέσχισε, διῆλθε, Ν, 520. Ξ, 452. ἔσχε δὲ οἶον δέρμα, sola cutis tenuit caput, et restitit plenario transitui gladii ferientis per collum, Π, 340. et 740, οὐδέ οἱ (τῷ λίθῳ) ἔσχεν ὀστέον, neque lapidi obstitit os, οὐκ ἀντέσχεν, ἀλλὰ ἐκλάσθη. et hic locus illustrat priorem; ubi est, *allein ein stück haut hiete, und gieng nicht mit durch, (but part of the skin resisted and was not cut through with the rest.)* οὐδέ μιν πόντος, neque eum mare continuit, *hielt ihn nicht auf, (did not hold him,)* Φ, 58. et 303, εὐρὺ ῥέων ποταμός. πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἐν Δίῃ, ante enim eam detinuit Diana in Dia insula, λ, 323, i. e. ἐπέσχε θανάτῳ αὐτὴν τοῦ ἀποπλεῦσαι, morte eam detinuit ab ulterius navigando. ἔσχε δὲ κῦμα, et cohibebat fluctum, consistere placidum fecit, ε, 451. ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς ἔσχον, tollentes eum a terra, tenebant, γ, 454, nam primum ictu in caput prolabi fiebat taurus, deinde caput attollebatur, ut jugularetur cultro et sanguis exciperetur. sermo est de sacrificio. ἔσχον με θεοὶ ἔτι, detinebant me, δ, 352, κατέσχον. σχῶμεν (aor. 2. conj.) σθένος ἀνέρος ἀμφότεροι, ambo cohibeamus et sistamus robur viri hujus, Φ, 309, *lasset uns ihn hemmen, (let us stop him.)* ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, prope admovens caput suum ad ejus aurem, α, 157, δ, 70. ρ, 592. δόρυ σχεῖν οὐ δύναμαι, non valeo tenere hastam firmiter, quia manus est vulnerata, Π, 520. τότε σχεῖν πῦρ, ubi infin. pro imperat. Φ, 341, tunc cohibe et siste ignem, ἐπίσχες. σχέμεν (ionice pro σχεῖν) ἵππους, direxisse equos, Θ, 254. ἐν τῇ ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο (omisso augm.) ἔγχος, in septimo corio hæsit hasta, cum per sex jam penetrasset, *blieb stecken, ward aufgehalten, (stuck in it, was stopped by it,)* Η, 248. sic Υ, 272. ἀσπίδα πρόσθε ἔσχετο, Μ, 294. Φ, 581, i. e. προεβάλετο εἰς φυλακὴν σώματος, *hielte vor, (held before.)* σάκος ἀπὸ ἕο, longe ante se tenuit scutum, Υ, 262, coll. 278. sed Ν, 608, ἔσχετο γὰρ σάκος εὐρὺ, sc. τὸ ἔγχος, clypeus magnus sustinuit ictum hastæ, ne penetraret. φωνὴ ἔσχετο, hæsit vox, Ρ, 696, coll. 695, ἀμφασίη ἐπέων ἔλαβεν αὐτὸν, i. e. obmutuit. sic et Ψ, 397. δ, 709. τ, 472. σχέτο δ' ὕδωρ, Φ, 345, cohibebatur aqua, ne intumesceret, imo ut resideret. φρεσὶ δ' ἔσχετο, et cohibuit ipse se in animo, ρ, 238, *er hielte an sich, (he restrained himself.)* ἔσχετο νηῦς, de-

tinebatur a cursu suo, *μ*, 204, ubi alii legunt *εἴχετο*, quod et præstat. *οἱ δὲ ἔσχοντο μάχης*, Γ, 84, abstinebant se a pugnando, *liessen nach, (desisted.)* sic, *φόβου*, desistebant a fuga, *ω*, 57. sed, *κηληθμῷ ἔσχοντο*, λ, 333. *ν*, 2, oblectatione tenebantur; estque Virgilianum, intenti ora tenebant. *ἵνα ἤδη σχῶνται*, ut tandem abstineant, *ν*, 151, et phrasis explicatoria specialior addita, *καὶ ἀπολήξωσι πομπῆς ἀνθρώπων*, et desinant a deportatione aut deductione hominum. *εἴ ποτε αὐτῆς σχοίατο*, pro *σχοῖντο*, si aliquando, i. e. ut tandem, desinant et cohibeant se a clamore, B, 98. *σχέο* (pro *σχέσο*, imperat. a. 2. m.) *τέκνον*, abstine fili, *lass ab, (desist,)* Φ, 379. *σχέσθε, φίλοι*, continete vos, O boni, *enthaltet euch, (abstain,)* X, 416. *β*, 70. *σχέσθαι βίης*, *δ*, 422, *mit gewalthätigkeit inne zu halten, (desist from violence,)* a vi desinere. *τὴν ἀσπίδα πρόσθε σχόμενος*, scutum ante se tenens, M, 298. *ἄντα παρειάων σχομένη*, genis suis prætendens, obvelans, *α*, 334. *π*, 416. *σ*, 209. *φ*, 65, *κρήδεμνον*: *παρακαλυψαμένη ὑπὸ αἰδοῦς*. *στῆ δ' ἄντα σχομένη*, constitit enim adversus eum dirigens se facie, *ζ*, 141, *ἐπισχοῦσα ἑαυτὴν τῆς φυγῆς*; *λογίζεται* (reputat) *γὰρ φρονίμως, ὡς οὐδέν τι φοβερὸν ἔχει ἡ νῆσος, ὥστε οὐδὲ φοβητέον τὸν βλεπόμενον*. alii autem *ὑφὲν* legunt, quod vide sub *ἀντίχω*. *ᾧ ἄχεϊ σχομένη*, sua tristitia vincta, λ, 278, cum superaretur a tristitia sua. cæterum perf. pass. hujus verbi concipi debet *ἴσχημαι* et *ἔσχημαι*, quasi a fut. *σχήσω* et *σχέσω*: quod in compositis quoque omnibus notandum, ut derivata fiant liquidiora. *τὸ σχῆμα*, idea rei jam non exsistentis, pulcra tamen. it. figura, imago, gloriosa idea. sic Eurip. Androm. 1, *Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις*, ubi scholiast. *κάλλος, εὐπρέπεια, κόσμος, ἀξίωμα, δόξα*. cf. Aristoph. Pax, 322. seqq. Vide sub *σχάζω*.

σχίζα, *ης*. *ἡ*. (*Κῶ*) fragmentum ligni fissi. *ein scheid holz, (a piece of split wood.)* dicitur et *ὁ σχίδαξ, ακος*. et *τὸ σχίδος, εος*, ut Germanica appellatio eo magis appareat cognata cum Græca. *καίει ἐπὶ σχίζῃς* pro *σχίζαις*, A, 462, comburebat in lignis fissis. sic et *γ*, 459. *τὰ μὲν σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον*, B, 425, hæc adipata et duplicata comburebant lignis fissis aridis. *κόψε σχίζῃ δρυὸς τὸν ὗν*, ξ, 425, percussit porcum. hinc est *ὁ σκινδαλμὸς, οῦ*, tenue lignum findendo desiliens a majori ligno, *ein span, splitter, (a splinter.)* unde *λόγων σκινδαλμοί*, Aristoph. Nub. 130. cf. Ran. 835. idem dicitur *ὁ σκινδάλαμος*. ab eodem *σχίζειν* est et *σκιμαλίζω*, medium digitum insero vel exsero: it. subsanno.

σχοῖνος, *ου*. *ὁ* et *ἡ*. (*Χάω*) juncus, *binsen, (bulrush,)* fœmininum in hac voce obtinet, etsi masculinum quoque sit in usu. est a *σχεῖν*, quia prima ejus species est enodis et lævis, quam Latini scirpum vocant, et sic *κατ' ἐξοχήν τινα* cohæret sine ramis et foliis. deinde et funem e junco plexum, et in genere funem, notat hoc nomen; qua notione etymon a *σχεῖν* fit manifestius. notat et mensuram triginta stadiorum, unde *ἡ δίσχοινος χώρα* est, quæ habet sexaginta stadia: quanquam hæc mensura apud diversos tam differens fuit, quam apud nostros est spatium milliare. *ὁ δὲ ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς σχοίνῳ ὑπεκλίνθη*, ε, 463, ipse vero e flumine liberatus reclinabat se in junceto, *τῇ αὐτοφυῶς ἐν ὑδρηλοῖς φυομένῃ τόποις*. si cui etymon a *σχεῖν* non arrideat, referat is hoc nomen sub *χέω*, fundo. Vide sub *σπάρτον*.

σώζω, f. *σώσω*. (*Σέω*) salvum et incolumem præsto. idem ac *σόω* et *σώω*. *σπέρμα πυρὸς σώζων*, conservans igniculum, sub cineribus, ε, 490.

σῶκος, *ου*. *ὁ*. (*Σέω*) est cognomen Mercurii: nec antiquis placet, id ex argutiis grammaticis compositum putare et contractum a *σάοικος*, quasi *σώζων τοὺς οἴκους*, sed simpliciter derivant a *σάω* vel *σώζω*, ut sit *ὁ σωστικὸς*, conservans, incolumitatem præstans, salutaris. sicut a *σάω* fit *τὸ σάκος*, et a *θάσσω ὁ θάκος*, sedes. Υ, 72. est hinc verbum *σωκέω*, valeo, *ἰσχύω*, qui significatus propior est etymo, a *σόω* i. e. *κινέω*. Æschyl. Eum. 36, *σωκεῖν βάσιν*, firmiter ponere gradum.

σῶμα, *ατος*. *τό*. (*Σέω*) corpus totum et integrum. est enim a *σῶς*, totalis. apud Homerum ubique de cadavere integro ponitur, sicut *δέμας* de vivo corpore. apud recentiores *σώματα* quoque sunt personæ, in specie *δοῦλοι*, unde *ὁ σωματέμπορος* est mango, *ein sclavenhändler, (a slave-dealer.)* *ὥστε λέων πεινῶν ἐχάρη μεγάλῳ σώματι ἐπικύρσας*, sicut leo esuriens gaudere solet, si incidit in magnum aliquod corpus cervi aut ejusmodi, Γ, 23—25, et quidem jam mortuum: hinc additur, *πεινῶν*, quia leo non valde esuriens abstinere a cadaveribus dicitur. fames autem cogit omnia. et sermo ibi est de fera *πεποξευμένῃ*, quam venator fugientem vulneratam letaliter, non potuit invenire: hinc additur, *ἐπικύρσας*, i. e. *συγκυρήσας, κατὰ συγκυρίαν ἤτοι κατὰ τύχην εὑρών*. ergo admirabiliter Paris comparatur feræ fugaci, eique jam mortuæ: Menelaus vero leoni esurienti, qui tunc valde *χαλεπὸς*, alias, si satur, valde *ἥμερος*, mitis et magnanimus; qui erat hujus regis character. *σῶμα δ' ἐμὸν πάλιν οἴκαδε δοῦναι*, corpus meum occisum retro domum dare, H, 79, coll. 84, *νέκυν*, cadaver. sic et X, 342. *ἀπὸ σώματος οὔτι δύνανται ποιμένες λέοντα μέγα πεινῶντα δίεσθαι*, Σ, 161, nequeunt eum inde abigere ab occiso, coll. 158. *δρατὰ σώματα*, quibus coria sunt detracta, de bubus, Ψ, 169, pro *δαρτά*. *σῶμα κατελείπομεν ἄθαπτον*, λ, 53. *πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν κύματα φορέουσι*, tabulas navium et corpora virorum, *μ*, 67, de naufragio. *σώματα ἀκηδέα κεῖται ἐν μεγάροις*, *ω*, 186, insepulta *τὰ νεκριμαῖα*. Vide sub *δέμας*, ad initium.

σῶς, *ᾶ*, *ῶν*, pro *Σάος*, *η*, *ον*, q. v.

σώω, (*Σέω*) salvum et incolumem præsto. idem ac *σόω*. *υἱὸν τειρόμενον σώεσκον* (ionice pro *ἔσωον*) *ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων*, Θ, 363, filium graviter laborantem servabam ex certamini-

bus ab Eurystheo impositis. σώοντες ἑταίρους, ι, 430, ubi sermo est de ovibus, quibus subligati erant socii Ulyssis, et quæ eos exportabant ex antro Polyphemi. Vide sub λαοσσόος.

T

Ταγὸς, οῦ. ὁ. (Τῶ) præfectus militum, *ein officier, (an officer.)* ὁ τάσσων τὰ τοῦ λαοῦ, disponens et instruens exercitum. est nomen generale. οἱ ταγοὶ μενόντων (pro μενέτωσαν) παρὰ ἡμῖν, duces manento apud nos, Ψ, 160, i. e. οἱ ἔνδοξοι ἐν τῷ στρατῷ, *die generals-personen und obristen, (the generals and captains.)*

τάζω, f. άξω. f. 2. αγῶ. (Θάω) prehendo oblatum. ποδὸς τεταγὼν, pede prehendens te, ἐκ ποδὸς, Α, 591. Ο, 23. et est forma Jonica participii aor. 2. nam Iones sæpe ibi addunt reduplicationes, ubi alii nihil augmenti ponunt. hinc est τὸ τόξον.

ταθεὶς, τάθη pro ἐτάθη, vide sub τείνω.

ταλαεργὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔργα) qui opus faciendum patienter et fortiter sustinet. a ταλάω et τλάω, sustineo. ponitur de mulis, qui et φερέπονοι dicuntur, ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, Ψ, 654, 662. et 666, ἡμιόνου ταλαεργοῦ. ἡμίονοι ταλαεργοὶ, δ, 636. φ, 23.

τάλαντον, ου. τό. (Ταλάω) libra, *die wage, (a balance :)* nam κυρίως ἐπὶ ζυγοῦ, διὰ τὸ τάλαν, i. e. καρτερικὸν τοῦ ὀργάνου, ὁ σταθμός. deinde, ὁμωνύμως τῷ ὀργάνῳ, dicitur τάλαντον et, τὸ ζυγοστατούμενον, id quod libra appenditur, quod libra ponderatur, talentum, *ein grösses pfund, (a great pound :)* cujus tamen quantitas apud poëtam nusquam est determinata; et præterea semper de auro solo id pondus adhibet. est ergo summa ponderis sub hoc nomine ἀόριστος παρὰ τοῖς παλαιοῖς : postea apud recentiores Atticos εἰς ἑξακισχιλίους στατῆρας τὸ τάλαντον περιέστη, apud alios vero αἱ ἑκατὸν εἴκοσι τέσσαρες δραχμαὶ faciebant talentum. adeo inæquale erat hoc ponderis genus olim, sicut hodie libra (*un livre*) apud Britannos et Gallos multum differt. nomen est a ταλάω, suffero : nam libra, cujus proprium id nomen est, fert et sustinet pondera. πατὴρ χρύσεια ἐτίταινε τάλαντα, Jupiter aureas sursum traxit lances, Θ, 69—74, ubi ponderatio fatorum describitur. sic et Χ, 209—213, ubi Hectoris et Achillis fata trutinantur : cujus lanx deprimebatur, ei erat moriendum; cujus vero sursum tollebatur, vivebat et vincebat. nam ἡ ῥοπὴ τῶν ταλάντων καὶ κάτω νεῦσις, non ad terram, sed sub terram, significat. elata lanx significabat, supra mortem eum futurum et inter vivos. duæ κῆρε sunt, altera θανάτου βαρέος, altera paullo levioris mali, i. e. vitæ, nisi potius gravioris. et ideo ponderabatur fatum ejus, an sit ad vitam an ad mortem pertinens. alii τὰς ψυχὰς, i. e. vitas, a Jove ponderari dicunt, unde est ἡ ψυχοστασία Æschyli sic, ἔγνω γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα, Π, 658, sc. ῥέψαντα : ῥέπουσι γὰρ ἄρτι αἱ τῶν Τρώων κῆρες, agnovit Jovis sacras lances, et vergentem alteram. et, ἐπὴν κλίνησι τάλαντα Ζεὺς, Τ, 223, et horum κλίσις est ἡ ῥοπὴ unius, quæ fit a βάρει ὅπερ καταφέρει τὴν πλάστιγγα : et ista ῥοπὴ notat infortunium et mortem. εἶχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς, ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα, Μ, 433. stabant firmi et æqualiter, sicut lances fœmina lanifica sincera habere solet æquales, quæ libram et vellus habens, utrimque sursum trahit æquans ; ergo τὰ τάλαντα sunt αἱ δύο πλάστιγγες τοῦ σταθμοῦ. δέκα χρυσοῦ τάλαντα, decem pondo auri, Ι, 122, 264, ubi id videtur οὐ μέγα τι εἶναι. et, quid, si putes, libram, quæ apud nos habet uncias sedecim, eo tempore, sicut apud Romanos, habuisse nostrarum unciarum decem: nummi aurei Batavi, quos ducatos vocamus, octo faciunt unciam : ut ergo ex hoc computo ista decem talenta auri valuerint æqualiter nostris octingentis ducatis Holl. *(9s. 3d. Ster. each.)* sic, στήσας χρυσοῦ δέκα πάντα (in summa) τάλαντα, cum appendisset, Τ, 247, quæ Agamemnon dono dabat Achilli. et Ω, 232, ὁ Πρίαμος eidem. δύο χρυσοῖο τάλαντα, Σ, 507, danda judici, qui optime judicasset, ὡς δικαιοκρισίας ἆθλον, præmium. sic, Ψ, 269, ubi hæ duæ libræ auri quarto destinantur : ut ex collatione trium priorum præmiorum apparere possit, nostram computationem paullo ante factam esse fortasse nimiam etiam. sic et 614. δέκα, δ, 129. et 526, μισθὸν, δοιὰ χρυσοῦ τάλαντα. ἕκαστος ἐνείκατε χρυσοῦ τιμήεντος τάλαντον, quisque adferte auri pretiosi pondo, θ, 393, coll. 440, 430, 431, ubi talentum non videtur magnum, nam talentis duodecim principum æquivalet unum aureum poculum Alcinoi regis. et conf. ν, 68, ubi unica ancilla fert cistam, in qua inerant, præter alias res, etiam duodecim illa τάλαντα χρυσοῦ. ergo non nostri ponderis res, neque singula talenta ἑξήκοντα μνῶν, sexaginta minarum : mina autem Attica valet fere duodecim nostris thaleris uncialibus, *(4s. 9d. Ster. each.)* χρυσοῦ εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα, ι, 202. ω, 273, dono data. recentiores τὸν σταθμὸν, libram, dicunt τὴν τρυτάνην, quæ tamen proprie est pars illa libræ, ubi lingula est; cæterum dicta, quia τοῖς ὄγκοις τρύεται, i. e. καταπονεῖται.

ταλαπείριος, ου. ὁ ἡ. (Πεῖρα) qui multum suffert in conando et tentando. a τλάω, suffero, et ἡ πεῖρα, periculum, tentamen. *der sich viel versuchet und dabey viel erduldet hat, (one who has attempted and suffered much :)* ὁ τά-

λας ἐν τῷ περᾶν. ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, η, 24, ubi videri possit etymologia a poëta indicata, quasi nomen ex τῆλε et περᾶν, procul ex aliquo loco transire, sit compositum. Sed, utut non negamus, notionem τοῦ περᾶν inesse posteriori parti compositi; siquidem ipsa ἡ πεῖρα ab eo verbo dicta est, quando quis conatur in ulteriora et incognita pertingere: sic prior pars per contextum satis determinatur esse a ταλάω. ἱκέτην ταλαπείριον, supplicem accedentem, multaque molestia conflictatum in transeundo huc, ζ, 193. ξ, 511. manifestior est vera nostra etymologia ex ρ, 84. ξεῖνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον, hospitem peregrinum miserum, ærumnosum, laboriosum; et ex σ, 379. πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἵκοντο, multi sane peregrini miseri huc venerunt. ὁ ἡ ταλαίπωρος, miser, est a ταλάω, et ἡ πώρη vel ὁ πῶρος, luctus, πένθος, compositum. et ὁ πῶρος in genere est molestia, labor. unde apud Thucyd. I, 10, ἡ ἀταλαίπωρος ζήτησις ἀληθείας, est, negligens et laborem fugiens inquisitio veri.

ταλαπενθής, έος. ὁ ἡ. (Πένθω) qui luctum suffert, et sufferre potest. τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμὸν, animum adsuetum malis, ε, 222, a ταλάω, fero.

τάλαρος, ου. ὁ. (Ταλάω) corbis, καλαθίσκος. *ein korb, (a basket.)* possit videri compositum nomen, quod sit τάλας εἰς τὸ αἴρειν τὰ ἐντιθέμενα, a ταλάω et αἴρω: sed composito opus non est, et simplicius a ταλαὸς, interserto ρ dictus putatur, ὁ βασταχτικὸς, qui ferre quid potest; retracto per usum accentu. Atticis dicitur species quædam ταλάρων, ὁ ἄῤῥιχος, qui est κόφινος ἐπιτήδειος εἰς συγκομιδὴν σταφυλῶν, *ein korb zu den trauben in der weinlese, eine butte, (a basket for collecting grapes in the vintage.)* et de eo sermo est Σ, 568, πλεκτοῖς ἐν ταλάροις φέρον καρπὸν, i. e. uvas. de alia specie corbis, improprie dicti, est δ, 131, τάλαρον ὑπόκυκλον, ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα, ubi sermo est de Helena fila ductura, cui adfertur calathus infra rotundus, in quo glomos filorum servabat. alia species est ι, 247, θρέψας γάλα, ἐν πλεκτοῖς ταλάροισιν ἀμησάμενος, κατέθηκε, de Cyclope, qui, cum lac coagulasset, et in plexis corbibus compressisset, reposuit. Vide sub ἀποφώλιος.

τάλας, ανος. ὁ ἡ. (Ταλάω) audax, suscipiens in se onera et labores. apud recentiores est ὁ ἐλεεινὸς καὶ δυστυχὴς, miser. hinc est per syncopen ὁ πολύτλας. est ergo idem qui ὁ τλήμων. ξεῖνε τάλαν, *dreister fremder, (bold stranger,)* σ, 326, coll. 318, 329, 330. ἔξελθε θύραζε τάλαν, exi foras, audax homo, τ, 68. Vide sub ΤΑΛΑ'Ω, τλήμων, et ταλασίφρων.

ταλασίφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φρὴν) qui multa perfert et ferre potest, patiens, constans. idem ac ταλάφρων. et factum ex futuro verbi ταλάω, f. ασω. sic ὁ ἡ βλαψίφρων, a βλάπτω, f. άψω. ὑφεῖλε δέος ταλασίφρονά περ, subripuisset timor vel constantem virum, Δ, 421, i. e. θρασυκάρδιόν τινα. in specie est epitheton Ulyssis, Λ, 466. α, 87, 129, (ubi maxime proprie positum nomen, nam simul quis est αἰχμητὴς, simul esse debet ταλασίφρων) γ, 84. δ, 241, 270. ε, 31. ρ, 34, 292. σ, 310. nam is fuit τλήμων et φρόνιμος simul, et infinita pertulit constanti animo. ab eodem futuro ταλάσω, est ὁ τάλας, et ἡ ταλασία, et τὸ ταλάσιον, et ἡ ταλασιεργία.

ταλαύρινος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) cujus cutis multa potest sufferre, cujus ῥινός ἐστι τάλας, i. e. καρτερικὸς, ἀτειρής. *dickhäutig, dessen haut was aushalten kann, (thick skinned, whose skin can withstand a great deal.)* est ergo a ταλάω, suffero, et ὁ ῥινός. in genere est ὁ ἰσχυρὸς, εὔτολμος, durus, fortis. Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστὴν, Ε, 289. Υ, 78. Χ, 267. hominibus enim est ὁ ῥινὸς τέρην καὶ ἁπαλὸς, οὐ λίθος οὐδὲ σίδηρος: at Marti, i. e. ferro ipsi, est ῥινὸς στεῤῥότατος, maxime si duratum est ferrum in chalybem. conf. Ἄρης. τὸ (pro ὃ) μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν, quod mihi prodest ad audacter et feliciter depugnandum, Η, 239, ubi neutrum adjectivi est adverbialiter; res autem, quæ ei ad id inservit, est 238, οἶδα ἐπὶ δεξιὰ, οἶδα ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην, apte motare clypeum: quam suam peritiam respicit τὸ ὅ. ipsa etiam ἡ ἀζαλέα βοῦς, i. e. scutum ex siccato et bene præparato corio bubulo paratum, καρτερικὸν καὶ στερεὸν δέρμα, potest esse ὁ τάλας ῥινός. conf. Aristoph. Pax, 240.

ταλάφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φρὴν) qui multa perfert et ferre potest, patiens, constans. a ταλάω, suffero. ταλάφρονα πολεμιστὴν, pugnatorem constanti pectore præditum, Ν, 300, qui proposuit sibi constanter pugnare nec absterreri.

ΤΑΛΑ'Ω, f. άσω. suffero, sustineo: *ich trage, halte aus, (I bear, endure.)* audeo, *ich erkühne mich, (I dare.)* οὐκ ἐτάλασσας (duplici Sigma ob metrum pro ἐτάλασας) Αἴαντος ἄντα στῆναι, non sustinuisti, non ausus es, contra eum stare, Ρ, 166. μὴ ταλάσῃ μεῖναί με, Ο, 164, num fortasse non audeat et sufferat perstare contra me. αἴκε ταλάσσῃς μεῖναι ἐμὸν δόρυ, Ν, 829, si forte ausus sis exspectare hastam meam. hinc est ὁ ταλαὸς, οῦ, laboriosus, qui multa suffert, et ὁ τάλας, ανος, miser, in sensu recentiorum; qui per anagramma est ὁ ἄτλας. et ἡ ταλασία, patientia laboris; in specie, lanificii: et ἡ τάλις, ιδος, virgo nubilis, ἡ μελλόγαμος, quæ opus muliebre sufferre valet. et ὁ ὄτλος, ου, miseria, infelicitas. unde verbum ὀτλέω et ὀτλεύω, fero ærumnas et labores, et τὸ ὄτλημα, miseria. quidam legunt τὸν ὄτλον apud Sophocl. Trach. 7. Vide sub ταλασίφρων.

ταμεσίχρους, οος. ὁ ἡ. et ταμεσίχρως, ωτος, ὁ ἡ. (Χράω) secans cutem et corpus. est epitheton gladii vel hastæ. a ταμέω, f. έσω, a quo per syncopen fit τμάω, f. ήσω, seco. χαλκὸν ταμεσίχροα, Δ, 511. Ψ, 803. τὸν τμητικὸν τοῦ χρωτός. ἐγχείας ταμεσίχροας, Ν, 340. ἀλωπόχροος, ου, ὁ ἡ, videtur dici ὁ ὠμωγέρων, quando

nigri et cani capilli incipiunt misceri in capite, ab ἡ ἀλώπηξ. Vide sub ΤΕ´ΜΩ.

ταμέω, vide sub ΤΕ´ΜΩ.

ταμίας, ου. ὁ. (Τέμω) penuarius, qui præest penui, promuscondus. et in genere, dispensator, administrator, præfectus rerum distribuendarum, est a τάμνω, seco, divido, determino: nam dispensator distribuit varie. Ζεὺς, ταμίης πολέμου ἀνθρώπων, Δ, 84. Τ, 224, ὃς λόγῳ εἱμαρμένης διοικονομεῖται τὰ κατὰ μάχην. ταμίαι παρὰ νηυσὶν, σιτοῖο δοτῆρες, Τ, 44, præfecti in castris ad frumenta danda, οἳ ἐσιτοδότουν. κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων, ἠ̓ μὲν παύειν ἠ̓ ὀρίνειν ὅνκε ἐθέλῃ, quem Æolum fecit Jupiter præfectum et dispensatorem ventorum, ut posset alium ventum quasi ἀποκρύπτειν, alium προβάλλεσθαι, ὁποῖόν τι καὶ οἱ ταμίαι ποιοῦσι.

ταμίη, ης. ἡ. (Τέμω) promaconda, quæ penui præest, *die haushofemeisterin, ausgeberin, (the housekeeper.)* ὀτρηρὴ ταμίη, Ζ, 381. et 390, γυνὴ ταμίη, in domo Hectoris. ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυνε ὁ γεραιὸς (Πρίαμος) χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεύειν, Ω, 302. σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε, panem apposuit, α, 139. δ, 55. η, 175. κ, 371. ο, 138. ρ, 94, 259. ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἦμαρ ἔσκεν, ἣ πάντα ἐφύλασσε, β, 345. οἴνου, ὃν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ὤϊξεν ταμίη, γ, 392. et 479, ἐνέθηκε σῖτόν καὶ οἶνον. δόρπον ξείνῳ δότω (ἐκ τῶν) ἔνδον ἐόντων, η, 166. ταμίη ἄνωγεν λούσασθαί μιν, jussit eum lavari, ϑ, 449, coll. 454, s. ταμίη δὲ μία οἴη, unica illa una cum hera et hero, sciebat illud vinum, ι, 207. sic, ταμία μία ναῦς. ἀμφίπολον ταμίην ὀτρύνειν κρύβδην, π, 152, ut nuntiet Laërtæ: nam hæc Euryclea erat fidissima domesticorum. Εὐρυνόμη ταμίη, ρ, 495. σ, 168. τ, 96. ἔλουσεν αὐτὸν, ψ, 154. hinc est τὸ ταμιεῖον, et ταμεῖον, quod sæpe simpliciter dicitur ϑάλαμος: et ταμιεύειν est ϑαλαμοπολεῖν. Vide sub Εὐρυνόμη in R.

τάμνω, (Τέμω) seco, scindo, amputo, cædo, concido. est verbum ΤΕ´ΜΩ ionice. ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας, ex capitibus agnorum resecabat pilos, Γ, 273, quod fieri solebat in sacrificio. ϑάνατον νύ τοι ὅρκια ἔταμνον, i. e. εἰς ϑάνατον, ad mortem tibi, fœdus percutiebam; Δ, 155. et τάμνειν ὅρκια est phrasis Ionica, eadem quæ Romanorum, icere fœdus. confer ὅρκιον et ΤΕ´ΜΩ. τάμνεν (omisso ionice augmento) δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεὺς, dissecabat, carnes mactati animalis ad assandum, Ι, 209. ἐρινεὸν χαλκῷ ἔταμνε νέους ὅρπηκας, amputabat caprificum ferro, quod attinet novellos ramos, Φ, 38, resecabat. δρῦς χαλκῷ ἔταμνον ἐπειγόμενοι, Ψ, 119, arbores cædebant ferro festinantes. νηῦς ϑέουσα ἔταμνε κύματα ϑαλάσσης, navis currens secabat fluctus maris, ν, 88. ἐκ μηροῦ ἔταμνε βέλος μαχαίρῃ, ex femore exsecabat sagittam cultro, Λ, 843, coll. 828. ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, γ, 332, coll. 341, conf. γλῶσσα: secate linguas, et ponitur antecedens pro consequente, i. e. ϑύετε αὐτάς. ὄφρα ὅρκια τάμνῃ αὐτὸς, ut ipse fœdus percutiat, Γ, 105, i. e. διὰ ϑυσιῶν ὀμνύῃ. et quia hæc phrasis est Ionica, hinc omnis ille aor. 2, ubi ταμεῖν ὅρκια sub τέμω est notatum, pertinet sub hoc Ionicum verbum τάμνω, si accurate velis ponere formas verborum. τάμνων δέρμα βόειον, secans, dissecans, corium bubulum, ut inde quid conficeret, ξ, 24. hinc postea compositum est τὸ σκυτοτομεῖν. τάμνων δένδρεα μακρὰ, Λ, 88, cædens altas arbores. sic, τάμνετο δοῦρα, cædebat ligna, arbores, ε, 243. μελίη χαλκῷ ταμνομένη, fraxinus ferro cæsa, Ν, 180, ubi alii legunt τεμνομένη. ταμνομένους κρέατα, dissecantes carnes, ω, 363. ab hoc verbo est ὁ ἄρταμος, i. e. ὁ εἰς ἄρτια τέμνων καὶ δαιτρεύων, ὁ κρεουργὸς καὶ μάγειρος, *ein fleischhauer, ein koch, (a cutter of flesh, a cook:)* imo et φονεύς. et ἀρταμέω, concido, trucido. a τάμνω est ἡ τάμισος, ου, coagulum, quo lac quasi inciditur. τυρὸν πῆξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα, Theocr, 11, 66, caseum compingere, coagulum acre (*scharfen laib*) *(rennet)* indens in lac recens.

ταναήκης, εος. ὁ ἡ. (Κῶ) longam cuspidem, vel longam aciem, habens. a ταναὸς, longus. ταναήκεϊ χαλκῷ, Η, 77, i. e. δουρὶ vel ξίφει, οὗ ταναὴ ἀκὴ, i. e. ὀξύτης τοῦ στομώματος. sic de securibus, Ψ, 118 quibus arbores cæduntur. de gladio, Ω, 754. δ, 257.

ταναὸς, ὴ, όν. (Τῶ) extentus, intentus, protentus. *ausgedehnet, lang, (long.)* αἰγανέης ταναοῦ, jaculi longi, Π, 589, *eines langstreckigen spiesses, (of a long spear:)* ubi adjectivum in genere communi positum, pro more Ionum et Atticorum. idem dicitur τετανός. Vide sequens.

τανηλεγὴς, έος. ὁ ἡ. (Λέγω) qui diu cubare facit. est epitheton mortis, a præcedente (a τείνω, extendo) et λέγω, cubare facio. idem fere quod νήγρετος, (i. e. ὁ ἀνέγερτος) ex qua nemo excitatur naturaliter. nam post mortem nox est perpetua una dormienda: mors etiam extendere solet depositos illos, *(recket sie länger, (stretches them, makes them longer:)* δύο κῆρε τανηλεγέος ϑανάτοιο, Θ, 70. Χ, 210, τοῦ ἐπὶ μακρὸν παρατείνοντος τὸ λέξασθαι, cubare. μοῖρα ὀλοὴ τανηλεγέος ϑανάτοιο, β, 100. γ, 238. τ, 145. ω, 134. τίς νυ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος ϑανάτοιο; λ, 170, 397, coll. seqq. *was für eine art, (what sort of.)*

τανύγλωσσος, ὁ ἡ. (Κλάω) linguam longam habens. τανύγλωσσοι κορῶναι, ε, 66, cornices linguam extendentes.

τανυγλώχιν, ινος. ὁ ἡ. (Κλάω) longam et acutam habens cuspidem. *von langer spitze, (having a long sharp head.)* τανυγλώχινες ὀϊστοὶ, Θ, 297, οἱ μακρογώνιοι.

τανυήκης εος. ὁ ἡ. (Κῶ) longam cuspidem, vel longam aciem habens. idem ac ταναήκης. a τανύω. τανύηκες ἄορ, gladium longam aciem habentem, κ, 439. λ, 230. Ξ, 385. Π, 473. et 768, τανυήκεας ὄζους, ramos longe protensos acuminatos.

τανύπεπλος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) quæ vestem suam venuste explet, ἡ εὔσαρκος καὶ οὐκ ἰσχνὴ,

ἀλλὰ τείνουσα καὶ ἐξαπλοῦσα καὶ ἐμπιπλῶσα τὸν πέπλον τῷ εὖ διεστηκέναι αὐτῇ τὴν φυὴν τοῦ σώματος: ἡ εὐτραφὴς καὶ πλήθουσα τὸν πέπλον, maxime circa pectus. est ergo epitheton fœminæ, egregia statura et habitudine corporis præditæ. Ἑλένη τανύπεπλος, Γ, 228. δ, 305. ο, 171. Θέτι τανύπεπλε, Σ, 385, 424. Λαμπετίη, μ, 375, et hæc filia solis allegorice hoc epitheto insignitur, quia splendor solis per omnem orbem expanditur. ἅμα Κτιμένῃ τανυπέπλῳ, ο, 362. conf. τανύω, ad π, 175. est ergo fere idem quod βαθύζωνος et βαθύκολπος. Vide sub τανύω, prope finem.

ταvύπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) quod et τανάϋπους scribitur. recta protensis pedibus. a τανύω vel τάνυμι, extendo, intendo: ὁ τεταμένως τοῖς ποσὶ βαδίζων. μῆλα τανύποδα, ι, 464, oves rectipedes, longis et rectis pedibus; simul et, studiose gradientes et contendentes. τεῖναι τοὺς πόδας, i. e. βαδίσαι.

ταvυπτέρυξ, υγος. ὁ ἡ. (Πέτω) extensis alis: μεγαλοπτέρυγος, ου. ὁ ἡ. οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι, Μ, 237. ἅρπῃ τανυπτέρυγι, Τ, 350, harpæ, alas patulæ.

ταvυσίπτερος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) alas expandens. idem ac τανύπτερος. et sunt ista communia avibus epitheta: proprie tamen de magnis volucribus ponitur, quæ alas late expandunt volando. cæterum in genere πτηνὰ πετόμενα τανύουσι τὰ πτερά. ὄρνιθες τανυσίπτεροι, ι, 65. κίχλαι ἠὲ πέλειαι, χ, 468, turdi et columbæ.

ταvυστὺς, ύος. ἡ. (Τῶ) tensio, extensio. est nomen poëticum, sicut ἡ ἐδητὺς, βρωτὺς, ῥυστακτὺς, etc. μηδὲ ἔτι τόξου δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος, φ, 112, neque jam diutius differte tensionem arcus.

ταvύφλοιος, ου. ὁ ἡ. (Φλέω) quod lentum habet corticem, qui trahi potest in longum. a τανύω, traho, extendo. τανύφλοιόν τε κράνειαν, Π, 767, ad differentiam aliarum arborum, ὧν ὁ φλοιὸς οὐ τανaὸς, i. e. οὐ τεταμένος καὶ οἷον ἱμαντώδης, quarum cortex non est ita comparatus ut in longum trahi possit, sed quibus est quasi squameus et intercisus. τῆς δὲ κρανείας (corni) ἐστὶ τανaός.

ταvύφυλλος, ὁ ἡ. (Φύω) oblonga folia habens. a τανύω, extendo. τανύφυλλος ἐλαία, ν, 102, 316. θάμνος τανύφυλλος ἐλαίης, ψ, 190, coll. 195, κόμην τανυφύλλου ἐλαίης. nam τὰ τῆς ἐλαίας φύλλα sunt μεμηκυσμένα οὐκ ἀναλόγως τῷ πλάτει. est ergo epitheton oleæ arboris.

ταvύω f. ύσω. (Τῶ) tendo, extendo. *ich dehne, strecke, (I extend, stretch.)* ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω, λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος, O amici, non quidem ego tendo hunc arcum, sumat igitur cum et alius, φ, 152, inquit procorum unus, ὁ Λειώδης, ad socios suos de arcu Ulyssis. hunc versum εἰς παρῳδίαν adhibuit senex, adducta sibi in convivio amicula; innuens, se perdidisse φυσικὸν τόνον. et 171, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσαι. et 174, ἀλλ' ἄλλοι τανύσουσι τάχα. et 426, δὴν ἔκαμον τανύων, diu fatigavi me, tendendo arcum. καί νύ κε δή ῥ' ἐτάνυσσε βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων, et fortasse tamen tetendisset arcum, vi quarta vice attrahere nervum in cornu alterum conans, φ, 128. et 407, ῥηιδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, facile extendit chordam in novo clavo vel vertebra, *spannen kan die saite auf dem neuen wirbel an der laute, (can stretch the string on the new screw of the lute.)* et 409, ἄτερ σπουδῆς τάνυσε μέγα τόξον, sine negotio tetendit magnum arcum. sic et, βιὸν, ω, 176. τὸ τόξον τανυσάμενος εὖ κατέθηκε ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας, Δ, 112, quod est idem ac τανύσας, et sensus est, εὖ καταθήκας καὶ ἀνακλίνας (quæ duo notant idem) πρὸς γαίῃ, ἐτάνυσε τὸν βιὸν, cum alterum cornu arcus bene deposuisset et acclinasset ad terram, alterum cornu depressit manu vel genu imposito, et nervum sic circumposuit ei. nam hoc est, tendere arcum. et videtur nervo, ad alterum cornu semper firmo, fuisse in altero ejus extremo vel fibula vel nodus, cui inserendum erat alterum cornu, a quo demtus fuerat nervus, si arcus extra usum esset remittendus: et ad id efficiendum comprimebatur arcus, versus terram oppositus altero suo cornu. quod et Hebræi exprimunt per, calcare arcum. ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε, Ι, 213, carbones vivos in latitudinem disponens, obelos super carbones extendit in longitudinem. nam assare antiquorum non erat ut nostrum, in circumacto assidue obelo; sed fiebat torrendo vel frigendo super carbonibus. ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων, Λ, 336, ubi verbum positum ἐκ μεταφορᾶς σχοινίου, Jupiter fecit, ut æqualibus viribus et æquali fortuna, funem contentionis reciprocarent et extenderent: quasi cum duo prehenderunt extrema funiculi, et quisque ad se alterum pertrahere contendit. sic Ξ, 389, τότε αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν Ποσειδῶν καὶ Ἕκτωρ, ille Græcis opitulans, hic Trojanos cohortans; gravissimum certamen pugnæ intenderunt: et inest simul notio pugnæ late dispersæ, ut non solum acre prœlium, sed et per tota castra Græca sparsum, innuatur. præcipue tamen ad studium acre pugnandi respicitur hoc verbo, et ad diuturnitatem. sic Π, 662, εὖτε ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων, Jupiter intendit et acerrimam fecit fortem illam contentionem; *anstrengete, (aggravated.)* sic, Ζεὺς ἐτάνυσε κακὸν πόνον ἐπὶ Πατρόκλῳ, Ρ, 401, intendit malum laborem de Patroclo cæso, et apud corpus ejus. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσε τράπεζαν, δ, 54, juxta hospitem apposuit mensam quadratam oblongam; ut notio extensionis appareat. ἦ μιν τανύσειεν ἐπὶ γαίῃ, an extenderet eum in terra, i. e. occideret, σ, 91. et Ψ, 25, πρηνέα (pronum Hectorem mortuum) τανύσας ἐν κονίῃσιν, extendens, in longitudinem deponens, humi. ἶριν τανύσῃ Ζεὺς, iridem extendat Jupiter, Ρ, 547, i. e. εἰς μῆκος ἐκτείνῃ. ὅπως ἱμᾶσι τανύσῃ, quo pacto loris intensis regat

equos, Ψ, 324, i. e. πῶς ἡνιοστροφήσει. et 761, ὃν κανόνα εὖ μάλα χερσὶ τανύσῃ ἡ γυνὴ, quem radium valde bene manibus protendat, i. e. filum in radio in longum extendat; ut ergo de continente prædicetur ibi hoc verbum, quod pertinet ad contentum. nam sicut arvum, aristis altis obsitum, dicitur αὔξεσθαι aristis, sic et κανὼν, διὰ τὸ ἐξελκόμενον ἀπ' αὐτοῦ πηνίον, τανύεσθαι dicitur. οὐ δυνάμεσθα τανύσαι τόξον, φ, 254. βοείην λαοῖς δίδωσι τανύειν, corium bubulum dat sociis suis, ut extendant id, et sic complanent, P, 390. et 391, τοίγε διαστάντες (diversi stantes) τανύουσι, tendunt illud. et 393, τάνυται (per syncopen pro τανύεται) δέ τε πᾶσα διαπρὸ, tenditur omne id corium undique in anteriora, et extenditur. coll. 401, quod vide sub ἐπιτανύω. sic et ε, 346, sub ὑποτανύω. αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, muli trahentes currum extendebant se et contendebant, ζ, 83, εὐτόνως ἐκινοῦντο, contentis viribus movebant se, *streckelen ihre kräfte dran, griffen sich an, (summoned all their strength, exerted themselves.)* σύες εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς, I, 464. Ψ, 33, ubi conf. εὕεσθαι. τανύοντο δὲ ἵπποι, Π, 375, i. e. συντεταμένως ἔτρεχον, καὶ οὐχ ἁπλῶς ἐβηματίζον. ἔκειτο ἔντοσθεν ἄντρου τανυσσάμενος διὰ μήλων, πάντων, ι, 298, ut longitudo corporis ejus jacentis significetur. et 116, νῆσος παρὲκ λιμένος τετάνυσται, non procul a portu extensa est: ut ergo παραμήκης insula fuerit. ἐπὶ τῷ ταλάρῳ ἠλακάτη τετάνυστο (plusquamp. pass. sine novo augm.) δ, 135, colus super corbe extensa erat, ut jaceret ἀπὸ χείλους εἰς χεῖλος διήκουσα, ut notetur longitudo ejus: *der spinne-rocken lag gestreckt auf dem korbe, (the distaff lay at full length on the basket,)* in quo erant glomi. et fortasse deinde colus illa non stabat sua aliqua basi ante Helenam, sed ipsa eam in gremio suo firmabat aliquo modo. sic, περὶ σπείους ἡμερὶς, vitis extensa erat circa speluncam, ε, 68, πλατυνομένη. τάπης ὑπὸ κράτεσφι, K, 156, tapes sub capite expansus et extentus erat in terra. ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν (pro ἐτανύσθησαν) ἵπποι, Π, 475, in loris extensi sunt equi: nam antea, quia lateralis equus tertius, jugalibus duobus adjunctus, conciderat vulneratus, etiam hos jugales turbaverat; sed, abscisso eo, rursus redibant illi duo equi ad statum suum in loris, quibus currum trahebant, rectum et ordinatum, ut deinde ἐπιτεταμένως currere possent: ἐκ τῆς κατὰ σύγχυσιν συστολῆς, ἧς αἰτία ἡ τοῦ παρηόρου πτῶσις, βιαζομένου συγκατενεγκεῖν καὶ ἐκείνους δύο ἵππους, κατὰ φύσιν ἔσχον τὴν στάσιν καὶ τὴν λοιπὴν τῶν μελέων τάσιν, *stunden wieder gerade gestrecket und in die höhe, (again stood stretched out upright on their legs.)* sic, γναθμοί τε τάνυσθεν, buccæ extendebantur ne essent rugosæ amplius, π, 175, i. e. ἐπαχύνθησαν οἱ πρὸ τούτου ῥυσοί. et h. l. melius intelligitur ἡ τανύπεπλος γυνὴ, ἡ τανύουσα τὸν πέπλον διὰ τὸ ἔμπαχυ, bona habitudine prædita et probe explens vestem suam, maxime circa pectus: ut ea vox fere idem notet quod ἡ βαθύκολπος. ἔκειτο τανυσθεὶς, de vulnerato letaliter, jacebat extensus in terra, N, 392. Π, 485. sic, μέγας μεγαλωστὶ, Σ, 26. ἐπὶ χθονὶ, Υ, 483.

τάπης, ητος. ὁ. (Βάω) stragulum, *eine decke, matrazze, (a carpet, a mattress.)* est quasi πάτης, nam subjicitur sedenti et cubanti, et adscenditur; nunquam vero superponitur. semper ὑπόκειται τάπης, nunquam autem οἷόν τι σκέπασμα ὑπέρκειται, scribitur et δάπις, ιδος et ιτος. et τάπις, ιδος. qui vocem a θάλπειν, extruso λ et mutato θ, deductam volunt, præter quod operosius faciunt, etiam significatum τάπητος non attendunt, cum τάπης non ad fovendum et contegendum adhibeatur; sed ut ipse prematur et quasi superambuletur. nam et in solo sternuntur tapetes apud lautiores. εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν, I, 200. sedere fecit Achilles hospites suos in sellis quibus purpurei tapetes instrati erant, *auf lehnstülen mit purpurdecken, sich drauf zu setzen, (to sit down on couches with purple covers.)* αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινὸς, K, 156, sub capite substratus erat tapes splendidus; ubi de strato dormitorio sermo est, et ubi τάπης iste pro προσκεφαλαίῳ erat. χηλὸς πλήρης χλαινῶν, οὔλων τε ταπήτων, Π, 224, *der schlosskorb voll mantel und wolliger matrazzen, (a chest filled with mantles and fleecy rugs:)* ubi sine dubio sunt ἀμφίμαλλοι τάπητες, ex utraque parte crispi et villosi, quales et ἀμφίταποι dicebantur; ut eo mollius illis incumberetur. nam αἱ ψιλοδάπιδες vel ψιλοτάπιδες sunt ψιλαὶ καὶ μὴ μαλλωταί: ἄμαλλοι, *nicht wollig und zottig, (not woolly or fleecy:)* et tales in δαπέδῳ solum substernebantur. δώδεκα δὲ χλαίνας, τόσους δὲ τάπητας, Ω, 230, inter dona quæ Priamus ferebat Achilli pro redimendo corpore Hectoris. et 645, δέμνια *(eine bettstelle,) (a bedstead)* ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, ubi inest Homerica ὑστερολογία, nam tapetes isti imponebantur lecto ligneo, et super eos expandebantur ῥήγεα. eadem verba sunt δ, 298, et utroque loco sermo est de lecto hospitis regii. his igitur incumbebat dormiturus, et χλαίναις οὔλαις contegebat se. sic et η, 337, in domo Alcinoi regis. τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο, δ, 124, ubi de sella Helenæ est sermo, cui insternebatur iste tapes laneus mollis, ut ei insideret regina. εὕδουσι ἔν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσι, κ, 12, de filiis regis Æoli. ἐν δὲ θρόνοις ἐμβάλλετε τάπητας πορφυρέους, υ, 150. δώδεκα χλαίνας, τόσους δὲ τάπητας, ω, 257, inter dona hospiti nobili data. Substernuntur ergo vel pedibus, a quo et nomen habent, a πατεῖσθαι; vel sellis imponuntur, vel lectis dormitoriis κατά τι εἶδος στρωμνῆς, ὁποῖα ἴσως καὶ τὰ καλούμενα ἐπεύχια. Sed τὰ ῥήγεα erant ἐφαπλώματα, *eine art von bettlaken, (a kind of blankets.)* ἀμφιτάπητες sunt οἱ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν δασεῖς, *auf beyden seiten wollig und rauh, (woolly and rough on both sides.)* Sed οἱ ἑτερόμαλλοι ab

una tantum parte, quales fere plerique *τάπητες* esse solebant *μαλλωτοί*.

ταρβέω, f. *ήσω*. (Ῥάω) confundor animo, quod fit vel pavore, vel reverentia nimia. *ich werde verwirret im gemüthe, werde furchtsam, (I am confused, intimidated.)* proprie, vel in specie est, *τεταράχθαι τὴν βοὴν*, cui opponitur *εὔρυβίαν εἶναι καὶ ἀγαθὸν βοὴν*: timentium enim *οὐκ αἴρεται βοὴ, ἀλλὰ ἄφωνοι καθίστανται*: nam est militare verbum, exprimens militem pavidum, et ad fortiter clamandum in prœliis minime alacrem. ficta tamen magis est hæc compositio, ad enarrandam verbi vim. *τὼ μὲν ταρβήσαντε, καὶ αἰδομένω βασιλῆα, στήτην*, Α, 331, stabant ambo confusi animo, et verentes principem Achillem; nec quidquam loqui poterant, ut sequente versu additur. sermo est de præconibus, odioso ministerio fungentibus invitis. *ὁ δ' ἄρ' ἕζετο, τάρβησέν τε*, Β, 268, de Thersite, male accepto ab Ulysse; *er setze sich ganz verwirret nieder und war stille, (he sat down overwhelmed with confusion and was silent.)* *οὐκ ἐτάρβει Τυδεὺς, μοῦνος ἐὼν μετὰ πολέσι*, Δ, 388, non percellebatur animo, solus inter multos adversarios versans: *er erschrak nicht, (he was not daunted.)* *τὸν δὲ, οὐ ταρβήσας, προσέφη*, hunc, minime territus, adloquebatur, Ε, 286. Λ, 384. *παῖς, ταρβήσας χαλκὸν*, puer exhorrescens ferrum, Ζ, 469. *ὁ δὲ ἄρα ἕστη, τάρβησέν τε βαμβαίνων*, Κ, 374, ille igitur constitit terrebaturque crepitans dentibus. *πληθὺν ταρβήσας*, exhorrescens multitudinem, Λ, 405. *τοῦ δὲ κῆρ οὔποτε ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται*, cujus cor nunquam conterretur, Μ, 46, et hæc duo verba non signant idem: nam *ταρβεῖν* dicitur *ὁ ἁπλῶς κατὰ ψυχὴν δειλιῶν, φοβεῖται δὲ καὶ ὁ φεύγων*. *τοῦ ἀγαθοῦ οὐ τρέπεται χρὼς, οὐδέ τι λίην ταρβεῖ*, Ν, 285, egregii viri color non mutatur, nec terretur nimis. conf. *λίαν*. *ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα, ἐτάρβησαν*, cum viderunt eum, exterriti sunt, *erschraken sie, (they were frightened,)* Ο, 280. *τίς κέ σε ἄλλος ταρβήσειε*, quis tandem te horreat, Ρ, 586. *Πηλείδης ταρβήσας*, conterritus, Υ, 262, coll. 279, *δείσας*. et 283, perculsus. et 380, 430. *μήτε λίην τρέε, μήτε τι τάρβει*, esto bono animo, Φ, 288. et 575, *οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται*, nec timidus est, nec fugit. *θάρσει φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει*, Ω, 171, ubi vides opposita. *μηδέ τι θυμῷ τάρβει*, η, 51, nec quidquam verere. *ταρβήσας δὲ ἑτέρωσε ἔβαλε ὄμματα*, *er wendete erschrocken die augen ab, (in affright he turned his eyes another way,)* π, 179, verens ne hic deus aliquis esset. *ἀγορεύεις θαρσαλέως, μηδέ τι θυμῷ ταρβεῖς*, σ, 330, 390. notat ergo *δειλιᾶν*.

τάρβος, *εος*. *τό*. (Ῥάω) terror, pavor, confusio animi. *μηδέ τι οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος*. Ω, 152, 181, nequaquam mors ei ob oculos versetur, neque alius timor.

ταρβοσύνη, *ης*. *ἡ* (Ῥάω) idem. *ὑπελύθησαν δὲ γυῖα ἑκάστης ταρβοσύνῃ*, σ, 341. *die mägde hätten für schrecken mögen in die knie sinken, (the maids were scarcely able to stand for fright:)* nam et terror est *λυσιμελὴς*, membra resolvens a firmitate sua.

ταρπέσθαι, *τάρπησαν* pro *ἐτάρπησαν*, vide sub Τέρπω, prope finem.

ταρσός, *οῦ*. *ὁ*. (Τρέω) crates super qua siccatur aliquid, plexa ex viminibus, *eine horde, (a hurdle.)* it. superficies manus vel pedis lata, a latitudine et metaphorice sic appellata, vel quia multi nervi et venæ ibi sunt quasi contextæ in formam cratis. est a *τέρσω*, i. e. *ξηραίνω*. *ταρσοὶ μὲν τυρῶν ἔβριθον*, ι, 219, crates caseis gravatæ erant, i. e. *οἱ καλαθίσκοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσιν, καὶ ἐν οἷς τερσαίνονται οἱ τυροὶ, οἱ κρεμαστῆρες, ἐφ' ὧν τυροὶ τέρσονται*. *ἔβαλε ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδὸς*, Λ, 377. et 388, *νῦν δέ με ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς*, ubi sic vocat exteriorem superficiem plantæ pedis: nam illa pars est *ὀστώδης* et nervis complicata valde: recentiores dicunt *ὁ ταῤῥός*. etiam ordines remorum vocantur *ταρσοί*: etiam pars illa dura in alis avium, cui adhærent pinnæ ad volandum. proprie autem est *ἀγγεῖον πλεκτὸν ὡς ψίαθος ἐκ καλάμων*. apud Eurip. Iphig. Taur. 1346, *ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον*, lato pendente remo remigium alatum: ubi *ταρσὸς* notat latitudinem remi, et remum ipsum, *ὁ πίτυλος* vero est impulsus remorum alacer, *ἡ πλάτη* et *ὁ ταρσός*, h. l. est idem, coll. 1347. Herodot. VIII, 12. Vide sub *τέρσω*.

ταρφειός, *ά*, *όν*. (Τρέω) densus, condensatus. idem ac *ταρφής*. *νιφάδας ταρφειὰς*, nives densas infundit terræ, Μ, 158. sic, *νιφάδες ταρφειαὶ*, nives densæ volantes ex nubibus, Τ, 357. et 359, *κόρυθες*, galeæ plurimæ. est hoc novum adjectivum a fœminino *ταρφεῖα*, a *ταρφὺς*, ortum.

ταρφής, *έος*. *ὁ ἡ*. (Τρέω) densus, condensatus, *dick, häufig, (thick, close.)* dicitur idem et *ταρφὺς*, *εῖα*, *ύ*, i. e. *δασύς*. proprie ponitur *ἐπὶ δάσους φυτῶν, ἐπὶ φυτῶν πυκνῶν τῶν κατὰ γῆν*: deinde per metaphoram de aliis, sicut Romani suum, densus, adhibent, et Germani suum, *dick, dickmals, (thick.)* *ταρφέες ἰοὶ*, crebræ sagittæ, Λ, 387. χ, 246, quæ et possunt intelligi firmæ, robustæ. sic, *ταρφέας ἰοὺς*, Ο, 472. *δράγματα ταρφέα πίπτει*, Λ, 69, i. e. *συχνὰ, πυκνὰ*, manipuli crebri et dense collocati cadunt metendo. hoc neutrum plurale, ex more Græco, adverbialiter ponitur: *στρέφεται ταρφέα*, crebro convertit se, Μ, 47. *βάλλοντες*, jaculantes crebro et dense, Ν, 718. *ἐπαΐσσει*, Χ, 142, irruit in eum crebro, et celeriter repetitis vicibus. *ἀμειβομένω*, θ, 379, frequenter alternantes ambo; ubi conf. *ἀμείβεσθαι*.

τάρφθη pro *ἐτάρφθη*, vide sub Τέρπω, ad finem.

τάρφος, *εος*, *τό*. (Τρέω) densitas sylvæ et arbustorum, *πύκνωμα ὕλης*, *das dickicht, (the thicket.)* est a *τρέφω*, condenso, coagulo, nutrio; transposito ρ. pro *τράφος*. *λέοντε ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης*, Ε, 555, ubi poëta ipse etymologiam indicat. *πῦρ μαίν*.

ται ἐν ὄρεσι, βαθείης ἐν τάρφεσιν ὕλης, O, 606. hinc est verbum ταρφέω, i. e. τρέφω, in specie ζῶα.

ταρχύω, f. ύσω. (Ῥάω) sepelio, ἐνταφιάζω μετὰ συνήθους ταράχου, cum solita pompa et conturbatione animi. nam verbum est deductum ab ὁ τάραχος, strepitus, confusio; qualis in funere esse solebat. τὸν νέκυν (corpus mortuum, *die leiche*) *(the corpse)* ἀποδώσω, ὄφρα ἑ ταρχύσωσιν Ἀχαιοὶ, ut sepeliant id cum solenni strepitu et lamentatione, H, 85. ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε τύμβῳ τε στήλῃ τε, sepelient eum fratres et amici tumulo et cippo, Π, 456, 674. τὰ τάρχεα, et αἱ τάρχαι, sunt justa parentalia, *feierliche leichenbestattung, (funeral obsequies.)* ὁ ἡ ἀτάρχυτος, insepultus, sine honore funeris. verbum dicitur et ταρχεύω et ταρχέω.

Τάσσω, f. άξω. (Τῶ) dispono, constituo, ordino. est a verbo antiquo τάω, quod designat locum ubi quid est, aut ponendum est. hinc est ἡ ἔκταξις, acies militaris instructa: quæ apud antiquissimos erat triplex. in prima acie stabat equitatus; post hunc erat acies levioris armaturæ vel militum quibus minus fidebatur; post hos erat robur peditum. sic Nestor suos instruxerat, Δ, 297—300. secunda et tertia autem acies habebat certa intervalla, quæ Homerus vocat γεφύρας πολέμου, pontes pugnæ, per quæ se recipiebat equitatus fessus aut pulsus, et quæ deinde se jungebant, ne hostis una irrueret; sic et in tertia acie, ut velites se per ea reciperent: et deinde, junctis his intervallis, seria incipiebat pugna peditatus firmissimi. ὁ λειποτάκτης non solum est ὁ φεύγων πρὸ τῶν ἄλλων, fugiens ex acie ante quam reliqui; sed et, ὁ, τῶν ἄλλων μαχομένων, αὐτὸς μένων ἐν ταῖς σκηναῖς, qualis describitur B, 391, 392. cæterum οἱ λειποτακτοῦντες antiquitus propositam habebant mortis pœnam, et ut abjicerentur insepulti, O, 348—351. ταγέω et ταγεύω, præsum, ordino res. ταγεῖν πάσης Ἀσιάδος, dux esse omnis Asiæ, Æschyl. Pers. 766.

ταύρειος, είη, ειον. (Ὄρω) taurinus. κυνέην ταυρείην, K, 258, conf. κυνέη. ἀσπίδα ταυρείην, clypeum corio taurino inductum, N, 60, 163. sic, ἀσπίδι, Π, 360.

ταῦρος, ου. ὁ. (Ὄρω) taurus, maritus armenti. est nomen factum ex τάειν i. e. τείνειν τὴν οὐρὰν, λόγῳ ἰδιότητος: pugnaturus enim protendit caudam. fortasse et a membro suo genitali. cæterum est σεμνὸν ζῶον καὶ ἡγεμονικὸν apud antiquos; cujus ἀρχὴ est βασιλικὴ, cum leonis principatus sit violentus et tyrannicus; hinc crebræ comparationes magnificæ sumtæ sunt a tauris, et locutiones metaphoricæ, apud antiquiores. κατέκηά σοι πίονα μηρία ταύρων, in sacrificiis, A, 41. et 316, ἔρδων ἑκατόμβας ταύρων ἠδὲ αἰγῶν. ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο (esse solet) πάντων ταῦρος, ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι: τοῖον Ἀτρείδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ ἐκπρεπέα ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν, B, 480—483, ubi βοῦς est genus, ταῦρος species, βοῦς κήλων, ὃς μεταπρέπει ταῖς βουσὶν, i. e. ἐπῆρται καὶ ἐκπρεπής ἐστιν. et vide, Agamemnonem, regem supremum, comparat tauro, et quidem σεμνῶς illis temporibus, etsi nostro sæculo, rapacia tantum animalia admiranti, ista comparatio non sit in usu: et comparatio non est ob fortitudinem, sed ob principatum et imperium. Ulyssem, regem minorem, in sequentibus, ob eandem causam, comparat ἀρνειῷ, arieti. Ἀθήνην ταύροις καὶ ἀρνειοῖς (duobus animalibus principalibus) ἱλάονται κοῦροι Ἀθηναίων, B, 550. ταύρων ζατρεφέων, H, 223, quo explicatur τὸ ἑπταβόειον σάκος, intectum fuisse septemplici corio taurorum opimorum: ut species, ταύρων, addatur generi, βόειος. ῥέξαντες ταῦρον Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι, Λ, 727, nam fluviis magnis, et Neptuno, immolabatur taurus, respectu virium et violentiæ: nam sicut ταῦρός ἐστι βίαιος τοῖς κέρασιν ἀναβάλλων γῆν, sic et undæ sunt violentæ. hinc et ταυρηδὸν adverbium, est pro ἀγρίως, βιαίως. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων αἴθωνα μεγάθυμον, ὤλετο δὲ στενάχων, Π, 487, sic et Patroclus, occisus ab Hectore. et talem adduxit in parabola, διὰ τὸ ἀκμαζον τῆς ῥώμης: οἱ γὰρ καματηροὶ βόες (boves operibus rusticis adhibiti, *die zug ochsen)* *(draught oxen)* οὐ τοιοῦτοι. ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην, corium, P, 389—393, ubi præparatio corii illius indicatur. et 542, ὥστε τις λέων κατεδηδὼς ταῦρον, sc. sicut is leo respersus est sanguine. λέοντε δύω ἐν πρώταις βόεσσι ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην, ὁ δὲ μακρὰ μεμυκὼς εἵλκετο, Σ, 580. ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα, κούρων ἑλκόντων, γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων, Υ, 403—405, conf. Ἑλικώνιον in R. nam si Neptuno immolandus taurus antea valide boaret, credebant sacrificantes se καλλιερεῖν, egregie litare, quasi delectaretur is deus ἠχῷ isto. ποταμῷ πολεῖς ἱερεύετε ταύρους, sacrificatis, Φ, 131, coll. 132, nam et equi vivi demergebantur in flumen, sacrificii causa. et 237, ποταμὸς, μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος, quo simul innuitur, cur taurus fluvio immolari sit solitus; ob similitudinem etiam soni, καὶ διὰ τὸ μυκητικὸν, ποταμοῖς καὶ θαλάσσῃ οἰκεῖον καὶ προσφυές. hinc et fluvii ταυρίκρανοι (taurinis capitibus) et ταυρίποδες dicti. hinc Ἀλφεὸς ταυρίπους, Eurip. Iphig. Aul. 275. ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ἔρεζον (sacrum faciebant) ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι, γ, 6, hoc enim solemne sacrificium Neptuno, tauri nigri. et 8, προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους, sc. in novem divisiones populi congregati, præbebant singulis novenos tauros. et 178, Ποσειδάωνι δὲ ταύρων πολλὰ ἐπέθεμεν μηρία. ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι, ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον, λ, 130. ψ, 278. Ποσειδάωνι δὲ ταύρους δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, ν, 181. et 184, ἑτοιμάσαντο (præparabant ad cibum sibi) δὲ ταύρους. ἀνέβραχε θύρετρα, ἠΰτε ταῦρος βοσκόμενος λειμῶνι, τόσα ἔβραχε, φ, 48, ubi janua magna, dum aperitur, boat sicut taurus pascens in prato, qui eo tempore altum remugit præ lætitia. ταῦρος dictus etiam est τὸ ὑπὸ τὸν ὀσχεὸν, quod sub scroto

est, et ὁ ὀσχεὸς est pro ὀχεὸς, ab ὀχεύω. pro toto deinde pudendi loco ponitur: unde est ὁ λάσταυρος et λασιόταυρος, ὁ λάσιος τὸν τοιοῦτον ταῦρον, cujus scrotum et totus ille locus pilis est hirsutus: nam ταῦρος est totum virile pudendum quoque. οἱ Ταῦροι, ἔθνος Βόρειον: a quo Ἄρτεμις dicta Ταυροπόλος, non tamen solum ἀπὸ τοῦ ἔθνους τούτου in Chersoneso Taurica, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ζώου. ταυρηδὸν ἐμβλέπειν, est θυμικῶς ἐντρανίζειν. ἀταυρώτη (ab ἀταύρωτος) γυνὴ est ἡ ἄζυξ, nondum passa virum ejusque ταῦρον: a ταυρόω, f. ώσω, taurino modo ago rem. ὁ Κένταυρος, notum monstrum: sed sic vocatur et τὸ γυναικεῖον μόριον: imo et contumeliose sic dicitur ὁ κεντῶν τὸν ὄῤῥον, pæderastes. proverbium: ἔβη ταῦρος ἀνὰ ὕλην, Theocr. 14, 43, de iis, qui semel dimissi difficulter reducuntur. nam tauri, semel libere in sylva vagari incipientes, non facile a pastore recipiuntur. Vide sub ΒΟΥ˜Σ ad initium, et Ἕλλη, in R.

ταύτῃ, adverbialiter, vide sub ἌΛΛΟΣ, aliquanto ante medium.

ταφήϊος, ου. ὁ ἡ. (Ἄπτω) ad sepulturam pertinens. *zur beerdigung gehörig, (belonging to a funeral.)* ἐντάφιος. φᾶρος Λαέρτῃ ταφήϊον, *ein sterbekleid für den Laërtes, (a funeral robe for Laërtes,)* β, 99. τ, 144. ω, 133.

τάφος, ου. ὁ. (Ἄπτω) sepultura, combustio mortui corporis. deinde et omne id, quod in honorem mortui comburendi aut combusti apparabatur, per synecdochen: et epulum eo die præberi solitum dicitur quoque ὁ τάφος, i. e. δαὶς ἐπιτάφιος, *ein trauermaal, (a funeral entertainment.)* τάφου μνῆμα, *ein andenken von der feierlichen beerdigung des Patroclus, (a memorial of the interment of Patroclus.)* monimentum sepulturæ ejus, Ψ, 619. et 680, ἦλθε Οἰδιπόδου ἐς τάφον, venit ad solemnitates sepulturæ Œdipodis. et hæ solemnitates erant ludi certatorii, *ritterspiele, (games,)* qui finita combustione mortui statim instituebantur. αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ, Ψ, 29, seqq. at is illis funebre epulum lautum præbebat. mactabantur nimirum multi boves, oves, capræ, sues, quia anima mortui sanguine eo delectari putabatur; et eas carnes assatas comedebant lugentes amici. et hic ἐπὶ νεκρῷ περιδειπνος dabatur militibus vesperi, ante pompam funeris sequenti die faciendam. εἰ μὲν δή με θέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ, Ω, 660, si vis me perficere omnia solemnia funeris Hectori: inquit Priamus ad Achillem. et 804, ὣς οἵγ᾽ ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος, quæ solemnia ibi sunt narrata. δαίνυ τάφον Ἀργείοις μητρὸς καὶ Αἰγίσθοιο, præbebat Argivis epulum in funere matris et Ægisthi, γ, 309, s. ἐτέλει τὸ νεκρικὸν δεῖπνον, κτείνας Αἴγισθον καὶ τὴν μοιχαλίδα ὁ Ὀρέστης. et id convivium non nimis erat lugubre: alias enim στυγερὰ δαὶς illa vocabatur, ὡς ἐπὶ νεκρῷ ὃς ἐς Στυγὸς ἄπεισι. σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσαις, δ, 547, tu fortasse ad epulum funebre [illegible] τύχῃς τοῦ ἐπὶ τῷ νεκρῷ περιδείπνου. [illegible] γάμον [illegible] τάφον ἀμ-
φιπονεῖτο, υ, 307, loco nuptiarum pater epulum funebre curasset parandum, una cum aliis pompis et solemnibus funeralibus. ἤδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησα ἡρώων, jam festivitatibus funeralibus multorum magnorum principum interfui, ω, 87, seqq. ubi certamina nobilium in honorem mortui comburendi aut combusti memorantur, et ludi funebres. ergo non epulum modo, sed et ludos illos, ὁ τάφος significat, una cum ipsis exsequiis. quantum vero operæ impenderint antiqui in ταφὴν heroum, apparet ex funere Patrocli et Hectoris. vide e. c. Ω, 795, seqq. ubi pretiosa vasa adhibita. et ω, 58, seqq. παρὰ τάφον, Ist. 8, 126, ad bustum et sepulcrum.

τάφος et **θάπος**, ου. ὁ. (Ἄπω) stupor, admiratio ingens, ἔκπληξις, *erstaunung, heftiges betreten, (astonishment, consternation.)* τάφος δ᾽ ἕλε πάντας, *ein unschlüssiges erstaunen hielt und nahm ein alle, (astonishment seized them all,)* φ, 122. τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν, ψ, 93. τάφος δ᾽ ἕλεν ἄνδρα ἕκαστον, ω, 440.

τάφρος, ου. ἡ. (Τρέφω) fossa, munitionis causa ducta. est a τρέφω, denso; quia talis fossa cohibet et firmat locum munitum, et res inclusas intra eam. alii quidem derivatum volunt nomen a θάπτειν, sed id minus placet antiquis. qui vero ambages amant, ii dicunt, factum esse nomen ab ἀφαιρέω, quasi ἄφαιρος, per syncopen ἄφρος, et præfixo τ: quod quidem putidum esse apparet. si fossa ducitur aquæ causa, possit et notio alendi herbas aut pecudes aut plantas inesse, a τρέφω, alo. apud poëtam hæc vox de munitione ponitur. βαθεῖαν ὀρύξομεν τάφρον, Η, 341. et 440, βαθεῖαν ὤρυξαν, εὐρεῖαν, μεγάλην, quæ fossa ducebatur ante castra Græca, tegendi causa: et priora duo epitheta sunt species, ex quibus tertium epitheton, ut genus, conficitur; ea enim fossa est magna, quæ est lata et profunda. nisi magnitudinem velis intelligere de amplo spatio, in quod ea fossa fuit ducta, ut protegeret castra tam longa et magna. et 450, de eadem, ἀμφήλασαν τάφρον. ὀρυκτὴν ὑπερθορέονται ἵπποι, equi transiliunt fossam accurate factam, Θ, 179, τὴν εὖ ὀρωρυγμένην, ad differentiam aliarum μὴ ὀρυκτῶν. ἤλασε τάφρον ἐπ᾽ αὐτῷ εὐρεῖαν, μεγάλην, ad murum, Ι, 349. τάφροιο διέσσυτο, transiliit fossam illam pedibus suis, Κ, 194. et 198, τάφρον δ᾽ ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, cum transissent fossam, et quidem principes Græci ipsi suam a se factam; progredientes paululum extra munitionem suam. et 564, τάφροιο διήλασεν ἵππους, fossam transilire fecit equos. αὖθι ἐπὶ τάφρῳ, ibi apud fossam, Λ, 48, 51. οὐδὲ ἔμελλε τάφρος ἔτι σχήσειν, non erat fossa diutius moratura hostes, Μ, 4, coll. 5—8. et 50, τάφρον διαβαίνειν. et 52—59. 62—64, ubi apparet, vallos ad fossam positas fuisse in labio ejus interiori versus murum castrensem. et 72. Ο, 1, 344. Π, 369, 380. περί τε ἀμφί τε τάφρον, *um den graben herum, (about the ditch,)* Υ, 760 [illegible], Σ, 1[illegible], quibus omnibus locis ser-

mo est de fossa illa castrensi Græcorum munitoria. διορύξας τάφρον πᾶσι μίαν μακρὴν, fodiens fossam omnibus unam longam, φ, 120, ubi sermo est de non alta fossa, in quam impegit Ulysses secures suas, ut firmiter starent ordine.

ταφῶ pro θαπῶ, ταφὼν, vide sub θάπτω, stupeo.

τάχα, (Χάω) est per syncopen neutrum plurale ταχέα, adverbialiter. talis syncope adverbiascens est in σάφα pro σαφέα, ἄντα pro ἀντία, λίγα pro λιγέα, ὦκα pro ὠκέα, etc. apud poëtam semper est, celeriter, cito, mox, statim: sed recentioribus est διστακτικὸν, vocula dubitativa; sicut et Germani suum *bald (almost)* ponunt, e. c. *bald solte ich mich dazu entschliessen, (I should almost resolve.)* quam tamen dubitandi vim cave Homericæ voci affingas. Α, 205. Β, 193, 373, 694, *in kurzem, (shortly,)* et est id solatium auditoris φιλέλληνος, ne doleat absentiam Achillis, non diu duraturam. et 724, *bald aber, (but soon.)* Γ, 436. Ε, 275, 489. Ζ, 52, 331, 408, 409, ταχέως, *nächstens, (presently.)* Η, 158. Θ, 117, 235. Ι, 569. Κ, 365. Λ, 181, 653. Μ, 345, 358, i. e. ταχὺ γενήσεται. sic futurum tertium a grammaticis vocatum ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων. Ν, 120, 676, 765. Ξ, 8, statim sciam. et 13, *sahe gar bald, wie übel die sache stund, (very soon perceived how ill matters went,)* Ο, 449. Π, 71, 617, 723. Ρ, 99, 241, 291. Σ, 525, *giengen bald fort, (soon went away.)* Τ, 131, τάχα δ' ἵκετο ἔργα ἀνθρώπων, i. e. ταχὺ κατέπεσεν εἰς γῆν. Υ, 294. Φ, 292, 309. Χ, 39, 42, i. e. ταχὺ ἂν, *gar bald, (very soon.)* Ψ, 427, 447, 496, 606, *nicht so bald, nicht so leicht, (not so soon, not so easily.)* 773. Ω, 355, 731. α, 251. β, 40, 48, 76, 89, *bald gehet das vierte an, (the fourth will soon begin.)* δ, 514. θ, 202, 316, *bald werden sie nicht mehr wollen, (they will soon be no longer willing.)* ι, 378, *als er bald wolte lichter loh brennen, (when it was now burning up brightly.)* μ, 387. ξ, 265. ο, 50, 536. π, 128, 246. ρ, 164, 191, 412, 448. σ, 10, 13, 114, 337, illico. 388. τ, 69, 310, 432, 510. υ, 393. φ, 174, 363, 369, 374, 418. χ, 134. ω, 204, 352. nusquam igitur apud poëtam notat *fortasse.*

τάχιστος, η, ον. (Χάω) celerrimus, velocissimus. hujus superlativi neutrum plurale, τάχιστα, solum occurrit apud poëtam, adverbialiter, celerrime, *aufs baldeste, (most speedily.)* Γ, 102. ὀττιτάχιστα, quam celerrime, Δ, 193. Ο, 146. Ψ, 71, 403, 414. ε, 112. Δ, 269, 465. Θ, 9. Ι, 165, 240, 617, 655. Λ, 513. Ν, 286. Ο, 453. Ρ, 640. Σ, 344. Φ, 311, 333, 466. Χ, 129. Ψ, 403, 414. Ω, 263, 554, 635. α, 85. γ, 175, 421. δ, 544, 737. ε, 492. θ, 434, 551. λ, 222. ξ, 407. ο, 14, 293. σ, 262. π, 349, 466. ω, 359, 435, 531.

τάχος, εος. τό. (Χάω) celeritas, velocitas. ἵπποις Ἀθήνη ὦρσε τάχος, Ψ, 406. et 515, τάχει παραφθάμενος αὐτόν. summa velocitas describitur hyperbolice, Ο, 80—83.

ταχύπωλος, ὁ ἡ. (Ἄλλω) veloces equos habens. it. celer equis. est epitheton Græcorum apud poëtam. ταχύπωλοι Ἀχαιοὶ, Δαναοὶ, Δ, 232, 257. Θ, 161. Ν, 620. Ξ, 21. Ο, 320. Ψ, 6. Ω, 295, 313. nam Græci quidam principes habebant equos velocissimos, e. c. Achilles.

ταχὺς, εῖα, ύ. (Χάω) idem quod ὠκὺς fere. et est indidem ab ἔχω, remoror; cum α privativo, cui per usum præfixum τ. qui non sinit moram sibi injici, qui se morandum non præbet, *schnell, hurtig, munter, (swift, brisk, lively,)* (quod vero commodius referri possit ad θέω, curro, vide sub θοὸς, θοάζω, θάσσω.) Αἰνείαν πόδας ταχὺν, Ν, 482. Ἀχιλῆα, Ρ, 709. Σ, 69, ubi est simpliciter ταχὺν, sc. πόδας. Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας, Β, 527. Κ, 110. Ν, 66, 701. Ξ, 520. Ψ, 754. Ἀντίλοχος, Σ, 2. πτὼξ, Ρ, 676, pedibus velox lepus. πέρι μὲν ταχὺν θέειν, Π, 186. γ, 112. δ, 202. ταχὺν ἰὸν, celerem sagittam, Δ, 94. ἵππον, Ψ, 347. οἰωνὸν, ταχὺν ἄγγελον, Ω, 292, 310. κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος, ο, 525. εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν, si sane etiam velox esset ad currendum, ρ, 308, de cane venatico. μὲ ὑπήνεικαν ταχέες πόδες, Ε, 885, abstulerunt me. et de Paride exeunte ad pugnam, ἔφερον, Ζ, 514. ποσὶν ταχέεσσι πεποιθὼς, Θ, 339. sic, ἔσευά σε, agitavi te pedibus meis, Υ, 189. διώκεις μὲ, Χ, 8. ἀνέρας ἐνίκα, ν, 261, coll. 260. ταχέες κύνες, in venatione, Γ, 26. Ρ, 558. Χ, 89. φ, 368. κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ, ξ, 133, ubi ad utrumque. κύνας ταχέας, Λ, 817. Σ, 584. ὀϊστοὶ, celeres sagittæ, Φ, 492. ὀϊστοὺς, χ, 3. ω, 77. ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν, Ψ, 287, ubi est loco adverbii positum, pro, κατὰ τάχος. ταχεῖα Ἶρις, Θ, 399. Λ, 186. Ο, 158. ταχείης ἐλάφου, Λ, 113. Θ, 248. ν, 436. ταχεῖα αἰχμὴ, Ε, 282. Μηριόνη, Μόλου υἱὲ, πόδας ταχὺ, φίλτατε ἑταίρων, Ν, 249. loco Ξ, 8, legunt quidam neutrum ταχὺ, alii vero τάχα. ταχέε ἵππω, Ε, 356. Ψ, 545.

ταχυτὴς, ῆτος. ἡ. (Χάω) celeritas, velocitas. ταχυτῆτος ἄεθλα, Ψ, 740. ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν, canis venatici, ρ, 315.

τάω, f. άσω. (Θάω) ad accipiendum et fruendum porrigo. it. ad fruendum accipio vel accipere conor, λαμβάνω, oblatum capio. hujus verbi imperativus in poëta occurrit, τῆ, pro τάε, contr. τᾶ, et ionice τῆ, i. e. λαβὲ, accipe, *da hast du, da nimm, (there hast thou, take.)* sic a ζάω fit imperativus ζῆ. τῆ νῦν, καί σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω, Ψ, 618. τῆ, σπεῖσον Διῒ πατρὶ, Ω, 287. τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα, Ξ, 219. τῆ δὲ τόδε κρήδεμνον, ε, 346. κῆρυξ, τῆ δὴ τοῦτο κρέας πόρε Δημοδόκῳ, θ, 477. τῆ, πίε οἶνον, ι, 347. τῆ τόδε φάρμακον ἐσθλὸν, κ, 287. sed aliud τῇ, e. c. θ, 556, habet Iota subscriptum, et pertinet ad articulum, per ἔλλειψιν τοῦ, ὁδῷ. ad hoc verbum possit referri ὁ αἴτης, ου, ab α intensivo, et τάω, i. e. λαμβάνω. et ἡ τήθη, nutrix, quasi dicens infanti, τῆ θῆ,

cape suge, λαβὲ θήλασον. nimirum forma activa significat, capio porrectum, vel capere studeo. Vide ΤΩ˜.

τὲ, (Δὶ) particula enclitica: notans καὶ, et, *und, auch, (and, also.)* nonnunquam eleganter abundat quasi. bis positum notat Latinorum et, et, *so wohl als auch, theils theils, (both—and, as well as, partly—partly.)* λυσόμενός τε θύγατρα φέρων τε ἄποινα, Α, 13, *und wolte seine tochter lösen, brachte auch dazu das lösegeld mit, (both wishing to release his daughter, and for that purpose bringing the ransom with him.)* et 81, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, *denn wenn er auch etwa schon seinen zorn auf den einen tag verbisse, (for though he may have already smothered his anger for one day.)* et 443, παῖδά τε σοι ἄγεμεν, Φοίβῳ τε ἑκατόμβην ῥέξαι, *theils dein kind dir zu überbringen, theils dem Apollo ein opfer zu thun, (partly to bring thy child to thee, partly to offer sacrifice to Apollo.)* ἅ μέν τε Εὖρός τε Νότος τε, Β, 145, *die wellen die etwa der ost so wohl als südwind zugleich erreget, (the waves raised by the east as well as by the south wind.)* et 298, αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι, *es ist doch schimpflich, erst lange auszubleiben und so dann leer nach hause zu kehren, (it is disgraceful to remain so long and to return home empty.)* et 495, ubi intersertum τε, inter nomina propria, notans et. et 496, θ' pro τε. sic et 505, 649. αἴθε ὄφελές τε ἄγονός τε ἔμεναι ἄγαμός τε ἀπολέσθαι, Γ, 40, *wenn du doch hättest müssen entweder ungeboren bleiben, oder wenigstens unverheirathet sterben, (would that thou hadst never been born, or at least died unmarried.)* nec semper plene legitur τὲ τὲ, sed quasi tantum commovetur; ut ex l. c. apparet in textu. et 54, τά τε δῶρα Ἀφροδίτης, ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος, *und die gaben der Venus, das schöne haar zum exempel, und das schöne gesicht, (and the gifts of Venus, thy beautiful hair for example, and thy lovely face.)* nisi ex ὅτι ἤτι τότε hæc vis esse, demonstrandi individui vim habentia. ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος, Δ, 145, *beydes zu einem schmucke fürs pferd, und für dessen reiter eine ehre, (both an ornament to the horse and a decoration to the rider.)* et 160, εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκα οὐκ ἐτέλεσσεν, ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, *denn wenn er es auch schon itzo nicht vollbringet, so wird er es doch wohl nachher vollbringen, (for although he has not yet accomplished it, still he will hereafter do so.)* ἐκκόμισαί τέ με, δὸς δέ μοι ἵππω, *bringe mich weg, und gieb mir dazu deine pferde, (assist me to escape, and provide me with horses for the purpose,)* Ε, 359, ubi ad τε sequitur δὲ pro καί. δυστήνων δέ τε παῖδες, Ζ, 127, *denn wohl rechtung lücklicher leute kinder, (and they are children of most unfortunate persons.)* ἀπτολέμους τε εἶναι καὶ ἀνάλκιδας, Ι, 42, *unkriegerisch zu seyn und ohne muthige krafte, (to be unwarlike and destitute of energy.)* et 159, τοὔνεκα καί τε, *deswegen ist er denn aber auch, (wherefore he is both.)* ὅτε πέρ τε, Κ, 7, *wenn etwa einmal, (whenever at any time.)* οἱ δέ τε θάμνοι, Λ, 156, *und die sträuche auch, (and the branches also.)* τὲ sæpe repetitum inter nomina propria, Μ, 20, s. χάρτεϊ τε σθένεϊ τε, Ο, 108. et 197, γάρ τε καί. ἀλλά τε, *aber doch, (but yet,)* Τ, 165. κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, Ψ, 590, descriptio adolescentis: *denn der verstand ist wohl etwas geschwinder, aber die vorsichtige klugheit ist denn doch noch schwach, (for the apprehension may be somewhat quicker, but the judgment is still but weak.)* ἀεὶ γάρ τε, *denn auch immer etwa, (for always indeed,)* κ, 217. ἀλλά τε καὶ τῶν, μ, 64, *aber doch auch von denen, (but yet from them too.)* et 67, ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα, *sondern zugleich bretter von schiffen so wohl als körper, (but also at the same time the planks of the ships and the bodies of men.)* conf. ν, 136. ο, 397, 399. σ, 256, ὅτε τε. id certe meminerimus, nihil in poësi Græca simpliciter abundare, aut explendi solum versus causa esse intersertum, ut sæpe in ineptis Germanorum carminibus videmus: sed omnes ejusmodi particulæ inserviunt et elegantiæ sermonis, et roborando significatui, et affectuum expressioni.

τέγειος, et ionice τέγεος, ου. ὁ ἡ. (Τέκω) in superiore contignatione situs. it. bene contectus tecto. τέγεοι θάλαμοι, Ζ, 248, i. e. ἀνώγειοι, ὑπερῷοι, habitationes in superiore parte ædium, in quibus fœminæ habitare solebant, ne statim introitus pateret ad eas.

τέγεοι θάλαμοι, vide supra, et sub ὑπερώϊον.

τέγος, εος. τό. (Τέκω) tectum, contignatio. ædificium, domus. est a τέγω et præfixo dicitur idem τὸ στέγος et ἡ στέγη. derivant quidam a τέγγω, tingo, humecto, irrigo, it. sisto, *ich hemme, (I check, stop;)* nam tectum supernum ædificii maxime τέγγεται ὑετοῖς, humectatur pluviis: sed ista derivatio nimis est ambitiosa; præterea autem non solum tectum supremum totius domus vocatur τέγος, sed et tectum conclavis, quod Romani, laqueare, vocant: ut domus tota possit habere plura στέγη, pro numero contignationum suarum. ἔστη παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῦ, constitit ad postem conclavis firmiter facti, α, 333. θ, 458. η, 415. σ, 208. φ, 64, *sie stellete sich an die thür-pfoste des wolgebaueten saales, (she stopped at the door-post of the well-built apartment;)* ut ergo a parte superiori dicatur totum conclave illud. καταντικρὺ τέγεος πέσεν, decidit in caput de tecto domus, κ, 559. λ, 64, πέσεν, ubi eum casum ipsa Elpenoris umbra narrat. tectum illud supremum erat planum, et adscendebatur in illud scalis extra domum adædificatis: Elpenor autem ibi in ὑπαίθρῳ dormierat, ut nimis calens vino refrigeraretur aura nocturna. si ergo id tectum corona non esset cinctum, poterat, in luce

dubia, et incautus, facile decidere. conf. Deuteron. xxii. 8.

τεθάρσηκα, vide sub θαρσέω.

τεθήλει pro ἐτεθήλει, vide sub ΘΑ'ΛΩ.

τέθηπα, τεθηπὼς, vide sub Θάπτω, stupeo.

τέθναα pro τέθανα, τέθνεια pro τέθνηκα, vide sub Θνήσκω, paullo sub medio.

τεθναίην, vide sequens.

τέθνημι, (Τῶ) morior. idem quod θνήσκω, et est orta forma a θνάω. ἄλλοτε μὲν ζώουσι, ἄλλοτε δὲ αὖτε τεθνᾶσιν, alias vivunt, alias rursus moriuntur, λ, 303, nisi hunc locum malis referre ad perf. m. a θάνω, ut notet, mortui sunt. sermo est de Castore et Polluce. sine ullo dubio autem præsens optativi, τεθναίην, statim mori malim, Σ, 98, est a τέθνημι. τεθναίης, moriendum tibi erit, Z, 164. τεθναίη, moriatur, Γ, 102. et imperativus, τέθναθι, X, 365. τεθνάτω, O, 496, et 497. τεθνάμεν, ionice pro τεθνάναι, infin. præs. a τέθνημι. possit tamen hic infinitivus etiam esse perfecti medii, pro τεθναέναι, ionice τεθναέμεν, per syncopen τεθνάμεν. sic P, 405. π, 107. υ, 317. φ, 155. et Attica paragoge, τεθνάμεναι, Ω. 225.

τείνω, f. 1. τενῶ. a. 1. ἔτεινα. perf. a. τέτακα. (Τῶ) tendo, protendo, extendo. *ich dehne, strecke, ziehe in die länge, (I stretch, extend, draw out.)* est a τάω, quasi ταείνω, extruso α, quod tamen redit in perfecto: *ich strecke bis dahin, (I stretch so far.)* ὅτε Ζεὺς λαίλαπα τείνει, Π, 365, quando Jupiter procellam expandit, *über die luft ausdehnet, (spreads over the atmosphere.)* ἐπειδὴ τόξον ἔτεινε, postquam arcum tetendit, Δ, 124. εἰ θεὸς ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος, Υ, 101, si deus æqualem pugnam intendat, nec alteri magis faveat: extendat. ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, ex anteriore currus parte tendens lora, E, 262, 322, ut faciunt aurigæ, si abeundum ipsis est a curru, ne interim equi progredi possint, sed tensis loris sentiant se retineri. ἱμὰς, ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος τέτατο, pro ἐτέτατο, lorum quod ei sub mento tensum erat, Γ, 372, nam prætensum erat collo ut galea sederet firma, et intendebatur jam vehementer, cum traheretur vir in terra ad apprehensam ab hoste galeam. αὐτῶν μάχη ἐπὶ ἶσα τέτατο, pugna eorum æquo Marte extendebatur, M, 436. O, 413. ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, P, 543, apud Patroclum intendebatur et diuturnior fiebat fortis pugna, *es spannete sich das gefechte eifrig an, (the fight raged more furiously.)* φάσγανον, ὅ οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, X, 307, ensis, qui ei ad latus pendebat longus. δρόμος, Ψ, 758, extendebatur cursus eorum et intendebatur acer, *der lauf streckete sich eifrig aus,* i. e, *die laufenden griffen sich an, (the course eagerly extended itself,* i. e. *the runners strenuously exerted themselves.)* sic et θ, 121. ἱστία, vela navis intendebantur a vento, λ, 11. ἵπποισι τάθη (aor. 1, pass. omisso augm.) δρόμος, Ψ, 375, equi currebant acriter. ἔκειτο ἐπὶ γαίῃ ταθεὶς, ὥστε σκώληξ, N, 655, jacebat in terra extensus, sicut vermis lumbricus, mortuus. πρηνὴς, Φ, 119, pronus in terra jacuit extensus. λέλειπτο ταθεὶς ἐν δεσμῷ, χ, 200, relinquebatur extensus in vinculo: nam manus et pedes retro suspensi erant ad trabem. πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο, Δ, 544, (plusquamp. pass. sine augm. novo) proni in pulvere juxta se invicem extensi erant. et 536, τετάσθην, pro ἐτετάσθην. sic, τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, Ξ, 404, duo lora circa pectus expansa erant et extensa, alterum clypei, alterum gladii.

τείρεα, έων, τά. (Τρέω) quæ et scribuntur τὰ τέρεα. sidera, astra, *die gestirne, sterne, (the stars.)* dicta a τερέω vel τρέω, verto, volvo; quia assidue circa tellurem optice volvuntur: vel et a τείρειν, adfligere, cruciare; quia πολλοὶ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται, γιγνόμενοι ἀστρόβλητοι. sed prior etymologia est vera. potuisset huc, per præfixum α et inserto Sigma, ipse ὁ ἀστὴρ poni: sicut Germanorum: *der stern, (a star,)* ejusdem est originis. ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, Σ, 485, in eo clypeo finxit et sidera omnia, quibus cœlum circa est obsitum. possit et a τείρειν esse, quatenus id notat, siccare, torrere: fulgent enim. Alcæus dixit τέρεα: et proprie sic vocantur astra, quatenus ex multis stellis constant. Vide sub ΤΡΕ'Ω, prope initium.

τείρω, f. ερῶ. (Τρέω) tero, attero, contero; proprie, versando, torquendo. deinde metaphorice variis modis. est a τρέω, q. v. legumina, quæ coquendo facile molliuntur ut conteri possint in pultem, vocantur τεράμονα, a τεράμων, ονος, ὁ ἡ. ἀλλά σε γῆρας τείρει, at te senectus affligit et premit, Δ, 315. ἦέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκὴ; num forte vulneratus es, et teli cuspis cruciat te? N, 251. αὕτη ἀοιδὴ τείρει μοι κῆρ, hæc cantio conterit mihi cor, α, 342, *machet mir das herz weich, durchboret es, bricht es, (softens my heart, pierces, breaks it.)* qui tale non patitur, dicitur ὁ ἡ ἀτεράμων et ἀτράμων, ονος, i. e. μὴ τειρόμενος τὸ κῆρ. ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν μαρνάμενοι, inquit Hecuba ad Hectorem, Z, 255, *gewiss genug plagen dich die verwünschten Griechen mit ihrem fechten, (the accursed Greeks certainly harass thee exceedingly with their fighting.)* ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταὶ, Θ, 102, O senex, certe sane te juvenes pugnatores valde subigunt et macerant, *sie drücken dich mürbe, (they distress thee.)* ὀδυνάων, αἵ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, O, 61, dolorum, qui nunc eum conficiunt animo: quod philosophice dictum; nam dolores neminem cruciant nisi per animum: corpus enim per se sibi conscium non est. καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες τείρουσι, Ω, 489, et fortasse illum vicini circa premunt acriter. ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν, E, 796, sudor enim eum macerabat. sic, φεύγοντα, Φ, 51, *der schweiss mattete den fliehenden ab, (sweat rendered him faint in his flight.)* τεῖρε (omisso augmento) γὰρ αἰνῶς ἕλκος, vulnus eum graviter crucia-

bat, Π, 510. ἀϋτμὴ, vapor et æstus premebat eum et conficiebat, Φ, 366. γαστέρα λιμὸς, fames ventriculum premebat, δ, 369. μ, 332. φωκάων ὀδμὴ, δ, 441, odor phocarum molestissimus erat et enecabat pæne. θυμὸς τείρεται ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ, simul lassitudine et sudore conficitur animus, Ρ, 745. ὁ δὲ ἐτείρετο γήραϊ λυγρῷ, senectute tristi urgebatur, Ε, 153. et 352, ἡ δ' ἀλύουσα ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς, de Venere vulnerata in manum: illa autem vix mentis compos abibat, nam cruciabatur graviter. ἐμὸς θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ, Χ, 242, meus animus anxietate conficiebatur præ luctu. ἀνδρῶν θυμὸς ὑπὸ εἰρεσίης ἀλεγεινῆς, κ, 78, macerabatur virorum animus a remigatione molesta. τείροντο χαλκῷ ὅσοι ἄριστοι ἔσαν, Ρ, 376, fortissimi defatigabantur et conficiebantur ferro; ubi tamen præcise de morte sermo non est, sed de labore gravissimo. ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, πνοιῇ τειρόμενοι Ἡφαίστου, Φ, 353, 355, ab æstu ignis premebantur male anguillæ et pisces, *wurden geängstet, (were distressed.)* ἤκουσε τείρεσθαι Τρῶας, audivit adfligi eos, Ζ, 387, *dass ihnen hart zugesetzet werde, (that they were hard pressed.)* μὲ οἶον ἐάσατε πένθεϊ λυγρῷ τείρεσθαι, β, 71, et me solum sinite luctu gravi macerari: ubi vis primaria inest πένθεϊ, nam deprecatur, ne et addant vastationem rei suæ familiaris: deinde et in οἶον, nam cupit relinqui a procis; nisi malis, esse neutrum genus, adverbialiter, tantum modo. ἀλλ' οὐδ' ὣς σχεδίης ἐπελήθετο, τειρόμενός περ, at ne sic quidem obliviscebatur ratem, etsi valde anxius et pressus, ε, 324, quo notatur τὸ στεῤῥὸν (firmitas) τοῦ Ὀδυσσέως, ὃς καὶ οὕτω διαταραχθεὶς οὐκ ἔσχε λήθην τοῦ συμφέροντος, *vergass in der noth seinen vortheil nicht, (was not unmindful of his interest in this emergency.)* ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσι τειρόμενος, ι, 441, dominus ovium doloribus malis confectus, Polyphemus, ab oculo exusto. σὺ σεῖο μεθήσω τειρομένου, Λ, 840, te non relinquam dolentem ex vulnere. Ἄρηα ἤδη τειρόμενον, Ε, 391, Martem jam confectum doloribus, et attritum valde, *der schon ganz mürbe und kraftlos war, (who was already quite bruised and exhausted.)* πολλάκις υἱὸν τειρόμενον σώεσκον, Θ, 363, sæpius filium valde pressum servabam ei, *in noth seyenden, (in great distress.)* βασιλῆα, dominum suum graviter dolentem ex vulnere, Λ, 283. ἵπποι τόνγε πρὸς ἄστυ φέρον, βαρέα (neutr. pl. adverbialiter) στενάχοντα, τειρόμενον, Ν, 539, ad urbem eum ferebant, graviter gementem, male adfectum, nam sanguis fluebat ei ex vulnerata manu. γαστὴρ (ventriculus) κέλεται ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ (jubet sui meminisse necessario) καὶ μάλα τειρόμενον καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα, etiam valde adflictum et in animo luctum habentem, η, 218, *auch den betrübtesten, (though in extreme affliction.)* ἐνόησεν αὐτὸν (animadvertit eum) γήραϊ τειρόμενον, senectute confectum, ω, 232. μαχησόμεθα, καί περ μάλα τειρόμενοι, Ζ, 85, pugnabimus, quantumvis laborantes graviter. ἀναπνεύσωσι δὲ υἷες Ἀχαιῶν τειρόμενοι, Λ, 800. Π, 43. Σ, 201. τειρομένοις ἑτάροις ἀμύνειν, Ρ, 703, laborantibus sociis defendendo adesse. sic et Σ, 129. υἷας Ἀχαιῶν τειρομένους ἐρύεσθαι, Achæos adflictos eripere et servare, Ι, 248. et 302, ἄλλους περ παναχαιοὺς τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατὸν, alios saltem tamen Græcos universos adflictos misericordia complectere in castris. sic, ἐλέησεν, Ο, 44, ubi alii, minus bene fortasse, legunt κτεινομένους.

τειχεσιβλήτης, ὁ, vide sequens.

τειχεσιπλήτης, ου. ὁ. (Πέλω) muros pulsans et feriens. est epitheton Martis, munitionibus appropinquantis easque expugnantis. a πλήσσω et τεῖχος. et apparet, κ esse ejectum ex πλήκτης. Ἄρες τειχεσιπλῆτα, Ε, 31, 455, ὁ πλήσσων ἐπὶ πορθήσει. alii quidam scribebant olim τειχεσιβλήτης, ου, ὁ. eodem sensu a βάλλω, f. βλήσω, ὁ καταβάλλων τὰ τείχη. notatur ergo ὁ πολιορκητὴς, οῦ.

τειχίζω, f. ίσω. (Τέκω) muris cingo, munio, condo, murum facio, struo. ejus πρωτότυπον est τειχίω, unde τειχίζω. τεῖχος ἐτειχίσαντο, munitionem struxerunt sibi, sc. Græci circa castra sua, Η, 449.

τειχιόεις, όεσσα, όεν. (Τέκω) muris et munitionibus instructus et cinctus, διὰ τὸ εὖ τετειχίσθαι. est epitheton urbis munitæ. Τίρυνθα τειχιόεσσαν, Β, 559. et 646, Γόρτυνα.

τειχίον, ου. τό. (Τέκω) murus vel paries vel septum circa aulam: munitio. non est deminutivum, sed derivativum, notans quodvis sepimentum circa aulam aut villam. ἐξῆλθεν μεγάρου, παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, exiit domo, et extra munitionem aulæ, non procul tamen ab ea, π, 165, 343, coll. 341, ubi id τειχίον vocatur τὰ ἕρκεα, quorum structura describitur ξ, 5—12.

τεῖχος, εος. τό. (Τέκω) murus; et in genere et proprie, quævis munitio manu facta, propugnaculum structum, *eine befestigung, (a fortification.)* deinde et, quodvis munimentum et præsidium firmum. est a τεύχω, struo, paro, armo. notantur, non lapidea præcise, sed et lignea aliaque mœnia. vox Germanica, *ein teich, (a dyke, dam,)* i. e. munitio inundanti flumini opposita, agger, apprime convenit huic Græcæ. διαπορθήσας τείχεα Θήβης, vastans, Β, 691, ubi per mœnia synecdochice tota urbs intelligitur. εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ, intrans portas et munitiones altas, Δ, 34. et 308, πόλιας καὶ τείχεα ἐπόρθουν, expugnabant urbes munitas. et 378, ἱερὰ πρὸς Θήβης, nam omnis munitio antiquis erat res sacra, utpote tuens et conservans homines. et 407, λαὸν ἀγαγόντε ὑπὸ τεῖχος ἄρειον, sub vel ad murum firmiorem; neutrum ab ὁ ἡ ἀρείων, præstantior, vel, martius. sic et Ο, 736, ἠέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι, qui perniciem arcere posset a viris. possit tamen et esse neutrum ab ὁ ἡ Ἄρειος, ad Martem pertinens, i. e. ad belli vim sustinendam. περὶ πτόλιν, αἰπύ τε τεῖχος, circa urbem et altum murum, Ζ, 327. et 388,

πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει, ad murum festinans abit. et 434, ἔνθα μάλιστα ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος, ubi facillimus est incursus in munitiones, *wo die festung am schwächesten ist, (where the works are weakest.)* Φειᾶς παρὰ τείχεσιν, Η, 135. et 436, τεῖχος ἔδειμαν, πύργους τ' ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, murum ædificarunt et turres altas, ut sint defensio navium et Græcorum ipsorum: coll. 461—463, τεῖχος ἀναῤῥήξας (disrumpens) μέγα, ἀμαλδύνηται, funditus dejiciatur et solo æquetur. nam Græcos murum circa castra nautica sua ædificasse fingit poëta, non ex vero; ut et hac varietate poësin suam exornaret: et ne posteri eum arguere possint manifesti mendacii, quia reliquiæ tanti operis compareant nullæ; ideo Neptunum et Apollinem terræ motibus et inundationibus arenisque destruxisse et obtexisse vestigia ejus muri inducit. sic idem poëta, qui excogitavit hanc munitionem, eandem ἠφάνισεν. uno die a tot manibus structus erat tantus murus; paullo post uno die funditus periit: et ipse poëta non diu immoratur operi tam festinato; verioribus immoratur diutius. καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ, Ι, 349, ubi Achilles de eodem muro loquitur, quod Agamemnon eum ædificari curarit, et fossam amplam duxerit ad et ante hunc murum. et 353, μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύειν, pugnam procul a muro Trojano ciere, in campo. et 548, οὐδ' ἐδύναντο τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, *konnten nicht das feld halten, (could not keep the field.)* ὅτε ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος ἵξεσθαι, cum subiturus erat munitiones urbis, Λ, 181. τεῖχος ὕπερθεν (τῆς τάφρου) εὐρὺ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ, Μ, 4, murus amplus ad fossam, quem pro navibus fecerant. et 12, μέγα τεῖχος ἔμπεδον ἦεν, firmum stabat. et 18, ἀμαλδῦναι, solo æquare murum, coll. 30. nam circa hunc locum narratur et destructio hujus muri, et causa ejus quod inconsultis diis eum struxerant Graii, 6—9, 17—32. quo poëta docet, εὐσέβειαν εἰς πάντα ὠφέλιμον, καὶ σὺν θεῷ πάντα πρακτέον. Neptunus per terræ motus, Apollo per inundationes ex imbribus et procellis orientes, destruxit: et sunt hi dii personificatæ naturæ rerum mundanarum. conf. Η, 455—463, 436—453. τεῖχος ἐΰδμητον, munitio bene ædificata, Μ, 36. et 90, ῥηξάμενοι. et 257, μέγα ῥήγνυσθαι, perrumpere; quæ phrasis sæpius circa eum locum repetitur, coll. 308. et 388, ἐπεσσύμενον τείχεος ὑψηλοῦ, ruentem eum contra murum altum; qui respectu turrium in eo inædificatarum altus vocatur: nam alias non nimis altus, ut patet ex 397, 398. ὕπερθεν τεῖχος ἐγυμνώθη, nudabatur viris, Μ, 399. et 438, ὃς πρῶτος ἐσήλατο, qui primus irrupit intra munitionem Græcorum. sic, ἐσᾶλτο, irruperat intra, Ν, 679. et 683, ὕπερθε ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ad eas partes ædificatus erat murus humillimus. et 727, ἐπεὶ Τρῶες κατὰ τεῖχος ἔβησαν, postquam murum transgressi erant, superarant. sic et, ἔβαινον, Ο, 384, super murum dirutum et jacentem, et ubi jam erat ὁδὸς ἱππήλατος per murum. ἐρέριπτο, dejectus erat murus, Ξ, 15. δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ, intrabant intra munitionem coacti, Ο, 345. et 361, ἔρειπε ῥεῖα μάλα, destruebat murum facillime Apollo, coll. 362—366, ubi eximie poëta de hac dejectione per Apollinem facta. et 391, τείχεος ἀμφεμάχοντο ἔκτοθι νηῶν, extra castra. et 395, τεῖχος ἐπεσσυμένους, murum cum impetu intrantes eos, ἐπελθόντας τῷ τείχει. et 567 vocatur defensio castrorum manu facta, ἕρκος χάλκειον, ob hastas et gladios quibus utebantur directis in hostem. hinc sumsit oraculum, ut Athenienses se munirent muris ligneis, i. e. navibus. μεσσηγὺ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῦ, sc. Trojæ, Π, 397. et 512, ὑψηλοῦ ἀρὴν ἀμύνων, malum a muro alto ad salutem sociorum arcens: et genitivus est localis, ut stantem in muro notet. et 702, ἐπὶ ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο, contra curvaturam muri vadebat, ut superaret et occuparet eam. τείχει ὑπὸ Τρώων, sub muro, ad murum, Ρ, 558. περὶ τείχεος, circa murum, ad munitionem nostram, Σ, 279. et 514, τεῖχος μὲν ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα ῥύατο (custodiebant) ἐφεσταότες καὶ ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας, mulieres et pueri et senes. μὴ καὶ τεῖχος ἐξαλαπάξῃ, Υ, 30, ne et ipsam urbem evertat. et 145, τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος ὑψηλὸν, ad munitionem aggesta terra factam altam Herculis: ubi non murus lapideus innuitur, sed munitio castrensis vallo et fossa, *einen wall, verschanzung, (a rampart, intrenchment.)* Τρώων ὑπὸ τείχεϊ, sub muro, Φ, 277. et 295, κατὰ Ἰλίου κλυτὰ τείχεα, intra munitiones urbis. et 446, ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν, καὶ τεῖχος ἔδειμα εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵνα ἄῤῥηκτος πόλις εἴη, inquit Neptunus; qui in sequentibus et antecedentibus hanc suam una cum Apolline ædificationem describit: coll. Η, 452. μέμβλετο γάρ οἱ (curæ enim erat ei) τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος, μὴ Δαναοὶ πέρσειαν, ne Græci diruerent, Φ, 516. et 534, ἐς ἀλέντες, intra munitiones inclusi, coll. 531. et 536, ἐς ἅληται, irrumpat. et 540, οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο ἔφευγον, recta ad urbem. et 608, πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς μεῖναι. τείχεος ἆσσον ἴσαν, ad murum accedebant, Χ, 4. et 99, εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω, intro. et 237, τείχεος ἐξελθεῖν, exire extra munitiones. et 299, ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ille intra munitiones est. et 507, οἶος γάρ σφιν ἔρυσο (tutabaris illis solus) πύλας καὶ τείχεα μακρὰ, i. e. urbem. ἀμφιέλασε πόλει τεῖχος, ζ, 9. ἀγορὰς καὶ μακρὰ, η, 44. χάλκεον, ἄῤῥηκτον, κ, 4. et fortasse πέτρη ipsa erat hoc τεῖχος. ἱκόμεσθα πόλιν αἰπύ τε τεῖχος, ξ, 472. τεῖχος ὕψιον, Max. Tyr. diss. 2. munimentum tutius et firmius.

τείως, vide sub τέως.

τεκμαίρομαι, f. αροῦμαι. (Τέκω) finio, τελειόω: pro fine constituo, confirmo et ex dubitatione eximo, *ich setze fest, bezwecke, (I determine, appoint.)* τάδε ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο, ista sic dii mala constituerunt et destinarunt, Ζ, 349. κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέ-

ρεῖς Ζεύς, H, 70, ubi κακὰ ad utrumque verbum pertinet: mala cogitans, mala definit et constituit utrisque, τελευτᾷ, *bestimmet, bezwecket, (appointed, determined.)* πομπὴν δὲ εἰς τόδε αὔριον τεκμαίρομαι, η, 317, deportationem hospitis in patriam suam, in proximum diem constituo, *setze die wegbringung auf den nächstkommenden tag hiemit feste, (I hereby appoint the next day for his conveyance home.)* inquit rex Alcinous ad Ulyssem. ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη, κ, 563, nobis aliud iter constituit illa. τότε τοι τεκμαίρομαι ὄλεθρον νηΐ τε καὶ ἑτάροις, λ, 111, tunc sane definio et definitam indico perniciem, et navi et sociis tuis; inquit Circe. sic et μ, 139. apud recentiores, sed non apud antiquissimum poëtam, notat hoc verbum σημειοῦσθαι, signis ostendere, ex signis observare, conjectare. sic apud Eurip. Hipp. 280, ὅδ' εἰς πρόσωπον βλέπων οὐ τεκμαίρεται; rem veram non deprehendit?

τέκμωρ, τό. (Τέκω) neutrum substantivum indeclinabile; finis, exitus, scopus, *abgesteckter zweck, (a fixed aim,)* τέλος, *das ende, ziel, (the end, aim.)* idem eodem modo dicitur τὸ τέκμαρ: et est a τέκω, pono, statuo, *ich stecke, beschlage, setze, (I fix, set, appoint.)* τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμοῦ μέγιστον τέκμωρ, A, 526, hoc enim, annuere capite, ex me est maxima constitutio, et finis omnis dubitationis aut precationis; inquit Jupiter: τέλος πρᾶξιν. μαχήσονται, εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωσιν, pugnabunt, donec finem et exitum Ilii inveniant, H, 30. I, 48, i. e. τὸ τέλος τῆς περὶ τὴν Ἴλιον μάχης. id quia variis modis evenire poterat, hinc nomen indeterminatum positum: vel capta urbe, vel bello per pactiones composito, vel rejectis omnino Græcis, etc. coll. 46, ubi proprius est finis quem Diomedes intendit; excidium Ilii. et 418, οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου, jam non invenietis finem Ilii constitutum, i. e. τὸ ἐν Ἀχαιοῖς σκοπιμώτατον τέλος, τὴν ἅλωσιν. sic et 681. ἵκετο τέκμωρ, N, 20, perveniebat ad finem sibi constitutum et propositum. hic locus maxime explanat hoc nomen: nam sermo est de proficiscente, quando venit eo quo voluit, et profectionis finem contingit. τοῖο εὕρετο τέκμωρ, hujus invenit finem, Π, 472, sc. hujus confusionis inter equos currui junctos; τέλος θεραπευτικὸν ἐπενόησε τῆς συγχύσεως ταύτης. nam equum letaliter vulneratum exsolvit celeriter ex loris: tunc reliqui duo equi se direxerunt, et in loris suis contenderunt trahendo currum. οὐδέ τι τέκμωρ εὑρεῖν δύνασαι, neque ullum exitum reperire potes, δ, 373. et 466, δύναμαι, nullum finem invenire possum hujus detentionis. Recentiores hoc nomen ponunt de signo: sed non Homerus.

τέκνον, ου. τό. (Τέκω) natus vel nata. idem ac τέκος. est et blandientis. τέκνον, τί κλαίεις, A, 362. Σ, 73, inquit mater ad Achillem, et 128, τοῦτό γε, τέκνον, ἐτήτυμον. sic eadem ad eundem, T, 29, μή σοι ταῦτα μελόντων, fili, ne tibi ista curæ sint. et Juno ad Vulcanum filium suum, τέκνον ἀγακλεές, Φ, 379, fili celeberrime. et Hecuba de Hectore, τέκνον, ἐγὼ δειλή· τί νυ βείομαι, curnam vivam, X, 431. ὦ μοι τέκνον ἐμόν, heu fili mi, inquit Thetis, A, 414. et mater Ulyssis, λ, 215. sic parens filium vel filiam, in vocativo, τέκνον ἐμόν, E, 382, 428. A, 785. T, 8, 342. X, 82. Ω, 128. α, 64. ι, 22. λ, 154. ω. 477. τ, 492. τέκνον φίλε, attice, et ad sensum, quasi diceret υἱὲ φίλε, X, 84. coll. 82, Hecuba ad Hectorem. et nutrix blandiens Telemacho, β, 363. τ, 22. υ, 135. eidem Helena, ο, 125. et 508, Theoclymenus senex eidem. Eumæus, π, 61. et 226, Ulysses personatus. Ulysses Achilli, I, 254. nutrix absenti Ulyssi, ὢ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος, τ, 363, quam anxia sum tui causa. eadem Ulyssi præsenti, χ, 420. et Penelopæ, ψ, 26, coll. 5, 70, 105. ἡμέτεραι ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα, *unsere weiber und unerzogene kinder, (our wives and infant children,)* B, 136. sic, Δ, 238. Z, 95. P, 223. Σ, 514, ubi mulieres et liberi imbelles disponuntur in muro, ut adsuescant terroribus bellicis, et suorum labores videant. νήπια, βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, X, 63. ἀγλαὰ τέκνα, clari et illustres, Νομίονος, B, 871. Τρώων, Σ, 337. Ψ, 23. Neptuno, λ, 248, et 284. ἔτικτε τρία τέκνα, Z, 196. οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε, K, 192, ita nunc, mei filii, excubias agite; ubi Nestor cum ducibus custodias obeuntibus, blanditur vigilibus. τέκνα καὶ γυναῖκας ἄλλοι ἄγουσι, I, 590. κακά, Ω, 252, ignavi; ubi sic Priamus increpat natos suos. et 542, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα, te et natos tuos contristans. et 730, ἔχες δὲ ἀλόχους κεδνάς, καὶ νήπια, tuebaris, *erhieltest, (thou preservedst.)* τέκνα φίλα, mei filii, γ, 418, inquit Nestor ad suos. sed δ, 78, Menelaus ad duos hospites. θεῶν ἐρικυδέα, λ, 630, gloriosi nati deorum. τῷ δ' οὔτι (nequaquam) γυνὴ καὶ νήπια παρίσταται νοστήσαντι, adstant redeunti, μ, 42, i. e. nunquam redit. εὐφραίνοιτε γυναῖκας καὶ τέκνα, conjuges et liberos, ν, 45. ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια, ex capta urbe in servitutem, ξ, 264. ρ, 433. τῷ τέκνα τέκῃ φιλότητι μιγεῖσα, τ, 266, cui filios peperit ex congressu maritali; quod innuit, εὐνοίας ἐπίτασιν εἶναι ἀνδρὶ καὶ γυναικί, τὸ τέκνα τίκτεσθαι: quæ phrasis est χ, 324. de brutis quoque. στρουθοῖο νήπια τέκνα, B, 311, 315, 317. ἐλάφοιο, Λ, 113. τηλεκλυτὰ τέκνα ποδάργης, T, 400, de equis ex famosissima equa natis. αἰγυπιοί, οἷς τέκνα ἐξείλοντο ἀγρόται, π, 217.

τέκος, εος. τό. (Τέκω) natus vel nata, *ein kind, (a child.)* sæpe et blandientis senioris est compellatio ad juniorem, *mein kind, (my child.)* δεῦρο, φίλον τέκος, inquit Priamus ad Helenam, Γ, 162. τίς σε τοιάδε ἔρεξε, *wer hat dich so zugerichtet, (who hath served thee thus,)* inquit Διώνη ad filiam suam Ἀφροδίτην, E, 373. et Jupiter ad Dianam, Φ, 509. θάρσει Τριτογένεια, φίλον, Jupiter ad Minervam, Θ, 39. X, 183. iisdem blanditiis adloquitur Phœnix senex Achillem, alumnum olim suum, I, 437, 444. et Juno Venerem, Ξ, 190. Priamus

Hectorem, X, 38. et 56, ἐμὸν τέκος, nam φίλον est idem quod ἐμόν. sic Juno ad Vulcanum, Φ, 331. φίλον, Ω, 373, inquit Priamus ad ignotum sibi honestum juvenem. et Menelaus ad Telemachum, δ, 611. Eumæus ad herilem filium, π, 25, coll. 23. et anus nutrix ad Ulyssem, herum suum, τ, 474. et eadem ad Penelopen, ψ, 5, coll. 26, τέκνον φίλον. et τέκος in vocativo, sine adjecto, Nestor ad Achillem, Ψ, 626, coll. 627, φίλος. et Thetis ad Achillem filium suum, Σ, 95. et Alcinous ad filiam Nausicaam, ζ, 68. et nutrix Eurynome ad Penelopen, σ, 169. et Andromache ad filiolum suum, Ω, 732. et, ὦ τέκος, Priamus ad ignotum honestum, Ω, 425. Ulysses ad ignotam juvenculam, η, 22. et, Διὸς τέκος, in vocativo, 'Ατρυτώνη, E, 714. B, 157. Θ, 427. Φ, 420. et ad Minervam Achilles, A, 202. 'Αργυρότοξε, Φ, 229. et in accusativo, ὄφρα ἴδω φίλον τέκος, Σ, 63, ut videam filium meum. λίσσεό μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ τέκεος, supplica ei per patrem et filium suum, Ω, 467. et 36, τέκεϊ ᾧ, filio suo videndum. σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ, cum fortunis et filio suo, δ, 175. αὐτῶν, καὶ τεκέων, ipsorum et liberorum suorum, Γ, 301. αὐτὸν ἔτρεφε (educavit) Θεανὼ ἶσα φίλοις τέκεσσιν, pro τέκεσι, æque ac filios proprios suos, E, 71. ὁ δέ μιν τίεν, ἶσα τέκεσσιν, N, 176. O, 551, æstimavit eum æque liberis suis. ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσιν τῖον, E, 535. κακὸν Πριάμοιο, X, 453. μαντεύεο σοῖσι, β, 178, vaticinare natis tuis. δαινύῃ παρὰ σοῖσι, epuleris apud tuos natos, ϑ, 243, coll. 251. ἡμῖν τεκέεσσί τε, nobis liberisque nostris, Γ, 160. σὺν τεκέεσσι, una cum natis, Δ, 162, qui captivi erunt. ἄστεϊ, καὶ, ϑ, 525. τεταρπόμενος τεκέεσσι, natis, ξ, 244. τέκος ἐλάφοιο, Θ, 248, natum cervæ. ἀμύνει οἷσι τέκεσσι, defendit natos suos, Π, 265, de crabronibus. λέων περὶ οἷσι, P, 133. δοῦναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν, M, 222, de aquila. Vide sub τέλος, aliquanto sub initio.

τεκταίνομαι, f. ανεῦμαι. (Τέκω) fabricor, struo, paro. ὃς καὶ 'Αλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἀρχεκάκους, qui et Paridi ædificarat naves omnis mali initium facientes, E, 62, sc. ὁ Φέρεκλος. conf. Hesiodi Ἔργ. 263, 264. et id contra fata deorum: nam erat prædictum Trojanis oraculo, ne naves facerent, sed agros colerent, si obtinere velint felicitatem antiquam. μῆτιν τεκτήναιτο, consilium struere et componere posset, K, 19.

τεκτοσύνη, ης. ἡ. (Τέκω) fabricatio, ars fabricandi. est nomen generis, ex contextu determinandum. ἀνὴρ εὖ εἰδὼς τεκτοσυνῶν, ε, 250, vir peritus structurarum; et h. l. τὴν ναυπηγικὴν τέχνην notat.

τέκτων, ονος. ὁ. (Τέκω) artifex qui aliquid fabricatur et construit et ædificat. est nomen generis, varias constructionum species sub se comprehendens. deinde ponitur et metaphorice, τέκτων κακῶν, fabricator malorum, *ein unglücksstifter, (a worker of mischief.)* κεραξόος τέκτων, artifex qui ex cornu aliquid efficit, Δ, 110, ut videas, quem is τεχνίτην vocari τέκτονα, qui per epitheton εἰδικὸν determinandus est. ἐνήρατο τέκτονος υἱὸν, E, 59—63, ubi pluribus describitur is τέκτων, in specie ὁ ναυπηγὸς, coll. 62. ἦσαν ἐν Τροίῃ τέκτονες ἄνδρες, οἵ οἱ (qui ei) ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, Z, 315, ubi dicuntur οἱ οἰκοδόμοι, fabri murarii et lignarii et cæteri architecti. βλωθρὴν πίτυν (altam pinum) τέκτονες ἄνδρες ἐν ὄρεσιν ἐξέταμον πελέκεσι (dejecerunt securibus) νήϊον εἶναι, ut sit trabs navalis, N, 390. Π, 483, ubi de ναυπηγοῖς sermo, στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει, τέκτονος ἐν παλάμαις δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης, ὑποθημοσύναις 'Αθήνης, O, 411, amussis trabem navalem rectam facit, in manu fabri periti; et ibi quoque sermo est de ναυπηγῷ. ejus enim ars est excellentior aliis fabris lignariis. κλυτὸς ἤραρε τέκτων, celeber faber lignarius aptare solet tigna, Ψ, 712, ubi de terrestri ædificatore. ἄνδρες νηῶν τέκτονες, ι, 126. τέκτων ξέσσεν (polivit) ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε, ρ, 340, ubi sermo est de poste ad januam. et φ, 43, οὐδὸν, limen januæ. τέκτονα δούρων, fabrum lignarium, ρ, 384, qui numeratur ibi inter honestiores homines, et inter δημιοεργοὺς, sive οἰκοδόμος sit sive ναυπηγὸς, qui invitari soleat ad epulum. et proprie quidem ὁ τέκτων est ὁ διακείμενος περὶ ἐπισκευὴν ξύλου, *ein zimmermann, (a carpenter.)* κλισίην (sellam commodam) ἥν ποτε τέκτων ἐποίησεν 'Ικμάλιος, τ, 56, ubi est artifex qui sellam confecit ebore et argento exornatam.

ΤΕ΄ΚΩ, (pro quo usus in præsenti dixit τίκτω) f. 1. τέξω. f. 2. τεκῶ, pario, gigno, *ich gebahre, zeuge, (I bring forth, beget:)* etiam de brutis, *ich hecke, (I breed.)* deinde in genere, procreo, pono, struo, paro, planto, *ich stecke, pflanze, decke, (I put, plant, cover;)* ut ex multis derivatis apparet. χαῖρε, γύναι, φιλότητι: περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, λ, 248. et 253, Πελίην τέκε (ἔτεκε) καὶ Νηλέα. et 257, ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκε, nam Cretheus erat deinde legitimus maritus, sed antea vero pulcra Tyro cum Neptuno coierat, cui primos geminos in conjugio peperit. σὺ γὰρ τέκες (genuisti) ἄφρονα κούρην, E, 875, inquiunt dii ad Jovem de Minerva; et quidem proprie h. l. nam sine matre eam genuit. parens uterque dicuntur οἱ τεκόντες, οἱ γεννήτορες. Ζεὺς Μίνωα τέκε, N, 450. et 451, Μίνως δ' ἐτέκετο Δευκαλίωνα, attice media forma pro activa. τέκε δὲ ζείδωρος Ἄρουρα, sc. Erechtheum, B, 548, Tellus peperit eum. οὓς τέκεν αὐτὸς, O, 198. ὃς τέκε Πηλεγόνα, Φ, 159. Ναυσίθοος δὲ 'Ρηξήνορα, η, 63. & 55, τοκήων, οἵπερ ἔτεκον, 'Αλκίνοον, ubi apparet, de utroque parente dici verbum. sed κύειν matris est solius. μῆτερ, ἐπεί με ἔτεκες μινυνθάδιον, brevis ævi, A, 352. οὓς τέκεν 'Αστυόχη, B, 513. et 658, ὃν 'Αστυόχεια τῷ 'Ηρακλεῖ. et 714, τὸν ὑπὸ 'Αδμήτῳ τέκεν Ἄλκηστις. et 728, ὃν 'Ρήνη ὑπ' 'Οϊλῆϊ. et 820, ὃν ὑπὸ 'Αγχίσῃ 'Αφροδίτη. et 865, τὼ (eos ambos) Γυγαίη λίμνη, quæ ut mater personificatur. μήτηρ μὲν (Æneam) ὑπὸ 'Αγχίσῃ τέκε βουκολέοντι, E, 313, et hæc phrasis cum

ὑπὸ est Attica: cum dativo patris solo est communis phrasis. sic, ἔτικε τρία τέκνα Βελλεροφόντῃ, Z, 196, 199. et 22, οὓς νύμφη Βουκολίωνι. τὸν ῥ' ἔτεχ' (ἔτεκε) Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσονι, H, 469. ἣ Πειρίθοον, Ξ, 318. et 492, τῷ ὑπὸ μήτηρ ἔτεκεν Ἰλιονῆα. τρεῖς. οὓς Ῥείη, O, 187. Ἀπόλλωνα ἣ Λητὼ, A, 36. ὃν νύμφη Νηΐς, Ξ, 444. Ἀχιλλῆϊ, τὸν ἀθανάτη μήτηρ, P, 78, *den, (whom.)* ἐπεὶ ἔτεκον υἱὸν ἀμύμονα, inquit Thetis de se, Σ, 55. Θεῶν ὤριστος ὃν εὔκομος τέκε Λητὼ, T, 413. ὅτε μὲν μήτηρ, Υ, 128. ὃν αὐτὴ, X, 87. et 234, οὓς Ἑκάβη καὶ Πρίαμος τέκε παῖδας. et 353, αὐτὴ, *ihren leiblichen sohn, (her own son.)* sic, ὅτε μὲν τέκον αὐτὴ, cum eum peperi ipsa, Ω, 210, et 255, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους, quandoquidem genui præstantissimos; nam Priamus ibi loquitur. sic et 493. et de Peleo, 540, qui ἵνα παῖδα τέκεν παναώριον, genuit immature periturum, Achillem. Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη, α, 71. ἥ μ' ἔτεχ' ἥ με ἔθρεψε, β, 131. πέρι γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ, γ, 95. δ, 325. ὅτε μιν μήτηρ, η, 198. μὲν πρῶτον, τ, 355. τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα, γ, 489. ε, 187. τὴν Ὠκεανὸς παῖδα, κ, 139. ἔτεκε δύο παῖδε, Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε, λ, 261. et 284, αὐτῷ ἀγλαὰ τέκνα. ἥ μιν (quæ eam Scyllam) τέκε πῆμα βροτοῖσι, μ, 125. ὃν τέκεν Ὀδυσσεὺς, ξ, 174. μήτηρ, ἣ τέκε τέκνα, de passere, B, 313, exclusit pullos. sic et de equis vel equabus, Π, 150. Υ, 225. ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι, inquit Andromache versus mortuum maritum de filio communi, X, 485. Ω, 727. ἐπεί κε τέκωσι τοκῆες, Θ, 554, quam primum genuerunt parentes. τῷ (ἀνδρὶ) τέκνα τέκῃ φιλότητι μιγεῖσα, τ, 266, cui liberos pepererit; conf. τέκνα. ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν, δ, 64, siquidem viles homines haudquaquam tales gignere possint. τέκοι δέ με Ἥρη, N, 826, peperissetque me Juno. φῆ, δοιὼ τεκέειν (τεκεῖν) ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς, Ω, 608, dixit, Latonam peperisse duos tantum, nam ipsa pepererat multos, sc. Niobe. τί νύ σε ἔτρεφον αἰνὰ (pro αἰνῶς) τεκοῦσα, cur tandem te educabam, postquam infeliciter peperi, A, 414, inquit Thetis. et 418. κακῇ αἴσῃ τέκον σε, malo fato peperi te. θρέψασα τεκοῦσά τε μήτηρ, μ, 134. τόν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς, B, 741, quem genuit. et 742, τὸν ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἱπποδάμεια. με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος, inquit Juno, Δ, 59. υἱὸν δὲ οὐκ ἄλλον πατὴρ, E, 154. et 546, ὃς Ὀρσίλοχον. ὁ δὲ Γλαῦκον, Z, 154. ὃν Ζεὺς, Ξ, 434, ubi Jupiter dicitur genuisse Xanthum fluvium. sic et Φ, 2. Ω, 693, nam fluvius est διϊπετής. Δάρδανον πρῶτον Ζεὺς, Υ, 215, sic de patre, 219, 230, 236, 237, 239, 240, ubi simul vides, activam et mediam formam esse ejusdem notionis: et circumlocutio ejusdem rei est 231, ἐκ Τρωὸς ἐγένοντο παῖδες. τούς μοι Λαοθόη τέκετο, X, 48. Μάντιος (ὁ) τεὺς, ο, 249. υἱέϊ, ὃν τεκόμεσθα, ψ, 61, quem habemus natum ex nobis, non adoptivum aut adsumtum. sic, οἷ μεν, ω, 292. X, 53. ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι, utinam non genuisset, X, 481, active. τόνδε ἐμὸν φασὶν πατέρα εἶναι, ἠδὲ τεκέσθαι, sc. μὲ, δ, 387. τέκνα τεκέσθαι, liberos parere, χ, 324. ὅτε ἔμελλε Ἀλκμήνη τέξεσθαι, cum paritura erat, T, 99. ἡ ἐπίτεξ, εκος, fœmina partui vicina, it. parturiens, Herodotus, I, 108, 111. vox Lexicis omissa.

τελαμὼν, ῶνος. ὁ. (Ταλάω) lorum latum, quo portabatur clypeus, vel gladius accinctus, vel aliud. est a ταλάω, mutato priore α in ε. ὁ βαστακτικὸς ἢ καρτερικός. τελαμὼν ἀσπίδος, B, 388, ubi est ἀναφορεὺς clypei, λῶρος πλατὺς, δι' οὗ ἀνεφέρετο ἡ ἀσπίς. nam Homeri ævo clypei nondum habebant πόρπακας ἀλλὰ ὑπὸ τελαμώνων διῳκοῦντο: postea in locum horum loreorum τελαμώνων successere οἱ πόρπακες lignei, qui et ὄχανα dicti. ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος ἀσπίδος, E, 796. et 798, ἀνίσχων τελαμῶνα, *da er den riemen in die höhe hub, (raising up the rein.)* ἀργύρεος τελαμὼν ἦν, lorum clypei argento inductum vel distinctum, Λ, 38. sic, ἀργύρεον, Σ, 480, τελαμῶνα περὶ στήθεσφι φαεινὸν ἀσπίδος, M, 401, splendidum, ob argenteum ejus colorem. ἀπὸ ὤμων ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ ἔπεσε, Π, 803. de balteo, quo gladius portatur, est H, 304, ξίφος σὺν κολεῷ καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι, gladium cum vagina et scite facto balteo, scite secto. sic et Ψ, 825. μαχαίρας χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων, Σ, 598, gladios auro ornatos ex argentatis balteis pendentes. χρύσεος ἦν τελαμὼν, λ, 609—613, ubi balteus Herculis mira arte factus describitur, auro inductus vel distinctus, *mit golde gesticket voll figuren, (embroidered with figures in gold.)* qui 608 per synonymiam vocatur ἀορτὴρ ἀμφὶ περὶ στήθεσσι, de utroque, clypei et gladii loro, est Ξ, 404, δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου. ut ergo appareat, etiam clypei ἀναφορέα cinxisse pectus, sicut balteus a dextro humero ad sinistrum femur dependebat. deinde notat idem nomen etiam in genere ἱμάντα, lorum: δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν, P, 290, cum vinxisset eum loro circa malleolum pedis, ut mortuum abstrahere posset: πλατεῖ ἱμάντι. Vide sub ἀορτήρ.

τελέθω, (Τέλλω) sum, perfectus sum: præsum: dignus sum: facio vel fio. est a τὸ τέλος, finis, perfectio, imo a τελῶ, i. e. ποιῶ, ὑπάρχω, per paragogen: sicut a νέμω est νεμέθω. non ergo est simpliciter idem quod εἰμί. νὺξ δ' ἤδη τελέθει, nox jam regnat, H, 282, 293. θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισιν τελέθει, η, 52, vir constans et animosus in omnibus rebus melior et præstantior est. ἵνα ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι, ubi viri valde decori apparent et quasi regnant, I, 441, sc. in pugnis et in concionibus. Λυκίων ἀγοὶ, οἵπερ τὸ πάρος ζαχρηεῖς τελέθουσι M, 347, qui et alias magno impetu rem gerunt. ζαφλεγέες, valde splendidi conspiciuntur, et florent, Φ, 465. οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι, Ψ, 589, qualia juvenis errata et extravagantiæ quasi, exoriuntur, *wie stark seine ausschweiffungen sind,*

(how great his aberrations are.) ἵνα ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ, ubi agni statim cornuti fiunt, δ, 85. οἵτε μάλιστα κήδιστοι, Θ, 583, qui maxime curæ esse solent. ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσι, τ, 328, sunt brevis ævi. Θεοὶ, ξείνοισι ἐοικότες, παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας, ρ, 486, dii, peregrinis assimilati, sub varia figura et dignitate apparentes, perambulant urbes, alias ut pauperes, alias ut magnates, etc.

τέλειος, εία, ειον. (Τέλλω) perfectus, integer, adultus plene. scribitur et τέλεος, έα, εον. ἀρνῶν κνίσσης, αἰγῶν τε τελείων, Α, 66, nidore agnorum adultorum et caprarum adultarum, simul et perfectarum omnibus numeris. nam diis perfectissimis debentur talia, et sermo est de sacrificio. sic et, βοῶν αἰγῶν τε τελείων, Ω, 34. αἰετὸν, τελειότατον πετεηνῶν, Θ, 247. Ω, 315, τὸν ἐπιτελεστικότατον, qui certissima facit auguria: simul fortasse et, τὸν ἐν ὑπεροχῇ καὶ ἀξιώματι, τὸν βασιλικώτατον: sed prius est verius. τελεία ἀρὰ, imprecatio effectum suum nanciscens, Æschyl. Sept. c. Th. 838. τέλεια πάθη, summæ calamitates, ibid. 857, τὰ ἔσχατα καὶ ὑπερβολὴν οὐκ ἔχοντα. Vide sub τέλος paullo ab initio.

τελείω, (Τέλλω) ionice et poëtice pro τελέω. ad finem et effectum perduco. χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει, de aurifabro, efficit opera pulcra, ζ, 234. ψ, 161. Θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς, imprecationes evenire faciebant, Ι, 456, *haben die flüche in die erfüllung gehen lassen, (have caused the imprecations to be fulfilled.)* Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμὰς, Ο, 593, Jovis mandata peragebant. ἦ μέν σοι τάδε πάντα τελείεται, ὡς ἀγορεύω, certe quidem tibi ista omnia evenient sicut dico, ξ, 160, ubi est f. 2. m. significatu passivo, pro τελεῖται, ex τελέεται producto priore ε. sic et τ, 305. et 561, οὐδὲ πάντα τελείεται ἀνθρώποις, non omnia somnia eventum habent apud homines; ubi est præsens passivi a τελείω. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ, Jovis voluntas effectui dabatur, Α, 5. λ, 296, ἐπληροῦτο τὸ πεπρωμένον: conf. βουλή.

τελεσφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) usque ad finem et consummationem ferens, ad effectum tendens et finem destinatum adferens. est epitheton anni, ὃς τὰ κατ' αὐτὸν πάντα εἰς τέλος ἄγει ἐντελέστατον, διὰ τῶν τεσσάρων ὡρῶν: deinde est et epitheton in genere omnium, quæ ad effectum certum perveniunt, e. c. ἐλπὶς τελεσφόρος, spes quæ impletur; λόγος τελεσφόρος, ὁ εἰς ἔργον ἀπεκβὰς, si id fit quod dictum est. sic vindicta et justitia divina dicitur τελεσφόρος, διὰ τὸ αὐτῆς ἐνεργὸν καὶ πρακτικὸν καὶ ἐν πᾶσι διῆκον. τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, in annum completum, *ein volles jahr lang, (a whole year,)* Τ, 32. δ, 86. κ, 467, coll. 469. ξ, 292. ο, 230, et dicitur sic, ὁ πᾶν ἀγαθὸν τὸ ἐκ γῆς εἰς τέλος ἄγων τῇ περιτροπῇ (circumvolutione sua) καὶ μηδέν τι ἐλλείπων. Pingi solebat talis annus ut ἀνὴρ τετράπηχυς (quatuor cubitos seu brachia habens) λαμπρῶς ἐσκευασμένος τραγικώτερον ἐν προσωπείῳ (cum persona) καὶ φέρων χρυσοῦν Ἀμαλθαίας κέρας. τελεσφορεῖν est, εἰς τέλος ἄγειν, *zur vollendung und reife bringen, (to bring to completion and maturity.)*

τελετὴ, ῆς. ἡ. (Τέλλω) finis, exitus, *das ende, (the end.)* sed apud recentiores est vox sacra, et notat, solemnem celebrationem festi diei, vel sacri alicujus. deinde, specialius etiam, mysteria Cereris et Proserpinæ sic vocata. Vide sub τέλος, aliquanto ante medium.

τελευτάω, f. ήσω. (Τέλλω) finio, ad finem et metam perduco, impleo. *ich ende, vollende, vollziehe, bringe zum ziel, (I end, finish, accomplish, bring to a conclusion.)* οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ, Σ, 328, *erfullet den leuten nicht alle ihre wünsche und vorsatze, (does not fulfil all their wishes and designs.)* ὡς ἠρᾶτο, καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα, sic precabatur, sc. Minerva personata, et ipsa rata faciebat et efficiebat ea omnia, γ, 62. de ædificatione navis est ε, 253, ἐτελεύτα, absolvebat opus. οὐδὲ ἠρνεῖτο γάμον οὐδὲ τελεύτα, ω, 125, *schlug die vermählung nicht gerade zu aus, machete aber auch keine anstalt zur vollziehung, vollzog sie nie, (neither positively rejected the match, nor took any steps for bringing it about.)* ταῦτά σοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω, hæc tibi, O miser, efficiam et operabor, λ, 80. εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις ὅσα ὑπέστης, si re vera tamen omnia efficies, quæ recepisti in te facturum, Ν, 375, i. e. τελέσεις. εἰ Ζεύς σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ, ο, 523, an is vobis ante nuptias et loco earum efficiet malum diem, i. e. mori vos faciet. ταῦτά σοι πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοὶ, hæc tibi omnia conficient illi, β, 306, ἐκτελέσουσι. et 275, οὔ σε ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς, non sperem te effecturum quæ cogitas. ἐπεὶ ὤμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον, Ξ, 280. β, 378. κ, 346. sic et τελεύτησαν, μ, 304. ο, 437, *diesen eid völlig abgeleget hatte, (had duly taken this oath,)* conf. ὅρκος. ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα, Θ, 9, i. e. τελειώσω, *vollenden möge, (may perform.)* ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς, si effeceris ista, α, 293. αἴθε, ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα Ἀλκίνοος, η, 331, utinam omnia, quæ dixit, re ipsa efficiat rex, *O dass er doch alles ins werk setzen müsse, (O that he may accomplish it all.)* αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ, φ, 200, utinam hoc desideratum efficias mihi. ἐλπωρή σοι ἔπειτα, τελευτῆσαι τάδε ἔργα, β, 280, coll. 275. ἡμῖν εὐχομένοισι — τάδε ἔργα, γ, 56, nobis precantibus perficere has res. ταῦτα τελευτήσας ἐνεόμην, cum hæc fecissem, redibam, δ, 585. ρ, 148. ὃ οὔποτε ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον, quæ ego effectum iri nunquam putaram, Ν, 100, ἀποτελεσθῆναι. τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευθήσεσθαι ἔμελλεν, Θ, 510, i. e. ταύτῃ τῇ βουλῇ, hac (posterius memorata) ratione sane et deinde futurum erat ut efficeretur destinatum. ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα — ὀπίσω, ι, 511, qui mihi dicebat ista omnia eventura esse. πρίν γε τὸ Πηλείδου τελευτηθῆναι ἐέλδωρ, Ο, 74,

priusquam hoc Pelidæ desideratum votum effectui datum sit, *erfüllet seyn wird*, *(shall be fulfilled.)* καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα, β, 171, ei enim aio perfecta esse omnia, *alles erfüllet zu seyn was ihm geweisaget worden*, *(that all is fulfilled which was foretold to him.)* Vide sequens.

τελευτὴ, ῆς. ἡ. (Τέλλω) finis, exitus, completio, *die vollendung, das ende*, *(the completion, the end.)* et notatur hac voce τὸ τέλος παντὸς πράγματος, et τελευτᾷν est πληροῦν, εἰς τέλος ἄγειν. post Homerum cœpit hæc vox, simpliciter posita, mortem significare. cæterum est a τελετὴ, interposito ut solet υ. βιότοιο τελευτὴ, i. e. ὁ θάνατος, H, 104. Π, 787, *des lebens ende*, *(the end of life.)* hinc sumtus recentiorum significatus per ellipsin. οὔ μοι δοκεῖ μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γε ὁδῷ κρανέεσθαι, I, 621, non videtur mihi, hac saltem via, finis et effectus consilii nostri impetrandus; conf. κραίνω. *auf der reise kommen wir nicht zu unserm ziele*, *(by the journey we shall not attain the object.)* οὔτε ἀρνεῖται γάμον, οὔτε τελευτὴν ποιῆσαι δύναται, α, 249. π, 126, non recusat præcise nuptias, nec tamen consummationem earum facere potest, εἰς τέλος ἄγειν τὸν γάμον οὐκ ἐθέλει, *will sie nicht vollziehen*, *(she will not consummate.)* ergo τελευτὴ est τὸ τέλος τοῦ ἔργου.

τελέω, f. έσω. (Τέλλω) efficio, ad finem perduco, perfecte facio. *ich bestelle, vollende, bringe zum ziel, wirke, mache wirklich*, *(I do, perform, complete, effect, render efficient.)* τελέωμεν μῦθον, δ, 776, effectui demus id consilium captum. κεῖθι πολέας τελέοντες ἀέθλους ἥμεθα, γ, 262, ibi sedebamus, i. e. morabamur, multos exantlantes labores, *die wir viele kämpfe auszustehen hatten*, *(who had to endure many hardships.)* νῆας, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα, ι, 127, naves, quæ efficere possent quæque, vel, quæ finire possent diversa, et transeundo perfecte jungere. conf. ἕκαστος. nam ἕκαστος est nomen partitivum; et h. l. notat, huc, illuc, in partes diversas et remotas: et τελεῖν est in specie, finire iter, ad finem aliquem constitutum pervenire, peragere. ὅτε δὴ ἵπποι πύματον τέλεον (ἐτέλεον) δρόμον, Ψ, 373, 768, cum finire vellent ultimum cursum, cum in eo erant ut attingerent metam. πάντα γὰρ ἤδη σοὶ τελέω (fut. 2. pro τελῶ, distracto circumflexo) τὰ πάροιθεν ὑπέστην, Ψ, 20, 180, omnia enim jam tibi persolvam et effectui dabo, quæ olim suscepi in me facienda. sic, ταῦτα μὲν δὴ οὕτω τελέω, ὡς σὺ κελεύεις, λ, 485, ista quidem sane sic perficiam ut tu jubes: et initio hujus versus est ‒ ◡ ‒ loco ‒ ‒. ἦ τάχα σοὶ τελέω κακὸν, σ, 388, certe pæne tibi illaturus essem malum, *gewiss bald solte ich dich unglücklich machen*, *(I should certainly have soon brought misfortune upon thee.)* ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ, pro εἴπερ, siquidem effectui daturus est eas minas, Θ, 415, *wenn er es anders wirklich machen wird*, *(if, however, he will carry it into effect.)* et hoc dicit pro Jove: si perficit minas, et nisi sunt minæ tantum, tunc hoc et illud faciet vobis: et sensus est, si vos cogitis eum ut minas effectui det; tunc id re vera fiet. ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, Υ, 370, i. e. τελειώσει cui opponitur τὸ κολούειν, aliud pleno effectui dabit, aliud in medio intervallo mutilum relinquet, coll. 369, οὐ πᾶσι μύθοις τέλος ἐπιθήσει, summam imponet perfectionem. τελέει δὲ ὁδὸν οὔποτε ταύτην, β, 256, iter nunquam perficiet. σοὶ αὐτὸς πέφραδε, ὅπως τελέει, tibi ipse exposuit, quomodo effecturus sit, τ, 557. αὐτοῦ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας, I, 156, 298, ejus sub sceptro splendido solvent tributa, quæ et nos jura solemus vocare. sic exponunt multi. sed præstat fortasse: ejus sub sceptro et regimine splendidos et felices exercebunt mores, *werden, herrlichen sitten gemäs, ihr leben anstellen*, *(will regulate their lives by elegance of manners.)* πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσι, M, 59, pedites vero cupide tentabant, si id effecturi essent ut transirent. ut ergo sæpe τελεῖν sit, a termino aliquo progredi ad alium destinatum terminum; sicut de navibus ex ι, 127, vidimus: ubi ἕκαστα possit elliptice esse, εἰς ἕκαστα, in singula diversa loca. possit tamen loco ex M jam citato, verbum in genere notare, si effectui rem cœptam daturi sint: ut hinc τὰ τέλη sint τὰ τάγματα, quasi τῶν ἐν μάχῃ ἔργων ἐπιτελεστικὰ, quæ in expeditione militari res gerunt. ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν, ζ, 174, sed ulterius multa dii facturi sunt ante, et statuturi adversus me, decreto suo. εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον, ψ, 286, si quidem vero dii constituturi tibi sunt senectutem meliorem, quam 283 vocavit λιπαρὸν γῆρας. ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω, ob metrum pro τελέσω, Ψ, 559, tunc sane ego ei et hoc præstabo et persolvam, *auch das geben*, *(give that also.)* αἴθε οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων, utinam sic in omnibus aliis iræ suæ satisfaciat ille, Δ, 178, nisi ibi legendum in optativo, τελέσειε, per apocopen τοῦ ε. ὄφρα ἐτέλεσσα (duplici Sigma ob metrum) donec absolvi eam ædificationem, ψ, 192. et 199, de structura spondæ lecti. ἐσθλὸν τι ἔπος οὐδέπω εἶπας, οὐδὲ ἐτέλεσσας sc. ἐσθλόν τι ἔργον, A, 108, *hast nie was edles geredet, noch gethan*, *(thou hast never said or done any thing noble.)* σὺ δὲ οἱ νόον οὐκ, tu vero ei id votum non effecisti, Ψ, 149, *hast seinen wunsch nicht erfüllet*, *(hast not fulfilled his wish.)* εἴπερ γὰρ αὐτίκα Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσε, ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, Δ, 160. 161, etiamsi non statim deus id effectui dedit, attamen post id efficiet. ὅρκια μὲν Ζεὺς οὐκ ἐτέλεσσε, fœdus quidem pacis Jupiter non firmum et constans esse voluit, H, 69, ubi vide Ζεὺς in R. οὐδὲ ἐτέλεσσε, φέρων δοῦναι τεκέεσσιν, M, 222, *er erreichete seinen zweck nicht, es seinen jungen zu bringen*, *(she could not accomplish her intention of carrying it to her young,)* de aquila anguem ferente, coll. 220. recentiores hinc dixerunt, ἀποτελεσματικὴν,

τὴν περὶ τοὺς ὄρνιθας ἐπιστήμην, *die wissenschaft aus dem vogelfluge die erfüllung seiner absichten und vorhaben zu weissagen, (the science of prophesying the accomplishment of designs and plans by the flight of birds.)* ὃν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε, quam mercedem pactus non persolvit, Φ, 457, hinc τελέσματα dicta τὰ φορολογήματα, *zölle und abgaben, (taxes and imposts.)* μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων, vix tandem finem destinatum nobis concessit deus, γ, 119, i. e. τὸ τέλος ἐπήγαγε, οὗ ἕνεκα ὁ πόλεμος Τρωϊκὸς, *hat uns mit vieler mühe zum zwecke kommen lassen, (with difficulty permitted us to accomplish our object.)* ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐτέλεσεν Ἠὼς, ε, 390, ubi ἡ Ἠὼς ut dea μυθικὴ σωματικῶς intelligenda, cujus ἀποτέλεσμα (effectus, *wirkung*) *(effect)* est ἡ ἡμέρα quam adducit, *hat den dritten tag hervorgebracht, (brought on the third day.)* sic et ι, 76. κ, 144. ἐπεὶ θεὸς ἐτέλεσε φιλοτήσια ἔργα, postquam peregerat opus maritale, λ, 245. ἄλλα, ἅ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων, χ, 51, quæ ei ad effectum deducere non permisit Jupiter. τῷ δ' οὐκέτι δῶρα ἐτέλεσσαν Αἰτωλοὶ, I, 594, ei tamen nondum persolverant et re ipsa dederant dona Ætoli, οὐκέτι εἰς τέλος ἤγαγον ἢ ἐτελείωσαν. hinc recentiores fecere τὸ τελεῖν verbum φορολογικὸν, ut dicerent, οὗτος ἐτέλεσε τοῦτο, *hat das gezollet und bezahlet, (has paid it.)* ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν, sc. τὸν πλοῦν, sine ærumna absolverunt navigationem, η, 325, i. e. ἀπήνυσαν, nam ἀνύω est τελειόω, *ich vollende, (I accomplish.)* οὐδὲ ἐτέλεσαν, ν, 212, neque in ea re propositum suum obtinuerunt. εἰσόκε πᾶσαν δωτίνην τελέσω, λ, 351, donec totam donationem confecero et ordinavero plenarie: cui opp. τὸ κολούειν, nam τὸ κολοβὸν et τὸ ἐντελὲς sunt opposita. ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ, tenet iram, donec perficiat et ad propositam vindictam perducat eam, A, 82. et 523, ἐμοὶ ταῦτα μελήσει ὄφρα τελέσω, mihi hæc curæ erunt ut efficiam. δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος Ἕκτωρ, metuo, ne sane mihi in effectum deducat verbum suum Hector, quod contra me minatus est, Ξ, 44. αἴκε τελέσῃς τοῦτο ἔπος, si faceres id quod te facturum dicis, Ψ, 543. αἴ κε Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσῃ, si quando Jupiter facta ista velit rependere facientibus, ρ, 51, 60. ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ τελέσωσι, σ, 133, si tamen et tristia dii immittunt et tribuunt. μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ, Σ, 8, ubi deest, δείδω, metuo, ne sane nunc paraverint malas ærumnas animo meo dii, confecerint, tribuerint. ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, I, 157, coll. 299, ταῦτά κέ σοι τελέσειε, hæc tibi tribuet et persolvet, *das alles würde er dir geben, (he would give thee all this.)* τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε, quis tandem mihi hanc rem suscipiat et perficiat, K, 303. εἴθε αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειε, β, 34, utinam ei Jupiter bene cedere jubeat id quod destinat. ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων, quod ne fieri sinat deus, δ, 699. sic, μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε, *das lasse doch Gott nicht wirklich werden, (God grant that it may not come to pass,)* ρ, 399. υ, 344. τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειε, ἤ κε ἀτέλεστα εἴη, Θ, 570, ista vero deus aut fieri jubeat, aut nunquam fiant, prout visum est ei. ὅπως φρεσὶ μενοινᾷς, ὥς σοι Ζεὺς τελέσειε, *wie du in deinem herzen wünschest, so wolle es dir Gott erfullen, (God grant that the wishes of thy heart may be fulfilled,)* ο, 112. et 195, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας μῦθον ἐμὸν, *woltest du wohl etwa das, was ich sagen will, über dich nehmen, und es mir zu gefallen wirklich thun? (wouldst thou undertake that which I shall say, and carry it into effect to oblige me?)* et res illa, quam vult fieri, est 199. et 203, συμφράσατο ἑῷ θυμῷ, ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειε, deliberabat animo cum suo, quomodo ei hoc in se susciperet et perficeret apto modo. αἳ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων, υ, 236, utinam quidem, O hospes, hanc rem effectam daret, et hoc verbum tuum re ipsa firmaret. καί κέ σοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν, N, 377, et sane etiam nos tibi hæc polliceremur et re ipsa præstaremus, sc. ea quæ sequuntur 378, in opp. ad ea quæ pollicitus ei erat Priamus, 376. et est eo loco acerbissima irrisio mortui herois. τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέστης, effice mihi promissum quod recepisti in te, κ, 483. τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν, εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστὶ, Ξ, 195, 196. Σ, 426, 427, efficere enim me id tibi, animus impellit, si quidem valeo ad efficiendum, et si res ipsa talis est quæ fieri potest. sic et ε, 89, 90. ὁπότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, quandocunque tandem Jupiter velit id fieri, Σ, 116. X, 366. ἐμὲ ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσαι, Ξ, 262, jussisti me aliud valde difficile efficere. μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τέλεσσαι, Σ, 362, mortalis alteri mortali persoluturus certe est, quæ debet; et oppositio ibi hæc est: si homo mortalis potest ulcisci injuriam suam, et plene rependere alteri; quidni ego, tanta dea, id non facerem. οἷα ἐπιεικὲς ἔργα εἶναι ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσαι sc. τοῖα, ἐπιεικές ἐστι, T, 22, qualia congruum est opera immortalium esse, et non mortalem talia perficere. τελέσαι τάφον Ἕκτορι, plene perficere sepulturam ei, Ω, 660, *dass ich die beerdigung ihm vollziehen soll, (that I shall perform his funeral obsequies.)* οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, β, 272, qualis ille erat facere opus et verbum, i. e. οἷος ἦν ἔργῳ καὶ λόγῳ: nam ἔργον τελέσαι est, ἀπαρτίσαι τὸ ἐγχειρηθὲν, λόγον vero, τὸ ἐντελῶς εἰπεῖν καὶ ἀμέμπτως, *vollkommen in thaten und reden, (perfect in word and deed.)* δύναιτό γε καὶ τὸ τελέσσαι; an possit tandem et istud effectui pleno dare? δ, 644, coll. 663, 664, istud nimirum, de cœpto itinere. ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, oportet prius aliud iter facere, κ, 490. πόνος, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα, ψ, 250, labor, quem me oportet omnem exantlare. ταῦτά μοι τελέσαι, ubi est infin. pro imperat. λ, 77. τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται, hæc certe jam omnia fiunt, *das gehet nun alles in die erfüllung, (all this is now coming to pass,)* B, 330. Ξ, 48. β, 176.

ε, 302. ν, 178. σ, 270, *(wird nun alles vollendet werden, (will all now be accomplished.)* ἃ σύ, B, 36. ὡς τελέεσθαι ὀΐω, α, 201. ο, 173, sicut puto factum iri. ὥρμηναν δ' ἀνὰ θυμὸν, ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον, agitabantque in animo, quænam futura indicarent hæ aves, β, 156, nisi legendum est ἔμελλεν ad ἅπερ, ut τελεῖσθαι, non sit fut. 2. infin. m. sensu activo, effecturæ sint aves; sed præs. pass. quænam futura sint ut fiant. ὦ γέρον, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀΐω, γ, 226, O senex, nunquam hoc factum iri credo. φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι, δ, 664, *wir dachten es würde ihm nicht gelingen, es würde von ihm nicht können möglich gemachet werden, (we told him he would not succeed in it, it was impossible for him to accomplish it,)* coll. 644. ὧδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀΐω, χ, 215, ita enim, quæ proposuimus nobis, etiam actum iri credo. τάδε μοὶ φάτο πάντα τελεῖσθαι, hæc omnia dicebat eventura mihi, ψ, 284. hinc est τὸ ἀτελὲς, i. e. τὸ μήπω τελεσθὲν, imperfectum, vel et, non adimpletum, non effectum. sed τὸ ἀτέλεστον est τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. τὸ ἀποτέλεσμα est vel effectus, *die wirkung, (the effect,)* vel actualitas, *die wirklichkeit, (the reality.)* τὰ μὲν δή σοι τετέλεσται ἐκ Διὸς, Σ, 74, illud quidem tamen effectum est tibi a Jove, et datum plenarie. sic, ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἅ μοι ἤθελε θυμὸς, quæ volui, ν, 40. ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε, π, 346, certe res magna stupendo modo effecta est ei, iter istud, coll. 347. et δ, 663, 664. τετέλεστο δὲ ἔργον, et quidem uno die, H, 465, in munitione facienda. sic de cæde procorum, χ, 479. ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, T, 242, *wie gesaget, also auf der stelle vollzogen, (no sooner said than done.)* τῷ ἅπαντα, ε, 262, ei perfecta erant omnia, de nave ædificanda. τόδε καὶ τετελέσθαι ὀΐω, A, 204, coll. 212, ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται, sic enim edicam, quod et re ipsa fiet. et 388, ἠπείλησεν μῦθον, ὃ (ὃς) δὴ τετελεσμένος ἐστί. sic et B, 257. Θ, 401, 286. Ψ, 410, 672. β, 187. π, 440. ρ, 229. σ, 81. τ, 487. φ, 337. αἰ τετελεσμένον εἴη, ο, 535. ρ, 163. υ, 309, utinam istud verum fieret! et 547, οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ σοι τετελεσμένον ἔσται, non somnium, sed vera res bona, quæ tibi eveniet plene. εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί, si quidem valeo id efficere, et si in se perficiendum est, Ξ, 196. Σ, 427. ε, 90, ubi hoc participium vim habet participii Romanorum futuri passivi, ut notet τὸ τελεσθῆναι πεφυκὸς καὶ δυνάμενον, quod ita comparatum est ut *possit* fieri. et est πρωθύστερον· natura enim præcedit possibilitas rei interna; deinde sequitur quæstio, an *ego* id efficere valeam, etsi in se fieri possit. ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν, Σ, 4, reputantem secum ea, quæ fieri possent, et quæ re vera jam facta erant, etsi ipse ignoraret. est igitur ibi quædam præsagientis animi divinatio, quam abominatur, 8—11; et tamen pro valde certa eam reputat, 12, quod Germani dicerent: *gewiss genug ist er wohl schon todt, (sure enough he is already dead.)* ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη, O, 228, quandoquidem non sane sine sudore transacta fuisset res. ἐτελέσθη Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε, finitum est ei et perfectum iter istud, δ, 663, coll. 346, vel: vere factum est id iter, non cogitatum ab eo solum. τελεῖσθαι Διονύσῳ, Δήμητρι, Περσεφόνῃ, etc. apud recentiores est, initiari huic, *ihm geweihet werden, (to be consecrated to him.)* sic et λίθος τετελεσμένος, lapis sacratus.

τελήεις, ήεσσα, ῆεν. (Τέλλω) perfectus, consummatus, plenus. est apud poëtam epitheton sacrificiorum eximiorum. τελήεσσας ἑκατόμβας, A, 315. B, 306. δ, 582. ν, 350. ρ, 50, 59. loco δ, 352, quidam libri habent τεληέσσας, quod idem est, sed prior scriptio est genuina.

ΤΕ'ΛΛΩ, f. ελῶ. proprie est, statuo, pono, fieri facio, *ich stelle, (I put.)* deinde et, faciendum præcipio, facio, facere soleo, perficio, efficio: *ich bestelle, stelle mich wozu, vollende, (I order to be done, set about doing, perform.)* ab hoc verbo est τὸ τέλμα, lama, locus ubi congregatur et stat aqua cœnosa: οὗ τὸ ὕδωρ τέλλεται.

τέλος, εος. το. (Τέλλω) est in genere, statutum quid, constitutio firma. nam est a τέλλω, statuo, *ich stelle, setze, (I put, place,)* cæterum determinatio hujus notionis generalis, est varia ex usu. δόρπον ἔπειτα εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν, cœnam deinde capiebant per castra in certis ordinibus, H, 380. Λ, 729. Σ, 298, i. e. ἐν τάγμασιν: ubi ergo τέλη sunt τάγματα στρατιωτικὰ, ordines militum. et vide, cibum capiunt οὐ μονὰξ (non singuli) sed στρατιωτικῶς (more castrensi) κατὰ ἴλας καὶ τάγματα, manipulatim: hinc additum l. c. ὡς τὸ πάρος, ut antea, i. e. ut fieri solebat. Theocrit. Id. 13, 32, idem dixit, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο, i. e. junctim. et apud Xenophontem in Cyropædia clarius apparet res. sic, αἴ κε ἐθέλῃ ἐλθεῖν (ire) ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ad vigilum sacram stationem, K, 56, i. e. τάγμα θεῖον, uti vocat τὸ τῶν φυλάκων στῖφος: nam, quia τοῖς ἄλλοις καθεύδουσιν ἄδειαν (securitatem) αὐτοὶ παρέχουσιν ἐγρηγορότες, hinc sacri dicti; nam sacrum antiquis omne id dicitur, quod φυλακτικὸν ἀνθρώπων ἐστὶν, quod homines tutatur et servat et custodit. et 470, ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον, veniebant ad stationem vel partem Thracum, *sie kamen zu dem Thracischen corps, (they came to the Thracian division.)* deinde notat, statutum finem alicujus rei; et hic finis est vel finitio, *die endigung, (the termination:)* vel consilium aliquod, quod agendo exsequi statuimus. ὁποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστὶν, i. e. ὁ θάνατος, Γ, 309, *das lezte ende, (the end.)* τέλος θανάτοιο ἐκάλυψεν αὐτὸν ἢ αὐτοὺς, i. e. ἔθανε vel ἔθανον, moriebatur, E, 553. Π, 502, 855. X, 361. nam non omne τέλος est νεκρικὸν, sicut nec omnis τελευτὴ est θάνατος. Sophocles dixit: τὸν τελευταῖον βίον κρύψων, ultimam vitæ partem occultaturus, i. e. τεθνηξόμενος,

moriturus. θανάτοιο τέλοσδε, ad finem mortis, I, 411. N, 602. οὐδέ με ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη, neque me celeriter finis mortis, i. e. mors, consequi poterit, I, 416, *das ziel des todes, (the end of death.)* et vide: vita non habet finem, vix enim hæc est vita quam vivimus; at mors habet, morimur enim quotidie, et desinimus denique mori per completam illam mortem. φθῆ τέλος θανάτοιο κιχήμενόν σε, Λ, 451, occupavit te finis mortis consecutus te. sic et alii genitivi cum τέλος juncti, completam eam rem denotant. τέλος γάμοιο, i. e. γάμος, connubium, υ, 74, *die vollziehung der heyrath, (the consummation of the marriage.)* hinc τέλειοι dicti οἱ γεγαμηκότες, qui ad finem eum pervenerunt, cujus causa sexus est diversus. οὐ τέλος ἵκεο μύθων, I, 56, non plene locutus es, non perfectus es in dicendo et consulendo, etsi nemo æqualium tuorum melius dixerit: συνεβουλεύσω, (consilium dedisti) ἀλλ' οὐ τελείαν γνώμην εἰσήνεγκας, (non perfectam sententiam attulisti) καὶ τοῦτο οὐ δι' ἀφροσύνην, (non ob defectum intelligentiæ) ἀλλ' ὅτι μὴ ἔχεις τὴν ἀπὸ τοῦ γήρως ἐμπειρίαν, (quia tibi deest peritia senilis) juvenis enim admodum es, inquit Nestor ad Diomeden nimis calidum: ἀτελῶς ἔλεγες, οὐκ εἰς τέλειον λόγον ἦλθες. πείθεο δὲ, ὥς σοὶ ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω, Π, 83, obsequere mihi, sicut tibi ego plane dixero, ut tibi summam rem propono. οὐ τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, Τ, 107, ubi notat effectum, quem verba sequuntur; non plane efficies quæ loqueris. sic, Υ, 369, οὐδὲ Ἀχιλλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει, nec ille omnibus verbis suis effectum dabit, *wird nicht alle seine reden zur erfüllung bringen, (will not carry all he says into effect.)* τέλος δὲ οὔπω τι πέφανται, Β, 122, coll. 138, ex quo apparet, τὸ τέλος h. l. esse τὸ, οὗ ἕνεκα, *die absicht, der zweck, (the object, aim,)* consilium destinatum, cujus consequendi causa res geritur; collato et 177. nam τέλος navigationis ad Trojam, *das ziel, (the motive,)* erat ἡ Ἑλένη: et τέλος οὔπω τι φαίνεται, hoc consilium, vel, hujus consilii destinatus finis, nequaquam jam apparet. sic, εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω, donec destinatum finem pugnandi consequar, Γ, 291. *bis ich die absicht und das ziel des fechtens erreiche, (till I attain the end and object of the conflict.)* sed aliter est Π, 630, ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ, pugnandi perfectio est in manibus, verborum autem, in concilio: *alsdenn wird gut gefochten, wenn man die fäuste dran strecket; worte gehören in den kriegesrath, auf den fausten beruhet die vollkommenheit des fechtens, (to fight well a man must use his fists, but words are requisite in council; the perfection of fighting depends on the fists.)* εἴπερ δὲ θεὸς ἶσον τείνειε πολέμου τέλος, i. e. τὸν πόλεμον, Υ, 101, si vero deus æqualem faceret pugnam, nec alteri magis faveret. οἱ δὲ ἤτοι (κατὰ) τόσον μὲν εἶχον τέλος, *sie waren in so weit zur vollendung, zur vollständigkeit gelanget, (they were thus far finished,)* Σ, 378, ubi de poculis a Vulcano factis est sermo, quibus deerat paululum quid. οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι, ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, ι, 5, non enim ego quidem censeo perfectionem gratiorem esse, quam si lætitia obtinet per omnem populum; inquit Ulysses, assentans Phæacum principibus voluptariis: οὔ τι τέλος, *keine lezte absicht, und vollkommene einrichtung, keine stellung und richtung des lebens, (no consummation and arrangement, no regulation of life.)* nam, ex mente Epicuri, τέλος τῶν πρακτέων est ἡ ἡδονὴ, *der lezte zweck und ziel, (the grand aim and end.)* et quam felix esset vita mortalis, si ista destinatio actionum possit constitui! sed obstant pestes amoliendæ; obstat invidia mutua, mater plurimarum in speciem virtutum; obstat perversa destinatio publica! τέλος θανάτοιο ἀλεείνων, devitans mortem completam, ε, 326. Ἀντίνοον πρὸ γάμου, θανάτου τέλος κιχείη, hunc procum ante nuptias, mors adsequatur, *an statt der vermählung, müsse der tod ihn ereilen und ergreifen, (instead of being married he was destined to be overtaken and seized by death,)* ρ, 476. et 496, εἰ γὰρ ἀραῖς ἡμετέραις τέλος ἐπιγένοιτο, si enim imprecationes nostræ effectui darentur: ubi quidam, inficete satis, legi jubebant, τέκος in vocativo, nam loquitur nutrix ad Penelopen suam; et ut subintelligatur ex præcedenti, Ἀπόλλων ἐπιγένοιτο, Apollo adesse vellet imprecationibus nostris, utpote subitarum mortium auctor. τηλοῦ γενέσθαι μοι τέλος νόστου, procul ut a me esset plenus reditus domum, χ, 323. ἡμετέρου θανάτου κακὸν τέλος οἷον ἐτύχθη, ω, 123, nostra mala mors quomodo parata nobis fuerit. μισθοῖο τέλος, Φ, 450, tempus illud plenum, quo merces est accipienda pro labore exantlato. possit tamen h. l. locum habere notio numerandæ pecuniæ, et solvendi debitum vel vectigal; quæ notio apud recentiores est frequens, ut sit *die zahlung (payment)* (et verbum *zalen,* [*to pay,*] it. *zelen, tellen,* [*to count, tell,*] cum Græco τέλλειν unum est:) unde ὁ τόπος ἀτελὴς est, locus immunis a tributo; et hinc etiam τὸ τέλος notat ἀνάλωμα, δαπάνημα, sumtus, ubi multum pecuniæ est solvendum. hinc et οἱ πολυτελεῖς sunt, vel active qui multum sumtus faciunt, vel passive in quæ multum est impendendum; sic et contra οἱ εὐτελεῖς, parci, vel, viles. hinc et sacrificia dicuntur τὰ τέλη, quæ diis solvuntur; et hinc αἱ τελεταὶ, ἔχουσαι θυσίας καὶ μυστικὰς παραδόσεις. τελεῖν est δαπανᾷν, ἀναλίσκειν, *zahlen, bezahlen, (to pay.)* pertinet hoc nomen per consuetudinem loquendi inter τὰ πολύσημα: notat enim 1) τάγμα στρατιωτικὸν, *eine anzahl kriegesvolkes, (a body of troops.* 2) finis et exitus, *das bestellete ende wo alles vorige stille stehet, (the appointed term at which all previous operations are suspended,)* τὸ πέρας. 3) finis quem consilio aut opere aliquo consequi studemus, *das ziel das man sich gestellet hat, (the aim that we propose to our-*

selves;) προανατέλλει γάρ πως ἁπάσης πράξεως ὁ κατὰ τέλος σκοπὸς (der endzweck) (the aim) καὶ αὐτοῦ ἕνεκα πάντα τὰ πρὸ αὐτοῦ: τὸ ὕστερον μετὰ τὴν πρᾶξιν ἐκφαινόμενον. 4) finis et perfectio, *die vollständigkeit, (the completion,)* ἡ τελειότης. 5) tributum, *der zoll, (tribute,)* ὁ φόρος, vectigal. 6) ἀξίωμα, dignitas, honor, ἀρχή. 7) sumtus, δαπάνημα: it. solutio pecuniæ, *die zahlung, (the payment:)* unde ὁ εὐτελὴς per euphemismum est ὁ φειδωλὸς καὶ ὀλιγοδάπανος, *der sparsame, (the economical.)* 8) γάμος, nuptiæ, unde sunt τὰ προτέλεια, (Eurip. Iphigen. Aul. 718,) i. e. ἡ πρὸ τῶν γάμων θέα, ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα, quando despondetur virgo sponso; et τελειωθῆναι est γῆμαι. 9) θυσία, unde Sophocles dixit τὰ τέλη ἔγκαρπα, oblationes frugum diis factæ, quæ alibi dicit θύματα πολύκαρπα: et alibi, θεοῖς μικρὰ θύοντες τέλη, diis parva offerentes sacrificia: deinde sunt τὰ τέλη in specie αἱ μυστικαὶ καὶ οὕτω τελειοποιοὶ (perfectionem facientes) ἑορταὶ, quæ et αἱ τελεταὶ dictæ; et οἱ τελούμενοι sunt οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμενοι, et τελεῖσθαι est μυεῖσθαι, initiari. ἀγορᾶς τέλος, Aristoph. Ach. 896, est vectigal quod venditor solvit pro licentia vendendi in foro, *markt zoll, state-geld, (market-toll.)* pro τέλος dorice dicitur τὸ τέλθος, apud Callim. L. P. 106, νῦν δὲ κομίζευ τέλθος ὀφειλόμενον, fer nunc debitum tibi præmium. sic et in Cer. 78, τέλθος ἀπαιτήσων, mercedem exigens. nam Dores interserunt θ, ut in μαλθακὸς, ἄχθος, etc. Vide sub τέλειος.

τέλσον, ου. τό. (Τέλλω) finis, extremitas, τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πέρας καὶ τέλος, *das ende einer fläche, (the boundary of a plain.)* fit a τέλος per transpositionem, et adfixo ν finali, quia nullum nomen (nam ἄλλο est pronomen) Græcum desinit in ο. τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης, N, 707, de aratro, proscindit arvi superficiem a fine altero ad alterum: nisi putes, altitudinem sulci legitimam h. l. notari, scindit usque ad debitum finem altitudinis. ὁπότε στρέψαντες ἵκοιντο τέλσον ἀρούρης, quando revertentes pervenirent ad finem arvi, Σ, 544, sc. ad eum unde cœperant; a quo deinde rursus revertuntur, ad arandum conversi, coll. 546, 547, ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι, cupientes novalis profundi ad terminum initio oppositum pervenire. τὸ τέλσον in genere est et, imum, profundum, *der grund, das unterste, (the bottom.)*

τέμενος, εος. τό. (Τέμω) locus determinatus, separatus a cæteris locis, ager adsignatus alicui, τόπος ἀποτομὴν τῶν πέριξ ἔχων, ἀφωρισμένος, i. e. ὅρῳ ἰδίῳ περιγεγραμμένος, ἀποτετμημένος τῶν ἐγγύς. nam est a τέμνω, separo. apud poëtam generalis notio obtinet: apud recentiores in specie notat locum consecratum, lucum, templum, cujus pars est ὁ βωμὸς, ἐφ' οὗ τὰ θυόμενα ἔκαιον. in genere est τόπος, ὃς τῶν ἄλλων ἀφώρισται: et sic sacer quoque est, ὁ κατὰ ἀποτομὴν ὢν τῶν ἄλλων. sic et τὸ ἄλσος habet generalem, et specialem sacram, notionem. Δήμητρος τέμενος, fundus Cereri dicatus, B, 696, ubi est, per appositionem, descriptio urbis Πυῤῥάσου, quæ erat Δημήτρειον, peculium et sacrarium Cereris. ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις, ubi ei, Jovi, erat spatium agri sacrum, et ara in eo, Θ, 48. Ψ, 148. sic et, Veneri, θ, 362. Βελλεροφόντῃ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων, καλὸν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο, Z, 194, ubi notat agrum principi datum a populo. sic de Ænea, σοὶ Τρῶες, ὄφρα νέμηαι, Υ, 184. et 391, ὅθι σοὶ τέμενος πατρώϊόν ἐστιν, ubi tibi ager paternus est. ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι πεντηκοντόγυον, τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι, I, 574, ubi sermo est de Meleagro, cui permiserunt Calydonii, ut eligeret ipse sibi agrum, cujus dimidium ad vites, dimidium ad agriculturam, esset bonum. sic Sarpedon ad Glaucum dicit, M, 313, τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρὰ ὄχθας, καλὸν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο, colimus agri partem nobis datam ad ripas Xanthi, pulcrum, plantandis vitibus et arvo frugifero. et id datum his principibus a populo, virtutis et boni imperii causa. est ergo χωρίον ἰδίᾳ ἀποτετμημένον καὶ ἀφωρισμένον. τέμενος βαθυλήϊον, ager altis segetibus uber, Σ, 550, nam βαθὺ in compositis auget rem: unde intelligis, quid sit βαθύκολπος, sinu admodum pleno et elato. ἐνθάδε πατρὸς ἐμοῦ τέμενος, ζ, 293, inquit Nausicaa, ibi est patris mei, regis Alcinoi, prædium, ἰδιαίτατος τόπος, περιωρισμένος καὶ οὕτως ἀποτετμημένος τῶν ἐγγύς. ἕκηλος Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, λ, 184, quietus ille possidet agros. δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες, ρ, 299, servi Ulyssis agrum magnum fimo inuncturi.

ΤΕ'ΜΩ, (pro quo usus dixit τέμνω) f. 1. τεμῶ, f. 2. ταμῶ. seco, scindo, amputo, cædo, concido, *ich schneide, haue, zertheile, (I cut, chop, divide.)* τέμνει τέλσον ἀρούρης, de aratro, secat finem agri, N, 707. πέλαγος μέσον τέμνειν. secare mare medium, i. e. navigare, γ, 175, hinc est, τέμνειν ὁδὸν, carpere viam. μελίην τάμε (ἔταμε, aor. 2.) Χείρων Πηλίου ἐκ κορυφῆς, hastam fraxineam secuerat Chiron ex jugis Pelii montis, T, 390. αὐτῷ Λύκιοι τέμενος τάμον (ἔταμον) Z, 194, ei possessionem propriam determinarunt, ἀφώρισαν αὐτῷ εἰς κτῆσιν ἰδίαν τόπον, ὅρῳ ἰδίῳ περιγεγραμμένον, ἔξοχον ἄλλων, ὡς ἀριστεῖον, vicerat enim hostes ipsorum. et priscis ἡ τῆς γῆς κτῆσις (possessio agraria) majus et præstantius quid erat pecunia aut aliis donis: *ein erbgut, (a landed property.)* sic de Ænea, σοὶ Τρῶες τέμενος τάμον, Υ, 184, 185. ἵνα σε διαμελεϊστὶ τάμῃ, ut te concidat membratim, σ, 338, ut tibi amputet manus, pedes, linguam, aures, etc. in pœnam. ὄφρα ὅρκια πιστὰ τάμωμεν, ut fœdera fida cædamus, cæsis nimirum victimis, T, 192. Γ, 94. ἀπ' ἐμοῦ τάμοι, vide sub ἀποτάμνω. ἵεντο ἀλλήλων χρόα ταμέειν (pro ταμεῖν) χαλκῷ, N, 501. Π, 761, cupiebant sibi invicem corpus concidere ferro. hinc ὁ σίδηρος dicitur ὁ ταμεσίχρως. κάπρον ταμέειν Διὶ, T, 197, aprum jugulare in sacrificium. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, B, 124. Γ, 73, 256, coll. 94. ω, 482, i. e. τελοῦντες, διὰ τομῆς γὰρ ζώων οἱ ἐπὶ μεγάλοις ὅρκοι ἐγίγνοντο, δι' ἐντόμων, i. e. θυσιῶν. ταμόντα τὴν κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς, cædens ca-

put ejus a cervice, Σ, 177, 176, i. e. ut ipse abscinderet ei caput. *μελεϊστὶ ταμὼν*, membratim concidens, Ω, 409. sic et *διαμελεϊστὶ*, ι, 291, ubi de Cyclope, qui manibus suis discerpebat homines membratim, et vorabat. *δούρατα μακρὰ ταμὼν*, ε, 162, ligna longa cædens et secans, ad navem ædificandam. *φιτροὺς ταμόντες*, μ, 11, ligna cædentes, ad rogum faciendum. *ῥόπαλον τετμημένον*, baculum abscissum ex arboreto, et politum, ρ, 195. et hoc præt. perf. pass. *τέτμημαι*, est per syncopen a verbo *ταμέω*, quod fit ex fut. 2. *ταμῶ*, sicut in *τυχέω* videatur. hujus f. 1. est *ταμήσω*, perf. *τετάμηκα*, per syncopen *τέτμηκα*. idem novum verbum scribitur et, *τμῶ*, f. *τμήσω*. *ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι*, Ι, 576, determinare ex reliquo agro limitibus certis, ad meram arationem. *μελίη, τεμνομένη χαλκῷ*, fraxinus, ferro cæsa et dejecta, Ν, 180. *ἵνα ὅρκια πιστὰ τάμηται*, ut fœdus percutiat mactata victima, Γ, 252, media forma loco activi. a perf. m. *τέτομα*, est ὁ ἡ *ἔντομος*, incisus: unde dicuntur *τὰ ζῶα ἔντομα*, insecta.

τένων, οντος. ὁ. (Τῶ) nervus in corpore animantis. *eine sehne, nerve, (a sinew, nerve,)* *τὸ νεῦρον*. *ἄμφω ῥῆξε τένοντε*, rupit ambos nervos, Ε, 307. sic, *ἀμφοτέρω λᾶας ἀπηλοίησεν*, ambos nervos saxum penitus fregit, Δ, 521. *ἀπέκερσε*, abscidit, Κ, 456. Ξ, 466, ubi sunt *τὰ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου παχέα νεῦρα*. *ἀπέῤῥηξεν αὐχένος τένοντας*, Π, 587. *δησάμενος (αὐτὸν) τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας*, alligans eum loro juxta malleolum pedis circa tendines qui ibi pedem movent, Ρ, 290. *ἵνα ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος*, Υ, 478, ubi connectuntur nervi cubiti. *ποδῶν τέτρηνε τένοντε ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης*, Χ, 396, pedum perforavit tendines a calce versus malleolum. *πέλεκυς* (securis mactatoria) *ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους*, γ, 449, mactati bovis in sacrificio.

τέο pro *τινὸς*, vide sub *τὶς*, aliquis, ad medium, et *τίς*, quis, aliquanto sub initio.

τεός, ά, όν. (Σὺ) tuus, a, um. idem quod *σός*. dorice. *τεὸς φθόγγος*, Ε, 234. *πατὴρ*, Ω, 739. γ, 122. π, 188. *ἄναξ*, ξ, 395, 398. *πόσις*, τ, 549. *τεὸν γέρας*, Α, 138. et 207, 282, *μένος*, tuum impetum, tuam violentiam. sic, Ν, 287. Φ, 340. *ἔπος*, Ξ, 212. Ω, 56. *ἦτορ*, Π, 450. *δῶμα*, γ, 368. π, 78. σ, 269. *οὔνομα*, ι, 355. *ἀρνήσασθαι ἔπος*, Θ, 358. *γένος*, ω, 511. *τεὸν βωμὸν*, Θ, 238. *βίοτον*, β, 123. *τεῷ κόλπῳ*, Ξ, 219. *τεοῖς ἐν μεγάροις*, α, 295. λ, 118. *ὀφθαλμοῖς*, γ, 94, nam possumus alienis quoque oculis videre, quales sunt apud historicos *οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν βασιλέων*. sic, δ, 324. ψ, 6. *τεὴ ἐφετμὴ*, Ξ, 249. *τεῆς εὐνῆς*, κ, 342, coll. 340. *τεῇ γυναικὶ*, λ, 223. *τεὴν φιλότητα*, amorem erga te, *deine freundschaft, (thy friendship,)* Ω, 111. *γαῖαν*, Θ, 555. *κεφαλὴν*, Ρ, 39. *τεῆς (τεαῖς) ἐν χερσὶν*, Φ, 82. *τεὼ ἵππω*, Ε, 230.

τέρας, ατος. τό. (Τρέω) signum, significatio, ostentum, prodigium. *ein zeichen, wunderzeichen, (a sign, omen, prodigy.)* est a *τρέω*, terreo, quatenus transitive notat, pavorem aliquem incutio: vel et a *τρέω*, converto, ut notet conversionem aliquam et mutationem rerum. nam proprie *τέρας* est signum præternaturale: deinde et quodlibet signum, ad quod humanæ actiones convertuntur. *Διὸς τέρας αἰγιόχοιο*, sc. est ista *αἰγὶς*, de qua in hoc toto versu sermo est, non vero de *Γοργείῃ κεφαλῇ*, Ε, 742, et quia hæc ægis physice est nubes fulgurans et tonans, tempestas fulminans: hinc patere videtur etymologia a *τρεῖν*, terrere. *αἰόλον ὄφιν, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο*, Μ, 209, i. e. *σημεῖον*, a quo est *ἡ διοσημεία* recentiorum. *εἰ ἐτεόνγε ἔτι οἶσθα Διὸς τέρας*, si quidem vere jam nosti signum ex Jove, π, 320, sc. illud *τέρας*, ex quo incitatus dixisti, Jovem defensorem fore nobis: nam si illud non adeo certum est, tunc servi nostri sunt tentandi, et alii adsciscendi socii; sin certum et firmum, tunc ad viros respiciendum nobis magnopere non est, et mulieres domesticæ tantum sunt explorandæ. *ἡμῖν μὲν τόδε ἔφηνε τέρας Ζεὺς*, Β, 324, ostendit nobis hoc prodigium, sc. lapidem fieri ex dracone. *ἀστέρα ἧκε Ζεὺς, ἢ ναύταις τέρας ἠὲ στρατῷ λαῶν*, Δ, 76, conf. *ἀστήρ*. *Ἔριδα, πολέμου τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν*, Λ, 4, Eridem, signum ad pugnam tenentem in manibus, e. c. hastam, aut tale quid quod proponitur si pugna militibus est pugnanda. et 28, *ἴριδας ἐν νέφεϊ στήριξε Ζεὺς τέρας ἀνθρώπων*. sic, *ἶριν θνητοῖς τανύει Ζεὺς, τέρας εἶναι ἢ πολέμου ἢ χειμῶνος*, Ρ, 548, iridem mortalibus extendit Jupiter, quæ sit signum aut pugnæ aut tempestatis. *ἠτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας*, rogabamus autem deum ut ostenderet nobis signum, γ, 173, ex quo conjiceremus voluntatem ejus et quid nobis sit faciendum, coll. 174. *φράζεο, εἰ νῶϊν ἔφηνε θεὸς τόδε*, ο, 168, considera, an nobis hoc indicium ostenderit deus, coll. 169, 170. *ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω*, υ, 101, ab extra autem aliud Jovis signum ostendatur. ubi Ulysses vult in domo audire vocem aliquam humanam ominosam, extra domum autem animadvertere aliud signum divinum. coll. 103, ubi est posterius, et 105—120, est prius. et Jovis erat tonitru auditum cum in cœlo nulla esset nubes. talis *βροντὴ γεγωνυῖα ἀνέφελος ἢ δίχα νέφους* est et φ, 415, *ὅτι οἱ τέρας ἧκε Ζεὺς*, coll. 413. *αὐτοῖς θεοὶ τέρατα προὔφαινον*, μ, 394, prodigia illis ostendebant, quæ ibi a 395, 396, enumerantur satis prodigiosa, confer Herodotum in Persicis, de *ταρίχοις*. *θεοπρόπος, ὅς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων*, pro *τεράτων*, Μ, 229, vates qui liquido intelligeret ostenta. *θεῶν τεράεσσι πιθήσας*, confisus ostentis deorum, Δ, 398. Ζ, 183. sic, *πειθόμενοι*, Δ, 408. *πεποιθότες*, Μ, 256, signis divinitus missis.

τέρετρον, ου. τό. (Τρέω) terebra, *ein borer, (an auger.)* quod Asiatici corrupte dixerunt *δέλετρον ἢ τέλετρον*. est a *τερέω*, i. e. *τρυπάω*, quod a *τρέω*, verto, torqueo. *ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ*, ε, 246, attulit terebras, ad navigium faciendum. *τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ*, ψ, 198,

ubi est de lecto dormitorio faciendo. et videtur notari aliud instrumentum fabrile, paullo diversum ab eo quod nos *einen borer (a gimblet)* vocamus; quod quærendum. cæterum hinc sunt τρητὰ λέχη. Vide sub τρητὸς, et ΤΡΕ΄Ω ad initium.

τέρην, τέρεινα, τέρεν, et ὁ ἡ τέρην, ενος. (Τρέω) tener, mollis, exilis, tenuis, *zart, weich, (soft, tender.)* est a τείρω, tero, attero; et est oppositum τῷ ἀτειρεῖ, duro. τέρεν δάκρυ, mollem lacrimam, Γ, 142, δάκρυον, Π, 11. Τ, 323. π, 332, i. e. lacrimam ex mollito corde orientem. nam homo ἀτειρὴς, durus et truculentus, non facile flet, sed animi mites proni sunt ad fletum, et facile tanguntur misericordia, hinc ipsa lacrima τέρην dicitur, ἡ ἐκ τειρομένης καρδίας, ex presso et contrito corde fluens. τέρεινα φύλλα, folia mollia, Ν, 180. μ, 357. ἄνθεα ποίης, teneros flores graminis, ι, 449. τέρεινα χρόα, molle corpus, Δ, 237. Ν, 553. Ξ, 406, et est commune epitheton corporis humani, quod est molle et quam facillime vulnerabile, nisi armetur. ergo id nusquam positum scoptice, sed ex natura. sed λειριόεν potest esse scoptice. Vide sub ΤΡΕ΄Ω, ad initium.

τέρμα, ατος. τό. (Τρέω) terminus, finis, meta. in stadio aut circo est meta, circa quam curuli certamine certantes circumflectebant currum et retro deinde agebant: alibi est terminus ultimus quo quid pertingit, et quidem per metaphoram ab ista circensi meta, quia certaminis hujus equestris genus fuit antiquissimum. est a τέτραμμαι, a τρέπω. de circensi meta est Ψ, 309, 323, 333, 358, 462, 466; et τὰς ἵππους περὶ τέρμα βαλούσας dicit τὰς καμψάσας καὶ τοῦ τέρματος ἐπιτυχούσας. idem τέρμα dicitur ὁ καμπτὴρ, circa quem flectendus est currus et retro vertendus. et de cursu pedestri meta, 757. de loco, quo pertingit discus conjectus, θῆκε τέρματα, Θ, 193, i. e. ἔθηκε σημεῖα, ἔνθα τὸ πρῶτον κατῆλθεν ὁ δίσκος, posuit signa, ubi decidit discus. apud Euripidem frequentissimus est ὁ τέρμων, ονος, finis, terminus. e. c. Phœniss. 1361, ibique Barnesius. et Hipp. 1159. Vide sequens, et sub ὅρος prope finem, et ΒΑ΄ΛΛΩ aliquanto a fine.

τερμιόεις, όεσσα, όεν. (Τρέω) usque ad extremam partem pertingens, usque ad infimam. χιτῶνα τερμιόεντα, tunicam usque ad talos demissam, ποδήρη, τ, 242, quæ tamen et esse possit ὁ σύμμετρος καὶ εὐσχημάτιστος, καὶ μήτε ἐνδέων, μήτε ὑπέρμετρος ὤν, tunica quæ justam habet longitudinis mensuram, ut nec brevior nec longior sit quam deceat. sed ἀσπὶς τερμιόεσσα, Π, 803, est ἡ ποδηνεκὴς, scutum a cervice ad pedes usque pertingens. hinc et inferior radix montis dicitur τὸ τέρμα.

τερπικέραυνος, ου. ὁ. (Ἄω) epitheton Jovis, qui fulmine ludit quasi et delectatur. ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ, Α, 419. ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ, Β, 478, sc. rex Agamemnon. et 781, Διὶ ὡς τερπικ. χωομένῳ, ubi præpositio ὑπὸ est repetenda in mente. Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος, Θ, 2, Ζεὺς τερπ. ἐπῶρσεν θύελλαν, Μ, 252. Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον, Π, 232, et notat potentiam ejus supremam. καμμίξας δώῃ Ζεὺς, Ω, 529, ubi de duobus doliis sermo. ἐνέβαλε Ζεὺς τερπ. φύζαν ἐμοῖς ἑτάροις, ξ, 268. οὔ τις βροτῶν τόσσα πίονα μηρία ἔκηε Διὶ τερπ. τ, 365. quod semel dictum sit: poëta nusquam arripit epitheton, ut versum expleat; sicut nec ullam aliam vocem: sed semper aptissimo consilio, et summa ratione. qui id nondum satis deprehendit in omnibus locis, is sciat se nondum satis intelligere hunc poëtam.

Τέρπω, f. ψω. (Τρέω) delecto, oblecto, averto animum a molestia et converto ad hilaritatem aut jucunditatem. *ich ergötze, mache eine gemüthsveränderung, divertire, (I amuse, entertain, divert.)* nam est a τρέπω, ut notet, ex ἀθυμίας εἰς γλυκυθυμίαν μετατρέπειν aliquem. μῆτερ, τί φθονέεις, ἀοιδὸν τέρπειν, ὅπῃ οἱ νόος ὄρνυται; α, 347, mater, cur molestum tibi est, cantorem oblectare se nosque, qua ratione ei animus impellitur? ἀοιδὸν, ὅ κεν (pro ὅς κεν) τέρπῃ ἀείδων, cantorem, qui delectet nos canendo, ρ, 385. εἴ κε ἐθέλοις, ξεῖνε, παρήμενός μοι, τέρπειν, τ, 590, si quidem velis, hospes, adsidens mihi, oblectare te meque narrando. πεσσοῖς θυμὸν ἔτερπον, oblectabant se calculis lusoriis, α, 107, *divertireten sich, (amused themselves.)* τῇ (φόρμιγγι, cithara) ὅγε θυμὸν ἔτερπε, ille Achilles oblectabat se, Ι, 189, coll. 186, τὸν δὲ εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι, hunc invenerunt oblectantem se cithara. nam musica convertit animum a curis. ἧστό τε καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, sedebat et oblectabat hunc sermonibus, Ο, 393, de adsidente apud vulneratum et dolentem. τέρπετε δ' αὐτὴν ἥμεναι ἐν μεγάρῳ, σ, 314, oblectate eam, dominam vestram Penelopen, O ancillæ: et id dictum, quasi nunc δεσποίνης οὐ τερπομένης, ἀλλὰ ἀχθομένης, ἐπὶ αὐταῖς, propter illas. τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον, οὐδέ τι θυμῷ τέρπετο, Τ, 312, 313, avertere cupientes a tristitia hunc crebro et impense gementem dolentemque; at nullo modo animus ejus inde averti aut leniri poterat; nihil erat ei dulce antequam iniret pugnam: ἱέμενοι τέρπειν ἐκεῖνον οἷς ἔλεγον, *suchten ihn mit ihren zuredungen auf guten muth zu lenken, (endeavoured by their discourse to cheer him up.)* ἄλλοτε μέν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε παύομαι, alias luctu oblecto mentem, alias rursus quiesco a lugendo, δ, 102. et 194, οὐ γὰρ ἔγωγε τέρπομαι ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, ego nequaquam inter cœnandum (i. e. circa tempus cœnæ; et opp. est ἡ ἠὼς) delector flendo et lamentando. et 598, αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσίν τε σοῖσιν τέρπομαι, nimium quantum delector sermonibus tuis. ἤματα μὲν γὰρ τέρπομαι ὀδυρομένη, ἐς τ' ἐμὰ καὶ ἀμφιπόλων ἔργα ὁρῶσα, inquit Penelope, interdiu quidem oblecto me flendo, et ad mea ancillarumque opera advertendo, τ, 513, *vertreibe die zeit, (pass my time.)* ἐγὼ γελάω καὶ τέρπομαι ἄφρονι

θυμῷ, φ, 105, at ego rideo et oblector mente inscitiis plena. τέρπεαι ἄλγεα πάσχειν, an delectat te dolores pati? δ, 372, *findest du ein vergnügen am kummer, (dost thou take pleasure in sadness?)* τέρπεται ἐν θαλίαις, Hercules, λ, 602, oblectat se apud superos in splendidis conviviis. μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ, ὅστις πολλὰ πάθῃ, ο, 399, coll. 388, homo qui multa passus est, etiam in ærumnis earumque recordationibus, diverticulum animi invenit. αὐτοῦ τερπόμεθα αὐδῇ, ejus voce et loquela delectamur, δ, 160, τῷ ἔνι (ἐν τῷ Ὀλύμπῳ) τέρπονται μάκαρες θεοὶ, ζ, 46, fruuntur oblectatione. ἕκηλοι, tranquille delectantur, Ε, 760. αὐγαῖς ἠελίοιο, Θ, 481, splendore solis fruuntur. εἰσορόωσαι τέρπεσθον, spectantes oblectant se ambæ, Δ, 10. δαιτὶ δὲ τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων, θ, 429, convivio oblectet se, et audiens cantum. νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, α, 369, nunc quidem convivantes oblectemus nos. sic, ἵνα ὁμῶς πάντες, θ, 542, ut pariter omnes delectemur. κήδεσιν ἀλλήλων, ο, 398, ærumnis nostris invicem narrandis oblectemus nos. ἵνα αὐτοῦ μένων, τέρποιτο, ut ibi remanens, oblectare se possit, Ψ, 298, nam militia gravis, otium dulce. σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ, tu vero oblecta te hac in domo, ν, 61, feliciter fruere ea. ἔσθιε, καὶ τέρπεο τοῖσδε, οἷα πάρεστι, ξ, 443, comede, et fruere hisce qualiacunque adsunt; *geniesse das, so gut es da ist, (partake of it such as it is.)* sic, σιγῇ νῦν ξυνίει, καὶ, ο, 390, silentio nunc audi, et oblecta te interim. τῇ παριαύων τερπέσθω, Ι, 337, apud hanc dormiens oblectator; conf. παριαύων. μύθοις τέρπεσθε, δ, 239, et oblectamini sermonibus. κτήμασι τέρπεσθαι, frui possessionibus suis, Ι, 400, coll. 186, 189. ὄφρα κε τερπόμενος ὄπα ἀκούῃς Σειρήνοιϊν, μ, 52, ut cum voluptate audias vocem Sirenum, pro, ἀκούων τέρπῃ. πίνοντά τε τερπόμενόν τε, α, 258, bibentem et hilarem. ἀνδράσι τερπόμενοι, Η, 61, ad homines fortes conversis vultibus cum delectatione, conf. ἀνήρ. sic, σύριγξι, Σ, 526, oblectantes se fistulis pastores. πολλὸς περιΐστατο χορὸν ὅμιλος, τερπόμενοι, multa corona circumstabat choream, cum voluptate spectantes, Σ, 604, quæ phrasis est Attica: nam ὅμιλος constat ex multis. δαίνυντο γείτονες, convivabantur vicini ejus, cum voluptate oblectantes se, δ, 17. οἱ δέ τε εἰς αὐτὸν λεύσσουσι, θ, 171, et alii in eum convertunt oculos cum voluptate. δαίνυντο δαῖτα, ν, 27. τοῖσι δὲ τερπομένοισιν ἐπῆλθεν ἕσπερος, α, 423. σ, 305, his oblectantibus se supervenit vesper. ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν, ο, 392, fieri commode potest, ut inter oblectandum audiamus nos invicem. οὐδέ κεν ἡμᾶς ἄλλο διέκρινε (aliud separasset nos) φιλέοντέ τε τερπομένω τε, πρὶν — δ, 179, inquit Menelaus de Ulysse; nihil aliud nos amantes invicem et oblectantes nos. τερπομένη (oblectans se Diana) κάπροις ἢ ἐλάφοις, ζ, 104, apris et cervis venandis. ὄφρα σε εἰσορόων τέρψομαι θυμῷ, ut te spectans recreer animo, π, 26, et est ibi ο pro ω in penultima, ionice. sed futurum ipsum est, Υ, 23, ὁρόων φρένα τέρψομαι, spectando animum oblectabo. ergo hoc verbum absolute positum habet ἔλλειψιν. ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδὼς, inquiunt Sirenes, μ, 188, abit oblectatus, et plura sciens quam antea. ὁ δὲ φρένα τέρπετο ἀκούων, de Apolline cui canebantur hymni, Α, 474, i. e. placabatur: nam τέρπεταί τις, si animus ejus ab ægritudine aut sollicitudine aut indignatione aut ira aut timore aliisque curis avertitur, a τρέπεσθαι: non enim hæc etymologia est imaginaria, sed verissima; et notat fere Gallicum, *se divertir*: coll. 472. τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα, Τ, 18. et 313, οὐδέ τι θυμῷ τέρπετο, *ihm wurde nicht anders und besser zu muthe, (nor was he better pleased in his mind,)* coll. 312, Achilles non ita volebat μετατραπῆναι ἐξ ἀθυμίας εἰς γλυκυθυμίαν. nam et hic locus luculenter confirmat etymologiam. θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισι, Φ, 45, animum oblectabat cum suis, *er ergözte sich mit den seinen, (he enjoyed himself with his friends,)* ubi φίλοις est ablativus, omisso ἐν vel σύν. ἔνθα ὅγε, δαιτὶ παρήμενος, α, 26, ibi ille delectabatur et placabatur, convivio sacro adsidens; et sermo est de Neptuno, coll. 22, 25. ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ἀκούων, θ, 368. ἡ δὲ ἀκούουσα, ψ, 308. δίσκοισιν τέρποντο, oblectabant se discis jaciendis, Β, 774. δ, 626. ρ, 168. μύθοισιν, Λ, 642. οἱ δὲ εἰς ὀρχηστὺν καὶ ἀοιδὴν τρεψάμενοι τέρποντο, α, 422. σ, 304, illi ad saltationem et cantionem convertentes se, oblectabantur: ubi poëta ipse etymologiam more suo innuit. ἐπέεσσιν, θ, 91, delectabantur carminibus illis. ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ, ρ, 606. τερπέσθην φιλότητι, ε, 227, quæ est honesta circumlocutio concubitus; et μένοντε παρὰ ἀλλήλοις, est, pernoctantes una ambo, Ulysses et Calypso. μύθοις, ψ, 301. φρεσὶν ᾗσιν ἐτάρπετο (aor. 2. m.) δαίδαλα λεύσσων, animo suo se delectaverat artificiosa illa intuens, Τ, 19. ἐπεὶ γόου τετάρπετο Ἀχιλλεὺς, cum lugendo se satiasset ille, Ω, 513, et est idem aor. 2. m. cum Ionica reduplicatione. sic et ionice in conjunctivo, ἐπεί κε τεταρπώμεσθα γόοιο, Ψ, 10, quando satiati fuerimus lugendo. sic et 98, satiemur. nam habet et γόος suam τέρψιν, et conversionem animi non injucundam: est quædam flere voluptas. est ergo h. l. ταρπέσθαι idem quod κορέννυσθαι, καὶ παρέπεται (consequitur) κόρῳ γόου, τέρψις. ὄφρα ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα, Ω, 636. δ, 295. et ψ, 255, ubi eadem verba ad uxorem, et ubi paullo plus quam somnum honeste innunt, coll. 257, 300, 346, 354, 296, ubi variæ, ejusdem rei, circumlocutiones. ὄφρα τεταρπώμεσθα γόοιο, λ, 211. τεταρπόμενος ἦτορ, oblectatus animo, α, 310, ubi et participium retinet suam reduplicationem. nam Iones aut non amant, aut nimis amant, augmenta verborum. sic, τεκέεσσιν, oblectans me liberis meis, ξ, 244. τεταρπόμενοι ἦτορ σίτου καὶ οἴνου, Ι, 701, i. e. κορεσθέντες, ταρφθέντες διὰ τοῦ φαγεῖν καὶ πιεῖν. ἐπεὶ τάρπημεν (aor. 2. ind. pass.)

ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Λ, 779, post quam satiati fuimus cibo et potu, ἐκορέσθημεν, ἠδύνθημεν διὰ τοῦ φαγεῖν. ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες, Ω, 633, i. e. ἐτάρπησαν τῇ ὄψει, postquam satiati sunt alter alterius adspectu. sic, ἐδωδῆς, omisso διὰ, γ, 70. ε, 201. ὁρώμενοι, δ, 47. κ, 181. ἐταρπήτην φιλότητος, ψ, 300, postquam satis delectati sunt ambo amicitia connubiali. ὕπνου ταρπήμεναι, ionice pro ταρπῆναι, Ω, 3. ἥβης, ψ, 212, omisso διὰ, juventute nostra frui et satiari, inquit Ulysses ad uxorem; κορεσθῆναι. et 346, εὐνῆς. ἐπεὶ οὖν τάρφθη (omisso augm.) γόοιο, τ, 213, 251. φ, 57. ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρένα ἀέθλοις, postquam omnes delectati satis estis animo certaminibus ludicris, ρ, 174. sic, eodem contextu. ἐτέρφθησαν, θ, 131. ἐπεὶ σίτου τάρφθεν, pro ἐτάρφθησαν, ζ, 99. ut ergo hic aor. 1. pass. et per ε et per α efferatur. τερφθείη φρεσὶν, ε, 74, oblectaretur mente. φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε, inquit Paris ad Helenam, Γ, 441. et Jupiter ad Junonem, Ξ, 314, qui est aor. 2. conj. pass. transposito ρ, pro τερφθῶμεν, ἠδυνθῶμεν τῇ φιλότητι, delectemur amore, ad lectum euntes: deberet esse ταρπῶμεν, sed circumflexus est distractus per insertum ε, idque productum per ει ob metrum, ω autem ionice versum est in ο, quia Ionibus τὸ ω et ο in conjunctivo est æquivalens.

τερπωλή, ῆς. ἡ. (Τρέω) delectatio. οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν εἰς τόδε δῶμα, qualem jucunditatem, quam delectabile spectaculum bona fortuna induxit in hanc domum, σ, 37, inquiunt proci, cum duo mendici jurgarentur.

τερσαίνω, f. ανῶ. (Τρέω) sicco. ἀπὸ ἕλκεος αἷμα τέρσηνε, a vulnere sanguinem siccavit, ἐξήρανε, Π, 529. et 519, οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται, non potest mihi sanguinis fluxus sisti: et est infin. a. 2. pass. qui cum Ionica paragoge est ζ, 98, εἵματα ἠελίοιο αὐγῇ τερσήμεναι, vestes splendore solis siccari post lotionem, ξηρανθῆναι.

τέρσω, (Τρέω) candefacio, *ich mache heiss oder glühend, (I make hot or red hot;)* arefacio, *ich mache trocken, ich dörre, (I dry,)* ξηραίνω. est a τείρω, f. τερῶ, æolice τέρσω, unde fit hoc novum verbum. hinc est ὁ ταρσὸς. i. e. καλαθίσκος ἐν ᾧ τυρὸς τέρσεται, *ein napf zum käse trocknen, (a dish for drying cheese in,)* nam aor. 2. est ἔταρσον: hinc et urbs ἡ Ταρσός. ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα, vulnus siccabatur et sanguis fluere desinebat, Λ, 267, 847. οὐδέ ποτε ὄσσε δακρύων τέρσοντο, ε, 152, oculi nunquam sicci erant a lacrimis. θειλόπεδον τέρσεται ἠελίῳ, campus apricus incenditur et calefit et arescit a sole, η, 124. et ratio etymologiæ apparet, nam siccanda plerumque atteruntur vi aliqua: e. c. si sanguis exprimitur e vulnere, etc. ἡ τρασιὰ hinc est locus ubi siccantur ficus et casei. Aristoph. Nub. 50.

τερψίμβροτος, ὁ ἡ. (Ῥέω) homines exhilarans. est epitheton solis. ab ἡ τέρψις, delectatio. μ, 269, 274, ubi id epitheton non sine ratione positum, ut admoneat, eum non esse tristitia adficiendum, qui exhilaret homines. τὸ μ in ejusmodi nominibus ὄγκου causa est intersertum.

τεσσαράβοιος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) quatuor boum pretio. τῖον δέ ἑ τεσσαράβοιον, Ψ, 705, æstimabant eam pretio quatuor boum, *taxirten sie vier ochsen werth, (estimated at the value of four oxen,)* de ancilla probe erudita.

τεσσαράκοντα, (Τρέω) quadraginta, *vierzig, (forty.)* νῆες, Β, 524, 534, 737, 747. συκέας, ω, 340.

τέσσαρες, ων. οἱ αἱ. τὰ τέσσαρα. (Τρέω) quatuor, *vier, (four.)* Attici, etymo propius, dicunt τέτταρες: et nomen est a τρεῖς, præposito τὲ, et, ut unum ad tres notetur. τέσσαρες ἀρχοὶ, Β, 618. νομῆες, Σ, 578. ἔλαχον, sorte eligebantur, ι, 335. ἀμφίπολοι Κίρκης, κ, 349. κύνες Eumæi, ξ, 22, οἱ ἐπ' ὀδόου, χ, 204. ἀμφὶ Ὀδυσῆα, ω, 496. et 278, γυναῖκας. τέσσαρας ἵππους, Ε, 271. οὔατα τέσσαρα, Λ, 633. μέτρα, Ψ, 268. Vide sub πέντε.

τεταγὼν, vide sub τάζω.

τετάρπετο pro ἐτάρπετο, vide sub Τέρπω aliquanto a fine.

τέταρτος, η, ον. et τέτρατος, η, ον. (Τρέω) quartus, *der vierte, (the fourth.)* τέταρτος, Ψ, 301. et 269, τετάρτῳ. τῶν τετάρτων, Μ, 98. ἡ τετάρτη, κ, 358. τῆς τετάρτης, Π, 196. τὸ τέταρτον, imo et ὑφὲν scriptum, τοτέταρτον, quarta vice, Ε, 438. Π, 705, 786. Υ, 447, qui versus tamen abest a quibusdam exemplaribus. Χ, 208. φ, 128. sic et τὸ τέτρατον, Φ, 177. ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἶσι τέταρτον, jam tertius annus fere est plenus, cito incipiet quartus annus, β, 89. et 107, ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος. τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε, ξ, 26. τρὶς μὲν ὀρέξατο ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τέκμωρ, de Neptuno gradiente, Ν, 20, ter expandebat gressum, et quarta vice venit ad constitutum locum, κατὰ τὸ τέταρτον ὄρεγμα ποδῶν, i. e. βῆμα, quarto passu. Μηριόνης τέτρατος, Ψ, 615, coll. 269. τέτρατον ἦμαρ, γ, 180. ι, 262. ἔτος, τ, 152. ω, 141. ἡ τετρὰς habet quiddam infausti apud antiquos. notat ergo et quibusdam his locis τὴν φιλοπονίαν τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τὸ κινδυνῶδες. hinc proverbium: τετράδι γέγονα, i. e. ἑτέροις πονέω, sicut Hercules, qui γεννηθεὶς ἡμέρᾳ τετάρτῃ lunaris mensis, δυστυχὴς ἀπέβη, et damnatus ἄλλοις ταλαιπωρεῖν: *ich bin in der vierten zal geboren, d. i. ich muss andern mühesam dienen, (I was born in the fourth class, i. e. I am doomed to labour for others.)* conf. Ἡρακλῆς in R.

τέτατο pro ἐτέτατο, vide sub τείνω.

τετιημένος, τετιηὼς pro τετιηκὼς, vide sub τιέω.

τέτλαθι pro τλάθι, vide sub τλῆμι paullo ab initio.

τέτμημαι pro τετάμημαι, vide sub ΤΕ΄ΜΩ.

τέτμω, (Τέμω) verbum mere poëticum, factum ex perf. m. τέτομα, per syncopen, vel ex τέμω, per syncop. τμῶ, et per reduplicationem ab initio. notat καταλαμβάνω, εὑ-

ρίσκω, deprehendo, invenio, *κατ' ἐπιτομὴν δηλαδὴ ὁδοῦ ἢ καιροῦ, ἐν ἐπιτομῷ καὶ συντόμως καταλαμβάνω*, deprehendo celeriter, sine ambagibus aut diu quærendo. *ἔνθα ὅγε Νέστορα ἔτετμε*, Δ, 293, ut notetur *σπουδὴ* venientis: ibi ille Nestorem statim invenit, *traf an, (found.) οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν*, non domi invenit honestam suam conjugem, Z, 374. et 515, *αἶψα ἔτετμεν ἀδελφεὸν*, statim reperit fratrem. *ὃν γῆρας ἔτετμε*, α, 218, quem senectus occupavit. *εἰ ζώοντα Αἴγισθον ἐν μεγάροισιν*, γ, 256, si vivum eum deprehendisset. *τὴν δὲ ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν, traf sie zu hause an, (found her at home,)* ε, 58. et 81, *οὐδὲ αὐτὸν ἔνδον. ὄφρα οἴκοι μητέρα τέτμῃς*, ut domi invenias matrem, ο, 15, *antreffest, (mayest find.)*

τετράγυος, *ου. ὁ ἡ.* (Γάω) est portio agri, *οὗ ἑκάστη τῶν τεσσάρων πλευρῶν γύην* (determinatam illam mensuram) *εἶχε, ἵνα ᾖ τετράπλεθρος ἢ τετραπέλεθρος, τετράγωνος*, et hinc *ἰσόπλευρος*. nam *ἡ γύη* est *μέτρον γῆς*. in specie *τὸ τετράγυον* erat *διάστημά τι, ὅσον ἦν ἀροτριᾷν δι' ἡμέρας τοὺς ἀγαθοὺς ἐργάτας, καὶ χρωμένους βουσὶν ὁμοίοις, ein acker von vier stücken, (a field of four days' work.) μέγας ὄρχατος τετράγυος*, η, 113, magnus hortus quadratus: ubi figura videtur innui. *τετράγυον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ*, σ, 373, ubi de portione agri arandi per diem unum est sermo.

τετραθέλυμνος, *ου. ὁ ἡ.* (Θέω) quatuor quasi fundamenta habens, *τετράπτυχος, τετράθετος. veirfach, (fourfold.) σάκος τετραθέλυμνον*, clypeus quadruplex, O, 479. χ, 122, quatuor coriis bubulis inductus.

τετραίνω, f. *ανῶ.* (Τρέω) terebro, exascio scienter. notat, opus facere *τῷ τερέτρῳ*. idem verbum dicitur *τιτράω*, f. *τρήσω*, abjecta rursus reduplicatione; et *τιτραίνω*, cujus futurum aliud non est. sunt a *τερέω, τρέω, τράω. ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε*, X, 396, amborum in posteriore parte pedum perforavit nervos ad talum usque ab infima calce, *er durchborete die fersen beyder füsse unter dem knöchel, (he perforated the heels of both feet below the ancle,)* ut trajiceret per ea foramina funem, et sic pronum corpus Hectoris traheret per terram. *τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα*, in navigio faciendo, ε, 247, omnia ad eam ædificationem pertinentia ligna. *τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ*, ψ, 298, nam in sponda lecti dormitorii opus est multis foraminibus et cæsionibus.

τετράκις, (Τρέω) adverb. quater, *viermal, (four times.) τρὶς μάκαρες καὶ τετράκις*, ε, 306, O terque quaterque beati, qui ad Trojam periere; inquit Ulysses, natans solus in mari, fracta nave.

τετράκυκλος, *ου. ὁ ἡ.* (Κύλω) i. e. *τετράτροχος*, quatuor rotarum. est epitheton currus, Ω, 324.

τετράορος, *ου. ὁ ἡ.* (Ῥέω) quadrijugis. *τετράοροι ἄρσενες ἵπποι*, quatuor juncti mares equi, ν, 81, *οἱ τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγμένοι*, qui et *τετράσειροι* dicuntur, ab *ἡ σειρά. τὸ τέτρωρον, ein gespann von vieren neben einander, (four horses harnessed together abreast.)* hoc heroës in re seria usi non sunt: et Homerus novit id fortasse ex sua ætate, sicut et *τὸν κέλητα* novit, quo heroas usos nusquam legimus. pro *τετράορον* reperitur alibi et, *τετράορες*, ab *ὁ ἡ τετράορ* vel *τέτρωρ, ορος. τὸ τέτρωρον* scribitur et *τετρῶρον*. cæterum *τετράορος* apud alios quoque est, quadrupes, ut *τετράορος ταῦρος*.

τετραπλῆ, (Τρέω) adverb. quadrupliciter. *τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν*, A, 128.

τέτρατος, *η, ον*, vide *τέταρτος*.

τετραφάληρος, *ου. ὁ ἡ.* (Φάω) epitheton galeæ, in fronte et in cervice et ad utramque aurem habentis prominentias. est idem quod sequens et *ἀμφίφαλος*. E, 743, ubi expositionis causa *τοῦ ἀμφιφάλου* est additum. sic et Λ, 41. Vide sub *φάλος*, et *ἀμφίφαλος*.

τετράφαλος, *ου. ὁ ἡ.* (Φάω) galea quatuor prominentias (*φάλους*, q. v.) habens, eademque quæ *ἀμφίφαλος*. M, 384. X, 315.

τετράφατο pro *ἐτετράφντο*, vide sub Τρέπω, aliquanto a fine.

τετράφη pro *ἐτράφη*, vide sub Τρέφω, prope finem.

τετραχθά, (Τρέω) adverb. quadrupliciter, *vierfach, (four-fold.)* pro *τετραχῆ, τετραχῶς*. θ est insertum ad *τραχυφωνίαν. τριχθὰ καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν*, fractum in tres quatuorve partes, Γ, 363. *διέσχισεν ἲς ἀνέμου τὸ ἱστίον*, ι, 71.

τετρίγει, vide sub Τρίζω.

τέτροφα, vide sub Τρέφω, ad initium.

τέττα, (Πάω) possit esse vocativus ab *ὁ τέττης, ου.* et est titulus honorificus ad hominem nobilem, Δ, 412, quæ vox enarrari ulterius non potest. conf. *τέττιξ* et *ἠθεῖος*.

τέττιξ, *ιγος. ὁ.* (Τρέω) cicada, *eine heuschrecke. (a grasshopper.)* vide verbum *τερετίζω. τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην δένδρῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι*, Γ, 151, ubi comparat poëta senes concionatores cicadis. *οἱ τέττιγες* sunt *ἄναιμοι* (sine sanguine) *καὶ ψυχροὶ τὴν κρᾶσιν*, temperamento gelido, *καθὰ καὶ οἱ γέροντες, καὶ ᾠδικοὶ δὲ*, cantillantes assidue. in Asia canunt de ramis arborum, non facile humi: hinc dux aliquis, minatus symbolice hostibus plenariam terræ vastationem, sic ut ne arbor quidem stans relinqueretur, dixit, *ποιήσειν τοὺς τέττιγας τοῖς ἐχθροῖς χαμόθεν ᾄδειν*, facturum se, ut cicadæ hostibus de plana terra canant, i. e. *δενδροτομήσειν αὐτοῖς τὴν χώραν*, succisurum se illis omnes arbores. (confer huc Theocrit. Id. 7, 138, 139, ubi simul epitheton habent *αἰθαλίωνες*, nam gaudent æstu solis.) et mares *τέττιγες* canunt tantum, fœminæ sunt *ἄφωνοι*: unde discere possent humanæ fœminæ silentium, nam *γυναιξὶν κόσμον ἡ σιγὴ φέρει*. sed fortasse et hic valet: bestiæ enim sunt. alluditur simul hac comparatione ad fabulam *ἐγχώριον*. nam *Τρωϊκὸς ἦν ὁ Τιθωνὸς*, quem *ὁ μῦθος μετέβαλεν εἰς τέττιγα*: et fortasse hoc inde fic-

tum, ὡς περὶ τὸ γῆρας λαλίστερος. cæterum hæc comparatio non est valde laudans. nam, cicadarum quidem vocem in se, laudat poëta, utpote gratam viatori et agricolæ: sed, respectu senum istorum, respicit πρὸς μόνην συνέχειαν λαλιᾶς, καὶ ῥοῖζον ἀδιεχῆ, καὶ εὔροιαν ἤχου, καὶ φωνῆς τορότητα. fortasse et poëta civilissimus innuere voluit, quid perdat civitates: si proceres loquantur tantum variis modis, et obstrepant consiliis sanioribus, ipsi nihil rerum agendarum capessentes. nam oratores verbis largi, prudentia et factis inopes, pessundant res publicas, ubi unus non absolute imperat, sed sententiis plurium standum est. Græcus orator Nestor prudentissimus, longe aliter comparatur. cave ergo putes, laudis magnæ causa inductam hanc parabolam: potius, ut invalidum rebus, clamosum tamen et streperum verbis, significaret. cæterum h. l. hi oratores sedebant etiam in alto, sicut τέττιγες in arboribus. Nobiles Athenienses gestabant antiquioribus temporibus cicadas aureas, ut Thucydides tradit, in symbolum τοῦ, γηγενεῖς εἶναι, in ipsa terra Attica natos se, et ex vetustissima origine. conf. Aristoph. Nub. 980, ubi is mos gestandi aureos τέττιγας in cirris capilli, inter obsoletos numeratur. et Vesp. 1259. vide κρώβυλος, sub κάρα. unde quidam τὴν προσφώνησιν φιλεταιρικὴν et ad nobilem aliquem, τέττα, ab hoc more deductam putarunt. sed quia valde dubitandum est, Homeri ævo hunc morem Athenis fuisse usurpatum, cum tamen προσφώνησις illa apud poëtam exstet: ideo et hæc etymologia fit non verisimilis. id tamen cave credas, per apocopen ex τέτλαθι, perfer, factum esse τέττα: nihil enim absurdius hac opinione videtur antiquis. ὁ μέγιστος τέττιξ vocatur ὁ ἀχέτας, ου. et τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον est ὁ κερκώπης, ου, et τὸ καλαμαῖον. τὸ τερέτισμα est vox cicadæ. confer ἀκρίς.

τέτυγμαι pro τέτευγμαι, τετύγμην pro ἐτετεύγμην, τετυκόμην pro ἐτυχόμην, τέτυκον pro ἔτυχον, vide sub τεύχω.

τεῦ pro τινὸς, vide sub τὶς, aliquis, ad initium, et τίς, quis, prope medium.

τευχέω, f. ήσω. (Τίκω) armo. est a τεύχω. sicut a γράφω γραφέω. τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον, armatum enim esse præstantius est, χ, 104, et est specialiter derivata notio ad ὅπλισιν. alias in genere est, paro, struo, conficio.

τεῦχος, εος. τό. (Τίκω) instrumentum; in specie bellicum quo militans munit corpus contra tela, *eine rüstung, (armour.)* ἀρήϊα τεύχεα δύω, ubi deest ὄφρα, dum induo arma martia, i. e. bellica, Z, 340, ad differentiam aliorum τευχέων. plena ea phrasis est H, 193, ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω. ἀρήϊα τεύχεα ἄμειβον, permutabant arma, ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια (infirmiora, *die schlechtern) (the worse)* δὲ χείρονι δόσκεν, dabat imperator, Ξ, 381, 382, ut ergo quisque haberet arma congrua virtuti suæ et viribus. χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων συλήσειν, O, 544, spoliaturi cæsum ferreis suis armis. κλυτὰ τεύχεα Πηλείδαο, inclyta arma Achillis, *die berühmten waffen, (the celebrated armour,)* P, 191. et 194, ἄμβροτα, nam erant θεόσδοτα, 195, 196, coll. 202. et 205, τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον (non decenter, i. e. contumeliose, in ignominiam Achillis et Patrocli) ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἵλευ, detraxisti. et 210, Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχεα ἐπὶ χροΐ, apta erant corpori ejus, *sie schlossen gut an, (they fitted well.)* et hæc erat ἰδιότης horum armorum ut ἡφαιστοτεύκτων et divinorum, ut cuivis corpori convenirent: præterea indutum iis, implebant animo et alacritate, 211, 212. quæ est poëtica descriptio armorum quorumvis habilium et firmorum. cæterum de his, Peleo quondam divinitus datis armis, est proverbium: Πηλεὺς τὴν μάχαιραν, i. e. vir prudens et juste usurus accipere debet gladium,. non vero stolidus aliquis aut injustus: nam διὰ σωφροσύνην acceperat Peleus gladium θεόθεν. τεύχεα χρύσεια πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι, ἔχων, habens arma aurata maxime admiranda, de Rheso, Thraciæ rege, K, 439—441. τεύχεα δ' Ἕκτωρ δηώσας ἀπέδυσε πελώρια, de armis Achillis, occiso Patroclo exutis, Σ, 82—85, quæ erant καλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρα θεῶν. τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, arma inter nos permutemus, Z, 230, de Diomede et Glauco, coll. 235, 236. vide ἐπαμείβω. ἀράβησε δὲ τεύχεα ἐπ' αὐτῷ, Δ, 504. E, 58, 540, arma gravem sonum edebant cum caderet. et 294, 295, αἰόλα, παμφανόωντα, varia arte facta, tota lucentia, fragorem in corpore cadentis fecerunt. μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν, et ingenti fragore sonuere arma virorum pugnantium, Π, 566. sic et de cadente, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ, M, 396. Ξ, 420. κατέδυ (induebat) ποικίλα χαλκῷ, varia arte elaborata arma ex ferro, Z, 504. οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχεα ἔδυν, pro, κατέδυσαν, rursus induebant arma, Δ, 222. κατεδύσετο καλὰ, induebat splendida, H, 103. τεύχεα δῦθι ἐμὰ κλυτὰ, indue, Π, 64. et 129, δύσεο θᾶσσον, indue ocyus. ἀποδῦσαι (exuere ei cæso) κλυτὰ, E, 435. N, 182. sic, οὐκ ἀπέδυσε, non potuit ea ei exuere, Δ, 532. ἐξεδύοντο, exuebant ipsi sibi, Γ, 114, ut levarentur onere. et 327, 328, ποικίλα: ἀμφὶ ὤμοισιν ἐδύσατο, induebat sibi. πᾶσι ποικίλα ἔλαμπε, Δ, 432. τεύχεα ἐσύλα, spolia legebat, sc. ἐκδύσας πεσόντι, Δ, 466. E, 164, 618, 621, 622. Z, 28. H, 78, 82. Λ, 110. O, 524, 583. Π, 500. P, 60. et 85, αἴνυτο, detrahebat. N, 550. Λ, 579, 581. ἐξενάριξε, interfecto detraxit, H, 146. N, 619. Φ, 183. μὴ ἀφέλωνται, ne auferant ei et detrahant arma, Π, 545, coll. 560, 782. ἀφελέσθαι ὤμοιιν, N, 510. λύοντο δὲ τεύχεα ἀπ' ὤμων, solvebant mortuis iis, P, 318. et 760, πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον, multa pulcra arma fugientium Græcorum cadebant in terram, i. e. multi in ea fuga sunt interfecti, πολλοὶ ὁπλῖται ἔπεσον. καλὰ ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ, arma deponere in terra, intermisso prælio, Γ, 89. ἐν θαλάμῳ περικαλλέα ἔπεν, in conclavi perpulcra arma tractans et parans ad usum, Z, 321. sic, Δόλ-

πος περὶ τεύχεα ἕπουσιν, O, 555, circum arma ejus occupati sunt, *sind dahinter her, (are engaged about.)* ἔχων ὤμοις, gestans humeris, H, 137, 150. τάγε ἔχει Ἕκτωρ, Σ, 21. ἐπὶ τεύχεα ἐσεύοντο, B, 808, discurrebant ad arma capienda. ἢ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα καὶ τεύχε' ἄριστα, O, 616. δὸς δέ μοι τὰ σὰ, θωρηχθῆναι ὤμοιϊν, ut armer in humeris meis, Π, 40. καλὰ φέρουσα παρὰ Ἡφαίστου, Σ, 137, afferens. et 144, υἱεῖ ἐμῷ δοῦναι κλυτὰ παμφανόωντα. et 192, ἄλλου δ' οὔ τινος οἶδα οὗ ἂν κλυτὰ δύω, inquit Achilles: quanquam id τεῦ, quod per οὗ exposuimus, possit et esse pro τίνος, cujus. et 335, καὶ κεφαλὴν Ἕκτορος. et 451, αὐτὸν περιέσσε τὰ ἃ, eum induit suis armis. et 466, ὥς οἱ καλὰ παρέσσεται, sicut ei parata erunt; inquit Vulcanus pollicens. et 616, μαρμαίροντα. παρὰ Ἡφαίστου δέξο κλυτὰ, καλὰ μάλα, T, 10, accipe a Vulcano allata, οἷα οὔπω τὶς ἀνὴρ ὤμοισι φόρησε, qualia nullus unquam gestavit. et 12, 13, κατέθηκε πρόσθεν αὐτοῦ, τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα, sonitum dabant cum deponerentur, artificiose omnino facta. πολλὰ καλὰ αἰζηῶν ἔπλωον, fluitabant in fluvio, Φ, 301. et 317, οὔτε τὰ καλά. et 336, ἥ κεν (φλὸξ) ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς (i. e. Trojanos ipsos) καὶ τεύχεα κήαι, comburat, ustulet. et 408, ἀμφαράβησε. ἐπεί κε ἀποδύω, X, 125, siquidem exuero mihi arma. et 258, ἐπεί κέ σε συλήσω κλυτὰ, quando quidem te spoliavero armis istis. et 322, αὐτοῦ χρόα εἶχε χάλκεα τεύχη, ejus corpus tegebant arma; et ἄλλο τόσον est adverbialiter, omisso κατὰ, *in so weit, (in as far.)* et 323, ἃ ἐνάριξε κατακτὰς βίην Πατρόκλου, i. e. Πάτροκλον, quæ legerat postquam occiderat eum. et 368, ἀπὸ ὤμων ἐσύλα αἱματόεντα. et 399, ἀναείρας κλυτὰ, *da er hinauf hub, (lifting up.)* δεύοντο (rigabantur) ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν δάκρυσιν, lacrimis virorum, Ψ, 15, quasi collacrumantia. et 800, Σαρπήδοντος. et 803, ἑσσαμένω, induti ambo armis. In Iliade ergo ubique positum nomen de armis militaribus, corpus tegentibus. ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα ἔχοντες, λ, 41, viri in pugna occisi, cruentata habentes arma sua. καταδὺς ἐγὼ κλυτὰ, μ, 228. ἀρήϊα, π, 284. τ, 4. χ, 109, 114, 139, 141, 148, 201. ψ, 366. ω, 164, 218, 379, 465, 524, 533, quo loco τεύχεα in fine versus. sed de aliis instrumentis est, μ, 13, ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ, ubi de funere Elpenoris sermo est, et ubi quidem et militaria ejus instrumenta nautica et quotidiana, ex more. coll. λ, 74, ubi umbra Elpenoris rogat, ut corpus ejus comburatur, σὺν τεύχεσιν, ἅσσα (ἅτινα) μοί ἐστιν. ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχεα, ἑταῖροι, νηῒ μελαίνῃ, instruite et apte disponite armamenta in navi, ο, 218, inquit Telemachus navigaturus; ut ergo ibi ὅπλα navis notentur. sic fortasse et δ, 784, et π, 326, 360, τεύχεα δέ σφιν ἔνεικαν θεράποντες, arma militaria simulque alia utensilia ad iter apta mari, tulerunt illis ministri. λήσεσθαι χόλου εἵνεκα τευχέων, inquit Ulysses ad umbram Ajacis apud inferos, λ, 553, et medium ε in scansione eliditur. σὺν τεύχεσιν, cum armis, in armis, Γ, 29. Δ, 419. Λ, 386, 724. Π, 426. Σ, 303. X, 381. αὐτῷ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον, E, 450. et 737, θωρήσσετο ἐς πόλεμον, armabat se armis ad pugnam. sic, Θ, 376, 388. τεύχεσι παμφαίνων, Z, 513. T, 398. λαμπόμενος, P, 214. Σ, 510. Υ, 46. ἐν τεύχεσιν δῦναι, Ψ, 131. ἐνδύοντο, ω, 495, coll. 497, ἐνέδυνον τεύχεα. ἀμφὶ τεύχεσιν Ἀχιλλῆος δικαζόμενος, λ, 545, de Ajace. ὑπὸ τεύχεσι πεπτηότες, ξ, 474, coll. 479, sub armis contecti jacentes. πολλοὶ ἥρωες ἐῤῥώσαντο τεύχεσι περὶ πυρὴν, ω, 69, i. e. ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν, decurrebant armis circa rogum: de funere Achillis.

τεύχω, f. ξω. (Τέκω) paro, et quidem firmum et stabile: fabricor. κατασκευάζω, ποιέω. constituo. est a τέκω, interserto υ, et mutata tenui media. αὐτοῖς Ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει, parit quasi illis ærumnas, constituit, A, 110. αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε (ἔτευχε) κύνεσσιν, A, 4, ipsos cibum fecit canibus. δώματα, ἃ αὐτὸς ἔτευχε, Z, 314, coll. 316, ubi verbum ἰσοδύναμον, ἐποίησαν, *gebauet, (built.)* sic et verbum Germanicum, *ich teiche, (I dam, dyke,)* i. e. aggerem flumini oppono, et, *ein land enteichen, (to surround a tract with dykes,)* i. e. regionem aggeribus circumductis ab irruptione aquarum prohibere, et, regionem, madidam ante, injecto multo aggere explere et siccare, cum Græco τεύχω unius est originis. τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶνα Ἑκαμήδη, his paravit potionem miscellam, *machete zu rechte, (prepared,)* Λ, 623, coll. 640, ubi verbum ἰσοδύναμον, ὁπλίζειν: utrumque verbum γενικῶς positum, et τὸ εἰδικὸν interpositum 637, ἐύκησε, commiscuit, *hat eingerühret, (has mixed up.)* Τρώεσσι δὲ κήδεα ἔτευχε, N, 209, Trojanis funera et contristationes parabat. τρίποδας ἐείκοσι ἔτευχεν, Vulcanus, Σ, 373—377, ubi pocula confecit, quæ ambularent. didici, magnates quosdam habere et hodie ejusmodi pocula, αὐτόματα, quæ, inferne ad modum horologii portatilis facta, per mensam a conviva ad alium paullo remotius sedentem possint sua sponte vadere. quid si putes, id artificium jam Ægyptiis (et Homerus fuit Ægyptius nobilis) usurpatum fuisse? et postea deperditum, ut nostris demum sæculis denuo inventum sit? id certum est, Marchionem Brandenburgicum ineunte sæculo decimo octavo florentem, habuisse ejusmodi poculum aureum; cujus rotas per elasterem internum ita potuerit temperare, ut ad eum potissimum convivam pervaderet in mensa longa, ad quem voluerit ipse; sic tamen, ut quasi casu consisteret, deficiente intensius vel remissius tenso elastere. non omnes artes, quas pro recens inventis habemus, sunt recentes. τεῦχε δὲ πομπὴν, paravitque mihi dimissionem a se, κ, 18. et 118, τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος, instituit et fecit clamorem per urbem, ut convenirent cives, *liess es durch die stadt ausrufen, (caused proclamation to be made through the city.)* παλίωξιν παρὰ νηῶν αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι, O, 70, insectationem conversam a castris Græcis

perpetuo ego constituam, inquit Jupiter, i. e. faciam, ut vice versa Græci semper fugent Trojanos, sicut nunc Troës fugant Græcos. χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, poterat manibus artificiosa omnia struere, E, 61. τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων, id sceptrum Vulcanus elaboraverat, B, 101. sic, τὸν θώρηκα, Θ, 195, et, τὰ τεύχεα, T, 368, arma. τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἠὲ χάλαζαν, de Jove, K, 6, parans. ἄλφιτα τεύχουσαι, γυναῖκες, υ, 108, farinas facientes, i. e. molentes. et 119, ἐμοὶ, ἄλφιτα τευχούσῃ. ἄγε, σὲ ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι, te non noscendum faciam omnibus, ν, 397. et 191, ὄφρα αὐτὸν ἄγνωστον τεύξειε, ut eum non agnoscibilem faceret: et sermo est de Minerva, i. e. prudentia ipsius Ulyssis, qui personam sibi mira arte circumponendam existimabat, ne statim agnosceretur, et hinc periculum illud adiret, quo Agamemnon perierat. explorandos prius sibi esse animos suorum statuebat, et cognoscendum, quid in regia sua ageretur, antequam se aperiret. cave ergo active intelligas, ut Dacieria opinatur: quid enim Minerva faceret Ulyssem ignorantem? decepit fœminam doctissimam versus 188, 189: sed ex contextu id ita est intelligendum, quod volens et prudens Ulysses constituerit apud se, simulare, quasi non agnosceret terram, et fingere se prorsus peregrinum ad omnes qui obvii futuri sint. θεὸς ergo est prudens illud Ulyssis consilium, et simulatio alta, quæ sibi circumdedit caliginem quasi, i. e. personam, ne alii eum agnoscere possint. πόλεμον τεύξεις, ω, 475, bellum et pugnam fieri constitues, O Jupiter. τεύξει σοὶ κυκεῶνα, κ, 290, parabit tibi mixturam aliquam venenatam, Circe sc. et 316, τεῦξε δέ μοι. θρόνον Ἥφαιστος τεύξει, Ξ, 240, sellam commodam faciet ille tibi, *soll machen, (shall make.)* ἠελίῳ νηὸν τεύξομεν, soli templum ædificabimus, *wollen der sonne einen tempel stiften, (will build a temple to the sun,)* μ, 347. οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, illi parabunt nuptias, *werden die verheyrathung besorgen und stiften, (will arrange and provide for the nuptials,)* α, 277. β, 196. τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν χαρίεσσαν ἀθάνατοι ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ, ω, 196, parabunt mortalibus cantum gratum dii prudenti Penelopæ, i. e. homines canent adsidue de eximia Penelope. οἱ τεύξειν θάνατον, ei illaturum esse cædem, χ, 14, *ihm den tod anthun werde, (will put him to death:)* et illud οἱ pertinet ad τίς, 12. δώματα ἔτευξα, domos constituissem ei, δ, 174. εἴδωλον ἔτευξε, spectrum, simulacrum, confecit, E, 449, *liess ein gespenst der ähnlichkeit erscheinen, (caused a figure resembling him to appear.)* θάλαμον Ἥφαιστος, Ξ, 166, 338. ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ τὸ, ἔτευξε, πυκνάκις positum, Σ, 483, 608, 609, 610, 612, et est idem quod ἐποίησε et ἔτιθει, quæ verba, variationis causa, cum τεύχειν commutantur. χρύσειοι κύνες, οὓς Ἥφαιστος ἔτευξε, construxit, η, 92, ad servandam domum regiam; qui sine dubio obambulare poterant, pari modo ut paullo ante de poculis vidimus. ars fortasse, qua hodie puellam ligneam exornatam in mensa obambulare eleganter faciunt, fuit jam antiquissima, sed rara, et ideo Vulcano adscripta, et post deperdita ad longum tempus. et 235, εἵματα αὐτὴ ἔτευξε, vestes ipsa confecit. δόλον, struxit dolum, θ, 276. ἐμοὶ κυκεῶνα, κ, 316, coll. 290. γέλων ἑτάροισιν, risum sociis præbuit, σ, 349. ἐπεί μοι θεοὶ κακὰ κήδεα ἔτευξαν, α, 244. οἶτον θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἵνα ᾖ καὶ ἐσσομένοις ἀοιδὴ, θ, 579, fatum et exitum tristem fecerunt dii, ut esset posteris quoque celebris narratio. πύλαι πετασθεῖσαι ἔτευξαν φάος, portæ apertæ pepererunt salutem fugientibus, Φ, 538, ubi vides arctam cognationem hujus verbi cum τέκω vel τίκτω. οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε, θ, 177, nec deus quidem aliter fecerit, i. e. formosius parare non possit corpus. conf. θεός. ἠὲ θάνατον τεύξειε ἑκάστῃ, an mortem inferret cuique, υ, 11. Αἴγισθός μοι τεύξας θάνατον, λ, 408. et 429, κουριδίῳ πόσει τεύξασα θάνατον, de morte Agamemnonis, quam uxor cum adultero ei intulit. δύο Κρόνου υἷε ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχατον ἄλγεα λυγρὰ, N, 346, duo nati Saturni, Jupiter et Neptunus, diversum sentientes, caussabantur viris utriusque exercitus dolores tristes: et est dualis perfecti activi, coll. A, 4. ἐπίτονος (rudens) τετευχὼς (ἐκ) ῥινοῦ βοὸς, factus ex corio bovis, μ, 423, i. e. τμῆμα ὢν βοείου δέρματος. futurum 2 act. τυχῶ, ionice τυκῶ, aor. 2. ἔτυχον, ionice et cum repetitione prioris consonæ Ionica, τέτυκον, in qua dialecto hæc reduplicatio retinetur per omnes modos. δεῖπνον τετυκεῖν, prandium parare, ο, 77. χεῖρας νιψάμενοι τετύκοντο (omisso augmento imperf. m.) δαῖτα, lavabant manus et parabant cœnam, κ, 182. hæc media forma sæpe notat, consequor, paratur mihi, particeps fio. οὔτε σὺ πομπῆς τεύξῃ, fut. 1. m. per contractionem Atticam, ex τεύξομαι, τεύξεσαι, ionice τεύξεαι, et hinc contracte τεύξῃ, τ, 314, neque tu deductionis in patriam fies particeps. σοὶ δ' ἐνθάδε φημὶ φόνον ἐξ ἐμοῦ τεύξεσθαι, E, 653, tibi autem hic puto cædem a me illatum iri, *werde dir der tod angethan werden, (thy death will be brought about.)* ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι προβιβῶντος, Π, 609, sperabat enim se consecuturum esse hasta progredientem, *er werde ihn treffen, (he should hit him.)* τεύξεσθαι δόρπον, parare cœnam, T, 208. ἔνθα αὐτῇ δώματα τετεύχαται, pro τετευχνται, ubi ei domicilia parata sunt, N, 22, tertia plur. perf. pass. pro quo usus Atticus dicit τετευγμένα εἰσί. ἢ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, Ξ, 53, certe jam ista quidem parata sunt. et 220, ᾧ (ἱμάντι) ἔνι πάντα τετεύχαται, in quo omnia ista insunt, coll. 215, 216, et sermo est de cingulo Veneris. οὐ γὰρ ἔτι ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται, β, 63, non enim jam tolerabilia fiunt, *es wird nicht mehr erträglich gemachet, (what is done is no longer tolerable.)* φίλοις κήδεα, amicis dolores parati sunt, ξ, 138. αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι, τ, 563, alteræ enim januæ ex cornu factæ sunt; de portis somniorum. αἱ δὲ βόες (ἐκ) χρυσοῖο τετεύχατο, boves in clypeo

ex auro effictæ erant, Σ, 574, pro ἐτέτευχντο, pro quo usus Atticus dicit τετευγμέναι ἦσαν. θεῶν ἐτετεύχατο βωμοὶ, deorum aræ factæ erant et statutæ, Λ, 807. τάχα τετεύξεται ὄλεθρος, i. e. ταχὺ γενήσεται, M, 345, 358, mox fiet cædes. (est fut. 3. pass.) αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, ibi ei et monumentum statuetur, Φ, 322. et 585, ἔτι πολλὰ ἄλγεα, adhuc multa mala parientur. aor. 2. medii, ionice, est τετυκόμην, parabam, paravi. τετύκοντό τε δαῖτα, A, 467. B, 430. H, 319. θ, 61. π, 478. ω, 383. δόρπον, cœnam, μ, 307. δεῖπνον, υ, 390, coll. 392, i. e. ἐποίησαν, κατεσκεύασαν. ἔνθα κεν τετυκοίμεθα δόρπον, ubi parare possimus cœnam, μ, 283. sic, ἵνα ἐν κλισίῃ, ut in tugurio, ξ, 408. νῦν δ' ὥρη καὶ δόρπον Ἀχαίοισιν τετυκέσθαι nunc tempus est, his nobilibus parare cœnam, φ, 428, sed talem qualis prædicta erat υ, 392, 393. perfectum pass. abjicere quoque solet suum ε ex τέτευγμαι, ut fiat τέτυγμαι, factus sum, paratus sum; it. simpliciter, sum, exsisto. ἡμῶν ὁποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Γ, 101, utri nostrum mors et fatum paratum est, is moriatur. Ὠκέανος γένεσις πάντεσσι τέτυκται, Ξ, 246, nativitas omnibus aliis est. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, i. e. καὶ τοῦτό ἐστι, et hoc etiam est magnum bonum, O, 207. θνητὸς δή νυ καὶ σὺ τέτυξαι, mortalis tamen sane et tu es, Π, 622, natus es mortalis. εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, si mihi simile fatum paratum et destinatum est, Σ, 120. Ζεὺς πολέμου ταμίας, Δ, 84. T, 224, Jupiter est dispensator in præliis. κρείσσων Διὸς γενεὴ ποταμοῖο, proles Jovis fortior et præstantior est quam fluvii alicujus, Φ, 191. κακὸν δέ τε σῆμα, in malum signum tamen constituta est ea stella, X, 30. et 420, καὶ τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται, et ipse habet talem patrem. et 450, (ἵνα) ἴδωμαι ἅτινα ἔργα τέτυκται, videam, quidnam factum sit, inquit Andromache, audito procul gemitu. ἀριφραδέα δὲ τέτυκται, nam cognitu et distinctu facilia sunt ossa ejus ab aliis, Ψ, 240. ὅση θύρη, quanta est janua, Ω, 317. et 354, φραδέος νόου ἔργα, objecta est res prudentis animi indiga, adest. ὅ,τι σοὶ κακόν τε ἀγαθόν τε τέτυκται, δ, 392, quodcunque tibi malum bonumve acciderit, contigerit. et 771, φόνος υἷι, cædes filio destinata est, *es ist dem sohne die ermordung zugedacht, (the son's destruction is decreed.)* οὐκ ἐοικότα τοῖσι τέτυκται δώματα Φαιήκων, sunt non similiter ædificatæ, ζ, 301. εἵνεκα ξείνου τάδε, ob hospitem hæc instituta sunt, θ, 544. et 546, ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνος τέτυκται, hospes est loco fratris. ἦ σοί γε σιδήρεα πάντα, apud te omnia sunt ex ferro, *du bist ja wohl ganz von eisen, (thou art made entirely of iron,)* μ, 280. οὐδὲ εὐρεῖα τέτυκται neque lata vel ampla est insula, ν, 243. εὐνή μοι στονόεσσα, cubile meum est gemitus plenum, ρ, 102. τ, 595. μέγα σῆμα τέτυκται ἐν λέχει, *an dem bette ist ein grosses wahrzeichen, (at the bed there is a particular mark,)* ψ, 188. sic et plusquamp. p. οὐ γὰρ καταθνητὸς ἐτέτυκτο, non enim mortalis erat, E, 402, 901. et 446, ὅθι οἱ νηός γε, ubi ei templum erat. et 78, Σκαμάνδρου ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, Scamandri sacerdos erat. ἄριστος ἐνὶ Θρῄκεσσι τέτυκτο, erat præstantissimus inter eos, Z, 7. ἑκάστῳ δώματα καλὰ, domus pulcræ cuique exstructæ erant, Λ, 77. sic, τεῖχος, murus exstructus erat, M, 8. et 164, ἦ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο, certe et tu amans mendacii factus eras. ἀρχὸς Ἀθηναίων ἐτέτυκτο, princeps Atheniensium factus erat, O, 337, ut notetur princeps τευκτὸς, i. e. χειροτονητὸς καὶ ὡς εἰπεῖν ποιητὸς, non vero natus, sed electus rex. et 643, (κατὰ) νόον ἐν πρώτοις ἐτέτυκτο, consilio erat inter primos aptus. Διὸς ἱερεὺς Ἰδαίου, constitutus fuerat sacerdos Jovis Idæi, Π, 605. τὸ δὴ πέρι θαῦμα, Σ, 549, hoc certe magnopere mirum erat. νύσσα τέτυκτο, meta fuerat, Ψ, 332. et 455, ἐν μετώπῳ λευκὸν σῆμα, in fronte album signum natum erat equo. τὰ δὲ οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο, illa autem nesciebant ut re vera constituta et futura erant, δ, 772. ν, 170. ψ, 152, ut acta erant, *wie es damit beschaffen war, (how they were circumstanced.)* ἀγορὴ παρὰ νηυσὶν, forum eorum erat apud portum, θ, 5. et 281, πέρι γὰρ δολόεντα, omnino enim insidiosa et occulta facta erant, illa vincula. et 384, ἦ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο, certe igitur parata et manifesta præbita sunt ea, quæ promiseras. καὶ γὰρ θαῦμα ἐτέτυκτο πελώριον, ι, 190, nam (is Cyclops) monstrum natum erat ingens et horrendum. πέρι μὲν εἶδος πέρι δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων, ubi sermo de Ajace, i. e. περισσότερον τῶν ἄλλων ἐτέτυκτο: et ibi de naturæ dono id dictum, P, 279. λ, 549, supra alios omnes erat quod formam et quod opera attinet. et 609, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο, ubi egregia et admiranda opera insculpta quasi et inserta erant, *wo vortrefliche arbeit dran angemacht war, (which was adorned with admirable workmanship.)* δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην, ξ, 234, gravis et reverendus inter eos factus essem. βωμὸς ἐφύπερ ἐτέτυκτο, ρ, 210. olim non hic erat mos procorum, σ, 274, *war vor diesem nicht der freier weise, (was formerly not the custom of suitors.)* περόνη χρυσοῦ, fibula erat ex auro, τ, 226. ἀφαυροτάτη, υ, 110, maxime infirma erat. νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐκ ἀεικὴς, υ, 366, et mens mihi in pectore est structa non inique et prave, *ich bin gar nicht etwa verrücket im kopfe, (I am not out of my mind,)* νοῦς ἐστίν μοι εὔτυκτος, *so wie er seyn muss, (as it ought to be,)* bene structus. et sic plene dictum: ergo alibi ad τετυγμένον semper subintelligendum, οὐκ ἀεικὲς, vel, εὖ. δόμον (εὖ) τετυγμένον αἰθούσαις, Z, 243, domum bene ædificatam et instructam porticibus. sic, σάκος, clypeum bene structum et firmum, Ξ, 9. et 66, τεῖχος, munitio firma. δέπας poculum bene elaboratum, Π, 225. κρητῆρα, Ψ, 741. cæterum dantur et κρητῆρες, μὴ τετυγμένοι, non arte et opera humana facti, nimirum οἱ τοῦ Ἡφαίστου πολλαχοῦ γῆς πυρόεντες, montium ignivomorum ora, quæ κρητῆρες appellantur. sic, κρητῆρα, δ, 615. ο, 115,

i. e. εὖ κατεσκευασμένον καὶ ἐπιτυχῶς. Διὸς βωμὸν, χ, 335. ἀγρὸν καλὸν τετυγμένον, ω, 205, ubi καλὸν, est neutrum pro καλῶς, agrum pulcre institutum et cultum. εἵματα τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν, X, 511, vestes probe textæ. ἄγγεα, vasa præparata, ι, 223. δώματα, ædes bene structæ, κ, 210, 252. δῶρα χρύσεα, i. e. ἐσκευασμένα χρυσῷ, τ, 185. δέπατα, υ, 153. οἰκία, φ, 215, domos firmas et ædificatas bene. τὰ δέ ἀθρόα πάντα τετύχθω, β, 356, hæc omnia congregata sunto, et præparata. τόδε σῆμα τετύχθω, φ, 231, istud esto compositum; *das soll die abrede seyn, (let this be the agreement.)* ἔλπομαι νῦν Ἄρηϊ πῆμα τετύχθαι, O, 110, puto nunc Marti damnum et dolorem paratum esse et accidisse. ἦ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι; α, 391, an putas istud vilissimum aut abhorrendum inter homines comparatum esse? νόστος ἐτύχθη, B, 155, reditus contigisset illis, paratus fuisset. et 320, θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη, admirabamur quale factum esset. sic, ἔργον ἀργαλέον, Δ, 470, labor arduus constituebatur, exoriebatur. Ἠλείοις καὶ ἡμῖν νεῖκος, Eleis et nobis certamen oriebatur, Λ, 670. ὅμαδος, turba, strepitus, clamor pugnantium, M, 471. Π, 296. ἄλλος χόλος, O, 122, alia ira orta esset. et 696, μάχη δριμεῖα, acris pugna facta est. οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, οἷον ἐτύχθη, non ei dixit malum tantum, quantum re vera acciderat, P, 410. et 704, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη, sc. Ἀντίλοχος ἐκδραμὼν ad Achillem: magno desiderio is erat illis, *er ward sehr von ihnen vermisset, (he was exceedingly missed by them,)* quia apprime utilis fuerat illis in pugna. ὡς κεν ἐτύχθη, γ, 255, sicut re vera accidisset, *wie es wirklich würde geworden seyn, (as it would really have happened.)* κλαυθμὸν μὲν λάσομεν ὃς πρὶν, δ, 212, fletum omittamus, qui ante incidit nobis. οὔπω τι τοιοῦτο πάρος, nunquam quid antea tale fuit, σ, 36. et 220, οἷον δὴ τόγε ἔργον, quale tandem istud facinus patratum est. et 232, οὐ μῶλος ἐτύχθη μνηστήρων ἰότητι, non certamen factum est et evasit ex sententia eorum, *ist nicht nach ihrem sinne ausgefallen, (it has not turned out as they wished.)* Κενταύροις καὶ ἀνδράσι νεῖκος, φ, 303, ortum et conflatum est. θανάτου τέλος οἷον, ω, 123, quale fuit.

τέφρα, ας. ἡ. (Ἅπτω) cinis ex combustis lignis vel aliis. *asche, (ashes.)* a θάπτειν, incendere. κακκεφαλῆς δὲ χιτῶνι μέλαινα ἀμφίζανε τέφρη (ionice pro τέφρα) Σ, 25, ubi summus luctus describitur, ob quem in cinere jacebant vel sedebant. et hoc est: *im sack (trauerkleide) und in der asche (sitzend,) ([sitting] in sackcloth mourning habiliments and ashes.)* βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη, Ψ, 251, ubi de busto est sermo. Vide sub κόνις.

τεχνάω, f. ήσω. (Τίκω) artificiose fabricor et conficio. γυναῖκες ἐστὸν τεχνῆσαι, η, 110, mulieres ad artificiose texendum, *mit dem weben künstlich umzugehen, (to be engaged in weaving curious works.)* ταῦτα δ' αὐτὸς ἐγὼν τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω, Ψ, 415, *will ich meisterlich zu machen wissen und zu bedenken, (I will strive to make myself complete master of.)* ὁ δὲ εὖ τεχνήσατο καὶ τὰ, ε, 259, nam ille et ista (vela) elaborabat apte, sc. Ulysses. μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο, λ, 612, ubi optativus velut dubitative est positus, et duplex negatio fortius negat, hoc sensu: is qui elaboravit hoc tam eximium opus, credi fortasse potest, tale opus aliud non elaborasse, *der so das gemachet, mag wol nichts dergleichen mehr gemachet haben, (he who has done this could scarcely have produced any other equal to it;)* ut innuatur, illud opus fuisse unicum in suo genere, *das einzige von der art, (unique in its kind;)* οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτο διὰ βίου ποιήσαιτο ὁ ποιήσας τοῦτο ἔργον, ἀλλ' ἢ μόνον ἐκεῖνο. alii, satis inepte, accipiunt hunc versum pro detestatione et imprecatione, quasi diceret poëta, utinam non elaborasset hoc, (ut ad τεχνησάμενος subintelligatur εἴη) et ne unquam elaboret aliud tale: ob eamque causam comma ponunt post participium. sed manifesta est ineptia hujus explicationis: nam quid mali ortum est apud inferos ex hoc opere? est potius apud poëtam admiratio singularis alicujus artis in eo τελαμῶνι. a τεχνάω est eodem significatu τεχνάζω, et τὸ τέχνημα et τέχνασμα, arte elaboratum quid.

τέχνη, ης. ἡ. (Τίκω) artificium, ars, *die kunst, (art.)* est pro τεύχνη, interserto Νῦ a τεύχω. in specie notat artem fabrilem, deinde quamvis. ὅπλα χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, γ, 433, instrumenta fabrilia quibus perficitur ars illa, coll. 434. οὐ δολίης ἐπιλήθετο τέχνης, δ, 455, non callidæ obliviscebatur artis suæ, Proteus mutabilis. ὑπ' ἀνέρος, ὅστε ῥα τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνῃ, Γ, 61, a viro, qui quidem arte trabem navalem (i. e. arborem unde fiat illa trabs) dejicit et cædit: vel et, qui arborem jam dejectam præparat securi sua ut fiat apta trabs; nam ἀτέχνως ξυλοκοποῦντι τέκτονι non multum prodest vis ferri de qua sermo ibi est. meminerit tiro, per omne opus poëtæ attendenda esse omnia verba, nullum ex iis frustra positum, sed omnia collimare ad unum scopum magis contingendum. ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ, λ, 613, qui illum balteum sua arte variis figuris exornavit, *nach seiner kunst mit güldenen figuren beleget hat, (had skilfully adorned with figures of gold.)* Αἴγισθος δολίην ἐφράσατο τέχνην, artem subdolam excogitavit, δ, 529, *erdachte eine list, (devised a stratagem.)* ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην, quem Vulcanus edocuit et Minerva omnigenas operas, ζ, 234, et in specie ibi de χαλκευτικῇ καὶ χρυσοχοϊκῇ sermo est. sic et ψ, 161, de fabro aurario. βραδὺς (tardus Vulcanus, utpote claudus) εἷλεν (cepit) Ἄρηα ὠκύτατον, τέχνῃς, dolis et artificioso opere, θ, 331, coll. 296, a. et 327. τέχνας Ἡφαίστου, dolos ejus, nam τέχνη sæpe pro ὁ δόλος, q. v. ut ergo δεσμοὶ τεχνήεντες,

vincula artificiosa, sint *οἱ κατὰ δόλον*. sic *ἀτέχνως* poni solet pro, *δίχα δόλου*, sine fraude et astutia, *φανερῶς*, aperte et simpliciter.

τεχνήεις, *εσσα, εν.* (Τέκω) artificiosus, dolosus, *δεσμοὶ τεχνήεντες*, vincula artificii et doli plena, ϑ, 297, quod opponitur *τῷ φανερῷ*: occultata.

τεχνηέντως, (Τέκω) adverb. artificiose, scienter, *kunstmässig, (skilfully.)* *πηδαλίῳ ἰθύνετο (τὴν ναῦν) τεχνηέντως*, regebat navem gubernaculo scienter, ε, 270.

τέῳ pro *τινὶ*, vide sub *τὶς*, aliquis, ad medium.

τέων pro *τίνων*, vide sub *τίς*, quis, prope medium.

τέως, (῾Ο) interim, tamdiu. *μιμνέτω αὖθι τέως γε*, maneat hic tamdiu saltem, Τ, 189, sequente *ὄφρα*, ut, donec. *τέως*, tamdiu, præcedente *εἵως*, quamdiu, Υ, 42, 41. *ὄφρα τέως μένω*, ut tamdiu quietus resistam, Ω, 658, *ἐν τοσούτῳ*. *τείως* (præcedente *ἕως*) *μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε*, interim alius fratrem meum occidebat, δ, 91, 90. *τείως κείσθω*, usque ad id tempus, ο, 127, *bis dahin, (till then.)* et 231, *ὁ δὲ τέως* (monosyllabice in scansione legendum) *μὲν ἐνὶ μεγάροις δέδετο*, ille aliquamdiu vinctus erat, *eine ziemliche weile, (a considerable time.)* *ὃς τείως μὲν*, qui tamdiu, eo usque, π, 139, coll. 142, *bis dahin, (so long.)* et 370, *τὸν δ' ἄρα τέως* (monosyllabice scandendum) *μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων*, eum autem interim domum jam deduxerat fortuna sua favens. *τέως δ' ἄρα δῖα θεάων δῶρα δίδου*, interim, in eo spatio temporis, dea dabat dona, σ, 189. *αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα*, ω, 161, at ille interim tolerabat constanter, *er hatte bey dem allen und so lange, fassung genug, (meanwhile he held out firmly.)*

τῆ pro *τάε*, vide sub *τάω*.

τῆθος, *εος. τό.* (Θάω) ostreum, *eine auster, (an oyster.)* *ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν*, ostrea quærens in fundo maris, Π, 747, quæ quærunt *οἱ κυβιστητῆρες*, urinatores. est ergo *εἶδος ὀστρέου*, *παρὰ τὴν τηθὺν* (quam vide sub *θάω*) i. e. *γῆν*, *γεώδη γάρ εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων θαλασσίων, διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος σκληρότητα.* Sed præstat tamen, hoc nomen ab *ἡ τήθη*, i. e. *ἡ τροφὸς τῶν βρεφῶν*, deducere, *διὰ τὸ τρυφερὸν καὶ οἷον γαλακτῶδες καὶ δροσερὸν*, quia ostrea valde nutrientem habent succum: unde et aliquis ea per epitheton vocavit *ἑρσήεντα*. Vide sub ΘΑ'Ω.

τηκεδὼν, *όνος. ἡ.* (Τέκω) dissolutio, tabes. *οὔτις νόσος ἐπήλυθε, ἥτε τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμὸν*, nullus morbus supervenit mihi, qui eripuit mihi vitam e corpore, tabe odiosa, λ, 200.

τήκω, f. *ξω.* (Τέκω) liquescere aut contabescere facio. proprie de cera aut nive. Dores dicunt *τάκω*. est indidem a *τέκω*, pario, gigno: et per usum huic notioni junctum verbum, sicut et Germani suum *machen* et *fertigen (to do)* varie ponunt ex usu loquendi. *μηδὲ θυμὸν τῆκε, πόσιν γοόωσα*, ne macera cor tuum, maritum lugens, τ, 264. *κλαίουσα τέτηκα*, igitur flendo tabesco, Γ, 176, *desshalb weine ich mich ganz ab, (therefore I pine away with weeping.)* diffluo lacrimis. *αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς τήκετο, δάκρυ τ' ἔδευε παρειὰς*, ϑ, 522, ubi ponitur de lacrimante quidem, at furtim tamen. *τῆς ἄρα ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρὼς, ὥστε χιὼν κατατήκεται ἐν ὄρεσιν, ἣν Εὖρος κατέτηξεν, τηκομένης δὲ αὐτῆς πλήθουσι ποταμοί. ὣς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης, κλαιούσης ὃν ἄνδρα παρήμενον*, τ, 204—209, ei igitur audienti talia, fluebant lacrimæ, et madefiebat cutis, sicut nix dissolvitur in montibus, quam Eurus solvere solet, et resoluta ea abundant fluvii: sic hujus pulcræ genæ madefiebant, plorantis suum virum, adsidentem tamen ei et personatum. et poëta inhæret ibi huic verbo ut maxime apto huic rei: atque ex h. l. maxime apparet vis verbi. *ἐν νούσῳ κεῖται, δηρὸν τηκόμενος*, morbo decumbit, paullatim contabescens, ε, 396. hinc est *τὸ τήγανον*, quasi *τήκανον*, quod et *τάγηνον* scribitur, et *ἤγανον*: quidam vero dicunt, *τὸ τάγηνον* esse *τὸ ἐν τηγάνῳ ἑψηθὲν*, ut differentia adsit. inde est verbum *ἀποτηγανίζειν*.

τῆλε, (Τέλλω) adverb. procul, longe, remote, *weit davon, fern, (far off, remote.)* *τῆλε ἐξ Ἀσκανίης*, ubi est pro *τηλόθεν*, *weit her, (far distant from,)* Β, 863. *αὐτὸν ῥίψω τῆλε μάλα*, *sehr weit weg, (very far away,)* Θ, 14, ubi est *ἐπίτασις τοῦ, πόῤῥω*. *τῆλε δὲ χαλκὸς ἔλαμπε ὡς ἀστεροπὴ Διὸς*, procul lucebat æs sicut fulgur Jovis, Κ, 153. *ᾤχετο τῆλε διὰ προμάχων*, ibat longe per primos ordines pugnantium, vel, inter primos ordines, Λ, 358, *er drunge weit unter sie, (he went far forward among them.)* *οὔπω μετασπὼν ποσὶ*, non longo intervallo insequens eos, *durfte nicht weit nachlaufen, (durst not pursue them far,)* Ρ, 190, ubi tamen possit esse adverbium temporis, non diu. *μὲ ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα*, dolor me invasit longe cadentem, Σ, 395, de Vulcano, cum a Junone dejectus esset cœlo, ne videretur a reliquis diis claudus iste natus. *τῆλε (σὺν) αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε*, procul cum ipsa galea caput ei excussit gladio, Υ, 482. ergo *βάλλειν* non semper ponitur *ἐπὶ μόνης τῆς μήκοθεν βολῆς*, de jactu ex longinquo. *τῆλε ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ*, hasta procul aberravit a scuto, Χ, 291, *fuhr weit vorbey, (widely missed.)* et 445, *τῆλε λοετρῶν*, procul a lavacris, procul a lavando, recreationis causa. *εἴργουσί με ψυχαὶ*, procul a se arcent me animæ aliæ apud inferos, non admittunt me, Ψ, 72. et 880, *τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ κάππεσε*, procul inde decidit. sic, *ἀπ' αὐτῶν ἔλαμπε χαλκὸς*, λ, 44, procul ab iis splendorem misit æs. *ἀπ' αὐτοῦ αἰχμὴ χαμάδις ἔπεσε*, Π, 117. *ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα*, Χ, 468, procul a capite suo effudit redimicula. *ἀπὸ Λαρίσσης*, Ρ, 301. *τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης*, Λ, 816. Π, 539, β, 333. σ, 301. ω, 289, procul a suis. *ὤλετο τῆλε*, periit in peregrino solo, β, 183. *δόμων ἄπο*

τῆλε ἀλάλησο, procul a domo circumvagare, γ, 313. sic et ο, 10, ἀλάλησαι, ubi tamen alii, pro τῆλε, legunt δὴν, diu. ἀπὸ σχεδίης αὐτὸς πέσε, procul a navigio cecidit, ι, 315. νεὸς, a nave, μ, 354. Ἰθάκης ἄξω τὸν, ρ, 250. et 312, ἀνδρὸς τῆλε θανόντος, viro procul in remotis regionibus mortuo. ὅς που τῆλ' Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται, υ, 340, qui procul hinc aut periit aut vagatur. est ergo adverbium loci: a τὸ τέλος.

τηλεδαπὸς, ἡ, όν. (Τέλλω) qui ex longe dissito loco est, οὗ τῆλε καὶ μακρὰν τὸ ἔδαφός ἐστι. nam videri possit ex τὸ ἔδαφος compositum. sed rectius habetur pro terminatione paragogica. sic ἡμεδαπὸς, nostras, ἀλλοδαπὸς, alienigena, peregrinus. νήσων ἔπι τηλεδαπάων, Φ, 454, distracto circumflexo ultimæ per insertum α, simul ut magis appareat genus fœmininum: in insulas dissitas longe. sic et Χ, 45. ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, virorum externorum, extraneorum, ζ, 279. ξείνων, τ, 351, 371. ω, 267, et φιλίων his locis est comparativus, ad οὔτις ἀνὴρ vel βροτός. γυναῖκες vero sunt ancillæ et ministræ. ξείνῳ τηλεδαπῷ, ξ, 415. ἤλυθεν ἀνὴρ τηλεδαπὸς, ο, 224.

τηλεθάω, (Θάλω) vireo. idem quod θαλέθω et θάλλω. dicitur et τηλέθω, et est ionice factum ex θαλέθω. ὕλη τηλεθόωσα, pro τηλεθάουσα, contr. τηλεθῶσα, sylva germinans et virescens, Ζ, 148. ι, 63. et hoc maxime τῶν ἀειθαλῶν, semper virentium arborum. δένδρεα τηλεθόωντα, η, 114. ν, 196. ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, η, 116. λ, 589. ἔρνος τηλεθάον, germen virens, Ρ, 55. et his omnibus locis proprie positum verbum. metaphorice vero, παῖδας τηλεθάοντας, quasi de plantis, Χ, 423. χαίτην τηλεθόωσαν, Ψ, 142, comam lætam.

τηλεκλειτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κίλω) longe celebratus, procul celeber fama. a τῆλε, procul. ἐπίκουροι, Ι, 233, qui procul hinc clari sunt, et nunc etiam hic præstantiam suam celebrandam exhibent. Φοίνικος τηλεκλειτοῦ, Ξ, 321. Ἰκαρίου, τ, 546. Ἐφιάλτην, λ, 307.

τηλεκλητὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κίλω) quod et τηλέκλητος scribitur. ex longinquo advocatus et evocatus. τηλεκλητῶν δ' ἐπικούρων, Ε, 491. Ζ, 111. ex τῆλε, procul.

τηλεκλυτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κίλω) in longinquum celeber, late et procul memorabilis. a τῆλε, procul. *weitberühmt, (far renowned.)* Ὀρέστης, α, 30. τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης, Τ, 400, ubi Achilles sic appellat equos suos duos, natos ab equa Podarge.

τηλέπυλος, ου. ὁ ἡ. (Πίλω) portas longe a se invicem dissitas habens; ubi porta per quam introitur, longe et procul abest ab ea qua exitur. est epitheton magnæ urbis; a τῆλε, procul. τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, sc. πόλιν, κ, 82. ψ, 318, i. e. τὴν μεγάλην, τὴν διασταδὸν πύλας ἀμφιθύρως ἔχουσαν. alii exponunt per, μακρόπυλον, οὐ τῷ διαστήματι, ἀλλὰ τῷ πλάτει τῶν πυλῶν καὶ τῷ μήκει, nam homines ibi habitantes erant gigantum statura, quibus spatiosiores et altiores portæ opus erant, coll. κ, 113, 120. alii accipiunt pro nomine proprio urbis, et λαιστρυγονίην pro epitheto, regionem hominum designante. sed nostra expositio compositioni nominis est accommodatior.

τηλεφανὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) procul apparens et conspicuus. τύμβον, ὅς κεν εἴη τηλεφανὴς, monumentum sepulcrale, quod longe conspici possit, ω, 83, *das weit gesehen werden kan, (that can be seen at a great distance.)*

τηλίκος, η, ον. (Ἔω) tantus, statura aut ætate. πατρὸς τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, patris ea ætate qua ego sum, Ω, 487, *der so bey jahren ist wie ich, (of my age.)* ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσὶ, α, 297, non amplius es ea ætate, cui conveniat negligentia et incuria. sic et, ἐστὶν, τ, 88, non est amplius ea ætate qua nihil animadvertebat. οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι (in villis) μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ, ρ, 20, non sum amplius ea ætate, ut possim ruri vivere et opus facere: οὐκ εἰμὶ τοιαύτης ἡλικίας, ὥστε εἰς πᾶν ἔργον πείθεσθαι τῷ κελεύοντί μοι κατ' ἀγροὺς, ὡς οἷα δηλαδὴ γέρων ὢν καὶ οὐκ ἐξισχύων πονεῖν. personatus enim, senior ac imbecillior videbatur, ac erat. ἤδη μὲν γάρ σοι παῖς τηλίκος, filius tibi jam est ea ætate, σ, 174.

τηλόθεν, (Τέλλω) adverb. e longinquo, *von weitem her, (from a distance.)* eminus, *aus der ferne, (from afar off.)* τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, Α, 270. π, 25. ἐξ Ἀμυδῶνος, Β, 849. et 857, Ἀλύβης. et 877, Λυκίης. μάλα τηλόθεν ἥκω, *ich bin aus sehr fernen orten her, (I come from a great distance,)* Ε, 478, coll. 479. et 651, ὧν εἵνεκα ἦλθε. ἐκ νήσου, Σ, 208. τηλόθεν ἐν πεδίῳ, procul in campo, Ψ, 359, ubi est pro τηλοῦ, *von ferne, fern, (from afar, from a distance.)* ῥεῖα θεός γε θέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι, facile sane deus, si vult, etiam eminus et procul ab eo habitans, virum servare possit, γ, 231. τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν αὐτὸν, ε, 283. εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσὶ, ζ, 312, si vel maxime ex longinquo es, *wenn du auch noch so weit her bist, (though thou mayst have come from ever so great a distance.)* sic et, ἐστὶ, η, 194. νήπιός εἰς, ὦ ξεῖνε, ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας, omnium rerum imperitus es, O hospes, aut ex longinquis locis advenis, ι, 273. ν, 237. sic εἰληλουθὼς, τ, 28.

τηλόθι, (Τέλλω) adverb. procul, in longinquo loco. τηλόθι πάτρης, procul a patria, Α, 30. Π, 461. Σ, 99. Ω, 86, 541. β, 365. τὸν καὶ τηλόθι ἐόντα, Θ, 285. Ζεῦ, ναίων, Π, 233, nam in summo cœlo habitat. et poëtice dicitur in remoto a nobis loco habitare deus, quia sensibus non percipitur immediate: poësis vero est oratio sensibus accommodata. ergo poëta, ut philosophus, agnovit omnipræsentiam dei; sed ut poëta, eam diserte exprimere non potest, maxime cum ejus notionem distinctam nullam habeamus, nisi dicas, consistere eam in omnipotentia et omniscientia, et ex his duabus simul sumtis factam esse denominationem. nam qui omnia scit, et in omnibus operatur, is est ubi-

que præsens. εἰμὶ ἐκ Παιονίης τηλόθι ἐούσης, Φ, 154. τηλόθι δὲ ὕλη, Ω, 662, sylva unde lignandum est, in remoto ab urbe est loco. Αἰθίοπας ἐόντας, α, 22. νῆσον ἐοῦσαν, ι, 55. et 59, ὀδμὴ ὀδώδει, odor olebat in longinquo, *man roch es weit, (it might be smelt at a great distance.)* σοὶ ἐόντι, λ, 438, absenti longe ab ea. ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν, μ, 135, in aliam sedem a domo transtulit, ut procul habitarent.

τηλόσε, (Τέλλω) adverb. in locum remotum, *weit hin, (to a distance.)* τῶν τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμὴν, *höret den schall in die ferne, (hears the sound at a distance,)* Δ, 455. ἀπέῤῥιψε καλύπτρην τηλόσε, abjecit velamen capitis procul a se, Χ, 407.

τηλοτάτω, (Τελλω) adverb. valde longe et procul. est a τηλοῦ, abjecto υ, sicut ab ἀγχοῦ fit ἀγχοτέρω, ἀγχοτάτω. a τῆλε deberet esse τηλετάτω, a quo et est τήλιστα, maxime remote. τὴν γὰρ τηλοτάτω φασὶν εἶναι, hanc insulam maxime procul remotam a nobis dicunt esse, η, 322, i. e. ποῤῥωτάτω. et innuitur, Phæacum terram esse in Oceano Atlantico, extra orbem nostrum, circa insulas μακάρων, ubi Rhadamanthus degit. poëtice enim ἐκτοπίζει (ex loco suo amovet) hanc terram.

τηλοῦ, (Τέλλω) adverb. procul, longe, remote. idem ac τῆλε. sic ἄγχι (quod est oppositum τοῦ τῆλε) et ἀγχοῦ, ὕψι et ὑψοῦ. Λυκίη γὰρ τηλοῦ, Ε, 479, coll. 478. τηλοῦ ἐπὶ Ἀλφειῷ, procul hinc ad flumen illud sita urbs, Λ, 711. ἐπὶ ψαμάθου, Ψ, 853. ἔμπεσε πόντῳ σπεῖρον, velum procul a nave incidit in mare, ε, 318, coll. 315. et 431, μὶν ἔμβαλε πόντῳ, procul rejecit eum in mare. Τροίην τηλοῦ φασὶν εἶναι Ἀχαιΐδος αἴης, ν, 249. et 257, ὑπὲρ πόντου, procul trans mare versans. Ὀδυσσῆϊ τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ, ei procul hinc periit reditus, ρ, 253. τηλοῦ ἐμοὶ νόστου τέλος γενέσθαι, ubi ἐμοὶ pertinet ad τηλοῦ γενέσθαι, ut fiat procul a me consummatio reditionis, χ, 323. ὤλεσε νόστον τηλοῦ Ἀχαιΐδος, procul hinc perdidit reditionem, ψ, 68.

τελύγετος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) etiam fœm. ἡ τηλυγέτη, apud Mosch. Id. 4, 79, ubi loquitur mater de filia sua unica. proprie dicitur de natis, cum patres jam sunt senes, et quasi extra tempus gignendi: ὁ πατρὶ γεννηθεὶς τῆλε ὄντι τοῦ γεννᾶν καὶ ἐξώρῳ, *ein im späten alter gezeugtes kind, (a child begotten in old age,)* τοῦ πατρὸς ἤδη τῆλε γενομένου, i. e. πόῤῥω ἡλικίας ἥκοντος. et quia apud senes patres post tales natos non est spes plurium; hinc τηλύγετος notat et, μόνος υἱὸς, μεθ' ὃν οὐκ ἔστι τεκνώσασθαι, *ein einziges kind, (an only child,)* potest nonnunquam et improprie esse, ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γεννηθεὶς, ἢ καὶ αὐξηθεὶς μετὰ γέννησιν, *der gebohren oder aufgewachsen ist, da der vater in fernen orten war, (one born or grown up while the father was in distant parts.)* ponitur etiam ἐπὶ τοῦ ἐν θηλείαις μόνου ἄῤῥενος παιδὸς, καὶ ἐπὶ τῆς ἐν ἄῤῥεσι μιᾶς μόνης θυγατρὸς, *wenn ein einziger sohn nach vielen töchtern, oder eine einzige tochter nach vielen söhnen, geboren ist, (when an only son is born after many daughters, or an only daughter after many sons:)* et talis filius vel filia, διὰ τὸ μονῆρες τοῦ γένους, τηλύγετοι quasi, tarde et post longum spatium nati, sunt τοῖς γονεῦσιν. sic Ι, 143, 285, de Oreste, ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται, qui mihi unicus nutritur, μονογενὴς ἐπὶ θηλείαις, unicus natus post filias. Nam Agamemnon habebat tres filias, et hunc unum filium post illas tandem natum. imo et unica soboles parentum juniorum, si nulla alia soboles sequitur, illis est τηλύγετος: ut ergo ἐπὶ μοναδικῆς γεννήσεως ponatur. sic ἡ Ἑρμιόνη erat Helenæ τηλύγετος, Γ, 175, παῖδά τε τηλυγέτην, filiam unicam: ubi fœmininum est ionice. collato δ, 12—14. Φαίνοπος υἷε, ἄμφω τηλυγέτω, ὁ δ' ἐτείρετο γήραϊ λυγρῷ, υἱὸν δ' οὐ τέκετο ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι, Ε, 153, ambos unicos et in senectute patris ineunte natos. ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν, Ι, 478, unicum, extrema ætate natum. υἱεῖ, ὅς οἱ τηλύγετος γένετο, ἐκ δούλης, δ, 11, qui ei unus et in senectute natus erat. ὡς πατὴρ ὃν παῖδα ἀγαπάζει ἐλθόντα ἐξ ἀπίης γαίας μοῦνον τηλύγετον, π, 19. Sed Ν, 470, ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς, velut puerum unicum, quales, ut soli hæredes opum paternarum, vitæ sunt cupidiores, et absentes semper respectant animo patrem; qui etiam delicatius solent educari, et hinc ad pericula subeunda sunt ignaviores. quanquam alii h. l. per τηλύγετον intelligunt γέροντα, καὶ ἤδη τῆλε γενόμενον, πόῤῥω ἡλικίας ἥκοντα: non cepit eum timor aut fuga, sicut senem aliquem imbellem; nam nondum erat senex. incommode. incommodius et alii per μεμονωμένον καὶ ἐναπολειφθέντα τοῖς πολεμίοις, destitutum a suis, et solum relictum hostibus: *der alleine zu weit unter die feinde gerathen und von den seinen verlassen ist, (who has penetrated alone too far among the enemy and is not supported by his men.)* possit ergo vox esse facta ex τῆλε, et ὁ γενέτης, unde per syncopen fit τηλυγέτης, ὁ, et τηλύγετος: nisi potius est a perf. pass. a γέω, γέγημαι, σαι, ται, unde est γητὸς, et γατὸς, natus, et per mutationem γετός. Vide sub μόνος.

τῆμος, (Ἦ) conj. poëtica. tunc. sequi solet post ἦμος, quod vide. sæpe autem sola ponitur. ἐς τῆμος τὶ, atque eo usque, *und bis dahin, (and till then,)* ad tunc ergo, η, 318. atque id quidam conjunctim scribunt ἐστῆμος, sicut ἐσαύριον pro εἰς τὸ αὔριον, in crastinum. τῆμος δὴ, tum igitur, præcedente εὖτε, quando, ν, 95, 93.

τηΰσιος, ία, (ίη,) ιον. (Δέω) est proprie, humidus, *nass, (wet.)* deinde metaphorice, molestus, *kümmerlich, (troublesome.)* sicut Germani de adverso tempore, molestiæ pleno, dicunt, *ein nass jahr, (a wet year,)* anni tempus nimis pluvium. est a δεύω, unde fit δεύσιος, et per διάλυσιν Ionicam, δηΰσιος, ut ab εὔκομος ionice est ἠΰκομος, et τὸ Ταΰγετον, ὄρος Ἀρκαδι-

κὸν, τὸ Τηΰγετον. deinde, mutato δ in τ, (nam δ facile in ϑ vel τ transit) τηΰσιος. notat ergo proprie, ὑγρὸς, ἅλιος: deinde per metaphoram, πόνηρος, laboriosus, molestus; nonnunquam et, μάταιος, inanis, sine effectu optato. σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς, γ, 316, tu autem frustraneum iter ieris. sic et ο, 13. sic et ἅλιος, ab ἡ ἅλς, mare, pro frustraneo poni solet.

τιέω, f. τιήσω. (Τῶ) punio, crucio, me vel alium, dolore adficio ex aliqua re. notat plerumque intransitive, *ich gräme mich, ich beschwere, (I grieve, fret.)* τετιηότι (extruso κ) ϑυμῷ, animo tristi, Λ, 554, de leone, abacto a præda sperata. et 555, οὕτως Αἴας ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ ἤϊε πολλὰ ἀέκων, sic Ajax a Trojanis cruciatus corde abiit valde invitus. sic de leone, in forma activa, Ρ, 664. et de Hecuba tristi, Ω, 283. δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν, diu muti erant tristes Græci, Ι, 30, 691, *die bekümmerten edlen, (the sorrowful Greeks.)* τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, propter quid ita male adfectæ estis, Minerva et Juno, Θ, 447, *wodurch werdet ihr so geplaget und unmuths, (what has annoyed and vexed you so?)* et urbane eas Jupiter adloquitur, si sequentia conferas; tristitiam eorum interpretans fatigationem in pugna contra Trojanos. et idem tamen simul σκύζεσθαι dicit. ut ergo τιεῖσθαι et de fractis viribus et de animo inde indisposito possit poni. φίλον τετιημένος ἦτορ, i. e. ὁ κατὰ ψυχὴν αὐτοῦ πάσχων ad differentiam τοῦ κατὰ σῶμα, si sc. additur ἦτορ, α, 114. β, 298, de Telemacho. et π, 287, de Ulysse, maxima lassitudine et tristitia adfecto. ϑ, 303, de Vulcano, cum deprehenderet Martem. σ, 152, de Amphinomo, turbato in conscientia animi sui. Πηνελόπεια φίλον τετιημένη ἦτορ, δ, 804. sic, τετιημέναι, Θ, 437, de Junone et Minerva. notat igitur in genere, si quis malo aliquo adficitur et quasi punitur.

τίη, (Τῶ) quid? cur? idem quod τί, cum paragoge. et accentus in penultima est antiquus et Ionicus: recentiores Attici scribunt in ultima, τιή, sicut ἐπειὴ pro ἐπεὶ, ὁτιὴ pro ὅτι. Α, 365. Ζ, 55, 145. Κ, 432. Λ, 407. Μ, 310. Ν, 810. Ξ, 264. Ο, 244. Ρ, 97, 170. Υ, 251, 297. Φ, 106, 153, 436, 562. Χ, 122, 385. Ψ, 409. ο, 325. π, 422. ρ, 375. τ, 482, 500. est ergo interrogativum, cur tandem, cui rei.

τιθαιβώσσω, (Βοῦς) est verbum Ionicum, de apibus proprie dictum; et vi vocis est, cibum repono mihi, *sammle futter und speisen, (I collect food and subsistence.)* a τίθημι, et ἡ βόσις. ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι, ν, 106, i. e. ἀποτιθοῦσι βίον ἑαυταῖς, σιμβλοποιοῦσι. Vide sub μεσαιπόλιος.

τιθέω, (Θέω) pono, facio, efficio, est distract. præs. a ϑέω. et format ex se solum imperfectum. πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, pro ἐνετίθει, Α, 440, pro ἐτίθει. sic et 446. φύσας ἀπάνευθε πυρὸς τίθει, folles removebat ab igne, Σ, 412. ἵππον ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου, dabat ei equum, Ψ, 597, coll. 592. nam τιθέναι et διδόναι in talibus sunt idem. sic et 624, de φιάλη Nestori data. et 565, 797. δέπας μητρὶ ἐν χερσὶ τίθει, Α, 585. ἅρματα ἀμβωμοῖσι, Θ, 441. αὐτῷ ἐν χείρεσσι, Κ, 529. ἥ οἱ τίθει φάος, ei dabat lucem, i. e. felicitatem, Υ, 95, de Minerva. τίθει νικήσαντι δέπας, Ψ, 656, quod est solemne verbum in certaminibus si victori præmium ponitur. sic et 740. et in ὁπλοποιΐᾳ quater occurrit ἐτίθει pro ἐποίησε, Σ, 541, 550, 561, 606, coll. 573, 483, ubi apparet, τιθέναι esse idem quod ποιεῖν καὶ τεύχειν, et 590, ποικίλλειν. ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρύοπα Ζεὺς, Ν, 732, coll. 730. hinc est νουθετεῖν, i. e. νοῦν ἐντιθέναι τινὶ, coll. Θ, 36. ἐτίθει ἐν κίστῃ ἰδωδὴν, ὄψα, ζ, 76, 77. et 252, εἵματα ἐπὶ ἀπήνης. μοῖραν αὐτῷ ἐτίθει, ρ, 335. ἐν χερσὶ, ϑ, 406. ο, 130. πυρὸς ἐγγὺς εὐνὴν, ξ, 518.

τίθημι, (Θέω) idem. habet ex se solum præs. imperf. et aor. 2. φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Ζεὺς, Δ, 83, conciliat amicitiam inter utrosque. ἀκήριον τίθησι, i. e. ποιεῖ, Λ, 392, exanimem reddit. ῥόον πεδίονδε τίθησι πλάζων, Ρ, 750, evagari faciens facit ut fluvius per campum exundet. παναφήλικα παῖδα τίθησι, Χ, 490, ab omnibus æqualibus puerum destitutum reddit. ξυνὸν κακὸν πολίεσσι τιθεῖσι, Π, 262, commune malum multis conficiunt. τίθησθα (pro τίθης) ἀΰπνους, facis nos somni expertes, ι, 404. ἦ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροις τίθησθα, ω, 475. τί δὲ ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε, φ, 333, cur hæc probrosa vobis esse putatis? coll. 331, s. patratis enim alia magis inhonesta vis omnis ergo inest τῷ, ταῦτα, sc. quod hic hospes vult arcum tentare. ἐν στήθεσσι τιθεῖσι ϑεοὶ, β, 125. τίθεσαν (ἐτίθεσαν, imperf.) δὲ ϑύραζε, χ, 456. aor. 2. ἔθην. sed tertia pluralis ἔθεσαν potuit rectissime referri ad ϑέω, f. ϑέσω, aor. 1. ἔθεσα, αἰχμητήν μιν ἔθεσαν ϑεοὶ, Α, 290, fecerunt ex voluntate sua dii fortem bellatorem eum. et 433, ἱστία ἐν νηὶ ϑέσαν, pro ἐνέθεσαν, deponebant in navi. Μοῦσαι αὐτὸν ϑέσαν, Β, 599. ϑυμὸν ἐν στήθεσσι ϑεοὶ ϑέσαν, Ι, 633, ubi verbum illud simul innuit μῆνιν ἀπόθετον καὶ παράμονον, iram alte repostam animo. ϑεμέλια μογέοντες ϑέσαν, Μ, 29, quæ figura est etymologica. et 260, πρώτας ἐν γαίῃ, in terram infixerant. πήματα πολλὰ, Ο, 721. ἐν μέσῃ ἀγορῇ, Τ, 249. ἄνδρες πρότεροι, Φ, 405. ἐν πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν, Ψ, 165. Ω, 787. παῖδες βασιλῆος ἄεθλα, Ψ, 631. τλητὸν Μοῖραι ϑυμὸν ϑέσαν ἀνθρώποις, Ω, 49. et 797, ἐς κοίλην κάπετον. ἀνάπυστα ϑεοὶ ϑέσαν ἀνθρώποις, λ, 273. et 554, πῆμα ϑεοὶ ϑέσαν Ἀργείοισιν. τὰ ἐν νηὶ ϑέσαν, μ, 171, ubi alii legunt βάλον. et 448, ἐς νῆσον ἔθεσαν ϑεοὶ, ubi alii habent πέλασαν, adpropinquare fecerunt. μάργην σε ϑεοὶ ϑέσαν, fecerunt, ψ, 11. aor. 2. optat. ϑείην ἐν πυρὶ τόξα, Ε, 215. μὴ παῖδα ὀρφανικὸν ϑείης, Ζ, 432, orbum parente facias. ὅτ' ἂν φάος ἐν νήεσσι ϑείης, quando lucem castris attuleris, i. e. νικήσῃς, Π, 96. ut hoc ϑείης potest et esse conjunctivus a ϑέω,

pro ϑέῃς, et producte ϑείης, sine subscripto Iota. sic, κεχαρισμένα ϑείης, Ω, 661. ὄφρα ἀλίπλοα τείχεα ϑείη, faciat, M, 26. τάδε πάντα ϑεοὶ μεταμώλια ϑεῖεν, pro ϑείησαν, Δ, 363. ὄφρα με κακὸν καὶ ἀνήνορα ϑείης, facias, κ, 341. coll. 301, σὲ ϑείη. αὐτὸς νῦν ὄνομα εὕρεο, ὅ, τι κε ϑείης παιδὶ, nomen quod imponas, τ, 403. μνηστήρων σκέδασιν ϑείη, faciat dispersionem, α, 116. υ, 225. οὕτω νῦν Ζεὺς ϑείη, det, ϑ, 465. ο, 180. et 51, εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια ϑείη, coll. 75, ϑείω, ex qua collatione manifestum est, ϑείη esse posse præsens conjunctivi a ϑέω. ῥηϊδίως ϑείη (facere possit) νέον ἠδὲ γέροντα, π, 198. ῥηϊδίως ϑείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. ψ, 186, ponat alio in loco. ἔνθα κε ϑεῖμεν ἀγάλματα, poneremus ornamenta, μ, 347, pro ϑείημεν, per syncopen; nisi potius est pro ϑείομεν, et hoc pro ϑέωμεν, præsens conj. a ϑέω, per eandem syncopen infin. præs. τιθέναι, ionice τιθέμεν, attice τιθέμεναι et τιθείμεναι et τιθήμεναι. μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέα, non ponere, Ψ, 83, infin. pro imperativo. et 247, εὐρύν ϑ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι. et scriptio per ει est magis analogica, quam et accuratiores codices exhibent. infin. aor. 2. ϑεῖναι ἅλιον πόνον, laborem irritum facere, Δ, 26. et 57, ϑέμεναι, (pro ϑεῖναι) πόνον οὐκ ἀτέλεστον, non infectum. ϑεῖναι ἐπὶ γούνασιν Ἀθηναίης, Z, 92, pro ἀναθεῖναι, et id pro imperativo, deponat: nam sedebat simulacrum. πᾶσιν ἐλέγχιστον ϑέμεναι, B, 285, facere. ὑπ' αἰθούσῃ δέμνια ϑέμεναι, ponere, Ω, 644. ϑεῖναι λίθον, ν, 156. τόξον μνηστήρεσσι ϑέμεν, ionice pro ϑεῖναι, ponere ad certandum, φ, 3, 81. ω, 167. δέμνια ὑπ' αἰθούσῃ ϑέμεναι, δ, 297. η, 336. τόξον ἐν χείρεσσιν ἐμοὶ, φ, 235, dare, et ibi inf. pro imperat. particip. præs. τιθεὶς σῆμα Τρώεσσιν, Θ, 171. μετά σφισι πῆμα τιθέντες, Λ, 413, intra se pestem collocantes: nam ipsi sibi multum damni creabant, cum eum inter se concluderent. et particip. aor. 2. ἐν λεχέεσσι δὲ ϑέντες, Σ, 352. ἐν κλισίαις, Ψ, 254, sc. τὴν ὀστεοφόρον φιάλην. Forma media quoque occurrit. δαῖτα τίθενται, ρ, 269, convivium instituunt. sic, τίθεντο pro ἐτίθεντο, H, 475, i. e. ἐποίουν κατά τινα συνθήκην. et, δόρπον, I, 88. τίθεσθε ὄνομα, τ, 406, ponite, est imperativus. ἐς δίφρον ἄρνας ϑέτο, pro ἔθετο, Γ, 310, conf. ὅρκος. ϑέτο ϑυμὸν ἐνὶ στήθεσσι, I, 625. τοῖσι κότον αἰνὸν ἔθεσθε, adversus hos iram implacabilem reposuistis, Θ, 449. ἔθεσθε, sc. κατὰ νοῦν, statuebatis, credebatis, χ, 40. οὐκ ἐνὶ φρεσὶ ϑέσθε, pro ἔθεσθε, δ, 729. ὄνομα ϑέτο μήτηρ, σ, 5. δῶμα, ο, 241. οἰκία ἔθεντο, B, 750. αὖλιν, I, 232. πόνον καὶ δῆριν, P, 158, laborem et certamen constituunt. εὖ ἀσπίδα ϑέσθω, bene paret scutum, B, 382, *mache und setze den schild in guten stand, (get the shield ready.)* ἐν φρεσὶ ϑέσθε, N, 121. αἰδῶ ϑέσθε ἐνθυμῷ, O, 561, 661. οὔπη ϑέσθαι ἐπίσταμαι, nusquam scio deponere ea, ν, 207. ϑέσθαι γυναῖκα, facere uxorem, φ, 72. ἀμφὶ ὤμοις ἔντεα τιθήμενον, pro τιθέμενον, K, 34. ϑέμενος ἀγορὴν, ι, 171. κ, 188. μ, 319. ϑεμένη δίφρον, υ, 387, ponens sellam. μεγάλην ἐπιγουνίδα ϑεῖτο, ρ, 225, grande femur efficeret sibi; est aor. 2. m. optativi. *könnte sich dicke lenden ansetzen, den hintern mästen, (he should acquire large posteriors.)* locum ex κ, 333, vide sub ἐντίθημι. Vide sub Θέω, pono, ad initium.

τιθήνη, ης. ἡ. (Θάω) nutrix. est a ϑάω vel ϑέω, sugendum præbeo, nutrio, per reduplicationem prioris consonæ. φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη, nutrix una fert puerum, Z, 389, quæ 372, dicitur ἀμφίπολος εὔπεπλος, et 467, πρὸς κόλπον εὐζώνοιο τιθήνης, nam sermo est de puerulo Hectoris. et 132, Διωνύσοιο τιθήνας, nutrices Bacchi, i. e. vites. ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης εὗδεσκε παῖς, in ulnis nutricis dormiebat, X, 503. eadem vocatur ἡ τιθηνὸς, etiam ἡ τιτθὴ et ἡ τροφός. quanquam hæ apud lautiores differebant. nam αἱ τιτθαὶ vel et τίτθαι dicebantur αἱ τοὺς τιτθοὺς, i. e. μαστοὺς, παρέχουσαι, unde infans vocabatur βρέφος ὑποτίτθιον, i. e. ὑπομάζιον αἱ τροφοὶ καὶ τιθηνοὶ vero (quorum mascul. est οἱ τροφεῖς) habebant curam nutriendi infantis μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν, καὶ περιφέρουσαι καὶ προσπαίζουσαι τοῖς τροφίμοις, καὶ ἄλλως ἐπιμελῶς ἐκτρέφουσαι.

τίκτω, (Τέκω) pario, gigno. est in præs. et imperf. in usu, pro τέκω, q. v. μῆλα (pecudes) τρὶς τίκτει εἰς ἐνιαυτὸν, *tragen und werfen dreymal im jahr, (drop their young thrice a year,)* δ, 86. sic, τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, τ, 113, ubi μῆλα est subjectum, ἔμπεδα prædicatum, pariunt firmos et validos fœtus. et est utroque loco de felicitate regionis, ubi nec mares nec fœmellæ inter pecudes agunt frustra aut ignave: nam dicitur τίκτειν de utroque sexu ex usu prisco, etsi recentiores fere ad solam matrem hoc verbum restrinxerint. Ἱππόλοχος δέ με ἔτικτε, Z, 206. Κισσὴς (nomen patris) τίκτε τὴν Θεανὼ, Λ, 224. sic, ἐμὲ ἀνὴρ πολλοῖς ἀνάσσων, Φ, 188, *ein vornemer vom adel, (a man of high rank.)* Πηλεύς μιν καὶ ἔτρεφε, X, 421. οὐδὲ Θέτις μήτηρ, γλαυκή σε ἔτικτε ϑάλασσα, Π, 34. et 180, αὐτὸν ἡ Πολυμήλη. μήτηρ ϑ' ἥ μιν, X, 428. Ἀντιφάτης μὲν τὸν Ὀϊκλῆα, ο, 243. μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν, π, 118. et 119, πατήρ. et 120, Ὀδυσεὺς τεκών με. τὴν Δόλιος μὲν, σ, 321. Δευκαλίων δέ με, τ, 181. N, 452. ἄλλους ἔτικτόν μοι γυναῖκες, Ω, 497. ὃν ἔτικτε Φυλεὺς, B, 628. Ὀρσίλοχος τὸν, E, 547. Γλαῦκος τὸν, Z, 155.

Τίλλω, f. ιλῶ. (Τέλλω) vello, evello. et notat vehementius quam ἕλκω. est cum τιλέω ejusdem originis: notat enim factum, finale quasi aliquod. πολιὰς τρίχας ἀνέλκετο χερσὶν, τίλλων ἐκ κεφαλῆς, X, 78, *indem sie sie aus dem kopfe raufete, (tearing them out of her head.)* et 406, μήτηρ τίλλε (omisso augm.) κόμην, *die mutter raufte sich die haare aus. (the mother tore her hair.)* κίρκος τίλλε πέλειαν, ἐν πόδεσσι ἔχων, accipiter deplumabat columbam, ο, 526. ἑζόμενοι ἐγόων, τίλλοντο δὲ χαίτην, κ, 567, sedentes flebant, et evellebant sibi comam. πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην, Ω, 711, vellebant sibi

comam, ut eam imponerent mortuo, ex more: et τὸν est elliptice, ὑπὲρ vel ἐπὶ τόν. παρατίλλεσθαι τὸν μοιχὸν, pœna erat Athenis, si pecuniis se redimere deprehensus non posset: evellebantur ei pili podicis; quæ pœna dicitur ὁ παρατιλμός. alia ejusmodi, et gravior, pœna mœchorum erat ἡ ἀποραφανίδωσις, et ῥαφανιδοῦσθαι, quando raphanus in podicem intrudebatur. alibi παρατίλλεσθαι etiam mitius notat. hinc, ἄρτι παρατετιλμένος, Aristoph. Ran. 519. est, qui primulos habet pilos, quibus vellicari possit jam. ὁ τίλος, ου, merda. τιλάω, f. ήσω, caco. προστιλάω, cacando fœdo, Aristoph. Nub. 410. et ea sunt ab eodem τίλλω, vellico.

τιμάω, f. ήσω. (Τῶ) honoro, in pretio esse volo aliquem, in dignatione habeo. ὅν κε θεὸς τιμᾷ, quem deus honore et præstantia esse voluerit, P, 99. ἔτι καὶ νῦν ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους, Ψ, 788, etiam nunc dii majore in pretio habent seniores. Ζεύς μιν ἐτίμα καὶ ἐκύδαινε, O, 612, quod utrumque idem. ἥ σοι καὶ πατέρα ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα, γ, 379, quæ Minerva tibi et patrem tuum præstantem inter Argivos in pretio magno habebat et diligebat et conspicuum faciebat. ἀλλά με, ἶσον ἰθαγενέεσσιν, ἐτίμα, ξ, 203, sed me, æque ac legitimos suos natos, carum sibi habebat. sic, ὀλίγον δέ με ἧσσον, ο, 364, non multo minus me æstimabat, quam filiam suam germanam. οἵ κέ με τιμήσουσι, qui me suspicient et in honore habebunt, A, 175, qui me regem suum reverebuntur et dignabuntur. sic, οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσι, donis allatis, I, 155, 297. et, οἵ κέν μιν, θεὸν ὥς, ι, 36, tanquam deum aliquem, honorabunt. ἐτίμησας μὲν ἐμὲ, A, 454, fecisti, ut in aliquo pretio haberer, honorasti me; cujus oppositum est ἴψασθαι, lædere. sic et Π, 237. ὡς Ἀχιλῆα τιμήσῃς, A, 559. sic, τιμήσῃ, B, 4, honore dignum ostenderet. ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, ionice pro σωμεν, Π, 271, nam hæc est ἡ ἀδιαφορία τῶν Ἰώνων, ut longas vocales pro brevibus, et breves pro longis aliarum dialectorum ponant. τίμησόν μοι υἱὸν, A, 505, in pretio habendum fac filium meum. sic, τιμῆσαι, Θ, 372. O, 77. παῖδα φίλον τιμῶν, filium suum hoc honore prosequens, Π, 460. τιμῶσαι βασιλῆα Μυκήνης, bonore hoc adficientes et cohonestantes deæ, regem Mycenes, A, 46. νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσεσθαί σε, X, 235, nunc certe vel magis paratus sum animo carum habere te, O frater, coll. 233. μοὶ τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἧς. et forma media est Attica, pro τιμήσειν. sic, πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθε ἐν οἴκῳ, quomodo hospitem tractastis honorifice in domo, υ, 129. εἰ δή μιν περὶ κῆρι, θεὸν ὥς, τιμήσαντο, τ, 280. ψ, 339. ὡς κείνη περὶ κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἔστιν, η, 69, sicut illa maxime ex animo honorata inque pretio habita est et etiamnum habetur: nam sæpe uxores primis mensibus vel annis caræ fuerunt, at nunc non sunt adhuc, coll. 66, 67. ut ergo ἔστιν τιμωμένη intelligi debeat. Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα, ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν ἐν Λυκίῃ, M, 310, cujus rei causa nos honorati sumus maxime, sede et carnibus et plenis poculis (in conventibus populi et nobilium) in Lycia: et vide honorem præcipuum, principibus exhiberi solitum in orbe antiquo, ubi regiones nondum villæ magnæ principum erant. σκήπτρῳ μέν σοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων, I, 38, dedit tibi quidem Jupiter, sceptro honoratum esse supra omnes; inquit Diomedes ad Agamemnonem. et 604, φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, ἥ με ἕξει, παρὰ νηυσὶ, εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, ubi loquitur Achilles iratus, certus propositi, nunquam se reconciliatum iri Agamemnoni; et opponit hanc dignationem, quam fato Jovis accepturum se cogitat, illi honori quem ab Achivis ei ostentat Phœnix, 599. ἡ ergo respicit αἶσαν Διὸς, quæ Danais mala tribuit ob absentiam Achillis; et hæc αἶσα, quam iste lætus intuetur, detinebit eum quoad vivet, in castris suis, ne prodeat ad pugnandum, et ut semper adversis rebus Agamemnonis lætari possit. mirandum videtur, quod Eustathius hunc locum pro vexato, et sanando per hyperbaton, quale affectuoso sermoni infrequens non est, censeat; nam ita is verba re vera ordinanda putat: οὔ μοι χρεὼ τιμῆς, ἥ με ἕξει παρὰ νηυσὶ, (non opus mihi est honore, qui me excipiet in castris Græcis) i. e. μερικῆς, καιρικῆς, honore particulari et ad tempus durante: φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, ἕως ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, cupio et conor potius honorari Jovis mihi tribuendo honore quousque vita hæc duraverit: et ut mens sit Achillis: οὐ τοσοῦτον ἐθέλω νῦν ἐνταῦθα τιμᾶσθαι, ὅσον διὰ παντὸς βίου. sed scilicet, quod bono Homero quandoque accidisse putat Horatius ut somnus aliquis obrepserit; id et bono Eustathio h. l. accidisse videtur. si modo cogites, loqui iratum et cedere nescium et contra preces maximopere obstinatum; omnia erunt plana: nam ira exaggerat propositum ipsum et minatur in æternum. vis potius oppositionis est in Διὸς, ad Ἀχαιούς: non opus mihi est honore a Græcis, a Jove ejusque fato honorari volo, atque id sine ulla iræ remissione quoad spiritus hos reget artus. confer tamen ἔχω. τιμῆς, ἧστε μὲ ἔοικε τετιμῆσθαι, Ψ, 649, quod attinet pretium, quo decet me æstimari. apud recentiores τὸ τιμᾶσθαι magis etiam est verbum mercatorium et æstimandi, cum apud poëtam sit de pretio honorifico. e. c. πόσου τιμᾶσαι τήνδε τὴν ὕλην, quanti æstimas istam materiam; et, τοῦ παντὸς τιμῶμαι τὴν ἀρετὴν, virtutem æstimo æque ac omnia alia: ut ponatur genitivus pretii.

τιμή, ῆς. ἡ. (Τῶ) pretium, *der werth, (value.)* res pretiosa, *was werthes, (something of value.)* honor, dignitas, æstimatio, existimatio, *werthachtung, ehre, hochschätzung, (honour, dignity, high estimation.)* satisfactio, *genugthuung, (satisfaction.)* pœna, ultio. pecunia quæ principi penditur per capita aut focos,

die taxe die der obrigkeit bezahlet wird, (the taxes paid to the sovereign.) dicitur ὁ τῖμος, ου. ἡ εὐκλεὴς τιμή, quæ est ἡ εὔκλεια, dignitas, honor, facit τὸν ἐπίτιμον et τὸν ἔντιμον: sed altera illa τιμή, quæ est ἡ τιμωρία, pœna, mulcta, satisfactio, facit τὸν ἐπιτίμιον, cui pœna imponitur, qui et ἐπιζήμιος, multa pecuniaria multatus, et ἐπίπληκτος: unde τὸ ἐπιτιμήσειν est τὸ ἐπιπλήξειν, et, ἐπιτίμησον τούτῳ, est, ἐπίπληξον αὐτῷ. neutrum, τὸ ἐπιτίμιον, ponitur substantive, sicut τὸ ἐγκώμιον, sc. σύγγραμμα, ὁ ἐγκώμιος λόγος. τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, dignatio regi est a Jove, B, 197, sc. ἡ τῆς βασιλείας, dignitas regia. sic, ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, P, 251, a Jove dignitas et honor sequitur et comitatur principes: ubi utrumque nomen notat idem. οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μία ἔσσεται, non quidem enim dignatio sane par eademque erit, Ω, 66. θεῶν μείζων ἀρετή, τιμή τε βίη τε, I, 494, deorum major quam hominum est præstantia et dignitas et potentia. ἐπεὶ οὔποτε ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς σκηπτοῦχος βασιλεύς, siquidem nunquam similis particeps factus est dignitatis imperans rex, qualem jam Agamemnon habet, A, 278, utpote qui tot principibus magnis, et tanto exercitui, imperat. δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης, Z, 193, deditque ei de regno suo dimidiam partem, *die hälfte seiner königlichen würde, (half of his kingdom.)* οὔτι με ταύτης χρεὼ τιμῆς, I, 604, non mihi opus est hac dignatione: volo enim a Jove fieri dignus existimatione et honore, qui sua directione ostendet, sine me nil nisi infortunia accidere Græcis. tunc videbor esse magni pretii. et 612, ἥμισυ μείρεο τιμῆς, accipe dimidiam partem dignitatis meæ principalis. de versu 601 vide contractum ex τιμήεις. ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς, O, 189, ubi sermo est de tribus fratribus divinis, quorum quisque suam summæ dignitatis partem propriam accepit, coll. 190—192. ergo τιμὴ sæpe est ἡ βασιλεία. ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκα ἐνθάδε τιμῆς, P, 92, qui cæsus est hic, ut mihi satisfactionem a Trojanis conciliaret; inquit Menelaus de Patroclo. Τρώεσσιν ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμου, se regem futurum Trojanis post Priamum, Υ, 181, i. e. βασιλεύσειν τῆς Τροίας, et sermo est de Ænea. οὐδέ σε λήθω τιμῆς ἧστε με ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς, inquit Nestor ad Achillem, Ψ, 649, neque te lateo, quod attinet pretium, quo sum æstimandus inter Græcos, ob olim egregie facta, et nunc ob consilia. cæterum genitivus pendet ab omisso διὰ, et positum ad differentiam alius cujusdam memoriæ probrosæ: *du denkest an mich mit der achtung, die mir gebüret, (thou thinkest of me with due respect.)* senes enim proni sunt in laudem sui. νῦν δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς, ε, 335, de Leucothea, quæ olim fuit mortalis fœmina, nunc vero in fluctibus maris particeps facta est dignitatis deorum. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, θ, 480, omnibus enim hominibus cantores dignationis participes sunt et reverentiæ: τίμιοί εἰσι καὶ τιμῆς ἐπιτυχεῖς. ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς, inquit regina ad principes Phæacum, λ, 337, singuli participes estis pretii: et τιμὴ ibi posita est pro pecunia, divitiis, πλούτῳ, coll. 339, 340: ἕκαστος τῶν ἀκροατῶν τιμῆς μοῖραν ἔχει ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐπὶ τῷ πλουτεῖν: nam dicit hoc διὰ τὸν παρ' ἑκάστῳ πλοῦτον. *ihr seyd alle grosse ansehnliche herren, die theil an der regierung und am vermögen zu helfen haben, (ye are all illustrious men, who have a share in the government and in the ability to relieve.)* nam hæc est τιμὴ βασιληΐς, *der fürstliche werth, (the royal dignity,)* quatenus potest princeps opitulari. et 502, οἳ κεῖνον ἐέργουσιν ἀπὸ τιμῆς, ubi est dignitas regia, qui illum arcere volunt a principatu regio. ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς εἰς Ἴλιον, ibat ad Trojam propter æstimationem ejus, et quia eum magni faciebat, ξ, 70. et 117, αὐτὸν φθίσθαι, periisse eum, ob honorem ejus. τιμῆς ἀπονήμενος ἧσπερ ἄνασσες, fruitus illa dignitate, qua imperabas, ω, 30, ubi conf. ἀπόνημαι. ὄφρα Ἀχαιοὶ ὀφέλλωσίν ἑ τιμῇ, ut Græci augeant eum dignatione, i. e. ut eum majore in pretio habeant, A, 510. μὴ πατέρας ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, Δ, 410, ubi ἐν, verbo adjunctum, pertinet ad ablativum nominis: ne patres nostros in æquali nobiscum numera pretio, coll. 405, nam nos præstamus iis. ἐν δ' ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς, et in eodem pretio est et ignavus et strenuus, I, 319. τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, A, 159, satisfactionem et ultionem ei parare cupientes. et 353, τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι, pretium saltem mei et dignationem aliquam mihi debuisset Jupiter præbere, *eine gehörige werthachtung bey andern, (due respect from others.)* nam ista dignatio est donum dei. τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτίνειν ἥντινα ἔοικεν, i. e. ποινὴν, multam pecuniariam Graiis luere ex æquitate, Γ, 286, quæ sit ad compensandos aliquo modo sumtus bellicos. et 288, εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος τίνειν οὐκ ἐθέλῃ. et 459, ἀποτίνειν, satisfactionem sumtuum, et multam pecuniariam, luere. τιμὴν Ἀτρείδαις ἀρνυμένω, E, 552, satisfactionem iis parare volentes ambo. πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι τιμὴν, I, 509, da et tu honorem et reverentiam filiabus Jovis, ut eas sequatur. ὥς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο πρὸς πάντων, ut mihi concilies dignationem magnam et honorem ab omnibus, Π, 84. εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμὴν, Ω, 57, si æquale pretium statuetis his, coll. 66. τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, dignitatem κατ' ἐξοχὴν, i. e. regiam, α, 117. οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες, λ, 301, qui et sub terra pretium et dignitatem a Jove habentes, Castor et Pollux, qui alternis diebus ambo vivunt et ambo mortui sunt; non vero alter altero die, sed ambo eodem alterno die. et 303, τιμὴν δὲ λελόγχασι ἶσα θεοῖσιν, dignitatemque nacti sunt velut dii. et 494, ἢ ἔτι ἔχει τιμὴν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, an adhuc habet dignitatem supremam apud eos, coll. 495, et 502. τιμὴν ἐεικοσάβοιον ἕκαστος ἄγοντες, adducentes satisfactionem et retributionem pro comestis bonis,

quisque viginti boum, χ, 57, mulctam, pretium pro absumtis. *ἀκλεὴς τιμὴ*, præstantia ingloria, *ἐμοὶ δὲ τιμὴ τῆσδε τῆ γενήσεται*; Aristoph. Achar. 895, mihi vero pretium pro hac anguilla quomodo fiat? *die bezahlung, der werth, (the payment, the price.)* Vide sub *πόλις*, aliquanto sub medio, et Ὀφέλλω.

τιμήεις, εσσα, εν. (Τῶ) pretiosus, honoratus. *χρυσὸν τιμήεντα φίλου (τοῦ) ἀνδρὸς ἐδέξατο*, λ, 326, quæ aurum pro suo marito accepit, eumque prodidit. nam aurum est metallum in se pretiosissimum, et hoc ex auro factum opus erat artificiosissimum. *οὐκ ἔτι μετὰ θεοῖς τιμήεις ἔσομαι*, ν, 129, inquit Neptunus, jam non inter deos in pretio et honore ero, cum ne homines quidem me satis æstimant. *χρυσοῖο ταλάντου τιμήεντος*, Θ, 393, talentum auri pretiosi, *köstlichen goldes, (precious gold.)* *ὅπως τιμήεσσα γένοιτο μᾶλλον*, σ, 160, ut majores æstimaretur a marito suo, et magis suspiceretur. *δῶρον τιμῆεν, μάλα καλὸν*, donum pretiosum, valde pulcrum, α, 312. et 393, *τιμηέστερος*, majore in pretio et dignatione habitus. *κάλλιστον καὶ τιμηέστατον, δῶρον δώσω*, δ, 614. ο, 114.

τιμῆς, ῆσσα, ῆν. (Τῶ) est contractum ex *τιμήεις*, q. v. et masculinum potest habere Iota subscriptum, quia ει terminationi inerat ante contractionem: sed reliquæ formæ id non habent. potest et in masculino, ejusque nominativo, omitti. *οὐκ ἔτι ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι*, non tunc æque in pretio eris, Ι, 601. sic *αἰγλῆς* dicitur pro *αἰγλήεις*, splendidus. *χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον*, Σ, 475, aurum pretiosum et argentum.

τίμιος, α, ον. (Τῶ) in pretio constitutus vel habendus, in dignatione, *ehrenwerth, hochzuschätzend, (held in honour, in high estimation.)* *ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν ἀνθρώποις*, κ, 38, ut hic omnibus acceptus et in pretio est hominibus!

τινάσσω, f. *άξω.* (Τῶ) protendo, protensum vibro, extendo. nam est per paragogen ex *τείνω* vel *τιίνω*. deinde est, extensum quatio et motito, concutio, rumpere conor, distendo, disjicio. *δύο δοῦρε τινάσσων*, duas hastas extentas portans, Μ, 298. *χερσὶ δὲ δοῦρα μακρὰ τινάσσοντας*, manibusque hastas longas protendentes, χ, 149. *τινάσσων φάσγανον*, gladium strictum intentans, Χ, 311, coll. 306, *εἰρύσσατο φάσγανον*, stringebat gladium, *zog den degen, (drew the sword.)* *ἐτίνασσε ἔγχος*, protensam ante se gerebat hastam, Υ, 163. *χειρὶ δὲ λαβοῦσα ἑανοῦ, ἐτίναξε* sc. *ἑανὸν*, manu apprehendens vestem Helenæ, quam allocutura erat, vellicabat eam vestem, ut respiceret Helena, *zog sie bey dem kleide, (held her by her garment,)* Γ, 385. *ἀστεροπὴν Ζεὺς χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπὸ Ὀλύμπου*, Ν, 243, fulmen Jupiter manu sumens extendere id solet missum de cœlo: et verbum ibi apte, nam fulmen est jaculum Jovis. *τὴν αἰγίδα ἐτίναξε Ζεύς*, Ρ, 595, commovit, direxit in adversum, ægidem: et *αἰγὶς* in se non est *ὅπλον πληκτικὸν*, sed tantummodo *φοβητικόν*: *er richtete entgegen, (held against.)* *ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε γαῖαν*, infra Neptunus concussit et movit terram, Υ, 57, *erregete ein erdbeben, (caused an earthquake.)* *ποσὶ θρόνον*, pedibus calcitrantibus evertit et in terra extendit sellam, χ, 88, *stiess den stuhl um, (kicked down the seat.)* *ἄνεμος ἠίων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων*, ε, 368, ventus palearum siccarum acervum disjicit, coll. 363, ut ergo de rumpendo, distendendo, *ἀνασαλεύειν*, ponatur hoc verbum. *Ὄλυμπος οὐκ ἀνέμοις τινάσσεται*, ζ, 43, non ventis perstringitur, *wird von winden nicht bestrichen und beunruhiget, (is not annoyed by winds:)* venti eo se non intendunt. *πήληξ ἀμφὶ κροτάφοις μαρναμένου σμερδαλέον ἐτινάσσετο*, Ο, 609, galea circa tempora pugnantis horrendum motitabat se. *αἰετὼ ἐτιναξάσθην πτερὰ πολλὰ*, β, 151, aquilæ duæ motitabant alas crebro; nam *πολλὰ* est adverbialiter.

τίνω, τινύω, τίνυμι, τιννύω, τίννυμι, (Τῶ) sunt formæ, idem notantes quod *τίω*, luo, pendo; et in medio, luere facio, punio. *μάλα χρεώ με πάντα Θέτι* (contracte pro *Θέτιι*, vel per apocopen pro *Θέτιδι*) *ζωάγρια τίνειν*, inquit Vulcanus, olim servatus a Thetide, Σ, 407, valde obligor, ut Thetidi pretium pro salute data omnibus modis persolvam. *εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν τίνειν οὐκ ἐθέλωσι*, Γ, 289, si vero mihi pretium operæ persolvere noluerint, coll. 286, et intelliguntur sumtus bellici, quorum restitutionem postulant Græci a Trojanis. *θωὴν τίνων*, β, 193, pœnam luens. *Ζεὺς τίνυται ὅστις ἁμάρτῃ*, Jupiter punit eum quicunque peccet, ν, 214. *Ἐρινύες ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται*, Furiæ sub terra homines puniunt, maxime perjuros, Τ, 260. *θεοὶ, οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον*, Γ, 279, dii, qui sub terra fato functos homines punitis: et dualis ibi pro plurali *τίνυσθε*, ob æquipollentiam horum duorum numerorum. *λώβην τιννύμενος*, ω, 325, injuriam et contumeliam puniens et ulciscens: *das unrecht strafend und vergeltend, (punishing and avenging injustice.)* cæterum ν duplex ob metrum necessarium minime est, sicut Iota anceps in *τίω* et inde factis videatur: ut ergo apud poëtam per unum ν semper scribi possit.

τίποτε, (Ὁ) quid tandem, propter quid tandem, *διὰ τί ποτε*, *warum doch wohl, (but why then.)* et patitur syncopen extruso ο, ut fiat, *τίπτε*, et per apostrophum, sequente spiritu aspero, *τίφθ'*. *τίπτ' εἰλήλουθας*, quid venisti? Α, 202. *τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε*, Β, 323, cur obstupuistis? *τίφθ' οὕτως ἕστητε*, Δ, 243, cur sic statis. et 340, *τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε*, cur trepidantes absistitis. Ζ, 254. Η, 24. Θ, 447. Κ, 37, 141. Λ, 605, 655. Μ, 244. Ν, 250. Ξ, 43. Ο, 90. Π, 7, 721. Σ, 385, 424. Υ, 16. Φ, 369, 394. Χ, 8. Ψ, 94. Ω, 90. *τίπτε δέ σε χρεὼ*, Κ, 85. α, 225, quidque tibi opus est? *τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε*, δ, 312, ubi verbum additum plenam facit phrasin, cum alibi ellipsis sit verbi: cæterum attice neutrum *τί* præmittitur nomini fœminino *ἡ χρειὼ*, quam confer. *was denn für eine noth führet dich hieher, (what misfortune brings thee hither.)* β, 363. δ, 681, 707,

810. ε, 87, 339. *τίπτε τόσον ἀρημένος*, quid tandem tantopere læsus, *ὧδε ἐβόησας*, sic vociferaris, ι, 403, 494. κ, 378. λ, 92, 473. ν, 417. υ, 33. ψ, 15, 98.

τὶς, τὶ, (Τῶ) aliquis, *jemand, (somebody;)* aliquid, *etwas, etwa, (something.)* *ἠέ τῳ κῦδος ὀρέξομεν, ἠέ ἡμῖν*, aut nos alicui gloriam præbebimus quod nos interfecerit, aut aliquis nobis, M, 328, ubi *τῳ* est pro *τινί*. *ἤν τις ἀκούσῃ*, si quis forte audire velit, P, 245. et 254, *ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω*, sed quisque ipse eat, *gehe jeder von selbst, (let each go himself.)* nam *τὶς* sæpe est pro *ἕκαστος, πᾶς*. *μή τις* (nemo) *πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι, πρίν τινα* (antequam quisque) *παρὰ Τρώων ἀλόχῳ* (apud aliquam Trojanorum conjugem) *κατακοιμηθῆναι*, B, 355. et 382, *εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω* (quisque bene poliat hastam) *εὖ δέ τις ἵπποις δότω δεῖπνον, εὖ δέ τις ἅρματος ἀμφὶς ἰδὼν*—et 388, *ἱδρώσει μέν τευ* (ionice pro *τινὸς*, cujusque) *τελαμών*. nimirum *τὶς* ponitur pro *ἕκαστος* non absolute, sed de multitudine indefinita, si multi ex ea multitudine, non præcise nominati aut demonstrati, innuuntur. tale est Germanorum *mann, (one,)* e. c. *man schärfe den spiess, (let some one sharpen the spear,)* etc. i. e. omnis is qui videt id opus esse. sic et Herodot. VII, 237, *κακολογίης πέρι τῆς ἐς Δημάρητον, περιέχεσθαί τινα τοῦ λοιποῦ κελεύω*, jubeo in posterum quemlibet abstinere a maledicendo huic. et sæpe *τὶς* loco nominis proprii festive ponitur, ut apud Theocr. 5, 120, 122, certus aliquis, i. e. hic homo. *ἔνθα τις, ἄλκιμον ἦτορ ἔχων, μαχέσθω*, ibi quisque, fortitudine præditus, pugnet, Π, 209. *εἴ τις ἐμοὶ ἐπιπείσεται*, si quis mihi obediet, P, 154, sic ut omnes et singuli intelligantur. coll. 146, 147. et 227, *τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω ἠὲ σαωθήτω*, igitur quisque nunc recta ad hostem conversus aut pereat aut servetur, *man rücke an, man mag nun dabey umkommen oder leben bleiben, (let each advance to the attack whether he fall in it or not;)* inquit Hector ad suos. sic et, *τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο*, γ, 224, tunc sane quisque illorum vel oblivisceretur nuptiarum; ut sit pro *εἷς ἕκαστος*, quisque pro se. *τὶς πόλις*, aliqua urbs, O, 737. *ἀνθρώπων*, Γ, 402. Σ, 466. *ὀψιγόνων*, Γ, 353. H, 86, i. e. posteri. *εἴπεσκεν*, N, 211, ubi est pro nomine proprio ignoto: sic dicebat nescio quis, imo permulti sic dicebant. *ἦν δέ τις*, erat quidam, non sane admodum nobilis, K, 314. imo et de nobili, etsi non clarissimo, N, 663. *ἔστι δέ τις ποταμὸς*, Λ, 721. *ἤριπε δὲ ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν*, procidit in terram sicut quando quercus aliqua procidit, N, 389. Π, 482. *εἱστήκει ὥς τις λέων*, P, 133. coll. 61. *ὡς ὅτε τις παῖς*, O, 362. *τὶς θεῶν*, O, 290. P, 338. π, 356. *ἀθανάτων*, E, 185. Z, 108, 128. *εἴ τις*, Ω, 74, *wenn doch jemand, (if yet some one.)* Γ, 401, *wenn etwa einer, (if perchance one.)* I, 318. T, 305. *τὶς καὶ ἄλλος, auch ein andrer, (another also,)* Θ, 515. *οὐδέ τις ἄλλος, οὔτε, οὔτε*, Π, 225. Σ, 185. *ἠὲ*, λ, 174, 175. *οὐδέ τις ἡμῶν*, i. e. *οὐδεὶς*, ω, 158. *μὴ*, M, 272. H, 98. *πολλὸς γάρ τις ἔκειτο*, H, 156, jacebat multus, i. e. longus et vastus. *οὐκ ἄν τις, wohl nicht leicht einer, (scarcely any one,)* Γ, 66. *τὶς*, aliquis, jam non notus, Δ, 196, 206. *μήτε τις θήλεια, μήτε τις ἄρσην*, Θ, 7, 379, 513. *οὐ γάρ τις νέμεσις*, nequaquam vitio verti potest, Ξ, 80, 456, 485, quisque, *ein jeder, (each.)* Π, 98, 99. P, 414, 420, 423, *einer und der andre, (one and another.)* confer porro Γ, 12, 33, Z, 479. I, 148, 290. Λ, 292. N, 578, 638. O, 121, 139, 272. Π, 263. P, 14, 657, 733. Σ, 169, 429. T, 151, 153, 227. Υ, 495. Φ, 126. X, 67, 281, 375. Ψ, 103. Ω, 369, 374, 439, 505, 610, 734. α, 282, 302, 396. β, 108. γ, 377. δ, 78, 80. ε, 221. ζ, 206. η, 199, 204, 244. θ, 254, 280. ι, 102, 502, 508. κ, 141, 259, 552. λ, 365. ν, 269. ξ, 178, 179, 391, 254, 496. ο, 402, 406. ρ, 165, 387, 449. σ, 7, 326, 381. τ, 172, 238, 239, 365, 558. υ, 35, 45, 83, 140, 287, 330. φ, 237, 324, 597. χ, 6, 126, 151, 158. ψ, 63, 118, 149. ω, 266, 490. et in his locis multa sunt, ubi admirationis vox est. *οὐδέ τις ἑτάρων*, δ, 536, 537, ubi confer *ἕταρος*. Iota hujus est natura breve, potest tamen in cæsura produci, ut patet ex Ω, 148, 149. Genitivus *τινὸς* ionice est *τέο*, π, 305. et id contrahitur ionice in *τεῦ*, enclitice. *ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν*, sudabit sane cujusque lorum, quo tenet clypeum, i. e. manus qua tenet, B, 388. et 390, *ἱδρώσει δέ τευ ἵππος*, i. e. *ἑκάστου, ἢ πολλῶν*. *εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν*, E, 897, si ex aliquo alio deorum natus sane esses. *ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἐμὲ ἤλυθες*; N, 252, an alicujus nuntiationis causa me secutus es, *ἀγγελίης τινὸς ἕνεκα*, ut imperatoris mandata aliqua perferres ad me. et 559, *ἤ τευ ἀκοντίσαι*, aut contra aliquem jaculari eminus. *ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω*, neque alium quemquam novi cujus famosa arma induere possim, Σ, 192, ubi prius est pro *τινὸς*, posterius pro *οὗ*, ab *ὅς*. *οὔτε τευ ἄλλου*, neque alicujus alterius rei, T, 262. δ, 264, pro *οὔ τινος*. sic et α, 217. γ, 348. ζ, 68, 192. ι, 497. ξ, 510. ρ, 115. τ, 109, 371. φ, 210, 306. Dativus *τινὶ*, ionice est *τῷ*, enclitice. *οὔτε σοι, οὔτε τῳ ἄλλῳ*, nec tecum nec cum aliquo alio, A, 299. *ἠέ τῳ κῦδος ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν*, aut nos alicui gloriam de nobis præbebimus, aut aliquis nobis de se occiso, M, 328. sic et, *εὖχος*, N, 327. idem dativus etiam *τέῳ* ionice dicitur. *οὔτε τέῳ σπένδεσκε θεῶν*, neque cuiquam deorum libabat, Π, 227. *τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος*, tunc sane alicui retunderem robur suum, λ, 501. *τέρας νύ τεῳ τόδε φαίνεις*, signum certe alicui istud ostendis, υ, 114. Accusativus *τινά*. *φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι*, Γ, 220, putares sane eum esse cerebrosum aliquem. *οἷόν τινα*, qualem, *was für einen, (what kind of,)* E, 638. υ, 377. *ἀθανάτων τινὰ*, N, 8. *ἀγγελίην*, O, 174. *θεοπροπίην*, oraculum aliquod, Π, 36, 37. et 629, *πάρος τινὰ γαῖα καθέξει*, antea aliquem terra continebit, i. e. morientur nonnulli cæsi. *καί τινα Τρωϊάδων*, Σ, 122. et 302, *τῶν*. *ἀλλά τινα οἴω*

ubi est pro ἕκαστον, sed quemque existimo, T, 71. ἤν τινα πέφνῃ, Υ, 172, si quem occidere possit; ubi ἤν est pro ὅπως, et recentiores amant pro eo, εἴ πως τινά. Ξ, 342, ubi pertinet ad θεῶν pariter ac ἀνδρῶν. δ, 690. ι, 65. μ, 299. ο, 31. π, 256, 261. ρ, 364. υ, 380. φ, 374. χ, 67. Accusat. plural. τινὰς, aliquos, O, 735. Neutrum. τί. ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; *furwar woltest du denn wohl mir worin folgen, (wouldst thou now obey me in any point?)* Δ, 93. sic, εἴ μοί τι πίθοιο, si mihi circa aliquid obtemperare velles, H, 28. et sic hoc τὶ sæpissime, et ex usu Attico, eleganter abundat quasi. vide A, 108, 115, 468, 542, 592. B, 252, 486. Γ, 407. Δ, 234. E, 408, 421, 901. I, 197, 374, 641. Λ, 560. N, 284, 446. O, 97. Π, 503. T, 169, 182. μ, 208. ξ, 373. υ, 310. ω, 312, ubi quidam, sicut et in aliis quibusdam locis citatis, legi volunt δ' ἔτι, pro δέ τι. sæpe et τὶ trahi potest ad præcedens οὐ, ut sit οὔτι, in qua tamen voce sæpe τὸ τὶ abundat attice, sicut et in μήτι, ὁμοῦτι, οὕτωτι. hinc est et illa Attica paragoge cum accentu, νυνστί, μεγαλωστί, σχεδοντί, etc. sæpe autem id abundans τὶ notat, aliquo modo, ut sit vocula extenuans. οὔπω τι πέπυστο, nondum aliquid rescierat, N, 521. εἴ τι νόος ῥέξει, Ξ, 62, si quid consilium proficiet, *wenn klugheit was ausrichten kann, (if prudence can be of any avail.)* et his duobus locis non abundat. sic et O, 245. et Π, 39, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι, ubi modestiæ causa additum; nam φῶς notat νίκην, *heil, (protection;)* et ipse non simpliciter vult esse φῶς, quod arroganter dictum foret, sed quoddam quasi φῶς, sic et Λ, 796. porro non abundat, P, 32, 401, οὔπω τὶ ᾔδει, nondum noverat aliquid de ea re. sic et X, 437, coll. 438. omisso κατὰ, Σ, 180, aliquo modo. ἦ ἄρ τι τόδ' ἄρειον, certe quidem aliquid præstantius illud erat, Ψ, 56, et id τόδε est 59. et 67. οὐδέ τι, et nullo modo. ἤ τι μεταστρέψεις; an aliquid, secundum aliquid, convertes istum sermonem et mutabis, O, 203. vide porro, α, 173. γ, 96. δ, 264, 326. θ, 136, 558, 563. λ, 212, 216. ν, 229. ο, 83, 361. π, 97, pro κατά τι, *etwa, (somewhat.)* π, 325. υ, 38, τὶ τόδε, aliquid illud, quod dicit 39, 40. et 82. ω, 251. οὔ πω γάρ τι ἴδμεν μι, A, 718, nondum enim omnino scire me.

τίς, τί, (Τῶ) quis, quid? interrogativum, et non encliticum. τίς δ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην; quis autem horum præstantissimus erat? τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε; quis tandem te talibus affecit? E, 373. Φ, 509. τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε; quis tandem es tu, optime, Z, 123. O, 247. Ω, 387. τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον; E, 703. Λ, 299. Π, 692. τίς δ' οὕτω ἔρχεαι, quis tandem es qui sic vadis, K, 82. et 303, τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε; quis tandem suscipiens in se hoc negotium, efficiat mihi illud? τίς οἶδε, quis novit, Λ, 791. O, 403. Π, 860. β, 332. γ, 216; τίς ἄλλος ὀνήσεταί σευ, quis alius fructum percipiet ex te, Π, 31. τίς εἴποι ὀνόματα, quis nomina recensere possit, P, 260. et 469, τίς θεῶν. (sic Σ, 182. Υ, 332. δ, 462.) et 475, σοὶ ὁμοῖος; et 586, ἄλλος ταρβήσειέ σε, quis alius formidet te. τίς, πόθεν ἀνδρῶν, εἴς; quis es, et unde gentium? Φ, 150. α, 170. η, 238. κ, 325. ξ, 187. ο, 264. τ, 105. ω, 297. εἴρωτα, τίς εἴη, interrogabat eum, quis esset, ο, 422. sic, εἴροντο, interrogabant, ρ, 368. τίς ἄν δή τοι νόος εἴη, quis tandem tibi animus esset, *wie würde dir da zu muthe werden, (how shouldst thou then feel?)* Ω, 367. τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδε ἔπλετο; quale convivium, aut qualis hæc congregatio est? α, 225. τίς ὧδε ἤγειρε; quis sic congregavit nos? β, 28. κὲν ἐκεῖνα πάντα μυθήσαιτο, γ, 113. τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασι; ν, 233. τίς ἄν ἑκὼν, ε, 100. ὅδε καλός τε μέγας τε, ζ, 276. κὴρ, quodnam fatum, λ, 397. σὲ πρίατο, quis emebat te, ξ, 115. ξεῖνον καλεῖ, ρ, 382. et 446, δαίμων, quæ fortuna. μεταιχομένη, quæ ministra sequens te, τ, 24, ὅδε ξεῖνος, υ, 191, τόξα τιταίνοιτο, φ, 259, quis tandem tendere velit aut possit arcum! κὲ οἴοιτο, quis sane putaret, χ, 12, *wer solte auch wol denken, (who should ever think?)* τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε, qualis et quam egregius est tandem mihi dies iste, ω, 513, inquit Laërtes gratulabundus sibi de virtute filii et nepotis. Genitivus ionice est τέο pro τίνος. τέο δ' αὖτε ἐπιμέμφεαι, cujus rei causa nunc quereris, B, 225. τέο μέχρις, quo usque, i. e. μέχρι τίνος, Ω, 128. τέο χρή σε, quid opus est tibi, δ, 463. idem genitivus contracte dicitur τεῦ. τεῦ δώματα ἵκωμαι, cujus ædes adeam, ο, 508, *in wessen hauss soll ich zuflucht nehmen, (in whose house should I take refuge?)* τεῦ ἀνδρῶν δμώς εἶς, cujus viri servus es, ω, 256. differt ergo hic genitivus ab illo a τὶς enclitico, quod accentum suum retinet. τίνα πρῶτον ἕλε, quem primum occidit, Θ, 273. τίνα χρειὼ τόσον ἵκει, ad quem necessitas tantopere venit, β, 28. τίνα ὄλεθρον, qualem interitum, γ, 249. τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται; quinam esse se profitentur, α, 172. ξ, 189. π, 58. τίνες ἐστέ; γ, 71. ι, 252. τίνες κοῦροι ἕπονται αὐτῷ, quales adolescentes sequuntur eum, δ, 642. Genitivus pluralis ionice est τέων pro τίνων. τέων ἐξ ἐσσὶ τοκήων, a quibus parentibus es genitus, Ω, 387. sic, τέων ἐξ εὔχεται εἶναι ἀνδρῶν; υ, 192. τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω, in quorum hominum terram nunc venio, ζ, 119. ν, 200. Neutrum τί si solum interrogat, est pro διὰ τί, cur, propter quid? τέκνον, τί κλαίεις, A, 362. et 414, τί νύ σ' ἔτρεφον, cur et cujus eventus causa nutrivi te, inquit mater ad infelicem filium: quæ quidem quæstio communis omnium matrum esse possit; adeo frivola pariter ac ærumnosa res est vita humana: *wozu, warum, (wherefore, why?)* vide porro, Γ, 399. Δ, 371. Θ, 413. I, 337, 338. K, 159. M, 409. N, 275. Π, 627, 859. P, 443. T, 420. Υ, 87, 178. Φ, 474. τί νυ, i. e. τί δὴ, cur tandem, *wozu doch, (why then,)* X, 431. α, 62, 346. ζ, 25. ι, 447. κ, 431. λ, 209. μ, 450. sæpe omissa est præpositio κατὰ, circa quid, in quo, Δ, 31. nonnun-

quam expressa est præpositio εἰς, ἐς τί ἔτι, i. e. μέχρι τίνος, E, 465. sæpe est adjectivum, quod vel quale, τί πένθος, Σ, 73. et 80, ἦδος, quæ delectatio. τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος, quid sane faceret et alius, δ, 649. τί πρῶτον, τί ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; ι, 14. sæpe elliptice, τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς, Φ, 560, quæ mihi contentionis et auxilii ferendi utilitas aut facultas est. οἵδε δέ τι ἴσασι, θεοῦ δέ τινα ἔκλυον αὐδὴν, (isti vero quid sciunt, aut quam dei alicujus vocem audiverunt, quæ certiores faceret eos, quod attinet) κείνου λυγρὸν ὄλεθρον; ξ, 89, nam sic interrogative legendus est iste versus, sicut et sequentia, usque ad finem versus 92; et inest comparatio: piratæ sunt in timore vindictæ divinæ, quorum tamen ista negotiatio sola est ex rapto vivere; hi proci autem, quo freti, nihil timent? nam ibi vis est in, καὶ μὲν τοῖς, quod respicit ad, καὶ μὲν δυσμενέες pro δυσμενέσι, 88, 85: et post ἕκαστος est semicolon. post πίπτει colon, post φειδὼ signum interrogandi, sicut et post σφέτερα. τί (pro διά τί) τοῦτο ἐνόησεν, cur hoc in animum induxit, ρ, 576. sic, τί μοι ὧδε ἐπέχεις; cur mihi sic adversaris, τ, 71. τί κακὸν τόδε πάσχετε, quale malum illum accidit vobis, υ, 351. vide porro, φ, 86, 110, 333. ψ, 264. ω, 406, 477.

τίσις, εως. ἡ. (Τῶ) retributio, ultio. *vergeltung, strafe, rache, (retribution, punishment, revenge.)* ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω, siquidem nullam sane ultionem timere potes in posterum, X, 19, inquit Achilles ad Apollinem; coll. 20. ἐκ γὰρ Ὀρέστου τίσις ἔσσεται Ἀτρείδαο, α, 40, ex Oreste enim ultio erit ob Agamemnonem cæsum; Orestes eam cædem ulciscetur et puniet. ἀνδρῶν δὲ εἴ περ τις οὔ σε τίει, σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ, inquit Jupiter ad Neptunum, ν, 144, hominum vero si forte quis non in pretio debito habet te, tibi certe est etiam continenter ultio semper. εἰ ὑμεῖς φάγοιτε, τάχα ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη, β, 76, si vos comederetis bona mea, fortasse aliquando et restitutio esset, ut vos deinde mihi restitueretis bona; *eine wiedererstattung nach dem werthe, (a restitution of the value.)*

τιταίνω, f. ανῶ. (Τῶ) tendo, extendo. est idem quod τανύω. fit a τείνω, ταίνω, τιταίνω. οἱ Τιτᾶνες inde sunt dicti, a τιταίνειν τόξα, boni sagittarii: unde et ὁ Τιτὰν, ᾶνος, sæpe est sol, jaculans radios suos velut sagittas. hinc est et ἡ ταινία, fascia, *ein band, (a band,)* φασκία τις, maxime quibus naves superne ornantur tempore lætitiæ, *ein wimpel, (a streamer.)* χρύσεια πατὴρ (Ζεὺς) ἐτίταινε τάλαντα, aureas lances libræ extendebat et sursum trahebat pater, ut exploraret, utra lanx deorsum vergeret, Θ, 69. X, 209, ubi verbum valde proprie: nam alias τὰ τάλαντα ἀνιέμενα (lances remissæ) κεῖται: sed ἐν τῇ ζυγοστατήσει τείνονται. προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας, ante sellas extendebat mensas, κ, 354, et verbum indicat, fuisse τὰς τραπέζας μὴ στρογγύλας ἀλλὰ προμήκεις, non rotundas sed quadratas oblongas. ἵππος ἅρμα τιταίνων, B, 390. M, 58, equus extentus currum trahens. sic, βόε ἄροτρον τιταίνετον, duo boves aratrum trahunt, N, 704, et notat id τὴν συντονίαν τοῦ ἑλκυσμοῦ. ἔμβητον καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα, inquit Antilochus ad equos certamen curule ingredientes, Ψ, 403, coll. 414, nam τιταίνεσθαι εἰς δρόμον est σπεύδειν, gradimini ambo et intendite vos quam celerrime. παλίντονα τόξα τιταίνων, Θ, 266. ἐπὶ αὐτῷ ἐτιταίνετο τόξα, contra eum trahebat arcum, E, 97, Λ, 370, ubi possit esse compositum ἐπιτιταίνω, contra tendo. τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτο, φ, 259, quis sane arcum tendere velit? περὶ μέσῳ χεῖρε τιτήνας, N, 534, circa medium ambas manus extendens: ubi quoque possit esse compositum περιτιταίνω. τιταινομένω πτερύγεσσιν, β, 149, ambæ aquilæ extendentes se alis: et quidem sic ut alas non motitarent, sed extensis alis leniter ferrentur ab aëre. ἵππος ῥεῖα θέει τιταινόμενος (διὰ) πεδίοιο, X, 23, currit leviter per campum, intendens se et extendens quasi. sic et Ψ, 518, σὺν ὄχεσι, dominum trahit per campum una cum curru, contento cursu. ὅγε ἂψ ὤσασκε λίθον, τιταινόμενος, λ, 598, contendens et intendens se, retro pellebat saxum Sisyphus: ea est enim figura τοῦ ὠθοῦντος, ὅς χεῖράς τε καὶ πόδας τιταίνει, βιαζόμενος (vi urgens) τὸ ὠθούμενον.

τιτύσκομαι, (Τῶ) dirigo et tendo accurate ad scopum, καταστοχάζομαι, *ich richte gerade nach einem ziele hin, ich ziele wornach: ich spanne, (I take good aim at a mark; I aim at something; I stretch,)* deinde et, struo quid contento studio. est verbum poëticum, factum ex τιταίνω. possis quidem opinari, a τέκω fieri τύκω (a qua origine est et τεύχω) et inserto Sigma τύσκω, et cum Ionica reduplicatione τιτύσκω, ut notio parandi et artificiose struendi sit prima: sed plura tamen poëtæ loca ostendunt, primum significatum esse tendendi, a quo deinde aptandi notio fluat. præterea antiquis magis placet etymologia a τιταίνω. Μηριόνης (κατὰ) αὐτοῦ τιτύσκετο δουρὶ, intendebat se contra eum accurate et studiose hasta, N, 159. et 370, Ἰδομενεύς. sic, ἐγχείῃ, Φ, 582. τιτυσκόμενοι ἰοῖσίν τε καὶ λάεσσι ἔβαλλον, tendentes et dirigentes sagittis et saxis jaculabantur, Γ, 80. οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος, non aberravit contendens jactu, Λ, 350. καταστοχαζόμενος. sic, καθ' ὅμιλον, in ordine militum stans et dirigens se ad jactum faciendum, N, 560, coll. 558, τιτύσκετο γὰρ φρεσὶν ᾗσιν, intentus enim erat animo ad id faciendum. sic, τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες, θ, 556, naves quæ dirigunt se et contendunt ad propositum locum mentibus propriis, quasi rationales. ἄντα τιτυσκομένη, cum contenderet contra pessulum forium, φ, 48, contento studio dirigens clavem contra. et 421, ἧκεν ὀϊστὸν, misit sagittam ab arcu, contra scopum accurate collineans et tendens. μνηστήρων ἕνα γε αἰεὶ ἔβαλλε τιτυσκόμενος, traf

immer einen, (always hit,) χ, 117. et 266, πάντες ἀκόντισαν δοῦρα, ἄντα τιτυσκόμενοι, contra dirigentes hastas in lineam rectam. sic et ω, 180, ἄλλοις ἐφίει βέλεα, aliis immisit tela, collineans contra eos et nitens. τιτυσκόμενοι καθ' ὅμιλον (κατὰ) ἀλλήλων, dirigentes tela et ictus suos in acie contra se invicem, N, 498. ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο ἵππω, sub curru extendit equos duos, i. e. junxit eos ad currum, Θ, 41. N, 23, i. e. ὑπέζευξεν ἅρματι, *er spannete sie an, (yoked them to the chariot :)* ut metaphorice ponatur verbum. Ἥφαιστος τιτύσκετο πῦρ, extendit et intendit ignem, φ, 342. ex quibus collatis veritas etymologica facile apparebit. cæterum verba poëtica destituuntur futuris.

τιφθ', pro τίποτε, q. v.

Τίω, f. ίσω. (Τῶ) in honore habeo, magni æstimo, carum habeo, curo. it. luo, persolvo. et in medio, τίομαι, persolvi mihi facio, ulciscor, punio. notat ergo τρία, τιμάω, ἀνταποδίδωμι, τιμωρέομαι. est a monstrandi particula τὶς, et ea est a verbo monstrandi, τάω. ἀτίω, non honoro, πᾶς τὶς πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρὸν, inquit Theognis, versu 621. quod verbum in Lexicis frustra quæritur. πέρι μέν σε τίω Δαναῶν, inquit Agamemnon ad Idomeneum, Δ, 257, supra alios te honoro et præcipue dignor, et magni momenti te esse ubivis existimo, *ich schätze dich über alle andre, (I esteem thee above all the rest.)* τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ, I, 378, ubi vide Κὰρ in R. et 238, οὐδ' ἔτι τίει ἀνέρας οὐδὲ θεοὺς, nec jam curat homines aut deos, tanta ei est Jovis fiducia: de Hectore. ἕτερόν γε τίει χείρονα, τὸν δὲ ἀρείονα ἀτιμᾷ, υ, 132, alium quidem curat et honorifice tractat hospitem, qui tamen sæpe est homo vilior; at alium longe meliorem minus accurate suscipit: agit ergo sæpe prout collibuit, præter rationem constantem. ὅτε μὲ βροτοὶ οὔτι τίουσι, quando mortales me (Neptunum) pro nihilo habent, *wenn die sterblichen nichts nach mir fragen, (if mortals care nothing about me,)* ν, 129, quid ergo apud et inter deos ero. apparet ex his duobus locis, τίειν respicere ad eam quæstionem: quis est iste, quid valet, quomodo tractari debet aut tractatus est? et 144, ἀνδρῶν δὲ εἴ τίς σε οὔτι τίει, si quis hominum vero te non honorat et curat et in digno pretio habet. τίς νῶ τίει καὶ δείδιε θυμῷ, π, 306, aliquis nos curat et reveretur animo; coll. 307, οὐκ ἀλέγει, quod est oppositum τῷ τίειν. θεοὶ δίκην τίουσι, ξ, 84, dii justitiam hominum requirunt et amant, coll. 83, οὐ φιλέουσι. οὔτ' ἐμὲ τίεσκον, οὔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν, inquit Telemachus de ancillis, χ, 425, nec me curantes et respicientes et æstimantes, nec ipsam Penelopen. τὸν ἔξοχα τῖες (ἔτιες) ἁπάντων, quem præ omnibus carum habebas et magni faciebas, ω, 88. τὸν μάλιστα γερόντων τῖε (ἔτιε) Ἀγαμέμνων, quem ex principibus is maxime amabat et æstimabat, B, 21. sic, ὃν πέρι πάσης ὁμηλικίης, quem præ omnibus æqualibus suis carum habebat, E, 326. προφρονέως αὐτὸν ἄναξ, Z, 173, i. e. ἐτίμα αὐτὸν ὁλοψύχως. ὁ δέ μιν ἶσα τέκεσσιν, æqualiter liberis suis carum habebat eum, N, 176. O, 551. τὸν μετὰ Ἀχιλλέα τίε μάλιστα, quem, secundum Achillem, maximi faciebat, Π, 146. μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ, P, 576. οὕς ῥα μάλιστα τῖε (ἔτιε) Ἀχιλεὺς, Ω, 575. ἶσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισι, amabat eam æque ac conjugem suam domi suæ, α, 432, de Laërte et formosa ancilla. τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων, diligebat eum præcipue præ aliis, τ, 247. vides ergo, Iota hujus verbi esse anceps. κεῖται ἀνὴρ, ὅντ' ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ, jacet vir, quem æque suspiciebamus ac Hectorem, E, 467, de Ænea. φιλότητι αὐτὸν ἐτίομεν, ἔξοχον ἄλλων, I, 627, amicitia eum prætulimus aliis. ὃν ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν, O, 439, quem æque ac parentes nostros amavimus et suspeximus. σὲ ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν, inquit Ulysses ad umbram Achillis, λ, 483, te vivum æstimavimus æqualiter diis. ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι τῖον, quem æque ac filios Priami carum habebant, E, 535, et hujus æstimationis ratio additur 536, quia promtus erat manu: ut ergo amor et honor sequatur virtutem, non natales solum. τὸν ἐγὼ πέρι πάντων τῖον ἑταίρων, ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, quem ego præ omnibus amabam, æque ac me ipsum, Σ, 81. τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνί σφισι τῖον Ἀχαιοὶ, eumque pretio duodecim boum inter se æstimabant, Ψ, 703, et sermo est de tripode. et 705, τεσσαράβοιον, pretio quatuor boum; de ancilla operum perita: *sie schätzeten am werthe, (they estimated her to be worth.)* et quod Homerus cum accusativo dixit, id recentiores cum genitivo, τιμῶμαι τόδε τεσσαραβοίου. σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον, χ, 370, stolidi te æstimabant quasi pro nihilo. ἦ ῥα ἔτι ἐστὲ θεοὶ κατὰ Ὄλυμπον, εἰ ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλοι ὕβριν ἔτιον (ubi alii legunt ἔτισαν) ω, 351, certe sane etiam nunc estis dii in cœlo, si re vera proci improbi contumeliam et superbiam suam luerunt. ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν, N, 461, egregium eum inter viros nequaquam æstimabat pro merito: et est imperf. Ionicum pro ἔτιεν. οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, neminem hominum in pretio habebant aliquo, neque humilem neque et honestiorem et nobilem, χ, 414. ψ, 65, *sie achteten niemanden für was, (they cared for no one;)* quod est ingens crimen, morte luendum. τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ, carum eum habebo æque ac filium meum Orestem, inquit rex Agamemnon de μικροβασιλεῖ Achille, I, 142. et 284, τίσει σε. οὔτ' ἄρ' ἐγὼ εὐαγγέλιον τόδε τίσω, ξ, 166, neque sane ego hoc præmium boni nuntii persoluturus sum, *ich werde wohl den lohn für die gute botschaft nicht zu bezahlen bekommen, (I shall certainly not need to pay for the good news,)* nam non fiet id bonum quod tu dicis futurum. ἦ μάλα τίσεις γνωτὸν ἐμὸν τὸν ἔπεφνες, P, 34, certe valde lues amicum meum quem interfecisti, *du solst für meinen freund sehr bezahlen und büssen, (thou shalt pay dearly for my friend.)* deberet ibi

esse, τίσεις νῦν τὴν ὑπὲρ ἀδελφοῦ μοῦ ποινὴν, solves nunc pœnam propter fratrem meum: sed in festinatione et ardore mentis minus servatur phrasis ordinaria. et concipi debet sic, σὺ αὐτὸς πεσὼν ἀποτίσεις μοι οὕτω τὸν ἀδελφὸν, *solst mir ihn mit deinem leben bezahlen, (shalt pay for him with thy life.)* σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις, i. e. ἀποδώσεις, nam tuo ipsius capite lues id, quod contra nos cogitas, χ, 218. νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην, Λ, 142, nunc certe luetis indignam injuriam patris istius vestri. sic, πάντες τίσετε φόνον Πατρόκλου, omnes luetis cædem ejus, Φ, 134. sed, οἵ σε θεὸν ὡς τίσουσι, qui te velut deum aliquem suspicient et carum habebunt, I, 302. et 599, ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοὶ, æque ac deum aliquem colent et amabunt te. εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέα ἀμοιβὴν, μ, 382, inquit Sol in concilio deorum: si vero mihi non luent boum condignam talionem; et sermo est de sociis Ulyssis, qui Solis boves occiderant comederantque. αὐτὸν τίσειν πάντα, eum persoluturum esse omnia, quæ solent inter deos persolvi, θ, 348. et 356, αὐτὸς σοι ἐγὼ τάδε τίσω, ipse tibi ego ista persolvam; inquit Neptunus ad Vulcanum, præs. factus pro Marte deprehenso: *dass er dir alles was rechtens unter göttern ist zahlen werde; oder ich selbst will es dir zahlen, (that he shall pay thee whatever is right between gods; or I myself will pay thee.)* ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας, præstantissimum virtute inter Græcos pro nihilo æstimasti, A, 244. et 412, ἄριστον οὐδὲν ἔτισε. sic et Π, 244: nam suspici ab aliis, et carum haberi, æstimarique magno, dei donum quoque est. νῦν δὲ οὐδὲ τυτθὸν ἔτισέ με, inquit Achilles de Agamemnone, ne hujus quidem me æstimavit, A, 354. ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε Ζεὺς, sicut nunc istum sibi in pretio et honore esse demonstravit Jupiter, I, 118, coll. 117, φιλήσῃ. et 110, ἄνδρα φέριστον, ὅνπερ ἀθάνατοι ἔτισαν, (magni æstimant) ἠτίμησας, virum optimum nullo in pretio habuisti. καί μιν ἔτισε, ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη, η, 67, ubi sermo est de rege Alcinoo, habente uxorem suam in maximo pretio. μνηστῆρες ἔτισαν (sic enim meliores legunt) ὕβριν, luerunt insolentiam suam, ω, 351, ex quo colligit Laërtes, esse deos, vindices malarum actionum. ὄφρα ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσι, A, 510, donec ii filium meum in pretio habere et ex merito æstimare didicerint; inquit Thetis. ὄφρα σὲ μᾶλλον τίσωσιν Ἀργείων νέοι ἠδὲ γέροντες, I, 258, ut te magis vel potius in pretio habeant Græcorum et juvenes et principes. τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν, luant Græci meas lacrimas tuis sagittis, O Apollo, A, 42. et 508, ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον, Ζεῦ, at tu tamen carum habe, et æstimandum siste aliis, O Jupiter: *mache ihn ehrenwerth, (cause him to be esteemed.)* τῖσαι δὴ ἑτάρους Ὀδυσῆος, μ, 378, ubi est infin. a. 1. a. elliptice, pro, ποίησον, ὦ Ζεῦ, αὐτοὺς τῖσαι, fac ut illi luant et pœnas persolvant, coll. 382. ξεῖνον ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, ionice pro τίειν, ο, 542, hospitem accurate tractare et curare, sc. memento, nam est infin. pro imperativo; coll. 545, τόνδε ἐγὼ κομιῶ, hunc ego curabo, *will sein pflegen, (will take care of him.)* sic et ρ, 56. τίεται, in pretio et honore habetur, η, 67. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς τιοίμην ὡς τίεται Ἀθηναίη, utinam enim ego sic magni æstimarer, sicut æstimatur Minerva, Θ, 540. N, 827. θεὸς δὲ ὣς τίετο δήμῳ, et sicut deus aliquis suspiciebatur et carus erat populo suo, E, 78. K, 33. Λ, 58. N, 218. Π, 605. ξ, 205. πέρι κῆρι τιεσκετό (ionice pro ἐτίετο) μοι Ἴλιος, Δ, 46, supra omnes alias urbes in animo meo æstimabatur a me Ilius: ἐν ψυχῇ. οἴκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται, ὅς κεν ἐκείνου ἐνθάδε ἀτιμάζει ἄλοχον, domum redibit, et puniet eum quicunque illius hic in nullo pretio æstimat uxorem, ξ, 163. ο, 177. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον, τισόμεθα, ν, 15, inquiunt senatores Phæacum: et nos deinde colligentes collectam a populo, solvemus nobis pretium pro iis quæ dedimus hospiti, εἰσπραξόμεθα καὶ ἀποτίσομεν ἡμῖν. nam is erat mos vetustus, si hospes aliquis nobilis veniret, ut ex populo colligeretur pecunia ad donum dandum hospiti: et h. l. quia hospes abitum maturabat, senatores ea dona de suo dabant. et restitutionem ejus, quod supra partem virilem suam erogassent, reservabant sibi ex collecta illa postmodum per otium conferenda. εἰ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας τισόμεθα, ω, 434, si non filiorum et fratrum nostrorum occisores puniemus et ulciscemur. et 469, φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον, cogitabat enim ille ulcisci cædem filii sui, ἐκδικήσειν, *sich genugthuung zu nehmen, (to take satisfaction.)* locum Γ, 366, vide paullo post ad τίσασθαι. ὅτε φῆρας ἐτίσατο, B, 743, cum Centauros puniit. ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα, siquidem et ille punivit occisorem patris sui, γ, 197. Ζεύς σε, Jupiter puniit te, ι, 479. ἔργον ἀεικὲς, ο, 236, puniit factum improbum; et 237 sequitur novus accusativus, Νηλῆα, ut sit, Neleo procuravit satisfactionem pro eo quod passus fuerat: conf. Μελάμπους in R. μνηστῆρας Ὀδυσσεὺς, ω, 481, procos puniit ille. τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, B, 356, 590, punivisse et punire impetus in Helenam factos, ejusque angores. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην, putabat enim et volebat punire hunc peccatorem, Γ, 28. et 351, Ζεῦ, δὸς τίσασθαι (ἐμὲ κεῖνον) ὅς με πρότερος κακὰ ἔοργε, da ut ego puniam eum qui me primus male habuit. et 366, ἦ τ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, ubi alii, aptius fortasse, legunt futurum τίσεσθαι, certe putabam, ulcisci posse me eum ob malefactum: nam genitivus est per ellipsin Atticam, omisso ἕνεκα, quæ ellipsis valde frequens est recentioribus. sic, θαυμάσαι τινὰ (ἕνεκα) τέχνης, et, θαυμάζων τὸ ῥόδον τοῦ κάλλους. τίσασθαι φόνον υἱὸς, punire, ulcisci, cædem filii, O, 116. sic, μνηστῆρας ὑπερβασίης, sc. ἕνεκα, γ, 206. et 203, καὶ λίην μὲν κεῖνος ἐτίσατο, sc. ὁ Ὀρέστης, et magnifice quidem ille puniit et ultus est occisorem patris sui, coll. 197.

φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας, υ, 121, intelligebat enim, se puniturum et ulturum esse eos peccatores. *ἦ σὲ ἂν τισαίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη*, certe sane cuperem te punire si mihi modo vis adesset, X, 20, inquit Achilles ad Apollinem, qui eum in errorem induxerat: coll. 19. *εἴπως τισαίμην*, si qua ratione punire eum queam, ι, 317. *Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος*, ν, 213, Jupiter eos puniat, supplicum tutor. *ὄφρα ἀνδρῶν τίσαιτο βίην*, ψ, 31, ut virorum puniret vim. *ἐπὴν τισαίμεθα λώβην*, T, 208, quando ulti essemus contumeliam. *αἲ γὰρ δὴ, Εὔμαιε, θεοὶ τισαίατο λώβην*, υ, 169, ionice pro *τίσαιντο*, utinam punire vellent injuriam. *ὅς μευ ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον*, Υ, 426, qui mihi amicum occidit carissimum. *οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι*, neque a diis in pretio habitus nec a mortalibus, Ω, 533. *λαοῖσι τετιμένον*, Θ, 472. ν, 28, a populo æstimatum magno.

τλάω, f. *τλήσω*. (Ταλάω) suffero, sustineo: audeo. idem quod *ταλάω*. et fortasse hæc forma, quæ putatur per syncopen facta, est prima radix prioris, ut *ταλάω* hinc sit ortum. coincidit nonnihil cum *θέλω*. hinc est *ὁ τλὸς*, pro quo dicitur *ὁ ὄτλος, ου*, labor, ærumna, et *ὀτλέω*, f. *ήσω*, ærumnas suffero. apud poëtam occurrit forma media. *οὔπως τλήσομαι εἰσορᾶσθαι ὀφθαλμοῖς*, nequaquam sustinebo intueri oculis, *ich kan es nicht ausstehen mit anzusehen, (I cannot bear to look at,)* Γ, 306. *μενῶ ἐς ἠέλιον δύντα, καὶ τλήσομαι ἔμπης*, T, 308, manebo usque ad solem quando occidit, et sufferam omnino, *will aushalten, (will hold out.)* sic et, *ἤτοι ἐγὼ μενέω* (pro *μενῶ*) *καὶ*, Λ, 317, *will stand halten, (will resist:)* et est fere idem quod *μενῶ*. hinc est *ὁ τλήμων, ονος*, *der aushält, stand hält, geduld hat, (one who endures, resists, has patience,)* patiens. sic, *τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμὸν*, ε, 222. et 362, *τόφρα αὐτοῦ μενέω καὶ*, tamdiu hic manebo et patiens ero. *οὐ τέτληκας θυμῷ, λόχονδε ἰέναι*, non ausus es, non sustinuisti animo, A, 228. et 543, *οὔπω πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν μοὶ ἔπος*, nunquam lubens sustinuisti dicere mihi rem. *γρηῦς παλαιὴ, ἥτις τέτληκεν τόσα*, τ, 347, anus, quæ tulit et exantlavit tam multa. *τετληότι θυμῷ*, patienter, firmo animo, constanti animo, δ, 447, 459. ι, 435. λ, 180. π, 37. σ, 134. ψ, 100, sic pertinaci et non cedente animo. et 168. ω, 162. et est pro *τετληκότι*. sic, *κραδίη τετληυῖα*, υ, 23. *τετληότες εἶμεν*, pertulimus, E, 873.

τλῆμι, (Ταλάω) suffero, sustineo: audeo. idem quod præcedens et *καρτερέω*. *ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν*, toleravi connubium hominis, Σ, 433, inquit Thetis, dea; quæ hoc conjugium cum homine, Peleo, habet pro onere, utpote impar. et sic loqui solent fœminæ, nobiliores viris suis. *ἔτλην, οἷα οὔπω τις ἄλλος*, Ω, 505, sustinui, subii, *habe es ausstehen können, (have been able to endure:)* et Priamus ibi pro gravissimo suo infortunio habet, osculari ore suo manum interfectoris filiorum suorum. *πολλὰ γὰρ ἔτλην*, Θ, 182, multa enim passus sum, coll. 184. *habe viel ausgestanden, (have suffered much.)* *οὐκ ἔτλης ἀλαλκεῖν αὐτῷ κύνας*, P, 153, *du hast nicht einmal so viel übernommen, ihm die hunde abzuwehren, (thou didst not even attempt to keep the dogs off him:)* vel, *hast es über das herz bringen können, ihm nicht, (hast not even had the heart to.)* *ὃς ἔτλης ἀντίος μοῦ ἐλθεῖν*, qui ausus es occurrere mihi, Φ, 150. sic, *ὃς ἔτλης τείχεος ἐξελθεῖν εἵνεκά μου*, X, 236, qui potuisti, sustinuisti, ausus es, egredi extra munitiones mei causa. et 251, *οὐδέ ποτ' ἔτλην μεῖναι ἐπερχόμενον*, *war nicht so standhaft, den wieder mich kommenden mit festem fusse zu erwarten, (had not the courage to await the attack of the advancing foe.)* *πῶς ἔτλης ἐλθεῖν οἶος*, quomodo ausus es ire solus, Ω, 519. sic, *ἄϊδόσδε κατελθεῖν*, λ, 474, *wie hast du das herz gehabt, wie hast du unternehmen können, (how durst thou?)* *οὐδέ μοὶ ἔτλης εἰπεῖν*, ρ, 104, nam sustinuisti, mihi non dicere. et 456, *οὔ τί μοι σίτου δοῦναι*, non persuadere tibi potes ut dares mihi aliquid panis; vel, satis durus es, ut non des mihi quidquam. *οὐδὲ ἔτλη περιβῆναι ἀδελφεοῦ*, nec sustinuit defendere fratrem, E, 21, *hatte das herz oder den willen nicht, (had not courage or inclination.)* et 395, *τλῆ*, pro *ἔτλη*, *'Αΐδης ὀϊστὸν*, Pluto pertulit sagittam, passus est: ubi plene dictum, *hat austehen müssen, (was obliged to endure.)* sed 392, *τλῆ δ' Ἥρη*, ubi deest *ὀϊστόν*. et 385, *τλῆ δ' Ἄρης*, sc. *τὸν δεσμὸν*, *Mars muste es leiden, (Mars was obliged to suffer it,)* coll. 383, *πολλοὶ γὰρ τλῆμεν*, pro *ἔτλημεν*, multi nostrum sustinuimus et passi sumus, sc. mala, *ἄλγεα*. et 382, *τέτλαθι*, sc. *τὸ ἔγχος τοῦ Διομήδεος*, fer patienter hastam ejus, i. e. vulnus hasta inflictum tibi; per reduplicationem Ionicam, pro *τλάθι* vel *τλῆθι*. et inhæret poëta voci aptæ ad hanc rem exprimendam: *erdulde es, verschmerze es, (bear it, suffer it patiently.)* *οὐδέ τις ἔτλη*, sc. *πολεμίζειν*, neque quisquam ausus est, pugnare, H, 151, *keiner wolte dran, ans fechten, (none would venture to fight.)* et 480, *οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιέειν πρὶν λεῖψαι Διΐ*, nemo animum induxit prius bibere quam libasset Jovi. sic, *ἕζεσθαι*, Σ, 246, nemo ausus est assidere. *ἄντην εἰσιδέειν*, T, 14, nemo valuit contra intueri, *niemand konte es aushalten gerade drauf zu sehen; sondern sie erschraken darüber, (none durst venture to look at it; but they were affrighted.)* *ἔνθα οὔτε Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν*, ibi nec ille sustinuit et ausus est perstare, Θ, 78. *οὐδέ τις ἔτλη πρόσσω ἀΐξας δηριᾶσθαι*, et nemo ausus est in anteriora impetum facere et pugnare. *δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθαι*, non valuit, non potuit, eminus versari, Υ, 421. *αὖθι μένειν*, non ausus est ibi manere, X, 136. *αὐτὸν ἀμείψασθαι μύθοις*, nemo ausus est, regerere ei verba aspera, β, 82, *niemand übernahm es, ihm zu antworten, (no one ventured to answer him.)* *οἷον τόδε ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ*. ubi est admirative, quale illud est, quod fecit et ausus est vir ille constans et

fortis, δ, 242, coll. 241. hinc *ταλασίφρων* et *πολύτλας καὶ τλήμων* dictus. et 271, *οἷον καὶ τόδε*. et 716, *οὐδ' ἄρα ἔτι ἔτλη δίφρῳ ἐφέζεσθαι*, neque jam amplius sustinebat in sella sedere, præ luctu, sed assidebat humi, coll. 718, 719. *οὐδὲ ὃν υἱὸν ἔτλη ἔσαντα ἰδεῖν*, λ, 142, nec voluit hucusque filium suum adspicere. et 424, *οὐδέ μοι ἔτλη καθελεῖν ὀφθαλμοὺς*, inquit Agamemnonis umbra de conjuge sua pessima, *sie hat mir nicht einmal die augen zudrücken wollen da ich starb, (she would not even close my eyes if I were dead.)* *οὐδέ τις, μεῖναι ἐναντίβιον*, ξ, 269. *οὐδὲ ἔτλη πόσιος εἴρυσθαι δῶμα*, ψ, 150, non animum inducere potuit, ut servaret et custodiret domum viri sui. *τόν νῦν οὐκ ἔτλητε σαῶσαι*, *habt euch die mühe nicht nemen wollen, (would not give yourselves the trouble,)* Ω, 35, cadaver ejus. et in talibus, negatio proprie non pertinet ad *τλῆναι*, sed ad rem, quam non facere, sustinet aliquis. hinc dicitur *σχέτλιοι*, 33, qui satis sunt duri, ad sustinendam omissionem rei debitæ. *οὐδ' ἄρα τρίγε ἔτλαν* (per syncopen pro *ἔτλησαν*) *ἐκτὸς τείχεος μένειν*, Φ, 608, ubi de timore est sermo, et ubi negatio pertinet ad *ἔτλαν*: nam non est sermo de omissione debiti. *ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες*, υ, 311, at omnino ista quidem sic ferimus et toleramus conspicientes, pro *τλάμεν*, per reduplicationem Ionicam, quasi a *τίτλημι*, *das erdulden wir noch so, und können es aushalten mit anzusehen, (we still endure it thus and can bear to look at,)* sc. id quod 312, 313, est. *ἔτι τλαίην ἐνιαυτὸν*, annum vel integrum adhuc tolerarem omnia, β, 219, *möchte ich noch gerne ein ganzes jahr aushalten und geduld haben, (I would fain bear with patience a whole year,)* etsi comedor a vobis. *ἢ ἀκέων τλαίην*, an tacitus sustinerem, κ, 52. et 53, *ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα*. *τλαίης κεν, Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ὀϊστὸν*, Δ, 94, auderes sane, immittere ei sagittam: nam non videtur, cum interrogatione legendum. præcedit interrogatio: velles tu mihi auscultare? et sequitur per ellipsin, si id mihi auscultares, auderes sane—et reportares deinde—. cæterum *τὸ τλῆναι* h. l. *ἐμφαίνει δυσχέρειαν ἔργου, ὡς Πάριδος μὴ τλησομένου ποιῆσαί τι πρὸς ἐπιορκίαν*, quod tamen Pandarus facile possit suscipere in se. *ἔτι τλαίης ἐνιαυτὸν*, α, 288, adhuc tolerares id per annum totum: coll. β, 219. *εἰ μὴ τλαίης γε, θεὰ, ὀμόσαι μοι ὅρκον μέγαν*, ε, 178, nisi placere tibi possit, jurare mihi; nisi recipias id in te, jurare mihi. *ὅτε σὺ τλαίης μυθήσασθαί μοι τὰ σὰ κήδεα*, si tu susciperes id in te, narrare mihi tuos labores, λ, 375, *wenn du es über dich nehmen woltest, (if thou wouldst take the trouble.)* *οὐδὲ ἂν τετλαίη* (pro *τλαίη*) *εἰς ὦπα ἰδέσθαι μοι*, Ι, 373, non sane ausit me contueri; *er könte es nicht ausstehen, (he could not bear.)* *ὅστις κεν τλαίη*, si quis auderet, Κ, 307. *οὐ γάρ κεν βροτὸς*, nemo mortalium ausus fuisset, Ω, 565. *τίς γάρ κεν ἀνὴρ*, κ, 384, quis enim tandem vir sustineat et animum inducat. *οὐκ ἂν τλαῖεν* pro *τλαίησαν*, non sane sustinuerint, Ρ, 490. *τέτλαθι* (pro *τλῆθι* vel *τλάθι*) *μῆτερ ἐμὴ καὶ ἀνάσχεο*, *halte aus, (bear up under it,)* Α, 586. sic, *τέκνον ἐμὸν*, Ε, 382, et deinde adfert exempla plura deorum, qui pertulerint injurias humanas, cum hoc verbo crebrius repetito: *ertrage es, (bear it.)* *τέτλαθι δὴ, κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης*, υ, 18, qui versus abiit in proverbium: *gedulde dich, mein herz, du hast ja schon eher was härteres ertragen, (have patience, my heart, thou hast already endured more severe hardships.)* et hic *ἀναδιπλασιασμὸς* est ut in *τέθναθι* et *κέκλυθι*, ionice. *ξεῖνος δὲ τλήτω ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον*, hospes sufferat manere in crastinum, *gedulde sich, (let him have patience,)* λ, 349. *σὸν δὲ κῆρ τετλάτω ἐν στήθεσσιν*, π, 275. *τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατε ἐπὶ χρόνον*, Β, 299, *haltet aus, ihr lieben, und wartet noch eine zeitlang, (endure, friends, and wait yet awhile.)* *νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης*, γ, 209, nunc oportet patientem esse: inf. Ionicus pro *τλῆναι*. sic, *σὲ δὲ χρὴ*, ζ, 190. *σὺ δὲ τετλάμεναι* (idem inf. cum paragoge Attica vel Æolica) *καὶ ἀνάγκῃ*, ν, 307, et est pro imperativo, *τλῆθι*.

τλήμων, *ονος*. *ὁ ἡ*. (*Ταλάω*) qui sustinet, qui sustinere potest: cuicunque convenire potest *τὸ*, *ἔτλη*, sustinuit, ausus est. opponitur ei *ὁ ἀτλατῶν* (ab *ἀτλητέω* et dorice *ἀτλατέω*) *ὁ μὴ ἔχων τλήμων εἶναι*. *ὁ τάλας* est idem qui *ὁ τλήμων*. recentiores utrumque adhibent in notione miseri et laboriosi, *ἐπὶ δυστυχοῦς καὶ ἐλεεινοῦ*: quam notionem cave Homero obtrudas. proprie *ὁ τλήμων* apud poëtam est *ὁ εὔτολμος*, qui pericula subit animo imperterrito; deinde *ὁ ἐργατικὸς*, qui res gerendas strenue suscipit. *Ὀδυσσεὺς, τλήμονα θυμὸν ἔχων*, Ε, 670. hinc compositum *ὁ τλησικάρδιος*, cujus animus multa audet et subit. *ἤθελε δὲ ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδῦναι ὅμιλον Τρώων*, Κ, 231, ubi addita explicatio 232, *αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα*, ut ergo notetur *ὁ ἐνεργέστατος*, coll. 307. et 498, *ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς ἔλυε ἵππους*, ubi id epitheton poëta addit et *ἐπαινῶν* et *συμπαθῶν* quasi *τῷ ἥρωϊ ὡς τλησιπόνῳ*: *der kühne und arbeitsame, (the bold and the persevering.)* *θαρσαλέοι καὶ τλήμονες*, Φ, 430, i. e. *εὔτολμοι*. Vide sub *τλάω*.

τλητὸς, *ἡ*, *όν*. (*Ταλάω*) patiens, sustinens, ferens. *τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν*, Parcæ enim dederunt hominibus animum, qui mali quid subire et excipere possit, Ω, 49, *ἔνεστι τοῖς ἀνθρώποις τλησίπονόν τι*. si vel maxime juret homo, se hanc vel illam miseriam non laturum iterum, fert tamen eam si accedit. ergo h. l. active. alibi passive, tolerabilis.

τμάγεν pro *ἐτμάγησαν*, vide sequens.

τμήγω, f. *ήξω*. f. 2. *αγῶ*. (*Τέμω*) seco, scindo, amputo, cædo, concido. idem quod *τέμνω*. in specie, separo. *ἐπεὶ τμάγεν*, ionice pro *ἐτμάγησαν*, Π, 374, postquam dissipati et dispersi sunt, *διεκόπησαν, διεσκορπίσθησαν*.

τμήδην, (*Τέμω*) adverb. cæsim, cædendo. *τμήδην δ' αὐχένα ἐπῆλθε*, Η, 262, cervicem cæ-

sim attigit; ubi verbum innuit τὸ ἐπιπολάζον τῆς πληγῆς, ictum non alte penetrasse.

τόθι, ('Ο) ibi, *daselbs, (there.)* τόθι γάρ οἱ αἴσιμον ἦν ναίειν, ibi enim ei fatale erat habitare. ο, 239.

τοὶ, (Σὺ) particula, elegantiæ inserviens plerumque: sane, quidem; *doch, wohl, also, gewiss, (yet, indeed, therefore, certainly.)* et est orta a dativo σοὶ, dorice τοὶ, qui quoque sæpe eleganter abundat: eademque notio sæpissime inest particulæ τοὶ, quasi sit abundans, tibi. τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διῒ, hanc rem sane dictura Jovi, Α, 419, *das will ich dir denn dem Jupiter sagen, (I will tell this to Jupiter for thee.)* et 425, δωδεκάτῃ δέ τοι αὖθις ἐλεύσεται, duodecimo die revertetur. confer jam in contextu, Β, 287, 298, ubi pertinet ad καὶ, 297, καί τοι, *doch auch fürwahr; es ist dir doch auch was gar hässliches, (but truly it is a matter very disgraceful to thee.)* Δ, 129. Ε, 808, 809. Ζ, 211. Κ, 316, 341, *der gehet dir wohl ohne zweifel, (he proceeds to thee indeed without doubt.)* et 413, ubi coalescit cum γὰρ, *ich will dir denn doch, (I will then however.)* Λ, 656, *und weiss doch nicht, (and yet knows not.)* Μ, 412, *viele arbeit ist denn doch besser, ist dir doch besser, (the labour of many is undoubtedly better.)* Ν, 219, *wo bleiben doch, (where are then?)* et 267. Ο, 45, 69, 222. Φ, 110, ubi ἐπὶ pertinet ad ἔσσεται, ἐπέσσεταί τοι, aderit sane. Χ, 12, 488. Ψ, 315. α, 179, 214. β, 88, quæ certe. et 276. θ, 329, 351, 414. ι, 259. ξ, 160. ο, 72. π, 187, 199, 263. ρ, 17, 25, 400, 513, 572. σ, 229. τ, 369, 592, ubi ἐπὶ pertinet ad ἔθηκαν. φ, 172. μέν τοι, β, 402. οὔ τοι, non sane, Γ, 65. Δ, 29, 54, 401. Ε, 483, 516. Χ, 13. ξ, 487. ι, 329. τ, 314. ἤτοι, certe, sane, tamen, Γ, 305. Δ, 9, 13, 18, certe quidem tunc. 22, attamen. 51, sane, *ja wohl, (certainly.)* 62, 237, horum certe ipsorum. 376, 537. Ε, 447, sane hunc. 648, 842, 847. apud recentiores hoc ἤτοι valet, aut, vel. et hæc loca sufficere poterunt exercendo tironi, ut pervidere queat abundans illud, tibi. γέ τοι sæpe est pro γὰρ, *ja doch, (however.)* conf. Aristoph. Plut. 147, Schol. τοὶ pro οἱ, vide Ι prope medium: pro σοὶ, vide sub ΣΥ, prope medium.

τοιγὰρ, (Γὰρ) igitur, certe, enimvero. τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, Α, 76, dicam igitur. nam ibi τοὶ non est pro σοί. τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα καταλέξω. Κ, 427, pro τοιγαροῦν, enimvero igitur, quod et τοίνυν et τοιγάρτοι dicitur. τοιγὰρ ἐγώ σοι, τέκνον, ἀληθέα πάντα ἀγορεύσω, γ, 254, *ich will dir denn nun also, (I will then tell thee.)* sic et δ, 383, 399, et 612, τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μεταστήσω, δύναμαι γὰρ, sane igitur tibi ista permutabo, possum enim. τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, δόμον δείξω, η, 28. τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι, θ, 402, placabo igitur hospitem. τοιγὰρ ἐγώ σοι ταῦτα καταλέξω, enarrabo, ξ, 192. α, 266, 351. π, 61, 113, 226. et 259, τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, (dicam) σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον. καταλέξω, ρ, 108. χ, 420. τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα, ψ, 130. καταλέξω, ω, 302. τοιγὰρ μέγαν ὀμφαλὸν μόλεν χθονὸς, Ne. 7, 48, etenim ad magnum umbilicum terræ profectus est, i. e. Delphos.

τοίκεν, vide sub ἔοικε.

τοῖος, τοία (ionice τοίη) τοῖον. ('Ο) talis. et ponitur fere in sensu eximio et admirativo. τοῖος πᾶσιν θυμὸς γένοιτο, tam promtus et fortis animus si omnibus esset, Δ, 289, et 399, τοῖος ἔην Τυδεύς. τοῖος ἄρα Αἴας ὦρτο, Η, 211. sic, γαιήοχος, Ν, 677, tam valide. σὺ τοῖος ἐὼν, tu talis, i. e. tam politus et prudens alias, Ρ, 170. et 164, τοίου γὰρ ἀνέρος θεράπων, ubi est cum magna admiratione positum. sic, τοῖος ἐὼν, οἷος οὔ τις 'Αχαιῶν, Σ, 105. τοῖος γάρ σοι πομπὸς, tam egregius tibi deductor et comes, Ω, 182, coll. 153. et 384, τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλε. τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα, cognovi, α, 257. τοῖος γάρ σοι ἐγὼ ἑταῖρός εἰμι, β, 286. δέκτῃ, (mendico similis) ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην, δ, 248, nam Ulysses se sub mendici habitu et vestimentis in urbem Trojanam insinuaverat: qui extra hanc demissi animi simulationem esse solebat εὐσχήμων, λαμπροφόρος, ἡρωϊκός. et 342, τοῖος ἐὼν οἷός ποτε, sic et 345. λ, 498, 500. ρ, 133, 136. τοῖος ἐὼν οἷόν κε, δ, 421. τοῖος ἐὼν οἷος ἐσσὶ, η, 312, talis exsistens qualis es: quasi aliud exemplum nullum tibi esse possit, nisi tu ipse tibi. cæterum l. c. οἷος contrahitur in scansione in unam syllabam. θάνατος ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κε, λ, 134. ψ, 282. τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο, λ, 555. τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, talis eram in pugna, ξ, 222. σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα, π, 421. τοῖος νέος ἀνθρώπους, οἷον ἦμαρ, σ, 135, conf. ἦμαρ. ἤδη παῖς τοῖος, τ, 86, cum admiratione. τοῖος ἐὼν, οἷος (etiam cum contractione legendum) ἦεν ἅμα στρατῷ, υ, 89, qualis erat cum iret una cum exercitu, i. e. armatus et ἀκμάζων, non vero nudus et ὠμογέρων qualis nunc. οὐ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ, φ, 93, coll. 94. τοίου μιν θάρσους πλῆσεν φρένας, tali eum fiducia implevit animo, Ρ, 573. τοίου ἡνιόχου, tam præstantis, Ψ, 280. τοίου γὰρ καὶ πατρὸς, i. e. ἀγαθοῦ, δ, 206. δόσκον (dabam) ἀλήτῃ τοίῳ, ὁποῖος ἔῃ, ρ, 421. τ, 77. τοῖον ἄρ' 'Ατρείδην θῆκε Ζεὺς ἤματι τῷδε, tam admirabilem fecit, Β, 482. sed, τοῖον Σιμοείσιον ἐξενάριξεν Αἴας, Δ, 488, ubi est pro τοίως, tali modo; præcedente simili de arbore. τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν, talem splendorem, Ε, 7. et 450, Αἰνείᾳ ἴκελον, καὶ τεύχεσι τοῖον. et 483, οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον, οἷόν κε, ubi est figura ἐπαναστροφῆς, ut in ταμίῃ μία. τοῖόν σοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω, Ξ, 343. τοῖόν σοι ἀοσσητῆρα, Ο, 254. τοῖον Πάνθου υἱὸν, Ρ, 59. et 400, τοῖον κακὸν. τοῖον ἔχον πόνον, talem et tantum habebant laborem, Ε, 667, *so sauer wurde es ihnen, (it was so arduous for them.)* ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, Υ, 250. neutrum τοῖον sæpe est adverbialiter, pro οὕτως, adeo, sic. τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες, adeo enim metu exterriti sunt omnes, Χ, 241. sic, ἴθι σιγῇ τοῖον, η, 30, i tacite sic, οὕτως ὡς νῦν

ἔρχῃ σιγῶν. θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθα ἀλλήλοις, α, 209, crebro sic, uti nunc, versabamur familiariter nobiscum. τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι, γ, 496, adeo celeriter efferebant eos veloces equi. κερδαλέον δὴ τοῖον, sc. παῖδα, puerum sic catum et curiosum, ο, 450, sc. ut solent esse pueri ingeniosi. σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν μῦθον, δ, 776, sic tacite surgentes perficiamus consilium deliberatum. τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα, talem desiderabant artificem, Ψ, 16, tam præstantem. et 246, τύμβον ἐπιεικέα τοῖον, i. e. τοιοῦτον, tumulum mediocrem talem: et relinquit magnitudinem indeterminatam. τοῖον πομπὸν, Ω, 153, coll. 182. πῶς κέν με ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα, sc. υἱὸν αὐτῆς, λ, 143, qua ratione agnoscere me possit, quod sim is qui sum, coll. 141, 152. τί σε χρὴ τοῖον ἐόντα ψεύδεσθαι, ξ, 364, quid opus tibi est, te talem mentiri, te senem et opis indigum. et 441, ὅτι μὲ τοῖον ἐόντα (tam miserum et mendicum) ἀγαθοῖσι γεραίρεις, bonis rebus honoras. ἐπεί σέ γε τοῖον ἐγείνατο μήτηρ, α, 223, te talem, tam egregium, peperit. πέλαγος μέγα τοῖον, γ, 321. μὶν οἴη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα, eum sola ego agnovi talem, in tam sordido et humili habitu, δ, 250. ἐν Δήλῳ δή ποτε τοῖον ἔρνος ἐνόησα, ζ, 162. ἥτε με τοῖον ἔθηκε ὅπως ἐθέλει, quæ me talem facere solet, prout vult, sc. Minerva, i. e. prudentia et ars mea, π, 208. et 307, σὲ δ' ἀτιμᾷ, τοῖον ἐόντα, te, tam magnum et sapientem jam, et veneratione dignum: et ostendit simul amorem suum, cui dolet si talis filius spernatur. τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν, ρ, 160. σαρδάνιον μάλα τοῖον ἐμείδησε θυμῷ, υ, 302, ut solet indignans sæpe ridentis speciem præbere. τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα, tale quid, lacrimas ciens, ω, 62. τοῖον ἄχος, Κ, 145. Π, 22, θαυμαστικῶς. τοῖοι Τρώων ἡγήτορες, Γ, 153. sic, Μυρμιδόνων, Π, 164. ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν, Η, 231. τοῖοι ἀγοὶ, Ν, 304. ἡμεῖς οὔτι τοῖοι, ἀμύνειν, β, 60, non valemus, *wir sind nicht die leute die da vermöchten abzuwehren, (it is not in our power to prevent.)* τοίων χερσὶ ἐρετῶν, tam validorum remigum manibus, ν, 115. οὔπω τοίους ἴδον ἀνέρας, Α, 262. ἵππους, Κ, 550. ἀλλὰ καὶ ὧς, τοίη περ ἐοῦσα, νεέσθω, Γ, 159, coll. 157. τοίη οἱ ἐπίῤῥοθος ἦεν Ἀθήνη, tam valida et fidelis, Δ, 390. sic, σοὶ ἐπιτάῤῥοθος ἦα, eram, Ε, 808, 828. τοίη γάρ σοι πομπὸς ἅμα ἔρχεται, δ, 826, *eine so gute begleiterin gehet mit dir, (so good an attendant goes with you.)* τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, *eine so theure person, (so dear a person,)* α, 343. τοίην γὰρ κεφαλὴν γαῖα κατέσχεν, λ, 548. τοῖαι φάλαγγες, Δ, 280 coll. 275. τοῖα εἵματα ἕστο, Ψ, 67. φάρμακα, δ, 227. δῶρα θεῶν, η, 132. τοίω γάρ σοι νῶϊ θεῶν ἐπιταῤῥόθω εἰμὲν, Φ, 289.

τοιόσδε, τοιήδε, τοιόνδε. (Ὁ) idem fere quod τοῖος. ἦ τοιόσδε ἐὼν, certe talis cum sis, Γ, 46, ubi habet hæc vox multum amaritudinis, et quasi ἄῤῥητον ἐμφαίνει τοῦ Πάριδος οὐθένειαν. πατὴρ τοιόσδε, Χ, 420, ea ætate qua ego, inquit Priamus de patre Achillis. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη, ζ, 244, utinam mihi talis maritus vocaretur, i. e. esset vel esse posset: ex ingenio puellarum nubilium, quæ, viso eximio viro, eum sponsum sibi precantur. et h. l. istum ipsum, qui talis est, intelligit virgo regia, admirans Ulyssem plane virum; non vero Phæacem aliquem: optatque, ut habitare velit in Scheria. ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, sed hic ego talis, quem vides coram, π, 205. εἰ τοιόσδε εἴη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα, ρ, 313, si adhuc talis esset corpore et factis; et sermo est de cane vetulo, olim præstantissimo. ἤδη τοιόσδ' ἐστὶ πόδας, τοιόσδε τε χεῖρας, τ, 359, cute nimirum rugosa et arida. χήτει τοιοῦδε ἀνδρὸς, ex defectu talis viri, Ζ, 463, quod notat τὸ ἐνδύναμον τοῦ ἥρωος, et benevolentiam ejus simul. sic, τοιοῦδε υἷος, i. e. τοιούτου, Τ, 324. ἀοιδοῦ τοιοῦδε, οἷος ὅδε ἐστὶ, α, 371. ι, 4. ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾷν τοιῷδε ἐπὶ ἀέθλῳ, λ, 547, utinam non debuissem vincere, tali victoriæ meæ eventu, coll. 548. τοιόνδε τοσόνδε λαὸν, Β, 120. et 799, ubi quidem Polites nuntiat Trojam, adventare exercitum Græcum ad oppugnandam urbem, talem et tantum. τοιόνδε ὁδοιπόρον, Ω, 375, tam bonum viæ comitem. τοιόνδε θάλος, tam egregium germen, ζ, 157, de puella eximiæ staturæ et formæ. οὔπω τοιόνδε, sc. ὕπνον, ψ, 18, nisi ibi neutrum est adverbialiter, tam bene dormivi κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες, δ, 149, tales, sicut tu quoque habes, coll. 150, et filius patri persimilis describitur. οὔ τοι (non sane) τοιοίδε (tales, qualis tu jam es, vetulus, pannosus) εἰσὶν ὑποδρηστῆρες (ministri) ἐκείνων, procorum, ο, 329. οὔ κε κακοὶ (viles homines) τοιούσδε τέκοιεν, tam egregios filios generare non sane possint, δ, 64. τοιῇδε ἀμφὶ γυναικὶ, de tam egregia muliere, Γ, 157, coll. 159. Ζηνός που τοιήδε αὐλὴ, δ, 74, i. e. ἴσως τοιαύτη. τίς σε τοιάδε ἔρεξε, Ε, 373. Φ, 509. τοιάδε λαίφεα, υ, 206, tam viles pannos. τοιῶδε ἄνδρε, Λ, 432, ubi hoc pronomen μεγάλην ἀρετὴν ὑπολαλεῖ.

τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο. (Ὁ) talis. ἀνὴρ τοιοῦτος, δ, 650, i. e. filius regis nostri, ipse bonus, injuriis pressus. magna laus, una voce comprehensa. τοιοῦτος νόος, σ, 331, 391. σοῦ τοιούτου ἐόντος, π, 94. πατρὸς, σ, 125. τοιούτῳ ἔοικας, sc. βασιλῆϊ, ω, 253, 252. τοιοῦτόν σε ἐόντα, Η, 242. ἰδεῖν τοιοῦτον Ἀχαιῶν, Ρ, 643. τοιοῦτον ὄλβον, γ, 208. οὔπω τοιοῦτον ἴδον, δ, 269. ζ, 160. ἐόντα, ξ, 118. neutrum attice quoque dicitur τοιοῦτον. κῆρ, η, 309. νόημα, ν, 330. ρ, 403. οὔπω τοιοῦτον ἐτύχθη, σ, 36. τοιοῦτοι δέκα, Β, 372. εἴκοσι, Π, 847, qualis tu es. νῦν πάντες, Φ, 428. πτωχοὶ, τ, 74. ἔργων τοιούτων, Ψ, 644. τοιαύτη μήτηρ, υ, 131. τοιαῦτα ἀγόρευον, Ε, 274, 431. Θ, 212. Ν, 81. Π, 101. Σ, 368. Φ, 514. Ψ, 494. ῥέζοι, α, 47, talia, tam mala. ζ, 286. χ, 315. ἔργα, λ, 427. οἴκοθι κεῖται, φ, 398.

τοῖχος, ου. ὁ. (Τέκω) paries, *die wand, (a wall.)* ponitur de domo, et de navigio, quia navis est domus aliqua mobilis. hinc et ναῦς dicitur τοιχίζειν, in latus pendere: et prover-

bium, ἐπὶ τὸν εὖ ἔχοντα τοῖχον ῥέπων, in bonum latus inclinare in magnis navibus erant οἱ ἄρχοντες τοίχων, inter quos prior erat is qui dextro τοίχῳ præerat. cæterum est a τεῖχος, mutata vocali. ἀντίον ἷζεν, τοίχου τοῦ ἑτέρου, e regione consedit, ad alterum parietem tabernaculi, I, 219. Ω, 598. ψ, 90, domus et conclavis. ὡς δ᾽, ὅτε τοῖχον δώματος ἀράρῃ ἀνὴρ πυκινοῖς λίθοισι, Π, 212, 213, parietem domus coagmentat dense junctis lapidibus: et singularis est collective positus. apparet ex hoc loco, τοῖχον et τεῖχος maxime esse cognata. ἱστάναι περὶ τοῖχον μεγάρου, stare circa vel ad parietem conclavis, Σ, 374, ubi sermo de poculis, quæ, ex usu familiari antiquo, extra usum reponebantur in pluteo parieti adfixo. sic, πίθοι οἴνοιο ἕστασαν ἑξείης ποτὶ τοῖχον, β, 342, amphoræ vinariæ stabant ordine ad parietes cellæ. χάλκεοι τοῖχοι, η, 86, de domo regia Alcinoi, ubi id proprie intelligendum, quod fuerint parietes ferrei, πρὸς ἀσφάλειαν, et quidem non ἐπιπολῆς (in superficie sua) ἔχοντες πέταλα περίθετά τινα ἐκ χαλκοῦ (laminas ferreas superinductas parietibus) ἀλλὰ ὅλῳ τῷ πάχει κεχαλκωμένοι, toti ferrei: quod indicatur per, ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ. ὄφρα (donec) ἀπέλυσε κλύδων τοίχους (νηὸς) τρόπιος, exsolvit fluctus parietes navis ex carina, *bis die wellen die wände des schiffes ablöseten vom keile unten, (till the waves separated the sides of the ship from the keel,)* μ, 420, τόφρα ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, tamdiu ego cum navi ulterius ibam per mare. ubi ergo τοῖχοι sunt τὰ ἑκατέρωθεν πλάγια τοῦ πλοίου, ὧν πέρας ἡ πρύμνη καὶ ἡ πρῷρα. hinc est ὁ τοῦ δεξιοῦ τοίχου ἄρχων in navibus bellicis, et ὁ τοῦ ἀριστεροῦ, sicut τῇ πρύμνῃ præerat ὁ κυβερνήτης, proræ vero ὁ πρωρεύς. ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖς, ρ, 267, ubi is τοῖχος circa aulam domus regiæ in Ithaca est idem, qui τὸ ἕρκος et τὸ τειχίον. τοῖχοι μεγάρων, τ, 37, *die wände des saales, (the walls of the hall.)* εὔδμητον ἔβαλε τοῖχον, *er traf die wand, (he struck the wall,)* υ, 302. et 354, αἵματι ἐρράδαται τοῖχοι, parietes conspersi sunt sanguine. πάντοσε παπταίνοντες ἐϋδμήτους ποτὶ τοίχους, *sahen überall sich nach den wänden um, (looking all around at the walls,)* sicubi effugium pateret, χ, 24. et 126, ὀρσοθύρη ἐν ἐϋδμήτῳ τοίχῳ, in firmo et bene ædificato pariete. et 259, 276, μελίη (hasta) ἐνέπεσε τοίχῳ.

τοκὰς, ἄδος. ἡ. (Τίκω) quæ parit aut paritura est, gravida. σύες θήλειαι τοκάδες, *saumütter zur zucht, (a breeding sow,)* ξ, 16, in opp. ad τὰς στείρας.

τοκεὺς, έος. ὁ ἡ. (Τίκω) parens, *vater oder mutter, (father or mother.)* οἱ τοκέες, ionice τοκῆες, parentes, *die eltern, (parents;)* majores, *die voreltern, (ancestors.)* πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες, ubi tibi est civitas et majores? α, 170. κ, 325. ξ, 187. ο, 264. τ, 105. ω, 297. ἐπεί με τίκωσι τοκῆες, θ, 554. μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες γήμασθαι, incitant me ut nubam, τ, 158. λίσσετο ὑπὲρ τοκέων, γουνούμενος ἕκαστον, orabat per parentes, genua cujusque tangens, O, 660. πρόσθε φίλων τοκέων, Φ, 587, pro nostris parentibus. ἔμβαλε θυμῷ αὐτῆς ἵμερον ἄστεος ἠδὲ τοκήων, Γ, 140, desiderium urbis suæ et parentum. μνήσασθε παίδων ἠδὲ, mementote liberorum et parentum vestrorum, O, 663. λίσσομαι ὑπὲρ σῶν, precor per, X, 338, 348. et 508, νόσφι τοκήων, procul a parentibus tuis, sic, ἑῶν ἀπάνευθε, Ω, 211. ι, 36. μακάρων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων, Ω, 377. et 387, τίων δ' ἐξ, ex quibus parentibus ortus es. sic, ἐκ δὲ τοκήων τῶν αὐτῶν, i. e. προγόνων, ex iisdem majoribus, η, 54. οὐ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων, δ, 62. οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος ἠδὲ, nihil dulcius patria sua et parentibus, ι, 34. ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ, ο, 381. τοκεῦσιν ἅμα ἕσπετο, ibat cum parentibus, Δ, 476. et 477, οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, nihil grati retribuere potuit parentibus pro alimentis, i. e. adolescens mortuus est, ut non potuerit parentibus esse gratus. sic et P, 301. qua circumlocutione mortis præmaturæ docet poëta, reddenda esse parentibus beneficia. et 37, ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, sic et Ω, 741. ἶσα τοκεῦσιν ἐτίομεν αὐτὸν, O, 439. οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσι, δ, 689. ἵνα ἀγγείλειε τοκεῦσιν, ζ, 50. εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας, ad cubile frequenteri tantes ambo clam suis parentibus, Ξ, 296, de Jove et Junone in adolescentia. εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε, P, 28, et semper honorifice mentionem parentum facit poëta. ἴδμεν (novimus) δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν τε τοκῆας, Υ, 203. θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας, Ψ, 223, morte miseros contristavit parentes. τῇσι τοκῆας μὲν φθῖσαν θεοὶ, υ, 67, iis puellis perdiderunt dii parentes suos. τοκῆε δύω, parentes ambo, θ, 312.

τόκος, ου. ὁ. (Τίκω) proles, soboles. partus. nativitas. πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε, H, 128, sciscitans domum et natos. πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε, O, 141, omnium hominum servare progeniem et natos, i. e. omnes homines, et quidem h. l. ex diis creatos cum fœmina humana. οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, de vacca, quæ nondum unquam peperit, P, 5. Ἀλκμήνης ἀπέπαυσε τόκον, T, 119, ejus inhibuit et morata est partum, ne jam parere posset. ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε, de aquila, ο, 175, ubi ejus pulli sunt in nido. compositum ἀλλότοκος, alieno et monstroso partu editus; usus transposuit in ἀλλόκοτος, ὁ ἡ, Aristoph. Vesp. 47, et 71. est et in genere, insolens, peregrinus, extraneus: it. absurdus. *ungewöhnlich, (unusual.)* Thucyd. III, 49.

τολμάω, f. ήσω. (Ταλάω) sustineo, suffero, tolero: audeo, confido, καρτερέω. est a τλῆμι, ut significatus ipse ostendit. ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα, K, 232, volebat audax ille Ulysses penetrare in castra Trojana, semper enim ei in pectore animus paratus erat

ad audacter suscipiendum laborem et periculum. hinc ὁ θυμὸς τολμήεις dictus. οὐδὲ οἱ ἵπποι ἐτόλμων, neque ejus equi audebant id, M, 51. ὥς τῶν οὔ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα, P, 68, sustinebat, confidebat sibi. σὺ δὲ ἐτόλμας, υ, 20, tu autem constanti et fidente animo eras, non cedebas ei malo. ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος, τετληότι θυμῷ, ω, 161, i. e. ἐκαρτέρει καὶ ὑπέμεινε, *er vertrug es geduldig, und liess sich werfen und schelten, (he bore it patiently and suffered himself to be pelted and reviled.)* εἰ τολμήσεις, Διὸς ἄντα ἔγχος ἀεῖραι, Θ, 424, si audebis contra Jovem attollere hastam. οὐδὲ ὅγε ἐτόλμησεν, N, 395, neque is sustinuit et valuit præsenti animo id facere. ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἑκάστα εἰπεῖν, non sustinuit et perseveravit singula respondere mihi, ω, 260, ἐκαρτέρησε, *hat ausgehalten und ausgedauert, (has continued and persevered.)* et is primus est verbi significatus. ὅστις τολμήσειε σὺν ἐμοὶ μοχλὸν ἐντρίψαι ὀφθαλμῷ, ι, 332, quinam audacter mecum suscipere velit. κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα νικῆσαι, θ, 519, ibi dicebat se gravissimum prœlium sustinuisse et vicisse.

τολμήεις, ήεσσα, ῆεν. (Ταλάω) firmus, constans, audax. *standhaft, kühn, (firm, daring.)* οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιτο ᾧ αὐτοῦ θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρῶας ἐλθεῖν, K, 205, an non aliquis confideret suo confidenti animo ire ad Trojanos in castra eorum? nam non fortitudo solum sed et audacia opus erat ad talem rem subeundam. τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα, ρ, 284, patiens mihi est animus, quia multa mala passus sum; possum ideo multa ferre et subire, coll. 283, atque ex h. l. maxime vis nominis apparet, et esse ex τλῆμι. apud recentiores ἡ τόλμα paullo specialius notat.

τολυπεύω, f. σω. (Τέλλω) conficio, fabricor, ad finem deduco, molior absolvere. ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω, inquit Penelope; ego autem occultos dolos fabricor et molior, ut nuptias protelem. ἀργαλέους πολέμους τολυπεύειν, duras pugnas pugnare et facere, Ξ, 86, 87, i. e. ἐκτελεῖν, κατεργάζεσθαι. ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, quot et quanta confecerit una cum ipso, Ω, 7, et sequuntur tres quasi species horum peractorum. ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε, postquam pugnam depugnavit, et finito certamine ex vulneribus mortuus est, α, 238. δ, 490. ξ, 368. αὐτὰρ ἐμοὶ, τί τόδε ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα, inquit anima Agamemnonis, ω, 95, at mihi, quæ est inde oblectatio, quod bellum confeci, κατειργασάμην. est a τελέω, ejusque perf. m. τέτολα, unde per paragogen: et notat, τὰ πολλὰ εἰς τέλος ἓν συγκεφαλαιοῦν, multa in unam summam finalem contrahere; deinde in genere κατεργάζεσθαι, parare, *fertig machen, (to prepare.)* conficere ad destinatum. hinc est ἡ τολύπη, lana pexa et conglomerata ad nendum, τὸ κατειργασμένον καὶ ξανθὲν ἔριον καὶ ἀσκηθὲν εἰς τὸ κλωσθῆναι: deinde et μάζης εἶδος, placentæ species, hoc nomine dicitur, sine dubio a figura, et fortasse *ein baumkuchen, (a sort of cake,)* etiam βοτάνη θανατηρὰ hoc nomen habet, unde apud recentiores τολυπεύειν notat passive, κακοπαθεῖν, quæ notio Homerica non est.

τομή, ῆς. ἡ. (Τέμω) sectio, *der schnitt, (a cut.)* amputatio, *die abschneidung, (amputation.)* ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, A, 235, postquam primum amputationem suam in montibus reliquit, i. e. locum ubi abscissum est.

τοξάζομαι, f. άσομαι. (Τῶ) arcu ferio, utor arcu. εἰ τοξαζοίατο (ionice pro τοξάζοιντο) φωτῶν, i. e. κατὰ ἀνδρῶν, si jacularentur in viros, θ, 218, coll. 215, 216. et 220, ὅτε τοξαζοίμεθα Ἀχαιοὶ, quando forte jacularemur sagittando. et 223—228 nominantur clari aliquot sagittarii, et in his magnus Eurytus, ὃς Ἀπόλλωνα προκαλίζετο τοξάζεσθαι, 228. κακῶς (κατὰ) ἀνδρῶν τοξάζεαι, χ, 27, male contra homines sagittis uteris: contra alium scopum melius id faceres. et 72, ἀπὸ οὐδοῦ τοξάσεται, ex limine jaculabitur. et 78, 134, νῦν ὕστατα τοξάσαιτο, nunc ultima vice per omnem vitam suam jaculatus esset.

τοξευτής, οῦ. ὁ. (Τῶ) sagittarius, qui arcu jaculatur. idem qui τοξότης. τοξευταῖς, Ψ, 850—883, ubi eorum certamen est descriptum. et utebantur uno eodemque arcu.

τοξεύω, f. σω. (Τῶ) jaculor arcu. ἧς πελείας ἀνώγει τοξεύειν, contra quam columbam jubebat sagittas emittere ab arcu, Ψ, 855.

τόξον, ου. τό. (Τῶ) arcus, *der bogen zum schiessen, (a bow for shooting.)* est a τάω, unde τάζω, i. e. τείνω, tendo, *ich spanne, (I bend.)* ponitur et, maxime in plurali, pro arte sagittandi. τόξων εὖ εἰδὼς, i. e. εἰδήμων ὢν καὶ ἐπιστήμων τοῦ τοξεύειν, *ein guter bogen-schütze, (a good marksman,)* ὁ Φιλοκτήτης, B, 718. Τεῦκρος, M, 350. τὶς, Δ, 196, 206, sic: τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι, i. e. εἰδήμονες τοξείας εἰς τὸ μάχεσθαι, B, 720, ut instrumentum positum sit pro ejus usu, quæ est ἡ τοξεία. τόξα ὤμοισιν ἔχων, Apollo, A, 45, ubi est pluralis pro singulari. sic, καμπύλα, curvum arcum, i. e. qui curvari debet ad usum, Γ, 17, Alexander. et est ea figura Attica, quando de rebus, quæ simplices omnino raro sunt, pluralis pro singulari ponitur. nam e. c. τὸ τόξον est inutile, nisi una adsit pharetra cum sagittis: id exprimunt Attici per pluralem τὰ τόξα. sic, καμπύλα εἵλομεν, ι, 156. ἀμφὶ δὲ τόξα, κ, 262, sc. ἐβαλόμην ὤμοιιν. τέρποντο ἱέντες τόξοισι, delectabantur jaculantes arcubus, B, 775. et 827, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκε, i. e. τὴν τοξείαν, ἢ τὴν τοξικὴν ἐπιστήμην, docuit eum ipse Apollo. ἐσύλα τόξον ἐΰξοον, Δ, 105, extraxit bene politum arcum ex theca, *zog aus dem futterale, (took out of the case :)* ubi simul describit poëta arcum factum ex cornu capri sylvestris, et tensionem ejus, usque ad

113. nam extra usum nervus ab altero cornu demebatur; si deinde rursus tendendus esset, alterum cornu admovebatur terræ, alterum deprimebatur manu vel genu imposito, donec haberet arcus eam curvaturam, ut nervus huic alteri cornu admoveri et aptari posset et 123, νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον, ubi ipsa jaculatio sagittæ describitur. nervus enim utrique cornu hærens attrahitur dextra versus pectus, et tunc ferrum sagittæ, quod ante longe prominebat, valde propinquum fit summæ curvaturæ arcus. et 124, ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, cum tetendisset sic arcum, attrahendo nervum versus se; et sic magis etiam curvum eum reddidisset: nam ante istam supremam tensionem arcus tantummodo est σκολιὸς καὶ ἀγκύλος. ἐπὶ τῷ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα, Ε, 97, (sic Λ, 370.) contra eum tendebat arcum. et 205, τόξοισιν πίσυνος, arcu fretus et scientia sagittandi, τοξείᾳ. et 209, ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα ἑλόμην, de clavo, ex quo pendebat arcus, demebam eum. et 215, 216, εἰ μὴ ἐγὼ τάδε ἐν φαεινῷ πυρὶ, ubi barbare minatur arcui suo combustionem prævia fractione, etsi in arcu nulla culpa sed in homine, quod ἀνεμώλια ὀπηδεῖ αὐτῷ τόξα. ergo hic arcus non fuit corneus, sed ligneus. et 171, Πάνδαρε, ποῦ σοι τόξον καὶ ὀϊστοί; et 404, ὅς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς, qui sagittando violavit deos, et doloribus adfecit. ἀφόωντα, polientem, Ζ, 322. οὐ τόξοισι μαχέσκετο, Η, 140, non sagittando pugnabat. Τεῦκρος παλίντονα τιταίνων, Θ, 266, remissum arcum tendens. ubi tamen possit videri, παλίντονον esse, retro tractum; fere eo modo quo ex Δ, 123, vidimus. credi sane possit, cum πάλιν notet retro, τὸ παλίντονον duplicis esse notionis: 1) quando extra usum arcus remittitur, nervo resoluto ab altero cornu; 2) quando nervus tensi jam re vera arcus, retro trahitur manu, ut deinde sagittam protrudat. uterque significatus apud poëtam est, conf. παλίντονος. imo fortasse ejusmodi τόξον παλίντονον, fuit species quædam arcuum difficilior ad tendendum, et acrior ad sagittandum: quemadmodum apud nos, *das gezogene gewehr, (the drawn weapon,)* acrius ferit quam aliud. cæterum τοξόται erant ἄφρακτοι, corpore non contecto armis, καὶ ἐλαφροὶ ὁπλῖται: hinc latuit Teucer post clypeum fratris. τόξον ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας, per fortem arcum perdentem Teucrum ordines hostium, Θ, 279. et 296, τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω, occido viros, excipiens eos sagittandi arte. ἐναντίον ἄνακτος Ἀπόλλωνος εἵλετο τόξον, Ι, 555, contra regem Apollinem sumsit arcum, impetiturus eum ob puellam amatam. ἀμφιβάλλετο ὤμοις καμπύλα, Κ, 333, et 500, ἐπιπλήσσων τόξῳ, arcu verberans equos, quia scuticam non habebat. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκε, Λ, 375, coll. 370, attraxit arcum, prehendens sinistra manu medium arcum ubi sagittæ ferramentum applicatur, et dextra manu trahens nervum, ut cornua arcus, et per consequens etiam media ejus pars, magis curvaretur. sic et Ν, 583. τόξον εἵλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, arcum attraxit contra eum, Λ, 581, 582. Πανδίων ἔφερε τόξα καμπύλα Τεύκρου, Μ, 372, quia Teucer non ordinarie utebatur arcu, sed in occasionem tantum χεῖρα ἔβαλε τὸν, ἥ εἶχε τόξον εὔξοον, eum vulneravit in manum quæ tenebat arcum, i. e. sinistram, Ν, 594. et 716, τόξοις καὶ ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ πεποιθότες, arcubus fidentes et fundis; nisi nervum ex corio ovillo factum velis intelligere. τόξον ὅ τοι ἔπορε Ἀπόλλων; Ο, 441, nam Apollo est præses τῆς τοξείας. et 443, ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον. et 463, Ζεὺς αὐτῷ ἐϋστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ ῥῆξε, ἐρύοντι ἐπὶ τῷ Ἕκτορι, Jupiter ei (Teucro) bene tortum nervum in nobili arcu rupit, ei trahenti nervum adversus Hectorem. coll. 465, τόξον ἔκπεσε χειρός. ergo accidere poterat, ut nervus inter conatum sagittandi rumperetur: quod infortunium h. l. poëta Jovi tribuit. et 709, τόξων ἀϊκὰς, sagittarum impetus eminus, i. e. τοξευμάτων, *die schüsse, (the arrows.)* τί τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως, Φ, 474, cur arcum sic frustra habes? et 490, ἀπὸ ὤμων αἴνυτο τόξα, ab humeris ei detraxit sagittandi instrumenta; et arcu detenso verberavit eam. et 496, λίπε δ' αὐτόθι τόξα, ubi hoc nomine simul omnis τοξικὴ σκευὴ notatur. quod patet maxime ex 502—504, συναίνυτο (colligebat) καμπύλα τόξα πεπτεῶτα ἄλλυδις ἄλλα, quæ deciderant aliorsum alia: ut ergo appareant ὅλα ὅπλα τοῦ τοξεύειν. ἐξείρυσε χειρὸς τόξον, Ψ, 871, quo uno et eodem utebantur certaturi. εὖ μὲν οἶδα τόξον ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι, Θ, 215, bene novi arcum politum tractare. et 219, οἶος δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ, vincebat me arte sagittandi. et 225, οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων, i. e. τοξείας, qui et cum diis contendebant de hac arte. γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῇ ὀϊστὸν, λ, 606, i. e. ἔξω γωρυτοῦ: nam et arcus habebat suam thecam extra usum. τόξῳ ὀϊστεύσας, μ, 84. de arcu Ulyssis, quem Penelope procis tendendum posuit, consilium indicatur, τ, 570—587, et personatus Ulysses suadet hoc a Penelope sponte captum consilium, sciens, non facile aliquem tensurum, se vero hoc modo arcus et sagittarum compotem futurum. nimirum nervus ab altero arcus cornu erat resolutus: hunc nervum annectere rursus ad id cornu, deinde per duodecim foramina, recta linea stantia, transmittere sagittam; hoc erat certamen illud nuptiale, coll. 586, 587, 577, 578. deinde de hoc ipso certamine est, φ, 11—493, ubi simul historia arcus illius, 17—41. et ridicula inunctio cornei arcus adipe, 178—185. sed Scythici arcus fuere lignei. tensio et natura arcus describitur, 405—421. coll. ω, 166—176. qui jaculabatur arcu, antiquissimis temporibus versus mamillam dextram trahebat nervum: sed recentiores admovebant nervum et manum dextram auri dextræ in jaculando.

τοξοσύνη, ης. ἡ. (Τῶ) ars sagittandi. Τεῦκρος ἄριστος Ἀχαιῶν τοξοσύνῃ, Ν, 314.

τοξότης, ου. ὁ. (Τῶ) sagittarius, qui arcu

jaculatur. τοξότα λωβητὴρ, Λ, 385, ubi τοξότης non simpliciter est ὕβρις: nam et Apollo et Diana et Hercules, aliique præstantissimi heroës fuere τοξόται. sed h. l. conjungenda est vox sequens, ut sensus sit, ὦ φαῦλε τοξότα, ὦ ἀχρειῶν τὴν τοξικὴν, dehonestans hanc artem in qua tantum vales. apud Athenienses οἱ τοξόται erant servorum publicorum species, ad custodiam urbis et ad ministeria magistratibus præstanda in prehendendis aut arcendis hominibus: erantque mille numero; de quibus est apud Aristophan. Acharn. 54, schol. dicebantur iidem et Σκύθαι, et Πευσίνιοι, a quodam institutore disciplinæ eorum, qui erat ὁ Πευσὶν, ῖνος.

τοξοφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) arcum ferens. est epitheton Dianæ, τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, tibi etsi arcum geras, Φ, 483.

τόπος, ου. ὁ. (Τύπω) locus. est a τύπω, quatenus locus aliquis designatur impresso digito aut alio indicio. hinc est τοπάζω, f. σω, locum designo. it. in loco pono aliquid. it. conjicio, conjecturis rem occultam designare conor, Aristoph. Vesp. 73, quod idem dicitur τοπέω, f. ήσω. unde est ὑποτοπέω et ὑποτοπάζω, conjecturis utor. et καχυποτοπέομαι, pro κακὰ ὑποτοπέομαι, mala suspicor, Aristoph. Ran. 989. *mit dem fusse tappen, (to grope with the foot,)* vel, *im finstern tappen, (to grope in the dark,)* his Græcis vocibus simile est.

τορέω, f. ήσω. f. 2. τορῶ. (Τρέω) terebro, seco, perforo, pertundo, penetro. idem dicitur τορεύω, quod præterea et notat, prorsus explico et perspicuum facio. οὐδὲ ἔτορε ζωστῆρα, Λ, 236, nec perforavit cingulum, *drunge nicht durch, (did not perforate.)* est aor. 2. loco primi qui præcessit bis. sic et ἔχραισμε pro ἐχραίσμησε, ἔδουπε pro ἐδούπησε: sic h. l. pro ἐτόρησε. hinc est ἡ τορύνη, σκεῦος μαγειρικὸν, quo coquendi in olla cibi agitantur et comminuuntur: et ὁ τόρος, qui et ὁ τόρνος, ου, etiam instrumentum, quo quid cavatur.

τορνόω, f. ώσω. (Τρέω) rotundum fabrico. it. in genere, circumdescribo, περιγράφω. est ab ὁ τόρνος, qui est ab ὁ τόρος, interserto ν, (sicut ab ὁ πόρος fit πόρνος) tornus, etiam ἐργαλεῖον φρεωρυχικὸν ὁ τόρος, ἢ λιθοκοπικὸν σκεῦος. ἔδαφος νηὸς φορτίδος εὐρείης τορνώσεται ἀνὴρ, quanto temporis spatio aliquis cavum faciet ventrem imum navis onerariæ capacis, ε, 249, κατασκευάσει τορνοειδὲς, i. e. στρογγύλον καὶ οὐ κατὰ τὰς ἰδίως (proprie) λεγομένας μακρὰς ναῦς, navem, non similem longis navibus sic dictis ad usus bellicos, sed magis rotundam. et comparatio poëtæ hoc vult: quantum temporis alius naupegus impendit ad imum fundum navis onerariæ faciendum, tantum temporis Ulysses impendebat ad totam navem suam absolvendam; ut strenuitas heroica in ædificando ostendatur. verbum ipsum h. l. est metaphoricum, ut elaborationem in genere denotet artificiosam. magis proprie est, Ψ, 255, τορνώσαντο δὲ σῆμα, monumenti sepulcralis tumulum designarunt circulo; ut notetur τὸ κυκλοτερῶς διαγράψαι.

τοσάκις vel τοσάκι, (᾽Ο) sequitur post ὁσάκις, *so oftmals, (as often as.)* Φ, 268. X, 197 λ, 585, τοσσάχ᾽ ὕδωρ, pro τοσάκι.

τόσος, η, ον. (᾽Ο) tot, tantus, talis. οὔτι τόσος γε, ὅσος Τελαμώνιος, non tantus statura, quantus, B, 528. τόσσος ἔην, tantus erat is aper, I, 542, τηλικοῦτος. κτύπος ἦεν, tantus strepitus erat, M, 338. Υ, 66, ὦρτο. τόσος παῖς, tantus et talis, tam præstans, filius, α, 207. et fortasse solam staturam indicat. οὔτε πυρὸς τόσσος γε βρόμος, Ξ, 396. τόσσον λαὸν, tantum exercitum, Δ, 430. τόσον χρόνον, tam diu, Ω, 670. τ, 221. κέλαδον, σ, 401, tantum tumultum. neutrum, τόσον, sæpe adverbiascit, *so weit, in so weit; so sehr, (so far, in as far, so much.)* ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος, quidnam sic et tantopere irascatur, A, 64, pro διότι, cur. τόσσον πλέας, tanto plures, B, 129. τόσσον τις ἐπιλεύσσει, ὅσον ἐπὶ λᾶαν ἵησι, per tantum spatium prospicit aliquis, per quantum mittere potest lapidem, Γ, 12, i. e. ἐπὶ τόσον διάστημα. ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροὸς, ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἐέργει μυῖαν, quæ quidem tantum arcuit sagittam a corpore, quasi quum mater a puero dormiente arcet muscam, Δ, 130, sc. ne infigere possit aculeum corpori: ut τόσον sit, ita, in tantum, *in so ferne, (inasmuch,)* tali modo. nam mater non omnino ex domo abigit muscas, sed tantum, ne nocere possint puero: sic et Minerva hoc telum arcebat a corpore, non ut læderet, sed ex propinquo præter volaret. τόσον ἔβραχε Ἄρης, adeo crepabat et sonabat graviter Mars, E, 863. οὔτι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ ἥμην, non ego tantum ob iram Trojanorum sedebam domi, Z, 335, sequente δὲ, sed, quantum: *nicht so wohl aus zorn wider die, (not so much from anger with them.)* et 450, οὔ μοι τόσον μέλει τὸ—ὅσον, non mihi tantopere curæ est id—quantopere. sic, τόσον, ὅσον, tantum, tam late—quantum, Θ, 16. et 27, τόσσον ἐγὼ περίειμι θεῶν καὶ ἀνθρώπων, tantum ego sum supra deos et homines, inquit Jupiter: et hoc τόσον est σχῆμα συμπληρωτικὸν, οὐ πολὺς νοῦς, διὰ τὸ ἀοριστaίνειν: *so sehr und weit,* i. e. *unaussprechlich sehr, (so much and far,* i. e. *inexpressibly:)* τῷ γὰρ μεγαλείῳ τῶν εἰρημένων (19—26) συμπαραμετρεῖται καὶ ἡ περιουσία (excellentia) τῆς ἰσχύος τοῦ Διός. et 407, Ἥρῃ δ᾽ οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, nequaquam tantopere. sic et 421, νεμεσίζεται. οὐ κῦμα τόσον βοᾷ, Ξ, 394. et 398, οὔτ᾽ ἄνεμος τόσσον ἠπύει, sonat. τόσσον ἐχώρησαν, tantum recesserant, Π, 592, coll. 589, *so weit hatten sie sich zurückgezogen, (they had retreated so far.)* et 722, αἴθε σέο φέρτερος εἴην τόσον, ὅσον ἥσσων εἰμί. οὔτι τόσον νέκυος πέρι δείδια—ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ, P, 240, 242. τί σὺ, τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν ἔστης; Υ, 178, cur tu, aciei tam multum, sc. spatium, obiens, constitisti? ubi τόσον πολλὸν, *so sehr viel, (so very much.)* ἄλλος οὔτις τόσον αἴτιος, Φ, 275. et 370, οὐκ ἐγὼ τόσον αἴτιος, ὅσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι—. τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη, X, 322, ubi est constructio: τεύχεα εἶχον μὲν τὸν χρόα αὐτοῦ τόσον κατὰ

τὸ ἄλλο σῶμα, arma continebant et claudebant quidem cutem ejus in tantum, quod attinebat aliud totum corpus; sequente δέ, 324. et solet poëta τὸ, τόσον, adverbialiter ponere ἐπὶ τοῖς, παρὰ ὀλίγον τι ὁλότητος, quando de toto paullum quid deest. sic Σ, 378, οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, ubi sermo est de tripodibus, qui in tantum sane jam habebant perfectionem suam, nisi quod ansæ nondum additæ erant: *die waren denn nun in so weit fertig, (they were so far finished,)* κατὰ μὲν τὸ ἄλλο πᾶν ἀπηρτίσθησαν, οὔατα δ' οὔπω προσέκειντο. et de equo, Ψ, 454, ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, i. e. κατὰ τὸ μὲν ἄλλο ὅλον τοῦ σώματος: *über den übrigen leib war es in so weit kastanienbraun, (the rest of the body was of a chesnut colour.)* conf. ἄλλος. τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ὡς ἑνὸς, X, 424. δ, 104. coll. ξ, 142. τόσσον ἐπιδραμέτην, tantum præcurrebant ambo, Ψ, 433, coll. 431. et 522, τόσον δὴ αὐτοῦ, λείπετο, tantum ab eo relinquebatur, coll. 517. et 847, τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε, tantum superavit jactu omne spatium certaminis, coll. 845. τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ, α, 62, cur tandem ei tantopere irasceris? ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; num, quia necessitas tantopere urget? K, 142. sic et, τίνα χρειὼ τόσον ἵκει; quem tantopere urget necessitas? β, 28. et ι, 189, ὅτι με ἵκοι, si me urgeret tantopere necessitas. νήπιος λίην τόσον, δ, 371, ubi est duplex ἐπίτασις, *doch gar zu sehr einfaltig, (but exceedingly foolish.)* (sic et ο, 404, οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, non nimis frequens hominibus, *nicht so gar sehr volkreich,) (not very populous.)* et 356, τόσσον ἄνευθε, ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς ἤνυσεν, per tantum spatium remota ab Ægypto insula Pharus, quantum navis uno toto die transire possit si habeat ventum bonum. ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, quum tantum abesset, per quantum spatium clamans audiri posset, ι, 400. sic, ζ, 294. ι, 473. μ, 181. τόσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες, tantum illi supra omnes sunt periti, η, 108. τίπτε τόσον ἀρημένος, quid tandem tantopere læsus, ι, 403. et 499, τόσσον γὰρ ἵησιν, tam longe et valide jaculatur. εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν, si ei tantum omnes porrigerent, ρ, 407. αἲ γὰρ πάντων τόσον φέρτερος εἴην, utinam omnibus tanto præstantior essem viribus, φ, 372, sc. quanto sum junior omnibus, 370, et quanto sum potentior Eumæo: et vis omnis h. l. inest τῷ, μνηστήρων, in opp. ad Eumæum. οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος, χ, 50. τόσον μένος, tantum robur, T, 202. P, 20. et 410, κακόν. τόσοι 'Αχαιοί, B, 472, tot. οὐδ' εἰ (αὐτοὶ) τόσοι ἦσαν, ὅσοι 'Αχαιοί, Γ, 190. λαοὶ τόσοι, ὅσοις σὺ ἀνάσσεις, Ξ, 94. τόσοι μητέρα ἐμὴν μνῶνται, α, 248, coll. 245, 247, ὅσοι. ἐκ τόσσων ἀέκητι, ex tot, contra voluntatem eorum, δ, 665. τόσσους δ' ἀνθρώπους, Y, 357. παῖδας, X, 423, tot filios meos. τάπητας, totidem, Ω, 230. ω, 275. τόση ἔρις πολέμοιο, tanta consertio pugnæ, P, 253. et 266, ἰαχή, clamor. οὔτινι τόσση ζωή, ξ, 96, nemini tantæ copiæ ad victum. τόσην ὄπα, tantam vocem, Ξ, 150. ἄσιν, colluviem, Φ, 321. πέτρην, ι, 243. et 265, πόλιν. τόσαις κεφαλαῖς τόσους φῶτας, tot capitibus tot viros, μ, 123, i. e. totidem viros abripiat Scylla, quot ipsa habet capita, sc. sex. τρὶς τόσα, i. e. τριπλᾶ, A, 213. τόσα μέμηλε, tot curæ sunt, i. e. πάνυ πολλά, B, 25, et est σχῆμα θαυμασμοῦ expressum. τί σε τόσα κακὰ ῥέζουσιν, *was thun sie dir denn so sehr viel zu leide? (why do they thus heap injuries upon thee?)* Δ, 32. πυρά, tot ignes, Θ, 556, coll. 558, 559. ᾧ τόσσα γένοιτο, qui tot habeat res pretiosas, I, 125, 267. et 379, δεκάκις τόσα. et 385, οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, quot arena et pulvis, sc. numero in se continet. τόσα γὰρ κακὰ μήσατο 'Αχαιούς, K, 52. πῶυα, totidem greges ovium, Λ, 677. (sic μ, 129. ξ, 100, 101.) et 740, ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη, ὅσα τρέφει χθών. οὐ τόσα μήδεα οἶδε, Σ, 363. υ, 46. τρὶς τόσσα πορών, Φ, 80. φάρεα, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας, totidem pallia, et super his totidem tunicas, Ω, 231, coll. 230. et 319, τόσα αὐτοῦ πτερά, tantæ ejus alæ erant, coll. 317. et 686, τρὶς τόσα ἄποινα. οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες, non tot verba vaticinando locutus esses, β, 184. οὔτις 'Αχαιῶν τόσσα ἐμόγησε, δ, 106. et 204, ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσα ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι. σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, ζ, 180. κειμήλια, ξ, 326. τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, σ, 255. τ, 129. οὔτις τόσα Διῒ πίονα μηρία ἔκηε, τ, 365. τόσα ἔβραχε, tam graviter sonabant ostia, φ, 49. τόσα, totidem, χ, 144. et 145, τόσας κυνέας, totidem galeas.

τοσόσδε, τοσήδε, τοσόνδε, ('O) idem. τοιόνδε τοσόνδε τε λαόν, B, 120, talem et tantum exercitum. sic et 799. φίλος τοσσόνδε, tantumdem carus, X, 41. ὕδωρ, ι, 100, tantam aquam. εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμέν, si tantum viribus inferiores sumus, φ, 253. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν, adderent, γ, 205. ἄνδρα ἵνα τοσσάδε μέρμερα, virum unum tot ardua, K, 48. Κήδεα, Σ, 430, sequente ὅσα. ὀνείατα, Ω, 367, tot opes. τοσσῆσδε στόμα ὑσμίνης, Y, 359.

τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο. ('O) tam multus, *so viel, (so much.)* etiam quandoque, tantus, τηλικοῦτος. καί σε τοιοῦτον ἔθηκα, i. e. θεῖον, I, 481. neutrum quoque est τοσοῦτον, attice. νεώτατος τοσοῦτον, minimus natu adeo, Ψ, 476. ἥσειν τοσοῦτον, missurum esse tam longe, θ, 203, sc. εἰς διάστημα. ἄφενος, ξ, 99. οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, non propter nuptias tantopere mœreo, φ, 250. et 402, τοσοῦτον ὀνήσιος, tantum commodi. τοσαῦτα ἔτεα, tot annos, B, 328. χρήματα, tot opes, ν, 258. pro τοσοῦτος dicitur et τοσῆνος et τοσσῆνος, Theocr. Id. 1, 54.

τότε, ('O) tunc; *da, damals, alsdenn, (then, at that time.)* καὶ τότε δὴ, *und darauf denn, (thereupon,)* A, 92. et 100, τότε κεν. et 426, καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι, et tunc deinde sane vado, i. e. vadam. et 478, καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο, et tunc deinde in altum profecti

sunt. et 588, τότε δὲ, tunc enim. et 601, ὣς (οὕτως) τότε μὲν, sic tunc quidem. τότε αὖ, tunc etiam, Β, 221. et 699, τότε δ' ἤδη, tunc enim jam. et 815, ἔνθα τότε, ibi tunc. οἵ ῥα τότε, Γ, 187. et 224, οὐ τότε γ' ὧδε, non tunc quidem sic. 452, δεῖξαι. τότε κεν, tunc sane, Δ, 36. τότε μοι χάνοι χθὼν, præcedente, ὥς ποτέ τις ἐρέει, Δ, 182. οὔ οἱ τότε γε χραῖσμε, non ei tunc quidem profuit, Ε, 53. et 394, τότε κέν μιν, tunc sane eam. ὅς ῥα τόθ' ἵππων ἡνίοχος, Ζ, 18. et 314, οἳ τότ' ἄριστοι, qui tunc præstantissimi erant. καὶ τότε δὴ, Θ, 69. ἣν τότε, Ι, 131, illo tempore, *damals, (then,)* 273. et 555, τῶν τότε, qui eo tempore vivebant, *unter allen seiner zeit, (among all his contemporaries.)* et 557, τὴν δὲ τότ'. et 698, τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὁππότε κέν μιν, tunc vero rursum pugnabit, quando sane eum. ἐπεί κε—τότε οἱ, quando forte—tunc ei, Λ, 192, 191. 207, 206. et 496, κλονέων, turbans et agitans, eo tempore: nam alias non erat tam vehemens. δὴ τότε, Μ, 17, quæ positio est ex dialecto: nam communius dicitur τότε δή. et 35, τότε δέ. et 290, οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες, nec sane fortasse tunc quidem, vel, et nondum tunc quidem. ὅς τότε γηθήσειεν, Ν, 344. et 794, τότε δὲ, tunc vero. ἢ τότε, Ξ, 287, nam Homeri ævo nullæ ibi stabant. et 493, τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος. ὅς ῥα τόθ' Ἕκτορι, Ο, 644. et 724, εἰ δή ῥα τότε—νῦν, si sane igitur tum—nunc. ἤ οἱ τότε χεῖρες—ὁππότε ἐγώ περ, an ei tunc manus—quandocunque ego, Π, 244. et 691, ὅς οἱ καὶ τότε. et 780, καὶ τότε δή ῥα, et tunc sane certe. et 799, τότε δέ. τότε—ὁππότε κεν δὴ, Σ, 115. et 230, ἔνθα δὲ καὶ τότε. et 397, τότε ἄν. καὶ μὴν οἳ τότε γε, et certe hi (οὗτοι) tunc sane, Τ, 45, *auch gewiss die damals denn, (and certainly these then.)* τότε δ' οὔτι, Υ, 190. καὶ τότε μὲν, Φ, 40. et 340, τότε σχεῖν. et 451, νῶϊ. ἐμοὶ δὲ τότ' ἄν, Χ, 108. et 365, τότε—ὁππότε κεν δή. et 403, τότε δὲ, nam tunc. Ψ, 497, et tunc. et 645, δὲ αὖτε, *damals aber hingegen, (but then on the contrary.)* et 822, καὶ τότε δή ῥα. τότε δὲ, et deinde, Ω, 11. et 213, ἄντιτα, repensa tunc. 576. β, 348. γ, 219. δ, 461, καὶ τότε δή. 656. οἳ τότε ὄλοντο, ε, 306, qui tunc perierunt, sc. tempore belli. sic et δ, 98. τῆς τότε ἄρα, ϑ, 74. et 81, τότε γάρ ῥα. et 299, καὶ τότε δή. sic, τότε δή ῥα, ι, 52, 59. et 211, τότε ἂν οὗτοι. 306. κ, 142. et 294, δὴ τότε, præcedente ὁππότε κεν. εἰ δέ κε—τότε, λ, 111. καὶ τότε δὴ, μ, 226. et 250, τότε γ' ὕστατον. ὅς πρίν μέν ποτε—δὴ τότε γε, ο, 228, 226. δὴ τότε, ρ, 83. καὶ τότε, τ, 50. ὅς ῥα τότε πρῶτος, φ, 148. τότε—ὁπότε, ψ, 257.

τοτὲ, (Ὁ) interdum, alia vice. ἀναφαίνεται ἀστὴρ, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα, apparet stella, deinde iterum subit nubes, Λ, 63. coll. 64, 65. τοτὲ μὲν, τοτὲ δὲ, ω, 446, 447.

τοὔνεκα, pro τοῦ ἕνεκα, (Χάω) ejus causa, et solet respondere τῷ, οὕνεκα. Α, 96, 291. Δ, 477. Ε, 342, 822. Ζ, 334, ideo. Ι, 159. Ν, 432. Σ, 457. Υ, 182. γ, 15. ν, 194. ξ, 388. σ, 128. υ, 229.

τόφρα, (Ὁ) refertur ad τὸ, ὄφρα, et notat, tamdiu, eo tempore, interim. τόφρα ὄφρα ἄν, Α, 509, tamdiu — donec — *so lange — biss dass, (so long — till.)* et id cito erat futurum. τόφρα, interim, ὄφρα, dum, Δ, 221, 220. τόφρα γὰρ — ὄφρα ἄν, eo usque enim — dum — Κ, 325, *so weit — biss dass, (so far — till.)* et nude positum τόφρα, interea, 498. et 507, interim, præcedente ἕως, dum. sic et Λ, 412, 411. et 753, τόφρα, eo usque, *so weit, (so far,)* sequente ὄφρα, 755, donec. τόφρα δὲ, interea autem, *inzwischen aber, (but meanwhile,)* Ν, 83, ubi nude positum. τόφρα γὰρ οὖν, ὄφρα ἄν, Ο, 232, *in so weit, in so ferne — biss dass, (in so far — till.)* et 392, interim, præcedente ἕως, dum, 390. et 525, interea autem: ubi nihil præcedit. et 540, interim; præcedente ἕως, 539, dum. τόφρα δὲ, interea autem, Ρ, 79, præcedente νῦν, 75. et 107, præcedente ἕως, 106. sic Σ, 16, 15. et 338, interea autem. et 381, præcedente ὄφρα, 380. absolute positum, Τ, 24, interea. et Φ, 101, tamdiu, præcedente πρὶν μὲν γὰρ τοῦτο γενέσθαι, 100. et 139, interea. et 606, interim, ἐν τοσούτῳ, præcedente ἕως, dum, 602. τόφρα γὰρ ἄν, tamdiu sane — ἕως, donec, β, 77, 78. et 123, tamdiu; sequente ὄφρα, quamdiu, 124. τόφρα δὲ, absolute positum, γ, 303, interea autem. sic et 464. τόφρα δ' ἔχε, ὄφρα, nam tamdiu continuit, donec, δ, 289. et 435, interea; absolute. sic et ε, 246, 258. ζ, 171, ubi non simpliciter est, interea, sed et, tamdiu, per eos omnes dies. ϑ, 438. ι, 47. κ, 449, 571. μ, 166, 245. υ, 77. ψ, 289. ω, 364. τόφρα, ἕως, tamdiu, donec, ε, 122. et 424, 425, ἕως, τόφρα, dum, interea. τόφρα δὲ, tum enim, *denn damals, (for then,)* ϑ, 453, per omne id tempus, quousque erat apud Calypsonem. ὄφρα, τόφρα ἐγὼ, dum illi eos perdebant, interim ego, κ, 126, 125. ὄφρα, τόφρα, quamdiu, tamdiu, υ, 330, 328. ἕως μὲν, τόφρα, donec quidem, tamdiu, μ, 328, 327.

τράγος, ου. ὁ. (Τρέω) hircus, *ein ziegenbock, (a he-goat.)* est a τρώγω, quod vide. ἀρνειούς τε τράγους τε, ι, 239, arietes et capros. αἱ τραγαῖ sunt αἱ τῶν τράγων δοραὶ, pelles hircinæ: sicut αἱ λεονταῖ, παρδαλαῖ, et est contractio ab ἡ τραγέη, sc. δορά. Vide sub ΤΡΕ'Ω, ἀρνειός, Αἴξ, et Φάγω.

τράπεζα, ης. ἡ. (Πάω) mensa, *der tisch, (a table.)* dicta per syncopen pro τετράπεζα: nam ab initio mensa fuit quadripes, postea vero studium elegantiæ excogitavit mensas tripedes imo et unipedes. sic pro τετράδραχμον dicitur τὸ τέτραχμον. ἐν καταρχῇ δαιτὸς (initio cœnæ) dicitur παραθέσθαι, apponi; et in fine, δοθείσης κράσεως ἀγαθοῦ δαίμονος, (post poculum faustæ fortunæ) dicitur βαστάζεσθαι, tolli. conf. Athenæum, qui jocum Dionysii Siculi narrat; et plura alia de mensis. Πάτροκλος μὲν σῖτον (panem) ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ καλοῖς ἐν κανέοις, ubi σῖτον ἐν κανέοις est jungendum

intellectu, I, 216. καλὴ Ἑκαμήδη (concubina Nestoris) αὐτοῖς ἐπιπροΐηλε τράπεζαν καλὴν, κυανόπεζαν, ἐΰξοον, Λ, 627, quo loco ab 623—642, describitur extraordinaria quædam recreatio ad mensam, a sapiente Nestore instructa, *ein vespertisch, (an evening party:)* ut simul requiesceret paululum lector ab assiduis pugnis et cædibus. simul ibi descriptum est ingens poculum Nestoris argenteum, quod plenum vino alius vix ἀποκινήσασκε τραπέζης, a mensa movere poterat, 635. ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα, adhuc mensa adstabat, in qua cœnaverat, Ω, 476. et 625, Αὐτομέδων σῖτον ἐπένειμε τραπέζῃ, imponebat mensæ. σπόγγοισι τραπέζας νίζον, καὶ προτίθεντο, spongiis mensas abstergebant, et apponebant eas, α, 111, nam antiquissimi nullis linteis aut aliis vestibus contegebant mensas, sed nudas eas ponebant ad cibum super iis capiendum. et 138, ἀμφίπολος παρετάνυσε ξεστὴν τράπεζαν, quod verbum ostendit, non κυκλοτερεῖς, rotundas fuisse mensas, sed τεταμένας εἰς μῆκος, quadratas oblongas. prætcrea domi ponebatur cuique convivæ sua mensa, non vero communis aliqua: sed in castris id fiebat aliter, quia ibi copia supellectilis multæ non erat; ut in Iliade vidimus. ante cibum capiendum lavabant manus, ut puri ad libationes accederent. idem postremo citatus versus est δ, 54. κ, 174. ο, 136. ρ, 93. παρέθηκε τράπεζαν, ι, 92. παρετίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν, θ, 69. παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν, ι, 8. προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας ἀργυρέας, κ, 354, ubi de magnificentia Circes sermo est, et ex quo loco lautitiæ principum antiquorum apparent, 352—357, et 361—373. ἀμφὶ τραπέζας πληθούσας, circa mensas plenas cibis et potu, λ, 418, de convivio Ægisthi. ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη δὲ τράπεζα, et hospitalis hæc mensa, ξ, 158. ρ, 155. υ, 230. εὖξεσται δὲ τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδὲ οἴνου βεβρίθασι, ο, 332, quas paullo ante vocaverat πληθούσας. et 465, τραπέζας ἀνδρῶν δαιτυμόνων. πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν, ρ, 333, nam, ut diximus, lautiorum convivarum quisque habebat ante se suam mensulam. et 409, θρῆνυν ὑπέφηνε τραπέζῃ κείμενον. et 447, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης. ἀφῄρεον τραπέζας, auferebant mensas, τ, 61. σπόγγοισι ἀμφιμάσασθε, υ, 151, abstergite mensas spongiis uvidis. et 259, ὀλίγην, parvam mensam; utpote mendico: cui tamen quoque mensam suam poni jussit. οὐδὲ τράπεζαν ᾔδεσατο, ἥν τῷ ξείνῳ παρέθηκε, φ, 28, nam hospitalis mensa quovis modo sacra erat. et 35, οὐδὲ τραπέζῃ γνώτην ἀλλήλων, neque in mensa cogniti ambo sunt inter se. et 416, ὀϊστὸν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ γυμνός. θοὰς δ' ἀπὸ οἷο τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας, χ, 19. et 74, ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν, quisque mensam suam obvertite sagittis, loco clypeorum, σχεδιάζοντες αὐτὰς ὡς εἰς ἀσπίδας. et 84, περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ, circumfusus mensæ suæ. et 438, 452, τραπέζας ὕδατι καὶ σπόγγοισι καθαίρειν.

τραπεζεὺς, έως. ὁ. (Πάω) qui ad mensam nostram accedit, et de ea victitat, etiam invocatus. in genere, qui mensæ nostræ et cibi nostri fit particeps. idem dicitur ὁ τραπεζείτης, ου. et est ὁ οἰκοτραφὴς, etiam ὁ παράσιτος, accedens ad σῖτον (panem) ἡμῶν. apud Homerum dicitur de canibus domesticis. sed alius longe est ὁ τραπεζίτης, ου, ὁ ἀργυραμοιβὸς, *ein banquier, geldwechseler, (a banker, money-broker.)* κύνες, οὓς ἔτρεφον ἐν μεγάροις τραπεζῆας, πυλαωροὺς, X, 69. ἐννέα τῷ ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν, Ψ, 173, domestici canes. οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν γίγνονται, ἀγλαΐης δὲ ἕνεκεν (deliciarum causa) κομέουσιν ἄνακτες, alunt eos heri, ρ, 309. sunt ergo canes, οἱ μὴ ἐκ τοῦ ἀγρεύειν ζῶντες, ἀλλ' ἐκ τῶν περὶ τράπεζαν, qui ab hominibus aluntur de mensa. ut deinde ad ignobiliores hospites assiduos translatum sit nomen in malo sensu. Vide sub γαστὴρ, ad finem.

τραπείομεν pro τερφθῶμεν, vide sub Τέρπω, ad finem, et Τρέπω, prope finem.

τραπέω, f. ήσω. (Τρέω) uvas calco, *ich keltere, (I tread grapes,)* πατέω. nam ἡ πατουμένη σταφυλὴ τρέπεται εἰς ἄλλο τι, εἰς οἶνον. metaphorice ergo et poëtice. τραπεῖν σταφυλὰς dicitur pro communi πατεῖν αὐτάς. ἄλλας (σταφυλὰς) δὲ τραπέουσι, η, 125. hinc est ὁ τραπητὴς, i. e. ὁ πατῶν τὰς σταφυλὰς, *der kelterer, (a wine treader.)*

τραφερὸς, ὰ, όν. (Τρέω) compactus, densus, firmus. *fest, dicht, (close, compact.)* a τρέφω, i. e. πηγνύω. ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν, super terram firmam et super mare, ἐπὶ γῆν καὶ θάλασσαν, Ξ, 308. υ, 98. nam γῆ est ἡ εὐπαγὴς καὶ στεῤῥά. alibi potest et esse ἡ τρέφουσα τὰ κατ' αὐτήν.

τράφη pro ἐτράφη, vide sub Τρέφω, ad medium.

τραχὺς, εῖα, ύ. (Ῥάω) asper, durus, strepens præ duritie. *hart, rasselnd; rauh, nicht glatt oder weich, (hard, rattling, rough, not smooth or soft.)* πετρώδης. est cum ῥάσσω, *ich rassele, (I rattle,)* ejusdem originis. τρηχὺς λίθος, durus et asper lapis, E, 308. λίθον, H, 265. Φ, 404. κῦμα ἔφερεν αὐτὸν τρηχεῖαν ἐπὶ ἀκτὴν, ad durum et petrosum littus, ε, 425. προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν, adscendit viam saxosam, ξ, 1. et de regionibus saxosis altisque, Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν, B, 717, *das felsige steinige Olizon, (the rocky, stony Olizon,)* sic, Ἰθάκη, ι, 27. κ, 417. ν, 242, 243. ὁ βάτραχος, rana, est quasi βοάτραχός τις, i. e. φωνὴν τραχὺς, τραχύφωνος. contra cicadæ canunt suavius καὶ συρίζουσιν ἐναρμόνιον. hinc proverb. βάτραχος πρὸς ἀκρίδας ἐρίζω, si deterior litem movet meliori de principatu, apud Theocr. Id. 7, 41.

Τρεῖς, οἱ αἱ. τὰ τρία. (Τρέω) tres, tria; *drey, (three.)* est a τρέω, torqueo, volvo, *ich drehe, (I twist:)* nam hic primus est numerus multitudinis. τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θυγατέρες, I, 144, 286. τρεῖς ἑκάτερθε, utrimque tres, Λ, 27, ergo in summa sex. ibi in quibusdam exemplaribus vitiose comma est post τρεῖς, quod

debet esse post ἑκάτερθε: et sequens ἅ; respicit ἴριδας. τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι, tres loco unius occidisse, N, 447. τορθεῖ παῖδες ἐξεγένοντο, Ξ, 115. sed loco dativi est genitivus, Υ, 231, Τρωὸς παῖδες ἐξεγένοντο. ἐκ Κρόνου ἀδελφεοί, O, 187. ἀμαλλοδετῆρες, Σ, 554. κασιγνήτους, Τ, 293. πτύχες, Υ, 269. τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον (obdebant eum pessulum) Ἀχαιοί, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον, αὐτὸς δὲ οἶος, solus ipse, Ω, 454, ergo Achilles habebat vires trium validorum virorum. κρίνασθαι ἑταίρους, δ, 409. ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας, ε, 484. παῖδες Ἀλκινόου, ϑ, 118. ὄϊες ἕκαστον φῶτα, ι, 431. οἱ τρεῖς, socii Eumæi, ξ, 26. μῆνας, ρ, 408, ubi gravitatem vulnerum mendico infligendorum indicat, ob quæ vel tres menses decubiturus sit. et 515, νύκτας εἷχόν μιν. λαμπτῆρας, tres focos ad lucendum, σ, 306. σιάλους, υ, 163. τρία ἄλεισα, pocula tria, ο, 468. σύντρεις, ι, 429, quæ forma est Attica, pro σὺν, adverbialiter, simul; et τρεῖς, *drey zusammen, (three together.)* sic et σύνδυο, ξυνεείκοσι, etc. τρεῖς πόνους Tantali apud inferos, Homerus narrat λ, 581—591, stat, esurit, sitit: his recentiores addidere quartum, lapis impendens capiti ingens. alii fortunam mortalium in tres classes diviserunt: una habet τὴν ἀγαθὴν τύχην nullo admixto malo; altera τὴν ἀγαθὴν cum duabus κακαῖς comitibus; tertiam omnino malam nullo adjuncto bono: in singulis his classibus vides simul ternarium, ut in prima sint ter felices, in altera numerus apparet, in tertia ter miseri, τρὶς κακοδαίμονες καὶ τρισάθλιοι. a τρεῖς derivari solet τὸ θρῖον vel θρίον, folium ficus, quia in tres quasi partes a natura est incisum: et deinde quodvis aliud folium arboris. inde est ἀποθριάζω, f. άσω, folia destringo. it. destringo et ἀφαιρέω quodvis. Aristoph. Ach. 157, τίς ἀποτεθρίακε, i. e. ἀπεφύλλισε (a τὸ φύλλον) metaphorice. a foliis laurus est proverbium: πολλῶν ἐγὼ θρίων ψόφους ἀκήκοα, multorum foliorum crepitationes audivi; de minis inanibus: nam ista folia igni imposita valde crepant. Aristoph. Vesp. 434. in pluribus derivatis τὸ τ ex τρεῖς mutatur in θ. e. c. τὸ σκελύθριον, sellula tripes, a τὸ σκέλος crus, et τρία. Plato, Euthyd. p. 194.

τρεισκαιδέκατος, η, ον. (Δέκω) decimus tertius. τὸν τρεισκαιδέκατον, σκοπὸν, K, 561. τρεισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτὸς, inquit Alcinous, ϑ, 391. τῇ τρεισκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσε, τ, 202. sic et dicitur τεσσαρεσκαιδέκατος, decimus quartus, non vero τετρακισκαιδέκατος, ne adverbium et adjectivum copuletur.

τρεῖτε, vide sub ΤΡΕ'Ω.

τρέμω, f. εμῶ. (Τρέω) tremo, moveor inquiete. est a τρέω, et notatur proprie timor cum studio terga vertendi: deinde et anxietas quædam animi præ metu consequendi aliquid. τρέμε (προὔτρεμε) δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη ποσσὶν ὑπὸ ἀθανάτοισι, N, 18, tremebant alti montes et sylva sub pedibus immortalibus Neptuni vadentis. ἀμφὶ αὐτῇ ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε, Φ, 507, circa eam tremebat, motitabatur, divina tunica; quia nimirum corpus ipsum Dianæ tremebat. hinc est et τρεμαίνω, et πιτρεμαίνω, Aristoph. Nub. 373, 293.

Τρέπω, f. έψω. f. 2. απῶ. (Τρέω) verto, converto, *ich wende, drehe um, (I turn, twist.)* est a τρέω, verto. πάλιν τρέπε αὐτὰς, retro verte eas deas, Θ, 399, ποίησον αὐτὰς στραφῆναι, καὶ ἀνακάμψαι τῆς ὁδοῦ. et additur explicationis causa, μηδὲ ἔα ἄντην ἔρχεσθαι, neque sine eas in anteriores iis partes progredi: coll. 456, ubi ἂψ ἰκέσθαι idem est ac πάλιν τρέπεσθαι, redire, *zurück kehren, (to return.)* εἰς εὐνὴν τρέπετε ἡμᾶς, δ, 294, permittite, jubete, ut nos cubitum eamus: nam loquitur hospes et socius ejus cum rege et regina, ut τρέπειν ibi sit, *erlauben, (to permit.)* πάλιν τρέπε (ἔτρεπε) ἵππους, retro flexit et egit equos, *lenkete um, (turned,)* Θ, 432. sic, ὄσσε, N, 3, retro flexit oculos suos in aversas a Troja regiones, coll. 7, ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε, omnino non adspexit eam jam; et sermo est de Jove. πρὸς ὄρος μῆλα, pecudes egit ad montem, ι, 315. πολλὰ (neutr. pl. adverbialiter) πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε, ν, 29, sæpe converso capite ad solem respexit, quam mox esset occasurus. τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς, O, 261, sc. εἰς φυγὴν, avertam eos. hinc Ζεὺς τροπαῖος dictus, ὁ οὕτω τρέπων, qui avertit hostes in fugam: et τὸ τροπαῖον, signum quod statuebatur eo loco, ubi hostes versi erant in fugam; sic enim ex usu antiquo scribitur, recentiores scripsere τὸ τρόπαιον. et id signum fiebat vel ex congestis armis hostium, vel lapidibus quibus, et verba nonnunquam insculpebantur, vel ex aliis columnis. vide 1 Sam. xv, 12. ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, sed Jupiter id prohibuit, Δ, 381, i. e. παρέτρεψεν, ἐκώλυε, *er hintertrieb das, wendete es anders, (he prevented it, ordered it otherwise.)* conf. 2 Sam. xvii, 14. possit, ob arctam cognationem τοῦ τρέπειν et τέρπειν, deduci hinc ὁ τερπικέραυνος, qui τρέπει consilia humana suis signis quæ per fulgura et tonitrua dat, et qui ea his in aliud convertit. ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως, Z, 61, vertit mentem fratris, μετέπεισεν, *brachte ihn auf andern sinn, (dissuaded him from his intention.)* hinc dicitur τρεπτὸν ζῶον ὁ ἄνθρωπος: et verba tempestive et apte prolata magnam habent vim in humanos animos. idem dicitur et στρέψαι, et ὁ τοῦτο πάσχων, στρεπτός: hinc, στρεπτοὶ καὶ θεοὶ αὐτοί: et, στρεπταὶ δέ τοι φρένες ἐσθλῶν, *gute herzen lassen sich lenken, (the hearts of the good are pliable.)* ποταμοὺς ἔτρεψε νέεσθαι κατὰ ῥόον, fluvios convertit redire ad solitum illis fluxum et alveum, M, 32. οὐ Ζεὺς ὄσσε ἀπὸ ὑσμίνης, non deflexit oculos a pugna, Π, 645. τὰς φύσας εἰς πῦρ, folles vertit et direxit versus ignem, Σ, 469. εἰς ποταμὸν φλόγα, Φ, 349, ad fluvium vertit flammam. et 603, τρέψας αὐτὸν παρὰ ποταμὸν, vertens eum ad fluvium, ne versus mœnia Trojana curreret. nam ibi minus bene legunt alii στρέψας. sic, τρέψας ἀπὸ τείχεος, X, 16, qui me huc avertisti a muro. οὐκ ἄν με θεοὶ

τρέψειαν, Θ, 451, inquit Jupiter, non sane me converterint et prohibuerint dii, non averterint me a consilio meo. μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε, Ι, 597, nec te deus illuc vertat, ut id propositum tibi habeas: et respicit maxime, quod dixerat 583—585, i. e. ne supremum malum exspectet, antequam auxiliaretur. βέλος ἔτραπεν, aor. 2. Ε, 187, avertit sagittam volantem, aliorsum. et 676, αὐτῷ θυμὸν τράπεν Ἀθήνη κατὰ πληθὺν, ei animum vertit Minerva ut in multitudinem eam irrueret. φύγαδε ἵππους, in fugam convertit equos ipse suos, Θ, 157, Nestor invito quidem Diomede, qui eodem curru vehebatur. sic et alius, 257. πάντων ποταμῶν στόματα ὁμόσε ἔτραπε Φοῖβος, Μ, 24, omnium fluviorum ora simul convertit Apollo, sc. inundationem fluviorum fecit sic, ut, loco fluendi per ostia sua in mare, verterent se omnes ad murum Græcorum subruendum. φύγαδε ἔτραπε, sc. ἑαυτὸν, vertit ipse se ad fugiendum, Π, 657, pro ἐτράπετο. δόρυ πνοιῇ πάλιν Ἀθήνη, flatu retro vertit hastam Minerva, Υ, 439. πάλιν ὄσσε, retro flexit oculos, Φ, 415. τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν, τ, 479, ei enim mentem et attentionem aliorsum verterat Minerva, ut non animadverteret quid apud hospitem gereretur: i. e. prudens Ulysses id præcavebat ne sentiret. τοῦ κακοῦ τρέπεται χρὼς, timidi militis corpus mutatur et versat se varie, Ν, 279. et 284, τοῦ ἀγαθοῦ δὲ οὐ τρέπεται χρὼς, sed est constans in statione sua. οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος, deorum consilium non subito mutatur, aut vacillat, γ, 147, i. e. οὐ πείθεται ταχέως. τῶν δὲ τρέπετο χρὼς, Ρ, 733, eorum retro vertebat se corpus. conf. χρώς. εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἀοιδὴν τρεψάμενοι τέρποντο, *sie divertireten sich da sie sich zur music und zum tanze begeben, (they enjoyed themselves with music and dancing,)* α, 422. σ, 304, ubi poëta innuit cognationem τοῦ τρέπεσθαι καὶ τέρπεσθαι. ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρὴν, Κ, 45, siquidem Jovis sententia versa est a nobis ad hostes nostros juvandos. αἰχμὴ ἐτράπετο μόλιβος ὥς, cuspis retusa est et curvata velut plumbum, Λ, 237, i. e. ἐκάμφθη, *legte sich um, (bent itself round.)* Λυκίων ἀγὸς, Π, 594, *wandte sich, (turned.)* δὴ γὰρ Διὸς νόος, Ρ, 546, quod μεταμέλου ἴδιον, nam sane conversus erat animus ejus, *es hatte ihn des vorigen sinnes gereuet, (he had changed his mind.)* πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο, retro conversa est a filio suo abiens, Σ, 138. sic, πάλιν ἐτράπετο, retro ibat, Φ, 467. ἢ καὶ νόος αὐτῆς, η, 263, aut etiam ipsa mutaverat animum suum erga me, nec amabat me diutius: et bene sic pingit mores fœminarum nobilium in amore. ξείνου ἑκὰς, remotus manebat ab hospite, ρ, 73. πρὸς σκότον, vertebat se et faciem suam ad tenebras, τ, 389, ne conspiceretur facile, quid agatur secum, ἀπεστράφη. πᾶσι δ' ἄρα χρὼς, φ, 412, ubi de colore maxime sermo esse videtur, *sie entfärbeten sich, (they changed colour.)* vel de corpore, *sie wurden unruhig, und macheten allerley bewegungen, (they became uneasy and made all sorts of motions,)* ut solet in re adversa. ἀμφίπολοι θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο, Γ, 424, pedissequæ, quæ cum hera domum redibant, convertebant se ad opus suum, ad texendum, *giengen an ihre arbeit, (went to their work.)* λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται, Ψ, 53, ut copiæ ad munia sua obeunda convertantur, conf. ἔργα. ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, Ξ, 403, cum versus esset recta contra eum, ἐπεὶ ἵστατο ἀντικρὺ, ἀντιπρόσωπος, κατ' εὐθὺ, *da er sich gerade gegen ihn gestellet, (when he had placed himself exactly opposite to him.)* est plusquamp. pass. ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι, δ, 260, nam mihi jam cor versum erat eo, ut redire cuperem domum, inquit Helena. ejusdem plusquamp. pass. tertia pluralis ionice est, τετράφατο αἰεὶ πεδίονδε, Κ, 189, conversi erant oculis semper versus campum, pro ἐτέτραφντο, quod ν κακόφωνον Iones mutant in α, communis vero lingua dicit τετραμμένοι ἦσαν. μή τις ὀπίσω τετράφθω, Μ, 273, ne quis retro vertat se; et est imperat. perf. pass. ἰθὺς τετραμμένος, conversus ad impetum contra faciendum, Ρ, 227. et 598, πρόσσω αἰεὶ, facie ad hostem semper conversus. ἀνὰ πρόθυρον, mortuus, versis pedibus ad ostium, efferendus deinde ad sepulturam, Τ, 212. λαιμὸν (κατὰ) ἔτυψεν, ἐπὶ οἷ τετραμμένον, ad guttur percussit eum, conversum facie ad se, Ν, 542. τετραμμένον σπέος πρὸς ζόφον, μ, 81, spelunca, cujus introitus spectat ad occidentem. πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσω εἴκετε, vultu ad hostes verso cedite retro, Ε, 605, ubi φυγὴν ἀντιπρόσωπον εὐσχημόνως suadet. κρῆναι τέσσαρες, τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη, ε, 71, fontes et rivi quatuor, conversi fluxu suo aliorsum alius. εἰ δ' ἐθέλεις τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα, ο, 80, si vero vis obire per Græciam, et huc illuc te convertere, tunc ipse te comitabor. et solebant nobiles homines obire terras, ad colligendas ex donatione opes, etsi non rogantes. δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε, inquit Mars ad Venerem, cubile petamus, θ, 292, pro τραπῶμεν, aor. 2. conj. pass. ubi circumflexus est distractus per ε, et metri causa per ει, et Ionibus in conjunctivo æquivalet τὸ ο et ω. aliud τραπείομεν vide sub τέρπω, quod cognatum est.

τρέσσι, τρέσσε, pro ἔτρεσε, vide sub ΤΡΕ΄Ω prope medium.

Τρέφω, f. θρέψω. (Τρέω) coagulo, condenso, πηγνύω, πυκνόω. nam est a τρέω, aut τρέπω, nam condensata vel condensanda contorquentur quasi: et θ futuri est differentiæ causa a futuro verbi τρέπω. primaria notio est, *stärken, stark und dichte machen, (to strengthen, to make strong and compact.)* hinc deinde est: alo, nutrio, educo, *ich nähre, ernähre, füttere, ziehe auf, (I nourish, support, feed, bring up.)* ἥμισυ γάλακτος θρέψας, i. e. πήξας, ι, 246, quum dimidiam partem lactis coagulo densasset in caseum. hinc est ἡ τροφαλὶς, ίδος, i. e. ὁ τυρὸς, caseus. πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν (perf. m.) ἅλμη, ψ, 237, multa salsugo circa corpus densatur et hæret, *viel schleim vom seewasser hän-*

get sich an die haut, (much deposited salt from the sea-water adheres to the skin,) si quis diu in æquore natat. ab hoc significatu est ὁ θρόμβος, ου, grumus, concreta et condensata humiditas. notio alendi et habendi vel continendi in se, crebrior est. ὕλη τρέφει ἄγρια, sylva alit et continet in se feras, E. 52. φάρμακα τρέφει χθὼν, Λ, 740, medicamina fert terra. ἀνὴρ ἔρνος ἐλαίης, P, 53, nutrit vir et curat plantam olivæ. ἅτε ὕεσσι τρέφει ἀλοιφὴν, ν, 410, quæ porcis alunt et augent lardum, *davon die schweine speck setzen, (on which hogs grow fat.)* οἰκωφελίη τρέφει τέκνα, ξ, 223, res domestica educat liberos. οὐδὲν ἀκιδνότερον ἀνθρώπου τρέφει γαῖα, σ, 129, nihil infirmius et miserius homine habet et alit tellus. ὤ μοι, τέκνον ἐμὸν, τί νύ σε ἔτρεφον αἰνὰ (neutr. plur. adverbialiter, infeliciter) τεκοῦσα, inquit mater ad Achillem, A, 414, cur tandem te educavi et nutrivi. κύνας ἔτρεφον ἐν μεγάροις, X, 69, canes alebam domi, *ich hielt hunde, (I kept dogs.)* τὸν μὴν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ε, 135, inquit Calypso de Ulysse, quem naufragum et egentem exceperat hospitaliter. καί με ἔτρεφον αὐτοὶ, et qui ipsi me educarunt, ξ, 141, de parentibus. sic, σὺ δέ με ἔτρεφες, αὐτὴ, τ, 482, inquit Ulysses ad nutricem olim suam. κύνες οὓς ἔτρεφες, κατέδονταί σε τάχα, φ, 364, canes, quos alebas, comedent te; et τάχα est vox minantis. πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ ἶσα φίλοισι τέκεσσι, E, 70, accurate eum educarat illa similiter ac suos proprios natos. πατὴρ, ὅς σε ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, Θ, 283, qui te educavit parvulum. sic de patre, X, 480, ubi Andromache dicit, ὅ με ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν. et λ, 67, ἐόντα. de matre vero, vel nutrice, α, 435. ψ, 325. μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα Τρωσὶ, Jupiter eum magno malo Trojanis aluit et educari sivit, Z, 282. τὸν δ' ὁ γέρων εὖ ἔτρεφεν καὶ ἀτίταλλεν, Π, 191. et 203, χόλῳ ἄρα σὲ ἔτρεφε μήτηρ, felle lactavit te mater. Πηλεύς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι Τρωσὶ, X, 421. ἔτρεφε, δ' ἐνδυκέως, me hospitem advenam, Ψ, 90, nutrivit diligenter. et 142, χαίτην ποταμῷ, comam aluit et densam sibi crescere fecit, ut fluvio eam deinde desectam sacraret. ἣ Ναυσικάαν, quæ serva pro nutrice et educatrice fuit Nausicaæ, η, 12, virgini regiæ. et 256, ἥ με λαβοῦσα ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφε, inquit Ulysses de Calypsone; quæ me suscipiens accurate excepit hospitio et aluit. sic et ψ, 335. γρηῦς, ἣ σφέας τρέφε, ω, 388, anus, quæ eos educaverat. Ἐρεχθῆα ποτὲ Ἀθήνη θρέψε, B, 548, educavit eum. et 766, τὰς ἵππους Ἀπόλλων, equas pavit, vel et, educavit. ὁ Κισσῆς τόνγε τυτθὸν ἐόντα, Λ, 223. ὅς σε πάρος περ τυτθὸν, N, 466. ὅς Χίμαιραν, Π, 329, aluit et educavit. ἥ με ἔτεκε ἥ με ἔθρεψε, β, 131, quæ me peperit quæ me educavit: et posterius pæne plus est quam prius, nam multæ matres pariunt quidem, sed non alunt; imo ne pariunt quidem libenter. οὓς δὴ μηκίστους Ἄρουρα, λ, 308, quos longe procerissimos aluit Terra. nam τὸν Τιθυὸν etiam ἔτεκεν ἡ Γῆ, non solum ἔθρεψεν ut hos. κύνες, οὓς συβώτης, ξ, 22, canes quos alebat subulcus. μὲ αὐτὴ ἅμα Κτιμένη, ο, 362, educavit. κύνα, canem educavit, ρ, 293. τὸν θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον, ξ, 175, Telemachum educarunt dii, similem plantæ oleagineæ. τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε μήτηρ, μ, 134, ubi es manifestum πρωθύστερον. τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς, Σ, 57, inquit Thetis de Achille: hunc ego educans velut plantam in fœcundo arvo. sic et 438, coll. 436. ἣν ἐγὼ αὐτὴ θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, Ω, 60, educavi accurate; inquit Juno de Thetide. Ὀρέστης μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐν πολλῇ, inquit Agamemnon; educatur mihi, I, 143, 285. τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, ο, 364, cum hac simul educatus sum, coll. 362. ἕως θρέψαιο φαίδιμον υἱὸν, τ, 368, ut educare posses splendidum filium, id rogabas deos. Τληπόλεμος ἐπεὶ οὖν τράφ' (ἐτράφη) ἐνὶ οἴκῳ, postquam educatus est domi, B, 661, *als er gross gezogen war, (when he had grown up.)* sic, ὅς τράφη ἐν Θρᾴκῃ, Λ, 222. ἐν δήμῳ Ἰθάκης, Γ, 201. ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν, sicut educati sumus, sc. ὁμοῦ, simul, Ψ, 84, coll. 85. ἅμα τράφεν (pro ἐτράφησαν) ἠδὲ ἐγένοντο, A, 251, simul educati et nati fuerant, sc. cum Nestore; nam is vivendo superavit omnes æquales. et 266, κάρτιστοι δὴ κεῖνοι τράφεν ἀνδρῶν, fortissimi sane virorum educati erant isti. ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο, δ, 723, inquit Penelope. ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο, κ, 417, ubi educati et nati erant, *wo sie gezogen und geboren sind, (where they were bred and born.)* πολλοὶ υἷες ἡμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο, ξ, 201, et vides πρωθύστερον, quod et Germanorum communis usus imitatur. cave ergo audias criticos inepte anxios, quibus talia vitiosa videntur: nam sicut in demonstrando licet progredi a posteriori ad prius, et a priori ad posterius; sic et in narrando perinde est. λέοντε δύω ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης, leontes duo educati sunt a matre in profundæ arbustis sylvæ, E, *555*, ubi est τρόπος ἐτυμολογικὸς, nam τὸ τάρφος est a τρέφω. οὐκ ἐμὲ νήϊδα οὕτως ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε, pro τραφῆναι, H, 199, non me rudem adeo arbitror in Salamine natum educatumque esse; inquit Ajax. υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε, sc. Ζεὺς, Σ, 436, postquam mihi dedit filium nasci et educatum esse. οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε, γ, 28, non te diis iratis natum educatumque credo. Ἕκτωρ, ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος, qui hic educatus est fortissimus, Φ, 279, pro ἐτράφη, cum Ionica reduplicatione prioris consonæ. ἵπποι, οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοὶ, ionice pro ἐτράφησαν, Ψ, 348. ὁ ἡ τρόφιμος post Homerum dictus est ὁ τραφεὶς ὑπό τινος, educatus ab aliquo; sicut et ὁ ἡ τρόφις, ιος, et ὁ θρεπτός: sed poëta eo sensu hæc nomina non adhibuit. servi autem in domo domini educati non dicti sunt τρόφιμοι, sed liberi tantum: nam servi tales dicti δεσπόσυνοι ἢ δεσπόσιοι. cæterum vides, τρέφειν de educatione parvorum natorum maxime poni; ut metaphora ex πηγνύειν fiat luculentior ἡ τροφὴ (quod nomen poëta ignorat) varia apud varias gentes: de qua re fuse agit Eustathius ad N, initio. τὰ θρέμματα dicuntur μόνα τὰ τετρά-

ποδα. ἡ τροφαλὶς, ἴδος, condensata massa. hinc τροφαλὶς Σικελὴ τυροῦ, *ein Sicilianischer grosser käse, (a large Sicilian cheese,)* Aristoph. Vesp. 834, ut notetur τροχὸς μέγας τυροῦ. ὁ βιοθρέμμων, ονος, vitam alens et ea quæ ad victum pertinent, est epitheton solis, Aristoph. Nub. 570.

τρέχω, f. θρέξω. (Τρέω) curro, torqueo me et circumago. idem quod obsoletum δρέμω. Iones dicunt τρέκω et θρέκω. ἄγχι μάλα τρέχει, valde prope currit curru suo, Ψ, 520. ὁτὲ μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι ῥεῖα μάλα, ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι, pro ἔθρεξαν, ionice, Σ, 599, 602, ubi priore loco, notat saltationem in circulum, posteriore vero saltationem parallelam, vel directa serie. τὸ δὲ (τρύπανον) τρέχει, terebra circumtorquet se assidue, ι, 386, ubi quoque ἐπιδινήσαιμι positum verbum; ut etymologia appareat.

ΤΡΕ´Ω, f. έσω. verto, torqueo, *ich drehe, wende, (I turn, twist;)* in specie, tergiversor ex metu, paveo: tremo, *ich bewege mich zitternd, (I tremble:)* tero, attero, *ich reibe, dresche, (rub, thrash.)* ab hoc themate est et τρύω, f. ύσω, et ἡ τρύμη, et τρυμαλιὰ i. e. ὀπὴ τῆς βελόνης, et ἡ τρυτάνη τοῦ ζυγοῦ, fissura illa in jugo lancium in qua lingula illa versatur; et deinde per synecdochen libra: et τρυπάω cum suis, e. c. ἐκτρυπῆσαι, i. e. λάθρα μετὰ βίας ἐξελθεῖν, et εἰστρυπᾷν, i. e. παρεισελθεῖν. ab eodem τρέω est et τρίβω cum suis, et τραίνω et τιτραίνω, ὃ ἔργον ἐστὶ τῶν τερέτρων, unde est τρανὸς et τρανής: ab eodem τρέω est et τρώγω, unde ὁ τράγος: et ἡ γρώνη, quasi τρώνη τις, i. e. τετρυπημένη πέτρα: et τρώω quod ionice notat βλάπτω: et τορέω, unde ὁ τορὸς λόγος, et τεκτονικὸς τόρος, et τορεύειν, et ὁ τόρνος: et τείρω cum suis, et τὰ τείρεα, i. e. ἄστρα, et τὰ κατ' οἴκους τέραμνα, ὡς τειρόμενα εἰς γλυφήν: et ἡ τερηδὼν τὸ ζωΰφιον quod in lignis et ossibus nascitur: et ὁ τέρην, et ἀτειρὴς, a quo τὸ ἀτέραμνον, i. e. δυσέψητον ὄσπριον, et ἦθος ἀτέραμνον i. e. τὸ ὠμὸν καὶ ἀνύπεικτον, et ὕδατα ἀτέραμνα, τὰ πυκνοῦντα καὶ οὕτω σκληρύνοντα, etc. pro τρέω dicitur et τερέω, f. έσω, terebro: unde est τὸ τέρετρον. apud antiquos ergo primaria notio τοῦ τρεῖν est, vertere, convertere, vertere tergum, *umdrehen, (to turn round:)* ex hac deinde facta est metaphorica notio, trepidare, tremere, *zittern, (to tremble,)* pavere, tergiversari. inde est deinde τράω, τιτράω, τίτρημι, fut. τρήσω, perforo, terebro. inde apud Plat. in Phædone, de terræ κοιλώμασιν, ea εἰς ἄλληλα συντετρῆσθαι, § 60, Edit. Fisch. perforata esse versus se invicem. dicitur et τιτραίνω. καιομένας δετὰς τρεῖ ὁ λέων, Λ, 553. Γ, 663, ardentia ligna aversatur leo et extimescit, *er drehet sich vor denen und will nicht hinan, (he turns from them and will not advance.)* et 322, αὐτοὶ τρεῖτε ἄσπετον οὐδὲ μάχεσθε, vos ipsi tergiversamini nimium quantum, nec pugnatis acriter. Πηλείδη, μάτ' ἄρ τι λίην τρέε τι τάρβει, Φ, 288, O Achilles (inquit Neptunus cohortans) ne jam nimium tergiversare et dubita, neque turbare animo: quibus verbis, Achille indignis, eo magis animum ejus acuebat. ἀντίον εἶμι αὐτῶν, τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη, obviam vado illis, tergum vertere mihi non permittit Minerva, i. e. ingenium meum, Ε, 256, coll. 249, 252, ubi apparet, τρεῖν de retrocessione et de fuga, poni. cæterum in οὐκ ἐᾷ est ‒ ᴗ ‒ loco ‒ ‒; *den rücken ihnen zu wenden verbietet mir mein edler geist, und meine grundsätze, (my noble spirit and my principles forbid me to turn my back to them.)* sic et Λ, 545, τρέσσε (pro ἔτρεσε) δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, coll. 544, 546, retrocedebat, scuto in tergum rejecto, subinde respectans, lento gradu; nam vim hostium nimiam fore videns, consulto cedebat Ajax et regrediebatur ad suos: et ἐφ' ὁμίλου est, in turba congregatorum hostium; in ea, inter cedendum, huc illuc se vertebat (ἐντροπαλιζόμενος, quod confer) et oculis intentis, παπτήνας. et 744, Ἐπειοὶ ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, i. e. ἔντρομοι ἔφυγον, cesserunt retro aliorsum alius. τρέσσε δὲ παπτήνας, Ρ, 603, retro cessit oculis sollicitis. ἄλλ' ὅγε ἔτρεσε, Ο, 586, coll. 588, φεύγει. et 589, ὡς τρέσε Νεστορίδης, et 591, στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων: ex qua collatione apparet, τρεῖν et φεύγειν esse idem, tergum vertere, οὐ μένειν, μετὰ δέους φεύγειν. sic, τρέσσε δὲ Ἕκτωρ τεῖχος ὑπὸ Τρώων, λαιψηρὰ (neutrum adverbialiter) γούνατα ἐνώμα, Χ, 143, retro fugit ad mœnia, et pedes celeriter movit. πάντας ἕλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν, Τ, 15, omnes cepit tremor, neque aliquis sustinebat recta intueri, sed convertebant se aliorsum. et sermo est de militibus Achillis, conspicientibus arma fulgentia ducis sui, quæ summopere admirabantur, nec fulgorem eum poterant sufferre oculis, quos avertere cogebantur. ex quo loco vis verbi propria satis apparet: *sie dreheten sich davon weg, weil ihnen die augen wehe davon thaten, (they turned their heads another way because their eyes were dazzled.)* τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη, ζ, 138, ubi sermo est de ministrabus Nausicaæ, diffugientibus, cum viderent adventantem virum nudum; coll. 139, οἴη μίμνε, et 141, στῆ ἀντασχομένη, stetit facie contra virum directa, et 199, στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι, πόσε φεύγετε; ubi rursum vides, positam vocem ἐπὶ φυγῆς. τρέσσαι δὲ, ad fugiendum, Ν, 515, ubi notat, μετὰ δέους τραπῆναι καὶ τρέχειν, coll. 516, *sich umzudrehen und zu fliehen, waren seine füsse nicht mehr leichte genug, (his feet were no longer light enough to turn and flee.)* ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε Ζεὺς ἐνῶρσε φόβον, Ξ, 522, viris metu fugientibus, quando Jupiter iis fugam injicit. et his locis Sigma duplicatum est ob metrum: εἰς φυγὴν τραπέντων. hinc timidus aliquis et semper tergiversans aut tergum dans, dicebatur Athenis ὁ Τρεσᾶς: sicut alius ὁ Χεσᾶς, διάῤῥοιαν γαστρὸς πάσχων frequenter. Vide sub τρομέω.

τρήρων, ωνος. ὁ ἡ. (Τρέω) commune epitheton columbarum: pavidus, εὔτρεστος, qui facile terretur et in celerem fugam vertitur. nam διὰ ἀσθένειαν εὐλαβὴς ἡ ὄρνις αὕτη. est a τρέω, et τρεῖν est εὐλαβεῖσθαι, vereri, metuere, fugere. βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι, ibant ambæ, pavidis columbis ingressu similes, Ε, 778, de Junone et Minerva, auxilio venientibus exercitui Græco. κίρκος οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν, Χ, 140, accipiter impetum dare solet in pavidam columbam. ἐξέδησε ποδὸς τρήρωνα πέλειαν λεπτῇ μηρίνθῳ, Ψ, 853. 855, 874. πέλειαι τρήρωνες Διῒ ἀμβροσίην φέρουσι, μ, 63. αἰετὸς εἶχε πέλειαν, υ, 243. et est hoc epitheton loco nominis substantivi, sic ut τρήρων πέλεια per appositionem notet unam rem.

τρητὸς, ἡ, όν. (Τρέω) perforatus, pertusus. terebrando et pertundendo fabricatus, *mit borern und schneidemessern verfertiget, gedrechselt, (made with augers and cutting knives.)* ἐν τρητοῖς λεχέεσσι, Γ, 448, de lecto dormitorio Paridis et Helenæ: et pluralis est pro singulari. sic de lecto funerali Hectoris, in quo corpus ejus visendum exponebatur, Ω, 719, quod λέχος ibi pluribus describitur, *ein paradebette, (a bed of state.)* et de lecto dormitorio Telemachi, α, 440. de lecto hospitali in domo Nestoris, γ, 399. Alcinoi, η, 345. de lectis filiorum regis Æoli cum conjugibus, κ, 12. ergo λέχος τρητὸν pertinet ad nobiles, et est τεκτονηθὲν, opponiturque τῇ στιβάδι, *dem streulager auf der erde, (a bed of straw on the ground.)* conf. λέχος et δέμνιον. πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο, ν, 77, rudentem solverunt a perforato saxo, per quod foramen erat factum ad alligandam ei navem. talem lapidem ὁ Λυκόφρων vocat γρώνην, a γράω i. e. ἐσθίω. nisi fortasse etiam notari potest saxum oblongum, et arte cæsum politumque, ut ei circumvolveretur funis. nam quid, si τὸ τέρετρον quoque notat, apud lignarios fabros, *einen hohel, (a plane,)* et apud fabros saxa cædentes, *einen meissel, (a chisel,)* vel simile? cæterum τρητὸς est a τετρῆσθαι, διὰ τὰς ἐν ταῖς κλίναις κατατρήσεις, a τράω, τετραίνω.

τρήχω, f. τρήξω. (Ῥάω) sum asper et salebrosus. it. sum perturbatus et inquietus. τετρήχει δὲ ἀγορὴ, concio erat aspera et clamosa et perturbata, *war unruhig, (was tumultuous,)* tumultuosa, Β, 95, τετάρακτο, ταραχώδης ἦν: nam talis esse solet ἡ δημοτικὴ ἄθροισις, congregatio plebis. sic, Τρώων ἀγορὴ ἐγένετο δεινὴ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι, Η, 346, pro τεταραχυῖα, nam videri possit, esse h. l. per syncopen, et mutato ionice α in η a ταράσσω. sed est a τρήχω, ob cognationem horum verborum.

τρίαινα, ης. ἡ. (Τρέω) tridens, hasta tricuspis: sceptrum tricuspe, quod appropriatur Neptuno, quia aqua tria continet et efficit, aquam ipsam, aërem, terram; et quia ex aqua omnia nata. hinc et uxor ejus vocatur ἡ Ἀμφιτρίτη, et filius ὁ Τρίτων, ωνος. nam τῷ τρὶς in hoc nomine notio multitudinis infinitæ etiam inest, unde et τρίαινα instrumentum multarum cuspidum notat. erat et piscatorum τρίαινα ἰχθύκεντρος, ad quam respicitur λ, 124. Ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν, Μ, 27. ἑλὼν, δ, 506. ε, 292. est et instrumentum rusticum ἡ τρίαινα, quæ terræ glebas versat; unde est τριαινόω, effodio terram hoc instrumento, Aristoph. Pax, 569, τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ τὸ γήδιον, vertere ligone rusculum dulce, coll. 566.

τριάκοντα, et ionice τριήκοντα. (Τρέω) triginta. νέες, naves, Β, 516, 680, 733.

τριακόσιοι, αι, α. (Τρέω) trecenti. καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην, σὺν σοὶ πότνια θεὰ, inquit Ulysses ad Minervam, ν, 390, vel contra trecentos viros pugnaverim ego tecum, i. e. contra quemvis numerum. μῆλα τριηκόσια, φ, 19.

τριὰς ἀγαθῶν, vide sub ἀγαθὸς, ad medium.

Τρίβω, f. ψω. (Τρέω) tero usu, *ich reibe, nutze ab, (I rub off, wear off;)* comminuo, *zerreibe, (I rub to pieces;)* tundo, premo, *drücke, (I press.)* est a τρῶ, a quo est τείρω, et inde τρίβω, quod valde cognatum est cum τρέπω. hinc ἡ ἀτραπὸς, via trita, certissime a τρίβειν cum α intensivo est. τριβέμεναι (τρίβειν) κρῖ λευκὸν ἐν ἀλωῇ, terere hordeum in area, *gerste zu dreschen und aus den ähren herauszutreiben auf der tenne des ackers, (to thrash barley, and separate the grain from the ears on the thrashing-floor of the field,)* Υ, 496, ubi simul modus triturandi per boves describitur. idem fere hoc sensu est quod στείβειν ἢ στίβειν, unde ἀστιβὴς ὁδὸς est ἡ ἄτριπτος, non multum trita via. μοχλὸν τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, pro ἐντρίψαι, vectem torquendo intundere in oculum Cyclopis, ι, 333, ubi valde proprie positum. μηκέτι ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν, inquit Achilles ad luctatores pertinaces et viribus fere pares, Ψ, 735, ne amplius obnitimini vobis invicem, neque atterimini molestiis malis, *nutzet euch und eure krafte nicht weiter mühsam ab, (cease to exhaust yourselves and your strength.)* hinc est ἡ τρίβος, i. e. ὁδός. et ὁ τρίβων, ωνος, τὸ τετριμμένον ῥάκος, *ein abgetragen kleid, (a threadbare garment.)* et ὁ τριβακὸς, i. e. ὁ ἐντριβὴς πράγμασιν, usu tritus et exercitatus homo, qui et attice ὁ τρίβων, ωνος, dicitur, veterator. *ein durchtriebener, (a crafty knave,)* Eurip. Rhes. 625. coll. 499, ubi τρίμμα notat idem. sic et Aristoph. Nub. 259, λέγειν γενήσει τρίμμα, in dicendo fies exercitatissimus, coll. 446, περίτριμμα δικῶν, in litibus agendis valde exercitatus. et Aves, 430. τρίβειν et de tempore dicitur: τρίβειν χρόνον et χρονοτριβεῖν, terere tempus. οἱ οἰκότριβες sunt οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι, vernæ, διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι οἴκῳ καὶ κατατετρίφθαι ἐν αὐτῷ. conf. νηπύτιος. ὁ τρίπτης, ου, frictor. τὸ τριβώνιον, ου, toga vetula et detrita usu ἡ τριβὴ, opera, labor. ἀξίαν τριβὴν ἔχει, habet operæ pretium, Æsch. Prom. 640. Vide sub ΤΡΕ'Ω.

τρίγληνος, ου. ὁ ἡ. (Λάω) quod tribus ful-

get luminibus et quasi stellis. ἐνῆκε λοβοῖς (auriculis suis perforatis immisit Juno) ἕρματα (inaures) τρίγληνα, μορόεντα, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλὴ, Ξ, 183, ubi Juno, ornans se accurate, describitur; et ista ἕρματα erant τριόφθαλμα, ἃ οἱ Ἀττικοὶ τριοττία ἢ τριοττίδας καλοῦσι, *ohrengehange von drey glänzenden pommeln oder steinen, (ear-pendants with three drops or stones.)* sic et σ, 297, ubi δύω ἕρματα allata dono narrantur. τρίγληνα quidem in genere possent esse, ἀξιοθέατα, πολλῆς γλήνης (i. e. θέας) ἄξια: sed præstat illa specialior explicatio.

τριγλώχιν, ινος. ὁ ἡ. (Κλάω) tres curvaturas longas habens, tres angulos ex curvo prominentes: quæ est figura, qualis in nostris gladiis, qui *schilfklingen, (three-edged swords)* vocantur. τριγλώχιν ὀϊστὸς, Ε, 393, sagitta tricuspis vel triangularis. sic ἰῷ τριγλώχινι, Λ, 507. priori loco citato sermo est de Hercule, qui tali sagitta vulnerarit Junonem ad dextram mammam: et ibi quidam afferunt allegoricam explicationem, quasi Hercules sit ὁ φιλόσοφος λόγος, ratio philosophans, cujus modus est triplex, ἠθικὸς, φυσικὸς, μαθηματικὸς, et qui adipiscitur divina et humana. Sed ejusmodi allegoricæ nimis quæsitæ expositiones nimium quantum sunt ineptæ.

τριέτης, εος. ὁ ἡ. τὸ τρίετες. (Ἔω) trium annorum spatio, *drey-jährig, (the space of three years.)* τρίετες ἔληθε, per triennium latuit ita agens, β, 106. ω, 140. τρίετες μέγαρον κατακοιρανέουσι, ν, 377, per triennium dominantur in domo proci isti.

Τρίζω, f. ξω. (Τρίω) strido. est verbum factum ex sono τῶν τειρομένων, attritorum; ut ergo appareat, pertinere ad radicem τρίω, torqueo, tero. τετρίγει (plusquamp. medii) νῶτα θρασυάων ἀπὸ χειρῶν, Ψ, 714, ubi sermo est de luctatoribus, qui ita valide apprehendebant alter alterius nudum tergum, ut id strideret. sic χιὼν (nix) dicitur τετριγέναι (stridere, *zu knirschen, zu pfeifen) (to creak, scranch)* πατουμένη πλατεῖ ποδὶ, si calcatur aspera hieme pedibus. et ὁ θυμομαχῶν (animo iratus) τέτριγεν ὀδόντας, stridet dentes. τοὺς κατήσθιε ἐλεεινὰ τετριγῶτας, Β, 314, de passerculis, quos ingens serpens correptos devorabat, miserabiliter pipilantes. et est particip. perf. m. pro τετριγότας, ob metrum. ejusmodi aviculæ, extra luctum, τιτίζουσι, at in luctu τρίζουσι. cæterum a τιτίζω est ἡ τίτις, ιος, avicula parva. perdices dicuntur τιτυβίζειν et κικκαβάζειν et κικκαβᾷν et κακκαβίζειν, unde perdix ipsa dicitur et ἡ κακκάβη, quæ vox etiam notat vas æneum, a sono quem reddit percussum. hæc omnia verba ficta ex sono. ἡ ὀλολυγὼν, avis alia, ὀλολύζειν. ψυχὴ τετριγυῖα, Ψ, 101, de anima, quæ apparuerat, abeunte rursus cum gemitu et indignatione. sic et, ταὶ δὲ (ψυχαὶ μνηστήρων) τρίζουσαι, ὡς ὅτε νυκτερίδες τρίζουσαι ποτέονται, ὡς αἱ τετριγυῖαι ἅμα ἤισαν, ω, 5, 7, 9, sicut cum vespertiliones stridentes volant, sic illæ animæ stridentes luctu sequebantur Mercurium deductorem suum ad inferos. nam sine nervis anima firmiorem sonum edere non potest, quam qualem vespertilio. notat ergo κλαυθμυρισμὸν miserabilem. Vide sub κρίκω.

τριηκόσιοι, αι, α. (Χάω) trecenti. τριηκόσια, sc. ζῶα, Λ, 696. τριηκόσιοι καὶ ἑξήκοντα, ξ, 20, porci in villa Eumæi, et quidem castrati mares; nam suum aliarum erat multo major numerus.

τρίλλιστος, (pro τρίλιστος) ου. ὁ ἡ. (Λίγγω) sæpe expetitus votis, qui valde rogatur. nam τρὶς notat multitudinem. Ἀχαιοῖς ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ, Θ, 488, ubi vides notionem passivam. alibi notare potest et active. cæterum hæ formæ possunt etiam abjicere Sigma.

τρίπλαξ, ακος. ὁ ἡ τό. (Τρίω) triplex, *dreifach, (triple.)* ἄντυγα τρίπλακα, Σ, 480, i. e. τρίθετον, κατὰ τρεῖς πλάκας, et id metaphorice pro, firmum, validum. nam sermo est de ambitu exteriore scuti. etiam δίπλαξ poni potest de aliis quam de ὑφάσμασι, cum hoc loco ἡ ἐλατὴ ἄντυξ, malleo confectus orbis extimus scuti vocetur τρίπλαξ. hinc est τριπλάσιος, ία, ιον, triplo major vel amplior. παρέθηκεν ἡμῖν ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου, apposuit nobis gallum triplo majorem quam grandis Cleonymus est, Aristoph. Acharn. 88, nam is Cleonymus erat ampla statura, et ridebatur ob voracitatem et obesitatem inertiamque, simul et imposturam.

τριπλῆ, (Τρίω) adverbium, tripliciter, triplo. ortum ex contractione fœminini τριπλόῃ in ablativo, contr. τριπλῇ, cui adverbialiter posito nullum subscribi debet Iota; quod in omnibus talibus, in η desinentibus adverbiis, est observandum. τριπλῆ ἀποτίσομεν, Α, 128.

τρίποδες Ἡφαίστου, vide sub τεύχω, prope initium, et τρίπους, prope finem.

τρίπολος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) qui ter vertitur, *was dreymal umgewendet wird, (what is turned over thrice.)* et sic vocatur ager ter aratus. πίειραν ἄρουραν, εὐρεῖαν, τρίπολον, Σ, 542, toties enim ager debuit præparari: ἦρος (veris tempore) πολεῖται, θέρους νεᾶται, καὶ τρίτος περὶ αὐτὴν κάματος ὅτε τοῦ σπείρειν καιρός. νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, ε, 127, τῇ τρίτον ἐστραμμένῃ: et h. l. notatur consequentia hujus ternæ arationis, seges stans alte, *im hohen korne, auf dem saat-acker, (in the high corn, in the cornfield.)*

τρίπους, οδος. ὁ. et ob metrum τρίπος, οδος. ὁ. (Πάω) tripes, *ein dreyfüssig geschirr, (a tripod, a vessel with three legs.)* duæ species ejusmodi vasorum antiquitus erant: una, quæ et ὁ λέβης dicebatur, erat ἐμπυριβήτης καὶ λοετροχόος, *ein kessel, auf drey füssen, darinn man wasser warm machete zum baden, (a tripod for warming water for bathing.)* altera, erat ἄπυρος, qui et κρατὴρ dicebatur, in quo vinum aqua temperari solebat, *ein grosses weingeschirr*

auf drey füssen im tafelgemache, aus welchem in die trinkbecher gegossen oder geschöpfet wurde, (a large vessel on three legs for holding wine in the dining apartment, out of which the liquor was poured or laded into the goblets.) et hæc posterior species erat nobilior, Baccho sacra. et quia in vino multa veritas: hinc et Apollini Pythio tripos sacer, ob veritatem oraculorum; et hic Delphicus tripos formatus erat fere, ut ille convivialis, tribus pedibus fultus, ex anteriore parte vero ita incisus ut sacerdos in eo sedere posset. proverbium est, οἶνος καὶ ἀλήθεια: hinc tripos et veritas synonyma putantur; et, ex tripode dictum, est, verissimum dictum. recentiores τὸν τρίποδα posuere pro τραπέζῃ, e. c. Xenophon: ἐπεὶ δὲ ὁ τρίπους (i. e. ἡ τράπεζα) ἤρθη, κατὰ χειρῶν ἐχέομεν, i. e. ἐνιπτόμεθα, *nach aufgehobener tafel wuschen wir uns die hände, (after the repast we washed our hands.)* μέγα κεῖται ἄεθλον (præmium certaminis) ἢ τρίπος ἠὲ γυνὴ, Χ, 164, ubi sunt duæ species præstantissimorum præmiorum in certaminibus. περὶ τρίποδος ἔμελλον θεύσεσθαι, Λ, 699, de tripode certaturi erant cursu. ἢ τρίποδος περιδώμεθα ἠὲ λέβητος, Ψ, 485, et h. l. τρίπους non multo præstantior lebete. πῦρ ἀνέκαιε πόλλον ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ, κ, 359. et 361, ἔλουε ἐκ τρίποδος μεγάλοιο. ubi ergo est prima illa τριπόδων species, ad lavandum et ad aquam calefaciendam adhibitorum. πρώτῳ σοὶ πρεσβήϊον (donum honoris causa) ἐν χερὶ θήσω, ἢ τρίποδα (convivialem) ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν (σὺν) ὄχεσφιν, ἠὲ γυναῖκα, ἥ κέν σοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι, inquit Agamemnon ad Teucrum, Θ, 290, ubi apparent dona heroica, honoris et amicitiæ causa dari solita. hinc Horatius IV, 8, 3. ἑτάροις ἐκέκλετο ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα αὐτὸν ἀπολούσειαν βροτὸν αἱματόεντα, Σ, 344. et 346, λοετροχόον τρίποδα, in quo aqua ad lavandum corpus calefiebat, et ex quo ea aqua infundebatur in πυελόν. et 348, γάστρην (cavitatem) τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. sic et Χ, 443—445. et talis λοετροχόος τρίπους erat quidem μέγας: ἐλέγχειν ὅμως ἔχει τὴν ὑστέραν βλακείαν τῶν ἡρωΐζειν δοκούντων στρατηγῶν, οἳ οὐ τρίποδας θερμαίνουσιν, ἀλλὰ ποταμοὺς ὅλους πυριφλεγέθοντας ἀναστομοῦσιν ἑαυτοῖς, οὐ ῥύπους ἢ βρότους αἱματόεντας ἀπολουόμενοι, ἀλλ᾽ ὡσεὶ καὶ ἰχθύες ἐγκυβιστῶντες, πρὸς ἄνεσιν: uti stomachatur Eustathius contra luxum recentiorum; frustra, ut videtur. sic et Ψ, 40, 41. sed 513, τρίποδα ὠτώεντα ἑτάροις ἔδωκε φέρειν, γυναῖκα ἄγειν, ἄεθλα, ubi est convivialis tripos, coll. 259—261, ubi præmia certaminum enumerantur. et 264, τρίποδα ὠτώεντα, δύω καὶ εἰκοσίμετρον, qui capiebat viginti duas mensuras vini. et hunc Diomedes postea, reversus in Græciam, Delphis consecravit, cum hac inscriptione: χάλκεός εἰμι τρίπους, Πυθοῖ δ᾽ ἀνάκειμαι ἄγαλμα, καί με ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν (ob Patroclum et honorem ejus, proposuit me præmium certaminis) πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, Τυδείδης δ᾽ ἀνέθηκε (consecravit me) βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, νικήσας ἵπποισι παρὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον. et 702, τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδα ἐμπυριβήτην, *einen grossen dreyfüssigen kessel der aufs feuer gesetzet wird, (a large three-legged pot that is set on the fire.)* et 718. οἱ δὲ μάλα νίκης ἱέσθην τρίποδος περὶ ποιητοῖο. ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν: αἳ δὲ λοετροχόον τρίποδ᾽ ἵστασαν ἐν πυρί. ὑπὸ δὲ ξύλα ἔδαιον, καὶ γάστρην τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, Θ, 434—437, coll. 426, 449—456, ubi ista lavatio accurate depingitur, et talis τρίπους (qui et ὁ λέβης) dicitur etiam ὁ τιβὴν, ῆνος, per usum pro τριβὴν, i. e. τρεῖς βάσεις ἔχων, a βαίνω. δῶμεν οἱ τρίποδα μέγαν, ἠδὲ λέβητα, ubi convivialis tripos, pretiosior et pulcrior λέβητι, ν, 13. et tales tripodes lebetesque accepit Ulysses tredecim, a Phæacum duodecim principibus et uno supremo rege: nam ἀνδρακὰς (viritim) dederunt, quisque unum tripoda unumque lebetem, coll. 217. κτητοὶ δὲ τρίποδες, utriusque speciei, sunt comparabiles, *lassen sich erwerben, (may be obtained,)* Ι, 407, sed vita semel amissa, nunquam. δώσει, ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων, ἠὲ λεβήτων, ἠὲ ἡμιόνους, ἠὲ χρύσειον ἄλεισον, ο, 84, ubi dona hospitalia quædam enumerantur: et quia τρίποδες conviviales præstantiores τοῖς λέβησι, hinc εὔχαλκοι dicti κατ᾽ ἐξοχὴν καὶ ἐξαίρετον. ἑπτὰ ἀπύρους τρίποδας, Ι, 122, 264, coll. 123, 265, αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, ubi ex collatione numeri apparet præstantia τῶν τριπόδων. dubitari potest, an per ἀπύρους designentur conviviales tripodes et ἀναθεματικοὶ, qui ornatus et thesauri causa habebantur; an vero, destinatione quidem ἐμπυριβῆται, sed μήπω πυρὶ ὁμιλήσαντες et novi. sed quia λέβητες adduntur omnino innui per ἀπύρους videntur ejusmodi, qui ad ignem non sunt destinati, sed ad ornatum conviviorum. αἴθωνες vero λέβητες sunt splendentes adhuc, et ignem nondum passi. τρίποδας γὰρ ἐείκοσι τεῦχε, Vulcanus, Σ, 373—380, ubi sermo est de convivialibus, quos Vulcanus faciebat ea arte, ut velut ἔμψυχοι irent sua sponte ad cœtum deorum, et inde rursus in locum suum redirent domum. quod significat artem mirificam, quasi viverent imagines expressæ in istis tripodibus. conf. τεύχω ad h. l. ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, Τ, 243, ex promisso. ἐξέφερε δύω αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας, Ω, 233, novos, fulgentes, splendidos. τρίποδας περικαλλέας, ν, 218, ubi vides, quid notetur per αἴθωνας. ἔδωκε Μενελάῳ δοιοὺς τρίποδας, δ, 129.

τρίπτυχος, ου, ὁ ἡ, (Πέτω) triplicatus. *dreyfach übereinander, (threefold.)* τρυφάλεια τρίπτυχος, galea triplicata, Λ, 353, ἡ τρεῖς πτύχας, i. e. θέσεις ἔχουσα, *drey lagen übereinander, (having three folds one above another:)* quasi τριβέλυμνος, διὰ στεῤῥότητα πρὸς ἀσφάλειαν. sic et λώπη δίπτυχος possit videri, *gefüttert, doubliret, (lined:)* nisi quod ejusmodi duplicatio vestium illis temporibus nondum usitata fuisse putatur.

τρίῤῥυμος, ὁ ἡ, vide sub ῬΥ῾Ω, traho.

τρὶς, (Τρέω) adverb. ter, *dreymal, (thrice.)*

sæpe notat multitudinem, ut τρισάθλιος, ὁ κατὰ πολὺ ἄθλιος, miser: τρισκοδαίμων πόλις, valde infelix, ὁ τρισεξώλης est ὁ πάνυ ἐξώλης, omnino perditus; τρισοιζυρὴ πόλις, valde misera urbs; τρισμάκαρες, τρισευδαίμων. in compositione non semper servat suum Sigma: sic ὁ τριπέδων est ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος; sæpissime compedibus vinctus maleficus: ὁ τρίδουλος est ὁ ἐκ προγόνων δοῦλος: ὁ τρίπους, tripes, τρίπαλαι, valde olim, etc. et numerus ternarius sacer est Minervæ: sunt enim tres mentis operationes. τρὶς τόσα δῶρα, i. e. innumera, Α, 213. sic, τόσα, Φ, 80. Ω, 686. τρὶς τόσον μένος εἷλεν αὐτὸν, i. e. τὸ πολλαπλοῦν, Ε, 136. τρὶς μὲν, τρὶς δὲ, Ε, 436, 437. Θ, 169, 170. Λ, 462, 463. Π, 702, 703, 784. Σ, 155, 157, 228, 229. Φ, 176, 177. Ψ, 817. Υ, 445, 446. ι, 361. λ, 205, 206. μ, 105. φ, 125, 126. et plerisque his locis est infinitum, pro πολλάκις. sic semel τρὶς, i. e. sæpius, Ζ, 435. Χ, 165, 251, ubi tamen est præcise hic numerus intelligendus, sicut et Ν, 20. Ψ, 13. Ω, 16, 273. γ, 245. δ, 86, 277. ϑ, 340. ι, 65. ἡ τρίαινα est ἡ τριγλώχιν, tricuspis; est vero et ἡ πολυτοιαύτη, multicuspis.

τρισκαίδεκα, (Δίκω) vel potius cum accuratioribus, τρεισκαίδεκα, tredecim. μῆνας, menses tredecim, Ε, 387, quot lunares faciunt annum solarem unum. ὄγχνας μοι δῶκας τρεισκαίδεκα, ω, 339.

τρίσμακαρ, αρος. ὁ ἡ. (Κάρα) valde beatus. τρισμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, ε, 306. τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι, ζ, 154. s. i. e. πολυμάκαρες, coll. 158. Vide sub τρίς.

τριστοιχεὶ, (Στάω) adverb. triplici serie. ἔντεα παρὰ αὐτοῖς χθονὶ κέκλιτο τριστοιχεὶ, arma juxta eos humi posita erânt triplici serie, Κ, 473.

τρίστοιχος, ου. ὁ ἡ. (Στάω) triplici serie ordinatus. τρίστοιχοι ὀδόντες, μ, 91.

τρισχίλιοι, αι, α. (Χάω) ter mille. τρισχίλιαι ἵπποι θήλειαι, Υ, 221.

τρίτατος, η, ον. (Τρίω) tertius. idem ac τρίτος, per pleonasmum syllabæ τα. τρίτατος Οἰνεὺς, Ξ, 117. Ἀΐδης, Ο, 188. τῷ τριτάτῳ, Ψ, 267. ἤματι, Ι, 363. τρίτατον κήρυκα, ι, 89. κ, 102. μετὰ τριτάτοις, Α, 252. τριτάτη μοῖρα, Κ, 253. ἐν μοίρῃ, Ο, 195. μοῖραν ἔχων, δ, 97. Ἑλένη, Ω, 761.

τριτογένεια, ας. ἡ. (Γάω) est epitheton Minervæ, ab ἡ τριτὼ, όος contr. οῦς, i. e. ἡ κεφαλὴ, ex dialecto Cretensium: ἡ ἐκ τριτοῦς τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα, ex capite Jovis nata. allegorice autem ἡ τριτογένεια Ἀθήνη est ἡ φρόνησις, ex qua oriuntur hæc tria, τὸ εὖ λογίζεσθαι, τὸ λέγειν καλῶς τὸ νοηθὲν, τὸ ὀρθῶς πράττειν αὐτὸ, bene cogitare, bene eloqui, bene agere: τελείας γὰρ ὄντες φρονήσεως τὸ νοῆσαι, τὸ εἰπεῖν, τὸ ποιῆσαι, καὶ πάντα ταῦτα καλῶς: ut ergo ex hoc sensu ἡ τριτογένεια active posait intelligi ἡ τρία ταῦτα γεννῶσα. Sed ὁ μῦθος hanc vocem passive ponit, nata ex capite, primario Jovis, deinde cujusvis intelligentis. est quidem fluvius Libyæ ὁ Τρίτων, ωνος, ex quo est ἡ Τριτωνὶς λίμνη; sed hæc nihil ad hanc vocem, etsi incolæ circa eam paludem maxime coluerint Minervam, similitudine quadam nominis ducti. confer Herodotum. Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια, Δ, 515. θάρσει Τριτογένεια, φίλον τέκος, inquit Jupiter ad Minervam, Θ, 39. Χ, 183. Vide sub Ἠὼς, prope finem.

τρίτος, η, ον. (Τρίω) tertius, *der dritte, (the third.)* Κεβριόνης τρίτος, Μ, 91, et 95, Ἄσιος. et 94, τῶν τρίτων ἦρχε. σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις, Π, 850. τρίτος ἦρχον ἐγὼ, ego tertius eram dux, ξ, 471. ἐπῆλθε, υ, 185. τρίτῳ ἤματι, Λ, 706. τὸ τρίτον, tertia vice, Γ, 225. τὸ τρίτον αὖ, *drittens ferner, (farther thirdly,)* Ζ, 186, de pugnis Bellerophontis. Ψ, 733, 842. κ, 520. λ, 28. τρίτον ἔτος, β, 89. ἦμαρ, ε, 390. ι, 76. κ, 144. ἄνδρα, δ, 551. ἡ τρίτη, κ, 356. τῆς τρίτης, Π, 193. τρίτα ἄεθλα, Ψ, 700.

τριττύα, ας. ἡ. (Τρίω) est θυσία ἐκ τριῶν ζώων, triplex sacrificium; e. c. si duæ oves, unus bos; vel si bos, ovis et capra, etc. mactantur. tale sacrum est λ, 130. sic aliud sacrificium dicebatur δωδεκαῒς vel δωδεκηῒς, ίδος, ἡ, quod ex duodecim animalibus.

τρίχα, (Τρίω) adverb. tripliciter, τριχῶς, τριχῆ. διακοσμηθέντες τρίχα, divisi in tres ordines, Β, 655, vel, in tres partes. sic et ι, 157. et cave ibi legas διάτριχα: nam præpositio avulsa est a verbo suo. τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ, tres erant sententiæ in concilio, et singulæ placebant suis, ϑ, 506. ὅτε δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, cum tertia pars noctis esset, μ, 312. ξ, 483, nam antiquis nox in tres partes: vespera sera, media nox, antelucanum tempus; et de hoc tertio, incipiente hora tertia post mediam præcise noctem, sermo est his locis. cæterum talis constructio cum adverbio est in: Ἀθηναίη ἀκέων (ἡσύχως) ἦν.

τριχάϊξ, ικος. ὁ ἡ. (Ἄω) semel hæc vox occurrit, τ, 177, Δωριέες τε τριχάϊκες, et varie exponitur. quidam a τρίχα, adverb. tripliciter, derivant, cum terminatione paragogicâ, quia οἱ μὲν τῶν Δωριέων Πελοπόννησον, οἱ δὲ Εὔβοιαν, οἱ δὲ Κρήτην, ᾤκησαν. alii vero rectius ab ἀΐσσω, et ἡ θρὶξ, τριχὸς, ut sint πολεμικοὶ, ὧν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, i. e. σείονται κατὰ πόλεμον, in prœliis: vel quia ἀεὶ καὶ ἑκόντες πολεμοῦσιν. et hæc interpretatio præstare videtur. vide Strabonem Lib. 10, p. 328, edit. Casaub. notum est enim, galeas bellatorum cristis comantibus fuisse ornatas superne; ut ergo hi pili ponantur pro tota galeâ: et τριχάϊκες idem sint qui κορυθάϊκες et κορυθαίολοι. possent tamen, manente hac galeæ notione, intelligi κοῦφοι ὀρχησταὶ, saltatione ἐνόπλῳ Creticâ, militari more.

τριχθά. (Τρίω) tripliciter. idem ac τρίχα, interserto ϑ ad τραχυφωνίαν, quam poëta sæpe quærit. ᾤκηθεν τριχθὰ, Β, 668. πάντα δέδασται, Ο, 189. τριχθά τε καὶ τετραχθὰ, Γ, 363. ι, 71, i. e. in multas partes.

τρομέω, f. ήσω. (Τρέω) trepido, paveo, metuo, sum sollicitus. est a τρόμος. sic a δέμω fit ὁ δόμος, unde δομέω. alia ejusmodi derivativa producunt τὸ ο in ω, e. c. στρέφω, στρόφος, στρωφάω: τρέπω, τρόπος, τρωπάω: νέμω, νόμος, νωμάω, etc. οἱ δὲ μάλα ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, H, 151, ubi utrumque est idem fere; alterum tamen explicandi causa additum, quia τὸ τρομεῖν potest accidere etiam extra pavorem, e. c. ob frigus aut febrım. τρεῖν et τρομεῖν sæpe est idem. τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντὸς, *das herz im leibe bebete ihm, (his heart trembled within him,)* K, 10. et 95, τρομέει δ' ὕπο γυῖα, pedes subtus tremunt mihi. et 492, ὅπως ἵπποι μὴ τρομεοίατο θυμῷ, pro τρομέοιντο, ne equi consternarentur et paverent. τρομέουσι δέ τε (κατὰ) φρένα ναῦται δειδιότες, O, 627, ad differentiam τοῦ κατὰ σῶμα τρόμου. τὸν δὲ τρομέουσι καὶ ἄλλοι, P, 203, quem tremunt et metuunt et fugiunt etiam merito alii, ὅς φρικτός ἐστιν ἄλλοις πᾶσι. θάνατον τρομέεσθαι, vereri mortem, π, 446. εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς ἄνδρα γέροντα, σ, 79, ubi quoque utrumque verbum idem. οὐδὲ ὄπιδα τρομέουσι θεῶν, υ, 215, neque vindictam verentur deorum.

τρόμος, ου. ὁ. (Τρέω) sollicitudo, anxietas, tremor, trepidatio. cupiditas vertendi tergum. est a τρέμω, ejusque perfect. med. τέτρομα. ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλαβε γυῖα, pro ὑπέλαβε, Γ, 34. Ω, 170. σ, 87. ω, 49. et addi solet accusativus personæ. sic, ὑφεῖλε, E, 862. κρατερὸς γὰρ εἶχε τρόμος, tenuit, Z, 137. K, 25. Σ, 247. αἰνὸς ὑπήλυθε, H, 215, coll. 151. Υ, 44, qui est effectus δειλίας. ἔλλαβε, Θ, 452. αὐτὴν ὑφικάνει αἰνὸς, Λ, 117, coll. Ξ, 506. πάντας εἷλε, T, 14, coll. 15, ubi etymologia τοῦ τρόμου innuitur. sic, Ἕκτορα, X, 136.

τροπαῖον, ου. τὸ, (quod recentiores Attici scribunt τρόπαιον) (Τρέω) victoriæ signum, it. victoria. erat saxum magnum, cui inscribebatur res gesta, et quod statuebatur in loco, ubi hostes versi erant in fugam: et quia sacrum erat deo, hinc inviolabile id signum, etiam ipsis hostibus, erat. Aristoph. Plut. 453. Vide sub Τρέπω, prope initium.

τροπάω, (Τρέω) verto. τροπάομαι, converto me. μηδὲ τροπάασθε φόβονδε, neque convertite vos ad fugam, O, 666, pro τροπᾶσθε.

τροπέω, f. ήσω. (Τρέω) converto, verto. ἵπποι ἂψ ὄχεα τρόπεον, pro ἐτρόπεον, Σ, 224, ἔτρεπον.

τροπὴ, ῆς. ἡ. (Τρέω) conversio, abitio, fuga. nam τρέπεσθαι notat et, vertere tergum, vertere se ad aufugiendum. ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο, ο, 403, i. e. κειμένη πρὸς τροπὰς ἡλίου, i. e. πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ὀρτυγίας, sita ad eas partes Ortygiæ, quibus sol a nobis abit, ad occidentem. ergo τρέπεσθαι ponitur et ἐπὶ τοῦ δύνειν, de occasu solis, ut apparet ex eo, quod de sole dicat poëta alibi, ἀπουρανόθεν προτράπηται. post meridiem sol nobis quasi tergum obvertit et abit a nobis, sicut ante meridiem facie obversa accedit ad nos.

τρόπις, ιος. ἡ. (Τρέω) carina, *der keil-balke unten im seeschiff, (the keel of a ship,)* tignum ex quo surgunt omnia alia tigna laterum navis. τὸν, περιβεβαῶτα τρόπιος, ἐσάωσα ἐγὼν, hunc, equitantem in tigno illo et sic nantem, servavi ego, ε, 130, inquit Calypso de Ulysse. ἐγὼ τρόπιν νεὸς ἀγκὰς ἑλὼν, ἐννῆμαρ ἐφερόμην, η, 252, ego tignum illud navigii amplexus, novem dies nabam, inquit Ulysses. ὄφρα κλύδων τοίχους ἀπέλυσε τρόπιος, donec unda parietes navis dissolvit a carina, μ, 421, tamdiu ego in navigio procedebam per undas. et 422, ἐξέαξε ἱστὸν ποτὶ τρόπιν, effregerat vis undæ malum, et projecerat juxta carinam eam. et 424, τῷ (ἐπιτόνῳ ἱμάντι, loro illo, quod adhærebat malo) ἄμφω συνέεργον (ambo colligavi) ὁμοῦ, τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστὸν, simul, carinam et malum; ut ambo hæc ligna juncta magis ferrent inhærentem hominem, et difficilius frangi possent a fluctibus. ψιλὴ τρόπις ergo est, nuda a tignis lateralibus trabs carinæ. τὸν ἐπὶ τρόπιος νεὸς, eum trabi carinali navis inhærentem, τ, 278. considerandum tamen, an ἡ τρόπις nonnunquam notet clavum gubernaculi.

τροπὸς, οῦ. ὁ. (Τρέω) lorum, cui inseritur remus ad remigandum. ἱμὰς ᾧ ἡ κώπη πελάζουσα ἐνείρεται τῷ ἰδιωτικῶς λεγομένῳ σκαλμῷ, qui ἱμὰς etiam dicebatur ὁ ἐπικωπητὴρ, et τροπωτὴρ. est a τρέπεσθαι, i. e. στρέφεσθαι, κάμπτεσθαι, κλώθεσθαι, εἰλεῖσθαι, γυροῦσθαι. sed ὁ τρόπος (quam vocem poëta non habet) ponitur ἐπὶ ἤθους, de more et consuetudine. ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν, δ, 782. θ, 53. est ergo lorum contortum, quo remus scalmo alligatur.

τρόφις, ιος, ὁ ἡ. τὸ τρόφι. (Τρέω) educatus plenarie. it. crassus, densus. apud Herodotum οἱ τρόφιες sunt οἱ ἄνδρες τέλειοι: ἐπὰν γένωνται τρόφιες, si facti sint adulti, Lib. 4, c. 9. notat et alumnum qui educatus est: unde apud Oppianum legimus ἱερὸν τρόφιν Ἐννοσιγαίου, sacrum alumnum Neptuni. πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, multa densa unda volvitur, Λ, 307, *viele dicke und starke wellen, (many large and mighty waves,)* πεπηγὸς, στάσιμον. conf. adject. sequens, et Τρέφω, prope finem.

τροφόεις, όεσσα, όεν. (Τρέω) compactus, probe enutritus, grandis. μέγας, εὐτραφὴς quasi, imo εὐπαγὴς καὶ στερεός. nam τρέφειν in genere est, augere, firmare, condensare; et ἡ τροφὴ est ἡ τὸ σῶμα συμπηγνύουσα. κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσιν, O, 621, coll. 625. γ, 290, *hohe dick geschwollene wellen, (large swelling waves.)* est ergo idem, quod τὸ τρόφι dixit. qui legunt τροφέοντα, ut sit particip. a τροφέω, auctoritate destitui videntur: sicut et, qui loco ex γ citato legunt τροφέοντο, in imperf. m. augebantur.

τροφὸς, οῦ. ἡ. (Τρέω) nutrix, vel et, fœmi-

na que præfecta est educationi infantis. φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια, β, 361. δ, 742. ρ, 31. τ, 15, 489. χ, 391, seqq. ψ, 25. Vide sub τιθήνη.

τροχὸς, οῦ. ὁ. (Τρέω) rota, *ein rad, (a wheel.)* orbis, *eine scheibe, (a disk.)* descriptio et circumlocutio rotæ est E, 722, 723—726. ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, ex curru juxta rotam devolvebatur, Z, 42. Ψ, 394. et 517, ὅσον τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, quantum abest equus jugalis a rota curuli. τροχὸν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν, ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴ κε θέῃ, Σ, 600, tentabit an currat: ubi est sermo de τροχῷ κεραμικῷ, qui est ταῖς παλάμαις ἁρμόζων, aptus manibus et tractabilis, διὰ τὸ σύμμετρον, et deinde εἰς πεῖραν μόνην κινηθεὶς: hujus circumactio tunc est celerrima, et ideo apta ad significandam agilem saltationem; nam in opere ipso tardior est iste τροχὸς, quando figulus πηλὸν super eo habet formandum. τροχὸς κηροῦ, orbis ceræ, μ, 173. στέατος μέγαν τροχὸν, φ, 178, 183. et sic accurate positum; nam κύκλος de στερεῷ (solido) non accurate dicitur, utpote qui est proprie ἐπίπεδον ἀβαθές. sic et τυροῦ τροχὸς recte dicitur, rotundus caseus. ergo τροχὸς de τριχῆ διαστατῷ (quod habet triplicem dimensionem) ponitur, de extenso rotundo et plano in longitudinem latitudinem et crassitiem. et vide, adeps et cera et caseus, ab antiquis in orbicularem figuram rotundabantur. sed ὁ τρόχος notat τὴν γυμνασίαν in genere, a specie currendi sic dictam. sic, παῖδες ἐκ τρόχων, sc. ἐλθόντες, Eurip. Med. 46. et Aristoph. βαδίζει τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων, i. e. ἀπὸ γυμνασίας. τρόχος ergo Atticis est ὁ δρόμος. et ὁ τρόχις, ιος, est cursor, apud Æschyl. Prom. 940, εἰσορῶ τόνδε Διὸς τρόχιν, Mercurium.

τρυγάω, f. ήσω. (Τρέω) vindemio, uvas de vite colligo et deseco. deinde in genere, fruges cereales seco et colligo et tero. nam ἡ τρύγη est quilibet fructus frumentarius, qui ad usum humanum teritur; deinde et, siccitas: ut appareat, esse a τρύειν. ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, pro τρυγῶσι, ex τρυγάουσι, alias uvas vindemiant, carpunt, η, 124. ὅτε τρυγόῳεν ἀλωὴν, Σ, 566, quando vindemiarent vineam, pro τρυγῷεν, ex τρυγάοιεν.

τρυγητὸς, οῦ. ὁ. (Τρέω) collectio frugum quarumvis, etiam pomorum, in specie, vindemia. sed ὁ τρύγητος est vindemiandi tempus. vox ipsa apud poëtam non est; res vero describitur Σ, 561—572, ubi ὁ χαριδότης Διόνυσος οὐκ ἐν οἴνῳ μόνον τὰ ἑαυτοῦ ἐνδεικνύμενος pingitur, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐν τρυγητῷ κάματον ὑποκλέπτων τῇ μουσικῇ παραμυθεῖται: εἰ καὶ ἄλλως χαρμόσυνος ὁ τοῦ τρυγᾷν καιρὸς, καὶ οὐκ εἰς τοσοῦτον ἐπίπονος.

τρύζω, f. ξω. (Τρέω) notat sonum paullo firmiorem et duriorem quam τρίζω, cæterum est ejusdem originis, murmur indignabundum aut cum luctu edo. ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι, ne adsidentes mihi gematis, I, 311, inquit Achilles ad legatos, cum aperte et cum rationibus respondere ipsis vult, sic ut alterius gemere, aut instare ei precibus, non debeant, utpote frustra. exprimit hoc verbum maxime gemitum turturum; unde et turtur dicitur ἡ τρυγὼν, όνος, et proverbium facit hanc avem σκῶμμα πολυλογούντων et idem sæpius inepte dicentium; λαλιστέρους τρυγόνων vocans eos. historia animalium tradit, συνεργάζεσθαί τι τῷ ὀρνιθίῳ καὶ τὰ ὄπισθεν, πρὸς τὸ πολύφωνον, posteriora etiam adjuvare eam ad sonos suos. hinc nemo, nisi qui risum aliis debet, ipse se λαλίστερον τρυγόνος dicet: rideretur enim ut loquax ἄνω καὶ κάτω, nec unquam in vera laude id proverbium adhiberi potest.

τρύπανον, ου. τό. (Τρέω) terebra, *ein borer, (a gimlet, auger.)* vide verbum sequens. dicitur et ἡ τρυπάνη.

τρυπάω, f. ήσω. (Τρέω) terebro, *ich bore, (I bore.)* ὡς δ' ὅτε τις τρυπῷ (pro τρυπάοι in optativo per contractionem) δόρυ νήϊον τρυπάνῳ, quasi si quis terebret trabem navalem terebra, ι, 385. atque circa hunc locum describitur τὸ τρύπημα, (terebratio) ἀρχαῖον: ἐν ᾧ εἷς μὲν ἄνω ἐπέκειτο βαρύνων τὸ τρύπανον, ἄλλοι δὲ ἱμάντι ἔστρεφον αὐτὸ, ἵνα εὐσθενέστερον οὕτω τρυπῷτο τὸ ξύλον. est a τρύω. ἡ τρύπα, ης, foramen. ἐκτρυπάω, f. ήσω, per foramen aliquod exeo, *ich schleiche mich hinaus, (I creep out,)* Aristoph. Ecc. 337. et proprie dicitur de muribus ex cavo suo clam prodeuntibus, *aus dem loche herauskriechen, (to creep out at a hole.)* τὸ τρύπημα, foramen. it. locus muliebris, Aristoph. Eccles. 620, τρύπημα νεὼς, foramen in latere navis per quod remus transmittitur, in Pace, 1233. Vide sub ΤΡΕ'Ω, ad initium.

τρυφάλεια, ας. ἡ, (Φάω) cassis, galea. pro τριφάλεια, mutato ι in υ, et numerantur tres φάλοι, unus in fronte, alter in cervice, tertii ad aures: vel, ut non connumeretur is in cervice. Γ, 372, ὀχεὺς τρυφαλείης. et 376, κεινὴ. αὐλῶπις, E, 182. Λ, 352, 353, ubi et additum τρίστυχος, explicandi nominis causa. N, 530. Π, 795. ἱππόκομος, M, 339. ἵππουρις, T, 380—383. φαεινὴ, K, 76, coll. σ, 377. καλὴ, quia relucebat, χ, 183. sic nudum nomen, M, 22. N, 577. Σ, 458. Ψ, 799.

τρυφὴ, ἡ, vide sub διαθρύπτω.

τρύφος, εος. τὸ. (Δέρω) frustum fractum. λέγεται ἐπὶ ἄρτῳ, καὶ ἄλλοις. τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ, δ, 508, refracta pars de petra. et est idem fere quod τὸ διατρυφέν.

τρύχω, f. ύξω. (Τρέω) attero, absumo. a τείρω est τρῶ, inde τρύω et τρύχω. τρύχουσι δὲ οἶκον, atterunt et absumunt mihi rem familiarem, α, 248. π, 125. τ, 133. πτωχὸν (mendicum) δ' οὐκ ἄν τις καλέοι, τρύξοντα ἑαυτὸν, absumturum et pauperiorem redditurum ipsum vocatorem, ρ, 387, talem nemo fere vocaverit ad se domum. ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτὸν, α, 288, certe sane, quantumvis consumendus et male habendus a procis, adhuc tolerares annum. sic, τλαίην, β, 219. μηδὲ τρυ-

χώμιθα λιμῷ, nec consumamur a fame, κ, 177.

τρώγω, f. ώξω. f. 2. αγῶ, (Τρέω) comedo, voro. nam maxime de brutis ponitur, sicut ἐσθίειν proprie de hominibus, *ich fresse, (I devour.)* est a τείρω, unde τρῶ per syncopen, et hinc nostrum hoc verbum. ab ejus aor. 2. ἔτραγον fit ὁ τράγος, ζῶον βορώτατον, quasi ὁ φάγος, *der fresser, der bock, (the glutton, the goat.)* ab eodem verbo est τὸ τράγημα, bellarium, it. ferculum ciborum, φάγημα: et τὰ τρωγάλια, bellaria. ex quo apparet, tamen etiam dici de hominibus τὸ τρώγειν, comminuere dentibus, *kauen und essen. (to chew and eat.)* ἡμιόνους ἔσευαν παρὰ ποταμὸν, τρώγειν ἄγρωστιν, ζ, 90. Vide sub ΤΡΕ´Ω, ad initium.

τρώκτης, ου. ὁ. (Τρέω) vorator. it. qui quærit quod comedat, *der seiner nahrung nachgehet, (one who goes in quest of food.)* et quia tales faciles sunt ad fucum faciendum, hinc notat hoc nomen etiam fraudulentum, qui alios quasi comedendos sibi proponit, ἀπατεὼν, παραλογιστής: ὁ ἐκ παντὸς θέλων τρώγειν καὶ κερδαίνειν. Φοίνικες ἤλθον ἄνδρες, τρῶκται, μυρία ἄγοντες ἀθύρματα νηΐ, ο, 415, Phœnices quidam venerunt, vafri lucrorum studiosi, innumeras agentes elegantes merces in navi. sed ξ, 289, Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς, Τρώκτης, videtur esse nomen proprium: si tamen est appellativum, notat fraudulentum negotiatorem et mercatorem.

τρωπάω, (Τρέω) verto. idem ac τροπάω. ἥτε (ἡ ἀηδὼν) θαμὰ τρωπῶσα φωνὴν, quæ frequenter convertens et mutans vocem suam luscinia, τ, 521, ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, sed retro converte te, Π, 95, ubi infin. pro imperativo, elliptice. hinc est compositum παλιντροπᾶσθαι. ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν, ionice pro ἐτρωπᾶτο, Λ, 567, interdum convertebat se ad fugiendum. πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο, convertebant se ad urbem, ω, 535, εἰς φυγὴν ἐτρέποντο, προτροπάδην ἔφευγον. sic per ω scribuntur στρωφάω, νωμάω, τρωχάω, etc. Vide sub νωμάω.

τρωτὸς, ἡ, όν. (Τρέω) qui lædi aut vulnerari potest. τούτῳ τρωτὸς χρὼς χαλκῷ, est ei cutis et corpus vulnerabile ferro, Φ, 568.

τρωχάω, f. ήσω. (Τρέω) curso, circumago me cursu. περὶ τέρματα ἵπποι τρωχῶσι, Χ, 163, cursu circumagunt se circa metas. αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, imperf. sine augm. ζ, 318, de mulis, bene currebant. sic τρωπάω, στρωφάω, etc. a τρέπω, στρέφω. Vide sub νωμάω.

τρώω, f. ώσω. (Τρέω) lædo, in specie vulnero in pugna. est a τείρω, a quo per syncopen τρῶ, et hinc novum verbum τρώω, a quo deinde est τιτρώσκω, et τὸ τρῶμα καὶ τραῦμα, vulnus, et ἡ τρώμη, læsio, βλάβη. hoc verbum etiam convenit cum τράω, a quo est τιτραίνω, i. e. τρυπάω. οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅστε καὶ ἄλλους βλάπτει, φ, 293, coll. 296, 297. μήπως ἵππους σε τρώσης, i. e. βλάψης, Ψ, 341, *dass du den pferden nicht schaden thuest, (that thou mayst not injure the horses:)* et hic significatus generalis maxime est Ionicus et antiquus. στεῖνος γὰρ ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω, angustiæ enim, ubi damnum acceptum iri puto, Μ, 66, βλαβήσεσθαι. μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, ἀλλήλους τρώσητε, ne vinolenti, contentionem excitantes inter vos, vos invicem lædatis, π, 293. τ, 12, βλάψητε, *einander schaden thun möchtet, (might hurt each other.)* τὸ ἔκτρωμα est abortus fœtus nondum plene formati, ab ἐκτρῶσαι, cum damno ejicere. Vide sub ΤΡΕ´Ω, ad initium.

τὺ pro ΣΥ´, quod vide ad initium.

τυγχάνω, (Τέκω) paro, nanciscor, indipiscor, contingo per ictum: sum per naturam aut fortunam. verbum distractum ex τυχέω, idemque notans. in præsenti et imperfecto usitatum tantum. καί μοι μάλα τύγχανε πάντα, et mihi valde prospere cadebant omnia, ξ, 231, coll. 334. positum ergo h. l. ἐπὶ τοῦ, κατὰ τύχην γίγνεσθαι: εὐτυχῶς ἀπέβαινέ μοι πάντα.

τυκτὸς, ἡ, ὸν, pro τευκτός. (Τέκω) paratus, factus, elaboratus: non a natura, sed a studio humano factus. et sæpe ponitur pro εὔτυκτος, probe et accurate factus vel structus; alibi simpliciter pro manu factus. it. a fortuna pendens. Ἄρηα, τυκτὸν κακὸν, Ε, 831, ubi Mars, i. e. pugna, non naturæ, sed humani ingenii, malum esse innuitur, simulque fortunæ subjacens: *das gemachte übel, (a made evil.)* τυκτῆσι (τυκταῖς) βόεσσι, Μ, 105, i. e. εὐτύκταις, clypeis bene structis ex corio bubulo, τετεχνητευμέναις βύρσαις, quæ sunt scuta. et notatur ibi ὁ συνασπισμὸς πεζικὸς, quando pedites arcti stant clypeis junctis invicem. ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, δ, 627. ρ, 169, in pavimento dense facto aulæ; ut notetur τὸ μὴ φύσει τοιοῦτο, ἀλλὰ σκευασθὲν εἰς γυμνάσιον, planum factum, et fortasse stratum solum, ad exercitia corporis ibi instituenda. κρήνην τυκτὴν, ρ, 206, fontem elaboratum, τὴν χειροποίητον.

τύμβος, ου. ὁ. (Τύπω) monumentum sepulcrale, tumulus, *ein grab-hügel, ein grabmal, (a grave, a sepulchral monument.)* tumulus aggestus in memoriam mortui. est idem quod σῆμα, τάφος, μνημεῖον. est ab ὁ τύπος, signum, proprie cudendo impressum, deinde quodcunque signum et forma: interserto μ et mutato π in β, nam est signum, quo admonemur de mortuo aliquo, cujus memoria animum nostrum pulsat. nam a τύφειν, fumum ciere, cremare, qui deducunt, minus recte hanc vocem ejusque significatum attendisse videntur. notat enim simul quemvis cumulum terreum. Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, Β, 604. et 793, τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήτου, in summo tumulo et monumento. erat id ergo sepulcrum cum ædificatione imposita ei, sæpe satis alta: et l. c. sedebat speculator in summo, prospectans versus castra Græcorum; quod tamen malum præbebat omen Trojanis. τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου, tumulo insultans ejus, Δ, 177. τύμβον ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν, tumulum juxta rogum

adgeremus unum, H, 336. et 435, ἐποίεον. ubi sermo est de tumulo combustorum gregalium militum, qui in pugna ceciderant, qui tumulus communis erat memoriæ omnium. στήλην ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ, Λ, 371, columnam in tumulo viri fato functi. τύμβῳ τε στήλῃ τε, Π, 457, 675, quibus honoratur mortuus, tumulo et statua. sic, στήλη, ἥτε ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος εἱστήκει τεθνηότος, P, 434, cippus, qui in tumulo viri mortui stat firmiter. τύμβον οὐ μάλα πολλὸν πονέεσθαι, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον, Ψ, 245, tumulum non valde magnum elaborari, sed mediocrem et modicum talem. τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν, Ω, 666, tumulum ejus honoris causa faceremus. αὐτῷ ἐποίησαν παναχαιοὶ, ei tumulum fecissent confœderati Græci, α, 239. ξ, 369. ω, 32. ἔχευα 'Αγαμέμνονι τύμβον, ἵνα ἄσβεστον κλέος εἴη, δ, 584, aggeravi ei tumulum, ut fama de eo et nomen ejus non extingueretur: et erat id h. l. cenotaphium: χυτὴν γῆν ἀνέστησα εἰς χῶμα, πρὸς κλέος τῷ ἀδελφῷ. videmus ergo tumulum aggestum, in memoriam mortui. sic, μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον χεύαμεν, ω, 80—84. πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν, λ, 77. coll. μ, 14. τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ ἐρετμόν.

τυμβοχοέω, ήσω. (Χέω) tumulum in loco sepulcri aggero. ab ὁ τύμβος, ου, bustum, sepulcrum. οὐδέ μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆσαι, ὅτε μιν θάπτωσιν 'Αχαιοὶ, Φ, 323, coll. 318, seqq. et loquitur ibi præses fluvii, minans, se Achillem ita esse obvoluturum limo, ut pereat, nec quisquam opus habeat alium tumulum ei erigere mortuo. legunt ergo ibi, τυμβοχοῆσ', ὅτε μ. θ. A. ut sit apocopatus infin. a. 1. a. nam alii quidem legunt genitivum nominis, τυμβοχοῆς, ab ἡ τυμβοχοὴ, tumuli sepulcralis aggestio, ὁ τοῦ τύμβου ἀναχωματισμός: sed accentus positio displicet multis, contendentibus, τυμβοχόης legi ex analogia debere. cæterum τὸ, μὶν, si verbum cogites, est pro αὐτῷ, si vero nomen, pertinet ad χρεὼ, quod confer.

τύνη, vide sub ΣΥ', ad initium.

τυπὴ, ῆς. ἡ. (Τύπω) ictus comminus. *der stos oder hieb, (a thrust, or cut.)* χαλκοῦ τυπῇσι, pro τυπαῖς, E, 887. Vide sub ΤΥ'ΠΩ, prope finem.

ΤΥ'ΠΩ, (pro quo usus obtinuit τύπτω) f. ψω. tundo, cædo comminus, verbero, pulso. *ich schlage, stosse, tippe stark, tappe, (I strike, thrust, beat,)* vox facta ex sono quem percussa ab acutis maxime et cædentibus instrumentis edere solent, e. c. si ligna cæduntur aut finduntur. παῖδες τύπτουσι τὸν ὄνον ῥοπάλοις, pueri percutiunt, verberant, asinum baculis crassis, Λ, 560. et 306, νέφεα λαίλαπι τύπτων ἄνεμος, ventus turbine verberans nubes, pulsans; ubi est metaphorice, *stossend, (driving.)* κώπαις ἅλα τύπτετε, verberate æquor remis, μ, 215. σφυρὰ ἔτυπτε καὶ αὐχένα, clypeus ille magnus talos et cervicem attingebat inter eundum, *stiess dran, (struck against.)* Z, 117. τύπτε δ' ἐπιστροφάδην, Φ, 20, cædebat ense hostes in omnes partes se versans, *er hieb um sich, (he laid about him.)* ἴχνια τύπτε πόδεσσιν, Ψ, 764, ubi verbum valde proprie positum, *er trat in die fusstapfen des voranlaufenden ganz frisch, (he trod in the quite recent footsteps of him who ran before him.)* sic dicitur ὁ χοροιτύπος, ὁ ἐν τῷ χορεύειν τύπτων γῆν, qui pulsat terram saltando. ὁ δὲ χθόνα μετώπῳ, feriebat terram fronte, χ, 86. πολιὴν ἅλα ἔτυπτον (pulsabant) ἐρετμοῖς, δ, 580, ubi tertia pluralis posita post primam, quia rex non poterat κοινωνὸς γενέσθαι τοῦ κωπηλατεῖν. sic et ι, 104, 180, 564. μ, 147. αὐτοὶ μνηστῆρας ἔτυπτον ἐπιστροφάδην, illi procos cædebant quaquaversum, χ, 308. ξίφεσι καὶ ἔγχεσιν ἔτυπτον, ω, 526, *stachen und hieben drauf los, (they struck with swords and spears.)* ξίφει γαστέρα μέσην ἔτυψε, medium ventrem feriit ense, Δ, 531. δουρὶ βραχίονα, hasta brachium fodit, N, 529. et 542, λαιμὸν, guttur. sic, αὐτὸν κατὰ γαστέρα, P, 313, ubi plene dictum cum præpositione, et cum accusat. personæ. τὸν δὲ ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν, hunc acutus dolor percussit quod attinet animum altum, T, 125, ubi metaphora est valde apta, *es gieng ihm ein schwerd durch die sehle, (a sword went through his soul.)* τρὶς δὲ ἠέρα βαθεῖαν, ter fodicavit per densam caliginem, Υ, 446, putans intra eam esse corpus. κατὰ κληῖδα παρὰ αὐχένα, Φ, 117, *stach ihn bey dem schlüssel-beine in den hals, (pierced him in the neck near the collar bone.)* et 180, γαστέρα παρὰ ὀμφαλὸν, ad umbilicum ventrem. μήπως σε ἢ βάλῃ ἢ σχεδὸν ἄορι τύψῃ, Υ, 378, ne te aut eminus jaculo adsequatur, aut cominus gladio feriat: ubi apparet differentia inter βάλλειν et τύπτειν. τύψον δὲ σχεδίην, ex propinquo feri, E, 830, *versetze ihm einen stoss oder hieb vor der faust, (gave him a stab or cut near at hand.)* τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας, Υ, 462, alterum eminus hasta adsecutus, alterum cominus ense feriens. sic, τύψας ἠὲ βαλὼν, X, 68. μή τις αὐτὸν ἢ ἐλάσειε φασγάνῳ ἀΐξας, ἠὲ προπρηνέϊ τύψας, χ, 98, ne quis eum irruens gladio aut transfoderet, aut prona manu feriret, πληγὴν ἐπενεγκὼν καταφορῇ: et ad προπρηνέϊ est ellipsis τοῦ, χειρὶ, *faisant main basse.* κράτων (pro κρατέων) τυπτομένων, χ, 309. ω, 184, capitibus, i. e. tot hominibus, percussis cominus. τετυμμένω ἐγχείαις κατὰ χεῖρα, N, 782, ambo sauciati hastis in manu; ubi id participium synecdochice positum: nam Deiphobus solus erat τετυμμένος, Helenus vero βεβλημένος, jactu sauciatus. ἕλκεα, ὅσα ἐτύπη, vulnera, quotquot confossus erat, Ω, 421, vel quotquot inflicta erant fodicando. εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης, N, 288, si enim forte eminus feriaris ictu inter laborandum in pugna aut cominus vulnereris: ubi quoque differentia manifesta. hinc est ἡ βολὴ, ictus eminus, *der schuss oder wurf, (a weapon thrown from a distance.)* et ἡ τυπὴ, vulneratio cominus, *der hieb oder stich, (a cut or stab.)* ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλημένος ἰῷ, aut hasta confossus, aut sagitta ictus, Λ, 191, 206, 433,

Ο, 495. *ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς θυμὸν ἀπολέσσεις,* ab hasta mea confossus vitam amittes, M, 250. sic, *ὀλέσαι,* Π, 861, ubi hic sermo habet nonnihil *ἀγερόχου: οὐ γὰρ πόῤῥωθεν βαλεῖν τὸν Ἀχιλλέα λέγει, ἀλλ' οὕτως ἀποθαῤῥῆσαι κατ' ἐκείνου, ὥστε καὶ πελάσαι καὶ αὐτοσχεδὸν αὐτὸν τύψαι.* sic et, *ἀπολέσῃ,* Σ, 92. *τυπεὶς ἤσπαιρε,* Ν, 573, coll. 567, ex quo apparet, *τύπτεσθαι* h. l. ut cognatum verbum positum pro *βληθῆναι*: ut sit in genere, letaliter vulneratus, *tödtlich getroffen, (mortally wounded.) ἀποτυμπανισθῆναι* est idem quod *κεφαλὴν ἀποκοπῆναι, enthauptet werden, (to be decapitated,)* de quo vide Athenæum.

τύραννος, *ου. ὁ.* (Ὄρω) urbis rector, princeps civitatis: in bono sensu. est indidem a *τηρέω,* contineo, conservo; ut latiori sensu quemvis dominum aut possessorem, legitimum tamen et justum, denotet. si dicas, compositum esse nomen ab *ἡ τύῤῥις,* et *ἄναξ, ὁ,* nihil erraveris; et eo magis primus et bonus sensus apparebit. cæterum ex loco Eurip. Suppl. 404, *ζητεῖς τύραννον ἐνθάδε; οὐκ ἄρχεται ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις: δῆμος δὲ ἀνάσσει,* et ubi sermo est de Athenis: vides, *τύραννον καὶ μόναρχον* esse idem. Vide sub Ἔχετος in R.

τυρὸς, *οῦ. ὁ.* (Ὄρω) caseus; *γάλα πεπηγὸς ὀπῷ,* lac coagulo coagulatum; deinde et, *γάλα ξηρόν.* est a *τηρέω,* verso *η* in *υ*: *ὁ τηρούμενος εἰς ἀπόθεσιν.* sic ab *ἵστημι* fit *ὁ στύλος,* ab *ἅλμη ἁλμυρός.* est ergo vel recens caseus, quo antiqui utebantur pro butyro nostro, cujus confectio Homeri ævo nondum erat inventa: vel caseus vetus et paullo siccior. posterior notio videtur esse Λ, 638, *ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ,* insuper caprinum rasit caseum radula ærea. reliquis locis omnibus prior est significatus recentis et humidi casei. *οὐκ ἐπιδευὴς τυροῦ καὶ κρειῶν,* δ, 88. *ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον,* ι, 219, corbes vel calathi repleti erant caseis recentibus. et 225, *τυρῶν αἰνύμενοι,* de caseis sumentes aliquot, nec Polyphemus tantum *πολύτυρος,* sed et omnis Sicilia: de qua re vide Athenæum. et 232. *ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ πραμνείῳ ἐκύκα,* commiscebat, κ, 234, de Circe. *ἐκόμισε δὲ Ἀφροδίτη τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ,* υ, 69, ubi de puellis nobilibus, a Venere educatis, est sermo. et id est idem quod Lutherus noster reddidit, *butter und honig wird er essen, (butter and honey he will eat,)* i. e. puer erit, delicate et curiose educandus adhuc. a *τυρὸς* fit *τυρεύειν* et *ἡ τυρεία,* quæ duæ voces metaphorice in malo sensu poni solent, notantes *τὸ ἀνακυκᾶν* (perturbare, commiscere) *πράγματα.* etiam *τυρβάζειν* inde est, *τὸ ὑπὲρ τοιούτων μεριμνᾷν,* rebus turbandis studere. et *τὸ τύρευμα*: et *τυρβεύειν,* quod *ἐπὶ στροφῇ κακομηχάνῳ πραγμάτων* ponitur. et *ἡ τύρβη* et *σύρβη.* apud Cretenses *ὁ θηλίας, ου,* dicebatur *ὁ λεπτὸς καὶ πλατὺς τυρός.*

τυτθὸς, *ή, όν.* (Θάω) est proprie, infans lactens. nam est ab *ὁ τιτθὸς, οῦ,* mamma; mutatione solita *τοῦ ι* in *υ.* est ergo *ὁ ἐπιτίτθιος,* qui est ad maternum uber. deinde in genere est, parvus, *μικρός.* ex hac voce fit nomen proprium *ὁ Τυδεὺς,* quia corpore parvus erat; mutatis consonis. sic ex *μήδω* fit *ὁ Προμηθεύς*: nam δ et θ facile inter se permutantur. ab *ὁ τιτθὸς* dicitur puella *ὀρθοτίτθιος,* quæ stantes habet mamillas, non flaccidas. *ἐπεί με, ἔτι τυτθὸν ἐόντα, κάλλιπε,* postquam me, adhuc parvulum et infantulum, reliquit, Ζ, 222, inquit Diomedes, qui patrem suum Tydeum amisit, cum ipse adhuc esset lactens puerulus. *ὅς ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,* Θ, 283, qui educavit infantulum te. *τόνγε ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα,* Λ, 223. sic et Ν, 466. *ὅ με ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,* Χ, 480, ubi attice est pro *τυτθήν*: Attici enim amant genus commune. sic et 494, *κοτύλην τὶς τυτθὸν ἐπέσχεν,* i. e. *μικρὰν,* pocillum parvulum, *einen kleinen flachen trinkbecher, (a small, shallow drinking vessel.)* possit quidem h. l. neutrum adverbialiter positum intelligi, de tempore quo admovet paululum hunc potum: sed præstat adjective. *εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἤγαγεν ὑμέτερόνδε,* Ψ, 85. *ὡς ἄρα, τυτθὸς ἐὼν, Εὔμαιε, πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος,* ο, 380, coll. 362, seqq. et 402—483, et in his maxime 448—452, 464. ex qua collatione apparet, *τυτθὸν* per synecdochen esse puerulum parvum in genere. neutrum vero plerumque adverbialiter, pro, paululum. *ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσω,* cessit paululum retro, Ε, 443. Ο, 728. *τυτθὸν ἄπο πρὸ νεῶν,* paululum inde ante naves, Η, 334, *ein wenig ab von den schiffen, (at a little distance from the ships.) ἀλλ' ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο τυτθὸν,* Κ, 345, at sinamus eum prius præterire paululum in planitie. *χώρησεν δὲ ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος,* cessit paululum a propugnaculo, Μ, 406. *ἠλεύατο ἔγχος τυτθὸν,* vitavit hastam vix, et parva declinatione, Ν, 185. Ρ, 306. *τυτθὲν γὰρ ὑπεκφέρονται θανάτοιο,* vix auferuntur ex morte, Ο, 628, paulum abest quin pereant. *τυτθὸν ἀνέπνευσαν,* paululum respirarunt, Π, 302. *αὐτοῦ τυτθὸν ἀφάμαρτεν,* Ρ, 609, aberravit ab eo, pusillo spatio, *den verfehlete er auf ein weniges, (narrowly missed him.) τυτθὸν ἔτι ζώοντα,* vix etiam viventem, Τ, 335, *der noch ein wenig lebet, (now scarcely alive.) ὑπεκπροθέοντα,* paullo spatio præcurrentem, Φ, 604. *κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς,* Ψ, 730. *τυτθὸν φθεγξαμένη,* Ω, 170, submissa voce loquens. *ἔτρεφεν αὐτὸν τυτθὸν ἐόντα,* educavit eum parvulum, α, 435, et sermo est de nutrice. et λ, 67, de patre. et ψ, 325, de matre. *ὅς με ἐπὶ βουσὶν εἶσε ἔτι τυτθὸν ἐόντα,* υ, 210, qui me adhuc puerulum bubus præfecit. *τυτθὸν ἐδεύησεν,* paullum abfuit, ι, 483, 540. *τὸ μέν σε ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι,* τ, 509, hoc paucum te adhuc interrogabo. *κηροῦ τροχὸν τυτθὰ διατμήξας,* ceræ orbem in parva frustula dissecans, μ, 174. et 388, *τῶν νῆα ἐγὼ κεραυνῷ βαλὼν τυτθὰ κεάσαιμι,* eorum navem fulmine in frustula finderem.

τυφλὸς, ἡ, ὀν. (Τύπω) cæcus, obtusus, non pervius. *blind, nicht durchwegig, (blind, impervious.)* nam non de oculis solum, sed et de aliis non gaudentibus foramine suo, ponitur. est pro τυπηλὸς, tusus, tundendo quasi obduratus vel obturatus; per syncopen, et mutato π in φ. καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς, Ζ, 139, cæcum eum fecit. sic et ἔντερον non pervium vocatur τυφλόν. metaphorice duo dicta sunt τυφλὰ a priscis, ὁ Ἔρως καὶ ὁ Πλοῦτος, Theocr. 10, 19, s.

τυχέω, f. ήσω. (Τέκω) paro, nanciscor, indipiscor, contingo per ictum. it. sum per naturam aut fortunam. est factum a f. 2. τυχῶ verbi τεύχω, sicut a βλέπω, f. 2. βλεπῶ, fit βλεπέω, f. ήσω, a γράφω γραφέω, etc. apud jaculatores τυχεῖν τινὰ et βάλλειν notant idem, *treffen durch den schuss oder wurf, oder stos oder hieb, (to strike with a dart, spear or sword.)* deinde in specie est, forte fortuna incido in aliquid; etiam, favente fortuna utor, *ich treffe was, (I fall in with something;)* forte fortuna adsum. ὃν αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας, quem ipse sub pectus sagitta indeptus, Δ, 106, coll. 108, βεβλήκει αὐτὸν πρὸς στῆθος. sic, κατὰ κληῖδα τυχήσας, ad jugulum indeptus eum hasta comminus Ε, 579. κατὰ ζωστῆρα, Μ, 189, ad cingulum. et 394, τὸν δουρὶ, adsecutus eum hasta. δῶρα, ἅ οἱ ξεῖνος δῶκε τυχήσας, φ, 13, dona, quæ ei hospes dedit forte fortuna factus, κατὰ τύχην συναντήσας καὶ ποιητὸς ξεῖνος. τὸν Θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, feriit eum venator, Ο, 581. οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας, Ψ, 466, non bona fortuna usus est in convertendo. τύχησε γὰρ νηῦς, ξ, 334. τ, 291, contigit enim casu bono navis. περὶ λιμένα πέτρη τετύχηκε διαμπερὲς, κ, 88, circa portum ex omni parte a natura factum erat saxum, ut sit non ex ἐπιτεχνήσεως humanæ, sed κατὰ τὴν τύχην. sic et πρὼν τετυχηκὼς, Ρ, 748, clivus vel agger a natura factus et existens, ad differentiam οἰκοδομήματός τινος. ergo a natura facta τετυχηκασι, reperiuntur, sed arte et manu facta κατὰ τέχνην τετυγμένα ἐστί. sic et aor. 2. ἔτυχον. ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες, Ε, 287, aberrasti nec feriisti. et 587, τύχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης, nactus enim erat arenam altam in quam incidebat, κατὰ τύχην εὗρε. οὕνεκά μοι τύχε (κατὰ πολλὰ, Λ, 683, quia mihi fortuna favebat in multis et sæpe, προσεγένοντό μοι πολλὰ κατὰ συγκυρίαν ἀγαθὴν καὶ εὐτυχῶς. ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω, ὅς κε τύχῃ, alius pereat, alius vivat, quisquis hac fortuna utetur, Θ, 430, *wen es trift, (whose soever fortune it may be.)* εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, Λ, 116, quamvis adsit valde prope et adstet, vel adveniat forte fortuna, *ob er gleich nahe dazu käme, (though he approached very near to it.)* ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, Ψ, 857, quicunque filum attingit jaculo. ὄφρα τάχιστα πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς, ut quamprimum dimissionem cum comitatu et reditum in patriam consequaris, ζ, 290. αἴκε τύχοιμι, Η, 243, si te contingere possim jactu hastæ, coll. 242, βαλεῖν. scribitur hic optativus etiam τύχωμι, sicut κτείνοιμι et κτείνωμι. εἴσομαι αἴκε τύχοιμι, χ, 7, videbo an ferire possim scopum. μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, μ, 106, ne tu quidem eo deferaris, id precor tibi. τυχὼν τὸ, feriens et contingens jactu vel ictu, Ε, 98, 582, 858. Ν, 371, 397. Π, 623, coll. 618, 609. Ψ, 726. τ, 452. et alio sensu, τυχὼν φιλότητος ἁπάσης, nactus omnem amicitiam, ο, 158, *da er lauter freundschaft genossen, (as he had experienced the utmost friendship;)* ubi et constructio est alia.

ΤΩ͂, τάω et τέω, porrigo, tendo. est obsoletum quidem, sed radix plurimorum inde orientium. hinc est et ὁ ταὼς, ῶ, vel ὁ ταὼν, ῶνος, pavo, quia pandit caudam pictam: unde et metaphorice homines in luxu vestium apparentes vocantur ταῶνες, apud Aristoph. Ach. 63.

τῷ pro τινὶ, vide sub τὶς, aliquis, prope medium.

τῶς, (Ὁ) respondet τῷ, ὡς. τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλα ἐφίλησα, et tantopere te oderim, quantopere nunc mirum in modum te amice tractavi, Γ, 415, inquit Venus ad Helenam; i. e. ipsa Helena ad se. τὼς μὲν ἔην μαλακὸς, tam erat mollis vestis, τ, 234. et est ortum ex οὕτως, per aphæresin.

Υ

Υ, ab Æolibus vocatur ὖμ, et ῥαψῳδία ita signata inscribitur ab antiquis in Iliade, Θεῶν μάχη. sæpe υ interseritur æolice: e. c. ἐλάω, ἐλαύω et ἐλαύνω, ἀτὰρ αὐτὰρ, δαλὸς δαυλὸς, φάσκω φαύσκω et φραύσκω: nam maxime ad α apponi amat. in prima syllaba insertum, ψιλοῖ τὰ δασέα, e. c. ὁδὸς οὐδὸς, ὁ ὅρος (i. e. ὁ περιορισμὸς) οὖρος, ἴκηλος εὔκηλος. Vide sub αὐίαχος, et ψαύω.

ὑακίνθινος, η, ον. (῞Υω) colore hyacinthi. κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, ζ, 231, i. e. μελαίνας, κατὰ τὸν ὑάκινθον, τὸ ἄνθος. sed fortasse ibi non de colore sermo est, sed simile pertinet ad τὸ οὖλον τῆς κόμης, ad τὸ οὐλότριχον: nam præcedit ibi, κὰδ δὲ κάρητος οὔλας ἧκε κόμας, de capite densas et crispas demisit comas. sic et ψ, 158. personatus enim Ulysses crines suos sub quodam operculo dissimularat, tam arcte ad caput adplicato, ut calvaria calva esse videretur. si id operculum demebat, apparebant densæ comæ, ut unius τῶν καρηκομόωντων Ἀχαιῶν. et hæc sententia præstat.

ὑάκινθος, ου. ὁ et ἡ. (Ἔω) hyacinthus, flos ita dictus. est a κινέω, moveo, ire facio, et interjectione ὗ, quæ exprimit sonum narium attrahentium aliquem suavem odorem: ut notetur suavitas odoris hujus floris, qui odorem procedere facit, et olfactum commovet. ὑάκινθον, Ξ, 348, πυκνὸν καὶ μαλακὸν, in extemporaneo illo geniali lecto Jovis in Ida monte.

ὑββάλλω, vide sub ὑποβάλλω.

ὑβρίζω, f. ίσω. (Ἔπω) injuria et contumelia afficio. injuriose et libidinose tracto. insolentia utor. ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ ἡμᾶς ὑβρίζοντες, Λ, 694, superbi Epei, contemnentes insolenter nos, et contumeliose tractantes nos. ὥστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι δαίνυσθαι κατὰ δῶμα, α, 227, adeo contra omnem morem injuria utentes videntur mihi epulari in hac domo: nam injuriose et insolenter ipsi se obtruserant ad vorandum et potandum. erat ergo ὕβρις τὸ συμπόσιον τοῦτο, καὶ ὑβρισταὶ οἱ τοῦτο τελοῦντες. οἵ τε μοὶ ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται, γ, 207, ubi μοὶ pertinet ad verbum finitum, non ad participium: qui nefaria contra me moliuntur, insolenti improbitate acti. ἀγλαΐας, ἃς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ρ, 245, elegantias, quas nunc insolenter præ te fers, dissipabit tibi ille. et 588, οὔ τινες ὧδε ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται, nulli viri sic improbi nefaria moliuntur. ἀλλὰ μάλα ὑβρίζεις, καί σοι νόος ἐστὶν ἀπηνὴς, σ, 380, sed valde impotens et superbus es, et mens tibi est inhumana. αἲ γὰρ θεοὶ τίσαιντο λώβην, ἣν οἵδ', ὑβρίζοντες, ἀεικέα μηχανόωνται οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν, υ, 170, utinam dii puniant injustitiam, quam isti, insolenter agentes, indignam machinantur in aliena domo, nec quidquam reverentur. et 370, οἳ κατὰ δῶμα Ὀδυσσέως, ἀνέρας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανάασθε, qui in domo Ulyssis, viros contumeliose et improbe tractantes, nefaria molimini.

Ὕβρις, εως et ιος. ἡ. (Ἔπω) injuria contumeliosa, et ex libidine insultandi aliis facta. estque ea ἐν λόγοις, καὶ κατὰ πᾶν ἔργον αἰσχρόν. proprie est nimia elatio animi, *übermuth, (insolence,)* insolentia. sic apud Eurip. Hipp. 474, λῆξον δ' ὑβρίζουσα: οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις τάδ' ἐστὶν, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν, desine a fastu, nihil enim aliud est quam insolentia fastuosa, fortiorem et potentiorem esse velle numinibus et natura rerum. unde ὁ ὑβριστὴς est et ὁ κακολογῶν, et ὁ αἰσχρουργῶν. in poëta tamen magis ad facta contumeliosa, et injuriæ plena, respicitur: notio de dictis magis est recentiorum. in genere deinde ἡ ὕβρις opposita est τῷ σπουδαίῳ, serio et honesto; etiam τῇ εὐνομίᾳ καὶ τῇ δίκῃ, mori honesto et legitimo. insolentia, *übermuth, (insolence.)* est sine ullo dubio vox deducta ex ὑπὲρ, quod elationem notat: nam ὕβρις nascitur, quando animus supra jus et fas et supra humanitatem stolide extollit se, et mores bonos pedibus conculcat. in sensu activo, non passivo, ubique in poëta occurrit; et definitio ejus videtur inesse his verbis: οἱ δ', ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, ξ, 262. ρ, 431, hi vero, injuriæ suæ locum dantes, et obsequentes libidini suæ, *die ihrem triebe zur ungerechtigkeit platz gaben, und ihrem muthwillen folgeten, (who gave way to their propensity to rapine, and indulged their passions:)* quæ definitio sub exemplo posita est. τί εἰλήλουθας; ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος; Α, 203, inquit Achilles ad matrem: cur venisti? an ut injuriam videas coram, qua Agamemnon mihi contumeliam facit? et 214, τρὶς τόσα παρέσσεταί σοι δῶρα ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, loco hujus tibi illatæ injuriæ aderunt tibi ab eodem dona multo majora: dabit tibi plura dona idem qui nunc tibi contumeliam intulit. imo sæpe notio superflui et inutilis inesse videtur, maxime voci τὸ ὕβρισμα, unde Apollo apud Eurip. Orest. 1642, dicit, deos permisisse bellum Trojanum, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος. μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες, α, 368, matris meæ proci, continuantes et firmiter tenentes injuriam immensam. sic et δ, 321. et 627, δίσκοις τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, ἐν τυκτῷ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον, discis et jaculis mittendis delectabantur in pavimento æquato, ubi et alias sua petulantia fruebantur; nam nec γυμνάσια τῶν ὑβριστῶν sunt σπουδαῖα: ὕβρις enim opponitur τῷ σπουδαίῳ. ergo μνηστῆρες οὕτω γυμναζόμενοι οὐ σπουδαῖοι, ἀλλὰ ἔμφασιν μόνην ἐσκίαζον τοῦ πρὸς ἀνδρείαν ἡρωϊκὴν γυμνάζεσθαι. sic et ρ, 169. non studio serio exercebantur, ut alii heroës solebant, sed petulanter ludebant inter se ad speciem exercitationis. μνηστήρων, τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει, ο, 328. ρ, 565, procorum, quorum injuria et vis usque ad supremum cœlum pertingit. λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι, inquit Telemachus de procis, π, 86, nimis enim improbam petulantiam et insolentiam exercere solent. et 418, Ἀντίνοε, ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, inquit Penelope ad principem procorum; fovens injuriam, et structor malorum: nam audierat, eum filio suo mortem struere. et 410, μνηστήρεσσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσι, ostendere se procis, firmiter tenentibus inauditam injuriam: et tales sunt οἱ ὑβρισταί. θεοὶ, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, dii, hominum et injuriam et legitima opera inspicientes, et ejus rei causa in terris sæpe sub humana specie obambulantes, ρ, 487, qui locus sine dubio sumtus ex Genes. xviii, 21, 33. ex antiqua traditione Ægyptiis notus. cæterum notanda sunt l. c. duo opposita. ἀλλά τις ἀθανάτων (humana specie apparentium, non vero ipse Ulysses) κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυοὺς, (procos nobiles) ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα, ψ, 64, indignatus injuriam tristem et mala facta. εἰ ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλοι ὕβριν ἔτισαν, si re vera ii improbi injuriam suam luerunt, ἦ ῥα ἔτ' ἐστὲ, θεοὶ, estis sane adhuc, dii, ω, 351.

ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσα ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος, Æschyl. Pers. 823, s. elatio efflorescens pro fruge concipit spicam erroneæ actionis, unde valde flebilem demetit messem. ubi ἐξανθεῖν est, *abblühen, (to have done flowering.)*

ὑβριστὴς, οῦ. ὁ. (Ἕπω) injurius, protervus, superbus, impotens animi in inferenda contumelia, petulans nefarie. *der unrecht an andern aus übermuth übet, (one who injures others by his arrogance.)* et in genere, ferox, *muthig, (ferocious.)* sic, ταῦροι ὑβρισταὶ, Eurip. Bacch. 742. definitio τοῦ ὑβριστοῦ inest N, 633, οἷον δὴ (quâre tandem, qua ratione tamen, O Jupiter) ἄνδρεσσι χαρίζεαι (gratificaris) ὑβριστῇσι, Τρωσὶν, τῶν (pro ὧν, quorum) μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος (pugnæ, quæ est h. l. species, et loco cujus omnis alia protervitas generaliter in definitione intelligi potest) κορέσασθαι, quorum impetus semper est nefarius et damni plenus, nec possunt saturi fieri pugnando, aut improbe agendo. ergo est ὑβριστὴς, qui injuste et damnose facit quia vult et potest, nullam ob rationem aliam. nam h. l. Trojanos Menelaus sic vocat, ὡς λάγνους, libidinosos, κατὰ ἰδήλωσιν ἡ τῆς Ἑλένης ἁρπαγή: καὶ ὡς λώβης καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, coll. 621, 622: καὶ ὡς μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, damnosum ipsis et aliis, ἔχοντας. ὤμοι ἐγὼ, τέων (pro τίνων) αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω; ἦ ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, ἠὲ φιλόξεινοι καί σφι νόος ἐστὶ θεουδής; ζ, 120. ι, 175. ν, 201. hei mihi, quorum nunc iterum hominum in terram venio? an sunt illi insolentes et feri, et non justi et humani moris amantes: an vero hospitales, et est iis mens deum noscens? ubi ex additis et oppositis, vis nominis apparere potest. ὑβρισταὶ δ' αὐτὴν (γαῖαν, ἣν ἱκάνεις) καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν, ω, 281, quos alibi χαλιπεῦς vocat. conf. Proverb. Salom. c. ii, 14. Vide sub ὕβρις, ad initium.

ὑγιὴς, ἐος. ὁ ἡ. (Ὕω) integræ valetudinis, sincerus, vegetus, *gesund, frisch, (healthy, sound.)* est ab ὑγρὸς, nam humidum cum calido mixtum continet vitam; et ἡ ὑγίεια et ὑγεία, est quasi ὑγρεία τις, cujus contrarium, ἡ νέκρωσις, facit ἀλίβαντας et siccos: immo ipsum nomen ὑγρὸς sæpe est idem ac, bene valens, ut et διερός. μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν, (sc. εἰρημένος ἐστὶν) ὑγιὴς εἰρημένος ἔστω, Θ, 524, coll. 523, 525, sermo, qui nunc a me dictus est, valens et integer dictus esto, sic ut observetur, nihilque inde dematur aut addi possit, ἀπαραποίητος, ἀκολόβωτος. ergo h. l. pæne metaphorice positum hoc nomen. Attici postea τὸ ὑγιαίνειν de φρονήσει καὶ συνέσει posuerunt, de mente sana: unde ille, cui longa et insolens epistola, a glorioso quodam missa, molesta fuerat, rescripsit, ὑγίαινε, i. e. φρόνει. et l. c. fortasse etiam συνέσεως sensum habere possit, ut pertineat immediate ad μῦθος, hic sermo rationabilis nunc dictus esto; illum alterum vero cras dicam, qui in spe situs est: hic sermo, qui quidem jam est integer et in manu nostra, et complebilis, sic dictus esto. et μῦθος est res ipsa, de qua dixerat. Vide sub διερός.

ὑγρὸς, ὰ, όν. (Ὕω) humidus. ὑγρὸν ἔλαιον, Ψ, 281, i. e. τὸ μὴ ταχὺ ἐκμαζόμενον, ἀλλὰ παραμένον τοῖς ἀλειφομένοις, καὶ ἀποκωλῦον τὴν κραύρωσιν, quod non celeriter in auras evaporat, sed adhæret diu inunctis, et prohibens siccitatem frangibilem. et l. c. equi inungebantur eo. sic et, ἔλαιον, ζ, 79. η, 107, et confer id nomen. ὑγρὸν ὕδωρ, δ, 458, ad differentiam τοῦ παγετοῦ, qui dici potest ξηρὸν ὕδωρ, sicut ὁ τυρὸς, caseus, est γάλα ξηρόν. simul h. l. respicitur ad τὸ ὑγροποιὸν, siquidem amplexantes aquam madefiebant. ἀνέμων μένος, ὑγρὸν (neutrum adverbialiter) ἀέντων, ventorum vis, cum multa pluvia spirantium, ε, 477. τ, 440. πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν, K, 27. δ, 709, i. e. ἐπὶ θάλασσαν, super et trans magnum mare: et genus commune, πολὺν, est ionice. ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν, Ξ, 308. υ, 98, super et trans terram solidam et mare fluidum. πέδιλα, ἅ μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν, ἠδ' ἐπὶ ἀπείρονα γαῖαν, Ω, 341. ε, 45, de calceis Mercurii, quibus mare et terram transit; quales et Minerva habet, α, 97. hinc recentiores absolute vocant terram, τὴν ξηρὰν, sicut his locis ἡ ὑγρὰ est ἡ θάλασσα. πόθεν πλεῖτε ὑγρὰ κέλευθα, unde navigantes venitis, γ, 71. ι, 252. sic, ἐπίπλεον, δ, 842. ε, 473. In sensu metaphorico et ad animum translato, τὸ ὑγρὸν notat fluxum, dissolutum quid.

ὑδατοτρεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέφω) ab aquis auctus et nutritus. αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἄλσος, ρ, 208, alnorum aquaticarum nemus.

ὑδραίνω, f. ανῶ. (Ὕω) aqua perluo, lavo. ὑδρηναμένη, i. e. λουσαμένη, lota, δ, 750, 759. ρ, 48, 58, ut puro corpore supplicet diis. alibi notat et, rigo, perfundo aqua, effundo.

ὑδρεύω, f. σω. (Ὕω) aquor, aquam peto. κούρῃ ὑδρευούσῃ πρὸ ἄστεος, virgini aquam petenti ante urbem, κ, 105—108, quæ erat virgo principalis. et in forma media, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, unde aquabantur cives, η, 131. ρ, 206.

ὑδρηλὸς, ἡ, όν. (Ὕω) aquosus, humidus, rigatus aqua. λειμῶνες ὑδρηλοὶ, μαλακοὶ, ι, 133.

ὕδρος, ου. ὁ. (Ὕω) hydrus, serpens aqueus. ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου, B, 723, ubi sermo est de Philoctete, qui vulneratus erat insanabiliter ab hydro, et lamentis suis molestabat reliquos principes. est ergo εἶδος ὄφεως, δακόντος τὸν Φιλοκτήτην, οὔτε θανάσιμον (non letaliter) οὔτε μὴν ῥᾳδίως ἰάσιμον: ὅθεν, κακῶς πάσχων τὸν πόδα διαβίβρῳ νόσῳ, καὶ πολλὰ βοῶν καὶ βρυχώμενος, καὶ φορτικὸς λίαν πάνυ τοῖς Ἀχαιοῖς δόξας, ἐξεῤῥίφη ἐν Λήμνῳ ὑπ' αὐτῶν. ὕστερον δὲ, κατὰ χρησμὸν ἀναληφθεὶς, αἴτιος τοῦ ἁλῶναι τὴν Τροίαν γέγονε, καταβαλὼν τὸν ἀρχέκακον Πάριν. an fœminine dicatur ἡ ὕδρα, dubium; etsi in promptu videatur ἡ Λερναία ὕδρα: item dubium an ὕδρος καὶ ἔχιδνα sit

idem. cæterum ὁ χερσυδρὸς est pessimus, pertinetque inter amphibia.

ὕδωρ, *τό.* (Ὕω) aqua, *wasser, (water.)* mutuatur obliquos ab inusitato nominativo, ὕδας, genit. ὕδατος. est ab ὕειν, pluere, fundere. κήρυκες βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, præcones fundebant principibus aquam super manus, cum vellent rem divinam facere, Γ, 270. sic, Ι, 174, cum precari vellent, coll. 171, φέρτε χερσὶν ὕδωρ. sic et, cum Priamus vellet precari, jubet ancillam honestam sibi χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον, i. e. καθαρὸν, Ω, 303. et, cum libare et vota facere vellent proci, φ, 270. etiam ante cibum capiendum aqua manibus superfundebatur, ut deinde libare possent diis pura manu, α, 146. γ, 338. δ, 213, 216, ubi post fletum, ante cœnam iteratur lavatio manuum, cum paullo ante abluissent jam manus, 52. ἔῤῥεε ἀγλαὸν ὕδωρ, fluebat aqua limpida, Β, 307. σχέτο, Φ, 345. οἴσειν, γ, 429. ῥέει, ι, 140. sic, καλίῤῥοον ὕδωρ, Β, 752. Μ, 33. μέλαν, Β, 825. Π, 161. Φ, 202. δ, 359. ζ, 91. μ, 104. ν, 409, et dicitur sic aqua pura sed profunda, nam nigra ea apparet si in fluvium aut puteum despicias. κάλλιστον, Β, 850. Φ, 158. ὄβριμον, Δ, 453, vehementem, validam aquam, quam conferunt torrentes. δνοφερὸν, idem quod μέλαν, Ι, 15. Π, 4. λαβρότατον χέει Ζεὺς, Π, 385, largissimum fundit imbrem. χειμέριον ἀλὲν, Ψ, 420, hiemalis congregata aqua. ὑγρὸν, δ, 458, fiebat Proteus; confer ὑγρός. ἁλμυρὸν, aquam salsam bibit, i. e. periit in mari, δ, 511. τόσον ἁλμυρὸν, tantum mare, ε, 100, quæ est περίφρασις τῆς θαλάσσης, addito ἄσπετον, immensum. sic, ἐπιπλεῖν, ι, 227, 470. ἀναῤῥοίβδησε Χάρυβδις, μ, 236. νηῦς ἀνύσειε θέουσα, ο, 294, navis percurreret mare. καλὸν, ζ, 86. ψυχρὸν, ρ, 209. τ, 387. ὕδωρ φορέοις, Ζ, 457, quod negotium erat mulierum, etiam nobilium. sic, κ, 108, ἐς κρήνην κατεβήσατο, ἔνθεν ὕδωρ πρὸς ἄστυ ἔφερον, ubi sermo est de virgine principali, aquam petente extra urbem. et 358, τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει, ministra honesta Circes. et υ, 153, 154, μετὰ ὕδωρ ἔρχεσθε κρήνηνδε, ad aquam petendam abite ad fontem; quod imperatur ancillis. πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε, Η, 99, i. e. νεκρωθείητε, καὶ τοῦ ζωογόνου πνευματώδους θερμοῦ στερηθείητε: nam ὕδωρ καὶ γῆ ἐναπομένουσι νεκροῖς σώμασι. est ergo circumlocutio corporum mortuorum, quibus nil nisi terra et aqua inest, et quæ in hæc duo elementa crassa resolvuntur: et est imprecatio irati, optantis ut ignavi isti homines ἀναστοιχειωθείησαν, (resolvantur,) i. e. ἀναλυθείησαν εἰς τὰ βαρύτερα τῶν στοιχείων, καὶ ἀκίνητα καὶ αὐτοῖς ὅμοια. simul innuitur fabula antiqua, Vulcanum finxisse mulierem, cum terram misceret aquæ. κατέχευάν οἱ ὕδωρ, infuderunt ei aquam, Ξ, 435, frigidam exanimato, ut rediret ad se. et 271, ὄμοσόν μοι Στυγὸς ὕδωρ: quæ aqua juratur Ο, 37. ὅθι ἅλις ἀναβέβρυχεν ubi satis aquæ scaturire solet, Ρ, 54. et 747, πρὼν ἰσχάνει, agger arcet aquam. ἐνέχευαν τρίποδι ὕδωρ, καὶ θέρμετο, καὶ ζέσεν, aquam ad balneum adhibendam infundebant tripodi, et calefiebat ea, et denique fervebat, Σ, 347—349. θ, 426—437. κ, 359, 360. coll. τ, 387, sqq. 470. ἐρυθαίνετο αἵματι, Φ, 21. et 365, ἔζεε. οἶνον καὶ ὕδωρ ἔμισγον ἐν κρητῆρσι, α, 110. φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ, γ, 300. η, 277. ο, 481, de navigatione secunda. ποταμοῦ ὕδωρ, i. e. fluvium, δ, 478, Nilum. σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐνθήσω νηῒ, ε, 165. ἀφυσσάμεθα, infundebamus nobis ex fluvio, ι, 85. κ, 56. ἀναβροχθὲν, λ, 585, de Charybdi. coll. μ, 240. ἐλεύκαινον ἐλάταις, albam faciebant aquam remis, μ, 172. Στυγὸς ὕδατος ῥέεθρα, Θ, 369. Στυγὸς ὕδατος ἀποῤῥὼξ, κ, 513. καλῇσι ῥοῇσι ὕδατος, Π, 229. ἀνὰ κήπους ἡγεμονεύει ῥόον, Φ, 258. et 300, πεδίον ἔπλητο ἐκχυμένου. et 312, ὕδατος ἐκ πηγῶν. ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, Χ, 152, glaciei concretæ ex aqua. ἀσκὸν ὕδατος μέγαν, ε, 266. ἓν δέπας οἴνου ἐμπλήσας, ἀνέχευεν ὕδατος εἴκοσι μέτρα, ι, 209, ubi sermo est de vino generosissimo et fortissimo, quod a curioso valetudinis et sobrietatis non bibebatur, nisi uni parti vini ejus admixtæ essent viginti partes aquæ. ἄγχι γλυκεροῦ, prope aquam dulcem, μ, 306, in opposito ad salsam marinam. πυρὸν ἔδουσιν ἐξ ὕδατος, τ, 537, de anseribus, qui domi pascuntur, *eingeweichet korn, (steeped corn.)* λοέσσας ὕδατι λευκῷ, Ψ, 282. κρῆναι ἔῤῥεον λευκῷ, ε, 70, et habet aqua hoc epitheton διὰ τὸ ἀβαθὲς, quando aqua limpida non est profunda, et fundum habet arenæ candidæ, tunc ipsa apparet candida, et lucens quasi: contra τὸ βαθὺ ὕδωρ μέλαν φαίνεται. ἀπένιζεν αἷμα λιαρῷ, Λ, 829, 845. πηγὴ ῥέει λιαρῷ, Χ, 149. ἐμβάπτει ψυχρῷ, ι, 392, faber ferrum candens intingit aquæ frigidæ. τὸ τρίτον αὖτε ὕδατι, κ, 520. λ, 28, ubi sermo de sacrificio mortuis faciendo. σπένδοντες ὕδατι, μ, 363, libantes diis aqua, utpote primo et antiquissimo et maxime naturali potu: idque hoc tempore, quia vinum non habebant. τραπέζας καθαίρειν ὕδατι καὶ σπόγγοις, χ, 439, 453. sic, καθήραντες χρόα καλὸν ὕδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι, ω, 45, purgantes corpus pulcrum tuum aqua calida et unguento; et sermo est de Achille interfecto. ὕδατα ἀενάοντα, aquæ perennes, ν, 109, in antro Nympharum in Ithaca. apud Persas celebre erat ὕδωρ, χρυσοῦν καλούμενον, de quo Herodotus narrat. vas ad aquam dicitur ἡ ὑδρία, ας. nescio quis stolidus posuerat hydriam vacuam dormiturus, sibi pro cervicali: offensus autem duritie, implevit eam paleis ut mollius cubaret, quasi a paleis inditis mollior ipsa hydria esset futura. Vide sub Χεὶρ, aliquanto a fine.

ὑετὸς, *οῦ. ὁ.* (Ὕω) pluvia, imber. *der regen, der guss, (rain, a shower.)* δρύες ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα, arbores ventum sustinent et imbrem perpetuo, Μ, 133.

υἱεὺς, *έος. ὁ.* (Ὕω) filius. est Atticum pro υἱός. υἱέος, γ, 489. ο, 187. γάμον, δ, 4. εἰπέ μοι (περὶ) πατρός τε καὶ υἱέος, λ, 173. πρὸς πόσιός

τε καὶ υἷέος, apud maritum suum et filium, σ, 161. per syncopen hic genitivus est υἷος, ἄποινα, pretium redemtionis filii, Β, 230, coll. 234. υἷος ἑοῖο, Ν, 522. ἑῆος, Ξ, 9. Ο, 138. coll. 116. χήτει τοιοῦδε, Τ, 324. ὦνον ἔδωκε, Ψ, 746, pretium pro filio. κήδονται θεοὶ υἷος ἑῆος, Ω, 422, curam habent filii tui. et 550, ἀκαχήμενος υἷος, tristis de filio. υἷος ἐνιπλησθῆναι ὀφθαλμοῖς, oculis impleri filio, i. e. videre filium, λ, 451. κῆδεαι, ὡς πατὴρ υἷος, ρ, 397. ἐόντος, υ, 218, filio vivo. υἱέϊ, δ, 5, 10. Γ, 174. Ο, 455. Υ, 81. Φ, 141. Ω, 112, coll. 122. γ, 369. π, 438. ψ, 61. ω, 212. contracte υἱεῖ, Σ, 144. Φ, 34. Χ, 302. λ, 272. per syncopen, extruso ε, υἷι, Β, 20, 791. Ν, 216. Π, 177. Σ, 458. Ψ, 383. δ, 143, 771. ξ, 435. υἱέα, Ν, 350. per syncopen υἷα, Μ, 129. Ο, 419, 427. δ, 765. ν, 259. ρ, 111. υ, 35. υἱέες, Β, 418, 641. Ε, 10. Λ, 691. Ω, 604. κ, 6, ubi sex filii Æoli ducunt sex sorores suas. contracte υἱεῖς, ο, 248, ω, 386, 496. per syncopen υἷες, Ἀχαιῶν, i. e. Græci nobiles et magnates, *die infanten von Griechenland, (the sons of Greece,)* Α, 162, 237, 392. Β, 512, 621, 722. Δ, 114. Ι, 30, 40. Λ, 799. Ν, 220. Ξ, 421. Ο, 675. Π, 328. Ρ, 23. Σ, 200, qui nati sunt fortes. et 444. Υ, 317. Φ, 376, 544. Χ, 369. Ω, 399, 495. β, 51. γ, 104, 139, 325, 413. ζ, 62. θ, 514. ξ, 201. ψ, 220. ω, 38. υἱάσι est Ionicum, ad formam, πατράσι, μητράσι, θυγατράσι, pro υἱεῦσι vel υἱέσι, Ε, 463, 464. Ο, 197. Ω, 248, coll. 255. 546. γ, 32, 57, 387. ξ, 206. ρ, 113. σ, 466. φ, 220. υἱέας, Β, 693. Λ, 123. Ψ, 175, 181. Ω, 205, 521. δ, 211. per syncopen υἷας, Β, 72, 370. Ν, 367. Σ, 76. Τ, 156, 206, 238. Χ, 62, 156. Ω, 189, 479, 493. β, 115, 198. ξ, 229, 240. σ, 394. χ, 221. υἷε δύω, per syncopen pro υἱέε, Β, 679, 822. Ε, 152, 542. Λ, 102. Μ, 95, 99. Ν, 345. ο, 242.

υἱὸς, οῦ. ὁ. (Ὕω) filius, *der sohn, (a son.)* est ab ὕω, ut antiqui censent, et deberet scribi per simplex υ, sicut et vetustissimi scripsere: sed post insertum est Iota, ad liquidiorem differentiam ab ὁ ὗς, ὑὸς, sus. υἱὸς semper carus est patri: sed si est μόνος, τηλύγετος, πολλοῖς ἐπὶ κτήμασι, unicus, in senectute genitus, in re lauta; carissimus et desideratissimus esse solet, Ι, 477, 478. melior patre, est bonum inter homines rarum, Ο, 641—643, ubi est exemplum, πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων. injuriam patri faciens valde infelix est, Ι, 448—457. incitatur laude parentum, Ζ, 208—210. parentis nomen ad filii additum, nota est nobilitatis, magis etiam si et avi nomen, vel si quis simpliciter filius illius vocatur, e. c. Ἀντεὺς υἱὸς, Π, 849. Νέστορος, Σ, 16. et 12, Μενοιτίου. Πηλέος, Φ, 139. Ἀλμήτου, Ψ, 532, 538, 541. Ἀντεὺς καὶ Διὸς υἱὲς, Α, 9. υἷες, Β, 727. Ν, 694. Ο, 333. Λ, 490. Π, 738. ἀγλαοὶ, Β, 736. Ο, 430, 445. Π, 183. Καπανῆος υἱὸς, Δ, 367, ubi υἱὸς additur, ut epitheton distinguatur a possessivo: nam et ἴσκος et ἵππος dici potest Καπάνειος. οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο, Κ, 50. et φίλος est idem ac suus vel ejus, vel proprius. sic Ξ, 338. Ο, 111. et 338, καλέσκετο, i. e. erat. ποταμοῦ Σπερχειοῦ, Π, 174. et 197, ἀμύμων. οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα, Ρ, 197. ὁ Ἀχιλλεὺς, quod miserum. σὸς, Φ, 369. Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς, β, 2, 35, 415. Ἀμφιτρύωνος, λ, 269. τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχῃ, istum filium genuit se deteriorem pugna, Δ, 399, *diesen, (this.)* δεικτικῶς: et in sequentibus contenditur, filios patribus sæpe esse præstantiores. Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμου, Η, 47, nam sic in allocutionibus ad nobiliores addi solebat. etiam in narrationibus, υἱὸς Πριάμοιο, Πάρις, Ζ, 512. sic, Ο, 244. Ν, 249. Π, 21, 203. Σ, 18. Τ, 2. Χ, 8, 250. λ, 477. ω, 36. υἱοὶ θεῶν, Π, 448. υἱῶν, Φ, 587. Χ, 44. υἱοῖς, σ, 418. τὸ φιλότεκνον πατρικὸν apparet ex Ι, 455. Ω, 227.

υἱωνὸς, οῦ. ὁ. (Ὕω) nepos, filii filius. *ein enkel, kindeskind, (a grandson, son's son.)* υἷες υἱωνοί τε, Β, 666, quod notat τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν πολυπλήθειαν. υἱὸς θ' υἱωνός τε Διὸς, Ε, 631. υἱωνοῖο πεσόντος, Ν, 207, ubi sic vocatur ὁ Ἀμφίμαχος, filius τοῦ Κτεάτου, qui fuit ἀμφιπάτριος, simul Neptuni et Actoris filius. υἱός τ' υἱωνός τε περὶ ἀρετῆς δῆριν (certamen) ἔχουσι, ω, 514.

ὑλαγμὸς, οῦ. ὁ. (Ὕλω) latratus, *das bellen, (barking.)* ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ, Φ, 575, id scribere voluerunt quidam, ἐπεὶ κυνυλαγμὸν ἀκούσῃ, composito ex κύων, canis. sed id vituperatum ab antiquis. cæterum ὑλᾶν exprimit sonum canis, hau dicentis.

ὑλακόμωρος, ου. ὁ. (Ὅρω) latrando custodem agens. est epitheton canis, pro ὑλακόωρος, interserto μ, ab ἡ ὑλακὴ, latratus, et ἡ ὤρα, i. e. φυλακὴ, conflatum; *ein bellender hüter, (a barking guardian.)* ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι, ξ, 29, qui in villa apud Eumæum erant. Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες, π, 4, mota cauda adulabantur, iidem. Vide sub κύων, aliquanto a fine.

ὑλακτέω, f. ήσω. (Ὕλω) latro. est ab ὑλάσσω, notatque idem. sic a τάσσω et ἄτακτος, est ἀτακτέω. ἱστάμενοι δὲ μάλα ἐγγὺς ὑλάκτεον, Σ, 586, ubi de canibus sermo. metaphorice est υ, 13, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει, et in sequentibus est parabola de cane; quam sic claudit 16, ὣς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει, sc. κραδίη.

Ὑλάω, f. άσω. (Ὕλω) latro, *ich belle, (I bark.)* est ab ἄω, sono, φωνέω: præposita syllaba ex sonitu canis efficta, a qua et est Germanorum *hülen, hulen, heulen, (to howl.)* de canibus enim proprie ponitur. κύνες οὐχ ὕλαον προσιόντα, *bellen den ankommenden nicht an, (barked not at his approach,)* π, 5. et 9, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν. κύων ἄνδρ' ἀγνοιήσασα ὑλάει, υ, 15. et media forma in sensu activo, κύνες οὐχ ὑλάοντο, π, 162. hinc est et ὑλάσσω, idem notans, et ὁ ὑλακτός.

ὕλη, ης. ἡ (Ἕλω) sylva, *der wald, (a wood.)*

sed est generale nomen dense stantium stirpium, nec tantummodo arborum. a ξύλον, per aphæresin, ut proprie notetur lignum; et ut per usum deinde paullatim latior inducta sit notio. εὖτε πῦρ ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην οὔρεος ἐν κορυφαῖς, Β, 455. τέττιγες καθ' ὕλην δένδρῳ ἐφεζόμενοι, Γ, 151, i. e. κατὰ τὸ ὀρεινὸν δάσος. ἄγρια πάντα, ἅτε τρέφει οὔρεσιν ὕλη, Ε, 52, *allerley wild, das die waldung auf den gebirgen nähret, (all sorts of wild beasts which the woods on the mountains nourish;)* quæ est differentia inter ἄγρια ἄλλα, quæ cicurari solent ab homine; et quæ ἄλογα in genere dicuntur. et *555*, λέοντε βαθείης τάρφεσιν ὕλης, in densetis profundæ sylvæ. sed 708 est nomen proprium urbis Bœoticæ. φύλλα, ἃ ὕλη τηλεθῶσα φύει, i. e. ἡ ἀεὶ θάλλουσα, Ζ, 147. ὡπλίζοντο (instruebant se) νέκυάς τε ἄγειν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην, i. e. εἰς ὕλην, Η, 418, 420, *sie macheten sich zu rechte, einige die todten herbey zu holen, die andern zu holze zu gehen, (they betook themselves, some to carry the corpses, and others to go and bring wood.)* θηρὸς ἀκούσαντες, ὅστε καθ' ὕλην ἔρχηται δι' ὄρεσφιν, leonem audientes, qui per sylvam vadit, Κ, 184. διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην σπεύδουσα, cerva, Λ, 118. et 155, ὅτε πῦρ ἐμπέσῃ ἀξύλῳ ὕλῃ, i. e. ἀξυλεύτῳ, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο. περί σφισιν ἄγνυτον ὕλην, Μ, 148, circa se frangunt virgulta; apri ruentes. τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη, Ν, 18, sub Neptuno eunte. et 102, ἐλάφοις, αἵτε καθ' ὕλην λύκων ἤϊα πέλονται. et 141, κτυπέει δὲ ὑπ' αὐτοῦ ὕλη, sub saxo devoluto. ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη, sub pedibus divinis incedentibus movebatur, quasi sentiens, summa sylva, Ξ, 285. et 397, πῦρ ὦρετο καίειν ὕλην ἐν βήσσαις ὄρεος, ignis adoriebatur urere sylvam. δάσκιος ὕλη εἰρύσατο αὐτὸν, Ο, 273, i. e. ἡ πολύσκιος, vel, per syncopen, δασύσκιος. et 606, ὡς ὅτε πῦρ μαίνεται (ἐν) ὄρεσιν βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης. βαθέην πελεμίζειν ὕλην, concutere, Π, 766, de ventis. λέοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ ἄνδρες ἐπακτῆρες, venatores, Ρ, 134. ὕλης ἐκ πυκινῆς, Σ, 320, de raptis leoni catulis. βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη, Υ, 491, in montibus. ὕλην ἄξειν, ad petenda ligna, Ψ, 50, ad mortuum comburendum. sic et de lignis, 111, 127, 139, 163, 198. Ω, 662, 784, coll. 778. ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα, ubi de subterranea habitatione commoda Calypsus sermo est, ε, 63. et 257, πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην, ubi narratur de navigio per Ulyssem ædificato, quo solus proficisceretur ex ea insula: et ὕλη ibi est συρφετὸς, ἐκ ψάμμου τυχὸν ἢ καχλήκων καί τινων τοιούτων, εἰς ἕρμα τῇ νηῒ, ὡς ἂν βαρυνομένη μὴ εἴη εὐρίπιστος, καὶ ἀνέμοις εὐπερίτρεπτος, *ballast, (ballast,)* ad gravitatem addendam navigio nullis mercibus aut aliis rebus onusto, ut tutius transire mare posset. navis, non habens ejusmodi gravitatem inditam, dicitur ἀνερμάτιστος. et 398, ὡς Ὀδυσῆϊ ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη, sic ei terra et sylva conspecta est grate. et 470, ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην, *in ein dickes gebüsche, (into a thick wood.)* et 475, ἔβη ἴμεν εἰς ὕλην, ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτορθὸν (ramum et frondem) ἔκλασε, ζ, 128, coll. ε, 476—482, nam ὕλη est eadem quæ ibi οἱ θάμνοι. κυνηγέται καθ' ὕλην ἄλγεα πάσχουσι, ι, 120. et 235, ἔφερε ἄχθος ὕλης ἀζαλέης, ferebat onus lignorum aridorum. ἅμαξαι ἀπὸ ὀρέων καταγίνεον ὕλην, ligna, κ, 104. et 150, 197, διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, per arboreta densa et fruticeta vel virgulta. et 159, ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης, ex pascuo sylvæ: nam de cervo ibi sermo est. cæterum ὕλη et δρυμὸν notant idem. ἔστι μὲν ὕλη παντοίη, variæ arbores, ν, 246. et 351, ὄρος καταειμένον ὕλῃ, i. e. δένδροις. sic et τ, 431. δρίος πολυανθέος ὕλης, ξ, 353. βαθείης βένθεσιν ὕλης. ρ, 316. sunt qui nomen ὕλη deducunt ab ἕω, vestio, quia vestit quasi terram et occulit multa. Vide sub δρυμός.

ὑλήεις, εσσα, εν. (Ξέω) sylvosus, fruticetis obsitus. *waldig, voll dicken busch, (woody, full of thickets.)* πρὼν ὑλήεις, i. e. δασὺς δένδροις, Ρ, 748. ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι, α, 186, ubi sermo est de monte. et 246, ὑλήεντι Ζακύνθῳ, i. e. ὕλην ἐχούσῃ πολλὴν, ut generalis notio τῆς ὕλης intelligatur, et innuatur insula aquosa et mollis ad producenda multa virgulta et fruticeta et stirpes. cæterum masculinum ibi ionice positum, pro ὑληέσσῃ. sic et π, 123. ῥίῳ ὑλήεντι ὀρέων, ι, 191, cacumini sylvoso horrido montium: cui apte comparatur hirsutus Cyclops. χῶρον ἀνὰ ὑλήεντα, ξ, 2, per locum sylvosum. sic et Κ, 362. Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ, Ζ, 396, i. e. ὀρεινῇ καὶ δασείᾳ: et notatur regio, monti qui τὸ Πλάκιον ὄρος vocatur, subjecta. πλὰξ autem vocatur πᾶν τὸ πλατύ: hinc et πέμμα vocatur ὁ πλακόεις, contr. πλακοῦς. est ergo nomen montis ab ἡ πλὰξ, ακός. non necessario ergo λιθώδεις πᾶσαι πλάκες. sic et Χ, 479. ὑλήεσσα Ζάκυνθος, ι, 24. et 118, νῆσος ὑλήεσσα. νῆσον ἀνὰ ὑλήεσσαν, κ, 308. Σάμου Θρηϊκίης ὑληέσσης, Ν, 12, Samothraciæ sylvosæ et probe indutæ stirpibus. Ἴδης, Φ, 449.

ὑλοτόμος, ου. ὁ ἡ. (Τέμω) ligna cædens et secans, ad ligna cædenda aut secanda utilis. ὑλοτόμους πελέκεας, secures sternendis lignis aptas, Ψ, 114, nam sunt secures et ad alias res, ad pugnandum, ad mactandum, ad præmia danda, etc. et 123, πάντες δὲ ὑλοτόμοι, ubi de hominibus lignatoribus. ab ἡ ὕλη, sylva, materia.

ὑμέτερος, α, ον. (Σὺ) vester, a, um. *euer, (your.)* ὑμέτερος θυμὸς, β, 138, δ, 694. ὑμετέρου γένους, ο, 532. ὑμέτερον δῶμα, ω, 115. ὑμέτερον ἑκάστου θυμὸν, animum cujusque inter vos, Ρ, 226. ὑμέτερόνδε, sc. οἶκον vel δῶμα, εἰς, Ψ, 86, coll. 84. sic et communis lingua dicit, εἰς τὰ ὑμέτερα, sc. δώματα. ὑμετέρων ἀπὸ πολίων, a vestris urbibus, Ρ, 222. πατρῶν, δ, 688. ἑτάρων, ο, 440. ὑμετέροις, δ, 689. σ, 246. ὑμετέρους, ω, 456. γαίης ὑμετέρης, η, 269. ὑμετέρῃ κακότητι, ω, 454. ἐν πόλει, Ε, 686. ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν pro ὑμετέραις, Υ, 116. ὑμέτεροι,

ὕμνος, ου. ὁ. (Νέμω) cantus, maxime laudatorius, quo nomen alicujus celebratur et sæpe cum laude appellatur. nam est ab ὄνομα per syncopen, et mutationem τοῦ ο Æolicam.

ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων, Θ, 429, i. e. ᾠδήν. hinc est verbum ὑμνεῖν, quod non solum de laude ponitur, sed et sæpe κατ' ἀντίφρασιν notat ὑβρίζειν, βλασφημεῖν, κακολογεῖν, decantare, *wovon singen und sagen, (to sing and tell of something,)* in bono et malo sensu. Vide supra, et sub νώνυμνος.

ὑμὸς, ὴ, όν. (Σὺ) est per poëticam syncopen, pro ὑμέτερος. πόλις ὑμὴ, N, 815. ὑμῆς γαίης, ι, 284. πόλιν ὑμὴν, E, 489. ὑμὰ κτήματα, α, 375. β, 140.

ὑπάγω, f. άξω. (Ἄγω) subduco. *fuhre drunter, fuhre drunter weg, (I lead among, lead away among.)* Ζεὺς ὕπαγεν (ὑπῆγεν) Ἕκτορα ἐκ βελέων, i. e. ὑπεξῆγε, subduxit ex telis, Λ, 163. ὕπαγον (ὑπῆγε) ἵππους ζυγὸν, i. e. ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἦγε, Π, 148. Ψ, 291. Ω, 279. quod recentiores dixere ὑπῆγε ζυγῷ. ἡμιόνους ὕπαγον, ζ, 73, i. e. ὑπῆγον ὑπὸ ζυγόν. conf. ζεύγω.

ὑπαείδω, f. σω. (Εἴδω) succino. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν (καλῶς) ἄειδε (ἤειδε) λεπταλέῃ φωνῇ, Σ, 570, pro ὑπήειδε, chorda pulcre succinebat sub tactu digiti. sic νευρὴ ὑπὸ καλὸν ἄεισε, pro ὑπήεισε, φ, 411, cum nervum arcus tentandi causa attraxisset remisissetque.

ὑπαί, (Ἕπω) sub. poëtice pro ὑπὸ, et habet item tres casus. cum genitivo notat a, præ, sub, propter. cum dativo vel ablativo est quoque sub, per, a. cum accusativo notat sub, ad. κῦμα ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφὲς, fluctus a nubibus auctus vento, O, 625, ubi notatur causa fluctuum, ex nubium pressione aëris, et inde orto vento. ὑψι δ' ἀέλλη σκίδνατο ὑπαὶ νεφέων, in altum turbidus pulvis spargebatur sub nubes, Π, 375, i. e. ὑπὸ τὰ νέφη: nam supra nubes non adscendit pulvis. ὑψι δ' ὑπαὶ νεφέων εἶδε πέλειαν, in alto sub nubibus vidit columbam, Ψ, 874, i. e. ὑποκάτω τῶν νεφῶν. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, ab impetu saxi, M, 462. sic et Θ, 192. ὑπαὶ ῥιπῆς Διὸς, Ξ, 414, i. e. ὑπὸ κεραυνοῦ, a fulmine. ὑπαὶ ῥιπῆς Βορέου, per impetum Boreæ, O, 171. T, 358. ὑπαὶ ῥιπῆς πυρὸς, præ impetu ignis, Φ, 12, coll. 15. τῶν ὑπαὶ ἰαχῆς, horum sub clamore, O, 275. ὑπαὶ δείους, præ formidine, K, 376. O, 4. ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, B, 44. K, 22, 132. Ξ, 186. υ, 126. ὑπαὶ πόδα Ἴδης, ad pedem Idæ, B, 824. ἄκρον ὑπαὶ λόφον, sub summo cono, ad summum conum galeæ, N, 615. etiam sine casu, adverbialiter, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, deorsumque despiciebat, *sahe vor sich nieder, (looked down before him.)* Γ, 217, i. e. ὑπεβλέπετο, παρασύρων ἴσως τὸ βλέμμα, λόγῳ βλοσυρότητος. ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίνεται, sub hæc stridor dentium oritur, Λ, 417. M, 149.

ὕπαιθα, (Ἕπω) adverb. recta, *gerade zu, (straight on.)* εἰς τὸ ἰθὺ καὶ ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν, κατ' ὀρθόν. it. quando quis prono corpore quid evitat, declinato ante se capite. deducitur ab ὑπαὶ, per paragogen. nam, ἐκ πλαγίων, in obliquum vel transversum inclinato corpore, intelligere hanc vocem, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη, O, 520, ille prono corpore inclinabat se, ut sc. hasta missa super eum avolaret. αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον, Σ, 421, illæ quidem, herum sustentantes suis in pronum inclinatis corporibus, sedulo et cum labore ibant porro. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς ἔφευγε, Φ, 255, pronus ab illo declinans cursu fugiebat; coll. 256, ex quo apparet, ὕπαιθα esse, prono corpore, qua forma currentes aut onus sustinentes esse solent. et 271, ὕπαιθα ῥέων, de fluvio, recta ulterius fluens, *der vorwärts fort floss, (flowing on,)* coll. 303. ἡ δὲ (πέλεια, columba, acta ab accipitre,) ὕπαιθα φοβεῖται, X, 141, coll. 143, ἰθὺς πέτετο, *sie flieget vorwärts unter ihm weg, (flies onward beneath him.)* imo hoc adverbium maxime vim τοῦ, subtus, sub, habere apparet.

ὑπαΐσσω, f. ίξω. (Ἄω) subter prorumpo, subtus moveor. δράκων, βωμοῦ ὑπαΐξας, B, 310, ex imo altari prorumpens. φρῖκα ὑπαΐξει, Φ, 126, piscis ὑποδραμεῖται τὴν φρῖκα τοῦ ὕδατος, i. e. τὴν ἐπιφάνειαν (superficiem) ἧς ἄνω κεῖται ὁ νεκρός. alii legunt ὑπαλύξει, et explicant φρῖκα per ψύχος, non Homerice, sed frigide. recens mortuus cadit in fundum: post dies aliquot tollitur et natat: tunc pisces, subeuntes eum, edunt pinguedinem natantis mortui.

ὑπακούω, f. ούσω. (Ἄω) audio. ὁ δὲ ἄρα ἐμμαπέως (ταχὺ καὶ ἅμα ἔπει) ὑπάκουσε, ξ, 485. ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω, π, 10, coll. 6. sæpe tamen et attentionem et obsequium connotat. Θεοὶ δ' ὑπὸ (ubi alii legunt ἅμα) πάντες ἄκουον, Θ, 4. ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει, κ, 83, alter, exigens pecora, respondet. Nam et pro ἀποκριθῆναι, respondere, ponitur. ἔνδοθεν αἶψα ὑπακοῦσαι, δ, 283, ut obsequium simul notet, coll. 278, seqq. intus respondere.

ὑπαλεύομαι, (Ἕλω) vito, devito, declinando vito. idem ac ἀλέομαι. τῶν (pro ἐκ τῶν) ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν φεύγω, ο, 275, ne afferatur mihi mors ab iis.

ὑπάλυξις, εως. ἡ. (Ἕλω) effugium, vitatio. οὔ τοι ἔσθ' ὑπάλυξις, X, 270, non effugies. ἐλπωρὴ κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι, ψ, 286.

ὑπαλύσκω, f. ύξω. (Ἕλω) effugio, ἐκφεύγω, *entgehe, (I escape.)* ἔκφυγε κῆρας ἠδ' ὑπάλυξεν, δ, 512. αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξε, pro ὑπήλυξε, ψ, 332. καὶ τὸ μὲν (κῦμα) ὣς ὑπάλυξα, ι, 430, *dieser welle entkam er so, (he thus escaped this wave.)* χρεῖος ὑπαλύξας, Θ, 355, *der schuld entgehend, dass er sie nicht zahlet, (contriving to avoid the payment of his debts.)* μόλις ὑπάλυξιν ἀέλλας, τ, 189. τέλος θανάτου οὐχ ὑπάλυξας, Λ, 451. κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας, M, 113. et 327, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν οὐδ' ὑπαλύξαι.

ὑπαντιάω, f. άσω. (Ἀνὰ) loco alicujus occurro vel accedo. et in genere, accedo, obviam procedo. πρόσθεν ὑπαντιάσας, Z, 17, qui

ante eum stetisset, et loco ejus hosti occurrisset. qui ante texisset eum, succurrisset ei.

Ὕπαρ, τό. (Ἄω) est oppositum τῷ, ὄναρ, et notat rem veram, quæ non est somnium: *was nicht ein traum sondern wahrheit ist, (what is not a dream but reality.)* est vox composita ex ὕπνος, et αἴρω, ut sit ὕπνου ἄρσις, somni sublatio, διὰ τὴν ἐγρήγορσιν, quasi ὕπναρ. nam non ponitur hæc vox, nisi in relatione ad somnium et somnum. οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, τ, 547, non somnium hoc est, (inquit dea ad somniantem) sed res vera bona: et dicit sic, quia res somnio figurata certissime et citissime futura est. ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην (non opinabar) ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη, υ, 90, inquit Penelope narrans somnium suum de marito suo absente: et ex hoc loco etymologia est manifesta per ἤδη, non opinabar somnium id esse, sed me vigilare jam, et rem veram videre.

ὑπάρχω, f. ξω. (Ἔρα) incipio, initium facio. hinc est ἡ ὑπαρχὴ, initium, quæ et ἡ καταρχή. sed apud recentiores ὑπάρχω notat, adsum. ὅστις ὑπάρξῃ, ω, 285, i. e. προκατάρξῃ, et sensus loci est: jus est, ei quoque remuneratoria dari dona, qui initium fecerit antea donis hospitaliter dandis. atqui tu initium fecisti eo tempore, ut narras; ergo nunc tibi pro jure isto redditæ essent remunerationes hic.

ὑπασπίδιος, ου. ὁ ἡ. (Σπάω) sub clypeo tectus. ὑπασπίδια (neutrum plurale adverbialiter) προποδίζων, Ν, 158, clypeo contectus progrediens sensim. et 807, εἴ πώς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι, si forte sibi cederent probe tecto per clypeum corpore procedenti caute. sic, προβιβῶντος, Π, 609. est ergo, ὁ ἔσω τοῦ σάκους κρυπτόμενος καὶ οὕτω προβαίνων οὐ σφοδρᾷ κινήσει: εὐρύθμως ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων, καὶ οὐ προβάλλων τὰ ἴχνη, ἀλλ' ὑπὸ ἀσπίδα τὸ σῶμα κρύπτων.

ὕπατος, η, ον. (Ἕπω) summus, maximus. est per syncopen pro ὑπερώτατος vel ὑπέρτατος. Ζεὺς vocatur ὕπατος, tum absolute omnium, tum in specie τῶν ἀρχόντων. hinc et Græci scriptores rerum Romanarum sumsere, ut consulem Romanum vocarent τὸν ὕπατον, quia summum habebat imperium, exactis regibus. Ζῆνα ὕπατον, Jovem absolute summum, Ε, 756. Ζῆνα ὕπατον μήστωρα, Jovem summum providentem et consulentem omnibus, Θ, 22. Ρ, 339. conf. μήστωρ. ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, O supreme regum potentium, Θ, 31. α, 45. ω, 472. ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, maximus et optimus, Τ, 258. τ, 303. οὐ μὰ Ζῆνα, ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, Ψ, 43. ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, in summo rogo mortuum ponebant, Ψ, 165. Ω, 787.

ὑπέδδεισαν, ὑπεδείδισαν, pro ὑπεδειδίεισαν, vide sub ὑποδείδω.

ὑπέδεκτο pro ὑπεδέχετο, ὑπέδεξο pro ὑπεδέκεσο, vide sub ὑποδέχομαι.

ὑπέδραμε, vide sub ὑποδρέμω.

ὕπειμι, (Ἔω) subsum. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, α, 31, scabellum suberat pedibus. sic κ, 315, 367. πολλαῖς (equabus) πῶλοι ὑπῆσαν, Λ, 680, ubi id verbum proprie positum. *sie hatten saugende füllen, (they had sucking colts.)* ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ, sunt sub tecto meo, Ι, 204.

ὑπείξεαι, ὑπείξομαι, vide sub ὑποείκω.

ὑπεὶρ, (Ἕπω) ob metrum, idem quod ὑπέρ. super. cum genitivo est, super, supra; per, de. cum accusativo, ultra, trans, supra, præter. ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠὼς, super mare diffunditur aurora, Ψ, 227. Ω, 13. ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, γ, 73. ι, 254. ὑπεὶρ ἅλα νόστον, reditum super mare, δ, 172.

ὑπείροχος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) excellens, eminens, præstans aliis. ab ὑπὲρ, supra, cujus ε ionice et ob metrum productum. ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, *sich vor andern hervorzuthun, (to excel others,)* Ζ, 208. Λ, 783. alibi est nomen proprium ὁ Ὑπείροχος, unde est patronymicum ὁ Ὑπειροχίδης, ου, Λ, 672.

ὑπεκπροθέω, (Θέω) sub ex curro, sub effugio. πάσας πολλὸν ὑπεκπροθέει, præcurrit omnes multum, Ι, 502, sc. ἡ Ἄτη. τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, parvo spatio præcurrentem, Φ, 604. τόσσον ὑπεκπροθέον, tantum præcurrens, Θ, 125.

ὑπεκπροῤῥέω, (Ῥέω) sub profluo. πολὺ δὲ ὕδωρ καλὸν ὑπεκπρορέει, ζ, 87, ubi ὑπὸ notat τὴν κάτωθέν ποθεν ἀνάδοσιν τοῦ ὕδατος, ἐκ vero τὴν ἔξοδον αὐτοῦ, πρὸ autem τὴν πρόοδον. tale compositum est et 88, ὑπεκπροέλυσαν, ubi significatur, ὅτι τοὺς ἐζευγμένους ὑπὸ τῇ ἀπήνῃ, ἔξω ζυγοῦ ἀγαγόντες, προέρχεσθαι (abire) ἀφῆκαν εἰς νομὴν, in pascuum.

ὑπεκπροφεύγω, (Φέβω) sub ex porro fugio. εἴπως τὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν, μ, 113. sic, πῆ κεν, υ, 43, qua tandem ratione effugerem, sc. cognatos occisorum a me. ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο, ut cetum effugiens evitaret, Υ, 147. ἔνθεν, inde clam profugiens, Φ, 44.

ὑπεκσαώζω, (Σέω) eripio incolumem ex malo. idem ac ἐκσαώζω. αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων, sub periculo extractum, subtractum, eripuit incolumem, Ψ, 292.

ὑπεκφέρω, (Φέρω) subter effero. ἡ μὲν (Venus) υἱὸν (Æneam) ὑπεξέφερεν πολέμοιο, subduxit e pugna, Ε, 318, coll. 377, ἐγὼ ὑπεξέφερον υἱὸν πολέμοιο, inquit Venus. Αἴας ὑπεξέφερεν σάκος, Θ, 268, ubi ἐκ notat protensionem clypei a corpore, ut Teucer se post eum clypeum quoque occuleret: ὑπὸ vero notat τὸ κρυφαῖον καὶ λεληθὸς τοὺς ἐχθροὺς, quod hostes non senserint, eo consilio protendi clypeum, ut sagittarius tegeretur. λάθρα γὰρ ὁ Αἴας ἐξανοίγων τὸν ἑπταβόειον θυρεὸν, ἐνεδίδου τῷ ἀδελφῷ βαλεῖν, εἶτα αὖθις ἔσκεπε: ποιῶν μόνος αὐτὸς δι' εὐρύτητα ἑαυτοῦ τε καὶ σάκους, ὅπερ οἴδαμεν τοὺς ἄλλους σύνδυο πράττειν ἐπὶ τοῖς οὕτω βάλλουσιν ἀπὸ ἀσπίδων σκεπάσματος. sensim Ajax remo-

vens scutum id ingens, dabat fratri locum sagittandi, deinde rursus contegebat eum: faciens solus id per amplitudinem corporis scutique, quod novimus alios duos junctos facere iis qui sic jaculantur ex contectione scutorum. τοῖον (neutrum adverbialiter, tantopere) γὰρ ὑπέκφερον ἵπποι, γ, 496, sub jugo suo ferebant currum per viam: ὄντες ὑπὸ τῷ ζυγῷ οἱ ἵπποι λίαν ταχὺ ἐκινοῦντο πρόσω. et conf. ἐκφέρω intransitive positum. τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, Ο, 628, morti subtrahuntur sic ut paululum modo inter eos et mortem intersit: et sermo ibi de navigantibus, quos fert navis.

ὑπεκφεύγω, (Φεύγω) subter effugio. ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον (pro ὑπεξέφυγον) ὄλεθρον, ego cum istis effugi mortem, ι, 286. οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτήν, qui Trojanorum bellum evaserunt, λ, 382. οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον ὄλεθρον, non enim sane effugissem mortem, μ, 446. ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες, evasisti, Υ, 191. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν, effugisset, Ε, 22. sic, ἤτε ἄν, certe sane effugisset mortem, Π, 687. οἶος ὑπέκφυγε νηΐ, solus effugit cum nave, ψ, 320. ἵνα ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν, κ, 129, ut malum effugeremus. τῶν μήτις ὑπεκφύγοι ὄλεθρον, eorum nullus effugiat mortem, Ζ, 57. πῇ κέν τις, qua ratione tandem aliquis effugiat, μ, 287. μηδὲ ἡμᾶς, π, 372. τό κεν οὔτις, hoc malum sane nullus eorum effugiat, υ, 368. ὄφρα τάχιστα ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν, γ, 175, ut quam celerrime malum effugeremus. ἵνα, ι, 489. αὐτοὺς δή περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι, ipsos nos tamen saltem sine evadere, Θ, 243. αἴκε ποθι Ζεὺς δῷη τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι, si forte Jupiter det istam saltem mortem effugere, μ, 216. οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, non enim putabant se effugituros mortem, Ν, 89, ubi est tmesis et postpositio. πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο, aliqua ratione tamen sane is fata effugisset mortis, Χ, 202, coll. 200.

ὑπελάω et αὔνω. f. άσω. (Ἐλάω) subdo, subjicio. τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα, ι, 375, pro ὑπήλασα, vectem sub cinerem ardentem subdidi, ὑποκάτω τῆς σποδοῦ ἔτυψα. ab hoc verbo est τὸ ὑπήλατον medicorum, ad verbum simplex ἐλαύνω notatum.

ὑπεμνήμυκε pro ὑπήμυκε, vide sub ὑπημύω.

ὑπενείκω, (Χέω) sub effero. ἀλλά με ὑπήνεικαν πόδες ταχέες, Ε, 885, at me subduxerunt pedes celeres, ὑπεξήγαγον.

ὑπένερθε, et ὑπένερθεν. (Ἔρα) adverb. infra. ποσσὶ δ' ὑπένερθε, sub pedibus in terra, Β, 150. οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον, qui sub terra defunctos homines punitis, Γ, 278, maxime perjuros. nam agnoscit Homerus pœnas post mortem. σφύρα καλὰ ὑπένερθε, tali pulcri infra, Δ, 147. et 186, ζωστήρ, ἠδ' ὑπένερθεν ζῶμά τε καὶ μίτρη. sic et 215. οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο ἄξων, infra non madefiebat axis, Ν, 30. ποδὸς ὑπένερθεν ἑκάστου, Ρ, 386. ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν (sub terra) ἄναξ ἐνέρων, Υ, 61, veritus est rex inferorum. ὑπένερθε Χίου, γ, 172, sub Chio insula navigantes; quod fit, si Chius est ad dextram. ὑπένερθε δὲ λῖτα ὑπέβαλλεν, κ, 353, infra supposuit lintea. ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε, infra autem fundus maris apparebat, μ, 242.

ὑπεξάγω, f. άξω. (Ἄγω) subeduco. *rette heraus, (I rescue, extricate from.)* ex malo superincumbente. ἀλλ' ἄγετ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, pro ὑπεξαγάγωμεν, Υ, 300, i. e. ῥυσώμεθα αὐτὸν ἐκ θανάτου, ex morte quasi jam super incubante, ut ei subtrahendus sit homo. ἀλλά σε δαίμων οἴκαδε ὑπεξαγάγοι, σ, 146, deus te subtrahat aliquo modo ex hac domo in tuam.

ὑπεξαλέομαι, f. έομαι. (Ἔλω) devito. idem ac ἐξαλέομαι. σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει χεῖρας, Ο, 180, te evitare jubet manus suas.

ὑπεξαναδῦμι, (Δύω) emergo. ubi ὑπὸ notat τὸ ὑποκάτω τοῦ ὕδατος, (alibi potest et notare τὸ κρύφα) ἐξ, τὸ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, ἀνά, τὸ ἄνω γενέσθαι καὶ παντελῶς ἀπηλλάχθαι τοῦ ὑγροῦ. λάθρη ὑπεξαναδῦς πολιῆς ἁλός, Ν, 352, *von unten heraus herauf fahrend, (proceeding upward from below.)* ante semel egressus erat ex mari, post redierat in mare, jam rediit ex eodem.

Ὑπὲρ, (Ἕπω) præpositio, regens duos casus. prima ejus notio est, super; et pertinet ad radicem ἕπω. cum genitivo est, super, supra; pro; per; de. *über, für, bey, umwillen, wegen, (upon, for, by, for the sake of, on account of.)* Φοίβῳ ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρα ἱλασώμεθα αὐτὸν, Α, 444, pro Græcis in sensu sacro; nomine Græcorum. sic Eurip. Or. 1232, οἳ θνήσκουσιν ὑπὲρ σοῦ, qui moriuntur propter te, tui causa. καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητρὸς λίσσεο, καὶ τέκεος, ἵνα οἱ συνορίνῃς θυμὸν, Ω, 466, et supplica ei per patrem et matrem et filium, ut ei commoveas animum, *am derer willen, so lieb ihm die seyn, (for their sakes, so dear they are to him:)* quod alibi πρὸς πατρὸς dicitur. Νέστωρ λίσσετο ὑπὲρ τοκέων, γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον, Ο, 660. collatis sequentibus, maxime 662, 663, et 665, τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων, per hos, et loco horum ego supplico absentium, *an deren statt, in deren namen, um deren willen, (in their stead, name, behalf.)* quod facturi essetis, si parentes vobis supplicarent, et si parentes defensione vestra egerent; id facite nunc. sic Χ, 338, λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς (σῆς) καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων, oro te per vitam tuam, et per genua, et parentes tuos. τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ, Η, 449, murum ædificarunt pro navibus et castris suis tuendis: potest tamen ibi et localiter intelligi, ad naves: præstat tamen intelligi pro ἕνεκα, διὰ, propter. λίσσομαι ὑπὲρ θυέων (nam ad sacrificantem jam, accedebat supplex) καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταίρων

οἵ σοι ἕπονται: εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, ο, 261, oro per sacra ista et deum, et deinde per caput tuum et sociorum quæ te sequuntur, dic mihi interroganti certa: *um Gottes willen, (for God's sake,)* i. e. sic, uti vis, ut deus tibi sit propitius; et ut ipse sis incolumis. ἐμὸν κῆρ ἄχνυται, ὅτε ὑπὲρ σοῦ αἴσχεα ἀκούω πρὸς Τρώων, cor meum triste fit, quando de te pro, bra audio a Trojanis, Z, 524, i. e. χάριν σοῦ-διά σε, *deinetwegen, (for thy sake:)* quando illi propter te maledicunt huic bello et his negotiis, simulque tibi, quod ipse remissus sis, cum illi multum laboris sustineant tui causa: inquit Hector ad Paridem. Ponitur et de loco. ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης, super naso extremo, N, 616, i. e. in fronte super naso. ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος, O, 433, vulneravit in caput supra aurem. βάλε δουρὶ στέρνον ὑπὲρ μαζοῦ, feriit hasta pectus supra mammam, Δ, 528. τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν δουρὶ, E, 145. τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ, Λ, 108. στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς, Ξ, 412, pectus ejus percussit super orbem clypei, prope ad collum, *traf die brust nahe am halse, indem der stein über den rand des schildes weg flog, (struck his breast near the neck, as the stone flew over the edge of the shield.)* sic ὑπὲρ σάκεος, super scutum adversarii, *oben über den schild weg, (over the top of the shield,)* Ψ, 820, conabatur collum ejus hasta ferire. εἷλκε δ' ὑπὲρ ἄντυγος, traxit eum super ambitum currus, H, 406. ἐγχείη ὑπὲρ νώτου ἱεμένη ἔστη ἐν γαίῃ, hasta missa super tergum stetit in terra, *über den rücken weg, (over his back,)* Υ, 279. Φ, 69. et 167, ὑπὲρ αὐτοῦ, super eum, sc. Achillem, ultra eum, *hinter ihn, (beyond him.)* κῦμα ὑπὲρ τοίχων νηὸς καταβήσεται, O, 382, fluctus super parietes navis descendit in navem, *schlägt über den boord ins schiff, (washed over the sides into the ship.)* τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλα ἴαχε δῖος Ἀχιλλεὺς, ter supra fossam, sc. stans, alta voce clamavit, Σ, 228, *am rande des grabens, (on the edge of the trench,)* ut clamor fossam transiret. οὐδέ με μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσι, neque me misceri sibi trans fluvium sinunt, Ψ, 73, inquit anima Patrocli, transire Stygem cupiens. στῆ δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς, stetit ei supra caput, *stellete sich ihm zu den häupten, (stood above his head,)* B, 20. Ψ, 68. Ω, 682. δ, 803. υ, 32. quibus locis de Somnio, ad lectum dormientis accedente, est sermo. et de ancilla, dominam dormientem excitante, ψ, 4. πῦρ ὑπὲρ κεφαλῆς δαιόμενον, ignem in capite ardentem, i. e. galeam politissimam splendescentem, Σ, 226. ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης, super terram alte tollentes, N, 200. ἕστηκε ξύλον, ὅσον τ' ὀργυιὰ ὑπὲρ αἴης, Ψ, 327, stat columna lignea, orgyiam (*eine klafter*) *(a fathom)* longa, super terram. οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων, pro αὐτῶν, sc. ἐπάλξεων, M, 424, qui super propugnaculis muri stabant et ad ea: nam ὑπὲρ est h. l. pro ἕνεκα, propugnaculorum causa, quæ alteri tutabantur, alteri adgrediebantur. potest et in genere esse, apud, *bey, (at;)* ut exemplum ex Σ, 228, paullo ante citatum ostendit. ὑπὲρ λίβητος, super lebetem vel pelvim, in quam aqua ex manibus lavandis defluebat, α, 137, *über einem becken, (over a basin.)* sic et δ, 53. η, 173. κρέμασεν φόρμιγγα ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτοῦ, suspendit citharam super caput ejus, Θ, 68. νεφέλην ἔστησε Ζεὺς ὑπὲρ νηὸς, super navem, μ, 406. ξ, 304. et 300, ἔθεε ναῦς μέσον ὑπὲρ Κρήτης, currebat navis supra Cretam per medium mare. ὑπὲρ πόλιος, super urbe, in colle supra urbem elato, π, 471. γουνὸς ὕπερ, supra genu, in femore, τ, 450, ubi postpositum casui retrahit accentum. πασάων δ' ὕπερ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα, ubi de statura Dianæ inter nymphas suas eminentis, est sermo, ζ, 107, supra omnes illa caput tollit et frontem, *ist eines ganzen kopfes länger als alle ihre nymphen, (is a whole head taller than any of her nymphs.)* cum accusativo est ultra, trans, supra, præter. ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, cum me decenter reprehendis, neque supra modum, Γ, 59. Z, 333, *nicht wieder und über maass, (not immoderately.)* et 487, οὐ γάρ τίς με ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ ἄϊδι προϊάψει, nemo me contra et præter fatum mihi destinatum occidet, *ausser der mir bestimmten zeit und stunde, (unless at the time and hour decreed for me by fate.)* nam Homerus novit illud fatum sapiens, divino consilio cuique constitutum. καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν, Π, 780, et tunc sane Achæi fortiores erant, quam fatum illius diei secum ferebat. sic et P, 321, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, etiam ultra fatum Jovis. ὑπὲρ μόρον, contra fatum constitutum, Φ, 517. μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι, Υ, 336, ne contra fatum tuum, i. e. prius et aliter quam destinatum tibi a deo est, moriaris. ergo id quoque novit Homerus, hominem posse sua culpa accelerare sibi mortem; idque deum quoque præscire. πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε Ἴλιον, qua ratione tandem, contra dei mentem, servare possitis Trojam, P, 327, et sensus hujus loci est: deus vult urbem hanc servari: sed vos non pugnatis pro ea. et quæstio ibi est negativa: quomodo eam servaveritis? non servabitis sane; etsi id est contra fata, utpote quæ servari eam volunt. post αἰπεινὴν ponendum est signum interrogationis. conf. ὡς. ὑπὲρ ὅρκια, contra fœdus jurejurando sancitum, Γ, 299. Δ, 67, 236, 271. conf. δηλέω. βροτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγεα ἔχουσιν, α, 34, mortales suis inscitiis ultra fatum suum ærumnas habent, quas ipsi sibi attrahunt, non vero deus imponit. et 35, ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον: ergo Homerus agnoscit, mala plurima physica incumbere hominibus, non ex divino aliquo absoluto consilio, sed ob ipsorum facta mala. accuratiores ibi scribunt ὑπέρμορον, ὑφὲν, adverbialiter: et ὑπὲρ notat abundantiam aliquam; plus, quam fatum divinum ipsis constituere mallet. alibi ὑπὲρ in minus bono sen su est, ὑπὲρ τὸ καθῆκον, ultra decens, e. c. ὑπερηνορέων, ultra debitum fortis et animosus, παρὰ τὸ καθῆκον ἀνδριζόμενος. alibi autem et laudabilem περιττότητα notat. ὑπὲρ ὦμον αὐτοῦ ἤλυθε

ἀκωκὴ ἔγχεος, οὐδὲ ἔβαλεν αὐτόν, supra humerum ejus ivit hasta, nec feriit eum, E, 16. sic et K, 373, *über die schulter weg, und traf ihn nicht, (over his shoulder and missed him,)* sic et Π, 478. ὠρέξατο ἔγχεϊ ὑπὲρ ζυγὸν καὶ ἡνία ἵππων, conatus est jaculari in eum super jugum et habenas equorum, E, 852, i. e. ab anteriore parte stantis in curru. τεῖχος ὑπὲρ πᾶν δοῦπος ὀρώρει, M, 289, super omnem murum excitabatur sonus accidentium et ab hoste missorum saxorum, εἰς τὰ ὕπερθε τοῦ τείχους κτύπος ἦν, vel et, in omni muro, *die ganze mauer entlängs, (along the whole wall.)* πρυμνὸν ὕπερ θέναρος, super extremum volæ, E, 339, perstrinxit cutem. ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω, super limen ingressus est in domum, η, 135. εὖτε ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε, si supra limen transiret exiens, χ, 182. et 279, ὑπὲρ σάκεος ἔγχεϊ ὦμον ἐπέγραψεν αὐτόν. ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης, ι, 260, per fluctus maris, κατά. cæterum ὑπὲρ nonnunquam avellitur a verbo, e. c. ρ, 575, τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα, pro ὑπερβάντα.

ὑπέρα, ας. ἡ. (Ἔπω) est funis ille nauticus, quo antenna circumagitur et regitur. nam is funis est supra vela, ad cornua antennæ; hinc habet nomen. *den tau am ende der segelstange, (the rope at the end of the yard.)* ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τε, ἐνέδησεν (alligavit) ἐν αὐτῇ, sc. νηΐ, ε, 260, ubi sunt tres species funium nauticorum: et αἱ ὑπέραι sunt τὰ ἄνω εἰς ἄκρον τοῦ κέρατος (antennæ) ἑκατέρωθεν δύο σχοινία, οἷς οἱ ναῦται τὸ κέρας μετάγουσιν, pro ratione venti.

ὑπεραής, έος. ὁ ἡ (Ἄω) est vel ὁ ἄγαν πνέων, qui nimis spirat, *überaus stark wehend, (blowing with extreme vehemence:)* vel ὁ ἐκ τῶν ἄνω πνέων, ὁ ἄνωθεν ὡς ἐν κλίτει καθαλλόμενος, i. e. καταφερόμενος τῆς γῆς, σφοδρὸς ὢν καὶ ἀπαραφύλακτος, improvisus, quales solent esse turbines, *die wirbelwinde, (whirlwinds,)* οἱ στρόβιλοι. ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ, Λ, 297, i. e. τῇ ἄγαν πνεούσῃ, καὶ τῇ ὑψόθεν ἢ ὕπερθεν πνεούσῃ.

ὑπεράλλομαι, (Ἄλλω) transsilio. αὐλῆς ὑπεράλμενον, E, 138, de leone, transsiliente septa stabuli. pro ὑπεραλλόμενον. ὑπερᾶλτο, pro ὑπερήλατο, Y, 327, transsiliit.

ὑπερᾶλτο pro ὑπερήλατο, vide sub ὑπεράλλομαι.

ὑπερβαίνω, (Βάω) supergredior, *schreite drüber, (I go across.)* et in malo sensu prætergredior, *überschreite, (I go beyond, go too far.)* τεῖχος ὑπερβαίνειν, M, 468. et 469, οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, pro ὑπερέβησαν, aor. 2. *überstiegen die mauer, (got over the wall.)* ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο, *schritt über die schwelle, (stepped over the threshold,)* ν, 63, et quidem exiens. ὅτε ὑπέρβη (pro ὑπερέβη) λάϊνον οὐδόν, θ, 80, in ingressu. sic et π, 41. ρ, 30. ψ, 88, quibus locis εἴσω ἂν est additum. ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ, I, 497, pro ὑπερβαίη. et utrumque verbum notat idem. alias ἁμαρτεῖν est, aberrare a scopo aut recto, *nicht treffen, (to miss:)* ὑπερβῆναι vero est, καθ' ὑπερβολὴν peccare, *sehr fehlen und übertreten, (to do wrong, transgress.)* proprie ponitur de non recta linea et recto ordine ambulantibus; deinde de transgredientibus fines aliquos, e. c. *der hirsch tritt über, (the stag leaped over.)* notat et alibi ὑπερνικᾶν, superare.

ὑπερβάλλω, (Βάλλω) super jacio, *schiesse weiter oder drüber, (I throw beyond, or too far.)* supero, *ich übertreffe, (I surpass.)* δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆα, hasta mittenda superavi eum, *habe mit dem spiesse weiter geworfen als er, (have thrown the spear farther than he,)* Ψ, 637. *im wurfspiesse übertraf ich den, (in throwing the spear, I surpassed them,)* ὑπερηκόντισα. et 843, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα, collato 847, τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε, scilicet σήματα παντὸς ἀγῶνος, signa et notas depositas vel fixas, in illo certaminis campo, ubi quisque locum attigerit, *wo ein jeder hingetroffen habe, (to which each has thrown.)* potuisset dicere: ὑπέρπτατο, supervolavit: sed visum fuisset frigidiusculum, de disco velut de avicula loqui. ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλέειν, λ, 596, de Sisypho, lapidem suum urgente. ἄκρον, sc. λόφον, *wenn er ihn über den rand des obersten gipfels schieben wolte, dass er nun oben liegen bliebe, (when he was about to roll it over the edge of the ridge that he might leave it at the top.)*

ὑπερβασία, ας. ἡ. (Βάω) vagatio extra limites. proprie dicitur ἀπὸ τῶν ὑπερβαινόντων τὰ ὁροθέσια. sicut ἡ παραβασία, ἀπὸ τῶν παρὰ τὴν εὐθεῖαν βαινόντων, *die nicht auf einer geraden linie gehen können, sondern darneben vorbeytreten, (who cannot walk in a straight line, but deviate from it.)* μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται, Γ, 107, ne quis ex voluntaria violatione recti, Jovis jusjurandum violet. *aus übertretung mit vorsatz, (from wilful transgression.)* ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς ὀλέκονται, Π, 18, pereunt ob injurias suas. τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς, γ, 206, ubi ἕνεκα omissum: ulcisci procos ob injurias graves. οἶσθα οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι, Ψ, 589, nosti qualia sint adolescentis peccata: et est vox paullo mollior, *vergehungen, versehen, (faults,)* αἱ παραβάσεις τοῦ δέοντος. nam rogat ibi seniorem adolescens nobilis veniam. πρὶν πᾶσαν μνηστῆρσιν ὑπερβασίην ἀποτῖσαι, ν, 193, priusquam procis omnes injurias retribuisset. sic et χ, 64. et 168, ἵνα ὑπερβασίας ἀποτίσῃ πολλάς, ut suas multas injurias luat, ὅσας οὗτος ἐμήσατο, quas ille patravit et excogitavit. est ergo ὑπερβασία proprie τὸ ὑπερβαίνειν τοὺς τεταγμένους ὅρους τῆς γῆς, καὶ οἷον ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἅλλεσθαι πηδᾶν, *über den gränz-graben springen, (to leap over the boundary ditch:)* deinde per tropum est, ἡ ἀδικία, ἡ κακία, *die übertretung und sünde, (transgression and sin.)*

ὑπέρβιος, ου. ὁ ἡ. (Ἴς) viribus superans. it. viribus abutens, superbus, impotens, insolens. ponitur enim in sensu laudis et vitu-

perii. *οὐ μὲν καλὸν, ὑπέρβιον εὐχετᾶσθαι*, P, 19, haud sane decet, nimis gloriari: et neutrum est adverbialiter; *ὑπὲρ δύναμιν*, plus quam vires humanæ merentur, *gar zu gewaltig, (far too arduous.)* *οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος*, Σ, 262, qualis illius animus valde vehemens et nimius. *μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες*, α, 368. δ, 321. π, 410, *einen übermachten übermuth, (excessive insolence,)* nimiam injuriam. *οἳ μοῦ βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον*, ubi quoque adverbialiter, μ, 379, qui meos boves insolenter occiderunt. *κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον*, ξ, 92. π, 315, bona devorant immoderate, *über macht, (immoderately.)* *οἶνον δὲ φθινύθουσιν, ὑπέρβιον ἐξαφύοντες*, ξ, 95, vinum consumunt, immoderate exhaurientes ex amphoris. *οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος*, qualis ejus est animus valde vehemens, ο, 212, et ibi de Nestore, qui Telemachum non sit a se tam cito dimissurus, si resciscat eum adesse. ergo notatur animus non desistens ab incepto, donec pervincat, *ψυχὴ βιαία*: et *φράζει Πεισίστρατος φιλικὴν βίαν*, respiciendo ad, *οὔ σε μεθήσει*, non remittet a te; simulque ad iram ex amico corde proficiscentem, 214, *μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης*, valde enim omnino irascetur, sc. te sic abiisse ab eo jam *κενεόν*.

ὑπερδεὴς, *έεος. ὁ ἡ.* (Δίω) qui supra timorem est, major timore, intrepidus. *ὑπερδέα* (per syncopen pro *ὑπερδεέα*) *δῆμον ἔχοντας*, P, 330, i. e. *ἀπτόητον*, qui terreri non potest, *τὸν ὑπερκείμενον δέους*, *der über alle furcht weg ist, (one superior to all fear.)*

ὑπερείπω, (Ἕπω) succīdo. it. succĭdo. *αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα*, ipsius pulcra membra, (poplites et pedes) subtus ceciderunt, Ψ, 691.

ὑπερέπτω, f. *ψω.* (Ἕρα) subtraho, subtus vorando absumo. *κονίην ὑπέρεπτε ποδοῖϊν ποταμὸς*, arenam sub pedibus subducebat fluvius, Φ, 271, pro *ὑπήρεπτε*, proprie notat *ὑπεσθίειν*, de pecoribus.

περέχω, f. *ἕξω.* (Χάω) supra habeo vel teneo. *σπλάγχνα ἐμπείραντες ὑπείρεχον* (pro *ὑπερεῖχον*) Ἡφαίστοιο, viscera illa majora, hepar, pulmones, cor, verubus adfigentes tenebant super ignem, B, 426, *εἶχον ὑπεράνω πυρός*. *αὐτῷ ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων*, is manus suas tenuit super illum, i. e. tutabatur eum, E, 433, *seine hand über ihn hielte, (held his hand over him.)* *Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους*, Γ, 210, quando stabant ambo, Menelaus altior erat humeris suis Ulysse. hinc natus sensus metaphoricus, eminere, præstare, superare. *ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ*, Æschyl. Pers. 711, O qui mortalium omnium superasti felicitatem fortunato fato.

ὑπερηνορέω, f. *ησω.* (Ἄνω) supra viros alios sum. utor egregiis vel nimiis viribus. *bin überaus muthig, (am exceedingly strong.)* et in malo fere sensu ponitur, leni tamen. *τὶς Τρώων ὑπερηνορεόντων*, aliquis ex Trojanorum fortibus magnatibus, injuste vires suas ostendentibus, Δ, 176, ferocium nimis. *Δηϊφόβοιο ὑπερηνορέοντος*, N, 258, ubi laudans ita loquitur Meriones, nam Deiphobus præ aliis Trojanorum principibus erat magnus, et post Hectorem primus. dicit id Meriones, *σεμνύνων ἑαυτὸν*, qui tali et tam forti occurrerit pugnando. *μνηστῆρες κακῶς ὑπερηνορέοντες*, β, 266. et 324, *νέων ὑπερηνορεόντων*, juvenum præferocium. sic et 331. *μνηστῆρας κακῶς ὑπερηνορέοντας*, δ, 766. et 769, *νέων*. *Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων*, supra viros omnes elatorum staturâ et viribus, et hinc vicinos prementium, ζ, 5. *τὶς νέων*, aliquis juvenum nobilium horum, sc. procorum, ρ, 482, ubi et inter tales, tamen ipsorum facta improbat aliquis: adeo injusta erant. et 581, *ὕβριν ἀλυσκάζων* (injuriam vitans) *ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων*. *τὶς νέων*, υ, 375. φ, 361. *ὄφρ᾽ ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορεόντων*, ψ, 31, ut virorum puniret vim viribus et animo abutentium.

ὑπερηφανέω, f. *ήσω.* (Φάω) supra appareo, emineo, eluceo. est ab *ὑπὲρ*, super, interserto *η*. poëta hoc verbum ponit in significatu dubio, *ταῦτα* (i. e. *διὰ ταῦτα*, ob hæc,) *ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ*, elati animo, Λ, 693, elato animo se monstrantes: quod potest esse dictum in laude; potest et in probro: *ὑπερφρονοῦντες, καταφρονοῦντες*.

ὕπερθε et ὕπερθεν, (Ἕπω) adverb. desuper, *von oben, (from above.)* superne, *oberhalb, (above.)* *αὐτὰρ ὕπερθε φοξὸς ἔην κεφαλὴν*, sed superne erat acutus quod attinet caput, B, 218, in oppositione ad ventrem et dorsum. *γυῖα, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν*, E, 122, artus, pedes et manus superne: ubi adverbium pertinet ad *χεῖρας*, ad *πόδας* subintelligendum est *ἔνερθεν*, infra. conf. *χείρ.* sic et N, 61. P, 541. Φ, 453. Ψ, 772. θ, 135. μ, 248. χ, 173, 406. *Ἀχαιοὶ λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισσάλῳ*, albi fiebant in omni superficie sua pulvere, E, 503. et 724, *ὕπερθεν χάλκεα ἐπίσσωτρα*, supra rotas erant ferreæ laminæ. *ὕπερθεν νίκης πείρατα ἔχονται ἐν θεοῖς*, H, 101, superne in diis positi sunt fines victoriæ, *hängen oben von den göttern ab, (depend on the gods above.)* *αὐτὸν οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν*, vulneravit eum in humerum, *auf die schulter, (on the shoulder,)* Λ, 421. *τάφρος, καὶ τεῖχος ὕπερθε εὐρὺ*, M, 4, fossa, et ad eam murus latus; nam ibi videtur *ὕπερθε* locale esse. M, 55, *ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἠρήρει*, sc. *ἡ τάφρος*, ubi quoque notat, ad fossam, fossa in ulteriori ora sua (si Trojanos irruentes cogites) erat præfixa acutis vallis: *oben am rande des grabens, (on the brink of the ditch.)* et 398, *ὕπερθεν τεῖχος ἐγυμνώθη*, desuper, *von oben herab, (from above,)* nudabatur, i. e. rumpebatur, murus. et 446, *πρυμνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξὺς ἔην*, ab inferiore parte crassus erat lapis, supra autem acutus. *φρίσσει δὲ (ὁ σῦς) νῶτον ὕπερθεν*, N, 471, erigit supra tergum pilos suos aper. et 682, *ὕπερθε τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον*, ubi *ὕπερθε* quo-

que locale et præpositionis loco est, ad eos, ante eos, ad horum defensionem, murus ædificatus erat humillimus, nam ibi erant fortissimi. οὐρανὸς ὕπερθεν, Ο, 36, cœlum quod supra nos est. δείσας, μή οἱ ὕπερθε γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδῶν, Υ, 62, timens Pluto, ne supra eum terram diffinderet Neptunus. ὕπερθε λάεσσι κατεστόρεσαν, superne lapidibus constraverunt locum sepulcri Hectoris, Ω, 797. ὕπερθε χιὼν γένετο, ξ, 476, ubi notat additionem et consecutionem, insuper nix fiebat. sic et 393, ὕπερθε θεοὶ μάρτυροι, sc. ἔστωσαν, insuper dii testes sunto. κῶας ὕπερθεν, vellus supra, sc. injecit sellæ, π, 47, υ, 2. ὕπερθεν κυνέην κεφαλῇ ἔχε, superne galeam in capite habebat, ω, 229. et 343, Διὸς ὧραι ὕπερθεν, Jovis tempora annua superne, ex aëre et sole.

ὑπερθορέω, (Ὄρω) super salio. ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται, Θ, 179, supersilient fossam facile; nam est fut. 2. m. distracto circumflexo. ὑπέρθορον ἕρκιον αὐλῆς, supersilui septum aulæ, Ι, 472. οὔτι ἄρα ὑπερθορέειν σχεδὸν, non prope alterum labrum fossæ est, ut supersilire facile equi possint fossam, Μ, 53. utpote εὐρεῖα τάφρος. τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι, Π, 380, et notatur simul ἡ τοῦ τολμήσαντος ἡνιόχου θρασύτης. tale πήδημα tantum est nobilissimorum equorum. ὑπερθορεῖν ergo est, ὑπερβῆναί τι πηδητικῶς: deinde et, ἀναπηδῆσαι, λίαν πηδῆσαι.

ὑπέρθυμος, ου. ὁ ἡ. (Θύω) excelsus animo, magnanimus supra alios. ponitur in sensu laudis, et est idem quod μεγάθυμος et ἀγήνωρ, tribuiturque valde nobilibus. ὑπερθύμου Κορώνου υἱὸς, Β, 746. ὑπέρθυμος Διομήδης, Δ, 365. Ε, 376, 881, ubi Mars, etiam iratus, ex vero eum sic vocat. Δολοπίων, Ε, 77. Θηβαῖος, Θ, 120. ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς, Ξ, 250. Πηλείων, Υ, 88. Νέστωρ, Ψ, 302. Μελάνιππος, Ο, 576. Θρασυμήδης, γ, 448. Κρείων, λ, 268. Πολυφείδης, ο, 252. Τρῶες ὑπέρθυμοι, in bono sensu, Ζ, 111. Ι, 233. Λ, 563. Υ, 366. Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς, Ο, 135. ὑπέρθυμοι θεράποντες, nobiles ministri, δ, 784, *die edlen gehülfen, (the noble attendants.)* sic et π, 326, 360. παῖδες, liberi, ξ, 209. ἑτάροις ὑπερθύμοις, elatis animo sociis præ gaudio ob regis sui felicitatem, Ψ, 512. γιγάντεσσι, η, 59. υἷας ὑπερθύμους Λαπιθῶν, Μ, 128. ὁ ἡ ῥάθυμος, commodus, cum animo suo facile et leniter agens, quietus animo et contentus. ἡ ῥαθυμία inter felicitates humanas pertinet; apud Isocratem in Evagora.

ὑπερθύριον, ου. τό. (Θύω) limen superius januæ, τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις, εἰς ὃ αἱ ἄνω στρόφιγγες ἁρμόζονται. ἀργύρεον δ' ἐφ' (sc. ἦν) ὑπερθύριον, η, 90, in regia Alcinoi, argentatum superliminare. nisi potius τὸ ὑπερθύριον est, ornatus, januæ super inductus; ut ἀργύρεον h. l. notet januam argenteis laminis superinductam, *der überzug der thüre war silbern, (the door was plated with silver:)* et sic omnino esse videtur.

ὑπερίημι, (Ἕω) ulterius mitto. οὔτις τόν γ' ἵξεται οὐδ' ὑπερήσει, nemo hunc terminum jaciendi disci attinget neque ulterius jaciet, θ, 198, ὑπερπέμψει, ὑπερβήσεται. ὁ ἥμων dicitur et ἀκοντιστὴς et δισκευτής.

ὑπερικταίνομαι, (Ἕω) valde accelero, ἄγαν ἱκνέομαι, nimis accedere studeo. est ab ὑπὲρ, ultra; et ex ἴκταρ, compositum verbum, sic tamen ut τὸ ν loco τοῦ ρ, ex ἱκνοῦμαι sit retentum. γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο, ψ, 3, ubi sermo est de anu, accelerante ut heræ suæ nuntiet adventum heri exoptatum: genua firmiter agebant, et pedes ἄγαν ἱκνοῦντο, ultra vires prope accedere laborabant. et fortasse hoc verbo gressus aniculæ infirmæ est expressus, quæ in vadendo pedes non a se invicem longe profert; et si accelerat tamen, celeriter pedem ultra alterum, prope tamen inter se, promovet, *sie trippelt fort, (she hastens onward.)* nam a propinquitate labiorum, etiam vulva muliebris τὸ ἴκταρ dicitur. et proverbium: οὐδ' ἴκταρ βάλλει, ne prope quidem jacit; nedum ut scopum attingat. quæres hoc verbum, ut plurimas alias voces, in multis Lexicis frustra.

ὑπερίων, ονος. ὁ. (Ἕω) est nomen vel quasi proprium solis: ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰών. deberet esse ὑπεριών: sed ejusmodi participia, mutata in nomina propria, mutant et accentum, e. c. ὁ Ἀμφίων, pro ἀμφιών, ambiens: ὁ Εὐίλθων, ab εὐιλθών, fauste veniens et accedens, etc. recentioribus est patronymicum, ὁ τοῦ Ὑπερίονος υἱὸς, a quo esset ὑπεριονίδης, ου. ὁ, et inde ὁ ὑπεριονίων, ονος: et per syncopen ὑπερίων. sed Homeri ævo futilis illa Θεογονία Hesiodi nondum erat somniata: et noster magis sobrie finxit quam recentiores. οὐκ αὐγῇς ὑπερίονος ἠελίοιο τέρποντται, Θ, 480. ὥστε ἠλέκτωρ ὑπερίων, Τ, 398, totus collucens sicut nunquam cubans sol, ἥλιος ἀκάμας qui nunquam defatigatur, μὴ εἰδὼς λέκτρον, ἀλλ' ἀκοιμήτως εἰλούμενος. βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον, α, 8. et 24, οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. ἃς τίκεν Ἠελίῳ Ὑπερίονι δῖα Νέαιρα, μ, 133. et 263, ἔνθα βόες καὶ πολλὰ ἴφια μῆλα Ὑπερίονος Ἠελίοιο.

ὑπερκαταβαίνω, (Βάω) super descendo. οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ, Ν, 50, 87. *überstiegen haben, (have got over.)* κῦμα θαλάσσης νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, Ο, 382, et ὑπὲρ est avulsum. *über den bord ins schiff hinein schläget und dringet, (breaks over the side of the ship.)*

ὑπερκυδάεις, εντος. ὁ. (Κύω) valde gloriosus, ὁ ἄγαν ἔνδοξος. ab adjectivo simplici, κυδήεις, εσσα, εν, gloriosus, præstans. ὑπερκυδᾶντας Ἀχαιοὺς, Δ, 66, 71, in sensu laudis et reverentiæ: et est contractio Attica, pro ὑπερκυδάεντας. alii vero legunt, ὑπερκύδαντας, pro ὑπερκυδάναντας, et habent pro participio aor. 1. ab ὑπερκυδαίνω, f. ανῶ. præter rationem, ut videtur. alii scribunt quidem ὑπερκύδαντας, habent tamen pro adjectivo, extruso ε per syncopen: nec id satis ex ratione faciunt. cæterum

vox innuit præstantiam gloriæ veræ, et alacritatem honestam, partam victoria.

ὑπερμενέω, (Νέω) viribus potenter utor. *ἄνδρες ὑπερμενέοντες*, τ, 62, ubi sic vocantur proci, utpote nobiles valde et divites et fortes: et est idem quod *ἀγήνορες*. maxime, ut juvenes validi.

ὑπερμενής, *έος. ὁ ἡ.* (Νέω) viribus exsuperans, præpotens. *ὑπερμενὴς Κρονίων*, Jupiter omnipotens, B, 350, 404. H, 315, 481. Θ, 470. *Διῒ ὑπερμενέϊ*, B, 116. Λ, 726. Ξ, 69. *τινὰ ὑπερμενέων βασιλήων*, Θ, 236, ubi id epitheton facit differentiam: nam multi reges privantur gloria sua, sed non adeo *ὑπερμενέες*, qualis Agamemnon erat. *ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων*, ν, 205. υ, 222. *ὑπερμενέων ἐπικούρων*, fortissimorum auxiliatorum, P, 362.

ὑπέρμορον et *ὑπέρμορα*, (Μείρω) sunt neutra, adverbialiter posita. supra et contra fatum, contra ac in fatis erat. *ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη*, reditus eis factus esset, B, 155, quod alibi divisim, et cum substantivo dicitur, *ὑπὲρ μόρον. δείδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ*, evertat, Υ, 30, i. e. *ὑπερμόρως*: ubi tamen alii divisim legunt.

ὑπεροπλία, *ας. ἡ.* (Πέλω) si quis nimis effert se in armis, insolentia, arrogantia nimia. nam apud poëtam est in malo sensu. *ᾗς ὑπεροπλίῃσι* (*ὑπεροπλίαις*) *τάχα ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ* pro *ὀλέσῃ*, sua arrogantia fortasse aliquando vitam suam perdet, A, 205, inquit Achilles iratus de Agamemnone.

ὑπεροπλίζομαι, f. *ίσομαι.* (Πέλω) vi et armis supero, armis et instrumentis supero. expugno. *οὐκ ἄν τίς μιν* (*αὐτὴν, τὴν αὐλὴν τῶν δωμάτων*) *ἀνὴρ ὑπεροπλίσαιτο*, ρ, 268, *diesen hof, der so wohl verwahret ist, sollte wohl niemand mit gewalt einnehmen und ersteigen, (this court which is so well defended that none may scale and gain possession of it by force,)* *δι' ὑπεροπλίαν βλάψῃ.*

ὑπέροπλος, *ου. ὁ ἡ.* (Πέλω) instrumentis et armis pollens supra alios, in bono et malo sensu. *νικῶν τὰ ὅπλα*, superans arma et instrumenta, fortior armis; optime armis utens. in malo sensu est, nimis audax, nimis violentus, insolens, modum et mensuram nostram excedens. *ἦ ῥα, ἀγαθός περ ἐὼν, ὑπέροπλον* (*ἔπος*) *ἔειπεν*, certe igitur, egregius quidem ille, insolenter loquitur, O, 185, et est hæc metaphora *ἀπὸ τῶν μεγάλων ὅπλων καὶ μὴ ἀναλογούντων τῷ σώματι*: *er hat den mund zu weit aufgethan, (he has spoken too haughtily.)* *τίη δὲ σὺ, τοῖος ἐὼν, ὑπέροπλον ἔειπες*; P, 170, curnam tu, talis et tam bonus, contra decens loqueris? inquit Hector ad Glaucum, vituperantem se injuste. ergo *ὑπέροπλον* apud poëtam est in sensu malo, *τὸ θρασὺ, τὸ ὑπὲρ ἑαυτὸν*, si quis sibi nimis sumit: et *οἱ ὑπέροπλοι* sunt *οἱ αὐθάδεις, οἱ διὰ θρασύτητα ὑπὲρ τὸ δέον ὅπλοις χρώμενοι.* Vide sub *δρέπω*.

ὑπέρπταμαι, (Πέτω) supra avolo. *ὑπέρπτατο* (pro *ὑπερέπτατο*, ionice omisso augmento) *χάλκεον ἔγχος*, N, 408, *der spiess flog über ihn weg, (the spear flew over him:)* quod celerrimum notat hastæ motum. sic et X, 275. *ὁ δὲ* (*λᾶας*) *ὑπέρπτατο σήματα πάντα*, Θ, 192, discus conjectus supervolavit terminos omnes notatos, ad quos pertigerat jam discus, aliorum manu conjectus. *ἔγχεϊ ὦμον ἐπέγραψεν, τὸ δ' ὑπέρπτατο*, hasta humerum leviter strinxit, et ea superavolavit, χ, 280. iterum monemus, quosdam has formas a *ποτάω*, f. *ήσω* et *άσω*, per syncopen factas putare: e. c. *ὑπέρπτατο*, pro *ὑπερεπτήσατο* vel *ὑπερεποτήσατο.*

ὑπερσχέθω, (Χάω) supra habeo vel teneo. idem ac *ὑπερέχω. ἀλλ' ἔτι τὶς καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα*, Ω, 374, at aliquis deorum etiam me adjuvat et tuetur, *ὑπεράνω ἔσχεν, ἐσκέπασεν.* et phrasis sumta a more eorum qui procidunt, et manum capiti prætendunt ne adfligatur graviter. *ὑπερέσχεθε γαίης ἠέλιος*, Λ, 734, ortus erat sol, *ὑπερανέσχεν, ἀνέτειλεν.* idem dicitur *ἀνέχειν, ἀνίσχειν, ἐξέχειν*, e. c. *ἔξεχε ὦ φίλε ἧλιε*, i. e. *ἀνάτειλον*, exorire.

ὑπερσχέω, f. *ήσω.* (Χάω) idem. *αὐτοῦ Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε*, I, 420, i. e. *ὑπεράνω ἔσχεν, ἐσκέπασεν, ἐφύλαξεν.* sic et 683. *αἴ κε ὑμῖν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων*, si forte tueatur vos Jupiter, Δ, 249. *ὑπέρσχοι αὐτῷ*, ξ, 184. et hæc phrasis est et recentioribus frequens, *ὑπερέσχεν ἡμῶν ὁ Θεὸς χεῖρα*, *hat seine hand über uns gehalten, (held his hand over us,)* *εὖτε ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος*, quando oriebatur stella lucidissima, ν, 93, i. e. Lucifer. *ὑπερσχεῖν* et *ὑπερέχειν* ponitur alibi et *ἐπὶ νίκης*, *die oberhand haben, (to have the upper-hand.)*

ὑπέρτατος, *η, ον.* (Ἕπω) supremus. superlativus ab adjectivo *ὕπερος*, pro *ὑπερώτατος*, per syncopen. et hinc, per fortiorem syncopen, fit *ὕπατος. λίθος κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος*, M, 381, lapis jacebat magnus ad propugnaculum murale supremus, i. e. *ὁ τοῦ αὐτόθι σωροῦ τῶν λίθων ὑπερκείμενος.* nam coacervati in muro jacebant lapides, ad defendendum et jaculandum adhibendi: in horum acervo uno hic jacebat supremus. *ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ*, Ψ, 451, sedebat enim extra circum supremus, i. e. sublimis valde, in specula, *zu oberst auf einer höhe wo er weit sehen konnte, (on an elevation where he could see far around.)*

ὑπερτερία, *ας. ἡ.* et ionice *ἡ ὑπερτερίη.* (Ἕπω) est superior pars in curru, et est eadem quæ *ἡ πείρινς*, quam confer. nimirum axis cum rotis et temone est inferior pars currus: id quod superjacet axi, facit *ὑπερτερίαν*, e. c. *der wagenkorb, (the body of the car.)* est ergo *τὸ ἐπικείμενον τετράγωνον πλινθίον τῷ ἄξονι*: quod Italici plebeii homines corrupte vocarunt *τὴν βερτέρην. ἀπήνην ὑψηλὴν, εὔκυκλον* (bonis rotis instructam) *ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν*, ζ, 70.

ὑπέρτερος, *έρα, ερον,* (Ἕπω) superior. est comparativus ab adjectivo *ὕπερος, έρα, ερον*, qui

supra est; a quo fit ὑπερώτερος, per syncopen ὑπέρτερος. ab abjectivo illo fit substantive ὁ ὕπερος, pistillum, *die mörserkeule, (a pestle,)* quia pistillum imponitur rebus comminuendis et contundendis: et ἡ ὑπέρα, quod confer, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς, genere quidem superior est ille, *ist von höherer geburt, (is of higher birth,)* Λ, 785, præstat te εὐγενείᾳ. apud Iones quidem nonnunquam ὁ νεώτερος dicitur ὑπέρτερος: sed id nihil ad hunc locum attinet. et 290, ἵνα ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε, ut superiorem et majorem gloriam feratis, i. e. ut vincatis. sic M, 437, Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε, i. e. victoriam, κῦδος ὑπερκείμενον τῶν ἄλλων. et O, 491, ὁπποίοισιν (quibus) κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ Ζεύς. et 644, ὅς ποτε Ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε, gloriam præstantiorem præbuit. possit quidem et notare, κῦδος τὸ ἄνωθεν ἐκ Θεοῦ, οὐράνιον δοθὲν: sed ista interpretatio esset quæsita nimis. ἐπεὶ ὤπτησαν κρέα ὑπέρτερα, postquam assarunt carnes superiores et exteriores, γ, 65, 470. quæ sic vocantur respectu viscerum, de quibus est 9, 40, 461.

ὑπερύω et ὑπεξερύω, (Ῥύω) subduco, *ziehe drunter weg, (I draw away.)* νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσε, P, 581. Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες, Σ, 232.

ὑπερφίαλος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) est poëticum epitheton, factum ex ὑπερφυὴς, idemque notans. valde magnus et altus, ultra modum solitum: et in malo sensu, qui exerescit quasi super jus et fas et bonos mores, insolens, arrogans. αὐτοῦ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι, filii ejus (Priami) sunt insolentes et infidi, Γ, 106, qui superant sua violentia et arrogantia omne sacrum. et hoc σκῶμμα ad unum maxime Paridem pertinet. sic ἡ Ἀχαιῒς dicitur καλλιγύναιξ, ob unam maxime Helenam, 75. cæterum h. l. ὑπερφίαλος possit explicari ὁ παρασπονδητὴς, qui fœdus per phialam et libationem sacram factum transgreditur, ὁ ὑπὲρ τὴν ἱερὰν φιάλην πειῶν. sed exempla alia docebunt, hunc conceptum primum non esse, nec etymologiam eam esse veram. Τρῶες ὑπερφίαλοι, N, 621, ubi possit quoque esse notio, fœdifragi, qui fœdus ad aram factum rupistis. et Φ, 224, Τρῶας ὑπερφιάλους. et 414, Τρωσίν. et 459, Τρῶες. οἶσθα καὶ αὐτὴ οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνὴς, nosti et ipsa, qualis ejus animus superbus et inclemens, O, 94, coll. 97, inquit Juno muliebriter et uxorio more ad Themidem de Jove: et notat animum, quem Romani vocabant non civilem, non communia et æqualia jura agnoscentem, sed se super omnia majorem existimantem. sic, ἐμὸς θυμὸς οὔποτε, Ψ, 611, ubi sunt eadem duo epitheta, quæ Menelaus, vir mitis et æquus, de se negat. ὑπερφιάλοισι μετ' ἀλδῶν, α, 134, inter hos omnem bonum morem supergredientes versans. ut ergo notentur ὑβρισταὶ, insolentes et ex libidine agentes. sic, μεθ' ὑμῖν, inter vos insolentes, β, 310, ubi procos alloquitur Telemachus; sicut et loco ex α citato, sermo de iis est. ἄνδρας οὕτω ὑπερφιάλους, viros adeo insolentes, γ, 315, inquit Nestor de procis. et Tiresias, λ, 115. et Minerva, ο, 12. sic porro de μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοις, ν, 373. ξ, 27. ο, 314, 375. π, 271. υ, 12, quibus omnibus locis est in malo sensu; et vim simul eorum indicat. ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, verbum nimis arrogans et bonum sensum excedens, δ, 503, *wenn er nicht ein übermüthig wort hätte fallen lassen oder ausgestossen, (if he had not used a very arrogant expression;)* coll. 505, ubi est explicatio, per, αὐτοῦ μεγάλα αὐδήσαντος. et 774, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε πάντας, sermones omnes superbos et nimis fidentes vitate; et sic dicit minas acriores et serias, aut prædictiones de morte Telemachi; *alles harte und aus zu hohem tone geredete, (all severe and arrogant language,)* coll. 776, σιγῇ. sic regia virgo queritur, ζ, 274, μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον, valde enim sunt intemperantes dictis in populo, *es giebt gar zu viel unzeitige beurtheiler und sprecher bey dem volke; die zuviel aus einer sache machen, (there are too many who address intemperate sentiments and language to the people; who exaggerate a thing.)* Κυκλώπων ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων, ι, 106, ubi neutrum epitheton in malo sensu positum, sed alterum notat τὸ κατὰ σῶμα μεγαλοφυὲς τῶν Κυκλώπων, *der übergrossen an leibesstatur, die weit grösser von person sind als andre leute, (their extraordinary stature, which surpassed that of other people;)* alterum vero libertatem eorum naturalem, quia nondum coierant in jura civitatis et societatis. sed quisque pro se degebat, sine nexu cum aliis. possit ergo et in bono sensu de Jove dici, de potentia ejus et virtute, exsuperante omnes alios deos. οὐκ ἀγαπᾷς, ὅτι ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; non jucundum et honorificum tibi videtur, quod tranquillus nobiscum præpotentibus convivari potes? φ, 289, inquit primarius inter procos, Antinous, qui certe non vituperii aut criminationis causa hoc epitheto de se suisque sociis utitur. nimirum erant hi juvenes ex primaria nobilitate insularum earum, et eminebant alte supra plebem. vide ergo; poëta, si maledicit, usus fuit epitheto, quod ipse procus de se adhibere potest, et quod quam maxime est ambiguum, ut tam in laude quam vituperio intelligi possit, prout sit mens loquentis. *die übermächtigen, (of superior rank.)* coll. 310, ubi iidem vocantur ἄνδρες κουρότεροι, quasi dicat, juvenes primarii. Vide sequens.

ὑπερφιάλως, (Φύω) adverb. immodice, immoderate, nimium. usus hujus adverbii maxime ostendit vim adjectivi. quod in se non sit probrum, sed notet magnitudinem vulgarem excedens; et quod non sit ab ἡ φιάλη, sed ab ὑπερφυὴς, per paragogen et mutato υ in cognatam vocalem. μή που τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ, N, 293, ne forte quis intemperanter nobis indignetur, *es uns gar zu sehr verdenke und übel deute, (lest it be taken needlessly amiss of us,)* coll. ζ, 274. et ρ, 481, πάντες νεμέσησαν, omnes

nimium quantum indignabantur, *μεγάλως, ὑπερφυῶς*: *verdachten es ihm überaus, (they were exceedingly angry with him.)* sic et φ, 285, *waren sehr übel darauf zu sprechen, (were very indignant at what he said.)* ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, Σ, 300, qui propter bona sua nimium quantum sollicitus est, ne eripiantur ei a Græcis. et huic dat Hector consilium festivum, ut ea bona potius dividat civibus suis, pugnantibus pro patria; et sic adjuvet ærarium sumtusque publicos. ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως, α, 227, supra modum injuria utentes. ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως, δ, 663. π, 346, ubi pertinet ad μέγα, supra modum magna res, egregie magna res. πάντες ἀγάσαντο, σ, 70, omnes admirabantur nimium quantum.

ὑπέρχομαι, (Ἔρα) subeo, intro. ὑπήλυθε γυῖα τρόμος ἕκαστον, Υ, 44, tremor subiit quemque quod attinet artus, κατὰ γυῖα, *das zittern fuhr einem jeden in die glieder, (a trembling seized the limbs of each.)* sic Η, 215. ὑπήλυθε θάμνους, ε, 476, ὑπέδυ, *er kroch unter die strauche, (he crept beneath the bushes.)* ὑπήλθετε δῶμα Ἀΐδαο, μ, 21, subiistis, accessistis. ἐπεί κε μέλαθρον ὑπέλθοι, si in domum subierit, σ, 149, i. e. εἰσέλθοι. recentiores ponunt ὑπελθεῖν, ἐπὶ ἀπάτης καὶ δόλου, e. c. ὑπῆλθεν αὐτὸν, i. e. ἠπάτησεν.

ὑπερωέω, (Ῥέω) recedo cum impetu. ὑπερώησαν δέ οἱ (i. e. αὐτῷ, pro αὐτοῦ) ἵπποι, retro cesserunt ejus equi, Θ, 121, ἀνεχώρησαν, ἀνεπόδισαν, ἀφώρμησαν, *die pferde traten zurück, und schoben den wagen mit zurück, (the horses ran back, and pushed the chariot back also.)* sic et 314. Ο, 452.

ὑπερῴη, ης. ἡ. (Ἔω) palatum, *der obere gaum, (the roof of the mouth,)* ὁ κατὰ στόμα οὐρανός. est a metaphora sic dictum, ab ædificio. ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, Χ, 495, ubi conf. διαίνω.

ὑπερωϊόθεν, (Ἔω) adverb. ex supernis ædibus. α, 328.

ὑπερώϊον et ὑπερῷον, ου. τό. (Ἔω) superior pars domus in qua mulieres solæ, et a celebritate exclusæ, versabantur. idem ac ὤϊον. et in poëta semper habitatio fœminarum est in superiore parte ædium, quo adscendunt et unde descendunt. nam ταῖς γυναιξὶν ἀνώγεοι (a terra et solo in altum elati per contabulationes) θάλαμοι ἐγίνοντο, πρὸς τὸ μὴ συντυγχάνειν ῥᾳδίως ἀνδράσιν: hinc et τέγεοι θάλαμοι (tecto superno propinqui, quia antiqui non facile plura ὦα imponebant inferiori contabulationi, quam unicum, cui tectum ipsum incumbebat) erant filiabus Priami. παρθένος αἰδοίη ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, Β, 514, i. e. in superiori ædium parte habitans. αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρη Ἑρμείας, Π, 184, pro ὑπερῷα. ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν, ἡ Πηνελόπη, α, 362. sic et δ, 751, 760, 787. ρ, 49. τ, 602. φ, 356. ὁπότε κεν μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ, κοίτου δὲ μέδηται, β, 358. ὑπερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει, ο, 516, ubi est ablativus sine præpositione ἐν. εἰσαναβᾶσα ὑπερώϊα σιγαλόεντα, π, 449, quæ sic vocantur, quia ibi silentium erat a turba alia. ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα λέξομαι εἰς εὐνὴν, ρ, 101, *will mich da zu bette legen, (will go to bed there.)* κατέβαινε ὑπερώϊα σιγαλόεντα, descendebat ex superioribus ædibus silentibus, σ, 205. et 301, ἀνέβαινε. ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα λέξομαι, τ, 594. et 600, ἀνέβαινε σιγαλόεντα. ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα, χ, 428. ἀνεβήσατο, ψ, 1. et 85, κατέβαιν' ὑπερώϊα. εἰς ὑπερῷα, ψ, 364, ubi deest, διὰ τοῦτο, igitur.

ὑπέστρωτο, vide sub ὑποστρώω.

ὑπεσχόμην, vide sub ὑποσχέω.

ὑπέτρεσα, vide sub ὑποτρέω.

ὑπημύω, f. ύσω. (Μύω) sum demisso capite et vultu, *lasse den kopf hängen, (I hang down the head.)* (κατὰ) πάντα δὲ ὑπεμνήμυκε, Χ, 491, pro ὑπήμυκε, in omnibus et ubique dejecto est vultu, τεταπείνωται, καταβέβληται, *muss sich bücken und schmiegen, und darf das haupt nicht empor heben, (must bend and stoop and dare not raise the head.)* est verbum metaphoricum, ab ἠμύω, i. e. ἐπικλίνω, cujus perf. act. est ἤμυκε, attice ἐμήμυκε, et interserto ν ad roborandam vocem, ἐμνήμυκε, i. e. κάτω οἷον κεῖται (jacet quasi sub pedibus) καὶ στυγνάζων κατακέκλιται, κατὰ πάντα ἐστύγνακε. est forma mere Ionica et poëtica.

ὑπηνήτης, ου. ὁ. (Ἔω) qui est medius inter puerum et virum, adolescens barbatulus. est ab ἡ ὑπήνη, barba, τὸ γένειον: et hæc est ab ὑπεῖναι, quia inferiorem faciei partem vestit. nam proprie est barba menti, *der bart am kinn, (the beard.)* labii superioris barba dicitur ἡ μύσταξ, inferioris vero, ὁ πάππος, et genarum cum mento, ὑπήνη. ergo est ὑπηνήτης, cui lanugo circa mentum et inferiorem partem genarum protruditur. κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικὼς, πρῶτον ὑπηνήτῃ, Ω, 348, adolescenti regio similis, primum pubescenti circa mentum. νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς, πρῶτον ὑπηνήτῃ, κ, 279. hinc est ὁ ἀνύπηνος, imberbis, ὁ ἀγένειος. ὁ Δημοσθένης, παραφραστὴς Ὁμήρου, ita παραφράζει locum ex κ citatum: Ἑρμῆς τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπιτυγχάνει, νεανίσκῳ προσεοικὼς ἄρτι ὑποπιμπλαμένῳ γενείου. et hoc loco reprehendit Eustathius Latinos, quod radendo faciem consequantur, ut perpetuo videantur πρῶτον ὑπηνῆται. ergo Græci eo tempore insigniter barbati.

ὑπηοῖος, η, ον. (Ἄω) submatutinus, πρωϊνός. πρωῒ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, Θ, 530. Σ, 277, quibus locis quidam male scribunt, ὑπ' ἠοῖοι. mane statim cum aurora. ἴδον αὐτὸν χθιζὸν ὑπηοῖον, vidi eum hesterno die mane, δ, 656. ubi adjectiva masculina sunt loco adverbiorum; sicut et Romani solent: e. c. Æneas se matutinus agebat. στίβη ὑπηοίη, ros matutinus, pruina matutina, quæ sub auroram nascitur, ρ, 25, ἡ ἑωθινὴ πάχνη: nam erat jam autumnus præcipitans. divisa scriptione hujus compositi nihil est oscitantius.

ὑπίσχομαι, (Χάω) polliceor, præsto rem,

ich verheisse, stehe wofür, bin gut wofür, (I promise, engage, pledge myself for something.) idem quod ὑποσχέομαι. ἐγὼ δὲ ὑπίσχομαι (*ich hafte dafür*) *(I engage)* αὐτὸν σοὶ τίσειν αἴσιμα πάντα μετὰ θεοῖς, Θ, 347, *dass er dir alles bezahlen wird was unter göttern gebrauch und rechtens ist, (that he shall pay thee all that is customary among the gods and right.)* ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ, Ψ, 209, pollicetur sacrificia pulcra, coll. 195. sic, ἀνδρὶ ἑκάστῳ, promittit singulis, β, 91. ν, 380, ubi sermo de Penelope, promittente nuptias suas simulate. alibi potest id intelligi de promittente noctem amica. ὦνον ὑπισχόμεναι, emtionem et pretium pollicentes, ο, 462, vel, emtionem suscipientes in se, i. e. cupientes emere. ex hoc verbo deinde, per intersertum ν, factum est ὑπισχνέομαι, sicut ex ἵκομαι factum ἱκνέομαι.

ὕπνος, ου. ὁ. (Πνέω) somnus, *der schlaf, (sleep.)* est ex ἡδὺς, suavis, lenis, et πνέω, spiro, compositum nomen, nam ibi dulcissime spiratur et liberrime. id constat, a πνέειν esse; prior vocalis vero a sono ipso potest esse præfixa. ὅτε μὲν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, Α, 610, quando accedat ad eum dulcis somnus: ἀνὴρ γὰρ σπουδαῖος οὐκ ἐπισπᾶται τὸν ὕπνον, ἀλλὰ κοιμᾶται ὅτε ὁ ὕπνος ἱκάνει, sæpe et advenientem repellit. ἀμβρόσιος περιχέχυτο ὕπνος, Β, 19. et 2, Δία δ' οὐκ εἶχε νήδυμος. et 41, ἔγρετο (ἐγείρετο) δ' ἐξ. et 71, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ἀνῆκε, omisit me. ὅτε ἡδέϊ λέξατο, Δ, 131. ἐξ ὕπνου οἰκῆας ἐγείρῃ, Ε, 413, dormire non patiatur suos domesticos suo adsiduo gemitu et ploratu. ὕπνου δῶρον ἕλοντο, Η, 482. Ι, 709. π, 482. i. e. ὑπνώσαντο: nam τὸ ὑπνοῦν est παρακολούθημα τοῦ κοιμᾶσθαι, apud homines labore fessos et recte valentes; et est dictum, quasi ὕπνος esset δαιμόνιόν τι. εὗδον, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ, Κ, 2. et 4, οὐκ αὐτὸν ὕπνος ἔχε (εἶχε) γλυκερός. et 26, οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, insidebat palpebris, easque comprimebat. et 91, ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος ἱζάνει. et 96, οὐδὲ σέ γε ἱκάνει. et 98, καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ κοιμήσωνται, ubi participium non litteraliter pertinet ad ὕπνῳ, sed substituendum est καταφερόμενοι aut simile. sermo ibi est de excubitoribus, quos rex ipse vult visere noctu an vere vigilent tempore tam periculoso. et 138, αὐτὸν ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν Νέστωρ. et 159, ἔγρεο, Τυδέος υἱὲ, τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; et 162, ὁ δ' ἐξ ὕπνου μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε. et 186, ἀπὸ δέ σφισιν ὕπνος ὄλωλε, ὥς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιιν ὀλώλει. et 192, οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε, μηδέ τινα ὕπνος αἱρείτω, inquit rex ad excubitores, quos circumierat. et 519, ἀνορούσας ἐξ. πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, Λ, 241, quod signat mortem, vel ex ferro ortam, vel æternam et ἀνέγερτον et hinc valde στερρόν: posterior tamen ratio est potior, *er entschlief auf ewig, (he fell asleep for ever.)* huic opponitur γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον εὗδειν, Theocr. Id. 24, 7, de Herculisco. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, Ν, 636, somni et veneris. τῷ δὲ ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ, Ξ, 164. et 231, ἔνθα Ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο, ubi Juno somnum ut personam invenit et adloquitur, 233, Ὕπνε ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων: et Juno promittit ei donum, commodam et pulcram sellam, 238, et unam Gratiarum uxorem, 266, ut sopiat ipse Jovem. apte ista sunt ficta, nam bonæ et otiosæ epulæ creant somnum, et socia lecti est grata. ad primum promissum difficultates nectebat somnus, ex experientia: ad alterum vero donum, certior jurejurando de ejus fide factus, ad agendum quod jubetur promtissimus est. Quid enim suavius somno cum una Gratiarum? tantum ut caveas, ne Furiarum aliquam arripias. coll. 242, 264, 270, χήρατο δ' Ὕπνος, et comes fit Junoni ad Jovem in Ida sedentem, ut sopiant eum, i. e. negligentem rerum agendarum faciant. nam pingitur ibi princeps, voluptatibus a rebus gerendis abstractus insidiose. et Somnus, antequam tempus esset sopiendi, sedit in arbore occultus, 286, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι, ubi Somnus facete dicitur videre velle oculos Jovis; alibi oculi communiter dicuntur videre somnum. sopito Jovi abiit nuntiaturus Neptuno, 359, αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν κῶμα περιεκάλυψα, i. e. insidiantes huic tempori statim sensere vigilantiam omissam. totus is locus de somno multo est facetior narratione Ovidii de eodem, Metam. XI, 586, sqq. qui finxit ut finxerit: ne quid dicamus, Homerum omnia verba et omnes imagines cum summa ratione elegisse, nihilque posuisse cui non subesset magna veritas. cæterum dicitur frater Mortis, nam utrique ἀναπαύουσι (quiescere faciunt) καὶ ἀπρακτεῖν ποιοῦσι: alter χωρίζει ψυχὴν, alter συστέλλει: alter est ἀφαίρεσις αὐτῆς καιρική. hinc alius vocavit ὕπνον, τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια, alludens hac denominatione ad mysteria Attica, quæ etiam erant μεγάλα et μικρά. conf. Λῆμνος in R. νήδυμος dicitur, ut somnum faciens, ἡδύς: et delectatur promissione unius Gratiarum, nam ἐπίχαρι est τὸ τοῦ ὕπνου πάθος. quanquam et sæpe χάρις dormit, ut Pindarus ait; suique obliviscitur. nomen Gratiæ est Πασιθέη, quasi ad omnes currens: unde apparet, poëtam respexisse ad dulcedinem et universalitatem somni. πομποῖς κραιπνοῖς (deductoribus et comitibus velocibus) Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, Π, 672, 682, 454, et sermo est de Sarpedone, Jovis filio, rege Lyciæ, occiso: quem conf. in R. εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ, νήδυμος ἀμφιχυθεὶς, Ψ, 62, nam is somnus est optimus, qui nos ipse capit post labores, non quem ipsi arcessimus: et est λύων πόνους, solvens ærumnas omnes. et 232, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὄρουσεν. coll. Χ, 502. ὕπνου γλυκεροῦ ταρπῆναι, Ω, 3. et 4, οὐδέ μιν ὕπνος ᾕρει πανδαμάτωρ. et 445, τοῖσιν δ' ἐπὶ χεῦεν ὕπνον πᾶσιν Mercurius. et 636, ὄφρα ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα, κοιμηθέντες. (sic

et δ, 295, et φ, 255.) et 678, ἄλλοι μὲν θεοὶ καὶ ἀνέρες εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ, ἀλλ' οὐχ Ἑρμείην ὕπνος ἔμαρπτεν. Simonides σμικροπρεπῶς somnum vocavit δαμασίφωτα. viros subigentem, cum poëta multo magnificentius vocet eum πανδαμάτορα: non enim viri soli dormituriunt: imo accurate Homerus non πάντας, sed πάντα dixit; est enim ἀκριβείας studiosissimus. Ἀλέξις vero talem γρῖφον de somno fecit: οὐ θνητὸς οὐδὲ ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ σύγκρασιν, ὥστε μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει μήτ' ἐν θεοῖς ζῆν, ἀλλὰ φύεσθαί τε ἀεὶ καινῶς, φθίνειν τε τὴν παρουσίαν πάλιν: ἀόρατος ὄψιν, γνώριμος δὲ ἅπασιν ὢν ἀεί. ὄφρα αὐτῇ (Penelopæ) ἡδὺν ἐπέβαλεν ὕπνον Ἀθήνη, α, 363, flebat enim assidue maritum, sic tamen ut non oblivisceretur curam corporis: nam hæc est Minerva illa. π, 450. τ, 603. φ, 357. Ἀθήνη μνηστήρεσσιν ἐπέχευε γλυκὺν ὕπνον, β, 395, ubi τὸ ὑγρὸν τοῦ ὕπνου indicatur per ἐπιχεύειν. et 398, ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπέπιπτε βλεφάροις, quo verbo τὸ βάρος ejus notatur, quo comprimit oculos. idem verbum est, ε, 271. ψ, 308. ν, 79, ubi adduntur epitheta νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς. ὅστε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν, qui facit ut somnus et cibus me aversentur, δ, 105, ubi personificatur ὕπνος. et 793, αὐτὴν ἐπέλαβε νήδυμος ὕπνος, εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα, cepit eam dulcis somnus, et dormivit reclinata, et solutæ sunt ei omnes membrorum juncturæ; ubi βαθὺς ὕπνος est descriptus. sic et σ, 187. γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθοι, ε, 472. et 492, Ἀθήνη αὐτῷ ἐπέχευε ὄμμασιν ὕπνον, ἵνα αὐτὸν παύσειε (ὁ ὕπνος) δυσπονέος καμάτου, φίλα βλέφαρα ἀμφικαλύψας, ubi est laus somni. hinc non inepte quidam nomen deducunt a λύειν πόνους, ut sit λύπονός τις, abjecto λ et per syncopen, sicut εἴβω dicitur pro λείβω. sed ut ut hæc etymologia cum re ipsa conveniat; necesse tamen non est, ad eam attendere. ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος κάθευδε, ζ, 2, ubi post ὕπνῳ quidam poni jubent comma, ut sequens participium pertineat tantum ad καμάτῳ: frustra: nam poëtæ contextus longe est alius ac historici cujusdam. ille personificat omnia dulci modo. ὕπνον δὲ θεὸς κατέχευεν ἀπείρονα, η, 286. et 289, 318. θ, 445. ι, 333, 372. κ, 31, 68, 548. λ, 244, ubi ὕπνος ponitur de coitu σεμνῶς. et 378, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου, *schlafen hat seine zeit, (there is a time for sleep.)* μ, 281, ubi de desiderio somni ponitur, quo carebant. 311, 338, 372, 366. bis nocuit somnus Ulyssi, semel cum socii interea solverent utrem Æoli; iterum cum occiderent boves solis. ν, 119, ubi dormiens exponitur in littore patriæ suæ desideratæ. et 282. ο, 6, 7, 44, 393, ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος: utpote qui, præter quod nimius corpori est infestus, per se jam ἡμισεύει ἡμῖν τὸ ζῆν, et propterea quoque morti ἄγχιστα ἔοικε. σ, 198, coll. 187. τ, 49, 427, 511, 551, 590. υ, 56, 52, 54, 85, 86, ὕπνος, ὅς ἐπέλησεν (oblivisci facit) ἁπάντων ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν. hinc et νὺξ dicitur ἡ Λητὼ, quia nox est tempus somni obliviosi. et 138. χ, 429. ψ, 16, ὕπνου ἡδέος, ὅς με ἐπέδησε. et 22, 342, γλυκὺς, λυσιμελὴς, λύων μελεδήματα θυμοῦ. et 346. ω, 439.

ὑπνόω, f. νώσω. (Πνέω) dormio. ὑπνώοντας ἐγείρει, dormientes suscitat, Ω, 344. ε, 48. ω, 4. de Mercurio, ejusque scipione: pro ὑπνόοντας, ob metrum.

Ὑπὸ, (Ἕπω) præpositio, regens tres casus. primaria ejus notio est, sub, *unter, (under;)* et pertinet quoque ad ἕπω. cum genitivo notat, a, præ, sub, propter; *von, vor, unter, wegen, (from, before, under, on account of.)* δαμεὶς ὑπὸ Αἴαντος, interfectus ab Ajace, Δ, 479. εὖτε ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος θνήσκοντες πίπτωσι, quando multi ab Hectore morientes cadant, Α, 242. sic, πεσὼν ὑφ' Ἕκτορος, cadens cæsus ab Hectore, Ρ, 428. et 616, αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος, amisit vitam sub manibus Hectoris. νῆες κονάβησαν (naves, i. e. castra, resonabant, personabant) ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, clamantibus a Græcis, Β, 334. Π, 277. Τρῶες ὑπ' Ἀχαιῶν δαμέντες, a Græcis victi, Ζ, 73, et additum: Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι, in urbem recessissent ob defectum fortitudinis; nam is ablativus reddit causam fugæ. sic et Ρ, 319, 336. οὔτι Τρῶες ὑπ' Ἀχαιῶν προτροπάδην φοβέοντο, nequaquam Troës ab Achivis sic fugabantur ut terga verterent, Π, 303. ἵνα αὐτοὺς ῥύοισθε ὑπ' Ἀχαιῶν, ut eos defenderetis ab Achæis, Ρ, 224. et 235, νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν, corpus mortuum abstrahere ab Ajace. ὑπ' ἀνέρος, a viro, sc. adacta securis, Γ, 61. et 436, μήπως ὑπὸ αὐτοῦ δουρὶ δαμείης, ne ab illo occidaris hasta. πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλὰ, multa opera rustica læta ab eo (fluvio exundante) dejici solent, Ε, 92. et 646, ὑπ' ἐμοῦ δμηθέντα, a me interfectum. ὑπὸ Λυκούργου θεινόμεναι, a Lycurgo percussæ et verberatæ, Ζ, 134. πόντος ὑπ' αὐτῆς μελάνει, sc. ὑπὸ φρικὸς, ab horrore illo nigrescit mare, Η, 64. Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας, a me fugatus ivit in castra, Θ, 149. ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, certe aliter a me, sc. venit telum ad hostes, Λ, 391. et 820, ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες, ab illo occisi hasta. ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν, ab Achæis conversis retro ad pugnandum, *vor den sich zum fechten umwendenden Griechen, (from the Greeks' facing about to fight,)* Μ, 74. κτυπέει δέ τ' ὑπ' αὐτοῦ ὕλη, resonatque sub eo sylva, Ν, 140, ubi sermo est de saxo decurrente ab alto monte. et 198, λέοντε κυνῶν ὑπὸ ἁρπάξαντε φέρητον αἶγα, duo leones, canibus subripientes capram, ferunt eam. et 676, δηϊόωντο λαοὶ ὑπ' Ἀργείων, cædebantur milites ab Argivis. ὑπὸ Πατρόκλοιο δαμῆναι, Π, 434, a Patroclo occidi. et 519, βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ, sc. ἕλκους, a vulnere illo humerus mihi fit infirmus et quasi molestus. nam defectus virium a stante vel ambulante maxime quoque circa humeros sentitur. et 591, ἐν πολέμῳ, δηΐων ὑπὸ, propter et ob hostes. ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, eripe a caligine Achæos, Ρ, 645. ὑφ' Ἕκτορος φεύγοντες, ab Hectore fugientes, *die*

vor ihm fliehen, (fleeing before him,) Σ, 149. et 220, ἴαχε σάλπιγξ ὑπὸ δηΐων, sonuit tuba ob hostes. ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων, Τ, 133, opus indignum sustinentem sub et a laboribus Eurysthei. λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς, Υ, 277, crepuit clypeus ab illa hasta et ob illam allapsam. ὑπὸ δελφῖνος ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες, Φ, 22, metu delphinis alii pisces fugientes, *vor dem delphin, (from the dolphin.)* et 318, κείσεται ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, limo contecta. et 527, Τρῶες ὑπ' αὐτοῦ κλονέοντο πεφυζότες, ab illo fugiebant. et 553, εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω, si eum fugio. ὑπὸ φρικὸς Βορέω, sub superficie maris horrente, a flatu Boreæ, Ψ, 692, et pertinet eo: ἀναπάλλεται ἰχθὺς, subsilit piscis in altum, propter sic undulantem undam. αὐτὸν ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ νύξε, Ν, 177, eum sub aurem hasta vulneravit. et 671, τὸν βάλεν ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, hunc percussit sub maxilla et aure. sic et Ρ, 617. Π, 606. ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε, collum sub aure percussit, Π, 339. δεξιτερῇ δὲ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, prensans eum dextra sub mento, Α, 501, i. e. ὑποκάτω τοῦ ἀνθερεῶνος, *indem sie ihm mit ihrer rechten hand das kinn anrührete, (chucking him under the chin with her right hand,)* familiariter. sic, ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς, Γ, 372, lorum galeæ sub mento. ὄσσε ὑπὸ βλεφάρων, oculi sub palpebris, Τ, 17. τὸν ὑπ' ὀφρύος οὖτα, sub supercilio, et in ipso oculo, vulneravit eum, Ξ, 493. βάλεν ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, percussit hepar sub diaphragmate, Ρ, 349, i. e. in ventre imo. νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλου, subtus sub cerebro, Π, 347. ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν αὐτὸν, Λ, 841, i. e. ἐπὶ τῷ στήθει αὐτὸν ἀγκαλισάμενος, manu adplicata sub pectus ejus. ὅν ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας, Δ, 106, quem aliquando ipse sub pectore ictum in venatione ceperat. ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην, mediam columbam transfixit sub ala, Ψ, 875. ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, tibiam sub genu, Φ, 591. ὑπὸ χθὼν κονάβιζε ποδῶν, sub pedibus resonabat terra, Β, 465, s. ubi præpositio longe casum suum præcedit. et 268, ὑπὸ σκήπτρου ἐξυπανέστη μεταφρένου σμῶδιξ, a sceptro vel scipione exsurrexit e tergo percusso vibex. ὑπὸ παλαμάων (παλαμῶν, ab ἡ παλάμη) Ἄρηος, a manibus Martis, Γ, 128. νέφος ἐρχόμενον ὑπὸ ἰωῆς Ζεφύροιο, a flatu Zephyri venientem densam nubem, Δ, 276. ἱδρὼς γὰρ ἔτειρε ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος ἀσπίδος, Ε, 796, sudor enim eum angebat sub lato loro clypei. βάλεν αὐχένα ὑπὸ στεφάνης, *traf ihn in den hals unter dem helme, (struck his neck under the helmet,)* Η, 12, ὑποκάτω. ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, ubi profundissimum est barathrum sub terra, Θ, 14. et 363, τειρόμενον ὑπὸ ἀέθλων Εὐρυσθῆος, adflictum sub et a laboribus Eurysthei, cujus esse dicuntur ut mandantis eos Herculi et ἐπιτάσσοντος. et 543, ἵππους λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ, equos solverunt sub et ex jugo. ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ, attonitos a et sub fumo, Ι, 243. et 248, τειρομένους ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ, a Trojanorum tumultu et impetu. sic fere et Κ, 539, μή τι πάθωσιν οἱ ἄριστοι. ὑφ' ὁρμῆς θηρὸς, propter impetum feræ, Λ, 119, *vor der gewalt, (on account of the fury,)* et 424, ὑπ' ἀσπίδος, sub clypeo. χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, cedent ob hastam meam, *werden vor meinem spiese zurückweichen, (will retreat from my spear,)* Ν, 153. et 334, ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι, festinant procellæ a ventis stridentibus actæ. et 796, ὑπὸ βροντῆς Διὸς εἶσι πέδονδε, sub et cum tonitru Jovis descendit in campum. ὅς κε φύγησι (φύγῃ) ὑπὸ ἔγχεος ἡμετέροιο, qui fugiat ab hasta nostra, Τ, 73, et 363, γέλασσε χθὼν ὑπὸ στεροπῆς χαλκοῦ, risit terra a fulgore æris. Τρῶες, οὓς ἔπεφνον, αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου, quos occidi, rursus resurgent ex tenebris, Φ, 56. et 57, οὗτος ἦλθε φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ, ubi est avulsum postpositum, pro ὑποφυγὼν, effugiens mortem. et 494, πέλεια, ἥ ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, columba, quæ metu accipitris *(vor dem habicht) in eine felsenritze flieget, (for fear of the hawk, flies into a cleft of the rock.)* ἀνδροκτασίης ὑπὸ, propter homicidium, Ψ, 86. ὑπὸ ζυγόφιν (ζυγοῦ) ἔλυον ἵππους, Ω, 576. ἐξετέλεσσε τοῦτο ὑπ' ἀνάγκης, confecit hoc coacta, β, 110, *aus zwang, (from compulsion.)* sic et τ, 156. et ω, 145. οὔπω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς, nondum sepultus erat sub terram, λ, 52. οὐδὲ δυνάσθη αἶψα ἀνσχεθέειν (emergere) μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς, ε, 320, ubi ὑπὸ pertinet ad ὁρμῆς, sub impetu magni fluctus. et 393, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεὶς, a magno fluctu in altum elatus. et 346, ὑπὸ στέρνου, sub pectus. κρήνη ὑπὸ σπείους, fons sub specu, a specu, ι, 141. αὐχένα ἔλασεν, ὑπ' οὔατος, *schlug ihn an den hals beym ohre, (struck him on the neck near the ear,)* σ, 95. αἶψα δ' ὑπὸ θρόνου ὦρτο, celeriter sub sella exsiliit, χ, 364, coll. 362. ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ, felices sunt populi per eum et ab eo, τ, 114. Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ob denuntiationem Jovis, η, 263. ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης, et inundavit mare a decidente in illud saxo, ι, 484, 541. τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης, atterebatur animus virorum a remigatione, κ, 78. ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς, sc. νεφέλης, et caligabat pontus propter eam nubem, μ, 406. ξ, 304. cum dativo vel ablativo est quoque, sub, per, a. πόλις χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσα, urbs per manus nostras capta, Β, 374, et est ibi pro genitivo, ὑπὸ χειρῶν. nam ablativus proprie locum ad hanc præpositionem habet, si quæritur ubi. et 860, ἐδάμη ὑπὸ χερσὶν Αἰακίδαο, domitus et occisus est a manibus Achillis. sic et 874. ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον αὐτὸν, ὦ Ζεῦ, da eum occidendum sub manibus meis, Γ, 352. πόλις χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσα, Δ, 291. ὑπὸ χερσὶν Αἰνείου δαμέντε, Ε, 559. et 564, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη, ut occideretur per manus Æneæ. eadem phrasis est Ζ, 368. Θ, 344, 359. Κ, 310, 452. Λ, 180. Ν, 763, 816. Ο, 2, 289. Π, 420, 438, 699. Σ, 11. Τ, 62. Υ, 94, 143. Χ, 65. Ψ, 675. Ω, 168, 638. quibus omnibus locis est pro ὑπὸ χειρῶν. τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα ἐρχομένων, vadentium, Β, 784. sic, τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτο, Γ,

13. Ζεὺς ἕζετο, τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετο Ὄλυμπος, concutiebatur, Θ, 443. τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη ποσσὶ ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος, Ν, 19. κυνέη κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων, galea, volvens se tinnitum dabat sub pedibus equorum, Π, 794. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, erat scabellum sub pedibus, Σ, 390. ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν ἀνδρῶν, i. e. ὑπὸ ποσσὶν ἀνδρῶν, sub pedibus virorum ciebatur strepitus, Τ, 363. ὑπὸ πλατανίστῳ, sub platano, Β, 307. φηγῷ, sub fago, Ε, 693. δρυῒ δαῖτα πένοντο, sub quercu cibum apparabant, Σ, 558. πτὼξ ὑπὸ θάμνῳ κατακείμενος, lepus sub frutice decumbens, Ρ, 677. sic et καταπτήξας, Χ, 191. ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας, ad Tmolum natos, Β, 866. τὸν τέκε νύμφη Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Υ, 385, et est his locis pro, ὑπὸ Τμῶλον. ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα, pro δουρὸς, Ε, 653. sic, τυπεὶς, Λ, 433. et 444, δαμέντα. et 748, δαμέντες. τυπεὶς, Μ, 250. σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι, tua ab hasta urbem captum iri, Π, 708. et 848, ἐμῷ δαμέντες et 861, τυπείς. sic et Σ, 92. αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο, ab Argivis fugabantur, pro ὑπ' Ἀργείων, Λ, 121, nam genitivus cum hac præpositione, causam efficientem notat: ablativus vel dativus hoc significatu est attice. sic: ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες, Ε, 93, pro, ὑπὸ Τυδείδου. sic 699, ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι. πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι, Η, 129, metu consternatos ob Hectorem, *vor dem Hector erschrockene, (terrified at Hector.)* ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα Τρώων φευγόντων, i. e. Τρῶες, Λ, 158. et 180, ἔπεσον Ἀτρείδου ὑπὸ χερσίν. et 262, αὐτοὶ ὑπ' Ἀτρείδῃ πότμον ἀναπλήσαντες, per eum fato expleto. et 309, πυκνὰ καρήατα ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν, multi de exercitu occidebantur ab eo. νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι, nunc sane illuxit dies, a Trojanis vinci nos, Ν, 98. et 434, τὸν ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε, hunc per Idomeneum occidit Neptunus. ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι, pro, ὑπὸ βίας Πηλείδου, i. e. per Achillem, Ο, 614. et 637, ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διῒ πάντες, fugabantur per eum. τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασεν Ἄρης ἔγχεϊ, hunc, per Patroclum, interfecit Mars hasta, Π, 543. ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης, Ρ, 758, coll. 755, s. sic acti ab Ænea et Hectore Græci, acutum clamantes abibant, et obliviscebantur pugnæ. ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι, Σ, 417. pro ὑπὸ ἄνακτι, sub hero suo ibant valide, ancillæ, sustentantes eum. et h. l. ordinarius ablativus loci vel objecti. αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ ναιετάουσι πόληες, quæ enim sub sole urbes habitantur, Δ, 44, pro quo tamen recentiores magis dicunt ὑφ' ἥλιον. sed ablativus est attice. sic dicitur, ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι, ὑφ' ἡγεμόνι τάττεσθαι, ὑπὸ σκότῳ πράττεσθαι. sic et, κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι, Ν, 405, occultabat se sub clypeum. et 408, τῇ ὕπο, sub hoc. στῆ ὑπὸ Αἴαντος σάκεϊ, sub ejus clypeo tectus stetit, Θ, 267, coll. 271. τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν Ἄλκηστις, Β, 714, quem ex et sub Admeto genuit præstantissima fœmina Alcestis: quæ phrasis quoque est Attica; naturæ etiam rei apta, vir enim est caput uxoris, sic hæc phrasis est et 728, τὸν ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ. et 742. et 820, τὸν δ' ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκεν Ἀφροδίτη, sc. Æneam, peperit Venus ex Anchise. Ε, 313. Η, 469. Ξ, 492. τείχει ὑπὸ Τρώων, Ρ, 404, ad murum, sub muro, prope. sic et 558. Φ, 277. Ψ, 81. ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον pro ἔλειβον, sub palpebris lacrimas fundebant, Ν, 88, quæ phrasis est admodum frequens in poëta. κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε, oculos Jovis sopi mihi, O Somne, Ξ, 236. ὄσσε λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι, Ο, 608, oculi fulgebant sub terribilibus superciliis. οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν, nam nunquam clausi fuerunt oculi sub palpebris meis, Ω, 637. ὤλετο ὑπὸ γαμφηλαῖς λέοντος, periit sub maxillis leonis, Π, 489. et 490, ὑπὸ Πατρόκλῳ, ab eo. ὑπὸ στέρνοισι κονίη ἵστατο ἀειρομένη, sub pectoribus equorum currentium pulvis stabat excitatus, Ψ, 365. ἐμπέσοιεν κονίαις ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν, incidant in pulverem cæsi ab hostibus, Ζ, 453. ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισι, sub viris deterioribus, Ο, 513. ὑφ' ἅρμασιν ἵππους, equos ad currum junctos, Θ, 402, 416. ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, solverunt ex jugo, Σ, 244. ὑπὸ κρασὶν δὲ ἔχον ἀσπίδας, sub capitibus habebant scuta, dormientes, Κ, 152. λέοντε ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, Ε, 555, nutriti a matre. Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε, Ζ, 159, Jupiter enim ejus sceptro subjecerat, sc. illum. sic, οἳ ὑπὸ σκήπτρῳ, sub sceptro ejus, Ι, 156, 298. πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ, a vento stridente, Ν, 590. Ψ, 215. ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι, sub auriga consueto, Ε, 231. ἔβη θεῶν ὑπὸ πομπῇ, comitibus diis, Ζ, 171, *unter Gottes gutem geleite, (under God's good guidance.)* πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, Ι, 468, s. ubi ὑπὸ et ἐν idem notant: ignis, alius in porticu aulæ, alius in vestibulo domus ipsius. ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη, ab ipsis excitabatur pulvis, Λ, 151. ἄταλλε δὲ κήτεα ὑπ' αὐτῷ, Ν, 27, exsultabant cete prope ipsum, Neptunum. ὑπὸ νέφεσιν ἧστο, sub nubibus et in nubibus sedebat, Ν, 523. et 667, νούσῳ ὑφ' ἀργαλέῃ φθίσθαι, morbo a gravi moriturum eum esse. ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι, infra ad oram clypei, Ο, 645. ὑπὸ λαίλαπι, a nimbo, Π, 384, ubi est pro genitivo. ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα, Ω, 636, somno dulci oblectemur. (sic et δ, 295.) et 644, δέμνια ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, sub porticu, lectos dormitorios. (sic et δ, 297.) et 782, ὑφ' ἁμάξαις βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν, sub curribus jungebant. οὐτάμενοι χερσὶν ὑπὸ Τρώων, a manibus horum vulnerati, Λ, 826. ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον, sub axes curruum cadebant viri, et ad axes, Π, 378. βοῶν ὑπὸ ποσσὶ, boum sub pedibus, Υ, 497, coll. 498. ὑπὸ Σατνιόεντι, prope illum locum, Φ, 87. et 208, χέρσ' ὑπὸ Πηλείδου καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα, pro ὑπὸ χερσὶ καὶ ἄορι. ὑπὸ κεύθεσι γαίης, sub latebris terræ, Χ, 482. ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι, α, 186, prope ad Neium

sylvosum, conf. R. cave ibi legas, Ὑποννήϊῳ, una voce, quasi id esset nomen portus illius; ut quidam dormitantes somniarunt. et 131, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, ubi ὑπὸ potest concipi avulsum, pro ὑπῆν, suberat pedibus scabellum. ὤλετο ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο, γ, 235, periit dolo eorum. et 304, δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ, subjiciebatur sub eo populus. et 476, ἵππους ζεύξατε ὑφ' ἅρματι, coll. 478, ἔζευξαν ὑφ' ἅρμασιν. priore tamen loco aptius paullo legitur ὑφ' ἅρματα, sc. ἄγοντες. πνοιῇ ὑπὸ Ζεφύροιο, sub flatu Zephyri, spirante eo, δ, 402. et 403, κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι, in spelunca. et 790, ἤ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη, an a procis interimeretur. γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν, η, 68, mulieres nuptæ. et 193, πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ, sub nostra deductione. ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων, θ, 86. et 522, δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς. κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, ι, 329, occultans id sub fimo: ubi conf. κόπρος. πῦρ ἀνέκαιεν ὑπὸ τρίποδι, κ, 359. γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ, a molli senecta, confectum te, λ, 135, quæ mortis species est optima. et ὑπὸ ibi est pro ἐν. sic et ψ, 283. ὑπὸ κροτάφοισιν, sub temporibus, in genis, λ, 318. ὑπὸ πληγαῖς ἱμάσθλης, sub et a verberibus scuticæ, ν, 82. ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες κείμεθα, sub armis contracti jacebamus, ξ, 474, coll. 479. et 533, πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ, sub saxea spelunca. ἡ δὲ τρία ἄλεισα κατακρύψασα ὑπὸ κόλπῳ, occultans tria pocula in sinu suo, ο, 468, *im busen, (in her bosom,)* sub uberibus. ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον, π, 219. αὐτὸς ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη, a procis occideretur, ρ, 252. καὶ τὸν Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι, σ, 155. et 373, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ, cederetque gleba sub aratro. εἰ κ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας, τ, 488, si deus sub me domuerit procos. sic et 496, ὑπὸ σοί γε. sic φ, 213. καὶ τὰς μὲν (αἶγας) κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ, υ, 176, alligavit sub porticu. sic et 189. δῶσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα, φ, 341. et 390, κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς, jacebat sub porticu rudens, *ein tau, (a rope.)* Ἀφροδίτης, ἣν ὑπὸ μνηστῆρσιν εἶχον, ancillæ illæ, χ, 445. et 449, κατετίθεσαν αὐτοὺς ὑπ' αἰθούσῃ αὐλῆς. ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα, ψ, 255. Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ, a manibus istius, ω, 97. et 203, ὑπὸ κεύθεσι γαίης, apud inferos. cum accusativo notat, sub, ad; *unter, gegen, an, zeitwährend, (under, towards, to, during.)* ἀλλ' ὅτε δὴ τάχα ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος ἵξεσθαι, Λ, 181, sed cum jam pæne perventurus esset ad urbem et altum murum. ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων, sub urbem vagans, Σ, 281. Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπὺ, sub monte alto Cyllenes, *an dem gebirge, (at the foot of the mountain,)* B, 603. λαὸν ἀγαγόντες ὑπὸ τεῖχος, exercitum ducentes ad murum, Δ, 407. δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας, hostes subeuntes ad murum, M, 264. τρέσε δ' Ἕκτωρ τεῖχος ὑπὸ Τρώων, X, 144, territus fugiebat Hector sub muro Trojano, prope ad murum, *unten an der mauer, (under the wall.)* εἶμι ὑπὸ γαῖαν, vado sub terram, i. e. morior, Σ, 333. Ἐρινύες, αἵτ' ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται, Furiæ, quæ sub terra homines puniunt, T, 259. νεκρὸν νέεσθαι ὑπὸ ζόφον, ut mortuus eat ad inferos, Ψ, 51. πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον, quomodo ivisti ad inferos? λ, 57. ἱεμένων Ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον, υ, 356, euntium versus Erebum ad inferos. ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ἵππους, sub jugum duxit equos, E, 731. sic et Ψ, 294, 300. βοῦν, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ, K, 293. γ, 383. ὀϊστὸς ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησε, sagitta sub osse et ad os penetravit, N, 652, ita ut emineret. E, 67, ὑπ' ὀστέον ἤλυθε ἀκωκὴ, in os ingressa est cuspis. ἱμὰς ὑπὸ δειρὴν, lorum sub collo, Γ, 371. βάλε λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, feriit jugulum sub mento, N, 388, ut appareat, hunc accusativum poni ad quæstionem ubi, et quo. ὑπὸ κῦμα θαλάσσης ἔδυσαν, subierunt fluctum maris, Σ, 145, Nereides. ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα, et sub, i. e. in, speluncam compellit oves, Δ, 279, ubi est pro εἰς, ut sæpe. πάντα ὑπὸ μηνιθμὸν, omni tempore quo iratus fui, Π, 202, ὅλον τὸν καιρὸν μοὶ τῆς μήνιος, quod erat tempus sedecim dierum. παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα δύεν, ut puer sub matrem subit, Θ, 271, i. e. ad matrem se applicat, ut ad majorem et præsidii aliquid in se habentem. ὅσοι εἰσὶν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, E, 267, quotquot sunt in universo. τὸν βάλε ὑπὸ κληῗδα μέσην, P, 309, percussit sub jugulum medium. ἄντυγα ὑπὸ πρώτην, ad primam et extremam oram clypei, Y, 275. αὐτοὶ πτῶσσον ὑπὸ κρημνοὺς, Φ, 26, occultabant se trepidi sub crepidines. νύκτα ὑπὸ τήνδε, sub hanc noctem, pro κατὰ, X, 102, *gegen diese nacht, (towards night.)* et 307, τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, quod ei ad latus pendebat. ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν, Ω, 274, sub angulo flexum innexuerunt. ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, sub Trojam, i. e. ad, nam Troja sita erat in colle, B, 216. 249, 673. ἵνα μή οἱ ἕποιτο ὑπὸ Ἴλιον, ne eum sequeretur ad Trojam, Ψ, 297, quod attice quoque alibi dixit ὑπὸ Ἰλίῳ. ἤλθετε ὑπὸ Τροίην, δ, 146. ὡς ὅτε ὑπὸ Τροίην (ubi alii legunt Τροίῃ) λόχον ἀρτύναντες ἤγομεν, ξ, 469, insidias parantes duximus sub Trojam. ὄρνιθες πολλοὶ ὑπὸ αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσι, β, 181, multæ augurales aves sub splendore solis volant, i. e. ὑφ' ἡλίῳ vel ὑφ' ἥλιον, sub sole. hinc composuere recentiores suum, τὸ ὕπαυγον. ἤδη γὰρ φάος οἴχεται ὑπὸ ζόφον, jam in occasu est sol, γ, 335. et 476, ἵππους ζεύξατε ὑφ' ἅρματα ἄγοντες, jungite equos ad currum ducentes eos. sic et ο, 47. ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε, δ, 445, ambrosiam cuique sub naso posuit: ut odor teter phocarum pelleretur. ὑπ' οὐδὸν αὐλῆς, η, 130, ad limen aulæ, prope ad anteriorem partem ejus. ὑπὸ ζυγὰ δῆσα τοὺς, ad transtra alligavi eos, ι, 99. et 433, λασίην ὑπὸ γαστέρα ἐλυσθεὶς, sub ventre villoso contrahens me. πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον, quomodo venisti ad inferos, λ, 154. et 252, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο, in mare immersit se, Neptunus. et 497, οὐ γὰρ ἐγὼν, ἐπαρωγὸς (adjutor et defensor sum ei) ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, sub sole, inter vivos. et 618, κακὸν μόρον (malum fatum) ἐγὼν ὀχέεσκον (sustinui) ὑπ' αὐγὰς

ἠελίοιο, in vita mea. ὑπὸ ζυγά, sc. κατέθηκε, sub transtra deponi curavit, ν, 21. εἴπου ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, ο, 348, si modo vivunt. γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην, sub terram ire vellem, i. e. mori, υ, 81. et 278, ἀγείροντο ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν, in nemus umbrosum conveniebant. ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, jacebat sub sella contractus, χ, 362, coll. 364. στὰς ὑπὸ ὄγχνην, stans sub piro, ω, 233. χθιζὸν ὑπ' ἠοῖον, sub hesternum matutinum tempus, δ, 656, i. e. heri mane, *gestern frühe, (early yesterday.)* sed Σ, 302, est adjectivum compositum ὑπηοῖοι, nos matutini: uti et Θ, 530: quibus locis oscitantes quidam scripsere ὑπ' ἠοῖοι. ὑπ' sæpe est pro ὕπεστι, ut ι, 135, ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας, nam valde pingue subest solum. alibi et adverbialiter positum potest intelligi. ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα, subtus gemebat quasi terra, Β, 95. τρομέει δ' ὕπω φαίδιμα γυῖα, subtus tremebant pedes, Κ, 95, et accentus retrahitur, quando postponitur suo verbo, cujus adverbium est. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο, subtus movebant se tibiæ, Σ, 411. et 347, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον, pro ἔδαιον, subtus accendebant ligna: ubi avulsum potest videri, pro ὑπέδαιον. κάματος δ' ὑπὸ γυῖα ἐδάμνα, lassitudo subtus domabat artus inferiores, Φ, 52. sic et 270. ἵπποι θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι, δ, 636, equæ, et sub illarum uberibus muli. sic et φ, 23. ellipticum ὑπὸ est Π, 709, οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, sc. δουρὶ, supplendum ex 708, neque ab Achillis hasta. avulsum manifesto ὑπὸ est Δ, 421, pro ὑφεῖλεν. Λ, 117, pro ὑφικάνει, subit. et 624, pro ὑπῆσαν, suberant. Ν, 395, pro ὑπαλύξας. Ξ, 347, ὑπέφυεν πόαν, ὡς ὑπεστρῶσθαι, ut substerneretur jacentibus. Π, 588, pro ὑπεχώρησαν. et 805, λύθεν δ' ὕπο γυῖα, pro ὑπελύθησαν. sic et σ, 340. Ρ, 316, quoque est pro ὑπεχώρησαν. Σ, 319, pro ὑφαρπάσῃ, surripuerit. et 375, pro ὑπέθηκεν. et 570, pro ὑπήειδε, succinebat. Φ, 57, pro ὑποφυγὼν, subterfugiens, et scribendum ibi ὕπο postpositum. et 364, pro ὑπόκειται. Ψ, 108, πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, pro ὑπῶρσε, incitabat omnibus. sic et 153. Ω, 507. ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο πέδιλα, pro ὑπεδήσατο, α, 96. et 130, pro ὑποπετάσας, substernens. τρέμεν δ' ὕπο γυῖα ἑκάστου, λ, 526, pro ὑπέτρεμεν. postpositi exempla sunt et, Ν, 407, τῇ ὕπο ἔλυσεν ὕφ' ἵππους, pro ὑπέλυσεν, Ψ, 513, τῷ δ' ὕπο, μ, 104. κακῶν δ' ὕπο, sub mala, in mala, υ, 53, φυγὼν ὕπο, ι, 17. ponitur sæpe ὑπὸ cum nomine, cui addita paragoge φι: ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο ἵππω, pro ὑπ' ὀχέων, sub curru dirigebat equos, Θ, 41, 136. Ν, 23. Ψ, 7, 130. ὑπὸ ζυγόφιν, pro ζυγοῦ, Τ, 404. ὑπὸ κράτεσφι, pro κρατῶν, sub capitibus, Κ, 156. sæpe et cum addito ἐκ occurrit, ὑπ' ἐκ βελέων, Δ, 465, ubi ὕπ' avulsum intelligi potest a præcedente εἷλκε, pro ὑφεῖλκε. sic et ὦσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο, Ε, 854, depulit a curru. et, si re vera est postpositum, scribendum est ὕπ'. λύσατε ὑπ' ἐξ ὀχέων, Θ, 504, coll. 543. ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, pro ὑποφέρονται, Ο, 628. et 700, φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. ὑπ' ἐκ μήλων αἱρούμενοι, pro ὑφαιρούμενοι, Π, 353, ἐκ τῶν βοσκημάτων. φεύγεσκεν ὕπ' ἐκ ὀρυμαγδοῦ, Ρ, 461. et 581, νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσεν, pro ὑπέρυσεν, et 589, ubi potest esse pro ὑπαείρας, suscipiens. ὑπ' ἐξ Ἐρέβους, subtus ex Erebo, λ, 37, quod exemplum ostendit, posse in talibus ὑπὸ et adverbialiter concipi. Vide sub Γυῖον, prope initium.

ὑποβάλλω, (Βάλλω) subjicio. ὑπένερθε δὲ λῖθ' (λῖτα) ὑπέβαλλεν, i. e. ὑπετίθει, κ, 353, supposuit, *legte drunter, (put underneath.)* metaphorice notat et, loquentem interpellare. οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, pro ὑποβάλλειν, Τ, 80, neque convenit interpellare; quod et æolice scribitur ὑββάλλειν, nam Æoles non amant spiritum asperum. dubitatur nonnihil, quis sit sensus hujus verbi in hoc Agamemnonis exordio. Finxit autem poëta eum ita loquentem, quia varii affectus tunc animum ejus sollicitabant; gaudii, pudoris, pœnitentiæ, et qui alii in tam elato animo tali tempore esse poterant. primum est animadvertendum, quod surrexerit ex sede sua, sed non in medium processerit ex more: deinde, quod multa fuerit circumstantium admurmuratio, ob gaudium de Achille placato; quam rex vult compescere: denique vetat, ne quis, etsi valde peritus et doctus, se loquentem interpellet; et interdicit hanc interpellationem, quia fabulam longiorem, excusandi sui causa, suumque errorem cum Jove summo communicandi, exorsurus erat; quam quis, paullo peritior, non intellecto statim regis consilio, potuerit interloquendo turbare. quod hoc verbum hanc vim habeat, apparet ex ὑποβλήδην, quod confer. postremo postulat rex, ut multitudo sileat, quia ipse æger ex vulnere accepto, non nimis intendere vocem poterat. Vide sub βάλλομεν, prope finem.

ὑποβλήδην, (Βάλλω) adverb. interpellando sermonem alterius. *ins wort fallend, nicht ganz ausreden lassend, (interrupting one who is speaking.)* τὸν δὲ ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεὺς, Α, 392, ὑποβλητικῶς. nam ὑποβάλλειν sæpe est, ἄλλου λέγοντος μὴ ἀνασχέσθαι ἀπαρτισθῆναι τοὺς λόγους αὐτοῦ, ἀλλ' ὑποβαλεῖν τοὺς ἑαυτοῦ. alibi ὑποβάλλειν notat et, admonere. alibi, subjicere infantem, qui inde dicitur ὑποβολιμαῖος, supposititius. alibi, per interpretem loqui. ὁ ἡ ὑπόβολος, pignori datus, *verpfändet, (pledged:)* sed ὑπώβολος est ab ὁ ὀβολὸς, et notat τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβολιμαίῳ τόκῳ, *auf pfennig-zins versezt, (subject to the interest of a penny.)*

ὑπόβρυχος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) ab aquis sonantibus submersus. τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδὲ δυνάσθη αἶψα μάλα ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς, ε, 319, ubi sermo est de Ulysse, qui ex fracto navigio in mare prociderat: ipsum igitur submersum diu fecit unda, neque poterat nimis cito emergere ex impetu magnæ undæ; nam ὑπὸ pertinet ad ὁρμῆς. est ibi neutrum plurale, adverbialiter: nisi velis nominativum fingere ὑπόβρυξ, υχος. vel dicere, accusativum singularem ex ὑπό-

βρυχον mutatum poëtice in declinationem tertiam, quod insolens minime est. sed præstat, adverbialiter neutrum positum putare.

ὑποδαίω, f. αῶ. (Δάω) subaccendo. ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον, Σ, 347, divisim pro ὑπέδαιον, subter accendebant sub tripode. recentiores dicunt ὑποκαίειν ξύλα τῷ τρίποδι. sic et Θ, 436. est ergo, ὑποκάτω τοῦ τρίποδος ἀνακαίειν ξύλα. ex hoc sensu ligna dicuntur δανὰ, et κάγκανα, τὰ εἰς τὸ δαίεσθαι ἐπιτήδεια.

ὑποδαμνάω et ὑποδάμνημι, (Δάω) domo et subigo sub. ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατα ἐδάμνα, Φ, 270, et conf. δαμνάω, ubi simile exemplum. εἰπέ μοι, ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, an sponte subigeris et superaris? γ, 214. sic et π, 95.

ὑποδέγμενος pro ὑποδεχόμενος, vide sub ὑποδέχομαι.

ὑποδείδω, f. είσω. (Δίω) timeo aliquem. cum accusativo. τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοὶ, Α, 406, *vor dem furchten sie sich, (they are afraid of him.)* οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκὰς, nec vires eorum timebant nec clamores atroces, Ε, 521, pro ὑπεδεδιείεισαν plusquamp. med. i. e. ἐδειλίασαν. οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες (δ ob metrum duplicato) ὁμοκλὴν, Μ, 413, regis reveriti acclamationem hortatoriam. αἴκε σε ὑποδδείσαντες Τρῶες ἀπόσχωνται πολέμοιο, Σ, 199. ὄφρα, σε ὑποδδείσας, ἀλκῆς λάθωμαι, Χ, 282, ut, te metuens, roboris mei obliviscar. ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν, Ψ, 417, 446, ubi de equis, sicut supra de Lyciis copiis. πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν, Ω, 265, de filiis Priami. reveriti cum reverentia. ut ergo et hoc verbum reverentiam notet. θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, β, 66, at deorum revereamini iram. μή τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ, ne quis præ metu se subduceret mihi, ι, 377. ἡ δέ σε ὑποδδείσασα, hæc metuens te, Circe, κ, 296. δῆμον ὑποδδείσας, π, 426, nam valde terribilis est ὁρμὴ δημοτική. μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδια ὅμιλον, ρ, 564.

ὑποδέκομαι, vide ὑποδέχομαι.

ὑποδεξία, ίας. ἡ. (Δέκω) copia ad excipiendos hospites. ab ὑποδέχομαι factum nomen. *vorrath und vermögen zur aufname eines gastes, (provision for the entertainment of a guest.)* et in genere, facultas ad suspiciendum et ferendum aliquid. πᾶσά τοι ἐστὶ ὑποδεξίη, πολέεσσι δ' ἀνάσσεις, Ι, 73, i. e. περιουσιάζῃ τοῖς ἀναγκαίοις, καὶ πάντα ἔχεις τὰ πρὸς ξενίην καὶ ὑποδοχὴν γιγνόντων ἐπιτήδεια.

ὑποδέχθαι pro ὑποδεδέχθαι, vide sequens.

ὑποδέχομαι, f. έξομαι. et ὑποδέκομαι. (Δέκω) excipio, *nehme auf. (I receive.)* ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο, Ι, 476, is me benigne suscepit, pro ὑπεδέκετο, vel ὑπεδέχετο, per syncopen. δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, timebant suscipere id in se, Η, 93, per Æolicam syncopen pro ὑποδεδέχθαι, infin. præt. perf. passivi deponentialiter. ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο, ille id ei lubens pollicitus est, β, 387, ut ergo ὑποδέχεσθαι sit quoque, aliquid faciendum in se recipere. sic et ὑπίσχετο ponitur. ἔχαιρε δὲ, ὅτι μιν ὣς ὑπέδεκτο, quod eum sic exciperet, ξ, 52. et 54, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο, per syncopen pro ὑπεδέκεσο, imperf. med. quod me lubens excipiebas. et 275, ἔτι γάρ νύ με πῆμα ὑπέδεκτο, adhuc me aliud malum excipiebat. ὅς μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, υ, 372. ψ, 314. τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι, Σ, 59. et 89, ὑποδέξεαι, excipies. et 440, ὑποδέξομαι. sic et τ, 257. πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ, π, 70. Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ τὸν, Ζ, 136. sic et Σ, 398, μέ. στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος, χ, 460, triste eos excipit cubile. βίας ὑποδέγμενος (pro ὑποδεχόμενος) ἀνδρῶν, violentias hominum suscipiens, ν, 310. π, 189.

ὑποδέω, f. ήσω. (Δέω) subligo, *ich binde unten dran, (I bind underneath.)* vox propria de pedibus, sicut ἀναδέω de capite. hinc factum est nomen τὸ ὑπόδημα, calceamentum: pro quo Homerus fere semper ponit τὰ πέδιλα. ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, Β, 44, pro ὑπεδήσατο, pedibus nitidis, i. e. non succulentis modo sed et bene lotis, subligavit pulcra calceamenta. et de Minerva, ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, α, 96. sic eadem phrasis est β, 4. δ, 309. de Mercurio, ε, 44. porro ο, 549. ὁ δὲ εἵλετο χερσὶ πέδιλα. δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ, πόλινδε ἴεν, de Eumæo, π, 155. vide et ρ, 2. υ, 126. ὡς αὐτοὶ ὑπὸ οἴων στέρνοισι δέδεντο, pro ὑπεδέδεντο, quod illi subligati essent ventribus ovium, ι, 443, de sociis Ulyssis ex antro Polyphemi evadentibus. διαδέομαι et de capite ponitur, unde est τὰ διάδημα: et de toto corpore.

ὑπόδημα, ατος. τό. (Δέω) calceamentum. quod Homerus multo sæpius vocat τὸ πέδιλον. ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα, ο, 368. ποσίν τ' ὑποδήματα δοίην, σ, 360. et vox ὑπόδημα est genus, cujus plures possunt esse species; sicut oppositum ejus τὸ ἀνάδημα. Vide supra, et sub πέδιλον.

ὑποδμὼς, ωός. ὁ. (Δάω) minister, servus. idem qui ὁ δμὼς, abundante præpositione: nisi quod tamen paullo honestius notet. ἀθάνατος Πρωτεὺς, Ποσειδάωνος ὑποδμὼς, δ, 386.

ὑπόδρα, (Ὄρω) adverb. ex obliquo intuens: qui est gestus intuentis cum aliqua indignatione aut ira. ὑποβλεπτικῶς διορῶν. ὑπόδρα ἰδὼν, Β, 245. Α, 148. Δ, 349, 411. Ε, 251, 888. Κ, 446. Μ, 230. Ξ, 82. δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν, admodum torve intuitus, Ο, 13. Ρ, 141, 169. Σ, 284. Υ, 428. Χ, 260, 344. Ω, 559. Θ, 165. ρ, 459. σ, 14, 336, 387. τ, 70. χ, 34, 60, 320. hoc ὑπόδρα ἰδεῖν exprimit, ὡς τῆς ὄψεως μὴ κατὰ φύσιν ἐχούσης τοῖς ὀργιζομένοις, ἀλλά πως παρατιθεμένης καὶ ὑποβαλλομένης; hinc et ὁ βλοσυρὸς, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, ὁποῖόν τι καὶ οἱ φύσει τὰς ὄψεις διεστραμμένοι πάσχουσι, qui παραβλέπειν dicuntur, *schielen, (to squint.)*

ὑποδράω, f. άσω. (Ὄρω) subministro, administro. οἵ σφιν ὑποδρώωσιν, qui illis ministrant, qui ministri eorum sunt, ο, 332. pro ὑποδρῶσι, ea mutatione ut sub simplici δράω est notata. cæterum sermo est de elegantibus pueris et ministris procorum.

ὑποδρέμω, (Τρέω) sub curro, *ich unterlaufe, (I run under.)* ὁ δὲ ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων, ille proclinato corpore subter telum contra se intentatum accurrit et prehendit supplex genua adversarii, Φ, 68. sic, ἡ δὲ, κ, 323.

ὑποδρηστὴρ, ῆρος. ὁ. ("Ορω) minister, qui opus facit. idem qui δρηστὴρ, in sensu ministerali. οὔ τοι τοιοίδε εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων, sc. μνηστήρων, non sane tales sunt ministri illorum, qualis tu es, ο, 329—333, ubi pueri delicati ad mensam describuntur.

ὑποδύνω, vide ὑποδύω.

ὑποδύσομαι, (Δύω) subeo, succedo. it. subtraho me. novum verbum ex futuro sequentis factum; cujus imperfectum est ὑπεδυσόμην. οὔς ὑπ' Ὀδυσσεὺς δύσετο, pro ὑπεδύσετο, ι, 481, 482, et notat κρύψιν τινά: ὑπήλυθεν. θάμνων ὑπεδύσετο, ζ, 127, ubi est, ὑπεξῆλθεν ἐκ τοῦ τόπου, ut ergo pro vario casu verbi ipse significatus variet.

ὑποδύω, ύνω, ῦμι. (Δύω) idem. ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι φερέτην, Θ, 332. Ν, 421. ὑποδύντε μάλα ὦκα φέρετε νεκρὸν, Ρ, 717. ὑπὸ κῦμα ἔδυσαν, pro ὑπέδυσαν, Σ, 145. ἦγε ὑποδῦσα θαλάσσης κόλπον, δ, 435. et 570, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο. πᾶσιν δ' ὑπέδυ γόος, κ, 398, omnes incessit luctus.

ὑποείκω, f. ξω. (Εἴκω) concedo, *ich gebe nach, (I yield.)* ἀλλ' ἤ τοι μὲν ταῦτ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι, σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δέ μοι, Δ, 62, in hisce concedemus nobis invicem, *wollen uns was nachgeben und zugestehen, (we shall give way to one another,)* inquit Juno ad Jovem. pro κατὰ ταῦτα. νῦν μέν κε νεμεσηθεὶς ὑποείξω, nunc sane, indignatus licet, cedam, Ο, 211. et 227, ὑπόειξε, cessit; quod non pertinet ad χεῖρας, nam hic accusativus pertinet ad νεμεσηθείς. νεῶν (sc. ἀπὸ) δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ, cedebant a navibus coacti, Π, 305, et quidem sic, οὐ νῶτα δείξαντες, ἀλλ' ὁρῶντες πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐν τῷ ἀναποδίζειν. οὐδ' ὑποείκειν, Υ, 266, non cedere, sc. solent, divina arma humanis viribus; non superari solent, ut per ea transitus vulneri pateat. τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεὺς, personatus nimirum, π, 42, huic sedem adeunti cedere loco volebat pater, ἐξεχώρησε τῆς ἕδρας ἀναστὰς, διὰ τιμὴν τοῦ ἐπιόντος. εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ, σ, 373. videtur esse pro ὑποείκοι, cedat gleba aratro, i. e. si terra sit arabilis. εἰ δή σοι (κατὰ) πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, si tibi in omni re concedere vellem, Α, 294. νῦν μέν σοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς, Ψ, 602. οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι, μ, 117, neque diis cedes?

ὑποζεύγω, et ὑποζευγνύω. f. εύξω. ("Αγω) subjungo, adjungo. ἡμιόνους θ' ὕπαγον (ὑπῆγον) ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ, pro ὑπέζευξαν, ζ, 73. ὑποζεύξω δέ σοι ἵππους, ο, 81, et subjungam tibi equos, sc. sub jugo. hinc est ζυγόω, f. ώσω, i. e. ἄγω ὑπὸ ζυγὸν τὶ τῶν ὑποζυγίων, *ich spanne ein wagenthier an, (I harness an animal to a carriage.)* hinc et τὸ ζύγωθρον, ου, i. e. μοχλὸς, συνέχων τὰς δύω θύρας, qui et ὀχεὺς dicitur.

ὑποθερμαίνω, f. ανῶ. (Θέρω) subcalefacio, tepefacio. ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, gladius tepebat sanguine, Π, 333. Υ, 476.

ὑποθημοσύνη, ης. ἡ. (Θέω) consilium, præceptum. ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης, Ο, 412. π, 233. ὑποθήκαις. Vide sub ὑποτίθημι.

ὑποθωρήσσω, f. ήξω. ("Ορω) clam armo. λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο, Σ, 513, ad insidias faciendas armabant se, κρύφα καὶ δολίως ὡπλίζοντο, clam instruebant se.

ὑπόκειμαι. (Κῶ) subjaceo. ὑπόκειται ξύλα κάγκανα, subjacent ligna arida, Φ, 364, sub lebete.

ὑποκινέω, f. ήσω. ("Εω) subter moveo, paululum moveo. ζεφύρου ὑποκινήσαντος κῦμα, Δ, 423, i. e. ἠρέμα τὸ πρῶτον εἰς φρίκα διασαλεύσαντος.

ὑποκλίνω, (Κλάω) sub flecto, depono. σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, in juncis decubuit, proclinatus est, ε, 463, adoraturus.

ὑποκλονέω, (Κλάω) turbo sub aliquo et per aliquem. τούτους ὑποκλονέεσθαι ἐάσω Ἀχιλῆϊ, Φ, 556, coll. 554, φοβέεσθαι, in fugam agi, et 558, φεύγειν.

ὑποκλοπέω, (Κάρα) furtim occulo, occultando eripio. εἴ τις ἀνδρῶν ἔτι ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, χ, 382, furtim lateret et se subducere vellet, κρύπτοιτο. nam hoc verbum est proprium ad significandam ἐπίκρυψιν. hinc est et ὁ κλοπεὺς, fur.

ὑποκρίνω, (Κάρα) secerno ex aliis. ὑποκρίνομαι, media forma est apud Homerum et apud Ἴωνας pro ἀποκρίνομαι, respondeo: quæ notio et apud Thucydidem Atticum obvia. hinc et in tragœdiis ὁ ὑποκριτὴς est, ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ, qui choro respondet: sed de ista δραματικῇ ὑποκρίσει nihil novit poëta; multo minus de notione illa recentiorum, qua ὁ ὑποκρινόμενος et ὁ ὑποκριτὴς est, ὁ μὴ ἐκ ψυχῆς λέγων ἢ πράττων, μηδὲ ἅπερ φρονεῖ, ὁποῖοι οἱ σκηνικοί. ὥς σοι ὑποκρίνονται, quemadmodum tibi respondent, Η, 407. σοὶ δὲ ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, β, 111. μερμήριξεν, ὅπως αὐτῷ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας, ο, 170, i. e. ἐμελέτα σκεπτόμενος, πῶς ἂν προσηκόντως νοήσας ἀποκριθείη, cogitabat studiose, quomodo ei justo modo responderet prudenter: ubi tamen simul inest notio interpretandi signum cœlo missum. sic enim est, Μ, 228, ὧδέ κε ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, sic sane interpretans responderet vates; et θεοπρόπος est ὁ εἰπὼν τὸ ἐκ θεοῦ. ἀλλ' ἄγε, μοὶ τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, τ, 535, sed age, interpretare mihi hoc somnium; et 555, οὔπως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, declarare somnium: ut ergo in specie notet, θέσθαι ἀπόκρισιν ἐπὶ ὀνείρου ἢ τέρατος λύσει. unde postea dictus est ὁ ὀνειροκρίτης, ου. nam cum judicio et discretione accurata est respondendum. ὁ ὑποκρινόμενος ἢ ἀποκρινόμενος (a κρίνω, i. e. διαχωρίζω) est, quia respondens, ἑαυτὸν ἀποκρίνων, i. e. τῶν ἄλλων ἀποχωρίζων, λαλεῖ ἃ λαλεῖ.

ὑποκρύπτω, (Κάρα) occulo sub. πᾶσα (ναῦς) ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, O, 626, tota navis spuma maris contegitur.

ὑπόκυκλος, ου. ὁ ἡ. (Κύλω) a parte inferiore rotundus et concavus. τάλαρον ὑπόκυκλον ὄπασεν, calathum inferne rotundum et cavum, δ, 131.

ὑποκύομαι, f. ύσομαι. (Κύω) prægnans fio, imprægnor ab aliquo. ἡ δὲ ὑποκυσαμένη (et in textu Sigma est ob metrum duplex) διδυμάονε γείνατο παῖδε, Z, 26, i. e. ὑπ' αὐτοῦ (coll. 25) ἔγκυος γενομένη. ἵπποι ὑποκυσάμεναι ἔτεκον πώλους, Y, 225, ἐγκυμονήσασαι. ἡ δὲ ὑποκυσαμένη ἔτεκε τὸν, λ, 253, coll. 245.

ὑπολαμβάνω, (Λήβω) infra capio. ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα, pro ὑπέλαβε, Γ, 34, coll. Ξ, 506. σ, 87. ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοὺς, ω, 49.

ὑπολάμπω, (Φάω) adfulgeo, adluceo. δαΐδων ὑπολαμπομενάων, facibus adfulgentibus, Σ, 492, de deductione sponsæ. et de cubitum itione, τ, 48. de lectisternio, ψ, 290. *unter der erleuchtung der fackeln, (by torch-light.)*

ὑπολείπω, (Λίπω) relinquo, reliquum facio. ἃ τῇ προτέρῃ (ἡμέρᾳ, hesterno die) ὑπέλειπον ἔδοντες, reliquum fecerant (*übrig liessen*) *(left)* cœnantes, π, 50. et id explicat τὸ, χαριζομένη παρεόντων, benigne dans de iis quæ aderant ad manum. erant ergo κρέα ἕωλα, carnes hesternæ. πέμπτον ὑπελείπετο ἄεθλον, Ψ, 615, quintum reliquum erat præmium, cæteris jam distributis. sed, ὑπελείπετο ἐν μεγάρῳ, relinquebatur in domo, aliis abeuntibus, τ, 1, 51. η, 230. ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ, et ego relinquar hic, *ich will hier zurück bleiben, und warten bis du hinein bist, (I will remain here, and wait till thou art within,)* ρ, 276, coll. 277, ἐπίμεινον σὺ, exspecta tu hic. et 282, ἀλλ' ἔρχευ προπάροιθεν, (i tu præ me) ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ, hic. sic, ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι, (cubitum i,) ἐγὼ δὲ, τ, 44. ergo Homero τὸ ὑπολείπεσθαι est, ἐκεῖσε μεῖναι, τῶν ἄλλων ὑποχωρησάντων: sed recentioribus Atticis est quoque, ἡττηθῆναι κατὰ δρόμον, καὶ μεῖναι ὀπίσω τῶν συνάθλων, *zurück bleiben im rennen, (to be left behind in the race.)*

ὑπολευκαίνω, (Λύκος) subalbidum facio, *ich mache blass, (I make pale.)* facio ut albidum subemicet. ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί, cumuli palearum subalbicant, E, 502, nam frumentum, longe ante paleas jactum, est ξανθὸν, flavum; paleæ vero, non tam late volantes, sunt albidæ.

ὑπολίζων, ονος. ὁ ἡ. (Λίγω) subparvus, subhumilis. λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν, Σ, 519, homines autem, qui sequebantur duces, Martem et Minervam, quorum statura erat augustior humana, erant admodum humiles et breves statura, sc. si comparentur cum illis numinibus. ponitur ergo ὀλίζων, sicut ὀλίγος, proprie quidem ἐπὶ πλήθους ἢ διωρισμένου ποσοῦ: deinde et, ἐπὶ μεγέθους, de proceritate. nonnunquam et ἐπὶ ἀσωμάτων, e. c. ὀλίγος θυμὸς, non multum vitæ.

ὑπολύω, (Λύω) subexsolvo, dissolvo. sic calceus dicitur ὑπολύεσθαι, sub pede exsolvi et exui. ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους, pro ὑπέλυεν, Ψ, 513, sub jugo exsolvebat equos. οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ, pro ὑπέλυσαν, δ, 39. οἵ ῥ' ὑπ' ἀπήνης ἡμιόνους ἔλυον, η, 5, 6, pro ὑπέλυον. ubi tamen alii legunt ἀπ'. αὐτῶν ὑπέλυσε μένος καὶ γυῖα, Z, 27, i. e. ἐθανάτωσεν αὐτούς. sed de venatore, qui hinnulum jactu teli vulneravit, sed non occidit, O, 581, θηρητὴρ ὑπέλυσε γυῖα νεβροῦ, *hat ihn lahm geschossen, angeschossen, (has lamed it, wounded it.)* εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατα ἔλυσε, pro ὑπέλυσε, continuoque ei genua solvit, i. e. occidit, mori fecit, Λ, 578. N, 412. P, 349. πολλῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, O, 291. Ω, 498. ξ, 69, 236. ὑπέλυσε δὲ γυῖα, Ψ, 726, ubi id dicitur in lucta, quando alter alterum ita ad poplitem ferit, ut ille prolabatur, et genua firmitatem suam perdant. λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα, pro ὑπελύθησαν, Π, 805, genua amittebant firmitatem suam præ nimia lassitudine et λειποθυμίᾳ. sic et, præ terrore subito, de fœminis, Σ, 31. σ, 340. καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται, pro ὑπολέλυνται, H, 6. hinc dicitur κάματος (defatigatio ex labore) λυσιμελής. ὑπέλυντο (pro ὑπελύοντο) δὲ γυῖα, Π, 341, nisi mavis esse pro ὑπελέλυντο. πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, pro, ὑπελυόμην, ι, 463, i. e. ὑποκάτωθεν ἐκ τῶν στέρνων αὐτοῦ ἔλυσά με, nam manibus tenebat infra vellus ejus. σὺ τόνγε ὑπελύσαο (exsolvisti) δεσμῶν, A, 401.

ὑπομένω, (Νέω) maneo sub, suffero, sustineo, firmiter maneo sub aliqua re, exspecto. est etiam verbum bellicum, non terreor periculo et labore. notat plerumque θάρσος: hinc et neutrum adverbialiter, ὑπομενετέον, audacter; et ἀνὴρ ὑπομενετικὸς τῶν δεινῶν, vir qui terribilia audacter subit. translatum verbum ἀπὸ τῶν κιόνων ἢ τοιούτων τινῶν σωμάτων, ἃ, δεξάμενα βάρος ἄνω, ὑπομένουσιν. idem dicitur et ὑποστῆναι: et, quod firmiter substat, de eo dicitur: πάντως ὑφίσταται, i. e. ἐγκρατῶς ὑπὸ ἐκεῖνο ἵσταται: sin minus, ἀνυπόστατον dicitur id quod superincumbit; *was keine feste stütze und grundsäule hat, (what has not a firm base and foundation.)* quamquam ἀνυπόστατον dicatur etiam id quod non exsistit. hinc, ludens aliquis ἀμφιβολίᾳ, dixit, Ῥωμαίων βασιλείαν ἤδη εἶναι ἀνυπόστατον, i. e. vel non tolerabilem aliis, ob potentiam et gravitatem ejus; vel prorsus jam non exsistentem. priori sensu dicitur res etiam ἀνυπόφορος. Ἀργεῖοι δὲ ὑπέμειναν ἀολλέες, E, 498, sustinebant impetum hostilem conferti, nec in fugam inclinabantur. ὁ δὲ οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν Πηνελέου, non sustinuit impetum ejus, Ξ, 488. οὐδ' ὑπέμεινε Πάτροκλον, Π, 814, i. e. οὐκ ἐκαρτέρησε. et ab hoc ὑπομένειν dicta est ἡ ὑσμίνη, pugna, prœlium acre. recentiores amarunt isto sensu adhibere verbum ἀναμένειν. καί μ' ὑπέμεινε, P, 25, et me sustinuit, cum adoriret eum. μὴ Αἴαντα οὐχ ὑπομεῖναι, me

non stetisse firmiter contra Ajacem, P, 174. in Iliade ergo ubique de bellica fortitudine. οὐδ' ὑπέμεινε γνῶναι, non exspectavit donec agnosceretur, α, 410, et notatur ἡ ταχεῖα ὑποχώρησις τοῦ ξένου, discessus celer hospitis. Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, remansit, nec processit ulterius, κ, 232. et 258, αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, ubi idem id de se narrat, *ich blieb stehen, blieb zurück, (I was left behind.)*

ὑπομνάω, f. ήσω. (Νέω) recordari facio. it. astute et subdole ambio sponsam. ὑπέμνησεν τέ ἑ πατρὸς, et memorem eum facit patris, α, 321. αὐτὸν νόστου ὑπομνήνουσα, eum reditus admonitura, ο, 3. αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα, χ, 38, imperf. medii, pro ὑπεμνάεσθε, contr. ὑπεμνᾶσθε, et rursus distracto circumflexo per intersertum α: ejus vivi dolose ambiistis uxorem, ὑπούλως καὶ ψευδῶς, καὶ οὐ κατὰ νόμον, ἐμνηστεύεσθε.

ὑποπεπτηῶς pro ὑποπεπτηχὼς, vide sub ὑποπτήσσω.

ὑποπερκάζω, (Κῶ) nigresco, incipio nigrescere. idem ac περκάζω. ἕτεραι δ' (σταφυλαὶ) ὑποπερκάζουσι, η, 126, i. e. μελαίνονται.

ὑποπετάω, f. άσω. (Πέτω) sub expando. ὑποπετάσας λῖτα, substernens linteum, α, 130, ὑφαπλώσας, ὑποθέμενος εἰς καθέδραν.

ὑπόπλακος et ὑποπλάκιος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) campestris, planus; planitiei adjacens. *in einer niedern ebene gelegen, (situated in a low plain.)* ὃς ἔναιεν ὑποπλάκῳ ὑλήεσσῃ, Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Z, 396, 397. X, 479, conf. Θήβη, in R.

ὑποπτήσσω, f. ήξω. (Πέτω) præ timore abscondo me sub aliquo, lateo sub. πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, B, 312, ubi sermo est de pullis passerculi; sub foliis in arbore in nido suo latitantes; pro ὑποπεπτηχότες, extruso χ, et retento ω nominativi. qui a πτόω (πίπτω) f. πτώσω, derivant, non errant, cum hoc verbum sæpe idem sit quod πτώσσω, f. ώξω. ut sit pro ὑποπεπτωκότες: nisi quod pluribus ambagibus opus est ad formandam syncopen Ionicam.

ὑποῤῥήσσω, (Ῥάω) subtus rumpo vel cædo. οὐρανόθεν ὑπεῤῥάγη αἰθὴρ, Θ, 554, cœlitus expanditur clara lux, a luna nimirum et stellis; αἰθρία γέγονε καὶ πανταχοῦ ἐξηπλώθη, οὐκ ἐκ μεγάλων φωστήρων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀνωτέρω σποράδων ἀστέρων. oppositum hujus est, ὀρώρει οὐρανόθεν νὺξ, i. e. σκότος γέγονεν ἀερόθεν, νεφῶν ὑποδραμόντων τὸν ἥλιον. sic et Π, 300. priori loco sermo est de nocte sublustri, sed hoc posteriori, de nube fulgurante noctu, ubi ignes quidem emicant et quasi diem aliquem expandunt, sed claritas ista non est diuturna. ἀὴρ καταστραπτόμενος φωσφορεῖ, καὶ διὰ ῥήξεως νέφους γίνεται φῶς. sicut Germani dicunt: *der himmel thut sich voneinander, (the firmament opens.)* locum igitur habet hoc verbum, quando tenebræ sub cœlo scinduntur, vel a lunæ et stellarum luce splendida, vel a fulguribus.

ὑπόρω, f. ὑπόρσω. (Ὄρω) cieo sub, concito. πᾶσιν ὑπ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, pro ὑπῶρσε, Ψ, 108, 153. sic, τῷ δὲ, Ω, 507. δ, 113. ψ, 231. τοῖσι δὲ πᾶσιν, δ, 183. τῇ δ' ἔτι μᾶλλον, τ, 249, i. e. ἐκίνει οἶκτον, movebat lamentabilem gemitum et complorationem. ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσι ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο, pro ὑπώρετο, ciebatur, π, 215. τοῖον γὰρ (tantopere enim; neutrum adverbialiter) ὑπώρορε (commovebat omnes) Μοῦσα, ω, 62, ob metrum pro ὑπόρωρε. πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει, exsistebat, ϑ, 379.

ὑποσείω, (Σέω) subter concutio. ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη, *der wald ward erschüttert von ihren füssen, (the wood shook under their feet,)* Ξ, 285, diis gradientibus. ὑποσείουσιν ἱμάντι, infra torquent loro et circumagunt, ι, 385.

ὑποσταχύομαι, (Χάω) succresco et augeor in modum spicarum, *ich vermere mich, habe zuwachs, (I encrease, augment.)* simplex est σταχύομαι et σταχυόομαι, in spicam abeo, spicis densor. οὐδέ κεν ἄλλως ἀνδρί γ' ὑποσταχύῳτο βοῶν γένος, υ, 212, neque sane aliter (i. e. majori numero quam herus meus habet) viro augeri possit grex boum, αὔξοιτο δίκην σταχύων, ὧν ἕκαστος ἐξ ἑνὸς κόκκου πολύχους γίγνεται τὸν καρπὸν, *es könnten sich ja wohl die rinder bey niemandem stärker vervielfaltigen, als sie hier in kurzer zeit vervielfältige sind, (nor could the cattle have multiplied more any where than they have done here, in the same time.)* coll. 211; vel, *es kann kein land-herr mehrere zugleich haben, als hier stehen, (no landlord could have had more than are here.)* cæterum est optat. præs. in terminatione Attica, cujus ο productum in ω, et Iota subscriptum, pro οιτο.

ὑποστοναχίζω, (Τῶ) subtus gemo et resono. ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα λαῶν ἱζόντων, ὅμαδος δ' ἦν, substrepebat terra exercitu considente, et erat fremitus clare colloquentium, B, 95, ubi posterius nomen explicatio est prioris verbi. et 781, γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, terra subtus resonabat, ambulantibus tot viris. et 784, ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στοναχίζετο γαῖα ἐρχομένων, vadentium: et præcedit parabola, de fulminibus terram percutientibus. ut ergo innuatur, hos Achillis milites præ indignatione, et odio desidiæ, terram pedibus acriter pulsasse ut late sonaret.

ὑποστορέω, (Στρῶ) substerno, suppono strato. ἄνωγε δμωαῖς ὑποστορέσαι δέμνια, præcepit ancillis, substernere spondas, υ, 139, ne stratum humi esset.

ὑποστρέφω, (Τρέω) converto. ὁ δὲ ὑπέστρεφεν ἵππους, convertit equos, E, 581. et 505, ὑπέστρεφον ἡνιοχῆες, nam aurigæ convertebant equos suos adversus hostes. μηδὲ σοῖς ποσὶν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, Γ, 407, nec tuis pedibus revertaris ad Olympum, inquit Helena ad Venerem, irata. εἰ δέ κε ὑποστρέψωσι, M, 71, si vero forte convertant se, contra nos, fugientes jam Graii. ὁ μὲν φύγαδε αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει, ille in fugam convertens se retro abire volebat, Λ, 446, coll. 447, αὖτις

ὑποστρέψας, Vulcanus, qui iter simulaverat peregre, sed celeriter retro se convertisset, et revertisset domum, Θ, 301. σὺ γάρ σε ὑποστρέψεσθαι ὀίω, σ, 23, non enim te reversurum credo. αὖτις ὑποστρεφθεὶς, Λ, 566, retro conversus.

ὑποστρόω, f. στρώσω. (Στρῶ) substerno. ὑπέστρωτο ῥινὸν βοὸς, Κ, 155, substraverat sibi corium bovis. præsens hujus verbi scribitur quoque στρωννύω, στρώννυμι, apud recentiores.

ὑποσχέθω, (Χάω) subter habeo vel teneo me vel aliud; sustineo, sum adjumento. idem ac ὑπέχω. ἧτοι ὑπέσχεθε χεῖρα, præbuit igitur manum supinam, Η, 188, ὑπέσχεν, ὑπτίασε τὴν δεξιὰν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ διδομένου, et quasi ὑποκάτω ἔσχε: *er hielt die hand auf, (he held up his hand.)*

ὑποσχεσία, ας. ἡ. (Χάω) promissio, *ein versprechen, (a promise.)* it. præstatio, *ein gut wofür sagen, bürgschaft, (an engagement, guarantee.)* ὁ δ' ὑποσχεσίῃσι πιθήσας, ille fidens promissis istis, Ν, 369. sc. ταῖς τοῦ Πριάμου. ὑπέχειν sæpe est ὑποτιθέναι: ergo ὑπόσχεσις, τὸ ὑποθεῖναί τινα ἑαυτὸν τῇ ἐκπληρώσει τῆς οἰκείας ἐπαγγελίας, si quis ipse se supponit quasi, impletioni suæ promissionis.

ὑπόσχεσις, εως. ἡ. (Χάω) idem. οὐδέ σοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥν περ ὑπέσταν pro ὑπέστησαν, Β, 286, neque tibi opere ipso efficient promissum quod receperunt in se. ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέστης, οἴκαδε πέμψειν, te dimissuram cum comitatu esse me domum, κ, 483. πρὶν γνῶναι, εἰ Διὸς ὑπόσχεσις ψεῦδος ἦ οὐ, Β, 349, *ob die verheissung des Jupiters falsch sey oder nicht, (whether the promise of Jupiter be false or not.)*

ὑποσχέω, f. ήσω. (Χάω) subter habeo vel teneo me vel aliud; sustineo, sum adjumento. idem ac ὑπέχω. λάθρη ὑποσχὼν θηλείας ἵππους, clam supponens equas iis equis immortalibus, ut prolem inde haberet, Ε, 269, ὑποβαλὼν, ὑποθέμενος αὐτὰς τοῖς ἵπποις εἰς ὀχείαν: *da er sie heimlich belegen liess, (secretly putting them together.)* sic et, ὑποσχεῖν λόγοις τὰς ἀκοὰς, καὶ χεῖρα τοῖς διδομένοις. in forma media ὑποσχέομαι, est, promitto, polliceor, recipio in me facturum aliquid. σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας, et tu id promittebas et annuisti, Ο, 374. ἃς βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων, quas apud vinum pollicebaris principibus, Υ, 84. ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας postquam tu semel id ei pollicitus eras, ν, 133. sic, ὅς πρίν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, Β, 112. Ι, 19. ἄντα μοι αὐτὸς, Μ, 236. et cum κατανεύω de Jove sermo est. ὅσα δῶρά σοι ὑπέσχετο Ἀγαμέμνων, Ι, 263. ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον, et pollicitus erat rem magnam, Ν, 366. et 368, τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπέσχετο καὶ κατένευσε δόμεναι θυγατέρα. nam κατανεύειν ponitur, si præcessit petitio. et 376, ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν. ὅσα σοὶ χθιζὸς ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς, Τ, 141. ἱερὰ καλὰ, pollicebatur iis numinibus sacrificia pulcra, Ψ, 195. ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο, δ, 6, nam ad Trojam semel ei promiserat et desponderat filiam suam. et 525, μισθὸν, promiserat ei mercedem; ubi simul est tmesis. δῶρά μοι, ω, 334. εἴ κεν ὑπόσχωμαι αὐτῷ δώσειν, si vel maxime pollicear ei me daturum id, Χ, 114. et 350, εἴ κεν ὑπόσχωνται. δείδω, μή οὔτις σοὶ ὑπόσχηται τόδε ἔργον, Κ, 39, vereor ut aliquis tibi polliceatur et in se recipiat hoc negotium. νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπε, vel certum mihi promitte, vel nega, Α, 514. ὑποσχέσθαι τῇ Ἀθήνῃ βοῦς, Ζ, 93, 274. et 115, ἑκατόμβας. τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος (recipiens in se) τελέσειε δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; Κ, 303, *wer will das übernehmen und ausführen, für grosse geschenke? (who will undertake and execute it, for a great reward?)* πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας μῦθον ἐμόν; ε, 195, ubi est nuda rogatio: *woltest du wohl das, was ich dir sagen will, übernehmen und wirklich machen? (wilt thou undertake and perform what I shall tell thee?)* et ista rogatio est, 199. et 203, συνεφράσατο ᾧ θυμῷ, ὅπως αὐτῷ κατὰ μοῖραν *(mit guter manier) (duly)* ὑποσχόμενος τελέσειε, consultabat secum, quomodo id ei reciperet in se et re vera præstaret. nam multi multa pollicentur quidem, sed parum effectui dant. ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον, Ι, 572, pollicentes magna dona. καί κέ σοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν, Ν, 377, sane et nos illa, quæ dicemus mox, polliciti efficeremus re vera tibi. ὑποσχεῖται ergo aliquis aliquid, quod recipit in se, *wofür er stehet, oder, was er übernimmt, (what he engages to do, or what he undertakes,)* prout contextus est. ὑποστῆναι, et στεῦσθαι et ὑφίστασθαι notant idem.

ὑποτάμνω, (Τέμω) subseco, subter seco. γλῶσσαν ὑπέταμε χαλκὸς, linguam subsecuit ferrum, Ε, 74, *schnitt unten durch, (cut through underneath.)* ὑποταμὼν πυθμένα ἐλαίης, cum resecuit infimum truncum oleæ, ψ, 204.

ὑποτανύω, (Τῶ) sub extendo. ὑπετάνυσαν ἕρματα μακρὰ, Α, 486, phalangas longas subjecerunt subductis in littus navibus, *stecketen lange walzen-bäume drunter, (placed long rollers underneath them,)* ne carina navis læderetur humore terræ. τόδε κρήδεμνον ὑποτάνυσαι (imperat. aor. 1. m.) στέρνου, hanc vittam sub pectore substerne tibi, ε, 346, coll. 373, κρήδεμνον ὑπετάνυσε στέρνου, quod historice est, longum et latum linteum ligavit circa loca pectoris et ventris, ut levius nataret et commodius.

ὑποταρβέω, f. ήσω. (Ῥάω) confundor animo, quod fit vel pavore, vel reverentia nimia. idem ac ταρβέω. τοὺς δ' ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν, hos subveriti cesserunt retro, Ρ, 533.

ὑποτίθημι, (Θέω) suppono, subjicio: *setze drunter, gebe an hand, (put under, subject to,)* præcipio, consilium do. ὑπέθηκε πυθμένι κύκλα, supposuit fundo rotulas, Σ, 375. σοὶ δὲ πυκινῶς ὑποθήσομαι, tibi prudenter suadebo, α, 279. αὐτῷ ἐγὼν, β, 194. πρόφρων, ε, 143. ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι ἠέ τι ἔργον, δ, 163, ut ei

subjicias, *dass du ihm an hand geben möchtest, (that thou mightst suggest to him.)* ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται, alia et numen consulet et monebit, γ, 27, nam ὑποθέσθαι est, ἐκ παραινέσεως νοῦν ἐμποιεῖν: et ὑποθήκη est et, ἡ παραίνεσις. eodem sensu dicitur in forma activa, ὑποθήσει. et hinc est τὸ νουθετεῖν. βουλὴν δ' Ἀχαιοῖς ὑποθησόμεθα, Θ, 36, 467, consilium iis suggeremus. αὐτάρ σοι πυκινῶς ὑποθησόμεθα, Φ, 293, sed tibi prudens consilium subjiciemus. hinc est ἡ ὑποθημοσύνη, ἡ ἀγαθή: cui opp. ἡ κακοθημοσύνη. ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος ἠδ' ὑποθέσθαι, Λ, 787, ubi infin. pro imperat. da ei prudens consilium, coll. 788. ἀλλά μοι εὖ ὑπόθευ, ο, 309, i. e. συμβούλευσον, pro ὑπόθεσο, ὑπόθεο, ὑπόθου, ionice. *gieb mir guten rath und lehre, (give me good counsel and instruction.)*

ὑποτρέμω, (Τρέω) subter tremo. ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα, Κ, 390, tremebant ei pedes præ timore. τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου, λ, 526, quod et heroibus accidit tempore magni periculi: apparet tamen h. l. non nimium tremorem innui, sed motum aliquem pedum, quasi convertere se ad fugiendum conantium.

ὑποτρέω, (Τρέω) recedo, refugio. οἷον (neutrum adverbialiter) δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, *wie läufst du doch vor dem manne, (how thou runnest away from him,)* Ρ, 587, coll. 586, τίς σε ταρβήσειε, quis te metuat. cæterum est hyperbolice positum, ab increpante tergiversationem aut cessationem et cunctationem solam Hectoris, ut eo magis acuat eum ignominioso verbo. et 275, νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, cadavere relicto recesserunt. αἱ δέ τε πᾶσαι (βόες) ὑπέτρεσαν, Ο, 636, et reliquæ omnes fugiunt, coll. 637, ἐφοβήθησαν, in fugam conjecti sunt: ut synonymia appareat. ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, sed jam non poterat retro abire, ut notetur ἀναποδισμὸς, Η, 217, *er konnte sich nun nicht mehr wieder zurückziehen, (it was no longer in his power to retreat.)*

ὑποτρομέω, (Τρέω) subtus tremo. ὑποτρομέει γυῖα, Κ, 95, pedes. τοῖον (neutrum adverbialiter, tantopere) γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες, Χ, 241, metu tremunt hunc virum omnes. καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον (ionice pro ὑπετρόμεον) ὁρῶντες, Υ, 28, etenim ipsum et antea horrebant videntes.

ὑπότροπος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) revertens, reversus, *ein zurückkehrender nach hause, (one who is returning home,)* redux in patriam vel ad suos. οὐκ οἶδα, εἰ ἔτι αὐτοῖς ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις, nescio, an rursus illis redux venturus sim retro, Ζ, 367, i. e. ἐν καλῷ νοστήσας, καὶ σῶος ἐξ ὑποστροφῆς ἐπανελθών: οἴκαδε ὑποστραφείς. et 501, οὐ γάρ αὐτὸν ἔτι ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο ἵξεσθαι, non enim eum jam putabant reducem ex pugna venturum. εἰ νόστησε Ὀδυσεὺς, καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα, υ, 332, ubi utraque phrasis est eadem. τῶν ἄλλων οὔ τινα ἤκουσα εὐξάμενον, ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἴκαδε ἱκέσθαι, φ, 211, aliorum nullum audivi precantem, ut ego retro redirem domum. sic, χ, 35, οὔ με ἔτι ἐφάσκετε ὑπότροπον οἴκαδε ἱκέσθαι δήμου ἀπὸ Τρώων, non me jam putabatis reducem futurum domum ex Troico agro. his locis ergo in bono sensu: alibi etiam in non bono. sic Hippocrates dicit ὑποτροπιάζειν νόσους, si æger valetudini prosperiori restitutus rursus incidit in eundem morbum; et ὑπότροπα νοσήματα sunt τὰ φιλυπόστροφα, morbi qui solent redire post curationem vel tempus. est ergo vox μέση, sicut ἡ τύχη, et ὁ παντουργὸς, qua voce deus omnipotens, et homo πανοῦργος, dicitur.

ὑπουράνιος, ὁ ἡ. (Ἀνὰ) sub cœlo. ὑπουράνιον κλέος μέγα, Κ, 212, fama cœlum attingens, i. e. ingens et latissime diffusa. ὑπουρανίων πετεηνῶν, Ρ, 675, avium in aëre et sub nubibus volantium. *der vögel unter dem himmel, (of the birds in the air.)* μέγιστον ὑπουράνιον κλέος, ι, 264.

ὑποφαίνω, f. ανῶ. (Φάω) subter profero et apparere facio. θρῆνυν ὑπέφηνε, scabellum sub pedibus protraxit, ρ, 409, i. e. ὑποκάτω ἔφηνεν, ὑπεξαγαγὼν τῶν ποδῶν, ὡς ἂν ἔχοι ῥᾷον αὐτοῦ ἐπικύψας ἅψασθαι, ὅτε θελήσοι κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως βαλεῖν, coll. 462, 463. *er schob die fussbank unter dem tische und fusse vorwärts, dass er sie hernach geschwinder ergreifen könnte, (he drew the stool forward with his feet from under the table, that he might reach it the more easily.)* nam antea totum scabellum latebat fere sub pedibus.

ὑποφεύγω, (Φέβω) suffugio, effugio. φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ, effugiens mortem, Φ, 57. ι, 17. οὔτ' ἄρ' ὃ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔτ' ὃ διώκειν, nec ille hunc potest effugere, nec hic insequi, Χ, 200, coll. 202.

ὑποφήτης, ου. ὁ. (Φάω) internuntius oraculi, nuntiator vel interpres vaticinii. προφήτης est proprie, profator, vel et, qui τὰ πόῤῥω ὄντα fatur: ὑποφήτης vero est minister et quasi os τοῦ προφητεύοντος. apud poëtam est idem qui apud alios προφήτης. ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ σοὶ ναίουσι ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι, Π, 235, qui ὑποφητεύοντες (ministri in proferendo oraculo) εἰσὶ τῷ προφητεύοντι (oracula danti) ἐκεῖσε Διΐ. et hi sacerdotes sacri incubabant humi pellibus sacrificiorum, et per somnia exspectabant responsa Jovis, reddenda interrogantibus; χαμαὶ δοραῖς ἐγκοιμώμενοι, δι' ὀνείρων τοῖς χρωμένοις ἐχρημάτιζον ἐκ Διός. sunt ergo sacerdotes sacri Jovis Dodonæi. atque ii ibi peculiariter vocabantur οἱ τόμουροι. conf. ἀνιπτόπους. cæterum ὑποφήτης dici potest quivis internuntius vel enarrator sensuum et voluntatum superiorum.

ὑποφθὰς, vide sequens.

ὑπόφθημι, (Φάω) occupo subito. ὑποφθὰς, præveniens, Η, 144. Ὀρέστης αὐτὸν ἔκτεινε ὑποφθάμενος, δ, 547, nam improvisam aliquam præventionem notat hoc compositum. τὸν δὲ Ἑλένη ὑποφθαμένη, eum præveniens responsione, ο, 171, φθάσασα καὶ προλαβοῦσα, διὰ ὀξύτητα φύσεως καὶ ἀγχίνοιαν, cum contra Mene-

laus diu hæreret: erat enim Helena valde solers et perspicax.

ὑποφύω, (Φύω) subter crescere facio. χθὼν αὐτοῖς ὑπέφυε ποίην, Ξ, 347, terra iis cubantibus succrescere fecit subito herbas.

ὑποχάζομαι, (Χάω) recedo. cujus Ionicus aor. 2. m. est ὑποκικάδοντο, Δ, 497. Ο, 574, de quo vide κικαδέω.

ὑποχείριος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) qui sub manum venit. οἴσω χρυσὸν, ὅστις κε ὑποχείριος ἔλθοι, adferam et aurum, si quod mihi sub manus venerit, ο, 447, coll. 465—469, nam sermo ibi de ancilla, fugam parante, quæ compilare vult dominum quacunque ratione potest. idem nomen alibi ponitur pro ὑπήκοος: unde servi et servæ dicuntur ὑποχείριοι. etiam simplex, χείριος, ία, ιον, ponunt antiqui pro, cicur, *zam, zur hand gewöhnet, (tame, used to the hand;)* it. in potestatem redactus.

ὑποχεύω, f. εύσω. (Χάω) substerno. θεράπων δ' ὑπέχευε βοείας, sc. δορὰς, Λ, 842, *ochsenhäute breitete er unter, (he spread ox-hides underneath.)* et erat hæc στρωμνὴ quidem ἡρωϊκὴ, habens tamen et delicati quippiam: nam corium tam molle erat præparatum ἐξ ἐπιμελοῦς βυρσοδεψήσεως, ut verbo ὑποχεύειν, quasi de humido quodam, exprimat id. alias enim potuisset dicere ὑπέθηκε. sermo est de vulnerato heroë, qui in tabernaculo suo humi deponitur, substratis coriis bubulis. εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας, καὶ ἐπεστόρεσε δέρμα αἰγὸς μέγα καὶ δασὺ, ξ, 49, sedere eum fecit postquam introduxit, nam substravit sessuro virgulas densas, et superstravit iis densum vellus capræ: et verbum indicat ἁπαλότητα τὴν ἐκ φύλλων καὶ πτόρθων λεπτῶν. usum ergo plumarum ex anseribus vel cygnis ignoravit orbis antiquus; imo et pilorum ex vitulis, in culcitram infertorum. sic et π, 47, ὑπέχευεν χλωρὰς ῥῶπας, καὶ κῶας ὕπερθεν, *er legte ihm grünes weiches gestrüppe unter, und darüber ein fell, (he placed green twigs underneath and spread a hide over them.)*

ὑποχωρέω, f. ήσω. (Χάω) recedo, secedo. idem ac ἀναχωρέω. οὐδ' ὑπεχώρει, neque retrocedebat, Ν, 476. Χ, 96. χώρησαν δ' ὑπὸ πρόμαχοι, pro ὑπεχώρησαν, Δ, 505, pedem referebant. sic et Π, 588, coll. 592, repulsi retrocedebant. et Ρ, 316. Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, cedebant paululum, Ζ, 107, nam non fugam notat hoc verbum, sed receptum aliquem lenem.

ὕπτιος, ία, ιον. (Ὀφ) supinus, in tergum cadens vel in tergo jacens. fit ab ὄπτω, æolice mutato ο in υ, etsi spiritus asper non est Æolicus, sed Atticus: ut notetur ὃς ὄψιν ἄνω ἴσχων κεῖται: γνωρίζεται γὰρ κατ' ὄψιν ὁ οὕτω κείμενος, καὶ οὐ λανθάνει κατὰ τὸν πρηνῆ. in præliis dicuntur ὕπτιοι πεσεῖν, qui adversis vulneribus cadunt retro: contra πρηνεῖς cadunt, qui adversi vulnerantur, ut procidant in faciem. ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος, ι, 371, de ebrio Cyclope, in tergum recumbente. οἰμώξας πέσεν ὕπτιος ἐν κονίαις, σ, 397, de pincerna, adverso ictu adflicto graviter. ἄλλοτε ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνὴς, Ω, 11, de volvente se in lecto suo. ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ, supinus concidit in saxo, Δ, 108, caper agrestis percussus sagitta ex inferiori parte. ὁ δὲ ὕπτιος ἐν κονίῃσι νηὸς ἀπὸ πρυμνῆς χαμάδις πέσε, Ο, 434, occisus. Sed 647, πέσεν ὕπτιος, solo casu, ex impedito gradu orto. de cæsis est Π, 289, κάππεσεν οἰμώξας, Ρ, 523, προθορών. Δ, 522, ἄμφω χεῖρε φίλοις πετάσας. sic et Ν, 548. ὁ δὲ ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη, supinus solo adflictus est, Η, 145. Λ, 144. Μ, 192. ὕπτιος ἐξετανύσθη, Η, 271, casu simplici. τὸν δ' ὕπτιον ὦσεν ἀπὸ δουρὸς, supinum detrusit ab hasta, Π, 863. πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων, Λ, 179, ubi ὕπτιοι cadunt οἱ ἀντιστάντες τῷ βασιλεῖ, πρηνεῖς vero, fugientes: conf. πρηνής. ὑπτία θάλασσα est ἡ γαληνιῶσα, tranquilla, cujus tota superficies jacet quasi, nec erigitur, potestque tota spectari. sic πεδίον ὕπτιον, λειμὼν ὕπτιος, etc.

ὑπώπιον, ου. τό. (Ὀφ) locus sub oculis in facie, *nahe unter den augen, (just below the eyes.)* deinde in genere, adspectus qui proxime ex oculis elucet vel cernitur, *was einem aus den augen siehet, der anblick, (aspect, look,)* ἡ πρόσοψις. εἰσέθορεν Ἕκτωρ, νυκτὶ ἀτάλαντος ὑπώπια, Μ, 463, irrupit Hector per portas effractas, similis nocti adspectu suo circa oculos, i. e. terribilis κατὰ τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη καὶ τὴν πρόσοψιν. recentiores vero vocarunt τὰ ὑπώπια, τὰς περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πληγὰς, si quis plagas in faciem et circa oculos accepit, quarum vestigia livida et tumida apparent; unde est deinde ὑπωπιάζειν, in sensu latiori, adfligere, domare, subigere: et ὑπωπιασμὸς σώματος metaphorice est ὁ κατὰ σύντηξιν, si corpus tabescit. aliquis olim, qui pedem graviter offenderat, interrogatus quid mali accidisset, respondit ὑπώπιον sibi esse molestum: id alius, doctior paullo et irrisor, audiens, caput obvolvit fascia, dixitque, πρόσκομμα sibi esse molestum. hinc oriebantur risus circumstantium. nam πρόσκομμα est offensio pedis: et æque ridiculum est, ὑπώπια παθεῖν περὶ πόδας, quam πρόσκομμα παθεῖν περὶ πρόσωπον. hinc patet, ὑπώπιον a recentioribus dici, malum faciei ex percussione. sed id nihil ad Homerum.

ὑπώρεια, ας. ἡ. (Ὄρω) inferior montis pars: non omnino ἡ πεδιὰς, ἀλλὰ ταπεινοτέρα μὲν κορυφῆς, μετεωροτέρα δὲ πεδιάδος. ὑπωρείας ᾤκεον Ἴδης, Υ, 218, coll. 216, 217, ubi manifesto opponitur τῷ πεδίῳ, aperto campo, ἡ ὑπώρεια, pes montis jam elatior campo.

ὑπωρόφιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρω) pro ὑπορόφιος, quod sub tecto aut contectione superna est. deinde in genere, sub eodem tecto, ὁμόστεγος, ὁμωρόφιος. ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν, Ι, 636, i. e. sub umbram tecti tui venimus, ut sacri libri loquuntur: ergo αἴδεσαι (reverere) τοὺς ὑπω-

ροφίους ἡμᾶς, αἴδεσαι τοὺς ὑπὸ τὸ αὐτό σοι μέλαθρον ἱκέτας, διὰ τὸν καὶ Ἑρκεῖον καὶ Ἐφέστιον καὶ Ἱκέσιον Δία. τὸ ὁμόστεγον καὶ τὸ ὁμοτράπεζον, μέγα τοῖς ἀρχαίοις εἰς δυσωπίαν, magnum pondus habebat ad reverentiam erga ejusdem tecti et mensæ nostræ participes, ut religio fuerit negare eis: ὡς καὶ τῆς ἑστίας συμπρεσβευούσης, καὶ τοῦ Ἑρκείου καὶ Ἐφεστίου Διός. est ab ὁ ὄροφος, et ὑπὸ, qui nobiscum sub eodem tecto est.

ὗς, ὑός. ὁ ἡ. (Σέω) sus. est idem quod σῦς, et inde factum per aphæresin. νώτου ἀποπροταμὼν ἀργιόδοντος ὑὸς, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφὴ, de tergo abscindens partem albidentis (masculi) suis, et florida circum erat pinguedo, θ, 476, ubi de portione sua inter cœnam Ulysses mittit alteri. nam suilla carne delectabantur antiquissimi, utpote de animali ad fercula nato, et nulli alii usui apto. ὗν εἰσῆγον μάλα πίονα πενταέτηρον, quinquennem, ξ, 419—438, ubi Eumæus mactat eum porcum multis cærimoniis, et hospiti suo velut de assatis carnibus dat partem meliorem, γεραίρων αὐτὸν νώτοις διηνεκέεσσιν, 437. ὕες μάλα μυρίαι, ο, 555, nam in pecoribus obtinet nomen fœmininum attice et ionice, etsi mares et fœminæ intelligantur. ὅς σοι ὑῶν ἐπίουρος, qui tibi suum est custos, ν, 405. et 410, ἅτε ὕεσσι τρέφει ἀλοιφὴν, quæ suibus alunt arvinam. coll. ξ, 416, 414, 410, 525, 372, 8. ἅμα ὕεσσιν ἀνακτορίαις, ο, 396, cum suibus herilibus. ἴμεναι μετὰ ὗας, π, 341, ire ad sues. ἐπὶ ὕεσσι, apud sues, φ, 363. ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὗας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς, θ, 60, ubi vides proportionem in dandis pecoribus ad epulum publicum, una cum duodecim ovibus. λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὑὸς, quibus cassis militaris erat obsita extrinsecus, Κ, 264. πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες θαλέθοντες ἀλοιφῇ, Ψ, 32.

ὑσμίνη, ης. ἡ. (Νέω) prœlium acre quod sustinetur, pugna acris ubi multum laboris et periculi est sustinendum. est a ὑπομένω: nec moveat quemquam Iota penultimum, cum et μίμνω verbum fiat a μένω, ut sit quasi ὑπομίμνη τίς. Πατρόκλῳ ἐπετέτατο (de eo intendebatur) κρατερὴ ὑσμίνη, ἀργαλέη, πολύδακρυς, Ρ, 543, nam pugnabatur de mortuo, quis corpore ejus potiretur. κεδασθείσης ὑσμίνης, cum pugna esset dispersa, Ο, 328. Π, 306, i. e. διαλυθείσης τῆς ἁρμονίας, καὶ πλατυνθέντος τοῦ πολέμου ὧδε καὶ ἐκεῖ, cum ordines pugnantium essent perrupti, et confusa jam esset pugna. πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης, dimittere filium suum ab aspero prœlio, Π, 447, coll. 445. Τρῶες ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντες, Σ, 243, excedentes e prœlio, sub finem diei; finem pugnandi cum fecissent. οὐδέ κε Ἄρης, οὐδέ κε Ἀθήνη, τοσσῆσδε ὑσμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο, Υ, 359, ubi conf. στόμα. ἤριπε (ad terram cecidit) ἐνὶ κρατερῇ, Δ, 462. ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς εἶχον, Λ, 72, pugna pares erant. et 297, ἐνέπεσε ὑσμίνῃ, irruebat in prœlium. et 468, ὡς εἴ ἑ βιῷντο μοῦνον Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ, quasi eum solum interclusum vi urgerent Trojani in forti prœlio. πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ, Ν, 522. ἐν πρώτῃ, Ο, 340. Υ, 395, i. e. ἐν προμάχοις, in prima acie. ἤντετο γάρ σοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ, Π, 788. τὸν οὖτα ἐνὶ, vulnerabat, Τ, 52. ἑσταότε ἐν μέσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος, Υ, 245, stantes ambo in medio conflictu pugnæ. τὸν ἄριστον δαμέντα ἐνὶ κρατερῇ, Φ, 207. ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, in pugna stataria, Ν, 314. et 713, οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ, non enim illis in stataria pugna constabat cor suum, *ihr herz hielt nicht stand, (their courage failed.)* ubi poëta etymologiam innuit. ἐν ὑσμίνῃ μένων (in pugna non cedens, non fugiens) dicitur una voce et μενεδήϊος et μενέχαρμος et μενεπτόλεμος. ὑσμίνηνδε ἴεναι, Β, 477. ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην, Ε, 84, 627. Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν, Η, 14. et 18, Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ. ποδὸς εἷλκε κατὰ, Ν, 383. σύναγον κρατερὴν, Ξ, 448, commiserunt. sic Π, 764, i. e. συνέβαλλον εἰς πόλεμον, conflixerunt. ἤρτυνον, Ο, 303. ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, Ε, 200, præesse iis. et 530, ἀλλήλους δ' αἰδεῖσθε κατὰ, reveremini vos invicem. διὰ, Β, 40. et 345, ἄρχου Ἀργείοις κατὰ, impera iis. οἳ ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ, Μ, 347, valde acres et impetuosi sunt. μουνὰξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ, λ, 416, virorum interfectorum vel sigillatim, vel in acri prœlio, *einzeln erschlagen, wie auch im treffen, (slain singly, or in battle.)* et 611, ὑσμῖναί τε μάχαι τε φόνοι τε ἀνδροκτασίαι τε, quæ omnia fere idem. dativus vel ablativus etiam in declinatione tertia formatur. μέμασαν δ' (cupidique erant) ὑσμῖνι μάχεσθαι, Β, 863. Θ, 56, nam μάχεσθαι potest etiam fieri λόγοις. cæterum talis variatio declinationis non est insolens: nam sic fit Δωδῶνι, ἀλκὶ, pro Δωδώνῃ, ἀλκῇ, etc. quidam ludentes, hanc vocem componunt ex ὕειν, pluere, et αἷμα, sanguis, quasi sit ὕσμα αἱμάτων. ὑσμίνη πρώτη, vide sub ὅμιλος, aliquanto a fine.

ὑστάτιος, ίη, ιον. (Ἕπω) postremus. *der hinterste in der folge, (the last.)* νομεὺς πρώταις καὶ ὑστατίαις βόεσσιν ὁμοστιχάει, Ο, 634. ὑστάτιόν περ, i. e. ὕστατον δὴ τοῦτο, Θ, 353, hac ultima saltem vice, *diess lezte mal doch, (this last time at least.)* τί πρῶτον τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; ι, 14, quid primum, quid deinde, quid postremum, commemorem? tam multa sunt, ut nesciam fere, unde ordiri debeam. cæterum est plena hæc phrasis; alibi in hac interrogatione (vide sequens) omissum est τὸ ἔπειτα, quod intermedia notat inter primum et ultimum.

ὕστατος, άτη, ατον. (Ἕπω) idem. est superlativus, a comparativo ὕστερος: quasi pro ὑπέστατος, per syncopen. τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον, ἐξενάριξεν Ἕκτωρ, Ε, 703, quem primum, quem postremum, occidit in pugna; quærit poëta: et innuit ordinem vel numerum multorum, ut idem sit, ac si dixerit, quot et quos. nam qui primum et postremum in continua serie, non omissis intermediis, nominat et enumerat; is omnes enumeravit. sic et Λ, 299. et de

Patroclo, Π, 692. ut ergo nec de successione temporis in cædendo, quis prior quis postremus occisus sit, nec de alio aliquo loco aut ordine, sic dicatur; sed, per figuram enumerandi, de toto numero. *τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου ἑσταότα*, hunc postremum in acie invenit stantem, Ν, 459, post principia. *ὡς ἅμα καὶ πρῶτοι καὶ ὕστατοι μῦθον ἀκούσειαν*, Β, 281, ut et in anteriore loco stantes, et in postremo, sermonem audire possent, *die vorne stehenden in der versammlung, und die zu hinterst stehende, (those who took precedence in the assembly, and those who stood in the rear.)* ex quibus locis apparet, quam accurati sint illi, qui dicunt, *πρῶτος, ὕστατος*, dici de tempore; *πρῶτος, ἔσχατος*, de loco. nam et *ὕστατος* de loco dicitur. *ὕστατος ἔλαχε ἐλαύνειν*, postremus in ordine ut veheretur, sortitus est, Ψ, 356. *ὕστατος μήλων ἔστειχε ἀρνειὸς*, postremus post omnes oves exiit aries ex antro Polyphemi, ι, 444, 448. *εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετο Ἀπόλλων*, nisi ei Apollo, novissima tunc vice, occurrisset, Χ, 203, alias aliquo pacto effugere potuisset mortem: et neutra ibi sunt adverbialiter. *ἐμὲ δὲ φθέγγοντο, τότε γε ὕστατον*, me appellabant, et tunc ultima vice, μ, 250. *μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε ἕλοιντο δαῖτα*, proci nunc novissima vice hoc die epulati sint, υ, 116. et 119, *νῦν ὕστατα δειπνήσειαν*, quæ est imprecatio. et 13, *ὕστατα καὶ πύματα*, novissima vice. neutrum plurale quoque adverbialiter: et utrumque neutrum notat idem. *ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν*, δ, 685, i. e. *πάνυ ἔσχατα, ἔσχατα ἐσχάτων* quasi: *zum allerlezten male, (for the last time.)* *νῦν ὕστατα τοξάσαιτο*, χ, 78, 134, ultima vice sagittis feriret. *νῦν ὕστατα λωβήσαιο*, Α, 232, nunc ultima vice contumeliam intulisses alicui. sic et Β, 242.

ὕστερος, *ἔρα, ερον*. (Ἕπω) posterior, *der hintere, (the hindmost.)* inferior, *der untere, (the lower.)* qui in fine alicujus longitudinis consistit: ponitur de spatio locorum, et de tempore; et opponitur *τῷ προτέρῳ*, etiam inter duos. Apud mulieres *ἡ ὑστέρα*, sc. *γαστὴρ*, est inferior pars ventris, in qua regione est uterus; quæ pars alias *γαστὴρ νειαίρη* dicitur Ε, 539. est comparativus ab *ὑπὸ*, quasi ab *ὑπὸς*, unde ionice *ὑπίστερος*, attice *ὑπίστερος*, per syncopen *ὕστερος*. *γενεῇ ὕστερος ἦεν*, Γ, 215, ætate junior erat, *νεώτερος*. *ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ Τυδείδης*, posterior irruebat ferro Diomedes, Ε, 17, post priorem, cum prior ille adversarius in Diomedem frustra jacta hasta irruisset, coll. 15, *πρότερος*. *nach dem erstern, (after the first.)* sic et Π, 479, i. e. *δεύτερος*. *ὁ δὲ (λέων) ἄχνυται ὕστερος ἐλθὼν*, Σ, 320, ille leo dolet quod post illum virum sero venit, qui ei catulos subripuit, *da er später und nach ihm kömmt, (coming too late after him.)* et 333, *σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν*, post te ibo sub terram, i. e. post te morior, *ich nach dir sterbe, (I shall die after thee.)* *Ὀδυσσεὺς ὕστερος*, Ulysses posterior, ω, 154. *ὕστερον* (neutrum adverbialiter) *αὖτις ἰόντα*, deinde redeuntem, Α, 27, *wenn du nachher wieder kömst, (or afterwards returning.)* *ὕστερον αὖτε μαχήσονται*, postea rursus pugnabunt, Η, 30, 291, 377, 396, quibus locis opponitur *τῷ, σήμερον*. *τούτῳ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει σήμερον, ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν*, Θ, 142, hodie huic Jupiter decus addit, postea rursus et nobis dabit. *εἰ μέν σε νῦν ἀπολύσομεν, ἦτε καὶ ὕστερον εἶς ἐπὶ νῆας*, Κ, 450, si te nunc dimittimus, certe postea iterum vadis ad castra nostra, speculaturus. *ὕστερον ἀντιβολήσας*, postea alia vice obvius factus tibi, Λ, 365, coll. 362. sic et Υ, 452. *κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι*, Ξ, 313, eo quidem alias licebit festinare. *ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅτινά οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε*, Υ, 127, in posterum vero ea patietur, quæcunque ei fatum nascenti adnevit, *so wird er das künftig austehen müssen, (he must in future endure.)* *τάχα δ' ὕστερον ἄλλον (δίσκον) ἥσειν ἢ τοσοῦτον (ἐπὶ διάστημα) ὀΐομαι*, Θ, 202, fortasse deinde et alium discum missurum me tantum (spatium) puto, *ἢ ἔτι μᾶσσον*, aut etiam in longius: *bald denke ich hierauf zum zweiten male einen andern entweder eben so weit oder noch weiter zu werfen, (another time I think I shall throw it either as far or farther.)* *πῶς κέν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο ἀνθρώπων*, ι, 351, quomodo tandem aliquis et in posterum venire velit ad te. *ἐμὲ ὕστερον ἄξει*, π, 272, me posteriorem, post te, ducet eo, coll. 270. est tamen et h. l. neutrum, nam respondet *τῷ νῦν*, *wird mich nach führen, (will conduct me after thee.)* *ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι*, π, 319, sed postea hæc laborare, *uns darum nachher zu bekümmern, (to attend to it afterwards;)* et neutrum plurale h. l. quoque adverbialiter. *ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι*, quæ eam deinde cohibebit, ne iterum irruat, μ, 126, quod quidam legunt *ὑφὲν, ἐσύστερον*, *noch ferner, aufs fernere und folgende, (still farther, for the future.)* verbum *ὑστερέω*, f. *ήσω*, sum posterior, cunctor; cujus oppositum est *φθάνω*, prævenio. Eurip. Phœn. 983, coll. 982.

ὑφαίνω, f. *ανῶ*. (Ἕω) texo. idem quod *ὑφάω*. ponitur deinde et metaphorice; *ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον*, Γ, 212, ubi *ὑφαίνειν μύθους πᾶσιν*, est *δημοσίᾳ δημηγορεῖν*, publice loqui et consilia dare: cum ad omnes loquerentur et suaderent. nam *ὡς ἡ τῆς κρόκης* (tramæ) *τῷ στήμονι* (stamini) *ἐπισύνθεσις, ἀποτελεῖ ὕφασμα: οὕτω καὶ λόγον ἡ συνθήκη τῶν λέξεων*. ergo h. l. est metaphorice. Sed 125, *ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε*, ubi de Helena telam texente, proprie. *τῷ δὲ ἀνερχομένῳ* (redeunti) *πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε*, alium insidiosum dolum struebat et texebat quasi, Ζ, 187, sc. *ὁ Προῖτος τῷ Βελλεροφόντῃ*. et 456, *πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις*, telam texueris apud aliam fœminam nobilem, et ad ejus imperium. *τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ*, Η, 324, his consilium texere cœpit, et proferre verbis aptis. sic et Ι, 93.

ἥγε ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε, de Penelope, β, 94. τ, 139. ω, 128. ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν (imperf. Ionicum pro ὕφαινεν) μέγαν ἱστὸν, β, 104. τ, 149. ω, 138. οἱ δὲ ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον, intra aulam consilium texebant, *legten einen anschlag an, (concerted a plan,)* δ, 678. et 739, εἴ τινα κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας, particip. aor. 1. ἱστὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδι ὕφαινεν, de Circe, ε, 62. et 356, μή τις μοι ὑφαίνῃσι (ὑφαίνῃ) δόλον ἄλλον, sc. δείδω, metuo, ne quis mihi struat alium dolum. πάντας δὲ δόλους καὶ (πᾶσαν) μῆτιν ὕφαινον, ι, 422, omnes dolos et omne consilium pertentabam animo et struebam. νύμφαι φάρεα ὑφαίνουσιν, texunt lintea, ν, 108. et 303, ἵνα σύν σοι μῆτιν ὑφήνω (aor. 1. conj.) ut tecum consilium texam ; ubi Minerva loquitur, apte, utpote textrix. et 386, ἀλλ' ἄγε, μῆτιν ὕφηνον, (imperat. aor. 1.) consilium texe ; inquit Ulysses ad Minervam, i. e. ipse ad prudentiam suam. ὑπερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει, ο, 516. ὑφήνασα (particip. aor. 1. fœmin.) μέγαν ἱστὸν, ω, 146.

ὑφαιρέω, f. ρήσω. (Ἄω) subaufero, subtraho. *nehme drunter weg, (I take from under.)* ὑφέλκω. ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν. *nahmen unter den schiffen die queerhölzer weg, auf denen sie auf dem lande stunden, und die seiten stützen, (took from under the ships the rollers upon which they stood on the beach, and the props which supported the sides,)* B, 154, pro ὑφῄρεον, subduxerunt phalangas. ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι pro ὑφαιρούμενοι, Π, 353, i. e. τὰ ἐξαίρετα ἐκ φυσικῆς διαγνώσεως διαρπάζοντες ἐκ τῶν βοσκημάτων. et sermo est de lupis. *die drunter heraus holen das beste, (which snatch away the best.)* τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ᾕρει, ω, 449, suboccupavit. Significatus τοῦ κλέπτειν in hoc verbo recentior est Homero. hinc apud Hesiodum est ὁ φιλήτης, fur. ab ὑφελεῖν, quasi ὑφειλήτης, ubi per aphæresin in ipsa quasi voce furtum est factum. hinc et deinde φιλόω, i. e. ἀπατάω, decipio. hinc apparet Gallorum *filou*.

ὑφαντὸς, ή, όν. (Ἔω) textus, a, um. *gewebet, (woven.)* ἐσθῆτα ὑφαντὴν, ν, 136. et 318, ὑφαντά τε εἵματα καλὰ, coll. 369, εὐποίητα: ut ὑφαντὰ sint pro εὐϋφαντά. sic ἐσθῆτα, π, 231.

ὑφαρπάζω, (Ῥάω) surripio clam et subito. vide Σ, 319, citatum sub simplici ἁρπάζω.

ὕφασμα, ατος. τό. (Ἔω) textum, *ein gewebe, (a web, texture.)* texendo confectum opus. πολλὰ ὑφάσματα, γ, 274. Vide sequens.

ὑφάω, f. ήσω. (Ἔω) texo, *ich webe, (I weave.)* pro ὑφέω, ab ὑφίημι, submitto, subterpono. dicitur idem et ὑφόω, et ὑφάζω, unde est τὸ ὕφασμα. ab ὑφάω est et τὸ ὕφος, et ἡ παρυφὴ quæ est εἶδός τι κόσμου ἐν ἱματίῳ, *etwas dran gewebetes, (something woven upon it.)* et ὑφασμένος attice ὑφυφασμένος. ἱστοὺς ὑφόωσι, η, 105, pro ὑφάουσι, cont. ὑφῶσι, et distracto circumflexo per insertum ο, telas texunt.

ὑφέλκω, (Ἕλω) subtraho, subduco. ὁ δ' ὕφελκε (pro ὑφεῖλκε) ποδοῖϊν, subtrahere prehensum pedibus studebat, Ξ, 477, i. e. λάθρα ὑπέσυρε. ἕλκε δ' ὑπ', pro ὑφεῖλκε, subducebat eum, Δ, 465.

ὑφέλω, (Ἕλω) subduco. it. inferne occupo. τοὺς δὲ ὑπὸ τρόμος εἷλε, pro ὑφεῖλε, E, 862, tremor subiit eos. πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν, Θ, 77, pallidus pavor. ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο ἀξίνην, sub clypeo protraxit, N, 611. τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε, χ, 42, subduxit eos sibi ipsis, ut compotes sui præ timore non essent. δεξιτερῇ δὲ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, A, 501, pro ὑφελοῦσα, capiens inferiorem partem menti ejus.

ὑφηνίοχος, ου. ὁ. (Χάω) habenas tenens et moderans. idem ac ἡνίοχος, nisi quod paullo specialius et distinctius ostendat socium magni principis in curru. nam ἥρωες sæpe regebant equos, erautque sibi ipsi ἡνίοχοι: sed alio tempore socium sibi adsciscebant, isque et ἡνίοχος et ὑφηνίοχος dicebatur. Z, 19. cæterum hi duo stabant in curru juxta se.

ὑφίημι, f. ὑφήσω. (Ἔω) subter mitto. ὕπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ, pro ὑφῆκε, sub quamque ovem misit fœtum suum ad lactendum, ι, 309, 342, 345, ὑπίβαλε ταῖς ἀμελχθείσαις τὰ γαλαθηνά. ὑφῆκε ποσὶν Θρῆνυν, supposuit pedibus scabellum, τ, 57. sic ὑφήσει Θρῆνυν, Ξ, 240, supponet, ὑποθήσει, ὑποβαλεῖ. ὑφέντες τὸν ἱστὸν, demittentes malum, A, 434, χαλάσαντες.

ὑφικάνω, (Ἔω) subeo. μὶν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει, pro ὑφικάνει, Λ, 117, ipsam tremor vehemens subit.

ὑφίστημι, (Στάω) sub statuo, me vel alium. recipio in me, præsto, *ich stehe wofür, (I pledge myself for something.)* ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα, Δ, 267, sicut primum recepi in me et pollicitus sum, ὑπεσχόμην, ἀνεδεξάμην: ἐκ μεταφορᾶς κίονος ὑποκάτω στάντος, καὶ ἀνέχοντος τὰ ἐπικείμενα. sunt verba regis Cretensis ad Agamemnonem. sic et Jupiter, O, 75. et Achilles ad Patrocli umbram apparentem, Ψ, 20, 180. πάντα τελευτήσεις, ὅσα ὑπέστης Πριάμῳ, quæ pollicitus es ei, ὑπέσχου, N, 375, nam ὑποσχέσθαι et ὑποστῆναι sunt idem. δός μοι ξείνιον, ὥσπερ ὑπέστης, ι, 365. τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέστης, κ, 483. νῦν αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δὲ ὄπισθεν ὑπέστη, I, 515, nunc statim multa dat, et alia in posterum pollicitus est, ὑπέσχετο. πρῶτα ἑκατὸν βοῦς δῶκε, ἔπειτα δὲ χίλια ὑπέστη, αἶγας καὶ ὄϊς, Λ, 244. τρίποδας, οὓς οἱ ὑπέστη, T, 243, tripodas, quos ei pollicitus erat. οὔτις Θεῶν ὑπέστη ἐκ ποταμοῖο σαῶσαί με; Φ, 273, adeo nemo deorum recepit in se et sustinere vult, servare me ex fluvio? οὔτις ἔτλη, ὑπέμεινεν, *nimmet auf sich, vermag und will, (takes upon himself, is able and willing.)* ὅσα αὐτῷ ὑπέστημεν δώσειν, T, 195, quæ polliciti sumus daturos nos ei. ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ, vanum hoc verbum et irritum polliciti sumus ei, E, 715, ὑπεσχόμεθα μάταιον. οὐδέ σοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσταν, pro ὑπέστησαν, Ἀχαιοὶ, B, 286, nec efficient tibi promissum,

quod receperunt in se et polliciti sunt, ὑπέσχοντο, ὑπέμειναν: nam promissio est onus, quod bene ferre debemus. οὐδὲ εἴ κεν μοὶ ὑποσταίη θεὸς, ne quidem si vel polliceretur mihi deus, se facturum me rursus juvenem, I, 445, ὑπόσχηται, ἐγγυήσηται. sed, 160, καί μοι ὑποστήτω, subsit mihi, subordinatum se mihi putet, ὑπ' ἐμὲ, ὡς ὑψηλότερον αὐτοῦ, στήτω, *er muss unter mir stehen in kriegesbefehl-sachen, (he must be subordinate to me in military matters:)* βασταξάτω με, ἀχθοφορησάτω, concedat mihi, ferat me, *er muss mir was zu gute halten, (he must give way to me.)* hinc est ὁ ἡ ἀνυπόστατος, qui nemini subest; it. intolerabilis. ὑποστὰς, Φ, 457, pollicitus, τὸν μισθὸν συνταξάμενος. sic et γ, 99. δ, 329. ὑφιστάναι est et alibi, subsistere, firmum pedem ponere, firmiter stare.

ὑφορβὸς, οῦ. ὁ. (Ἴα) subulcus, qui sues alit et pascit. idem ac συφορβός. δῖον ὑφορβὸν, ξ, 3, quod epitheton Eumæo datur ob egregiam et immobilem fidem ergo heros. et 413, οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβὸς, jussit socios suos. Ὀδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς δορπείτην, cœnabant simul, ο, 300. θεῖος ὑφορβὸς, π, 1. et 20, δῖος. sic et 56, 333, 452, et 156, Εὔμαιος ὑφορβός. et 477, ἀλέεινε δ' ὑφορβόν. δῖος, ρ, 260, 507. φ, 80, 359. χ, 129, 162. ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοὶ, socii Eumæi quatuor, ξ, 410.

ὑψαγόρης, ου. ὁ. (Ῥέω) qui verbis auget rem et extollit, τὰ μικρὰ ὑψηλῶς ἀγορεύων, qui de minoribus rebus sic loquitur, ut credi faciat, majores et atrociores eas esse. non fere in laude ponitur hoc nomen, sed honestiori vocabulo indicat τὸν ψεύστην καὶ πιθανολόγον καὶ συκοφάντην. α, 385. β, 85, 303. ρ, 406, et hoc vitium tribuitur a procis Telemacho, quasi is injurias ipsorum majores justo et invidiosiores faciat. κυλικηγόρος, ου. ὁ, est factum ad formam δημηγόρος, qui ad pocula disertus est; et verbum κυλικηγορέω, f. ήσω.

ὑψερεφὴς et ὑψηρεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔρω) nam ε est analogice, η vero est ob metrum et euphoniam. cujus tectum est altum. idem quod ὑψόροφος, q. v. nisi quod hoc immediate ab ἐρέφω, et ὕψι. cave autem scribas ὑψιρεφὴς, nam Iota debet abjici ante vocalem sequentis partis compositionis. ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, quæ est descriptio domus regiæ, alte concameratis conclavibus instructæ, E, 213. T, 333. δ, 15, 46. et 757, δώματα ὑψερεφέα. η, 225. κ, 111, nam notat et domum totam alte exstructam. ν, 5. ο, 241, 423, 431. τ, 526. et ejusmodi domus opponitur partim speluncæ subterraneæ partim casæ humiliorum hominum. ὑψηρεφέος θαλάμου, I, 578.

ὑψηλὸς, ἡ, όν. (Ἕπω) altus. est derivatum ab ὕψι. ὅθι οἱ θάλαμος ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, α, 426, ubi ei (Telemacho) thalamus (*eine wohnung*) *(a habitation)* ædificatus erat altus, in loco unde prospectus erat multus. ergo ὑψηλὸς est, in alto loco situs: et θάλαμος est, *das wohnzimmer des prinzen, (the apartment of the prince.)* περὶ πόλιν πύργος ὑψηλὸς, altus murus circa urbem, ζ, 263. πύργῳ ἐν ὑψηλῷ, in alto muro, Γ, 384. δείμομεν (ædificemus) ὦκα πύργους ὑψηλοὺς, H, 338, i. e. murum altum, in quo sunt turres. sic et 437. τεῖχος ἐς ὑψηλὸν, ad altum murum, in se, et in colle etiam situm, Υ, 146. τείχεα μακρὰ ὑψηλὰ, η, 45, circa urbem. δώματος ὑψηλοῖο, Π, 213. Ψ, 713, domus altæ, et in alto sitæ, *eines schlosses, (a castle.)* ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν, i. e. in arce, Ω, 281. μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, in secessu domus altæ, *in einem inneren zimmer des pallastes, (in an inner apartment of the palace,)* X, 440. sic, δόμου ὑψηλοῖο, de domo principali, α, 126. γ, 402. δ, 304. ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν, Z, 503, ubi sermo de domo Paridis. ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου, in interiorem partem habitationis, π, 285, fortasse ejusdem, quæ in α dicta erat. conf. θάλαμος. ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, λ, 277, nectens laqueum ab alta trabe, sub tecto. αὐλὴ ὑψηλὴ περιδέδμητο, ι, 185, cors alta, *ein hoher viehhof, (a high cattle-yard,)* quia alto muro vel sepimento cincta erat, ex alte congestis lapidibus, et altis arboribus. coll. 183, σπέος ὑψηλὸν, spelunca alta, quæ alte patentem habebat introitum; vel et, in monte sitam. αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, ξ, 6, caula alta; et per additum determinatur, sitam eam fuisse in edito loco. κλισίην ὑψηλὴν, ad tabernaculum altum, Achillis, Ω, 449. προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων, M, 131, ante et ad portas altas urbis. et 455, πύλας δικλίδας ὑψηλὰς, ubi de iisdem portis Trojanis est sermo. sic et Σ, 275, ὑψηλαί τε πύλαι. προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων, γ, 407, ubi sermo de domo principali Nestoris. et ι, 304, θυράων ὑψηλάων ἀπώσασθαι λίθον, ubi de alta Polyphemi spelunca. τύμβον εὐρύν τε ὑψηλόν τε, Ψ, 247, tumulum sepulcralem latum et altum. ὑψηλῶν ὀρέων κάρηνα, ι, 113. et 192, ῥίῳ ὑλήεντι ὑψηλῶν ὀρέων, cacumini sylvoso altorum montium. πέτρῃ ἔφ' ὑψηλῇ, Π, 429, i. e. ὀρεινῇ. et 297, ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος. ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς, Ξ, 293. ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, B, 395, ad littus altum. φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ in alta fago, H, 60. ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην, altam ripam feriit hasta, Φ, 171. ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν, abietibus altis similes, E, 560. κλίμακα ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο, α, 330, per gradus altos descendit suæ domus. sic et φ, 5, προσεβήσατο. κίονα ἀνὰ ὑψηλὴν, χ, 176, ad columnam altam. ἀπήνην ὑψηλὴν, currum altum, quia rotis incumbit, ζ, 58, 70. κάθιζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι, θ, 422, in altis sellis; nam ad pedes erant scabella. ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος ἔβη, φ, 51, ad alta tabulata accessit in conclavi isto, *gieng zu dem hoch angemachten repositorio, (went to the high closet.)* ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους, B, 855, quæ est urbs in monte sita.

ὑψηχὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἴα) altum et elatum sonum edens, elato simul capite. est epitheton equorum, qui hinnientes clara voce, caput tollunt. ὑψηχέες ἵπποι, E, 772. ὑψηχέας ἵππους, Ψ, 27, qui posterior locus declarat, esse epi-

theton equorum generosiorum et animosiorum in genere; non vero simpliciter divinorum.

ὕψι, (Ἕπω) adverbium. alte. est per novam syncopen ab ὕπατος. vel, si id minus videtur, est ab ἕπω, quatenus notat, tollo, *ich hebe, (I lift.)* ὕψι ἀναθρώσκων, in altum subsiliens, N, 140, de saxo decurrente de alto monte. et 371, ὕψι βιβάντα, sublimi gradu incedentem. ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσομεν, Ξ, 77, in alta aqua in ancoris stare faciamus naves: nam si naves stant in mari, stant in alto, quia supra arenas et supra fundum maris sunt elatæ, et ab aqua alte feruntur. cæterum ἡ ἀναγωγὴ est ὁ ἀνάπλους, quando in altum provehitur navis; et ἀνάγεσθαι est τὸ ἐξ ὅρμου ἀναπλεῖν, ex portu in altum provehi: κατάγεσθαι contra est τὸ καταπλεῖν καὶ προσορμίζεσθαι, invehi in portum. conf. ὑψοῦ ἐν νοτίῳ. ὕψι ἐπιβάντες ἀπὸ νηῶν μάχοντο, O, 387, stabant nempe in subductis navibus, et ex iis pugnabant contra irruentes Trojanos: in altum igitur adscenderant, et in alto obibant pugnam istam. ὕψι δ' ἀέλλη σκίδνατο, in altum turbo pulveris distribuebatur, Π, 374. νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο ὕψι μάλα μεγάλως, P, 723, mortuum corpus a terra ulnis sustulerunt alte, valde magna mole: nam μεγάλως sine dubio respicit magnitudinem corporis mortui. Patroclus enim grandi statura heros fuerat. Ζεὺς ἥμενος ὕψι, alte sedens, Υ, 155, quæ brevis descriptio est majestatis plenissima, *der sich so hoch gesetzet hat, (who has placed himself so high.)* ὕψι ὑπαὶ νεφέων, in alto sub nubibus, Ψ, 874. ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω, π, 264, in alto quanquam in nubibus sedentes, sc. Jupiter et Minerva, h. e. regalis nostra dignitas, et sapientia.

ὑψιβρεμέτης, ου. ὁ. (Βρέμω) in alto tonans. est epitheton Jovis tonantis. A, 354. M, 68. ε, 4. a τὸ ὕψος, altitudo.

ὑψίζυγος, ου. ὁ. (Ἄγω) est epitheton Jovis, ab adverbio ὕψι, alte, et ἀπὸ τοῦ κυβερνητικοῦ ζυγοῦ compositum, ut notet τὸν ὑψηλὸν κυβερνήτην. in alto gubernans res terrestres et humanas. nam prisci nolunt intelligi τὸν ἐν ὕψει καθήμενον, ἢ τὸν ὕψι καθέδραν ἔχοντα. multo minus volunt intelligi τὸν ὕψι, i. e. ἄνω, σταθμίζοντα (trutinantem) τὰ κατ' ἀνθρώπους, quia notio τοῦ ζυγοῦ, qua notat σταθμὸν, trutinam, non est Homerica. Homerus enim novit tantum ζυγὸν ἵππων ἢ βοῶν ἢ ἡμιόνων, præterea ζυγὰ τῶν νηῶν καὶ τῶν ἐρεσσόντων, vna cum ζυγῷ φόρμιγγος. omittenda igitur in Homero ea est explicatio, quasi ὑψίζυγος sit ὁ ταλαντεύων ἐπὶ ζυγοῦ τὰς κῆρας ἀνθρώπων: et sola gubernatoris tenenda. notat ergo τὸν ὑψηλὸν βασιλέα, τὸν κυβερνῶντα πάντα. Δ, 166. H, 69. Λ, 543. Σ, 185.

ὑψικάρηνος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) caput alte habens et efferens. δρύες ὑψικάρηνοι, M, 132, quercus altis cacuminibus præditæ.

ὑψίκερως, ω. ὁ ἡ. (Κάρα) altis cornibus præditus. est forma Attica, pro ὑψίκερας, ατος, ὁ ἡ vel ὑψικέρατος, ου. ὁ ἡ. nam omnes istæ formæ in usu sunt. ὑψίκερων ἔλαφον, κ, 158.

ὑψίκομος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) in alto vertice ornatus comis. est in poëta epitheton δρυὸς, quercus, quæ frondibus in altum sublatis viret. a τὸ ὕψος, altitudo, summitas. δρυσὶν ὑψικόμοις, Ξ, 398. ι, 186. δρῦς ὑψικόμους, Ψ, 118. φύλλα δρυὸς ὑψικόμου, μ, 357, ubi simul hoc epitheto connotatur, adscendisse eos in arborem, et quæsisse φύλλα τέρενα, qualia maxime in superioribus partibus inveniuntur. ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν, ξ, 328. τ, 297.

ὑψιμέδων, οντος. ὁ. (Μάω) alte potens et consulens.

ὑψιπετήεις, ήεντος. ὁ ἡ. (Πέτω) alte volans. idem quod ὑψιπέτης. αἰετὸς ὑψιπετήεις, X, 308. ω, 537. et his locis inducti quidam, ὑψιπετῆς αἰετὸς pro ὑψιπέτης scribi jubebant. sed videatur ex Pindaro genitivus pluralis, licet terminatione Dorica pro ῶν, ab ὑψιπέτης, ευ.

ὑψιπέτηλος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) alte expansus, alte patulus. nam τὸ πέταλον simul notat latum et expansum quodvis. δένδρεον ὑψιπέτηλον, N, 437. δ, 458. δένδρεα ὑψιπέτηλα, λ, 587.

ὑψιπέτης, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) alte volans. ab ὕψι, alte, et πέτομαι, volo. sed ὑψιπετὴς, έος, ὁ ἡ, est a πίπτω, ex alto decidens. sic ὁ εὐπέτης, est ὁ εὖ πετόμενος, bene volans; sed ὁ εὐπετὴς est ὁ εὖ πίπτων καὶ συμβαίνων, bene contingens et eveniens. ὁ προπέτης est ὁ προπετόμενος, ante volans, *der voran flieget, (that flies before,)* vel, ante justum tempus volans, sicut passerculi volaturi ante maturitatem suam: et tropice, ὁ προαρπάζων τὸ πρᾶγμα, καὶ παρὰ τὸν καιρὸν παῤῥησιαζόμενος. a quo deinde factum ὁ προπετὴς, έος, i. e. ὁ θρασὺς, qui ante alios procurrere vult, et occupare aliquid; temerarius, audax. αἰετὸς ὑψιπέτης, M, 201, 219. N, 822. υ, 243. quidam scribi jubent his locis ὑψιπετῆς, per contractionem ex ὑψιπετήεις. sed necesse non est.

ὑψίπυλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) altas portas habens, ab ὕψι, alte. est epitheton magnæ et probe munitæ urbis, ubi supra portas ædificatæ sunt turres ad defendendum, et ad ornatum. Θήβην ὑψίπυλον, in Cilicia, Z, 416. Τροίην, Π, 698. Φ, 544, i. e. μεγάλην, ὡς ἀπὸ μέρους. nam magnas urbes decent quoque altæ portæ, non vero minutas, ne quis his objicere possit τὸ ᾀδόμενον: κλείσατε τὰς πύλας, ἵνα μὴ ἐξέλθῃ ἡ πόλις. et hoc eodem fortasse sensu ponitur τηλέπυλος.

ὑψόθεν, (Ἕπω) adverb. ex alto. ὑψόθεν καθῆκεν ἐέρσας ἐξ αἰθέρος, ex alto, ex aëre, demisit rores, Λ, 53. ὑψόθεν ἔμβαλε, ex alto injecit, lapidem sublatum manu, M, 383. ὅτε ἐκρέμω ὑψόθεν, cum pependisti ex alto, O, 18. ἐβρόντησε πατὴρ ὑψόθεν, Υ, 57, tonuit de cœlo. ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος, β, 147. sic, ἐκ πέτρης, ρ, 210, ex alta petra defluit aqua. ἐκ νεφέων ἐβρόντησε, υ, 104, i. e. de cœlo, ubi esse alias solent nubes. ἐξ ὀροφῆς, de lacunari, χ, 298.

ὑψόθι, (Ἔπω) adverb. in alto. idem quod ὑψοῦ. *in der höhe, (aloft, on high.)* ὑψόθ' ἐόντι Διΐ, K, 16, Jovi in alto habitanti. ὄντε καὶ ὑψόθ' ἐόντα, P, 676, quam quamvis in alto volantem, aquilam. καίεται ὑψόθι, ardet in alto loco, ignis, T, 376.

ὑψόροφος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) cujus tectum est altum, i. e. alta domus, vel altum conclave. ab ὕψι, adverb. alte, et ὁ ὄροφος, camera, contectio. ἡ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίεν, sc. Helena, Γ, 423, rediens a muro domum, exceptura Alexandrum. αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα κέδρινον ὑψόροφον, et sermo est de Priamo, Ω, 192. et 317, ὅση ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται, quanta est janua alte camerati conclavis, tanta erat ala aquilæ. ex quo apparet, ὑψόροφος notare conclave, alte structa camera tectum, *hoch oben gewölbet, (with a high vaulted roof:)* et conf. θάλαμος. ὁ δὲ ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς εὐρὺν, β, 337, *in das grosse gewölbe, (into the great chamber.)* ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμου ὑψορόφου ἤλυθεν, δ, 121. ἱκέσθαι οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ πατρίδα γαῖαν, ε, 42. κ, 474, in alte cameratis conclavibus ædificatam domum. hinc est ὁ ὀροφίας, ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις, *eine hausschlange die die mause frisset, (a tame serpent which destroys mice.)*

ὑψόσε, (Ἔπω) adverb. in altum. αὐτὰ Ὀδυσσεὺς ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, hæc Ulysses in altum sustulit manu, K, 461, *hub sie in die höhe, (held them up.)* ut sacraturus ea numini. et 465, ἀπὸ ἕθεν ὑψόσ' ἀείρας, a se in altum tollens, et 505, ἐκφέροι ὑψόσ' ἀείρας, exportaret sublatam rem in altum, non vero extraheret per terram. ὑψόσε ἄχνη σκίδναται ἐξ ἰωῆς ἀνέμοιο, in altum spuma (maris) spargitur flatu venti, Δ, 307. βόας αὔας (i. e. clypeos) ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, in altum extollentes, M, 138. ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε, qui a nuda terra prohibebat eos, et altius quasi in aliquo lecto cubare eos faciebat, Ξ, 349, nam sermo est de Jove et Junone in Ida concumbentibus, quibus terra extemporaneas largas herbas protrudebat, ne in terra nimis humiliter jacerent. ὑψόσε δ' αὐγὴ γίγνεται ἀΐσσουσα, in altum emicans splendor fit, Σ, 211, et sermo est de facibus noctu procul ardentibus. αὐτὸν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας, eum a terra allevans, Υ, 325. ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα, subsiliebat in altum pedibus, Φ, 269. et 302, τοῦ δ' ὑψόσε γούνατα ἐπήδα, ejus genua in altum saliebant: et sermo est de vadente per aquam subito increscentem, et 307, ὑψόσ' ἀειρόμενος, in altum tollens se fluvius. et 324, ὑψόσε θύων, in altum cum impetu intumescens fluvius. ὑψόσ' ἀνασχόμενος, sc. τὰς χεῖρας, X, 34, manibus alte sublatis. ἵπποι ὑψόσ' ἀειρέσθην, alte attollebant se in cursu concitato, Ψ, 501. ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς, a terra in altum subsiliens, Θ, 375, sc. saltator, εἰς ὕψος ἐλαφρισθεὶς, μετεωρισθείς: et notat hoc adverbium τὸ κοῦφον τοῦ σώματος. θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας, ι, 240, ostium ingens (lapideum, quod Polyphemus antro præponere noctu solebat) in altum tollens; ut notentur vires hujus monstri plus quam humanæ. sic et 340. non ægre moliebatur hoc saxum, sed velut leviculam aliquam rem, sublatam portabat. ὑψόσε δ' ἄχνη σκοπέλοις ἐπέπιπτεν, spuma maris, tempestate orta, incidebat alte scopulis, μ, 238. et 249, τῶν ὑψόσ' ἀειρομένων, in altum sublatorum. et 432, ἐγὼ πρὸς ἐρινεὸν ἀερθεὶς ἐχόμην, pendebam ad caprificum elatus alte. ὑψόσ' ἀειρόμενοι, equi in concitato cursu, extollentes se prioribus pedibus alte, ν, 83. κίονες ὑψόσ' ἔχοντες, columnæ in altum tendentes et altum attingentes, τ, 88, conf. ibi ἔχω. ὑψόσ' ἐπεντανύσας, χ, 467, in altum extendens laqueum.

ὑψοῦ, (Ἔπω) adverb. alte. νῆα ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, A, 486, navem in continentem terram traxerunt, alte in arenis, *hoch hinauf auf den sand, (high up on the sand.)* ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν, δ, 785, alte in aqua, in alta aqua, hanc navem in ancoris tenuerunt. est ergo, collatis his duobus locis, duplex ὑψοῦ, vel duplex τὸ ἐφ' ὕψους ὁρμίζεσθαι τὴν ναῦν. unum est τὸ, ἐπὶ ξηρᾶς, τῆς ὑπερκειμένης τοῦ παραιγιαλίου ὕδατος, ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμεῖ καταπλέουσα καὶ παυομένη τοῦ πλοῦ: et hoc factum narratur loco ex A citato, navis ibi in alto littore constituitur. alterum est τὸ, ἐπὶ ὕδατος, ὑπερκειμένου γῆς καὶ ψαμάθων τῶν ἐν τῷ βυθῷ, καὶ ἐν ᾧ βαθεῖ ὕδατι ἡ ναῦς ὁρμίζεται ἀναπλέουσα: et id factum narratur loco ex δ citato, ubi navis in alta aqua ad ancoras statuitur, et ἐν νοτίῳ, i. e. ὑγρῷ, sicut illud erat ἐν ξηρῷ, i. e. ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν ξηρὰν αἰγιαλοῦ, *auf dem trockenen ufer, (on the dry beach.)* ergo ὑψοῦ ἐν νοτίῳ dictum est ad differentiam τοῦ ἐπὶ γῆς ὁρμισθῆναι. sic et Θ, 55. conf. ὕψι. ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, Z, 509, alte caput gerit, equus ille nobilis et alacer; ὑψαυχενεῖ. nam equus κυδιᾷ, οὗ ἡ κεφαλὴ ὑψοῦ αἴρεται, καὶ αἱ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται. sic et O, 266. τὸν ὑψοῦ ἔχοντες, hunc a terra elevantes, N, 201. et 200, ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης, de leonibus, qui auferunt ore suo tenentes raptam capram. ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ ὑψοῦ, tabulata affigere super eam navem superne, ε, 164, *oben dran, (aloft.)* putant tamen quidam, post ἐπ' αὐτῇ ponendum esse comma, et ὑψοῦ jungendum cum ὥς σε φέρῃ, ut te portet in altam aquam. sed vix probant.

ὝΩ, f. ὕσω. pluo, *ich regne, (I rain.)* rigo, *ich bewässere, (I water.)* fundo humidum, *ich giesse, (I pour.)* imitatur hoc verbum sonum strepentis aquæ cum effunditur aut decidit largiter de cœlo. possit et deductum videri ab ἵω, i. e. πέμπω, mitto, sicut a χέω est χύω: sed præstat, pro radice haberi, per imitationem soni facta. hinc est et μεθύειν, quasi μετὰ τροφὴν ὕεσθαι, post cibum sumtum madefieri vel madescere, quod Latini vocabant comessari, quodque alibi dicitur τέγγεσθαι. ὗε δὲ Ζεὺς συνεχὲς, M, 25, i. e. ὁ ἀήρ. et sic plene dictum: alibi elliptice, ὕει, pluit, sc. Ζεὺς ἢ ἀήρ. et Xenophon in Ἑλληνικοῖς: γίγνεται τοῦτο

ὕοντος πολλοῦ, factum est hoc pluente multum, i. e. πολλὰ ὕοντος τοῦ Διός. νὺξ ἐπῆλθε κακὴ, ὗε δὲ Ζεὺς πάννυχος, ξ, 457. λέων, ὑόμενος καὶ ἀήμενος, leo, pluvia madefactus et vento frigidus, ζ, 131, χειμαζόμενος, καὶ οὕτως ἐπὶ πλέον ἀγριούμενος, et sic magis efferatus.

Φ

Φάανθεν pro ἐφάνθησαν, vide sub φαίνω, aliquanto sub medio.

φαάντατος, η, ον. (Φάω) lucidissimus. est superlativus, quasi ab ὁ ἡ φάας, ανος, unde comparativus φαανότερος, superl. φαανότατος, et per syncopen, extruso ο, ἀστὴρ φαάντατος, qui est luciferi stella, ν, 93.

Φάγω (φήγω) f. 2. φαγῶ, (Φάω) quod futurum in forma media non dicitur, ex analogia, φαγοῦμαι, sed φάγομαι, γεσαι, γεται, comedo, comminuo ore: *ich esse, ich kaue, (I eat, chew.)* est a φάω, i. e. φονεύω, συντρίβω, κλάω, θλάω. ab hoc verbo est ἡ φηγὸς, fagus: ob vetustam illam βαλανηφαγίαν primorum hominum. etiam ὁ φάγρος, qui ex Cretensium dialecto est ἡ ἀκόνη, nam eos comedit quasi τὰ τριβόμενα, et ipsa simul comeditur ab illis. inde est et ἡ φάτνη, mutato γ in τ, præsepe; quæ et πάθνη per dialectum dicitur; a quo est φατνόω, ad præsepe colloco, præsepi indo; et hinc est τὸ φάτνωμα ὀδόντων, *die kinnlade, (the lower jaw;)* et dentes dicuntur ἐκφατνίζεσθαι, i. e. ἐξάγεσθαι ἐκριζούμενοι. οὔπω τόνδε κύνες ἔφαγον, Ω, 411, τόνγε ἐν πόντῳ ἰχθύες, ξ, 135. ω, 290. τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα, ο, 372, ubi deest præpositio ἐκ, et deberet esse ἐκ τούτου, sc. ἔργου, 371, sed pluralis exprimit τὴν τοῦ ἔργου αὔξησιν, incrementum rei familiaris istius: *ich habe meinen unterhalt davon genommen, und ehrlichen leuten was mitgetheilet, weiter nutze ich es für mich nicht, (I have supported myself with it and distributed some among respected people, and I have no farther use for it.)* ἐπεὶ ἔφαγες ἀνδρόμεα κρέα, postquam comedisti humanas carnes, ι, 347. et 232, αὐτοὶ τυρῶν αἰνύμενοι ἐφάγομεν, ipsi de casibus sumentes edebamus. ἑταίρους, οὓς ἔφαγε Σκύλλη, μ, 310. εἴ κε ὑμεῖς γε φάγοιτε, si quidem vos comederetis, absumeretis, bona mea, β, 77. ὅστις λωτοῖο φάγοι καρπὸν, ι, 94. et 202, μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθοιτο, ne quis de loto edens obliviscatur reditus in patriam. ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε, ω, 253, si lotus sit et comederit: tunc enim forma corporis maxime est vegeta. ὄφρα φάγησι, pro φάγῃ, ut edat Demodocus, θ, 477. sic, ἰχθῦς, Φ, 127. πιεῖν φαγέμεν τε, pro φαγεῖν, κ, 386. ο, 377, π, 143. αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι ἢ δόμεν ἄλλῳ, ρ, 404, ubi πολὺ pertinet ad βούλεαι, et deest μᾶλλον. ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε, δ, 33, nos ambo qui comedimus multos hospitales cibos. cæterum τραγεῖν durius sonat quam φαγεῖν, sicut τράγος quam φάγος. τὰ φαγήσια erant feriæ conviviales. τὸ φάγημα, cibus. ὁ φακὸς, οῦ, lens: sed ἡ φακῆ, ῆς, est puls ex lentibus: a φάγω.

φαέθω, (Φάω) clare luceo et splendeo. ἠέλιος φαέθων, Λ, 734. ὁ λαμπρὸς, in oppositione ad diluculum primum. sic, ε, 479. λ, 16, clare splendens sine nubibus: nam ad participium pertinet ἀκτίνεσσιν. τ, 441. χ, 388, et sic etiam calidus. hinc et altera filiarum Solis vocatur ἡ Φαέθουσα, μ, 132, altera ἡ Λαμπετίη, a λάμπω.

φαεινὸς, ἡ, όν. (Φάω) lucidus, clarus. *glänzend, leuchtend, hell, (glistening, lucid, bright.)* κρητῆρα φαεινὸν, craterem splendide politum, Γ, 247. ο, 121. ζωστῆρα φοίνικι φαεινὸν, Ζ, 219. Η, 305, cingulum puniceo colore fulgidum. sic, λόφος φοίνικι φαεινὸς, Ο, 538, i. e. λάμπων φοινικῷ νεαρῷ χρώματι, crista galeæ, recens puniceo colore fulgens. et, ἱμὰς, ψ, 201. ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, veste candida splendida, Γ, 419, i. e. λεπτῷ, διαφανεῖ, et sermo est de Helena: *einem sehr feinen weissen oberkleide, (a very fine white upper garment.)* sic, πέπλου φαεινοῦ, Ε, 315, de Veneris veste candida. τάπης φαεινὸς, Κ, 156, quem dormiens humi Diomedes sub capite habebat. χαλκὸς, Μ, 151, de lorica. et 401, τελαμῶνα, lorum, quo clypeus portatur, splendidum. ἀπὸ θρόνου, Λ, 644. sic, ἐπὶ, Σ, 422. η, 169. γωρυτὸς, vagina arcus, splendida, φ, 54. ζῶμα, cinctura splendida, ξ, 482, et vides, hoc adjectivum in genere notare pulcrum, gratum, in oculos cum voluptate incurrens, spectabilis. φαεινὸν πῦρ, lucens ignis, Ε, 215. δόρυ, hasta probe polita, Ζ, 32. Λ, 253. sic, δουρὸς φαεινοῦ, Ψ, 821. τ, 453. et, δουρὶ, Δ, 496. Ε, 611. Ξ, 461. Ο, 429. φαεινοῦ κασσιτέρου, albi stanni, Ψ, 561. φαεινῷ σάκεϊ, Θ, 272. θρόνῳ, ε, 86. φαεινῶν σακέων, Ν, 342. φαεινοὺς πλοκάμους, Ξ, 176, de Junone, ornante se; cincinnos nitentes et pulcros: aut fortasse de colore, ὑπερξανθίζοντας, flavos valde. φαεινὴ πήληξ, splendida galea, Ν, 805. Π, 104. σελήνη, Θ, 551. μάστιξ, scutica, Κ, 500, quæ est vel στιλπνὴ, alba et splendida, vel λεπτὴ, tenuis: nam φαεινὸν sæpe notat τὸ λεπτὸν, sæpe in genere pulcrum, proprie vero candidum et fulgens. ἀσπὶς, scutum, Γ, 357. Ε, 437. Η, 251. τρυφάλεια, galea, Κ, 76. κόρυθι φαεινῇ, galea, Χ, 314. ἠοῦς φαεινῆς υἱὸς, δ, 188, ubi pulcræ matris pulcer filius. ἐσθῆτα φαεινὴν, vestem candidam, ζ, 74, non quidem nunc, nam est lavanda; sed in statu suo naturali, antequam erat sordibus inquinata, et in statu post lotionem: simul innuitur τὸ λεπτὸν ejus καὶ ἀξιοπρεπές. et 316, μάστιγι φαεινῇ, quam habet virgo regia. μέρμιθι ἀργυρέῃ,

κ, 23, i. e. μίτῳ λαμπρᾷ διὰ τὸ ἀργύρεον. φαεινὴν πήληκα, Ν, 527. ἀσπίδα, Π, 704. Χ, 97. ἄντυγα, Σ, 479. μάστιγα, Τ, 395. Ψ, 384. πτερόνην, τ, 256. θύρην, χ, 201. θύραι, ζ, 19. κ, 230, 256, 312. φ, 45. θύρας, Ξ, 169. φαεινὼ ὄσσε, Ν, 3, 7, 435. Ξ, 236. Π, 645. Φ, 415, ubi confer πάλιν. et oculi non dicuntur sic, ut δόρυ dicitur φαεινὸν, sed quia lucis causa corpori sunt, *sie sind des leibes licht, und die ursache des zu empsindenden lichtes, (they are the light of the body, and the cause of our perception of light ;)* unde et ipsi dicuntur lumina, φάεα. ergo oculi lucidi. præterea tamen puritas candoris in oculo et splendor naturalis, valde decet. φαεινότερον θώρηκα αὐγῆς πυρὸς, Σ, 609, thoracem, fulgidiorem splendore ignis.

φαείνω, (Φάω) luceo, lucem præbeo. est a φάω, luceo, per paragogen : unde est φαεινός. a φάω est æolice φαύω, unde ἡ φαῦσις : et τὸ φάος, unde est ἡ Πασιφάη : et τὸ φάλιον, i. e. λαμπρόν. transitiva notio verbi maxime apparet, σ, 307, λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν, ὄφρα φαείνοιεν, tres focos ad lucendum ardentes statuerunt in conclavi, ut lucem facerent isti foci. et 342, αὐτὸς παρὰ λαμπτῆρσιν ἑστήκει, φαείνων, constitit ad illos focos portatiles, ut lucem aleret et claram esse curaret. sic de sole, φαείνω, μ, 383, ubi præsens, certitudinis causa, est pro futuro, lucem præbebo in regione inferorum. et 385, σὺ μὲν φάεινε, tu quidem lucem fac. sic et, ἵνα φαείνῃ, γ, 2, ut lucem præberet.

φαεσίμβροτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥίω) mortalibus lucens, ὁ φαέθων βροτοῖς. est epitheton solis, a quo omnia animalia lucem, et quæ inde sequuntur, accipiunt. Ω, 785. κ, 138, 191.

φαιδιμόεις, όεσσα, όεν. (Φάω) illustris, lucens, candidus, pulcer : alacris, clarus. φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ, Ν, 686, et in viris militaribus simul respicitur ad arma eorum coruscantia. καὶ λαμπρὰν πανοπλίαν.

φαίδιμος, η, ον. (Φάω) idem. est a nomine substantivo, τὸ φαῖδος, εος, splendor, quod est a φάω, lucere facio. unde est et φαιδρὸς, α, ὸν, et nomen pr. ὁ Φαῖδρος, et ἡ Φαῖδρα, quod est per syncopen pro φαιδηρός. etiam nomen pr. ὁ Φαίδων. φαίδιμος Αἴας, i. e. περιφανὴς, nobilis, clarus, lucens late, Ε, 617. Η, 189. Λ, 496. Ο, 419. Ρ, 284. Ψ, 779. Ἕκτωρ, Δ, 505. Ζ, 472, 466, 494. Η, 91. Μ, 462. υἱὸς τοῦ, Ζ, 144. Ρ, 288. Φ, 97, 152. γ, 189. π, 395. τ, 31. χ, 141. ω, 242, 525. ἥρως, Σιδονίων βασιλεὺς, δ, 617, ubi dubium, an φαίδιμος sit nomen proprium. alii hunc regem vocant Σόβαλον, alii Σίδλωνα. ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ, in humero conspicuo et in oculos incurrente et præstante, *ansehnlichen, (conspicuous,)* λ, 127. ψ, 275. φαίδιμα γυῖα, *ansehnliche gliedmassen, (handsome limbs,)* Ζ, 27. Θ, 452. Κ, 95. Ν, 435. Π, 805. Ψ, 63, 691. φαίδιμον υἱὸν, β, 386. ξ, 164. ο, 2. φαιδίμου Ἀχιλλεῦ, Ι, 434. Φ, 160, 583. Χ, 216. ω, 76. Ὀδυσσεῦ, κ, 251. λ, 99, 201, 487. μ, 82.

φαίνω, f. ανῶ. (Φάω) apparere facio, ostendo, clarum facio. est contractum quidem a φαείνω, sicut ab ἀείρω fit αἴρω ; sed significatio non plane est eadem. Atticis τὸ φαίνειν sæpe ponitur pro ποιεῖν, facere, reddere. et sic etiam poëta sæpe. cæterum pro φαίνω dicitur ionice etiam φάννω, apud Herodot. III, 36, sicut iidem dicunt φαεννὸς pro φαεινὸς, mutantes Iota in ν. Ζεὺς ἔφηνεν (aor. 1. a.) ἡμῖν τόδε τέρας, Β, 324, 318. et 353, σήματα φαίνων, signa ostendens. nam φαίνω est, εἰς φῶς πέμπω, φαίνομαι autem εἰς φῶς πέμπομαι. sic et θεὸς νῶϊν ἔφηνε τόδε, ο, 168. εἴ τι μοὶ ὁδὸν φήνειε, si quis mihi viam et iter meum ostendere velit, μ, 334. ᾐτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας, precabamur deum, ut ostenderet nobis signum, γ, 173. οἵην ἐπιγουνίδα φαίνει, quale femur videri facit, σ, 73. τέρας τινὶ τόδε φαίνεις, ubi de signo audito est sermo, υ, 114. et 309, μή τις ἀεικείας φαινέτω, ne quis injurias exhibeat, *niemand bezeige sieh ungebürlich und unanständig, (let none behave rudely and uncivilly.)* loco illo Γ, 212, legi jubent critici, ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ἔφαινον, cum ostenderent illi homines sua verba et cogitata omnibus : pro quo Eustathius legit ὕφαινον. sed prior lectio videtur h. l. aptior. ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, *wilst deine geschicklichkeit entdecken, (thou desirest to show thy skill, cleverness,)* θ, 237, φανεροῦν, ἐμφανῆ ποιεῖν. εἰσόκε σοὶ φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν, donec tibi dii exhibeant dignam uxorem, ο, 26, *bis dir die eine würdige gemalin zuweisen, (till they give thee a suitable wife.)* μετὰ πρώτοις φάνεσκε, Λ, 64, i. e. ἔφανεν ἐν πρώτοις, inter primos ostendebat se ; et est aor. 2. a. Ionica terminatione et forma. sic, γαῖα μέλαινα φάνεσκε, λ, 586, de Tantalo aquam frustra captante, fundus ater apparebat ei. πᾶσα ἔντοσθε, ὑπένερθε, μ, 241, 242, tota Charybdis intus et in imo suo fundo apparebat ; ut ergo utraque phrasis sit eadem. Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτι ἔφαινον, δ, 12, nam Helenæ dii prolem non amplius in lucem proferebant. αἵ κεν ἔφαινον, nam ancillas vetuisti præire, quæ alias tibi lucem præberent, τ, 25, *die sonst dir leuchteten, (who used to light thee :)* ubi ergo in sensu omnium primo ponitur, coll. 24. νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖνε, Σ, 295, *äussere dergleichen gedanken ja nicht mer, (cease to utter such sentiments,)* πρόφερε, ostende : si cogitas talia, saltem ne profer. sed imperf. sine augm. θ, 499, φαῖνε δ' ἀοιδὴν, protulit cantionem, *liess ein lied hören, (sung a song,)* ubi ergo et de auditu : ex occulto mentis suæ in cognitionem hominibus dedit apertum : primum cogitans, deinde ἐκφήνας. possit tamen h. l. et intelligi pro, σαφῶς ᾔειδεν, canebat distincte, ut totum probe perspiceretur : nam φῶς λόγου est ἡ σαφήνεια. φαῖνε δὲ μηροὺς, et nudabat, apparere faciebat, femora sua, σ, 66, coll. 67, 73. Ζεὺς, σήματα φαίνων, παραίσια, Δ, 381. ἐνδέξια, Ι, 236. ἔκτυπε, σήματα φαίνων, φ, 413. χρύσειοι κοῦροι, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, φαίνοντες (κατὰ vel διὰ) νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι, η, 102, statuæ ju-

veniles inauratæ, habentes in manibus faces ardentes, ut luceant convivis noctu in conclavi et domo, *sie leuchteten den gästen im saale, (they lighted the guests in the hall.)* hinc dicitur ὁ φανὸς et πανὸς, fax lucens, et τὸ φανίον ἢ φανάριον, facula ardens: et erat proprie lignea, ex ligno facillime flammam concipiente et alente. si strues lignorum noctu lucet nautis procul, dicitur ὁ πυρσὸς, qui erat δέσμη κληματίδων, *ein reis-gebund, (a bundle of twigs;)* dicitur tamen et πανὸς, mutato φ in π. forma media et passiva est intransitiva. φαίνεται αὐγὴ, B, 456. conspicitur fulgor ignis. νίκη μὲν δὴ φαίνεται Μενελάου, victoria sane Menelai manifesta est, Γ, 457, incurrit in oculos. nam hoc verbum hoc sensu βεβαίωσιν μάλιστα δηλοῖ: φανερὰ καὶ ἐκφανής ἐστι ἡ νίκη αὐτοῦ. νέφος μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνεται, Δ, 278, nubes pice nigrior apparet ei. sic, ἐρεβεννὴ ἀὴρ, E, 864, nigra caligo in nubibus post æstum diurnum conspicitur, *eine gewitterwolke, (a thunder cloud:)* et post, καύματος ἐξ, est comma. ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα (ὑμετέρα) φαίνεται, δ, 695, φανερώτατος καὶ φανερώτατά ἐστι. ἔκβασις ἁλὸς θύραζε οὔπη, egressus ex mari conspicitur a me nusquam, ε, 410, *ist nirgends zu sehen, (is no where to be seen.)* ὅτε οἷον ἀπ᾽ ἄλλων, ι, 192, quando conspicitur et ostendit se solum præ aliis; et sermo est de cacumine montis alicujus, eminens sic, ut nullum quasi aliud conspici queat. πῶς ὑμῖν ὅδε φαίνεται εἶναι εἶδός τε μέγεθός τε, λ, 335, quomodo vobis forma et magnitudine in oculos incurrit iste vir. δμωάων ἥτις σοι ἀρίστη εἶναι, quæ tibi apparet optima esse, ο, 25, nec in sensu dubio accipiendum id verbum, sed certissimo. et 516, οὔτι θαμὰ μνηστῆρσι, non crebro procis se conspiciendam dat Penelope, *lässet sich selten vor ihnen sehen, (seldom suffers herself to be seen by them.)* μνηστῆρσι πᾶσι φαίνεται ὄλεθρος, τ, 557, nam procis omnibus ostenditur et portenditur mors. ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον, postquam hoc certamen ostenditur cum certaminis præmio, φ, 73, 106, εἰς φῶς ἔκκειται, ὁποῖα τὰ ἐν τοῖς ἀγῶσι προκείμενα ἔπαθλα. αὐγαὶ φαίνονται, de Sirio astro, X, 28, radii ejus clari ostendunt se præ aliis stellis. θεοὶ φαίνονται ἡμῖν ἐναργεῖς, dii conspiciendi dant se nobis clare, η, 201, *erscheinen uns, (appear to us.)* οὐ γὰρ πάντεσσι θεοὶ, π, 161, non omnibus dii in conspectum se dant. κίονες ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς, columnæ conspiciuntur oculis meis quasi ignis ardentis, sc. obsitæ et oppletæ flamma, τ, 39. ὅστις φαίνηται ἄριστος, quicunque conspiciatur præstantissimus, ξ, 106. ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, apparebat ei, B, 5. K, 17. Ξ, 161. ι, 318, 424. λ, 229. Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη, H, 325. I, 94. ω, 52, re ipsa ostenderat se optimum consilium ejus. μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον, M, 416, et magnum illis et difficile ostendebatur negotium. sic, αὐτῷ, χ, 149, *er sahe ein schwer stück arbeit vor sich, (he saw that he had an arduous task before him.)* Ἄρης φαίνετο ἰὼν εἰς οὐρανὸν, Mars conspiciebatur oculis abiens in cœlum, i. e. nubes densissima, orta pugnantibus, E, 867. πυρὰ, ignes conspiciebantur, Θ, 557. et 552. ἄστρα. ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη, φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν, inde conspici poterat tota Ida et Troja et castra Græca, N, 13, 14. νέφος δὲ οὐ φαίνετο πάσης γαίης, P, 372, nubes nulla apparebat neque in planitie omni nec in montibus: et deest ὑπὲρ, *es lies sich kein wölkchen uber der ganzen ebene sehen, (not a cloud was to be seen over the whole plain.)* φαίνετο δὲ, sc. ὁ χρὼς, cutis apparebat et nuda erat, X, 324. τότε δὴ ἀρετὴ ἑκάστου, Ψ, 375, tunc sane virtus cujusque ostendebat se, et elucebat. καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων, etiam inde ostendebat se et apparebat reditus incolumis, δ, 519. αὐτῷ δ᾽ οὔπω φαίνετ᾽ ἐναντίον, ei nunquam ostendebat se palam et contra, ζ, 329, *sie lies sich vor ihm seben als wiedersacherin, (she appeared before him as adverse.)* ἐπεὶ οὐκέτι πομπὴ, κ, 79, nam jam nihil apparebat, nos comitatu aliquo bono deductum iri in patriam. οὐδέ τις ἄλλη γαιάων, nec ulla alia tellus conspiciebatur, præter cœlum et mare, μ, 404. ξ, 302. ἐφαίνετο γὰρ, οὔ σφιν κέρδιον εἶναι, apparebat enim, non proficuum fore id sibi, ξ, 355, *sie sahen ein, es sey ihnen unnütz weiter zu suchen, (they perceived that it would be useless to seek farther.)* θεὸς, προπάροιθε αὐτοῦ θαρσύνων, ω, 447, deus conspiciebatur, coram eo stans et cohortans eum. οὐκ οὖροι πνείοντες φαίνοντο, δ, 361, non venti secundi spirantes exoriebantur; ut ergo in genere de præsentia sensibili ponatur verbum. ἀλλοειδέα φαινέσκετο (ionice pro ἐφαίνετο) πάντα ἄνακτι, ν, 194, apparebant ei omnia velut mutata figura, *es erschien ihm alles anders, (every thing appeared different to him.)* χαλεποὶ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, Υ, 131, difficiles sunt dii, conspici sua forma aperta, conf. θεοί. ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι, (infin. f. 2. med.) μ, 230, inde enim eam exspectabam primum apparituram, sc. Scyllam, *werde von daher sich sehen lassen, (would appear in that direction.)* οἴῳ φαινομένη, soli ei apparens, A, 198, nam illa Ἀθήνη erat ipsa ratio sanior Achillis: nemo autem pervidet cogitationes alterius. præterea, ex mente poëtæ, pertinet Achilles inter eos, quibus loquitur δαίμων τις, sicut postea Socrati. sic et Ulysses fingitur talis. ἅμα δ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι, simul cum aurora conspicua, λαμπομένη, φαεινούσῃ, I, 614. A, 684. Ω, 600. δ, 407. ζ, 31. ξ, 266. ο, 395, *sobald die morgenröthe sichtbar wird, (as soon as the dawn appears.)* οὐδέ μιν ἔληθεν ἠὼς φαινομένη, non eum fefellit aurora apparens, Ω, 13. ἕταρον τὸν ἄριστον φαινομένων, socium fortissimum ex iis qui se ostendunt et operam suam offerunt, K, 236, coll. 227—232, ubi nominantur ii, qui ostenderant se, *die sich darstelleten, (who presented themselves.)* τέλος δ᾽ οὔπω τι πέφανται, effectus enim nondum ullus apparuit, B, 122, *es zeiget sich gar kein nutzen davon, (there appears to be no benefit from it:)* est tertia sing. perf. pass. quæ sæpe τὸ ν radi-

cale suum in verbis in αίνω desinentibus retinet ionice. sic, ἐξήρανται ἡ χεὶρ, arida facta est manus, a ξηραίνω: κατήσχυνται οὗτος a καταισχύνω, pudore affectus est ille: μεμίανται ὁ τόπος, inquinatus est locus, a μιαίνω, etc. sic, Π, 207, νῦν δὲ πέφανται φυλόπιδος μέγα ἔργον, nunc apparet magnum prœlii negotium. δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, Α, 200, nam venerabiles ei oculi conspiciebantur; oculi nimirum Minervæ, majestatis et venerationis pleni, δυσαντίβλεπτοι τῷ Ἀχιλλεῖ ἐφάνησαν οἱ τῆς Ἀθηνᾶς ὀφθαλμοὶ, i. e. nihil poterat contra rationem saniorem suam obvertere, μή τινα ἔχων ἀντιλογίαν. et est tertia plural. aor. 1. pass. pro ἐφάνθησαν, ubi terminatio ησαν æolice mutata est in εν, et α intersertum quasi a verbo φααίνω, abjecto augmento. simul hoc insertum α notat moram quandam et intentionem animi in cogitando. eadem terminatio est in τύφθεν pro ἐτύφθησαν, ἄγερθεν, κόσμηθεν, ἔτμαγεν, etc. ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ἠὼς, pro ἐφάνη, cum appareret, conspiceretur, aurora, Α, 477. Ω, 788. β, 1. γ, 404. δ, 306. ρ, 1. sic, δεκάτη, decima aurora orta est, Ω, 785. μυρομένοις ἐφάνη ἠὼς, Ψ, 109, lugentibus illis. ὀδυρομένοις, ψ, 241, flentibus apparuisset sane. μέγα σῆμα, Β, 308, magnum signum apparuit inde; nam latuerat sub altari, unde prorumpens ἐξεφάνη: hinc 309, Ζεὺς ἧκε φόωσδε, misit in lucem, coll. 318, 324. μέγα ἔργον Ἄρηος, Λ, 733. λῖς, leo in conspectum venit, Ο, 275. σοὶ τελευτὴ βιότου, Π, 787. Η, 104, tibi finitio vitæ apparuisset, quasi dies ultimus. ὣς τὼ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην, sic illi duo Trojanis desiderantibus in conspectum venerunt, et quasi sidera fausta exorti sunt, Η, 7. ὄρεα σκιόεντα ἐφάνη, caliginosi montes procul conspecti sunt a navigante, ε, 279. η, 268. σμερδαλέος αὐταῖς, conspectus est ab illis mulieribus horribilis, nudus et fœdatus vir, ζ, 137. ἀσπάσιοι ἑτάροις ἐφάνημεν, ι, 466, *wir kamen ihnen zu gesichte, (we were perceived by them.)* ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης, π, 181, alius mihi jam et totus mutatus mihi in conspectum venis. φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι, pro ἐφάνησαν, σ, 67, ostensi sunt ei, i. e. ab eo, vel ejus lati humeri. ἐπεὶ καὶ φανῇ ἠὼς, quando ostensa fuerit et apparuerit aurora, Ι, 703. ὅταν σέλας πυρὸς φανείη ναύταις, quando fulgor ignis appareat nautis, Τ, 375. μὴ οἰκία σμερδαλέα φανείη, ne domicilia horribilia appareant et retegantur, Υ, 64, et sermo est de motu terræ, et inferis. πάντα καλὰ νέῳ θανόντι, ὅ, τι φανείη, juveni mortuo in pugna et cæso omnia pulcra sunt, quodcunque videri possit de corpore ejus, Χ, 73, ubi oppositio fit inter juvenem cæsum jacentem, et inter senem occisum laceratumque a canibus: et mens est, adolescentem in pugna cadentem laudari tamen et honesta omnia in corpore ejus videri; at senem, domi suæ occisum et fœdatum deinde a canibus, fœdum et summopere miserandum judicari. ἠὼς ὅτι δῖα, Ω, 417, quando divina aurora apparet, Ω, 417. et ε, 394, ὅταν βίοτος πατρὸς ἀσπάσιος παίδεσσι, cum incolumitas patris jucunda liberis apparet: quibus locis quidam legunt φανῄη, ut ει mutatum sit in η, pro φανείη, ex Ionismo quæsito. ὥς ἂν ἀεικέλιος μνηστῆρσι φανείης, ut procis videaris turpis, ν, 402. ὥς κε ἀσπαστὸς φανείη πᾶσι, ψ, 60, quod gratus omnibus in conspectum venturus esset, *dass er willkommen erscheinen würde, (that his appearance would be gratifying.)* et 233, ὅτε ἂν γῆ νηχομένοις φανείη, conspiciatur a natantibus. Τρώεσσι φάνηθι, appare iis, Σ, 198. Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω, extra domum aliud signum Jovis edatur; ubi est in generali notione sentiendi, υ, 101, coll. 103, et est imperat. a. 2. pass. ὡς ἐνόησεν αὐτὸν ἐνὶ προμάχοισι φανέντα, cum animadvertit eum inter primos pugnatores apparentem, Γ, 31. ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς, apparens sociis amabilis, ι, 230. Ὀδυσσῆϊ φανεῖσα, π, 159, *da sie ihm erschien, Minerva, (when she [Minerva] appeared to him.)* et 410, μνηστήρεσσι φανῆναι, ostendere se procis, in conspectum eorum prodire. sic et σ, 159, 164. et cum Attica paragoge φανήμεναι, Ι, 240, ut appareat et exoriatur aurora. ab hoc verbo est et φανερὸς, conspicuus, manifestus, apertus. τὸ φάνος, εος, lux. μέγα βροτοῖς φάνος, Ἀσκληπιὸς, Aristoph. Plut. 640. sed ὁ φανὸς, οῦ, fax. et φανὸς, ή, όν est φανερὸς, apparens, lucens. præterea φαίνειν alibi notat et, indicare judici, accusare, deferre: unde est συκοφαντεῖν, ficus indicare; et ὁ συκοφάντης, ου. et φανῶν (particip. fut.) detegere cupiens aliquid quod deferre ad judices possit, Aristoph. Ach. 908, coll. 904. et 912, φαίνω, *ich gebe an beym gerichte, (I accuse before a tribunal.)* et 914, defero. et 917, 936.

φαλαγγηδὸν, (Πάλλω) adverb. ordinate in manipulos vel turmas. est enim militiæ vox. οἵγε προχέοντο φαλαγγηδὸν, Ο, 360, illi in anteriora ruebant ordine juncto.

φάλαγξ, αγγος. ἡ. (Πάλλω) proprie est, lignum teres longum, quo subjecto naves vel deducuntur vel subducuntur, et in navali fulciuntur, *ein lang rund holz als eine walze, (a cylindrical piece of wood, a roller.)* et hæc notio est prima, vocis a πάλλω vibro, ortæ: nam antiquissimi pugnaverant ξύλοις καὶ ῥοπάλοις καὶ κορύναις. conf. οὐλαμός. deinde per tropum, deductum ab antiquissimo mortalium contra se furentium telo, notatur στρατιωτικὴ παράταξις, ordo militaris, legio densa. Αἴας Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, eorum perrupit ordines et aciem stantem, Ζ, 6, *brach unter sie ein, (broke their ranks.)* σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας, Λ, 90, sua fortitudine perfregerunt ordines; et hoc ῥήξασθαι vel ῥῆξαι est, διακόψαι συνασπισμὸν ἀντιμάχων, hinc est ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, qui perrumpit aciem hostilem. sic Ν, 718, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας, i. e. multos Trojanorum in acie stantes occidebant. et Ο, 408, ῥηξάμενοι, *trennende die glieder der feinde und die geschlossene ordnung, (breaking the close ranks of the enemy.)* quod alio verbo dicitur Π, 394, ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας, i. e. ἔρρηξε, perru-

pit, et exclusit a reditu. *σιδηρείη κορύνη ῥήγνυσκε φάλαγγας*, Η, 141. *κίνυντο φάλαγγες*, movebantur copiæ, Δ, 332, circa quem locum nota, quod *ἀϋτῆς* pertineat ad *Τρώων καὶ Ἀχαιῶν*. et h. l. additum, *νέον συνορινόμεναι*, recens collectæ. confer tamen ad hunc locum *πολέμος*. et 281, *ἐς πόλεμον* (ad pugnam) *πυκιναὶ* (densæ) *κίνυντο φάλαγγες κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι*: nam gregariorum militum arma non sunt *παμφανῶντα*, collucentia tota, sicut nobilium; sed sunt subfusci coloris: hinc dicuntur *κυάνεαι*. et 427, *ἐπασσύτεραι κίνυντο νωλεμέως πόλεμόνδε. ἐκίνηθεν* (*ἐκινήθησαν*) *δὲ φάλαγγες*, promotæ sunt, Π, 281. *ὑπ' αὐτῷ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες*, Ε, 93, turbabantur, commiscebantur et agitabantur. sic, *ὅθι πλεῖσται*, Λ, 148. Ο, 448. *πρὸ ἕθεν κλονέοντα*, ante se turbantem ordines, Ε, 96. *πύματος ὤτρυνε*, i. e. *οὐραγὸς ἦν*, *er schloss hinten, (he brought up the rear,)* Δ, 254, conf. *πύματος*. *ἐπεί κε ἐποτρύνητον ἁπάσας*, si omnes ordines cohortati fueritis, incitaveritis vos ambo, Ζ, 83. *ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας*, Ν, 90, accedens ad copias, facile concitavit eas ad fortiter pugnandum. sic, *ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας*, Ρ, 285, facile dissipavit ordines. *τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας*, Θ, 279. sic, *ἔγχεϊ*, Τ, 152. hasta perdentem. *νέων δ' ἀλάπαξε φάλαγγας*, Λ, 503, juvenum vastabat et exhauriebat ordines. et 215, *Ἀργεῖοι ἐκαρτύναντο*, firmiter stare fecerunt ordines suos. sic et Μ, 415. et Π, 563, *ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν*, cum ex utraque patre constituissent aciem. *Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας*, arcuit, cohibuit, Γ, 77. Η, 55, ne pugnarent. *ἵνα ἵσταντο φάλαγγες*, ubi stabant ordines, Β, 558. *ἀμφὶ Αἴαντας*, Ν, 126. *ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο*, Ε, 591. *εὖτε ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες ἀνδρῶν*, postquam primum congressæ ad pugnam fuerint acies, Τ, 158. *ὅτε δὴ πυκιναῖς ἐνέκυρσε φάλαγξι*, postquam in densos occurrit ordines, Ν, 145. etiam *ὁ ἀράχνης* apud recentiores dictus est *ἡ φάλαγξ*, ut in Platone comico: *ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσιν ἀραχνίοις λεπτοῖς, ἃ τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει*. et *τὸ φαλάγγιον*, est tela aranei. et ista *ζωΰφια ὑπὸ ὀρόφοις ἀραχνώμενα* sic dicta sunt, quia ossa digitorum humanorum etiam dicuntur *φάλαγγες*, quorum internodiis similes sunt araneorum pedes. deinde et *ἡ λοπάδων παρατεταγμένη φάλαγξ*, illud jugum, ex quo dependent lances libræ.

φάλαρα, ων. τά. (*Φάω*) sunt eadem, quæ *οἱ φάλοι* in galea: *τὰ ἐπὶ τῇ περικεφαλαίᾳ κόσμια. ἐβάλλετο αἰεὶ κάτ'* (pro *κατὰ*) *φάλαρα εὐποίητα*, Π, 106, ubi sermo est de Ajace, cujus cassis assidue percutiebatur a telis hostium: et *δὲ* ibi est, enim. alibi et *αἱ παραγναθίδες καὶ χαλινὰ ἵππων* sic vocantur, quæ et scribuntur *τὰ φάληρα*.

φαληριάω, f. άσω. (*Φάω*) albesco superne, *λευκαίνομαι*, in specie spuma. *ich werde oder bin oben weiss, (I become, or am, white at top.)* est a *φάλαρος*, albus. *κύματα φαληριῶντα*, Ν, 799, fluctus albentes, ut color fluctuum supernus notetur; *οἱονεὶ λευκανθίζοντα τῷ ἀφρῷ*. sic et *ἡ φαληριῶσα σπίλος*, i. e. *ἡ λευκὴ νῆσος*.

φάλος, ου. ὁ. (*Φάω*) eminentia corusca in casside; et hæc eminentia erat partim in vertice, ad quam aptabatur conus; partim supra frontem et ad aures et in cervice: et quia galea solebat esse corusca, maxime vero hæ eminentiæ, hinc apparet, esse nomen a *φαλὸς*, albus. *φάλος κόρυθος* in specie est *ἀσπιδίσκιόν τι προμετωπίδιον, λευκὸν καὶ λαμπρὸν*, prominentia cassidis in fronte, protegens oculos paululum a sole et decidentibus aliis. *πλῆξεν κόρυθος φάλον*, feriit galeæ partem superiorem et versus frontem ense, Γ, 362. sic, *ἔβαλεν*, feriit hasta conjecta, Δ, 459, ubi manifesto est pars anterior galeæ, coll. 460, utpote maxime incurrens splendore suo in oculos adversarii. sic et Ζ, 9. *ἤλασεν*, Ν, 614. coll. 615. Π, 338. *κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι*, ubi notantur speciales illæ prominentiæ in fronte, Ν, 132. Π, 216, ut sunt *ὀμφαλοὶ ἀσπίσι μικροῖς παραπλήσιοι, καὶ κεῖνται κατὰ τὸ μέτωπον, ὑπερέχοντες τῶν ὀφρύων, ἀποσκιάζοντες τὴν τοῦ ἡλίου αὐγήν*. alii deinde erant ad aures, etc. sed *ὁ φαλλὸς, οῦ*, est penis, unde *ὁ ἰθύφαλλος* est, habens *αἰδοῖον τεταμένον*, etiam *ᾆσμα Διονυσιακὸν καὶ ἑταιρικὸν, φίλον ταῖς ἑταιρίσιν. ἡ ἀνασεισίφαλλος* est mulier lasciva, *ἀνασείουσα τὸν φάλητα*, i. e. *αἰδοῖον ἀνδρός*, scribitur et *ὁ εἰθύφαλλος*, cui penis cito paratus est, *πρόχειρος εἰς συνουσίαν*.

φάνεσκε pro *ἔφανε*, vide sub *φαίνω* prope initium.

φάο pro *φάεσο*, vide sub ΦΑ'Ω, ad finem.

φάος, άεος. τό. (*Φάω*) lumen, *das licht, (light.)* deinde per tropum, *σωτηρία*, salus, *heil, (safety, salvation.)* it. oculus, *das auge, (the eye.)* est a *φάω*, splendeo. et *φάος* contrahitur quidem in *τὸ φῶς*, quod per deinde insertum *ο* rursus distrahitur in *φόως*: sed obliqui tamen a *τὸ φῶς, ωτὸς*, apud poëtam in usu non sunt, ne coincidant cum obliquis ab *ὁ φὼς*, vir. *λαμπρὸν φάος ἠελίοιο*, Α, 605. Θ, 485. Ε, 120. et deinde simpliciter, *φάος*, de sole, *ἔδυ*, occidebat, Θ, 487. *ἤδη γὰρ φάος οἴχετο ὑπὸ ζόφον*, γ, 335, jam lumen ivit sub tenebras occidentales. *ἔδυ ἠελίοιο*, Ψ, 154, occidisset sol. sic, *κατέδυ*, ν, 33. et 35, *ἔδυ, ἀσπασίως* et *ἀσπαστὸν*, quando cupit quis ut occiderit sol. sic et de vita, *λείψειν φάος ἠελίοιο*, i. e. moriturum esse, Σ, 11. et 61, 442, *ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο*. sic, δ, 833. ξ, 44. υ, 207. *λιπὼν*, λ, 92, relinquens solis lucem, i. e. statum et locum viventium. *ζώειν καὶ ὁρᾶν*, δ, 540. *ἀστὴρ, ὅς ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς*, ν, 94, Lucifer. *τὴν ἠῶ οὐκ ἔα ἵππους ζεύγνυσθαι, φάος ἀνθρώποις φέροντας*, ψ, 245. et 371, *ἤδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα*, ubi notatur primum diluculum matutinum. deinde de lumine artificiali, quo dispellimus tenebras nocturnas: *ἐγὼ τούτοισι παρέξω φάος*, σ, 316, lumen præbebo illis, alendo ignes in focis lu-

centibus in conclavi. τίς σοι φάος οἴσει, i. e. ἐν χερσὶ βαστάσει, *welche soll dir leuchten durch vortragung eines brennenden stückes kien-holz, (who shall light thee by carrying before thee a burning piece of pine-wood,)* τ, 24. et 34, λύχνον ἔχουσα φάος περικαλλὲς ἐποίει, lucernam, i. e. facem ardentem, habens, lumen valde gratum et pulcrum faciebat. de hominibus valde caris idem nomen ponitur. ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος; dulcis lux, π, 23. ρ, 41. pro φάος, contr. φῶς, dicitur φόως. ἠώς, Ζηνὶ (i. e. aëri) φόως ἐρέουσα, indicatura et nuntiatura lumen solis, Β, 49. sic, ἠώς, ἵνα ἀθανάτοισι (i. e. terræ ejusque corporibus perdurantibus) φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν, mortalibus, ι, 2. ψ, 348. Λ, 2. Τ, 2, hinc postea factus ὁ Φωσφόρος, ου. Ἑωσφόρος (Lucifer) εἶσι φόως ἐρέων (indicaturus) ἐπὶ γαῖαν, Ψ, 226, nam nuntiat ea stella ortu suo, mox secuturam esse lucem solis. ξύλα, φόως δ᾽ εἶναι, ἠδὲ θέρεσθαι, τ, 64, ligna arida, ut sint ad lucendum et ad calefiendum. nam vetustissimis ignotus fuit usus cereorum et candelarum: accenso ligno dispellebant tenebras in domibus; sicut ad focum calefaciebant se. cæterum ista distractio circumflexi est et in insula, ἡ Κῶς, quæ et Κόως dicitur, et ὁ Ξενοφῶν Ξενοφόων. de salute et victoria dicitur, φόως ἑτάροισιν ἔθηκε, Ζ, 6, i. e. νίκην, ἡδονὴν καὶ χάρμα: cui opponitur νεφέλη ἄχεος, nubes doloris; et οἱ νικώμενοι ὡς ὑπὸ σκότῳ εἰσὶ, pudet enim victos, conspici ab aliis. αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι, si forte aliqua salus et lætitia Danais fieri queas, Θ, 282. Λ, 796. sic, γένωμαι, esse et fieri queam, Π, 39. et τὶ est modeste dictum, quantumcunque. μάλα δέ σφι γένετο φόως, et valde illis lux fiebat ex utraque parte, sc. quod attinet castra quæ defendebantur, et quod attinet pugnam quæ restituebatur; Ο, 669, et sermo est de Minerva, quæ facta est Græcis salutaris et ad servandas naves et ad pugnam fortiorem. intelligitur autem prudens cohortatio Nestoris, opportune facta. et 741, ἐν χερσὶ φάος, in manibus est salus et victoria; confer μειλιχίη ad h. l. ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι θείης, quando salutem paraveris navibus, Π, 95, ubi hæc lux scite opponitur igni Hectoris: et hoc sensu φῶς φέρειν est, πρὸς νίκην συμμαχεῖν. τῷ μὲν φάος ἦλθε, Ρ, 615, ei venit is ad salutem et vitam, venit is quasi ζωὴ ei et σωτηρία. οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, Σ, 102, inquit Achilles: nec fui ei aliquod auxilium ad vitam servandam, ἐπικουρία ἐπὶ νίκῃ καὶ σωτηρίᾳ. πύλαι πεπταμέναι ἔτευξαν φάος, Φ, 538, portæ apertæ paraverunt τὴν σωτηρίαν τῶν φευγόντων. nam salus consistit in eo, si quis lucem mundi lætus adspicit. ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, in luce vero vel perde me, Ρ, 647, inquit Achilles ad Jovem, tenebris impeditus ne prospicere posset; qui præoptat mortem in luce clara, quam sic versari in densissima nebula. et id abiit in proverbium, optantium, ne in meris malis pereant, sed aliquid saltem solatii in summo malo habeant. sic, ἐν φάει, dum lux diurna est, *bey tages-lichte, (by day-light.)* φ, 429, ubi cœna de die paranda dicitur. ἠελίου ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, Ξ, 345, oculus solis est acutissimus ad videndum. ἔκυσε δέ μιν κεφαλὴν (κατὰ) καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, osculatus est eum quod attinet caput et ambos pulcros oculos, π, 15. ρ, 39. τ, 417. ὃν Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε, quem deus emisit in lucem, Β, 309, pro, εἰς φῶς. sic, σήμερον Εἰλείθυια ἐκφανεῖ ἄνδρα φόωσδε, Τ, 103. ἀλλὰ φόωσδε τάχιστα λιλαίεο, λ, 222, inquit umbra materna apud inferos ad Ulyssem: at tu quam primum in lucem viventium contende, sc. ἐλθεῖν ἢ ἱκέσθαι, qui infinitivus eleganter deest. ὃν Εἰλείθυια ἐξήγαγε προφόωσδε, Π, 188, quem Lucina eduxit ex utero materno in lucem; ubi πρὸ notat τὴν πρόοδον τοῦ βρέφους εἰς φῶς.

φαρέτρα, ας. ἡ. (Φέρω) pharetra, *der köcher, (the quiver,)* ἰοδόκος. possit quoque videri compositum nomen ab, ἡ φέρουσα τὰ τρώοντα, ferens vulnerantia, i. e. sagittas: sed simplicius ad φέρειν, ferre, refertur; nam gestabatur in tergo, et ipsa habebat sagittas inclusas. magna erat antiquis pharetra: non enim sagittæ supra eminebant, sed contecta erat pharetra operculo. hinc et ἀμφηρεφής, utrimque contecta, dicitur per epitheton. τόξα (arcum, pluralis pro sing.) ὤμοις ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην, de Apolline, Α, 45, et in epitheto ε quartæ a fine syllabæ ob metrum ionice mutatum in η. ἐσύλα (abstulit) πῶμα φαρέτρης, καὶ ἐξείλετο ἰὸν, operculum a pharetra, et sumsit ex ea sagittam, Δ, 116. sic, ὀϊστὸν, Θ, 323. δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην, Κ, 260, dabat ei arcum et pharetram. sic et φ, 233. φαρέτρην ἰοδόκον, ubi alterum per alterum explicatur, Ο, 443. φ, 11, 59, nam ἡ φαρέτρη est τὸ δοχεῖον τῶν ἰῶν ἢ ὀϊστῶν. κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης, φ, 417. φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην, χ, 2. οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, οὐδὲ φαρέτρη, ζ, 270. ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμα ἐπιθείη, ι, 314, tam nullo negotio, ac si pharetræ operculum imponeret.

φάρμακον, ου. τό. (Χάω) medicamen, *arzney, (medicine.)* proprie est in bono sensu; et dictum a φέρειν ἄκος, quia adfert medelam. κατ᾽ ἀντίφρασιν deinde etiam adhibetur in malo sensu, de veneno, *gift, (poison.)* imo et omnes tincturæ, in quas intingitur inficiendum colore, dicuntur φάρμακα, βαφαὶ, *färbungen, (dyes:)* hinc τὰ βαφεῖα, *färbereyen, (dye-houses.)* dicuntur οἱ φαρμακῶνες, et τὸ εὐφάρμακον est τὸ εὔχροον. φάρμακον notat et florem, *die blüte, blume, (the blossom, flower;)* et herbam, *kraut, (plant.)* ἐπιθήσει φάρμακα, ἅ κεν παύσῃ ὀδυνάων, imponet remedia vulneri, quæ te requiescere faciant a doloribus, Δ, 191. et 218, ἐπίπασσε φάρμακα ἤπια, lenia medicamina imposuit; quæ fortasse fuere emplastra: possunt tamen in genere circumposita remedia et fomenta esse, *umschläge, (dressings.)* sic, ἐπιπάσσων ὀδυνήφατα φάρμακα, Ε, 401, 900. ἤπια, Λ, 515. et 829, ἐσθλά. ἀκήματα ὀδυνάων, Ο, 394, quæ contra dolores postea dicta sunt ἀκεσώδυνα. Ἀγαμήδη τόσα φάρμακα ᾔδη,

ὅσα τρέφει χθὼν, Agamede tot remedia et venena noverat, quot alit terra, Λ, 740, ubi vides, sic vocari herbas, flores, radices medicinales in bono et malo sensu. δράκων, βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα, qui comedit mala pharmaca, Χ, 94, quæ sunt vel herbæ quædam, χολῆς γεννητικαὶ, ἃς ἐσθίων ὄφις εἰς χολὴν ἐρεθίζεται: vel μύρμηκες καὶ κανθαρίδες, quas vorans draco ἰοῦ πληροῦται καὶ εἰς λύσσαν ἄγεται, veneno impletur et in rabiem agitur. φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, α, 261, quærens venenum, ut sagittas eo inficeret; et id ex more veterum, qui contra feras noxias ejusmodi sagittis utebantur, ut vel leviter vulneratæ et effugientes tamen morerentur. ergo ex mente Ulyssis erat θηροφόνον: poëta autem posuit epitheton generalius ex natura veneni; simul et ad τὴν μνηστηροφονίαν respexit, nam ejusmodi sagittis postea Ulysses procos confecit. alias, adversus hostes, non solebant sagittæ infici veneno a justis hostibus. sic, θυμοφθόρα, vitam perdentia venena, β, 329, qualia ἐν Ἐφύρῃ multa nascebantur. Ἑλένη εἰς οἶνον ἔβαλε φάρμακον, νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων, δ, 220, in vinum indidit pharmacum mœrori contrarium et iræ, oblivionem inducens omnium adversorum: quod symbolice intelligendum, ut notetur τὸ λαθικηδὲς τῆς ἐν συμποσίοις φιλικῆς ὁμιλίας, oblivio curarum in convictu amico; maxime si adsit pulcra et suavis et ingeniosa fœmina: nam tum demum suam vim leniendi et exhilarandi animum exserit vinum, quando in tali bibitur conventu. et 230, Αἰγυπτίη ἄρουρα φέρει πλεῖστα φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα πολλὰ δὲ λυγρὰ, *heilsame und giftige durch einander, (salutary and poisonous intermixed;)* ut appareat, maxime sermonem esse de herbis et radicibus. de Circe est κ, 213, ἐπεὶ κακὰ φάρμακα ἔδωκε. et 236, ἀνέμισγε σίτῳ λυγρά. et 287, de Mercurio, tradente Ulyssi herbam cum radice, τῇ τόδε φάρμακον ἐσθλόν. et 290—292, τεύξει σοὶ κυκεῶνα, καὶ ἐμβαλεῖ φάρμακα σίτῳ: ἀλλὰ οὐ δυνήσεται θέλξαι σὲ, οὐ γὰρ ἐάσει φάρμακον ἐσθλὸν, ὅ σοι δώσω. et 302—306. 317, 326, 327. et 392 προσήλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο, ubi est φάρμακον χριστὸν, quo non solum restituti socii in pristinam humanam figuram, sed et pulcriores redditi. nam tres species τῶν φαρμάκων novit Homerus, ἐπίπαστα, χριστὰ, πιστὰ, quæ imponuntur, illinuntur, bibuntur. et 394, φάρμακον οὐλόμενον, coll. 395, 396, nam qui incommodum senserunt ex intemperantia, postea ad frugem revocati meliores fiunt ac ante sperari poterat. hinc est φαρμακεύειν et φαρμάσσειν. quia nempe et illinuntur φάρμακα, hinc et de pictorum coloribus et de omni colore et intingendo, poni solet: sic tamen, ut notio roboris alicujus sæpe adhæreat.

φαρμάσσω, f. ξω. (Χάω) medicor sic ut firmem. in genere, medicamen admoveo alicui, in bono vel malo sensu. χαλκεὺς πέλεκυν ἐμβάπτει ὕδατι ψυχρῷ, φαρμάσσων: τὸ γὰρ σιδήρου κράτος ἐστὶ, ι, 393, faber securim intingit aquæ gelidæ, firmans eam, hoc enim est robur ferri; ubi στομοῦν καὶ στεῤῥοποιεῖν notat: στομοῦται γὰρ σίδηρος τοιαύτῃ βαφῇ. Vide sub θρόνον, et μιαίνω.

φᾶρος, εος. τό. (Φέρω) pallium, *ein obermantel, (an upper mantle;)* in specie, pallium vel vestis exterior longa cum syrmate, *ein mantelkleid mit einer schleppe, (an upper garment with a train.)* deinde in genere, linteum, velum, *ein leinen tuch, (a linen cloth,)* quale in navibus usui est, et quo caput velari solet. imo et sulcus, *eine fahre im acker, (a furrow,)* Græce sic dictum est. a notione longi pallii est proverbium: ἐπὶ χεῖρας φέρειν, i. e. ἔνδοξον εἶναι, μέγα ἔχειν ὄνομα, φαίνεσθαι, conspici, magni nominis et existimationis esse; ductum ab eo, cujus pallium tam longum est, ut partem ejus vel ipse vel pedissequi ejus manu ferant. cæterum est a φέρω. a notione sulci, dicitur γῆ ἄφαρος, ager non aratus, *nicht befahren mit dem pfluge, (not ploughed,)* ἀγεώργητος, ἀνήροτος: sed ὁ ἡ καλλίφαρος est, pulcro pallio amictus. περιεβάλλετο μέγα φᾶρος, de rege, Β, 43, *er legte den grossen statsmantel um, (he put on the robe of state.)* πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ. Θ, 221, ubi sermo est de Agamemnone, cohortante pugnantes; in pugna vero rex pallium cum longo syrmate gestasse non videtur: ergo intelligendum de paludamento purpureo, cujus partem manu sustulerit et ostenderit, ut appareret, imperatorem esse qui vociferaretur; vel aliud purpureum velum sublatum tenuit in signum pugnæ. si tamen placet, de pallio cum syrmate, quod super arma e tergo dependens gestaverit rex, etiam h. l. intelligere; tenuit eam partem manu, quæ longior paullo erat corpore ipsius, eamque motitabat manu, ut silentium faceret apud exercitum. καθύπερθε δὲ, φάρεϊ λευκῷ, Σ, 353, superne vero, linteo magno alto, contexerunt corpus mortui Patrocli, positum in lecto ferali. δώδεκα φάρεα καλὰ, pallia pulcra, Ω, 231, i. e. purpurea, quæ donat Priamus Achilli, (sic et ω, 276, ubi donantur hospiti.) et 580, κατέλιπον δύο φάρεα, reliquerunt in curru duo magna vela purpurea, quibus obvolveretur corpus Hectoris. et 588, ἀμφὶ αὐτὸν ἔβαλον φᾶρος καλὸν ἠδὲ χιτῶνα, ubi est πρωθύστερον, nam ὁ χιτὼν prior indui vel imponi debet. et hoc loco de mortuo eadem verba de vivo Telemacho et pulcre loto a filia Nestoris, γ, 467. cæterum est virile pariter ac muliebre indumentum: hinc de Calypso, αὐτὴ δ' ἀργύφεον (candidum) φᾶρος μέγα ἕννυτο (induebat) νύμφη λεπτὸν καὶ χαρίεν, ε, 230. sic et de Circe, κ, 543. εἰσόκε φᾶρος ἐκτελέσω, Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, β, 97, coll. 102, ubi idem vocatur σπεῖρον, involucrum, velum: ut ergo appareat, esse h. l. magnum velamen corporis mortui. sic et ω, 131, 146. τ, 142, coll. 138. hinc in genere vela vocantur φάρεα, ε, 258, ubi attulit Calypso talia, i. e. σπεῖρα, καὶ λίνα, ὦν

χειρία τοῖς πλέουσιν, ὑφάσματα ἐξ ὧν ἀπαρτισθείη ἂν ἱστίον, *tücher zu segeln, (cloth for sails.)* παρέθηκαν αὐτῷ (deposuerunt ei procul stanti nudo) φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἵματα, pallium et tunicam, vestes, ζ, 214, ut ergo pulcre vestiretur a Nausicaa. eas vestes agnovit deinde mater Nausicaæ, η, 234. et quod fuerint purpureæ, apparet ex ϑ, 84, Ὀδυσσεὺς πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ, κακκεφαλῆς εἴρυσε, super caput traxit sibi, ut obvolveret sibi caput. et 88, ἀπὸ κεφαλῆς φᾶρος ἕλεσκε, removit a capite pallium. et 186, αὐτῷ φάρει ἀναΐξας λάβε δίσκον, ubi attice deest σὺν, cum pallio ipso celeriter surgens cepit discum: quod innuit, alios ἡμιγύμνους disco certasse, ipsum vero, ad ostentandas vires et dexteritatem, ne pallium quidem deposuisse. et 392, φᾶρος ἐϋπλυνὲς, purum pallium, donant singuli principes. sic et 425, 441, ubi est singularis pro plurali, et ubi ista pallia imponuntur cistæ. sic, eodem modo, ν, 67, ubi ancilla defert φᾶρος ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα, i. e. φάρεα καὶ χιτῶνας. et 108, Νύμφαι φάρεα ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, purpurea: et ibi simpliciter sunt ὑφάσματα. μέγα φᾶρος ἐπιβάλλετο ὤμοις ἥρως, ο, 61, Telemachus sibi, postquam χιτῶνα ἐνέδυνε. sic, φᾶρος ἐϋπλυνὲς, π, 173. ὑφαίνειν λεπτὸν καὶ περίμετρον, τ, 138. ἀμφίβαλλεν αὐτῷ φᾶρος καλὸν, ψ, 155. τὸ φάρσος, εος, portio consepta, apud Herodotum, I, 179, 180, ubi memorantur τῆς Βαβυλῶνος δύο φάρσεα, de quibus vide commentatores. et 186.

φάρυξ, υγος. ἡ. (Ῥάω) guttur. id deinde, inserto ν, lenius dicitur φάρυγξ. φάρυγος δὲ ἐξέσσυτο οἶνος, ι, 373, *der wein stürzete ihm aus dem rachen, (the wine gushed violently from his throat.)* φάρυγος ἕλαβε, prehendit eam ad guttur, τ, 480, *ergrif sie bey der kehle, (seized her by the throat.)* hinc est τὸ φαρύγεθρον, idem et αἱ Φαρύγαι, nomen loci. φάρυγξ est et arteria aspera. et etymologia ex σφαραγίω apparet.

φάσγανον, ου. τό. (Φάω) gladius, *der sabel, das schlachtschwerdt, (a sword.)* est a σφάζω, cujus f. 2. σφαγῶ, per paragogen τὸ σφάγανον, et per euphonicam transpositionem φάσγανον facit. φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, gladium acutum (*scharfen*) (*sharp*) stringere volens a femore, Α, 190. et Χ, 306, ἐρύσατο, ὅ οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε, qui ei sub parte lateris inani pendebat magnus et firmus. et 311, τινάσσων, extensum portans manu. ἄμφηκες, ex utroque latere acutus gladius, Κ, 256, *zweyschneidig, (two-edged.)* ἀργυρόηλον, argenteo capulo, Ψ, 807. et 824, μέγα, σὺν κολεῷ τε καὶ τελαμῶνι, cum vigina et balteo. τελαμὼν ἀργυρόηλου φασγάνου, Ξ, 405. φάσγανα πολλὰ μελάνδετα κωπήεντα, Ο, 713, *in schwarzen grossen handgriffen befestigte sabels, (swords with large black hilts:)* et hæc cadebant ex manibus, si manus vulnerabantur graviter, aut ex humeris, dissecto balteo ab hoste cæsim feriente gladius enim sic gestabatur, ut balteus ex dextro numero super pectus et dorsum usque ad lævum femur descenderet super vestibus aut thorace. φάσγανον ἐῤῥαίσθη ἀμφὶ καυλὸν, Π, 339, frangebatur ad capulum, *brach vom gefässse ab, (broke at the handle.)* οἷον ἔχων, Φ, 19. φασγάνῳ ἀΐσσων, gladio irruens, Ε, 81. Θ, 88. Κ, 456. οὖτα, Υ, 469. ἑλὼν ὀξὺ, κ, 145. ἐφ' αἵματι ἴσχον, λ, 82. et 94, ἄπισχε. et 423, περιέβαλλον χεῖρας φασγάνῳ, sc. ἐμῷ, manus admovebam capulo gladii mei, quasi defensurus me aut vindicaturus: et id faciebat Agamemnon, letaliter subito vulneratus et moriens sub insidiatore. δύο φάσγανα, π, 295. σπάσασθε φάσγανα, χ, 74. et 79, εἰρύσατο. et 90, εἴρυτο, stringebat. et 84, ἐκ χειρὸς ἧκε χαμᾶζε, *liess den degen fallen, (dropped the sword.)* cæterum est idem quod τὸ ξίφος.

φάσθαι pro φάεσθαι, vide sub ΦΑ'Ω, prope finem.

φάσκω, (Φάω) dico, loquor. est idem quod φημί: notat tamen maxime asseverationem certam et liquidam: et existimationem ex certa ratione ductam. θαῦμα τόδε οὔποτε ἐγὼ τελευτήσεσθαι ἔφασκον, Ν, 100, hoc miraculum ego nunquam accidere posse existimabam. ἔφασκες, dicebas mihi pro certo, confirmabas, Τ, 297. Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων, pro ἔφασκε, δ, 191. ἔφασκον θήσειν αὐτὸν ἀθάνατον, ε, 135, dicebam et constituebam firmiter, me facturam esse eum immortalem; inquit Calypso de Ulysse. sic, de eadem, ἔφασκε, η, 256. ψ, 335. ἔφασκε, dicebat ut vates, ϑ, 565. ν, 173. κ, 331. μ, 275. narrabat pro certo, λ, 305. ξ, 321. ρ, 114. τ, 191. ω, 75, 268. ἐφάσκετε, putabatis, credebatis, χ, 35. Vide sub ΦΑ'Ω, prope finem.

φασσοφόνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) qui palumbos occidit. nam ἡ φάσσα est palumbus, *ein holztaube, (a wood pigeon.)* est epitheton unius ex decem speciebus τῶν ἱεράκων, accipitrum, Ο, 238. Vide sub θηρητήρ.

φάτις, ιος. ἡ. (Φάω) fama, rumor. est a φάω, dico, loquor; ex cujus perf. pass. πέφαμαι est ἡ φάμα, dorice, quæ communiter ἡ φήμη: et a secunda persona πέφασαι est ἡ φάσις, quod nomen recentius Homero est, estque philosophicum et judiciale: a tertia persona πέφαται est ἡ φάτις. ἐκ τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλὴ, ex his fama nobilis pervadit homines, ζ, 29, *eine gute sage, (a good report.)* αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, φ, 323, pudore affecti quod attinet rumorem hominum. αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἀνδρῶν μνηστήρων, ψ, 362, statim enim fama it (ibit) de procis quos interfeci. hinc est verbum φατίζω, f. ίσω et ίξω, dico, vulgo fama.

φάτνη, ης. ἡ. (Φάω) præsepe, *eine krippe, (a crib.)* vas ex quo jumenta comedunt. est a φάγω (quod confer) quasi φάγνη. ἵππους ἀτίταλλε (alebat) ἐπὶ φάτνῃ, Ε, 271. Ω, 280, ἐπὶ ἐϋξέστῃ. στατὸς ἵππος ἐπὶ, Ζ, 506. Ο, 263. ἵππους κατέδησαν ἱμᾶσι φάτνῃ ἐπὶ ἱππείῃ, Κ, 568.

κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, occideret quasi quis bovem ad præsepe, quod fieri non solebat, δ, 535. λ, 410, nam φάτνη etiam res sacra, sicut ἡ τράπεζα. sic ἡ κάπη fit a κάπτω, i. e. ἐσθίω. τὸ φατνωτὸν est σανιδωτὸν, asseribus distinctum et separatum: φατνώματα sunt in tecto conclavis lacunaria, laquearia; et in genere, *fächer, fachwerke, (compartments;)* unde et ὀδόντων φατνώματα.

ΦΑ΄Ω, luceo, ostendo, lucere facio, *ich leuchte, erleuchte, (I light, enlighten:)* it. indico, dico, *ich deute an mit worten, (I express.)* it. occido, *ich tödte, (I kill,)* ut oppositum τοῦ lucere facere, in statum tenebrarum detrudere. it. torreo, frigo, *ich röste, senge, (I roast, broil,)* unde est φαύζω et φώζω et φωγύνω et φωγνύω, idem, ut: ἤσθιον πεφωσμένας ἰσχάδας, apud Athenæum; et οἱ φῶδες, i. e. ἀποκαύματα, pustulæ vel maculæ ex æstu ignis contractæ, Aristoph. Plut. 535. omnium prima notio est, proferre, efferre, *vorbringen, bringen, (to deliver, bring,)* rumpere obstantia, *brechen, (to break.)* sic et Germani, *der tag bricht an, (the day breaks,) sprechen, (to speak,) den hals brechen, (to break one's neck,) umbringen, (to kill.)* φάε (pro ἔφαε) δὲ χρυσόθρονος ἠὼς, apparebat aurea aurora, ξ, 502, *die morgenröthe brach an, kam hervor, (the day broke, the dawn appeared.)* ab hoc themate est φαέθω. futuri forma est φάσω et φήσω. Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος, Trojæ apparebit gravis interitus; et est fut. 1. m. cum reduplicatione Ionica, φανήσεται, *wird hereinbrechen, (will appear:)* nam Iones augmentum syllabicum apponunt et futuris, et conjunctivis, etc. et repetunt primam consonam verbi. ἤδη τὶς ἢ πέφαται ἢ ἔπειτα πεφήσεται, jam aliquis aut occisus est aut mox occidetur, O, 140, ubi prius est perf. pass. alterum potest esse fut. 3. pass. ut nulla insit Ionica mutatio, nisi quod α penultimum perfecti, πέφαμαι, ασαι, mutatum est in η. σὺ ἐν τοῖσι πεφήσεαι, tu inter hos occideris mox, N, 829. i. e. φονευθήσῃ, τεθνήξῃ. sic et χ, 217. πέφαται δ' ὥριστος Ἀχαιῶν, i. e. πεφόνευται, occisus est præstantissimus et fortissimûs, P, 689, et hæc forma perf. pass. est a φάω, f. άσω, perf. a. πέφακα: reperitur tamen alibi et πέφασμαι. (ut apud Æschyl. Prom. 842, δέρκομαι πλέον τι τοῦ πεφασμένου, video plus quid, quam id quod apparet et ostenditur palam.) et 164, τοίου ἀνέρος θεράπων πέφαται, minister, socius. πλέονες σόοι ἠ πέφανται, plures vivi et incolumes, quam occisi sunt, E, 531. O, 563. ὁ μὲν ἐν μοίρᾳ πέφαται, hic quidem hanc suam partem debitam habet et interfectus est, χ, 54. ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, T, 27, nam vita ex corpore interfecta est; ubi id verbum valde poëtice positum, et ὁ αἰὼν est ἡ ζωὴ, ἐκ vero pro ἐξ αὐτοῦ, sc. Πατρόκλου. cæterum hæc verba in parenthesi legenda. αἴθε πάντες ὠφέλετε ἀντὶ Ἕκτορος πεφάσθαι, utinam omnes debuissetis loco Hectoris occidi, Ω, 254, infin. perf. pass. sic, τρεῖς ἀντὶ ἑνὸς, N, 447, quod et ὑφὲν scribi potest, ἀντιπεφάσθαι. sic, Προθοήνορος, Ξ, 471, quod cum interrogatione legendum, certe, nonne hic vir satis dignus est loco illius cæsus esse? ab hoc φάω, occido, est φάζω et σφάζω, macto, et φένω, idem. et ὁ φόνος: et interserto θ, φθίω, φθείρω: et ἀρηΐφατος, ferro cæsus, et ὁ ἐπίσφατος, i. e. ὀλέθριος, et πρόσφατος νεκρὸς, i. e. ὁ ἐγγὺς χρόνῳ ἢ ἐκ νέου πεφονευμένος, recens cæsus: hinc et πεφασμένος, cæsus, a φάζω, f. άσω: sed a φάω, f. άσω, est πέφαμαι, unde tertia pluralis πέφανται, cæsi sunt. ab eodem φάω vel φάζω est et φάγω, comedo: a σφάζω est διασφάξ. aliud φάω est λέγω, λαλέω, dico, et quidem cum adseveratione, *ich spreche nachdrücklich und im ernste, (I speak earnestly and emphatically.)* unde est φημὶ, et ἡ φάσις, i. e. λόγος, et ἡ πρόφασις, quando verbis aliquid ostendimus, aliud vero animo occulimus: et φατὸς et φατειὸς, i. e. λεκτὸς, dictus, et ὁ ἡ πρόφατος, i. e. πρὸ ὀλίγου φατὸς: et φάσσω, loquor et ἀλλοφάσσω, et φάσκω, φαύσκω, πιφαύσκω, quæ sunt Ionica pro φάω, dico: imo et, interserto ρ, φράζω, enarro liquido et distincte. σῷ παιδὶ ἔπος φάο, filio tuo rem indica, π, 168, qui est imperat. præs. m. pro φάεσο, φάεο, φάο, *entdecke dich ihm, (discover thyself to him.)* et eadem verba, σ, 170, dic ei id. ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι (infin. præs. pro φάεσθαι, et est pro imperativo) τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι pro ἔστω, λ, 442, quædam indica et aperi ei, quædam vero occultata ei sunto; inquit Agamemnonis umbra ad Ulyssem, ne omnia incaute uxori aperiat. μῦθον πεφασμένον, sententiam pronuntiatam, Ξ, 127, τὸν ἀποφαντικῶς καὶ ἀξιωματικῶς εἰρημένον: nam cognatio hujus significatus cum priori, lucere facio, dilucere facio, adhæret. Ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει, aliquando narrabit, Θ, 148. et 152, σὲ κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει.

Φάω, f. άσω. (Φάω) occido, comminuo, interimo. unde est φθίω, et φθείρω. vide supra.

φέβομαι, (Φέβω) fugor, fugio, *ich fliehe, (I flee.)* ἵπποι, ἐπιστάμενοι διώκειν ἠδὲ φέβεσθαι, equi, exercitati ad insequendum et ad fugiendum, Θ, 107. E, 223. et 232. εἴπερ ἂν αὖτε φεβώμεθα αὐτὸν, si forte fugere debeamus eum. et 527, μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο, stabant firmiter, nec fugiebant. sic et M, 136. O, 622. nam μίμνειν vel μένειν, et φέβεσθαι, sunt opposita. οἱ δὲ ἐφέβοντο, Θ, 342. Λ, 178. et 121, ὑπὸ Ἀργείοις, *sie flohen vor den Griechen, (they fled from the Greeks.)* ἔνθα καὶ ἔνθα, huc et illuc passim, O, 345. μέγα μὲν κακὸν, αἴκε φέβωμαι, Λ, 404, ingens quidem flagitium, si fugiam. οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, fugiebant per conclave magnum ab una ejus parte in aliam, χ, 299, *liefen im saale furchtsam herum aus einem winkel in den andern, (ran timidly from one corner of the room to the other.)*

ΦΕ΄ΒΩ, f. 2. εβῶ. terreo, fugo, in fugam conjicio. ab hujus perf. m. πέφοβα, est ὁ φόβος, qui active et passive notat. et verbum factum ex sono quem edimus ore si quid abigimus.

Φείδομαι, f. είσομαι. (Φέβω) abstineo me,

parce utor, parco, reprimo me. est cum φεύγω ejusdem originis, siquidem parcimus, quando evitare cupimus, ne quid corrumpatur nimio usu, aut absumatur. ἵππων φειδόμενος, equis parcens, et abstinens, E, 202, ne illis fortasse male sit in bello. οὐδὲ τούτου φείσατο ὁ γέρων, Ω, 236, neque illo egregio poculo pepercit senex, sed protulit illud et promsit, ut donaret Achilli pro corpore filii sui. φείδεο δ' ἡμῶν, π, 185, parce nobis, et clemens propitiusque esto; inquit Telemachus ad creditum numen. σὺ δὲ φείδεο λαῶν σῶν, χ, 54, tu vero parce civibus tuis; inquit procus ad Ulyssem. futurum secundum est φιδοῦμαι, unde est aor. 2. opt. φιδοίμην, et cum Ionica reduplicatione, οὐκ ἂν ἐγὼ πεφιδοίμην οὔτε σοῦ οὔτε ἑτάρων, ι, 277, non sane ego parcerem tibi, et temperarem mihi a te. εἴπως οὐ πεφίδοιτο, an parceret ei, Υ, 464. πεφιδέσθαι Τρώων, parcere illis, Φ, 101, nec occisos velle eos. nam Iones etiam iis temporibus addunt sæpe augmenta et reduplicationes, ubi aliæ dialecti id non solent.

φειδώ, όος, οῦς. ἡ. (Φίδω) parsimonia, parcendi actio, abstinentia. οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων γίγνεται, H, 409, non enim abstinentia aliqua aut mora adhibenda est circa mortuos, debent ii quamprimum sepeliri. χρήματα δαρδάπτουσιν, οὐδὲ ἔπι (pro ἔπεστι, adest, adhibetur) φειδώ, opes devorant, nec ullo modo abstinent se illis, aut parcunt illis, π, 315. sic et ξ, 92, quo loco post φειδώ, ponendum est signum interrogandi: nam præcedit quæstionis particula τί, quidnam, 89. cæterum pro ἔπι legunt alii ἔτι. ὁ ἡ πολυφειδὴς, έος, est ὁ πολλῶν φειδόμενος: sed ὁ Πολυφείδης, εος, est nomen proprium.

φειδωλή, ῆς. ἡ. (Φίδω) idem. μηδέ τι δούρων ἔστω φειδωλὴ, X, 244, neque jam hastarum esto parsimonia. alias est et adjectivum φειδωλὸς, ἡ, ὀν, parcus, abstinens.

Φένω, f. ενῶ. (Φάω) occido, interimo, cædo: et proprie, per effusum sanguinem. est a φάω. ex perfecto medii a φένω, πέφονα, fit, per syncopen, novum verbum Ionicum πέφνω, quod idem notat. per ἀφαίρεσιν primæ consonæ fit ἔνω, occido, unde est ὁ αὐθέντης, ου, qui sua manu se occidit, ὁ αὐτοφόντης: deinde per usum, ὁ δεσπότης, auctor.

φέρβω, f. ψω. (Ἴω) pasco, alo; proprie pecora. deinde in genere, alo, nutrio. est a φέρειν ἢ προφέρειν βίον compositum verbum; victum adferre. *nähren, (to feed.)*

φέρετρον, ου. τό. (Φέρω) quo quid portatur: in specie, lectus feralis, cui mortuus ferendus imponitur, νεκρικὸν φορεῖον, ὁ νεκροφόρος σκίμπους. scribitur alibi et φέρτρον, et est per syncopen ex φερετήριον. sic ex θρεπτήριον fit τὸ θρέπτρον. ἑταῖρον, κείμενον ἐν φερέτρῳ, Σ, 236, coll. 233, κάτθεσαν ἐν λεχέεσσιν: ubi et τὰ λέχεα et τὸ φέρετρον est idem, fuitque extemporaneum quid, utpote in pugna ipsa, ubi lectorum copia non est ad imponendum mortuum; fortasse clypeus aut tale quid αὐτοσχέδιον, in quo deinde asportabant corpus. Vide sub λέχος, ad medium, et Φέρω, prope medium.

φέρημι, (Φέρω) fero, porto, adfero. proprie dicitur de onere, et de non vivente. idem ac ΦΕ΄ΡΩ. φέρησι γαῖα πυροὺς καὶ κριθὰς, fert frumenta, τ, 111.

φέριστος, η, ον. (Φέρω) præstantissimus. quasi a comparativo φερίων. τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων; quisnam tu hominum es, O optime, Z, 123, nam ἀνθρώπων pertinet ad τίς. sic θεῶν, O, 247, τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων; Ω, 387, quis nam tu es, O optime, et a quibus parentibus es? est ergo vox ad honestos ignotos. ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεοὺς, ι, 269, at reverearis, O optime, deos; inquit Ulysses κολακικῶς ad Polyphemum, cujus nomen proprium ignorat. ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι, inquit Eurymachus ad Telemachum, α, 405, sed cupio te, O optime, de hospite interrogare. ἄνδρα φέριστον ἠτίμησας, virum fortissimum pro nihilo habuisti, I, 110, inquit Nestor ad regem de Achille. τίη λείπεσθε, φέριστοι, cur relinquimini, præstantissimi, Ψ, 409, inquit Antilochus ad equos suos, qui præcurri sibi ab aliis patiebantur.

φέρτατος, η, ον. (Φέρω) idem. ὑπερφέρτατος, *der vortreflichste, (the most excellent.)* ὁ γὰρ (Ζεὺς) πολὺ φέρτατός ἐστιν, A, 581, potentissimus, validissimus. sic et Θ, 144, 211. sic de Achille, ἦεν, is enim erat longe fortissimus et robustissimus, B, 769. πέρι δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι, H, 289, nam omnino hasta es validissimus Achæorum. Λάμπος, φέρτατος ἀνδρῶν, O, 526. μέγα φέρτατε Ἀχαιῶν, ὦ Ἀχιλεῦ, Π, 21. T, 216. λ, 477. οἳ χερσίν τε βίηφί τε φέρτατοι ἦσαν, qui robustissimi erant, μ, 246, ubi tamen alii legunt φέρτεροι.

φέρτερος, έρα, ερον. (Φέρω) præstantior, *vorzüglicher, vortreflicher, (better, more excellent,)* προφερέστερος, κρείττων, διαφέρων ἢ ὑπερφέρων τῶν ἄλλων. est comparativus, ortus a verbo φέρω, quasi φερώτερος, qui ferri et efferri meretur præ aliis, qui magis est elatus in altum. ὅσον φέρτερός εἰμι σέο, quanto excelsior sim te, A, 186. et 281, ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστι, inquit Nestor ad Achillem de Agamemnone: ut ergo videas, fastigium dignitatis elatius et eminentius, hoc nomine notari proprie. sic de Jove, ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐσσι, siquidem longe emines super omnes, Δ, 56. deinde et de aliis præstantiis ponitur. εὔχεο, βίῃ καὶ χερσὶ φέρτερος εἶναι αὐτοῦ, gloriabaris, te præstantiorem esse robore et manibus eo, i. e. fortiorem pugnando, Γ, 431. ἦεν Ἀργείων πολὺ φέρτερος, erat potentissimus, sc. ὁ Προῖτος, et princeps maximus, Z, 158. ἐπεὶ ἦεν, quia longe fortior et validior erat, Hector præ Menelao, H, 105. αἴθε, ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην, utinam, quanto inferior sum te, tanto superior essem te, Π, 722, ubi de dignitate sermo est, et loquitur inferior potestate et imperio ad supe-

riorem, familiariter tamen; nam addit, tunc ego tibi, O Hector, mulctam irrogarem, teque punirem. ergo est pro, μείζων. ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστι, P, 168, quia præstantior viribus et fortitudine est te. κρείσσων εἷς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην πολλὸν, Τ, 217, superior es me et præstantior non sane parvo modo hasta: at ego fortasse te intelligentia aliqua antecesserim multum; inquit Ulysses modeste ad Achillem robustiorem multo. ἐπειὴ πολὺ ἐστὶν, X, 40, siquidem Achilles longe præstat te viribus. βίῃ δὲ ὅγε ἦεν, σ, 233, nam hic erat superior viribus. sic, βίηφι δὲ εἰμὶ, nam viribus polleo, φ, 371, προφερέστερος κατὰ ἰσχύν. et 373, αἲ γὰρ τόσον χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην. πολὺ φέρτερόν ἐστιν, multo satius et commodius est, A, 169, *es ist zuträglicher, (it is much more convenient.)* οὕτως, nam multo melius et magis proficuum sic, Δ, 307. κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη, nam inter mala sane id præstabilius esset, P, 105, ὡς ἐν κακοῖς, κάλλιον: κακῶν τὸ μεῖον. et nota, comparativum sæpe esse loco superlativi, sicut et sæpe loco positivi. ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστι, ἓξ ἑτάρους ποθήμεναι, ἢ ἅμα πάντας, μ, 109, siquidem multo satius est, sex socios desiderare et amittere, quam simul omnes. sic, τεθνάναι, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν τούτου, φ, 154, si quidem multo optabilius est mori, quam vivos excidere ea re. ut ergo φέρτερον modo cum προφερέστερον, modo cum συμφέρον, coincidat. ἄλλων, οἵ σου φέρτεροί εἰσι, aliorum, qui te superant dignitate, B, 201. θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν, Φ, 264, nam dii sunt validiores hominibus. ἵπποι πολὺ, equi multo præstantiores, K, 557. ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν, Π, 780, supra fatum iis destinatum validiores in pugna erant. ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι ἦμεν, siquidem multo robustissimi sumus, Υ, 135, ubi loquitur Neptunus ad Junonem: aqua enim et aër sunt longe violentissimi, si concitantur valide. nolim sane, ut reliqui dii nos committant ad pugnandum adversus eos. sic, εἰσὶν, sc. θεοὶ, etsi dii sunt longe validissimi, tamen verbis contra eos pugnare possim, Υ, 368. sic Cyclopes de se fatentur (sed loquitur ibi solus Polyphemus) οὐ Κύκλωπες Διὸς ἀλέγουσι, οὐδὲ θεῶν, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι εἰμὲν, non curant deos, siquidem robustissimi ipsi sumus, et possumus nobis necessaria parare sine ope deorum, ι, 276. sic de iisdem, βίηφι δὲ ἦσαν, nam viribus erant superiores, ζ, 6. imo his locis est simpliciter loco superlativi, non vero comparative. θεοί μου φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε, ε, 170, dii me meliores sunt in intelligendo et judicando. sic, θεοῖσι μῦθον ἐπιτρέψαι, ἐπειὴ πολὺ εἰσὶ, χ, 289, diis rem permittere, siquidem illi sunt potentissimi. sic de multis viris, collatis ad paucos, π, 89. ὅσον φερτέρη εἰμὶ, Φ, 488, inquit Juno ad Dianam, quanto fortior et dignitate major sum. et quia Diana est luna, Juno vero aër; in hac pugna concipi debet aër commotus et nubes agitans, qui nunc tegit lunam obscuritate nunc retegit, facitque cursu nubium ut luna ipsa quam celerrime currere et aufugere videatur. id poëtice pinxit vir ingeniosissimus. αἳ (ἵπποι) κεῖσέ γε (illuc sane, in campum) φέρτεραι ἦσαν, præstantissimæ erant, Ψ, 461, nam in campum, non in montana, mitti debent equi cursu certaturi.

ΦΕ'ΡΩ, fero, porto, adfero, *ich trage, bringe, (I carry, bring.)* proprie dicitur de onere, et de non vivente. τόνδε φέρω Διῒ μῦθον; O, 202, *soll ich dem diese antwort bringen, (shall I carry him this answer?)* ubi est pro ἄγω, unde est ὁ ἄγγελος. φέρω δὲ ἄποινα, Ω, 502, *ich bringe lösegeld mit, (I bring a ransom with me.)* πῆ δὴ χρήματα πολλὰ τάδε, quo bona ista multa fero ut occulam, ν, 203. λαοῖσι φέρεις χάριν; gratificaris hominibus? Φ, 458, i. e. τὰ κεχαρισμένα ποιεῖς: et est phrasis Attica et communis; poëtice alibi est ἦρα ἢ ἐπίηρα φέρεις. πῆ τόξα, quo fers arcum? φ, 362. φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη, nutrix una fert puerum, Z, 389. et 511, ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει, de equo, celeriter eum genua portant. sic et O, 268. ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀχαιοῖς, Θ, 541. N, 828. ἄνεμος πῦρ, ventus differt ignem et dilatat, Λ, 156. ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον οἰὸς pastor facile portat vellus ovis vel arietis, M, 451, sine negotio id asportat. κίρκος φόνον ὀρνίθεσσι, accipiter adfert et infert cædem avibus, P, 757. Σείριος πολλὸν πυρετὸν βροτοῖς, X, 31. ὅσσα ἐκ Διὸς, μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν, α, 283, ex Jove vox, maxime fert famam hominibus, adfert famam. et 408, σοὶ ἀγγελίην πατρὸς, adfert tibi nuntium de patre. ἄρουρα φάρμακα, terra profert medicamina, *träget, (furnishes.)* δ, 229. αἰεὶ μειλίγματα θυμοῦ, κ, 217, semper adfert canibus suis herus delinimenta animi eorum. κρατὶ ἑκάστῳ φῶτα, Scylla aufert singulis capitibus suis singulos viros, μ, 99. καὶ λυγρὰ, σ, 134, suffert adversa etiam, *erträget, (suffers.)* ἄποινα, ἅ σοι φέρομεν, adferimus, Ω, 556, ubi alii legi jubent φέρομαι, adfero, quasi cum molestia aliqua ex onere. τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα, φίλων ἀπάνευθε, φέρουσι, Τ, 378, eos invitos procellæ in altum mare, procul a suis, auferunt, *treiben sie weg, (drive them away.)* ἄμπελοι, αἵτε φέρουσι οἶνον, ι, 110. λαοὶ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσι, π, 375, cives non nobis gratificantur. ἔφερον αὐτὸν ἵπποι, vexerunt eum equi, B, 838. M, 96. N, 31, 538. πόδες, de cursu συντόνῳ, Z, 514. N, 515. O, 405. P, 700. ο, 554, ubi de strenua contentione in ambulando: nam strenue iens vel currens non movet tantum pedes, sed aufertur ab illis quasi alis. κήρυκες ἔφερον ἄρνε, adferebant agnos duos, ἐβάσταζον, Γ, 245, adportabant: unde est adverb. φοράδην, portando. τὸν δὲ ἑταῖροι, χερσὶν ἀείραντες, φέρον ἐκ πολέμου, hunc socii manibus suis sublatum portabant ex conflictu, *brachten ihn aus dem gedränge, (carried him out of the tumult,)* Ξ, 429. et 432, πρὸς ἄστυ στενάχοντα, ad urbem vehebant gementem graviter. οἱ δὲ μένος χειρῶν

ἰθὺς φέρον, illi autem robur manuum recta inferebant, E, 506, i. e. ἐμάχοντο ἀντικρὺ καὶ ἀντιπροσώπως: et ἔφερον est pro, ἐπῆγον, vel ἐκίνουν. ex tali φέρειν est ἡ φορὰ, i. e. ἡ κίνησις. sic, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν, robur suum recta inferebant Græci, Π, 602, *giengen gerade auf den feind los, (rushed straight forward upon the enemy:)* et αὐτῶν est genitivus ad ἰθὺς, recta in eos, sc. hostes. idem dicitur ἰθύς τινος βαίνειν. ἵπποι ἔφερον ἅρμα, Λ, 533. ἐν ταλάροισι φέρον καρπὸν, in corbibus portabant juvenes fructum vineæ, Σ, 568. et 148, τὴν μὲν Οὔλυμπόνδε πόδες, ibat ad Olympum Thetis. ἐκ κλισίης τρίποδας, ex tabernaculo petebant et adferebant, T, 243. et 248, ἄλλοι δῶρα, *brachten, getragen, (brought, carried.)* ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον, lignatores apportabant truncos arborum, Ψ, 123. et 134, Πάτροκλον, mortuum portabant. et 304, ἵπποι ἅρμα, *zogen, (drew.)* πέδιλα, ἅ μιν φέρον, calceos, qui eum ferebant super terram et mare; de Mercurio, Ω, 341. α, 97. ε, 45. nam ut πόδες φέρουσι τοὺς κατὰ σπουδὴν τρέχοντας, ita hæc πέδιλα φέρουσι τὸν Ἑρμῆν, quasi essent πτερόεντα. οἱ δὲ (domestici) ἦγον μῆλα, ἔφερον οἶνον, δ, 622, ubi apparet naturalis differentia horum verborum, adducebant pecudes, adferebant vinum. sæpe tamen hæc verba indifferenter ponuntur. sic in circulo est τὸ περιφερὲς, i. e. τὸ περιηγμένον, et ἡ περιφέρεια et ἡ περιαγωγὴ sunt idem. τὴν σχεδίην ἀνὰ πέλαγος ἄνεμοι ἔφερον venti agitabant, ε, 330, coll. 328, 331. ἡμίονοι ἔφερον ἐσθῆτα καὶ αὐτὴν (κούρην) muli vehebant vestem et ipsam virginem, ζ, 83. σοὶ λοιβὴν, ι, 349, tibi tulissem, vel ferebam, hoc vinum libationem, velut numini alicui. et 380, ἄσσον ἐκ πυρὸς, admovebam ex igne vectem. et 431, τρεῖς ὄϊς ἕκαστον φῶτα, ternæ oves portabant viros singulos, ἐβάσταζον. δῶρα, *brachten geschenke, (brought presents,)* σ, 302. coll. φ, 61. τῶν (πέπλων) ἕν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε, δῶρον Ἀθήνῃ, horum unum sublatum Hecuba extulit ex conclavi, donum Minervæ, Z, 293, *nahm in die hand, und heraus aus der menge, (took up, selected from a great number,)* coll. 296, seqq. μειλίχιον μῦθον ἔφερε Καδμείοισι κεῖσε, placidam orationem ferebat Cadmeis illuc, K, 288. ἐν πρώτοις ἀσπίδα, inter primos gestabat scutum, i. e. versabatur pugnando, Λ, 61. θύελλα κονίην procella pulverem agebat illuc, M, 254. et 372, τόξα, portabat arcum ei, velut armiger ejus. et 453, ἰθὺς σανίδων λᾶαν ἀείρας, contra asseres portæ ferebat saxum sublatum. χρυσοῦ δέκα τάλαντα, Ω, 232, extulit ex multitudine alia, *nahm heraus, (took out of.)* δαΐδας, faces præferebat, α, 428, 434. αὐτὸν θύελλα ἐπὶ πόντον, eum procella in altum mare egit, δ, 516. ψ, 317. sic, πόντονδε, κ, 48. ἂψ κῦμα, fluctus id retro ferebat, ε, 461. ἐκ θαλάμου ἐσθῆτα, ζ, 74. sic porro, ι, 233, 485, 542. λ, 638. μ 421. ν, 69, φ, 359, 362, 366. Σκύλλαν, ἥ μοι φέρε πῆμα ἑτάροισιν, μ, 231, quæ mihi et meis sociis inferre volebat malum. νηῦς, ἣ ἔφερε Τηλέμαχον, quæ vexerat eum, π, 323.

ἐπὶ νῆας φερέτην αὐτὸν, in castra retulerunt eum graviter vulneratum, Θ, 334, ἐβάσταζον, *sie brachten ihn, (they carried him,)* sublevantes eum utrimque humeris suis. sic et N, 423. φέρεσκε, ionice pro ἔφερε, portabat, ἐβάσταζε, ι, 429, coll. 431. ὕδωρ πρὸς ἄστυ φέρεσκον, aquam portabant in urbem, κ, 108, *sie holeten von da das wasser in die stadt, (they carried water thence to the city.)* ἰθὺς φέρε χαλκὸν, recta infer ferrum, T, 108, i. e. adgredere eum armis. sic, φέρε, adfer, Θ, 424, coll. 418. τ, 97. φερέτω, i. e. βασταζέτω, auferat, deferat in castra, H, 78, coll. 82. φέρετε, asportate, P, 718, coll. 735. per syncopen φέρτε ὕδωρ, adferte aquam, I, 171. ἵνα φῶς φέρῃ, de aurora, Λ, 2, ubi alii legunt φέροι. sic, ψ, 348. μή με θύελλα φέρῃ ἐπὶ πόντον, me auferat in altum mare, ι, 420, coll. 425. et cum paragoge, ὥς σε φέρῃσι, ut te portet, vehat, ι, 164, nam sermo est de navigio. τὴν δέ κε (ναῦν) πνοιὴ Βορέαο φέρῃσι, eam sane agat, κ, 507, sc. εἰς τοὺς περὶ τὸν Ἅδην τόπους, deferre poterit. ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, aut sane reportet victoriam, Σ, 308, ubi confer κράτος. φέρωμεν, conferamus, Θ, 394. φέρητον, ambo auferre solent, N, 199. τῶν οὐκ ἄν τι φέροις, eorum nihil sane auferas, Λ, 301. μηδὲ ὅντινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι, ne quidem quem ad ubera sua mater puerum gestet et habeat, Z, 58, confer γαστήρ. et 480, ἔναρα, referat spolia. δῶρα, I, 511. πῦρ, O, 731. τεύχεα, auferre potuisset arma ei, P, 70. φόως, T, 2. ε, 2, de aurora. ἄποινα, Ω, 139, *lösegeld bringe, (I bring a ransom.)* ὥρια, ι, 131, ferre posset ager omnia temporibus anni convenientia matura, nisi depasceretur a capris, et si coleretur a viris. νῆάς τε καὶ αὐτοὺς ἄνεμος, κ, 26. οὐκ ἂν φέροιεν δύ' ἄνδρε, τὸν λίθον, E, 303. T, 286, ubi est βαστάζειν. τοῦτο ἔπος ἄελλαι, venti auferant hoc dictum, Θ, 409. οἷόν κε ἢ φέροιεν ἢ ἄγοιεν, E, 484, prius de ἀψύχοις, posterius de ἐμψύχοις. πατρὶ ἐπίηρα φέρειν, patri gratificari, A, 578. ἄρνας, adferre agnos, *zu bringen, zu holen, (to bring, to fetch,)* Γ, 117. μήτηρ φησὶ, ἐμὲ κῆρας θανάτοιο φέρεμεν τέλοσδε, I, 411, mater dicit, fata mortis ferre me ad finem vitæ. πέμπειν Θάνατόν καὶ Ὕπνον, φέρειν αὐτὸν, ut deportent eum in Lyciam, Π, 454, *ihn zu tragen, (to carry him:)* et maxime de mortuo dicitur τὸ φέρειν καὶ φέρεσθαι, hinc et ἡ κλίνη τοῦ νεκροῦ, lectus feralis, dicitur τὸ φέρετρον et φέρτρον, quo mortuus effertur; quod longe aliud est ac τὸ φορεῖον, lectica, vehiculum. et 665, δῶκε φέρειν ἑτάροις, sic et P, 131, dedit ad asportandum. τρίποδα, Ψ, 513, coll. 512, ἄγειν, ubi differentia apparet. δῶρα αὐτῷ, Ω, 147, 176. ρ, 83, φέρειν ἠνώγει αὐτὸν τοῦτο, jussit eum adferre hoc, ο, 105, coll. 106, et δ, 124, 125, *brachte, (brought,)* 133. Ω, 119, 196. φέρων ἄποινα, afferens, A, 13. χάριν αὐτῷ, gratificans ei, E, 211, 874, φέροντες ἀνέρεσσι, I, 609. θυμῷ ἦρα φέροντες, animo gratificantes, Ξ, 132. Ἀτρείδῃ, γ, 164. μητρὶ ἐπίηρα φέρων, A, 572. Ἴρῳ, σ, 56. πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον, omnia afferens ei da-

bam, I, 331, quod est ἤθους ἐλευθερίου καὶ εὐγενοῦς, cum ne hilum quidem de tot et talibus prædis παρενοσφίζετο: et simul istud φέρειν respicit parabolam de ave, 323, 324. δεῖμα αὐτοῖς, inferens terrorem illis, E, 682. δράκοντα ὀνύχεσσι, de aquila, M, 202, 220. et 222, οὐκ ἐτέλεσε φέρων δοῦναι τέκεσιν ἑοῖς, nec perferre potuit ad pullos suos. sic, χῆνα, anserem portans unguibus, ο, 161. πλεῖστα, Z, 69. ἀνὰ ὅμιλον, ἔδειξε, H, 183, 186, ferens per aciem, ostendit id. et 219, σάκος, portans clypeum. et 224, τὸ πρόσθε στέρνοιο, illud scutum gestans ante pectus suum. et 304, δῶκε. ἔβη φέρων, cum ferret ea arma, abiit ad suos, Λ, 247, ut φέρων sæpe sit, habens, gerens. τὴν ἔδωκε φέρων, Ψ, 617, 799, ἔθηκε. ἔστησε φέρων ἔγχος, constituit hastam, α, 127. et 136, φέρουσα ἐπέχευε χέρνιβα. et 139, σῖτον παρέθηκε φέρουσα, *brachte und setzete vor, (brought and set before.)* sic δ, 52, 55. φέρων ἄνεμος ἐπέλασεν αὐτὸν Αἰγύπτῳ, γ, 300, ob quod φέρειν dicitur φορὸς ἄνεμος, ventus secundus et ferens, ὁ τὴν νῆα φέρων. sic et ε, 111, 134. η, 277. ι, 39. ο, 481. δηϊοτῆτα, pugnam et bellum inferens, ζ, 204. τρὶς μὲν ἔδωκα, ι, 361. καταλοφάδια, in humero portans, κ, 169. ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ, μ, 427. παρέθηκε, ξ, 76, *da er alles wohl geröstet, brachte er und legete ihm vor, (when he had well roasted the whole, he brought and set it before him.)* δῶρα, dona afferens et dans, ο, 51, 75. δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων, ρ, 345, *bringe das diesem fremden manne und gieb es ihm, (carry this to the stranger and give it to him.)* θῆκε θύραζε, ubi tamen ἐκ pertinet ad φέρων, υ, 97. παρέθηκε δίφρον, attulit sellam et posuit, φ, 182. et 234, τόξον. ἔδωκε, χ, 146. πῦρ ἐς νῆα φέροντα, ignem ad navem ferentem, O, 420, unde postea compositum πυρφορέω, et ὁ πυρφόρος. φέροντες Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα, B, 352, inferentes iis cædem et mortem. sic et δ, 273. θ, 513. sic, κακότητα, M, 332, adferentes calamitatem. ἐν ἀγκαλίδεσσι, portantes in ulnis manipulos, Σ, 555. κακὸν ἀλλοδαποῖσι, inferentes malum alienigenis, γ, 74. ι, 255. χάριν Ἀτρείδαις, gratificantes illis, ε, 307. ἔπεα ἀκράαντα, verba irrita ferentes secum, de somniis vanis, τ, 565. οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, B, 302, ubi ἔβησαν φέρουσαι est idem ac ἔφερον, quos fata mortis non abstulerunt. sic, τὸν ξ, 207. talis phrasis est et Λ, 247, βῆ δὲ φέρων, pro ἔφερε. ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι, grues, inferentes illis cædem et mortem, Γ, 6. sic κακὰ Πριάμῳ, naves, inferentes ei mala, B, 304. δυσμενέεσσι, ρ, 289. δίφρον κατέθηκε φέρουσα, afferebat sellam et ponebat eam, Γ, 425. ἀγγελίην σοὶ φέρουσα ἦλθον δεῦρο, nuntium tibi ferens ivi huc, O, 175, hinc dicta ἡ ἀγγελιαφόρος, vel potius ἀγγελιηφόρος, ὁ ἡ. τεύχεα παρὰ Ἡφαίστου φέρουσα, arma a Vulcano adferens, Σ, 137, 616, coll. T, 3. ἀμβροσίην φέρουσα, δ, 445, ambrosiam adferens posuit singulis sub nares, ut odore isto divino teter odor phocarum pelleretur. νηῦς, ἄνδρα φέρουσα, vehens, ν, 89. ἰθὺς φέρεται μένει, Υ, 172, recta fertur et progreditur robore suo; de leone, *er gehet voll kraft und muth gerade drauf los, (he rushes on boldly and confident in his strength.)* πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, A, 592, ferebar totum diem, decidens projectus de cœlo; inquit Vulcanus; *ich fiel einen ganzen tag lang, (I was a whole day in falling.)* sed ἐννῆμαρ, per novem dies ferebar fluctibus, nando, η, 253. μ, 447, 425, 429. ξ, 313, 314. sic et ι, 82, ἐννῆμαρ φερόμην ἀνέμοις ἐπὶ πόντον, ferebar ventis per altum mare. νῆες ἐφέροντο ἐπικάρσιαι, ι, 70, naves in præceps ferebantur. ἀνέμοιο θύελλῃ, κ, 54. et his locis passive. sed in sensu medio et deponentiali est X, 245, ἵνα εἴδωμεν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς ἔναρα φέρηται ἐπὶ νῆας, ut sciamus, an sane ille spolia relaturus sit in castra. αἴ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον, Ψ, 413, si forte negligenter agentes referamus deterius præmium: ubi vel includit ipse se Antilochus, loquens ad equos suos, ἐὰν ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἀμελήσαντες φερώμεθα: vel inest solœcismus, ortus ex festinatione loquentis, ἐὰν ἀποκηδήσαντε σφῶϊ, ὦ ἵππω, φερώμεθα ἡμεῖς ἄεθλον χεῖρον, qua locutione nihil potest magis esse σόλοικον, eleganter expresso more festinanter proferentis curas suas. δεῦτε φίλοι, ἤϊα φερώμεθα, β, 410, agite amici, viatica deferamus in navem: ubi proprie positum verbum. hinc est τὸ φορεῖον, sella gestatoria, et in genere, quo quid portatur; et ὁ φόρτος, onus; et ὁ φορμὸς, i. e. σπυρὶς, *ein korb, (a basket,)* πλέγμα, ἐν ᾧ καὶ σῦκα ἔφερον, et ὁ φορμίσκος, λεπτὸν ἀγγεῖον, *ein kober, (a panier;)* et ὁ φορητὸς, *eine ladung, ein fuder, (a load,)* multitudo quæ portatur, e. c. φρύγανα, χόρτος, κοπρία, etc. coll. 414. τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην, Ψ, 275, primaria præmia accipiens in tabernaculum referrem ea. παρὰ αὐτοῦ δῶρα φέροιο, ab illo dona referres, Δ, 97, hinc postea compositum, δωροφορεῖν. coll. 95, πᾶσι χάριν ἄροιο, ab omnibus gratiam reportares, ubi deest ἐν. ὅ, τι παρὰ γαμβροῦ σῆμα φέροιτο, Z, 177, ecquod a genero litterarum afferret; unde postea factum ὁ γραμματοφόρος, *der ein schreiben mitbringet, (one who brings despatches.)* ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος ἠὲ φεροίμην, aut is referret victoriam aut ego referrem, N, 486, i. e. tunc dubia esset res de victoria: nunc vero dubium est nullum quin præstantior sit Æneas. ὅστις ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ, O, 743, quicunque contra naves feratur et accedat cum igne; ubi ἐπὶ ad verbum pertinet, et h. l. est passivum. τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱὸς, primarium præmium ferat Diomedes, Ψ, 538, et 856, κλισίηνδε, in tabernaculum suum auferto præmia ista. et 809, ταῦτα φερέσθων, ambo ferunto hæc, pro φερέσθωσαν, attice; nisi malis esse tertiam dualis imperativi. καί σοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι, et tibi arma pulcra det ad pugnam ferre, Λ, 797. πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι, ubi est passive, mitte eum deductoribus cum velocibus portari, Π, 671, coll. 681, ubi idem πέμπε est pro ἔπεμπε: βαστάζεσθαι, nam erat corpus ἄψυχον, *lass ihn getragen werden, (let him be carried.)* τὸν δ'

Ἀχιλλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδὸς, ἧκε φέρεσθαι, hunc ille in fluvium, prehendens eum pede ejus, misit ferri, i. e. cum impetu projecit in fluvium, Φ, 120, ubi is infinitivus transitum et volatum ipsum projecti corporis in aquam indicat. sic, μ, 442, ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε, φέρεσθαι, dimisi ego superne pedes et manus, ut ferrer, per aërem in aquam; *ich liess oben die hände vom baume los, dass ich fiel, (I quitted my hold of the tree and fell.)* πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι, τ, 468, pedem ejus omisit e manu sua, ut procideret, *liess seinen fuss aus ihrer hand entfallen, (let his foot drop from her hand.)* Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι, ubi est active, ei comam meam abscissam libens præbeo ut ferat eam secum in rogum, Ψ, 151. sed passive, Ω, 581. ὄφρα νέκυν δοίη οἶκόνδε φέρεσθαι, α, 317, donum dare, domum ferendum, *nach hause mit zu nehmen, (to carry home.)* σχεδίην ἀνέμοις φέρεσθαι καταλείπε, navigium ventis ferendum relinque, ε, 343, et 331, ἄλλοτε μὲν Νότος προβάλεσκε (τὴν νῆα) Βορέῃ φέρεσθαι, alias Notus objecit Boreæ navem agendam. οὐδέ τι κῦμα εἶα ἐπὶ σχεδίης αὐτὸν φέρεσθαι, η, 274, dabit saltem unum aliquod ferendum nobiscum, ο, 83, *wird uns wenigstens eines von benannten stücken geben mit zu nehmen, (will at least give us something to take home with us.)* et 377, ἔπειτα δὲ καί τι φέρεσθαι ἀγρόνδε, et deinde etiam aliquid auferendum in villam, *etwas mit zu nehmen aufs land, (something to take along into the country.)* ξείνῳ δοῦναι τάδε τόξα φέρεσθαι, si velim omnino dare hospiti hunc arcum habendum pro proprio, φ, 349. ergo de motu, de vehendis aut portandis, de cadentibus, de habendis et auferendis, ponitur apud poëtam. nomen ἡ φορὰ apud eum non legitur. cæterum hoc verbum εἰς πλάτος μόνον κινεῖται, i. e. habet tantum præsens tempus cum imperfecto per omnes modos; sed non εἰς βάθος, i. e. nulla alia tempora descendunt a præsenti. sed φορέω est πολυκίνητον, et habet plurima tempora. Vide sub ἌΓΩ, aliquanto ab initio.

Φεύγω, f. ξομαι. (Φίβω) fugio, *ich fliehe, laufe, (I flee, run.)* a φίβω fit φίγω, et interserto υ. ab eadem origine antiqua est Germanorum *feige, (cowardly,)* timidus, ignavus, qui laborem aut periculum fugit. πῇ φεύγεις, μεταβαλὼν νῶτα, κακὸς ὣς, μή τίς σοι φεύγοντι ἐμπήξῃ δόρυ μεταφρένῳ, Θ, 94, 95, quorsum fugis, vertens tergum, ut ignavus aliquis? cave, vel, periculum est, ne quis tibi fugienti infigat hastam dorso; et est ellipsis exprobratoria. φεύγεις δὴ, Ἑκάεργε; Φ, 472. φεῦγεν, πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν, de leone, qui bovem dejecit, Ο, 588. αἰδὼς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἐστέ; Π, 422, nunc estis alacres? ἔβη φεύγων ἐπὶ πόντον, Β, 665, ivit fugiens per mare, i. e. aufugit. φεύγων νείκεα πατρὸς, Ι, 448, fugiens jurgia et exprobrationes patris. sic, ἐς νῆας, versus castra Græca fugiens, Κ, 366. πόδεσσι, Λ, 477, de cervo. ὑπτιότε, Ν, 817. τὴν ἱκόμην, ad eam veni supplex fugiens, Ξ, 260. οὔτι μεταστρεπταλίζεο, non respectabas in fuga, Υ, 190. ὁ φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων, Χ, 157, alter fugiens alter a tergo insequens. et 158, πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Φ, 35. μοὶ, Χ, 283. πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, ante se fugientem, Ε, 56, 80. ἕλε, occidit, Ζ, 36. Ο, 342. Υ, 402. ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν, Χ, 199. φεύγοντες, fugientes, Θ, 344. ἀνάγκῃ, Λ, 150, ad differentiam eorum, qui consulto et per simulationem, aut ex ignavia, fugiunt. Ἕκτορα, fugientes eum, Λ, 327. Ο, 2, 63, 233. Π, 71. Σ, 150. ἰχθύες ὑπὸ δελφῖνος, Φ, 22, 129. φευγόντων δ' οὔτε κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκὴ, fugientium autem neque fama exsurgit, neque aliquod forte factum, Ε, 532, i. e. οἱ φεύγοντες, σὺν τῷ ἀκλεεῖς εἶναι, (inglorios esse) οὐδὲ ἄλκιμόν τι ποιοῦσι, προβάλλοντες ἑαυτοὺς εἰς ἀναίρεσιν. eadem verba sunt Ο, 564. Τρώων, Λ, 159. Δαναῶν, Ρ, 761, sc. multorum gregariorum; nam proceres resistebant pugnantes. aliud φευγόντων, attice pro φευγέτωσαν, fugiunto, Ι, 47. χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας ἐμπεσεῖν, Ζ, 82. πρὸς ἄστυ, Ξ, 146. φεῦγον, omisso augmento, fugiebam, Ι, 474, solum vertebam exul. fugiebant, Φ, 542. et 256, ἔφευγε. φεύγεσκεν (ionice pro ἔφευγε) ὑπ' ἐκ ὀρυμαγδοῦ, refugiebat e tumultu, Ρ, 461. φεῦγε μάλα, fuge et abi quantum potes, Α, 173. φεύγειν, fugere, Β, 74. ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν, alias se convertebat ad fugiendum, Λ, 567, vel est pro φεύγων. οὐκ ἔθελεν, Φ, 580. qui infinitivus ionice dicitur φευγέμεν, Κ, 147. et cum paragoge Attica φευγέμεναι, Κ, 359. Π, 658. Φ, 13. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, pro ἔφυγε, Δ, 350. Ξ, 83, quale verbum fugit ex ore tuo et evolavit. οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα, nec Hercules evitare mortem et effugere eam potuit, Σ, 117. ὃς καὶ νῦν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο, Υ, 350, qui etiam nunc evitavit lubens et lætus mortem. θιὰ, abiit celerrime veluti columba, Φ, 493. Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγεν ἡνία, Θ, 137, Nestori e manibus exciderunt habenæ; quasi essent ἔμψυχα: et causa erat timor. sic et Δ, 128. eodem modo φεύγει ἔπος, *es entfallt ein wort, (a word escapes.)* χειμῶνα ἔφυγον καὶ ὄμβρον, hiemem effugerunt et imbrem, Γ, 4. ἡνίοχον φύγον ἡνία, Ψ, 465, fugerunt eum habenæ, nec obsecutæ sunt ei; vel, exciderunt e manibus. αἴ κε φύγῃσι ἐκ πολέμου, Η, 118, si aufugerit ex prœlio. non dicit ἀπέλθῃ, sed fugam auguratur ei. sic, ὅσκε φύγῃ, Σ, 271. Τ, 72. Χ, 296. conf. ὅσκε. νῦν δ' οὐκ ἔστ' ὅς κεν θάνατον φύγῃ, nunc vero non est qui mortem effugiat, Φ, 103. ἤνπερ γὰρ πόλεμόν γε Ἀχαιῶν, *denn wenn er schon etwa diesem kriege entkömmet und in demselben nicht umkömmet, (for though he escape the dangers of this war, and be not slain in it,)* Χ, 487. εἰ γοῦν ἕτερός γε, Ε, 258, ubi est pro ἐκφύγῃ. εἰ μέν κεν ὑπὸ αὐτοῦ φεύγω, *wenn ich schon vor ihm fliehe, (though I already flee from him,)* Φ, 554, coll. 558. φεύγωμεν σὺν νηυσὶ ἐς πατρίδα, Β, 140. Ι, 27. ἐφ'

ἵππων, Ω, 356. εἴκεν θάνατόν τε φύγοιμεν, A, 60. sic, ὅπως θάνατον καὶ κῆρα, P, 714. μηδὲ ὃς φύγοι, pro οὗτος, ne is quidem effugiat, Z, 59, ubi animose repetit verbum ex 57. πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον, Ξ, 507, circumspectabat quisque, qua effugere posset mortem. μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον, Π, 98. et 283, ὅπη. φυγέειν (pro φυγεῖν) κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, effugere canes et vultures ne devorent eum, B, 393. et 401, θάνατόν γε. κῆρες, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι, M, 327, quæ duo verba notant idem. οὔτε γὰρ ἐξοπίσω ἐδύνατο, neque enim retro fugere poterat, N, 436. οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, *man kann es gar nicht verdenken, wenn jemand einem übel zu entgehen trachtet, (a man cannot be blamed for endeavouring to escape mischief,)* Ξ, 80, coll. 81. ὅς τε πεφεύγοι, ὅς τ' ἔθανε, qui vivus evasit, (*wer etwa davon gekommen seyn möchte*) (*whoever may have escaped*) quique occubuit in pugna, Φ, 609, quæ scriptio est Attica, pro πεφεύχοι, nam χ perfecti, ob præcedens φ euphonice mutatur in γ. οὔ μιν ἔγωγε φεύξομαι ἐκ πολέμοιο, ἀλλὰ μάλα ἄντην στήσομαι, Σ, 307, non eum ego fugero ex prœlio, sed contra stabo. ἐς πατρίδα φεύξονται, B, 159. οὐδέ ἑ φημὶ φεύξεσθαι ἐκ πολέμου, non eum puto fugiturum ex prœlio, ἀλλὰ ἄντην ἵστασθαι, Λ, 589. οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, non putabant se evasuros e malo, O, 700. οὐ γὰρ ὀΐω φεύξεσθαι σὰς χεῖρας, non arbitror me evasurum esse manus tuas, Φ, 93. Μοῖραν δ' οὔτινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, mortem fatalem puto neminem effugisse et effugere unquam, Z, 488, euphonice pro πεφευγμένον, et deponentialiter. οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι, X, 219, non ei nunc amplius sane est effugientem nos esse, i. e. φυγόντα ἡμᾶς, *er kann uns nun nicht mehr entrinnen, (he can now no longer escape us.)* φεύγω, sum in fuga, sum exul ob cædem domi factam, ν, 259. ο, 276, coll. 277, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα, quoniam tibi supplex sum in fuga mea. sic et, φεύγει, fugit ex patria ob cædem a se factam, ψ, 120. πόσε φεύγετε ἄνδρα ἰδοῦσαι, quo fugitis virum conspicatæ, ζ, 199. sic in imperativo, μὴ φεύγετε, *laufet nicht aus furcht, (run not away for fear,)* ω, 54. ἔφευγον, fugiebam, i. e. maturabam profectionem inde, ut effugerem mala impendentia, γ, 166, coll. 167, ἔφευγε, eodem sensu, *er reisete eilig ab aus furcht, (he set off precipitately for fear.)* φεύγωμεν, fugiamus hinc, κ, 269. ἠὲ μάχεσθαι ἢ φεύγειν, χ, 66. et ionice, φευγέμεν διερῷ ποδὶ, ι, 43. φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπὰς, ε, 446. εἴπερ κεν οἴχηται φεύγων, si abierit fuga, θ, 355. ἐξ Ἄργεος, cæde facta ibi, ο, 224. et 228, πατρίδα, patriam fuga relinquens. δεῦρο ἵκετο, π, 424. ἄλλον ἐξικόμην, υ, 223. θύρετρα φεύγοντι στείνοντο, σ, 385, portæ fugienti arctarentur. πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν, qui effugerunt pugnas et mare, evaseruntque incolumes, α, 12, de qua forma perf. a. paullo ante dictum. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, α, 64, quod innuit, non consulto locutum eum esse. sic, γ, 230. ε, 22. τ, 492. φ, 168. νηῦς φύγε πέτρας, evasit navis scopulos, κ, 131. οὔπω τις νῆυς ἔφυγεν, nunquam ulla navis evasit, μ, 66. ἀλλ' οὐδ' ὧς φύγε κῆρα, at ne sic quidem effugit mortem, σ, 154. πάντες, ὅσοι ἔφυγον ὄλεθρον, quotquot effugerant mortem, α, 11. sic, οἳ ἐκ πολέμου, γ, 192. ἔφυγον πόντον, evasi ex mari, ζ, 170. φύγομεν θάνατον, effugimus mortem, ι, 61, 467. ἐπεὶ πέτρας, postquam evasimus scopulos, μ, 260. οὔτι κνώδαλον φύγεσκε, ionice pro ἔφυγε, nulla bestia evasit hunc canem, ρ, 316. ἤκε θάνωμεν, ἤκε θάνατον φύγωμεν, ubi alii legunt φύγοιμεν, μ, 157. ὅπως πῆμα φύγοιμι, ξ, 312, ut malum effugerem. εἰ θάνατον φύγοι υἱὸς, δ, 789. ἤκεν ἁλῴη, ἤκε φύγοι, ξ, 184. ο, 299. ὅπη φύγοι ὄλεθρον, χ, 43. φυγόντι ὄλεθρον, ρ, 47. ἐκ θανάτοιο φυγόντα, π, 21. κακότητα φυγόντες, ψ, 238. φυγέειν λαῖτμα θαλάσσης, effugere se velle undas maris, δ, 504. φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς, μ, 120, ubi sermo de Scylla, quam effugere opimus sit triumphus. οὐδὲ ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, et ne ibi quidem talis erat qui effugisset omnino certamina, *auch da war er den kämpfen nicht entgangen, war ihrer nicht los, (nor had he there escaped from conflicts,)* α, 18, pro πεφευγμένος deponentialiter. sic τὸ ε ex πεύθω abjicitur in derivatis, e. c. ἡ πύστις, i. e. ἡ δι' ἀκοῆς μάθησις, *was man aus dem gerüchte erfähret, (what one learns from report:)* sic et ἡ ἤλυσις pro ἔλευσις, et τὸ ἄφυκτον pro ἄφευκτον, quod effugere nemo potest. ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον, ι, 455, ubi est cum accusativo rei: alibi cum genitivo, omisso ἐκ. ἀλλά τινα οὐ φεύξεσθαι ὀΐομαι αἰπὺν ὄλεθρον, χ, 67, at existimo, nullum effugiturum esse mortem. notat ergo non solum fugam timidam, sed et, evadere rem malam, celeriter abire, evitare, effugere: in specie, solum vertere exilii causa. idem verbum dicitur φυγγάνω. καταφυγγάνουσι πρὸς τὴν Μυκάλην, fugiunt naves ad Mycalen, Herodot. VI, 16. præterea φεύγειν attice dicitur de iis qui causam dicunt in judicio, sicut διώκειν de accusatore. hinc Aristoph. Equit. 440, φεύξει (attice pro φεύξῃ, sec. sing. fut. m.) γραφὰς, defendes te contra accusationes, accusaberis.

φήγινος, η, ον. (Φάω) fageus, fagineus. φήγινος ἄξων, axis in curru ex fago arbore factus, E, 838, nam ejus lignum maxime durabile. addit ejusmodi epitheta Homerus, ut ὡς ἐν παρόδῳ et velut aliud agens, artificia doceat. quidam antiqui scribere hoc loco volebant πήδινος, dicebantque, πῆδος esse εἶδος ξύλου, a quo et ὁ πηδὸς, remus, et per intersertam syllabam αλ, τὸ πηδάλιον, nomen habeat, utpote ex tali ligno fieri solita. fortasse autem per dialectum ὁ vel ἡ πῆδος, ου, est idem quod ἡ φηγὸς, quia π et φ facile mutantur, sicut et γ et δ.

φηγὸς, οῦ. ἡ. (Φάω) fagus, *ein buchenbaum, buche, (a beech-tree.)* ponitur a poëta collective, fagetum, *ein buchen-wald, (a beech*

wood.) notat et in genere, arborem glandiferam, ut et quercum sub se comprehendat, *ein masttragender eich- oder buch-baum, (an oak or beech-tree bearing mast.)* habet nomen a φάγω, quia vetustissimi hominum ex antiqua traditione inde victitabant. hinc φηγὸς et δρῦς habitæ sunt venerabiles, et Jovi sacræ, non modo διὰ τὸ ἀρχέγονον τῆς τροφῆς, sed et ob ἰσχυρὸν καὶ πολυχρόνιον, et quod etiam nunc pecoribus saginam præbent. sicut deinde δρῦς dat cibum ζώοις, sic et reliquis arboribus dat de nomine suo aliquid: nam ὁ δρυμὼν et δρυμὸς et τὸ δρυμὸν in genere notat sylvam, *ein wald, forst, (a wood, forest;)* et ὁ δρυκολάπτης, ου, est picus ille martius, qui arbores rostro cædit; et τὰ δρύκαρπα sunt poma cujusvis generis, *obst, baum-früchte, (tree fruits;)* et δρύφακτα sunt loca ligneis palis vel vallis inclusa et munita, παρὰ τὸ, δρυσὶν (i. e. ξύλοις) φράσσεσθαι, extruso ρ ob euphoniam. conf. δρῦς, ὑπὸ Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ, sub perpulcro fageto Jovis, E, 693, quod prope Trojam erat, et pulcrum, quia ferro et vi humana omni fuit intactum, utpote lucus sacer. sub eo deponitur saucius Sarpedon, non modo ob umbram, et terræ virorem, sed et quod locus is ἄσυλος et tutus. ὡς πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν, Z, 237, ubi est ὑστερολογία: nam φηγὸς erat longe ante portas. sic et I, 354. Λ, 170, ἀλλήλοις συναντίσθην παρὰ φηγῷ, H, 22. et 62, ἐφ' ὑψηλῇ Διὸς πατρός. φηγῷ κεκλιμένος, Φ, 549, applicans se fageto. φηγόν τε, Π, 767, ubi inter proceras arbores enumeratur, quas venti adoriuntur. Φηγαλεὺς est cognomen Bacchi, conf. Διόνυσος in R. cæterum et fructus hujus arboris dicitur φηγὸς, glans fagea: et a comico membrum virile hoc nomine vocatur, cujus caput dici solet glans, βάλανος.

Φήμη, ης. ἡ. (Φάω) notat apud antiquos λόγον, δηλωτικὸν μέλλοντός τινος, ἐξ αὐτομάτου λαλούμενον, vocem humanam, sponte sua emissam, et a nobis exceptam, ex qua futurum aliquod conjicimus: verbum ominosum, non eo consilio, quo excipitur, dictum, ex quo præsagium futuri alicujus capitur. talis φήμη erat vox Cyclopis, ι, 356, ἵνα σοὶ δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίρῃς, ut tibi dem munus hospitale, quo sane tu gaudere possis: quod quidem longe alia mente dicebatur a Cyclope, coll. 369, 370; ab Ulysse tamen pro præsagio accipiebatur eventus læti. conf. ἡ κληδὼν et κλεηδὼν et κληηδὼν, όνος, quæ eadem sunt cum ἡ φήμη. est ergo λέξις τις θεία apud antiquos, notans μαντείαν τινα. χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς, gaudebat autem hac ominosa oratione filius Ulyssis, β, 35, et φήμη inest versui 33. 34, ubi Telemachus hanc laudationem et bene precationem excipit εἰς ἀγαθὸν οἰωνὸν, et surgit lætus ad concionandum. sic, φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων ἔνδοθεν, υ, 100, ubi precatur Ulysses, ut sibi aliquis in domo ex iis qui jam e somno essent excitati, aut vigiles, vocem ominosam forte fortuna proferat; et ea φήμη sequitur versu, 105, 111—120, ubi eadem dicitur σῆμα, tessera, et κλεηδών: et recte φήμη, ὡς μέλλον τι σημαίνουσα, dicitur σῆμα. Urbs Italiæ, Cære, sic nomen suum invenisse dicitur: nam cum obsideretur, hostilium ducum aliquis ad murum accedens, χαῖρε audivit, non sibi, sed forte nescio cui intra mœnia, dictum. id in omen victoriæ accipiens ille, captam tandem appellavit Καῖρε, barbare mutans vocem a se auditam, et intellectam quidem, sed crassius a se pronuntiatam. vides simul, ex hac narratione apparere, quomodo antiqui τὸ αι, et Itali suum C ante ae, pronuntiaverint. ἡ λαλιὰ ἁπλῶς ἀνθρωπίνη dicitur a poëta ἡ φῆμις. Vide sub verbis εὐφημέω, Γεύω, ὄσσα, πόρω, et Ἀντίνοος, in R.

Φημί, (Φάω) factum ex φάω, dico, loquor, affirmo: censeo, judico, opinor, existimo. est cum φάειν, lucere, ejusdem originis: dicendo enim dilucidamus rem aut mentem nostram. *ich sage, versichere; glaube, halte mich versichert, (I say, assure, believe, I am sure of.)* certitudinem sane magnam hoc verbum connotat, et fidem. verbum φάω, contr. φῶ, dico, est Eurip. Hipp. 1384, τί φῶ, quid dicam? φημὶ, B, 129, 248, 350. E, 103, *und ich glaube sicherlich, (and I firmly believe,)* coll. 119. et 184, ἀνὴρ ὃν φημί, *der mann, den ich denke, (the man whom I mean;)* et sequitur, *nehmlich des Tydeus sohn, (namely the son of Tydeus.)* et 652, *ich kündige dir an, (I declare to thee.)* Z, 98, coll. 100, 206, 488, coll. 501. H, 118, credo pro certo. I, 329, confirmo. K, 51, 331. Λ, 443, 588. N, 269, 414, 785. Ξ, 220, 374. O, 97, 165, 181. P, 27, ubi manifesto est ἀξιωματικῶς, ὡς ἐπὶ ὁμολογουμένῳ πράγματι: opponitur simul τῷ, ἔφατο, 26, ut verissimum falso judicio. Σ, 132, 364. T, 187, 211, 361. Φ, 316, 579, 668. Ω, 256, quasi alii sint vix digni, qui credantur superesse. et 494. β, 171, sic ἀξιωματικῶς de Pythagora dictum, αὐτὸς ἔφη, δ, 141, 493. ε, 290. ζ, 256. θ, 221, 138. ι, 5, 455. κ, 284. ο, 313. σ, 144, *ich versichere, (I assure.)* τ, 380. χ, 313. ψ, 127. est ergo plus quam οἴμαι in affirmando. reperitur et ἠμὶ pro φημί. φῇς, dicis, credis, Δ, 351. Ξ, 265. P, 174. α, 391. η, 239. ξ, 217. circumflexus secundæ personæ sine ulla ratione mutatur in acutum: et si Iota subscribendum censes, hæc unica erit ratio, quod sit contractum ex φάεις, φᾷς et ionice φῇς. qui minus argutiarum sunt sectatores, hoc Iota subscribendum omittunt: contextus enim satis ostendit, præsens sit an imperfectum. φησὶ, dicit, existimat, credit, A, 521. E, 119. Ξ, 366. O, 107, 112, ubi priore loco est, θαῤῥούντως ἀποφαίνεται, confirmat; altero est, fatetur, profitetur. et 130. P, 338. Ω, 134. α, 168. ι, 105. π, 63. ρ, 352, 522. σ, 131. φ, 103. ψ, 116. φαμὲν, credimus, existimamus, O, 735. φατὲ, dicitis, narratis, π, 93. ρ, 25, 196. φασὶ, dicunt, affirmant, prædicant; B, 783. Δ, 375. E, 638, dicunt omnes, vulgo prædicant: et notat, περίφημον καὶ ὡς εἰπεῖν περίφαντον εἶναι τὸν Ἡρακλέα. I, 401. A, 830.

N, 631, ex omnium sententia. Π, 14. P, 637, 674. T, 96, πάντες ὁμολογοῦσι. 416. Υ, 105, 206. Φ, 159, 569. Ψ, 791. Ω, 546. α, 33, opinantur. 220, sc. alii quoque omnes, nec mater sola, coll. 215. positum ergo ibi de re certa, de qua inter omnes constat. β, 238. γ, 84, 188, 212, 245. ζ, 42, ubi exprimit τὴν κοινὴν δόξαν. de summi cacuminis ἀταραξίᾳ aliter dixit, utpote de re physice vera: de sede deorum appellat communem opinionem, utpote de μύθῳ. δ, 201, 387. η, 322. π, 143, 419. σ, 127, 260. τ, 267, ubi est modestiæ vox. 383. ἔφην, dicebam, credebam, existimabam, Π, 61. Υ, 348. δ, 171. λ, 429. ξ, 176. et sine augmento, φῆν, Σ, 326. β, 174. ἔφης, X, 280, credebas quidem certe, coll. 270, 271, sc. te interfecturum esse me, et quasi nosses ex ipso Jove fatum mihi instans. sed tu data opera et consulto ita adornasti verba tua, ut me terreres, 281. et sine augmento, φῆς, E, 473. et cum paragoge, ἔφησθα, A, 397. Π, 830. X, 331. γ, 357. ψ, 71. et φῆσθα, Φ, 186. ξ, 149. ἔφη, dicebat, credebat, ι, 511. υ, 137. et φῆ, B, 37. Ξ, 499, ubi quidam hoc φῆ pro adverbio comparationis habent, cujus tamen nullum aliud exemplum: est ergo, dicebat, et post φῆ ponendum comma; præterea tria verba h. l. de una dictione posuit, φῆ, πέφραδε, ἔπος ηὔδα: et deest ad κώδειαν, ὡς. Φ, 361. Ω, 608. δ, 504. θ, 567. λ, 236. ν, 175. ξ, 382. ϱ, 142, φῆ μιν ὅδε ἰδέειν, i. e. ἔφη ὁ Πρωτεὺς ἰδεῖν αὐτὸν, dicebat se vidisse eum in insula. ω, 469. sed aliud φῆ, dicat, est præsens conjunctivi, τ, 122. ἦ pro ἔφη, A, 219, 528. Γ, 292, 355, 447, sic igitur dixerat, dictum, factum. Δ, 192. E, 533, non locutus tantum fortia, quod quivis potest; sed et faciens. Z, 390. I, 616. K, 372. Λ, 143, 841. N, 754. Ξ, 214, 475. O, 742. P, 209. Σ, 410. Υ, 353. Φ, 200, 233, 489. ζ, 198. ξ, 446, 494. ο, 538. χ, 8. ἔφαμεν, et sine augm. φάμεν, dicebamus palam, Θ, 229, ubi se includit, ad molliendum probrum; sicut et ἐσμὲν, 234. Ψ, 440. δ, 664. π, 347. ι, 496, et sane credebamus. ω, 24. ἔφασαν, et φάσαν, Δ, 374. O, 700, existimabant, *sie stelleten sich vor, (they imagined.)* ι, 500. κ, 35, 67. φ, 366. χ, 31, cum dicerent palam, sed sentirent aliud in animo. υ, 384. per syncopen ἔφαν et φὰν, Γ, 161. Z, 108, autumabant in animo. H, 206, dicebant. K, 295. N, 89. ι, 413. κ, 471, 475. ϱ, 488. σ, 74, 341, credebant enim. φ, 404. φαίην, dicerem sane, putarem, existimaverim certe, Z, 285. υ, 326, dicere vellem ei. φαίης, putares et crederes, Γ, 220, *man hätte gewiss denken und sagen sollen, (one would certainly have thought and said.)* et 392. Δ, 429. O, 697. P, 366. γ, 124. φαίη, diceret, existimaret, σ, 217. ψ, 135. et φήη, ionice, λ, 127. ψ, 275. φαῖμεν, per syncopen pro φαίημεν, diceremus, arbitraremur, B, 81. Ω, 222. φὰς, dicens, I, 35. φάντες, putantes pro certo, Γ, 44. Ξ, 126. pro quo Attici amant mediam formam; φάμενοι. ἐφάμην, dicebam apud me, constituebam, cogitabam, sperabam, credebam, Γ, 366. E, 190. Θ, 498. M, 165, et hanc suam credulitatem refert ad Jovem, eumque accusat mendacii; satis absurde: quasi humana consilia deberent esse eadem cum divinis. O, 251. P, 171. X, 298. ι, 368, dicebam ad eum. et 480. et sine augm. φάμην, ν, 131, 357. ξ, 481, 490, ubi duobus his versibus diversa notione positum hoc ἐφάμην. π, 24. ϱ, 42. υ, 90. et α est breve, quia imperfecta, maxime in medio, corripere solent syllabam, quam præsens produxerat verborum in μι. ἔφατο, dicebat, et sine augm. φάτο, et per apostrophum ἔφατ' vel φάτ'. A, 33, 43, 188, 361. Γ, 28, cogitabat enim et sperabat pro certo. 398. Z, 185, intelligebat secum. Ξ, 232, 297. P, 26, putabat. φάτο δ' ἀγγελίην, eloquebatur nuntiationem, Σ, 17, *sagete ihm die zeitung, (delivered the message.)* Υ, 262, 365, constituebat enim secum, et palam affirmabat. Φ, 277, 393, μῦθον ὀνείδιον, 471. Ψ, 491, μῦθον. α, 42. β, 384. δ, 311, 370. ε, 359. θ, 519. λ, 235, profitebatur. ν, 37. ξ, 327, narrabat. υ, 121, credebat certissime, se ulturum esse eos: dicebat id ipse ad se cum fiducia. φ, 67, 248, ubi tria verba, idem notantia, εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν, qualis locutio frequens est antiquis, etiam sacris. ἔφαντο et φάντο, putabant, M, 106, 125, et quidem pro certo. P, 379. α, 194, aiebant, vulgo dicebant et opinabantur. δ, 638, non credebant. ν, 211, dicebant palam. ω, 459, putabant. φάσθε, putatis, ζ, 200. κ, 562, *ihr denket, (ye think.)* nam hæc est secunda plur. præsentis med. quæ possit alibi etiam esse imperf. sine augmento. φάσθω, loquitor, υ, 100, qui imperativus tamen commode potest referri ad φάω et φάομαι, ut sit per syncopen pro φαέσθω, indicato, proferto; sicut et φάο pro φάεσο. φάσθαι, dicere, existimare, A, 187. φάσθαι ἔπος, dicere sententiam, I, 100, εὖ αὐτῷ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, Λ, 787, ubi infin. pro imperativo: *rede ihm fein vernünftig zu, (give him prudent counsel,)* et est idem quod παρειπεῖν. ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, se parem mihi credere et palam profiteri, O, 167. θ, 549, decet te, ex vero respondere mihi. ι, 504, ubi quoque est pro imperativo, dic, dicito. hinc est recentiorum ἀπόφαθι, nega, ἢ φάθι ἢ ἀπόφαθι, *sage ja oder nein, (say yes or no.)* sic et λ, 442, ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι, alia indica ei, alia occule: ubi vides vim verbi ex oppositione, *entdecke, offenbare, (reveal, disclose.)* ο, 376, sensus suos proferre verbis. ϱ, 584. φ, 194, ubi quoque est oppositio in κεύθω, occulo. si cum circumflexo scribere velis hunc infinitivum, esset contractio ex φάεσθαι, φᾶσθαι: a φάομαι. φάμενος, fatus, E, 290. φαμένη, locuta, X, 247, 460. ν, 429.

ΦΗ͂ΜΙΣ, ιος. ἡ. (Φάω) fama vulgata, rumor, sermo vulgi. nam Homero et antiquis ἡ φήμη est θειότερόν τι, notans, dictum fortuitum, ex quo omen capitur. ἤ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο, K, 207, aut aliquem forte etiam sermonem inter Trojanos audiat, in tenebris clam accedens: qualis φῆμις narratur in

libro Judicum de Gideone et Madianitis. *τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα*, ζ, 273, horum evitare cupio sermones amaros, coll. 274—285. *χαλεπὴ δ᾽ ἔχε δήμου φῆμις*, ξ, 239, malus enim cohibebat me a negando populi rumor et opinatio: *mich hielt davon ab, wenn ich bedachte wie übel jedermann von mir sprechen würde, (it deterred me from it to reflect how ill every body would speak of me;)* vel et: nam malus rumor occupasset me, conf. *ἔχω. οἱ μὲν ἄρ᾽ ἐς θῶκον πρόμολον, δήμειό τε φῆμιν*, ο, 467, illi igitur abierunt in forum, ubi conveniebatur fabulandi causa: ubi sic dicit *τὴν δημοτικὴν συνέλευσιν* in publico et per ora hominum; ut conspiciantur a populo. *αἰδομένη δήμου φῆμιν*, reverita sermones populi, π, 75. τ, 527, et hæc est ea *νέμεσις*, *das verdenken der leute, (the displeasure of the people,)* qua impeditur ne nubat alteri. *χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε (ὤπασε) γυναιξὶ*, ω, 200, ubi sermo est de Clytæmnestra, uxore Agamemnonis incesta et crudeli, quæ gravem opinionem omnium fecit de mulieribus, coll. 199, ubi idem vocatur *στυγερὴ ἀοιδή*. est a *φημίζω*, f. *ίσω* et *ίξω*, loquor, fabulor; sicut *ἡ αὖλις* est ab *αὐλίζω*.

φῆναι, vide sub *φαίνω*.

φήνη, *ης. ἡ.* (*Φάω*) est species aquilina, avis ex genere aquilino. et laudatur ob *τὸ φιλότεκνον*, quod vehementer amet pullos suos. est a *φαίνω*, ostendo. *κλαῖον* (flebant) *δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ᾽ οἰωνοὶ φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ, οἷς τέκνα ἐξείλοντο ἀγρόται*, π, 217, nam tunc, ob *στέρησιν τέκνων*, valde flebilem sonum edunt istæ aves. *ἀπέβη Ἀθήνη, φήνῃ εἰδομένη*, γ, 372, abiit, aquilæ magnæ similis, *in der gestalt eines adlers, (in the figure of an eagle.)* *ἡ πηνήκη* est *περικεφαλαία πεποίητος ἐκ τριχῶν*, *eine perruque, (a wig;)* qualem et fœminæ, et viri molliores gestabant, vel ob penuriam capillorum. inde est verbum *διαπηνηκίζειν*, i. e. *διακεφαλαιοῦν, καὶ ἀπατᾷν*. hoc nomen vero est ab *ἡ φενάκη, ἐπειδὴ φενακίζει τοὺς ὁρῶντας*: cæterum *φενάκη* et *πηνήκη*, sunt idem, quæ a *φενακίζω*, verba do, decipio, et id ab *ὁ φέναξ, ακος*, qui decipit specie externa: isque a *φαίνω*, apparere facio.

φὴρ, *ηρός. ὁ.* (*Θέω*) fera. est idem qui *ὁ θήρ*. Æoles enim crebro *τὸ θ* mutant in *φ*, quod et Attici non raro faciunt, e. c. *φλᾷν* dicentes pro *θλᾷν*. *καρτίστοις ἐμάχοντο φηρσὶν ὀρεσκῴοις*, Α, 268, i. e. Centauris, qui erant *θῆρες ὀρειφοῖται* (in montibus frequenter vadentes) *ἵπποι ἀκέφαλοι καὶ ἄνθρωποι ἄποδες*. hinc jocus: *ἵππος ἀπερεύγεται ἄνδρα*, (equus ructat humano more, *rülpset nach menschen art*) *(belches like a man,)* *βροτὸς δ᾽ ἀποπέρδεται ἵππον*, (homo pedit equino modo, *der mensch lässet pferde furze,*) *(the man farts like a horse.)* Cæterum fuere primi equorum domitores Thessali. *ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας*, Β, 743, i. e. *Κενταύρους, τὴν τρίχα δασεῖς, βαθύτριχας*.

φῆσι, vide sub ΦΑ'Ω, ad finem.

φθάω, φθάνω et *φθάζω*, f. *ήσω.* et *άσω.* (*Φάω*) prævenio, occupo; præter venio præ alio, *προλαμβάνω*. est a *φάω*, luceo, ostendo, *λάμπω*, interserto θ, quando me ostendo et lucere facio præ alio. *Ἄτη* (errorum mentis dea) *φθάνει, πᾶσαν ἐπ᾽ αἶαν βλάπτουσα ἀνθρώπους*, præcurrit et antevertit, et celeriter agit, lædens ubicunque homines, Ι, 502, nam omnis error oritur ex præcipitato consilio: et eum deinde sequuntur pœnitentia et preces excusatoriæ, studentes mederi antegresso errori. *φθάνει δὲ καὶ τὸν ἄγοντα*, Φ, 262, præcurrit ductorem suum sc. aqua deducta et derivata: et hoc comma scopum totius parabolæ continet. *φθήσονται τούτοιν πόδες καμόντες*, Ψ, 444, i. e. celeriter illis pedes defatigabuntur; ut participium immediate ad verbum pertineat: celerius et citius quam vobis.

φθέγγω, f. *έγξω.* (*Φάω*) sonare facio, sono. est a *φάω*, dico; unde *φέγγω*, quod de lucendo in usu est, et unde est *τὸ φέγγος*, splendor; cum interserto θ, ut ab illa lucendi notione satis distinguatur hoc alterum verbum, cujus forma media est usitatior, *φθέγγομαι*, f. *έγξομαι*, sonum edo, vocem emitto. *αὐδᾷν* præcise est, vocem humanam articulatam edere; sed *φθέγγεσθαι* in genere notat, vocem edere, sive articulatam sive non. *ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον*, at sonum edamus celeriter, κ, 228, inquiunt ad se invicem, adstantes ante fores Circes, eamque intus canentem audientes; ut signum voce sublata dent, esse quosdam ante fores: *lasset uns geschwinde rufen, (let us call quickly.)* et 229, *τοὶ δ᾽ ἐφθέγγοντο καλεῦντες*, et illi sonum edebant clamantes. sic et 255. et, μ, 249, *ἐμὲ*, illi vero clamabant vocantes me. *φθέγγεο δ᾽ ᾗ κεν ἴησθα*, vocem ede quacunque ieris, Κ, 67, clama; et est id militare præceptum, ne taciturnus noctu obambulet per castra, ne hostilis *ἔφοδος* putetur. cæterum iis temporibus *τὸ σύνθημα*, signum militare, *das wort, die parole, (the watchword,)* nondum in usu fuit. est imperativus, pro *φθέγγεσο*, quem Ionicum extruso Sigma, Attici deinde contrahunt in *φθέγγου*. et 457, *φθεγγομένου αὐτοῦ κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη*, loquentis ejus caput pulveri immixtum est, sc. cum ab hoste ei amputaretur: i. e. *τοῦ ἀρξαμένου φωνὴν ἀφιέναι, μήπω δὲ διασαφήσαντος τὸ λεγόμενον*. sic et χ, 329. *ὁπόταν δὴ ἐγὼ φθέγξομαι ἰάχουσα*, Φ, 341, quum clamore signum dedero, *wenn ich laut schreien werde, (when I shall shout.)* *Ἀθήνη ἐφθέγξατο*, clamabat clare, Σ, 218. *βαθείης (ἐκ) δίνης*, Φ, 213, e profundo vortice locutus est fluvii præses. *αὐτὸν ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε φθεγξάμενος*, Κ, 139, cum ex somno excitavit clamans. sic, *ἑταῖρον προσέειπε φθεγξάμενος*, allocutus est clara voce, Λ, 602. sed ξ, 492, *φθεγξάμενος δ᾽ ὀλίγῃ ὀπὶ προσέειπέ με*, loquens tenui et submissa voce allocutus est me, ne audiret quis alius. sic et, *τυτθὸν φθεγξαμένη*, Ω, 170, submissa voce loquens Iris clam ad regem: i. e. clandestinus internuntius calli

dus inter Achillem et regem. εἰ δὲ φθεγξαμένου τινὸς ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε, ι, 497, si sonantem aut loquentem quem audierit: prius participium est generis, alterum speciei. φθεγξάμενος προσηύδα τοὺς, φ, 192, *redete sie an, (addressed them.)* hinc dicitur τὸ ἀπόφθεγμα, ατος, βιωφελής τις προφορὰ δι' ὀλίγων λέξεων, dictum utile vitæ paucis verbis. tale est I, 493. et nihil hoc frequentius apud poëtam. de nocturnis terroribus in exercitu est historia hæc: cum Samii navigassent εἰς Σύβαριν, et venissent noctu ad occupandam τὴν Σιρῖτιν χώραν, i. e. τὴν περὶ πόλιν Σίριν, perdicibus multis subito subvolantibus tantus terror injectus est primo agmini, ut reliqui nescientes quid ageretur, perturbatis primis, in naves refugerent et abirent.

φθεὶρ, ειρός. ὁ. (Φάω) pediculus, *eine laus, (a louse,)* qui et ὁ δίρκος dicitur. it. ἐξάνθημα καὶ κῶνος τῆς πίτυος, conus in pinu arbore, *ein tannzapfen, (a cone of a pine or fir-tree,)* quia pediculo quasi similis, multos prominentes habet pedes. sed apud poëtam est nomen proprium gentis, B, 868, Φθειρῶν τ' ὄρος, ubi quidam volunt, φθεῖρας esse φθαρτικοὺς λῃστὰς, latrones perniciosos, ut sit ὄρος λῃστῶν, sed nemini persuadent, quia poëta non solet maledicere: alii intelligunt montem in Caria, ubi sint multi φθεῖρες, i. e. κῶνοι τῶν πιτύων, i. e. pinus multæ, ut sit nomen proprium montis. vide geographum, Lib. 14, p. m. 437, edit. Casaub. 1587.

Φθείρω, f. ερῶ et æolice ἐρσω. (Φάω) perdo, corrumpo, absumo. est a φθίω, interserto ρ. κακοὶ νομῆες φθείρουσι μῆλα, ρ, 246, mali pastores corrumpi sinunt pecudes. φθείρεσθε, perdimini, perite, Φ, 128, est imperat. pass. ὁ φθόρος, ου, pernicies, pestis, strages. et erat inter imprecationes, ἐς φθόρον, *zum henker, (to destruction, to hell.)* οὐκ, ἐς φθόρον, σιγῶσα ἀνασχήσῃ τάδε; Æschyl. sept. c. Th. 258, non silens sustinebis ista, ibisque potius in malam rem? idem dicitur, εἰς φθοράν.

φθεῖται, vide sequens.

φθέω, f. ήσω. (Φάω) interimo, perdo. unde est ἡ φθόη, tabes. a φάω, occido. πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθεῖτ' pro ἐφθεῖτο, prius enim sane etiam nox periret, præteriret, λ, 329, i. e. οὐκ ἂν διὰ πάσης νυκτὸς περατωθείη ὁ περὶ τούτων λόγος. quidam legunt h. l. φθῖτο pro ἐφθίετο a φθίω, sed plurimi φθεῖτο. multi tamen præsens apocopatum φθεῖται, positum pro tempore indefinito, intelligere malunt, prætereat.

φθέωμεν pro φθῶμεν, vide sequens.

φθῆμι, (Φάω) prævenio, occupo; prætervenio præ alio, προλαμβάνω. ἔφθης πεζὸς ἰὼν, ἢ ἐγὼ σὺν νηΐ, celerius venisti huc pedes, quam ego cum nave, prævenisti, λ, 58, *bist eher hier erschienen, (hast arrived here sooner.)* ἀλλὰ φθῆ (pro ἔφθη) Τηλέμαχος, βαλὼν μιν, χ, 91, occupavit ille, feriens eum, *wurde eher fertig, kam zuvor, (was too active for him, anticipated him.)* sic, φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, A, 451, ubi accusativus personæ pertinet ad participium, mors occupavit, assecuta te. ἔφθη, ὀρεξάμενος (sc. ἔγχεϊ, κατὰ) σκέλος, Π, 314, prævenit, extenta hasta feriens eum in crus: et participium est pro: ὀρεκτῷ δόρατι πλήξας. et 322, ἔφθη, ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, acceleravit, prius vulnerare eum extenta hasta. φθὰν (per syncopen, pro ἔφθασαν, in imperf. a φθῆμι) δὲ κοσμηθέντες, præveniebant, vel celeriter instructi sunt cum equitibus, A, 51, nam equites pone sequebantur. ὁπότερος κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα, uter prior extento telo vulneraverit corpus adversarii, Ψ, 805, et est præsens indicativi, a φθῆμι: ὅστις προλάβῃ, qui occupat. ἀλλὰ φθέωμεν (pro φθῶμεν, aor. 2. conj.) ἑλόντες αὐτὸν, at acceleremus et occupemus, interficientes eum, pro, interficere conantes, π, 383, προλάβωμεν. μὴ φθέωσι περαιωθέντες, ne præveniant transeuntes mare, ω, 436, pro φθῶσι, coll. 429. μή τις φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, ne quis prior gloriari possit vulnerasse se illum, K, 368. ἦ κε πολὺ φθαίη πόλις ὑμετέρη περθομένη ὑπὸ χερσὶν ἡμετέραις, certe sane multo citius vastari queat urbs vestra a nobis, N, 815. vides ergo, hoc verbum amare participium sequens. τίς οἶδε, εἴ κε Ἀχιλλεὺς φθήῃ (ionice pro φθαίη) τυπεὶς ὑπὸ δουρὶ ἐμῷ, an fortasse ille prior perforari queat ab hasta mea, Π, 861. sic scribitur στήῃ pro σταίη, βήῃ pro βαίη. ὅς με ἔβαλε φθάμενος, qui me vulneravit, ex improviso occupans, E, 119. ὁ δὲ φθάμενος, ἔβαλέ μιν δουρὶ, N, 387, nam accusativus objecti pertinet ad verbum, non ad participium. sic, Φ, 576, μιν οὐτάσῃ. ὡς ἦλθε φθάμενος, ut venit præcurrens, Ψ, 779. ὁ δὲ σῦς, φθάμενος, ἔλασέν μιν, τ, 449, aper, occupans, feriit eum dente. a φθάζω est aor. 1. ἔφθασα, cujus participium est φθάσας, unde τὸ φθάσαν, id quod præcessit in dicendo, *was vorher gesaget ist, (has been said before,)* paullo ante dictum. sed recentiores hoc verbo etiam elegantius utuntur; de quo tamen poëta nihil novit.

φθινύθω, (Φάω) notat active, perdo, absumo; notat intransitive et passive, pereo, corrumpor, absumor. οὗτοι δὲ, ἔδοντες, φθινύθουσιν οἶκον ἐμὸν, inquit Telemachus de procis, α, 250. π, 127, i. e. φθείρουσι, isti interim, edentes et epulantes quotidie, absumunt mihi rem familiarem. sic, οἶνον, vinum absumunt mihi, ξ, 95. ἵνα μηκέτι, ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν, αἰῶνα φθινύθω. σ, 203, ne amplius, lugens in animo, ævum mihi absumerem. οἵ μου φθινύθουσι φίλον κῆρ, κ, 485, qui meum cor mihi atterunt, *die mir mein herz ganz abmatten, (who completely grieve my heart.)* sic Achilles φθινύθεσκε (imperf. Ionicum, pro ἐφθίνυθε) φίλον κῆρ, macerabat et tabescere faciebat cor suum, A, 491, nam maxime otium molestum erat Achilli, ut contextus ostendit, et quod prohibebatur gloria facta edere. τῷ γὰρ ἐνεργεῖ καὶ ἐντρεχεῖ οὐ φορητὸν ἡ τοῦ καλοῦ ἀργία, οὐ γὰρ ἀνέχεται ἀπρακτεῖν, ἀλλ' οἱονεὶ φθίνειν δοκεῖ, ἐπειδὰν, κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, μάθοι μὲν ἔμμεναι ἐσθλὸς, ἀεργὸς δὲ

κάθηται. τοὺς δὲ ἔα φθινύθειν, B, 346, ubi est vox indignantis: sine illos perire, *lass sie*, (ut Germani loquuntur) *die pestilenz haben, (let them have the pestilence,)* sc. illos qui pugnare nolunt sicut Achilles. λαοὶ μὲν φθινύθουσι, multi homines absumuntur prœlio, Z, 327. πολὺ παυρότεροι ἐφθίνυθον, P, 364, multo pauciores, sc. ex Græcis, peribant. sic, ἀκήριοι, Φ, 466, pereunt et moriuntur, φθινύθουσι, i. e. θνήσκουσι. et sic similes ii sunt φύλλοις χαμαὶ πίπτουσιν: non lucentes amplius, sed extincti quod attinet calorem suum. ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαὶ, θ, 530, luctu perduntur genæ pulcræ, φθείρονται. οὐδέποτε, moriuntur nunquam, μ, 131. φθινύθει χρὼς ἀμφὶ ὀστεόφιν, π, 145, contabescit cutis circum ossa.

φθίνω, (Φάω) pereo, absumor. nam intransitive ponitur maxime hæc forma. νύκτες φθίνουσι, noctes consumuntur, *vergehen, (pass away,)* λ, 182. ν, 338. π, 39. μηδέ σοι αἰὼν φθινέτω, neque tibi vita absumatur, ι, 161, *friss dir dein leben nicht ab, (fret not thy life away.)* τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς τοῦ δὲ ἱσταμένοιο, mense altero finiente altero incipiente, ξ, 162, i. e. in ipso novilunio. sic et τ, 307. μηνῶν φθινόντων, mensibus finitis, κ, 470. τ, 153. ω, 142. sed primo in κ loco Eustathius eum totum versum deletum mavult.

φθισήνωρ, ορος. ὁ ἡ. (Ἄνω) viros perdens, ὁ φθείρων τοὺς ἄνδρας. a φθίω, f. σω, perdo. Scribitur et φθεισήνωρ, a φθείω et φθίω, quod idem est ac φθίω. est epitheton belli et prœlii. στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα, B, 833. πόλεμον δύης, pugnam inieris, I, 600. ἐς, K, 78. στείχειν εἰς, Λ, 331. λιπὼν, Ξ, 43. sic et φθισίμβροτος, mortales perdens, et βροτολοιγὸς, mortalium pernicies, dicitur ὁ Ἄρης.

φθισίμβροτος, ὁ ἡ. (Ῥέω) homines perdens et destruens. est epitheton pugnæ bellicæ. a φθίω, f. ίσω, corrumpo, absumo, perdo. N, 339. χ, 297.

φθίω, f. ίσω. (Φάω) interimo, absumo, perdo. it. intransitive, pereo, contabesco. φρένας ἔφθιεν, quod attinet præcordia, absumebat se, *er frass sich durch gram das herz ab, (he fretted his heart through grief,)* Σ, 446. φθίσει σε τὸ σὸν μένος, perdet et occidet te tuum robur et tua fortitudo, Z, 407. ὃν Ζεὺς φθίσει, X, 61, quem Jupiter perdet et mori faciet. sic, τὸν Πάτροκλος ἔμελλε φθίσειν, quem is occisurus erat, Π, 461. τοκῆας μὲν φθῖσαν (ἔφθισαν) θεοὶ, υ, 67, parentes mori fecerunt dii. οἳ μεμάασιν Ὀδυσσῆος φθῖσαι γόνον, δ, 741, qui cupiunt ejus occidere et delere prolem. sic, τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι καὶ ἀποῤῥαῖσαι φίλον ἦτορ, π, 428, quæ utraque phrasis eadem est. et 369, ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες αὐτὸν, ut occideremus intercipientes eum. ὥς κε δόλῳ φθίῃς, ut dolo percas, β, 368, præsens conj. intransitive. ἢ αὐτὸς φθίεται, ionice pro φθίηται, Υ, 173, aut ipse pereat. sic, ὄφρα φθιόμεσθα, donec pereamus et absumamur; ubi quoque est ο pro ω conjunctivi; i. e. ἕως θάνωμεν. ὁ μὲν τηλόθι πάτρης ἔφθιτο, procul a patria periit, Σ, 100, et est vel imperf. per syncopen pro ἐφθίετο, vel potius plusquamp. pass. ἤδη δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίατο, ionice pro ἔφθιντο, A, 251, jam duæ generationes hominum occiderunt et mortuæ sunt. ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν φθίμενος, per syncopen pro φθιόμενος, manibus eorum interfectus, Θ, 359. φθιμένου (ἕνεκα) ἑταίρου, ob occisum amicum, Π, 581. φθιμένοισι μετείην, ω, 435, malim una cum illis interfici. σοῦ, ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ, ἀχνύμεθα φθιμένοιο, λ, 557, sc. ἕνεκα: lugebamus ob te pereuntem, æque ac ob Achillem occisum: nam participium pertinet ad utrumque. et nonnunquam hoc participium possit esse ionice pro ἐφθιμένου, omisso augmento, ab ἐφθιμένος. ἤδη φθίσονται, mox absumentur et peribunt, Λ, 820. οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι, solum me periturum, T, 329. ὃς ἔμελλε, qui periturus erat, Ω, 86. ἢ Ἀγαμέμνονος κακὸν (κατὰ) οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον φθίσεσθαι, ν, 384, certe periturus fuissem domi meæ pari malo exitu ac Agamemnon. ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται, aut periit, aut vagatur, υ, 340, nam perfect. pass. dicitur ἔφθιμαι et ἔφθισμαι. φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, perire, I, 246, per syncopen pro φθίεσθαι. sic, ὑπὸ νούσῳ, ex morbo mori, N, 667. φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι, ais eum periisse, ξ, 117, ubi potest esse omisso augmento ionice pro ἐφθίσθαι. εὔχεται, θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, ο, 353, precatur sibi, ut anima e corpore pereat, i. e. ut moriatur. hinc est ἡ φθίσις, tabes.

φθογγὴ, ῆς. ἡ. (Φάω) sonus, vox. εἴσατο δὲ φθογγὴν Πολίτῃ, B, 791, assimilavit se, quod attinet sonum vocis et loquelæ, ei. sic, Θόαντι, N, 216. Γλαύκῳ ἄχος ἐγένετο φθογγῆς ἀΐοντι, Π, 508, sermonem morientis Sarpedonis audienti. φθογγὴν οἰῶν τε καὶ αἰγῶν, ι, 167, vocem ovium caprarumque. ergo et de pecudibus ponitur. οὐκέτι φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδὲ ἀοιδῆς, μ, 198, ubi per posterius explicatur prius, qualis fuerit φθογγή. Vide sub αὐδή.

φθόγγος, ου. ὁ. (Φάω) idem. sic ὁ ὦνος et ἡ ὠνὴ, ὁ χόλος et ἡ χολή. est a perf. m. ἔφθογγα, a φθέγγω. τεὸν φθόγγον ποθέοντε ἵππω, E, 234, tuum sonum, consuetum sibi, desiderantes, et non adesse sentientes, equi ambo. δεισάντων φθόγγον βαρὺν, ι, 257, timentibus nobis (nam respicit præcedens ἡμῖν, et est pro δείσασι, ob æquipollentiam horum casuum in tali constructione verborum) sonum loquendi gravem et durum ejus; et sermo est de Cyclope loquente. ergo verba, 252—255, cum gravi sono sunt legendi, ut poëta innuit. nam Homerus monstravit quoque primus τὴν τραγικὴν ὑπόκρισιν, imitationem personarum in gestu et sono: et in hoc solo, i. e. ἐν τῇ καθ' ὑπόκρισιν ἀναγνώσει, differunt hæc verba ab iis Nestoris, γ, 71—74. confer πρῆξις. ὅστις φθόγγον ἀκούσῃ Σειρήνων, quicunque vocem audierit Sirenum, μ, 41, i. e. cantum earum suavem. et 159, Σειρήνων φθόγγον ἀλεύασθαι, vitare; sic et ψ, 326. ἀμφίπολοι φθόγγῳ ἐπερχόμεναι, ancillæ cum sono collocutorio inter se, adveni-

entes, σ, 198, nam mulieres una euntes nunquam silent.

Φθονέω, f. ήσω. (Φάω) invideo, malignis oculis intueor; maligne præbeo, dare nolo ex malignitate: et est fere idem quod μεγαίρω, q. v. est a τὸ φάος, oculus: nam in oculis maxime apparet invidiæ adfectus; et propria notio verbi est: *ich sehe etwas ungerne, und mit schielen augen an, (I look at something with displeasure, and with an evil eye.)* εἴπερ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι, οὐκ ἀνύω φθονέουσα, ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐσσι, inquit Juno ad Jovem, Δ, 55, et præsens est vel quasi conjunctivi: si inique feram et nolim ut tu perdas urbem, nihil efficiam inique ferendo, quia tu longe præstantior et potentior es: coll. 54, μεγαίρω. ut ergo vis verbi facile appareat. τί ἄρα φθονεῖς, ἀοιδὸν τέρπειν ὅπῃ οἱ νόος ὄρνυται, cur igitur inique fers, cantorem oblectare nos, quomodocunque animus fert eum, α, 346, *warum siehest du es ungern, bist übel drauf zu sprechen, (why art thou displeased, why takest thou it amiss?)* τί μέμφεαι καὶ κωλύειν θέλεις. hinc ὁ φθόνος notat et τὴν μέμψιν, querelam et iniquum animum. οὔτε σοι ἡμιόνων φθονέω, inquit pater ad filiam, petentem mulos in usum suum, ζ, 68, non invideo et denego tibi usum mulorum. δός οἱ ἑκὼν, οὔ σοι φθονέω, κέλομαι γὰρ ἔγωγε, ρ, 400, sume et da ei, non impedire cupio te, imo ipse jubeo ut des. sic, σ, 16, οὔτε τινὰ φθονέω δοῦναι, sc. σοὶ, non indignor, si quis tibi dat; nam τινὰ pertinet ad infinitivum: *ich sehe es nicht etwa ungerne, wenn dir jemand giebet, wenn es auch fein viel wäre, (I grudge not although some one gives thee something, be it ever so much.)* οὐ ἂν ἔγωγε φθονέοιμι ἀγορεῦσαι, non ego sane gravarer narrare, non recusarem, λ, 380. sic, οὐ φθονέοιμι ἂν, τήνδε ἅψασθαι ποδῶν μοῦ, τ, 348, non recusaverim sane, hancce attingere pedes meos, ad lavandum eos, οὐ μεμφοίμην, *wolte es ganz gerne sehen, (should be very glad.)* quantum mali invidia, vulgari in sensu posita, inferat hominibus sæpe, et quam curiosos facere soleat homines, videre est ex κ, 34—55.

ΦΙ et ΦΙΝ, paragoge, juncta maxime ablativis et dativis nominum, deinde et genitivis, apud poëtas. ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, B, 363. παλάμηφιν, pro, ἐν παλάμῃ, in manu, Γ, 338. σὺν ἵπποις καὶ ὄχεσφι, pro ὄχεσι, Δ, 297. et 303, ἠνορέηφι. κεφαλῆφι, K, 30. et 156, ὑπὸ κράτεσφι, pro κρατός. et 185, δι' ὄρεσφι pro ὀρέων. et 347, ἀπὸ στρατόφιν, pro στρατοῦ. ἀπ' αὐτόφιν, pro αὐτοῦ, Δ, 44.

φιάλη, ης. ἡ. (Πίω) phiala, poculum. *eine trinkschale, (a goblet.)* est quasi πιάλη, a πιεῖν, bibere: et terminatio est paragogica. erat major ποτηρίῳ, et ab accuratioribus describitur sic: est ἀγγεῖον λεβητοειδὲς, πεπλατυσμένον ἄνωθεν, χαλκεῖον ἐκπέταλον, (*ein kesselformig oben weiteres geschirr,*) *(a vessel formed like a kettle, and broad at the top.)* δύο ἔχον ὦτα, δεχόμενον ψυχρὸν ὕδωρ, ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθέμενον, ut ergo in conviviis in eo apponeretur aqua frigida, immiscenda vino; nunquam autem in eo coqueretur aliquid. sed ista additio de aqua frigida, non est necessaria: et Pindari loca ostendent rem propius. ὀστέα ἐνθῶμεν χρυσέῃ φιάλῃ, Ψ, 243, ossa componemus in aurea phiala, cremato mortuo; coll. 91, 92, ὁμὴ σορὸς, χρύσεος ἀμφιφορεύς: quæ est eadem illa phiala. et 253, ὀστέα ἀνέλεγον ἐς χρυσέην φιάλην. et 270, πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε, ubi est inter præmia certaminis equestris quintum ordine. conf. ἀμφίθετος. et 616, πέμπτον δ' ὑπελείπετο ἄεθλον, (præmium) ἀμφίθετος φιάλη, ἣν Νέστορι δῶκεν: nam Eumelus acceperat præmium extraordinarium: ergo istud vacans præmium Nestori, honoris et memoriæ causa, etsi non certanti, dabatur. de Atrei phiala vide ἀρνίον.

φιδέομαι, f. δήσομαι. (Φέβω) abstineo me, parce utor, parco, reprimo me. idem ac Φείδομαι. factum novum verbum a f. 2 verbi φείδω. Ἰλίου πεφιδήσεται, parcet Ilio, nec absumi volet illud, O, 215. ἱκέτου, parcet supplici, Ω, 158, 187. et futurum ionice habet reduplicationem ab initio. *wird seine hand nicht an ihn legen, (will not lay hands on him.)*

φιλέω, f. ήσω. (Πίω) carum habeo, benigne excipio et tracto. prima verbi notio pertinet ad excipiendum libenter et largiter tractandum hospitem: nam est a πίνω. deinde in genere notat amare, ἀγαπᾷν, ut etiam ἐπὶ ἐμπαθοῦς διαθέσεως adhibeatur, de amore erga amicam. recentioribus notat et, φιλοφρόνως χείλεα συμβάλλειν, osculari, *küssen, (to kiss,)* χείλεσι ἀσπάζεσθαι, quæ tamen in Homero non est; nam apud eum nemo osculatur os salutandi causa, sed vel caput et humeros, quod servile erat φίλημα, vel caput et oculos, quod erat honestiorum et familiariorum. εἰ δὲ καὶ Ἕκτορα φιλέεις, ὦ Ζεῦ, καὶ κήδεαι αὐτοῦ, si et illum amas, et curam ejus conservandi habes, H, 204. et 280, ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ Ζεύς. sic et K, 552. μάλα τούσγε φιλεῖ Ἀπόλλων, Π, 94. Ἀφροδίτη ἐμὲ ἀτιμάζει, φιλεῖ δὲ Ἄρηα, Venus me dehonestat, amat enim Martem, inquit Vulcanus, Θ, 309, coll. 316, καίπερ μάλα φιλέοντε, etsi valde amantes altera alterum. ἡ δὲ εὖ δεξαμένη, φιλέει, illa enim, benigne postquam excepit eum, liberaliter tractat hospitem, ξ, 128. παῖδα δὲ σὸν φιλέει, nam filium tuum amat, ν, 406. φιλεῖ δέ ἑ Ζεὺς, B, 197. ἦ μοῦνοι φιλέουσιν ἀλόχους Ἀτρεῖδαι; I, 340. et 342, ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, *hat sein gemahl lieb und werth, (loves his wife.)* et 343, ὡς καὶ ἐγὼ τὴν ἐκ θυμοῦ φίλεον, amabam. ἵνα εἰδῇ, ὅ (ὅτι) μιν φιλέουσιν ἄριστοι ἀθανάτων, ut cognoscat, quod præstantissimi deorum ament eum, Υ, 122. οὐ γὰρ οἵδε ξείνους ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι, η, 33, non nimis amant hospites: et ibi mores plebis in magnis maritimis civitatibus sunt notati: *der pöbel ist da gerne grob gegen fremde, (the people there are apt to be rude to strangers.)* οὐ μὲν σχέτλια

ἔργα θεοὶ φιλέουσι, non amant dii facta hominum audacia et temeraria, et superba, ξ, 83. τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, inquit Calypso de Ulysse naufrago, ε, 135, benigne suscepi eum et alui. τόν ῥα μάλιστα Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, hunc ex Trojanis maxime amabat Mercurius, Ξ, 491, i. e. valde dives erat. ἥ με λαβοῦσα ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν, η, 256. μῆνα δὲ πάντα φίλει με, per totum mensem benigne tractabat me hospitem suum, κ, 14. ἥ μ' ἐφίλει τε ἐκόμει τε, μ, 450, quæ me amanter excipiebat hospitio et curabat. ὅς κέν με φίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι, qui sane me benigne tractabat et deducendum curabat domum, ν, 206. ὅς κέν με ἐνδυκέως ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν, qui sane me accurate tractasset et peculium mihi donasset, ξ, 62, inquit servus de absente hero ad eundem personatum. et 146, πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ. ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς τε καὶ Ἀπόλλων παντοίην φιλότητα, ο, 245, conf. παντοῖος. et 369, φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον, amabat me ex animo pervalde. δεξάμενος δέ με κεῖνος, ἐνδυκέως ἐφίλει, ρ, 111, coll. 113, ubi ἐκόμιζε notat idem; ἐφιλοφρονεῖτο. Ionica forma imperfecti est φιλέεσκον: μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε, amabat illam maxime, sc. olim, Γ, 388. φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισι, (carus erat hominibus) πάντας γὰρ φιλέεσκεν, (omnes enim liberaliter excipiebat) ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων, ad viam publicam habitans, Z, 14, 15, ἐφιλοφρονεῖτο πάντας. et id poëta laudat, ex mente Jobi, c. xxxi, versu 32. possit quidem videri non nimis laudabile, πάντας, et in his multos etiam φαύλους, ἀκρίτως, sine discrimine: unde Plato, benigne exceptus ab ignoto, cum videret idem fieri alteri, et tertio, et quarto; renuntiavit ei hospitium, quia nolebat communicari cum omnibus honorem, qui deberetur bonis tantum, et quia indignabatur, πάντας ἐν ἴσῳ κεῖσθαι παρὰ τῷ φιλοφρονουμένῳ. sed sic censuit fastuosus iste recentior. aliter judicabant antiquissimi cum Homero: ex quo enim signo externo possis statim et certo agnoscere, ope indigus viator an bonus sit an malus? num ex vestitu? at istum antiquissimi nunquam spectarunt: quomodo enim Ulysses, in mendicum pannosum et vetulum transformatus, in domo regia Ithacæ locum reperisset? Homerus ergo de suo sæculo, et de illo ante se, recte sentit et narrat. quid autem nostris temporibus fieri possit, cum mendicitas fere est communis omnibus, ex luxu temporum, et ex servitute publica, oriens; apparet satis. παλλακίδα αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκεν δὲ ἄκοιτιν, ubi duo verba opposita, I, 450, amabat pellicem juvenculam, et negligebat uxorem. πατὴρ ἐμὸς φιλέεσκεν αὐτὸν αἰνῶς, amabat eum admirabiliter, α, 264. et 435, καί ἑ μάλιστα δμωάων φιλέεσκε, et ex ancillis illa eum maxime amabat et bene ei cupiebat. sic, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε, π, 171, nam eum filium suum maxime diligebat. τὸν γὰρ, ρ, 257, hunc enim ex procis maxime amabat Melanthius, eique inserviebat. sic de sorore Melanthii, ἥγε Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο (frequenter concumbebat cum eo) καὶ φιλέεσκεν, sc. αὐτόν, σ, 324. νεμεσσῶμαι ξεινοδόκῳ, ὅς κε ἔξοχα μὲν φιλέῃ, ἔξοχα δὲ ἐχθαίρῃ, ο, 70, vitupero hospitem activum, qui quidem eximie tractat receptum ad se hospitem passivum, simul autem nimis odiosus eidem est: et poëta ipse id explicat sequentibus, si sc. nimis urget eum, ut diutius maneat. *das allzustarke nöthigen ist dem gaste höchst verdriesslich, (too much urging is extremely unpleasant to a guest.)* et 74, χρὴ ξεῖνον παρέοντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, oportet hospitem, dum apud nos est, benigne tractare; abire volentem autem, libenter dimittere, instructum necessariis ad iter longius. ὄφρα ξεῖνον ἐν μεγάροις φιλέωμεν, ut hospitem in palatio benigne tractemus, θ, 42. εἴ μιν ἔτι ἐνδυκέως φιλέοι, μεῖναί τε κελεύοι, ο, 304, an eum diutius libenter tractare velit, et jubeat manere diutius apud se. ubi apparet, vim tantum molestam esse hospiti, non vero invitationem ad manendum. ἐκ θυμοῦ φιλέων σε, I, 482, i. e. ἐνδιαθέτως, *von herzen dich liebend und gerne pflegend, (loving you from my heart and delighting to attend on you.)* αὐτὸν εὖ ἐξείνισα, ἐνδυκέως φιλέων, accurate tractans et procurans eum, τ, 195. ω, 271. ἄμφω ὁμῶς (æque) θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε, A, 196. μή με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ, ne me jube residere, etsi bene cupias mihi, Z, 360. sic, μή με ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ, Σ, 126. τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο, quis pugnare velit contra benefactorem suum, θ, 208. et 316, καίπερ μάλα φιλέοντε, etsi valde amantes se invicem. et 545, δῶρα, ἃ οἱ δίδομεν φιλέοντες, dona quæ ei damus benevoli et amorem testantes. οὐδέ κεν ἡμᾶς ἄλλο διέκρινε φιλέοντέ τε τερπομένω τε, πρίν γε θανεῖν, nec nos aliud separasset amantes nos invicem, et delectantes nos alter altero, quam mors, δ, 179. ὧδε θεοὺς φιλεῦντάς τινα, adeo deos amantes aliquem, γ, 221. τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων, ω, 484, attice pro φιλείτωσαν, amanto se invicem. οὐδέ σε χρὴ τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι, nec te oportet illum amare et benevolentia complecti, ne mihi odiosus fias amanti te, I, 610. εἰ γάρ σ' ὣς ἐθέλοι φιλέειν Ἀθήνη, ὡς ἐκείνου ἦν, γ, 218, 223, si enim te sic velit amare Minerva, sicut illud fiebat: quæ est formula confirmandi. ἱέμενός με φιλέειν, cupiens me amice tractare, ε, 201, i. e. ἐφιέμενος φιλοφρονεῖσθαι. et 541, καὶ νῦν τὸν ξεῖνον ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τίειν, ubi sunt infinitivi pro imperativis, coll. 545. sic et ρ, 56. ἐπεὶ ἐφιλήθητε παρ' αὐτῇ, cum amice et hospitaliter excepti eratis ab ea, Helena, N, 627, et id propter Jovem hospitalem. χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι, salve, hospes, a nobis amice excipieris, *du sollst uns willkommen seyn, (thou shalt be welcome,)* α, 123, ξενοδοχηθήσῃ φιλικῶς. ἀλλ' ἕπευ, αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεαι, οἷά κ' ἔχωμεν, ο, 281, *komm mit, und dort solst du verpfleget werden so gut wir nur können, (come along and thou shalt have the best entertainment we can afford:)* ut ergo in specie ponatur ἐπὶ ξενοδοχι-

κῆς φιλοφροσύνης. καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν, pro φιλήσειν, proposueram etiam mihi, eum, si redisset, amicissime tractare, δ, 171. οὐ γὰρ τοὔνεκα ἐγώ σε αἰδήσομαι οὐδὲ φιλήσω, non enim propterea ego te reverebor et liberaliter tractabo, ξ, 388, coll. 389, ubi animus summus Eumæi elucet, qui non ob blanditias vult benefacere, sed ob deum, et ex misericordia erga egenum. τοὺς δ' ἐγὼ ἐξένισα καὶ ἐφίλησα, hospitio excepi et benigne tractavi, Γ, 207, i. e. ἐφιλοφρονησάμην. et 415, μή σε τῶς (tantopere) ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλα ἐφίλησα, sicut nunc te summopere amplexa sum benevolentia mea. sic, τοὺς νῦν ἔκπαγλα (neutrum adverbialiter) ἐφίλησε, E, 423, ubi aor. 1. continuatum conatum serium notat. ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο, καί με φίλησ' ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον, I, 477. τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ, N, 430, i. e. περισσῶς ἐφίλησεν, οὐ λόγῳ μόνῳ ἀλλὰ ψυχῇ. et sic videtur τὸ, πέρι κῆρι φιλῆσαι, ubique legendum et intelligendum, ut πέρι sit adverbium, et κῆρι casus sextus. sic, τὸν πέρι Μοῦσα ἐφίλησε, Θ, 63, ubi manifesto est adverbium: largiter donavit eum. et 481, Μοῦσα φίλησε (amavit et amat) φῦλον ἀοιδῶν. ἤτοι μέν σε, νέον περ ἐόντα, ἐφίλησαν Θεοὶ, Ψ, 306. ἀντὶ πολλῶν λαῶν (loco numerosi exercitus) ἐστιν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, I, 117, ubi vides ablativum solum. ἦ πέμπωμεν αὐτοὺς, ἱκάνειν ἄλλον ὅς κε φιλήσῃ, an dimittamus eos, ut accedant ad alium qui benigne excipere possit eos, δ, 29. κεῖνος γὰρ ἔφασκεν, ξεινίσαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντα, ξ, 322, ille enim dicebat, se hospitio excepisse et amice tractasse eum proficiscentem. ἄλλον κε ἐχθαίρῃ βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη, δ, 692, attice pro φιλοῖ, ut erga alium odio feratur, alium vero amice tractet. ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο (per syncopen pro ἐφιλήσατο) 'Αθήνη, amare solebat, E, 61. ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων, Υ, 304. νῦν αὖτέ με φίλαι, 'Αθήνη, K, 280, pro φίλησαι, i. e. ἀγάπησον, adsis mihi benevolens. alii ibi minus bene legunt φίλε', pro φίλεε. sic et E, 117, et est imp. a. 1. m. per syncopen. ὣς (sic) οὐκ ἔστι ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, X, 265, sic impossibile est, ut ego et tu amemus nos invicem, et benigne nos tractemus vicissim; pro φιλεῖν, ionice φιλέμεν, attice φιλέμεναι, et ob metrum φιλήμεναι. nam, etsi non negemus, esse et formam φίλημι a φιλέω, a quo possit infin. esse φιλῆναι, et per epenthesin φιλήμεναι: obtrudenda tamen, præter omnem rationem, ea forma Homero non est. ἐφίληθεν ἐκ Διὸς, ὅς σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευεν, B, 668, pro ἐφιλήθησαν, ionice, amati sunt a Jove: et sermo est de Rhodiis, eo tempore valde ditibus; divites autem præcipue amari putantur a deo. fabulam de aurea pluvia Rhodiis demissa, quam Homerus verbo metaphorico κατέχευε vel innuit vel genuit, latius narrat Pindarus: conf. 'Ρόδος, in R. cæterum, qui publice, i. e. nomine civitatis suæ, excipiebant legatos ab alio populo missos, vocabantur πρόξενοι: et hos creabat civitas. ὁ φιλήτης, fur, (a quo Gallorum, *un filou*, esse videtur) est ab ὑφελεῖν, quasi ὑφειλέτης: sed rectius scribitur φηλήτης, a φηλέω et φηλόω, decipio, impono alicui; et ratione etymi pertinet ad σφάλλω. conf. Eurip. Suppl. 243. Rhes. 217.

φιλήρετμος, ου. ὁ ἡ. ('Ράω) remigandi et navigandi studiosus. Ταφίοις φιληρέτμοις, α, 181. Φαιήκεσσι, Θ, 96. sc. a parte intelligitur tota navis et navigatio.

φίλιστος, η, ον, φιλίων, ὁ ἡ, vide sub φίλος, prope finem.

φιλοκέρτομος, ου. ὁ ἡ. (Τέμω) derisor. *ein spötter, (a scoffer.)* ὦ Πολυθερσίδη φιλοκέρτομε, χ, 287, qui solebas exagitare alios verbis et factis injuriosis. apparet ergo, τὸ κέρτομον etiam de injuriis poni.

φιλοκτέανος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) suæ rei diligens, qui sua tuetur libenter, qui habere mavult quam amittere. φιλοκτεανώτατε πάντων, A, 122, diligentissime rerum tuarum, in sensu bono, etsi faceto; nam præcedit, κύδιστε, in sensu optimo.

φιλομειδὴς, et ob metrum φιλομμειδὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἄω) risuum suavium et hilaris vultus amans. est epitheton Veneris, διὰ τὰ ἐν τοῖς κατ' αὐτὴν μειδιάματα. nam austeros vultus non amant Veneres. Hesiodus Θεογ. 200, dicit, quod Venerem dixerint φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, ubi alia est etymologia, a τὸ μῆδος, cura, sollicitudo, consilium, in plur. τὰ μήδεα, pudendæ partes corporis: qua ambiguitate innuitur, objecta Veneris cum ratione esse tractanda; simulque ad absurdam fabulam de ortu Veneris ex exsectis Κρόνου μήδεσι, quam Homerus prudentissimus ignorat, respicitur. Homericum epitheton respicit Venerem physice et moraliter. φιλομμειδὴς 'Αφροδίτη, Γ, 424. E, 375. Ξ, 211. Υ, 40. Θ, 361. est ergo composita vox ex μειδάω et φίλος.

φιλόξενος et φιλόξεινος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) qui hospites benigne tractat. φιλόξεινοι, hospitum amantes et benigne habentes eos, ζ, 121. Θ, 576. ι, 176. ν, 202.

φιλοπαίγμων, ονος. ὁ ἡ. (Πάω) lusus amans et jocosæ agilitatis. φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο, ψ, 134, *des lustigen tanzes, (the merry dance;)* in nuptiis.

φιλοπτόλεμος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) qui pugnam amat, strenuus et promtus ad depugnandum. φιλοπτολέμων 'Αχαιῶν, P, 224. φιλοπτολέμοις 'Αργείοις, T, 269. Δαναοῖς, Υ, 351. Τρωσὶ, P, 194. Π, 90, ubi consulto id epitheton ponit Achilles, ut cautiorem faciat Patroclum. et 835. Μυρμιδόνεσσι, Π, 65. Ψ, 129, ubi apte quoque id epitheton, quia militari ordine quasi in aciem procedebat agmen. Λελέγεσσι, Φ, 86. οἷς ἑτάροις, Ψ, 5.

φίλος, η, ον. (Πίω) carus, amicus, dilectus. *lieb, werth, (dear, esteemed.)* placitus, *gefällig, (agreeable.)* est quoque a πίω, bibo, quasi πίλος vel πίελος: ut notetur res vel homo, quo intime frui velimus, et quasi imbibere quæ

etymologia videtur probari ex α, 258, si consulas contextum. ut merum epitheton est sæpissime loco pronominis possessivi, meus, tuus, suus, noster, vester; sic tamen ut amorem et caritatem simul indicet. μάλα οἱ φίλος ἦεν, valde is carus erat ei, Apollini, Α, 381. εἴ τίς σοι καὶ κεῖθι φίλος, si quis tibi et ibi carus, si et ibi quem amas, Γ, 402. ἀλλ' εἴ σοι φίλος ἐστι, sed si tibi is filius tuus carus est, Π, 450. Αἰνείας φίλος θεοῖς, carus in oculis deorum, Υ, 347. ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι, quando vobis, diis, carus est ex animo, Ω, 423. et 775, οὐ γάρ τίς μοι ἔτι ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ ἤπιος οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασι, inquit Helena: ubi vides notionem activam; nemo erga me lenis est animo aut amicus mihi, sed omnes me horrent. φίλος Διΐ, Jovi carus, Α, 74. Β, 628. Ζ, 318. Θ, 493, sc. hoc tempore. Ι, 168. Λ, 419, ergo non cadet jam. Π, 169. θεοῖς, Χ, 41. Ω, 61, 749, quo quidem nullus honor major est. καὶ σὺ, φίλος, ἄλκιμος ἔσο, etiam tu, O care mihi, fortis esto, α, 301. γ, 199. αἰδοῖός τε φίλος τε, venerabilis et carus mihi, ι, 88. ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, θ, 21. Αἴολος, φίλος θεοῖς, κ, 2. et 38, ὦ πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν ἀνθρώποις, quam hic omnibus carus et in pretio est hominibus. Ἥρη παρέπεμψεν (tuto præterire fecit navem) ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων, quia ei carus erat Jason, μ, 72. αἴθε οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διῒ πατρὶ γένοιο ὡς ἐμοί, utinam sic esses carus Jovi, sicuti mihi es, ξ, 440. ο, 340. et 359, ὡς μὴ θάνοι (tali morte ne pereat; suspendio enim se ipsa necaverat) ὅστις ἔμοιγε φίλος εἴη (carus sit mihi) καὶ φίλα ἔρδοι, et amica faciat mihi. φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε, carus et suspiciendus, σ, 254. et 240, ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς ἔσκε φίλος, multis hominibus erat carus. μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν, ω, 92. κουριδίοιο φίλοιο οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, prioris mariti, cui ipsa nupserat virgo, non amplius est memor post mortem ejus, ο, 22, *ihres ersten liebsten, (of her first husband,)* coll. 20, 21, et sermo est de vidua, ad alteras nuptias spectante. θάνατον οὐδὲ θεοί περ καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκεῖν, γ, 237, mortem ne dii quidem etiam a caro ipsis viro possunt omnino arcere. ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον ὁρῶμαι, carum mihi virum, Χ, 168. Ζεῦ, δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος (δόμον) φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινὸν, Ω, 309, μὴ ἐχθρῶς προσδεχθέντα, non hostiliter exceptum, sed amice et cum miseratione. sic, ἐς Φαίηκας, ζ, 327. coll. ν, 302. ξεῖνον γάρ μιν ἔφασκε φίλον τ' ἔμεν αἰδοῖόν τε, dicebat enim, illum esse hospitii jure junctum sibi carum et venerabilem, τ, 191. φάμεν μέν σε Διῒ ἀνδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα, ω, 25, credebamus, te eximie præ aliis heroibus carum esse Jovi in perpetuum: et sermo est de Agamemnone. αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε, venerabilis mihi es, care mi socer, reverendusque, Γ, 172, ubi λε producitur ob sequentem asperum, et ρε ob cæsuram. φίλε κασίγνητε, mi care frater, Δ, 155. Φ, 308. γέρον, Ω, 650. ξεῖνε, α, 158. ὦ φίλε, γ, 103, 211, 357. δ, 204. ν, 228. ξ, 115. ο, 260. π, 91. ρ, 593. τ, 350, ω, 399. ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, Π, 667, ubi Jupiter πατρικῶς loquitur, pro φίλε υἱέ. Διῒ φίλε, φαίδιμε Ἀχιλλεῦ, Χ, 216. et 84, coll. 82, et 87, ubi mater in summo affectu alloquitur Hectorem. iste vocativus attice est nominativo similis: φίλος ὦ Μενέλαε, Δ, 189. μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος, Ι, 597, neque te deus huc vertat, O care. ἀλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σὺ, at, amice, morere et tu, Φ, 106, quod est ἀστείως dictum, respiciens ad 75: habeo te quidem pro amico, attamen morere. σὺ, φίλος, Ψ, 313, 343, 627. γ, 313, 375. ρ, 17, 415. Atticus etiam dicere solet, καὶ σὺ φιλότης: οὐ γὰρ ἀεὶ πλῆθος ἡ φιλότης δηλοῖ, ἀλλά ποτε καὶ κατὰ ἑνός τινος ἡ τοιαύτη λέξις κεῖται. φίλον τέκος, *liebes kind, (dear child,)* Γ, 162, ubi sic senex Priamus ad Helenam nurum suam, Ε, 373. Ι, 437, 444. Σ, 63. Φ, 509. Χ, 183. Ω, 373. φίλε τέκνον, attice et ad sensum, β, 363. γ, 184. ο, 508. π, 25. ἐγὼ ἔρχομαι ὀλίγον ἔχων φίλον τε, ego discedo habens paucum at gratum tamen, Α, 167, *damit ich zu frieden bin, das mir doch lieb ist, (with which I am satisfied, which I like.)* εἴ πού τι φίλον ἐστιν, η, 320, et si quid aliud præterea tibi carum est, *was du sonst etwa noch liebes hast, (whatever besides is dear to thee:)* in specie innuitur conjux, aut sponsa, aut liberi; nam de his τὸ φίλον maxime ponitur, utpote quæ τὰ φίλτατα dici solent. φίλον μοὶ τοῦτο ἐστὶ, placet mihi hoc, cupio id, volo id, decrevi id, Α, 541. Β, 116, 796. Δ, 17, 372. Η, 31. Ι, 23. Κ, 531. Λ, 520. Ν, 226. Ξ, 69, 337. Π, 556. Ψ, 548. μὴ τοῦτο φίλον Διῒ πατρὶ γένοιτο, η, 316, est formula, pro, μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε, ne deus ita velit; prohibeat deus id. ὡς αὐτῷ φίλον, sicut ei placet, sicut voluerit, θ, 571. οὔ τοι φίλον ἦεν, non sane placeat, ι, 211. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις καὶ σοὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ, fac ut vis et tibi visum fuerit, ν, 145, 335. ξ, 222, 224, 227, 378, 397. ο, 361. σ, 112. αἴκε περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο, si quidem vobis placeret, Η, 387, ubi utrumque est idem: alibi vero differunt. πολλὰ γὰρ φίλα μέν εἰσι κατὰ περιπέτειάν τινα, οὐχ ἡδέα δέ: οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡδύνουσι μὲν, οὐ φιλοῦνται δὲ πάντη ἁπλῶς. loco pronominis possessivi vero est sæpissime. φίλος θυμὸς, animus meus vel tuus vel ejus, vita mea vel ejus, Ε, 155. Λ, 407. Φ, 562. Χ, 408. υἱὸς, β, 17. ἑταῖρος, Α, 345. Ρ, 642. sic porro et alia, Η, 149. Ξ, 502, 504. Σ, 147. Ω, 371. ζ, 51, 56, 57, 62, 67. κ, 8, ut tamen semper caritatis notio adhæreat. sic, Λ, 342. Σ, 113. Υ, 412. φίλον ἦτορ, cor suum, vel ejus, Γ, 31. Ε, 250. Ν, 84, 85. Τ, 307. Φ, 389. κῆρ, Α, 569, coll. 572. Ν, 713. λαιμὸν, guttur meum, Τ, 209. υἱὸν, filium meum, Ε, 378. coll. Ζ, 474. 468, 471, 482. Χ, 35, 38. Π, 82. π, 92, 274. σ, 420. φ, 88. φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον, quamvis carum et venerabilem mihi, Κ, 114. κλῦτε, φίλοι, vox appellantis auditores, Β, 56, 299. ξ, 495. δεῦτε, Ν, 481. β, 410. θ, 133. σχέσθε, abstinete, O boni, Χ, 416, recedite, coërcete vos. sic et β, 70, *lasset ab, (desist,)*

continete vos ab injuria: nam alloquitur in concione maxime procos, eorumque patres. φράζεσθε, considerate, Σ, 254. ἀνέρες ἐστὶ, φίλοι, Z, 112. Θ, 174. Λ, 287. Ο, 487, 561, 734. Π, 270. Ρ, 185. ὦ φίλοι ἥρωες, Ο, 733. sic, Χ, 378. Β, 79, 110. Ε, 529, 601. Ζ, 67. Κ, 204. Μ, 269. Ο, 561, 661. Ρ, 415, 421. Τ, 78. Χ, 378. Ψ, 457. ι, 408. κ, 174, 190. λ, 343. μ, 154, 208, ubi præcedens εἰπών est omissum. 320. π, 346, 399. σ, 36, 413. υ, 322. φ, 152. χ, 69. ω, 454, 425. ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, Ψ, 787. ἠκέσασθε, φίλοι, medeamini, O boni, κ, 69. σοὶ φίλοι ἀνέρες, cari tibi viri, Δ, 40. ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, certe cari mihi viri venitis, Ι, 197. et 204, οἱ γὰρ φίλτατοι (pro φιλώτατοι) ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ, sub tecto meo sunt. φίλοι ἅμα πάντες ἕποντο, Ω, 327, coll. 331. οἷα φίλοι ξεῖνοι (active) ξείνοισι διδοῦσι, dare solent, α, 313. μάλα φίλοι ἀθανάτοις, valde care diis, θεοφιλεῖς, ζ, 203, nam tales nihil habent quod timeant. ἀστοί τε φίλοι τε, et cives et cognati, ν, 192, ubi sic dicit τοὺς συγγενεῖς καὶ ὅσοι ἄλλως οἰκεῖοι. et 295, μύθων κλοπίων, οἵ σοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶν, verborum simulatorum, quæ tibi a pueritia sunt propria. οὐκ ἴσασι φίλοι, sui nesciunt, *die seinen wissen nicht, (his friends know not,)* ω, 187. et 513, θεοὶ φίλοι, O boni dii, in exclamatione læta. τῆλε φίλων, procul a vestris cognatis, Λ, 816. Ξ, 256. Π, 539, coll. 544. Τ, 378, ἀπάνευθε: et est ibi neutrum; procul ab iis quæ cara ipsis sunt, i. e. procul a portu et terra: nam sermo est de navigantibus, tempestate rejectis a littore. Φ, 78. α, 49, 238: φίλων ἐν χερσὶν, inter manus suorum sic et δ, 490. ξ, 368. ἀπάνευθε φίλων ὤν, procul a suis qui et quæ cara ei sunt, β, 164, *von dem was ihm lieb ist, (from all that is dear to him.)* et 333. ἀέκητι φίλων, πατρὸς καὶ μήτρος, ἐόντων, præter voluntatem suorum, patris et matris, superstitum adhuc, ζ, 287, ubi κατ' ἐξοχὴν positum. θ, 411, coll. 414. σ, 144. ω, 289. ἐν στήθεσσι φίλοισι, in pectore suo, Δ, 360. υ, 9, coll. 22. φίλοις, caris, amicis, cognatis, Ε, 71. Ο, 439. Ρ, 302. Φ, 45. α, 19. θ, 101, 251, coll. 243. ν, 43. ξ, 137. σ, 278. ἐν ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι, inter vos dicam, qui omnes estis mihi cari amici, Ι, 524. πηούς τε φίλους τε, affines et cognatos, Γ, 163, ubi φίλοι sunt οἱ ἐφ' αἵματος, πηοὶ δὲ οἱ ἐξ ἀγχιστείας. οἰκῆας, suos domesticos, Ε, 413. tuos, δ, 475, *die deinen, (thine.)* sic, ε, 41, suos, *die seinen, (his.)* et ι, 532, qui sunt conjux, et nati, et parentes, et cognati affinesque. φίλω παῖδε, nati cari, Η, 279, inquiunt præcones, sacri senes, ad Ajacem et Hectorem. αἰεί σοι ἔρις φίλη, tibi semper placet lis, Ε, 891. Α, 177. τῷ νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις, victori eris conjux, Γ, 138. αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην, semper sane illis cara et venerabilis essem, Ξ, 210. sic, Θέτι, αἰδοίη τε φίλη τε, Σ, 386, 425. νύμφα φίλη, Γ, 130. δ, 743. μήτηρ, Φ, 276. β, 88, ubi ironiæ nonnihil inest, coll. 126. τροφὸς, δ, 742. ψ, 25. δόσις ὀλίγη τε φίλη, ζ, 208. ξ, 58. αἰεὶ ἡμῖν δαὶς φίλη, θ, 248, semper nobis placet epulatio. et 292, δεῦρο, φίλη. μαῖα, υ, 129. φίλη κεφαλὴ, carum caput, i. e. carus homo, Θ, 281. Σ, 114. φίλης διὰ χειρὸς, per manum ipsius, Τ, 479. αἰῶνος, vitæ tuæ propriæ, tibique caræ, Χ, 58. ἀπὸ πατρίδος, α, 203. et 278, παιδὸς, filiæ propriæ et caræ. φίλη μητρὶ, suæ, Α, 351. Ι, 551, ubi nulla caritatis nota adhæret, sed præcise est, matri suæ, cui tamen irascebatur gravissime Meleager. sed Α, 585, 572, coll. 587, ubi regnat caritas. ἐν πατρίδι, Γ, 244. φίλην παῖδα, filiam suam caram, Α, 447. πατρίδα, Β, 454. Δ, 180. Ο, 499. Σ, 101. Γλαυκώπιδα εἴπῃ, Θ, 373, caram suam Glaucopidem; nam hoc nomine appellari consueverat Minerva a patre Jove. hinc et Homerus, doctus per musam cœlestia, frequenter hoc ei epitheton tribuit. φίλην ἀνάεδνον, indonatam caram sponsam vel uxorem, Ι, 146, 288. sc. sic, ut tu sponsus nihil ipse dones, sed sine tuo sumtu tu eam accipias, et 397, ἄκοιτιν. ἄλοχον, Ζ, 366. Ρ, 28. πατρίδα, σ, 147. χεῖρα, φ, 433, manum suam. ἄλοχοί τε φίλαι, Σ, 514. κλῦτε, φίλαι, δ, 722, ubi Penelope sic alloquitur ministras suas, coll. 719, 720, quas non vilia fuisse capita, intelligis ex ψ, 131—147, et 297, 298, ubi Telemachus et socii fideles saltant cum his ancillis, in remunerationem fidelitatis earum. φίλαις χείρεσσι, manibus suis, Ρ, 620. χερσὶ κόμην ᾔσχυνε, Σ, 27, propriis manibus comam sibi lacerabat; ubi id epitheton habet οἴκτου τί. ὠρέξατο χερσὶ, extendebat se versus eum manibus suis, Ψ, 99. φίλας ἀλόχους, Δ, 238. χεῖρας, Η, 130. μ, 331, φίλας ὅ,τι χεῖρας ἵκοιτο, quidquid incideret in manus eorum. φίλας χεῖρε, λ, 210, ubi pluralis et dualis junguntur, ut sæpe. φίλα εἵματα, tuas vestes, Β, 261. et 315, τέκνα, natos suos. sed per compellationem blandam, regis ad vigiles, Κ, 192. patris ad filios suos, γ, 419. γούνατα, genua ejus, Η, 271. et Ι, 606, i. e. ἐμά. στήθη, Δ, 313, pectora tua. γυῖα, θ, 233, mea membra. et σ, 241, ejus. δῶρα, amica dona, amoris signa, θ, 545. ν, 41. βλέφαρα, ψ, 17, i. e. ἐμὰ, coll. 2, ejus. δμῶες, οἵ οἱ φίλα ἐργάζοντο, servi, qui ei grata operabantur, ω, 209. φίλα φρονέων, amica et utilia fovens animo erga aliquem, amans, Δ, 219. Ε, 116. α, 307. ζ, 313. η, 15, 42. π, 17. αἰεί σοί ἐστι φίλα, semper cupis, semper proprium tibi est id, semper delectaris eo, Α, 107, ubi pluralis pro singulari, attice: pro, φίλον ἐστί σοι ποιεῖν τόδε. sic ρ, 15, ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλα, ἀληθέα μυθήσασθαι, certe enim ego adsuevi vera loqui, *es ist gewiss meine art, (it is indeed my way.)* sic et in verbalibus eleganter pluralis pro singulari, e. c. συνεκποτέα ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, etiam fæcem una bibere debes. σὺ μὲν οὐκ ἔτι μοὶ φίλα ταῦτα ἀγορεύεις, jam ista non grata mihi loqueris, Η, 357. Μ, 231. Σ, 285. φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδὼς, Ρ, 325, amica et benevola hominibus consilia in pectore fovens unice, *ein menschenfreund, (a philanthropist.)* φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν, γ, 277, i. e. φιλοῦντες ἀλλήλους. ἔνθα φίλα, (pro, ἔνθα φίλον ἐστὶν ὑμῖν, ibi

placet vobis, et adsuevistis,) ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, Δ, 345, *da esset ihr gerne gebratenes, (there, ye are fond of eating roasted meat :)* ut et h. l. sit neutrum plurale pro singulari, attice. comparativus per syncopen est φίλτερος pro φιλώτερος vel φιλότερος ob primam ancipitem. γύπεσσι πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν, vulturibus gratiores et acceptiores quam conjugibus suis, utpote mortui et insepulti, Λ, 162, conf. γῦπες, et ἄλοχοι. ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων, καὶ φίλτερος ἀθανάτοισι, qui te est et fortior, et diis carior, Υ, 334. τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν Τρώων, tunc aliquo modo mihi in animo magis placebat parcere Trojanis, si supplicarent capti, Φ, 101. τό γε φίλτερον ἦεν Ζηνὶ, Χ, 301, hoc magis placebat Jovi. μέλλει γάρ πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι, Ω, 46, potest enim aliquis sane et cariorem aliquem amittere, coll. 47. καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην, λ, 359, et certe venerabilior et carior hominibus essem, sc. si ditior redirem ad eos. reperitur et pro eo, ὁ ἡ φιλίων, cujus superlativus est φίλιστος, η, ον. οὔπω τὶς ἀνὴρ φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα, τ, 351. ω, 267, nunquam quis carior mihi venit in domum meam. sic a τὸ κάλλος fit ὁ ἡ καλλίων, pulcrior; et φίλος quoque substantive ponitur. πολὺ φίλτατος αὐτῇ, carissimus ei, Ζ, 91. οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες, hi enim amicissimi mihi, Ι, 204, 198, 518. et 582, οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων, qui ei carissimi et amicissimi omnium erant. φίλτατε ἑταίρων, Ν, 249. φίλτατος ἀνδρῶν, carissimus ei inter omnes, Ο, 111. sic Π, 433. ξείνων, Ρ, 584. Διΐ, Σ, 118. ἑταίρων, Τ, 315. οἱ (αὐτῷ) ἔσκε, Υ, 410. θεοῖς, Ω, 67. et 293, αὐτῷ οἰωνῶν, carissima ei inter aves; et 311. et 334, σοὶ γὰρ φίλτατόν ἐστιν ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, tu enim maxime soles et amas, cum homine consociare te, O Mercuri. et 748, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων, inquit Hecuba de Hectore. sic et 762, δαέρων. Τηλέμαχός μοι, π, 445, inquit procus subdolus. ὦ 'Αρκεισιάδη, ω, 516. φιλτάτη, Δ, 51. Θ, 284. Iota hujus nominis communiter breve est: sæpe tamen longum, et tunc scribitur φῖλος, Eurip. Hecub. 858. sic et apud Homerum, φῖλε κασίγνητε. φίλοι et ἑταῖροι differunt, vide sub ἕταρος.

φιλότης, ητος. ἡ. (Πίω) amor, amicitia, benevolentia, societas. in specie, amor connubialis. σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων, durus est, nec convertit se ad amicitiam sociorum, sc. ut respectet eam, Ι, 626, *er kehret sich nicht an die freundschaft, (he cares not about friendship,)* τῆς, ᾗ μιν ἐτίομεν. ergo est h. l. amor sociorum erga Achillem, ob quem is tamen nihil mutatur. ξεῖνοι εὐχόμεθ' εἶναι ἐκ φιλότητος πατέρων, hospites sumus ex amicitia quam patres nostri inter se coluerunt, ο, 197, i. e. ἐσμὲν ξένοι πατρῷοι. οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, non sane eum ex amore occultassent, Γ, 453. ἐμαρνάσθην, ἠδ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν, pugnaverant, et in amicitia discesserunt a se invicem, Η, 302, *schieden in liebe auseinander, (parted on friendly terms.)* ἄλλοι φιλότητι ἕπονται, alii ob amicitiam sequuntur cum, *aus liebe, (out of attachment,)* γ, 363. sic, κ, 43, τάγε οἱ δῶκε χαριζόμενος φιλότητι Αἴολος, quæ ei dedit gratificans ex amore; coll. 38. φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς, ξ, 505, ex amore et reverentia erga virum bonum. φιλότητα καὶ ὅρκια ταμόντες, amicitiam et fœdera icentes, Γ, 73, 94, 323. et 354, ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅκεν (ὅσκεν) φιλότητα παράσχῃ, hospiti activo malum facere, qui quidem amorem et hospitalitatem exhibuerit. φιλότητα μετὰ ἀμφοτέρους βάλωμεν, amicitiam inter utrosque conciliemus, Δ, 16. et 83, τίθησι Ζεύς. μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι, Π, 282, et id necessario additum: nam non omnis, qui iram abjicit, statim etiam amorem induit. αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων, Ω, 111, reverentiam tui et amorem erga te in posterum servans. ξεῖνος μιμνήσκεται ξεινοδόκου, ὅσκεν φιλότητα παράσχῃ, meminit, ο, 55. et 158, παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης, *lauter liebes und gutes von dir genossen, allen guten willen, (have experienced all possible friendship and kindness at thy hands.)* et 536, τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα. sic et ρ, 164. τ, 310. ἦ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα, ω, 475, an amicitiam inter utrosque potius concilias. et his locis est in significatu mere amico. in sensu medio, de amore amicorum et Venereo, ut notet φιλίαν καὶ ὁμονοητικὴν διάθεσιν simpliciter, simul vero et τὴν ἐπαφρόδιτον, est Ξ, 198, 216, ubi φιλότης inest cingulo Veneris: et quia ibi simul numeratur ὁ ἵμερος, quidam hanc differentiam fabricarunt, ut ἵμερος sit τῶν ἀπόντων, φιλότης vero παρόντων. sed ea differentia non est accurata, conf. ἵμερος. significatus vero Venereus est frequens. ὄφρα ἴδῃς, ἥν τοι χραίσμῃ φιλότης καὶ εὐνὴ, inquit Jupiter ad Junonem, Ο, 32. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, Ν, 636. ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνῆς καὶ φιλότητος, inquit Juno de conjugibus, jam reconciliandis, Ξ, 207, 306. et 209, εἰ κείνω γ' εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι, (reducere possim) ὁμωθῆναι φιλότητι, conjungi amore. ἀμφὶ φιλότητος Ἄρεως καὶ 'Αφροδίτης, de amore et concubitu horum, Θ, 267. et 271, μιγαζομένους φιλότητι. et 288, ἰσχανόων (cupiens) φιλότητος Κυθερείης. et 313, καθεύδετον ἐν φιλότητι, jacent in concubitu. notatur ergo ipse actus; ut plerisque aliis locis. ἐπεὶ οὖν φιλότητος ἐταρπήτην ἐρατεινῆς, ψ, 300, de Ulysse et Penelope, nuptias suas instaurantibus. γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι, juvenculam, cum qua coëas, Β, 232. ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν (pro ταρπῶμεν) εὐνηθέντε, amore delectemur, in lectum decumbentes, Γ, 441, ubi participium additum, ut liqueat de quali amore sit sermo. et 445, ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ, miscebar tecum amore et lecto; et loquitur Paris cum Helena. ποιμαίνων μίγη φιλότητι καὶ, Ζ, 25. et 161, γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο (furiose cupiebat) κρυπταδίῃ φιλότητι

(furtivo amore) μιγήμεναι αὐτῷ, Bellerophonti. et 165, ὅς μοι ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ, sc. ἐμοὶ, inquit accusans insontem Bellerophontem uxor ad maritum credulum. hujus furtivi concubitus oppositum est ἡ ἀμφαδίη φιλότης, quæ est nuptiarum. εἴ πως ἱμείρεαιτο παραδραθέειν φιλότητι, si forte desiderium capiat eum juxta cubare amore, Ξ, 163. et 237, ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι, postquam quidem ego accubuero apud eum in amore. et 295, ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι, εἰς εὐνὴν φοιτῶντε. et 314, τραπείομεν. et 331, εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι, concumbere. et 353, ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμεὶς, ubi est ὕστερον πρότερον. cæterum valde circumspecte narrat poëta rem in se minus verecundam: et pingit magnum principem, qui ob Venereas occupationes negligit seria, cum magno suorum detrimento. et 360, Ἥρη δ' ἐν φιλότητι (ubi ἐν fere abundat; coitu, per coitum) παρήπαφεν εὐνηθῆναι, Juno enim decepit eum, ut accumberet ei. ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι, inquit mater Thetis ad Achillem, Ω, 130, modicus enim usus recreat spiritus animales, et corpori humano est ingentis medicinæ loco. loquitur ergo ex simplicitate heroicorum temporum, in quibus præcepta naturæ valebant, sine hypocrisi. πεπίσθην φιλότητι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντι, ε, 227. et 126, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, ubi conf. μίγη in μίσγω. ὄφρα, μιγέντε εὐνῇ καὶ φιλότητι, πεποίθομεν ἀλλήλοισιν, inquit Circe ad Ulyssem, κ, 335, ut, communicato lecto, plenam fidem habeamus nobis invicem. χαῖρε, γύναι, φιλότητι, i. e. μίξει, λ, 247, inquit Neptunus ad Tyro, peracto opere, coll. 245. τῷ τέκνα τέκῃ φιλότητι μιγεῖσα, τ, 266. Ἑλένη ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ παρὰ ἀνδρὶ ἀλλοδαπῷ, ψ, 219. Vide sub φίλος, aliquanto ab initio.

φιλοτήσιος, ου. ὁ ἡ. (Πίω) amatorius. ἐπεὶ ἐτέλεσε Θεὸς φιλοτήσια ἔργα, postquam Neptunus concubitum peregit, λ, 245. τὰ ἐρωτικὰ, τὰ κατὰ μίξιν: et σεμνῶς ita dictum.

φιλοφρονέω, (Φέρω) amice curo, benevolus sum ex animo. πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει, pater filium suum ex intimo affectu amplectitur, π, 17.

φιλοφροσύνη, ης. ἡ. (Φέρω) benevolentia, amor hominum, amicitia, humanitas. φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων, Ι, 256, humanitas et sensus amicus est melior; qui opponitur τῷ θυμῷ.

φιλοψευδής, έος. ὁ ἡ. (Ψάω) qui ficta et falsa amat, ὁ ἀπατεὼν, ψεύδειν εἰδώς. Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο, Μ, 164, Jupiter pater, certe igitur tamen et tu falsorum amator factus es. ex quo contextu apparet, quam mite soleat esse nomen τοῦ ψεύδους.

φίλτατος, η, ον pro φιλώτατος, *φίλτερος*, α, ον pro φιλώτερος, vide sub φίλος paullo ante medium, et aliquanto a fine.

φίλως, (Πίω) adverb. amice, libenter; *mit vergnügen, gern, (with pleasure, cheerfully.)* νῦν δὲ φίλως κε ὁρόωτε, (pro ὁράοιτε, contr. ὁρῷτε, et distracto rursus circumflexo per intersertum ὁ) i. e. ἡδέως ἂν βλέποιτε, Δ, 347, *ihr sähet es gerne, (ye would be glad to see,)* coll. 345. ἔνθα φίλα, i. e. φίλον ἐστὶν ὑμῖν, ibi soletis libenter.

-φιν paragoge, vide ΦΙ.

φιτρὸς, οῦ. ὁ. (Φύω) truncus arboris, ὁ κορμὸς, *ein stamm, (a trunk of a tree.)* caulis, *ein stengel, (a stalk.)* pro φυτὸν, τὸ, in usu Attico est τὸ φίτυ, quasi φίτυμα, et id pro τὸ φῦμα, interserta syllaba ιτ. inde est verbum φιτύω, f. ύσω, pro φυτεύω vel φυτάω, planto. hinc est ὁ φίτυς, υος, i. e. ὁ γεννῶν, ὁ πατὴρ, ὁ φυτοσπόρος· a τὸ φίτυ, i. e. τὸ γέννημα, est φιτυρὸς, gignens, et per syncopen φιτρός: ex trunco enim vel caule gignuntur rami et folia et fruges. cæterum est hoc nomen φιτρὸς maxime ex dialecto τῶν Ἀμαθουσίων, qui sunt Cyprii: commune nomen est ὁ κορμός. θεμέλια φιτρῶν καὶ λάων, fundamenta per truncos et saxa magna facta, Μ, 29, vel et, ædificationem istam per truncos et saxa factam. ὀρυμαγδὸν φιτρῶν καὶ λάων, Φ, 314, strepitum truncorum et saxorum, quos exundans amnis eruit et voluit, et ad quæ murmurat; κατασυρομένων κορμῶν καὶ λίθων. ὑλοτόμοι φιτροὺς ἔφερον, lignatores adferebant truncos arborum cæsarum, Ψ, 123, et est species pro genere, i. e. ligna magna. sic de rogo exstruendo, et lignis ad eam rem cædendis, μ, 11, φιτροὺς ταμόντες, *da wir stamme der bäume schnitten und klöbeten, nachdem wir sie gefallët, (cutting down trees and cleaving them after we had felled them,)* nam omnia tria ista insunt participio.

φλεγέθω, (Φλέω) accendo, incendo; illustro. neutraliter, ardeo, uror; luceo, splendeo, mico. idem ac Φλέγω. πῦρ πόλιν φλεγέθει, ignis urbem incendit et ardere facit, Ρ, 738. πυρσοὶ φλεγέθουσι, faces lucent ardentes, Σ, 211. πυρὶ φλεγέθοντι, igne ardente, *mit brennendem feuer, (with burning fire,)* Φ, 358, ubi notio est activa, ignis qui urit. ὄφρα πυρὶ φλεγεθοίατο (ionice pro φλεγέθοιντο) νεκρὸν, Ψ, 197, ut igne comburerent cadaver: ubi attice est forma media pro activa, φλεγέθοιεν vel φλέγοιεν. hinc habet nomen suum ὁ ἐν ᾅδου Πυριφλεγέθων: nam fictus est is fluvius apud inferos ex more comburendi corpora mortuorum; hic fluvius coërcet inferos, i. e. post corpus igne absumtum nullus est mortuo reditus ad vitam.

φλέγμα, ατος. τό. (Φλέω) æstus, ardor, incendium; *hitze vom feuer, entzündung, (heat from fire, burning.)* φλέγμα κακὸν φορέουσα, gravem æstum adferens, Φ, 337, inquit Juno, i. e. aër inferior personificatus; ut notetur aër a sole accensus et ventus ardens; πύρωσις ἐκ θαλασσίας καυστικῆς θυέλλης. recentiores κατ' ἀντίφρασιν adhibent hoc nomen de pituita albente et frigida.

Φλέγω, f. έξω. (Φλέω) accendo, incendo, *ich mache heiss, entzünde, (I make hot, set on fire;)* illustro, *ich mache leuchten, (I cause*

to shine.) it. neutraliter, ardeo, uror; luceo, splendeo, mico. est a φλέω, quatenus id fervorem et actionem vehementem notat: nam prima τοῦ φλέγειν notio est, incendere, ardere. πῦρ φλέγει, sc. αὐτὰς, ignis fervore suo molestat eas, locustas, Φ, 13, *brennet und hitzet sie, (burns them,)* active. et 365, ποταμοῦ ῥέεθρα πυρὶ ἐφλέγετο, fluminis fluenta accendebantur et fervida fiebant igne, *wurden heiss, (were heated:)* coll. 361.

φλὲψ, εβός. ἡ. (Φλέω) vena, *blutader, (a vein.)* in genere, vena quævis ex qua quid profluit aut profluere potest. nam est a φλέω, fluo plene. ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν, ἥτε ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχέν' ἱκάνει, N, 546, abscidit ei venam totam, quæ per dorsum currens ad cervicem pervenit: et dicit sic τὴν καλουμένην κοίλην ἢ νωτιαίαν, ἐκ δεξιῶν τῆς ῥάχεως ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἀνιοῦσαν, καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν τράχηλον. ergo et anatomicæ rei peritum se ubique exhibet poëta, sicut omnium aliarum artium scientiarumque. videtur ab eadem origine esse τὸ ἀβλεμὲς, i. e. τὸ νωθρὸν quasi ἀφλεβές: et fortasse βλεμεαίνειν, i. e. ἀναῤῥώννυσθαι καὶ προθυμεῖσθαι, huc pertinet quoque, quasi φλεμεαίνω.

ΦΛΕ´Ω, abundo, sum plenus, nimis ago, ferveo. et ponitur in bono quoque sensu, abundo fructibus; et in malo, nugor, furo; et in medio, bullio, strido fervore; it. uro, accendo. generalis notio est γέμω, adfluo, adfluere facio, superfluo, abundo; *ich fliesse voll, (I run full.)* sonus quidam flandi inest verbo. conferatur verbum φρέω a quo ortum φλέω recte videri possit.

φλιὰ, ᾶς. ἡ. (Τρέω) postis januæ, in specie asser quo postis est vestitus. est a θλίβω, quasi θλιὰ, æolice mutato θ, ut poëta ipse innuit sub sequente, ρ, 221. et φλιαὶ in genere sunt asseres complanati probe, aut ex ejusmodi asseribus facta, sicut l. c. *die zargen der thüre (the door-posts)* sic vocantur.

φλίβω, f. ψω. (Τρέω) tundo, premo, tero, attero, anxietate adficio. æolice pro θλίβω, et idem fere cum φλάω. ὃς πολλῇς φλιῇς παραστὰς φλίψεται ὤμους, qui multis januarum postibus adstans atteret sibi humeros, reclinando se seniliter ad postes dum mendicat, ρ, 221.

φλόγεος, έα, εον. (Φλέω) flammans, radians, collucens. ὄχεα φλόγεα, currus collucentes, sc. auro, E, 745. Θ, 389. conf. 'Αθήνη in R.

φλοιὸς, οῦ. ὁ. et ὁ φλόος, contr. φλοῦς, τοῦ φλόου, φλοῦ, etc. (Φλέω) cortex, *die baumrinde, die borke, (the bark of a tree.)* it. pellis, *die haut, (a skin, hide.)* tali modo dicitur ἡ χροιὰ et χρόα, ἡ δυρὴ et δέρη. cæterum est a φλέω, supra fluo, super tego. φύλλα τε καὶ φλοιὸν, folia et corticem. A, 237.

φλοῖσβος, ου. ὁ. (Φλέω) strepitus undarum, in alto inter se, aut ad littus, allisarum, ἦχος ὕδατος θαλασσίου ἐν τῇ ἐκκυμάνσει γινόμενος, deinde in genere, ὁ θόρυβος, quivis fremitus et strepitus. est a φλέω, vel φλύω; unde et aciem militarem notat. ἠρύκακεν ἵππους νόσφιν ἀπὸ φλοίσβοιο, E, 322, retraxit et inhibuit equos seorsum ab acie pugnantium; *hinter der fronte, (to the rear.)* et 469, ἀλλ' ἄγετ' ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον, at agite, ex tumultu pugnantium eripiamus bonum socium. ut ergo notetur his locis ὁ κατὰ πόλεμον θόρυβος καὶ ἦχος, multitudo et confluxus prœliantium. sic de confluxu populi, aut de fremente multitudine, βουλὰς βουλεύει νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, loco a castris paullum remoto consilia agitat Hector cum ducibus, K, 416. et de stante in pugna acie, μηκέτι προμάχιζε, ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο, Υ, 377, ubi utrumque idem notat; ne jam extra ordinem pugna adversus eum, sed in multitudine et in ordine aciei stans excipe eum telo: *suche ihm eins zu versetzen, du mit unter dem haufen stehend, nicht aber hervortretend vor die fronte, (strive to hit him whilst thou art in the ranks, and not advancing before the front.)* ut ergo abundans confluxus cum fremitu notetur in genere.

φλὸξ, ογός. ἡ. (Φλέω) flamma, ignis ardens. δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο, (ὡς, utpote,) θεείου καιομένοιο, Θ, 135, gravis flamma excitata est (*schlug in die höhe von der erde*) *(arose from the earth)* ut sulphuris accensi: et sermo est de fulmine impacto terræ ante currum Diomedis. conf. 75, 76, et est ἡ φλὸξ τοῦ κεραυνοῦ. κατεκάη πῦρ καὶ φλὸξ ἐμαράνθη, I, 212, *da das feuer niedergebrannt war, und die flamme nachliess, (the fire had burned down, and the flame was dying away,)* sic ut carbones vivi tantum superessent: nam sermo est de igne culinari, et super carbonibus torrebatur vel assabatur caro. et 464, σύες εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς, sues ad ustulandum (*das sie abgesenget werden möchten*) *(that they might be singed)* extendebantur a tenentibus eos, per flammam. αἶψα κατεκέχυντο φλὸξ, Π, 123, ubi de nave incensa sermo est, in qua utpote picata, facile flamma se diffundit nec facile extinguitur. πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλὸξ, rogus ardens deficiebat jam, et flamma lucida cessabat, Ψ, 228. et 251, ἐπὶ ὅσσον ἦλθε φλὸξ, per quantum spatium ierat flamma, i. e. per totum rogum. ἐπειδή σε ἤνυσε φλὸξ 'Ηφαίστοιο, ω, 71, postquam te confecit ignis, i. e. cremavit te mortuum. φλογὶ εἴκελος ἀλκὴν, flammæ similis quod attinet vim et robur, N, 330. et 53, 688, ubi is accusativus deest. sic et Σ, 154. Υ, 423, nam magnus ignis magnam habet vim, et difficulter cohibetur. sic, φλογὶ ἴκελος 'Ηφαίστου, ἀσβέστῳ, P, 88. ἴσοι, N, 39, de Trojanis ardenter irruentibus. et parabola simul respicit fulgorem armorum. δαῖε φλόγα παμφανόωσαν, accendit fulgorem collucentem, Σ, 206, ex capite ejus, ob galeam politissimam, quam refulgere faciebat sol. et id dicitur Minerva fecisse, i. e. peritia herois sic poliri sibi jusserat galeam ut

terreret et præstringeret oculos hostium. ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει, ventus flammam contortam volvit, Υ, 492. πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλὴν, ostenta multam flammam et lucere fac, Φ, 333. et 349, ἐς (contra) ποταμὸν ἔτρεψε παμφανόωσαν. ἄνεμοι πυρῆς φλόγα ἔβαλλον, Ψ, 217, venti flammam rogi jactabant et feriebant quasi.

φοβέω, f. ήσω. (Φέβω) in fugam conjicio, terreo, fugientem vel cedentem insequor et premo. ὅστε (Ζεὺς) καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, qui et fortem virum conterret et in fugam vertit, Π, 689. Ρ, 177. εἴ μιν ἅπαντες ἀθάνατοι φοβέουσι, an eum omnes dii fugatum velint et territent, Φ, 267. φοβέειν ἥρωας, ubi est inf. pro imperat. conterre eos ægide, Ο, 230, ἐκφόβει. ἤδη μέν σε καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα, jam te et alias insequebar hasta, Υ, 187. coll. 90, μὲ φόβησε, *hat mich gejaget, (has driven me away.)* σοὶ οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησας, tibi nequaquam cordi est labor eorum quos fugasti, Χ, 11. βόες, ἅστε λέων ἐφόβησε, Λ, 173. et 406, τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων, in fugam egit. ὅστε ταλάφρονά περ πολεμιστὴν, qui vel constantissimum bellatorem terrere potest, Ν, 300. σὸς δόλος ἐφόβησε λαοὺς, Ο, 15, terruit et pavidum fecit exercitum. et 91, ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου παῖς, coll. 90, te timidam fecit. ἴρηξ κολοιοὺς, accipiter fugatos insequitur graculos, Π, 583. Ἀχαιοὺς, terruit eos Jupiter ægide, i. e. adversa tempestate, Ρ, 596, coll. 593, 594. et 505, φοβῆσαι δὲ στίχας ἀνδρῶν, in fugam vertere aciem. τὰ δ' ἔρημα φοβεῖται, sc. μῆλα, desertæ a pastore oves et destitutæ a fugiente, fugantur et pavefiunt, a leone, Ε, 140, φεύγουσι. τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται ὁ θὴρ, ejus nunquam generosum cor pavet, neque ipse fugam capessit, leo, Μ, 46, *er fliehet auch nicht, (he does not run away.)* sic et Φ, 575. et 554, φεύγω, ἧπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται, fugio qua et alii exterriti fugiunt. sic, φοβέοντο, i. e. ἔφευγον, Ζ, 41. ἡ δὲ ὕπαιθα φοβεῖται, illa columba sub eum, accipitrem fugit, Χ, 141. κατὰ μέσον πεδίον ἐφοβέοντο, βόες ὣς ἅστε λέων ἐφόβησε, fugiebant per mediam planitiem, velut boves, quas leo in fugam conjecit, Λ, 172. προτροπάδην, cursu effuso, vel saltem converso vultu ad locum quo se recipiebant, Π, 304. ἧπερ οἱ ἄλλοι, Φ, 4. ἱεμένους φοβέεσθαι, Π, 507, *die lust hatten zu fliehen, (desiring to flee.)* ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος, in fugam actus a me, Θ, 149, ionice εὐ pro ού. οὔ σε ἔτι φοβήσομαι, non jam fugiam te, Χ, 250, *ich will nicht mehr vor dir laufen, (I will not flee from thee again.)* ὑπέμειναν, οὐδ' ἐφόβηθεν, ionice pro ἐφοβήθησαν, Ε, 498, steterunt, nec fugerunt. sic, Δαναοὶ ἐφόβηθεν ἀνὰ νῆας, fugiebant per castra sua, Μ, 470, vel, territi sunt apud naves. Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες, Ο, 326. et 637, θεσπεσίως ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διΐ, divino fato fugati sunt et fugerunt ab eo et Jove. Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ, Π, 294. et 659, πάντες. κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε, π, 163. *die hunde winselten und liefen anderswohin auf die seite, (the dogs whined and ran away,)* apparente dea, ἔφυγον εἰς ἕτερόν τι μέρος τοῦ σταθμοῦ. quod poëta ex opinione vulgi addit, quasi canes sentiant spectra, nec latrent ea. Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς, i. e. φεύγων, Ζ, 135. ἔβη δὲ, Χ, 137, abiitque fugiens. πεφοβήατο, pro ἐπεφόβηντο, fugiebant, Φ, 206, tertia plural. plusquamp. pass. πεφοβημένος ἔλθῃς, fugiens eas, i. e. fugias, Κ, 510. πεφοβημένοι, i. e. φεύγοντες paullo ante, Ο, 4, coll. 2. Φ, 606. ἕταροι δέ μιν ἀμφ' ἐφόβηθεν, socii circa eum fugerunt, Π, 290, i. e. ἀμφὶ αὐτὸν, sc. ὄντες, qui circa eum erant: ubi male ὑφὲν legitur, quasi verbum esset compositum, ἀμφιφοβέομαι.

φόβος, ου. ὁ. (Φέβω) fuga, pavor, *die flucht, die furcht, (flight, fear.)* it. active, terror, *die schröckung, (terror,)* fugatio. quando equi dicuntur μήστωρε φόβοιο, Ε, 272, utraque notio est jungenda, ut dicantur equi validi et celeres ad aufugiendum et ad insequendum, prout res poscit. αὐτῶν γίνετο ἰαχή τε φόβος τε, eorum erat clamor (ex parte vincentium, coll. 450, 451.) et pavor, Δ, 456, nam est ibi μισγομένων, manus conserentium; ubi victi trepidant, imo et ipsi sæpe clamant dum fugiunt hostem suum. sic, Δαναῶν, Μ, 144, ubi utrumque de pavore positum. sic et Ο, 396. et, τῶν, i. e. Trojanorum, territorum, Π, 366, coll. 367, et 364, 365, i. e. κατὰ κίνησιν λαιλαπώδους νέφεος ἔφευγον, *sie flohen mit grossem geräusche, wie wenn eine gewitterwolke schnell ziehet und rauschet, (they fled with a great noise like that of a swiftly passing thunder cloud.)* φόβος ἔλλαβε πάντας, i. e. φυγὴ, Λ, 402. οὐκ ἔλαβεν αὐτὸν, i. e. οὐκ ἤθελε φυγεῖν, Ν, 470. οὔτε φόβου μεμνημένον οὔτ' ἀλεωρῆς, Ω, 216, neque fugæ memorem neque cautionis et declinationis periculi. ex quo contextu explica 1 Joh. iv, 18. φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη, Ι, 2, trepidatio animi, fugæ et timoris frigidi soror: nam φόβος est ὁ ψύχων τὸν φεύγοντα, frigidum animo faciens; contra ἐλπὶς dicitur ἡ θαλπωρὴ, ὡς θάλπουσα καὶ ζωοῦσα. (a ζωόω, vivifico) sic, ἀλκῆς μνησαμένω, καί οὐ κρυεροῖο φόβοιο, Ν, 48. ὀλοοῖο, perniciosæ fugæ, Λ, 71. Π, 771. et 357, δυσκελάδου, ingratum sonum habentis; propter τὸ τῶν φευγόντων θορυβητικόν. οὔτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο, sc. δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται, Ρ, 42, coll. 41, nec fortitudinis nec territionis hostium diutius intentatus labor erit; nam eo pertinent hæc verba κατ' ὑπερβατόν: et φόβος est active. et 597, πρῶτος ἦρξε φόβοιο, i. e. φυγῆς, primus cœpit fugere, et dux fugæ erat. et 667, ubi πρὸ est avulsum a verbo suo, et sic concipiendus sensus: πέρι γὰρ ἔδιε (nimis enim metuebat) μή μιν Ἀχαιοὶ προλίποιεν ἕλωρ δηΐοις, (ne se relinquerent et destituerent Achivi ut fieret præda hostibus) ἀργαλέου (ἕνεκα) φόβου, ob gravem suam, Achæorum, fugam; et sermo est de Menelao, metuente ne destituerent se sui fugientes. οἱ δ' ἔσχοντο φόβου, ω, 57, φυγῆς, cohibebantur a fugiendo. αἰγίδα

(περὶ) μὲν πάντη (circumquaque) φόβος περιστεφάνωτο, ubi est active, E, 739, circum ægidem terror circumpositus erat, *die schröckung, (terror.)* hinc Diomedes vocatur κρατερὸς μήστωρ φόβοιο, Z, 97, qui fortiter fugat hostes, τεχνίτης φυγῆς, artifex ad injiciendam fugam. sic, Αἰνείας, Θ, 108. Ἕκτωρ, M, 39. Πάτροκλος, Ψ, 16. Ζεὺς Αἴαντι ἐνῶρσε φόβον, incussit ei metum, ut retro cederet, Λ, 543. sic, ὅτε τε Ζεὺς ἀνδράσιν, Ξ, 522, i. e. φυγήν. ἐπάλμενος (pro ἐφαλλόμενος) insiliens, *ihnen auf den hals fallend, (falling about their necks.)* ἐνῶρσε φόβον αὐτοῖς, injecit iis timorem et fugam, N, 362. οὐδ' ὧς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν, M, 432, ne sic quidem poterant facere ut retro cederent illi. αἰγίδα Ἥφαιστος δῶκε Διῒ φορῆναι ἐς φόβον ἀνδρῶν, O, 310, ferendam ad fugandos viros. et 327, Ἀπόλλων αὐτοῖς ἐνῆκε φόβον, injecit iis fugam, coll. 326. sic et Π, 291. θεσπέσιον αὐτοῖς ἐνέβαλε Φοῖβος, P, 118. μήτι φόβονδε ἀγόρευε, ne loquere ad fugam pertinentia, E, 252, *rede nichts vom fliehen, und rathe nicht dazu, (talk not of flight, and propose it not.)* φόβονδε ἔχε ἵππους, Θ, 139, in fugam dirige equos, et ad retro fugiendum; ἔλαυνε εἰς φυγὴν μηδὲ τετράφθε φόβονδε, O, 666, neque vertimini ad fugiendum. ἀΐξαντα φόβονδε, P, 579, ruentem eum in fugam. ἵππους, φόβον Ἄρηος φορεούσας, equas, terrorem Martis ferentes, B, 767, i. e. τὰς μὴ φοβουμένας ἐν πολέμῳ, quæ non consternantur in pugnis, quæ sine pavore ineunt certamina martialia et terribilia: possint et esse, quæ Martem, fugas hostium facientem, vehunt in prœliis. conf. φορέω. est et nomen proprium unius filiorum Martis: ὦρσε δὲ αὐτοὺς Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος, καὶ Ἔρις, instigabat eos Terror et Fuga activa, et Contentio, Δ, 440. ἵππους κέλετο ζευγνύναι Δεῖμόν τε Φόβον τε, O, 119, imperavit Mars his duobus filiis suis, ut jungerent sibi equos ad currum: nam non sunt ibi ea nomina equorum. τῷ δὲ ἅμα ἕσπετο Φόβος, φίλος υἱός, κρατερὸς καὶ ἀταρβής, ὅστε ἐφόβησε (terrere solet et fugare) ταλάφρονά περ πολεμιστήν, N, 299, vides ergo φόβον activum, qui est ὁ ἀνδρισμός, ὁ φεύγειν ποιῶν, et is est ἀταρβής, interritus. sic etiam personificatus inerat scuto Agamemnonis, Λ, 37. adjectivum φοβερὸς notat nunc transitive, timorem sui incutiens alii, *fürchterlich, (terrific:)* nunc intransitive, timidus, *furchtsam, (timid.)* Xenoph. Cyrop. 3, 3, 9, φοβερώτεροι καὶ θαῤῥαλεώτεροι opponuntur invicem.

φοινήεις, εσσα, εν. (Φάω) ruber, rubefactus sanguine. φοινήεντα δράκοντα, M, 202, 220, sc. τῷ οἰκείῳ (suo ipsius) αἵματι βεβαμμένον, quippe aquila eum rostro sauciaverat et unguibus.

φοινικόεις, εσσα, εν. (Φάω) puniceus, purpureus, ruber. χλαῖναν φοινικόεσσαν, K, 133, sagum purpureum, qui color erat ducum et regum. sermo est de Nestore. σμώδιγγες αἵματι φοινικόεσσαι, Ψ, 716, vibices sanguine rubentes, exsistentes a luctando. ἀπέθετο χλαῖναν, ξ, 500, deposuit a corpore; et ibi sermo de militari viro, qui erat in statione, nam colorem puniceum amabant veteres in bello, ut fluxus sanguinis occuleretur. Lacedæmonii certe constanter eo usi sunt. sic de regio juvene, φ, 118.

φοινικοπάρῃος, ου. ὁ ἡ. (Παρὰ) rubra prorâ. idem ac μιλτοπάρῃος. ab ὁ φοῖνιξ, color ruber et sanguineus; estque epitheton navium, διὰ τὸ τῆς μίλτου φοινικοῦν. λ, 123. ψ, 272.

φοίνιξ, ικος. ὁ. (Φάω) arbor quæ palma dicitur, *ein palm-baum, (a palm-tree:)* etiam fructus ejus arboris, palmula, *die dattel, (the date.)* deinde notat et colorem rubrum; unde et adjective hoc nomen ponitur, pro, ruber, rutilus. est ab ὁ φόνος, i. e. αἷμα, nam ad ejus colorem ὁ τοῦ φοίνικος καρπὸς ἐρεύθεται, rubescit fructus ejus maturescens. cæterum Iota apud poëtam producitur; ut recte scribatur φοίνιξ. Δήλῳ δή ποτε τοῖον, Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ, φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα, ζ, 163, in Delo sane olim tale, Apollinis juxta aram, palmæ recens germen succrescens vidi: ubi Ulysses comparat regiam virginem tali læte virenti germini, vel hoc virgini, διὰ τὸ εὐφυὲς καὶ κατὰ σῶμα εὐσταλὲς καὶ ὄρθιον καὶ εὔμηκες, *wegen des guten geraden wolgestalten langen wuchses, (on account of her tall, straight, elegant figure:)* simul quia deæ illam ante jam comparaverat, 151, 152, non potest jam eam alii rei comparare, nisi τῷ πρωτογόνῳ Δηλίῳ φοίνικι, ᾧ οὐδὲν φυτὸν ὅμοιον εἰς κάλλος, ἔρνει εὐγενεῖ καὶ θείῳ. conf. Δῆλος in R. ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ, Δ, 141, sicut, quando aliqua mulier ebur rubro colore tingat; ubi notat φοινικοῦν χρῶμα, quod præcipue olim præparabatur ἐκ τοῦ τῆς πρίνου καρποῦ, χερσὶ τῶν Τροιζηνίων. ζωστῆρα φοίνικι φαεινόν, cingulum rubro colore lucidum, Z, 219. H, 305, ἐρυθροβαφῆ. sic, ἱμάντα, ψ, 201, lorum purpureo colore formosum, βασιλικῶς. λόφος, νέον φοίνικι φαεινός, O, 538, i. e. λάμπων φοινικῷ νεαρῷ χρώματι, crista recens tincta pulcre rubro colore. ἵππος, τὸ μὲν ἄλλο τόσον, φοῖνιξ ἦν, Ψ, 454, equus, cætera quidem omnia, rufus erat, *ein fuchs, (fox, i. e. chesnut coloured.)* hinc et οἱ Φοίνικες, a colore, qui ante οἱ Ἐρυθραῖοι. de Νασαμώνεσι, gente Libyca, narrat Herodotus, IV, 172, quod τὸ θέρος καταλείποντες ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ τὰ πρόβατα, ἀναβαίνουσι ἐς Αὔγιλα χῶρον, ὀπωριοῦντες τοὺς φοίνικας, οἳ πολλοὶ καὶ ἀμφιλαφέες πεφύκασι, πάντες ἐόντες καρποφόροι.

φοίνιος, ία, ιον. (Φάω) ruber, colore sanguineo. idem ac φοινός. ἦλθεν ἀνὰ στόμα φοίνιον αἷμα, ruber sanguis fluxit ei ex ore, σ, 96.

φοινός, ή, όν. (Φάω) ruber, colore sanguineo. ab ὁ φόνος, cruor, αἷμα. πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν, Π, 159, omnibus (ibi lupis qui cervum dilaniarunt) mala est rubra sanguine, πεφοινιγμένον (a φοινίσσω, f. ίξω, rubro colore inficio) ἐρυθρόν. hinc sunt οἱ Φοίνικες dicti, a fluvio quem accolebant, et qui vocabatur ἐρυθρά,

τά. et φοίνιξ arbor, quia fert rubros fructus quando sunt maturi.

φοιτάω, f. ήσω. (Ἔω) obeo, circumeo, περιοδεύω. it. invado, ὁρμάω ἐνθουσιωδῶς, μαίνομαι, unde est ὁ φοῖτος, ου, i. e. ἡ μανία. deinde in genere, eo, ito, venio, accedo. φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι, Ω, 533, circumambulat in terra et vivit neque a diis in pretio habitus nec ab hominibus, *er gehet herum, (he wanders about.)* ὄρνιθες πολλοὶ φοιτῶσι, β, 182, multæ aves circumvolitant in aëre. ἀνὰ ὅμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικὼς, per aciem obibat, leoni similis, Γ, 449, de Agamemnone. sic et Ε, 528, ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων. et 595, φοίτα (ὁ Ἄρης) δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθε Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν, ibat modo ante eum, modo post. φοίτα ἀνὰ προμάχους, itabat per primos ordines, Ν, 760. φοίτα μακρὰ βιβὰς, Ο, 686. λ, 538, βιβῶσα, sc. ψυχὴ Ἀχιλλέως, *gieng mit grossen schritten fort, (advanced with long strides.)* φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν, ibant huc et illuc per castra, Β, 779, sc. milites Achillis, non pugnantes sed otiosi: sc. τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ πολεμεῖν περιϊόντες, καὶ τὴν παράταξιν θεώμενοι, cupiditate pugnandi circumeuntes et spectantes aciem. βοῆς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος, ι, 401, clamorem audientes cum studio accedebant eundo aliunde alius: de Cyclopibus. sic et οἱ Λαιστρυγόνες, κ, 119. πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων, circa scrobem cupide ibant, λ, 42. ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ego navi ibam, μ, 420, *ich gieng auf dem schiffe und mit dem schiffe fort, (I got upon the vessel and went off with it:)* sic ut navis fuerit adhuc instrumentum progrediendi. μεγάλα στενάχοντες φοίτων, valde suspirantes circumibant curiose, quærentes me fugitivum, ξ, 355. ὁμῶς ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος, concurrebant aliunde alius, ω, 414. πάντοσε φοιτήτην, quaquaversum itabant hi duo, Μ, 266, quod quidam scribunt φοιτείτην, quasi a φοιτέω, quod dubium an sit in usu. εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, de amantibus, frequenter concumbentes ambo, Ξ, 296. πάντη φοιτήσασα, ἡ Θέμις, ministra Jovis, Υ, 6, quaquaversum studiose iens et circumiens. recentiores Attici hoc verbum de frequenti itione ad magistrum, discendi causa, dicunt; quibus est φοιτᾶν, εἰς διδασκάλου ἰέναι: et ὁ φοιτητὴς est discipulus qui frequenter it in scholam, ὁ μαθητής. hinc et ἀποφοιτᾶν illis est, παύσασθαι φοιτῶντα, i. e. desinere itionem ad scholam, vel et in genere, non frequentare aliquem conventum, desinere eo ire. sed in poëta est, ire simpliciter. cæterum est hoc verbum ab ἡ ὁδὸς, vel ab προϊέναι.

Φολκὸς, οῦ. ὁ. (Ἕλω) strabo, *ein schielender, (one who squints,)* ὁ στραβὸς, ὁ τοὺς ὀφθαλμοὺς μὴ ὀρθοὺς ἔχων, ἀλλὰ ἐστραμμένους. et est compositum a τὸ φάος, oculus, lumen; et ἕλκω, traho: cui oculi sunt distracti et distorti, quasi φαολκὸς, qui lumina oculorum varie distorquet ex naturæ suæ vitio. de Thersite id dicitur Β, 217.

φονεὺς, έος. ὁ. (Φάω) qui cædem facit, occisor, *der todtschläger, (the slayer.)* si quis cædem fecerat, vel invitus, vel ex ira aut rixa subita, nullo insidiandi consilio; ei vel fugiendum erat, et ea fuga plerumque erat annua: vel dabat cognatis interfecti, si accipere vellent, satisfactionem argento aut alia re, et sic χρημάτων τὸ μὴ φυγεῖν ὠνήσατο, *kaufte die flucht mit gelde ab, (purchased pardon with money.)* post fugam annuam redire licebat in patriam per leges; nisi periculum a cognatis esset percussori. hic mos erat antiquissimus inter nobiliores. vide Ι, 628—632. μεγαθύμου σεῖο φονῆος, ionice pro φονέως, magnanimi interfectoris tui, Σ, 335. εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας τισόμεθα, ω, 433, nisi sane filiorum fratrumque interfectores ulciscemur.

φονὴ, ῆς. ἡ. (Φάω) locus ubi cædes peractæ sunt, τόπος ἔνθα οἱ φόνοι τῶν κειμένων, *der schlacht-platz, wahlstatt, (the field of battle.)* notat et, cædem ipsam. ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι, Κ, 521, viros in morte calcitrantes in horribili stragis loco vel strage. θηρὶ μαχέσασθαι ἀμφὶ φονῇσι βοὸς, Ο, 633, pugnare cum leone de cæde bovis, ne is possit interficere bovem.

φόνος, ου. ὁ. (Φάω) cædes, sanguis effusus per cædem, cruor. Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες, illis cædem et mortem ferentes, Β, 352. δ, 273. θ, 513. sic, πυγμαίοισι, Γ, 6. φόνον καὶ κῆρα ἔσεσθαί σοι, tibi futuram esse, Α, 443. τεύξεσθαί σοι ἐξ ἐμοῦ, Ε, 652, illatum iri tibi a me. τεύξασα πόσει, struens marito suo cædem, λ, 429. φόνος υἷϊ τέτυκται, δ, 771, cædes filio parata est, ut interficiatur. φυτεύει τοῖς, struit illis cædem et mortem, β, 165. φυτεύσω τούτοις, ρ, 82. μερμηρίζει ἡμῖν φόνον, β, 325, cogitat nobis cædem. μερμηρίζων μνηστῆρσι, τ, 2, 52. κίρκος σμικραῖς ὀρνίθεσσι φέρει, Ρ, 757, accipiter parvis avibus infert cædem. ἔληξαν φόνου, desinebant a cæde, Ζ, 107. et plenius eadem phrasis: οὐδέ κεν ὧς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο, χ, 63, ne sic quidem jam manus meas desistere facerem a cæde vestra. θεοῖς πολλὰ ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο, ubi deest ἕνεκα, Ι, 563, et κασίγνητος ibi est adjective pro κασιγνητικός. et 628, κασιγνήτου φόνου ποινὴν, satisfactionem pro cæde fratris sui, pro occiso fratre suo. vides ergo appositionem. φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν, ut sit auctor cædis heroum, sc. hasta illa, Π, 144. Τ, 391. ἔβησαν ἂν φόνον ἂν νέκυας, vadebant per cædes per cadavera, i. e. per locum ubi cæsa ferro corpora jacebant, Κ, 298, cf. ἀνά. sic, ἐννῆμαρ κέατο ἐν φόνῳ, Ω, 610, pro ἔκειντο, illi per novem dies jacebant in loco ubi cæsi erant, *auf der wahlstatt, (on the spot where they fell.)* ἐκ φόνου εἰς αὐλὴν, χ, 376, ex loco cædis, ubi cæsi jacent et cruor multus est, in aulam exite. ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος, lupi, ructantes cruorem ex cæsa a se fera, Π, 162, i. e. αἷμα. φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν, Τ, 214, quæ est descriptio prœlii. φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ, cædes est prope ipsum, i. e. mox occidetur, Σ, 133.

πάντες τίσετε Πατρόκλοιο φόνον, omnes luetis cædem ejus, qua cæsus est, Φ, 134. φόνου ἀρχὴν, initium cædis, φ, 4. ω, 168. Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶ ὁρμαίνοντες, agitantes in animo cædem ejus, δ, 843. ἤδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντιβόλησας, λ, 415, jam tu multorum virorum occidioni adfuisti. et 443, οὔ σοι φόνος ἔσσεται ἔκ γυναικὸς, non interficieris ab uxore. et 611, ὑσμῖναί τε μάχαι τε, φόνοι τε ἀνδροκτασίαι τε, ubi duo priora sunt idem, itidem et duo posteriora. ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλεύσωμεν, π, 234, ut sane de cæde adversariis inferenda consultemus. et 379, οὕνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, componebamus adversus eum cædem. Τηλεμάχοιο φόνος, ejus occisio, υ, 246. αἳ (ἵπποι) δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο, quæ sane ei postea fuerunt causa cur occideretur, φ, 24. φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ μέμβλετο, χ, 11, cædes enim ei nullam sollicitudinem animi faciebat. κλέος φόνου, fama de cæde facta, ψ, 137. τίσασθαι φόνον υἷος, ad ulciscendum cædem filii mei, Ο, 116. τίσεσθαι παιδὸς φόνον, se ulturum esse cædem filii sui, ω, 469. et 483, ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο ἔκλησιν θῶμεν, nos vero cædis illatæ filiis et fratribus nostris oblivionem faciamus: nam, ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφή! φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων, cædem enim defendebat ab illis Jupiter, Ν, 783. καὶ φύζαν Ἀχαιῶν, cædem et fugam eorum, Ξ, 140. vides igitur, active et passive poni hoc nomen. Vide sub πίτνω.

Φοξὸς, οῦ. ὁ. (Ξέω) cujus caput superne est acutum et turbinatum, *ein spitzkopf, (one whose head diminishes towards the top like a sugar loaf:)* ὁ εἰς ὀξὺ λήγουσαν ἔχων τὴν κεφαλήν. cujus frons superne in acutum cogitur, et oculi sibi sunt propinquiores. nam est ex φάοξος, a τὸ φάος, oculus, et ὀξὺς, ὁ πρὸς τὰ φάη ὀξὺς ὁρώμενος. hinc est ἡ φοξότης, figura ista oblongæ et superne minus latæ faciei, προμήκης κεφαλή. Β, 219, de Thersite.

Φορβὴ, ῆς. ἡ. (Ἴα) pabulum, alimentum pecorum proprie: ἡ τῶν ἀλόγων τροφή. deinde et in genere, alimentum quodvis, ἡ τροφή. μὴ ἵπποι δεύοιντο φορβῆς, Ε, 202, ne equis deficeret pabulum. ἐπεὶ ὁ ὄνος ἐκορέσατο φορβῆς, Λ, 561, quando asinus satiatus est pabulo. ergo poëta proprie posuit hoc nomen. hinc terra dicitur ἡ φορβὰς γῆ, pabulum ferens, pascens, et ἡ πολύφορβος, multa pecora pascens; etiam generalius ἡ πάμφορβος, omnia pascens. φορβάδες ἵπποι, equi in pascuis, *weide pferde, (horses at grass.)* in malo sensu ἡ φορβὰς γυνὴ est, ἡ πολλοῖς ὁμιλοῦσα τροφῆς χάριν, quæ corpore quæstum facit: potest tamen et in leniori, licet ambiguo, sensu intelligi ἡ ἐργάτις, quæ manuum suarum opera victum quærit; vel et, ἡ παχεῖα, crassa διὰ τὸ πολύτροφον. ὁ Εὔφορβος est ὁ εὐτραφὴς, in opposito τοῦ ἰσχνοῦ, et attice τοῦ λεπτοῦ. ὁ Φόρβας, αντος, notat active altorem, vel intransitive τὸν εὐτραφῆ. ἡ φορβιὰ et φορβειὰ et φορβεία, notat cibum jumenti, it. capistrum. conf. Aristoph. Vesp. 580. et Av. 862.

Φορεὺς, έως. ὁ. (Φέρω) bajulus, φορτηγὸς, qui onus portat. est nomen generale. τῇ νίσσοντο φορῆες, qua via ibant et redibant bajuli, Σ, 566, ubi sunt οἱ τοὺς βότρυας φέροντες, qui in vinea uvas desectas portabant vindemiantes, coll. 567, 568, nam virgines et pueri portabant eas in corbibus.

Φορέω, f. ήσω. (Φέρω) porto, gero, fero. a φέρω esset perf. m. πέφορα, inde est hoc novum verbum. ἀγλαΐας, ἃς νῦν φορέεις, elegantias, quas nunc circumfers, ρ, 245, ubi innuuntur vestes elegantiores quas iste servus insolens gerebat in corpore, et quibus superbiebat; una cum gestu ad jactantiam et nobilitatem vel quasi composito. ἄνεμος ἄχνας φορέει, ventus paleas differt et agitat, Ε, 499. σκῆπτρον ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, Α, 238, scipionem in manibus gestant judices. οὓς κῆρες φορέουσι ἐπὶ νηῶν, Θ, 528, quos fata mala et mortifera auferunt apud naves et in castris: ubi est præsens pro futuro; et ominatur Hector Græcis mortem, reliquis vero fugam letiferam. ἵπποι, οἳ φορέουσι Πηλείωνα, equi, qui ferunt et vehunt Achillem, Κ, 323, ubi de equis currui junctis. ergo et οἱ ἕλκοντες ἵπποι φορέουσιν ἅρματα ἑλκόμενα. hinc postea τὸ φορεῖον, *die fuhre, der wagen, (the vehicle, the car.)* sic, ἵπποι, οἳ φορέεσκον (imperf. Ionicum) Πηλείωνα, qui vehebant eum, Β, 770, sc. ἦσαν ὁμοίως ἄριστοι. ἵπποι ἡνίοχον φορέοντες, Θ, 89. κύματα φορέουσι σώματα φωτῶν, fluctus vehunt corpora mortua virorum, μ, 68. ὅπλα, ἅτε νῆες, armamenta quæ naves portant, β, 390, *die takel, die die schiffe führen, (the rigging of ships.)* μίτρης, ἣν ἐφόρει, quam gestabat in corpore, Δ, 137. et de vestibus maxime ponitur hoc verbum. sic φορεῖ τὶς ἱμάτιον, *er trägt ein kleid am leibe, (he wears a cloak.)* imo et de ὑποδέσει, de calceamentis: unde dicuntur ἀφόρητοι βλαῦται, i. e. ὑποδήματα μήπω φορηθέντα ποσὶ, *schuhe die noch nicht getragen sind, (shoes not yet worn.)* θώρηξ, ὃν ἐφόρει, Ο, 530. et 533, εἰς πόλεμον φορέειν, in pugna gestare thoracem. sic in forma Ionica, θώρηξ ὃν φορέεσκε, Ν, 372, 398. et 407, ἀσπίδα. sic et Ο, 646. ergo et de clypeo, sicut de thorace: alias, et proprie, βαστάζεται ἡ ἀσπὶς, καὶ θώρηξ φορεῖται ut indumentum. sic, σάκος, ὃ κουρίζων (juvenis) φορέεσκε, χ, 185. καὶ τὸν ἐφόρει κατὰ πόντον, δ, 510, ubi sermo est de scopulo marino, cui insidebat Ajax minor naufragus; et cujus partem avellebat Neptunus, quæ avulsa pars simul Ajacem deferebat in mare. τόφρα δέ με αἰεὶ κῦμα ἐφόρει καὶ θύελλαι, interea et tamdiu enim me ferebat unda et venti, ζ, 171. ὕδωρ ἐφόρει, aquam portabat et afferebat, κ, 358. sic, ὕδωρ φορέοις, Ζ, 457, aquam portare debeas, *müstest wasser holen, (oughtest to fetch water.)* unde postea compositum ὑδροφορεῖν, quod erat ministerium ancillarum, aut mulierum in genere. ἄοσσον πάντα ἐφόρει, omnia comportabat in unum, ν,

368, *trug alles zusammen an einen ort, (carried all together to one place.)* τόξον πρὶν μὲν Εὔρυτος, *der führete vorher diesen bogen, (he formerly carried this bow,)* φ, 32. et 41, ἐφόρει δέ μιν (τοῦτο τὸ τόξον) ἧς ἐπὶ γαίης, in sua terra, quo usque ibi fuit, gestabat eum arcum. ταὶ δὲ ἐφόρεον δμωαὶ, eædem ancillæ asportabant, χ, 456, sc. ista purgamenta, τὰ ξυόμενα. et 448, νέκυας φόρεον, cadavera exportabant e domo vel conclavi magno. et 437, ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν. ἱμάντας, οὓς αὐτοὶ φορέεσκον, lora, quæ ipsi secum portabant ad usus fortuitos, Φ, 31. ὅτε Βορέης φορέῃσι (φορέῃ) ἀκάνθας ἀνὰ πεδίον, ε, 328, quando Boreas fert spinas per campum et differt flatu suo. ὅταν οἰνοχόος φορέῃσι μέθυ, ι, 10. et 320, ὄφρα φοροίη, ut portaret illud loco scipionis, *dass er es als einen stock tragen wolte, (that he would carry it instead of a stick :)* et est Attica forma optativi pro φορέοι. τεύχεα, οἷα οὔποτέ τις ἀνὴρ ὤμοισι φορήσει, ionice omisso augmento, Τ, 11, qualia nunquam quis humeris gestavit. θύελλα, φλέγμα κακὸν φορέουσα, procella, ardorem aëris malum adferens, Φ, 337. ἵππους, φόβον Ἄρηος φορεούσας, Β, 767, equos, terrorem prœliorum sustinentes, nec consternatas fugientes, μὴ φοβουμένας. sicut enim φέρειν λύπην est, μὴ λυπεῖσθαι, sic φόβον φέρειν est μὴ φοβεῖσθαι, confer Jobi xxxix, 20, seqq. παρήϊον ἵππων, ὃ πολλοὶ ἱππῆες ἠρήσαντο φορέειν, Δ, 144, ubi est translatio verbi: nam proprie ἵππος φορεῖ τοῖον παρήϊον, οὐ ἱππεύς: sed sic solent sæpe transponi voces. τεύχεα, ἃ οὔτι θνητοῖς ἀνδρέσσιν ἔοικε φορέειν, Κ, 441, arma, quæ non convenit mortalibus viris gestare. πήληκα κεφαλῇ, galeam in capite gestare, Π, 800. σῇ ἀλόχῳ φορέειν τὸν πέπλον, ut tua conjux hunc peplum induat, ο, 127. ab hoc verbo est φορύω, misceo, confero in unum: unde ὁ φορυτὸς, i. e. τὸ πλῆθος, *ein haufen, (a heap.)*

φόρημι, (Φέρω) idem. αὐτὸς Ἀγαμέμνονι ἔλειπε φορῆναι τὸ σκῆπτρον, is moriens ei reliquit scipionem, imperii insigne, gestandum, Β, 107. δῶκε τεύχεα θεράποντι φορῆναι, Η, 149, dedit arma ei, ut gestaret ea. sic, ᾧ παιδὶ, filio suo, Κ, 270. et cum paragoge Attica, φορήμεναι, Ο, 310. θαλλὸν ἐρίφοις φορῆναι, frondem hœdis afferre, ρ, 224, i. e. φορεῖν, φέρειν. sic a κίχημι est κιχῆναι: nimirum ε penultimæ mutatur ionice in η.

φόρμιγξ, ιγγος. ἡ. (Οἴω) cithara, *eine harfe, laute, (a harp, lute.)* est eadem quæ ἡ κιθάρα. nomen ortum ex πρὸ, ante, et ἡ οἴμη vel οἶμη, narratio per cantum: nam cithara præcinebat et accinebat voci humanæ. οὐκ ἐδεύετο θυμὸς δαιτὸς ἐΐσης, οὔτε φόρμιγγος περικαλλέος ἣν ἔχ᾽ Ἀπόλλων, Μουσῶν τε αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, Α, 603, ubi describitur convivium deorum, in quo, finito cibo, Apollo citharam pulsat et Musæ canunt in vicem. φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ καλῇ δαιδαλέῃ, ἐπὶ δὲ ἀργύρεος ζυγὸς, Ι, 186—189, ubi sermo de Achille, oblectante se cithara, quam ex præda ceperat, et canente laudes heroum. et 194, ἀνόρουσεν (exsiliit) αὐτῇ σὺν φόρμιγγι. κοῦροι δ᾽ ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ᾽ ἄρα τοῖσιν αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον, Σ, 495, de deductione sponsæ. et 569, τοῖσιν δ᾽ ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ ἱμερόεν κιθάριζε, *spielete anmuthig auf der hellklingenden harfe, (played delightfully on the melodious harp.)* ἔχων φόρμιγγα, Ω, 63, Apollo, in nuptiis Pelei et Thetidis. ἐκ πασσάλου κρέμασε φόρμιγγα λιγεῖαν, Θ, 67. et 99, φόρμιγγός τε, ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι, quæ convivio congruens est, συνεζευγμένη. nam in epulis veterum principum semper erat concentus musicus. et 254, φόρμιγγα λιγεῖαν οἰσέτω τὶς Δημοδόκῳ. et 257, λιγυρὴν ἐκ δόμου βασιλῆος. 261, 105, 537. ἰωὴ φόρμιγγος γλαφυρῆς, sonus citharæ cavæ, ρ, 262. et 270, φόρμιγξ ἠπύει, ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην. ὡς δ᾽ ὅτε ἀνὴρ, φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς, ῥηϊδίως ἐτάνυσε, *(zu spannen vermag) (is able to stretch)* νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν *(eine saite auf dem wirbel,) (a string on the screw)* ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰὸς, *(den schaafdarm, daraus die saite gemachet ist,) (the sheep-gut, of which the string is made)* ὣς Ὀδυσσεὺς ἄτερ σπουδῆς *(ohne mühe,) (without exertion)* ἐτάνυσε τόξον, καὶ δεξιτερῇ χειρὶ πειρήσατο νευρῆς, ἡ δὲ καλὸν ἄεισε *(gab einen hellen klang,) (it gave a clear sound)* χελιδόνι εἰκέλη αὐδὴν, φ, 406, is sonus chordæ in specie dicitur ὁ ψαλμὸς, quando tentatur chorda quid sonet: et quia tunc sæpius chorda eadem pulsatur, idemque sonus redditur: hinc cum hirundinis sono eum comparat, non vero lusciniæ. et 430, μολπῇ καὶ φόρμιγγι, τὰ γὰρ ἀναθήματα δαιτός. ἔστη ἐν χείρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λιγεῖαν, χ, 332. et 340, γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε. θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λιγεῖαν ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο, ψ, 133. et 144, εἵλετο θεῖος ἀοιδὸς φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σφισιν ἵμερον ὦρσεν μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.

φορμίζω, f. ίξω. (Οἴω) citharam pulso, cithara cano. φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, α, 155. μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς φορμίζων, δ, 18. θ, 266.

φορτὶς, ίδος. ἡ. (Φέρω) navis oneraria, *ein fracht-schiff, (a merchant-vessel,)* ἡ πρὸς ἐμπορικὸν φόρτον ναυπηγηθεῖσα. φορτίδος εὐρείης, sc. νηὸς, ε, 250. ι, 323.

φόρτος, ου. ὁ. (Φέρω) onus, *die last, die ladung die getragen wird, (lading, cargo.)* proprie ponitur de onere navis, quod et ὁ γόμος dicitur. φόρτου τε μνήμων, Θ, 163, qui tabulas mercium in nave habet, ὁ λογιστὴς, *der das register und die aufsicht über die ladung des schiffes hat, (supercargo.)* ἵνα αὐτῷ συνάγοιμι φόρτον, ξ, 296, ut juvarem eum in colligendis mercibus et oneranda nave. φόρτος Αἰσώπειος in proverbio dicitur, onus quod quotidie minuitur, sumto de corbe ejus panario, qui primis diebus erat onustior, sed quotidie levior fiebat. metaphorice deinde ὁ φόρτος est et ἡ ἐπί τινι πράγματι φορτικότης molestia in peragendo negotio. φορτικὸς, præter quod *gravis* notat, est

et *crassus*, quatenus opponitur ingenioso aut polito aut rationabili. *grob, plump, gerade zu, (coarse, rude, blunt.)*

φορύσσω, f. ύξω. (Φέρω) admisceo, confundo, subigo. est proprie μεταφορεῖν, transferre partes, μέρος ἐκ μερίου μεθέλκειν. it. polluo, fœdo, adfero inquinamenta. φορύξας σὲ αἵματι, postquam te fœdavit sanguine ex vulneribus tuis, σ, 335, *wenn er dich blutrünstig gemachet, (when he hath covered thee with blood from thy wounds.)*

φορύω et φορύνω, (Φέρω) inquino, *ich besudele, (I stain,)* obvolvo, *ich überdecke, (I cover,)* oblino, *ich beschmutze, ich bewickele, (I besmear, I envelope.)* proprie est, pinso, *ich knete, vermische meel und wasser, (I knead, mix flour and water.)* it. corripio, corrado, *ich raffe zusammen, trage zusammen, (I scrape together, collect.)* colligo, e. c. stramentis, *bewickele mit stroh, (I envelope in straw.)* nam est a φορέω, porto, adfero, admisceo. sic a χέω fit χύω et χύνω : et ν intersertum, est Doricum. sic, ἄχω, ἀχέω, ἀχύω, ἀχύνω et transposite ἀχνύω, ἄχνυμι. σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο, panis et assatæ carnes inquinabantur et oblinebantur pulvere, in pavimentum prolapsæ, χ, 21, ἐμολύνετο. hinc est ὁ φορυτὸς, οῦ, corrasa et congesta materia vilis, e. c. stramentorum aut vitilium. Aristoph. Acharn. 72, κατακείμενος ἐν φορυτῷ, cubans in quisquiliis, *auf stroh oder müll, (on straw or chaff.)* et 927, δός μοι φορυτὸν, da mihi stramentum paululum aut ejusmodi molle, cui involvuntur vasa fictilia, ne confringantur in itinere.

φόως pro φάος, φόωσδε pro εἰς φῶς, vide sub φάος, bis.

φραδὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) prudens, circumspectus. φράζεο, Δαρδανίδη, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται, Ω, 354, *gieb acht, hier geschiehet was das einen klugen geist zur entschliessung erfordert. einen achtsamen, vorsichtigen, (beware, this is a matter that requires a prudent, cautious, circumspect mind to decide upon it.)*

φράδμων, ονος. ὁ ἡ. (Φάω) consultus, peritus, qui facile agnoscere et discernere valet. est a perf. m. πέφραδα. οὐδὲ ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον ἔγνω, nec sane jam, quantum vis notus et solers, agnoscebat eum, Π, 638, ἐπιστήμων, γνωστός.

φράζομαι, vide sequens, ad initium.

Φράζω, f. άσω. (Φάω) dico, commemoro. in specie, liquidis verbis expono. est a φάω, dico, quatenus simul notat lucere et dilucere facio ; unde fit φάζω, et interserto ρ. notat enim semper dilucidam dictionem, sive ad alios, sive ad nosmet ipsos quando disspicimus mente consilium aut deliberatum aliquod. ἐς χῶρον, ὃν ἔφρασε Κίρκη, λ, 22, in locum, quem demonstravit et liquido indicavit nobis Circe. Forma media maxime notat, delibero attenta mente, disspicio, consilium ineo vel verso, intelligo distincte, *ich bemerke, werde gewahr, stelle mir deutlich vor, (I observe, perceive, understand :)* cum activa forma notet, aliis ostendo dilucide et enarro, dico. τὰ εὔκηλος φράζεαι ἅττινα θέλῃς, Α, 554, quietus et securus consultas ea quæcunque volueris ; inquit Juno ad Jovem : *du berathschlagest dich bey dir selbst in aller ruhe, und wirst durch mich nicht gestöret, (thou deliberatest quietly by thyself and art not disturbed by me.)* οὐκ ἔτι ἀμφὶς φράζονται ἀθάνατοι, Β, 14, non amplius divisim consilia capiunt et proponunt dii, sed unum idemque spectant. σοὶ κακὰ φράζονται, β, 367, tibi mala consultant et constituunt ; ubi præsens pro futuro. ἵνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ ἐφραζόμεθα, Ἀργείοισιν ὅπως ὄχα ἄριστα γένηται, γ, 129, concordes ambo, optima fide consilia dabamus, Argivis quomodo optime cederent omnia. πολὺ μεῖζον ἄλλο φράζονται μνηστῆρες, deliberant secum, spectant consiliis suis, δ, 699. οὐ γάρ ἄλλον τοῦδε ἄεθλον ἐφράζετο χαλεπώτερόν μοι εἶναι, λ, 623, non enim aliud isto certamen excogitare poterat et credebat gravius mihi esse. φράζετο θυμῷ πολλὰ μάλα ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, Π, 646, deliberabat animo admodum multa de cæde ejus ; et sermo est de Jove, colloquente secum. ἐσθλὴν βουλὴν, Σ, 313, qui bonam dixerat sententiam : et hi duo versus, 312, sunt proverbiales facti. φραζέσθην μνηστῆρσιν ὄλεθρον, ν, 373, coll. 376. est ergo λέξις συμβουλευτικὴ, βουλευτικῶς σκέπτεσθαι, *überlegen, überdenken, (to consider, weigh.)* φράζεο (imperat. Ionicus, pro φράζεσο, quem Attici contrahunt in φράζου, Iones vero in φράζευ) Τυδείδη καὶ χάζεο, Ε, 440, considera et cede, *denk und weiche, sey vernünftig und weiche, bedenke dich wohl, (consider and yield, be prudent and give way, consider well.)* πολὺ πρὶν φράζευ, multo potius considera et disspice, Ι, 251. sic, φράζεο, Ξ, 3, 470. Π, 446. Ρ, 144. Χ, 358. δ, 71. ο, 167. ρ, 595. φράζεο, Δαρδανίδη, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται, Ω, 354, considera, O rex, consideranti animo dignæ res adsunt jam. φράζευ, δ, 395. ν, 376. φραζέσθω, consideret, Ε, 411. Ι, 347. Ο, 163. φράζεσθε, Ξ, 482. Σ, 254. Τ, 401. Χ, 174. φράζεσθον, Υ, 115. φραζώμεθα, consideremus, computemus, Δ, 14. Ξ, 61. ρ, 274. Ι, 112. Ρ, 634, 712. πολὺ πρὶν, β, 168. θᾶσσον, celeriter, κ, 192. ν, 365. ψ, 117. π, 371. ὄφρα ἄλλην φράζωνται μῆτιν, Ι, 423. ὅτε φραζοίμεθα βουλὰς, quando deliberaremus, quando diceremus sententias, λ, 509. φράζεσθαι, disspicere, Ι, 676. ω, 269, 294, ubi est infin. pro imp. π, 312, ubi est modestiæ formula, ne ipse consilium dedisse videatur ; et est pro : σὺ δὲ φράζου, εἴτε συμφέρον εἴτε καὶ μὴ, ὅπερ ἂν ἐγὼ εἴπω, ἢ καὶ, ὅπερ σὺ εἶπας περὶ τοῦ ἀποπειρᾶσθαι τῶν ἀνδρῶν. ρ, 279. υ, 43. ψ, 122. ἐρυσθύρην, bene considerare et attente custodire eam januam, χ, 129. ἐμοὶ ἐσθλὰ φραζομένῳ, Μ, 212, castigas me recte consulentem. ἡμῖν φραζομένη θάνατον, ω, 126, inquiunt umbræ procorum de Penelope : nobis meditans mortem. αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, Ο, 234, inquit Jupiter ; ego

ipse constituam rem consiliumque, ut id vel id fiat. εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομαι ἑκάστην, τ, 501, inquit Ulysses de ancillis suis; probe sane ipse ego cognoscam singulas, quales sint fide. præterea dominus non debet credere susurris clandestinis, sed ipse perspicere suos. ob metrum solet Sigma duplicari: τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅτινα ἂν ἐμοὶ αὐτῇ μηδοίμην, ε, 188, inquit Calypso, ea in mente habeo, et consulere soleo, imo et consulam tibi, quæ sane mihi ipsi consulta velim. sic, φράσσομαι, εἴκεν νῶϊ δυνησόμεθα ἀντιφέρεσθαι, disspiciam, an nos duo potuerimus pares esse resistendo illis, π, 238. et 257, σὺ φράζευ, tu disspice. τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον, ψ, 114, permitte matri tuæ ut exploret me; cito enim discet et cognoscet etiam optime. φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν, α, 205, i. e. βουλεύσεται, consulet sibi ut redeat, nam solertissimus est; de Ulysse, αἴ κ' ἐμὲ ἐπιγνοίη καὶ φράσσεται, (ionice correpto η, pro φράσηται, aor. 1. conj. m.) ὀφθαλμοῖσιν, an me agnoscat et cognoscat oculis, ω, 216, nam utraque phrasis est eadem, *ob er mich erkennen werde, (whether he will know me.)* ἔνθα ἔπειτα φρασσόμεθα, ibi deinde consultabimus, ψ, 140. sic, ἤ κε—ἤ κε—I, 615, consultabimus, an abeundum sit an manendum. φράσονται legunt quidam β, 367, constituent, consulent; et re vera α est anceps in hoc verbo, ut duplicatione τοῦ Sigma opus nihil sit. τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐφρασάμην, tale ego augurium animadverti, observavi, agnovi, ρ, 161. οὐλὴν φρασάμην, cicatricem illam agnovi, ψ, 75. τὸν δὲ φράσατο προσιόντα, illum advenientem animadvertit, sensit, Ulysses, K, 339, *ward ihn gewahr, (perceived him.)* sic, ἵππους, sc. προθέοντας, animadvertit, vidit, equos præcurrentes, Ψ, 450. et 453, ἵππον, agnovit equum, *er kannte das pferd. (he knew the horse.)* στυγερὴν ὁδὸν Ζεὺς ἐφράσατο, odiosum et durum iter Jupiter destinavit nobis consilio suo, γ, 289. ξ, 236. αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγα ὄνειαρ, δ, 444, ipsa saluti fuit nobis, et invenit magnum auxilium: *sie verstund sich drauf, (she was skilful in it.)* φράσασθαι et νοεῖν alibi sic differunt, ut prius notet βουλὴν καὶ σκέψιν ἁπλῶς, consultationem; νοεῖν vero κατάστασιν βουλῆς καὶ ἀποτελεύτησιν οἷον, constitutum consilium. δολίην ἐφράσσατο τέχνην, δ, 529, dolum deliberando constituit. μῆτις, ἣν νῦν ἐφράσσαντο, consilium, quod nunc deliberando invenerunt et constituerunt, I, 426. Ἕκτορα δὲ, eum animadverterunt, viderunt, O, 671. ἔνθα Ἀχιλλεὺς φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ubi is ei constituerat et elegerat ut fieret magnum monumentum, Ψ, 126, *hatte ausersehen und bestimmet, und gesaget da soll es seyn, (had appointed and decreed and said there it shall be.)* τὸν δὲ κήρυξ, hunc animadvertit præco, Ω, 352, *ward ihn gewahr, (perceived him.)* coll. 354, φράζεο, *schau auf, siehe dich vor, gieb acht, (look up, look before thee, observe.)* θεοὶ αὐτῷ ἤδη φράσσαντο θάνατον, γ, 242, jam ei constituerunt consilio suo mortem. ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον, φράσσαντό τε πάντα, κ, 453, postquam se invicem conspexerunt, et didicerunt cognoveruntque omnia ex mutua narratione. sic, ἐπεὶ εἰσιδέτην εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα, φ, 222, postquam ambo inspexerant id, et probe cognoverant considerarantque singula. ὡς τὸν ἴδον, φράσσαντό τε θυμῷ, ω, 390, cum viderent eum et agnoverunt. σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις, tu autem delibera tecum, an me servaturus sis et servare possis, A, 83, *überdenke es, (consider.)* sic idem imperativus aor. 1. m. π, 260, cogita. χ, 158, disce, vide, explora. οὐλὴν τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖς, ω, 330, cicatricem istam adspice et considera. ἐπεὶ ἐφράσθης καί σοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, postquam agnovisti id, et deus te recordari id et agnoscere fecit, τ, 485, ut ergo hæc forma passiva sit deponentialis, vel, ut Germani, *da du davon überführet worden bist, (as thou hast been convicted of it.)* eadem verba sunt ψ, 260, paullo aliter intelligenda; nam respiciunt versum 248, 249: quoniam mentionem fecisti, et deus tibi id in mentem venire voluit; age, dic mihi illam luctam, *den noch bevorstehenden kampf, (the approaching conflict.)* ut ergo sit pro ἐνεθυμήθης, vel, locutus es. cæterum a φάω, dico, fit φάζω, unde est ἡ φάσις, dictio: et φράζω, unde ἡ φράσις. Macedonica vero dialectus τὸ φ ab initio vocum non amavit, sed mutavit in β, et pro φάω et φάζω dixit βάω et βάζω, a quo est ἡ βάξις, locutio. ex Tarentinorum dialecto, quæ τὸ ζ mutat in σσ, dicitur φράσσω, i. e. λέγω, sicut pro πλάζω est πλάσσω, pro ἀνάζω ἀνάσσω, etc. futurum secundum act. est φραδῶ, aor. 2. ἔφραδον, perf. med. πέφραδα, dixi, indicavi verbis, declaravi, ostendi. πέφραδε δὲ Τρώεσσι, Ξ, 500, ostendit palam iis. χῶρον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεὺς, Ψ, 138, locum, ubi ipsis dixerat ille. ἐβούλευε φρεσὶν ὁδὸν, ἥν Ἀθήνη, α, 444, consultabat mente de itinere, quod ei Minerva suaserat suscipiendum. ᾗ (qua via) οἱ Ἀθήνη πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, ξ, 3, ei Minerva indicaverat fidum subulcum, sc. adeundum esse primum, *sie hatte im den gerathen, (she had pointed him out to him.)* σήματα ἔμπεδα, τ, 250, signa certa indicaverat, quibus credi poterat. et 557, αὐτὸς πέφραδε ὅπως τελέει, ipse dixit quomodo id efficiet; et respicitur 548, 549. sic, σήματα ἔμπεδα, ψ, 206. ω, 345. possit tamen hæc forma esse aor. 2. act. cum reduplicatione Ionica, pro ἔφραδε, quia simpliciter notat, dixit. maxime vero, quia manifestus infinitivus aor. 2. a. Ionicus positus sit τ, 477, πεφραδέειν ἐθέλουσα, pro φραδεῖν, dicere et indicare volens. et η, 49, οὗτος δὴ δόμος, ὅν με κελεύεις πεφραδέμεν, hæc sane est domus, quam me jubes indicare et monstrare tibi; Ionica terminatione pro πεφραδεῖν vel communiter φραδεῖν. sic et in imperativo hujus formæ manet notio activa indicandi. μῦθον πέφραδε πᾶσι, α, 273, orationem indica omnibus clare. et θ, 142, πέφραδε μύθῳ, alloquere eum sermone: pro φραδέ. etiam in optativo, θεοῖσι δὲ πᾶσι

πιφράδοι, Ξ, 335, diisque omnibus indicaret; pro φράδοι, *kund machete, sagete, (should acquaint, tell.)*

φράξας, vide sub Φράσσω.

φρασάμην pro ἐφρασάμην, φράσομαι, f. med. vide sub Φράζω, prope medium.

Φράσσω, f. άξω. (Φάω) condenso, πυκνόω: contego, sepio. est a φάω, apparere facio, ostendo, κατὰ ἀντίφρασιν fere. hinc et φράω, φράζω, φράσσω, verbum hoc, huc relatum, si conferas cum φράζω ejusque formis, memoriæ saltem firmius hærebit. ἔφραξε δέ μιν (αὐτὴν τὴν σχεδίαν) ῥίπεσσι, ε, 256, obsepsit id navigium virgultis, ut eo minus humor posset penetrare, et ut κατάφρακτος vel quasi navigium esset virgis istis: ultimum vero membrum versus 257 est expositio τοῦ, ὕλην: nam (δὲ) multam virgeam materiam superinduerat navigio ab exteriore parte. ῥινοῖς φράξαντες ἐπάλξεις, clypeis dense junctis opplebant superne murum, M, 263, sic ut τὰ διάκενα τῶν ἐπάλξεων clauderent scutis; ubi ergo valde proprie positum verbum. φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ, N, 130, arcte adjungentes hastam hastæ, clypeum clypeo, ut tecta esset acies prima; πυκνώσαντες. hinc postea dicti φρακτικοὶ καὶ κατάφρακτοι ὁπλῖται, milites gravis armaturæ, dense junctis ordinibus pugnantes: *die schwere rüstung bey der armee, (heavy armed soldiers in the ranks.)* φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ, O, 566, munierunt naves et circumsepserunt sepimento ferreo, i. e. armatis et dense junctis ordinibus: protexerunt naves, ne nudatæ stantes in sicco apparerent. φραχθέντες σάκεσιν, P, 268, arcte contecti et condensati scutis; κατασφαλισθέντες, πυκνωθέντες. ubi vides καταφράκτους στρατιώτας. ὁ φραγμὸς notat πύκνωσιν ξύλων, τῶν μὲν ὀρθίων, *(eine verpallisadirung mit gerade stehenden pfahlen) (a palisade of upright stakes)* τῶν δὲ ἐγκαρσίων, ἐρειδόντων πρὸς ἄλληλα, *(mit schiefstehenden und sich parallel gegeneinander lehnenden pfählen) (of stakes placed obliquely and parallel to one another.)* hinc est ὁ δρύφακτος, locus ligneis cancellis obseptus, qualis est in judiciis, *die schranken, (the bar.)* Aristoph. Equ. 672. Vesp. 550, 826, pro δρύφρακτος, Xenoph. Hellen. lib. 2.

φραχθεὶς, vide sub Φράσσω.

φρέαρ, ατος. τό. (Ἔω) puteus, semper prodens aquam, *ein brunn der immer wasser giebet, (a spring that is always flowing.)* fons perennis. nam est a φρέω. ἐξ ὠκεανοῦ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα (ionice et poëtice pro φρέατα) νάουσιν, fluunt, Φ, 197, et dicuntur μακρὰ ob altitudinem, qua sæpe putei in terram depressi sunt.

φρείαρ, τὸ, pro φρέαρ, vide supra.

φρένες, αἱ, vide sub ἀμφιμέλας, et Φρήν.

Φρὴν, ενός. ἡ. (Φέρω) mens, pectus: νοῦς, *der verstand, die gesinnung, der sinn, das herz, die maxime, (the understanding, disposition, mind, heart, principles,)* le cœur. it. præcordia, τὸ διάφραγμα, *das zwerchfell, (the diaphragm.)* sic apud Æschyl. Prom. 880, κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει, cor præ metu præcordia verberat. differt a θυμὸς, qui est animus, *der muth, (courage;)* φρὴν vero est quod fert nos ad agendum aut sentiendum sic, non vero aliter. θυμὸς dat impetum, φρὴν vero consilium. est a φέρω, quasi φορὴν vel φερὴν, quia consilio deferimur ad agendum vel volendum aliquid. μέλποντες Ἑκάεργον ὁ δὲ φρένα τέρπετο ἀκούων, *es ergötzete ihn in seinem herzen da er das hörete, (it delighted him in his heart when he heard that,)* A, 474, *und sein sinn wurde geneiget, sie gerne zu hören, (and his mind was disposed to hear it with pleasure.)* τὸν δὲ εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι, I, 186, oblectantem se cithara. ἔνθα ὁρῶν φρένα τέρψομαι, ibi spectans oblectabo me, Υ, 23. γόῳ φρένα τέρπομαι, δ, 102. πάντες ἐτέρφθησαν φρένα ἀέθλοις, θ, 131. ρ, 174. τὴν ἄχος εἷλε φρένα, τ, 471, *betrübniss bemeisterte sich ihres herzens, (grief overpowered her heart.)* atque in talibus deest κατά. sic, γεγήθει δὲ φρένα Νέστωρ, lætabatur mente sua, Λ, 682. Λητὼ, ζ, 106, *ihr herz freuet sich, (her heart rejoices.)* γάνυται ποιμὴν, lætatur mente pastor, N, 493. τρομέουσι δέ τι φρένα ναῦται δειδιότες, O, 627, *ihr herz bebet vor furcht, (their hearts quaked for fear.)* χαρείη δὲ φρένα μήτηρ, Z, 481, et gaudeat mater in corde suo. alibi κατὰ est expressum: νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, nunc vero valde timeo in corde meo, Λ, 555. sic, ταῦτα, I, 244. νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα, E, 406. τὸν δ' ἄχος ὀξὺ τύψε κατὰ φρένα βαθεῖαν, T, 125, eum enim dolor acutus vulneraverat in corde intimo suo, *es gieng ihm ein messer durchs herz, (his heart was rent with anguish.)* metaphorice. φαίην κεν, φρέν' ἐκλελαθέσθαι ὀϊζύος ἀτέρπου, Z, 285, crediderim sane, cor meum obliturum prorsus esse miseriæ molestæ, *so dachte ich doch, mein herz würde seines leides vergessen, (I should have thought that my heart would have forgotten its sorrows.)* Διὸς ἐτράπετο φρήν: Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπέθηκε φρένα ἱεροῖς, K, 45, 46, Jovis mens mutata erat: ejus igitur magis advertit mentem sacris: *sein sinn hatte sich geändert; er sahe dessen opfer gnädiger an, (his mind had changed; he regarded his victim more graciously.)* οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα, non flexit mentem Jovis, M, 173. et his locis maxime animus respicitur, sed vis corporea circa pectus, est ε, 458, ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, vita congregabatur in pectus, in præcordia. sic et X, 475. et utroque loco præcedit, ἄμπνυτο, animam recepit, *er kam wieder zu frischem athem, (he recovered breath.)* et ω, 348. nam ista corporea φρὴν, pectus et diaphragma, est quasi ἑστία καὶ τόπος ψυχῆς, sedes et habitatio animæ. τὰ δὲ ἐμῇ φρεσὶ πάντα μέμηλε, ζ, 65, hæc enim meo cordi curæ sunt. κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, quæ duo differunt nonnihil, A, 193. Δ, 163. E, 671. Z, 447. Θ, 169. Λ,

411. O, 163. Σ, 15. Υ, 264. δ, 120, 813. ι, 365. κ, 151. ο, 211. quia tamen poëta gaudet synonymia, in hac phrasi utrumque fere est idem. αἱ φρένες sunt ἡ δύναμις καθ' ἣν νοοῦμεν: deinde et, σπλάγχνον τι, quod postea dictum est τὸ διάφραγμα, et est νευρώδης ὑμὴν, τὰ σπλάγχνα διεζωκὼς, ᾧ, ὡς νευρώδει, συμπάσχει φλεγμαίνοντι (inflammato) καὶ ὁ ἐγκέφαλος, πηγὴ ὢν τοῦ νευρώδους, ὡς ἀρτηριῶν ἡ καρδία, καὶ τὸ ἧπαρ φλεβῶν. separant istæ φρένες ventrem inferiorem a superiori: et si sunt sanæ, plurimum conducunt ad τὸ φρονεῖν, unde ὁ φρόνιμος dicitur ὁ φρενήρης, cui integræ sunt φρένες et illæsæ; morbidæ vero aut inflammatæ, quam maxime obsunt menti, imo furores inde oriuntur. ob hanc suam cum cerebro arctissimam connexionem mirum non est, si vis intelligendi sentiendique, et isti ὑμένες pectorales, uno eodemque nomine appellantur. ἔβαλεν αὐτὸν (*traf ihn*) (*struck him*) ἔνθα φρένες ἔρχαται ἀμφὶ κῆρ, Π, 481, ubi diaphragma munit cor et includit: et 504, ἐκ χροὸς εἷλκε δόρυ, φρένες δὲ αὐτῷ προσέποντο, ex corpore extrahebat infixam hastam, et diaphragma una extrahebatur cum eo. μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο, A, 103. δ, 661, ubi quoque sunt αἱ διεζωκυῖαι (separantes cinctura quasi) τὸν ὑπὸ τῷ πνεύμονι καὶ τῇ καρδίᾳ τόπον: et dicuntur ἀμφιμέλαιναι, quia inclusæ penitus in corpore conspici non possunt, εἰργμέναι: vel et, respectu h. l. ad iram habito, quæ obfuscat mentem et vim cogitandi; quo sensu simul altera illa notio τῶν φρενῶν adjungenda est. τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντὸς, *das herz ihm leibe bebete ihm,* (*his heart quaked within him,*) K, 10, αἱ σωματικαὶ φρένες. ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι (ἔνεισι) πάμπαν, Ψ, 104, ubi de apparitione animæ Patrocli sermo est, et Achilles, frustra prensans eam, judicat, umbram eam esse, sed præcordia inesse nulla, i. e. nihil corporei adesse, nominata hac nobili parte pro toto. sic de Tiresia apud inferos, Τειρεσίου φρένες ἔμπεδοί εἰσι, habet is suum pectus et præcordia firma, et suum solidum σῶμα, non vero est umbra mera, ut reliqui mortui, κ, 493, ubi ex sequentibus, 494, 495, videri possit, φρένας et νόον esse idem: sed poëta innuit, præter corporeos nervos etiam ei datam et servatam esse vim præsciendi absentia futura; cum reliqui tantum sciant præterita. τῶν δὲ φρένες ἐπτοιήθησαν, χ, 298, illorum pectora percellebantur et succutiebantur terrore. οὐτᾶν πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσι, ι, 301, vulnerare in pectus, ubi diaphragma hepar contegit: et id vulnus est mors præsentissima. deinde de sensu animi, ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, Γ, 108, juniorum virorum mens instabilis est. τούτῳ οὔτε νῦν φρένες ἔμπεδοι οὔτε ὀπίσω ἔσονται, Z, 352, quo loco utraque notio est jungenda fere: huic mens et diaphragma neque nunc integrum neque in posterum erit: et sic loquitur Helena de Paride. ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν, *der sinn edler gemüther lässet sich heilen,* (*the minds of the good are easily cured,*) N, 115. sic, στρεπταὶ, faciles motus capiunt, sc. ad melius, O, 203, πρὸς ἐσθλόν. ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαὶ, non inest ei bona et humana mens ne parva quidem, Ξ, 141, inquit Nestor de Achille superbo et pertinaciter irato: ut appareat, sensum ibi humanum et mobilem ad miserescendum et recte judicandum sic dici. sic de eodem Apollo, eodem respectu, Ω, 40, ᾧ οὐ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα γναμπτὸν, flexibile. et mater de Telemacho, σ, 214, 215, 219, οὐκέτι σοὶ φρένες ἔμπεδοί εἰσιν καὶ ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα. et de Ulysse personato proci, ὦ δειλὲ ξείνων, ἔνι σοὶ φρένες οὐδ' ἠβαιαὶ, *du hast gar keinen verstand und inneres gefühl von einer sache,* (*thou hast no knowledge nor inward feeling of the matter,*) φ, 288. sic Ovidius: ridear, et merito pectus habere neger, ex Ponto IV, 12, 16. πῆ δή σοι φρένες οἴχονται, *wo ist das edle verständige herz hin,* (*what hast thou done with thy understanding?*) Ω, 201. σοὶ δ' ἔνι (ἔνεστι) μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔνι δὲ φρένες ἐσθλαὶ, λ, 366. οὐκ ἄρα σοίγε ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν, ρ, 454. ὡς ἀγαθαὶ ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ, ω, 193, *ein edel herz von gesinnung,* (*a heart filled with generous sentiments.*) τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ, A, 55, ei enim in præcordia ejus indidit hoc dea, *sie gab ihm das ein,* (*she inspired him with it.*) sic, Ἀγαμέμνονι, Θ, 218. εἴ πως ὕπνον ἐπιχεύῃ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμαις, Ξ, 165, si forte palpebris ejus et prudenti pectori superfundere posset somnum: et notatur somnus profundissimus. εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ βάλλεαι, I, 434, si quidem nunc reditum et reversionem in patriam in animo agitas; et præpositio pertinet ad verbum. τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεαι σῇσι, Ξ, 264, cur tandem tu talia in pectore tuo versas? ubi alii minus bene legunt, σῇσι μενοινᾷς. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι, pro ἐμβάλλεο, tu autem pectori tuo injice id quod dicam, A, 297. Δ, 39. I, 607. Π, 444, 851. αὐτὸς ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶν, A, 333. Π, 530. sic, εὖ γὰρ δὴ τόγε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶ, B, 301. ὅς ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶ, ἄλλο δὲ βάζει, qui aliud occultat in pectore, aliud loquitur, I, 313, et talem Achilles ingenuus odit velut mortem. σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, N, 55, ubi conf. ποιεῖν. et 121, ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν, in pectoribus quisque proponite vobis pudorem et quid alii judicaturi sint. κεχολῶσθαι ἐνὶ, irasci in animo, Π, 61. et 83, πείθεο, ὥς σοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω, obsequere, sicut tibi ego planum consilium in animum tuum posuero: hinc postea factum νουθετεῖν, quod idem est ac τιθέναι ἐν φρεσὶ, monere, menti alterius proponere aliquid considerandum. est ergo h. l. idem ac, νουθετήσω. ἵνα καί σοι πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη, Σ, 88, ut et tibi luctus immensus in animo tuo esset. et 430, τοσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο (pertulit) κήδεα, luctus. μάλα ἔολπας ἐνὶ, Φ, 583. ἐν φρεσὶ θυμὸς, animus in præcordiis, *der muth in der brust,* (*courage,*) Θ, 202. N, 280. sic, ἦτορ, Π, 242, *das herz im leibe,*

(a heart in the body.) et 435, κραδίη. αἰεί τοί ἐστι φίλα φρεσὶν, placet tibi, *dein sinn ist immer geneigt, (thy mind is always disposed,)* Α, 107. et 342, θύει ὀλοῇσι, furit perniciosa mente. ἔχε σῇσι, tene tuo pectore, *behalte es in deinem herzen, (treasure it in thy heart,)* Β, 33. et 213, ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη, qui verba impolita et multa sciebat animo suo, quibus altercaretur. et 241, ἀλλὰ οὐκ αὐτῷ χόλος φρεσὶν, *er hat keine galle im leibe, (he bears no malice.)* sic, οὐκ ἔστι βίη, nulla virtus, nullum robur est in pectore ejus, Γ, 45, conf. βίη. εἰ ἐγὼ τάδε ᾔδε' ἐνὶ πευκαλίμαις, si hæc scivissem pectore prudenti, Θ, 366. et 413, τί σφῶϊν μαίνεται ἦτορ ἐνί. πιθήσας λευγαλέῃσι, obsequens cordi pernicioso suo, Ι, 119. et 596, ἀλλὰ σὺ μή μοι ταῦτα νόει φρεσὶ, at tu ne mihi talia cogita in corde tuo, *denke du mir nicht so in deinem herzen, (think not thus of me in thy heart.)* πολλὰ ὁρμαίνων, multa agitans in corde suo, Κ, 4. et 237, αἰδόμενος σῇσι, *indem du dich scheuest in deinem herzen, (whilst thou art afraid in thy heart.)* εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσι θεοπροπίην ἀλεείνει, Λ, 793, si vero in corde suo aliquod oraculum veretur et declinat. sic, σῇσι ἀλεείνεις, Π, 36. ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ, ornata erat forma et artificiosis operibus manuum suarum, et pectore intelligente et probo, Ν, 432, ubi tres summæ virtutes muliebres. et 487, πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες, *einerley muth in ihrem herzen, (the same courage in their hearts.)* et 558, τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν, *denn sein sinn war darauf aus, (for his mind was bent upon it.)* et 609, ᾗσι χάρη, *freuete sich im herzen, (rejoiced in his heart.)* ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν, ἄρτια βάζειν, qui sciret mente sua, apta loqui, Ξ, 92, ad differentiam eorum, qui aliunde ediscunt apte dicenda. et 221, ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, *was du in deinem herzen dir vorgenommen hast, (what thou hast determined in thy heart.)* ὃς πευκαλίμῃσι νοήσῃ, Ο, 81, qui mente capaci reputet, coll. 80, nam talis vir tales acquisivit sensus animi. et 194, οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν, nequaquam ex mente Jovis vivam; inquit Neptunus iratus. τῶν δ' ἄλλων τίς ἂν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι, Ρ, 260, *wer könnte sich doch wohl alle der namen erinnern, und sie auswendig hersagen, (who could recollect all the names and repeat them from memory.)* et 325, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδὼς, *voll guter gesinnungen in seinem herzen, (his heart filled with kind feelings.)* ἔπος τί σοι ἐν φρεσὶ θήσω, pro ἐνθήσω, Τ, 121, *ich will dir was sagen, das du wohl beherzigen must, (I will tell thee something which thou must consider well.)* et 169, θαρσαλέον ἦτορ ἐνὶ φρεσὶ, animosum cor in pectore, *ein getrost herz im leibe, (a bold heart in his breast.)* Ἑρμείας, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκαστο, Υ, 35, ubi videtur jungi debere ἐν ad verbum, qui intus ornatus erat: vel adjectivum repetit sibi nomen, ut sit, ὃς ἐν φρεσὶ ἐκέκαστο πευκαλίμαις, sc. φρεσί. et 116, φράζεσθε ἐν ὑμετέραις, considerate in animis vestris. et 310, αὐτὸς σὺ μετὰ σῇσι νόησον, ipse tu cum animo tuo delibera et disspice. et 381, φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν, corde indutus robur et fortitudinem; conf. εἱμένος. ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω, Φ, 61, ut videam animo et discam. νοέω φρεσὶ, in animo habeo, *ich bin gesinnet und willens, (I intend,)* Χ, 235. κατὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα, Ψ, 176, *nahm eine böse entschliessung, nahm sich böse dinge vor, (laying bad plans, forming wicked schemes.)* πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, Ω, 321, omnibus animus in pectore lætatus est. μή σοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων, *bekümmere dich darum nicht in deinem herzen, (be not thou distressed about it in thy heart,)* Σ, 463. sic, μερμήριξα μετὰ, curam habui in animo, κ, 438. πατὴρ φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθαῖς, Θ, 360. *mit bösen gesinnungen, (with evil intentions.)* sic, μαινομέναις, *mit wütendem herzen, (with enraged mind,)* Ω, 114, 135. κέχρητο ἀγαθαῖς, *sie hegete gute gesinnungen, hatte ein edel herz, (she was of a good disposition, had an excellent heart,)* γ, 266. sic de Eumæo, ξ, 421, ubi est ἔπαινος εὐσεβείας: ergo ὁ ἀσεβὴς οὐ κέχρηται φρεσὶν ἀγαθαῖς. et de Amphinomo, π, 398, ubi in genere est laus indolis eximiæ et consiliorum rectorum. ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη, quod erga eum in mente sua apta sciebat, i. e. quod erat dexter et prudens, τ, 248, quia ἀρτίφρων ἦν. sic et Ε, 326. φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν, α, 328, i. e. ἐπιμελῶς ἤκουε, *nahm den herrlichen gesang zu herzen, (listened to the excellent song with great attention.)* μῦθος πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, placuit nobis in corde nostro, δ, 777. θυμήρης ἡμῖν ἦν. τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες, naves, quæ mente præditæ ipsæ dirigunt se, θ, 556, de Phæacum navibus. etiam de bestiis ponuntur φρένες, utpote nomen σπλάγχνου: de hinnulis, Δ, 245. de lupis, Π, 157. de leone, Ρ, 111. nam et bestiæ habent pectus et sensum internum. vide porro, φρεσὶ, Τ, 19, 127, 174, 178. Φ, 19, 94, 145, 386. Ω, 152, *in seinem herzen, (in his heart.)* 171, 181, 197, *was dünket dir davon in deinem sinne, (what dost thou think of it in thy heart.)* 282, 563, 674. α, 89, 322, 420, 427, 444. β, 34, 93, 231. ι, 9. γ, 26, 151. δ, 632, 729. ι, 74, 206, 427. ζ, 140, *ins herz, (into the heart.)* 147, 180. η, 208. θ, 240, 368. κ, 553, 557, *in seinen gedanken, (in his mind.)* λ, 145, 194, 427, 444, 473. ν, 320. ξ, 88, 227, 290, 433. ο, 111, 234. π, 281, 282, 299, 459. ρ, 66, 238, 355. σ, 157, 344. τ, 138, *gab mir ins herz, (inspired me.)* 347, 353. φ, 1. χ, 333, 347. ω, 232, 356. ἐν φρεσὶ, α, 115, 151. β, 363. γ, 76, 132. δ, 739, 843. η, 218, 219. θ, 154. ι, 11, 419. ν, 417. ξ, 82. ο, 325, 444, 485. π, 73. σ, 323, suis sc. υ, 38, 41. φ, 157. ψ, 172. ω, 127, 422, 464. οὐκ αὐτῆς ἐστὶ χερείων οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτε φρένας, οὔτέ τι ἔργα, non ea est inferior nec proportione corporis, nec statura, nec animo, nec operibus artificiosis, Α, 115, inquit Agamemnon de Chryseide; ubi vides quatuor virtutes fœmineas, quarum priores duæ corpus attinent, et sub δέμας simul omnis reliqua pul-

critudo formæ est comprehensa; reliquæ duæ animum bene expolitum: *weder am schönen leibes bau, noch an ansehnlicher statur, noch an geiste und herze, noch an geschicklichkeit in weiblichen verrichtungen, (neither in elegance of form, lofty stature, understanding and heart, nor skill in female occupations.)* ubi ergo φρένες notant φρόνησιν in genere, *den verstand, (the understanding.)* et 362, τί σε φρένας ἵκετο πένθος; qui luctus intravit pectus et cor tuum? sic et Σ, 73. sic, πόνος σὲ φρένας ἀμφιβέβηκε, Ζ, 355, molestia cor tuum undique circumdat. ἔρως ἀμφεκάλυψέ με, Γ, 442, amor occupavit animum meum. sic, αὐτὸν, Ξ, 294, πυκινάς. δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος, Ε, 493, hæc oratio momordit animum ejus. ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας, circumvertit animum ejus, Ζ, 61. Γλαύκῳ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, Ζ, 234, animum ejus extulit in altum, magnanimum fecit pectus ejus, ut pretio armorum nihil moveretur. sic Ρ, 470, τίς θεός σοι ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς; quis deus tibi tantopere extulit et elatum fecit nobilem animum tuum? priore loco sine dubio notatur φρόνημά τι ἐξαίρετον, eximium: posteriore loco posset quidem in deteriori sensu accipi, abstulit tibi mentem bonam; sed præstat tamen, pro contextu, in bono illo sensu explicare, nam Automedon ibi nimis erat animosus et fortis. si vero contendas, in pejus etiam priore loco accipiendum esse, nihil tamen durius in se habet, quam, Jupiter abstulit ei sensum illum, quo posset Glaucus pretium armorum suorum nimium putare. in malo tamen sensu est, Ι, 377, ἐκ γάρ οἱ φρένας εἵλετο Ζεὺς, ubi loquitur Achilles de Agamemnone, iratus; et id dicit, Jovem fecisse, ut rex nimis esset superbus, et sensuum communium expers, qui se tantum respexerit, non vero publicam utilitatem. en ergo tamen elationem animi. sic et de nimia confidentia Trojanorum, νήπιοι, ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη, Σ, 311. sic rex ipse de se, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, respectu Achillis, quem superbe habuerat. non ergo simpliciter φρενῶν ἐξαίρεσις intelligi debet. τὸν δ' Ἄτη φρένας εἷλε, Π, 805, hunc error mentis occupavit et abripuit, quod attinet cor ejus. Ἕκτορα δὲ αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας, Hectorem gravis dolor arctavit quod attinet pectus ejus, Θ, 124, sequente genitivo rei de qua dolebat, omisso ἕνεκα: *eine schwere betrübniss machete ihn beklemmet ums herz, (subduing grief oppressed his heart.)* sic et 316. et Ρ, 83, Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας, ubi addita præpositio, circa pectus nigrum, i. e. in occulto situm, simulque h. l. apto epitheto ob tristitiam. et 499, ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφὶ μελαίνας, robore implebatur circa pectus. et 573, τοίου μιν θάρσους πλῆσεν φρένας ἀμφὶ μελαίνας, tali fiducia eum implevit circa pectus: nisi ὑφὲν ubique legendum, ἀμφιμελαίνας, circacontectum: nam id epitheton simpliciter notat τὴν ἐν βάθει θέσιν τοῦ τῶν φρενῶν σπλάγχνου. ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο, ut facile persuadere possint magno cordi Achillis, Ι, 184. et 510, τιμὴ ἐπιγνάμπτει φρένας ἐσθλῶν, reverentia flectit cor nobilium. σίτου τε γλυκεροῦ περιαιρεῖ φρένας αὐτοῦ, Λ, 89, cibi dulcis desiderium circumoccupat cor ejus, i. e. intestina et appetitum. ut ergo generalior notio appareat. ἡνίοχος ἐξεπλήγη φρένας ἃς πάρος εἶχεν, obstupefactus est quod attinet sensus quos alias habebat, *er kam ganz ausser sich, (he became quite beside himself,)* Ν, 394, Π, 403, quod alibi dixit ἐθέλχθη: et fortasse huc nonnunquam respicit τὸ, ἐκπαγλότατος, i. e. ὁ κατὰ χόλον ἤ τι ἕτερον πάθος σφοδρὸν, ἐκπληγεὶς τὰς φρένας, excussus ex mentis constantia. νῦν δὲ σοῦ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες, nunc vero tuam damnem omnino mentem et sententiam, quale locutus es, Ξ, 95. Ρ, 173. εἰ δή ῥα τότε ἔβλαπτεν φρένας ἡμετέρας Ζεὺς, si sane tunc lædebat mentes nostras et sensus Jupiter, Ο, 724, hinc postea factus ὁ βλαψίφρων et ὁ φρενοβλαβὴς, in sensu passivo. ὁ τῆς (κόρης ἕνεκα, puellæ illius causa) ἀχέων, φρένας ἔφθιεν, mœrens, præcordiis contabescebat, Σ, 446, *fras sich das herz ab, (he pined away.)* παρέπεισεν ἀδελφοῦ, in aliud suadendo avertit animum fratris, Η, 120. Ν, 788. Ζεῦ, φασί σε περιεῖναι ἄλλων φρένας, dicunt te superare alios et præstantiorem consiliis, Ν, 631. sic et de Glauco, ἐφάμην σὲ περιεῖναι, existimabam certe, te præstare aliis corde et sensu recto, Ρ, 171, coll. 173. ὀδύναι τείρουσί μιν κατὰ φρένας, Ο, 61, ubi vides præpositionem in talibus subintelligendam: et anima est quæ sentit dolores, non corpus. τῷ δὲ ἄφρονι ἔπειθε φρένας, persuasit huic imprudenti, animo ejus, Δ, 104. φρένας ἠλὲ, corde et sensu stulte, Ο, 128. ἠλεὲ, β, 243. ἐξώλεσαν δή σοι θεοὶ φρένας, perdiderunt certe tibi dii pectus et consilium bonum, Η, 360. Μ, 234. i. e. ἀπόλωλέ σοι τὸ φρονεῖν, εἰ ταῦτα μὴ παίζων ἀλλὰ σπουδάζων λέγεις, si talia serio loqueris. ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο ἔπειθε, non persuasit id cordi ejus, α, 42. ἐσθλὰς δῶκεν αὐτῇ Ἀθήνη, ingenium solers et præstans, β, 117. η, 111. πόσιν (maritum) οὔ τινος δευόμενον (nulli secundum) οὔτε φρένας οὔτε τι εἶδος, neque quod animum neque ullo modo quod formam attinet. οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσιν ἀνδράσιν, οὔτε φυὴν, οὔτε φρένας, θ, 168, non omnibus hominibus dat deus omnia amabilia simul, neque figuram et staturam corporis, nec pectoris bona, *verstand, geist, (mind, understanding.)* et 541, ἄχος ἀμφιβέβηκέν μιν, occupavit eum quod attinet cor. et 559, αὐταὶ (νῆες, naves Phæacum per se) ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν, sciunt cogitationes et consilia hominum, *die gesinnungen, den willen, (the sentiments, the mind.)* ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος, postquam eum totum occupavit vinum quod attinet mentem, ι, 362, i. e. ἐπεὶ ἐμεθύσθη, et conf. οἶνος. et 454, δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ, superans sensus meos vino; inquit Cyclops jam sobrius de Ulysse. φρένας ἔνδον ἐΐσας, sensus in corde rectos et politos, λ, 336, *das richtige und verständige*

herz in ihm, (just and rational sentiments in his heart.) sic ξ, 178. σ, 248. ἵνα ἐμὰς ἠπεροπεύσῃς, ut meum cor deciperes, ν, 327. sic, ἃ ἠπεροπεύει γυναῖξι, ο, 420. ἀγητὸν, admirabilem mente, ξ, 177. ἐκπεπαταγμένος, excussus ex mente et sensu bono, σ, 326. et 330, οἶνός σε ἔχει φρένας, *der wein hat sich deines verstandes bemächtiget, du bist besoffen, (the wine has overpowered thy reason, thou art intoxicated.)* sic et 390. βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, gravatum me vino in mente, τ, 122. πινυτή σοι ἵκει φρένας, prudentia venit tibi in pectus, υ, 228. ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ, postquam præcordia et mentem læsit vino, *nachdem er sich betrunken, (after he had drunk to intoxication,)* φ, 297, coll. 301, φρεσὶν ᾗσιν ἀασθείς. πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη, ψ, 14. ἔνδον ἰάνθης, tu in corde tuo lætatus fuisses, ω, 381.

φρήτρη, ης. ἡ. (Πάω) ionice pro ἡ φρατρία, quod et ad etymon propius accedit, nam est a πατὴρ, quasi πατρία, verso π in φ ut in multis aliis vocibus. Populus Atheniensis divisus olim erat in quatuor φυλὰς, tribus, *in vier grosse abtheilungen, (into four great divisions:)* quæque φυλὴ vel quodque φῦλον iterum dividebatur in tres φρήτρας vel φρατρίας, quarum fundamentum in genere erat ἡ συγγένεια: denique φρατρία quævis divisa erat in γένη τριάκοντα, *in dreissig geschlechte, (into thirty families,)* quorum fundamentum arctior erat cognatio. unde dicebantur οἱ γεννῆται, i. e. οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. ut ergo in omni populo Atheniensi, si cives spectes ingenuos, fuerint 360 familiæ honestæ antiquæ. Sed apud poëtam in genere hoc nomen notat, partem populi vel exercitus, respectu ad cognationem habito, ut populares et noti inter se congregentur. κρῖνε ἄνδρας (divide copias) κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, B, 362, i. e. κατά τινα τμήματα φυλετικὰ καὶ συγγενικά. suadet ibi Nestor, ut rex dividat exercitum istum ingentem, primum secundum φυλὰς, deinde quamque φυλὴν in plures φρήτρας, et cuique φρήτρῃ præficiatur suus dux et testis virtutis; simulque ut cognati isti se promtius juvent invicem, et in pugnando strenue alter alterum revereatur. cæterum hinc sunt οἱ φράτορες, et ionice φρήτορες, i. e. συγγενεῖς καὶ συμφυλέται. τὸ φράτριον erat locus Athenis, in quem conveniebatur ab eadem φράτρῃ: unde est φρατριάζειν et πατριάζειν, i. e. εἰς τὸ αὐτὸ συνιέναι. pro φράτωρ dicebatur et ὁ φρήτηρ, ιος. vides ergo simul originem Romani *frater*; et confinitatem Germanici *vater*, *(father.)*

φρὶξ, ικός. ἡ. (Θέρω) prima maris undulatio, vento exoriente; ἡ πρώτη ἠρεμαία κατὰ θαλάσσης ἐπίπνοια, ὑφ' ἧς ὁ πόντος γαληνότερον σαλευόμενος μελαίνεται. est ergo προοίμιον κύματος. deinde ponitur de horrore cutis, et erectione quasi pilorum, *wenn einem die haut schaudert, (shuddering.)* est a θρὶξ, mutatione Æolica primæ consonæ: et ob eam causam τὸ χ in obliquis locum non habet. pilis enim quasi vestitur mare in ista prima μελανίᾳ πόντου ὅτε ἄνεμος χεύεται νέον ὀρνύμενος: et nomen datum huic rei ab similitudine aliqua. οἵη Ζεφύροιο νέον ὀρνυμένου φρὶξ ἐχεύατο ἐπὶ πόντον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς, H, 63, 64, ubi simul est definitio φρικὸς, quæ superfundi solet ponto, recens oriente flamine. et huic ἀπεικάζει h. l. τὰς τάξεις (ordines militum densos) καθημένας ἐνόπλους, ut galeæ nigræ, leniter a sedentibus et colloquentibus motæ, viderentur esse tales φρίκες maris, nondum spumantis et in altum erecti, sed ἠρέμα μελαινομένου καὶ ὑποφρίσσοντος, coll. 62. μέλαιναν φρῖχ' (φρῖκα) ὑπαΐξει ἰχθὺς, Φ, 126, ubi φρὶξ est ipsa maris vel aquæ superficies leniter mota. ὑπὸ φρικὸς ἀναπάλλεται ἰχθὺς, Ψ, 692, eodem significatu. μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς, δ, 402, de Proteo, ex mari prodeunte, qui primum conspicitur sub unda a leni vento mota, antequam totus egrediatur: ὡς οἷα νέφει τινὶ καλυπτόμενος ἐν ἀγκάλῃ κύματος. ab accusativo alibi fit novus nominativus, ἡ φρίκη, ut apud Eurip. Troad. 183. Vide sub νέος aliquanto ante medium.

φρίσσω, f. ξω. (Θέρω) horreo, partibus quibusdam erectis superne. proprie est vox θαλασσεία, et notat motum maris incipientem. deinde ponitur metaphorice de corpore, quando præ metu aut alio adfectu horret, e. c. ἔφριξα ἔρωτι, περιχαρὴς δὲ ἀνεπτόμην, subsilii. etiam de aliis rebus, e. c. de agro qui φρίσσει aristis, de exercitu armato qui φρίσσει hastis erectis, etc. cæterum circumlocutio τοῦ φρίσσειν in corpore humano præ timore, est Ω, 358, seqq. σῦς (aper) φρίσσει νῶτον ὕπερθεν, erectis in tergo setis horret, N, 473. quod et alia constructione dicitur, σῦς, φρίξας εὖ λοφιὴν, τ, 446, erigens bene setas cervicales; ut notet ὄρθωσιν τριχῶν. ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι, sc. ἀσταχύεσσιν, quando horrent arva stantibus segetibus, Ψ, 599. ἔφριξεν δὲ μάχη ἐγχείαις, N, 339, nam φρίσσειν est, μετὰ πυκνώσεως ὀρθοῦσθαι: et sic φρίσσουσιν ἐν παρατάξει πολέμου τὰ δόρατα ἐν ληΐῳ στάχυες, ἐν σώματι τρίχες, ὧν ἐστι καὶ ἡ τοῦ κάπρου λοφιά. φρίσσει γὰρ ὁ κάπρος τῇ λοφιᾷ, ὡς ἀκάνθαις ἐχῖνος, καὶ λέων χαίτῃ, καὶ θάλασσα κύμασι. sic l. c. de μάχῃ quasi de corpore aliquo loquitur poëta. φάλαγγες πυκιναὶ, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, Δ, 282, ubi particip. præt. m. ad sola ἔγχεα pertinet, utpote quæ ὀρθούμενα superne exstant: et ad σάκεσι aliud verbum est subintelligendum, e. c. πεφραγμέναι. id ergo dicit: ὀρθὰ ἔχουσαι τὰ ἔγχεα πρὸ τῆς συμβολῆς, erectas habentes hastas ante conflictum. sic H, 62, στίχες εἵατο (sedebant) πυκναὶ, ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. οἵτε σὲ, ὡς λέοντα αἶγες, Λ, 383, qui te horrent et metuunt, ut leonem capræ. πάντες δέ με πεφρίκασιν, Ω, 775, omnes me horrent, inquit Helena de Trojanis: δειλιῶσιν ὡς ἐλίθριαν, ἐρρίγασι καὶ στυγοῦσι, cum odio et horrore intuentur me: unde et ipsa alibi dicitur ῥιγεδανὴ καὶ στυγερή. ut ergo h. l. φρίσσειν τινὰ sit, cum invidia et horrore intueri quem, ut causam magni mali. conf. Jacobi ii. 19.

φρονέω, f. νήσω. (Φέρω) sentio, *ich bin gesinnet, (I intend,)* cogito, *ich gedenke, (I think;)* conor, *ich trachte, habe zur absicht, (I intend, design.)* et cognatio est aliqua cum προνοέω, quod confer: proxime tamen ab ἡ φρὴν descendit. φρονέω δὲ, διακρινθῆναι ἤδη Τρῶας καὶ Ἀργείους, Γ, 98, propositum ergo mihi est, ut dirimantur jam isti belligerantes. τὸν μῦθον ἀποειπεῖν, ἧπερ δὴ φρονέω, I, 310, eum sermonem enuntiare, quemadmodum sentio et in animo re vera habeo. et 604, φρονέω δὲ, τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, conor et animus meus eo tendit, ut honorer Jovis fato, *mein sinn ist darauf gesetzet, dass ich möge durch die schickung Gottes für ehrenwerth erklaret seyn, (my mind is intent on attaining honour by the blessing of God:)* dum nimirum, absente me et non una pugnante, mala eveniunt Græcis: id unum studeo ut fiat. γιγνώσκω, φρονέω: τάγε δὴ φρονέοντι κελεύεις, agnosco, eademque sentio: ista sane conantem et cogitantem jubes, π, 136. ρ, 193, 281, *ich dachte schon eben so, und also kömmt dein befehl meinem sinne bey, (I was of the same opinion, and therefore thy order coincided with my sentiments.)* duobus prioribus locis est pro φρονέοντι, νοέοντι, quod notat idem: in mente et animo habenti. τὰ γὰρ φρονέεις ἅτε ἐγὼ, Δ, 361, eadem sentis quæ ego; eadem tibi proposita habes. αὔδα, ὅ,τι φρονέεις, eloquere, quodcunque in animo habes, Ξ, 195. Σ, 426. ε, 89, quodcunque cupis, *sage was dir am herzen lieget, (say what is nearest to thy heart.)* οὐ τόσον μένος λέοντος, ὅσον Πάνθου υἷες φρονέουσι, non leonis impetus est tantus, quantum hi in pectore habent et meditantur, P, 23, ubi alii legunt φορέουσι, i. e. ἔχουσι, coll. 20, 21. κακὰ φρονέουσιν ἀλλήλοις, hostili animo sunt invicem, X, 264, sc. lupi contra agnos. πολλοὶ δὲ κακὰ, nam multi mala cogitant, ρ, 596. οἵτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι, σ, 167, *welche wohl gut reden, aber böse denken, (who speak well, but think ill.)* οἱ δ' ἰθὺς ἐφρόνεον, N, 135, nam hi recta irruere in hostem cupiebant; et notat τὸ ἐπιθυμεῖσθαι εἰς τὴν ἀντιπρόσωπον μάχην, εἰς ἰθὺ καὶ ἀντικρὺ μάχεσθαι. sic et M, 124. φρόνεον δὲ μάλιστα, αὐτὸν ἐρύειν πρὸς ἄστυ, P, 286, conabantur maxime, trahere eum mortuum ad urbem. εἴ κέν σοι κείνη γε φίλα φρονέῃσι (cum syllaba paragogica) ἐνὶ θύμῳ, si sane tibi illa quidem bene velit in animo, ζ, 313. η, 75. et 74. οἷσίν τ' εὖ φρονέῃσι, καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει, et quibus bene cupiat, etiam viris lites dirimit, sc. regina Phæacum: et sensus est, οἷς ἂν ἀνδράσι εὖ φρονέοι, τούτοις λύει τὰ νείκεα, nam judicem alias non agit, nisi inter tales, quibus utrisque est amica, reliquos permittit judici ordinario; et est tam sapiens, ut ejus sententia pronuntiata statim justa appareat utrique parti litiganti. si igitur capitur pro arbitra, δικαστικῶς λύει τὰ νείκεα amice et ex benevolentia. alii minus bene legunt, ᾗσι τ' ἐϋφροσύνῃσι, i. e. ἰδίαις φρονήσεσι: alii, ᾗσι τ' εὖ φρονέῃσι καὶ ἀνδράσι, i. e. αἷς γυναιξὶ φιληδεῖ καὶ οἷς ἀνδράσι προσέχει, ταύταις καὶ τούτοις λύει τὰ νείκεα, ut inter uxores et maritos arbitram agat. κακὰ φρονέων, mala cogitans, *böses ihm sinne habend, (having evil intentions,)* H, 70. M, 67. Π, 373, 783. υ, 5. κακὸν, X, 320. ὀλοὰ, Π, 701. φίλα, Δ, 219. E, 116. α, 307, hinc est φιλοφρονεῖν. ἀγαθὰ, Ψ, 305. α, 43. εὖ, vide εὐφρονέω. μέγα, Λ, 296. N, 156. X, 21, *was grosses im sinne habend, (planning some great design.)* τὰ φρονέων, *in der absicht, (with that design,)* E, 564. Θ, 430. I, 489. K, 491. O, 603. P, 225. Ψ, 545. α, 118. ω, 240. τά τε φρονέων ἅτε ἐγώ περ, inquit Alcinous de sponso filiæ suæ, η, 312, *und von solcher gesinnung wie ich bin, (and of the same disposition as myself:)* ut doceat poëta, debere soceros et generos unius esse animi et indolis. ἄλλα, χ, 51, quod est longe aliud, quam compositum verbum ἀλλοφρονεῖν. sic multa, prout composite vel divisim dicuntur, multum differunt. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι, Ψ, 343, sed, O care, cogitans cautus esto; nam εἶναι est pro imperativo. ὧδε δέ οἱ φρονέοντι, sic autem ei cogitanti, N, 458. Ξ, 23. Π, 652. κ, 153. ο, 204. σ, 92. χ, 338. ω, 238. ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι, Π, 715. ὡς ἄρα, ε, 474. ζ, 145, coll. 141. ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι, ι, 445, me varia cogitante et proposita mihi habente; conf. πυκνά. κρυπτάδια φρονέοντα, in mente agitantem clandestina, A, 542. αὐτὸν φρονέοντα ἀνὰ θυμὸν τὰ, B, 36. ἀγαθὰ, Z, 162, bona mente præditum, *der gute maximen heget, (who cherishes good principles.)* αὐτὸν, τὰ φρονέοντα ἀνὰ θυμὸν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν, Σ, 4, eum, reputantem in animo ea, quæ et re vera jam facta erant, *der das besorgete, daran dachte, (who was revolving it in his mind, considering it.)* ἐμὲ τὸν δύστηνον, ἔτι φρονέοντα, ἐλέαιρε, inquit Priamus ad Hectorem, X, 59, mei infelicis, jam cogitantis ea quæ fieri tibi possunt, miserere, *erbarme dich meiner, der ich so unglücklich bin, und schon mir vorstelle was dir begegnen kann, (take pity on me who am so wretched and have already some foreboding of what may befal thee:)* et hic locus lucem suam accipit ex loco citato ex Σ, 4. alii explicant per, ἔτι ζῶντά με, nam si mortuus essem, tua misericordia non indigerem. alii ἀστειότητά τινα deprehendunt, quasi dicat senex, non multum abesse ut mens moveatur sibi præ luctu, et tunc misericordiam sibi non profuturam, utpote non sentienti eam præ amentia. sed nostra explicatio est simplicissima. μέγα φρονέοντες, magno animo, magno proposito, Θ, 549. Π, 258. οἱ μὲν τὰ, illi quidem his animis, hoc proposito, spectantes talia, O, 703. παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες, Σ, 567, tenera cogitantes, nullam animi molestiam sentientes adhuc. οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητὺν, ξ, 82, de procis, non vindictam reputantes animo, neque misericordiam. οἵδε, κακὰ, σ, 231, *diese, vom bösen sinne, (these, being people of bad disposition.* ἐφημέριοι, φ, 85, *die ihr nur auf einen tag denket, (who think only of to-day,)* τὸ παρὸν μόνον

καὶ παραυτίκα σκοπούμενοι, πρόνοιαν τοῦ μέλλοντος ἢ τοῦ ἀπόντος μὴ τιθέμενοι: imo ut nos dicimus, *die ihr nur immer auf einen fleck sehet, nur ein fach im kopfe habet, (who look only at one point, who have but one idea in your head.)* χόλος οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων, I, 550, ira intumescere facit in pectore animum cordatissimorum. sic, πάρφασις (suasio) ἥτε ἔκλεψε νόον, quæ furtim subit mentem prudentissimorum, Ξ, 217. τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε, discordes ambo, N, 345. τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ ἦλθον, ista enim in animo habens et ipsa ivi huc, H, 34. ἶσον ἐμοὶ, idem mecum spectans, O, 50, inquit Jupiter ad Junonem; *mit mir eines sinnes, (having the same views as myself.)* ἀγαθὰ, bene cupiens tibi, Ω, 173. τὰ ἀνὰ θυμὸν, β, 116, eadem proposita sibi habens et cogitans. φίλα αὐτῷ, η, 42. κακὰ ἐν θυμῷ φρονέουσα, κ, 317. μηδὲ θεοῖς ἔθελε ἶσα φρονεῖν, ne sis pari cum diis animo, *lass dir nicht dünken du seyest den göttern gleich, (imagine not that thou art equal to the gods,)* E, 441. ἄριστοι μάχεσθαί τε φρονέειν τε, vos, O Hector et Ænea, præstantissimi estis et ad pugnandum et ad consulendum, Z, 79, *zu fechten und zum vorsorgen mit wolwollendem rathe, (both in the fight and in suggesting good counsel.)* ponitur et de feris bestiis: de leone, κακὰ φρονέων, K, 486, *er ists böse willens, (he has evil designs.)* de leonibus, μέγα φρονέοντι, Π, 758, nam est μεγαλόφρων ὁ λέων: sicut et ὁ ταῦρος dicitur μεγάθυμος. eadem verba de duobus apris, Λ, 325. apud recentiores κακὸν φρονεῖν notat μωραίνειν, desipere: sed apud poëtam est ὁ κακόφρων, *übelgesinnet, (evil-minded.)* φρόνησις, si jungitur fortitudini, absolvit heroëm: hinc 'Αθήνη adscendit currum Diomedis; et Ulysses et Diomedes una eunt. Sophocles dixit: δεινὸν τὸ φρονεῖν, ἵνα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι, i. e. δεινόν ἐστι προειδέναι τὸ μέλλον, ἵνα μὴ λυσιτελεῖ τῷ προειδότι: id πραγματικῶς docet poëta μ, 295, ubi prævidebat Ulysses mala sociis suis instantia, nec tamen lucrabatur quidquam hac sua prævisione. cæterum notio recentiorum in hoc verbo magis spectat prudentiam; antiquiorum vero, consilium, *die absicht, die gesinnung, (intention, design.)* τὸ φρόνημα notat et superbiam aliquam, e. c. apud Platonem in Lys. οἱ καλοὶ, ἐάν τις αὐτοὺς ἐπαινῇ καὶ αὔξῃ, (extollat) φρονήματος ἐμπίπλανται καὶ μεγαλαυχίας, *sie dünken sich viel, (they think highly of themselves.)*

φρόνις, ιος. ἡ. (Φέρω) sensus, sententia; prudentia. *verstand, gedanken voll klugheit, (understanding, thoughts full of prudence.)* περίοιδε ἄλλων ὁ Νέστωρ δίκας καὶ φρόνιν, γ, 244, novit plus quam alii jura moresque, et prudentes cogitationes: *er weiss besser als andre, was seyn muss, und wie der sinn der menschen ist, (he knows better than others what is right, and surpasses them in prudence.)* nam et hoc nomen magis ad inclinationes et destinata animi referri debet quam ad sapientiam. cæterum est per syncopen ex ἡ φρόνησις. ἦλθε μετ' 'Αργείους, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλὴν, δ, 258, ivit ad Argivos, et deportavit ad eos multum consilii et propositi: nam sermo est de Ulysse, qui explorator ierat sub mendici habitu Trojam, atque ibi Helenam occulto sermone aliter sentire fecerat, consilia Trojanorum ex ea didicerat, murum et portarum altitudinem per occasionem mensus erat, ut deinde equus ille ligneus altior portis ædificaretur: multum ergo ex his omnibus consilii et propositi capiendi reportabat; nam κατὰ pertinet ad verbum. confer de hoc Ulyssis facto exploratorio Eurip. Rhes. 501—509.

φυγὴ, ῆς. ἡ. (Φέβω) fuga, evitatio, devitatio. φυγῇ ἐπὶ νῆας ἐκίαθον, celeri fuga ad naves veniebant, κ, 117. οὐδέ τις ἀλκὴ γίγνεται οὐδὲ φυγὴ, χ, 306, neque ulla fortitudo exsistit illis neque effugium; et sermo est de aviculis, exagitatis ab accipitribus. φύγαδε ἔτραπεν ἵππους, convertebat equos ad fugiendum, Θ, 157, sc. Nestor, invito Diomede. sic et 257. Π, 657, ubi deest ἵππους. ὁ μὲν φύγαδε αὖτις ὑποστρέψας, ad fugam circumvertens se, Λ, 446. ἄλλοι φύγαδε ἐμνώοντο ἕκαστος, Π, 697, pro, φυγῆς ἐμέμνηντο: nisi potius subintelligitur alius genitivus, e. c. δρόμου, nam φύγαδε est εἰς φυγήν. cæterum hic accusativus φύγα, est quasi a nominativo ἡ φὺξ, υγὸς, unde et ἡ φύξις, ιος, in usu est: vel est mutatio Ionica, sicut iidem dicunt σκέπα pro σκέπην, κρόκα pro κρόκην, et οἴκαδε pro οἰκόνδε.

φυγοπτόλεμος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) qui pugnam vitat. alibi dicitur φύξηλις. οὐκ ἀποφώλιος ἦα οὐδὲ φυγοπτόλεμος, ξ, 213.

φύζα, ης. ἡ. (Φέβω) fuga trepida, trepidatio magna, animi ad fugiendum dispositio; terror. 'Αχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη, Achæos habebat ingens trepidatio et terror, fugæ gelidæ socia, I, 2, ubi notat τὴν ἔκπληξιν, quæ facile degeneret in fugam apertam: ἐκπλαγεὶς γάρ τις εἶτα φεύγει τὸ φρικτόν. vides ergo ibi differentiam: ut φύζα sit in animo, φόβος in pedibus ipsis. ex priori sequitur alterum plerumque. alias ἡ φύζα in genere est ἡ μετὰ δέους φυγή. φόνον καὶ φύζαν 'Αχαιῶν δερκομένου, intuentis cædem et fugam eorum, Ξ, 140. ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας, imbellem fugam timidam injiciens, O, 62, 366, nam et terrores sæpe sunt divinitus. τὼ δ' ἐπιοσσομένω θανάτον καὶ φύζαν ἑταίρων, P, 381, intuentes ambo. ἐνέβαλε Ζεὺς φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν, ξ, 269. ρ, 438. cave scribas φῦζα cum circumflexo, υ enim ob solam duplicem, ζ, longum est in metro.

φυζανικὸς, ἡ, ὸν. (Φέβω) fugax, facile exterrendus. φυζανικαῖς ἐλάφοις, N, 102, est commune epitheton cervarum, διὰ τὸ ἑτοίμους αὐτὰς εἶναι εἰς φύζαν.

φύζω et φυζέω, f. ήσω. (Φέβω) ionice pro φύγω vel φεύγω, fugio: sic tamen, ut trepidam

fugam notet. τῇ οἵγε προχέοντο πεφυζότες, per syncopen pro πεφυζηκότες, ea via quidam profundebantur trepidam in fugam versi, Φ, 6. et 528, ὑπὸ αὐτοῦ Τρῶες κλονέοντο πεφυζότες, ab eo perturbabantur et agebantur trepidam fugam facientes. et 532, εἰσόκε ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες, donec venerint et ingressi fuerint urbem. sic Χ, 1.

φυὴ, ῆς. ἡ. (Φύω) statura, *der wuchs des leibes, (the stature,)* ἡ ἀναδρομὴ τοῦ σώματος, statura bene elata in crescendo. sicut τὸ δέμας est, habitudo corporis, et apta membrorum pro portione singulorum ædificatio. potest aliquis laudari κατὰ δέμας, cui tamen non inest φυὴ, uti et nec εἶδος, quod posterius vultum formosum et faciem decoram proprie notat, *das gesicht, (the face.)* φυὴ tamen et in genere, structuram in crescendo, *die bildung des wuchses, (the shape,)* notat, unde quis dicitur εὐφυὴς, *wolgewachsen, (well proportioned.)* hinc apud Theocr. Id. 22, 160, laudantur κόραι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο, neque forma corporis postponendæ ullis, neque animi indole. notat et nativitatem: unde Anacreon, 53, 29, φυὴν τοῦ ῥόδου narrat. sed apud recentiores etiam indolem animi notat, et ingenium, et naturæ dona ad intelligendum: quæ tamen notio Homerica non est; apud eum enim de solo corpore, ejusque statura vel figura, ponitur. οὐκ αὐτῆς ἐστὶ χερείων, οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τι ἔργα, inquit rex de Chryseide, comparans eam cum Clytæmnestra, Α, 115, non ea est deterior, nec habitudine, et proportione membrorum, non statura, non etiam ingenio, nec operibus faciendis. et Calypso, comparans se cum Penelope, dicit, ε, 212, οὐ κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι, οὐ δέμας, οὔτε φυὴν, *nicht was den bau noch was den wuchs des leibes betrift, (I am not inferior to her either in figure or stature.)* Νέστορι εἶδός τε (κατὰ), μέγεθός τε, φυήν τ', ἄγχιστα ἐῴκει, Β, 58, Nestori similis quam maxime erat quod attinet vultum et magnitudinem et staturam; ubi μέγεθος sine dubio ad membrorum plenam et amplam figuram respicit, φυὴ vero est staturæ in altum designatio. ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην, καὶ μήδεα πυκνὰ, utriusque eorum staturam et figuram corporis, et consilia prudentia agnovi, Γ, 208, ubi notat τὴν κατὰ σῶμα ὑπεροχὴν καὶ γεραρότητα. οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος, qui etiam spectabant admirabundi egregiam staturam et venerabilem vultum ejus, Χ, 370. κούρῃ ἀθανάταις φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη, ζ, 16, de Nausicaa. et de eadem, 152, Ἀρτέμιδί σε ἐγὼ, εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τε, ἄγχιστα ἐΐσκω, Dianæ ego te assimilo, forma et magnitudine et statura: nisi existimes, φυὴν et esse τὴν ἐκ πάντων τῶν μελῶν ἀναλογίαν, ὃ δὴ κάλλους ἐστὶν ἴδιον. οὐ γὰρ ἔγωγε ἀθανάτοισιν ἔοικα οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσι, η, 210, neque corporis structura neque statura; nam deorum habitus corporis est augustior humano. φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστι, μηρούς τε κνήμας τε, καὶ χεῖρας, αὐχένα τε στιβαρὸν, μέγα τε σθένος, οὐδέ τι ἥβης δεύεται, θ, 134, ubi φυὴ in genere, *den wuchs der gliedmassen, (the proportions,)* denotat, cujus species enumerantur aliquot. et 168, οὐ θεοὶ πᾶσιν χαρίεντα διδοῦσιν, οὔτε φυὴν, οὔτ' ἄρ φρένας, non dii omnibus dant amabilia munera, neque corporis figuram, neque intelligentiam; coll. 169, ubi hoc generale nomen permutatur cum æquivalente generali, εἶδος, *äusseres ansehen, (the look;)* et 170, μορφὴ, forma corporis. vides igitur, vel generalius hanc vocem notare omnem corporis externam aptam figuram; vel specialius staturam proceram et heroicam. Vide sub δέμας.

φυκιόεις, εσσα, εν. (Φύω) ejusmodi herba, quæ τὸ φύκιον dicitur, oppletus. θινὶ ἐπὶ φυκιόεντι, in littore alga oppleto, Ψ, 693. φυκιόεντα λῆδα, Theocr. Id. 21, 10.

φῦκος, εος. τό. (Φύω) est εἶδός τι μνίου καὶ βρύου, species algæ; vel et genus, omnes marinas plantas et frutices, in fundo maris nascentes, designans. unde a recentioribus et illa species dicta est φῦκος, qua ad inficiendum utebantur tinctores, aut colorem ementientes. est a φύω, et notat in genere, *ein gewächse unter dem wasser, (a submarine plant.)* πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν, sc. ἄνεμοι, multum germinis illius marini extra mare ad littus ejecerunt, Ι, 7, multum algæ. dicitur et τὸ φύκιον, ου.

φυκτὸς, ή, όν. (Φείβω) quod effugi potest. μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται, ne sane naves capiant et destruant igne et quasi interficiant, et fiant res jam non evitandæ, i. e. ut deinde nos mortem effugere nequeamus, sed omnes sine effugio pereamus, Π, 128. qui versus in proverbium abiit. sic, καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, (cognoverunt Mars et Venus, vinculis circumdati) ὅτι οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται, quod adsint res jam non effugiendæ, θ, 299. sic et miles, frigore nocturno deprehensus nudus, inquit, νῦν δ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται, ξ, 489, nunc adsunt res non effugiendæ, sed pereundum mihi est omnino. ergo ἐπὶ ἀφύκτων κακῶν hæc verba ponuntur, de malis non evitandis.

φυλακή, ῆς. ἡ. (Πέλω) vigilia, excubiæ; proprie quæ ad portas habentur. in genere, observatio, custodia ne quid pereat. φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος, Η, 371. Σ, 299, excubiarum mementote, et vigilate quisque; inquit Hector ad suos, in castris nocturnis. Τρῶες φυλακὰς ἔχον, in excubiis erant, Ι, 1. et 467, οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, succedentes sibi invicem, excubias agebant. φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω, Θ, 521, custodia portarum et murorum aliqua perpetua sit; coll. 522. μὴ φυλακῆς ἐπιπάγχυ λάθωνται, ne vigiliarum omnino obliviscantur vigiles nostri dispositi, Κ, 99, hinc volunt principes obire per stationes, easque invisere. et 408, πῶς δὲ αἱ τῶν ἄλλων φυλακαί τε καὶ εὐναί; et 416, φυλακαὶ δ' ἃς εἴρεαι, excubiæ, de quibus interrogas. ex Euripidis Rhes. videtur apparere, quinque vicissi-

tudines excubiarum nocturnarum fuisse, vide 543, 562. et ibi sermo de castris Trojanis. notio carceris est recentiorum.

φύλακος, ου. ὁ. (Πέλω) vigil, excubitor. idem qui ὁ φύλαξ, et ab ejus genitivo ortum novum nomen. οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, non enim sane excubitores falleret, Ω, 566. Aristarchus hoc nomen scribi jubet ὁ φυλακὸς, οῦ.

φυλακτὴρ, ῆρος. ὁ. (Πέλω) idem. φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι λεξάσθων (cubanto) παρὰ τάφρον τείχεος ἐκτὸς, I, 66. et 80, φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐξεσσεύοντο, properabant e castris in stationem suam. περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο, circa cœnas parandas sibi occupati fuerant excubitores, Ω, 444. et 445, τοῖς ἐπέχευεν Ἀργειφόντης ὕπνον πᾶσιν, Mercurius superfudit iis somnum, i. e. dormiebant vigiles, portis clausis, intra castra, quia nullum in propinquo videbatur esse periculum: quod poëtice dictum est, pro, Achilles jusserat, ut dissimularent se videre intrantem in castra Priamum; et Mercurius ipse erat ductor ordinum, missus ab Achille ad introducendum tuto regem. cæterum iidem dicuntur ὀπτῆρες, et σκοποί.

φύλαξ, ακος. ὁ. (Πέλω) vigil, excubitor. φυλάκων ἡγεμόνες ἑπτὰ, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ κοῦροι, I, 85. et 473, λαθὼν φύλακας ἄνδρας, fallens excubitores. ἐλθεῖν (ire) ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ad vigilum sacrum agmen, K, 56, conf. τέλος. et 58, σημαίνει φυλάκεσσι, imperat stationi vigilum, *hat das commando auf der wache, (has the command of the watch.)* et 127, πρὸ πυλάων ἐν φυλάκεσσι, ubi etymon est indicatum tecte. et 180, ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο, οὐδὲ μὲν εὕδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον: nam ibi rex ipse cum principibus quibusdam circumibat stationes excubiarum nocturnas. et 97, δεῦρο, ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, age, ad excubitores abeamus, *lasset uns die wachen visitiren, (let us go the round of the sentries.)*

φυλάσσω, f. άξω. (Πέλω) custodio, tueor. excubo, vigilias ago. observo attente. proprie est, portas urbis observo et custodio, ne hostis irruat; nam est ab ἡ πύλη. deinde transfertur ad notiones generaliores. *ich behüte, bewache, beachte, (I guard, watch, take care of.)* σοὶ ἐγὼ παρίσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω, inquit Minerva ad Diomedem, E, 809. et ad Ulyssem, ν, 301. ἐγὼ Θεός εἰμι, διαμπερὲς ἥ σε φυλάσσω, υ, 47. ἀθανάτων ὅς τίς σε φυλάσσει τε ῥύεταί τε, ο, 35, quæ duo verba idem notant, *der dich behütet und bewahret, (who watches over and protects thee.)* οὔτις φυλακὴ ῥύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει, K, 417, ubi de excubiis nocturnis castrensibus est sermo. et 421, Τρωσὶ γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν, illis reliquunt excubias habendas, *haben denen das wache halten überlassen, (have left the duty of keeping watch to them.)* ἐγὼ σῦς (porcos) τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε, ξ, 107. μένω παρὰ παιδὶ (apud filium) καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω, τ, 525. et eadem verba in tertia persona, μένει καὶ φυλάσσει, λ, 177, et sermo est de Penelope. χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις, ira, quam tu constanter obtines, Π, 30, ne quasi fugiat a te. idem dicitur καταπέπτειν χόλον. οἶνον, ὅστις μετὰ τὸν λαρώτατος ὃν σὺ φυλάσσεις, vinum, quod inter illud vinum quod tu custodis in cella vinaria, est suavissimum, β, 350, *von dem besten weine den du unter deiner verwahrung hast, (of the best wine that thou hast under thy care;)* inquit Telemachus ad promamcondam suam. et 346, γυνὴ ταμίη, ἣ πάντα ἐφύλασσε, quæ omnes res diligenter asservabat. φύλασσε δὲ ὅγε εἰς ἐνιαυτὸν, δ, 526, ubi sermo est de posito speculatore, qui per totum annum sedulo servaverat locum suum, et observaverat ecquando rex veniret. Διὸς, ὃς ἐφύλασσεν Ἕκτορα, qui custodiebat et observabat benigne Hectorem, O, 461. ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καί ἑ φύλασσε, ubi est imperat. præs. Γ, 408, *lass dirs immer sauer um ihn werden, und beachte ihn, (pay great attention to him and take care of him,)* observa eum quid malit, et ne periculis opprimatur. sic, οὕτως νῦν Θεὰ, μοι παρίστασο καί με φύλασσε, *nim mich in deinen schutz und obhut, (take me under thy care and protection,)* K, 291. et 192, οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε, μηδέ τινα ὕπνος αἱρείτω, ubi Nestor alloquitur excubitores castrenses. φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστὰ, Γ, 280, ubi est precatio directa ad deos: observate fœdera quibus fidem damus et habemus; dirigite oculos vestros in ea, ut animadvertatis quis fidus vel infidus sit. ὄφρα μὲν ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω ἐν πορθμῷ Ἰθάκης, ut in freto Ithacæ insidier ei advenienti, et eum observem, *dass ich ihm aufpasse, (that I may watch for him,)* δ, 670. εἰ μὲν ἐν ποταμῷ (apud fluvium, *am flusse*) *(at the river)* νύκτα φυλάξω, ι, 466, per noctem vigilavero, noctem egero. sic, χ, 195, νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν, ubi scoptice sic loquuntur ad vinctum duriter et pendentem cum magnis doloribus; *du wirst die nacht zubringen, (thou wilt pass the night.)* ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμᾶς αὐτοὺς, in nocte, (*bey der nacht*) *(at night)* vigiliis servabimus et muniemus nos, Θ, 529, inquit Hector ad suos, in campo ante Trojam acturos noctem. ἐγὼ μὲν ἄπειμι (abeo hinc) σῦας καὶ κεῖνα φυλάξων, porcos et quæ ibi in villa mea sunt, observaturus, ρ, 593, *in acht nehmend, (taking care of.)* εἰ δὲ ἔπος Πηλείδαο ἐφύλαξεν, si enim mandatum Achillis observasset eique paruisset, Π, 686, *wenn er das gehalten hätte, (if he had obeyed it.)* νόστον δὲ φυλάσσεις, et reditum in patriam speculeris, in eumque omni consilio feraris, B, 251, i. e. ἐπιτηρείης καὶ παρακατέχοις, εἰς ἀφορμὴν στάσεως καὶ ἀποστάσεως: et loquitur ibi Ulysses ad Thersitem, increpando: *auf den rückweg dein augenmerk richtest, (hast an eye only to thy return home.)* σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις, ι, 208, mecum hanc domum tuearis et serves. οἵ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν, qui sane ei magnam domum custodiamus ut vigiles, κ, 434. ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν, omnia in statu

suo bono conservare, *alles in gutem stande zu bewahren, (to keep every thing in good condition,)* β, 227. sic, κτήματα, τ, 23. ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν, πάννυχον ἐγρήσσοντα, υ, 52, molestia etiam est custodire, vigilando per omnem noctem; ubi est metaphora ἐκ τῶν ἀγρυπνούντων ἐν τινὶ φυλακῇ, *die ganze nacht wache zu stehen, (to stand on guard the whole night.)* οὐδ' ἐθέλουσι νύκτα φυλασσέμεναι, pro φυλάσσειν, neque volunt per noctem excubias agere, K, 312, hinc φυλακαὶ νυκτὸς appellatæ. et 419, οἱ δὲ (Τρῶες, in oppositione ad ἐπικούρους suos negligentiores) ἐγρηγόρθασι, φυλασσέμεναί τε κέλονται ἀλλήλοις, iique vigilant, hortanturque se invicem ad excubias agendum diligenter. δῶμα φυλασσέμεναι Ἀλκινόου, ad custodiendum domum ejus, η, 93. μῆλα καὶ βοῦς, pecora et armenta ad servandum, μ, 136, quod σεμνῶς positum pro ποιμαίνειν. αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων, reverentiam et amorem tui etiam porro conservans, Ω, 111, inquit Jupiter ad Thetidem, *die hochachtung und liebe gegen dich fernerhin beybehaltend, (continuing to retain a respect and love for thee.)* ἄνδρας, σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα, M, 303, cum canibus et hastis vigilantes apud pecora. νῆες φυλάσσονται, in sensu passivo, naves custodiuntur, K, 309. sed, 188, in forma media pro activa, νύκτα φυλασσομένοις, per noctem vigilantibus. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι, pro ἔσο, Ψ, 343, sed, O care, sapiens esto et custoditus ipse a te, *gieb wohl acht auf dich, (take good care of thyself.)* ponitur ergo proprie de excubiis ad portas aut aditus: et, ut diximus, est ab ἡ πύλη, mutata tenui in adspiratam; quia ad portas castrorum aut munimentorum maxime ponuntur stationes et excubitores: quod deinde per aptam metaphoram transfertur ad alia, custodienda ne quid inimicum et noxium accedat.

φυλία, ας. ἡ. (Φύω) est species ἀγρίας ἐλαίας, ἐχούσης φύλλα ὅμοια μυῤῥίνῃ, *eine art von wildem ölbaum, (a kind of wild olive tree.)* δοιοὺς θάμνους, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δὲ ἐλαίης, ε, 477, duo fruticeta, alterum oleastri, alterum oleæ.

φύλλον, ου. τό. (Φύω) folium, *das blatt, (a leaf,)* in arboribus et herbis. est a φύω, cresco, deductum, quasi φύελον. nam compositum dicere, διὰ τὸ ἐν τῷ φυσᾶσθαι λαλαγεῖν, quod sonum edat si a vento agitetur, ingeniosum et quæsitum magis est quam verum. τόδε σκῆπτρον οὔποτε φύλλα φύσει, hic ligneus scipio nunquam folia protrudet, A, 234, ubi etymologia innuitur simul a poëta. μυρίοι, ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, innumeri, quot folia et flores gignuntur hora anni verna, B, 468. et 800, λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοις, quæ est descriptio multitudinis magnæ: et sumtæ similitudines a loco ipso, quia exercitus erat in campo sub Ida monte et ad littus maris. οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν: φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ τ' ὕλη τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' (enim) ἐπιγίγνεται ὥρῃ: ὡς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, Z, 146—149, ubi φύλλων γενεὴ sunt folia ipsa: sermo autem est, non de arboribus omnino amittentibus folia sua tempore autumni, sed de semper virentibus, ex quibus tamen ventus aliqua arescentia dejicit, et eorum χύσιν ἀθρόαν successive facit, atque in locum eorum subnascuntur verno tempore sensim alia. sic apte pingitur successio generis humani, quod nunquam totum intercidit, sequitur tamen assidue nova proles in locum majorum suorum, κατὰ τὴν τῶν ἀειθαλῶν ὁμοιότητα. ergo non erat mens Glauci, loquentis hæc, ut caducum vitæ et conditionis humanæ depingeret, et compararet homines foliis, ἃ νῦν μὲν ἤρται ἄνω καὶ μετέωρα σαλεύει, μικρὸν δὲ ὕστερον ἔραζε πίπτει: quanquam et id certo modo h. l. una intelligi possit; et quod ille aptius etiam expressit, qui ὡς ἄνθος ἀγροῦ θάλλειν γνωματεύει τὰ ἡμέτερα, Jacobi i, 10: sed de successione perpetua sermo est. cæterum primum hujus loci versum, aliquis veterum jocans, adhibuit de conventu hominum ex morbo recens curato pallescentium subviridi colore. possit et adhiberi de mobilibus, levibus, inconstantibus. μελίη χαλκῷ τεμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσῃ, fraxinus ferro cæsa tenera terræ folia admovet, N, 180. βροτῶν εἵνεκα δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μὲν ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες, ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι, Φ, 464—466, inquit Apollo contemtim de miseris mortalibus ad Neptunum. φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλὴ, ε, 483, foliorum enim erat fusio et copia affatim multa, in sylva ea, autumni tempore. (sic et τ, 443, de cubili apri in sylva.) et 487, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων, superfundebat sibi. et 491, ὣς Ὀδυσεὺς φύλλοισι καλύψατο, *deckete sich damit zu, (covered himself with them.)* ἐκ πυκινῆς ὕλης πτόρθον ἔκλασε φύλλων, i. e. πτόρθον πολύφυλλον, ex densa sylva fregit frondem multa folia habentem, *vom dicken strauche brach er einen blätterreichen zweig ab, (he broke a leafy branch from a thick bush,)* ζ, 129, ut contegeret nudus sibi pudenda, aditurus fœminas. οἷά τε φύλλα αἰγείρου, qualia folia populi arboris, η, 106, quæ semper sunt in motu; sic operosæ semper et agentes aliquid mulieres illæ apud Phæaces. et 285, ἀμφὶ δὲ φύλλα ἠφυσάμην, circum me folia congessi. et 287, ἔνθα μὲν ἐν φύλλοις εὗδον παννύχιος. ἦλθον ἔπειτα, ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, ἠέριοι, ι, 51, de multitudine advenientium hostium matutino tempore. φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βέβληνται εὐναὶ, foliorum stratorum humilia strata sunt cubilia, λ, 193. ἐρινεὸς φύλλοισι τεθηλὼς, caprificus foliis lætus, μ, 103. et 357, φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς, stringentes folia tenera quercus, ut ponerent ea in sacrificio, non habentes οὐλοχύτας: ergo h. l. ἀντὶ οὐλῶν, i. e. κριθῶν, φύλλοις ἐχρῶντο δρυὸς, arboris honoratissimæ, ὡς παλαιᾶς ἀνθρώπων τιθήνης. et per τέρενα in specie innuuntur folia in superiori parte arboris nascentia.

φῦλον, ου. τό. (Φύω) tribus, pars populi, populus. *ein volk, ein geschlecht, (a people, tribe.)* est idem fere quod ἡ φυλή: estque a φύω, crescere facio, nasci facio: nam est quasi frutex gentis alicujus. κρῖνε ἄνδρας (dispone milites) κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Β, 362, i. e. κρῖνε τοὺς Ἕλληνας κατὰ ἔθνη, καὶ μὴ ἔα συγκεχυμένως μάχεσθαι αὐτούς. et φῦλον dividebatur in φρήτρας, quas confer. ᾤχετο ὁ Ὕπνος ἐπὶ κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων, i. e. ad homines, in opp. ad bestias, Ξ, 361. ἐκαίνυτο φῦλα ἀνθρώπων (i. e. ἄλλους ἀνθρώπους πάντας) νῆα κυβερνῆσαι, γ, 282, superabat alios in gubernanda nave. δύσζηλοι γάρ ἐσμεν ἐπὶ χθονὶ φῦλα ἀνθρώπων, i. e. ἄνθρωποι, η, 307, suspicaces et invidi sumus homines: et est phrasis Attica, ad sensum, non ad litteram, pro δύσζηλα. κατὰ πόλιν φῦλα ἀνθρώπων, homines in civitate, ο, 408. οὔποτε φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαί τ' ἐρχομένων ἀνθρώπων, Ε, 441, nequaquam genus par deorum et humi repentium hominum. ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, abi nunc ad deos, Ο, 54, 161, 177. φῦλα Πελασγῶν, Β, 840, quod notat gentem amplam. sic et, ἐπικούρων μυρία, i. e. innumeri auxiliares, Ρ, 220. αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, i. e. alias mulieres, de Lesbiadibus, Ι, 130, 272. ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα, μυίας, arcere feras muscas, Τ, 30, sic dictæ διὰ τὸ ἄγαν ἀναιδὲς τοῦ ζώου. ἄγρια φῦλα γιγάντων, η, 206. ὡς ὤφελλε φῦλον Ἑλένης ἀπολέσθαι, utinam periisset gens Helenæ, ξ, 68, sc. non omne omnino, κατὰ πλάτος καὶ πᾶσαν συγγένειαν, alias et dominis suis male precaretur Eumæus; sed κατὰ βάθος in linea recta, pater ejus, et ipsa, et qui ex ipsa. sic 181, ὅπως ἀπόληται φῦλον Ἀρκεισίου, ut pereat posteritas Arcesii, in linea recta, filius ejus, et nepos. Μοῦσα ἐφίλησε φῦλον ἀοιδῶν, θ, 481.

φύλοπις, ιδος. ἡ. (Ἔπω) clamor militaris in pugna. est a τὸ φῦλον, natio, et ἡ ὄψ, ut notet confusum gentis alicujus, aut nationum duarum inter se concurrentium clamorem. conf. præcedens. ponitur ergo de pugna ipsa, et quidem elliptice; nam plena phrasis est φύλοπις πολέμου ἢ μάχης, sicut et βοὴ tali modo ponitur, et ἀϋτή. nam φύλοπις est ἡ τῇ μάχῃ παρεπομένη τῶν φύλων ὄψ i. e. βοή. ἢ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν ὄρσομεν, rursus concitabimus, Δ, 15. et 65, ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν. οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή, Ε, 379. et 496, ἔγειρε (excitavit) δὲ φύλοπιν αἰνήν. sic et Λ, 213. Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή, Ζ, 1, sola destituta est, ut dii se non immiscerent. ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε φύλοπιν ἀργαλέην, Λ, 278, arcete a castris pugnam. οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πολέμοιο, Ν, 635, ubi phrasis est plena: non possunt satiare se pugnando. et 789, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν, ubi maxime pugnabatur; et talibus locis est ἓν διὰ δυοῖν, pro φύλοπις μάχης. νῦν δὲ πέφανται φυλόπιδος μέγα ἔργον, nunc apparet pugnæ magnum opus, Π, 208. et 256, ἤθελεν εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν. οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ ἕστηκε, cujus causa pugnatur, Σ, 171. et 242, παύσαντο δ' Ἀχαιοὶ φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο, pro φυλόπιδος πολέμου, cessabant a pugna. οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες ἀνδρῶν, i. e. diu durabit pugna, Τ, 158. et 221, αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, cito satiantur pugnando. καὶ ἡμῖν ὀρεῖται νεῖκος φυλόπιδος, etiam nobis concitabitur contentio pugnæ, Σ, 141. ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ στήσειν φυλόπιδα πολέμου, minabantur in cœlo se commissuros pugnam, λ, 313. οὐ πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον φυλόπιδος κρατερῆς, non diu sine pugna erunt hi duo, π, 268, i. e. χωρὶς καὶ πόῤῥω τῆς μάχης. ἢ προτέρω πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν τεύξεις; ω, 474. num ulterius bellum inter eos constitues? Vide sub ἀϋτή.

φῦμι, (Φύω) gigno, pario, nascor. idem quod φύω. inde est imperf. ἔφυν, natus sum, crevi, *bin geboren, bin gewachsen, bin aufgefüget, (I am born, grown up.)* ὣς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν, pro ἔφυσαν, adeo igitur densi inter se creverant, ε, 481, coll. 477, *waren so dicht durch einander gefüget, (had grown so close together.)* θάμνος ἐλαίης ἔφυ, *ein ælstamm war da aufgeschossen, (an olive-tree had sprung up,)* ψ, 190. et hæc forma, etiam in compositis, semper intransitive notat. τὸ νάπυ, υος, attice, (quod aliæ dialecti dicunt σίναπι vel σίναπυ vel σίνηπι) est a νὴ, et φύω, quasi νήφυ vel νάφυ, i. e. ἀφυὴς, nulla quasi statura et magnitudine præditum, minutulum valde, μικροφυής. sic et piscis minutuli species est ἡ ἀφύη, quæ nullam habet φυὴν, species cancrorum parvorum, quæ statim percoquitur ad ignem apposita: unde proverbium, εἶδε πῦρ ἀφύη, vidit ignem modo.

φύζηλις, ιος et ιδος. ὁ ἡ. (Φέβω) fugax. σὲ φύζηλιν ἐόντα, te fugacem, Ρ, 143. est derivativum nomen; etsi concipi possit quasi compositum ex φεύξειν ἅλις, fugiturum satis.

φύξιμος, η, ον. (Φέβω) ubi suffugium est, et effugium reperitur. pro φεύξιμος. ἑκὰς γαῖαν ἐγὼν ἰδόμην, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι, ε, 359, ubi neutrum absolute positum, vim substantivi habet; procul terram ego vidi, ubi mihi dicebat effugium esse.

φύξις, εως. ἡ. (Φέβω) fuga. est pro φεῦξις, et fit ionice a φύγω, f. ύξω. φύξιν βουλεύουσιν, deliberant et consulunt inter se de fuga capienda, Κ, 311. et 447, μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ, *denke mir doch ja an kein entfliehen, als ob du davon kommen würdest, (think not of flight, as if thou couldst escape:)* nam μοὶ eleganter abundat. notat ergo et, effugium.

φύρω, (Φέρω) fut. æolice φύρσω. commisceo, polluo: συγχέω, μολύνω. possis dicere, futurum esse per syncopen, ex φυράω, f. άσω, a quo est τὸ φύραμα, i. e. ζύμωμα: et φυρᾷν est, miscere, commiscere alicui aliunde adlato,

einrühren, (to mix.) δάκρυσιν εἵματα ἔφυρον, Ω, 162, lacrimis humectabant vestes suas. μή σε στῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος, σ, 21, ne te, quod attinet pectus tuum et os, inquinem sanguine; omissa præpositione, διὰ αἵματος: μὴ μολύνω καὶ συγχέω. μοχλὸν, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, ι, 397, μεμιασμένον, μεμιγμένον. εὐνὴ αἰεὶ δάκρυσιν ἐμοῖς πεφυρμένη, ρ, 103. τ, 596, cubile, semper lacrimis meis madefactum. δακρύοις πεφυρμένη πρόσωπον, σ, 172, lacrimis perfusa vel turpata quod attinet faciem, ἠχρειωμένη.

φῦσα, ης. ἡ. (Φύω) follis, *ein blasebalg, (bellows.)* est a φύω, quod etiam notionem flandi habet, sicut in genere notat protrudere, edere, emittere, gignere: et follis gignit et protrudit ventum, quem nomen ipsum sono suo imitatur. metaphorice ponitur pro insolentia, ἡ ἀλαζονεία, διὰ τὴν ἀνεμώλιον κενοῤῥημοσύνην τῶν ἀλαζόνων, ὧν οἱ λόγοι φυσήμασι (bullis in aqua flando factis) διὰ τὸ ἄνουν ἐοίκασι. conf. Juvenalis Sat. 7, 111. φύσας ἐτίθει ἀπάνευθε πυρὸς, folles removit ab igne Vulcanus, Σ, 412, coll. 409, ὄφρα ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθέωμαι, dum folles reponam ab igne. et 468, ἔβη ἐπὶ φύσας, ibat ad folles suos, qui deinde usque ad 473 describuntur, velut ἔμψυχοι, imo et velut φρόνιμοι. et viginti ejusmodi folles simul flantes habuit Vulcanus; ut ergo ingens officina fabrilis, instructa multis operariis, intelligi debeat. poëta autem suo more describit instrumenta bona, quibus non hebetatur aut tardatur impetus artificis ad opus faciendum, sed promtissime adjuvatur, quasi ipsa instrumenta συνεπιλαμβανόμενα τοῦ ἔργου essent. sic et navem Phæacum eadem ratione finxit αὐτονόην, καὶ ἐψύχωσε καὶ ἐνόωσε αὐτήν. pars illa follis anterior, quæ vertitur in ignem, et ex qua ventus prorumpit, dicitur τὰ ἀκροφύσια ἢ ἀκροστόμια, οἷς φυσῶσιν οἱ χαλκεῖς. ab hoc nomine est ὁ Φύσων, et ἡ Φύσκη et ὁ Φύσκων. ὁ φύσαλος, ου, bufo, inflans se sæpe: imo οἱ φύσαλοι, i. e. τὰ κήτη, aquam efflantes ex naribus. ὁ φώσων est velum ad navigandum, qui et ὁ φώσσων. vides igitur, vocales varie mutari, et interseri per usum consonas.

φυσάω, f. ησω. (Φύω) flo, *ich blase, (I blow.)* φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων, Σ, 470, folles viginti inflabant fornaces; ubi est ἐνεφύσων, ab ἐμφυσάω, inspiro, *sic bliesen in die schmelzofen, (blew into the furnaces.)* ἄνεμοι, φυσῶντες λιγέως, venti, spirantes cum sono claro, Ψ, 218. scribitur et φυσσάω. Aristoph. Nub. 409.

φυσιάω, (Φύω) spiritum cum sono et celeriter emitto, *ich buuste, bruuste, (I expire [breathe out] with a noise.)* ἵππους φυσιόωντας, pro φυσιῶντας, a φυσιάοντας, Δ, 227, i. e. πνευστιῶντας, φρυαττομένους, ἀσθμαίνοντας quoque, καὶ πνεῦμα ἠρεθισμένους. sic et Π, 506, ubi αὐτοῦ est pro ἐκεῖ. aliud verbum est φυσιόω.

φυσίζοος, ου. ὁ ἡ. (Ζῶ) generans et producens ad vitam apta. est terræ epitheton, ἡ φύουσα τὰ πρὸς ζωὴν χρήσιμα, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναφύουσα. τοὺς δὲ κατεῖχε φυσίζοος αἶα, Γ, 243, i. e. mortui jam erant, et sub terra. sic Φ, 63, ἐρύξει αὐτὸν γῆ φυσίζοος, detinebit eum: nam mortui detinentur sub terra, quæ viventibus protrudit ad vitam utilia, imo quæ est mater omnium viventium. τοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα, λ, 300. et hoc compositum ostendit, recte τὸ ζάειν et ζώειν deduci a ζέειν, nam φυσίζοος sic formatum est ut a ῥέω ῥοὴ, a χέω χοὴ, sic a ζέω ζοὴ, et per ἔκτασιν ζωὴ, unde est ζώω, et per usum ζάω.

φύσις, εως. ἡ. (Φύω) natura. it. figura, forma, statura. ἔπορε φάρμακον, ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν, κ, 303, ubi sermo est de Mercurio, exhibente herbam Ulyssi contra venena Circes; et sequentia indicant, per φύσιν non intelligi h. l. vim internam, sed speciem externam, qua internoscatur herba hæc ab aliis herbis. vides ergo, a φύειν, quod crescere denotat, ejusque 2 sing. perf. pass. πέφυσαι, esse nomen, et cum φυὴ multum convenire in usu antiquo. sed recentiores per φύσιν intelligunt vitam rei qua vegetatur et crescit et coloratur et odores spargit et vim certam habet: ut ergo apud eos multo latius notet, et totum ingenium rei designet. sic apud Isocratem frequens est nomen φύσεως de ingenio et naturalibus moribus hominis.

φυταλιά, ᾶς. ἡ. (Φύω) ager ubi plantatur, *eine pflanzstäte, (a plantation.)* ἡ φυτοφόρος γῆ, χωρίον δενδρόφυτον, ἡ ἀμπελόφυτος ἢ δενδροφόρος γῆ: cui opponitur ἡ ἄρουρα, arvum. in specie est ὁ κῆπος. τέμενος (peculium separatum et determinatum) καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, pulcrum ad arbores serendas et ad segetes, Ζ, 195. Μ, 314. Υ, 185. notat alibi et actum plantandi, et plantationem ipsam.

φυτεύω, f. εύσω. (Φύω) planto. et in genere, paro, instituo, præparo, molior. κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι, Ο, 134, quæ phrasis est valde metaphorica. τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει, β, 165, i. e. ἐπιμελῶς κατεργάζεται. sic et ρ, 82, εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοισι φ. κ. κ. φυτεύσω. πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, antequam is nobis malum serat, δ, 668. σοὶ κακὰ πολλὰ φυτεύει, ε, 340. κακὰ δὲ μνηστῆρσι ἐφύτευεν, ξ, 110. ρ, 27. κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων, ξ, 218. μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι, ο, 178. ρ, 159. et sic dicit τὸ, βουλεύεσθαι κακά τινος, consultare in animo de malis alicui inferendis. idem vult τὸ, ὑπορύττειν κακὰ apud recentiores, *jemandem eine grube graben, (to dig a ditch for somebody,)* quia et hoc τοῖς φυτεύουσι πρέπεται: et τὸ, ῥάπτειν κακὰ, et ὑφαίνειν δόλον, et δολιεύεσθαι. οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, ι, 108. δένδρεα μακρὰ φυτεύων, σ, 358, quod est pro φυτεύοντι, ad σοὶ, 357. cæterum, plantare longas arbores, est, plantare arbores ut longæ deinde nascantur. pro φυτεύω dicitur eodem sensu φιτύω, f. ύσω. Æschyl. Prom. 233, Ζεὺς ἤθελε φιτῦσαι ἄλλο γένος βροτῶν, ἀϊστώσας τὸ πρῶτον, Jupiter vole-

bat creare et producere aliud genus hominum, deleto priori. Vide sub *βυσσοδομεύω*.

φυτὸν, *οῦ*. *τό*. (*Φύω*) planta, quidquid ex terra procrescit, *eine pflanze, (a plant.)* est nomen generale, notans et arbores et alia ex radicibus vel in terra nascentia. *erdgewächse, (a vegetable.)* est a 3 sing. perf. pass. *πέφυται*, a *φύω*, crescere facio. *πολλοὶ φυτῶν ὄρχατοι*, Ξ, 123, i. e. *κῆποι*. *τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς*, hunc ego educans tanquam plantam in horto, Σ, 57, 438. *ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει*, Φ, 258, pro *ἀνὰ φυτὰ*, per plantas et hortos aquæ rivum ducit. *οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν*, ι, 108, neque plantant manibus plantam neque arant, coll. 109. *οὐ φυτόν σοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον*, ω, 245, non planta tibi sine cura est in horto; et enumerantur ibi inter *φυτὰ*, *ἡ συκῆ*, *ἡ ἄμπελος*, *ἡ ἐλαίη*, *ἡ ὄγχνη*. et 241, *φυτὸν ἀμφιλάχαινε*, plantam circumfodiebat. et 226, *λιστρεύοντα φυτὸν*, purgantem rastro. et sermo ibi de Laërte.

ΦΥ'Ω, f. *ύσω*. gigno, pario. it. nascor. *φύλλα ὕλη τηλεθόωσα φύει*, sylva virescens folia gignit, protrudit, crescere facit, Z, 148. et 149, *ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει*, hominum generatio, alia oritur alia occidit. ubi priore loco active, altero intransitive. *Ζεφυρίη* (*πνοὴ*) *πνείουσα τὰ μὲν φύει ἄλλα τε πέσσει*, Zephyrius flatus spirans alia procrescere facit, alia matura facit, η, 119, et sermo est de pomis. *σκῆπτρον οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει*, scipio iste ligneus nunquam folia et frondes gignet, A, 235. *ἐκ μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσε φάρμακον οὐλόμενον*, pili ex corpore abibant, quos ante procrescere fecerat medicamen exitiale, κ, 393. *πρασιαὶ παντοῖαι πεφύασιν*, pulvini in horto omnis generis protrudunt et gignunt suos flores et herbas, η, 128, et est perf. medii: possis et pro perf. activi habere ionice extruso κ. sic, *ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ* (*αἰγείρῳ*) *πεφύασι*, frondes in summa populo nati sunt, Δ, 484, coll. 483. *εἰς ἐλάτην, ἣ τότε ἐν Ἴδῃ μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν*, in abietem, quæ tunc in Ida procerissima nata per aërem ad ætherem pertingebat, Ξ, 288, *sehr hoch aufgeschossen, (grown to a great height.)* *δοιοὺς θάμνους ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας*, *zwey gesträuche die neben einander aufgewachsen waren, (two bushes that had grown up close together,)* ε, 477, ubi ο productum in ω ob metrum et ionice. nam hoc præteritum semper fere intransitive; ita ut et impersonaliter ponatur, e. c. *οὕτω πέφυκα*, sic ingenium meum est, sic sum. *ὑπὸ τοῖς χθὼν δῖα φύεν* (*ἔφυεν*) *νεοθηλέα ποίην*, sub illis (Jove et Junone cubantibus) terra alma protrudebat recens viridem herbam, Ξ, 347, quanquam ibi *ὑπὸ* ad verbum pertinere possit, succrescere fecit. *τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς πεφύκει*, pro *ἐπεφύκει*, cujus cornua ex capite valde longa nata erant, Δ, 109. et 483, *αἴγειρος ἐν εἱαμενῇ ἕλεος πεφύκει*, populus in irriguo paludis procreverat alte, coll. 484. et sic proprie de arboribus. hinc *ἡ πτελέα* dicitur *εὐφυὴς*, et hinc intelligitur vis nominis, *ἡ φυή*. *ἃ ἅλις πεφύκει περὶ ῥέεθρα ποταμοῦ*, quæ affatim succreverant ad fluenta fluvii, Φ, 352. *ὅθι δένδρεα μακρὰ*, ubi proceræ arbores alte excreverant, ε, 238, 241, *wo hohe bäume stunden, (where lofty trees grow.)* sic et η, 114. est ergo plusquamp. act. in notione intransitiva. *τάγε ἄσπαρτα φύονται*, hæc excrescunt non sata, ι, 109, *es wächset, (it grows:)* ubi, præter *ὑστερολογίαν*, (nam aratio præcedit sationem) etiam est *ὑπερβολὴ εὐδαιμονίας*, quod talia perpetuo nascantur sine labore hominum. cæterum hinc est *ὁ ἀπφὺς*, *ύος*, pater, *ἀφ' οὗ ἔφυ τις*, ex quo quis natus est. *τὸ ἄπφιον* est blandientis amicæ vox ad amatorem suum, *väterchen, (the diminutive of father:)* est et aliud deminutivum *ἀπφάριον*, *ου*. *τό*. *ἡ ἄπφα* est blanda appellatio sororis. inferioris Saxoniæ verbum *fæden*, educare, nutrire, alere pecus, convenit cum hoc Græco, cui simul notio spiritus alicujus inest. a præterito *πέφυκα* est novum verbum *πεφύκω*: nascor, natus sum.

φωνέω, f. *ήσω*. (*Φάω*) loquor, proprie clara voce; deinde et, submissa. *φώνησέν τε*, et dixit, A, 333. Γ, 181. E, 799. N, 373. Π, 616. T, 314. X, 296. Ψ, 442, 666. Ω, 193, 353, 459. *ὣς ἄρ' ἐφώνησεν*, sic igitur dixit, β, 257. κ, 229 π, 43. σ, 120, 199. φ, 227. *ἔπος φάτο, φώνησέν τε*, ubi utrumque est idem, nisi vis ita intelligere, sententiam animi declaravit, et dixit verbis enuntiatis, δ, 370. *αὐτὸν ἀμείβετο, φώνησέν τε*, η, 298, 308. θ, 400. λ, 346, 361. ν, 3. ρ, 445. *τῇ ἑτέρῃ χειρὶ αὐτὴν ἄσσον οὗ ἐρύσατο, ἐφώνησέν τε*, altera manu eam propius ad se attraxit et dixit, τ, 481, ubi manifesto de submissa voce positum. sed 545, est de clara. *καὶ φωνήσας, προσηύδα αὐτὸν ἔπεα*, A, 201. B, 7. Δ, 284, 312, 337, *σφέας* (eos) *προσηύδα*. Z, 116, ubi est absolute, *ὣς ἄρα φωνήσας*, sic locutus igitur. et 369. Λ, 531. sic, *φωνήσας προσέφη τὸν*, Ξ, 41, loquens allocutus est eum. *καὶ φωνήσας ἔπεα ηὔδα*, Ω, 307. *καὶ φωνήσας, αὐτὴν προσηύδων ἔπεα*, κ, 482. λ, 56, 208, 395. accusativus pertinet ad verbum finitum, et participium sine casu positum. *ὣς φωνήσαντος*, T, 418. *θεοῦ*, Υ, 380, dei loquentis. *φωνήσαντε*, Z, 232. *φωνήσαντες*, locuti, E, 239. *ὣς φωνήσασα*, cum sic locuta esset, A, 428. sic, *καὶ φωνήσασα, προσηύδα αὐτὸν ἔπεα*, O, 35, 89. et 145, *σφέας*, eos. et simpliciter, *ὣς φωνήσασα*, Σ, 65, 388. *θεᾶς ὄπα φωνησάσης*, deæ vocem loquentis, B, 182. K, 512. et in sensu ablativi, dea vocem edente, ω, 534, qui locus maxime explanat sensum verbi.

Φωνὴ, *ῆς*. *ἡ*. (*Φάω*) vox, sonus loquentis, *λαλιά*. est quasi *φαονὴ*, a *φάω*, dico. nam qui dicunt, *φωνὴν* (i. e. *λαλιὰν*) esse *φῶς νοῦ, διαφωτίζουσαν τοῖς ἀκροαταῖς τὸν ἐνδιάθετον λόγον ὃς ἐν καρδίᾳ μελετᾶται*: illi magis explicant ingeniose quid sit *λόγος προφορικὸς διὰ φωνῆς*, quam ut etymologiam vocabuli afferre velint. *φωνὴ ἄῤῥηκτος*, vox quæ frangi non potest, i. e.

quæ non raucescit, Β, 490. ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε ἴαχε σάλπιγξ, Σ, 219, 221, valde liquida et facile exaudienda vox; ubi priore loco improprie de tuba ponitur, (sicut Actorum cap. ii. versu 6, coll. 2.) altero vero de voce Achillis clamantis, *eine sehr deutliche starke ausnehmende stimme, (a very loud, clear, distinct voice.)* θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνὴ, Ρ, 696. Ψ, 397. δ, 705. τ, 472, et liquida ei hæsit vox; conf. θαλερή. φωνὴ δεινὸν ἀϋσάντων, vox horribiliter clamantium in prœlio, Ξ, 400. coll. 394—399, ubi is magnus sonus comparatur cum variis: et locus ex Actis Ap. citatus huc quoque pertinet. φωνὴ δέ οἱ αἰθέρα ἵκανεν, Ο, 686, clamor ejus in altum aërem pertingebat. ὅση σκύλακος, μ, 86, vox qualis est catuli. et 396, βοῶν ὡς, quasi boum mugientium sonus. Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ, Γ, 161, advocavit ad se voce clara: nam potuisset et νεύματι, ἢ δι' ἀγγέλου, ἢ χειρῶν. ὃν ἄνδρες δίονται, quem viri abigere conantur clamore, Ρ, 111. ἄειδε λεπταλέῃ, Σ, 571, succinebat chorda voce vel sono tenui. βροτέῃ, humana voce et λαλιᾷ, τ, 545. ἤϋσε φωνῇ, clamasset voce clara et distincta, ω, 529. εἰσάμενος αὐτῷ ἀτειρέα φωνὴν, Ν, 45. Ρ, 555. Χ, 227, similis ei erat quod attinet vocem robustam: quod epitheton positum, quasi σῶμά τι esset ἡ φωνὴ, σωμάτων γὰρ τὸ τείρεσθαι i. e. δαμάζεσθαι, et proprie χαλκὸς dicitur ἀτειρής. cæterum ex ejusmodi epithetis, quale est et ἄῤῥηκτος, et λεπταλέος, nata est contentio inter Stoicos et Platonicos, an φωνὴ sit σῶμα: Stoicis affirmantibus, his negantibus. lis ea est inanis: φωνὴ enim est pulsus et motus aëris; ergo materia vocis est corporea, forma vero non. Λυκάονι εἴσατο φωνὴν, ei assimilabat se, quod attinet sonum vocis, Υ, 81. sic, εἰκυῖα αὐτῷ, Ψ, 67. ἴσκουσα ἀλόχοις, *machete sich ihren gemahlinnen ähnlich an der sprache, (mimicking the voices of their wives,)* δ, 279. συῶν μὲν εἶχον φωνὴν, suum vocem habebant, κ, 239, quæ et κλαγγὴ dicitur, et proprio vocabulo ὁ γρυλλισμός: unde Plutarchus τὸν Γρύλλον cum Ulysse colloquentem finxit. φωνὴν (κατὰ) αὐτῷ ἔοικας, *an der sprache bist du ihm gleich, (thou resemblest him in voice,)* τ, 381, nam ea difficulter dissimulatur. χέει πολυηχέα, fundit varie sonantem vocem, τ, 521, de luscinia.

φωριαμὸς, οῦ. ὁ. (Φέρω) arca, in qua vestes servantur, ἡ πεπλοδόχος χηλὸς, ἡ κιβωτός. possis putare, esse compositum ab, αὐτόθι τὰ φάρεα ἀμᾶσθαι i. e. συνάγεσθαι: simplicius tamen ad τὸ φᾶρος refertur. *ein kasten zu leinen-und kleiderwerk, (a chest for linen and apparel.)* φωριαμῶν ἐπιθήματα (opercula) καλὰ ἀνέῳγεν, ἔνθεν ἔξελε πέπλους, Ω, 228, Priamus. Ἑλένη παρίστατο (accessit ad) φωριαμοῖσιν, ἔνθα ἦσαν πέπλοι, ο, 104. ὁ φορμὸς, οῦ, corbis. it. storea. est indidem a φέρω. Aristoph. Plut. 542. Thesm. 820. dicitur et ἡ φορμὶς, ίδος, Vesp. 58.

Φὼς, ωτός. ὁ. (Φάω) vir, *ein mann, (a man.)* dictus a φάω, dico, loquor: nam notat marem adultum et ingenuum, inter viros receptum, qui potest et cui licet publice fari, *ein völlig mündiger mann, (one who has arrived at years of discretion.)* præterea mares decet loqui in concilio, non fœminas. ὅτε τις φὼς ἰχθὺν ἐκ πόντου ἕλκει, Π, 406, *ein erwachsener mann, (a man grown.)* ἰσόθεος φὼς, deo par vir, magnus et egregius princeps, Εὐρύαλος, Β, 565. Ψ, 677. Πρίαμος, Γ, 310. Μενέλαος, Δ, 212. Ψ, 569. Ἐρευθαλίων, Η, 136. Πάτροκλος, Ι, 211. Σῶκος, Λ, 428. et 472, Αἴας. Μελάνιππος, Ο, 559. Τηλέμαχος, α, 324. υ, 124. ἀλλότριος φὼς, i. e. πολέμιος, ex aliena terra in meam irruens, Ε, 214. π, 102. sed σ, 218, simpliciter est, peregrinus, ignotus. οἵου φωτὸς ἄκοιτιν, qualis viri uxorem, Γ, 53. ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτὸς, Δ, 139, strinxit cutem. ἡμάρτανε, Κ, 372, aberrabat a viro, *traf ihn nicht, (missed him.)* κεφαλὴ φωτὸς, i. e. φὼς, ἀνὴρ, Λ, 462, et 613, ὄμματα, oculos, i. e. faciem, viri. οὐ δὴν χάζετο φωτὸς, non diu aberat a viro, Π, 736. μήδεα, ζ, 129, virile membrum. φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος, ξ, 505, i. e. ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. et vide, ἡ ἀρετὴ secum adfert τὸ φίλιον, καὶ αἰδοῦς ἄξιον: nam præsupponit h. l. τὸ ἡβᾶν καὶ βίαν ἔχειν. ὀστέον, τ, 451. φωτὶ ἑκάστῳ κέλευε, hortare virum quemque, Ν, 230. Υ, 353. μία δ' οἴη, ξ, 514, unica viris singulis. ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικὼς, Γ, 219, inscito viro similis. σοῦ ἀμείνονι φωτὶ, Η, 111. πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, contra virum pugnare invito et adversante deo, Ρ, 98. παλαιῷ ἐοικὼς, i. e. λίαν γέροντι, Ξ, 136. et 377, χείρονι. ἑκάστῳ παρισταμένη, β, 384. δέκτῃ, homini, mendico, δ, 247. οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι, ζ, 186. υ, 227. δαήμονι, θ, 159. μάλα γὰρ πολὺ χείρονι, λ, 620. ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον, Β, 164, cohibe quemque. et 239, μέγα ἀμείνονα. Μαχάονα δεῦρο κάλεσον φῶτα, ubi κατ' ἐξοχὴν additum, *den braven mann, (the excellent man,)* Δ, 194. sic, Ἡρακλῆα, καρτερόθυμον, φ, 26. Ἀντήνορος υἱὸν, Φ, 546. ἐλεαίρων, καὶ τεθνειότα, Ω, 19. χείρονα μετὰ ὅμιλον, Ρ, 149, i. e. τινὰ τοῦ δήμου ἄνδρα, gregarium vilem. οὐ λεύσσω, ᾧ ἐφέηκα ἔγχος, Υ, 345. οὕπως ἦν ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι, nullo modo licet, ut vir aliquis sit peritus omnium rerum, Ψ, 671, faciendarum. κατακτείνας, ἄλλον ἐξίκετο δῆμον, postquam virum occidit, venit ad alium populum, Ω, 481, perfugium ibi quærens: nam hæc vis est τοῦ ἐξικέσθαι. πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι, ζ, 199, cum videatis, hominem esse, non feram aliquam; vel simpliciter, virum videntes vos mulieres. sic, ἄνεῳ ἐγίνοντο, ἰδόντες, η, 144, muti facti sunt, cum viderent subito virum, alienum et præstantem, adesse. τινὰ μέγαν καὶ καλὸν, ι, 513. ἐξαρπάσασα νεὼς, abripiens e navi, Scylla, μ, 100. ἄλλον πιφαύσκομαι, ο, 517, alium virum bonum indicabo tibi. αἰτήσων ἕκαστον, ρ, 365, mendicaturus a quovis. κατέκτανες, χ, 29. ἵνα κατακτείνας φεύγει, ψ, 118. δύο φῶτες, Λ, 748. ὑπὸ ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον, Π, 378, conf. ἄξων. δυωκαίδεκα, Σ, 230. πολλοὶ καὶ ἄλλοι ὄλοντο, α, 355. εἴκοσι Ἀχαιῶν, π, 250. ἔβραχε (cum fragore sonabant) τεύχεα φωτῶν, Π, 566. Ψ, 15. δεύοντο, rigabantur lacri-

mis. αἵματι φωτῶν, Μ, 430. Σ, 538. τοξάζοιντο (κατὰ) φωτῶν, Θ, 218. πέρι πάντων κάμμορε, λ, 215. υ, 33, infelix. σώματα, μ, 67. ἄφνος ξυνεείκοσι, ξ, 98. ἐκ Λυκίης φῶτας ἀρίστους, Ζ, 188. ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη, Ι, 195. τρὶς ἐννέα ἔπεφνεν, Π, 785. ἀρηϊφάτους, Τ, 31. Ω, 415. εείκοσι ἀρίστους, δ, 530. et 778, ex procis. δύο φῶτε, Ε, 572, ubi conf. δύο. et 608. Ρ, 377, coll. 378, ubi additum ἀνέρε, ubi φῶτε notat generalius, *zwey personen, (two persons,)* ἀνέρε vero specialius, fortes et nobiles viri, *herren, (nobles.)* φὼς ergo de viro nobiliori ponitur; et quod sit a φάειν dictus, i. e. λαλεῖν, patet ex α, 358, 359. *ein edelmann der was zu sagen hat, (a person of distinction who has a right to speak.)*

φὼς, τὸ, vide sub φάος.

X

X littera, apud Athenienses erat nota adulterini nummi, vel versiculi. unde χιάζειν est, littera χ notare velut adulterinum; et ὁ χιασμὸς, nota ejusmodi, decussatio. et id fiebat odio Chiorum, contra quos bellum gesserant Athenienses. vide scholiasten Euripidis ad Med. 1346.

χάδε pro ἔχαδε, vide sequens.

χάζω, f. άσω. (Χάω) cedo, concedo, *ich weiche, gebe raum, (I yield, give way.)* it. cedere facio, *ich mache entweichen, mache raum, (I cause to yield, to give way.)* it. capio, *ich fasse, (I take,)* quæ notio maxime est aor. 2. a. a futuro 2 χαδῶ, ἔχαδον: priores duæ notiones maxime sunt mediæ formæ χάζομαι. est a χάω, contr. χῶ, sicut βάζω est a βῶ. præterea χάζω dicitur et σχάζω, capio, *ich fasse, halte in mir, (I contain, hold.)* unde sunt αἱ σχαδόνες, ων, favi apum, mel dulce continentes, Theocrit. Id. 1, 147, qui et αἱ σχάδονες. Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, Junoni contra non capiebat et in se reclusam tenebat iram, Δ, 24, *ihr herz konnte den zorn nicht in sich halten sondern sie muste ihn auslassen mit worten, (her heart could not repress its anger, but she was obliged to give vent to it in words.)* sic et Θ, 461, et est metaphora de vase, quod plenum superfluit: πλεονάσας γὰρ ὁ χόλος ἐξ ὑπερζέσεως (ubi imago de vase ad ignem fervente) ἐπήφρισεν ὕβρεις, exspumare solet jurgia. quidam legi volunt ibi, κέχαδε, quasi esset perf. medii: sed male. ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε (ἔχαδε) φωτὸς, clamavit, quantum caput viri, i. e. vir unus, capiebat et capax erat, Λ, 462, conf. κεφαλή. αἰγιαλὸς, εὐρύς περ ἐὼν, οὐκ ἐδυνήσατο πάσας νῆας χαδέειν, pro χαδεῖν, littus, quantumvis amplum, non potuerat omnes naves capere, Ξ, 34, i. e. χωρῆσαι καθ' ἕνα στίχον, una serie. ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι, retro cedere a corpore mortui, Ρ, 357. νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, nos autem recedamus, Ε, 34. et 249, ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθα ἐφ' ἵππων, at age sane cedamus in curru retro, *lass uns auf unserm wagen uns zurück ziehen, (let us retire to our car.)* ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων, retro ad suos confertos cedebat, mortem devitans, Γ, 32. Λ, 584. Ξ, 408. Ν, 165, 533, 566, 648. Π, 817. et 736, οὐδὲ δὴν χάζετο φωτὸς, ubi deest ἀπὸ, neque diu cedebat a viro; ut credibilis fiat fortitudo ictus illius. χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος, οὐδ' ὅγε πάμπαν χάζετο, cessit paululum a propugnaculo, nec vero omnino recessit, Μ, 406, 407, ubi duo verba idem fere notant. ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν, Σ, 160. ἐκ βελέων, cedebat extra conjectum telorum, Π, 122. μίνυνθα δὲ δουρὸς, Λ, 539, paululum autem cessit ab hasta; ubi conf. μίνυνθα. αἰὲν ὀπίσω χάζοντο, semper retro cedebant, *zogen sich zurücke, (fell back,)* Ε, 702, quod medium est inter fugere et obviam ire hosti. οὐδὲ ἄν πω χάζοντο κελεύθου, neque sane recessissent ab via, ab obviam eundo, Λ, 504, coll. 506. sic et Μ, 262, non cedebant illis de via. ἀλλ' ὀΐω χάσσονται (ob metrum pro χάσονται) ὑπ' ἔγχεος, at arbitror cedent ab hasta mea retro, Ν, 153. et 193, ὁ δὲ χάσσατο (ἐχάσατο) ὀπίσω νεκρῶν, cedebat retro a mortuis corporibus. οὐκ ἐθέλουσι πυλῶν χάσασθαι, nolunt a portis recedere, Μ, 172. ὁ δὲ χασάμενος πελεμίχθη, pro πελεμιχθεὶς ἐχάσατο, ille vi repulsus cessit, Δ, 535. Ε, 626. Ν, 148. χάζεο, cede retro, *weiche, (retreat,)* Ε, 440. Π, 707. Ρ, 13. μὴ χάζεσθε μάχης, ne cedite a pugnando, Ο, 426. perfectum medii esset κέχαδα, cui ionice et metri causa inseritur ν, κέχανδα, unde est plusquamp. m. ἐκεχάνδειν. ὃς (θάλαμος) γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, qui thalamus multa pulcra capiebat et continebat in se, Ω, 192, ἐχώρει. λέβητα, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, lebetem, capientem quatuor mensuras, Ψ, 268. οἶκον, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, δ, 96.

χαίνω, f. ανῶ. (Χάω) hisco, hio. *ich sperre auf, bin aufgesperret, (I open, am opened.)* est a χάω, χάνω, χαίνω. hinc est ὁ χάσκαξ, qui ore hiante stat, spectatque vel audit, qui avidus est novorum visendorum vel audiendorum, *der das maul aufsperret bey neuigkeiten, (one who listens with open mouth:)* ad quam similitudinem comicus Ἀθηναίους vocat τοὺς κεχηναίους, Aristoph. Equ. 1260. a χαίνω, ejusque perf. m. κέχηνα, est ἡ κόγχη, concha. et ἀνακογχυλιάζω, gargarizo, *ich gurgele mich, (I gargle,)* quod et ἀνακογχυλίζω. et τὸ κογχύλιον, ostreum. et ἡ λεκάνη, patina grandior, a λίαν χαίνειν: unde est τὸ λεκάνιον, patina, Xenoph. Cyrop. 1, 3, 4. κεχηνότα, os aperientem in

mortis articulo, Π, 409. *τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν*, tunc mihi potius hiet lata terra, i. e. tunc optem ut sepeliar, Δ, 182. Θ, 150, *da wollte ich wünschen begraben zu seyn, (then I am ready to wish that I were buried.)* *ὥς κέν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι*, P, 417, hic nobis omnibus terra hiscat, i. e. optabilius nobis est hic mori. hinc *ὁ τάφος* recte dicitur *στόμα θανάτου ἢ ᾅδου*. *αἷμα ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας ἔπρησε χανὼν*, sanguinem per os et nares efflavit hians ore, Π, 350. *ἰάλη τε χανὼν*, Υ, 168, de leone vulnerato, qui rictum aperit minabundus. *βούλομαι ἅπαξ, πρὸς κῦμα χανὼν, ἀπολέσαι θυμὸν*, μ, 350, præopto semel perire, aperiens os ad undam accedentem. plusquamp. m. *κεχήνη*, pro *ἐκεχήνεα*, et id pro communi *ἐκεχήνειν*, ore hiante eram, more avicularum implumium, cibos a matre captantium, Aristoph. Ach. 10.

Χαίρω, f. 2. *χαρῶ*. (Χάω) gaudeo, *ich freue mich, (I rejoice.)* fut. 1. est *χαιρήσω* et *χαρήσω*, quasi verbum esset in *έω*. est indidem a *χάω* vel *χέω*, nam gaudium diffundit animum et explicat frontem et aperit os, cum contra tristitia contrahat et corruget et comprimat. *χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς θυμῷ*, H, 191, i. e. *ἐκ ψυχῆς, καὶ οὐ κατά τι ἐπιπόλαιον καὶ προσποίητον*, non solo vultu affectato. *χαίρω, σοῦ τὸν μῦθον ἀκούσας*, T, 185. *οὐδὲ γὰρ αὐτὸς*, ψ, 267, neque enim ipse lætor. *τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω*, inquit Laërtes, cernens filium et nepotem strenuissime agentes, ω, 513, quis sane mihi dies iste est, dii boni! certe valde gaudeo. *χαίρει δέ, μιν ὅστις ἐθείρει*, quisquis eum locum colit, Φ, 347. *ἐμοὶ ἦτορ*, Ψ, 647. *ἐν θυμῷ*, Ω, 491. *χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ*, ζ, 30. *χαίρουσι βίοτον νήποινον ἔδοντες*, ξ, 377, ubi proci indigitantur, quibus volupe est victum Ulyssis sine satisfactione ulla absumere. et *χαίρειν* ponitur sicut Romanorum gaudere, i. e. cum voluptate et libenter facere vel habere aliquid. *χαίρουσι δὲ ἀνέρες ἄγρῃ*, delectantur viri captura avium, χ, 306. *χαῖρε (ἔχαιρε) τῷ ὄρνιθι*, lætabatur augurio isto, K, 277. *Ἔρις δὲ ἔχαιρε εἰσορόωσα*, delectabatur intuens, Λ, 73. *θυμῷ*, Ξ, 156. Φ, 423. X, 224, alacer erat animo. *φήμῃ*, β, 35, gaudebat hoc omine ex voce humana capto. *Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ*, γ, 52, delectata est tali viro. *ἐμὸν κῆρ*, δ, 260. *νόῳ*, θ, 78, sed non proferebat gaudium palam. et 483, *θυμῷ. ὅτι μὶν οὕτως ὑπέδεκτο*, ξ, 52. et 113, *θυμῷ*. et 526, *ὅτι περικήδετο βιότου*, quod accurate administraret rem familiarem suam. *κλεηδόνι*, omine, σ, 116. υ, 120. et 90, *ἐμὸν κῆρ. θυμῷ*, ω, 544. *ἔχαιρον νοστήσαντι*, τ, 463, lætati sunt de reverso eo ad se. *εἴ ποτε ζώοντι ἐχαίρετε*, Ω, 706, si unquam de vivo eo lætati estis; ubi Cassandra omnes ad luctum, parem pristino gaudio, provocat de Hectore. *χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε*, gaudebam enim ego, castris Græcis ex propinquo adsidens, Σ, 259, quæ forma imperfecti est Ionica. sic, *βοῦς, αἷς ἐγὼ*, boves, quibus ego delectabar, μ, 380. *ὄφρα σὺ χαίρῃς*, ut tu gaudere possis, A, 158. *ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις* munus hospitale, quo sane tu læteris, ι, 356. *χαῖρε, Ἀχιλλεῦ*, I, 225, quod est antiquissimum *φιλοφροσύνης προσφώνημα*. *χαῖρε, θεὰ, τοῖσδεσσι*, K, 462, lubens et propitia accipe hanc oblationem, O dea. *χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν*, Ψ, 19, 179. *χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι*, α, 123, quod erat *ἐπιφώνημα* ad accedentem hospitem. hinc postea receptum, ut epistolarum initiis adscriberetur *τὸ χαίρειν*. et ad abiturientem hospitem, *σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης*, tu vero bene vale omnino, ι, 205. *χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε*, θ, 408, ubi sic loquitur placans hospitem nonnihil læsum. et respondet placatus hospes, 413, *καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ σοι ὄλβια δοῖεν*, ubi posterior phrasis est explicatio prioris. et salutans filia principalis hospitem domi versantem obviumque sibi, 461, *χαῖρε, ξεῖνε, χαῖρε, γυνὴ, φιλότητι*, inquit Neptunus ad fœminam nobilem post congressum genitalem cum ea, λ, 247, prosit tibi hic congressus amoris. et abiens hospes, *χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερὲς*, ν, 59, coll. 61. et 229, ubi accedens hospes ad ignotum principalem hominem forte obvium, lubens et propitius audi me. et præbibens ad hospitem, *χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε*, σ, 121. υ, 199. *ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε καὶ ἴσχεο*, in animo tacita lætare, et cohibe te, O anus, χ, 411. *οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε*, ω, 401, ubi utrumque ferme idem. *χαίρετε, κήρυκες*, A, 334, ubi Achilles aliis precatur quod ipse non habet: tam magnanimus est et *μετριοπαθῶν*. potest tamen et is esse sensus: bono animo estote, ex me nihil timendum vobis est, *seyd getrost und gutes muths, (be of good cheer and fear not.)* *χαίρετε δὲ αὐτοὶ*, et bene valete vos ipsi, ν, 39. et 358, *νῦν δ' εὐχωλαῖς ἀγανῇσι χαίρετε*, inquit precans et vota faciens Nymphis Ulysses: lubentes et propitiæ accipite vota mea. *χαίρετον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον*, salvete, certe cari mihi viri venitis ambo, I, 197, ubi vides antiquissimam salutandi et excipiendi formulam. *σίτου ἅπτεσθον καὶ χαίρετον*, cibum capite et bono animo estote, δ, 60. *ὦ κούρω*, valete, adolescentes ambo, ο, 151. *ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων*, ille lætus accepit filiam suam sibi redditam, A, 446, ubi tamen præ gaudio nihil loquitur Chryses: tristitia, longe vehementior affectus, expresserat patri verba ad regem supplici; at nunc præ gaudio obmutescit. artificium poëtæ est admirabile, et cum loquitur et cum silet. sic eadem verba alio contextu, Ψ, 624, 565, 797, nam *χαρτὰ ὥσπερ τὰ ἄεθλα, οὕτω καὶ τὰ τῶν δωρεῶν*. et 556, *χαίρων Ἀντιλόχῳ*, gaudens de eo. *ἐνὶ θυμῷ*, α, 311, de dono accepto. *ὣς οὔτοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω*, sic minime lætus has opes possideo, δ, 93. et 521, *ἤτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης*, sane ille quidem gaudens ingrediebatur patriam, *betrat sein vaterland, (set foot in his native country.)* sic, *ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι χαίρων καρπαλίμως*, ζ, 311. sic, *ἥν πατρίδα γαῖαν ἵκηται*, η, 194. *χαίρων, οὕνεκα ἑταῖρον ἔλευσσε*, θ, 200. et 395,

ἐπὶ δόρπον ἴῃ χαίρων ἐνὶ θυμῷ. ἣ γαίῃ πατρῴῃ, ν, 251, 354. σὺ δέ μοι ἀφίκεο οἶκον, ο, 128. et 130, ὁ δὲ ἐδέξατο. ὄφρα σὺ μὲν πατρώϊα πάντα νέμηαι, υ, 336. οἷς ὀρνίθεσσιν χαίρων ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκεῖνον, ἔχαιρε δὲ κεῖνος ἰὼν, quibus auguriis lætus ego eum dimittebam a me, et ille lætabatur abiens, ω, 311, 312. ἐμοὶ χαίροντι φέρε αὐτὰ πρὸς δώματα χαίρων, tunc mihi læto fer ista domum lætus ipse, ρ, 83, nam nunc neque tu lætaris nec ego. καί μιν χαίροντα ἀποπέμψω, τ, 412, 461. ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες, K, 565. οὐδέ τινα Τρώων οἴω χαιρήσειν, Υ, 363. χήρατο δ' Ὕπνος, Ξ, 270, omisso augm. et per syncopen Ionicam, pro ἐχαρήσατο. sic alibi ἔγημα pro ἐγάμησα. præsens χαίρομαι Attici barbare dici putant: de quo vide Aristoph. Pax, 290, ibique schol. μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο, Π, 600, est aor. 2. m. cum reduplicatione Ionica, pro ἐχάροντο. sic, πάντες Ἀχαιοὶ, δ, 344. ρ, 135, nam sic solent cognati aut cives congaudere. οὔ κεν κεχάροιτο αὐτῷ γυνὴ, non sane lætaretur de eo uxor, β, 249, quod item ionice pro χάροιτο. sic, ἵνα θεὰ, ἰδοῦσα τὸ ἄγαλμα, γ, 438, ut dea propitia fieret adspiciens hoc ornatum sacrum. Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ, A, 256, ionice, pro χάροιντο, valde lætarentur ex animo. οὐδέ φημι πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, O, 98, non existimo omnibus pariter animum lætaturum; est infin. fut. 1. a. Ionicus pro χαρήσειν. nam Iones addunt augmenta, etiam cum reduplicatione, temporibus verborum aliis quam solet communiter. et in futuro 1. medii, οὐ μέν σοι θυμὸς κεχαρήσεται, non quidem tibi animus lætabitur. κεχαρηότα νίκῃ, gaudentem victoria sua, H, 312, particip. perf. act. extruso κ. ὥστε λέων ἐχάρη (lætari solet, aor. 2. pass.) μεγάλῳ σώματι ἐπικύρσας, ὡς ἐχάρη Μενέλαος, Γ, 23, 27. et 76, ἐχάρη μέγα, ἀκούσας. sic et H, 54. χάρη δέ οἱ προσιόντι, lætatus est de eo adveniente, E, 683. ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι, N, 609. sic, ἡ δὲ, ψ, 32. Λαέρτης, ω, 512. σοὶ μὲν νοστήσαντι, διοτρεφὲς, ὣς ἐχάρημεν, ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν, κ, 419, de te redeunte sic lætamur, ac si redissemus in patriam. οἱ δ' ἐχάρησαν, Γ, 111. E, 514. H, 307. T, 74. χαρείη δὲ φρένα μήτηρ, Z, 481. τοὶ δὲ, χαρέντες, δεξιῇ ἠσπάζοντο, K, 541. dicitur ergo χαίρω et ἡ χαρὰ, διὰ τῆς κατὰ ἡδονὴν θαλπωρῆς, χαινούσης καὶ ἀραιούσης καὶ διαχεούσης. compositum vero ex ἀραιῶν dicere, necesse non est. cæterum χαίρειν et ἀγάλλεσθαι differunt: χαίρει γάρ τις καὶ ἐπὶ ἐχθρῷ ἥγουν κατὰ ἐχθροῦ, ἀγάλλεται δέ τι, ἐπὶ καλῷ ὅ τις ἔχει.

χαίτη, ης. ἡ. (Χάω) coma, cæsaries. ponitur de hominum coma in capite, si demissa est in humeros; ponitur et de animalibus quibusdam, quorum circa collum caputque longi nascuntur pili, e. c. de leone, de equo, etc. sicut et ἡ θρὶξ de animalibus brutis ponitur e. c. καλλίτριχες ἵπποι, qui alibi λασιαύχενες, διὰ τὴν τοιαύτην τρίχωσιν in cervice. est simpliciter a χάω aut χέω, fundo, diffundo: quibus ingeniosior deductio placet, ii compositum nomen dicunt a χέειν et ἀΐττειν, χεῖται γὰρ ἀΐττουσα ὧδε καὶ ἐκεῖ, maxime τοῖς δρομιχαίταις, ut: ἀμφὶ δὲ ὤμοις χαῖται ἀΐσσονται, Z, 509. O, 266, de equo currente. πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας Διῒ, K, 15, de Agamemnone vellente sibi pilos capitis radicitus in luctu et inter orandum ad Jovem. χαίτας πεξαμένη, Ξ, 175. de Junone, ornante se cum cura et comente. θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη, equi, P, 439. et 457, ἀπὸ χαιτάων κονίην βαλόντε. sic de equo, πᾶσα χαίτη, T, 405. ἐκόνισσε δὲ χαίτας, pulverulentos fecit capillos, Φ, 407, de Marte cadente in terram. χαῖται κυάνεαι, nigri capilli Hectoris, X, 401. ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, de Achille comam sibi tondente in luctu, Ψ, 141. et 142, ἥν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν. et 282, ἔλαιον χαιτάων κατέχευε, de equis curiose habitis. et 284, οὔδεϊ δέ σφιν χαῖται ἐρηρέδαται, ad solum iis jubæ profusæ sunt. et 367, χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιαῖς ἀνέμοιο, et jubæ agitabantur flatibus venti. ἐφύπερθε δὲ χαῖται, δ, 150, ubi sermo est de Telemacho, qui agnoscitur similis esse patri, inter alia multa, etiam superne capillis. ἐτίλλοντο δὲ χαίτας, κ, 567, de sociis Ulyssis graviter dolentibus. sic et, κειρόντες, ω, 46, de Achæis in funere Achillis. poëtice dicitur hoc nomen et de frondibus arborum et vitium.

χάλαζα, ης. ἡ. (Χάω) grando, *der hagel, (hail.)* it. in genere, imber grandis, quando magnæ et densæ guttæ cum impetu decidunt, et se laxat quasi nubes majore nisu: nam est a χαλάω, laxo, demitto. Ζεὺς τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον, ἠὲ χάλαζαν, ἢ νιφετὸν, K, 6, Jupiter (i. e. aër) parans aut multum imbrem, aut grandinem, aut nivem. ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς Βορέου, O, 170, quando ex nubibus volat nix aut grando gelida sub impetu et jactu Boreæ. πηγὴ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, X, 151, fons profluit similis (frigiditate) grandini aut nivi gelidæ aut glaciei ex aqua; sic ut simul color albus connotetur et pellucidus. χάλαζαν αἵματος, grandinem et imbrem sanguinis, Ist. 7, 38, qualis in pugnis effunditur cum multo tumultu. confer χαλαζήεις. metaphorice cutis tubercula albida sic vocantur: vel et in carne suilla; *die finnen, (the measles in swine.)* hinc porcus hoc vitio laborans dicitur χαλαζᾷν, *finnen haben, (to be measled.)* Aristoph. Equit. 380.

Χαλάω, f. άσω et dorice άξω. (Χάω) laxo, remitto, cui opponitur intendo. est a χάω, cedo, cedere facio. ab hoc verbo descendit χλίω, delicior, sum et vivo delicatus: et ἡ χλιδὴ, delicium. coma puellaris vocatur παρθένιος χλιδὴ, apud Eurip. Phœn. 232. sed conf. derivata χλιαίνω et χλιδάω.

χαλεπαίνω, f. ανῶ. (Χάω) præbeo me durum et maleficum contra aliquem, premo et molestia adficio aliquem. maxime vero de ani-

mo ponitur, si quis duro et malefico et odii pleno animo est in aliquem aut contra aliquid, molestia animi adficior ob aliquid. *οὔτι μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,* nequaquam omnis populus est infenso et odii pleno animo in me, π, 114. et ideo durum se præbet mihi: nam *μοὶ* pertinet proprie ad *ἀπέχθεσθαι,* quod notat, invisum esse, et, odii plenum esse. *nicht das gesammte volk hasset und drücket mich, (all the people do not hate and annoy me.)* *ὁ δὲ ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,* (omisso augm.) Ξ, 256, ille vero expergefactus valde irascebatur. sed imperativus est Υ, 133, *Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον,* Juno, ne durius age præter rationem. *εἰ ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι,* I, 512, si pertinaciter durus et iniquus esset contra te. *οὐκ ἄν τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ χαλεπαίνοι,* σ, 414. υ, 323, ne quis ob dictum justum, irascatur et commotum se præbeat. *ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων,* B, 378, ego autem initium faciebam, inique et duriter agendo contra eum. *αἴκε νεώτερον ἄνδρα ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,* si adolescentem incitaveris ad irascendum et duriter se gerendum, β, 189. *οὔτι νεμεσητὸν, βασιλῆα ἀπαρέσασθαι ἄνδρα, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ,* T, 183, nequaquam indignum est, ut rex placare studeat virum fortem, si quis rex prior duriter egerit contra eum: ut ergo ad *τὶς* subintelligendum sit *βασιλεὺς,* qui est subjectum. *ἄνεμος, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων,* Ξ, 399, ventus qui maxime fremit quando sævit: ubi verbum de vento ponitur quasi de *ἐμψύχῳ* indignante aut injurias faciente. sic, ε, 485, *ὥρῃ χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι,* sc. *ὥρη χειμερίη,* hiemali tempore, etsi vel maxime gravis et dura sit ea, et quasi irate agat adversus homines: ubi etiam de hieme quasi de *ἐμψύχῳ.* *ἤματι ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς, ὅτε δή ῥα ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,* Π, 386, tempore autumnali, quando vehementissime effundit aquam Jupiter, (i. e. aër) quando sane hominibus irascens duriter et indignanter adversus eos agere solet. et de deo eadem verba, ε, 147, *Διὸς ἐποπίζεο μῆνιν, μήπως σοὶ μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,* Jovis respice et verere iram, ne forte tibi postea irascens malum inferat. *μήπως σοὶ δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,* ne tibi hera irascens dura fiat, τ, 83. *ἄνδρα ἀπαμύνασθαι, ὅστις πρότερος χαλεπήνῃ,* virum arcere, si quis prior impetum faciat aut dura inferat vel inferre conetur, Ω, 369. π, 72. φ, 133. *χόλος ἐφέηκε* (ira incitare potest) *πολύφρονά περ* (vel cordatissimum) *χαλεπῆναι,* sævire et dura moliri, Σ, 108, *dass auch der vernunftigste mann was hartes thut, (that even the most considerate person may sometimes be cruel.)*

χαλεπὸς, ἡ, όν. (Χάω) demittens se et incidens graviter in alium, laxans se et gravans premensque alium. nam est a *χαλᾷν.* deinde in genere, durus, timendus, gravis, difficilis, molestus, noxius. *χαλεπὸς δὲ Διὸς κεραυνὸς,* nam verendum est Jovis fulmen, Ξ, 417. *μήτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω βασιλεὺς μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς, ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι,* β, 232. ε, 10, ne quis jam benevolus placidus et mitis sit rex, neque æqualia et justa cogitet; sed semper premens sit et injusta faciat: ubi vides oppositionem. *ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς εἶς δμωσὶν Ὀδυσσέως, πέρι δὲ ἐμοὶ,* sed semper durus et increpans es contra servos Ulyssis, et maxime contra me, ρ, 388, *ungünstig, hart anfahrend, (harsh, treating severely.)* coll. 395, *ἐρεθίζει μύθοις χαλεποῖς,* irritat homines verbis duris. *χαλεπὸς δεσμὸς,* grave et premens vinculum, E, 391. *χαλεπὸς δέ τις ὤρορε δαίμων,* τ, 201, inimicus enim aliquis deus concitabat eum, *ein ungünstig schicksal, (a hard fate.)* *πόνος πολλὸς καὶ χαλεπὸς,* ψ, 250, labor multus et difficilis. *αὐτὸν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ,* sævo increpavit eum sermone, B, 245. sic et P, 141, gravi eum objurgavit sermone. *χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει,* nam ætas damnosa comitatur te, Θ, 103, et præcedit, *σὴ δὲ βίη λέλυται,* nam robur tuum dissolutum est, et senectus gravis sequitur te. sic, *ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατεπείγει γῆρας,* Ψ, 623, premit te senectus gravis. et λ, 195, *ἐφικάνει,* molesta senectus supervenit. *πένθος ἱκάνει με,* grave malum premit me, ζ, 169. *Αἰνεία, χαλεπόν σε, σβέσαι μένος πάντων,* Π, 620, nimium est, te extinguere velle vitam omnium. *οὐκ ἔοικεν ὑποβάλλειν, χαλεπὸν γὰρ,* T, 80, molestum est enim; conf. *ὑποβάλλω.* sic, *χαλεπόν σοι, Κρονίωνος παισὶν ἐρίζειν,* Φ, 184, arduum et noxium et nimium tibi est, pugnare contra filios Jovis, etsi tu sis filius fluvii. *χαλεπόν κεν, ἀνήνασθαι δόσιν, εἴη,* durum sane esset, negare dationem tali viro, δ, 651. *χαλεπὸν δέ τ', ὀρύσσειν ἀνδράσι θνητοῖς,* κ, 305, difficile est hominibus, effodere eam radicem, imo impossibile: *es fallt ihnen zu schwer, (it is too difficult for them.)* *χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι,* vivis arduum est ista loca adire et inspicere, λ, 155, et sermo est de locis inferorum. *χαλεπὸν δέ κεν εἴη,* nefas enim sane esset, ν, 141. *χαλεπὸν γὰρ, ἐρυκακέειν ἕνα πολλοὺς,* υ, 313, difficile enim, unum cohibere multos. *χαλεπόν σε θεῶν δήνεα εἴρυσθαι,* ψ, 81, impossibile est, te deorum consilia deprehensa habere. et 184, *δέ κεν εἴη,* impossibile enim sane esset. et adjective, *ἄλγος χαλεπὸν ἔσται ἐμοὶ,* β, 193. *μῦθον, καί περ χαλεπὸν ἐόντα,* υ, 271. *μὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους εἰδήσειν: χαλεποί σοι ἔσονται, ἀλόχῳ περ ἐούσῃ,* ne præsume tibi, omnes meos sermones (i. e. omnia mea cogitata et consilia) te scire velle; nimis onerarent te et premerent, etsi conjux tu mea es, A, 546. *χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς,* Υ, 131, terribiles enim sunt dii apparendo coram: conf. *θεοί.* *χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσι ἄγριοι,* α, 198, duri homines autem eum detinent feri. *ἀνθρώπων ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,* θ, 575, *harte und wilde und ungesittete, (cruel, savage, uncivilized.)* *χαλεπὸν* ergo est, quod durum et grave accidit nobis, sive id noxium sit, sive molestum tantum, sive contra mores pios. *ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα*

νηῶν, venti duri, nocivi navibus, μ, 286. sic et nautæ Germani dicunt, *es webet hart, (it blows hard.)* μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδια ὅμιλον, procorum impudentium et noxiorum timeo gregem, ρ, 564. χαλεποῖς ἔπεσι, duris verbis, Ψ, 489, 492. β, 83. γ, 148. ρ, 395. ἐν λιμέσιν χαλεποῖσιν, τ, 189, in portubus periculosis; sequente δὲ, nam. ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετο ἀέθλους, injungebat mihi graves et periculosos labores, λ, 621, coll. 623. χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις, E, 178, pro ἔπεστι, gravis autem ira dei, si is deus est, incubat nobis. Ζηνὸς χαλεπὴν μῆνιν, Jovis gravem iram, N, 624. θυέλλην ὀρσεῦσα, Φ, 335, gravem et exitialem excitatura procellam. et 482, χαλεπή σοι ἐγὼ, (κατὰ) μένος ἀντιφέρεσθαι, periculosa et potentior sum ego tibi, ad opponendum te mihi robur tuum. ἄλης χαλεπῆς, circumvagationis molestæ et miseræ, κ, 464. χαλεπὴ δὲ θεοῦ μοῖρα, grave fatum dei, κατεπέδησε, impedivit, λ, 291. δήμου φῆμις, ξ, 239, gravis enim rumor vulgi tenuisset nos. χαλεπαὶ δὲ ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαὶ, ρ, 189, nam graves et timendæ sunt dominorum increpationes. χαλεπὴν δέ τι φῆμιν ὄπασσε γυναιξὶν, ω, 200, gravem et diram famam conciliavit mulieribus, Clytæmnestra facto suo atroci. χαλεποῖσιν ὀνείδεσι, gravibus et duris exprobrationibus, Γ, 438. χαλεπὰ ἄλγεα, miseras ærumnas, E, 384. χ, 177. λ, 581, coll. 592. χαλεπώτερον ἄλλον ἄεθλον, graviorem et periculosiorem alium laborem, λ, 623, coll. 621.

χαλέπτω, f. ψω. (Χάω) premo difficultatibus et miseriis. ὅστις θεῶν χαλέπτει σὲ, δ, 423, *welcher gott dir schwer falle, (which of the gods persecutes thee,)* βλάπτει.

χαλεπῶς, (Χάω) adverb. difficulter, molesto negotio. ἵνα χαλεπῶς ἦν διαγνῶναι ἄνδρα ἕκαστον, H, 424, ubi de cæsis in prœlio sermo. ἔολπα δέ σε τοῦτο χαλεπῶς ῥέξειν, Τ, 186, spero te id minime effecturum.

χαλινὸς, οῦ. ὁ. et τὸ χαλινὸν, οῦ. (Χάω) frænum, *der zügel, (a bridle,)* et proprie τὸ ἐντιθέμενον τῷ στόματι τοῦ ζώου, *das gebiss, (the bit.)* nam οἱ ὀπίσω κατατεινόμενοι ῥυτῆρες dicuntur a poëta τὰ ἡνία. est a χαλάω, quia frænum, maxime lupatum, laxat os equi. ἐνέβαλον γαμφηλαῖς χαλινοὺς, Τ, 393, fræna maxillis equorum injecerunt, coll. 394.

χαλιφρονέω, (Φέρω) sum remisso et negligenti ad curandum et cogitandum animo, ὁ τὰς φρένας παρηωρημένος. καὶ χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν θεοὶ, etiam oscitantem possunt dii advertere ad cogitandum accurate, ψ, 13. ab hoc verbo χαλάω, f. άσω, est et καγχαλάω, vel potius ἀλάω: et οἶνος χάλιξ, vel potius χάλις, ιος, ὁ ἡ, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς, qui remissos nos facit, et resolvit nervos. et ὁ ἀκρόχαλις οἴνῳ est ὁ μεθύων, ὁ ἀκράτῳ (mero) χαλασθεὶς τοῦ φρονεῖν. et χαλιμάζειν est τὸ, περὶ συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι καὶ ὑποστένειν, in congressu conjugali resolvi et anhelare.

χαλιφροσύνη, ἡ. (Φέρω) remissio et negligentia in curando et cogitando. οὔτι χαλιφροσύναι με ἔχουσι, π, 310, non socordiæ me tenent.

χαλίφρων, (Φέρω) mente et cogitatione remissus et languidus et negligens. est a χαλάω, laxo, remitto (cui opponitur, intendo, ἐντείνω) f. άσω. est ergo pro χαλασίφρων. ὁ μὴ πυκνὸς, ἀλλὰ χαῦνος, καὶ τὰς φρένας κεχαλασμένος καὶ ἔκλυτος, pectore remissus et dissolutus. νήπιος εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἠὲ χαλίφρων, ἠὲ ἑκὼν μεθίης καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων, δ, 371, ubi sunt tres causæ, propter quas quis in ærumnis et miseriis esse possit; si vel est nimis stupidus, vel nimis negligens, vel si consulto remittit consilii intensionem et delectatur malis suis. παῖς ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλίφρων, τ, 530, puer adhuc infans et ad cogitandum intente nondum aptus.

χάλκειος, είη, ειον. (Χάω) æreus, æneus; ferreus. valde firmus. ἔγχεϊ χαλκείῳ, hasta ferrata, Γ, 380. E, 852, 856. Τ, 152. ἀντὶ χαλκείων χρύσεα τεύχεα, Z, 236. αἰχμὴ χαλκείη, cuspis ferrea, Δ, 461, 503. Z, 11, 320. M, 185. Π, 118. αὐγὴ, splendor ferri politi a galeis et thoracibus et scutis, N, 341. στεφάνην, galeam ferream, K, 31. κόρυς, galea, M, 184, coll. 183. Τ, 398, coll. 397. κνήστι, radula ferrea, Λ, 639. κληῖδα καλὴν χαλκείην, clavem pulcram æneam, ex cupro, φ, 7, ubi minus apte alii legunt χρυσείην. πτύχας δύο χαλκείας, Υ, 271, plicas duas æreas. χάλκειον κάνεον, æneam lancem, Λ, 629. ἄορ, ensem ferreum, τ, 241. sed τὸ χαλκεῖον est, vas æneum. unde χαλκεῖον Δωδωναῗζον in proverbio dicitur de homine ventoso et loquaci.

χαλκεοθώρηξ, ηκος. ὁ ἡ. (Ὄρω) ferreo aut æneo thorace indutus. ἀνδρῶν χαλκεοθωρήκων, Δ, 448, qui sunt vel pedites graves, aut equites ex curribus pugnantes, sic et Θ, 62.

χάλκεος, (κοῦς) κέη, (κῆ) κεον, (κοῦν) (Χάω) æreus, æneus; ferreus: valde firmus. χάλκεος Ἄρης, Mars ferreus, a ferreis armis ita dictus, sicut Ἀφροδίτη χρυσῆ partim a pulcritudine præstantissima, partim ab auro quibus ornari solent Veneres, E, 704, 859, 866. H, 146. Π, 543. χαλκέῳ ἐν κεράμῳ δέδετο Ἄρης τρισκαίδεκα μῆνας, E, 387, firmissimo in carcere; cf. κέραμος. οὐδὸς, æneum limen, i. e. firmissimum et invariabile et incorruptibile, Θ, 15. θώρηξ, ferreus thorax, N, 398. Ψ, 561. ἄξων, axis ænea, in curru Neptuni, N, 30, i. e. incorruptibilis. δόμον Ἡφαίστου χάλκεον, Σ, 371, coll. 370, ἄφθιτον: simul aptum id epitheton de deo fabrorum ferrariorum et ignium. ὕπνον, Λ, 241, somnum firmissimum, ex quo excitatur dormiens nunquam, i. e. mortem: simulque facete dictum, quia is somnus ex vulnere per ferrum facto veniebat. χιτῶνα, N, 440, i. e. loricam. οὐρανὸν, P, 420, i. e. firmissimum et incorruptibilem. ὄπα, vocem firmissimam, Σ, 222, quæ alibi dicitur χαλκεόφωνος, i. e. στερεά. πέλεκυν, ferream securim, simulque duram firmamque, ι, 235. οὐδὸν, in palatio

regis Alcinoi, η, 83, 89, quod fortasse re vera erat æneum, firmitatis et majestatis causa. χάλκεον ἦτορ, cor ferreum, quod non defatigatur et frangitur, pectus ferreum, Β, 490. ἔγχος, hasta ferrea, Γ, 317. Δ, 481. Ο, 126. Υ, 259. Φ, 393. Χ, 275. β, 10. σάκος, a parte superiori, ferrea lamina inducta, sic dictum, Η, 220, coll. 223, 246. ξίφος, Γ, 335. Π, 136. Τ, 373. τεῖχος, munitionem firmissimam, κ, 4, quæ erat petra illa λεία καὶ δυσανάβατος, quæ cingebat insulam: et δὲ hoc in versu sequens, est, enim. χάλκεοι κύκλοι δέκα, Λ, 33, ænei decem circuli. τοῖχοι, η, 86, ænei parietes, laminis æneis vestiti: nisi potius sunt, firmissimi; sed prius præstat. oraculum aliquod apud Herodotum dixit χαλκέους ἄνδρας, et intellexit τοὺς καταφράκτους χαλκῷ, totos armatos ferro. χάλκεα κύκλα, æneas rotas, in curru Junonis, Ε, 723. nisi sunt, firmissimas. et 725, ἐπίσωτρα, *eiserne schenen, (iron clouts of a wheel.)* ἔντεα, arma ferrea, Σ, 131. Ψ, 27.

χαλκεόφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) æneum sonum reddens, i. e. clarum et valde sonantem, qui maxime audiri potest: nam ἠχητικώτατος ἐν μετάλλοις ὁ χαλκός. Στέντορι χαλκεοφώνῳ, ferrea et firmissima et latissime sonante voce prædito, Ε, 785, ubi ergo de sola vocis firmitate. sed alio sensu κύων hoc epitheton habet, secundum imitationem ipsius soni quem æs percussum reddit; qualem vocem et aves quædam, imo et homines quidam, sonant.

χαλκεύς, εως. ὁ. (Χάω) faber, *ein schmid, (a smith.)* est nomen γενικὸν, notans quemvis fabrum metallorum, ἀπὸ τοῦ πρώτου φανέντος μετάλλου appellatum. μίτρην χαλκῆες ἔκαμον ἄνδρες, Δ, 187, 216, laminam ferream. sic, ἀσπίδα, ἣν χαλκεὺς ἤλασεν, Μ, 295. αἰγίδα, ἣν χαλκεὺς Ἥφαιστος Διῒ ἔδωκεν, Ο, 309, et Vulcanus faber cum suis instrumentis describitur Σ, 468, seqq. et χαλκεὺς aurarius, μ, 432—438. ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν ὕδατι ψυχρῷ ἐμβάπτει, ι, 391.

χαλκεύω, f. εύσω. (Χάω) fabri opus facio, *ich schmiede, (I forge.)* et est verbum generale, οἱανοῦν ἐλατὴν ὕλην σφύρᾳ παίειν. παρὰ ταῖς ἐχάλκευον δαίδαλα πολλὰ, inquit Vulcanus, Σ, 400. apud eas fabricabam multa artificiosa, cum illæ deæ me projectum e cœlo suscepissent hospitio.

χαλκεών, ῶνος. ὁ. (Χάω) officina fabri metallici, τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως, quod et τὸ χαλκεῖον dicitur. Ἥφαιστος ἔβη εἰς χαλκεῶνα, Θ, 273.

χαλκήϊος, ηΐη, ήϊον. (Χάω) ad fabrum pertinens. est a τὸ χαλκεῖον, vas æneum, it. officina fabri, ab ὁ χαλκεύς. οὐκ ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, non vis cubare in fabrilem domum abiens, in officinam aliquam fabri ferrarii, σ, 327, ubi est τὸ τῶν χαλκέων ἐργαστήριον, *eine schmiede, (a smithy:)* ἔνθα εἰσιόντες ἀκωλύτως οἱ πτωχοὶ ἐκοιμῶντο ex more prisco. *solche warme werkstäte waren ordentlich die herbergen der bettler, (such warm workshops were the ordinary lodgings of beggars,)* sicut et in balineis esse solebant noctu. χαλκεὺς, ὅπλα ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, γ, 433. cæterum est forma Ionica.

χαλκήρης, εος. ὁ ἡ. (Ῥέω) ex ære aut ferro apte constructus; cui ferrum est adjunctum. χαλκήρης κυνέη, Γ, 316. Ψ, 861. κ, 206. κόρυς, Ν, 714. Ο, 535. χαλκήρεϊ δόρυ, i. e. τὸ ἀρηρὸς χαλκῷ, Ε, 145. Ζ, 3. Λ, 741. Τ, 53. ε, 309. ξυστὸν, hastile ferro præfixum, Δ, 469. Λ, 260. ἐγχεία, Σ, 534. Υ, 258. χαλκήρεα τεύχεα, Ο, 544, arma ferrea apte facta. χαλκήρεα οἰστὸν, sagittam ferro præfixam, Ν, 650, 662. ἰοὺς χαλκήρεας, sagittas ferratas, α, 262. χαλκήρεσι σάκεσι, ferratis scutis, Ρ, 268, nam pleraque inducta erant lamina ferrea polita.

χαλκίς, ίδος. ἡ. (Χάω) est nomen avis nocturnæ, a diis sic vocatæ, cum ab hominibus eadem vocetur ἡ κύμινδις, quam confer. ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥντε ἐν ὄρεσιν χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν, Ξ, 291, et huic avi se assimilat ὁ Ὕπνος. divinum, i. e. a doctioribus, usurpatum id nomen est εὐφωνότερον multo, et colori avis convenientius. multæ urbes eodem nomine fuere vocatæ, a re metallica. Aristophanis scholiastes ad Aves, 262, τὴν χαλκίδα eandem dicit esse, quæ communiter vocetur ἡ γλαῦξ, ab aliis etiam ἡ κικυμὶς, ίδος: et sonum ejus imitatur comicus per κικκαβαῦ. vide et Platonem in Cratylo p. m. 270. Edit Francof. 1602. Vide sub δούλη.

χαλκοβαρής, έως. ὁ ἡ. (Ἄω) gravis ære. it. ærea cuspide gravans et damno afficiens. ἰὸς χαλκοβαρὴς, sagitta præfixa gravi cuspide, et graviter vulnerante, Ο, 465. φ, 423, *der vom eisen schwere pfeil, (the arrow with a heavy iron point.)* ad differentiam τοῦ ἀσιδήρου.

χαλκόβαρυς, άρεια, αρυ. (Ἄω) gravis ære, *schwer von eisen, (heavy with iron.)* στεφάνη (galea) χαλκοβάρεια, Λ, 96. μελίη, hasta, Χ, 328, *mit schwerem eisen stark beschlagen, (strongly armed with iron.)* sic et χ, 259, 276.

χαλκοβατής, έος. ὁ ἡ. τὸ χαλκοβατές. (Βάω) ferro aut æri insistens, ære fundatus. ab ὁ χαλκὸς, æs, et ἡ βάσις, fundamentum. notat ergo ædificium firmissimum et nullo modo convellendum. εἶμι Διὸς ποτὶ (πρὸς) χαλκοβατὲς δῶ (per apocopen pro δῶμα) Α, 426. Ξ, 173. Φ, 438, 505. ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, Θ, 321. ἐπεὶ ἵκευ (sec. sing. imperf. pro ἵκεσο, ἵκεο, ἵκου, ionice,) ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, ν, 4, inquit rex Phæacum Alcinous ad Ulyssem. Jovis palatium, ex ære a Vulcano structum, sic vocatur ut maxime stabile et splendidissimum: Alcinoi regia autem, quia ubique multum æris erat inædificatum, et præterea valde firmum ac splendidum. *ein fester pallast, (a strongly built palace.)*

χαλκογλώχιν, ινος. ὁ ἡ. (Κλάω) ærea cuspide armatus. ἔστη, ἐπερεισθεὶς μελίης χαλκογλώχινος, Χ, 225, stabat, innixus hasta cuspi-

data. nam in armatura ἡ γλωχὶν est τὸ τῆς αἰχμῆς τμητικόν. μελία vero est hastile ligneum, tali cuspide armatum.

χαλκοκνήμις, ιδος. ὁ ἡ. (Κνάω) æreis et ferreis ocreis armatus. acutus recte quoque est in antepenultima. et hæc vox exprimit materiam, εὐκνημις vero qualitatem. χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ, H, 42. quia Iota hujus vocis κνημὶς in poëta semper producitur, rectius omnino scribitur εὐκνήμις, χαλκοκνήμις.

χαλκοκορυστὴς, οῦ. ὁ. (Κάρα) ære armatus. est quoque prædicatum nobilis militis, *ein geharnischter, (one who is clothed in armour.)* Ἕκτωρ, E, 699. Z, 398. N, 720. O, 221, 458. Π, 358, 536. Σαρπηδὼν, Z, 199. ut ergo notet armaturam insigniorem.

χαλκοπάρηος, ου. ὁ ἡ. (Παρὰ) quod ferreas habet genas; estque apud poëtam epitheton galeæ. χαλκοπάρηος κυνέη, M, 183, coll. 184. P, 294. Υ, 397. κόρυς, ω, 522.

χαλκόπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) æneis pedibus. quo notatur vel firmitas pedum vel sonus in gradiendo. στερεόπους, στεῤῥόπους, simul et ἠχόπους. nam est epitheton equorum. χαλκόποδε ἵππω, Θ, 41. N, 23. qui eodem fere sensu alibi dicuntur κρατερώνυχες ἵπποι.

Χαλκὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) proprie est æs Cyprium, *kupfer, (copper.)* deinde et, vas ex ejusmodi ære factum; imo collective, vasa utensilia ex eo facta. deinde apud poëtam pro ferro, et pro armis ferreis ponitur. est quasi χαλακὸς ἢ χαλικὸς, a χαλάω, laxo: nam cudendo æs extenditur et dilatatur, quod in ligno fieri nequit aut in saxo; *es lässet sich ausdehnen und breiter schlägen, (it is susceptible of being extended and hammered out.)* constans opinio est inter antiquos, æs Cyprium prius inventum et in usu fuisse quam ferrum aut chalybem; et priscos mortales habuisse artificium durandi æs, ut acutissimum pariter ac durissimum fieret, ad instrumenta rustica et bellica. hinc Hesiodus Ἔργ. 149, inquit: τοῖς δὲ ἦν χάλκια τεύχεα, χάλκεοι δὲ οἶκοι, (ubi οἴκους dicit pro utensilibus in domo necessariis) χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, (terram exercebant,) μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος, nigrum ferrum enim nondum erat. ergo ad pugnas, ad instrumenta domestica et rustica, habebant æs. post, amissa nescio quo casu arte durandi æs et acuendi, ad ferrum duratum confugiebant. Homerus igitur, ex usu antiquissimo, ponit χαλκὸν pro σιδήρῳ, quando de armis sermo est. non audiendus vero videtur Tzetzes, qui ab Homero τὸν πολεμικὸν καὶ ἀναιρετήριον χαλκὸν poni censet ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ χέειν τὴν ἀλκὴν, a fundendo et sternendo robur fortium virorum, τὴν δύναμιν τῶν ἀναιρουμένων: sed digna est ista argutia Tzetze, homine mirum in modum nugace. alii compositum nomen putant ex χέειν et ἀλαλάζειν, quasi χέων ἀλαλαγμὸν, nam χαλκὸς est ἠχητικὸς, unde et per epitheton dici solet ἦνοψ, poëtice pro ἔνοψ, i. e. ἔμφωνος, cui inest ἡ ὄψ, vox; et μόνος ἀψύχων χαλκὸς δοκεῖ φωνὴν ἔχειν: hinc et Pythagorici dicebant, τὸν χαλκὸν παντὶ συνηχεῖν θειοτέρῳ πνεύματι, æs consonare omni flatui diviniori; nam cavitates æneæ, si vel levis aura perflat eas, sonum aliquem edunt: unde et Apollini tripos æneus sacer erat. sed, præterquam quod ipsum epitheton ἦνοψ aliis ab ἐνόπτειν dictum videatur, quia in polito ære spectare formam nostram possimus; δι' οὗ ἔστιν ἐνοπτρίσασθαι: ipsa etiam compositio est nimis quæsita. cæterum ex dicto Pythagorico apparet, quam prope abfuerint antiqui ab inveniendis musicis organis pneumaticis nostris. χαλκὸς περίλεψεν ἑ φύλλα, A, 236, ferrum circumabscidit ei folia; et sermo est de ramo. χιτῶνα χαλκῷ ῥωγαλέον, thoracem ferro perruptum, B, 417, i. e. hasta. quibus locis apparet notio ferri vel chalybis. novit tamen poëta differentiam χαλκοῦ καὶ σιδήρου: e. c. χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος, Z, 48. Λ, 133. φ, 10, 61, 62, quibus locis vasa ænea et instrumenta ferrea intelliguntur. sic I, 365, χρυσὸν, καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν, πολιόν τε σίδηρον: ubi addito epitheto color cupri satis indicatur, et albentis politi ferri. ψυχρὸν χαλκὸν εἷλεν ὀδοῦσι, Σ, 75, coll. 74, gelidum ferrum, per os adactum, prehendit dentibus. κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ, armatus polito et splendente ferro, Δ, 495. E, 562, 681. N, 305. P, 3. Σ, 522. ἐνεδύσατο νώροπα χαλκὸν, induebat se vel indutus erat splendida armatura, B, 578. Λ, 16. Ξ, 383. ἐκορύσσετο νώροπι, H, 206. Π, 130. ὀξέϊ, acuto ferro, hasta, gladio, E, 132. K, 135. O, 482. X, 67, 72. Σ, 236. T, 211. Φ, 568. Ψ, 412. Ω, 393. α, 99. ξ, 271. δ, 700. νηλέϊ, ferro non misericordi, quod epitheton positum velut de ἐμψύχῳ, Γ, 292. Δ, 348. M, 427. T, 266. δ, 743. τῆλε δὲ χαλκὸς ἔλαμπε ὡς ἀστεροπὴ πατρὸς Διὸς, K, 153. sic, ἔλαμπε, N, 245, coll. 242—244, ubi similitudo eadem cum fulgure. X, 32, 134. Λ, 44, 45. et 65, πᾶς χαλκῷ ἔλαμπε ὥστε στεροπὴ Διός. ἔλαμπε χαλκῷ σμερδαλέῳ (oculos præstringente et terrente) τὸν ἕστο (indutus erat) περὶ χροΐ, M, 463. ἐκεκάλυπτο, N, 191, 192. τανακέϊ, in longitudinem protenso ferro, i. e. hasta, H, 77. vel et, longa acie munito, Ψ, 118, ubi secures sic vocantur, quibus sternuntur arbores. sic, Ω, 754, de gladio. et δ, 257. χαλκῷ ποικίλα ἅρματα, Δ, 226. K, 322. τεύχεα, Z, 504. Ξ, 420. ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ, ferbuit aqua in polito intus ære, i. e. vase æneo, Σ, 349. sic, λέβητι καὶ ἤνοπι χαλκῷ, Π, 408, ubi conf. ἦνοψ. περιήχησε χαλκὸς, circumsonuit æs vel ferrum, quo contectum erat scutum, H, 267. ἀτειρὴς, ferrum durum, E, 292. Ξ, 25. θεσπεσίος, infinitum numero, B, 457. διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασε, penitusque ferrum adegit, N, 388, coll. 607, 647. ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκὸν, et super septem coria, quibus clypeus inductus erat, septimum induxit ferrum, ferreamque laminam, H, 223, coll. 246. nam verbum χαλᾷν, a quo est χαλκὸς, valde cognatum est cum ἐλᾷν. sic, πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκὸς, N,

804. P, 493, multa ferri lamina superinducta erat scutis. χαλκοῦ πλεῖαι κλισίαι, plena tabernacula æneorum vasorum, B, 226. sic, ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ, I, 137, 279. χαλκοῖο τυπαῖς, vulneribus ferro factis, E, 887. στεροπὴν, fulgur ferri, Λ, 83. T, 363. δοῦπος ἀπὸ χθονὸς, καὶ (ἀπὸ) χαλκοῦ, Π, 636, strepitus a terra resonans, et a ferreis armis. ἀπολυσόμεθα αὐτοὺς χαλκοῦ τε χρύσου τε, X, 50, redimemus eos pro ære et auro. et ubi sic positus est χαλκὸς, ut pretium aliquod habeat, non vero armaturam bellicam notet, semper intelligenda sunt vasa ahenea artificiose facta; qualia apud antiquos in magno pretio et honore erant. sed alibi notat telum vel armorum speciem, ut materia pro materiato ponatur, e. c. χαλκὸς ἀφείλετο μένος, ferrum ademit eis robur, i. e. mactati sunt, Γ, 294. ἔβραχε, resonuit ferreus thorax, Δ, 420. ἀπεπλάγχθη χαλκόφι (χαλκοῦ) χαλκὸς, Λ, 351, excussum est a ferro galeæ ferrum hastæ conjectæ, ut non perrumperet galeam sed elaberetur. ἐκόμπει ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς, M, 151, resonabat ferrum in pectoribus lucidum, i. e. arma. sic, ἐκονάβιζε, N, 497. Φ, 254. et 593, χαλκὸς πάλιν ἀπώρουσε, retro resiliit jaculum a percusso. χαλκὸς δηώσας διήφυσε ἔντερα, telum dilacerans penitus hausit intestina, Ξ, 517. P, 314. sic, δηϊόω χαλκῷ, interficio telo, Θ, 534. M, 227. P, 566. Ψ, 176. δ, 226. λεπτότατος, tenuissima lamina ferri, Y, 275. ἔστι σοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς, Ψ, 549. δούρατα κεκορυθμένα χαλκῷ, hastilia præfixa ferro, Γ, 18. Λ, 43, coll. Ξ, 12, ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ. ὤρνυτο χαλκῷ, irruebat ferro, Γ, 349. E, 17. Π, 479. P, 45. ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ, H, 473, ubi merces enumerantur, quibus permutandis vinum sibi comparabant Græci. κυλινδόμενος (volutans se equus vulneratus letaliter) περὶ χαλκῷ, Θ, 86, sc. τῷ τοῦ ὀϊστοῦ, ob ferrum sagittæ adactum in corpus ejus: *das am pfeile steckende und angespiessete pferd, (the horse pierced with the arrow,)* quasi ad veru. conf. περί. πόδες ἵππων χαλκῷ δηϊόωντες, sc. τὴν κονίην ἢ γαῖαν, Λ, 153, pedes equorum ferro impetentes terram; et hoc ferrum h. l. sunt τὰ σεληναῖα τὰ ὑπὸ τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων, (*die hufeisen*) (*a horse shoe*) οἷς διακόπτονται εἰς πλέον τὰ πατούμενα. et ab his ferreis soleis, quibus ungula equi munitur, equi dici possunt χαλκόποδες. μελίη ταμνομένη, fraxinus excisa ferro, N, 180. et 323, ῥηκτὸς, vulnerabilis ferro. et 649, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ, ne quis corpus ejus ferro contingeret. et 801, μαρμαίροντες, coruscantes ferro polito. σάκος παμφαῖνον χαλκῷ, scutum collucens ferro, Ξ, 11. ξυστὰ (hastilia) κατὰ στόμα εἱμένα, in anteriori parte induta ferro, O, 389. μάρναο, depugna ferro, Π, 497. ἅπαν πεδίον ἐλάμπετο, Y, 156, quo loco genitivus ἀνδρῶν, 157, proxime pertinet ad præcedens ἐπλήσθη, quia additur ἵππων, equi vero non solebant eo tempore muniri ferro. et 257, μαχέσασθαι. ἀποκόψειν οὔατα, Φ, 455. χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν, ut sustineat ferrum quo corpus vulneratur illis qui ictu feriuntur, Δ, 511. οὐκ ἔρρηξε, non perrupit laminam ferream qua scutum Menelai erat superne obtectum, Γ, 348. H, 259. P, 44, χαλκὸν, τὸν ἐπιπολάζοντα ἐν τῇ ἀσπίδι. alii his locis legi malunt χαλκὸς, i. e. ἡ αἰχμὴ τοῦ βάλλοντος, cuspis hastæ, quæ non perrupit: sed præter consensum meliorum. sic, H, 246, ἔβαλε σάκος αὐτοῦ ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ. (τῷ σάκει) et 248, δαΐζων χαλκὸς ἀτειρὴς, dissecans ferrum durum, hastæ. διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασε, et ferrum penitus adegit ei, O, 342, hastam. sic et χ, 295. et, εἴσατο χαλκὸς, ivit et penetravit ferrum penitus, ω, 523. βεβλημένον ὀξέϊ, Π, 819. coll. 821. ἐνέβαλλεν πυρὶ ἀτειρέα, Vulcanus in ignem imposuit æs, Σ, 474. ἑσσάμενοι χροῒ ἀτειρέα, induti corpore ferrum solidum, T, 233, de thorace. ἀλλ' ἰθὺς φέρε, sed recta infer arma tua contra eum, Y, 108. σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις, χρυσόν τε, δέδεξο δῶρα, X, 340, tu quidem et æs abunde (i. e. vasa ænea) et aurum accipe, dona. χαλκὸν ζώννυσθαι, ære cingi, i. e. armari, Ψ, 130. et 803, ταμεσίχροα ἑλόντες, sumentes gladios vel hastas acutas. πολέες γὰρ ἐπήλασαν αὐτῷ χαλκὸν, Ω, 421, multi enim in corpus ejus intruserunt cuspides ferreas. φυλόπιδος πλείστην καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, T, 222, pugnæ plurimam stipulam ferrum ad terram stravit. νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο, coacervatum aurum et æs jacebat repositum, β, 338. ἀμφὶ πυρὶ χαλκὸν ἵηνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ, θ, 426, in igne ahenum calefacite et calefacite aquam, ἐνέπεσε κνήμη λέβητι, καὶ κανάχησε χαλκὸς, τ, 469, resonuit ahenum. ἄκρην ῥινὸν δηλήσατο. extremam cutem distrinxit ferrum, i. e. hasta, χ, 278. πλέων ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκὸν, navigans eo, ut æs inde petam, α, 184. χαλκοῦ στεροπὴν, æris splendorem, in domo regia Menelai, δ, 72, ubi ornamenta domus, et simul vasa varia, intelliguntur ex ære facta. sed alia ejusmodi στεροπὴ est ξ, 268, ex armis fulgentibus ab exercitu eunte. ἁρμόζου σχεδίην χαλκῷ, compinge navigium ferro, ε, 162. et 244, ἐπελέκκησεν, dolavit securi. sic et; διατμῆξαι, diffindere securibus, θ, 507. ἔζεσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι, κ, 360, in splendido intus aheno. et 532, μῆλα ἐσφαγμένα νηλέϊ. ἐπεὶ αὐτοὺς κτείνῃς ἀμφαδὸν (interfeceris palam) ὀξέϊ, λ, 119. et 534, βεβλημένος, eminus ictus hasta. κηροῦ τροχὸν διατμήξας ὀξέϊ, ceræ orbem disscindens, μ, 173, cultro fortasse. ἐκέασε ξύλα νηλέϊ, diffidit ligna securi, ξ, 418. ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ, hastam acuminatam acuta cuspide ferrea, ο, 550. υ, 127. ὅς κε ἀποτάμῃ ῥῖνα (nasum) καὶ οὔατα νηλέϊ, σ, 85. et 308, ξύλα νέον κεκεασμένα. ὅν ποτε ἔκτεινε, τ, 522, quem filium suum quondam interfecit ferro. sic, αὐτὸν κτεῖναι, υ, 315. ἀπαμήσαντες ῥῖνάς τε καὶ οὔατα νηλέϊ, φ, 300. et 434, κεκορυθμένος αἴθοπι, ubi sola hasta intelligitur, coll. 433. ἐπὴν ὑμῶν βίας ἀφελώμεθα, si abstulerimus vobis vires vitales ferro, χ, 219. et 356, μὴ τοῦτον οὔτα, ne hunc vulnera ferro. et 368, μή με δηλήσηται, ne me lædat ferro.

ἀμφίξεσα, circum polivi truncum, ψ, 196. et 369, ἐθωρήσσοντο, coll. 368, armabant se armis. χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες, ε, 38, ubi enumerantur dona hospitalia. sic et ν, 136, 368. ξ, 324, ubi et σίδηρος est inter ea. χ, 58. ἔφερον εὐήνορα, ν, 19, ubi vasa ænea, bonis viris dona dari solita olim, intelliguntur; conf. Horat. IV, 8, 1—4. ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα, ω, 466, 499, induerant se circa corpus, quod attinet splendida arma. erat παιδιά τις, λεγομένη ὁ χαλκισμὸς, quæ erat ὀρθοῦ νομίσματος περιστροφὴ σύντονος, μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα ὀρθόν: καὶ ἐνίκα ὁ τοῦτο κατορθώσας, referente Eustathio ad Ξ, 291, et α, 184. Vide sub σίδηρος, et δόναξ.

χαλκότυπος, ου. ὁ ἡ. (Τύπω) a ferro perfossus. χαλκοτύπους ὠτειλὰς, vulnera a ferri confossione facta, Τ, 25, τὰς ἀπὸ τυπῆς (τύψεως) χαλκῶν (i. e. ξιφῶν) factas in corpore occisi. alibi possit esse, ex ferro fabricatus.

χαλκοχίτων, ωνος. ὁ. (Χάω) ferrea tunica indutus, loricatus, thorace ferreo armatus. idem dicitur χαλκεοθώρηξ, ηκος, ὁ. est ergo epitheton militarium virorum. χαλκοχίτωνες Ἀχαιοὶ, Α, 371. Β, 47, 163, 437, ubi pertinet ad sequens λαόν. Γ, 127, 131. Δ, 199, 285. Κ, 287. α, 286, etc. Τρῶες, Ε, 180. Ρ, 485. Κρῆτες, Ν, 255. Βοιωτοὶ, Ο, 330. τοῖος ἐὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, Σ, 105, inquit Achilles de se, comparans sibi bellatori alios bellatores.

χαμάδις et χαμάδι, (Χάω) adverb. in terram. φύλλα ἄνεμος χαμάδις χέει, Ζ, 147. ἐξ ἵππων ἆλτο, Η, 16. et 190, ἔβαλε. et 480, οἶνον ἔχευον. sic et Ψ, 220, libando diis. ἔπεσε, Ο, 435. et 714, ἔπεσον. πεσοῦσα, Π, 118. δάκρυα ἔρρεον, Ρ, 438, quod notat largum fletum. ἐγκέφαλος ῥέει ὡς ὅδε οἶνος, Γ, 300. δάκρυ χαμάδις ἀπὸ βλεφάρων ἔβαλε, δ, 114, ergo largissime flevit. πῦρ ἀπὸ λαμπτήρων ἔβαλον, τ, 63, in solum conclavis magni. et 599, ἢ χαμάδι στορέσας, vel humi in solo sternens cubile.

χαμᾶζε, (Χάω) adverb. in terram, in solum. quia est ab χαμαὶ, hinc habet circumflexum in penultima. alia nomina penacuta, vel quæ non accentum habent in ultima, formant sua adverbia in ζε sic, ut accentus sit in antepenultima, e. c. ἔραζε, ab ἡ ἔρα, θύραζε, Ἀθήναζε. et hoc ζε oritur ex δε, ob συγγένειαν harum consonantium, sicut dicitur οἴκαδε, domum. ἐξ ὀχέων ἆλτο χαμᾶζε, ex curru desiliit in solum, Γ, 29. Δ, 419. Ε, 111, 494, 835. Π, 426, 733. Ω, 469. κεραυνὸν ἧκε, *in die erde, (into the earth,)* Θ, 134. θορὼν, desiliens, Κ, 528. ἀπὸ ἕδεν ἧκε, Μ, 205, a se dejecit in terram. ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε κάρη, deturbavit ictu abscissum ei caput in solum, Ξ, 497. sic, κατέπεσεν, Ο, 537. ἧκε ἐκ χειρῶν, Ρ, 299. ἐξ ἵππων ὦσε, Υ, 461. ἀπὸ πύργου ἆλτο, Φ, 529. ἀνεκήκιεν ἱδρώς, Ψ, 508. δάκρυον ἧκε, π, 191. τόξον ἧκε, φ, 136. ἐκ χειρὸς φάσγανον ἧκε, χ, 84. et 327, ξίφος ἀποπροέηκε. et 340, φόρμιγγα κατέθηκε.

χαμαὶ, (Χάω) adverb. humi, in humum, in humo. ex hac voce apparet, recte τὴν χθόνα, per intersertum θ, deductam esse a χάω: nam et hic interseritur θ in χθαμαλὸς, quod vide. est ergo cum ἡ χθὼν ejusdem originis. nam qui dicunt, esse quasi ἅμα χοΐ, i. e. ὁμοῦ ταῖς κόνεσιν, una cum pulvere, ingeniosius ludunt. Germanis est, *auf den platten boden, (on the ground.)* ἐνέπεσε κονίαις χαμαὶ, Δ, 482. Ν, 617. Ξ, 418. Π, 741, 803. ἐξέχυντο χολάδες χαμαὶ, Δ, 526. Φ, 181. χαμαὶ ἐρχομένων ἀνθρώπων, in humo vadentium et obambulantium hominum, Ε, 442, in opposito ad immortales deos. et 588, χαμαὶ ἔβαλλον αὐτὸν, in humum latam projecerunt eum. sic, κατέχευαν, Ζ, 134. ἐκ δίφρου χαμαὶ, ex curru in planum solum, Θ, 320. Ψ, 509. ἔβαλε δένδρεα, dejecit arbores in humum planam, Ι, 537. αὐτὸν χαμαὶ ἐξενάριξε, eum humi occidit, Λ, 145. χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκὶς, Χ, 448. χαμαὶ πεσοῦσα, Ν, 530. et 578, ἔπεσε. ἀπέβαλε πάντα χαμαὶ, Φ, 51. ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι ἐπὶ ἐσχάρῃ ἐν κονίαις, hospitem humi sedere juxta focum in pulvere, η, 160, nam sic mos erat supplicum. οὐ δάκρυ χαμαὶ ἔβαλεν, ρ, 490. χαμαὶ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, σ, 28. et 396, πρόχοος χαμαὶ πεσοῦσα ἐβόμβησε.

χαμαιγενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) humi et ex humo natus.

χαμαιευνὰς, άδος. ἡ. (Ἕω) humi cubans. est epitheton suum in poëta. σύες χαμαιευνάδες, κ, 243. ξ, 15. dicuntur alibi et prostibula et vulgati corporis mulieres χαμαιευνάδες, quæ humi cubantes concumbunt. ἡ χαμεύνη est ἡ ταπεινὴ κλίσις καὶ στιβὰς, *ein streulager auf der blossen erde, (a pallet of straw on the bare ground.)*

χαμαιεύνης, ου. ὁ. (Ἕω) qui humi cubat, in dura humo. χαμαιεῦναι, Π, 235, et tales laudantur ob contemtum voluptatis et deliciarum. Vide sub ἀνιπτόποδες.

Χανδάνω, (Χάω) verbum Ionicum, factum ex perf. m. κέχανδα, verbi χάζω, quod vide. notat capio, *ich fasse, (I take.)* eodem modo ἀνδάνω factum est ex ἥδω, f. 2. ἀδῶ, sicut a χάζω, f. 2. χαδῶ, a quo χαδέω, χαδάνω, χανδάνω. κρητὴρ ἓξ μέτρα ἐχάνδανεν, Ψ, 742. ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, ρ, 344, sicut ei manus capiebant, quantum capere poterat manibus. et vide simplicitatem heroicam, qua, sine aliis instrumentis, manu sola bene lota, ad cibos capiendos vel aliis porrigendos utebantur. χεὶρ ἐχάνδανε τὸ ῥόπαλον, manus capiebat clavam, Theocr. 13, 57.

χανδὸν, (Χάω) adverb. biante ore, aperto gutture, pleno rictu. posit hoc adverbium immediate deduci a perf. m. κέχανδα, verbi χάζω. οἶνος βλάπτει, ὅς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, φ, 294, vinum nocet si quis illud aperto rictu ingurgitat: ex metaphora δοχείου τινὸς διαχάσκοντος

ἀεὶ πρὸς ὑποδοχὴν ὑγροῦ. est ergo Germanorum, *lachzend, spack, (gaping, panting.)* est et adjectivum χανδὸς, ἡ, ὸν, eodem significatu, si quid rimis hiscit. vide ζωρός.

χάνοι, χανὼν, vide sub χαίνω.

χαράδρα, ας. ἡ. (Ῥάω) torrens qui violenter perrumpit terram de montibus decurrens. it. cavitas aliqua terræ, orta ex ejusmodi violento torrente. *ein reissender strom, (an impetuous stream.)* κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, intra cavitatem excavatam a torrentibus aquis, Δ, 454, et hæc χαράδρα est fere eadem quæ μισγάγκεια, 453. πολλὰς δὲ κλιτῦς τοτ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, multosque aggeres tunc scindunt torrentes impetuosi, Π, 390, quanquam et h. l. magis ipsa loca terræ a torrentibus subito et violenter excavata intelliguntur; simul tamen ipsi χείμαῤῥοι, οἱ ῥέοντες χαράττουσι δραστηρίως τὴν γῆν.

χαρίεις, εσσα, εν. (Χάω) gratiæ plenus, gratus. χαρίεν μέτωπον, i. e. καλὸν, Π, 798. πρόσωπον ᾔσχυνε, Σ, 24, pulcram faciem turpavit. nam τῷ καλῷ opponitur τὸ αἰσχρὸν et τὸ αἰσχύνειν. κάρη, Χ, 403, caput decorum. φᾶρος, ε, 231. κ, 544, pulcra vestis. εἴ ποτέ σοι χαρίεντα (ubi est neutr. plur. adverbialiter) ναὸν ἐπέρεψα, Α, 39. χαρίεντα εἵματα, vestes decentes, Ε, 905. Χ, 511. δῶρα, Θ, 204. Ι, 595. ἔργα, ζ, 234. κ, 223. ψ, 161. οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσι ἀνδράσιν, θ, 167, ubi sunt τὰ τῆς φύσεως δῶρα. χαρίεσσαν ἀμοιβὴν, jucundam remunerationem, γ, 58. ἀοιδὴν, ω, 197, bellam laudationem. οὔτι τέλος χαριέστερον, jucundius, ι, 5. πέπλος χαριέστατος, pulcerrimus, Ζ, 90, 271. οὐ χαριεστάτη ἥβη, Ω, 348. κ, 279. χάριεν est adverb. pro χαριέντως. ὁ χαρίσιος, gratus, exhilarans. apud alios οἱ χαρίεντες dicuntur præstantes arte vel doctrina aliqua; et opp. vulgaribus.

χαρίζομαι, f. ίσομαι. (Χάω) in gratiam alterius facio aliquid, jucunde ago et lætifice. ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβρισταῖς, hominibus gratificaris injuriosis, Ν, 633. οὐκ ἐχαρίζετο (sc. σοὶ, ὦ Ζεῦ) ἱερὰ ῥέζων; α, 61, an non accepte agebat tibi sacra faciens? *bewies er dir sich nicht gefällig? (did not he propitiate thee?)* μή μοι ψεύδεσι χαρίζεο, ξ, 387, ne mihi mendaciis placere tenta. nam τὸ χαρίζεσθαι, *sich gefällig und angenehm machen, (to make one's self agreeable,)* multis modis fieri potest, δώροις, δεξιώσεσιν, ἀληθείαις, imo et ψεύδεσιν. et h. l. est imperativus. δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, ubi augm. imperfecti omissum, ω, 282, dona autem illa frustranea tam benevole donasti, coll. 284. τῶν κέν σοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσια ἄποινα, ex quibus certe tibi donaret pater infinita redemtionis pretia, Ζ, 49. Λ, 134. Κ, 380. ἀργαλέον γὰρ, ἕνα προικὸς χαρίσασθαι, ubi ad genitivum præpositio aliqua deest, e. c. διὰ, ν, 15, molestum enim nimis est, unum per donationem liberaliter et jucunde se præbere. sic, ἀλλοτρίων, ubi deest, ἀπὸ vel ἐκ, de alienis largiri, ρ, 462. τὸν ἔδωκε, χαριζόμενος, βασιλῆϊ, Λ, 23, hunc thoracem dedit regi per donum leniens et jucunde afficiens regem. nam χαρίζεσθαι est genus, ex quo hæc species nascitur τὸ δωρεῖσθαι. nam πᾶν δῶρον est χάρις. Ἕκτορι χαριζόμενος, ei gratificans, Ο, 449. Ρ, 291. οὐ πάντεσσι χαριζόμενος τάδε ἀείδει, canit ista, non omnibus gratum faciens et placens eo cantu, θ, 538. καὶ νῦν οἱ τάγ' ἔδωκε, χαριζόμενος φιλότητι Αἴολος, κ, 43, et nunc ei ista dedit, gratificans amori, Æolus. οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος ἐθεράπευον, ν, 265, non suo patri gratificans minister ei esse volueram, i. e. nolueram ei id officium præstare, sicut cupierat. χαριζομένη πόσεϊ ᾧ, marito suo gratificans, Ε, 71. (ἐκ) παρεόντων, de rebus, quæ adsunt, liberaliter præbens, α, 140. δ, 56. η, 176. κ, 372. ο, 139. ρ, 95, i. e. ἡ τὰ πρὸς χάριν καὶ ἡδονὴν ποιοῦσα. κεχάριστο δὲ θυμῷ, ζ, 23, et grata facta erat animo ejus, ἐφιλεῖτο αὐτῇ. ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, meo animo gratissime facte, i. e. φίλτατέ μοι, Ε, 243, 826. Κ, 234. Λ, 607. Τ, 287. δ, 71. καὶ (ὅς) οἱ (αὐτῇ, τῇ Πηνελόπῃ) κεχαρισμένος ἔλθοι, et qui ei gratus veniret, β, 54, coll. 114, nam pater non cogit filiam, sed uterque consentit in unum: ergo, ὅς ἂν τῇ Πηνελόπῃ χαρίεις δόξοι. κεχαρισμένα δῶρα θεοῖς δίδωσι, Υ, 298. ὧδέ κε ῥέζων κεχαρισμένα μοὶ θείης, Ω, 661, sic sane faciens grata mihi feceris, τὰ πρὸς χάριν ποιήσοις. εἰδὼς, grata sciens, i. e. jucundo et grato convictu probatus, θ, 584. ἵνα δώσωμέν σοι ἱερὰ, π, 184, ut tibi demus sacrificia grata. τῷ γὰρ μηρία ἔκαιεν, τ, 397, ei enim grata femora agnorum hædorumque comburebat. χαρίζεσθαι apud alios notat et, morigerari; in specie, coitum præbere et pati libenter in gratiam petentis: de quo est locus Aristoph. Eccl. 625. coll. Equit. 514.

χάρις, ιτος. ἡ. (Χάω) gratia, favor: pulcritudo, venustas; beneficium. est ab ἡ χαρά. πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, Δ, 95, ab omnibus illis gratiam et gloriam caperes: et χάρις h. l. est ὁμολογία εὐεργεσίας. φέρων χάριν Ἕκτορι, gratificans ei, Ε, 211, quod alibi dicit ἦρα ἢ ἐπίηρα φέρειν τινὶ, et 874, χάριν δ' ἄνδρεσσι φέροντες, gratificantes hominibus. hinc est accusativus ellipticus, e. c. σοῦ χάριν ποιῶ τοῦτο, i. e. διὰ σὴν χάριν, ἵνα σοὶ χαρίσωμαι, *dir zu gefallen, (to gratify thee,)* gratificans tibi: et notat plus quam ἕνεκα, involvit enim gratificationem, non vero causam solam. Ἀτρείδη ἥρωι φέρων χάριν, Ι, 609, i. e. χαριζόμενος αὐτῷ. sic et ε, 307, Ἀτρείδαις φέροντες. τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; Φ, 458. ἐπεὶ οὐκ ἄρα τὶς χάρις ἦεν μάρνασθαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσι, siquidem nulla gratia mihi inde erat, pugnare inter et adversus hostes, Ι, 316, διότι οὐκ ἔγνων μοὶ χάριτας οἱ Ἀχαιοὶ προπολεμοῦντι αὐτῶν, *sie wustens mir keinen dank dass ich für sie fochte, (they did not thank me for fighting for them.)* sic et Ρ, 147, et dici sic potest πρὸς ἀχάριστον οἰκεῖον βοηθηθέντα ἐν ἀνάγκῃ. loquitur loco posteriori Glaucus ad Hectorem; sicut priori Achilles ad legatos Græcos. ἧς (μνηστῆς ἀλόχου κουριδίης) οὔτι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε, Λ, 243, cujus sponsæ suæ nondum ullam viderat gra-

tiam, nam multa ei dederat; *hatte noch keine gunst von ihr genossen, (had not yet received any favour from her,)* et innuitur συνουσία conjugalis, qua nondum fruitus erat. ἐγὼ δέ κέ σοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα, *ich weiss es dir auf ewig dank, (I shall be for ever obliged to thee,)* Ξ, 235, gratiæ enim nulla debet esse oblivio; et hinc αἱ Χάριτες finguntur νεάζουσαι ἀεί. σοὶ δὲ θεοὶ, τῶνδ' ἀντὶ, χάριν μενοεικέα δοῖεν, Ψ, 650, dii tibi pro his gratiam optatam referant. χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλὴ, resplendebat venustas multa ab his inauribus, Ξ, 183. σ, 297. θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη, β, 12. sic ζ, 235. θ, 19. ρ, 63. ψ, 162, coll. 156, ubi κάλλος est idem fere. sic, κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων, ζ, 237. et innuit poëta, gratiam apud homines ex venusta forma esse donum divinum. Ἑρμῆς πάντων ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, ο, 319, ubi de vita negotiosa sermo est, cui Mercurius largitur gratiam et gloriationem, i. e. ut placeat aliis, et nos de successu lætari possimus. οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, nec est deinde ulla gratia benefactorum, δ, 695. χ, 319. οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν, θ, 175, *es ist keine annehmlichkeit in seinen reden, (there is nothing agreeable in his words.)* χάριν Ἕκτορος, ut Hectori gratum faceret, O, 744, ubi est iste accusativus ellipticus, de quo supra; i. e. πρὸς χάριν, χαριζόμενος αὐτῷ. hic accusativus adverbialiter positus dicitur ἐπὶ τῶν χάριτος ἕνεκα γιγνομένων: ἕνεκα vero simpliciter ponitur ἐπὶ τῶν διά τι: e. c. Ἀχιλλεὺς χάριν Μενελάου ἐστράτευσεν, Ἕλληνες δὲ ἕνεκα τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου ὕβρεως ἔπλευσαν εἰς Τροίην. πέπλον, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταὶ, quem ipsæ Gratiæ elaborarant ei, i. e. venustissimum, E, 338, nam hæ sunt ὀπαδοὶ καὶ ὑπουργοὶ τῆς Ἀφροδίτης, quæ et ipsæ ὑφαίνουσι, ex more priscarum fœminarum et dearum. Hesiodus numerum earum in tres coarctavit; sed de hoc numero determinato Homerus longe antiquior nihil novit. sic aliquam Χάριτα promittit Juno uxorem Somno, Ξ, 267—276, Πασιθέην nomine: quam spem Somnus cupide amplectitur; vel quia ipse est omnibus gratus, vel quia gratia pro beneficiis sæpe in somnum labitur: unde et Χάριτες finguntur Λήθης filiæ. κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, P, 51, i. e. τοῖαι, οἵας ἔχουσιν αἱ Χάριτες. δύο ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι, ζ, 18, i. e. καλαὶ λίαν, καὶ οὐ δουλοπρεπεῖς. Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα, ingreditur Venus, σ, 193, i. e. in conventum mulierum formosarum, et excultarum moribus politis. si in talem conventum vadit fœmina, accuratissime ornat formam suam: et id dicit h. l. poëta per allegoriam. cæterum quia Charites sunt ministræ vel sociæ Veneris, hinc dicta et τὰ χαρίσια, quæ erant παννυχίδες feriæ, ubi saltabatur et canebatur; et qui totam noctem perduraverat, dabatur ei in præmium πυραμοῦς (genit. οῦντος, ὁ) placenta triticea et mellea; quod πέμμα etiam τὸ χαρίσιον dicebatur, ob gaudium ejus qui accipiebat.

χάρμα, ατος. τό. (Χάω) gaudium, *die freude, (joy.)* it. res de qua gaudemus. δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ, ubi deest εἰς, ad gaudium hostibus, dedecus autem tibi ipsi, Γ, 51. δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι, Z, 82, et hostibus gaudio et ludibrio sint. sic, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν, K, 193, i. e. μὴ ὑπνώσαντες ἐπίχαρτοι γενώμεθα τοῖς ἐχθροῖς. est ergo his locis in sensu malo, ἐπίχαρμα, γέλως, *ein spott, ein hohn, (mockery, scorn, derision.)* Διώνυσον, χάρμα βροτοῖς, Ξ, 325, ubi sic dicitur vinum. ὅπως χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες, P, 636, ut gaudium nostris amicis fiamus redeuntes ad eos: atque ibi in optimo sensu positum. χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δέ σοι αὐτῷ ἔσεται, risus enim aliis, at tibi ipsi exprobratio erit, Ψ, 342, ubi in sensu medio inter hostile et amicum gaudium, utpote in certamine ludicro, ubi victus semper risui est. ἐπεὶ μέγα χάρμα ἦν πόλει, sc. Hector vivus, Ω, 706, ἡδονή. τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, τ, 471, ubi sermo est de ministra fida, subito agnoscente herum suum in statu, ut videbatur, misero; gaudebat ergo de reverso et vivo, dolebat de miseria; atque id subito per animum volvebatur. πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσι, χάρματα δ' εὐμενέτῃσι, ζ, 185, de concorditer viventibus conjugibus dolent inimici multum, gaudent vero benevoli.

χάρμη, ης. ἡ. (Χάω) lætitia, gaudium. in specie, promtus ad pugnandum animus, pugna alacris, ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη, καθ' ἣν χαίρουσιν οἱ πολεμοῦντες, ἣν ὑποδύεταί (init) τις οὐχ ὑποπτήσσων, ἀλλὰ καγχαλόων καὶ χάρμα ἔχων, καὶ οἷον μελπόμενος (tripudians) Ἄρηϊ, in honorem Martis. proprie est ἡ εἰς μάχην προθυμία, deinde et αὐτὴ ἡ μάχη μετὰ θυμοῦ, cum ira: et quia ira, dum exsequimur eam, dulcis est; hinc a gaudio nomen huic rei impositum, ᾗ οἱ ἀνδρεῖοι χαίρουσι. μνήσαντο δὲ χάρμης, Δ, 222. Θ, 252. Ξ, 441. O, 380. et 476, μνησώμεθα, T, 148. χ, 73. ἐπιμνησαίμεθα καὶ πρὸς δαίμονος, P, 103, memores simus alacritatis ad pugnandum, etiam contra voluntatem et favorem fati nostri. μιμνήσκοντο, N, 721. οὐ λήθετο, M, 203, 393. λήθοντο δὲ, P, 759. μηδὲ εἴκετε χάρμης Ἀργείοις, ne cedite illis in promtitudine pugnandi, Δ, 509. δύο φῶτε, εἰδότε, E, 608. ἐρωήσουσι δὲ χάρμης, cedentque pugna, Ξ, 101. ἔπαυσεν αὐτὸν, M, 389, fecit ut deponeret alacritatem pugnandi, *vertrieb ihm die lust weiter zu fechten, (took from him the disposition to continue the fight.)* καί μιν ἐρυσαίμεθα (ἐκ) χάρμης, et eum extrahere potuissemus ex prœlio, P, 161. ἐπεὶ προκαλέσατο χάρμῃ, quia provocavit ex cupiditate pugnandi et ad pugnam, H, 218, 285; coll. 189, 191, ubi est etymologia nominis indicata. sic, χάρμῃ γηθόσυνοι, τὴν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, N, 82, ubi est notio nominis propria; læti studio et promtitudine pugnandi, quam ipsis deus indiderat. et 104, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ, homines sine fortitudine, nec ulla pugnandi promtitudine ornati.

σῦν λέων ἐβιήσατο χάρμῃ, aprum leo superaverat pugnando, Π, 823.

χαροπὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ὄφ) est factum ab *ὁ χάρωψ, οπος*, quod, vi compositionis a *χαίρω*, gaudeo, est, gaudium oculis significans. et quia oculus, eo in statu, colore certo emicat, hinc *τὸ χαροπὸν* est *χρώματος ὀφθαλμῶν δηλωτικὸν*, quando circa pupillam oculi, rubens et splendens est circulus. *χαροποί τε λέοντες*, λ, 610, *οἱ τοιούτους ἔχοντες ὀφθαλμούς.* dicitur idem et *ἐπὶ παρδαλέων.* ab hac *χαροπότητι* etiam *χάρων ὁ λέων* dicitur, quasi *κατ᾽ ἀντίφρασιν, μὴ χαρὰν ποιῶν, ἀλλὰ φοβερὸς καὶ θανατοποιός.* quanquam *χαροπὸς* non est a *ποιέω*, sed ab *ἡ ὄψις.* per eandem antiphrasin nomen habet *ὁ Χάρων, ὁ ἐν ᾅδου* portitor. LXX, Genes. xlix, 12, habent: *χαροποὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὑπὲρ οἶνον*, quod idem est ac Homericum istud *χαροποὶ*, nam et ibi de leone, vel saltem de Juda sub leonis imagine, sermo est. sic et Theocr. Id. 20, 25, *ὄμματά μοι ἦν χαροπώτερα Ἀθήνης*, oculi mihi erant fulgidiores et decentiores quam Minervæ.

χάσσατο pro *ἐχάσατο*, vide sub *χάζω.*

Χατέω et *χητέω*, (Χάω) egeo, indigeo; cupio, desidero, *ich bedauf, ich sehne mich, begehre, (I need, want, desire.)* est verbum Ionicum, deductum a *χάω, χαίνω*, hisco, hio. *οὐκ ἂν ἐγώ σε κελοίμην Ἀργείοις ἀμύνειν χατέουσί περ ἔμπης*, non sane ego te hortarer opem ferre illis, omnino indigentibus et desiderantibus, Ι, 514, *τοῖς χρήζουσιν. οὐδέ τις ἡμῖν δόρπου μνῆστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι*, neque ulla nobis cœnæ mentio erat quamvis valde cupientibus capere eam, et valde indigentibus ea, ν, 280. *πάντες δὲ θεῶν χατέουσιν ἄνθρωποι*, γ, 48, nam omnes homines indigent divino auxilio. *μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν ἀντία δεσποίνης φάσθαι*, ο, 375, valde et omnino servi egent facultate loquendi cum domina hoc tempore, omnino privati sunt ea facultate et desiderant eam. *οὐκέτι σοὶ δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης, ἐνθάδε παρμένειν*, non possum tibi diutius hic assidere, etsi omnino indigenti et desideranti præsentiam meam, Ο, 399. *οὐ κεν αὐτῷ ἐλθόντι κεχάροιτο γυνὴ, μάλα περ χατέουσα*, β, 249, non sane de eo veniente lætaretur uxor etsi omnino cupiens et indigens adventus ejus. hinc est *ἡ χάτις* vel *χῆτις*, i. e. *στέρησις*, et *χατίζω.*

χατίζω, f. *ίσω.* (Χάω) egeo, indigeo, desidero, *χρήζω. τίνος χατίζεις*; qua re eges? Β, 225, *was verlangest du noch? (what dost thou now want?)* *Θέτις τὶ σεῖο χατίζει*, Thetis in aliqua re indiga est tui, O Vulcane, Σ, 392. *οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων*, inquit Hector, Ρ, 221, non enim ego multitudinem quærens, neque egens ea. *νόστοιο χατίζων*, reditus domum indigens, ϑ, 156. λ, 349, et desiderio redeundi domum captus. *οὔτι ἑκὼν, οὐδὲ χατίζων*, nequaquam spontaneus, neque egens aliqua re, χ, 351, quasi cupidus cibi aut mercedis; sum enim, si non *πλούσιος*, certe *ἀνενδεής*: nec sum *δημιοεργὸς ἢ μισθούμενος.* et 50, *οὔτι γάμου τόσον κεχρημένος οὔτε χατίζων*, nequaquam tantopere cupidus nuptiarum.

ΧΑ'Ω, contr. *χῶ*, est *χωρέω*, capio, *ich fasse in mich, (I take.)* it. cedo, do locum, *ich weiche, (I give way.)* hinc est *χαίνω* cum suis: et apposito Sigma, *σχῶ*, habeo; nam qui habet, capit id et recipit; et præfixo ε, *ἔχω.* a *σχῶ* est *τὸ σχῆμα* mathematicum, figura, *eine mess-kunst mässige einschränkung, (a mathematical figure,)* *ὡς χωρητικὸν ὂν τοῦ ἐμβαδοῦ*, capiens spatii et areæ alicujus, *die eine fläche einschliesset, (inclosing a space:)* et *ἡ σχέσις*, ejusque derivata; et *ἡ ἐπισχεσία*, prætextus, præ me latio, *ὃ γὰρ ἐπίσχει τις, ἢ περ ἴσχει καὶ κατέχει, χωρεῖται οἷον αὐτὸ παρ᾽ ἐκείνῳ*, *wird von ihm gefasset, (is kept by him,)* *ἐπεὶ οὐκ ἀφίεται.* a *χῶ* est etiam *ἡ χειὰ*, et *ἡ χώρα*, et *χάζω* a quo est *ἡ χάσμη* et *χασμάομαι* quod de ore aut aliis apertis, e. c. janua, dicitur: et *τὸ χάος*, inane et confusum spatium, et *χαὸς, ὁ*, i. e. *ἀγαθὸς*, it. *εὐγενὴς ἀρχαῖος*, etc. Vide sub *κέω*, findo.

χειὰ, ᾶς. ἡ. (Χάω) latibulum serpentis, *κατάδυσις τοῦ ὄφεως.* a *χείω*, i. e. *χωρέω*, capio. *δράκων ἐπὶ χειῇ*, Χ, 93. et 95, *περὶ χειῇ.* deinde et de quovis latibulo obscuro ponitur. cæterum *χειαὶ τῶν ὄφεων* dicuntur et *εἰλυοὶ, καὶ τρόχμαλοι, καὶ αἱμασιαί*: nam in talibus frequenter habitant angues et alia venenata. a *χεῖσθαι*, i. e. *χωρεῖν*, capacem esse, est et *τὸ χείτιον*, i. e. *τὸ χωροῦν ἀστραγάλους*, fritillus ex quo jaciuntur tesseræ quando luditur alea; quod ionice dicitur *κείθιον*, per *ἐναλλαγὴν* litterarum asperatarum, sicut iidem Iones dicunt *πάθνη* pro *φάτνη*, et *ἐνθεῦτεν* pro *ἐντεῦθεν.* Vide sub *νείσσομαι.*

χεῖλος, εος. τό. (Χάω) labium, os. *die lippe, (the lip.)* deinde quævis ora, *der rand, (a margin.)* est a *χέω* vel *χείω*, capio, recipio. proprie dicitur de labio humano: et in plurali notat totum os. in avibus dicitur *τὸ ῥάμφος*, rostrum, *der schnabel, (a bill, beak;)* in suibus *τὸ ῥύγχος*, *die schnauze, der rüssel, (the snout.)* *χείλεα μέν τ᾽ ἐδίηνε, ὑπερῴην δ᾽ οὐκ ἐδίηνε*, labia quidem humectare solet alteri, sed non palatum, Χ, 495, quod est proverbium de maligne dante. *μή σε στῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος*, ne tibi pectus et os commaculem sanguine, σ, 21, ubi pugil loquitur. *ἐγέλασσε χείλεσιν*, ridebat labiis, i. e. non vero risu, Ο, 102, *verzog den mund als ob sie lachete, aber für verdruss, (forced a laugh, though inwardly vexed.)* *πάντες ὀδὰξ ἐμφύντες χείλεσι*, α, 381. σ, 409. υ, 268, *sie bissen sich auf die lippen, für verdruss, (they bit their lips with rage.)* *ἐπὶ ἄκρῳ χείλει ἐφεσταότες*, Μ, 52, in summo labro fossæ stantes. *χρυσῷ χείλεα ἐπικεκράαντο*, auro labra calathi inducta erant, δ, 132. et 616, crateris. sic et ο, 116. *ὁ ἡ ἐπιχειλὴς, έος*, dicitur de mensura, si non est plena omnino, sed si infra suprema labia desidet res. hinc Aristoph. Equit. 811, *ὃς* (Themistocles) *ἐποίησε τὴν*

πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ, qui fecit urbem nostram plenam, cum accepisset eam longe infra plenitudinem, ἐνδεᾶ. nam ἐπιχειλὲς μέτρον dicitur τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπομεσούμενον, *wenn das maas noch einen hohen leeren rand hat, (when the measure is not near full,)* si res in mensura non ad summum labrum pertingit. potest tamen alibi et notare idem quod μεστός.

χεῖμα, ατος. τό. (Χάω) fusio pluviarum aut nivium, hiems. *der guss, die regenzeit, der winter, (the rainy season, winter,)* est manifesto a χέω vel χείω, fundo: et notum est, qualis hiems esse soleat in regionibus calidis, in quibus nata est lingua Græca. ὅγε (κατὰ) χεῖμα μὲν εὕδει ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, cubat per noctem humi hiemali tempore juxta ignem, i. e. focum, λ, 189. χεῖμα δάμναταί με, frigus superat me, ξ, 487, *ich muss erfrieren, (I shall perish with cold,)* coll. 475, seqq. καρπὸς οὔκ ἀπολλύται ἐπιτήσιος, χείματος οὐδὲ θέρους, η, 118, fructus non deficit per annum, neque hiemis tempore nec æstatis. est ergo pro χεῦμα, a χεύω.

χειμάμυνα, (Μύω) dicitur χλαῖνα, quæ τὸ χεῖμα ἢ τὸν χειμῶνα ἀμύνεται, quæ pluvias et frigora arcet a corpore. aliud ejus nomen est ξ, 529, ἀλεξάνεμος. sic et pro ἀμύνω ponitur ἀλάλκω, Φ, 138.

χειμάῤῥοος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) torrens, ex aqua hiemali et pluvia fluens. a τὸ χεῖμα, hiems, tempestas pluvia. ποταμὸς χειμάῤῥοος, N, 138, et sic plene dictum. per contractionem inde fit ὁ χειμάῤῥους, πλήθων ποταμὸς, Λ, 493.

χείμαῤῥος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) idem. et ex contracto orta forma, abjecto υ. χείμαῤῥοι ποταμοὶ, Δ, 452, et sic plene dictum: nam est adjectivum. sic, ποταμῷ, E, 88, cui comparatur Diomedes, ob καιρικὴν ἀνδραγαθίαν. apud Hesiodum, Ἔργ. 624, facete sic vocatur ὁ πάσσαλος περὶ τὸ ἔδαφος πλοίου, paxillus in imo fundo navigii, qui extrahebatur subducta nave et in phalangis stante, ut aqua pluvialis efflueret e navi, ne computresceret; vel, τὸ τρῆμα ἢ ἡ τρήμη νεὼς, (foramen) ὅθεν ἡ ἀντλία (sentina) ἐκρεῖ, quando subducta stat navis in terra. is πάσσαλος, foramini insertus, dicebatur alias ὁ ἴβδης.

χειμέριος, ία, ιον. (Χάω) hiemalis, tempestatum plenus. ἄελλαι χειμέριαι, B, 294. ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν, pro χειμερίαις, Γ, 222. νιφάδες χιόνος πίπτουσι ἤματι χειμερίῳ, M, 279. χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ, Ψ, 420, hiemalis collecta aqua. ὥρῃ χειμερίῃ, ι, 485.

χειμὼν, ῶνος. ὁ. (Χάω) fusio pluviarum aut nivium, hiems. idem ac χεῖμα. it. tempestas gravis et turbida. ἐπεὶ χειμῶνα ἔφυγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον, Γ, 4. χειμῶνος δυσθαλπέος, i. e. ψυχροῦ, ὅς ἔργων ἀνέπαυσεν ἀνθρώπους ἐπὶ χθονὶ, frigidæ hiemis, quæ ab operibus in agro cessare facere solet homines, P, 549. χειμῶνι περῶντα, Φ, 283, transire volentem tempore hiemis, quo tempore tument fluvii. οὔτε χειμὼν πολὺς, δ, 566, de felicitate campi Elysii. ἔκπαγλος ὄρηται, terribilis tempestas frigida oriatur, ξ, 522.

Χεὶρ, ειρός. ἡ. (Χάω) manus, *die hand, die faust, (the hand, fist.)* it. totum brachium, quo quid amplecti possumus. genitivus scribitur et τῆς χερὸς et χηρὸς et χεῤῥός. est a χέω vel χάω, capio. χεὶρ αἱματόεσσα, E, 82, coll. 81, νάρκησε, Θ, 328. πέτρον, ὅν περικάλυψε χεὶρ, Π, 735. et 517, ἀμφιλήλαται ὀδύναις. χειρὸς ἑλὼν, manu ejus apprehensa, A, 323. Δ, 542. E, 30. H, 108. Φ, 416. Ω, 734. η, 168. μ, 33. ρ, 263, 480. ἔχπεσε, Γ, 363. Δ, 493. Θ, 329. N, 529. O, 421, 465. ξ, 31, 34. ἔχων αὐτὸν, tenens eum manu ejus apprehensa, Δ, 154. Λ, 488, coll. 645. ἐμῆς ἀπὸ, K, 371. Λ, 674. M, 306, ἀπὸ θεῆς. βαρείης, N, 410. et 505, στιβαρῆς. et 539, νουτάτου. ἔκφυγε βέλος, Ξ, 407. et 419, ἐξέβαλε. sic, Π, 480, 615. πῆχυν χειρὸς δεξιτερῆς, *den ellenbogen des rechten arms, (the elbow of the right arm,)* Φ, 166, nam sicut πούς sæpe totum notat cujus infima pars est pes; sic χεὶρ totum illud, cujus extrema pars manus est. γέροντα χειρὸς ἀνίστη, senem, manu senis prehensa, erexit, Ω, 515. ἐκ χειρὸς χεῖρα ἔσπασε, β, 321. ἐπὶ ἀριστερὰ χειρὸς ἔχων τὴν ἄρκτον, ursam cœlestem habens ad sinistram in navigando, ε, 277. λᾶας, ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρὸς, lapis, leviter volans a manu, θ, 193, coll. 189, τὸν ἧκε ἀπὸ στιβαρῆς. ἔκβαλον ἔκτοσε, projeci hastam e manu, ξ, 277, coll. 319, ἀνασπάσας. φάσγανον ἧκε ἐκ, *liess den degen fallen, (dropped the sword,)* χ, 83. χειρί τέ μιν κατέρεξε, manuque eum demulsit, A, 361. E, 372. Z, 485. Ω, 127. δ, 610. ε, 181. ν, 288. παχείῃ, nam talia sunt fortibus viris τὰ ἀκρωτήρια, Γ, 376. H, 264. Θ, 221, ubi de Junone, utpote grandi. K, 31. Λ, 355. P, 296. T, 261, 285. Φ, 175, 403, de Minerva. et 434, de eadem. σ, 56. τ, 448. υ, 299. φ, 6, de Penelope. ζ, 128. ἐνέφυ οἱ χειρὶ, inhæsit manu sua manui ejus, Z, 253, 406. Ξ, 232. Σ, 384, 423. T, 7. β, 302. θ, 291. κ, 280. λ, 246. ο, 529. nam hic erat antiquissimus salutandi mos. sic, χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντο ἐπέεσσιν, Φ, 286, quæ est δεξιώσεως φιλικῆς ἔνδειξις: et id solus fecit Neptunus. sic, δεξιτερῇ δειδίσκετο, υ, 197, manu sua dextra dextram illius apprehendebat. βαρείῃ, A, 235. P, 48. ἑτέρῃ, i. e. μιᾷ, M, 452, coll. 382. ἑτέρῃ μὲν χθόνα, ἑτέρῃ δὲ ἅλα, Ξ, 272. κ, 171. μάλα μεγάλῃ, O, 695, ubi de Jove, quod Hectorem manu sua magna, i. e. favore suo, secundarit: et quod multas copias Hectorem sequentes dederit. καταπρηνεῖ, Π, 792. ν, 164. ἐπιμασσάμενος, ι, 302. τ, 480. ὑψόσ' ἀνέσχεθε, et quidem una manu, quæ igitur valde magna et valida, K, 461. παχυτέρῃ σὺν, λ, 358. ἐν χειρὶ, Θ, 289. Ω, 101, pro χειρί. χεῖρα καμεῖται, fatigabitur quod attinet manum, B, 389. E, 797. εἶπε ὑμῖν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων, Δ, 249, ex quo contextu, simulque ex O, 403, proverbium natum: σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει, si deo confidis move et ipse ma-

num, ne otiosus exspecta divinum auxilium, sed fac et ipse quantum potes. sic, ὑπερέχει Ζεὺς χεῖρα, I, 419, 683. Ω, 374. ξ, 184. βαρεῖαν, E, 81. et 336, ἄκρην. et 337, ἀβληχρήν. et 425, ἀραιὰν, i. e. ἀσθενῆ. χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, manum juxta carpum, E, 883. P, 601, et id additum, quia χεὶρ notat totum brachium, ut paullo ante vidimus. sic, ἔλαβε δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ, Ω, 671, nam hoc δεξιοῦσθαι μέγα εἰς πίστωσιν. sic et α, 121. γ, 37, 375. σ, 275. λαβοῦσα χεῖρα, ψ, 87, apprehendens manum ejus, δεξιωσαμένη νύξε δέ μιν κατὰ μέσην, Λ, 252, ubi quoque χεὶρ totum brachium notat. vide porro, χεῖρα, H, 188. Ξ, 137. T, 261, μὴ ἐγὼ κούρῃ χεῖρα ἐπένεικα. Υ, 480. Ψ, 75, καί μοι δὸς τὴν χεῖρα, inquit valedicens in æternum. Ω, 361, 506. ϑ, 106. ρ, 366. σ, 395. φ, 433. χεῖρες ἐμαὶ τὸ πλεῖον πολέμου διέπουσι, administrant manus meæ plurimum pugnarum, A, 166. ἄαπτοι, Θ, 450. Π, 244. γυῖα, πόδας καὶ χεῖρας, N, 61. Ψ, 627. δ, 149. ὡς χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι, sicut manus capiebant captante, ρ, 344, *so viel er mit beyden händen fassen konnte, (as much as he could take up in both hands :)* et vide, ad mensam et ad cibos solis manibus utebantur. vide porro, P, 387. υ, 237. φ, 202. μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον, E, 506, robur manuum. ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν, Θ, 226. Λ, 9. ἐκ γέρας εἵλετο, I, 344, quod notat ἀναιδῆ καὶ βιαίαν ἁρπαγήν. sic Π, 58. Σ, 445. ἀψάσθην, K, 377. ϑρασειάων ἀπὸ χειρῶν σειόμενα ἔγχεα, hastæ a brachiis audacibus vibratæ, N, 134. sic, ἄκοντες ἀΐσσουσι ἀπὸ ϑρασειάων, P, 662. Λ, 552, 570. νῶτα στερεῶς ἑλκόμενα ἀπὸ, Ψ, 714, ubi de luctantibus sermo, qui complexi fuerant se invicem valide. πρὸς πέτραις ῥινοὶ ἀπὸ ϑρασειάων χειρῶν ἀπεδρύφθησαν, ε, 434, δοῦρα πολλὰ, O, 314. ἐκ χειρῶν ἡνία ἠΐχθησαν, Π, 403. P, 298. Ψ, 384, ubi pluralis est pro singulari: nam una tantum manu tenebat τὴν μάστιγα. χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα, i. e. fecit, ut præ somnolentia exciderent illis pocula e manibus, β, 396. πηδάλιον προέηκε ἐκ, ε, 316. ἐκ ἔπτατο, ex brachiis avolavit, λ, 206, ψυχὴ μητρός. sic, ἐρετμὰ, remi exciderunt manibus, μ, 203, coll. 205. τεύχεα, ω, 533. πέσεν ἄγγεα, π, 13. ἐκ χειρῶν τοῦ ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, a manibus ejus excisurum me esse visu, ι, 512. μνῆμα Ἑλένης χειρῶν, ο, 126. πρὶν γεύσασθαι, υ, 181, antequam gustes manus nostras. πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν ὀϊστοῦ ἐκ χειρῶν Ὀδυσῆος, φ, 99. et 282, χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι. ἐμοὶ ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν, te mihi verbis et manibus opem laturum esse, A, 77. et 298, χερσὶν μὲν οὔτι μαχήσομαι, et 441, ἐνετίθειν, 446. χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσα, B, 374, sic, ὑπὸ χερσὶ αὐτοῦ, B, 860. Γ, 352. E, 564. Z, 368. K, 310, 452. N, 763. Σ, 11. χερσὶ φέρτερος, Γ, 431. τεύχειν, E, 60. et 216, διακλάσας. et 365, ἡνία λάζετο. et 574, ἐμβαλέτην. ἐμπεσεῖν γυναικῶν, Z, 81, *ihren weibern in die arme laufen, (to run into the arms of their wives.)* et 266, ἀνίπτοις λείβειν. et 474, ἔπηλε υἱὸν, *seinen sohn auf seinen armen hin und her beweget hatte, (had fondled his infant son in his arms,)* infantem. et 482, ἐνέθηκεν ἀλόχου, imposuit filiolum brachiis et manibus conjugis suæ. ἐδίδου δέ οἱ ἡνία χερσὶν, dabatque ei habenas in manum, Θ, 129. et 386, ὃν ἔκαμε, quem peplum confecerat ipsa suis manibus. φέρτε δὲ ὕδωρ, I, 171, nam precaturi lavabant manus, versus cœlum tollendas, coll. 174. et 564, γαῖαν ἀλοία, terram pulsabat manibus. ἐνέβαλε σκῆπτρον, sumsit in manus suas, Hector, K, 328, *er fassete den stab, (he seized the staff.)* et 501, ἑλέσθαι, sumere: ubi χερσὶν abundat. μετὰ χερσὶν ἔχουσα, in manibus habens, Λ, 4. et 846, διατρίψας, confringens eam. ἑλὼν στιβαραῖς, M, 397. φίλων ἐν ἑταίρων ϑυμὸν ἀποπνείων, in ulnis amicorum moriens, N, 653. τὸν αὐτῇ ἔμβαλεν, eum tradidit ei in manus, Ξ, 218. et 373, ἑλόντες ἔγχεα. et 429, αὐτὸν ἀείραντες ἔφερον ἐκ πόνου. καταπρηνέσι, manibus pronis, O, 114, 398. et 196, μή με δειδισσέσθω, ne me territet manibus. et 364, συνέχευε ποσὶ καὶ, confundere solet pedibus et manibus. et 717, μετὰ ἔχων. et 741, ἐν χερσὶ φόως, in manibus et lacertis est victoria. sic Π, 630, ἐν γὰρ τέλος πολέμοιο. et 624, πεποιθώς. et 854, δαμέντα. ἀμφοτέραις ἑλὼν κόνιν, Σ, 23. et 27, φίλαις κόμην ᾔσχυνε. et 30, πᾶσαι στήθεα πεπλήγοντο. et 123, ἀμφοτέραις δάκρυα ὀμορξαμένη. et 505, ἐν σκῆπτρα εἶχον. et 545, ἐν δέπας δόσκε. et 551, ἐν δρεπάνας ἔχοντες. confer porro, T, 251, 284. Υ, 360, ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε καὶ σθένει. et 418, 420. Φ, 47, 82, 104, 242, 259, 531. X, 33, 77, 426, 446, 497, 511. Ψ, 99, 102, 114, 152, 337, 565, 686, 687, 695, 711, 797. Ω, 165, 303, 441, 478. α, 153, 238, 438. γ, 35, 51, 483. δ, 66, ὀπτὰ ἐν χερσὶν ἑλὼν, assata manibus sumens, nam nudis manibus tractabant cibos suos in mensa, sine cultris aut forcipibus. et 116, 213, coll. 216. 287, 288, 490, 506. ε, 428, 462, 482. ϑ, 84, 148, ὅ,τι ῥέξει. 181, 394, 406, 482. ι, 108, 305, 398, 416, 434. κ, 397. λ, 578, 590, 594. μ, 174, 205, 229, 246, coll. 248, 257. ν, 57, 115, 199, καταπρηνέσι, ξ, 351, 368. ο, 120. π, 71, 296. σ, 13, 20, 39, 151, 199, 315, 334. τ, 415, ἠσπάζοντο. φ, 132, 245, 315, 399. ψ, 76. ω, 97, 229, 315. ionice χείρεσιν ἢ χείρεσσιν, Θ, 116. M, 27, 135, 382. O, 311, 318. Π, 704, 801. P, 40, 620. T, 252. Ψ, 553, 597, 624. ε, 344, 348. ξ, 448. ο, 461, coll. 464. π, 444. τ, 467, καταπρηνέσι. φ, 235. ω, 409. σοὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει, A, 89, i. e. nocentes, violentas. et 97, οὐ πρὶν λοιμοῦ ἀφέξει βαρείας, Apollo non prius abstinebit manus suas graves a pestilentia, quam infert nobis manibus suis. et 566, ἀάπτους. sic H, 307. Λ, 169. M, 166. N, 49, coll. 77, 318. Υ, 503. ἀνασχὼν ϑεοῖς, inter precandum, Γ, 275, 318. E, 174, Διΐ. Z, 257, 301. cujus synonymum est, ἀνασχεῖν ἀθανάτοις, H, 130, sustulerit diis manus. et 177. Θ, 347. O, 369, 371. Σ, 75. T, 254. nam ὀρέγειν εἰς οὐρανὸν est idem ac ἀνίσχειν. γυῖα ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας, E, 122, ubi ad πόδας proprie pertinet epitheton, ad χεῖρας aliud simile est subintelligendum, e. c. δραστι-

κάς. (sic N, 61. Ψ, 772.) et 423, ὅτι αὐτῷ αὐτὸς ὑπερεῖχε χεῖρας Ἀπόλλων. μήτις ὑπεκφύγοι ἡμετέρας, Z, 58. et 233, ἀλλήλων λαβέτην. et 502, Ἀχαιῶν προφυγόντα μένος καί. ὅς πολλὸν ἀφαυρότερος σοῦ χεῖράς τε μένος τε, H, 457. ἐπεὶ ἵκεο ἐς ἀμὰς, K, 448. ἐπεὶ ἐκορέσατο (κατὰ) χεῖρας. τάμνων δένδρεα, Λ, 87. et 147, ἀποτμήξας ξίφει. Ἀχαιῶν μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον Τρῶες μένος καὶ χεῖρας, N, 105. et 287, οὐκ ὄνοιτο. et 395, δηΐων ὑπαλύξας. ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν, Ζεὺς, Ξ, 73. τὶς τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων, O, 139. et 181, ὑπεξαλέασθαι. et 228, νεμεσηθεὶς ὑπόειξε ἐμὰς, i. e. εὐλαβηθεὶς τὴν νέμεσιν τὴν ἐκ χειρῶν ἐμῶν. et 510, αὐτοσχεδίῃ μῖξαι μένος τε, χεῖράς τε. νίψατο, precaturus, Π, 230. ἔχων αὐτοῦ, tenens manus ejus, Σ, 33. et 317, ἀνδροφόνους ἐπιθέμενος στήθεσσιν ἑταίρου. (sic et Ψ, 18.) et 594, ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες, cum saltarent adolescentes et puellæ. εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, etiam si igni similis sit quod attinet manus ejus, Υ, 371, et id repetit 372, attribuens ignem manibus, διὰ τὸ δήϊον καὶ καυστικὸν τῆς χερσὶν ἀνυομένης μάχης. ἐπεὶ ἔκαμε χεῖρας, ἐναίρων, Φ, 26, cum lassus esset manibus, cædendo: nam qui trahunt nomen ab ἐναίρων, quasi fuisset χειροκοπῶν, delirant aperte. et 30, ἔδησε ὀπίσω. et 93, σὰς φεύξεσθαι. et 115, πετάσας ἀμφοτέρας, quasi ἐπευχόμενος τὸν ταχὺν θάνατον. et 294, μὴ παύειν πολέμου, non abstinere manus a pugnando. et 453, δήσειν σοὶ πόδας καί. et 489, ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ ἔμαρπτε, sc. τὰς τῆς Ἀρτέμιδος. et 548, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι, ut mortis graves manus arceret. ὑψόσε ἀνασχόμενος, sc. χεῖρας, ut eo fortius percutiat frontem suam in luctu, X, 34, coll. 33. et 37, ὀρεγνὺς, extendens manus suas ad filium. ἐσθλὸν γὰρ, Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν, αἴκε ἐλεήσῃ, *ob er sich erbarmen wolle, (whether he will take compassion,)* Ω, 301. et 478, 479, ἔκυσε χεῖρας δεινὰς ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας, Priamus Achillis. et 743, οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας, inquit Andromache, solatii loco habitura, si moriens maritus ex lecto suo tetendisset manus ad se, ultimum vale dicens. οἱ δ᾽ ἐπ᾽ ὀνείατα ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον, Ω, 627. α, 148, etc. nam valde frequens est hic versus: et habet faceti aliquid, quasi manus sint θεράπαιναι, missæ ad ferendum in os cibum. ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, ante quam cibum caperent, α, 146, utpote quem solis manibus capiebant. hinc parasitus aliquis, contendentibus inter se aliis quæ aqua esset præstantissima, dixit, sibi videri ἄριστον εἶναι τὸ κατὰ χειρῶν, i. e. τὸ ἐν συσσιτίοις διδόμενον ὕδωρ, quia tunc est spes edendi satis. ὅς μνηστῆρσιν χεῖρας ἐφείη, α, 254. confer porro, β, 261. γ, 33. δ, 454. ε, 454. ζ, 310. η, 142. θ, 135. ι, 288, 294. κ, 182. et 42, οἴκαδε νισσόμεθα, κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες, domum redimus, vacuas quidem omnes manus habentes. nam id σὺν est Atticum, quod simpliciter positum notat comitatum. et 376, οὐκ ἐπὶ σίτον χεῖρας ἰάλλοντα, λ, 391, 422, 496, 501. μ, 50, 78, εἴ οἱ χεῖρες ἐείκοσι καὶ πόδες ἦεν. 178, 331, φίλας ὅ,τι χεῖρας ἵκοιτο, quicquid in manus eorum veniret. 336. ν, 355, 376. π, 16, ἀμφοτέρας ἔκυσε. 242, 438. ρ, 239. σ, 88, ad pugilatum. 99, præ gaudio. τ, 359, coll. 361. υ, 29, 39, 97, 263, 267, 386. φ, 150, πρὶν γὰρ ἔκαμε χεῖρας ἀτρίπτους ἁπαλάς. et 225, κεφαλὰς (frontes) καὶ χεῖρας ἔκυσε, Ulysses servorum suorum fidorum, adulans eos tempore necessario, ut istæ sibi manus strenue adsint. χ, 63, 70, 173, 189, 248, 277, 316, 406, 477, 478, 500. ψ, 37, 207. ω, 171, coll. 175. χεῖρε ἄμφω πετάσας ἑτάροις, Δ, 523. N, 549. Ξ, 495. χεῖρε ὀρέγων εἰς οὐρανὸν, O, 371. ἄμφω ἀπομόργνυ, Σ, 414. χεῖρε πετάσας ἐν θύραις καθέζετο, ι, 417. et 527, ὀρέγων εἰς οὐρανόν. φίλας χεῖρε, λ, 210, dualis cum plurali junctus, ex more poëtæ: nam hi numeri sæpe æquivalent. sic, πόδας καὶ χεῖρε, μ, 442, coll. 444. φ, 223. ω, 398, χεῖρε ἀμφοτέρας πετάσας. ὁ ὀξύχειρ dicitur, qui promte et strenue manum admovet cibis in mensa aliena, nec provocationes ad edendum exspectat, *der bey malzeiten brav zulanget und nicht aufs nöthigen wartet, (who makes free at table, and does not wait for inviting.)* idem dicitur ὁ ὀξυλάβος: et studium ipsum ἡ ὀξυλάβεια, ἡ ὀξυχειρία. sic edit Ulysses apud Eumæum, ξ, 109, 110. ab ἡ χεὶρ est διαχειρίζω, interficio, a quo est per syncopen διαχράω, pro διαχειράω. ἡ ἐκεχειρία (pro ἐχεχειρία) est ἡ ἄδεια, status tranquillus, quando nemini manus inferuntur, ἡ ἐποχὴ τῶν χειρῶν. Vide sub καρπός.

χειρότερος, έρα, ερον. (Χάω) infirmior. est novus comparativus poëticus, factus a primo comparativo in ων. sic fit ῥηΐτερος, πλειότερος, etc. αἴ κέ σε, χειρότερός περ ἐὼν, ἀφέλωμαι θυμὸν, Υ, 436, an forte te, etsi infirmior viribus ego, te interficiam, coll. 434. ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ὑπὸ ἀνδράσιν χειροτέροισιν, O, 513, quam diu paullatim absumi a viris imbellioribus. ponitur ergo respectu fortitudinis et virium, nunquam apud antiquos in significatu morali.

χείρων, ονος. ὁ ἡ. (Χάω) inferior, deterior. *geringer, (inferior.)* proprie est, qui manibus victum quærit, qui, nisi manus haberet ad laborandum, fame esset periturus, ὁ διὰ τῶν χειρῶν πορίζων τὸ ζῆν. deinde in sensu contemto, ὁ ταῖς χερσὶν ἥττων, qui manibus est minus fortibus et nobilibus: ut sit quasi amplificativum nomen, ab ἡ χεὶρ, ad formam τοῦ, ὁ γνάθων, ab ἡ γνάθος. opponitur ergo nobiliori in factis et natalibus, et honestiori et præstantiori. Atticis est comparativus ad κακὸς, qui est quasi χακὸς, a χάζω, cedo, *ich weiche, (I give way.)* οἶδα δὲ, ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων, inquit Hector, hæres regius, Achilli deæ filio, Υ, 434, novi enim, quod tu quidem eximius sis, ego vero te multo deterior, *du bist vortreflich, ich bin viel schlechter, (thou art more excellent, and I am far inferior:)* nimirum in sensu heroico et militari. sic, ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων, O, 641, et additur, κατὰ παντοίας ἀρετὰς ἀμείνων, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι, καὶ νόον, secundum omnes præstan-

tias melior, et quod pedes attinet, et quod pugnas, et intellectum. *μηδὲ χείρονος ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα*, *υ*, 82, inquit Penelope nuptias novas timens; nec deterioris, quam Ulysses fuit, viri exhilarem sensum. *ὀλίγον σάκος χείρονι φωτὶ δότω*, Ξ, 377, parvum id scutum det viro minus valenti, infirmiori; et ipse sumat majus. *μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ δεδμήμην*, valde enim multo deteriori viro subjectus eram, λ, 620, inquit Hercules de Eurystheo, comparans se cum eo. *μηδὲ σὺ, αἰδόμενος σαῖς φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείονα καταλείπων, χείρονα ὀπάσσεαι, αἰδοῖ εἴκων, ἐς γενεὴν ὁρῶν*, K, 238, neque tu, reveritus in corde tuo, fortiorem virum omittens, invalidiorem tibi comitem feceris, pudori cedens, genus intuens: ex quo loco maxime apparet, quem heroës vocent *χείρονα*, eum nimirum, qui manibus minus valet, qui inferior est viribus et fortitudine, etsi summo sit genere natus, et in summa dignitate positus. *πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον, ἐπεὶ Σαρπηδόνα κατέλιπες*, P, 149, quomodo tandem tu infirmiorem virum in exercitu et in acie servare velis, postquam hunc talem virum reliquisti: coll. 152, et respicitur maxime ad voluntatem Hectoris, qui hunc fortissimum regem negligat, multo minus imbelliorem aliquem curaturus sit. *μήτηρ ἕτερον τίει χείρονα, τὸν δὲ ἀρείονα ἀτιμάσασα ἀποπέμπει*, *υ*, 133, mater alium in pretio habet viliorem, alium præstantiorem negligens omittit. *Ἵπποι πολὺ χείρονες*, equi multo inferiores viribus, Ψ, 572, 577. *ἦ πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν μνῶνται*, *φ*, 325, certe multo imbelliores viri, inculpati virtute et viribus viri conjugem ambiunt. *ἀλλά σοι αὐτῷ χεῖρον*, *ο*, 514, sed tibi ipsi pejus erit; inquit Telemachus ad hospitem personatum invalidum. *φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον*, Ψ, 413, referamus vilius præmium, quod ei datur qui viribus in certamine fuit inferior. Vide sub *ἀγαθὸς*, paullo sub medio.

χελιδὼν, *όνος*. *ἡ*. (Κίλω) hirundo. habet nomen a sonora sua loquacitate. *χελιδόνι ἰκέλη*, *χ*, 240, hirundini adsimilata Minerva avolans: i. e. celerrime. *νευρὴ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδὴν*, *φ*, 411, ubi tentat Ulysses nervum tensi arcus, an sit satis firmus: et quia sæpius tentatus eundem sonum reddebat, hinc similis is sonus erat *τῷ βατταρισμῷ τῆς χελιδόνος, ὅτε πρὸς μνήμην Τηρέως, κατὰ τὸν μῦθον, ῥοιζεῖ, οὐ γλυκὺ ᾄδουσα, λαλαγοῦσα δὲ ἀκαλλὲς, ὡς οἷα Θρᾷσσα κατὰ τὸν μῦθον*. hinc Aristophanes, malos musicos vituperans, *χελιδόνων μουσεῖα* eos vocat, i. e. *ὑποβαρβάρους, χελιδόνων δίκην*, non vero *ἐμμούσους ὡσεὶ Σειρήνων ἢ ἀηδόνων μουσεῖα*. cæterum *χελιδὼν ἐπὶ γαστέρα λευκὴ, ἐπὶ νῶτα μέλαινα*: et syllaba *λι* est longa. proprie *χελιδόνων μουσεῖον* est locus, ubi hirundines sedent et canunt: deinde metaphorice, conventus loquacium, et musicorum ingratorum.

χερὰς, *άδος*. *ἡ*. vel, *χέραδος*, *εος*, *τό*. (Χάω) est, impuritas permixta, quam effusa vis torrentis aut fluvii aut maris secum ferre solet; in specie, *τὸ πλῆθος τῶν θαλασσίων ἢ παραποταμίων ψήφων*, vel *ἡ μετὰ ὀστράκων καὶ λίθων ἰλὺς, ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λιθαρίων συρφετός*. dubium est genus et forma nominis: Eustathius enim tuetur *τὸ χέραδος*, Stephanus contra contendit, fœmininum esse verum nomen, et nititur auctoritate Pindari, qui Py. 6, 13, habet, *παμφόρῳ χεράδι τυπτόμενος*, omnia secum ferente torrente immundo impellens. sed quid, si Pindarus scripsit *χεράδει*, cum constet, id *εἶδος* Pindaricum esse omnium mendosissimum, et a librariis maximopere depravatum. locus certe Homericus, Φ, 319, *ἅλις χεραδος μυρίον περιχεύας*, (satis turbulentæ impuritatis aquaticæ innumeræ circumfundens) nihil in hac re decernere videtur; potest enim esse genitivus *χεράδος* ad *ἅλις*, potest esse et accusativus ad *περιχεύας μυρίον*, ut *ἅλις* absolute ad verbum pertineat: et hæc posterior sententia videtur verior. cæterum est a *χέω*, fundo, notatque idem quod *ἡ ἄσις*, i. e. *ἀκαθαρσία πᾶσα συῤῥέουσα ἐξ ὕδατος*. idem dicitur et *ὁ φορυτὸς*, i. e. *ἡ ἐκ χαράδρας ἀκαθαρσία*. posuimus ergo locum ex Homero sine accentu, ut, qui genitivum malunt, legant *χεράδος*, qui accusativum, *χέραδος*: et apud Pindarum ablativus est pro accusativo; nam *τυπτόμενος* pertinet ad *ἄνεμος*, ventus impellens; et *παμφόρον χέραδος*, est, id, quod ventus pellit.

χέρεια pro *χερείονα*, vide sub *χερείων*.

χερειότερος, *α*, *ον*. (Χαω) est novus comparativus poëticus a sequente *χερείων*. *οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον ἔμμεναι*, B, 248, inquit Ulysses ad Thersitem: non enim ego existimo ignaviorem et magis nihili mortalem alium te esse; simul et inferioris conditionis, coll. 247, 250. *ὅστε ἔξοχος, ὅστε μεσήεις, ὅστε χερειότερος*, M, 270, ubi cave putes, respici distinctionem politicam hominum; sed respicitur distinctio virium et fortitudinis in pugnando, quatenus ea fortitudo maxime nititur corpore robusto: coll. 271.

χερείων, *ονος*. *ὁ ἡ*. (Χάω) infirmior; idem ac *χειρότερος*. deterior, humilior, inferior. *οὐκ αὐτῆς ἐστὶ χερείων οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτε φρένας, οὔτε ἔργα*, inquit rex de Chryseide, in comparatione cum regina, A, 114, non ea est inferior corporis proportione et habitudine, non statura, non pectore, non artificiis. sic Calypso, comparans se cum Penelope, *οὐ κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν*, *ε*, 211, coll. 213, 217, 218. nam *τὸ δέμας* est plena membrorum figura, *wohl bey leibe, (well proportioned;)* *φυὴ* vero apta statura. *ἐσθλὸς ἑταῖρος οὔτι κασιγνήτοιο χερείων*, *θ*, 585, non inferior fratre est bonus sodalis. *κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστὶν*, ex minus potente deo natus est, Υ, 106, sc. a Thetide, filia Nerei, marini dei; in opposito ad Venerem, filiam Jovis. *καὶ μέν τις πείθεται ἑταίρῳ χερείονι*, *υ*, 45, inferioris conditionis sodali, qui non tantum pollet, coll. 46, 47. *ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ*, A, 576, quia ista inferiora et humiliora vincunt, quæ sunt h. l.

cura mortalium. et contentiones inter deos ob istos viles mortales: potior est delectatio cœlestis. sic et σ, 403, ubi sermo est de contentione orta ob mendicum: et utroque loco opponitur delectatio nobilior. ἄλλον Κεβριόνου χερείονα, alium minus fortem et firmum viribus isti, M, 92, nam hic fortior bene pugnare poterat, alter ille minus robustus, equos custodire poterat. χερείονά περ καταπέφνων, P, 539, etsi interfeci virum inferiorem Patroclo. extruso ν, et facta contractione, fit χερείω οὔτι πατρὸς, nequaquam inferiorem patre suo viribus, ξ, 176, et fortitudine; ubi sermo est de Telemacho. αὐτίκα δὲ δαῆναι οὐκ ἔστι χέρειον, ψ, 262, statim autem cognoscere non est deterius, quam si idem aliquanto post cognosco. οὐ μὲν γάρ τι χέρειον, ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι, ρ, 176, non enim malum est, in tempore solito prandium sumere. ὅτε βασιλεὺς χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, A, 80, quando rex irascetur viro humiliori; pro χερείονι, extrusa syllaba ον, et ει mutato in η, idque ionice. Τυδεὺς υἱὸν ἐγείνατο, εἷο χέρεια μάχῃ, ἀγορῇ δὲ ἀμείνω, Δ, 400, filium, se invalidiorem pugna, at fortiorem concione; pro χερείονα, extruso ον. meliores autem, post factum syncopen, per Ionismum legunt χέρηα. τεύχεα, ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια (pro χερείονα, neutrum plurale) δὲ χείρονι δόσκε, Ξ, 382, fortia arma dedit forti et robusto, infirmiora vero infirmiori viro. et sic recte neutrum pl. scriptione distinguitur a masculino accus. sing. ut hoc sit χέρηα, illud χέρεια. οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες, α, 323, qualia apud nobiliores præstant humiliores; pro χερείονες, ionice. et vide τοὺς ταπεινοὺς et quasi χειρουργοὺς, in opp. ad ἀγαθοὺς, eminentiores dignitate. ἐγὼ θυμῷ νοέω (animadverto) καὶ οἶδα ἕκαστα, ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια, σ, 228, honesta et deteriora: ubi intempestive quidam legunt χέρηα, pro χερείονα. *ich bemerke und sehe alles gar wohl, was geschiehet; nur ich weiss nicht so gleich einen rath wider das übel zu fassen, (I observe and can certainly perceive all that happens, but I know not immediately what measures to adopt against the evil.)* et hic sensus hujus loci esse videtur. nisi potius, ne τὰ χέρεια moralem sensum habere videantur, id vult Telemachus: video sane animo, quid sit fortitudo, quid sit ignavia et defectus fortitudinis; sed tamen jam nequeo consilium prudens satis capere. sic et υ, 310, 309.

χέρηα pro χερείονα, vide supra.

χερμάδιον, ου. τό. (Χάω) proprie est lapis manum unam implens, qui tolli potest una manu et jaci. saxum implens manum et quod potest manu jaci. circumscribitur Π, 735. πέτρον, ὅν οἱ χεὶρ περιεκάλυψεν. ab ὁ χερμὰς est adjectivum ὁ ἡ χερμάδιος, cujus neutrum substantive ponitur. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο ἄνδρες φέροιεν, οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν, ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος, E, 302. sic et de Ænea, Υ, 285. ex quo simul apparet, non diminutivum esse hoc nomen. χερμαδίῳ ὀκρυόεντι, saxo aspero, Δ, 518. ἀγκῶνα τυχὼν E, 582. χερμαδίῳ, ἃ πολλὰ παρὰ ποσὶ μαρναμένων κυλίνδετο: τῶν ἓν ἀείρας, Ξ, 410. βάλε πρὸς στῆθος, O, 250. κεφαλὴν, Π, 578. et 587, αὐχένα. μεγάλοις χερμαδίοισι, Λ, 265, 541. ergo et magnis manibus opus erat ad talia saxa tollenda et jaculanda. sic, M, 154. N, 323. ἀνδραχθέσι, κ, 121. βάλλων, φ, 371. πολλὰ χερμάδια μεγάλα, Π, 774.

χερνῆτις, ιος. ἡ. (Νέω) mulier suis manibus fila ducens et torquens et glomerans, et inde victum sibi quærens, *eine lohn-spinnerinn, (a woman who earns a livelihood by spinning.)* ἡ διὰ χειρῶν νήθουσα, ἔριον e. c. a quo et ipsa dicitur ἡ ἔριθος. est et masculinum ὁ χερνήτης, ου, quod in genere notat λάτριν, χειροτέχνην, τὸν ἀπὸ χειρὸς ζῶντα, πένητα χειρόβιον, *einen handarbeiter um lohn, (one who labours for hire:)* apud Æschyl. Prom. 892, μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων, μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήτην ἐραστεῦσαι γάμων, neque ut opifex cupiat nuptias dites aut nobiles. γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς, M, 433.

χέρνιβον, ου. τό. (Νίπτω) pelvis in quam lavantur manus, τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, quod alias vocatur ὁ λέβης. idem dicitur et τὸ χερνίβιον. ἡ δὲ παρέστη ἀμφίπολος, χέρνιβον πρόχοόν τε ἅμα χερσὶν ἔχουσα, pelvim et gutturnum simul habens in manibus, Ω, 304.

χερνίπτομαι, f. ίψομαι. (Νίπτω) lavor manus. χερνίψαντο δὲ ἔπειτα, A, 449, nam lotis antea manibus debebat res sacra fieri. sed simul est vocabulum sacrum, frequens apud Euripidem, notatque, aquam sacram adspergo victimæ. e. c. Iphig. Taur. 622, χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψομαι, comas tuas adspersero aqua lustrali, ἁγνίσω δι' ὕδατος ἔχοντος κριθὰς καὶ ἅλας. coll. 443.

χέρνιψ, ιβος. ὁ. (Νίπτω) aqua ad manus lavandas, τὸ κατὰ χεῖρας διδόμενον ὕδωρ, *handwaschwasser, (water for washing hands.)* est a χεὶρ, et νίπτω ejusque 2. sing. p. p. νένιψαι. sic, οἰκότριψ fit a τρίβω, τέτριμμαι τετρῖψαι: et αἰγίλιψ a λέλειψαι a λείπω. qui scribi jubent χερνὶψ, ίβος, analogiam contra se stantem habere videntur. eadem aqua dicitur τὸ χειρόνιπτρον. sed τὸ χέρνιβον conferas. χέρνιβα δ' ἀμφίπολος (ministra) προχόῳ (in gutto, ex gutto) ἐπέχευε (infundebat vel superfundebat manibus) φέρουσα (adferens) καλῇ χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος, (super argenteo lebete) νίψασθαι, ad lavandum, α, 136. γ, 440, ubi ad sacrificium adfert χέρνιβα, et 445, χέρνιβα κατήρχετο, incipiebat primus lavare manus. nam est et vocabulum sacrum. vide Eurip. Iphig. Taur. 643, et passim. ut notetur aqua lustralis sacra, *weihwasser, (holy water.)* sic porro, ἀμφίπολος, δ, 52. κ, 172. κ, 368. ο, 135. ρ, 91. sed τὸ μετάνιπτρον est κύλιξ ἢ πόσις (calix aut potio) διδομένη μετὰ νίπτρον, i. e. μετὰ τὸ νίψασθαι quæ dabatur post ablutionem corporis. Vide sub λέβης, et πρόχοος.

χέρσος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) est proprie adjectivum, ad quod, si substantive ponitur, subintelligitur τόπος vel γῆ, ex quibus subintellectis pendet genus vel masculinum vel fœmininum hujus adjectivi communis generis. notat primario terram quæ inculta jacet, qualis solet esse littoralis; littus ad mare, de quo et Romani vulgo dicunt littus arare, i. e. frustra operam impendere. deinde in genere, terra, in opposito ad mare vel aquam. plerumque tamen adhæret notio inculti et sterilis soli. scribitur attice et χέῤῥος. est ab ἡ ἔρα, et χῶ, unde est ἔχω, contineo: ut designet terram puram. τὼ δ' ἐπὶ χέρσου βήτην, Ξ, 284, postquam mare reliquerunt, ibant super terram. et 394, οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον, neque maris fluctus tantopere boat ad littus. nam fluctus, illisus littori, maxime sonat. νεκροὺς ἐξέβαλλε θύραζε, χέρσονδε, Φ, 238, fluvius inundans ejiciebat mortuos in terram. κῦμα χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, fluctus in littore fractus valde fremit, Δ, 425. ὅσα ἐν πόντῳ πάθετε ἄλγεα, ἠδ' ὅσα ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντο ἐπὶ χέρσου, κ, 459. sic et ω, 111. ἐπὶ χέρσου ἔλυον ἱστία, ad littus cum essent, solvebant vela, ο, 495. τὸν ἔκβαλε κῦμα ἐπὶ χέρσου, ejecit eum fluctus ad littus, σ, 278. ἠέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετο, ω, 290. ἧχι (ubi) λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα, ζ, 95, lapides ad littus lavabat mare. κύματα κυλινδόμενα ποτὶ (πρὸς) χέρσον, ι, 147. et 486, θέμωσε δὲ χερσὸν ἱκέσθαι, adegit ad terram venire, ex alto mari. sic et 542. ut adjectivum, est pro ἔρημος. sic apud Eurip. Electr. 325, πυρὰ χέρσος ἀγλαϊσμάτων, bustum expers ornamentorum, ἄμοιρος. et apud Sophocl. Œdip. Tyr. 1501, χέρσοι παῖδες, filiæ solæ et ἄγαμοι, innuptæ, illocatæ: ut ex hoc usu appareat convenientia cum ὁ χῆρος, viduus.

χεῦμα, ατος. τό. (Χάω) fusum. it. tractus in similitudinem fusi et fluentis. χεῦμα κασσιτέρου, Ψ, 561.

Χέω, et χείω, et χεύω, f. έσω, είσω, εύσω. (Χάω) fundo, *ich giesse, (I pour out,)* superfundo, *ich schütte drauf, (I pour upon;)* aggero, *ich schütte auf, (I heap up;)* capio, χωρέω, *ich fasse, nehme auf, (I seize, take away.)* est indidem cum χάω, a monosyllabo χῶ, capio, habeo: et fundendi notio inde est, quia, qui fundit, id ante capit et habet, et deinde id alium capere et habere facit. φύλλα ἄνεμος χαμάδις χέει, folia ventus in terram fundit, Ζ, 147, ubi ventus quasi receptaculum fingitur ex quo effundantur folia: et hinc postea mensis, quo folia decidunt, μὴν φυλλοχόος dictus. flante autem paullo validius vento, magis ἀθρόα γίνεται χύσις φύλλων. χιόνα χέει Ζεύς, Μ, 281, quod etymologice positum: sicut et χειμὼν est a χέειν. κρήνη χέει ὕδωρ κατὰ πέτρης, Ι, 15. Π, 4, fons effundit aquam de rupe. et 385, ἤματι ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς, de imbribus. ἀηδὼν χέει πολυηχέα φωνήν, τ, 521. κατ' ὀφθαλμῶν ἔχεεν ἀχλύν, caliginem offudit oculis, Υ, 321. τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα, Χ, 468, procul a capite suo effudit redimicula; et sermo est de Andromache, collabente exanimata. οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις ἔχεε, Ψ, 220, vinum hauriens in poculum, effundebat id in humum. hinc αἱ τῶν νεκρῶν σπονδαὶ dicuntur αἱ χοαί. sic λ, 26, χοὰς ἐχέομεν πᾶσι νεκύεσσι. et κ, 518, χοὴν χεῖσθαι πᾶσι νεκύεσσι, ubi est infin. pro imperativo, funde libamen omnibus mortuis, coll. 519. κατὰ κεφαλῆς ἔχει ἀϋτμένα, Ψ, 765, in caput præcedentis in curriculo fundebat halitum suum proxime sequens cursor fervidus. δένδρεα κατακρῆθεν ἔχεε καρπὸν, arbores ad caput ejus expandebant et præbebant largiter fructus suos, λ, 587, de Tantalo. θερμὰ δάκρυα ἔχεον Ἀχαιοὶ, ω, 46. sic, χέων δάκρυα, Π, 3. Σ, 17, 235. et, χέοντες, Η, 426. quod ubertatem lacrimarum notat. σῆμα ἔχεαν, pro ἔχευσαν, tumulum aggeraverunt, Ω, 799. et 801, χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, pro χεύσαντες, postquam eum tumulum congesserant. βέλεα χέοντο, pro ἐχέοντο, tela effundebant in eum, Ο, 590, quasi imbrem aut nives. passive vero est Τ, 356, τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο, illi vero ex castris effundebantur, i. e. magna multitudine prodibant. et δ, 523, δάκρυα ἐχέοντο πολλὰ, profundebantur lacrimæ. ὅδε οὐδὸς ἀμφοτέρους χείσεται, hoc limen nos ambos recipiet, ut in eo sedere possimus, σ, 17, i. e. χωρήσει. ubi vides notionem primam formæ χείομαι, capax sum: hinc est ἡ χειὰ, i. e. ἡ φωλεὰ, cavus, caverna. σῆμά τέ οἱ χεύσω, aggeram ei mortuo tumulum, β, 222. sic, χεῦσαι, α, 291. χεύσωσιν, Η, 86. χεῦσαι, Ψ, 45. et 257, χεύαντες, extruso Sigma. sic, χεῦαί μοι, λ, 75. χεῦα (pro ἔχευσα) αὐτῷ τύμβον, δ, 584, quod deinde composite dictum τυμβοχοεῖν. τύμβον ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν, pro χεύσωμεν, ionice correpto ω, Η, 336, i. e. ἀναχωματίσωμεν διὰ χυτῆς γαίας. τύμβον χεύαντες, μ, 14. χεύαμεν, ω, 81. pro ἐχεύσαμεν. ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, Γ, 270. Ι, 174. α, 146. γ, 338. φ, 270. sic, ἐπὶ χερσὶ χευάντων, attice, pro χευσάτωσαν, δ, 214. et 216, ἔχευεν ἐπὶ χεῖρας: et priore loco ἐπὶ est avulsum a suo verbo. καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, Τ, 222, stipulam in humum ferrum sternere solet. δόλον περὶ δέμνια χεῦεν, θ, 282, de Vulcano insidias ponente adulteris suis: et notat τὴν ἄγαν λεπτότητα, et orientem inde quasi ὑγρότητα, τῶν δεσμῶν, coll. 278, 279, 297. ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα, viginti mensuras adfundere solebat aquæ, ι, 209, *pflegete unter jedes maas wein zwanzig maas wasser zu giessen, (was accustomed to pour twenty measures of water to one measure of wine.)* κατὰ κεφαλῆς κάλλος Ἀθήνη, ψ, 156, capiti affudit pulcritudinem Minerva, i. e. ipse heros expolivit et ornavit se quantum poterat. ἄνεμοι πολλὸν ψῦχος ἔχευαν παρὲξ ἅλα, Ι, 7. ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκώ, Ε, 314, quod tenerum amplexum et amoris plenum notat. passive vero est Η, 63, φρὶξ ἐπὶ πόντον ἐχεύατο, undulatio superfundi solet mari; ut notetur ἤρεμος

ὑποκίνησις τῆς κατὰ θάλασσαν ἐπιφανείας, surgente primum ventulo. κόνιν ἐχεύατο κατὰ κεφαλῆς, pulverem super caput fundebat, Σ, 24. ω, 316. pro ἐχεύσατο. ἔχεαν θρῆνον, Ist. 8, 129, lamentationem fuderunt. perfectum pass. τὸ ε abjicere solet: αἵ ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, E, 141, confertæ oves funduntur super se invicem, i. e. arcte concurrunt, ut notetur σύντονος κίνησις τῶν ζώων, *fahren in einander auf einen haufen, (crowded close together:)* nisi potius est, sternuntur occisæ a leone alia super aliam. ἰχθύες ἐπὶ ψαμάθοις κέχυνται, χ, 387, pisces superfunduntur arenis ex reti piscatorio. et 389, ὣς τότε μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, sic tunc proci alius super alium prosternebantur, ut jacerent mortui. κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλὺς, pro ἐκέχυτο, E, 696. Π, 344. Υ, 421, ubi est κὰρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτο, pro κατὰ ἄρα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκέχυτο αὐτῷ ἀχλὺς, oculis ejus offundebatur caligo. nam et hoc κατὰ, sicut præcedens ἐπὶ, pertinet ad verbum. ἔνθεν βοῶν κέχυτο, Ψ, 775. κόπρος ἄλις, ρ, 298. οἱ δὲ ἐκέχυντο ἀθρόοι, τ, 539, de anseribus occisis: fusi erant densi. et verbum apte ponitur de cæsis, nam κεχύσθαι κατὰ γῆς δοκεῖ τὰ παρειμένα σώματα. ἀπὸ ὀφθαλμῶν χύτο (ἐκέχυτο) δάκρυα, Ψ, 385. πάλιν χύτο ἀὴρ, retro fundebatur caligo, i. e. removebatur, η, 143, et nebula est humor. ἐμὲ κεῖνοι ἐπεὶ ἴδον, δακρυόεντες ἔχυντο, sc. περὶ ἐμὲ, κ, 415, vel et, effundebantur cursu, κατὰ σπουδὴν ἔδραμον, quasi aqua de loco altiore decurrens. ἀμφὶ αὐτῷ χυμένη, pro κεχυμένη, i. e. χυθεῖσα, Τ, 284. Θ, 527, ubi simul notatur ἡ ὑγρότης, i. e. τρυφερότης σώματος, nam de fœmina pulcra sermo est quæ circumfunditur alteri amplexu.

χηλὸς, οῦ. ἡ. (Χάω) arca, cista. *ein kasten, eine lade, (a chest, coffer.)* eadem dicitur ἡ κιβωτὸς, ἡ λάρναξ, τὸ ζύγαστρον καὶ σίγιστρον, ἡ ἀντίπηξ, ηγος, et ἡ σορός. nam sic variæ dialecti varie appellant rem eandem. fit indidem a χέω, f. ήσω, i. e. χωρέω, capio, recipio; deinde, receptum effundo et reddo. πῶμα (operculum) χηλοῦ καλῆς δαιδαλέης, Π, 221. et 228, ἐκ χηλοῖο λαβών: et dicitur his epithetis, διὰ τὸ πεποικίλθαι ἢ χρώμασι (coloribus) ἢ γλύμμασιν, aut sculpturis. et 254, ἀπέθηκε δέπας ἐν χηλῷ. ἐσθὴς ἐν χηλοῖσιν, vestimenta in arcis, β, 339. φέρε (adfer) χηλὸν ἀριπρεπέα, ἥ τις ἀρίστη, ad vestes in ea servandas, Θ, 424, coll. 438, ubi et alia dona induntur ei arcæ satis capaci. εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐϋξέστῃ ἐνὶ χηλῷ κεῖται, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄλλα δῶρα, ν, 10. et 68, ἀμφίπολον ἅμα πέμπε κομίζειν (ad portandum) χηλὸν πυκινήν. χηλοὶ ἕστασαν, ἐν αἷς εἵματα κεῖτο, φ, 51. dicuntur eædem et, τὰ κιβώτια. ἡ χηλὴ, forceps cancri, *die krebs-schere, (a crab's claw,)* est ejusdem originis: nam hoc instrumento capit id animal alia. imo eadem ista χηλὴ notat et maxillam, duplicem dentium ordinem, quo apprehendunt lupi vel canes vel similia animalia, cibos et prædam. sic Eurip. Hec. 90, εἶδον ἔλαφον, λύκου αἵμονι χηλῇ σφαζομένην, vidi cervam, lupi sanguinea maxilla mactatam. nam perperam ibi interpretes τὴν χηλὴν capiunt pro, ὄνυχα: quid enim a re ipsa alienius?

χὴν, ηνός. ὁ et ionice ἡ. (Χάω) anser, *die gans, (a goose.)* dictus a χαίνειν, nam aperit os et emittit sonum huic nomini pœne consonum, quando irascitur aut pugnat aut timet, ὅτε, ἢ θρασύνεται ἢ δειλιᾷ. præterea est et βορὸς, vorax. imo χαίνειν notat et, ad loquendum aperire os, loqui: unde est ἡ προχάνη, i. e. ἡ πρόφασις. χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων, B, 460. O, 692. ὥστε αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας ἀΐσσων, P, 460, tanquam vultur in anseres ruens. χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν ἐξ ὕδατος, τ, 536. ubi describuntur anseres saginandi et 543, αἰετὸς ἔκτανε χῆνας. et 548, χῆνες μὲν, μνηστῆρες. et 552, χῆνας πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, anseres triticum vorantes ad alveum. atque ibi erat somnium Penelopes fatidicum, quod explicat personatus Ulysses. αἰετὸς, ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, ἥμερον, aquila album anserem ferens unguibus cicurum magnum, ο, 161. et 174, ὡς ὅδε χῆνα ἥρπαξε ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ: et hoc quoque augurio significabantur proci, nam χὴν est βορὸν καὶ οἰκουρόν. in fœminino autem h. l. πρὸς ἔμφασιν τῆς τῶν μνηστήρων ἀσθενείας. τὰ χήνεια ἥπατα erant in deliciis Romanis.

χήρη, ἡ, vide sub Χῆρος.

χηραμὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) saxum perruptum et excavatum. Dores, et recentiores, vocant id ὁ χηλαμὸς, quod etymo est propius: nam est cum χηλὸς ejusdem originis. πέλεια ὑπὸ ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, (εἰς) χηραμὸν, columba sub accipitre in cavam volare solet petram, in cavernam saxeam, Φ, 495, ubi poëta huic nomini præmittit explicationem duobus aliis vocabulis: ut χηραμὸς ergo sit κοίλη πέτρα. hinc dicitur et de cavernis montanis, et de quovis latibulo cavo.

χηρεύω, f. εύσω. (Χάω) sum vacuus aut viduus. ἀνδρῶν χηρεύει νῆσος, hominum vacua est insula, ι, 124, non habitatur.

Χῆρος, η, ον. (Χάω) viduus, vacuus. est a χάω, unde χαίνω, hisco, capere cupio, vacuitatem habeo. apud poëtam solum fœmininum, de fœmina, marito suo orbata, ponitur. χῆραί τε γυναῖκες, B, 289. τάχα χήρη σεῦ ἔσομαι, inquit Andromache ad Hectorem suum, Z, 408, et sic plene cum genitivo positum; nam χῆρος semper est τινὸς χῆρος. et 432, μὴ παῖδα ὀρφανικὸν θήῃς, χήρην τε γυναῖκα. ἐμὲ ἐν πένθεϊ λείπεις χήρην, X, 484, inquit eadem Andromache, cæso Hectore suo. et 499, δακρυόεις δὲ ἄνεισι (redit) παῖς ἐς μητέρα χήρην, sc. ἀνδρός. μὲ χήρην καταλείπεις, Ω, 726. et vel ex hac voce sapientia quasi linguæ Græcæ elucet. confer χέρσος.

χηρόω, f. ώσω. (Χάω) viduum vel vacuum facio. ἐχήρωσας γυναῖκα, viduam fecisti mulierem, occidendo maritum ejus, P, 36, et deest

genitivus ἀνδρός. ἐχήρωσε ἀγυιὰς, sc. ἀνδρῶν ἢ πολιτῶν, vacuas fecit vias urbis hominibus aut civibus, E, 642. ἐρήμους ἀνθρώπων ἐποίησε. ergo hoc verbum etiam de ἀψύχοις ponitur.

χηρωστὴς, οῦ. ὁ. (Χάω) hæres orbi vel orbæ alicujus, qui τοῦ ἀτέκνου γέροντος ἢ χήρας bona accipit, vacuus alias cognatione propinqua. χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο, pro διεδατέοντο, E, 158. sic et apud Hesiod. Θεογ. 607. et talia interserit poëta, πολυμαθείας χάριν, ἔθη παλαιὰ πολιτικά. alibi sic dicitur etiam curator pupilli parentibus orbi, qui et ὁ ὀρφανιστὴς, ὡς ὀρφάνου ὑπεριστάμενος: vel et curator viduæ.

χῆτις, ιος. et εως. ἡ. (Χάω) defectus, indigentia, *der mangel, (indigence,)* στέρησις. σοὶ δὲ ἔσσεται ἄλγος χήτει τοιοῦδε ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ, tibi autem erit calamitas ex defectu viri talis qui possit arcere a te servitutem, Z, 463. δάκρυον εἴβει χήτεϊ τοιοῦδε υἷος, lacrimat ob absentiam talis filii, T, 324. εὐνὴ Ὀδυσσέως, χήτει ἐνευναίων, κεῖται ἔχουσα ἀράχνια κακὰ, π, 35, lectus ejus, ob defectum incubantium, jacet habens telas araneorum turpes, ἐν χήτει τῶν ἐγκοιμήτρων. alibi reperitur et τὸ χῆτος, εος. et ἡ χάτις, ιος.

χθαμαλὸς, ὴ, όν. (Χάω) humilis, humi jacens vel repens. idem ac χαμηλός. interserto ϑ. χθαμαλαὶ εὐναὶ, cubilia humi strata, λ, 193, ubi in humo folia erant strata, quibus incubabat senex dormiturus, coll. 187, 188. tales lectos habebant οἱ χαμαιεῦναι, nisi quod, loco foliorum, poterant sumi culmi frumentorum aridi. talis lectus dicitur et ἡ στιβὰς, άδος. de insula Circes, κ, 196, αὐτὴ χθαμαλὴ κεῖται, plana in medio et quasi depressa jacet. sed de Ithaca, ι, 25, αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται πρὸς ζόφον, ubi πανυπερτάτη ex mente Strabonis est, quæ maxime ad septentriones vergit, et quod per, πρὸς ζόφον, indicatur; χθαμαλὴ vero, quæ continenti terræ proxima est: nam id h. l. per, depressa et humilis, explicare, contra fidem esset geographicam, et contra ipsum poëtam, qui hanc insulam plenam montium et rupium indicat passim. nisi velis dicere, πανυπερτάτη notare dignitatem regiam, quod ibi Ulysses sedem habeat, ex qua cæteræ illæ insulæ regantur: χθαμαλὴ vero sit tropice positum, quasi inferior fertilitate cæteris illis insulis. quod tamen vix probabis. σκόπελον χθαμαλώτερον, petram humiliorem, μ, 101, non ita excelsam. τεῖχος χθαμαλώτατον, murus brevissimus et solo maxime propinquus, N, 683.

χθὲς, vide ἐχθές.

χθιζὸς, ὴ, όν. (Χάω) hesternus, *jüngstverwichenen nächsten tages oder nachtes, (yesterday, or last night.)* Ζεὺς μετὰ Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, A, 424, ad Æthiopes heri profectus est ad convivium. ὅσα σοὶ, χθιζὸς ἐλθὼν, ὑπέσχετο, T, 141, quæ tibi, heri veniens ad te, promisit; κατὰ τὴν προσεχῶς παρελθοῦσαν νύκτα, εἰς ἣν περατοῦται ἡ χθὲς ἡμέρα. κλῦθί μοι, ὃς χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ, β, 262, audi me, O deus, qui heri veniebas domum nostram. χθιζὸς ἐεικοστῷ ἔφυγον ἤματι πόντον, ζ, 170, heri effugi pontum, et is dies erat vigesimus ex quo in mari fui. ἤδη γὰρ χθιζὸς ἐμυθεόμην σοὶ, μ, 451, jam enim heri narrabam id tibi. τοῖος ἐὼν τοι χθιζὸς, talis sane exsistens et heri, ω, 378, *wenn ich von solcher beschaffenheit gestern gewesen wäre, (had I been in such a condition yesterday.)* δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος, N, 745, metuo, ne hesternum debitum persolvant et renumerent nobis Graii, i. e. ut nos hodie cædant, sicut nos heri eos. ὅσα Ἀχιλῆϊ χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, quæ ei hesterno die polliciti sumus nos daturos, T, 195, ubi vel est neutrum adverbialiter, vel est elliptice, κατὰ χθιζὸν χρόνον. sic δ, 656, ἴδον αὐτὸν ἐνθάδε χθιζὸν ὑπ' ἠοῖον, sc. χρόνον, vidi eum hic sub matutinum tempus hesternum. χθιζά τε καὶ πρώϊζα, heri et nudius tertius, B, 303, ubi neutrum plurale adverbialiter, i. e. ἔναγχος, quod est adverbium Atticum, non diu ante, nuper admodum. et ideo hoc interlapsum tempus quasi contrahit in brevissimum, ut reliquum tempus exspectandum pro nihilo putent, quum id, quod jam exspectatum sit, tam breve putetur.

χθὼν, ονός. ἡ. (Χάω) tellus, terra. *die erde, der erdboden, (the earth.)* est a χάω, capio, contineo, quasi χὼν, interserto ϑ, a capacitate rerum sic dicta, quia receptaculum est hominum et animalium et plantarum satis amplum et commune. χθὼν ἐκονάβιζε σμερδαλέον ὑπὸ ποδῶν, terra resonabat terribiliter sub pedibus proficiscentis exercitus, B, 465, coll. 781. et 780, ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, adeo fulgebant arma, quasi tota illa planities arderet. εὐρεῖα χθὼν, Δ, 182. Θ, 150. Λ, 740. Φ, 387. δῖα, Ξ, 347. et 349, ἀπὸ χθονὸς ὑψόσε, a nudo solo in altum eos separaret et attolleret: ut ergo valde densa fuerit herba, quæ a solo quasi sursum teneret cubantes. κελαινὴ βέβριθε, Π, 384, conf. βρίθω. αἵματι ἐδεύετο, P, 360. εἴσατο, visa et agnita est terra, ν, 352. βάθιστον ὑπὸ χθονὸς βέρεθρον, Θ, 14, nimirum ex opinione vulgi, terra est centrum mundi: ergo ex altera terræ parte tantum est profundum, quanta est superne altitudo cœli; et illud profundum putabant esse tartarum, *die unterste hölle, (the nethermost hell.)* sensualiter ergo ita dictum. χθονὸς εὐρυοδείης, Π, 635. γ, 453, i. e. μεγαλαμφόδου. κ, 149. λ, 52. καπνὸν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα, κ, 99. ὕδωρ ἐξέχυτο ἐπὶ χθονὸς, τ, 470. χθονὶ πουλυβοτείρῃ, terræ multos et multa alenti, Γ, 89, 195. Z, 213. Θ, 73, 277. M, 158, 194. Π, 418. Φ, 426. ϑ, 378, ubi ποτὶ vel πρὸς, in terra, oppositum est τῷ, ἀπὸ χθονὸς, 375: saltabant ergo in plano discurrentes, non vero a terra subsilientes in altum. ἴδμεν δ' ὅσα γένηται ἐπὶ, inquiunt Sirenes, μ, 191, et novimus quæcunque fiant in terra alma. ἐμοῦ δερκομένου ἐπὶ χθονὶ, A, 88. π, 440, *so lange mir die augen auf erden offen stehen, (so long as I can see upon earth, so long as I live.)* βαίνει ἐπὶ, vadit in terra, Δ, 443. κατέθη-

κεν, Ζ, 473. μελίη χθονὶ φύλλα πελάσῃ, Ν, 180, si fraxinus folia sua terræ admoveat, i. e. decidat ipsa. αὐτὸν ἐξ ἵππων ἐπέλασαν χθονὶ, deposuerunt eum ex curru in terra, Ξ, 435, i. e. εἰς γῆν ἔθεντο ἀνακλίναντες αὐτόν. et 438, ἐξοπίσω πλῆτο χθονὶ, in tergum collapsus est ad terram. ἔντεα παρὰ αὐτοῖς κέκλιτο χθονὶ, Κ, 472, arma juxta ipsos humi reposita erant. καλάμην χαλκὸς ἔχευεν, Τ, 222. τανυσθεὶς κεῖτο ἐπὶ, Τ, 483. ἅρματα πίλνατο χθονὶ, Ψ, 368, currus propinqui erant terræ. τὶς βροτῶν, οἳ ἐπὶ ναιετάουσι, ζ, 153, coll. 150. sic, σῖτον ἔδοντες, ϑ, 222. ι, 90. αὐτὴν ἔτισε, ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη, η, 67. et 307, δύσζηλοι γάρ εἰμεν ἐπὶ χθονὶ ἄνθρωποι. τεύχεα ἐπέπιπτε, ω, 534. οὔπω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ Ὀρέστης, λ, 460. χθόνα δῦναι, i. e. θανεῖν, Ζ, 411. ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, Θ, 492. sic, κατέβησαν, Κ, 541. ἀπέβησαν ἐπὶ πουλυβότειραν, Λ, 618. οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν, neque planitiem carpebat pedibus, Ξ, 228, ubi χθὼν opponitur cacuminibus montium, per quæ vadebat Juno. et 272, χειρὶ τῇ ἑτέρῃ ἕλε χθόνα πουλυβότειραν Juno jurans. ἡμίονοι χθόνα ποσὶ δατεῦντο, Ψ, 121, vide δατεῖσθαι. ἐπὶ θῖνα, Ω, 532, ob τὸ ἔντιμον terræ. ἀνὰ, τ, 408. ἔτυπτε μετώπῳ, χ, 86. et 94, ἤλασε παντὶ μετώπῳ, percussit terram fronte. γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν, risit omnis circa terra et planities, Τ, 362, ubi ex nostra lectione περὶ est adverbialiter. sed quidam legunt ὑφὶν, περιχθὼν, όνος, ἡ, quasi substantivum compositum, circumjacens planities. Vide sub litera Θ.

χίλιοι et χείλιοι, αι, α. (Χάω) mille, *tausend*, *(a thousand.)* est cum τὸ χεῖλος, aut cum ἡ χηλὸς, aut cum ὁ χιλὸς, ejusdem originis; nam hic numerus est capacissimus, et ad rem gerendam quasi nutritorius. χίλια μέτρα οἴνου, Η, 471. πυρὰ, mille ignes ardebant, Θ, 558, ubi numerus rotundus, i. e. permulti ignes. χίλια ὑπέστη, αἶγας καὶ ὄϊς, mille pollicebatur, capras et oves, Λ, 244, ubi neutrum generaliter præcedit, quasi ad ζῶα: deinde addit species.

χίμαιρα, ας. ἡ. (Ἔω) capra, *eine ziege*, *(a goat.)* ὁ χίμαιρος et χίμαρος, est caper. sed ἡ χίμαρος est capra, quæ annum non excedit et nondum unquam peperit. vide Theocr. schol. ad Id. α. videtur esse a κίω, vado, nam hoc animal valde est audax in scandendis asperis: sed unde paragoge commode deduci possit, vix apparet; nisi velis inesse τὸ αἴρειν, tollere, elevare: est enim saliens animal. In poëta est monstrum poëticum ἡ Χίμαιρα, τέρας τι ὑπερφυὲς, supernaturale portentum, λεοντοπρόσωπον, οὐρὰν ἔχον δράκοντος, μέσον δὲ σῶμα χιμαίρας. hoc interemit Bellerophon: nam sic est Ζ, 179, πρῶτον μέν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε πεφνέμεν, primum jussit eum interficere Chimæram insuperabilem; ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων, πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. et Π, 328, Ἀμισώδαρος Χίμαιραν θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν, ubi poëta innuit, historici subesse aliquid certi huic monstro: dicit enim tempus quando fuerit, et qui eam aluerit, occideritque. fuit nimirum in Lycia, ante bellum Trojanum una tantum generatione. fortasse χίμαιρος ἐξ αἰπολίου ἀγριανθεὶς, καὶ ὥσπερ τι τέρας ἀποκβὰς, καθά που καὶ ὁ Καλυδώνιος, καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ, σῦς, καὶ πολλοὺς βλάπτων, ἀφορμὴ τῆς ποιητικῆς τερατολογίας ἐγένετο. est præterea imago fœminæ potentis et nocentis. Hesiodus fingit eam τρικέφαλον, alii δικέφαλον, habentem caput leonis alterum, alterum draconis: sed Homerus eam novit μονοκέφαλον.

χιτὼν, ῶνος. ὁ. (Χάω) tunica, *ein leibrock*, *(a tunic,)* ὁ τῆς σαρκὸς ἀμέσως ἐχόμενος, *ein hemd*, *(a shirt,)* indusium. est a 3 sing. perf. pass. κέχυται, quasi χυτών τις ὢν, ὡς ἀμέσως περικεχυμένος τῷ σώματι. et plerumque erat τὸ ἐκ λίνου ὑφανθὲν ἐπικείμενον αὐτίκα τῷ σώματι: sed sæpe etiam ex lana. quidam populi ἐζώννυντο χιτῶνας μίτραις πολυτελέσιν, unde μιτροχίτωνες dicti, quibus opponuntur οἱ ἀμιτροχίτωνες. præterea tunicæ pellucentes notæ sunt in orbe antiquo, quas inter multos etiam Juvenalis tangit Sat. 2, 66, seqq. cæterum de viro dicitur χιτὼν, de fœmina ὁ πέπλος. μαλακὸν δὲ ἔνδυνε χιτῶνα, καλὸν νηγάτεον, καὶ περιβάλλετο μέγα φᾶρος, Β, 42, ubi sermo est de Agamemnone, surgente de lecto dormitorio mane, in quo cubuerat nudus ex more antiquo: ubi ergo primum induebat χιτῶνα, et deinde circumponebat sibi pallium, quas duas solas vestes in corpore gestabat. sic et Κ, 21, 131, ubi surgens de somno induebat primum χιτῶνα, deinde circumponebat sibi, ob frigus nocturnum, pellem magnam leonis. et ι, 229, ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτο, Ulysses mane surgens; et ibi est ὑστερολογία Homero solemnis: coll. 230, ubi surgens Calypso vestiens se depingitur. sic Telemachus surgens, ο, 60, χιτῶνα περὶ χροῒ σιγαλόεντα δῦνε, καὶ μέγα φᾶρος ἐπέβαλεν ὤμοις. idem cubitum iturus, ἕζετο ἐν λέκτρῳ, καὶ μαλακὸν ἐξέδυνε χιτῶνα, α, 437, et anus, quæ eum cum lumine comitata fuerat, eundem πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα ad paxillum appendit juxta lectum. et surgens Ulysses, κ, 542. ἀποδύσω σοὶ εἵματα, χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, Β, 262, quod minatur Ulysses Thersitæ. νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαινα ἀμφίζανε τέφρα, Σ, 25, ubi Achilles juxta tabernaculum suum in subito luctu conspergebat vestem suam pulvere; et sola tunica vel solo indusio indutus erat eo tempore, quippe otiosus. et 416, δῦν δὲ χιτῶνα, ubi sermo de Vulcano, qui nudus ad ignem opus fecerat, deinde subito adveniente Thetide se abluerat, et deinde induebat τὸν προσεχῶς ἐπικεχυμένον τῷ σώματι χιτῶνα, *das hemde das er überwarf*, *(the loose garment which he put on.)* et 595, αἱ μὲν (adolescentulæ saltantes) λεπτὰς ὀθόνας εἶχον, οἱ δὲ (adolescentes) χιτῶνας εἵατο (induti erant) ἐϋννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, *feine weisse hemden*, *(fine white robes.)* ἐϋπλήσασα (bene implens cistam filii sui mater) χιτώνων, χλαινῶν τε ἀνεμοσκε-

πίων, Π, 223, ubi vides, χλαίνας esse χιτώνων παχυτέρας, et χιτῶνας esse indusia tenuia. ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος, Χ, 493, alium quidem pallio prehenso trahens leniter alium vero tunica vel indusio; prout quisque erat indutus jam. παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα ἔγχος, juxta ile diffidit tunicam vel indusium hasta, postquam per reliqua arma et tegumenta penetraverat, Γ, 359. Η, 253. potest tamen suis locis per χιτῶνα intelligi ὁ θώρηξ ipse, de quo paullo post loca proferentur. χιτῶνα ἐνδῦσα Διός, Ε, 736. Θ, 387, ubi Minerva exuit sibi πέπλον suum, et induit tunicam Jovis. πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου, sæpe mihi madidam fecisti ad pectus tunicam vino, Ι, 486, ubi Phœnix loquitur de puerulo, domi a se nutrito. δύο φάρεα, εὔνητόν τε χιτῶνα, Ω, 580, 588, ubi mortuus Hector induitur indusio et pallio uno, alteri vero pallio involvitur totus. et 231, δώδεκα χιτῶνας, dono ferendos Achilli, utpote ἐνδύματα ἀνδρεῖα, qualia erant et χλαῖναι. οἱ δὲ ἱδρῶτα ἀπεψύχοντο χιτώνων, στάντες πρὸς πνοιήν, Λ, 620, sudorem siccabant a tunicis suis stantes ad ventum: *sie stelleten sich gegen die luft, bis der wind ihren leibrock am leibe trocken gemachet und gekühlet vom schweisse, (they exposed themselves to the wind till it had dried their clothes and cooled the perspiration.)* ἀπομορξαμένω κονίην ἐδύσαντο χιτῶνας, nam nudi luctati fuerant, Ψ, 739. ἀμφὶ αὐτὸν ἔβαλεν φᾶρος καλὸν ἠδὲ χιτῶνα, γ, 467, ubi per ὑστερολογίαν narratur filia formosa Nestoris induisse Telemachum, postquam eadem laverat et unxerat. sic et ancillæ regiæ ponunt Ulyssi nudo φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἵματα, ζ, 214, coll. η, 234. τῶν ἕκαστος ἔδωκεν αὐτῷ φᾶρος εὐπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα, θ, 392, inter alia dona hospitalia a principibus data Ulyssi. et 425, ubi singularis pro plurali. et 441. et 455, ubi, post lavationem, induunt ministræ regiæ eum nudum. sic et κ, 365, ubi ministra Circes idem facit ei. vide porro, ν, 67, 434. ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, cingulo celeriter constringebat sibi tunicam Eumæus, ξ, 72, 132, 154, 320, 341, 342, 337, 396. ο, 367. π, 79, 173. ρ, 550, 557. τ, 232, coll. 225, ubi depingitur pretiosa tunica et pallium Ulyssis, exeuntis e regno suo ad confœderatos Græcos. et 242, τερμιόεντα χιτῶνα, φ, 339. ψ, 155. ῥυπόωντα χιτῶνα, ῥαπτόν, ἀεικέλιον, ω, 226, tunicam sordidam, consutam, turpem; qua indutus erat senex, laborans in villa, lugens. ἐπημοιβοὶ χιτῶνες, ξ, 513, ergo solebant esse candidæ, et lavandæ sæpius. χιτῶνας, δ, 50. κ, 451. ξ, 478. ο, 330. ρ, 89. ψ, 131, 142, ubi loti induunt se indusiis vel tunicis candidis puris. ω, 276, δώδεκα. deinde per tropum thorax ferreus vocatur χιτών. Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι χαλκῷ ῥωγαλέον, Β, 416, et Hectoreum thoracem circa pectus ejus disscidisse ferro perruptum. coll. Ν, 439, ἔρρηξεν ἀμφὶ αὐτῷ χιτῶνα χάλκεον, i. e. τὸν θώρηκα πολεμικόν. et Π, 841, Ἕκτορος αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι. et Ε, 113, αἷμα ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος, i. e. per thoracem ex ferro concinnatum, conf. στρεπτός. sic et Φ, 31, ἱμᾶσιν, οὓς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι, ubi lora gestabant affixa loricis suis, ex more militari, ut statim ad manus essent lora, si vinciendi essent capti hostes et abducendi. et Λ, 100, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας, postquam iis exuerat thoraces. imo et magis metaphorice cumulus saxorum, quibus quis ad mortem erat lapidatus, vocatur λάϊνος χιτών, Γ, 57, i. e. ἐνεδέδυσο (indutus fuisses jam pridem) ἱμάτιον λίθινον, λίθοις χωσθείς: τὸν γὰρ λιθασθέντα ὥσπερ τι ἱμάτιον ἀμπέχει ὁ τῶν λίθων σωρός. potest tamen et sensu mitiori intelligi, jam pridem morti datus et sepultus esses, lapidibus accumulatis in sepulcrum tuum. χιτὼν Διός, vide sub Ζεὺς in R. aliquanto ab initio.

χιών, όνος. ἡ. (Χάω) nix, *der schnee, (snow.)* est a χίω, nam effunditur copiose. χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας, nix albas facere solet terras, Κ, 7. et 437, λευκότεροι χιόνος, de equis; candidiores nive. νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ ἤματι χειμερίῳ, *die schnee-flocken fallen häufig und dichte bey winter-zeit, (the flakes of snow fall thick and fast in winter,)* Μ, 278, ubi parabola de iis. quoties igitur νιφάδες solæ ponuntur, subintelligitur χιόνος. χιόνι ψυχρῇ, Χ, 152. οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ζ, 44, de felicitate Olympi, sedis deorum. ὕπερθε χιὼν γένετο, desuper ningebat, ξ, 476. κατατήκεται, nix dissolvitur, τ, 205.

χλαῖνα, ης. ἡ. (Ἴα) pallium, quo calefit corpus et quo defenditur corpus a frigore aliisque injuriis cœli. species pallii densioris. est a χλιαίνω, calefacio, a quo et est ἡ χλαμύς, ύδος, pallium militare, quæ et ἡ ἐφαπτίς, ίδος, dicitur, similis fere palliis quibus nostri equites Hungari, *die Husaren, (the Hussars,)* utuntur. est ergo ἡ χλαῖνα μανδοειδής, corpus a pectore et tergo et latere lævo contegens, in dextro autem humero jungebatur sic ut dextrum brachium esset liberum: dicta et ἀνεμοσκεπὴς καὶ ἀλεξάνεμος καὶ χειμάμυνα, ab ἀμύνω, arceo, et τὸ χεῖμα, frigus. ἀπέβαλε χλαῖναν, Β, 183, ut expeditior esset ad currendum: et ex verbo ἀποβάλλειν, non vero ἐκδύειν, apparet, esse μανδυοειδὲς περίβλημα, nam ὁ μανδύας deponitur ab humeris, χιτὼν vero exuitur. et 262, ἀποδύσω σοὶ εἵματα, χλαῖναν ἠδὲ χιτῶνα, ubi verbum proprie pertinet ad χιτῶνα, tunicam. ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, Ω, 163, totus pallio involutus. εἴ τις σοὶ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη, ξ, 132. sic et ambo juncta, 154, 320, 341, 396. ε, 229. χλαῖναν πόροι, ξ, 460. et 478, ἄλλοι πάντες χλαίνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας, et 480, ἐγὼν χλαῖναν μὲν ἰών, (σὺν) ἑτάροισιν ἔλειπον, apud socios meos reliqueram. et 488, οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν, coll. 489. ex quo contextu apparet, calefaciendi causa maxime χλαῖναν sumi. et 500, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν, utpote nobilis, et ductor ordinum; his enim solemne erat pallium rubrum. sic χλαῖναν caloris causa dandam, 504, 513, 516. et 520,

ἐπέβαλεν αὐτῷ (injecit ei, cubanti ut dormiret) χλαῖναν πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρεῖχεν ἀμοιβὰς, ἕννυσθαι ὅτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο. et 529, ἀμφιέσατο χλαῖναν ἀλεξάνεμον μάλα πυκνὴν, ab ἀλέξω, arceo, et ἄνεμος, sic dicta. vides ergo, χλαῖναν plerumque fuisse παχεῖαν, διὰ τὸ ψύχος, et μεγάλην, ἵνα σκέπῃ τὸν ὅλον ἄνδρα. et ἀμοιβὰς παρεῖχεν αὐτῷ, vices exhibebat ei, quia tolerabili tempestate vel nullo vel alio leviori pallio utebatur; sed urgente tempestate sumebat hanc crassam et magnam χλαῖναν, qua et dormiturus poterat contegi. cæterum Eumæum duas habuisse ejusmodi crassas, apparet ex l. c. ἀπὸ ὤμων χλαῖναν ἔθετο φοινικόεσσαν, ὁ Τηλέμαχος, φ, 118, utpote valde nobilis. ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος, X, 493, ubi sermo est de puero orbo parentibus, qui alium ex amicis paternis pallio alium tunica prensat, opem orans. ἀμφιπερονήσατο χλαῖναν φοινικόεσσαν, διπλῆν, ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, K, 133, ubi vides χλαῖναν ἐκταδίην, i. e. ποδηνεκῆ: διπλῆ vero, duplicata, ex duplici materia confecta, *gefuttert, (lined.)* χλαῖναν πορφυρέην, Telemachus, δ, 115, 154. ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἠδὲ χιτῶνα, sc. καλὸν, Θ, 455, quod est per Homericum πρωθύστερον. sic et κ, 365, 542. ς, 367, 368. π, 79. χλαίνας κατέθεντο, ρ, 86, lavaturi. sed post lavacrum resumebant, 89, ἀμφίβαλον χλαίνας οὔλας, i. e. ἁπαλὰς, lana crispa obsitas. et 550, ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά. 557, et φ, 339. ἐπέβαλε χλαῖναν κοιμηθέντι, υ, 4. et 95, χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα, οἷσιν ἐνεῦδεν, ubi χλαῖνα fuerat loco *des deckebettes, (a bed used in Germany to sleep under, instead of blankets,)* et τὰ κώεα, vellera, pelles villosæ, loco *des unterbettes, (a bed to lie on.)* sic et 143. ἀμφίβαλεν χλαῖναν καλὴν, post lotionem, ω, 366. apparet ergo, talium χλαινῶν, sicut apud nos palliorum, diversas fuisse species, lautiores, viliores, crassiores, nitidiores. χλαινάων (pro χλαινῶν) τ' ἀνεμοσκεπέων, Π, 224, ergo in genere densiores τοῖς χιτῶσι. δώδεκα ἁπλοΐδας χλαίνας, Ω, 230. ω, 275. ubi sunt περιβλήματα κλίνης, *matrazzen, zeltdecken, (quilts, counterpanes:)* et quia χλαῖναι sæpe solebant duplicari, ὡς ἂν πλέον χλαίνωσιν, hinc ad harum differentiam additur ἁπλοΐδες, simplices, non duplicatæ, atque elegantiores. χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι, Ω, 646. δ, 299. η, 338, quibus locis sermo est de lecto dormitorio. ἀμφίβαλον χλαίνας οὔλας, post lotionem, δ, 50. κ, 451. ᾧ οὔτι χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλὰ ἐν οἴκῳ, μαλακῶς ἐνεύδειν, γ, 349, coll. λ, 188, ubi χλαῖναι sunt pars εὐνῆς, *eine art von weichen matrazzen ins bette, (a kind of soft bed-clothes.)* vide et τ, 337, 318. ψ, 180. sed χλαῖνα principalis, qualem Ulysses gestabat ad Græcos fœderatos proficiscens cum duodecim navium classe, accurate describitur τ, 225—231. purpurea erat, quia princeps et dux gestabat; οὔλη vero, i. e. nova, non detrita usu. νέας χλαίνας ἠδ' εἵματα, α, 330. χλαίνας κατέθεντο, cœnam paraturi, ρ, 179. υ, 249. ab eodem verbo χλιαίνω est et ἡ χλανὶς, ίδος, læna mollis et calefaciens.

χλούνης, ου. ὁ. (Ἔω) aper sævus. est per syncopen, quasi χλοεύνης, ab ἡ χλόα, herba, et εὐνὴ, vel ὁ χλόευνος. unde et genit. plur. est χλούνων, quasi a nomin. χλοῦνος ex χλόευνος. χλούνην σῦν ἄγριον, I, 535. quia tamen in specie aper castratus, qui ipse se castravit τῇ προστρίψει ad arbores aut saxa, si testiculi vel pruriunt ei vel sunt morbidi, sic dicitur; hinc alii operosius deducunt nomen ἀπὸ τοῦ προσκνᾶσθαι δένδροις ἢ πέτραις διά τι πάθος, mutatis litteris. Vide sub σῦς, ad finem.

χλωρηῒς, ίδος. ἡ. (Χλάω) est epitheton lusciniæ, quia vel ἐν χλωροῖς διατρίβει, vel ὡς ἅμα χλωροῖς φαινομένη, vel et ob colorem suum, unde et lusciniæ per epitheton χλωραύχενες dicuntur. χλωρηῒς ἀηδὼν, τ, 518.

χλωρὸς, ὰ, όν. (Χλάω) virens cum pallore aliquo, qualis est color germinum recens ad virorem protrusorum; *grünlich-gelb, (greenish-yellow.)* est ab ἡ χλόη, pro χλοηρὸς, contracte. sic βοηθέω, auxilior, contrahitur in βωθέω. color auri quoque hoc nomine indicatur, qui est subpallidus: et pallet aurum, quia multos habet insidiatores. homines eo colore in facie, jocans aliquis dixit ex aurea ætate homines. χλωρὸν δέος, pallidus pavor, H, 479. Θ, 77. P, 67. λ, 43, 632. μ, 243. χ, 42. ω, 449, 532, τὸ χλωροποιὸν, i. e. ὠχροποιὸν, ὠχρότητος ποιητικόν. sic, τυφλὸν ὁ ἔρως, i. e. τυφλοποιόν τι, et, νωθροὶ νόσοι, i. e. νωθροποιοί. et hæc significatio τοῦ χλωροῦ sumta est a buxo, ejusque colore, pro πύξινον. sic, ἔστη, χλωρὸς ὑπὸ δέους, stabat, pallidus præ pavore, K, 376. et, χλωροὶ, O, 4, i. e. ὠχροί. et ipsum nomen ὠχρὸς est ex χλωρὸς, abjecto λ, et transpositis litteris. sed ponitur etiam, si quid recens est et vegetum, et νεάζον καὶ πρόσφατον. sic aliquis est χλωρὸς κατὰ ἥβην καὶ νεότητα, καὶ ἔνικμος, οὐ μὴν αὖος καὶ γεροντικῶς ἀλίβας. sic χλωρὸν γόνυ, τὸ νεαρόν: et χλωρὸς τυρὸς est ὁ νεοπαγὴς, recens caseus. sic et Germani suum, *grün, (green,)* solent ponere, *grüne fische, (fresh fish,)* pisces recentes; *grün fleisch, (fresh meat,)* caro recens a lanio, non vero sale aut fumo condita. μέλι χλωρὸν, Λ, 630. κ, 234, recens mel, cujus etiam color est subpallidus. μοχλὸς χλωρὸς, vectis non aridus, ι, 379. et 320, ῥόπαλον χλωρὸν, clava non arida, cui opponitur τὸ αὐανθὲν, 321. χλωρὰς ῥῶπας, virgulta recentia et mollia, π, 47. χλωραῖς ἑέρσαις, roribus vegetis, Ne. 8, 68. Vide sub διερός. χλωροὶ ἄνθρωποι, vide sub νέκυς, ad medium.

Χναύω, f. αύσω. (Χάω) facio ut hiet aliquid, mollio; vellico. it. hiante ore voro, mordeo, devoro. it. tero, attero. est a χαίνω, nam e. c. lana dum carpitur, ex confusione in ordinem molliorem redigitur. potes et immediate deducere a χάω, cui æolice inseritur υ, χαύω, et porro interserto ν, χναύω.

χνόη, ἡ, vide sequens, et sub πλήμνη.

χνόος, ου. ὁ. (Χάω) lanugo, pili molliores. it. spuma maris, et lanuginosum id quod adhærescit corporibus diu in mari natantibus. a χναύω, vello, it. ore avido comedo, λίχνως ἐσθίω. ἁλὸς χνόον, ζ, 226, qui alibi dicitur ἄχνη ἁλός. de lanugine locus est Callimachi, in Apoll. 37, Θηλείαις παρειαῖς οὐδὲ ὅσον (ne tantillum quidem) χνόος ἐπῆλθεν, ἐστὶ γὰρ ἀεὶ καλὸς καὶ νέος. imo sunt et loca, ubi χνόος notet strepitum, *ein rauschen, (a noise,)* ψόφος, ξυσμὸς, *ein knarrendes reiben, (a harsh grating noise,)* quod et χνόη dicitur e. c. ἀξόνων χνόαι, axium strepitus in curru. et est a χναύω, tero, vellico, ut diximus.

χόανος, ου. ὁ. (Χάω) catinus fusorius, qui recipit metalla liquefacienda, *ein schmelz-tiegel, (a crucible.)* nam est a χέω, quatenus notat fundo et recipio. idem vas dicitur et ἡ χοάνη, et contracte ὁ χῶνος et ἡ χώνη: et actio liquefaciendi metalla est χοανεύειν et χωνεύειν. ἡ χοάνη notat et infundibulum, *einen trichter, (a funnel,)* per quod transfunduntur liquida in vas aliud. sed ὁ χοεὺς, (genit. έως et ῶς, acc. sing. έα et ᾶ, acc. plur. έας, ᾶς) est mensuræ species liquidorum, a χέω, capio: qui et ὁ χοῦς dicitur. hinc est ποτήριον δίχουν, quod capit δύο χοᾶς. οἱ χόννοι vel χόνοι sunt ποτήρια χάλκεα, παρὰ Γορτυνίοις: alia ejusmodi pocula vocabantur Θηρίκλεια, nam ὁ Θηρικλῆς erat celeber artifex Corinthius: a quo ἡ Θηρίκλειος φιάλη, quæ tamen et dicta intelligi potest ob Θηρίων μορφὰς ἐντετυπουμένας ἔξωθεν: et quia Θῆρας κλονεῖ, nam libabant diis ex poculis contra feras bestias aut noxia animalia. φῦσαι ἐνεφύσων χοάνοις, Σ, 470, folles flabant in catinos: ubi sermo est de Vulcano, liquefaciente metalla, ἐν ἀγγείοις ἐν οἷς αἱ ὕλαι τήκονται. et ea vasa solent esse πήλινα.

χοή, ῆς. ἡ. (Χάω) fusio, libatio. χοὴν χεῖσθαι νεκύεσσι, libationem fundere mortuis, κ, 518. λ, 26. nam σπονδὴ aut λοιβὴ dicitur de diis superis: res ipsa vero est eadem.

χοῖνιξ, ικος. ἡ. (Χάω) est mensuræ aridorum nomen, quæ mensura major est quam τὸ μέτρον. deinde notat et rem ipsam, hac mensura definiri solitam; imo et τροφήν. est a χαίνω, hisco, recipio ore aperto. οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἅπτηται ἐμῆς χοίνικος, τ, 28, non otiosum eum esse sinam, quicunque tetigerit mensuram meam frumenti, i. e. cibum meum et demensum. hinc Pythagoræ illud, ἐπὶ χοίνικος μὴ κάθησο, i. e. μὴ τρέφεσθαι ἀργὸς θέλε. qui ἀεργὸς ἐθέλει ἅπτεσθαι χοίνικος, dicitur et ὁ σιτόκουρος. deinde ἡ χοῖνιξ notat et genus pœnæ, quando pedes inserebantur ligno crasso et pertuso in formam mensuræ illius: de quo vide Aristoph. Plut. 276, αἱ κνῆμαί σου τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι. χοῖνιξ Attica erat quadragesima octava pars medimni Attici: medimnus autem est *ein Berlinischer scheffel, (a bushel.)* hinc χοῖνιξ notat frumenti tantum, quantum ad panem unius diei sufficiebat. Vide sub περιδίδωμι.

χοίρειος et χοίρεος, ου. ὁ ἡ. (Ῥύω) porcinus. χοίρεα, sc. κρέατα carnes de porco parvo nec saginato, ξ, 81, ubi est oppositio ad σῦς σιάλους, coll. 74—77, χοῖροι sunt ergo porci parvi, masculi, non saginati. dicitur et χοίρειος: reperitur et peculiare fœmininum.

χοῖρος, ου. ὁ. (Ῥύω) porcellus, *ein jung schwein, ein ferken, (a young hog, a porker.)* est quoque nomen a sono fictum quem edunt porcelli. βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεοὺς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων, ibat ad haras, ubi nationes porcellorum inclusæ erant, ξ, 73, i. e. τὰ πλήθη. σῦς σίαλοι sunt porci saginati et grandes, ζατρεφέες καὶ τέλειοι, διὰ τὸ σιτιτεῦσθαι: χοῖροι vero in specie sunt νέοι, ἁπαλοὶ καὶ ἔνικμοι, *halb-wüchsige schweine, (half-grown hogs.)* ex horum numero sumit Eumæus duos, mactatque et assat sibi et hospiti suo: unde intelligitur, esse eos parvos. a χοῖρος est τὸ χύριον, funis quo sus alligatur: et χύῤῥι dicebant ad porcos propellendos. dicitur et pudendum muliebre χοῖρος, apud Aristoph. Ach. 773, 781, 792, 794. Eccl. 719. Thesm. 296, 745. hinc in deminutivo τὸ χοιρίον erat blandula appellatio scortilli vel amicæ, Vesp. 1344. alias notat porcellum, Acharn. 740, 747. grandes porcæ matres dictæ αἱ δέλφακες, *mutter-schweine, (breeding sows.)* ὁ χοιρόθλιψ, ιβος, qui terit τὸ αἰδοῖον γυναικεῖον et contrectat, Vesp. 1355. confer σίαλος.

χολάδες, ων. αἱ. (Κλάω) intestina, *die därme, (the intestines.)* dictæ quasi κολάδες, a τὸ κόλον, cibus, quia ex cibis eorumque residuis replentur. ἐξέχυντο χαμαὶ πᾶσαι χολάδες, Δ, 526. Φ, 181, i. e. τὰ ἔντερα.

Χόλος, ου. ὁ. (Χάω) fel, *die galle, (the gall:)* ira, *der zorn, (anger.)* est cum ὁ χυλὸς, succus, ejusdem originis; utpote succus valde saluber corpori per se, si nec abundet nimis nec vitietur. ἡ χολὴ quidem in specie notat, fel: ponitur tamen etiam pro ira. hinc ὁ Δίφιλος comicus: ἀλλ' ἀλείψας τῇ χολῇ ἀπογαλακτίζει ἐκεῖνον ὥσπερ τὰ παιδία, sed inungens felle depellit eum quasi infantem; i. e. dum iram aliquam simulat et ostendit, abigit eum a contubernio suo, sicut pueri a mamma depelluntur, quando ea inficitur felle ad id ipsum. sic et ὁ βόλος et ἡ βολὴ, ὦνος et ὠνὴ, φθόγγος et φθογγὴ, στρόφος et στροφή. μάλα οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶ, omnino non est fel ei in corpore, Β, 241. χόλῳ ἔτρεφέ σε μήτηρ, Π, 203, felle te nutrivit mater loco lactis materni, χολὴν ἐθήλαζες ἀντὶ γάλακτος, καὶ διὰ τοῦτό σοι ἐκ χόλου οἷον (quasi) τὸ σῶμα συμπέπηκται: ἀκράχολος εἶ. vides ergo et apud poëtam χόλον poni pro χολῇ. maxime tamen iram notat, ut effectum fellis. αὐτὸν χόλος ἔλαβε, ira cepit eum quasi captivum, Α, 387. Ζ, 166. μή ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις, Π, 30, ubi detestatur iram quæ fovetur, quæ alias uno vocabulo μῆνις dicitur, quæ est χόλος φυλασσόμενος. παρὰ Διὸς ἀθανάτοις χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη, Ο, 122, ubi prius est levius, utpote effervescens et deinde abiens; posterius gravius, utpote in-

veterascens. εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Α, 81, ubi confer id verbum. ἐπὶ νηυσὶ θυμαλγέα χόλον πέσσει, apud naves suas sedens animum male habentem iram coquit, Δ, 513. sic, πέσσων, Ι, 561. ἠὲ χόλον, παύσειε, Ο, 72. νῦν μὲν ἐγὼ παύω, Τ, 67. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν παῦε, ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα, Ι, 260. et 674, κεῖνός γε οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον. et 671, χόλος δὲ ἔχει θυμόν. εἴ κεν ἐκ χόλου ἀργαλέου μεταστρέψῃ ἦτορ, Κ, 107. ἀλλά ἑ Μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης, Σ, 119. χόλος ἐνέπεσε θυμῷ, incidit et invasit in animum, velut hostis aliquis irrumpens, Ι, 436. Ξ, 207, 306. nam ἐμπεσεῖν est λέξις πολεμική: innuitur ergo χόλος πολέμιος, qui est ὁ κότος. sic, ὧδε κακὸς ἐνέπεσε, Π, 206. Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον, Ι. 549, quod scite dictum; nam si quid alieni intrat, sequitur tumor. et 642, ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ. ὡς εἶδε, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, Τ, 16. οὐ καλὰ (adverbialiter) χόλον τόνδ' ἔνθεο (ἐνέθεσο) θυμῷ, Ζ, 326, i. e. ἐνεκότησας: nam χόλος ἀπόθετος (ira alte reposta in animo) κότος ἐστί. χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, Δ, 23. Θ, 460, qui impedire solet loquelam. sic et ϑ, 304. στῆθος δὲ οὐκ ἔχαδε χόλον, Δ, 24. Θ, 461, conf. χάζω. ὅτε κέν τινα ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι, Ι, 521. τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο, Δ, 36, et id verbum medicum innuit, iram esse morbum animi. ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται, Ο, 217. ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο, γ, 145, i. e. τὸ βαρύμηνι. μεθεῖναι χόλον, remittere iram, Α, 283. Ο, 138, ubi ad υἷος omissum ἕνεκα, ob filium suum. Ποσειδάων δὲ μεθήσει χόλον ὅν, α, 78. μή τι διατρίβειν τὸν ἐμόν, Δ, 42. et 178, αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσειε, utinam sic in omnibus iram expleat. χόλῳ ἢ νεμέσει, Ζ, 335, ubi conf. οὔτι, et τὸ ἄχος. ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο, ista certe ei darem, si desisteret ab ira, Ι, 157. et 299, σοὶ τελέσει. et 261, σοὶ δὲ Ἀγαμέμνων ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι. ἢ καὶ ἄλλοι ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, Ξ, 50, etiam alii injiciunt in animum suum iram contra me. ἀλεεινάμενος αἰπὺν ἡμέτερον, Ο, 223. ὡς ἔρις ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, καὶ χόλος, ὅστε ἐφίηκε (incitare et immittere solet) πολύφρονά περ χαλεπαίνειν, ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος, ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται ἠΰτε καπνὸς, Σ, 108—110, et ex hoc loco sumsit Plato occasionem dividendi animam in tres partes, in τὸ θυμικὸν, quod notatur per χόλος, in τὸ λογικὸν, quod per πολύφρονα, in τὸ ἐπιθυμητικὸν, quod per μέλι. nam non poëtarum modo, sed et philosophorum, parens est Homerus, utpote accuratissimus pictor rerum humanarum. et 322, μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ. χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει, Τ, 255. ἔδυ δέ μιν χόλος αἰνὸς, de serpente, Χ, 94. μὴ ὁ μὲν κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο, Ω, 584. χόλον δ' ἀλέεινε γυναικὸς, vitabat uxoris, α, 433. ἐπεὶ θεῶν κατέπαυσα, δ, 583. οὐκ ἄρα ἔμελλες λήσεσθαι ἐμοὶ (contra me) χόλου, λ, 553. καὶ ὃν μέθιεν χαλεποῖο χόλοιο Τηλεμάχῳ, φ, 377, pro μεθίεσαν, remiserunt ab ira in eum. σὺ δὲ χόλον μὴ ἔνθεο θυμῷ, ω, 247.

χολόω, f. λώσω. (Χάω) irasci facio, *ich mache zornig und unmuths, (I make angry, enrage.)* medium, χολόομαι, f. λώσομαι, irasci me facio, *ich erzürne mich, (I am enraged.)* passivum, χολόομαι, f. λωθήσομαι, ad iram concitor, *ich werde erzürnet, (I am made angry.)* et sic fere in omnibus verbis; nisi quod activa Græca ferme omnia etiam intransitivam notionem admittant. ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ, Σ, 111. ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, Α, 78, certe enim credo me iratum facturum esse regem summum. ἐπεί με ἐχολώσατε λίην, ϑ, 205. μή με χολώσῃς, ne me irrites, σ, 20. Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι, Θ, 407. et 421, χολοῦται, Junoni enim nequaquam tantopere indignatur nec irascitur. μάλα σοὶ κεχολώσομαι αἴ κε τελέσσῃς τοῦτο ἔπος, valde tibi iratus ero, siquidem id feceris, Ψ, 543, quod μετὰ ἁπλουστάτης διαθέσεως, ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐν δίκαις προαναφώνησιν, dictum; nam ἄμυναν *(ahndung) (resentment)* ἡ λέξις παρεμφαίνει. cæterum est forma Ionica fut. 1. m. Iones enim, augmentum cum reduplicatione, sæpe et futuris addunt. sic, ἦ τί μοι κεχολώσεαι, an sane irasceris mihi, Ε, 421, 762. ὁ δέ κεν κεχολώσεται, Α, 139. μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, Υ, 301. ω, 543. μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης, ο, 214, sc. εἰ μὴ πεισθείης αὐτῷ. et sine Ionismo, μήπως μοὶ μετέπειτα χολώσεαι, Ξ, 310, ubi simul officium conjugis modestæ indicatur, nihil clam marito moliri. Ποσειδάων Κύκλωπος (ἕνεκα) κεχόλωται, α, 69, ad iram commotus est; perf. pass. κεχόλωσο δὲ κῆρ ἑτάροιο, pro ἐκεχόλωσο, plusquamp. pass. Π, 585, socii tui causa ad iram commotus eras serio. ἐπεὶ κεχόλωτο (ἕνεκα) αἰζηῶν, Φ, 146, quia iram conceperat grandem ob juvenes cæsos. δὴ γὰρ κεχολώατο λίην, ionice pro ἐκεχόλωντο, sane enim ad iram concitati erant valde, ξ, 282. π, 425, ubi est pluralis ad sensum; nam δῆμος sunt multi. πρὶν δὲ οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι, nam antea non erat reprehendendum ira teneri, Ι, 519. χ, 59. οὐδ' ἄρα ἦν ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶ, Π, 61. εἰπέ οἱ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων, κεχολῶσθαι, dic ei, deos, et me præ omnibus, iratos esse ei; inquit Jupiter, Ω, 114, 135. μαψιδίως, π, 310. οὐ νεμεσῶμαι, κεχολῶσθαί σε, σ, 226. καὶ μάλα κεχολωμένον θυμῷ, Α, 217. ἐξ ἀρέων μητρὸς, Ι, 562, ob preces hostiles matris iratum. τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων, Λ, 702. Ἀμφιμάχοιο, sc. ἕνεκα, iratus ob eum, Ν, 203. ἐπὶ νηυσὶ μένει κεχολωμένος ἦτορ, apud naves suas manet iratus corde, Ξ, 367, ubi verbum finitum quidem pertinet proprie ad ἐπὶ νηυσὶ, respicit tamen simul participium, ut intelligatur ἡ μῆνις. Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσοι ὄλοντο, Π, 546, ob Græcos quorum tam multi perierunt, ira conciti. μάλα κεχολωμένον Ἕκτορι, contra eum, Ρ, 710. Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος, Ψ, 567. Ἀτρείωνι, Ω, 395. Ἄρει, ϑ, 276. κεχολωμένη εἵνεκα νίκης, λ, 543, ubi plene posita phrasis. alibi est ellipsis, e. c. ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, χ, 369. μάλα περ αἰνῶς, τ, 324. ἵνα κε προσείπῃ κεχολωμένος, λ,

564, ubi conf. πρόσφημι. οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδε ἀνιείης, nec sane eum jam iratum sic concitares, β, 185. τοῦ δ' Ὀδυσεὺς μάλα (κατὰ) θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη, aor. I. pass. omisso augm. Δ, 494. sic, Πάρις, Ν, 660. et 206, καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη. σὺ δὲ μή τι χολωθῇς, I, 33. ὁ γὰρ (Apollo) βασιλῆϊ χολωθεὶς, Α, 9, propter spretum insigne Apollinis a rege. πατρὶ, Β, 629. ο, 254, conf. πατήρ. κασιγνήτου, Π, 320. σοῦ κταμένου, Σ, 337. Ψ, 23. et 88, ἀμφὶ ἀστραγάλοις, de tesseris iratus. οὐδὲ σφῶϊν ἐχολώσατο θυμῷ, Ο, 155, neque iis irascebatur in animo suo, i. e. ἠδύνθη, delectabatur: nam sæpe poëta, per negationem alterius, alterum ei oppositum adfirmat. χολώσατο κηρόθι, Φ, 136. ι, 480. ρ, 458. σ, 386. χ, 224. μή οἱ γοῦνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη, ζ, 147. μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν, Β, 195. οἱ δὲ χολωσάμενοι, Δ, 391. et 501, Ὀδυσεὺς ἑτάροιο χολωσάμενος. sic, τοῦ δὲ, ob hunc irascens, Ο, 68. βοῶν, μ, 348. χολωσάμενος προσηύδα τὸν, Ψ, 482. θ, 227. σ, 25. χολωσαμένη, Γ, 413. Ζ, 205. I, 534. Φ, 479. Ω, 55. χολωσάμεναι, Β, 599. Υ, 253. nota est vox nobilissimi illius victoris animi sui: ἔπληξα ἄν σε, εἰ μὴ ἐχολούμην, verberarem sane te, nisi iratus essem; nollemque obsequi iræ.

χολωτὸς, ή, όν. (Χάω) iratus, ex ira proficiscens, fellis plenus. est a χολόω, felle inficio quasi; ejusque 3 perf. pass. κεχόλωται. χολωτοῖς ἐπέεσσιν, Δ, 241, *mit bittern worten, (with angry words.)* Ο, 210. χ, 26, 225. τὸ χολωτὸν proprie est τὸ ὑποκείμενον τῷ χόλῳ, quasi non mente gignente illud, sed ira. sic τὸ ὁρατὸν est τὸ ὑποκείμενον τῇ ὁράσει.

χορδὴ, ῆς. ἡ. (Κέρω) intestinum, *ein darm, (an intestine.)* quod et τὸ χόριον (pro κόριον) dicitur: nisi hoc nomen malis ad χωρεῖν, capere, recipere, referre, quandoquidem et membranam fœtus denotat; mutato ω in ο. conf. Theocr. 9, 19. et 10, 11. deinde, chorda musica, ex intestino sicco et contorto facta, *eine saite auf einem tonkünstler werkzeuge, von därmen, (a string of gut to a musical instrument.)* est a κέρω, nam intestina absumunt cibum: unde et a vulgo vocatur chorda musica ex intestino facta ἡ κόρδα, ης. ἐτάνυσε ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, φ, 407, tetendit in clavo (*auf dem wirbel*) *(on the screw)* chordam; coll. 408, ubi eadem χορδὴ vocatur εὐστρεφὲς ἔντερον οἰὸς, *ein wolgedreheter schaafsdarm, (a well twisted sheep-gut.)*

χοροιτυπία, ας. ἡ. (Τύπω) saltatio, *der tanz, (dancing.)* ab ὁ χορὸς, chorus saltantium, et τύπτω, pulso, sc. τὴν γῆν. Iota est ionice insertum. χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι, præstantissimi et fortissimi in saltationibus alacribus, Ω, 261, ubi id exprobrat Priamus filiis suis reliquis post Hectorem; et additur id, ne præcedens ὀρχησταὶ de militari et armato tripudio intelligatur, sed ut dici appareant οἱ τὰ εἰς χοροὺς ὀρχούμενοι, *die im reihen lustig springen, (who merrily circle in the dance.)*

χορὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) est primario simpliciter τόπος, χώρα, *ein platz, (a place:)* in specie, τόπος τῆς χορείας, locus ad saltandum, *ein tanzplatz, (a place for dancing:)* deinde et, τὸ πλῆθος τὸ χορευτικὸν, *eine tanz-gesellschaft die zugleich singet, (a party of dancers who sing at the same time:)* denique τὸ, κατὰ τοὺς τοιούτους χοροὺς, ἔργον, τὸ χορεύειν, *der singetanz, (a dance accompanied with singing.)* est cum ὁ χῶρος ejusdem originis. φαίης αὐτὸν χορόνδε ἔρχεσθαι, ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν, dixeris sane, eum ire velle ad saltandum, aut modo relicta saltationis societate residere, Γ, 393, 394, de Paride, qui rediens ex pugna subito sibi mundas et elegantes vestes induerat. conf. Lucæ xv, 25. οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλεται ἐλθεῖν, ἀλλὰ μάχεσθαι, Ο, 508, non certe ad saltandum eos ire jubet, sed ad pugnandum, i. e. ille jubet suos κινδυνεύειν, et illi πείθονται, quod posterius est subintelligendum. τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη, pulcra in saltando, Π, 180, *die im singe-tanze recht schöne, (who excelled in the dance:)* quæ laus virginum nobiliorum olim egregia. et erat h. l. chorus saltantium et canentium, coll. 182, 183, ἰδὼν αὐτὴν μετὰ μελπομέναις ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος, cum videret eam inter saltantes et canentes virgines in ad id congregato cœtu in honorem Dianæ. fuerat igitur sacra et publica saltatio die solemni; ut libere spectari potuerit formosa virgo, numerosa brachia ducens, pedesque cum reliquo corpore motitans artificiose. ejusmodi χορὸν ἱμερόεντα adolescentium utriusque sexus pingit poëta, a Vulcano in scuto Achillis expressum, Σ, 590—605, ubi κυβιστητῆρες sunt magistri chori qui gestu et cantu præibant cæteris. conf. ὄρχησις. ἐς χορὸν ἔρχεσθαι, ire ad cœtum saltantium et canentium, ζ, 65, de filiis regis Alcinoi. et 157, λευσσόντων (spectantium fratrum parentumque) τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν, tale germen, te ad saltandum introeuntem, de Nausicaa virgine regia formosissima. αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροί τε, εἵματα δ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναὶ, θ, 248, 349, inquiunt Phæaces nobiles, Alcinoique in cute curanda plus æquo operata juventus, coll. Horat. I, Epist. 2, 28—31. et his duobus versibus insunt omnia ad vitam hilarem facientia. conf. et Ecclesiasten, c. ix, 7, seqq. λείηναν δὲ χορὸν, θ, 260, planum faciebant locum ubi saltaretur, τὸν τῆς χορείας τόπον: sicut eodem loco ὁ ἀγὼν est locus certaminis et 264, πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν, pulsabant pedibus locum illum divinum saltandi, saltabantque egregie. ὅθι Ἠοῦς οἰκία καὶ χοροὶ εἰσὶ, ubi Auroræ habitationes et loca hilaria sunt, μ, 4, atque ibi duo illa nomina notant idem, τόπους καὶ χώρας, adjuncta tamen lætitiæ notione, et cœtuum Auroræ pedissequorum, cingentium eam velut dominam. hinc est τὸ εὐρύχορον, i. e. τὸ εὔχωρον καὶ μέγα, spatiosum et amœnum in amplitudine regionis. et 318, ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι, pulcræ habitationes et sedes, sic ut simul con-

notentur τόποι τοῦ χορεύειν. εὖτε ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα, σ, 193, quando ire velit Venus in conventum Gratiarum amabilem.

χόρτος, ου. ὁ. (Κείρω) gramen, herba. pabulum, et in genere cibus, *futter*, *(fodder.)* est a κείρω, pro κόρτος, mutata tenui in adspiratam, per usum. et quia antiqui circa septa villarum suarum et aularum, sinebant herbas non facile secandas crescere, imo quia aula solebat plena esse graminis, *ein grüner hof*, *(a green court-yard :)* hinc χόρτος notat et, septum, aula. imo, quia plantæ sæpe erant crassiores et altiores, quibus septum circumdabant: hinc χόρτος etiam fruticem denotat densum. αὐλῆς ἐν χόρτῳ, Λ, 773. sic, ἐν χόρτοις, Ω, 640, i. e. ἐν περιορισμῷ καὶ περιοχῇ αὐλῆς, ἐν τοῖς περιχωρήμασι τῆς αὐλῆς, ἐν τῷ μεταύλῳ ἔνθα χόρτοι τὰ πολλὰ φύονται. ibi quoque sacrificari solebat sub dio. est ergo simpliciter, pro, ἐν τῇ αὐλῇ, ὡς ἀπὸ ἀρχαίου ἔθους ἀγροτικοῦ, οἳ τὰς αὐλὰς περιορίζοντες, χόρτοις περιέγραφον, ἀφιέντες αὐτομάτως φύεσθαι αὐτούς. a quo deinde hæc denominatio mansit, etsi aliter septæ essent aulæ. hinc est Latinorum cors. antiqui χόρτους ἐφύτευον ἀντὶ φραγμῶν, et sic περιώριζον τοὺς τόπους: ut deinde manserit hæc denominatio, pro, τὸ περίφραγμα, circumseptio. vides ergo, quo significatu in poëta hoc nomen reperiatur. cæterum confer Heinsium ad Theocrit. Id. 14, 14.

χραισμέω, f. ήσω. (Χράω) remedio sum contra malum, *ich diene zum hülfsmittel wieder ein übel*, *(I remedy an evil :)* prosum, utilitatem adfero. est a χράω, utendum do, fero suppetias; unde est χρήσιμος, utilis, et χρησιμεύω, utilitatem præbeo, a quo est, extruso υ, χρησιμέω, et dorice χρασιμέω, et per transpositionem χραισμέω. plena hujus verbi constructio est H, 144, οὐκ αὐτῷ κορύνη σιδηρείη χραῖσμε (pro ἔχραισμε, aor. 2.) ὄλεθρον, non ei clava ferrea attulit usum contra exitium. et Υ, 296, Ἀπόλλων οὐκ αὐτῷ (Αἰνείᾳ) χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον, is non ei succurret ad opem ferendam contra mortem. et Λ, 120, οὔτις Τρώων αὐτοῖς ἐδύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον. coll. 101. sed 117, deest casus quartus, οὐ δύναται αὐτοῖς χραισμεῖν, non potest iis auxilio esse, contra exitium. sic porro elliptice, Α, 589, τότε οὔτι δυνήσομαι χραισμεῖν, sc. σοὶ τὸ κακόν. et 242, τοῖς δ' οὔτι δυνήσεαι χραισμεῖν. et Ο, 652, οἱ δὲ οὐκ ἐδύναντο, καίπερ ἀχνύμενοι (ἕνεκα) ἑταίρου, χραισμεῖν. εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, Φ, 193. et 316, φημὶ γὰρ, οὔτε βίην οὔτε εἶδος χραισμησέμεν (Ionica terminatio infin. fut.) puto enim, neque robur ejus neque speciem, opitulaturum esse, sc. ei contra infortunium. οὐδέ σοι χραίσμησεν (ionice omisso augm. a. 1.) Ἀχιλλεύς, Π, 837, sc. τὸν θάνατον. οὐδέ τι αὐτῷ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα. Σ, 62, nequaquam (οὐ κατά τι) ei valeo præsidio esse iens. sic et 443. οὐκ αὐτῷ τότε ἔχραισμε Ἄρτεμις, Ε, 53, quod miserans dicit poëta. τεῦχος δ' οὐκ ἔχραισμε, Ξ, 66. μή σοι οὐ χραίσμῃ (aor. 2. conj.) σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο, Α, 28, ne sane tibi non opem ferat scipio et corona dei, sc. contra vim meam. et 566, μή νύ σοι οὐ χραίσμωσι θεοί. οὐκ ἄν σοι χραίσμῃ κίθαρις, Γ, 54. βιὸς, Λ, 387. φιλότης καὶ εὐνὴ, Ο, 32. hinc est ἡ χραίσμη, auxilium utile. Vide sub τορέω.

χραίσμη, ἡ, vide supra.

χραύω, f. αύσω. (Χράω) stringo cutem exteriorem, leviter vulnero cutem. est a χράω, æolice interserto υ. ὅν (λέοντα) ποιμὴν χραύσῃ μὲν, Ε, 138, quem leonem pastor quidem leviter vulneraverit, sed non letaliter. ab hoc verbo est et χραίνω, quod apud antiquos semper in vituperandi sensu, inquino, fœdo; ut apud Eurip. Hipp. 1266, ἐμὰ χρᾶναι λέχη, mea cubilia polluisse eum stupro. hinc est ὁ ἡ ἄχραντος, ου, intactus, Theocrit. Id. 1, 60. Vide sub αὔω, sicco.

ΧΡΑ'Ω, f. χρήσω. ingruo contra aliquem, adorior et invado aliquem violenter, *ich falle hart an, mache mich über einen her, bin heftig wider einen*, *(I fall upon some one, attack him fiercely)* deinde est apud recentiores: utendum do, *ich gebe zum gebrauche*, *(I give to be used.)* denique et oraculum edo, *ich gebe wahrsagende antwort*, *(I give an oracular response.)* apud poëtam forma activa notat, ἐπιπίπτειν, ingruere, insurgere contra aliquem. τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν, cur tuus filius, Vulcanus, meum fluentum adortus est infestare, Φ, 369, *hat sich drüber her gemachet zu beschädigen*, *(has fallen upon it to destroy it.)* στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων, ε, 396, odiosum ei incubuit infortunium, ἐπεβάρησε. τίς σοι κακὸς ἔχραε δαίμων; κ, 64, quod malum fatum ursit te? οἳ ἐχράετε ἐσθίειν καὶ πίνειν τόδε δῶμα, φ, 69, qui ingruistis, comedendo et bibendo absumere hanc domum; ubi verbum, loco dativi, habet infin. cum acc. sicut et priori et Φ citato loco. dativus vero pendet ab omissa prop. ἐπὶ, contra. sunt, qui hoc verbum hac notione, per syncopen factum esse contendant a χειράω, χράω, ab ἡ χεὶρ, ut conatum fortem susceptum notet: quod etsi verisimile non est, memoriæ tamen et notioni ipsi nonnihil conferet hæc animadversio. est potius verbum fictum ex sono affectuoso et duro, quem edimus, si quid nobis horribile aut odiosum videtur. notio commodandi aut utendi apud poëtam obvia non est: nisi quod in forma media, indigentiæ notio occurrit Ψ, 834, ἕξει μιν, καὶ (εἰς) πέντε ἐνιαυτοὺς χρεώμενος, habebit eum ad manus, etiam in quinque annos indigens ferro, ad reficienda instrumenta rustica ferrea: ubi ε ionice est intersertum, in metro autem eliditur, sicut in μεμνέῳτο recentioribus autem frequens est utendi significatus, a quo τὰ χρήματα dicta, res quibus utimur, non vero quas repositas adservamus tantum, utpote quæ κτήματα proprie dicuntur. et in hac notione etymologia a χεὶρ, quasi χειράομαι vel χειρίζομαι, tracto manibus, novam aliquam

speciem simulat. imperativus præs. m. est χράεσο, χραέσθω, χράεσθε, χραέσθωσαν, ubi α ε contrahi solet in η, et tertia pluralis attice est χρήσθων, pro χρήσθωσαν, Aristoph. Nub. 438, utuntor. sed de oraculo adipiscendo aut edendo, occurrit quidem apud poëtam; nam cum sacro quodam horrore, et rauca voce, edi solebant oracula: sed sub forma χρέω vel χρείω, quam vide; et ad quam etiam locus ex Ψ, 834, citatus referri commodius potest. participium κεχρημένος vide sub χρηΐζω. ὁ χρήστης est vox media, qua notatur et ὁ δανείσας et ὁ ὀφείλων. ἄχρηστος in lusu vocum potest esse etiam, ὁ μὴ λαβὼν χρησμὸν, e. c. ἐκ Δελφῶν ἐπανῆκεν ἄχρηστος, sine accepto oraculo.

χρειώ et **χρεώ**, όος contr. οῦς. ἡ. (Χράω) utilitas, usus; fruitio; indigentia; necessitas. Ionica vox, idem notat quod ἡ χρεία. in metro plerumque valet χρεὼ pro monosyllabo. μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς βουλῆς, I, 75, quæ elliptica phrasis est Attica, sic supplenda, χρεὼ βουλῆς ἱκάνει εἰς πάντας, necessitas consilii boni accedit ad omnes; δὲ vero est, enim, *denn, (for.)* possis et accusativum positum dicere pro dativo, et subintelligere, ἐστί. sic ex hoc Atticismo Euripides: τοὺς εὐσεβεῖς θνήσκοντας θεοὶ οὐ χαίρουσι, non lætantur dii si pii moriuntur. et Sophocles: ἥσθην πατέρα ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, delectabar quod pater meus te laudaret. conf. βάζω. sic, οὔ τι με ταύτης χρεὼ τιμῆς, I, 604, non mihi est indigentia hujus honoris, non mihi opus est hoc honore. accusativus personæ με est vel pro dativo μοὶ, per ἀντίπτωσιν, vel est pro, εἰς ἐμὲ, erga me, mei causa. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καί σε, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, κερδαλέης, K, 43, opus est mihi et tibi consilio utili. et 85, τίπτε δέ σε χρεώ; i. e. τί ποτε σοὶ χρεία, quid tandem opus est tibi? ubi attice τί pro τίς, et σὲ pro σοί: nam Attici suum τί ponunt ut Germani suum *was*, e. c. *was ist dir noth? (what*, e. g. *what ails thee?)* Romani vero genus sequentis nominis in pronomine observant. sic, α, 225, quid enim tibi opus est? quid paras? τί ποτε χρέος εἰς σὲ ἐκ τούτου ἐστί; quæ utilitas tibi inde est? *wozu ist das? (of what use is that?)* commodissime autem ad accusativum personæ subintelligitur verbum, ἱκάνει, quod regit accusativum absolute. sic, Λ, 609, χρειὼ γὰρ ἱκάνεται (Ἀχαιοὺς) οὐκ ἔτι ἀνεκτὸς, usus enim mei venit ad eos jam non differendus, *denn nun haben sie mich aufs äusserste nöthig, (for now they are in the greatest need of me.)* sic et K, 118. et ex adjectivo addito apparet, quod χρειὼ non sit generis neutrius. ἦ τι μάλα χρεὼ, I, 197, certe circa aliquid magna necessitas, sc. venit ad regem qui vos misit ad me: et hoc τί est pro κατά τι, valetque pro fortasse, *wohl, vielleicht, (perhaps, possibly.)* cæterum h. l. sequens, οἵ μοι, pertinet ad ἄνδρες, hoc χρεὼ vero est, ut solet in subito affectu, intersertum, ut sit constructio perturbata. τόνδε μάλα χρεὼ ἑστάμεναι κρατερῶς, Λ, 409, hunc valde oportet stare fortiter; ubi est pro χρή. et 605, τίπτε (τί ποτε) με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ, τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; cur tandem vocas me, quidnam tibi opus est me? τῷ (ideo, *daher*) *(therefore)* με μάλα χρεὼ Θέτιδι πάντα ζωάγρια τίνειν, me omnino oportet ei rependere præmia pro conservata mihi salute, Σ, 406, inquit Vulcanus. οὐδέ τι μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆς, Φ, 322, neque ullo modo ei opus erit aggerenda terra, quando sepelietur; μιν pro εἰς αὐτόν. σε διδάσκειν οὔτι μάλα χρεὼ, te docere nequaquam opus est, Ψ, 308. εἴ ποτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται, A, 341, si quando usus mei venerit; si acciderit ut ego valde utilis esse possim regi, χρεία ἐμοῦ. μέμασαν δὲ μάχεσθαι χρειοῖ ἀναγκαίῃ, Θ, 57, cupidi erant pugnandi, urgente necessitate; ubi vides substantivum fœmininum, ἡ χρειὼ pro ἡ χρεία, ionice. et h. l. erant πολεμισταὶ ἀναγκαῖοι. ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; quia fortasse necessitas tantopere urget? K, 141, ubi τόσον est adverbialiter, pro κατὰ τόσον: coll. 145. et 172, ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, at valde magna necessitas urget Achæos. τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρο ἤγαγε, quæ tandem utilitas tua te huc adduxit, quid tibi hic opus est, δ, 312, pro, τί ποτε πρός σε χρέος, τίς ποτε εἴς σε χρεία. τίνα χρειὼ τόσον ἵκει; ad quem accedit necessitas tantopere, β, 28, ubi quoque τόσον est vel adverbialiter, omisso κατὰ, vel respicit τὸ χρεῖος, cujus loco est ἡ χρειώ. ἐμὲ δὲ χρειὼ γίγνεται αὐτῆς, νηὸς, δ, 634, ubi accus. personæ etiam ad sequentem infin. διαβῆναι possit trahi: mihi opus est nave ad transeundum in Elidem. et 707, οὐδέ τι μιν χρεὼ νηῶν ἐπιβαινέμεν, nequaquam utile est eum conscendere naves. ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι, si me necessitas tantopere urgeret, ε, 189, si mihi ita opus esset. χρειὼ γὰρ ἵκανε, sc. αὐτὸν, necessitas enim urgebat eum, ζ, 136. λιμὴν, ἵνα οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, portus, ubi non opus est fune ad alligandam navem, ι, 136. χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο, utilitas mea me deduxit ad inferos, λ, 163, et quidem utilitas magna et necessaria.

χρείων, vide sub χρέω.

χρεμετίζω, f. ίσω. (Χράω) hinnio, *ich wihere, (I neigh;)* de sono quem equi edunt, qui sonus simul verbo ipso exprimitur, M, 51. Vide sub 'ΡΑ'Ω.

χρέος, έεος. τό. (Χράω) debitum, officium, utilitas, causa: oraculum utile. scribitur et τὸ χρεῖος, attice χρέως et χρείως. οἷς χρεῖος ὀφείλεται ἐν Ἤλιδι, quibus debitum debebatur in Elide, *die in Elis eine schuldforderung hatten, (to whom a debt was owing at Elis,)* Λ, 685. et 687, πολλοῖς γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὤφειλον. et 697, τῷ γὰρ χρεῖος μέγα ὠφείλετο ἐν Ἤλιδι. hinc est ὁ χρεωφειλέτης, ου, debitor, *ein schuldner, (a debtor.)* εἴκεν Ἄρης οἴχοιτο χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας, si forte Mars abiret debitum et vinculum effugiens; inquit Vulcanus, qui irretierat Martem, et satisfactionem postulabat, θ, 353. et 355, εἴ περ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας οἴ-

χηται. ἵνα χρεῖός μοι ὀφείλεται, οὔτι νέον γε οὐδὲ ὀλίγον, ibi debitum mihi debetur, neque recens neque parvum, γ, 367. his locis positum ἐπὶ δανείου καὶ ὀφειλῆς. ἦλθε μετὰ χρεῖος, ὅ οἱ πᾶς δῆμος ὤφελλε, φ, 17, venit ad reposcendum debitum, quod ei totus populus debebat; et h. l. non est τὸ δανεισθὲν mutuo datum, ἀλλὰ τὸ ἐξ ἁρπαγῆς, ἣν οἱ Μεσσήνιοι κατὰ Ἰθακησίων ἔπραξαν. composita hujus vocis magis amant Atticam terminationem, e. c. ὁ ἡ ἀξιόχρεως, ὑπέρχρεως, etc. ἦλθον Τειρεσίου κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν εἴποι, ὅπως εἰς Ἰθάκην ἱκοίμην, λ, 478, veni quia mihi opus est Tiresia, si aliquod consilium mihi dicat, quomodo in Ithacam venire possim; ubi ergo non notat ὀφειλὴν, sed simpliciter χρειῶδες πρᾶγμα, χρείαν: quidam tamen hic τὸ χρησμῴδημα intelligunt, oraculum, vaticinium utile. δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος, N, 746, metuo, ne hesternum contractum debitum suum persolvant nobis Graii: ubi sic vocat cladem, heri illatam Græcis, hodie reddendam Trojanis. ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος ἱκάνει, α, 409; an suum ipsius utile cupiens venit huc: suum negotium utile, *seiner eigenen sache und seines eigenen nutzens wegen, (for his own business and advantage.)* sic, οὔ τι δήμιον ἀγορεύω, ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, nihil publici negotii loquor, sed meam ipsius rem necessariam, β, 45, *meine eigene nothdurft, (my own affairs.)* apud Theocr. Id. 24, 65, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν, exposuit ei rem illam novam, de qua certum scire magnopere intererat matris: *das neue anliegen, (the recent matter.)*

χρέω, f. ήσω. (Χράω) oraculum edo, vaticinor. est a χράω, ejusdem notionis. οὕτως γὰρ χρείων (ει ob metrum pro ε, et ionice) μυθήσατο Φοῖβος, θ, 97, sic enim ei vaticinans edixerat Apollo Pythius. et 81, ὅτε ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν χρησόμενος, cum supergressus esset saxeum limen templi, oraculum petiturus Agamemnon Delphis. nam forma media est, accipio vel interrogo oraculum. ψυχῇ χρησομένους Τειρεσίαο, κ, 492, 565, usuros anima Tiresiæ ad oraculum ab ea accipendum, μαντευσομένους: et ψυχῇ est ablativus. inest huic constructioni notio utendi et versandi cum aliquo. sic, ψυχῇ χρησόμενον Τειρεσίαο, me usurum anima ejus ad consultandum divinatorie, λ, 164. et, χρησόμενος, ψ, 323. hinc est ὁ χρησμὸς, oraculum, et χρηματίζομαι, oraculo admoneor. χρήσασθαι γὰρ, pro χειρὶ δέξασθαι, est recentiorum. φρεσὶ γὰρ κέχρητο (pro ἐκέχρητο, plusqu. pass.) ἀγαθῇσι, pectore utebatur nobili, γ, 266, ubi pectus nobile quasi pro oraculo ei erat; et poëta, pronus in laudes mulierum, excusat quantum potest Clytæmnestram, et maximam sceleris partem confert in Ægisthum, sic tamen ut veritatem non prorsus dissimulet, coll. 272, ἐθέλουσαν: nam quid non valent persuasiones apud mentem fœmineam. sed eadem verba de Eumæo, magis etiam proprie et vere, ξ, 421, ubi est ἔπαινος εὐσεβείας. hinc ὁ μὴ εὐσεβὴς οὐ κέχρηται φρεσὶν ἀγαθαῖς. et in medio significatu, de optimo inter pessimos procos, Amphinomo, π, 398. et φρεσὶν est ablativus, sicut ψυχῇ. alii his locis legi jubent κέκρητο, i. e. συνεκέκρατο, ἀναμέμικτο. de loco Ψ, 834, vide χράω. participium κεχρημένος vide sub χρηΐζω.

χρεώ, vide χρειώ.

χρεώμενος, vide sub ΧΡΑ'Ω.

χρεὼν, τό. (Χράω) id quod utile est, et quod oportet. est neutrum Atticum ex declinatione secunda, ipsum tamen indeclinabile. unde etiam est apud Eurip. Hipp. 1256, οὐκ ἔστιν ἀπαλλαγὴ τοῦ χρεὼν μοίρας, non est liberatio a necessitate fati, τοῦ δέοντος καὶ μεμοιραμένου. ubi vides indeclinabile cum articulo genitivi positum. χρεὼν δὲ, ἐμὲ θᾶσσον ἱκέσθαι, ο, 201, utile enim est et oportet, me quam primum venire quo volo. alibi notat hoc nomen, τὸ πεπρωμένον, τὴν εἱμαρμένην, fatum necessarium: alibi et θάνατον τὸν φυσικὸν, qui est debitum naturæ; e. c. ἀπῆλθεν ὁ δεῖνα εἰς τὸ χρεών: θάνατον γὰρ, χρεωστοῦντες οἱ ἐν γενέσει, ἀποτίνουσιν ἀναλύοντες.

χρὴ, (Χράω) oportet, opus est, decet, utile et commodum est, δέον ἐστί. est sine dubio verbum impersonale, ortum per apocopen a χρηΐζει, ut duæ posteriores syllabæ sint abscissæ. quidam veterum id pro adverbio habere maluerunt: sed cum apud recentiores etiam imperfectum ἐχρῆν, et sine augm. χρῆν, et futurum χρήσει, et infinitivus χρῆναι et per apocopen χρῆν, in usu sint; apparet, priorem sententiam præstare. scribitur autem per acutum, ad differentiam τοῦ, χρῇ pro χράει, et τοῦ χρῆ pro ἔχραε attice, a χράω: e. c. τί χρῆ τούτῳ, quid desiderabat iste? et, χρῆ μοι ταῦτα ὁ Φοῖβος, responderat mihi hæc Apollo. χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε ἔπος εἰρύσσασθαι, A, 216, sequente accus. personæ, 217, καί περ μάλα κεχολωμένον, oportet quidem, etsi valde iratum, observare vestrum jussum. ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν πόνον οὐκ ἀτέλεστον θεῖναι, inquit Juno ad Jovem, Δ, 57, at par est, etiam meum laborem non facere irritum. χρὴ δὲ, τάδε πάντα μέλειν σοὶ, E, 490, ubi sine casu personæ positum, absolute; opus igitur est, ut ista omnia curæ tibi sint. οὐδέ σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, neque te decet ista temeritas, H, 109, i. e. οὔ σοι χρεία τοῦ ἀφραίνειν οὕτως. et 331, σὲ χρὴ πόλεμον παῦσαι, utile est, ut tu pugnam cessare facias. χρὴ πέρι, σὲ φάσθαι ἔπος, omnino par est, te loqui, I, 100, præ aliis convenit tibi. et 309, χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, decet sane, sententiam aperte proloqui, i. e. πρέπει. et 492, οὐδέ σε χρὴ νηλεὲς ἦτορ ἔχειν, non te decet implacabile et immisericors cor habere. et 609, τὸν φιλέειν, non convenit, te amare istum. et 623, ἀπαγγεῖλαι μῦθον Δαναοῖς, renuntiare oportet rem Græcis. οὐδέ σε χρὴ ἑστάναι μέλλειν σὺν τεύχεσι, K, 479, non te decet stare otiosum in armis. sic, M, 315, μετὰ πρώτοισιν ἐόντας ἑστάμεν, oportet nos inter primos stare in pugna. ταῦτα δὲ ἄμα χρὴ σπεύδειν, N,

235, hæc enim nos ambos decet strenue obire. et 275, τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; quid opus est te ista dicere et enumerare? et 463, νῦν μάλα, σὲ ἀμύνειν γαμβρῷ, nunc valde convenit, te opem ferre affini tuo. sic, σὲ εἶναι αἰχμητήν, Π, 492, te esse bonum hastatum. (Χ, 268.) et 631, οὔ τι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν ἀλλὰ μάχεσθαι, nequaquam opus est, sententiam prolixe dicere, sed pugnare. et 721, τί ποτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τι σὲ χρή, cur tandem pugnam omittis? nequaquam enim te id decet. ubi vides, δὲ etiam in tali positione sæpe esse, enim. sic, οὐδέ τι με χρὴ ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνειν, Τ, 67, nequaquam enim mihi convenit, pertinaciter usque irasci. et 149, οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδε ἐόντας, non enim utile est nos hic morantes tergiversari. et 228, ἀλλά, τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι, sed oportet eum sepelire qui mortuus sit. et 420, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τι σε χρή, cur mihi mortem vaticinaris? non enim id convenit tibi. sic, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον, Τ, 133. λαβραγόρην εἶναι, Ψ, 478, neque tamen ullo modo te decet præcipitem verbis esse. et 644, ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ πείθεσθαι, me enim oportet senectuti miseræ obtemperare, tunc vero contra excellebam inter heroas; inquit Nestor senex. μυθήσεαι, ὅττεο (ionice pro οὔτινος) σε χρή, α, 124, post cibum captum dices quid tibi opus sit, *kanst sagen was zu deinen diensten sey, (mayst tell what is thy business.)* et 296, οὐδέ τι σε χρή, νηπιάας ὀχέειν, ubi conf. ὀχέω. sic, ἐπὶ πόντον κακὰ πάσχειν, non tibi opus aut necesse est, in mari mala perferre, β, 369, *du hast das gar nicht nöthig, (thou hast no occasion whatever.)* ἴδμεναι, δ, 492, non enim utile tibi est, id resciscere. δειδίμεν, κ, 380, non enim decet te, timere. πρὶν ὥρη καταλέχθαι, non enim opus est, te decumbere prius quam tempus justum adest, ο, 392. ἀλλοτρίων φρονέειν, σ, 17, non enim oportet te, invidere mihi de alienis rebus. sic et, οὐδέ τι με χρὴ γοόωντα ἧσθαι, non enim convenit, me sedere gementem, τ, 118. οὐ μέν σε χρὴ ἔτι αἰδοῦς οὐδ᾽ ἠβαιόν, γ, 14, non sane jam opus est tibi pudore ne minimum quidem; οὔ σοι χρεία τῆς αἰδοῦς, non tibi utilitas est pudoris, nam intempestivus pudor est rusticus. ergo χρὴ cum genitivo rei, est pro, χρεία ἐστί. et 209, νῦν δὲ χρὴ τετλάναι ἔμπης, nunc enim oportet me omnino esse patientem et sufferentem mala. sic, σε, ζ, 190. τέο (ionice pro τίνος) σε χρή; δ, 463, quid opus est tibi, cujus rei indiges? ἵνα χρὴ καλὰ (εἵματα) αὐτὴν ἕννυσθαι, ubi oportet te ipsam induere mundas vestes, ζ, 27, et 207, τὸν νῦν χρὴ κομέειν, quem nunc oportet curare nos, *den wir nun versorgen müssen, (for whom we must now provide.)* ὅθι χρή, ubi opus est, ι, 50. ἀλλ᾽ ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, at aliam oportet et utile est, vos viam prius conficere, κ, 490. οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι, non enim oportet unicum modo hominem scire, μ, 154. τί σε χρή, τοῖον ἐόντα, μαψιδίως ψεύδεσθαι; ξ, 364, qui te decet talem, frustra mentiri. χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, ο, 74, convenit, par est, hospitem præsentem benigne tractare, et volentem dimittere. σὲ χρὴ δοῦναι, te decet dare et largiri, ρ, 417. τεύχεα καταθεῖναι εἴσω, opus et utile est, arma deponere in interiori parte ædium, τ, 4. et 500, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσεαι; οὐδέ τι σε χρή, cur tandem tu eas ancillas indicare vis mihi? non enim id necesse tibi est, *du hast das nicht nöthig, (thou hast no need to do that.)* τί με χρὴ αἶνου μητέρος; φ, 110, quid necesse est ut ego laudem matrem meam? ὅττεό με χρή, quodcunque opus mihi est, χ, 377, i. e. ἅ με χρὴ πονεῖσθαι, vel, οὗ ἐμοὶ χρεία. τὸν (πόνον) ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσαι, eum laborem oportet me omnem exhaurire, ψ, 250. μάλα δὲ χρὴ σπεύδειν ἔμπης, nam valde opus est festinare omnino, ω, 323. et 406, τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι; quid opus est te ista laborare et curare? *was hast du nöthig, dir darum sorge zu machen, (what need hast thou to trouble thyself about it?)* τὸ χρῆν Euripidi Herc. Fur. 828, est fatum. compositum ἀπόχρη, sufficit. fut. ἀποχρήσει, sufficiet, Aristoph. Plut. 484. Aves, 1602.

χρῆ pro ἔχρας, χρῆ pro χράει, vide prope initium præcedentis.

χρηΐζω, f. ίσω. (Χράω) desidero, volo, cupio: indigeo, peto ad usum meum. Attici et in prosa scribunt χρῄζω. χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, ὧν σὺ μάλιστα χρηΐζεις, quibus tu maxime indiges, ρ, 558. et 121, εἴρετο δέ, οὔτινος χρηΐζων ἱκόμην Λακεδαίμονα, interrogabat autem, cujus rei indigus aut quid cupiens venissem eo, *was zu meinem nutzen und dienste sey, dass ich gekommen, (what I wanted or on what business I was come.)* μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηΐζοντι κολούετε, neque dona illa, quæ destinavimus, sic indigenti mutilate et maligne date, λ, 339. χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἰητῆρος, medico opus habentem etiam ipsum, Λ, 834, *der selber einen arzt gebrauchet und nöthig hat, (who himself needs a physician.)* vides ergo notionem primariam; et simul, esse verbum ab ἡ χρεία. participium perf. pass. κεχρημένος huc refertur ab antiquis, per syncopen euphonicam, pro κεχρηϊσμένος: unde et, ob factam syncopen, non vero contractionem aliquam Atticam, sine Iota subscripto a melioribus scribitur. nam tota syllaba ϊσ est extrusa, non vero solum Sigma. notat deponentialiter, indigens, desiderans in usum suum, χρηΐζων. εὐνῆς (κατὰ) πρόφασιν κεχρημένος οὔτε τινὸς ἄλλου, Τ, 262, non concubitus indigens per professionem apertam.; et τὸ, κατὰ πρόφασιν, opponitur voto tacito cordis, quo sane concupierat fruitionem ejus puellæ; ipse re exteriori autem et verbis expressis nihil ejusmodi ab ea petierat. nam genitivus pendet a participio, et notat rem desideratam. νόστου κεχρημένον, indigum reditus, α, 13. κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες, i. e. ἐπιμελείας χρῄζοντες, qui curatione corporum egent, ξ, 124. et 155, πρὶν δέ κε, καίπερ μάλα κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην, prius enim sane, etsi valde egens vestibus, eas nequaquam reciperem. ὁποῖος ἔοι,

καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι, qualiscunque sit, et quodcunque desiderans veniret ad me, *τ*, 77. *ρ*, 421, *οὐ ἂν χρήζοι*, id darem ei. *μὴ ἀνακρίνων μήτι προσώπου μήτε δώρου ποιότητα.* et 347, *αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ*, pudor non est probandus viro egenti. *σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον*, pane et vino indigentem, *υ*, 378, cui opponitur *κεκορημένος σίτου. οὔτι γάμου τόσον κεχρημένος*, non tam desiderans nuptias, non tam cupidus connubii. *τοὺς σοὺς πόνους χρήζω διαπαντὸς ἀκοῦσαι*, Æschyl. Prom. 283, tuos labores omnino cupio audire. *χρῄσδεις* (*χρήζεις*, dorice) cupis, Theocr. 8, 11, s.

χρῆμα, ατος. τό. (Χράω) res cum qua versamur et qua utimur, opus. pluralis, *τὰ χρήματα*, notat res quibus utimur, opes ad vitam adhibendas, in opp. ad *κτήματα*, i. e. ad res quæ possidentur, quibus autem non semper fruimur; et ad *κειμήλια*, quæ jaceat reposita et habentur tantum. *χρήματα ἀπαιτίζοντες*, reposcentes res nostras, *β*, 78. et 203, *χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται*, bona enim porro male comedentur. *πῆ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε*; *ν*, 203, quo jam bona multa feram ista? et 215, *ἀριθμήσω*, recensebo numerum eorum. et 283, *ἐμὰ ἐξελόντες νηὸς*, exportantes ex navi. et 258, *εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς χρήμασι σὺν τοῖσδεσσι.* et 304, *κρύψαι. πολλὰ ἤγειρα ἀνὰ Αἰγυπτίους ἄνδρας*, multa bona collegi ab nobilibus Ægyptiis, *ξ*, 285, 286. et 385, *πολλὰ ἄγοντα*, adferentem multa bona, *ὅς οἱ πολλὰ εἶχε βίῃ*, *ο*, 230, qui ei multas opes detinuit vi. *δαρδάπτουσι*, devorant bona ejus, *π*, 315. et 389, *θυμηδέα*, animo dulces opes. *ἀγυρτάζειν*, colligere, *τ*, 284. vide ex hoc nomine sapientiam priscæ Græciæ, quam Cicero alia de voce apud Romanos miratur: vocarunt res, quibus ad vitam tuendam aut condecorandam uti possumus, *χρήματα*, vocabulo ab ipso usu desumto: Romani vero bona, quasi hæ res *κατ' ἐξοχήν τινα* essent bona. cæterum verbum *χρηματίζω* est *πράσσω*, efficio: *χρηματίζομαι* vero, *κερδαίνω*, lucror: conf. Schol. Thucyd. I, 87. Vide sub ΧΡΑ'Ω.

χρηματικοὶ ἀγῶνες, vide sub *ἀγὼν* prope initium.

χρίμπτω, f. *μψω.* (Χάω) admoveo, accedere facio. it. appropinquo. est a *χειρίω*, ab *ἡ χεὶρ*: unde per syncopen *χρίω*, inde *χρίπτω* et *χρίμπτω*. ut appropinquationem per manus factam proprie designet. *χριμφθεὶς πέλας*, accedens prope, admotus prope, *κ*, 516.

χρίω, f. *σω.* (Χράω) ungo, lino, idem ac *ἀλείφω*, q. v. *ich schmiere, salbe, (I anoint.)* Germanorum *reiben, streichen, (to rub, to stroke with the hand,)* quatenus oleosa aut alia ejusmodi confortantia corpori exteriori applicantur, ejusdem est notionis. est ab *ὁ χρόος*, cutis, color. *χρῖεν ἐλαίῳ*, pro *ἔχριεν*, *rieb den todten körper fleissig mit besonderm œle, (carefully anointed the dead body with a particular kind of oil,)* Ψ, 186, ne ante tempus putresceret aut cutis vexando laceraretur. et id Venus fecisse dicitur, i. e. mulieres quædam formosæ aut potentes in tabernaculis Achillis. *ὅτε δή μιν ἐγὼ ἐλόευν καὶ χρῖον ἐλαίῳ*, *δ*, 252, Helena Ulyssem personatum in urbe Troja. *ἐπεὶ λοῦσάν τε καὶ ἔχρισεν λίπα ἐλαίῳ*, *γ*, 466. *κ*, 364. et 450, *ἐνδυκέως. ταμίη*, *ψ*, 154. *ἀμφίπολος Σικελή*, *ω*, 365. *τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν* (*ἔχρισαν*) *ἐλαίῳ*, Ω, 587, Hectorem mortuum. *τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν*, *δ*, 49. *ρ*, 88. *τὸν δ' ἐπεὶ οὖν*, *θ*, 454. et 364, *ἔνθα δέ μιν Χάριτες*, Venerem in Cypro. *λοῦσον χρῖσόν τε*, Π, 670. et 680, *λοῦσεν χρῖσέν τε. λούσσαί τε χρῖσαί τε*, *τ*, 320. *ἀμβροσίῳ, οἵῳ Κυθέρεια χρίεται*, *σ*, 193, vino divino lavit faciem, quali Venus inungitur. *ἰοὺς χρίεσθαι*, ad inungendas et inficiendas sagittas, *α*, 262, nam de veneno ibi sermo est. *αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισσάμεναι λίπ' ἐλαίῳ*, *ζ*, 96, ancillæ elegantes, quæ ipsæ abluerant se unxerantque: ubi quidam Sigma præter rationem duplicant: nam Iota in hac voce est longum per se. compositum *ἐγχρίειν*, i. e. *παίειν*, *stechen, (to sting,)* dicitur de scorpio, de vespis, et talibus. nam simplex *χρίω* est et, pungo, vellico, *χρίει μέ τις οἶστρος* inquit Io apud Æschyl. Prom. 569. et 599. *νόσος χρίουσά με κέντροις*, et 676, *ὀξυστόμῳ μύωπι χρισθεῖσα*, et 879, *οἴστρου ἄρδις χρίει με*, œstri spiculum pungit me, unde vides, descendere hoc verbum a *χράειν*, ingruere.

χροιά, ᾶς. ἡ. (Χράω) color in superficie rei apparens, superficies ipsa cum suo colore pulcro. in specie, cutis humana nitida et bene habita, *die niedliche wolgefärbete und gefüllete haut, (sleek, delicate, plump skin.)* *εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι ᾗ χροιῇ*, Ξ, 164, Juno exornabat se accurate, si forte Jovem desiderium caperet juxta eam dormire in amore, juxta pulcrum corpus ejus: nam *ᾗ χροιῇ* est pro *ἑαυτῇ*, sicut alibi *κεφαλὴ* ponitur pro persona tota. *χροιῇ* ergo est dativus, et *φιλότητι* est casus sextus. simul poëta hac *περιφράσει* personæ fœmineæ indicat, cui rei data sit fœminis pulcritudo et venustas sua a natura, nimirum ut alliciantur homines ad congressum maritalem, et ad inde sequentem propagationem: indicat etiam, quam potens sit fœmina formosa hac sua pulcritudine vel apud summos et prudentissimos. est ab *ἡ χρόα*, color, superficies, in specie, cutis humana bene facta. et est a *χράω*, invado, it. coloro, tingo. confer *χρόος.* cutis humana dicitur et *ἡ ὁμόχροια*, apud Axiochum, § 15. ubi *ἅπτεσθαι τῆς ὁμοχροίας* est, tangere summam et continuam cutem, non vero altius penetrare.

χρόμαδος, ου. ὁ. (Χράω) strepitus dentium collisorum aut ossium pulsatorum, crepitus ex inflictis plagis. *δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετο*, Ψ, 688, terribilis crepitus genarum fiebat, cum pugiles sibi invicem caput et malas percuterent cæstibus. est indidem a *χράω*, irruo.

χρόνιος, ία, ιον. (Χράω) diuturnus, serus, post longum tempus. *υἱόν, ἐλθόντα χρόνιον νέον*

ἄλλοθεν, filium, qui modo venit aliunde post longum tempus, ρ, 112.

χρόνος, ου. ὁ. (Χράω) tempus, spatium temporis, *die zeit, die währung und die frist der zeit, (time, space of time.)* est a χράω, irruo, ingruo, incumbo quasi hostiliter: nam tempus est edax et graviter urgens omnia. μείνατε ἐπὶ χρόνον, durate in aliquod spatium temporis, Β, 299, aliquamdiu, ἀορίστως, πόσον. et 343, πολὺν χρόνον ἐνθάδε ἐόντες, diu hic versantes. sic. πολὺν, Γ, 157. Μ, 9. β, 115. δ, 543, 594. et 599, ubi, χρόνον est pro πολὺν χρόνον. et 675. ε, 319. λ, 160. ο, 68, 544. π, 267. φ, 70. ω, 217. ἤδη δηρὸν χρόνον, jam diuturnum per tempus, Ξ, 206, 305. βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, melius est, vel semel et uno tempore aut mori aut vitam retinere, quam diu et paullatim absumi, Ο, 511, ubi τὸ, ἕνα χρόνον, *auf einmal, (at once,)* et τὸ, δηθὰ, *langweilig, (tediously,)* opponuntur: ut ergo ἵνα indicet ὀλίγον τινὰ χρόνον. οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται φύλοπις, Τ, 157. sic, μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον, Ψ, 418, currebant ambo contentius per breve tempus: ubi sermo de equis, nobilibus quidem, at vetulis, qui non jam poterant diu perdurare in ejusmodi contento cursu διὰ τὸ πολὺ γῆρας, coll. 445. σχήσω γὰρ πόλεμον τόσον χρόνον ὅσον ἄνωγας, abstinebo a pugnando tam diu ac tu postulasti, Ω, 669. et ad ejusmodi accusativum deest ἐπί. ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, ζ, 295, ibi sedens expectare memento paulisper: et ibi ἐπὶ ὀλιγίστου χρόνου positum. sic, ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, ι, 138, postquam appulerunt navem, manere solent aliquamdiu; ubi est indeterminatum spatium. οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον, μ, 407. ο, 493. εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἐδωδὴ, ξ, 193, sc. πολὺν, *auf eine zeitlang, (for a long time.)* et facete optat sibi otium et cibos potusque, ad narranda tot et omnia. τόσον χρόνον ὅσον ἐγὼ, τ, 169. et 121, τόσον ἀμφὶς ἐὼν, tamdiu absens. notat ergo spatium, sicut καιρὸς opportunitatem, temporis. cæterum χρόνος est εὐμαρὴς θεός: nam is et apud maxime iratos μαλάττει τὴν σκληρότητα: sicut Achilles, una cum deorum reverentia, mutatus est tempore, Ω, 139. eidem χρόνῳ dedicari solebat opus victurum. Quod et ὁ καλὸς Αἰσχύλος ἐποίει, ὃς, τὰς αὐτοῦ τραγῳδίας τεμάχη λέγων εἶναι τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων, διὰ τὸ λαμπρῶς ἀπομάττεσθαι τὰς Ὁμηρικὰς μεθόδους, ὡς ποτὲ ἀδίκως ἡττήθη, ἀνατιθέναι τὴν τραγῳδίαν ἔφη χρόνῳ, εἰδὼς, ὡς κομιεῖται κατὰ καιρὸν ὑπὸ τῶν ὀρθῶς ἀνακρινόντων τὴν προσήκουσαν τιμήν.

χρόος, ου. ὁ. et ὁ χροῦς, τοῦ χροός. (Χράω) superficies cum suo colore, in specie, cutis humana, corpus humanum externum. est a χράειν, stringere, it. colorare. obliqui casus in declinatione tertia sunt dorice; et his solis usus est poëta. μίτρην ἐφόρει, ἔρυμα χροὸς, cingulum gestabat, tutamen corporis, Δ, 137. sic, χιτὼν χάλκειος πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον, Ν, 440, thorax in anteriori parte arcebat a corpore mortem. παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσε ὄλεθρον, Ο, 534, a corpore filii ejus defendit thorax mortem. ἐργομένη χροὸς ἀνδρομέου, Ρ, 571, musca, abacta a cute humana. δοῦρα, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι, hastæ, cupientes satiare se corpore humano, Λ, 573. Ο, 317. Φ, 70, 168, ἐγχείη. quod de hastis, velut de feris bestiis, dictum, κορεσθῆναι σώματος. idem dicitur ἐπαυρεῖν, frui. δόρυ χροὸς ἀντετόρησε, Ε, 337, hasta cutem perforavit. ὀδύνη ἦλθε διὰ, dolor penetravit per corpus, Λ, 398. ἀλλ' οὔ πη χροὸς εἴσατο, Ν, 191, sed nusquam transiit corpus, *er kam nirgends bis an die haut, (but no where penetrated to the skin,)* nam totus vir tectus erat ferro, ut hastæ conjectæ nihil nocere possent. et 574, ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατο. et 640, ἔντεα συλήσας ἀπὸ χροὸς, arma spolians a corpore. ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος λύματα πάντα κάθηρε, Ξ, 170, Juno primum a corpore et cute desiderabili purgabat ambrosia omnes sordes, *wusch sich reine ab mit götter-wein statt des wassers, (washed herself with nectar instead of water.)* εἷλκε δόρυ ἐκ, Π, 504, traxit hastam e corpore confixi. et 814, ἁρπάξας δόρυ ἐκ. οὐκ ἀπολήγει (τὸ βέλος) πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν, Υ, 100. δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφὴ, ζ, 20, diu a corpore meo abest unctio. πάντα περὶ χροῒ ἕσσατο τεύχη, omnia circa corpus induit arma, Η, 207. sic Μ, 464. Ν, 25, 241. Ξ, 383. Τ, 233. ο, 60. π, 457. ρ, 338. τ, 218, 232, 237. χ, 113. ψ, 95, 237. ω, 157, 466, 499, quibus locis et εἵματα, vestes, et ἅλμη, salsugo, περὶ χροῒ, i. e. ἐπὶ τῷ σώματι. et omissa præpositione, ἐδύσατο χροῒ ἔντεα, ἢ εἵματα, Ι, 592. ζ, 61. δ, 750, καθαρὰ χροῒ εἵματα ἑλοῦσα, munda vestimenta sumens circa corpus. sic ρ, 48, 58. λ, 190. ξ, 506, νῦν δέ με ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματα ἔχοντα, *sie achten mich nicht, weil ich schlechte kleider auf dem leibe habe, (they despise me because I am meanly clad.)* sic, καλὰ, π, 210. κακὰ, τ, 72. ψ, 115. ω, 155. χρυσὸν ἔδυνε περὶ χροῒ, Θ, 43. Ν, 25, et præpositio pertinet ad verbum. ὀϊστοὶ πάντες ἐν χροῒ αἰζηῶν πῆχθεν, pro ἐνεπήχθησαν, sagittæ omnes infixæ sunt corpori juvenum, Θ, 298. Ο, 315. sed non ubivis præpositio pertinet ad verbum. ὡς δὴ τὸ ἐμὸν ἔγχος ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο, Χ, 286, utinam sane meam hastam totam in corpore tuo ferres et reciperes, i. e. διαμπερὲς ἐλαβεῖν ὑπ' αὐτοῦ: quasi ὁ χρόος sit δουροδόκη τῷ δουρὶ, *ein futteral für den spiess, (a case for a spear.)* sic, ἀλλά τις Ἀργείων ἐκόμισε χροῒ τὸν ἄκοντα, Ξ, 456. coll. 25, 187. αὐτοῦ χροῒ ἄπεχεν Ἀπόλλων πᾶσαν ἀεικείην, Ω, 19, a corpore ejus prohibuit sol omnem corruptionem. τὸν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται, tenerum corpus comedent vultures, Δ, 237, i. e. σάρκα ἁπαλήν. sic et Romani suum corpus ponunt. nam proprie quidem χρόος est pars exterior et superficiaria corporis: notat tamen ex hac parte totum. et 139, ὀϊστὸς ἐπέγραψε ἀκρότατον χρόα φωτὸς, sagitta distrinxit extremam cutem viri. μελαίνετο δὲ χρόα καλὸν, Ε, 354, ubi de Venere vul-

nerata sermo est, nigrescebatque in cute pulcra, quæ antea nitebat, nunc ex doloribus suffusa est tristiori colore. et 858, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψε, sc. hasta; et sermo est de Marte vulnerato, cujus cutem et corpus pulcrum dilaceravit et perforavit τὸ ἔγχος. sic, Ν, 830, ἐμὸν δόρυ σοι χρόα λειριόεντα δάψει, inquit Hector ad Ajacem magnum: mea hasta tibi corpus tenerum lacerabit. et Φ, 398, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας. χαλκὸς οὐχ ἵκετο χρόα καλὸν, Λ, 352, non pertingebat usque ad pulcram cutem. et 437, πάντα χρόα ἔργαθεν ἀπὸ πλευρῶν, hasta removit omnem cutem a costis. et 572, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, antequam jacula fruerentur corpore albo. sic et Ο, 316, et est idem quod ἆσαι χροὸς, i. e. κορεσθῆναι. cæterum hæc epitheta, καλὸν, λευκὸν, etc. communia sunt corpori humano: nam ejus cutis sub vestibus est candida; et respectu cutis pecorum est tenera et mollis. nihil ergo scoptici usquam inest his epithetis. nam Homerus amat epitheta sumere a natura et indole rei de qua sermo est, non semper respiciens ad acta præsentia. πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα, Μ, 426. ἵεντο ἀλλήλων ταμέειν χρόα χαλκῷ, Ν, 501, ex quo composuit τὸν ταμεσίχροα σίδηρον. sic Π, 761. οὐκ ἐδύναντο εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα, Ν, 553, nec poterant intra scutum perstringere teneram cutem. ἦγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, Ξ, 175, coll. 170, 171, et sermo est de Junone, ornante se. et τὼ ῥυσάσθην αὐτῷ τέρενα χρόα, ea duo lora tutata sunt ei tenerum ejus corpus. κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη, Τ, 27, metuo ne computrescat, totum corpus quod attinet, sc. Patroclus. εἰσορόων χρόα καλὸν, Achilles occisurus Hectorem perlustrabat oculis corpus ejus, ubi ictum infligere posset, Χ, 321. et 322, τεύχη εἶχε χρόα, arma habebant et contegebant ubique corpus. σκήλῃ ἀμφὶ περὶ, Ψ, 191, ne ardor solis exsiccet corpus circum circa. et 673, ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, coram eo stans cutem ei perfringam. et 805, ὁππότερός κε φθῆσι ὀρεξάμενος καλὸν, uter prior extensa hasta contigerit cutem alterius. et 819, ἔνυξε, οὐδὲ χρόα ἵκανεν. ὡς ἂν μὴ κατιάπτῃ κλαίουσα καλὸν, ne assidue flendo corrumpat pulcrum corpus, β, 376. sic, κατιάπτῃς, δ, 749. et σ, 263, μηκέτι νῦν ἐναίρεο καλὸν, ne interfice, ne destrue pulcrum corpus. et notat τὴν ὅλην διαρτίαν τοῦ σώματος, οὗ πάσχοντος ἐντὸς, ἰάπτεται καὶ ὁ καλὸς χροῦς l. e. τὸ ἐπιφαινόμενον τοῦ σώματος. ᾤδει γὰρ (κατὰ) πάντα, intumuerat toto corpore, ε, 455, *war geschwollen, (was swollen.)* ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο ἅλμην, ζ, 224, abluebat sibi ex fluvio de cute salsuginem, pro, ἐκ τοῦ χροὸς, *wusch sich mit flusswasser das schleimige an der haut klebende see wasser ab von der haut, (washed off with river-water the slimy salt-water that adhered to his skin.)* οὔποτε ἴδον αὐτὸν ὠχρήσαντα (κατὰ) κάλλιμον, λ, 528, nunquam vidi eum pallescentem in cute pulcra, i. e. in vultu. κάρψω μὲν καλὸν ἐν μέλεσι, arefaciam, rugosam faciam cutem pulcram in membris, ν, 398, 430. καθήραντες καλὸν ὕδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι, purgantes cutem aqua tepida et oleo, ω, 44, ubi de mortuo corpore Achillis sermo est. ὁ πλοῦς ἐν χρῷ, est ὁ ἐγγὺς γῆς, ut ergo et de ora extrema littoris ponatur nomen hoc.

χρυσάμπυξ, υκος. ὁ ἡ. (Χάω) aurato rediculo crines succinctos habens. ponitur de equis, circa caput eleganter ornatis fræno, χρυσάμπυκας ἵππους, Ε, 358, 720. Θ, 382. erat ergo iste ἄμπυξ, σειρά τις, κατάχρυσος his locis, συνδέουσα τὰς περὶ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων τρίχας: eratque lorum vel auro pictum, vel aurea lamina inductum vel et omnino lamina aurea.

χρυσάορος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) est epitheton Apollinis, compositum ex χρυσὸς, et ἀείρω elevo, a quo est ὁ ἀορτήρ. nam respicit Apollinem, quatenus pharetram ex aurato instrumento in humeris suspensam gestat. pertinet ergo ad ἀορτὴρ, non vero ad ἄορ, nam gladii mentio nulla ibi est. Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, Ε, 509. Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, Ο, 256. potest ergo lorum, ex quo pharetra portatur, auro superinductum intelligi; possunt et annuli in ipsa pharetrâ aurei, quibus jungebatur id lorum: imo utrumque simul.

χρύσειος, είη, ειον. (Χράω) aureus, *gülden, (golden.)* σκῆπτρον χρυσείοις ἥλοις πεπαρμένον, Α, 246. sic, δέπας, Λ, 632. et 30, ἧλοι χρύσειοι ἐν ξίφει. ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι, Δ, 133. Υ, 415. χρύσειον καλὸν ζυγὸν, Ε, 730. θρόνον, Θ, 442. ἄλεισον, Λ, 773. γ, 50. ο, 85. ἱμάσθλην χρυσείην, Θ, 44. πιλειάδες χρύσειαι, Λ, 634. ἄμφω χρυσείω, χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην, Σ, 517. et 577, χρύσειοι νομῆες. κοῦροι, η, 100. et 91, κύνες. χρυσείῳ δέπαϊ, Ψ, 196. χρύσειον ὅρμον, σ, 295. σειρὴν χρυσείην, Θ, 19. et 193, ἀσπίδα. sic Μ, 295, inauratum scutum. et 297, ῥάβδοις χρυσείαις. ἐνεταῖς, Ξ, 180. et 351, νεφέλην καλὴν χρυσείην, coll. 344, νέφος χρύσεον, nubem a sole collustratam, et quasi pictam ἐξ ἡλιακῆς χρυσοφανείας. ἀμφίπολοι χρύσειαι, Vulcani, Σ, 418. et 549, νειὸς χρυσείη. et 562, ἀλωή, in scuto nimirum facta. et 598, μαχαίρας. αἰγίδι, Ω, 21. et 795, ἐς λάρνακα, in aureum loculum, *vergüldeten todtentopf, (a golden urn.)* προχόῳ καλῇ, α, 137. δ, 53, κιρκίδι, ε, 62. et 232, ζώνην καλήν. sic et κ, 544. ἐν λεκύθῳ, ζ, 79. θύραι, η, 88. et 90, κορώνη, in janua. et 91, κύνες. ῥάβδῳ, de Minerva, π, 72. et de Mercurio, ω, 3. χρύσεια τεύχεα, Κ, 439. τάλαντα, Χ, 209. κύπελλα, Γ, 248. α, 142. δ, 58. κ, 357. πέδιλα, Ω, 341. α, 97. ε, 45. κάνεια, κ, 355.

χρύσεος, έα, εον, et contracte χρυσοῦς, ῆ, οῦν. (Χράω) idem χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Α, 15, et id ε in metro non attenditur. sic et alibi: σκήπτρου ὑπὸ χρυσέου, Β, 268. χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, Δ, 2. et 3, χρυσέοις δεπάεσσι. nam υ hujus nominis natura longum est. cæterum l. c. sermo est de diis, quibus poëta aurum appropriat, ob puritatem suam; et quidem sic, ut et δάπεδον cœleste sit aureum. χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, Ε, 724, ubi de divino curru sermo, cujus orbile est aureum: et id incorruptum, quia aurum nulla rubigine aut aliis

corrosionibus læditur, semperque splendorem per se retinet. *χρύσεον δέπας*, Z, 220. Ω, 101, 285. *γ*, 41, 472. *κ*, 316. *σ*, 120. *υ*, 261. *χρύσεος ἀμφιφορεὺς*, Ψ, 92. *ω*, 74. *ἄλεισον*, Θ, 431. *χ*, 10. *ἐν χρυσέῃ φιάλῃ*, Ψ, 243, 253. *χρυσέοις κυπέλλοις*, I, 666. *χρύσεον ὅρμον*, monile aureum, *ο*, 459. *σ*, 259. *χρύσεαι ἔθειραι*, aureæ jubæ, equorum Neptuni, Θ, 42. et tales pili in galea, T, 383. X, 316. *νέφος χρύσεον*, i. e. *φλογῶδες*, Σ, 206. sic, *ὑπὸ νέφεσσι*, N, 523, quæ sunt *τὰ αἰθέρια, χρυσίζειν οἷον δοκοῦντα, ὡς τῷ αἰθέρι προσκυροῦντα καθαρωτάτῳ ὄντι καὶ ἀνεφεῖ. χρυσέου ἐκ κρητῆρος*, Ψ, 219. *χρύσειος πόρκης*, aureus annulus, Z, 320. *χρυσέοις ἐπὶ κλισμοῖς*, Θ, 436, quibus insident dii: nam non nisi pura et nunquam putrescentia conveniunt cœlo. sic Neptuni sunt *δώματα χρύσεια*, N, 22, et indumentum, 25, *χρυσὸν ἔδυνε περὶ χροΐ*, et *ἱμάσθλη* ejus est *χρυσείη*, 26. et equorum jubæ sunt *χρύσειαι*, 24. ut honoret poëta res deorum materia apud nos præstantissima. *δῶρά σοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ, χρύσεον*, Ξ, 239, quem Juno promittit Somno. *λόφον*, cristam in galea auream, Σ, 611. *κορώνην χρυσέην*, in arcu, Δ, 111. de janua vero est *η*, 90. *δίφρος χρυσέοις ἱμᾶσιν ἐντέταται*, E, 727, coll. 730. *τεύχεα ἤμειβε χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοια ἐννεαβοίων*, Z, 236, ubi vides relationem auri in pretio antiquo ad æs, ut sit fere ut 11 ad 1. *χρυσέοις ἀορτήρεσσιν*, Λ, 31. *χρύσεια κύκλα*, Σ, 375, rotas. *σκῆπτρον*, λ, 91, sc. *φανταστικῶς*, nam de umbra Tiresiæ sermo est. sic et de Minoë, 568. et Herculis *τελαμὼν χρύσειος* apud inferos, 609. *δῶρα χρύσεια τετυγμένα*, *π*, 185, i. e. *ἐσκευασμένα χρυσῷ. λύχνον*, *τ*, 34. et 230, *χρύσειοι ὄντες*, ex auro effecti, canis et hinnulus. *χρυσῆ Ἀφροδίτη*, Γ, 64. E, 427. T, 282. X, 470. Ω, 699. *θ*, 337. *ρ*, 37. *τ*, 54. et habet hoc epitheton vel *διὰ τὸ χρυσοφορεῖν, γυναικῶν γὰρ τοῦτο*: vel, quia auro emuntur Veneres, sicut Danaë docet et Atalanta et innumeræ: vel et simpliciter pro, *ἡ καλὴ*, nam nihil pulcrius auro: vel ob omnia tria simul, ob ornatum, formositatem et præstantiam venustatis, et ob dona quibus deliniuntur et obsequentes fiunt. *χρυσῇ περόνῃ*, E, 425. *τὴν δὲ μίαν* (*πτύχα* in clypeo) *χρυσῆν*, Υ, 272, quæ videtur media fuisse inter quinque: grammaticus *ὁ Αὐτόχθων* censebat, superiorem fuisse, et scribendum *θλάσε* pro *ἔλασε. ἠλακάτην*, *δ*, 131.

χρυσηλάκατος, *ου. ὁ ἡ.* (*Λάω*) aurea colu, vel et, aureis sagittis, instructus. nam *τὸ ἠλάκατον*, imo et ipsa *ἡ ἠλακάτη*, notat et, arundinem sagittæ, cui superne inest ferrum, *τὸν κάλαμον ἢ τὸ ξύλον τοῦ βέλους*. in Homero est epitheton Dianæ, aureis sagittis instructæ. *Ἄρτεμις χρυσηλάκατος*, Π, 183. Υ, 70. *δ*, 162.

χρυσήνιος, *ου. ὁ ἡ.* (*Ἕω*) auratas habenas habens. et est epitheton valde divitis et potentis aurigæ, cujus habenæ equorum auro sunt inductæ. *χρυσήνιος Ἄρτεμις*, Z, 205. *Ἄρης*, *θ*, 285, ubi poëta Martem *συνεξωραΐζει τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ*, ita exornat hoc epitheto, ut aureæ i. e. valde pulcræ Veneri aliquo modo sit similis. fortasse et altius quid subest huic epitheto: nimirum corruptores tori alieni et ornant se accuratius et auro utuntur ad expugnandum animum.

χρυσόθρονος, *ου. ὁ ἡ.* (*Ἕω*) aureo throno sedens. *Ἥρη*, A, 611. Ξ, 153. O, 5, i. e. aër purus et serenus, aureos radios solis ferens. *Ἄρτεμις*, quæ est luna, I, 529. *ε*, 123, i. e. *λαμπρόθρονος*. nam *χρυτὸς* in genere notat valde pulcrum. *Ἠὼς*, *κ*, 541. *μ*, 142. *ξ*, 502. *ο*, 250. *τ*, 319.

χρυσοπέδιλος, *ου. ὁ ἡ.* (*Ἕλω*) aureos calceos gestans. *Ἥρης χρυσοπεδίλου*, Junonis, λ, 603.

χρυσόπτερος, *ου. ὁ ἡ.* (*Πέτω*) aureas, i. e. pulcras, alas habens. est epitheton Iridis apud poëtam, ob pulcritudinem ejus, simulque celeritatem, quia celerrime et exsistit et ex conspectu abit. Θ, 398. Λ, 185. conf. *Ἶρις* in R.

χρυσόῤῥαπις, *ιος. ὁ.* (*Ῥάω*) est epitheton Mercurii, qui auream virgam habet, *der den güldenen stab hat, (having a golden rod.)* a *ῥαπὶς, ἡ*, et *χρύσεος*, aureus; pro *χρυσεόραπις* vel *χρυσεόραβδος*. et ob hunc aureum baculum, recentiores dedere Mercurio *τὸ κηρύκειον. παροξυτόνως ῥάπις, ιδος, ἡ*, est calceamenti species, a quo et *ἡ κρηπὶς, ῖδος* est nominata: hinc possit videri, *χρυσόῤῥαπιν* esse *ὁ χρυσᾶς ῥάπιδας ἔχων*: sed quia baculus aureus est *ἴδιον φόρημα*, hinc rectius de eo. *τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόῤῥαπι, εἰλήλουθας*, inquit Calypso, *ε*, 87. *ἔνθα μοι Ἑρμείας χρυσόῤῥαπις ἀντεβόλησε*, *κ*, 227, inquit Ulysses.

χρυσὸς, *οῦ. ὁ.* (*Χράω*) aurum, *gold, (gold.)* derivatur a quibusdam a *ῥύεσθαι*, liberare, redimere, custodire; nam est magnum præsidium, coll. Eccles. vii, 12, 13, et occasionem hujus etymologiæ sumsere ex X, 351, *οὐδ' εἴ κε σαυτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Πρίαμος*, i. e. *λύσασθαι χρυσῷ*, ne quidem, si vel te auro redimendum cupiat Priamus, ut tantum det auri quantus es ipse. sed rectius dictum putatur a colore eminenti, ab *ἡ χροιὰ*, nam est omnino pulcerrimus et fulgentissimus. antiquioribus Græcis valde rarum fuit aurum: hinc et *τὴν τοῦ Ἀτρέος χρυσῆν ἄρνα* dicunt fuisse *φιάλην ἀργυρᾶν, ἧς ἐν μέσῳ χρυσοῦν ἦν ἀρνίον*: et *ὁ τῆς Ἐριφύλης ὅρμος* tam celebris famæ fuit, *διὰ τὴν τότε σπάνιν τοῦ χρυσοῦ*. quin et Philippus, Alexandri M. pater, habens poculum aureum, semper illud noctu ad cervical suum ipse custodiebat. *ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι*, an adhuc et auri indiges, B, 229, quod aliquis Trojanorum ferat pro redimendo filio. et 872, *ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδε ἴεν ἠΰτε κούρη*, qui etiam aurum habens ad pugnam ibat, veluti puella ad chorum: quod aurum ei abstulit cæso Achilles, 875. *πολλὰ δὲ* (multa enim) *ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς* (*δόμῳ*) *κειμήλια κεῖται, χαλκός τε, χρυσός τε, καὶ σίδηρος*, Z, 48. *χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ*, Θ, 43, ubi sermo de Jove, cui appropriatur au-

rum, ut purissimum metallum: et hinc etiam soli sacrum. δέκα χρυσοῖο τάλαντα, I, 122, 264. T, 247. sic, δύο τάλαντα, Σ, 507. Ψ, 269, 614. et 751, 796, ἡμιτάλαντον. δέκα, Ω, 232. δ, 129. et 526, δοιά. ἑπτὰ χρυσοῦ εὐεργέος, ι, 202, *sieben pfund wolgearbeitetes goldes, wolgeläutertes, (seven pounds of well wrought refined gold,)* sic et ω, 273. τάλαντον τιμήεντος, Θ, 393. οὐκ ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῦ, I, 126, 268. et 137, 279, ἅλις χρυσοῦ νηησάσθω νῆα, impleat navem satis multo auro. sic, σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο, accipe, X, 340, et intelliguntur vasa ænea et aurea. χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις δόντες, ε, 38. ν, 136. χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, victimæ cornibus aurum circumponens, K, 294. γ, 384, 426, 437, 438, 435. ἅρμα δὲ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται, currus auro et argento bene elaboratus est, K, 438. sic, ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, Ψ, 503. δώδεκα δὲ οἶμοι χρυσοῖο, Λ, 25, ubi fortasse est σίδηρος χρυσῷ συγκαλυπτόμενος: non enim ubique aurum solidum est intelligendum, sed res auro dense obducta. et 124, χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα. πλοχμοὶ ἐσφήκωντο χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ, P, 52, cincinni capillorum constricti erant auro et argento; ubi conf. πλοχμός. χρυσὸν τιμῆντα, Σ, 475. et 574, βόες χρυσοῖο τετεύχατο, in clypeo Achillis a Vulcano. χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο, i. e. lamina aurea inter alias in clypeo, Υ, 268. Φ, 165, ubi aurum Achillem servat etiam in pugna. χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε ἀπολυσόμεθα, ære et auro dato redimemus, X, 50. sic χρυσὸς καὶ χαλκὸς, aurea et ænea vasa, sæpius junguntur. ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς, Ψ, 549. sic, ξ, 324. φ, 10. χ, 58. ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε, α, 165. ἐς θάλαμον, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο, β, 338, ubi cumulata aurea et ahenea reposita erant. πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, (affixit altaribus) ὑφάσματά τε χρυσόν τε, Ægisthus, cæso rege suo, γ, 274. et 301, ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων, Menelaus in Ægypto. στεροπὴν χρυσοῦ, fulgorem auri, quo regia Menelai erat exornata Lacedæmone, δ, 73. et 132, χρυσῷ χείλεα ἐπικεκράαντο, i. e. ἐπὶ χρυσῷ τὰ χείλη ἀπήρτισται καὶ τετελείωται. sic et 616. ο, 116. ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ ἴδρις, ζ, 232. ψ, 159. δῶρα, ἐσθῆτα χρυσόν τε, Θ, 440. ο, 207. et ν, 218, ubi recenset aurum inter alia dona a Phæacibus accepta. ἔφασάν με ἄγεσθαι, putabant socii mei, me ferre mecum, κ, 35, 45. Ἐριφύλη χρυσὸν τιμήεντα φίλου (ἀντὶ) ἀνδρὸς ἐδέξατο, λ, 326. πολυδαίδαλος, ν, 11, ex quo epitheto apparet, fuisse vasa auro artificiose inducta. οἴσω καὶ χρυσὸν (auferam et ad vos deferam) ὅττις κε ὑποχείριος ἔλθοι, ο, 447, quodcunque mihi sub manus venerit ut possim furto abripere. περόνη (ἐκ) χρυσοῖο τέτυκτο, τ, 226. λέχος, δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι, ψ, 200. ὁ ἑλειόχρυσος et ἑλίχρυσος, Theocr. Id. 1, 30, est herba aurei coloris, ab ὁ ἡ ἕλειος, ου, palustris, a τὸ ἕλος, εος, palus.

χρυσοχόος, ου. ὁ. (Χέω) auri fusor, aurifaber. χρυσοχόον κελέσθω δεῦρο ἐλθεῖν, ὄφρα περιχεύῃ χρυσὸν κέρασιν βοὸς, γ, 426, coll. 432. ergo proprie est, *ein vergulder, (a gilder,)* qui aurum malleo ductile cudit, deinde superinducit aliis corporibus. Vide sub περιχέω.

χρὼς, ωτός. ὁ. (Χράω) superficies cum suo colore, in specie, cutis humana, corpus humanum externum. idem ac χρόος. nimirum pro contracto χροῦς ponit poëta hanc formam. sic ἡ μῶσα dicitur pro μοῦσα. χρὼς οὐκ αὐτοῖς λίθος οὐδὲ σίδηρος, Δ, 510. καὶ γὰρ τούτῳ τρωτὸς χρὼς, Φ, 568, nam et huic corpus est vulnerabile. τοῦ μὲν κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ, i. e. ἄλλοτε ἄλλως, timidi cutis mutatur alias alio modo, N, 279, *die haut des verzagten entfärbet sich mannigfaltig, (the colour of one who is terrified comes and goes.)* et 284, τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὐ τρέπεται. ut ergo notet cutem externam una cum colore suo. ignavus ergo, tempore periculi, fit πολύχρωμος, κατὰ τὰς τῶν πολυπόδων βαφὰς, sicut polypus varios assumit colores. nam ab ἡ χρόα, color, it. cutis externa cum suo colore, est et τὸ χρῶμα, color, quod nomen et in re musica et in oratoria adhibetur; et verbum χρωματίζω, coloro. sic, τῶν δ' ἐτρέπετο χρὼς, P, 733, et ex hac mutatione exteriori debet intelligi quid intus accidat: mutato enim colore vivido in pallorem, deficit intus τὸ τοῦ θάρσους θερμὸν, quod extinguitur τῇ τοῦ φόβου ψυχρότητι. αἰεὶ τῷδε ἔσται χρὼς ἔμπεδος, semper huic erit corpus firmum, nec tabidum, T, 33, ubi sermo de occiso Patroclo, cujus corpus integrum se conservaturam promittit Thetis per aliquot dies. et 39, ἵνα αὐτῷ ἔμπεδος εἴη. ibi ergo corpus totum carneum, in specie tamen et externa superficies, notatur, utpote quæ mutatur insigniter putrescente carne. sic, οὐδέ οἱ χρὼς σήπεται, Ω, 414, ubi de mortuo Hectore. φθινύθει δὲ ἀμφὶ ὀστέων χρὼς, corpus circa ossa minuitur, π, 145, i. e. μόνον τὸ ἐπιφαινόμενον τοῦ χρωτὸς ἐμπεριλείπεται μετὰ τῶν ὀστέων, sola superficies carnis relinquitur una cum ossibus, διὰ τὸ καὶ λυπεῖσθαι καὶ ἀσιτεῖν. et 182, καί τοι οὐκ ἔτι ὁμοῖος. τήκετο δὲ, defluebat quasi caro, τ, 204, coll. 205—208, *sie ward ganz mager, (she wasted to a shadow.)* πᾶσι δ' ἄρα χρὼς ἐτράπετο, sc. εἰς ὠχρίαν, φ, 412. ἱδρῶτα ἔνιψεν ἀπὸ χρωτὸς, K, 575. ἀπονιψαμένη χρῶτα, σ, 171. et 178, ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ. hinc est χρωτίζω, f. σω, ad cutem et corpus applico. χρωτίζομαι, applico ipse me. νεωτέροις πράγμασι τὴν φύσιν αὐτοῦ χρωτίζεται, Aristoph. Nub. 516, novis negotiis naturam suam applicat et quasi inficere et colorare nititur, χρωματίζεται, quod proprie de vultu vel cute ponitur, si coloribus inficitur. coll. 120. nam τὸ χρῶμα est color in superficie rei.

χύσις, ιος. ἡ. (Χέω) effusio, effusa multitudo. φύλλων χύσις πολλὴ, ε, 483, 487. τ, 443.

χύτλον, ου. τό. (Χέω) unctio post lavationem, oleum quo loti in balneo ungebantur. est

a χεύω, fundo, unde est ὁ χυμὸς, succus, et χυλὸς, succus, humor rei nativus; unde est χυλόομαι, quod in genere etiam notat ὑγραίνομαι ἐξ ὑετῶν ἢ τοιούτων, sum madidus; unde ὁ ὁλόχυλος, qui totus madet et distillat. ut ergo τὰ χύτλα, interserto τ, in specie notent humiditatem corporis externam, lavatione et deinde superinuncto oleo factam: imo et lavacra, ἀσαμίνθους.

χυτλόω, f. ώσω. (Χάω) ungo oleo post lavationem, inungo, perungo oleo. δῶκε δὲ ἐν χρυσέῃ ληκύθῳ ἔλαιον, ὡς χυτλώσαι· τὸ σὺν ἀμφιπόλοις, ζ, 80, i. e. ὅπως μετὰ λουτρὸν χυτλωθείη ἀλειψαμένη. χυτλοῦσθαι notat in genere et, lavare, abluere. hinc Callimach. Hymn. in Jovem, 17, ὕδωρ, ᾧ κε τόκοιο λύματα χυτλώσαιτο, aquam quo sane partus sordes ablueret.

χυτὸς, ἡ, όν. (Χάω) fusus, affusus, aggestus. ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι, Z, 464, sed me mortuum aggesta terra contegat, ἡ ἐπὶ νεκροῖς χεομένη γῆ, ὁ κατὰ τύμβον ἀναχωματισμός. ὃν Θήβαις χυτὴ γαῖα κατεκάλυψε, qui Thebis sepultus est, Ξ, 114. εἶθαρ δὲ χυτὴν γαῖαν ἐπέχευαν, et statim tumulum terreum super aggesserunt, Ψ, 256. sic, οὐκ αὐτῷ θανόντι, γ, 258. hinc sunt τὰ χώματα τῶν τάφων.

χωλεύω, f. εύσω. (Κλάω) claudico, sum debilis. χωλεύων, de Vulcano, ambobus cruribus debili, Δ, 411, 417. Υ, 37.

χωλὸν ἔπος, vide sub ἐπεί.

χωλὸς, ἡ, όν. (Κλάω) claudus, imbecillus cruribus vel lacertis, debilis pede vel manu. sicut ab ὁ ἴλλος, oculus, fit ὁ ἰλλὸς, strabo, *ein schielender, (one who squints:)* sic a τὸ κῶλον, mutata priore littera, fit χωλὸς, pravus membro aliquo majori. *gelahmet an beinen oder armen, (crippled in the legs or arms,)* κυλλός. χωλὸς ἕτερον πόδα, de Thersite, B, 217, ubi Eustathius adnotat, χωλὸν casu factum ita dici, sed κυλλὸν si natus sit ita. quod falsum esse, loca sequentia ostendent. Λιταὶ (supplicationes) Διὸς κοῦραι, χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμὼ, I, 499, quia passu inæquali quasi et miserabili sequuntur τὴν Ἄτην. supplices tardi incedunt, quasi debiles. μήτηρ ἤθελέ με κρύψαι χωλὸν ἐόντα, Σ, 397, inquit Vulcanus de se et Junone: mater volebat me supprimere, quia debilis eram cruribus. nam sic natus erat. sic de eodem, ἐμὲ χωλὸν ἐόντα ἀτιμάζει *(halt mich nicht für gut,) (does not respect me)* Ἀφροδίτη, Θ, 308 et 332, χωλὸς ἐὼν, coll. 330. inest simul notio τοῦ κόλου, et τοῦ κολούω.

χώομαι, f. χώσομαι, (Χάω) iratus fio vel sum; perturbor animo. nam non de ira sola, sed et de quovis adfectu conturbato ponitur. et hoc verbum proximum est origini suæ: nam est a χέω, fundo, a cujus perf. m. κέχοα est novum verbum χόω, et χώω, confundo: unde et ὁ χόος, χοῦς, congesta et confusa terra: et hinc metaphorice χώεσθαι notat, confundi animo et perturbari. et sic vides fontem τοῦ χόλου, et verbi χολόεσθαι, per epenthesin τοῦ λ facti a χώεσθαι vel χόεσθαι. nam hoc ab illo ortum dicere per syncopen, nemini antiquiorum placuit. χώεται αἰνῶς (κατὰ) θυμὸν (ἕνεκα) ἑταίρου, Υ, 29, iratus et perturbatus graviter est in animo suo ob socium suum. ἔτι μᾶλλον ἐχώετο Πηλείωνι, adhuc valde iratus erat contra Pelidem, Φ, 306. θεὰ, μή μοι τόδε χώεο, ne irascere mihi ob hoc, ε, 215. μὴ νῦν μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσα, ψ, 213, *sey nicht böse und ungehalten deshalb auf mich, verdenke es mir auch nicht, (be not angry or enraged at me on this account, neither bear me any ill will:)* et hæc duo verba multum differunt; χώεσθαι enim fieri potest etiam injuste, νεμεσᾷν vero semper jure et ratione fit. χωόμενος κῆρ, A, 44, de Apolline irato; et 46. et 244, σὺ δὲ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις, χωόμενος, tu vero intus animum tuum lacerabis, variis adfectibus confusus et conturbatus, tristitia, pudore, pœnitentia, dolore, aliisque. et ex h. l. maxime apparet, vis verbi generalior. sic et 380, χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο, perturbatus senex, tristitia, metu, desiderio filiæ suæ anxius, retro ibat. et 429, χωόμενον (ἕνεκα) γυναικὸς, confusum in animo tristitia, ira, indignatione, ob mulierem sibi ademtam ignominiose. possit et ad genitivum ὑπὲρ subintelligi, per ellipsin Atticum omissum. sic, κούρης χωόμενος, B, 689. et 782, Διῒ ὡς τερπικεραύνῳ χωομένῳ, ubi ablativus pendet a præpositione ὑπὸ, in ὑπεστονάχιζε γαῖα, ὑπὸ Διΐ. ὡς ἔγνω χωομένου, Δ, 357, cum sentiret eum esse iratum et commotum. Ἀχιλῆος κλισίηθεν, e tabernaculo irati Achillis, I, 107, ubi utrumque emphatice: nam talem iratum et animo perturbatum nemo debet magis exasperare; et est is Achilles, fortissimus, et nobis utilissimus, cui potius donandum aliquid, non vero eripiendum. et 459, πατρὸς χωομένου, patris irati in domo. cæterum cognati custodiebant hunc filium, ut maleficum quidem, sed tamen ne pater gravius quid consuleret in eum: imo et, ne, iratus patri, aufugeret, et spem domus propagandæ falleret. et 551, μητρὶ Ἀλθαίῃ χωόμενος. τοῦ ὅγε, N, 662, propter hunc is iratus. Σαρπηδόνος, Π, 553. ὁ δ' ἐπαύσατο (cohibuit se) χωόμενός περ, Ξ, 260. χωόμενος φρεσὶν ᾗσιν, indignatus et perturbatus animo suo, T, 127, coll. 132, ex quo apparet, λύπην h. l. maxime intelligi. ἑταίρου χωόμενον (κατὰ) κῆρ, eum perturbatum quod attinet cor, ob amicum suum, Ψ, 37. et 385, τοῦ ἀπὸ ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο, i. e. λυπηθέντος, συγχυθέντος: nam de ira his locis intelligere, esset alienum. et 489, ὤρνυτο χωόμενος, ἀμείψασθαι χαλεποῖς ἔπεσι, ubi est de ira, exsurgebat commotus, ut responderet magnis verbis. et 603, νῦν μέν σοι ἐγὼν ὑποείξομαι χωόμενος, nunc quidem tibi ego concedam de ira: et id indicat τὸ τοῦ βασιλέως ἐπιεικές. Νιόβη, Ω, 606. et 736, ῥίψει, projiciet eum iratus. ὣς φάτο χωόμενος, β, 80, ubi quoque de ira sola intelligi nequit, sed de animo variis adfectibus perturbato. ὅτι οὗτος νεί-

κισί σι, ϑ, 238. Ἐννοσίγαιός σοι (contra te) κότον ἐνέθετο θυμῷ (iram permanentem imposuit animo suo) χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν ἐξαλάωσας, λ, 102. ν, 343, quæ quidem ratio iræ Neptuni erat injustissima: et quæri possit, cur non aliam finxerit poëta. num pingere voluit ingenium principum potentia sola superborum, quibus quævis ratio sufficit? an potius id dicit, mare non curat rationes cur furat, in eo periclitatur bonus cum malo, nisi quod tamen providentia divina ex irrationali mari servare potest quos vult? de sole, querente inter deos de bubus sibi cæsis, est, χωόμενος κῆρ, μ, 376, ubi quoque permixtos affectus indicat. χωόμενοι (ἕνεκα) μισθοῦ, Φ, 457. et 519, οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες, alii tristes valde et perculsi animo, alii vero valde læti et gloriantes. σεῦ δὲ οὐκ ἐγὼ ἀλεγίζω χωομένης, Θ, 478, te non curo ego iratam, coll. 483, ubi σκυζομένη idem notat. Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ, Juno enim cohibuit hos duos, Vulcanum et Xanthum, licet valde indignata, et cupida, Φ, 384. et 413, ἥ σοι χωομένη κακὰ μήδεται. κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, inquit metuens sibi Calchas de Agamemnone, A, 80, potens enim est rex, quando indignabitur viro humiliori; et notatur ὀργὴ ἔμπρακτος. τόσον ἐχώσατο Φοῖβος, A, 64, tantopere exserebat iram suam. Ζεύς, ἐπεὶ ἴδε, χώσατο αἰνῶς, Θ, 397. ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο, qui mihi ob pellicem suam irascebatur, I, 449, ubi est phrasis plena, quæ alibi attice elliptica. sic, Ἡρακλῆος πέρι χώσατο Ζεύς, Ξ, 266. χώσατο αἰνῶς νίκης τε καὶ ἔγχεος, N, 165, i. e. συνεχύθη λυπηθεὶς, partim quod victoriam nullam adeptus esset, partim quod telum tam bonum frustra emiserit et fregerit, sitque jam ἄοπλος. sic, Ἕκτωρ, ὅτι βέλος ἐτώσιον ἔκφυγε χειρὸς, Ξ, 406, dolebat in animo. Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, Π, 616, coll. 615, indignabatur in animo. sic et X, 291, Ἕκτωρ, i. e. συνεχύθη τῇ λύπῃ. ὁ δὲ κηρόθι μᾶλλον, ι, 284, *gar sehr herzlich böse ward er, (he was exceedingly enraged.)* χωσάμενος ποταμὸς, Φ, 212, ubi apte positum hoc verbum: nam indignationem et commiserationem personificati fluminis quidem indicat, physice tamen simul excrescentiam et effusionem aquarum turbidarum: et quæ inter fluvium et Achillem dicta referuntur, ea secum cogitavit Achilles ipse. χωσαμένη, irata, Γ, 414. Ἄρτεμις, I, 530.

χώρα et ionice χώρη, ἡ. (Χάω) spatium, regio, locus. idem ac χῶρος. ἔμελλε στρέψεσθαι ἐκ χώρης, ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικὶ, reversurus erat ex loco ubi colloquebatur cum sua uxore, Z, 516. χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες, spatii brevem jam portionem obtinentes, Π, 68, quæ est περίφραξις τοῦ στενοῦ. sic, ὀλίγῃ ἐνὶ, P, 394. ἂψ ἐν χώρῃ ἕζετο, resedit in loco suo, et in spatio unde spectabat certamina, Ψ, 349. et 521, τοῦ μὲν ἵππου, θέοντος (διὰ) πολλοῦ πεδίοιο, τρίχες ἄκραι οὐραῖαι ψαύουσιν ἐπισσώτρου, οὐδέ τι πολλὴ χώρη μεσσηγὺς, equi, currentis per longam planitiem, pili extremi caudales attingunt canthum rotæ, neque interest multum spatii; ubi sic dicit τὸ ἀέριον διάστημα μεταξὺ τριχῶν ἵππου καὶ τροχοῦ, ἵππου συντόνως θέοντος ὑφ' ἅρματι: τοῦ τοιούτου γὰρ αἱ οὐραῖαι τρίχες οὐ χαλαραὶ, ἀλλ' εἰς μῆκος οἷον ὀρθιάζουσαι: si equus contento cursu fertur cum curru, cauda ejus non dependet flaccida, sed extenditur in longitudinem quasi erecta. ἅς τινας ἵκεο χώρας ἀνθρώπων, ad quasnam regiones hominum veneris, ϑ, 573. στρεφθεὶς ἐκ χώρης ἴδε, videbat ex eo loco ubi stabat cum se convertisset, π, 352, *da er sich auf der stelle wo er stünde umsahe, sahe er das schiff dass es schon in den hafen enlief, (looking around him from the spot where he stood, he perceived that the ship was already entering the harbour.)* θείη ἄλλῃ ἐνὶ, ponere possit alio in loco, ψ, 186, *konte es auf eine andre stelle setzen, (might put it in another place.)* laus omnis χώρας alicujus bonæ, omnem ejus ἀρετὴν et præstantiam, comprehendit poëta uno versu, ο, 405, εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος, bona pascendis armentis et jumentis, bona pascendis ovibus et capris, fertilis largiter vini, multa frumenta proferens: et in primis laudatur hic versus ob istam γοργότητα.

Χωρέω, f. ήσω. (Χάω) cedo, εἴκω, *ich weiche, (I yield.)* est a χάω et χάζω. οὔτι Τρῶες νεκροῦ χωρήσουσι, nequaquam a mortuo recedent, οὐκ ἀναχωρήσουσιν ἀπὸ αὐτοῦ, Π, 629. ἐχώρησε τυτθὸν ἐπάλξιος, cessit paululum a propugnaculo, M, 406. λευγαλέως ἀπὸ νηῶν Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον, N, 724, cum magna clade a castris Græcis Trojani recessissent ad urbem suam. Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν, καὶ ἀνάγκῃ, τῶν προτέρων, O, 655, a navibus primis cesserunt, et quidem necessitate coacti. τόσον Τρῶες, in tantum spatium retrocesserunt, Π, 592. πάλιν, cedebant retro, P, 533, et additum αὖτις idem est quod πάλιν, *sie zogen sich zurück, (they retreated.)* οὐδὲ ἂν Ἀχιλλῆϊ χωρήσειεν ἐν αὐτοσταδίῃ, N, 324, neque sane ei cesserit in pugna stataria, non concesserit ei, coll. 321, εἴξει, quod est idem. ὅς κεν ἴδηταί με χωρήσαντα Ἕκτορι, quicunque viderit me cedentem ei, P, 101, εἴκοντα. Τρῶες δὲ αὖτε ἑτέρωθεν ἀπὸ ὑσμίνης χωρήσαντες, illi autem contra ex altera parte, postquam a pugna recessissent, Σ, 244. ergo hæc sola, cedendi aut concedendi, notio hujus verbi apud poëtam. apud alios notat et, eo, accedo; capio, capax sum.

χωρὶς et χῶρι, (Χάω) adverb. separatim, seorsum. a χωρέω, cedo, recedo, secedo. χωρὶς δ' Ἀτρείδαις δῶκε μέθυ ἄγειν, H, 470, separatim, præcipue, dedit vinum portandum ad Atridas; ἰδιαζόντως, *für sie a part, und ohne den andern wein den sie eingehandelt hatten für das heer, (for them separately, wine which they had bought up for the army.)* χωρὶς δὲ Ἑλένῃ ἔπορε δῶρα, præterea et Helenæ præbuit dona, δ, 130, præter dona data Menelao: ἰδίᾳ καὶ ἐν μέρει. χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' ἕρσαι, ι, 221, 222, ubi Poly-

phemus dicitur inclusas habuisse oves, quamque speciem earum suo separato stabulo. χωρὶς δὲ, Ἀντιλόχου sc. ossa et cineres, ω, 78, ubi id opponitur τῷ, μίγδα, permixtum, 77. et 277, χωρὶς τ' αὖτε γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργα εἰδυίας, εἰδαλίμας, præterea etiam mulieres honesto loco natas, peritas operum faciendorum, formosas, εὐειδεῖς: coll. 272—276, ut ergo hæ donatæ mulieres quatuor præcipuum superadditum fuerint donum præter alia multa. Vide sub ἄτερ.

χῶρος, ου. ὁ. (Χάω) spatium, regio, locus. est a χῶ, capio, capax sum. χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, primo dimetiebantur spatium, in quo ἡ μονομαχία Menelai et Paridis erat instituenda, Γ, 315. et 344, στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ. ὅτε δὴ ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο, quum igitur in unum locum congredientes venissent, sc. exercitus uterque pugnaturus, Δ, 446. Θ, 60. ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος, in puro, ubi sane inter mortua corpora pellucebat spatium aliquod vacuum, Θ, 491. Κ, 199, conf. διαφαίνειν. et 161, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει, et parvum spatium distinet eos a nobis. et 362, χῶρον ἀνὰ ὑλήεντα, per spatium sylvosum, i. e. in sylva. et 520, ἐρῆμον, locum illum vacuum esse, ubi paullo ante steterant equi. χώρῳ ἐν ὀλίγῳ, in spatio exiguo, Μ, 423, ubi non multum distant veri fines, de quibus litigant inter se. ἐν οἰοπόλῳ, loco in solitario, Ν, 473. Ρ, 54. προαλεῖ, declivi in loco, Φ, 262. ὅτε χῶρον ἵκοντο, ὅθι σφίσι πέφραδε Ἀχιλλεύς, cum perveniebant ad locum, ubi iis indicaverat ille struendum esse rogum, Ψ, 138. et 189, ἐκάλυψεν ἅπαντα, texit omnem illum locum umbra. et 421, ἐβάθυνε, profundum fecit locum eum. περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, in loco unde erat conspectus undique, α, 426. κ, 211, 253. ξ, 6, ubi τὰ πέριξ libere possunt videri. τῇ δή οἱ εἰσατο χῶρος ἄριστος, ibi sane ei visus est locus optimus, ε, 442. sic, μοὶ, η, 281. et 123, λευρῷ ἐνὶ, lato in loco. et 279, ἀτερπεῖ, tristi. ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθα, ι, 181. σὺ μένε τῷδε ἐνὶ, κ, 271. et 282, χώρου ἄϊδρις ἐών. ὄφρα ἐς χῶρον ἀφικόμεθα ὃν ἔφρασε Κίρκη, λ, 22, donec pervenimus in locum eum quem indicaverat nobis illa. et 93, ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον, tristem regionem inferorum, inamœna loca. ἐπεί σε κιχάνω τῷδε ἐνὶ, ν, 228. ο, 260. ἀνὰ ὑλήεντα, δι' ἄκριας, per sylvam et per juga montana, ξ, 2. ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, incipientes ab illa regione, φ, 142. et 366, ἔθηκεν αὐτῷ ἐνὶ, deposuit in illo ipso loco. τὸ χωρίον, ου, est idem quod ὁ χῶρος. ponitur tamen et de officio vel negotio, ut sit φορτικὸν τὸ χωρίον eo sensu, quo Terentius dixit, provinciam cepisti duram: Aristoph. Lysistr. 1220. et apud Xenophontem, χώρας ἐπάρχεις χαλεπῆς, officio præes molesto.

Ψ

Ψάμαθος, ου. ἡ. (Ψάω) arena. idem ac ψάμμος. dicitur et ἡ ἄμαθος. νῆα ἐπὶ ἠπείρου ἔρυσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, Α, 486, navem subduxerunt in continentem, alte in arenis; et conf. ὑψοῦ. φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν, multitudine, Β, 800. τύχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης, forte enim incidit in altam arenam, Ε, 587, coll. 586, ubi ἡ κονία est idem. intelligitur sabulosus locus. Eustathius tamen h. l. legi mavult, τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης, dicitque, τὴν ἄμαθον præcipue esse idem cum ἡ κονίη. ἠϊόνα ψαμάθοισι καλύψαι, littus operire arenis, Η, 462. sic, ἐκάλυψε ἠϊόνα, Μ, 31. οὐδὲ, εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, Ι, 385. ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης, sicut quum puer aliquis arenam prope mare, sc. disturbat, Ο, 362, coll. 363, 364, ubi parabola de puero ædificante ex arenis. κείμενον ἐν ψαμάθοισι, jacentem in arena mortuum, Φ, 202. et 319, αὐτὸν εἰλύσω, ipsum involvam arenis: et intelliguntur ibi arenæ, quas mare huc illuc volvere solet, *der triebsand, (a quicksand.)* δεύοντο ψάμαθοι, humectabantur lacrimis virorum lugentium, Ψ, 15. et 853, τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοιο, procul in arena, ad littus. ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίαις, γ, 38. ἐν, δ, 426, ad arenas maris, i. e. ad littus. et 438, εὐνὰς διαγλάψασα ἐν ἁλίαις. et 539, ἔκλαιον καθήμενος ἐν. νῆα ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισι, navem appulimus remigando in arenas littorales, *setzeten das schiff auf den strand, liefen auf den strand, (ran the ship ashore,)* μ, 5. κατέθεσαν ἐπὶ ψαμάθῳ δεδμημένον ὕπνῳ, ν, 119, ubi est rythmus in medio et fine versus. et vide circa eum locum artem poëtæ, qui dormientem expositum fingit Ulyssem; adeo et dormitans Homerus est admirabilis. et 284, χρήματα ἐμὰ κατέθεσαν, ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην. ὀστέα αὐτοῦ κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ, ξ, 136, i. e. κεκαλυμμένα. ἰχθύες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται, χ, 387, effusi sunt ex reti quo capti erant. de innumerabili multitudine dicitur adjective, ψαμμοκόσιοι, αι, α, ad formam ἑξακόσιοι, αι, α, Aristoph. Ach. 3.

ψάμμος, ου. ἡ. (Ψάω) arena, *der sand, (sand.)* est a ψάω, comminuo, λεπτύνω. ablata littera ψ fit ἡ ἄμμος. ψάμμῳ κυανέῃ, una cum nigricante arena, μ, 248. ab ἡ ἄμμος Jupiter Ammon habet nomen, ob templum ejus in Libya arenosa, unde ἄνυδροι Ἀμμωνιάδες ἕδραι, Eurip. Alc. 114. et Elect. 734, ξηραὶ Ἀμμωνίδες ἕδραι. et conf. Curtium L. 4.

ψάρ, αρός. ὁ. (Ψάω) sturnus, *ein staar, (a starling.)* est a ψαίρω, nam istæ aviculæ διακινοῦσι τὰ παραπίπτοντα, ἐν τῷ διαχάσκειν, καὶ ζητεῖν τροφήν τινα κάτωθεν. idem dicitur ὁ ψάρος, ου. sunt κραυγαστικὸν ζῶον καὶ συναγελαστικὸν, clamosum genus, et gregibus magnis volans: dicuntur et σκιᾷ ἰδίᾳ μάχεσθαι, sicut et οἱ κολοιοί. ἴρηξ ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε, ionice pro ψάρας, Π, 583, accipiter fugare solet graculos sturnosque. ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν, οὖλον κεκλήγοντες, Ρ, 755. sicut harum avium nubes vadit, acutum vociferantes et per totum gregem suum.

ψαύω, f. αύσω. (Ψάω) contingo leviter, *ich berühre, streife, (I touch, graze.)* est a ψάω, æolice interserto υ, sicut a λάω fit λαύω et ἀπολαύω, a χνάω χναύω i. e. κατατρίβω, ab ἄω αὔω i. e. λάμπω, a χράω χραύω, etc. ἔψαυον δὲ κόρυθες φάλοις, contingebant se invicem galeæ conis superpositis suis, Ν, 132. Π, 216, *die haarbüsche auf den helmen rühreten an einander, (the crests of hair upon the helmets touched one another,)* in pugna virorum conferentium manus quam proxime: et sequens genitivus νευόντων, sc. φάλων, regitur a verbo isto. sic, τρίχες ἄκραι οὐραῖαι ψαύουσιν ἐπισώτρου, Ψ, 519, extremi pili in cauda equi contingunt canthum rotæ, dum currunt equi contente. positum ergo ibi ἐπὶ βραχείας θίξεως, ὁποία καὶ ἡ τῶν οὐραιῶν ἐνταῦθα τριχῶν, αἳ ἀκροθιγῶς ἅπτονται τροχοῦ, ὡς δοκεῖν ψᾶν (abstergere) αὐτόν. et 806, ψαύσῃ δὲ ἐνδίνων, leviter contigerit interiora et corpus ipsum sub thorace.

ΨΑ´Ω et έω. f. ήσω. rado, tergo, mulceo, *ich streiche, kratze, wische, mache kahl; streichle, (I scrape, scratch, wipe, make bare, stroke:)* contingo prope, *ich berühre, (I touch:)* comminuo, *ich streiche oder drücke auseinander, (I crumble, break in pieces:)* foveo contactu. ab hoc ψῶ fit ὁ ψωμὸς, et ψώχω, et ψήχω, et τὸ ψώθιον, et ψαθυρὸς vel attice ψαδυρὸς, ὰ, ὸν, friabilis, aridus, et ψαφαρὸς vel ψαφιρὸς, ὰ, ὸν, squalidus, quasi pulvere sordido conspersus. hinc ψαφαρόχρουν κάρα, Eurip. Rhes. 716. et ψίζω, et ἡ ψίξ, et ψιλὸς, (nudus proprie, *kahl*, [*bald.*] Thucyd. 3, 109.) et ψάλλω contingo chordas, a quo est ψηλαφάω, quod proprie est ψάλλω ἐπαφώμενος χορδῶν: et ψάλλειν fit δι' ὀργάνων μουσικῶν καὶ μάλιστα τοῦ ἰδίως λεγομένου ψαλτηρίου, μέλπειν vero fit voce humana cum saltatione festa. hinc est et τὸ περίψημα, i. e. σπόγγισμά τι, sordidum quid, abstergendum quasi spongia, et est paullo minus quam τὸ λῦμα. ἡ ψήκτρα, ας, strigilis, dicta est a καταψήχειν, radere. Eurip. Hipp. 1174. ψήκτραις ἐκτενίζομεν τρίχας ἵππων, strigilibus pectebamus crines equorum. ψήχειν ἵππους, apud Xenoph. et Callim. in Dian. 163, ψήχουσι. *sie striegeln, (they curry.)* est a ψάειν etiam τὸ ψαιστὸν i. e. ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον, it. πόπανον.

ψεδνὸς, ὴ, ὸν. (Ψάω) tenuis, rarus, *dün, (thin.)* est pro ψεδανὸς per syncopen, a ψέω, rado, attenuo. sic a τὸ μῆκος est μακεδανὸς, et μακεδνός. ψεδνὴ λάχνη, Β, 219, i. e. λεπτὴ τρίχωσις. idem dicitur ψαιδρὸς, ὰ, όν. cæterum est oppositum τοῦ λασίου, quod confer. vide et commentatores in Theognidem, v. 122.

ψευδάγγελος, ου. ὁ ἡ. (Ἄγω) falsus nuntius. πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι, Ο, 159, ubi infin. sunt pro imperat. qui mandata non sincere perfert. falsa nuntians.

ψευδὴς, έος. ὁ ἡ. (Ψάω) fictus, falsus, mendax. οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι (pro ψευδέσι) πατὴρ Ζεὺς ἔσσεται ἀρωγὸς, Δ, 235, non enim apud mendaces et fallaces pater Jupiter aderit defensor: ubi ἐπὶ avulsum pertinere videtur vel ad ἀρωγὸς vel ad ἔσσεται. et h. l. pessimo sensu positum nomen, intelliguntur que Trojani mendaces et perjuri et fœdifragi; ψεύσταις. hæc lectio est melior, quam ψεύδεσσι, quasi esset a τὸ ψεῦδος.

ψεῦδος, εος. τό. (Ψάω) ficta narratio, auribus auditorum data; deminutio veritatis, falsiloquentia, *unwahrheit, (untruth.)* ψεῦδός κεν φαίημεν, fictum sane putaremus, Β, 81. (vide et confer eadem verba, Ω, 222.) et 349. εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις Διὸς, ἠὲ καὶ οὐκὶ, num falsa sit promissio Jovis, an non. de loco Δ, 235, vide paullo post ψευδής. ὦ γέρον, οὔ τι (κατὰ) ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, inquit rex ad Nestorem, Ι, 115, nequaquam diminuta veritate recensuisti meos errores mentis: ubi quidam adverbialiter positum putant nomen. possis et colon post ψεῦδος ponendum intelligere, et sic supplere sensum: οὔ τι ψεῦδός ἐστιν ὧν ἐδημηγόρησας: ἐμὰς ἄτας κατέλεξας. μῆτερ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν, Φ, 276, quæ me fictis rebus fascinavit. Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος, Ψ, 576, eum fictis rebus violans, *hat ihm durch erdichtetes vorgeben gewalt gethan, (has done him injury by his falsehoods.)* ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει, γ, 20, nam citra magnam rationem sapiens nunquam falsa loquitur: sed in tempore laudabilis est falsiloquentia, quam Isocrates laudat in Panathenaico. sic et 328. βόσκει γαῖα ἀνθρώπους ψεύδεα ἀρτύνοντας, λ, 365, qui falsas narrationes bene condiunt. ψεύδεα βουλεύσας, fraudem meditans, ut me blande caperet, ξ, 296, *hatte falschheiten im sinne, (meditated falsehood.)* et 387, μή τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, ne mihi fictis gratificare. ἴσκε (i. e. ἤϊσκε, i. e. εἴκαζε, ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν) ψεύδεα πολλὰ, λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα, τ, 203, assimilabat ficta multa, dicendo, veris æqualia: *er machete in seinen erzählungen viel erdichtetes sehr warscheinlich, (in his stories he made many fictions appear extremely probable.)* cave ergo, mendacii notionem ubique sub hoc nomine quæras.

ψεύδω, f. ψεύσω. (Ψάω) assentor, do auribus aliorum aliquid, blandior narrando, delenio verbis. deinde et, minuo aliquid narrando. denique et, mentior, *ich rede unwahr, (I tell lies.)* est a ψέω, rado, mulceo, minuo.

nam qui ex ψέειν, et ὕδειν canere, clamare, celebrare, compositum dicunt, ingeniose nimis vocem hanc enarrant. forma media, ψεύδομαι, f. ψεύσομαι, in usu frequenti est, quæ idem notat. μὴ ψεύδεο, ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν, Δ, 404, ne minora veris loquere, sciens loqui sic ut res ipsa est. cave enim, ubique hoc verbum per mentiri reddere: est valde mitius et honestius, et vel hujus loci citati contextus id indicat, si expendas, quis, et cui, et de qua re, dicens inducatur. κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ψεύδονται, ξ, 125, victu indigentes viri narrant sic ut putant gratum audientibus esse, non autem res planas et certas, *sie reden einem nach dem munde, (they tell me what they think most likely to be agreeable.)* et 365, τί σε χρὴ μαψιδίως ψεύδεσθαι; quid te juvat inaniter sic placentia loqui velle? *für die lange weile was gefälliges zu reden? (why speak pleasing things to no purpose?)* ubi civilissimus Eumæus ad hospitem suum ita regerit. nonnunquam licet ψεύδεσθαι, modo ne omnino μαψιδίως, sed εὐπρεπῶς καὶ δεόντως: unde regula antiqua, ἔνθα τι δεῖ ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω, ubi obligati sumus ficta loqui, loquamur. ψευδόμενοι δέ σε φασὶ Διὸς γόνον εἶναι, E, 635, adulantes sane, et ipsi decipientes se, dicunt te esse natum Jovis, *aus schmeicheley, (from flattery.)* ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω, K, 534. δ, 140, fallar, aut verum dicam quod futurum est; inquit, priore loco Nestor, posteriore Helena: et est formula loquentis ex conjectura minus certa, ut ἐπιτυχὼν *(wenn er es getroffen) (if he has hit it)* ἐπαινεθῇ, ἀποτυχὼν δὲ μὴ ἐλεγχθῇ. νῦν δὲ ὅρκια πιστὰ ψευσάμενοι μαχόμεθα, nunc enim fœdera facta rumpentes et minuentes pugnamus, H, 352, ubi est in sensu paullo duriori, pro, ἐπιορκήσαντες, verbis tamen in se lenius sonantibus. ἡ δὲ ψευσαμένη Προῖτον προσηύδα, Z, 163, illa vero mentita alloquebatur eum; atque ibi est mendacium apertum, adulatorium tamen.

ψευστέω, f. ήσω. (Ψάω) falsa et ficta loquor. verbum a ψευστὸς, sicut ab ἀκουστὸς fit ἀκουστέω. ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, T, 107, vana loqueris. nec deinde effectum verbo dare poteris.

ψεύστης, ου. ὁ. (Ψάω) mendax. ψεῦσταί τε, Ω, 261, i. e. ἄπιστοι, fœdifragi. et Priamus ibi sic increpat filios reliquos, occiso Hectore aliisque bonis; ob turbatum fœdus cum Græcis, simulque ob Paridem.

ψηλαφάω, f. ήσω. (Ἅπτω) est proprie λέξις μουσικὴ, καὶ κυρίως ἐπὶ χορδῶν λέγεται, quando fides attrectantur, ut sit quasi τὸ ψαλτήριον ἀφᾶν. deinde de omni attrectatione manibus ponitur. χερσὶ ψηλαφόων, ι, 416, *mit den händen um sich fühlend, (groping about with his hands,)* cæcus Cyclops; sicut et alii in tenebris euntes solent. ut musicus ante explorat tactu fides quid sonent: sic hic tentans manibus, quid sit hoc vel illud, ibat. Vide sub ἀφάω, et ΨΑ'Ω.

ψηφὶς, ῖδος. ἡ. (Ψάω) lapis, *ein stein, (a stone.)* ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλοῦνται, subter lapides omnes moventur, Φ, 260, quæ quoque pertinent inter ἕχματα, 259, *aufhaltungen, (obstacles;)* nam et ψηφῖδες στοιβασθεῖσαι ἐπέχουσι τὸν ὀχετὸν τοῦ ῥεύματος, *die leitung des flusses, (the current of the river.)* cæterum vides, per τὰς ψήφους proprie parvos intelligi lapides, calculos: attenuatus lapis.

ψιὰς, άδος. ἡ. (Ψάω) ros, gutta tenuis, *thau, kleiner tropfen, (dew, small drop.)* est idem quod ἡ ψακὰς, ψεκὰς, ἕρση. est a ψάω, i. e. λεπτύνω, unde est ψέω, a quo ψεκὰς, et ψίω, unde ψιὰς, et ψιλὸς, et per paragogen ψιθυρίζειν, tenuem stridorem facere, sicut folia a ventulo mota; et convenit cum Germanorum *zwitschern, (to twitter.)* αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε Ζεὺς, Π, 459, sanguineosque rores defudit in terram Jupiter, sub mortem filii sui Sarpedonis: quod quidem physice potuit accidere in campo sanguinis fusi per annos decem plenissimo, et sanguineas exhalationes habente. cæterum ψιὰς est quasi δάκρυον ἀέρος, unde Jupiter, lugens quasi filium suum, tales rores fudit. ἡ ψακὰς et ψεκὰς, άδος, notat et quasvis tenues guttas, vel pluviæ vel pulveris. unde ψεκάζειν est conspergere guttis, Aristoph. Nub. 580. et nomen ancillæ ἡ ψεκὰς quæ pulvisculo conspergit comas dominæ.

ψιλὸς, ή, όν. (Ψάω) nudus, glaber, simplex et tenuis quasi. ψιλὴν ἄροσιν, arvum nudum, nullis arboribus obsitum, I, 576. sic miles dicitur ψιλὸς στρατιώτης, nullis armis gravioribus tectus et indutus. τρόπιν ψιλὴν ἔφερε κῦμα, μ, 421, carinam nudam ferebat fluctus, cui nullus alius asser et nulla alia trabs adhærebat, *den blossen keilbalken des schiffes, von dem alle seitenbalken abgelöset waren, (the bare keel of the ship from which all the other timbers were separated.)* δέρμα ἐλάφοιο ψιλὸν, ν, 437, corium cervi nudum pilis, *eine hirschhaut ohne haare, (a stag's skin without hair.)* apud grammaticos πνεῦμα ψιλὸν est spiritus lenis, quando vocalis nuda effertur ex ore sine adspiratione: et ἐ ψιλὸν est nudum ε breve, sine consonatione alterius cujusdam vocalis aut longioris moræ. ψιλὰ χωρία sunt campi aperti, *freie ebenen, (open plains.)* huc pertinet et τὸ ψάλιον, Ἀττικῶς, et ψέλλιον, κοινῶς, quod notat quemvis κρίκον, in specie τὸν κρίκον χαλινοῦ, et hinc totum τὸν χαλινόν. Eurip. Phœn. 799. it. armilla aurea. Xenoph. Cyrop. I, 3, 2, *ein gülden armband, (a gold bracelet.)* Vide sub ΨΑ'Ω, δέρμα, et Γυμνός.

ψολόεις, εσσα, εν. (Ψάω) fumo præfocans, et obfuscans, flamma contingens acriter. est epitheton fulminis. ψολόεντι κεραυνῷ, ψ, 330. ψολόεντα κεραυνὸν, ω, 538.

ψόλος, ου. ὁ. (Ψάω) contactus igneus, flammæ contactus. est indidem a ψάω, tango, rado. et quia contactus ignis vestigia relinquit,

hinc et fuligo sic dicitur, quæ et ἡ ἄσβολος, ου, et ἡ ἀσβόλη, præfixo α, ut solet in multis aliis, et resoluto ψ cum transpositione in σβ. eadem dicitur ἡ λιγνὺς, ύος.

ψυχὴ, ῆς. ἡ. (Ψύχω) anima, *der othem, (the breath.)* vita corporis, *das leben des leibes, (the life of the body.)* anima, umbra, *die überbleibende seele, (the soul,)* post mortem corporis. est a ψύχω, refrigero, nam per animam assidue refrigerantur pulmones et cor ipsum. si quis vero, delectamenti causa, ingeniosiorem desideret etymologiam, is cum quibusdam veterum putet, compositum esse nomen ab ἡ φύσις, natura, et ἔχω, contineo, ut inde fiat ἡ φυσιοχὴ, per syncopen, extruso Iota et Omicro, φυσχὴ, deinde, coalescente φσ in ψ cum aliqua transpositione, ψυχή. τοῦ δὲ λύθη ψυχή τε μένος τε, *sein leben und kraft ward aufgelöset, (his life and strength were gone,)* E, 296. Θ, 123, 315. ψυχὴν ἄϊδι δώσειν, E, 654. Λ, 445. Π, 625. τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς, *der othem entfuhr ihm, und ihm ward finster vor den augen, (his breath forsook him, and darkness came over his eyes,)* ubi est προλύσεσθαι... E, 696. ξ, 426, ubi de sue mactato sermo est. ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰὼν, Π, 453. sic, ι, 523; αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην εὖνιν ποιήσαι. θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, vita et anima privans eos, Λ, 334. πολλοὺς τόδε τόξον κεκαδήσει (i. e. ποιήσει χάσασθαι τῆς) ψυχῆς καὶ θυμοῦ, φ, 154, 170. ψυχαὶ δὲ ἄϊδόσδε κατῆλθον, H, 330, animæ degressæ sunt in domum Orci. sic, κατῆλθε, κ, 560. λ, 65. αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν, I, 322, semper meam vitam objiciens periculis, pugnando. et 408, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ, πάλιν ἐλθεῖν, οὔτε λεϊστὴ, οὔτε ἑλετὴ, ἐπεί κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, viri autem anima, ad retro veniendum, neque armis loco prædæ recipitur, neque sponte recipitur, quando semel mutaverit septum dentium et ex ore egressa fuerit. nam λεϊστὴ esset, si vi et prædando quasi eam recipere possemus, ἡ ἀκουσίως ἑλκομένη, retracta invita; ἑλετὴ vero ἡ ἑκουσίως ἐπανερχομένη, αἱρετὴ κατὰ προαίρεσιν, *die sich freywillig wieder annehmen lasset, (which voluntarily suffers itself to be recovered.)* et 401, οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, non mihi est in pretio æquali cum vita mea omne id quod Troicæ opes et divitiæ habent. χερσὶν ὑπὸ 'Αργείων ψυχὰς ὀλέσαντες, qui vitas suas perdiderunt sub manibus eorum, N, 763. Ω, 168, quasi κτῆμα quoddam pretiosum; οἱ θανόντες. hinc Euripides: Ἕκτορος ἀπόλλυται ψυχή. ψυχὴ δὲ κατὰ οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτ' ἐπειγομένη, vita per apertum vulnus properabat evolando, Ξ, 518, nam anima est in sanguine: hinc recte dicitur evolare per vulnus; et hinc nomen ψυχὴ alibi pro sanguine ipso ponitur, occasione ex h. l. sumta. τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος αἰχμὴν ἐξέρυσε, Π, 505, cum extracta hasta sua ex corpore ejus simul extraxit vitam ei. et 856, ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων (e membris) πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσα ἀδροτῆτα καὶ ἥβην, ad quem locum annotant veteres, λυπεῖσθαι τὴν ψυχὴν ἀφιεῖσαν σῶμα ἀκμάζον, δεδοικυῖαν, μὴ μεταγγισθεῖσα περιπέσῃ ἀναξίῳ σώματι, metuentem ne transfusa in aliud receptaculum incidat in corpus indignum. sic et X, 362. et his locis de Patroclo et de Hectore, cæsis, sermo est. ἐν δὲ ἴα ψυχὴ, Φ, 569, unica tantum vita inest ei, non plures: occidi ergo potest, sicut alii. περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος, de vita Hectoris certabant cursu, X, 161, quod dedit locum proverbio, quo dicimus τινὰ περὶ ψυχῆς θέειν, ὅτι τις ἀγωνιῶν ἐπὶ ἐσχάτῳ κινδύνῳ διαπράττεταί τι. sic et ι, 423, ὥστε περὶ ψυχῆς, utpote pro vita. confer et χ, 245, περὶ ψυχῶν ἐμάχοντο. et Herodot. IX, 36, ὥστε τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς, i. e. in summo discrimine constitutus, et conandum aliquid habens. sic et fere Xenophon Mem. Socr. III, 12, 2, ubi de pugna martia sermo est. αἴ κε σὴν ψυχὴν ἀφέλωμαι, X, 257. et 325, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος, ubi vitæ perditio est celerrima. et 338, λίσσομαι ὑπὲρ (σῆς) ψυχῆς, rogo te per vitam tuam. et 467, ἀπεκάπυσε ψυχὴν, Andromache, deliquium animi passa. de anima post mortem reliqua, sunt loca multa. ἐπῆλθε δὲ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο, πάντα αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα καλὰ εἰκυῖα καὶ φωνὴν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, Ψ, 65. coll. 106, ψυχὴ αὐτοῦ μοὶ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε. et 104, ὢ ἄρα τίς καὶ ἐν 'Αΐδαο δόμοις ψυχή ἐστι καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες (præcordia corporalia) οὐκ ἔνι πάμπαν, nam voluerat hanc apparentem animam amicissimi sui complecti Achilles, 99, 100, at illa κατὰ χθονὸς ᾤχετο ψυχὴ ἠΰτε καπνὸς τετριγυῖα. et ex hoc loco sumsit ὁ 'Αντισθένης, ut affirmaret ὁμοιοσχήμονας εἶναι τοῖς σώμασι τὰς ψυχάς: sed ὁ Χρύσιππος contendit, σφαιροειδεῖς τὰς ψυχὰς μετὰ τὸν θάνατον γίγνεσθαι. ridiculi sane metaphysici! sic et 72, τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων, procul me arcent animæ, imagines eorum qui fato et labore omni defuncti sunt; quia sc. corpus adhuc insepultum jacet: ante non admittunt me ad se, inquit anima Patrocli. et 221, ψυχὴν κικλήσκων, animam advocans Patrocli, ut fruatur ista libatione. et de anima Tiresiæ, κ, 492, 565. λ, 90. et 51, 'Ελπήνορος. et 84, μητρὸς, de qua et 151—224. 'Αγαμέμνονος, λ, 386—465. et 'Αχιλλέως, 466—539. et Αἴαντος, 542—564. et ἄλλων, 566, coll. 37, ψυχαὶ νεκύων, quæ cupiunt gustare sanguinem, i. e. reverte ad vitam, quæ est in sanguine. et κ, 530. sic 'Ερμῆς ψυχὰς ἐξεκαλεῖτο e domo ubi cæsi erant proci, et illæ sequebantur τρίζουσαι, ω, 1—5. et 14, ἔνθα ναίουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων. et 15—203, ubi animæ variorum apud inferos colloquuntur ipsæ inter se, seque invicem agnoscunt, ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, consequi pro labore isto studens et suam vitam et reditum suorum, α, 5. ληϊστῆρες, ψυχὰς παρθέμενοι, *die ihr leben dransetzen und wagen, (who hazard their lives for it,)* γ, 74. ι,

255. coll. Judicum, ix, 17. c. xii, 3. cæterum apud inferos ψυχὴ plus est quam σκιὰ, λ, 206, 212, etiam plus quam ὄνειρος, 221 : hinc tenuitatem tantum ejus et incomprehensibilitatem (nam est ἀναφὴς ἡ ψυχὴ) comparat τῇ σκιᾷ ἢ ὀνείρῳ. vide porro, ξ, 134. σ, 90. χ, 444. et Ω, 754. ἡ μετεμψύχωσις, falso afficta Pythagoræ, innui putatur, σ, 78, μήτε εἴης μήτε γένοιο, utinam nec esses nec postea nascereris: sed ridicula est ista obtrusa poëtæ politissimo sententia, nam est Homerica ὑστερολογία ibi, sic invertenda, utinam nec natus esses nec adesses jam; ut γένοιο præponatur in sensu. ἐκ ψυχῆς recentioribus dicitur ex animo, libenter, ἑκὼν, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας, Theocr. Id. 8, 35.

ψῦχος, εος. τό. (Ψύχω) refrigerium, *die abkülung, (refrigeration.)* refrigeratio. ψύχεος ἱμείρων, κ, 554, desiderans aërem refrigerantem, ἀναψύξαι θέλων καὶ αὔρας ἐπιθυμῶν, διὰ τὸ ἐκ τῆς μέθης τυχὸν πνῖγος, *er war sehr erhitzet vom wein, und suchete kühlniss, (he was overheated with wine and sought the cool air.)*

ψυχρὸς, ἁ, όν. (Ψύχω) frigidus, *kühl, kalt, (cool, cold.)* pro ψυχηρός. ψυχρὸν χαλκὸν, frigidum ferrum, i. e. cuspidem hastæ, E, 75, coll. 73, 74. εἰν ὕδατι ψυχρῷ, ι, 392. κατέῤῥει ψυχρὸν ὕδωρ ἐκ πέτρης, ρ, 209. ὕδωρ ἐπεχεύατο, τ, 388. νιφὰς ἠὲ χάλαζα ψυχρὴ, O, 171. νιφάδες ψυχραὶ, T, 358. χιόνι, X, 152. αὔρη ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ, ε, 469. πάχνη, ξ, 477. metaphorice ψυχρὸν est vanum, inane, absurdum. sic Herodot. IX, 48, ἐπαρθεὶς ψυχρῇ νίκῃ, elatus vana victoria. et Sophocl. Antig. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖς καρδίην ἔχεις.

ΨΥ'ΧΩ, f. ύξω. flo, spiro, *ich blase sanft, (I blow gently :)* it. refrigero, *ich mache kühl, kühle ab ; (I cool, make cool ;)* unde dicitur, ψῦξον τὸν οἶνον, *mache den wein kühl, (cool the wine ;)* et ἀπεψύγη ἡ ἀγάπη, refrixit amor; et ἐψυγμένοι ἄρτοι in opp. ad θερμοὺς ἄρτους, *kalt gewordene brodt, warm brodt, (cold bread, warm bread ;)* et τὸ ψυχεῖον, locus ubi refrigerari possumus; et ὁ ψυκτὴρ, ῆρος, i. e. τόπος ἀλσώδης καὶ σύσκιος, ἐν ᾧ ἔστιν ἀναψύξαι, quam de loco pluralis potius ponitur, in singulari notare solet et ποτήριόν τι, quale poculi genus dicebatur etiam ὁ ψυγεὺς et τὸ ψυκτήριον et ψυκτηρίδιον, et ὁ ψυκτηρίας, ου. ψυχάζειν est, refrigerium captare. notio refrigerandi videtur prima esse, et factum verbum ex sono, qui præ nimio æstu ex ore edi solet, refrigerandi causa aut relevandi pectoris: unde motio aëris per spirationem aut ventilationem deducta est: nam aër motus solet refrigerare. hinc notat et, sicco ad aërem, *ich trokne an der luft, (I dry in the air.)* Ἀθήνη τὸ ἔγχος πάλιν ἔτραπε πνοιῇ, ἦκα μάλα ψύξασα, Υ, 440, Minerva hastam conjectam retro vertit motu ventoso, leniter valde ventulum faciens, i. e. κινήσασα ἠρέμα τὴν χεῖρα, καὶ τῷ ἐντεῦθεν ῥιπισθέντι ἀέρι τρέψασα ὀπίσω τὸ ἔγχος, καθάπερ εἰ καὶ ἄνεμος, πνεύσας ἀντίπρωρος, ἐπαναστρέψει τὴν ναῦν, *sie bewegete ihre hand, und mit dem dadurch getriebenen winde wendete sie den spiess zurück, nach art wie ein schiff vom entgegen blasenden winde zurück gehalten wird, (she moved her hand, and with the wind thus produced she repelled the spear, in the same manner as a ship is driven back by a contrary wind :)* nam τὸ φύσημα οὐκ ἄξιον Ἀθηνᾶς. Ἀχιλλῆος vero est elliptice, omisso ἀπό. physice innuitur, Hectorem jaculatum esse contra ventum, ut ergo hasta missa sit retardata, ut Achillem non contigerit; et hæc est Minerva, i. e. vis intellectus, qua vel Hector id sibi obesse non sensit, vel Achilles id sibi profuturum scivit. nam sive bene sive secus utaris intellectu, utrumque poëtice Minerva est. cæterum τὸ φύσει ψυχρὸν τοῦ ἀέρος indicatur, quando de flando aut aëre hoc verbum ponitur.

ψωμὸς, οῦ. ὁ. (Ψάω) frustum, *ein stück, ein bissen, (a bit, piece :)* cibus comminutus. ψωμοὶ ἀνδρόμεοι, frusta carnis humanæ comestæ a Cyclope, ι, 374, τὰ λεπτὰ κόμματα τῶν κρεῶν. a ψάω, comminuo. proprie magis dicitur, ψωμὸς ἄρτου, frustum panis, *ein bissen brodt, (a bit of bread.)* idem dicitur ὁ βλωμὸς, a βλάω.

Ω

Ὦ, nota vocandi, appellandi, exclamandi; et ponitur extra acrem affectum, ὦ vero in affectu duro. ὦ est recentiorum. ὦ πόποι, quod utrumque est idem, A, 254. B, 157, 272, 337. E, 714, etc. sic, φεῦ παπαὶ, ubi quoque utrumque est idem. φίλος ὦ Μενέλαε, Δ, 189, ubi forma nominativi præcedit attice. ὦ φίλοι Ἀργείων, M, 269. ὦ Κίρκη, κ, 337. ὦ ὄπ, est signum nautarum, quod clamore sibi invicem dant ad communiter connitendum in opere. apud Atticos est et ὠή, ἐπίφθεγμα ἀνακλήσεως, Eurip. Phœniss. 276, ohe, ho ho!

ὤ μοι, (Οἴ) exclamandi particula. vide οἴ. ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, A, 149, ubi est vox dolentis et indignantis : O indute impudentiam, *O der du dich mit unverschämtheit über und über bewapnet! (O thou who art barbed all over with impudence!)* et 414, ὤ μοι τέκνον ἐμὸν, O mi fili: ubi est miserantis. ὤ μοι, Τυδέος υἱὲ, τί πτώσσεις; Δ, 370, O tu, cur paves? ubi est cum dolore mirantis. sic et Θ, 152, οἷον ἔειπες; et Π, 49, Πατρόκλεις. et Σ, 18, Πηλέος υἱὲ, ἦ μάλα λυγρῆς πεύσεαι ἀγγελίης. ὤ μοι ἀπειλητῆρες, *O ir grossprecher, (O ye braggarts,)* H,

96. et alloquendo ipse se, *ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω*, quid me fiet! Λ, 404. sic et ε, 465, ubi additur, *τί νύ μοι μήκιστα γένηται*, *was wird endlich in die länge mit mir werden? (what is to become of me at last?)* *ὤ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν καταλίπω τεύχεα*, Ρ, 91. *ὤ μοι ἐγὼν, τί τ' αὖτε* — Σ, 6, et 54, *ὤ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὤ μοι δυσαριστοτόκεια*, O me miseram, O me infeliciter enixam fortissimum; inquit Thetis. *ὤ μοι ἐγὼν, εἰ μέν κε* — Χ, 99. *ὤ μοι*, ε, 408. *ὤ μοι, πῆ δή σοι φρένες οἴχονται*, Ω, 201, heu, quo tibi mens abiit. ab hoc Attico *ὦ* est *ὤζω*, quando O dico. unde est *οἰμώζω*. a communi et originali *οἴ* est *οἴζω*, eodem sensu; et *οἰζύω* et *ὀϊζύω*, gemo, lugeo, nonnunquam *ὤζειν* est et *θαυμάζειν*, quasi *ὦ λέγειν*. Vide sub *ἐγὼ*, ad medium.

ω pro *ευ*, vide sub *κολεός*.

ὧδε, (ʽΟ) adverb. sic, ita, adeo. *οὕτω*. apud poëtam nostrum nusquam *τὸ, ὧδε, τοπικῶς* intelligendum: recentiorum enim iste est significatus, ut notet, hic, huc. est ab *ὅδε*, in ablativo *ᾧδε*, sc. *τῷ τρόπῳ*, pro, *τῷδε*: et adverbialiter positus is ablativus, amittit suum Iota subscriptum. *ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε*, minitabor enim tibi ita, Α, 181. sic et, *ἠπείλησε*, Θ, 415. *ὧδε γὰρ ἐξερέω*, sic enim edicam et indicabo, Α, 212. Θ, 401. Ψ, 410, 672. et frequens est hic versus apud poëtam. *εἰ δή σφω ἐριδαίνετον ὧδε*, si vos ita litigatis ambo, Α. 574. *ὥσπερ ὧδε*, sicut sic, Β, 258. et 271, *ὧδε δέ τις εἴπεσκεν*, ita aliquis dicebat: qui versus quoque est frequentissimus, e. c. Γ, 297. Δ, 81. Η, 178, 201. Ρ, 414, 420. Χ, 372, etc. *ἀθρόοι ὧδε*, sic conferti, Β, 439, sic congregati, ut nunc sumus. et 802, *ὧδέ γε ῥέξαι*, ad sic faciendum sane. *οὐ τότε γε ὧδε*, non tunc sane sic, Γ, 224, *damals nicht so sehr, (not then so much.)* et 300, *ὧδε ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος*. et 442, *οὐ πώποτε ὧδε*, nunquam adeo, coll. 446. sic et Ξ, 315. *τὶς ὧδε ἐρέει*, aliquis ita dicet, Δ, 176. et 308, *ὧδε καὶ οἱ πρότεροι*, sic et antiqui ante nos. et 372, *ὧδε πτωκάζειν*, sic pavere. *ἀΐδηλος*, sic malus, Ε, 897. *ἐδείδιμεν*, ita timuimus, Ζ, 99. et 338, *λώϊον*, ita melius. et 349, *θεοὶ τεκμήραντο*, dii sic constituerunt. et 478, *βίην ἀγαθὸν*, sic viribus et potentia admirabilem, coll. 477, *ὡς καὶ ἐγώ*. *ὧδε ἔστω*, ita sit, Η, 34. Θ, 423, ubi ea formula est *βεβαίωσις ἐπιτάγματος*, confirmatio imperii. *μυθέομαι*, sic aio, Η, 76. et 300, *ὄφρα τις εἴπῃ*, ut aliquis sic dicat, (sic et Μ, 317.) et 553, *ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε*, nisi fecerimus ita, i. e. *οὕτω*. *ὧδέ που ἡμῖν Ζεὺς ἵει κακότητα*, Κ, 70, sic scilicet nobis Jupiter mittit infortunium. et 91, *πλάζομαι ὧδε*, erro sic, *οὕτως καὶ νῦν*. et 537, *αἲ γὰρ αὐτοὶ ὧδε ἐλάσαιντο ἵππους*, utinam illi sic abegissent equos, sc. sic ut sonitus ille equester accidit jam auribus meis. *τί ὧδε ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν*, cur sic miseratur Græcos, Λ, 655, *warum beklaget er sie so, (why doth he pity them so much?)* et 764, *σοὶ ἐπέτελλεν*, tibi præcepit sic. sic et 784. *ὧδέ κε ὑποκρίναιτο*, sic interpretatus fuerit, Μ, 228, *würde es so deuten, (would interpret it so.)* et 346, *ἔβρισαν*, sic incumbunt graviter. et 409, *τί μεθίετε*, cur ita remittitis. *σφῶϊν δ' ὧδε θεός τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε*, vobis autem deorum aliquis sic in mentem det, Ν, 55. et 458, *ὧδε δέ οἱ φρονέοντι*, sic ei cogitanti. sic et Ξ, 23. et hæc quoque formula frequens apud poëtam. *ἀλλά ποτε ὧδε κατακτανέεσθε*, sed aliquando occidemini sic, Ξ, 481. *μενοινῶν*, sic incitatus, Ο, 293. et 513, *ὧδε αὔτως*, sic frustra. *ὧδε κακὸς χόλος*, adeo mala ira, *ἔμπεσε θυμῷ*, nam adverbium pertinet ad verbum, Π, 206. *νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις*, Ρ, 75. *ὧδε γὰρ ἔσται*, Σ, 266, nam sic erit, *so muss es seyn, (it must be so:)* non dubitative, sed affirmative dictum, ut decet bonum consiliarium. et 272, *αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο*, precor, ut id mihi sic ab aure remotum semper maneat, sicut adhuc: *καθὰ μέχρι νῦν οὔτε γέγονε οὔτε ἤκουσταί μοι τὸ ῥηθὲν κακὸν, οὕτω μηδὲ εἰς τὸ ἑξῆς ἀκουσθείη*. cf. *ἀπό*. et 392, *Ἥφαιστε, πρόμολε ὧδε*, inquit uxor ad Vulcanum, procede sic uti jam es, *so wie du gehest und stehest, (just as thou art,)* etsi *γέμων ἀσβόλης, ἱδρῶν, ἠμίγυμνος*: ut mediatus sensus sit, *πρόμολε τάχιστα, οὕτως ὡς ἔχεις ἄρτι*. *μάχης ἐξαπονέεσθαι*, sic diremtos e pugna excessuros, Υ, 212. *ὧδε στυφελίζειν*, adeo duriter tractare, Φ, 380. et 430, *ὧδέ τε, ὡς*, sicque, sicut. et 589, *ἔκπαγλος*, adeo terribilis. *οὔ με ἔτι δεύτερον ὧδε ἵξεται ἄχος κραδίην*, non mihi jam iterum ita penetrabit dolor in cor, Ψ, 46. *πῆ ὧδε ἵππους ἰθύνεις*, quo sic dirigis equos, Ω, 362. et 398, *γέρων δὲ, ὥσπερ σὺ, ὧδε*, sic senex, uti tu. et 464, *ἀγαπάζειν*, sic amanter tractare. et 661, *ὧδέ κε ῥέζων*, sic faciens. et 780, *ἐπέτελλε*, ita confirmavit mihi, cum dimitteret me, *οὕτως ἐπέτελλέ μοι*, *hat es so mit mir bestellet, (he settled it thus with me.)* *νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον πλέων*, α, 182, ubi videri possit, verti posse: nunc autem huc in nave veni; et interpres Latinus aliquis sic etiam reddidit. Sed falso; nam is significatus *τοπικὸς* repugnat non solum usui Homerico, sed et omnis paullo vetustioris antiquitatis: ergo obtrudendus poëtæ nusquam est. pertinet potius ad sequens *πλέων*, navigans sic, *οὕτως*. et 236, *οὔ κε ὧδε ἀκαχοίμην*, non sane adeo lugerem. *τίς ὧδε ἤγειρε*; quis sic congregavit populum? β, 28. et 111, *σοὶ μνηστῆρες ὧδε ὑποκρίνονται*, tibi sic respondent. et 185, *ὧδε ἀνιείης αὐτὸν*, ita incitares eum. *ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι*, adeo apta loqui, γ, 125. et 221, *ἀναφανδὰ*, adeo propalam. et 376, *πομπῆες ἕπονταί σοι*, adeo sequuntur te comites dii. *οὔπω τινὰ ὧδε ἐοικότα*, nunquam aliquem adeo similem, δ, 141. (sic et σ 380.) et 159, *τοτρῶτον*, adeo modo. *τί σοι ὧδε ὀδύσατο*, quid tibi ita succenset, ε, 339. et 342, *ἀλλὰ μάλα ὧδε ἔρξαι*, at omnino ita fac. et 360, *ἔρξω*, ita faciam. *σὲ ὧδε μεθήμονα*, te adeo negligentem, ζ, 25. et 39, *σοὶ αὐτῇ ὧδε πολὺ κάλλιον*, tibi ipsi sic multo decentius (sic et ρ, 583.) et 258, *ἔρδειν*, ita facere. et 275, *εἴπῃ*, ita dicere possit. et 289, *σὺ δὲ ὧδε ξυνίει ἔπος ἐμεῦ*, tu ita percipe præceptum meum. *τί*

τόσον ὧδε ἐβόησας, cur tantum ita clamasti, ι, 403. et 447, τί ὧδε ὕστατος, cur sic ultimus. σοὶ ὧδε ἐπιτέλλομαι, tibi sic mando, μ, 217. ὧδε μάλα ἀφνειὸς, adeo valde dives, ξ, 116. et 139, ἤπιον ὧδε ἄνακτα, mitem adeo herum. ὧδε μούνωσε, ita ad unitatem redegit et destinavit, ut unus tantum semper sit, π, 117. σοίγ' ὧδε ἐπιτέλλω, sic mando, ρ, 9. et 544, τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσον, ubi quoque videri possit positum τοπικῶς, voca eum huc: sed pertinet ad ἐναντίον, sic coram, voca eum sic, ut adsternutavit filius voto meo; volo ergo coram sic colloqui cum eo. et 587, ὧδε ἀτάσθαλα, adeo vesana. ὧδε πάθοι, ita patiatur, σ, 223. τί μοι ὧδε ἐπέχεις, quid mihi sit adversaris, τ, 71, *wie bist du so wider mich gerichtet, (why art thou so inimical to me.)* et 312, μοὶ ὧδε ὀΐεται, ὥσπερ ἔσται, mihi sic videtur, sicut et erit. et 350. οὔπω τις πεπνυμένος ὧδε, ita prudens. et 369, πάμπαν, sic omnino. ὧδε μάλα ἐξαπίνης, sic prorsus improviso, φ, 196. γὰρ ὀΐω, sic enim arbitror, χ, 215. ὧδε τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ita pertinaciter vel æquo animo procul absisteret a viro suo, Ψ, 100, 168. et 214, ἠγάπησα, sic amanter complexa sum te. μοὶ ὀνόμηνας, mihi sic nominasti certo numero, ω, 340. et 460, καὶ νῦν ὧδε γένοιτο, et nunc ita fiat.

ὠδὶν, ῖνος. ἡ. (Δύω) dolor acutus et vehemens, in specie parturientis, *geburtsschmerzen, (the pains of childbirth.)* it. partus vel fœtus ipse, per dolores editus vel edendus. facta vox per ἔκτασιν primæ vocalis, et mutationem mediæ, ex ὀδύνη. Εἰλείθυιαι πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, habentes in potestate et sub imperio, Λ, 271, collato 269.

ὠδίνω, f. ινῶ. (Δύω) proprie notat, ἐπὶ τόκῳ ἀλγεῖν, partus dolores sentire. deinde est: pario, *ich gebäre, (I bear a child.)* it. λυπέομαι graviter et in genere. ὠδίνουσαν γυναῖκα ἔχει βέλος ὀξὺ, parientem mulierem, Λ, 269, coll. 271. Κύκλωψ ὠδίνων ὀδύναις, ι, 415, ubi notat σφοδρὰν ὀδύνην.

ὠδύροντο, vide sub ὀδύρομαι, ad medium.

ὠδυσάμην, vide sub ὀδύσσομαι.

ὤδωδα, ὠδώδειν, vide sub ὌΖΩ.

-ώεις et -όεις terminationes, vide sub ὠτώεις.

ὤθω et ὠθέω. f. ὤσω et ὠθήσω. (Ὄθω) protrudo, promoveo cum nisu, proprie ex inferiori in superiorem locum cum difficultate. deinde in genere, propello, impello, *ich stosse, schiebe, (I thrust, push.)* idem verbum dicitur ὠθίζω, et ὠστίζω, per usum Atticum. Aristoph. Acharn. 24, 42, et passim. Νότος μέγα κῦμα ὠθεῖ ἐς Φαιστὸν, γ, 295, quod proprie dictum de Noto vento: nam meridionalia velut depressiora, septentrionalia velut altiora, imaginamur nobis, ob elevationem poli nostri arctici. ergo ventus meridionalis protrudit fluctus versus septentriones: contra de Borea proprie dicitur, quod κυλίνδει fluctus, quia id verbum proprie de motu ad inferiora, *berg ab, (down hill,)* dicitur. ὤθει (imperfectum ab ὠθέω) δὲ ῥόος αὐτὸν, ἐμπίπτων σάκει, Φ, 241, fluvius, impingens scuto, trudebat eum et percellere volebat. Σίσυφος, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, λᾶαν ἄνω ὤθεσκε, (forma imperfecti Ionica, pro ὤθει) πρὸς λόφον, connitens manibus et pedibus, saxum protrudebat sursum ad verticem clivi, λ, 595, ubi maxime proprie positum verbum, de re, quæ ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω βιάζεται: et contrarium ejus est 597, αὖτις (retro) πέδονδε (versus planitiem) κυλίνδετο λᾶας, devolvebatur saxum. præterea laudatur hæc compositio, λᾶαν ἄνω ὤθεσκε, quia τῇ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίᾳ (concursu vocalium) exprimitur difficultas trudendi saxum grande in superiora; δι' ὧν φωνηέντων, ὀγκούντων τὸ στόμα, οὐκ ἐᾶται τρέχειν ὁ λόγος. contra versus 597 imitatur cursum celerem: nam ille versus est ἀχάσμητος, i. e. nullo vocalium concursu laborat. ἐγὼ λαβὼν κοντὸν, ὦσα παρὲξ, ego capiens contum, detrusi a littore navem versus altum mare, ι, 488. ἔγχος ἰθὺς ἐμοῦ ὦσας, hastam recta contra me protrusisti, Φ, 398, *stiessest den spies gerade gegen mich zu, (hast thrust the spear right against me.)* ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε ξίφος, retro in vaginam trusit gladium, Α, 220. ὦσε δὲ (αὐτὸν) ἀφ' ἵππων, detrusit eum de curru suo, *sties ihn vom wagen herunter, (knocked him down from his car,)* vulnere alto impacto, Ε, 19. et 694, ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε, ex femore hastam extraxit, ἐξήγαγε: ubi deflectit verbum a sua propria significatione, et notat simpliciter motum cum aliqua difficultate. et 835, Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε, χειρὶ πάλιν ἐρύσασα ἡ 'Αθήνη, eum de curru in terram descendere coëgit, manu retro trahens eum; ubi de amica detractione ex curru ponitur, κατήγαγεν αὐτὸν τοῦ ἅρματος, *zog ihn vom wagen herunter, (drew him down from the chariot,)* ut ipsa in locum ejus posset adscendere. et 854, ὦσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο, τὸ ἔγχος, hastam hostilem trudendo avertit a curru, ut supra volaret. Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε, Λ, 143, ubi id fiebat hostiliter, vulnere inflicto. sic et 320. ὦσε δέ μιν (τὸν Ἕκτορα ὁ Αἴας) σθένεϊ μεγάλῳ, urgebat et protrudebat eum magno robore, Ν, 193, *er sezte ihm mit grosser gewalt zu, (he pushed him with great force.)* τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθε χειρὶ μάλα μεγάλῃ, Ο, 694, Jupiter a tergo protrusit eum in anteriora manu sua magna; propellebat eum in hostes. et 668, τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν 'Αθήνη, detrusit ab oculis eorum nubem caliginis. τὸν δ' ὕπτιον ὦσε ἀπὸ δουρὸς, eum supinum detrusit ab hasta, Π, 863, i. e. extraxit hastam ex corpore supini, pede corpori ejus imposito. ὦσε δὲ νεκροὺς πολλοὺς, multa illa cadavera protrudebat fluvius cum impetu fluens, Φ, 235, coll. 237, ἔκβαλλε θύραζε, ejecit eos foras, sc. in mare. ἀπὸ οἷο τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας, χ, 20, a se protrusit et perculit mensam pede percellens eam. αὐτὰρ ὅγε ἂψ ὤσασκε (ionice pro ὦσε) τιταινόμενος, de Sisypho, λ, 598, ubi rursus valde proprie, κάτωθεν ἄνω: κυλίνδεται δὲ ἀνάπαλιν, retro

in inferiora volvitur, 597. οἵ ἑ, μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον, ὦσαν ἀπὸ σφείων, qui eum, magnum quantumvis et validum, protrudebant a se, Δ, 534, ubi in pugna connotatur difficultas pellendi et tarditas cedendi. sic et E, 626. N, 148. οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὦσαν 'Αχαιοὺς, illi recta versus fossam profundam urgebant et protrudebant Græcos, Θ, 336. ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες 'Αχαιοὺς, moverunt loco et propulerunt, Π, 569. P, 274. οὐκ ἐδύναντο ὦσαι ἀπὸ σφείων Ἕκτορα, N, 688. ῥεῖα δέ κε ὤσαιμεν αὐτοὺς πρὸς ἄστυ, facile sane repulerimus eos ad urbem, Π, 45. sic, ὄφρα αὐτοὺς ὤσαιτο πρὸς ἄστυ, Π, 655. ῥεῖα δ' ὤσαισθε αὐτοὺς, Λ, 802, quibus duobus locis media forma est attice pro activa. cæterum proprie: nam Troja in colle sita erat. ὄφρα τάχιστα ὤσαιτο 'Αχαιοὺς, E, 691, repelleret, et ad cedendum commoveret, retruderet. ἀπὸ οὗ ὤσατο αὐτὸν χειρὶ, Z, 62. πρὸς Ἴλιον ὠσάμεθα αὐτοὺς, Θ, 295. ἐχώρησαν Τρῶες, ὤσαντο δ' 'Αχαιοὶ, cedebant Troës, urgebant eos Græci, Π, 592. ταχέως ἂψ (retro) ὤσασθαι, M, 420. οὔτε ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι, O, 418. est ergo et in genere, βιαίως ἀποκινεῖν, *repousser*. hinc est ὠθίζομαι, contendo verbis, apud Herodot. III. 76. et VIII, 78. τῶν στρατηγῶν ἐγίνετο ὠθισμὸς λόγων πολλὸς, magna contentio verborum inter se. Vide sub Βορέας in R.

ὠϊόμην, ὠΐσθην, vide sub ΟΙ'Ω, prope medium.

ὦκα, (Χάω) celeriter, velociter. est proprie neutrum plurale, per syncopen, pro ὠκέα, quod adverbiascit. ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασα, cum celeriter vocasses centimanum, ut veniret auxilio, Α, 402. et 447, ὦκα ἔστησαν ἑκατόμβην περὶ βωμὸν, statim statuerunt. nam heroes omnia, quæ facere volunt, celeriter et sine mora facere inducuntur a poëta. confer jam, B, 26, 52, 244, 785. Γ, 14, nam alacritatem et studium intentum animi connotat hoc adverbium. E, 88. ὦκα ῥέων χείμαῤῥος, *ein schnell fortströmender regen bach, (an impetuous torrent,)* qui secum rapit quæ obstant. H, 337, 410, 417. I, 416. K, 350. Λ, 354. N, 671. Ξ, 418, ὦκα χαμαὶ πέσεν Ἕκτωρ, et hujus celeris lapsus causa posita erat parabola. O, 156, 444. Π, 38, 531, 606, 672, 682. P, 190, 614, 678. Σ, 527. T, 196. Φ, 261. Ψ, 364, 375, 389, 758. Ω, 37, 133. β, 8, 295. γ, 157. δ, 586. ζ, 304, *hurtig, (quickly.)* 317. κ, 178, 206, 428. μ, 17, 71, 108, 222. ξ, 38, 352. ο, 182, 471, 554. ρ, 149, 255, 329. σ, 39. υ, 27. φ, 50. χ, 99, 146. ω, 412, 429.

ὠκεανὸς, οῦ, ὁ. (Νέω) oceanus, mare, aqua. est ab ὠκέως νάειν, celeriter moveri, compositum nomen; celeriter fluere: nam quid mobilius aqua? cæterum in genere notat aquam quamcunque; deinde in specie, mare omne; denique, mare ambiens extra terram. quid vero notet præterea poëtice, mox videbimus. κλαγγῇ πέτονται ἐπὶ ῥοάων (pro, ἐπὶ ῥοὰς) ὠκεανοῖο, ad fluenta maris, vel et, super mare, Γ, 5. nam et Mediterraneum mare, et partes ejus, antiquissimis dicebantur hoc nomine. ἀστὴρ ὀπωρινὸς (Sirius, fixarum maximus) λελουμένος ὠκεανοῖο, E, 6, ubi poëtice loquitur Homerus, quasi stella ex oceano surgat bene lota et pura et candida. cæterum, quia vulgo fingitur ὠκεανὸς περιρρέων κύκλῳ τὴν γῆν, cum re vera sit ἡ ἔξω θάλασσα: hinc sapiens poëta sub nomine ὠκεανοῦ intelligit circulum illum intellectualem, qui orbem terræ in duo hemisphæria dividit, τὸν κύκλον, διχάζοντα ἐννοηματικῶς τὴν οὐρανίαν σφαῖραν, κατὰ ἰσότητα τοῦ τῆς γῆς ἐπιπέδου, καὶ τέμνοντα διχῇ, κατ' ἐπίνοιαν, αὐτὴν εἴς τε τὸ ὑπὲρ γῆν, καὶ εἰς τὸ ὑπὸ γῆν, ἡμισφαίριον, καὶ διὰ τοῦτο ὁρίζοντα λεγόμενον. ex hoc circulo, ex horizonte, terram quasi cingente, oriuntur sidera, in eumque occidunt: et quia is circulus poëtice ὁ ὠκεανὸς dicitur, circumfluens ex mente quorundam veterum terram; hinc in mare sidera occidere, ex eoque oriri, finguntur sensualiter. sic, ἠέλιος ἐξ ἀκαλαῤῥείτου βαθυῤῥόου ὠκεανοῦ οὐρανὸν εἰσανιὼν, H, 422, ex leniter fluente profundo oceano cœlum ingrediens. et, ἐνέπεσεν ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, Θ, 485, i. e. subiit horizontem occidentalem. sic et sacræ litteræ loqui amant de rebus physicis ad captum et opinionem vulgi, sic tamen, ut veritas a peritioribus sub iis verbis latens facile deprehendatur. ὠκεανὸς ergo talibus locis est apud poëtam, ὁ ὁρίζων, i. e. ὁ κύκλος διανοητὸς, ὁ τὸ τοῦ κόσμου φανερόν τε καὶ ἀφανὲς, ἤγουν τὸ ὑπὲρ γῆς ἡμισφαίριον καὶ τὸ ὑπὸ γῆν, ὁρίζων, terminans, definiens: *der gränzer, (the boundary.)* præterea meminerimus definitionis illius egregiæ, poësin esse orationem sensualem. εἶμι ὀψομένη πείρατα γαίης, ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθὺν, Ξ, 201, 301, ubi loquitur Juno. dicitur fines terræ, quia oceanus a maritimis populis concipitur quasi finis terram ambiens. præterea ex aqua putantur omnia orta; i. e. humidum est causa τῆς φυσικῆς γενέσεως: quid enim est σπέρμα animalium nisi πνεῦμα ὑγρῷ συγκραθὲν, halitus vivificus humido immixtus? denique ex oceano oriri videntur sidera. Juno autem, ut aër inferior, cum aqua est valde cognatus, et ex aquis varias quasi nutritiones accipiens. et 246, ποταμοῖο ῥέεθρα ὠκεανοῖο, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται, ubi duo substantiva posita per appositionem; innuens simul etymologiam ὠκεανοῦ. nimirum aqua fluens (ποταμὸς) est viva quasi et non facile corrumpenda: oceanus autem est quasi vivus et corruptioni non obnoxius: ergo vocatur ποταμός. et 311, πρὸς δῶμα βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο. παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο, Π, 151, nam oceanus est in perpetuo fluxu et refluxu; habet et in se sua fluenta, motum perpetuum servantia. ἠέλιον πέμψεν ἐπὶ ὠκεανοῖο ῥοὰς, i. e. fecit ut sol occideret, Σ, 240. et 399. Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψοῤῥόου ὠκεανοῖο, reflui oceani. et 402, περὶ δὲ ῥόος ὠκεανοῖο ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος, circumfluebat locum illum. et 489, οἴη δὲ (ἡ ἄρκτος) ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο, nam pertinet ursa borealis ad stellas nobis semper apparentes: alia

sidera lavant se in oceano, i. e. subeunt horizontem. (sic et ε, 275.) et 606, ποταμοῖο μέγα σθένος ὠκεανοῖο, ubi iterum est appositio. ἠὼς ἀπὸ ὠκεανοῖο ῥοάων ὤρνυτο, Τ, 1. οὔτε τὶς ποταμῶν ἀπῆν, νόσφι ὠκεανοῦ, nec ullus fluvius aberat, præter oceanum, a concilio Jovis, Υ, 7, nam est astronomice ὁ ὁρίζων καὶ ἀποτέμνων τὸ ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον, hinc non potest cum aliis superioribus ἄνω esse. simul est πρόγονος θεῶν, i. e. τοῦ παντὸς, hinc non decet eum interesse τῷ τῶν ἀπογόνων πολέμῳ. qui ubique introspexerit rationes fingendi Homericas, is cum maxima voluptate leget hunc poëtam, pervidebitque, eum nusquam sine summa ratione finxisse aut narrasse. apud recentiores ut plurimum obtinet sola fingendi libido sine ratione sufficiente. οὐδὲ βαθυῤῥείτου μέγα σθένος ὠκεανοῖο, ἐξ οὗ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρέατα νάουσι, fluunt, Φ, 195, ex quo loco apparet, aquam in genere signari hoc nomine: nam omnes fontes sunt aquei. et 198 additur, quod hic talis tamen timeat fulmina Jovis, τὰ διόβολα (a Jove jacta) πάθη, διὰ τὸ δρᾷν τι ἐκεῖνα καὶ εἰς αὐτόν. εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ' ὠκεανοῖο ῥέεθρα, Ψ, 205, inquit Iris, cum invitaretur ad sedendum: vado enim retro ad oceani fluenta, i. e. evanesco in aquas. αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίησιν; ἀναψύχειν ἀνθρώπους, δ, 568. μητρός τ' ἐκ Πέρσης, ἣν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα, κ, 139, ubi conf. Πέρση, in R. et 508, ὁπότε ἂν (ἐν) νηῒ διὰ ὠκεανοῖο περήσῃς. et 511, ἐπὶ ὠκεανῷ βαθυδίνῃ: ibi ὁ ὠκεανὸς est ἡ ἔξω θάλασσα, ultra quam fingitur ὁ ᾅδης, extra solem qui in oceano occidit. re vera ultra horizontem occidentalem, incipit inferius hemisphærium: et ibi finguntur mortui habitare, quibus occidit brevis lux vitæ. ergo his locis, sicut et λ, 13, 21, (ubi παρὰ est, a, ab,) geographica aliqua veritas quærenda non est: nam narrare poëta vult de mortuis, ideo occasionem hujus narrationis finxit. et quia Ulysses uno die eo pervenisse dicitur navigando: ergo et Circes insula est extra orbem nostrum, procul a Gadibus, i. e. tota est ficta. sic et, λ, 157, ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, sc. inter est inter orbem vestrum habitatum et inter loca ᾅδου. et 638, τὴν δὲ (νῆα) κατὰ (per) ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο, i. e. rediit ab oceano illo qui est ad ᾅδου, in eum qui propior est Gadibus, et in quo est insula Circes. et poëta eam insulam ἐκτοπίζει, ne quis eam in Mediterraneo mari frustra quærat. loquitur tamen ubique poëtice, i. e. obvolvens vera fictis suaviter. sic et μ, 1. ἠέλιος ἐξ ὠκεανοῦ, τ, 434. ἐν προχοαῖς ἀψοῤῥόου (reflui) ὠκεανοῖο, υ, 65, nam novit poëta fluxum et refluxum oceani exterioris. ἠῶ ῥύσατο ἐπὶ ὠκεανῷ, ψ, 244, auroram servabat et detinebat in oceano, ne cito oriretur. et 347, ἀπὸ ὠκεανοῦ ἠριγένειαν ὦρσεν, ex oceano auroram oriri fecit, *liess sie aus dem morgenlandischen meere oder horizonte hervorbrechen, (caused it to break forth from the eastern sea or horizon.)* παρ' δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς, ω, 11, sc. illius oceani in quem sol occidit: et ultra quem est locus mortuorum. cæterum conf. ἥβη.

ὠκύαλος, ὁ ἡ. (Ἅλλω) est epitheton navis. celeriter per mare currens. ab ὠκύς. Ο, 705. μ, 182. ο, 472.

ὠκύμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) brevis fati et ævi, ὁ θνήσκων ὠκὺ, ὁ βραχύβιος, cujus fata celeriter finiunt, cujus mors est celeris. deinde ponitur et active, celeriter interficiens, celere fatum inferens, ὁ ὠκὺ θανατῶν. νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς πέρι πάντων ἔπλεο, Α, 417, inquit mater ad Achillem lugentem. ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷα ἀγορεύεις, Σ, 95, inquit eadem ad eundem; et conf. οἷα. hunc versum aliquis veterum παρῳδήσας dixit νέῳ τινὶ δαπανηρῷ, ad adolescentem prodigum et luxuriosum: ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷα ἀγοράζεις. et 458, υἷϊ ἐμῷ ὠκυμόρῳ. πάντες κε ὠκύμοροί τε γένοιντο, πικρόγαμοί τε, omnes fierent brevis fati et amararum nuptiarum, α, 266. δ, 346. ρ, 137, et sermo est de procis, si rediturus esset Ulysses: sicut deinde et accidit. sed in sensu activo οἱ ἰοὶ dicuntur ὠκύμοροι, fatum accelerantes sagittæ, Ο, 441. sic, ἰῶν ὠκυμόρων, χ, 75. ὠκυμορώτατος, brevissimi ævi, Α, 505, ubi Thetis præ tristitia exaggerat rem.

ὠκυπέτης, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) celeriter volans. est epitheton equorum, qui quasi ἵπτανται ποσίν. ἵππω ὠκυπέτα, Ν, 24, coll. 29, et sermo est de duobus equis Neptuni, et de Jovis, Θ, 42.

ὠκυπόρος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) celeriter transiens. est epitheton navis: ab ὠκὺς, velox, acer. νηυσὶ ὠκυπόροισι, Α, 421, 488. Β, 351. νηῶν ὠκυπόρων, δ, 708. νῆες ὠκυπόροι, ε, 176, et ibi in, οὐ περόωσι, (pro περάουσι, contr. περῶσι) innuitur etymologia.

ὠκύπους, οδος. ὁ ἡ. (Πόω) celer et velox pedibus. equorum epitheton. ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν, Β, 383. παρέτρεσαν δέ οἱ ἵπποι ὠκύποδες, Ε, 296. ὑπερώησαν, retrocesserunt, Θ, 123. et 129, αὐτὸν ἐπέβησε ὠκυπόδων, eum adscendere fecit in currum. οὐδέ οἱ ἵπποι τόλμων ὠκύποδες, Μ, 51, neque ejus equi, alias satis veloces, audebant transilire fossam. ἵπποισιν ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον, post equos currebant, Ψ, 504. ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, conscensores curruum bellicorum, σ, 262.

ὠκύπτερος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) celeriter volans alis. est epitheton ἴρηκος, accipitris, Ν, 62.

ὠκύροος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) celeriter fluens. ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ, ad fluvium, apud, Ε, 598. Η, 133. nam poëta, extra necessitatem metri, non duplicat τὸ ρ, quod Attici deinde et in prosa intruserunt.

ὠκὺς, εῖα, ύ. (Χάω) celer, pernix, velox, *schnell, leicht fortkommend, (swift, nimble.)* est ab ὁ ὀχεὺς, retinaculum, et α privat. ut notetur, qui non retinaculo tenetur, quem non moratur aliquid, *den nichts im laufe zurücke halt, der sich nicht aufhalt, (whom nothing*

obstructs in running, who stops for nothing,) non impeditus aliqua re. possis et ab ὁ ὄκνος (quem vide loco suo) cum α privat. compositum dicere; non piger, non pigritia et mole aliqua impeditus. et proprie ponitur de pedibus; deinde de quavis re libere volante aut alacriter agente. ὠκὺς πόδας, pernix pedibus, Α, 58, 84, 148, 364, quæ erat laus heroica. sic, ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, Φ, 211. Χ, 188. ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, celeris vita ex membris avolabat, Ψ, 880, de columba. ὠκὺς ὀϊστὸς, velox sagitta, Ε, 395. Λ, 478. ὠκὺ βέλος, Ε, 112, 106, 278. Λ, 397. Ξ, 407. φ, 138, 148, 165, coll. 416. κιχάνει δὴ βραδὺς ὠκὺν, adsequitur sane tardus velocem, θ, 329. et 330, 331, ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος, ἐὼν βραδὺς, εἷλεν Ἄρηα, ὠκύτατόν περ ἐόντα θεῶν. Ὀρσίλοχον πόδας ὠκὺν, ν, 260. ἄγγελος ὠκὺς, π, 468. ὠκέϊ ἴρηκι, Ο, 238. Π, 583, accipitri celeri. ὠκέες ἵπποι, Γ, 263. Θ, 88. Ψ, 373. ὠκέας ἵππους, Π, 148. ἵππων ὠκειάων pro ὠκειῶν, Δ, 500. Η, 15, 241. ὠκείαις ἐλάφοις, ζ, 104. νηυσὶ, η, 36, coll. 34. ὠκειάων νηῶν, Θ, 197. ι, 101. ὠκέα (ionice pro ὠκεῖα) Ἶρις, Β, 786, 790, 795. et hæc forma fœminini est antiquissima, a genitivo ὠκέος orta: nam Iota intersertum est recentiorum. sic et Γ, 129. Θ, 425. Λ, 195, 199. Ο, 168. Ψ, 198. Ω, 188. Λαμπετίη, μ, 374. ὤκιστος πετεηνῶν, accipiter, Ο, 238. Φ, 253. ὄλεθρος, Χ, 325. et neutrum plurale hujus superlativi adverbiascit, βὴ δ' ὤκιστα γίνοιτο, χ, 77, 133, fama celerrime vulgaretur.

ὠλένη, ης. ἡ. (Ἔω) brachium, *der arm, (the arm;)* pars a manu ad cubitum, *der vorder arm, (the lower part of the arm.)* superiorem partem a cubito ad humeros, vocant Latini lacertum; apud Græcos ἡ ὠλένη simul notat hunc lacertum. est enim ab ὅλος, plenus, nam musculi brachiorum et lacertorum in corporibus formosis sunt valde pleni et densi et torosi. ab ὅλος deinde est verbum Ionicum ὀλέω, (nimirum spiritu est Ionicum) quod et ὁλόω, perficio, plenum facio, πράττω, et hinc est, producta prima vocali, ἡ ὠλένη.

ὠλεσίκαρπος, ὁ ἡ, vide ὀλεσίκαρπος.

ὦλξ, ἡ, vide sub αὖλαξ.

ὠμηστής, οῦ. ὁ. (Ἔδω) qui cruda vorat. ex ὠμὰ ἐσθίων, ionice θ mutato in τ. οἰωνοὶ ὠμησταὶ, aves carnivoræ, Λ, 454. *die raubvögel, (birds of prey.)* κύνες, Χ, 67. ὠμησταῖς ἰχθύσι, Ω, 82. et 207, ἀνὴρ, quasi leo aliquis.

ὡμίλευν pro ὡμίλουν, vide sub ὁμιλέω.

ὠμογέρων, οντος. ὁ. (Γέω) cujus senectus adhuc est viridis et succulenta. est ἡλικία πρεσβυτική, quam sequitur γέρων, deinde ὁ πέμπελος, tandem τὸ σῦφαρ. est ab ὠμὸς, crudus, quem senectus quasi nondum coxit et excoxit, ὁ μήπω πέπων, *der vom alter noch nicht ganz welk und mürbe, sondern noch ziemlich frisch und hart ist, (who is not yet infirm with age, but still tolerably fresh and vigorous.)* Ψ, 791. sed ὁ προπόλιος est, ὁ θᾶττον καὶ πρὸ τοῦ δέοντος πολιὰς ἰσχηκὼς, *der vor der zeit grau haar hat, (one who is prematurely gray.)* Vide sub ὠμὸς, et παῖς aliquanto a fine.

ὠμοθετέω, f. ήσω. (Θέω) est vox plerumque sacra, et notat τὸ, τοῖς μηροῖς ὠμὰ, πάντοθεν ἀκρωτηριάζοντας, κρεάτων ἐπιτιθέναι τμήματα. est ergo ab ὠμὸς, crudus, et θέω, pono, compositum verbum. nimirum in ara ponebatur adeps, super eum ὁ μηρὸς, *die hinterkeule, (the hinder leg,)* super hunc rursus adeps; et deinde undique ex tota victima abscindebantur particulæ carnium, quæ huic adipi cruda imponebantur: et deinde incendebantur ista; hæ particulæ erant quasi ἀπαρχή τις omnium membrorum, ut quasi tota victima comburi diis videretur. conf. μηρός. μηροὺς ἐξέταμον, κατά δὲ κνίσσῃ ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες. ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν, Α, 461. Β, 424. γ, 458. μ, 361. ξ, 427, ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης, πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημὸν, ubi ὠμοθετεῖτο pertinet ἐς δημὸν, coll. 420—431. vides ergo, hoc ὠμοθετεῖν fuisse ἀπαρχὴν τῶν τοῦ ἱερείου μελῶν: et istæ undique desectæ partes imponebantur ἐς δημὸν ὠμὰ, ut comburerentur. adeps autem, ad flammam augendam et nidorem suavem faciendum, large additus.

ὠμόργνυντο, vide sub ὀμόργνυμι.

ὦμος, ου. ὁ. (Ἔω) humerus, *die schulter, (the shoulder.)* pars a collo usque ad brachium superius. vox est ab ἴω, contr. ὦ, i. e. ὑπάρχω, sum, duro: nam ibi est præcipua vis corporis. ξίφει κληῖδα παρὰ ὦμον πλῆξε, ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδὲ ἀπὸ νώτου, Ε, 146, 147, gladio claviculam juxta humerum percussit, et a jugulo humerum abscidit et a tergo. βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπὸ ἕλκεος, Π, 519, gravaturque mihi humerus a vulnere. διὰ ὤμου δὲ ἔγχος ἔσχε, per humerum hasta penetravit, Ν, 519. Ξ, 451. ἐπεὶ οὔπως ἦεν ἐπ' ὤμου χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ, κ, 170, non possibile erat, in humero eum ferre ope unius manus. ὀϊστὸς ὤμῳ ἐνὶ στιβαρῷ ἠλήλατο, Ε, 400, sagitta in humero robusto fixa erat. ἔχει σάκος ὤμῳ, fert clypeum humero, Ξ, 316. sic, ἑλὼν σάκος ὤμῳ, Ο, 474. περιέθετο ξίφος ὤμῳ, circumposuit gladium (i. e. balteum, ex quo pendebat gladius) humero, β, 3. δ, 308. υ, 125. nam balteus super dextrum humerum appendebatur, ut gladius ad sinistrum latus ex eo penderet. ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἐνὶ φαιδίμῳ ὤμῳ, ventilabrum (*eine wurfschaufel*) *(a van)* habere in specioso humero, λ, 127. ψ, 275. φεύγοντα ἔλασε (κατὰ) ὦμον, Ε, 80, fugientem percussit in humerum. sic, βάλεν αὐτὸν ὦμον, Η, 16, ubi eadem præpositio ἐλλείπει. βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν, Ο, 541. ὁ δὲ ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνε, Π, 106, delassabatur, quod attinet humerum sinistrum, nimis diu tenens scutum. et 289, τὸν βάλε δεξιὸν (κατὰ) ὦμον. et 323, οὐδ' ἀφάμαρτεν ὦμον. et 343, αὐτὸν νύξε κατὰ δεξιὸν ὦμον, ubi phrasis est plena. sic βάλε τὸν ὦμον, elliptice, Ξ, 450. Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον (κατὰ) ὦμον ὄπισθεν, Ο, 341, extremum humerum, supremum, *ganz oben durch die schulter von hinterwärts, (through the top of*

the shoulder from behind.) αἰχμὴ παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε, P, 310, ad supremum humerum eminuit. et 598, βλῆτο γὰρ ὦμον δουρί. οὔτασεν ἵππον ἔγχεϊ δεξιὸν (κατὰ) ὦμον, Π, 468, *in das rechte vörderblatt, (on the right shoulder:)* ut ergo et de equis dicatur. σείων μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον, vibrans hastam ad dextrum humerum, vel in dextro humero, sc. portans eam, X, 133. θρῆνυν ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον, πρυμνότατον κατὰ νῶτον, ρ, 462, percussit eum in dextro humero ubi capiti est maxime propinquus. et 504, θρήνυϊ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. et hic πρυμνὸς idem est qui νείατος. ἤλασε δεξιὸν (κατὰ) ὦμον, *traf ihn auf die rechte schulter, (struck him on the right shoulder,)* σ, 94. τὸν δὲ οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον, τ, 452. ὑπὲρ σάκος ὦμον ἔγχεϊ ἐπέγραψεν, χ, 280, supra scutum humerum hasta perstrinxit. φάνεν (ἐφάνησαν, apparuerunt) δέ οἱ εὐρέες ὦμοι, σ, 67, lati humeri. ἔκλαγξαν ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων, A, 46, sagittæ, quas in pharetra in humeris portabat. μεταφρένῳ δόρυ ἐνέπηξε ὤμων μεσσηγὺς, dorso infixit hastam inter humeros, E, 41. Θ, 259. Λ, 448. χ, 93. πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων, ignem accendit ei a capite et humeris, E, 7, i. e. galea et clypeus erant politissimi, ut late splenderent. ἀπ' ὤμων τεύχεα ἐσύλα, spoliavit eos armis ab humeris, i. e. clypeo, et baltheo cum ense, et thorace, Z, 28. X, 368. O, 544. ἀπ' ὤμων τεύχεα ἕλοντο, Π, 782, spoliabant. τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον (non ordine et rite) ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἵλευ, sumsisti, P, 205, i. e. galeam et thoracem cum clypeo et baltheo. ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα, detraxit, Φ, 490. et his locis hostiliter, amice vero, O, 125, τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθα εἵλετο, καὶ σάκος ὤμων, ne ad pugnam iret. ἀπ' ὤμων ἀσπὶς χαμαὶ πέσε, Π, 803, præ lassitudine. αἴνυτο (spoliabat) ἀπὸ στήθους θώρηκα, ἀσπίδα τ' ὤμων, καὶ κόρυθα, Λ, 374. et 811, κατέῤῥεεν ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς. ἵππω πνείοντε κατ' ὤμων, N, 385, qui equi herum suum, pedibus procedentem, proxime sequebantur et humeros ejus afflabant. οὐ χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραὶ, Ψ, 628, manus ab humeris utrinque non moventur agiles. θυμηρὲς κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων, κ, 362, miscens aquam grate per caput et humeros, lavando me. τόξα ὤμοισιν ἔχων, A, 45. Γ, 17. τεύχεα, H, 137. Σ, 132. τεύχεα, οἷα οὔπω τις ὤμοισιν ἐφόρησε, T, 11. σάκεα ὤμοις κλίναντες, Λ, 592. N, 488. X, 4, scuta humeris acclinantes. ξίφος ἀμφεβάλετο ὤμοις, ex more prisco gestandi gladium, B, 45. Γ, 334. Λ, 29. Π, 135. T, 372. θ, 416. ξ, 528. κ, 262. ἀμφεβάλλετο ὤμοισιν τόξα, K, 333. ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται, circa humeros volitat juba, et sermo est de equo, H, 510. O, 267. μηκέτι ἔπειτα 'Οδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη, B, 259, ita jurat ipse Ulysses: nisi ita vel ita acturus sit postea. εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι, Γ, 194, latior est humeris et pectore, quam Agamemnon, etsi minor proceritate: et sermo est de Ulysse. ἄμφ' ὤμοισι θέτο σάκος, ad humeros posuit scutum, sc. ut ambo contegerentur anteriori parte, K, 149. O, 479. ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα, K, 34, i. e. thoracem. ἀμφὶ δ' 'Αθήνη ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα, Σ, 204. ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο δέρμα λέοντος, circum humeros induit exuvium leonis, K, 177. νεφέλην ἀμφὶ ὤμοισιν ἕσαντο, Y, 150. βίην ὤμοις καὶ γούνασι ἐνέθηκε, P, 569. σπεῖρα κακὰ ἀμφιβαλὼν ὤμοις, δ, 245, pannos sordidos circumjiciens humeris. αὐτῷ 'Αθήνη κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις, θ, 19. ζ, 235. ψ, 162. δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισι ἔχουσα εὐεργέα λώπην, ν, 224, duplicem bene factam vestem habens in humeris. μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετο ὤμοις ἥρως, ο, 61. πήρην, peram, ρ, 197. γυρὸς ἔην ὤμοισιν, gibbosus erat humeris, τ, 246. τεύχεα ἔχων ὤμοισι, ω, 379. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, E, 186, deus involutus nebula. et ὦμοι sunt pro toto corpore positi. sic βοέαις, clypeis, P, 492, contecti. Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους, Γ, 210, latis suis humeris eminebat super latos humeros Ulyssis. et 227, ἔξοχος 'Αργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους, sc. Ajax. ergo is non solum capite altior erat reliquis, sed et humeris. ἀσπίδι κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους, Π, 360. κῦμα πλάζε ὤμους καθύπερθεν, alluebat, Φ, 269. σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους ἀνέδραμον, *es liefen schwielen auf, (weals rose,)* Ψ, 716. ἅλμη (salsugo) νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους, ζ, 225. κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, cædentes hastis, θ, 528. σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους, contecti, ξ, 479. καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους, osculabantur caput et humeros, ρ, 35, sc. ancillæ lætæ, Telemachum reducem excipientes. sic de servis, cum agnovissent Ulyssem, φ, 224. et de ancillis, χ, 499. φλιαῖς φλίψεται ὤμους, ρ, 221, postibus atteret humeros, i. e. stans exspectabit munusculum, ut mendicus. ὤμω κυρτὼ, humeri gibbi, B, 217. et 265, σκήπτρῳ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξε. sic et, χειρὶ, Π, 791. μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω θέρμετο, calefiebat, Ψ, 380. τεύχεα ὤμοιϊν ἀφελέσθαι, E, 622, arma ab humeris spoliare. sic et N, 511. εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην, O, 308, indutus humeris nebula. δὸς δέ μοι ὤμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι, inquit Patroclus ad Achillem, Π, 40. et 64, τύνη (tu) δ' ὤμοιϊν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι, respondet Achilles. et 663, ἀπ' ὤμοιϊν αὐτοῦ ἔντεα ἕλοντο, spoliabant. ἵνα ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι, ut ab humeris caput abscinderet, P, 126. σάκος ἀπὸ ὤμοιϊν ἔθηκα, ξ, 277, clypeum ab humeris deponebam. sic, χλαῖναν ἔθετο, φ, 118. et 119, ξίφος, sc. cum balteo, quem deponebat ab humeris. ὁ ὠμίας, ου, latis et magnis humeris. ἡ ἐπωμὶς, ίδος. pars ad humerum pertinens. it. lacertus. γυμνὰς ἐκ χερῶν ἐπωμίδας κώπῃ προσαρμόσαντες, Eurip. Iphig. Taur. 1404, de remigibus, nudos inde a manibus lacertos remo adhibentes.

ὠμὸς, ή, όν. ("Εω) crudus, *roh, (raw:)* non coctus, non maturus. et metaphorice, durus, severus, *streng, (severe.)* est cum ὦμος ejusdem originis: si quid est in primo suo vigore, nondum subactum aliunde. *so wie etwas an sich*

selber ist, (a thing in its raw or original state.) ὠμὸν βιβρώθοις Πρίαμον, crudum devorares eum, *so wie er da ist, mit haut und haar, (as he is there, with hide and hair,)* Δ, 35, et est hyperbole, ad significandum summum odium. ἐνίθηκεν αὐτὸν ὠμῷ γήραϊ, ο, 356, ubi ὠμὸν γῆρας est τὸ παρὰ καιρὸν, ut notet ἄωρον πέπανσιν, ὥσπερ καρπός τις πεπανθείη κατασαπείς: sicut pomum maturum quidem videtur sed non est, quando a verme interno est adrosum; cum alia sana poma circa illud sunt plane acerba adhuc. sed ὁ ὠμογέρων aliud notat, sc. τὸν πρόπολιον, qui canos habet in vegeta sua ætate. ὠμὰ κρέα ἔδμεναι, crudas carnes comedere, Χ, 347. Ἕκτορα δεῦρο ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, Ψ, 21, eum huc trahens dare canibus, ut crudum eum discerpant; ubi neutrum plur. est adverbialiter, ut solet. κρέα, ὀπταλέα τε καὶ ὠμὰ, carnes, assatæ pariter ac crudæ, μ, 396. μήδεα δ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, σ, 86. χ, 476, ut canes eas pudendas partes crudas discerpant et vorent. alibi occurrunt et, ὠμοὶ νόμοι, i. e. valde severi, firmi, cedere nescii, ut notet τὸ στεῤῥὸν καὶ οὐκ ἔκλυτον: et apud Sophoclem Ajax dicitur ὠμοκρατὴς, in robore firmissimo constitutus. plerumque tamen est in malo sensu.

ὠμοφάγος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) qui cruda carne vescitur, ab ὠμὸς, crudus. λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν, leonibus carnivoris similes, Ε, 782. Η, 256. Ο, 592. ὠμοφάγοι θῶες, Λ, 479. λύκοι, Π, 157. idem dicitur ὁ ὠμηστὴς, οῦ, qui cruda vorat.

ᾤμωξα, vide sub οἰμώζω.

-ων terminatio, vide sub ὀλβιοδαίμων.

ὠνάμην, vide sub ὄνημι.

ὠνήθην, ὤνησα, vide sub ὌΝΩ.

ὠνητὸς, ἡ, όν. (Ὄνω) pretio dato comparatus et emtus, vel emendus. *was für geld angeschaffet werden kann, (what can be procured with money.)* ὠνητὴ μήτηρ, mater mea fuit fœmina, dato aliquo pretio ab aliis emta, serva, ancilla, ξ, 202, ubi personatus Ulysses, benevolentiæ captandæ causa se adsimilat Eumæo quodammodo, quasi ex eodem servorum sit ordine, et quasi ὁμομαστιγίας ὤν. proverbium: τὴν ἐμὴν κάμνεις νόσον, laboras eodem morbo quo ego; et, τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν.

ὠνομάδαται pro ὠνόμασνται, ab ὀνομάζω, vide sub ῥάζω, et ἐρείδω, ad finem.

ὦνος, ου. ὁ. (Ὄνω) pretium, *der werth, (the value.)* est idem quod ἡ ὠνή. sic ἡ τιμὴ et ὁ τῖμος notant idem, et ἡ πύλη et ὁ πύλος, etc. cæterum est ab ὀνέω, i. e. ὠφιλέω, per usum producta priori vocali, distinctionis causa. hinc est verbum ὠνέομαι, emo dato pretio. it. emor. unde est ἐωνημένος, qui emit, it. qui emtus est. Aristoph. Plut. 7, ibique scholiast. υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε, Φ, 41, filius Jasonis pretium dedit pro hoc captivo, eumque sic emit sibi. Εὔνηος ἔδωκε Πατρόκλῳ ὦνον Λυκάονος, Euneus dedit Patroclo pretium pro Lycaone, i. e. emit vel redemit Lycaonem a Patroclo, soluto aliquo pretio, Ψ, 746, et quidem id pretium, quod Patroclo dabatur, erat ibi crater argenteus magnus. ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, valde magnum pretium pro me caperet, ξ, 297, i. e. ut me care et magno pretio venderet. nam ὦνος est, *der vortheil den ich von einem handel habe, (the profit that I make by any bargain,)* commodum quod negotiatores capiunt pro merce, vel dant alteri. ὁ δὲ ἄξιον ὦνον ἔδωκεν, ο, 387, et ille dignum pretium pro te dedit, emit te sibi. sic et 428, emit me sibi. et 444, ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων, festinate emtionem viaticorum, ut ea dato pretio et permutando merces vestras contra ea, cito comparetis: ubi conf. ἐπείγω. et 451, ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι, is puer vobis, si vendatis eum, satis magnum pretium inveniat; care vendere eum possitis. et 462, ὦνον ὑπισχόμεναι, pretium pollicentes fœminæ nobiles pro merce exhibita. hinc est ἡ ἰσωνία, i. e. ἡ ἴση πρᾶξις, quando uterque æquum commodum ex commercio et negotio capit, vel, quando pretium est æquale. fortasse hinc et ἡ ὄνωνις, ιδος, nomen βοτάνης, præposita syllaba ὀν ex ὄνος, asinus; nam asini ea delectari dicuntur: etiam nomen plantæ ponitur pro stupido; quasi pretium asini, quo dato asinum mercari possis.

ὠνοσάμην, vide sub ὀνόω.

ᾠνοχόει, vide sub οἰνοχοέω.

ὤπαζον, ὤπασα, vide sub ὀπάζω, prope initium.

ὠπίζετο, vide sub ὀπίζομαι.

ὤπτησαν, ὤπτων, vide sub ὀπτάω.

ὥρα, et ionice ὥρη. ἡ. (Ὄρω) tempus anni, qualia quatuor sunt. deinde in genere, tempus. it. ætas adolescentiæ plenæ et maturæ: pulcritudo et gratia, quæ circa maturam adolescentiam effulget. etiam genii temporum anni et mensium dicuntur αἱ Ὧραι, quæ simul sunt præsides pulcritudinis et gratiæ in adolescentia florenti. nomen est ab ὄρω, concito: nam nihil est annis velocius. spiritum asperum usus Atticus introduxit, cum idem nomen et per lenem scriptum sit: simul tamen differentiæ alicui inservit differentia spiritus, ut videbimus. ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, Β, 468. ι, 51, quot folia et flores nascuntur tempore anni pulcerrimo: ut ergo κατ' ἐξοχὴν ὥρα vocetur ἡ εἰαρινὴ, vernum tempus. μυιάων ἔθνεα πολλὰ ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, Β, 471. ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρῃ, nam verno tempore succrescunt alia in locum priorum, Ζ, 148, et sermo est de foliis arborum cadentibus. μυῖαι ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, Π, 643. εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται, σ, 366. sic et, ὀπώρης, χ, 301. κοίτοιο (decubitionis ad somnum) μεδώμεθα, τοῖο γὰρ ὥρη, nam tempestivum est, cogitare de eo, γ, 334, *denn es ist zeit davon, (it is time for it.)* ὥρη εὕδειν, tempus adest dormiendi, λ, 329. et 372, νὺξ δ' ἥδε μάλα μακρὴ ἀθέσφατος, οὐδέ πω ὥρη εὕδειν ἐν μεγάρῳ. et 378, ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου, est quidem tempus multarum narrationum, dies sc.

et tempus etiam somni, sc. nox. posset et sic intelligi: ἡ παροῦσα νὺξ, (utpote autumno præcipiti) ἐξαρκεῖ καὶ εἰς τὸ πολλὰ εἰπεῖν, καὶ εἰς τὸ ἱκανῶς ὑπνῶσαι, ut sequens εἰ δὲ sit, si igitur. et hæc expositio, civilitati et obsequio erga postulantem regem est magis consentanea, quam illa prior cum sua sententia frigida. νῦν δ' ὥρη δόρποιο, nunc vero tempus est cœnæ instruendæ, ξ, 407. οὐδέ τί σε χρὴ, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι: ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος, ο, 393, nihil opus est te cubitum ire ante tempus: nimius somnus etiam molestus est. καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο τάχα ἡδέος ἔσσεται ὥρη, τ, 510, respectu ad ἔτι τυτθὸν, 509, paululum te adhuc interrogabo, nam sane cito erit hora dulcis decubitionis ad somnum capiendum. νῦν δ' ὥρη, καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι ἐν φάει, φ, 428, nunc tempus est, etiam his nobilibus cœnam parari in luce, i. e. dum adhuc aliquid diei est. ὥρῃ χειμερίῃ, hiemali tempore, ε, 485. οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι, non enim sane malum est, tempestive prandium capere, ρ, 176, κατὰ καιρὸν, *wenn es zeit ist, (at the proper time.)* πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην, ο, 126, optatarum in nuptiarum tempus. ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι, β, 107, redibant tempora quarti anni, ad faciendum et eum annum, sicut ea anni tempora fecerant priores annos; *es gieng das vierte jahr an, (the fourth year arrived.)* sic τ, 152. ω, 141. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη, κ, 469, quæ est descriptio integri anni jam expleti: nam περιτραπεῖσαι ὧραι (circum voluta anni tempora) συντελοῦσι ἐνιαυτόν. ergo est h. l. πρωθύστερον. ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι, et rursus redibant denuo eadem anni tempora, λ, 294. nam per circulum volvuntur tempora, eademque redeunt ad faciendum novum annum. sic et ξ, 294. λήϊον εἰς ὥρας ἀμῷεν, segetem quoque maturitatis suæ tempore meterent, ι, 135, *sie könnten eine saat zu den zeiten der reife abmähen, (they might cut down the crop at the season of maturity.)* hinc sunt diræ illæ Atticæ: μὴ ἐς ὥρας ὁ δεῖνα ἵκοιτο, sed potius πρὸ ὥρας ἐκθερισθείη. maxime notatur annuum integrum spatium: ut votum id valeat, ne supervivat annum totum ab hoc tempore. sic contra apud Theocr. Id. 15, 74, εἰς ὥρας ἐν καλῷ εἴης, per totum annum bene tibi sit. πύλαι οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι, αἷς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε, ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι, E, 749, portæ cœli, quas habere solent Horæ, quibus mandatum est cœlum, ut vel aperiant densa nubila vel occludant: ubi ergo finguntur ut πυλωροὶ cœli, i. e. sunt certa tempora pluviæ, certa serenitatis: et, si nubilum est cœlum, claudi illud imaginamur; si serenum, vel si fulgurat, aperiri. sic et Θ, 393. et 433, ταῖσιν (Junoni et Minervæ) δ' Ὧραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους, ubi finguntur ὡς ὑπηρετικαί τινες δαίμονες. allegorice innuitur, certa esse tempora, ubi magnates dissimulare debeant iram suam. ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι ἐξέφερον, quum terminum constitutum mercedis gratissimæ Horæ plane attulerunt, Φ, 450, ut ergo et τὰς ὥρας vocet τελεσφόρους, sicut τὸν ἐνιαυτὸν, quia sunt anni descripta tempora. ὁπότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν, quando sane Jovis, i. e. τοῦ ἀέρος καὶ αἰθέρος καὶ ἡλίου, tempora matura incubuerint de cœlo, ω, 343, et sermo est de uvis maturis. hinc ὡραῖα dicuntur, quæ matura sunt ad fruendum ex anni tempore. ἡ κασωρὶς, ίδος et ίτος, meretrix, dicitur a κάζειν, ornare, et ἡ ὥρα, maturitas corporis, ut notetur, quæ se accurate ornat, ἐπὶ φαύλῳ ἔρωτι, dum est juvencula prima. eadem dicitur et ἡ κασαλβὰς, άδος, a κάζειν et ἄλλος et βάζειν, loqui, quæ ornat se accurate, et alium aliumque adloquitur. quia autem eædem tales fœminæ sunt protervæ linguis: hinc κασαλβάζειν est λοιδορεῖν. cæterum possis ἡ ὥρα etiam dictum putare ab ὁ ὅρος, definitus terminus quousque quid pertingat. notio τῆς ὥρας, qua notat definitam aliquam diei partem, e. c. vigesimam quartam integri νυχθημέρου, est Homero recentiorum multo.

ὦρθαι, vide sub ῎ΟΡΩ, prope finem.

ὦ 'ρίγνωτε, pro ὦ ἀρίγνωτε, vide sub ἀρίγνωτος.

ὥριος, ου. ὁ ἡ. (῎Ορω) suo tempore constituto, ex anni tempore. φέροι δέ κεν ὥρια πάντα, ι, 131, nam ferre sane posset hæc insula omnia quæ quovis anni tempore edi solent e terra.

ὥριστος pro ὁ ἄριστος, quod vide ad finem

ὥρορα, pro ὦρα, vide sub ῎ΟΡΩ, prope medium.

ὡς, (Ὁ) conjunctio et adverbium. apud Latinos τὸ, ut, in vario suo significatu, exhaurit vim τοῦ, ὡς. *dass, weil, als, wenn, wie, (that, as, because, if, when, how.)* attice est et pro, πρὸς, ad, et quidem elliptice, pro, ἕως πρὸς τὸν, usque ad eum. imo tamen et simpliciter pro πρὸς, ut apparet ex Theocr. Id. 1, 13, θέλεις καθίσαι ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, vis considere ad istum declivem tumulum terreum? notat ergo primum, ut, *auf dass, (that.)* ὥς κε νέηαι, ut abire hinc domum possis, A, 32, et accentus in ὡς est ab enclitica κέ. et 558, ὡς Ἀχιλῆα τιμήσῃς, ut eum honoratum facias, *dass du ihm ehre verschaffen wollest, (that thou wouldst cause honour to be paid to him.)* sic, τιμήσῃ, B, 3, et 281. ὡς ἅμα οἱ πρῶτοι καὶ ὕστατοι ἀκούσειαν, et audire possent. et 363, ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, ut opituletur. ὥς μοι καὶ τόνδε ἐξονομήνῃς, ut mihi et istum nomines, Γ, 166. ὡς σπείσῃς Διΐ, ut libes, Z, 259. et 357, ὡς καὶ ὀπίσω (in posterum) πελώμεθα ἀοίδιμοι. ὡς σὺ εὐφρήνῃς πάντας Ἀχαιοὺς, H, 294. ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, Θ, 182. et 513, ὥς τις τούτων βέλος οἴκοθι πέσσῃ, ut vulnus domi habeat curandum. ὡς ἄν μοι τιμὴν ἄροιο, ut mihi honorem parias, Π, 84. et 271, ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ionice pro τιμήσωμεν. nam

Ionibus τὸ ω et ο in conjunctivo æquivalet. ὥς κέ τις αὖτε ἴδηται, T, 151. et 331, ὡς ἄν μοι παῖδα ἐξαγάγοις. ὡς ἄν σοι δοάσσεται, pro δοάσσηται, Ψ, 339. et 361, ὡς μεμνέῳτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποείποι. ὡς αἰεὶ ἔλποιτο, Φ, 605, ut speraret. κεῖθι δέ με ὡς περάσῃ, καὶ ὦνον ἕλοιτο, ξ, 297, ut me ibi venderet trajectum, et pretium magnum acciperet. ὥς σοι δῶρα ἀποπέμψω, ut tibi mittam, ϱ, 76. deinde est, quod, *dass, (that.)* γνωτὸν δὲ, ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, manifestum enim, quod jam Trojanis perniciei extrema imposita sint, H, 402. ὡς εὕδει, σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι, quod dormit, et tibi soli permisit laborare, K, 116. οἶσθα, ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται, O, 204, nosti, quod majores natu semper comites habent deas retributionum et vindictæ contra eos qui contemnunt majores. ἄχος ἔλαβεν Ἀχαιοὺς, ὡς ἔπεσεν ἐσθλὸς ἀνὴρ, quod ceciderit tam bonus vir, Π, 600. οὐχ ἅλις, ὡς τεύχεα ἔχει, an non satis est, quod arma habet? P, 450. γνοῖεν δὲ, ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι, Σ, 125, et sentiant, quod sane diu ego a pugna cessavi: et quod ideo feliciores huc usque fuerunt, quia ego non interfui prœliis. οὐδὲ ἐνόησε, ὡς οὐ ῥηΐδιά ἐστι, nec cogitavit, quod non facilia sint, Υ, 265. οὐκ ἔγνως, ὡς θεός εἰμι, non cognoscis, quod deus sum, X, 10. ἵνα γνῶσιν, ὡς ἐμὸς θυμὸς, ut cognoscant, quod meus animus nequaquam est inhumanus, Ψ, 611. οἶσθα γὰρ, ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, nosti enim, quod in urbe inclusi simus, Ω, 662. χαίρει μοι ἦτορ, ὡς μευ ἀεὶ μέμνησαι, quod mei semper memor es, Ψ, 648. ἐμὸν ἐγέλασσε κῆρ, ὡς ὄνομ' ἐμὸν ἐξαπάτησεν αὐτὸν, ι, 414. μυθήσομαι, ὡς νεῖται, narrabo, quod rediturus est, ξ, 152. εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτο, dicere, quod venerit, ω, 236. ὥς τ' ἦλθε, ὥς τ' ἐμήσατο, γ, 194, quod et, et quod. ὡς μὴ, ut ne. ὡς δὴ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχημένος εἴη, E, 24, ne tamen omnino senex in luctu esset. ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ut ne omnes pereant, Θ, 37, 468. ὡς μή μοι τρύζητε, ne mihi obstrepatis, I, 311. ὡς μὴ ἴδοι υἱὸν, ne videret filium, Ω, 583. porro ὡς notat quum, *als, (when.)* ὡς ἴδον Ἥφαιστον ποιπνύοντα, cum videbant eum sedulum, A, 600. ὡς οὖν πέλωρα θεῶν εἰσῆλθε, quum igitur portenta deorum accesserant, B, 321. sic, ὡς οὖν, quum igitur, Γ, 21, 30, 154, 396. Δ, 151, 357. Π, 419. ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν, Z, 374, quum non domi inveniret uxorem. ὡς ἐνόησεν, quum animadvertissent, O, 379. ὡς εἴδοντο, quum viderunt, P, 724. sic, εἶδον, Φ, 207. ἐνόησεν, X, 136. et 236, ὡς ἔτλης, quum sustinuisti, vel et, quod sustinuisti. ὡς etiam in precibus adhibetur, utinam, *dass doch, (O that.)* ὡς ἔρις ἀπόλοιτο, Σ, 107, sic pereat, utinam pereat. ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, sic utinam pereat quoque alius omnis, α, 47. ὡς μὴ θάνοι, utinam ne moreretur, ο, 358, *dass er doch nicht sterben müsse! (heaven grant that he may not die!)* ὡς ἂν ἀπὸ σεῦ οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι, I, 444, ubi optandi particula ὡς pertinet re ipsa ad οὐκ, quam non velim relinqui a te! pro, οὕτως ἄν. est et quum, *da, weil, (as, because,)* quoniam. ὡς ἐμὲ ἀφαιρεῖται Φοῖβος Χρυσηΐδα: τὴν μὲν ἐγὼ πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα, A, 182, quandoquidem is mihi aufert eam: ego quidem eam demittam, sed ego contra tuam petam. ὡς σε ἔβαλον Τρῶες, quandoquidem et quoniam illi te jaculo vulnerarunt, B, 157, coll. 155. ὡς ἐλελίχθησαν, Z, 109, coll. 106, *da sie sich so wendeten, (since they thus turned round,)* quum sic conversi sunt. habet etiam vim exclamandi et miserandi: ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί! T, 290, ut me excipit malum ex malo adsidue! *wie trift mich doch immer ein übel über das andre! (how one misfortune befals me after another!)* et μοὶ est metri causa pro μέ. ὡς οὔτις θεῶν ὑπέστη, ut nemo deorum suscipit, *wie nimt sich doch so gar kein gott dessen an! (how is it that none of the gods befriends me!)* Φ, 273. et 441, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες, quam insipiens cor habes! ut et mirantis sit vox. ὡς ἀγαθὸν, καὶ παῖδα λιπέσθαι, quam bonum est, et filium superstitem esse! γ, 196. ὡς οὐκ ἔστι χάρις εὐεργέων, quam nulla est gratia benefactorum postea! χ, 319. ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν Πηνελόπῃ, ὡς εὖ μέμνητο Ὀδυσῆος! ω, 193, 194, quam bonum erat ei ingenium, quam bene meminerat ejus! frequentissima notio est, sicut, *wie, so wie, (as, so as.)* ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν, sine ei, sicut ei primum dederunt, A, 276, *lass es ihm, so wie sie es ihm anfangs gegeben haben, (let him retain it, as they originally gave it.)* ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα sicut nunc ego dicam, pareamus, B, 139. I, 26. M, 75. Ξ, 370. etc. ὡς κύματα, sicut undæ, B, 144, coll. 149. et 209, ὡς ὅτε κῦμα, sicut quum unda. et 326, ὡς οὗτος κατέφαγε—ὧς ἡμεῖς, sicut iste devoravit aves—sic nos. et 344, ὡς πρὶν, sicut ante. et 394, ὡς ὅτε κῦμα. ὡς σέο νῦν ἔραμαι, ut amore tui nunc captus sum, Γ, 446, coll. 442. et 33, ὡς δ' ὅτε τίς. ὡς ὅτε μήτηρ, *wie wenn eine mutter, (as when a mother,)* Δ, 130, præcedente τόσον. et 141, ὡς δ' ὅτε τίς, sequente τοῖοι pro οὕτως, 146. sic et 275, 280. et 319, ὧς εἶναι, ὡς ὅτε, sic esse, sicut quum. et 422, ὡς δ' ὅτε, sequente ὧς τότε, sic tunc. et 179, ὡς καὶ νῦν, sicut et nunc. et 267, ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην, sicut primum recepi in me. et 374, ὡς φάσαν οἵ μιν ἴδοντο, sicut dixerunt qui eum viderunt. ὡς τύνη κέκμηκας, sicut tu labore defatigatus es, Z, 262. ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται, sicut et re vera fiet, Θ, 286, *wie es auch wirklich werden wird, (as it actually will be.)* et formula illa optantis comparativa: εἴθ', ὡς θυμὸς ἐν στήθεσσι, ὧς (pro οὕτως) τοι γούναθ' ἕποιτο, Δ, 313, utinam, sicut animus tibi in pectore est, sic te quoque genua tua sequerentur, *wenn doch dein körper so viel kraft noch hätte, so wie dein herze muth hat, (that thy body were as vigorous as thy soul is brave.)* sic Λ, 670, 669, εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, ὡς ὁπότε, utinam sic (οὕτως) juvenis essem, sicut tunc, quum. et N, 825—

828, αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε εἴην, ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε φέρει, si enim ego sic sane esse possem filius Jovis, sicut nunc hæc dies pestem feret Achæis. et Σ, 464—466, αἲ γάρ μιν ὧδε δυναίμην ἀποκρύψαι, ὡς αὐτῷ τεύχεα παρέσσεται, si modo eum possem sic a morte protegere, sicut ei jam arma aderunt. et ι, 523—525, αἲ γὰρ δὴ δυναίμην σὲ — ὡς οὐκ ὀφθαλμὸν — utinam te potuissem sic occidere, sicut oculum non sanabit tibi pater tuus. et ξ, 441, 440, αἴθε οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διῒ πατρὶ γένοιο, ὡς ἐμοί. et φ, 403, 402, αἲ γὰρ δὴ — ὡς οὗτος, ubi est formula imprecandi comparativa: utinam iste tantundem opis consequatur, sic ut unquam poterit tendere hunc arcum; sed hoc posterius non poterit, ergo prius eodem modo erit. cum verbo ὀφείλω facit quoque precationem. ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, utinam placuisset mihi mors mala, *dass mir doch hätte müssen ein böser tod besser gefallen, damals als ich—, (O that an evil death had rather contented me when I—)* Γ, 173. et 428, ὡς ὄφελες αὐτόθι ὀλέσθαι, *dass du doch da hättest umkommen müssen, (would that thou hadst perished there!)* ὡς ὄφελέν τις ἄλλος ἔχειν, sc. τοῦτο γῆρας, Δ, 315, *O dass doch etwa ein andrer so alt und unvermögend seyn müste, nicht aber du, (would that some other had been thus old and infirm instead of thee.)* ὡς μὲ ὄφελλε θύελλα ἀγεσθαι προφέρουσα — Ζ, 345. *dass doch hätte ein wirbelwind kommen, und mich wegtragen müssen, (O that a whirlwind had come and carried me away.)* ὡς πρὶν ὤφελλε ἀπολέσθαι, utinam prius periisset, Η, 390. ὡς ὄφελόν σοι ἐξελέσθαι θυμὸν, Λ, 380, utinam tibi vitam eripuissem. ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι ναίειν, *dass du doch dort hättest bleiben müssen, (would that it had been thy destiny to remain there,)* Σ, 86. coll. 107. ὡς μὲ ὄφελλ' Ἕκτωρ κτεῖναι, utinam is me interficeret, Φ, 279. ὡς ὄφελεν θανεῖν ἐν χερσὶν ἐμαῖς, Χ, 426, utinam mortuus esset inter manus meas. et 481, ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι, utinam non genuisset, sc. me. ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι, utinam prius periissem, Ω, 764. ὡς δὴ ἔγωγε ὄφελον εἶναι υἱὸς μάκαρός τινος ἀνδρὸς, α 217, *dass ich doch müsste einen glückseligen vater haben, (would that I had been destined to be the son of some fortunate man.)* ὡς καὶ σὺ ὤφελες καταφθίσθαι (perire) σὺν ἐκείνῳ, β, 183. ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν, utinam non vicissem, λ, 547. ὡς ὤφελλ' Ἑλένης φῦλον ἀπολέσθαι, ξ, 68. et 274, ὡς ὄφελον θανεῖν, utinam mortuus essem. ὡς ὄφελες, τιμῆς ἀπονήμενος, θάνατον ἐπισπεῖν, ω, 30. duplicatum ὡς eleganter ponitur. ὡς δ' ἴδεν, ὡς αὐτὸν ἔρως ἀμφεκάλυψε φρένας, Ξ, 294, ut vidit, ut ei amor occupavit pectus. ὡς εἶδε, ὡς ἀνέπαλτο, ut vidit, ut exsiliit, Υ, 424, *als er ihn sahe, wie hüpfete er da auf, (as soon as he saw him, how he leaped.)* ὡς εἶδε, ὡς αὐτὸν μᾶλλον ἔδυ χόλος, Τ, 16, *als er sie sahe, wie nahm ihn da der zorn noch heftiger ein, (as soon as he saw her, how much more strongly was his anger excited!)* ut ergo alterum ὡς sit admirativum quasi; sicut ρ, 449, ὡς τὶς θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης, *was für ein unverschämter und dreister bettler bist du! (what an impudent and shameless beggar thou art!)* et istud ὡς vim habet τοῦ, λίαν, vel et τοῦ εὐθέως. conf. Theocr. 3, 42. notat et, quasi. ὡς δὴ τοῦδε ἕνεκα, quasi sane hujus rei causa, Α, 110. Διῒ ὡς χωομένῳ, quasi Jove irato et tonante, ac si tonaret Jupiter, Β, 781. ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικὼς, quasi non audienti similis, Ψ, 430. alibi est, quemadmodum, quo modo; πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν αὐτὸν, tentare, quo modo persuaderent ei. et 369, τῷ πάντα ἀγορεύειν, ὡς ἐπιτέλλω, ubi commode est, sicut; *dem alles wieder zu sagen, so wie ich es bestelle, (repeat to him the message just as I have delivered it to thee.)* ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, ut semper similem ducit deus ad similem, ρ, 218, *wie bringet doch das schicksal immer gleich und gleich zusammen! (how fate always brings like and like together!)* ubi posterius ὡς est attice pro, πρὸς, vel εἰς. est et temporis vox. ἤσθιε δ' ὡς ὅτε ἀοιδὸς ἄειδεν, ρ, 358, pro ἕως ὅτου, *so lange als, (as long as,)* interim dum. nam ipsum ἕως ortum est ex ὡς, attice præfixo ἑ. si ὡς postponitur, habet accentum. ποδώκεας, ὄρνιθας ὥς, veloces pedibus, sicut volucres, Β, 764, et sermo est de equis. sic et Γ, 2, ὄρνιθες ὥς, de clamosis. et 60, κραδίη, πέλεκυς ὥς, sicut securis. et 196, κτίλος ὥς, velut aries. et 230, θεὸς ὥς, velut deus aliquis. λύκοι ὥς, Δ, 471. et 482, αἴγειρος. θεὸς τ' ὡς τίετο δήμῳ, Ε, 78. Ι, 155, 297. Κ, 33. Λ, 58. Μ, 176. Π, 605. λέων ὥς, Ε, 299. Ω, 41. κακὸς ὥς, velut ignavus et timidus aliquis, Ζ, 443. Θ, 94. Ο, 196. μήκων δ' ὥς, velut papaver, Ο, 306. λύκοι, Λ, 72. Π, 156. κύων, Ο, 579. φυτὸν, Σ, 57, 438. et 615, ἴρηξ. ἀστὴρ, Τ, 381. ο, 108. νηπύτιοι, Υ, 244. μήτηρ ὥς, Ψ, 783. ὄρνις δ' ὥς, α, 320. νομεὺς, δ, 413. βοῶν δ' ὥς, μ, 396. ἠέλιον, σ, 295. τ, 234. παῖδα δ', σ, 322. δρυόχους, τ, 574. βόες ὥς, χ, 299. confer jam porro: Ι, 524, ὡς ἦν τόδε ἔργον, qualis vel sicut erat illa res. ὡς δ' ὅτε ἂν ἀστράπτῃ Ζεὺς, Κ, 5, sequente οὕτως, 9, veluti cum fulgurat — sic crebro. et 285, ὡς ὅτε, sicut quum, *wie zu der zeit da du—, (as at the time when thou—.)* sed 360, veluti quum, coll. 363. ὡς τὸ πρόσθεν, Μ, 40, sicut antea. ὡς δ' ὅτε, Ξ, 414, coll. 418. et 482, φράζεσθε, ὡς ὑμῖν εὕδει, animadvertite, ut vobis dormit; vobis, i. e. ex vestra parte, vester miles. ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξῃ νόος ἀνέρος, Ο, 80, coll. 83. et 170, ὡς δ' ὅτ' ἄν. sic, 263. et 292, ὡς καὶ νῦν ἔσεσθαι ὀΐομαι, quemadmodum et nunc fore existimo. et 570, ὡς σὺ, sicut tu. et 605, μαίνετο δ' ὡς ὅτε Ἄρης, sicut Mars. ὡς ὀλέκονται, quod pereunt, Π, 17. et 516, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, sicut nunc me dolor et luctus invadit. et 745, 749, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ, priore loco est admirantis, quam facile urinatur; altero loco comparative, sicut nunc facile. ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους, sicut sane ego conspicio illos viros, sc. Græcos, alio robore virtutis præditos ac vos habetis, Ρ, 328—332, et hæc est ratio, cur præcedentem quæstionem negative intelligi velit Apollo;

etsi ea negatio sit contra voluntatem deorum. ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ, sicut me nunc ad iram concitavit, Σ, 111. μηδὲ ὡς Πάτροκλον ἐλίπετε, neque ut eum reliquistis, T, 403, coll. 401, ἄλλως. ὡς, sicut, præcedente τοιοῦτοι, et est imprecatio, Φ, 430, 428, cum interserto ὧδέ τε, et sic etiam —. τῶν πάντων οὐ τόσον, ὡς ἑνὸς, X, 425. ὡς, sicut, Ψ, 50, 84, 615, sicut egerat currum, sc. ut quartus ordine. et 787, ὡς ἔτι καὶ νῦν, quod etiam nunc, *dass auch jezt noch, (that even yet.)* et 871, ὡς ἴθυνεν, sicut direxerat sagittam. ὧς ἄγαγε, ὡς μή τις ἴδῃ, sic duc eum, ut ne quis videat eum, Ω, 337. accentus ab enclitica rejectus ad ὡς, est Ξ, 45. Σ, 9. β, 172, sicut ei. et 233, ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος, quandoquidem, *so wie, da, (as.)* sic et ε, 11. ἦ οὐχ ἅλις, ὡς, an non sufficit, quod, β, 312. et 376, ὡς ἂν μὴ, ne sane. ὡς Ἀθηναίης χόλον ἐξακέσαιτο, ut placaret, γ, 145. et 347, ὡς ὑμεῖς κίοιτε, ut vos eatis. ὡς ἐγὼ οὔτι ἑκὼν κατερύκομαι, quod ego nequaquam sponte detineor, δ, 377. et 381, ὡς ἐλεύσομαι, ut veniam. et 672, ναυτίλλεται, ut naviget. et 841, ὥς οἱ, quod ei venerit somnium. ὡς ἤτοι, ut sane, quomodo certe, ε, 24. et 281, ὡς ὅτε, sicut quando, sc. aliquis conspicit. ὡς ῥύσαιτο μήδεα, ut velaret pudenda, ζ, 129. ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο, sicut non facile sperare possis, η, 293. ὡς ἂν, ut sane, θ, 239, et circa illum locum ad ἐπεὶ, 236, apodosis est in, ἀλλ' ἄγε, 241, *wolan also, (come then.)* et 308, ὡς ἐμὲ ἀτιμάζει, ut me dehonestat illa. ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν, κ, 38, ubi admirantis est exclamatio. ὡς ὅτε ἀοιδὸς, λ, 367, velut aliquis cantor doctus; et ὅτε est pro ὅστε: vel est particula ὅτε, elliptice, velut quando, sc. canit. conf. ξ, 469. et π, 494. ὡς ἄν τίς σε μακαρίζοι, sic, ut sane te quisque beatum et felicem prædicare possit, ο, 537. ρ, 165. τ, 311. ὡς ἂν, ut, *auf dass, (in order that,)* π, 84, 169, 297. et 364, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, ubi est exclamatio admirantis. ὡς Ὀδυσεὺς ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ, præcedente αἲ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι Ἀπόλλων, ρ, 253, 251, utinam hic sic periret subito, sicut ille jam periit. ὡς pro ὅσον, quantum, ρ, 344. ὡς ὁ μολοβρὸς ἀγορεύει, quam volubiliter loquitur hic vorax, σ, 26, cum admiratione. et 90, ὥς μιν ψυχὴ λίποι, ut moreretur. ἴδιον ὡς ἐνόησα, υ, 204, sudabam præ anxietate ubi hoc animadverti. ὡς εὐκόσμως, quam ordinate, φ, 123. et 201, ὡς ἔλθοι, ut veniret. et 399, ὡς ἐνὶ χερσὶ νωμᾷ, uti in manibus suis versat id, *so wie, (as.)* ὡς, quod, *dass, (that,)* χ, 351, 374, ὡς μέγα ἀμείνων, quam longe durabilior et præstantior. ὥς κε, quod sane, quantopere certe. ψ, 60. ὡς εἴ τε, sicut quando, B, 780. Λ, 474. Ψ, 598. ι, 314. κ, 420. ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν, E, 374. Φ, 510. ὡς εἴ ἑ, Λ, 467. ὡς εἰ πατρίδα, κ, 416. ὡς εἴ τινα ἀτίμητον, I, 644. ὡς εἰ σέλας, T, 17. et id sæpe ὡφὶν, ὡσεὶ scribitur. conf. εἰ. ὡς δ' αὔτως, γ, 64. ὡς sæpe abundanter ponitur: e. c. οἷον πρᾶγμα, εὖ τε καὶ ὡς ἑτέρως ἔχον, qualis res, bene an secus se habens. sæpe habet χρονικὴν σημασίαν: e. c. ὡς ἂν οὖν λάβῃς τὴν ἐπιστολὴν, quando ergo acceperis epistolam, pro ἡνίκα ἄν.

ὡς, pro εἰς, vide sub ἐς, ad finem.

ὧς, (Ὁ) cum accentu ordinario, est pro οὕτως, sic. ὧς ἔφατο, pro, οὕτως ἔφατο, sic dixerat, A, 33, 68. et 116, ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω, *aber bey alle dem will ich doch, (but nevertheless I am willing,)* sed tamen volo, etsi ea sic sint. et 217, ὧς γὰρ ἄμεινον, sic enim melius est. et 318, 428; 513, 512, ὡς ἥψατο γούνων, ὧς εἴχετο, quum tetigisset genua ejus, retinebat ea sic. et 536, 601. B, 70. et 91, ubi facit apodosin ad parabolam, coll. 87. et 330, 364. Γ, 13, coll. 10. et 159, ἀλλὰ καὶ ὧς, coll. 156—158. et Δ, 322. E, 482. Θ, 56, et id, καὶ ὧς, idem est ac ὅμως. Λ, 719. Π, 80, 363. ἀλλ' οὐδ' ὧς, H, 263. I, 351, 583. Λ, 840. ἐθέλοιμι ὧς εἶναι, ὡς ὅτε, vellem sic esse, sicut quo tempore, Δ, 319. et 470, ὧς τὸν μὲν λίπε θυμὸς, sic illum quidem reliquit vita. ὧς ἀνδρῶν γενεὴ, sic est hominum generatio, Z, 149, coll. 146. ἐπεὶ ὧς φίλον ἔπλετο θυμῷ ὑμῖν, quandoquidem sic placebat vobis, H, 31. αἲ γὰρ ἐγὼν ὧς εἴην ἀθάνατος—ὡς—utinam ego sic essem immortalis—sicut—Θ, 538. οὐδέ κεν ὧς, I, 386. et 486, ὧς ἐπί σοι μάλα πολλὰ ἔπαθον, *solchergestalt habe ich bey dir viel ausgestanden, (thus I have suffered much from thee.)* ὧς νῦν, præcedente ὡς ὅτε, sic et nunc, sicut quum, K, 291, 285. ὧς ἡμεῖς παῦροι, sic nos pauci, Λ, 688, in hoc statu. et 761, ὧς ἔον, εἴποτε ἔην γε μετ' ἀνδράσιν, sic talis eram, cum olim essem sane inter viros: coll. 669, εἴθε (utinam) ὧς ἡβώοιμι. et 816, ὧς ἄρα ἐμέλλετε, siccine ergo futuri eratis? ὧς ἐπιμὶξ, adeo promiscue, Ξ, 60. et 120, ὧς γάρ που Ζεὺς ἤθελε. et 142, ἀλλ' ὁ μὲν ὧς ἀπόλοιτο, ille quidem sic pereat. et 265, ὧς, ὡς, sic, sicut. ὧς ἐσσυμένως ἐμάχοντο, adeo acriter pugnabant, O, 698. ὧς θὴν, sic sane, P, 29. et 382, ἐπεὶ ὧς ἐπετέλλετο Νέστωρ. ὧς καὶ ἐγὼν, Σ, 120. T, 134. et 153, ὧς δέ τις, sic igitur quisque, sc. εἰς ἐμὲ βλέπων ὡς εἰς παράδειγμα. αἰρήσει με καὶ ὧς, Φ, 555. ὧς δὲ σὺ ῥέζειν, sic et tu facere memento, X, 259, infin. pro imperat. et 348, ὧς οὐκ ἔστι, adeo non adest. ὧς δὲ καὶ, Ψ, 91, sic igitur et; præcedente ὡς, sicut, 84. εἴθε ὧς, ὡς, Ψ, 629, 630, utinam sic, sicut. ὧς γὰρ ἐμοίγε, sc. δοκεῖ, vel, ἦν φίλτατος, Ω, 68, sic enim mihi saltem, sc. erat carus. et 422, ὥς σοι κήδονται θεοὶ υἱοῦ, adeo tuum curant dii filium. et 756, ἀνίστησεν δέ μιν οὐδ' ὧς. α, 6, 166. β, 23, 106, 137, igitur, hac ratione ductus. εἰ γάρ σε ὧς—ὡς τότε, γ, 218, coll. 223. ὧς οὔτοι χαίρων, sic nequaquam lætus. δ, 93, ubi id ὧς facit summam ex ante narratis. ὧς μὲν, ὧς δὲ, ὧς δὲ αὖ, ι, 121—129, sic exempli causa, et sic, sic et nunc. ὧς δὲ γυναῖκες, sic et fœminæ, η, 109. ὧς εἶναι ὡς εἰ, κ, 416, sic esse quasi si, coll. 419, 420. ὡς τίς τε—ὧς ἔθανον, sicut aliquis—sic ego mortuus sum, λ, 411, 410. et 412, σύες ὧς. ξ, 52, 137. et 468, εἴθε ὧς—ὡς. et 503, ubi εἴθε omissum. ὧς, sic, præcedente ὅπως, sicut, ο, 112. et 156, αἲ γὰρ ἐγὼν

ὣς—coll. 158. αἴθε μοὶ ὣς, σ, 201. ὣς ἄρα πυκνὴ ἦν, adeo nempe densa erat, τ, 442. ὣς ἐμὲ, υ, 79, quod pendet ab ὡς, 66, coll. 61. et 282, ὣς γὰρ ἀνώγει, sic enim jusserat. ὣς σὺ, ω, 93, ubi quoque conficitur summa ex narratis multis.

ὡσαύτως, (῾Ο) adverb. eodem modo, οὕτως αὔτως. apud poëtam sæpe dividitur. ὣς δ' αὔτως, Γ, 339, nam sic scribi debet, non vero ὡς: nam pro οὕτως est ὣς, sic. Η, 430. Ι, 195. ζ, 166. ι, 31. υ, 238. φ, 203, 225. χ, 114. ω, 408. Κ, 25.

ὥσκεν, (῾Ο) quemadmodum, *wie etwa, (how, in what manner.)* ut quidem, *dass etwa doch, (that perhaps yet.)* ὥσκεν Τρῶες ἄρξωσι, Δ, 66, 71, ut aliquo modo. Β, 385, ut. Ζ, 69, 143. et 281, ὥσκεν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι, ubi facit formulam imprecandi, *dass ihn doch da die erde verschlingen müste! (O that the earth would swallow him up!)* et 364. Η, 334, ubi est pro ὣς ἄν. 463. Ι, 112, quemadmodum. Υ, 429. Φ, 127, 459. Ω, 74, quo modo. α, 87, 205. β, 53, 168, 316, coll. 320. 368. γ, 255. ε, 26, 31, 144, 168. ὥσχ' ὁ ξεῖνος, η, 192, 223. θ, 21, 101, ὥσχ', 251. τ, 319. χ, 177. ψ, 135. ω, 83, 531. ὥσκε καὶ, Ο, 235. conf. κέ.

ὥσπερ, (῾Ο) sicuti, *so wie nur etwa, so wie etwa, (as if perhaps.)* et id περ sæpe avellitur. ὡς ἔσεταί περ, Α, 211, sicut quidem erit; e re nimirum, et loco conveniens, sicut quidem licebit et fieri poterit, non nimis. ὥς νύ περ ὧδε, Β, 258, sicut nunc hic. ὥσπερ ἐμοὶ, Δ, 263. ὡς τὸ πάρος περ, Ε, 806. Ζ, 477, ὡς καὶ ἐγώ περ, sicut et ego. Η, 370. Ι, 367, ubi alii legunt, ὅσπερ. Ξ, 50, sicut exempli causa. et 125, ὡς ἐτεόν περ, sicut verum est, sc. omne quod dixi; quod verum sit. Ρ, 747, sicut. Σ, 318. et 518, ὥς τε θεώ περ, pro, καὶ ὥσπερ θεοὶ, esse et apparere solent. Χ, 250. Ω, 398, γέρων δὲ δὴ, ὡς σύ περ ὧδε, et senex sane sic, sicut tu hic. et 487. β, 333. η, 206. ι, 365. κ, 240, *so wie sonst, (as formerly.)* 435. ν, 358. σ, 19. τ, 312, ὡς ἔσεταί περ, sicut erit, sicut et re ipsa fiet. et 385, ὡς σύ περ αὐτὴ, sicut tu ipsa. υ, 167, 283, ὡς αὐτοί περ, sicut ipsi. φ, 212, ὡς ἔσεταί περ, sicut futurum est.

ὥστε, (῾Ο) ut, sicut. ὥστε γὰρ παῖδες, nam sicut pueri, Β, 289. et 459, ὥστε ὀρνίθων, sicut volucrium. et 474, ὥστε αἰπόλος, sicut caprarius, sequente ὣς, sic, 476. sic et Γ, 23, 27, et 381, ὥστε θεὸς, utpote dea, cui nihil est difficile. sic Υ, 444. κρήνη, sicut fons, Ι, 14. et 42, εἰ δέ σοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι, si vero tibi soli animus incitatus est, ut redire domum cupias: possit tamen h. l. et esse pro οὕτως. ὥστ' ἀστεροπὴ, sicut fulgur, Κ, 154, ubi alii legunt ὡς. et 297, ὥστε λέοντε. ὥστε στεροπὴ, sicut fulgur, Λ, 66. et 67, ὥστ' ἀμητῆρες. ὥστε σκώληξ, sicut vermis, Ν, 654. στάθμη, Ο, 410, sequente ὣς. κρήνη, Π, 3. στήλη, Ρ, 434. et 755, ὥστε ψαρῶν νέφος. ζωοὶ βροτοὶ, Σ, 539. γυναῖκας, Υ, 252. πέλεια, sicut columba, Φ, 493. ἵππος ἀεθλοφόρος, Χ, 22. νέφος ἠὲ θύελλα, Ψ, 366. ὥστε ὑβρίζοντες δοκέουσί μοι δαίνυσθαι ὑπερφιάλως, α, 227, sicut injuriose agentes videntur mihi epulari violenter, non vero sicut hospites invitati ad epulum. et 308, ὥστε πατὴρ ᾧ παιδὶ, sicut pater filio suo. ὥστε τευ, pro ὥστε τινὸς, sicut ab aliquo, γ, 348. ὥστε κουράων, ἀμφήλυθέ με ἀϋτὴ, circumsonuit me clamor, sicut puellarum, ζ, 122, ubi eadem est vocum transpositio in textu, ut in α, 227 vidimus. ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεὼν, ἢ ἄλλου ἀκούσας, tanquam forte vel ipse præsens (fueris) vel ab alio audiens, θ, 491. ὥστε σκύλακας, ι, 289. et 292, λέων. et 423, ὥστε περὶ ψυχῆς, ut de vita. σύες, κ, 283, sicut porci, ὡσανεί. et 295, ὥστε μενεαίνων, velut cupiens. sic et 322. ὥστε ἵπποι ἐν πεδίῳ, ν, 81, sequente ὣς, sic, 84. et 231, σοὶ εὔχομαι, ὥστε θεῷ. sic, σοὶ παραείδειν, ὥστε θεῷ, χ, 349. ergo est particula similitudinis in omnibus locis, excepto illo ex Ι, 42, adducto. et ρ, 21, ὥστε πιθέσθαι σημάντορι, ut parere possim præcipienti. et hunc usum recentiores magis deinde frequentarunt.

ὠτειλὴ, ῆς. ἡ. (Τῶ) vulnus patens, *eine offene wunde, (an open wound;)* et quidem proprie τραῦμα τὸ ἐκ τοῦ οὐτάσαι, i. e. ἐγγύθεν τρῶσαι. deinde et in genere, vulnus inflictum. est ab οὐτάω, et ω est dorice, ει vero τῶν Βοιωτῶν, et hanc etymologiam ipse poëta innuit Ξ, 518, ψυχὴ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτο ἐπειγομένη, anima per fossum vulnus festinabat properans: et anima est sanguis per vulnus effluens. sic: ἔῤῥει αἷμα κατ' οὐταμένην, Ρ, 86. ἔρρεεν αἷμα ἐξ ὠτειλῆς, Δ, 140, ubi est vulnus eminus inflictum sagitta. sic, καταρέον, Ε, 870. ἀνήνοθεν, Λ, 266, exsiliebat sanguis ex vulnere. δόρυ ἐξ ὠτειλῆς ἔρυσε, hastam ex vulnere extraxit, Π, 862. sic, εἰρυσάμην, κ, 164, ubi sermo est de cervo confosso. ἐγκέφαλος ἀνέδραμεν ἐξ, Ρ, 297. ἐνέπλησαν ὠτειλὰς ἀλείφατος, repleverunt vulnera adipe, Σ, 351. μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς, muscæ ingerentes se in vulnera ferro facta, Τ, 25, et notatur ibi πᾶν τραῦμα. ὠτειλῆς αἷμα ἀπολιχμήσονταί σοι ἰχθύες, Φ, 122. ὠτειλὴν αὐτοῦ ἔδησαν ἐπισταμένως, vulnus ab apro inflictum ei obligarunt scienter, τ, 456, ubi simul adhibiti incantatores. βρότον (cruorem) ἀπονίψαντες ἐξ ὠτειλέων, ionice pro ὠτειλῶν, ω, 188, et in metro est trisyllabum tantum: cæterum et h. l. de quovis vulnere. ὠτειλὴ et οὐλὴ differunt: hæc enim est vestigium persanati vulneris, cicatrix; illa est vulnus patens.

ὠτώεις, ώεσσα, ῶεν. (῎Αω) auritus, auribus vel ansis instructus. *mit ohren oder henkeln versehen, (provided with ears or handles.)* ejusmodi nomina in ώεις desinunt, si præcedit vocalis longa, ut κητώεις, εὐρώεις: in όεις vero, si præcedit brevis, ut σκιόεις, ἐρόεις, (ab ὁ ἔρος, amor, i. e. ὁ ἐπιθυμητὸς) κερόεις (a τὸ κέρας, cornutus.) sic et οὐατόεις, *langörig, (long-eared,)* ut asinus dicitur. conf. οὖας. τρίποδα ὠτώεντα, qui ansas habet, Ψ, 264, 513.

ὠϋτὸς pro *ὁ αὐτὸς*, vide sub *αὐτὸς*, prope finem.

ὤφελον, et poëtice *ὤφελλον*, vide sub *ὀφείλω*, ad initium.

ᾤχετο, vide sub *οἴχομαι*, prope medium.

ὠχράω, f. *ήσω*. (Χράω) palleo, pallesco, *ich bin blass, oder auch missfarbig, (I am pale, or sallow.)* *οὔτε ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον*, λ, 528, neque pallescentem in cute pulcra. hinc sit *ὠχριάω*.

ὦχρος, *ου*. *ὁ*. (Χράω) defectus coloris vividi, pallor. est quasi *ἄχροος*, cum *α* privativo, sine colore, per transpositionem et syncopen, quasi *ἄοχρος*, *ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειὰς*, Γ, 35, pallorque eum occupavit quod attinet genas. adjectivum scribitur *ὠχρὸς*, *ὰ*, *όν*. et non albidum pallorem, sed subflavum quoque denotat, quem nos vocamus *missfarbig, (sallow.)*

ὤψ, *ὠπός*. *ὁ*. (Ὄφ) oculus; vultus. composita ab hoc nomine quinquefariam fiunt. *γλαυκὼψ*, *ῶπος*, *ὁ*: et sic *εὐὼψ*, *λιπαρὼψ*, *μονώψ*. deinde, *ὁ Κύκλωψ*, *ωπος*: et sic *ὁ Κίρκωψ*. deinde, *ὁ κυνώπης*, *ου*, vocativus *κυνῶπα*: et sic *ὁ γλαυκώπης*, *ὀξυώπης*, cujus sunt et gradus comparationis, *πίστερος*, *πίστατος*: et hinc fiunt fœminina in *ῶπις*, *ιδος*. deinde, *ὁ εὐωπὸς*, *οῦ*: et sic *εἰσωπὸς*, *σκυθρωπός*. denique *μελάνωπος*, *ου*, *ὁ*: et sic *ὁ ἄνθρωπος*, *Αἴσωπος*, (ab *αἴθω*, f. *αἴσω*, i. e. *λάμπω*, rubeo) *τὸ πρόσωπον*, *μέτωπον*, etc. sed *ὁ Ὦψ*, *ὦπος*, est nomen proprium. *αἰνῶς* (vehementer) *ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικε*, similis est vultu deabus, Γ, 158, ubi *ὤψ* ut pars nobilior ponitur de *ὅλῃ φυῇ τοῦ σώματος*. in specie tamen formosi oculi magna pars sunt pulcritudinis. hinc aliquis veterum de eadem Helena: *διὰ καλῶν ὀμμάτων*, *αἴσχιστα* (fœdissime) *Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα*, *οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη*, *κύνεός περ ἐὼν*, *εἰς ὦπα ἰδέσθαι*, I, 373, nec sane sustineret mihi, etsi valde impudens, in vultum spectare. *ἐπὴν ἔλθητε*, *Διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε*, cum accesseritis, et faciem Jovis videritis, O, 147, stando ante eum. *οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει*, non enim homini ignobili similis est vultu et forma, *α*, 411, et loquitur ibi procus, elegans formarum spectator, ex forma colligens omnia: et *ὦπα* dicit *τὸ ὅλον πρόσωπον*, totam personam, *ἀπὸ τοῦ τιμιωτάτου μέρους*. *δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι*, *χ*, 405, terribilisque adspectu. *οὐ δύναμαι εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον*, non possum adspicere eum contra, *ψ*, 107. ab *ὤψ* est et *ἡ Εὐρώπη*, latos et magnos oculos habens; *Σινώπη*, lædens oculos, *Μετώπη*: sicut et *εὐρωπὸς*, *ὁ*, et *ἐνώπιον*, *μετώπιον*, *κατενῶπα*, *ἐνωπὴ*, etc.

FINIS PARTIS PRIMÆ.

DAMMII

LEXICON HOMERICUM.

PARS SECUNDA;

VOCES EXHIBENS OMNES FAMILIIS ETYMOLOGICIS DISPOSITAS.

'Α

ἆ
Ἄγαν
ἀγάω
ἄγαμαι
ἀγαίω
ἀγάζομαι
ἄγη
ἀγητὸς
ἀγαθὸς
ἠγάθεος
ἀγαυὸς
ἀγάλλω
ἀγάλλομαι
ἐπαγάλλομαι
ἄγαλμα
ἀγλαὸς
ἀγλαΐα
ἀγλαΐζομαι
ἐπαγλαΐζομαι
Ἅμα
ἄμυδις
Θαμὰ
θαμὴς
θαμειὸς
θαμίζω
θάμνος
ῥαθάμιγξ
Ἀμάω
ἀπαμάω
διαμάω
ἐπαμάω
καταμάω
ἄμητος
ἀμητὴρ
καλάμη
Ἀμὸς
ἀμόθεν
ἅπαξ
καθάπαξ
Ἄνευ
ἄνευθε
ἀπάνευθε
Ἀεὶ
ἐάω

ἌΓΩ, duco

ἄγε
ἀγινέω
καταγινέω
ἠγηλάζω
ἀπήνη
ἄγγαροι
ἄγος
ἀνάγω
ἐσανάγω
ἀνάγκη
ἀναγκαίη
ἀναγκαῖος
ἀπάγω
διάγω
διάκτωρ
εἰσάγω
ἐξάγω, educo
ὑπεξάγω
ἐπάγω
ἐπακτὴρ
κατάγω, deduco
προσάγω
συνάγω, conduco
ὑπάγω
ἄγγος
ἀγέλη
ἀγεληδὸν
ἀγελαῖος
ἄξων
ἅμαξα
ἄξιος
ἀντάξιος
πυρακτέω
ὀχετηγὸς
ἀγυιὰ
εὐρυάγυιος
ἀγὼν
Ἀρήγω
ἐπαρήγω
ἀρηγὼν
ἀρωγὸς
ἐπαρωγὸς
ἀρωγὴ
Ζεύγω
ὑποζεύγω
ζεῦγος
ζυγὸς
ζεύγλη
εὔζυγος
ἑκατόνζυγος
πολύζυγος
δίζυξ
ὑψίζυγος
Θέλγω
καταθέλγω
θελκτήριον
Θήγω
Ἀγγέλλω
ἀπαγγέλλω
ἐπαγγέλλω
ἄγγελος
μετάγγελος
ψευδάγγελος
ἀγγελία
εὐαγγέλιον
Ἡγέομαι
ἀνηγέομαι
ἐξηγέομαι
ἡγήτωρ
ἡγεμὼν
ἡγεμονεύω
εὐηγεσία
κυνηγέτης
Ἄγω, frango
ἄγνυμι
ἐξάγω, confringo
κατάγω, confringo
προάγω
συνάγω, confringo
περιάγνυμι
ἀαγὴς
ἀξίνη
ἀκτὴ, littus
ἀκτὴ, frumentum comminutum
ἀκτὶς
ἄγκιστρον
ἀγκύλος
Γόνυ
γουνόομαι
γουνάζομαι
ἐπιγουνὶς
γνὺξ
πρόχνυ
ἰγνύη
Γένυς
γένειον
γενειὰς
εὐγένειος
γενειάω
γναθμὸς
Γυῖον
γυιόω
ἀπογυιόω
ἀμφιγυήεις
ἀμφίγυος
Γύαλον
κραταιγύαλος
ἐγγυαλίζω
Γυμνὸς
γυμνόω
ἀπογυμνόω
Ἐγγύη
ἐγγυάω
Ἐγγὺς
ἐγγύθεν

ἐγγύθι	ἄγχιστα
ἆσσον	ἄγχιστον
ἀσσοτέρω	ἀγχοῦ
ἐπασσύτερος	ἀγχόθι
ἄγχι	ἀγχιστῖνος

ΑΙ'

αἶθς	ἐπαινέω
αἴκε	πολύαινος
αἰανὸς	αἰνίζομαι
αἰνὸς, durus	ἀναίνομαι
αἰνῶς	ἀπαναίνομαι
αἰνόθεν	Αἰτέω
ἐπαινὸς	ἐπαιτέω
Αἶσχος	αἰτίζω
αισχίων	ἀπαιτίζω
αἴσχιστος	Αἴτιος
αισχρος	ἀναίτιος
αἰσχρῶς	ἐπαίτιος
αἰσχύνω	αἰτιάομαι
καταισχύνω	Αἴξ
Αἶνος, laus	αἴγειος
αἰνέω	

ἌΛΛΟΣ

Ἀλλὰ	ἄλλυδις
ἄλλως	ἀλλοδαπὸς
ἀλλοῖος	ἀλλότριος
ἄλλοθεν	ἀλλοπρόσαλλος
ἄλλοθι	ἀλλήλων
ἄλλοσε	ἐπαλλάσσω
ἄλλοτε	Μεταλλάω

ἉΛΛΩ

εἰσάλλομαι	ταχύπωλος
ἐξάλλομαι	Ἅλς, sal
ἐφάλλομαι	ἅλς, mare
ἀνεφάλλομαι	ἅλιος
κατεφάλλομαι	ἁλιόω
καθάλλομαι	ἅλμη
μεθάλλομαι	ἁλμυρὸς
ὑπεράλλομαι	ἁλιεὺς
ἅλμα	ἀμφίαλος
προαλὴς	ἀγχίαλος
ἴξαλος	ἐνάλιος
πόρδαλις	ἔξαλος
παρδαλέη	ἔφαλος
ἑλλὸς	ὠκύαλος
πῶλος	αἰγιαλὸς
αἰολόπωλος	Θάλασσα
εὔπωλος	Θαλάσσιος
κλυτόπωλος	Ὀφθαλμὸς

ἉΛΩ͂

ἁλόω	ἁλωὴ
ἅλως	ἀλοάω

ἀπαλοιάω	ἀολλὴς
ἅλις	ἀολλίζω
ἤλιθα	σίαλος

ἈΝΑ'

ἄνω, sursum	ἔναντα
Οὐρανὸς	ἔσαντα
οὐρανόθεν	ἀνάντης
οὐρανόθι	κατάντης
ἐπουράνιος	παράντης
ὑπουράνιος	ἀντίος
οὐρανίων	ἀντίον
Ἀμφὶ	ἀντία
ἀμφὶς	ἐναντίος
ἄμφω	ἐναντίον
ἀμφότερος	κατεναντίον
ἀμφοτέρωθεν	κατάντηστι
ἀμφοτέρωσε	ἀντιάω
ἂν	ὑπαντιάω
ὅταν	ἄντω
ὁπόταν	συνάντομαι
ἢν	ἀντέω
ἐπὴν	συναντέω
Ἀντὶ	ἀντικρὺ
ἄντην	καταντικρὺ
ἄντα	

ἌΝΩ, finio

κατάνω	ἀνδρόμεος
ἀνύω	ἀνδρακὰς
ἀπανύω	ἀγήνωρ
διανύω	ἀγηνορία
ἐξανύω	ἀνήνωρ
ἄνυσις	ἀντιάνειρα
ἀνήνυστος	βωτιάνειρα
Ἀνώγω	κυδιάνειρα
ἀνωγέω	ἀγαπήνωρ
ἀνώγημι	εὐήνωρ
Ανὴρ	ῥηξήνωρ
ἠνορέη	ῥηξηνορία
ἀνδροτὴς	ὑπερηνορέω
ἀδροτὴς, habitudo	φθισήνωρ

ἈΠΟ'

ἀπαὶ	αἰπεινὸς
ἄπιος	αἰπήεις
Αἰπὸς	παιπαλόεις
αἰπὺς	

ἍΠΩ

ἀνάπτω	ἀμφαφάω
ἐξάπτω	ψηλαφάω
ἐφάπτω	διφάω
καθάπτω	ἁψὶς
προσάπτω	ἄψος
ἀφάω	ἀνεψιὸς

ἄφαρ
ἀφάρτερος
αἶψα
αἰψηρὸς
λαιψηρὸς
ἁπαλὸς
πανάπαλος
ἁβρὸς
θάπτω, sepelio
καταθάπτω
ἄθαπτος
τάφος, sepultura
ταφήϊος
τέφρα
θάπτω, stupeo
τάφος, stupor
θάμβος
θαμβέω
Ἀγαπάω
ἀγαπάζω
ἀμφαγαπάζω
ἀγαπητὸς
Σήπω
κατασήπω

ἌΡΑ, igitur

ἄρ
ῥὰ
ἀτὰρ
αὐτὰρ

ἈΡᾺ, preces

ἐπαρὴ
ἀρειὴ
ἀράομαι
ἀραίνω
καταράομαι
ἀρητὴρ
ἀρητὸς
πολυάρητος
πολυήρατος
Ἀρετὴ
ἀρετάω
αἰναρέτης
ἀρείων
ἄριστος
ἄριστον
ἀριστεὺς
ἀριστεύω
ἀριστερὸς
Ἥρως
Ἐσχάρα
Ἀρὴν
πολυάρην
πολύῤῥην
ἀρνειὸς
ἀρνευτὴρ

ἌΤΩ

ἄτη
ἀτέω
ἀταρτηρὸς
ἀάατος
ἀτύζω

ΑΥ

αὖτε
αὖτις
ἐξαῦτις
αὖθε
αὖθι, hic
καταῦθι
παραῦθι
αὖθις

ἌΩ

ἄημι
διάω
ἀήτης
ἀκραὴς
ἀλιαὴς
δυσαὴς
ζαὴς
ὑπεραὴς
ἄητος
αἴητος
ἄνεμος
ἀνεμόεις
ἀλεξάνεμος
νήνεμος
νηνεμία
ποδήνεμος
ἀνεμώλιος
μεταμώλιος
ἀϋτμὴ
ἀϋτμὴν
αὔω, sicco
αὖος

αὐαίνω
εὔω
ἀμφεύω
ἀΐω, exhalo
ἀΐσθω
Ἦτορ
μεγαλήτωρ
Ἄζω
ἀζηνάσκω
ἄζη
ἀζαλέος
ἄσις
Ἆσθμα
ἀσθμαίνω
Ἀΐσσω
ἀμφαΐσσω
ἀναΐσσω
ἀπαΐσσω
ἐξαΐσσω
ἐπαΐσσω
καταΐσσω
μεταΐσσω
παραΐσσω
προσαΐσσω
ὑπαΐσσω
ἀϊκὴ
κορυθάϊξ
πολυάϊξ
τριχάϊξ
αἰγὶς
ἐπαιγίζω
Ἰαύω
ἐνιαύω
παριαύω
Αὐλὴ
αὔλειος
αὖλις
αὐλίζομαι
ἄγραυλος
ἔπαυλος
μέσαυλον
Αὖρα
ἐπαύρομαι
ἐπαυρίσκω
Ἄωτος
ἀωτέω
Ἀὴρ
ἠέριος
ἠερόεις
Ἀείρω, tollo
ἀερέθω
ἀναείρω
ἀπαείρω
ἐξαείρω
παραείρω
[illegible]
συναείρω, una attollo
αἰωρέω
ἀπήωρος
ἀορτὴρ
μετήορος
ἄορ, gladius
χρυσάορος
αἴρω
ἐξαίρω
ἐναίρω
κατεναίρω
ἔναρα
ἐναρίζω
ἀπεναρίζω
ἐξεναρίζω
μεγαίρω
ἀμέγαρτος
Ἐγείρω
ἀνεγείρω
ἐπεγείρω
νήγρετος
ἐγρήσσω
ἐγρηγορέω
ἐγρηγορτὶ
αἴγειρος
Ἦρ
ἔαρ
εἰαρινὸς
ἔρνος
ἐρινεὸς
Σφαῖρα
σφαιρηδὸν
Ὕπαρ
Βλέφαρον
ἑλικοβλέφαρος
Βαρὺς
βαρέω
βαρύνω
βαρύθω
οἰνοβαρὴς
οἰνοβαρέω
χαλκοβαρὴς
χαλκόβαρυς
βραδὺς
βράσσων
βάρδιστος
βραδυτὴς
βριθὺς
βρίθω
ἐπιβρίθω
βριθοσύνη
βριαρὸς
ὄβριμος
Αἴνυμαι
ἀπαίνυμαι
ἐξαίνυμαι
συναίνυμαι
Αἱρέω
ἀναιρέω
ἀφαιρέω
ἐξαιρέω
ἐξαίρετος
ἔξαιτος
καθαιρέω
καθαίρω
ἐκκαθαίρω
καθαρὸς
περιαιρέω
ὑφαιρέω
ἀπαυράω
Ἠὼς

ἠῶθεν
ἠῶθι
ἠοῖος
ὑπηοῖος
Αὐγὴ
αὐγάζομαι
αὐχμέω
αὐσταλέος
αὐχὴν
αὐχένιος
ἐριαύχην
αὐχέω
κενεαυχὴς
Κεραυνὸς
ἀργικέραυνος
τερπικέραυνος
Αὔριον
Ἀμαυρὸς
ἀφαυρὸς
Αὔω, clamo
ἐπαΰω
ἀΰτέω
ἀμφαΰτέω
ἀΰτὴ
ἄνεως
περιώσιος
Αὐδάω
ἐξαυδάω
μεταυδάω
παραυδάω
προσαυδάω
αὐδὴ
αὐδήεις
ἄναυδος
ὅμαδος
ὁμαδέω
Μειδάω
μειδιάω
ἐπιμειδάω
φιλομειδὴς
Λαὸς
ἀγελείη
ἀλαλητὸς
Ὑλάω
ὑλακτέω
ὑλαγμὸς
αὐλὸς
ἔναυλος
δολίχαυλος
αὖλαξ
Ἀΐω, sentio
οὖας
οὖς
ὠτώεις
ἄμφωτος
ἀκούω
ἀκοὴ
εἰσακούω
ἐπακούω
ὑπακούω
ἀνηκουστέω
νηκουστέω
ἀκουάζομαι

ΒΑ'ΛΛΩ

βολέω
βλῆμι
ἀμφιβάλλω
ἀναβάλλω
ἀνάβλησις
ἀμβολάδην
ἀμβλήδην
ἀντιβολέω
ἀποβάλλω
ἀπόβλητος
ἐκβάλλω
ἐμβάλλω
ἐπιβάλλω
ἐπιβλὴς
ἐπήβολος
καταβάλλω
ἐγκαταβάλλω
παρακαταβάλλω
μεταβάλλω
παραβάλλω
παραβλήδην
περιβάλλω
προβάλλω
προβλὴς
πρόβολος
προσβάλλω
συμβάλλω
ὑπερβάλλω
ὑποβάλλω
ὑποβλήδην
βολὴ
ἀβλὴς
ἄβλητος
ἐκηβόλος
ἐκηβολία
ἑκατηβόλος
ἑκατηβελέτης
ἐλαφηβόλος
ἐπεσβόλος
ἐπεσβολία
βέλος
ὀξυβελὴς
βέλεμνον
βλῆτρον
ὀβελὸς
πεμπώβολον
βέλτερος
βελτίων
βάλανος
Βουλὴ
βούλομαι
προβούλομαι
πολύβουλος
βουλεύω
μεταβουλεύω
βουλευτὴς

Βῶλος
ἐρίβωλος
ἐριβῶλαξ

ΒΑ'Ω

βῆμι
βήσομαι
βάσκω
βιβάω
βίβημι
βιβάσθω
βάδην
ἠλίβατος
ἀμφιβαίνω
ἀναβαίνω
εἰσαναβαίνω
παραναβαίνω
ἀμβατὸς
ἀποβαίνω
ἐξαποβαίνω
διαβαίνω
ἐκδιαβαίνω
εἰσβαίνω
ἐκβαίνω
ἔκβασις
ἐμβαίνω
ἐπεμβαίνω
ἐμβαδὸν
ἐπιβαίνω
ἐπιβάσκω
ἐπιβήτωρ
ἐπίβαθρον
καταβαίνω
εἰσκαταβαίνω
ὑπερκαταβαίνω
καταβατὸς
μεταβαίνω
παραβαίνω
παραβάσκω
παραβάτης
περιβαίνω
προβαίνω
πρόβασις
πρόβατον
πρέσβυς
πρέσβεια
πρεσβεῖον
προσβαίνω
ὑπερβαίνω
ὑπερβασία
ἐμπυριβήτης
χαλκοβατὴς
βέω
καταβέω
βομβέω
βηλὸς
βῆσσα
βωμὸς
βάπτω
βαστάζω
ἠβαιὸς
βάτος
βαθὺς
βάθιστος
βαθύνω
ἀγχιβαθὴς
βένθος
πολυβένθης
βέρεθρον
βόθρος
βότρυς
βοτρυδὸν
Πάτος
καταπατέω
πατάσσω
ἐκπατάσσω
πάταγος
Ἀπάτη
ἀπατάω
ἐξαπατάω
ἀπατηλὸς
ἀπατήλιος
ἀπαφάω
ἀπαφίσκω
ἐξαπαφάω
παραπαφάω
Ἀτέμβω
Λυκάβας
Ἀμείβω
ἀπαμείβομαι
ἐπαμείβω
παραμείβομαι
ἀμοιβὸς
ἀμοιβὴ
ἀμοιβηδὶς
ἐπαμοιβαδὶς
ἐξημοιβὸς
ἐπημοιβὸς
Ἀστράγαλος
Βουβὼν
Λώβη
λωβάομαι
λωβεύω
ἐπιλωβεύω
λωβητὸς
λωβητὴρ

ΒΟΥ͂Σ

πολυβούτης
τεσσαράβοιος
ἐννεάβοιος
δυωδεκάβοιος
εἰκοσάβοιος
ἑκατόμβοιος

ἀλφεσίβοιος
βόειος
βόεος
ἑπταβόειος
βοεὺς
Βοάω
ἐπιβοάω
προβοάω
βοὴ
βοητὺς
ἀστυβοώτης
βωστρέω
Βόω
καταβόσκομαι
βόσις
βοτὸν
βοτάνη
βοτὴρ
βώτωρ
ἐπιβώτωρ
μηλοβοτηρ

ληϊβότειρα
πολυβότειρα
αἰγίβοτος
βούβοτος
εὔβοτος
ἱππόβοτος
συβόσιον
συβώτης
τιθαιβώσσω
δημοβόρος
καταδημοβορέω
θυμοβόρος
μολοβρὸς
νεβρὸς
Βορέας
Βρόω
βρώμη
βρῶσις
βρωτὺς
βούβρωστις

ΒΡΕ'ΜΩ

βρόμος
ἐπιβρέμω
ἐμβρέμομαι
βρομέω
ἐριβρεμέτης

ὑψιβρεμέτης
ἄβρομος
βλεμεαίνω
Βροντὴ
βροντάω

ΓΑ'Ρ

τοιγὰρ

ΓΑ'Ω, vel ΓΕ'Ω, contr. ΓΩ'

γείνω
γίγνομαι
γίνομαι
ἐκγίνομαι
ἐγγίνομαι
ἐπιγίνομαι
παραγίγνομαι
περιγίγνομαι
προγίνομαι
γόνος, natus
γονὸς, locus fertilis
ἄγονος
ἔκγονος
ὀψίγονος
πρόγονος
πρωτόγονος
γονὴ
γονιὰ
γυνὴ
γυναικεῖος
καλλιγύναιξ
γένος
γένεσις
γενετὴ
γενέθλη
αἰθρηγενὴς

αἰθρηγενέτης
διογενὴς
εὐγενὴς
ἰθαγενὴς
λυκηγενὴς
μοιρηγενὴς
νηγενὴς
παλαιγενὴς
πρεσβυγενὴς
προγενὴς
αὐλοιγενὴς
ἀειγενέτης
ἠριγένεια
τριτογένεια
γεννάω
γνήσιος
γενναῖος
νεογιλὸς
νηγάτεος
τηλύγετος
κασίγνητος
κασιγνήτη
αὐτοκασίγνητος
αὐτοκασιγνήτη
πατροκασίγνητος
θυγάτηρ

Γέα
γαῖα
αἶα
γαίειος
βουγάϊος
ἐνοσίγαιος
γείτων
γύα
τετράγυος
πεντηκοντόγυος
λήϊον
ἀλήϊος
βαθυλήϊος
πολυλήϊος
Γῆρας
ἀγήραος
γηράω
γήρημι
γηράσκω
καταγηράω
γηραιὸς
γέρων
γερούσιος
δημογέρων
ὠμογέρων
γέρας
ἀγέραστος

γεραίρω
γεραρὸς
γέρανος
Μέγας
μεγάλως
μεγαλωστὶ
μεγαλίζομαι
μείζων
μέγιστος
μέγεθος
μέγαρον
Γαίω
γανύω
γάνυμαι
γανάω
ἀγανὸς
Γάλα
γλάγος
περιγλαγὴς
γαλαθηνὸς
γαλήνη
γάλως
Γήθω
γηθόσυνος
γηθοσύνη
πολυγηθὴς
Γεύω

ΓΟ'Ω

γοαίνω

γόος

ΔΑ'Ω

δαίω, uro
ἀμφιδαίω
ἐνδαίω
ὑποδαίω
δανὸς, aridus
δαλὸς
δαῒς, fax
δάος
ἡμιδαὴς
θεσπιδαὴς
δήϊος
μενιδήϊος
δηϊοτὴς
δηϊόω
δῆλος
ἔκδηλος
ἀρίζηλος
ἀριζήλως
εὐδείελος
δημὸς, adeps
μέλδω
Δηλέω
διαδηλέομαι
δήλημα
δηλήμων
Δαίω, divido
δάζομαι
ἀποδάζομαι
διαδάζομαι

καταδάζομαι
δασμὸς
δαΐζω
δατέομαι
διαδατέομαι
δαιτρὸς
δαιτρεύω
δαιτροσύνη
Αἶσα
αἴσιος
ἐξαίσιος
παραίσιος
αἴσιμος
ἐναίσιμος
αἰσυητὴρ
Δῆρις
δηριάω
δηρίω
ἀδήριτος
Ὀδοὺς
ἀργιόδους
καρχαρόδους
Δάκω
θυμοδακὴς
δὰξ
Δάκρυ
δάκρυον
δακρυόεις
ἀδάκρυτος

πολύδακρυς
πολυδάκρυτος
δακρύω
Δάπτω
δαρδάπτω
διαδάπτω
καταδάπτω
Δαίω, epulor
μεταδαίομαι
δαὶς, epulum
δαίτη
δαιτὺς
δαιτυμὼν
δαίνυμι
δαίνυμαι
μεταδαίνυμαι
Δαίω, doceo
προδάημι
διδάσκω
αὐτοδίδακτος
δήω
δαιδαλέος
δαίδαλος
πολυδαίδαλος
δαιδάλλω
δαήμων
ἀδαήμων
ἀδαημονία
αἵμων
δαίμων
δαιμόνιος
ὀλβιοδαίμων
Δαὴρ
Δαμάω
δαμάζω
δαμνάω
δάμνημι
ὑποδαμνάω
δμῆσις
δμήτειρα
ἀδάμαστος
πανδαμάτωρ
ἀδμὴς
ἄδμητος
εὔδμητος, probe factus
δάμαρ
ἱππόδαμος
Γάμος
γαμέω, uxorem duco
γαμέω, nuptum do
ἄγαμος
πικρόγαμος
γαμβρὸς
Δμὼς
δμωὴ
ὑποδμὼς

ΔΕ'

δὴ
δαὶ
θὴν
τὲ

ΔΕ'ΚΩ

δέχομαι
δέκτης
δεικανάομαι
δειδίσκομαι
δεδίσκομαι
ἀναδέχομαι
ἀποδέχομαι
ἐνδέχομαι
ἐνδυκέως
ἀδευκὴς
ἐκδέχομαι
παραδέχομαι
προσδέχομαι
ὑποδέχομαι
ὑποδεξία
δεξιὸς
δεξιτερὸς
ἐνδέξιος
ἐπιδέξιος
περιδέξιος
δεικνύω
ἐνδείκω
ἀριδείκετος
δουροδόκη
ἰοδόκος
ἱστοδόκη
ξεινοδόκος
προδοκὴ
δοκάω
δοκεύω
δοκάζω
δοκέω
δόξα
δοχμὸς
δόχμιος
ἀποδοχμόω
δοκὸς
δέκα
δεκὰς
δεκάκις
δέκατος
ἕνδεκα
ἐνδέκατος
δυωκαίδεκα
δυώδεκα
δώδεκα
δυωδέκατος
δωδέκατος
τρισκαίδεκα
τρεισκαιδέκατος
ἑπτακαίδεκα
ὀκτωκαιδέκατος
ἐννεακαίδεκα
ῥοδοδάκτυλος
δέπας

ΔΕ'ΛΩ

δόλος
δόλιος
δολόεις
δούλη
δούλιος
δούλειος
δουλοσύνη

ΔΕ'ΡΩ

δορὸς
δρατὸς
νεόδαρτος
δέρμα
δερμάτινος
δέρτρον
δειρὴ
δολιχόδειρος
πολυδειρὰς
δόρυ
δουράτεος
δρύπτω
ἀποδρύπτω
περιδρύπτω
ἀμφίδρυφος
ἀμφιδρυφὴς
διαθρύπτω
τρύφος
δρῦς
δρύϊνος
δρυμὸς
δρίος
δένδρεον
δενδρήεις
πολυδένδρεος
δρέπω
δρεπάνη
δρέπανον
δριμὺς

ΔΕ'Ω, vincio

δίδημι
ἐκδέω
ἐνδέω
ἐπιδέω
καταδέω
περιδέω
συνδέω
ὑποδέω
δεσμὸς
δέσμα
ἀναδέσμη
πολύδεσμος
ζυγόδεσμον
ὑπόδημα
δεταὶ
μελάνδετος
ἀμαλλοδετὴρ
κρήδεμνον
καλλικρήδεμνος
λιπαροκρήδεμνος
Δέμω
περιδέμω
εὔδμητος, bene structus
θεόδμητος
δόμος
πρόδομος
δῶμα
δῶ
μεσόδμη
δέμνιον
δέμας
βυσσοδομεύω
δῆμος, populus
δήμιος
ἐπιδήμιος
ἐπιδημεύω
μεταδήμιος
πανδήμιος
Δέω, egeo
δεύω
ἐπιδεύομαι
ἐπιδευὴς
δεύτερος
ἐπιδεύτερον
δεύτατος
Δέω, rigo
καταδεύω
τηΰσιος
διαίνω
διερὸς
ἄρδω
ἀρδμὸς
νεοαρδὴς
ἀλδέω
ἀλδήσκω
ἀλδαίνω
ἄλθω
ἀπαλθέω
ἄναλτος
ἄλσος

ἄρσην
ἔρσα
ἐέρση
ἑρσήεις
ἐερσήεις

ΔΙ'Ω

ἐξαποδίομαι
περιδίω
δίημι
ἔνδιημι
δειδω
δειδίσσω
ἀποδειδίσσω
περιδείδω
ὑποδείδω
δειδήμων
δέος
ἀδεὴς
ὑπερδεὴς
δεῖμα
δεῖμος
κυδοιμὸς
κυδοιμέω
δειλὸς
Ζεὺς
δῖος
ἔνδιος
εὔδια
δέσποινα
δεινὸς
διώκω
ἰωκὴ
ἰωχμὸς
παλίωξις
Διζω
δίζημαι
Δινέω
δίνη
δινεύω
ἐπιδινέω
ἀμφιδινέω
περιδινέω
στρεφεδινέω
δινήεις
ἀργυροδίνης
βαθυδίνης
βαθυδινήεις
δινωτὸς
ῥαδινὸς
δονέω
δόναξ
δονακεὺς
ἰδνόω
δίσκος
δισκέω
δίκτυον
δίκη
δίκαιος
δικαίως
δικαιότερος
δικαιότατος
εὐδικία
δικάζω
Διὰ

ΔΟ'Ω contr. ΔΩ~

δῶμαι
δοιέω
δίδωμι
ἀποδίδωμι
ἐκδίδωμι
ἐπιδίδωμι
περιδίδωμι
δόσις
δοτὴρ
δώτωρ
δωτίνη
δῶρον
δωρέω
δωρητος
ἠπιόδωρος
πολύδωρος
ζείδωρος
ἑκκαιδεκάδωρος

ΔΥ'Ω

δύομαι
δύω
δῦμι
ἀναδύω
ἐξαναδύομαι
ὑπεξαναδύομαι
ἀποδύω
ἀποδύνω
ἐξαποδύνω
ἐνδύω
ἐκδύω
ἐνδύω
ἐπιδύω
καταδύω
καταδύνομαι
παραδύω
περιδύω
ὑποδύω
ὑποδύομαι
Δύναμαι
δύναμις
Δύη

δυάω
ὀδύνη
ὠδὶν
ὠδίνω
ὀδύρομαι
ὀδύσσομαι
Δίδυμος
διδυμάων
ἀμφίδυμος

"ΕΔΩ

κατέδω
ἔσθω
ἐσθίω
κατεσθίω
εἶδαρ
ἐδωδὴ
ἐδητὺς
ὠμηστὴς
ἔθω
ἐθείρω
ἔθειρα
ἦθος
ἀηθέσσω
ἔθνος
ἔτης
ἑταῖρος
ἕταρος
ἑταίρη
ἑταιρίζω
ἕτερος
ἑτέρως
ἑτέρωσε
ἑτέρωθι
ἑτέρωθεν
οὐδετέρωσε

ΕΙ'

ἐπεὶ
ἐπειδὴ
ἐπειῆ
ἐπείπερ
ἐπείκε
ἐπεὶ ἂν
ἐπειδὰν
ἐπεὶ ἂρ
ἔπειτα
μετέπειτα
εὖτε
ἦύτε

ΕΙ"ΔΩ

εἴδομαι
διαείδομαι
εἰσείδω
εἰσανείδω
ἐξείδω
ἐπείδω
κατείδω
ἐκκατείδω
περιείδω
προείδω
προσείδω
ἴδε
εἰδέω
ἴσημι
περιΐσημι
ἄϊστος
ἀϊστέω
ἴδρις
ἄϊδρις
πολύϊδρις
ἰδρείη
ἀϊδρία
ἀϊδρείη
πολυϊδρείη
νῆϊς
ἵστωρ
ἐπιΐστωρ
ἐπίσταμαι
ἐπισταμένως
ἐπιστήμων
εἶδος
εἰδάλιμος
ἀλλοειδὴς
εὐειδὴς
ἠεροειδὴς
θεοειδὴς
θεουδὴς
ἰοειδὴς
μυλοειδὴς
εἴδωλον
ἰνδάλλομαι
ἴσος
ἔϊσος
ἰσόω
ἰσάζω
ἥμισυς
κυπάρισσος
κυπαρίσσινος
λισσος
λιτος

εἴκω, similem facio
ἐπέοικε
ἐΐσκω
ἴσκω
εἴκελος
ἴκελος
ἐπιείκελος
θεοείκελος
θέσκελος
ἀεικὴς
ἀεκεια
ἀϊκῶς
ἀεικίζω
καταικίζω
ἀκιδνὸς
ἀεικέλιος
ἀεικελίως
ἀεκήλιος
ἐπιεικὴς
μενοεικὴς
ἀλίγκιος
ἐναλίγκιος
Αἰδὼς
αἰδοῖος
αἰδοιότερος
αἰδοίως
αἴδομαι
αἰδέομαι
ἀναιδὴς
ἀναίδεια
'Αείδω
παραείδω
ὑπαείδω
ἀοιδὸς
ἀοιδιάω
ἀοιδὴ
ἐπαοιδὴ
ῥαψῳδία
ἀοίδιμος
ἀηδὼν
Ἄϊς
ἀΐδης
ἀΐδηλος
ἀϊδήλως
Κύμινδις

ΕΙ'ΚΩ, cedo

ὑποείκω
ἐπιεικτὸς
νεῖκος
νεικέω
νεικείω
Νίκη
νικάω

'ΕΚ

ἔξω
παρὲκ
ἐκτὸς
ἔκτοσε
ἔκτοθι
ἔκτοσθεν
ἔκτοθεν

'ΕΛΑ'Ω

ἐλαύνω
ἀμφελάω
διελάω
εἰσελάω
ἐνελάω
ἐξελάω
ἐξήλατος
παρεξελάω
ἐπελάω
παρελάω
περιελάω
συνελάω
ὑπελάω
ἐλαστρέω
ἐλατὴρ
βοηλασία
ἱππηλάτης
ἱππήλατος
ἱππηλάσιος
Λᾶας
λάϊγξ
λάϊνος
λαΐνεος
'Ελάτη
ἐλάτινος
'Ελαία
ἐλάϊνος
ἐλαΐνεος
ἔλαιον
Μύλη
μύλαξ

'ΕΛΩ

ἀνέλω
ἀφέλω
ἐξαφέλω
διέλω
ἐξέλω
καθέλω
μεθέλω
ἀποπροέλω
προσέλω
συνέλω
ὑφέλω
ἑλετὸς
ἕλωρ
ἑλώριον
ληῒς
ληΐζομαι
ληϊστὸς
ληΐστηρ
ληΐστωρ
ληϊὰς
ληΐτις
Γλία
'Εθέλω
περιεθέλω
ἐθελοντὴρ
Ἔλδομαι
ἐέλδωρ
Ἔλπω
ἀέλπω
ἐπιέλπομαι
ἐλπὶς
ἀελπὴς
ἐλπωρὴ
ἐλεφαίρω
Ἕλκω
ἑλκέω
ἑλκύω
ἑλκυστάζω
ἀνέλκω
ἐξέλκω
ἐφέλκω
παρέλκω
ὑφέλκω
ἐλκηθμὸς
ἐφόλκαιον
ἕλκος
Φολκὸς
'Αμέλγω
ἐναμέλγω
ἀμολγὸς
ἀνήμελκτος
ἱππημολγὸς
ἀμέργω
ἀμοργὴ
ὀμόργω
ὀμόργνυμι
ἀπομόργομαι
ἀπομόργνυμι
'Εσθλὸς
Ἄεθλον
ἀέθλιον
ἄεθλος
ἀθλέω
ἀεθλεύω
ἀθλητὴρ
'Οφέλλω
ὀφείλω
ἐξοφέλλω
ὄφελος
οἰκωφελία
ἐπιζάφελος
ἐπιζαφελῶς
Εἴλω
εἰλέω
εἰλύω
ἐλύω
κατειλύω
προσειλέω
εἰλυφάω
εἰλυφάζω
εἴλυμα
εἶλαρ
ἰλὺς
ἔγχελυς
ἐλεὸς, mensa coquinaria
εὐλὴ
εὔληρα
ἐλλεδανὸς
ἑλίσσω
ἐλελίσσω
ἀμφέλισσος
περιελίσσω
περιελελίσσω
στυφελίζω
ἀποστυφελίζω
ἕλιξ
ἀλίω
Ἄελλα
ἀελλὴς
θύελλα
αἰόλος
αἰόλλω
κορυθαίολος
παναίολος
Ἴλη
ἰλαδὸν
ὁμιλαδὸν
ὅμιλος
ὁμιλέω
μεθομιλέω
παρομιλέω
πέδιλον
χρυσοπέδιλος
ἰλλὰς
ἐπιλλίζω
δενδίλλω
'Ομίχλη
'Απειλὴ
ἀπειλέω
ἐπαπειλέω
ἀπειλητὴρ
Ἕλος
σέλινον
Ἕλη
δείλη
δείελος
δείλομαι
δειελιάω
ἥλιος
σέλας
σελήνη
Γελάω

ἐγγελάω
ἐπιγελάω
γέλως, ωτος
γέλως, ω
γέλος
γελοῖος
γελαστὸς
Αἴγλη
αἰγλήεις
Ἔλεος, misericordia
ἐλεέω
ἐλεαίρω
ἐλεήμων
ἐλεεινὸς
ἐλεητὺς
νηλεὴς
νηλὴς
Ἀλέω, vitare facio
ἐξαλέομαι
ὑπεξαλέομαι
ἀλεύομαι
ὑπαλεύομαι
ἀλεείνω
ἀλύσκω
ὑπαλύσκω
ὑπάλυξις
ἀλυσκάζω
ἀλέη
ἀλεωρὴ

'ΕΝ

εἰν
ἐνὶ
ἔνδον
ἔνδοθεν
ἔνδοθι
ἔνδινα
ἔνθα
ἔνθεν
ἔνθενδε
ἐνθάδε
ἐνταυθοῖ
ἐνταῦθα
ἐντεῦθεν
ἐντὸς
ἔντοσθε
ἔντερον
ἔντεα
ἐντύω
ἐντύνω
ἐπεντύω
ἐπεντύνω
Εἰς
ἐς
εἴσω
ἔσω

"ΕΠΩ

ἕπομαι
σπέομαι
ἐφέπομαι
ἐπισπέω
μετασπέω
ἀμφέπω
διέπω, administro
ἐφέπω
μεθέπω
περιέπω
προσέπω
συνέπω
ἕσπερος
ἑσπέριος
ὀψὲ
ὄψιμος
ὄψον
πέσσω
καταπέσσω
πέπων
ὀπτάω
ἐποπτάω
ὀπτὸς
ὀπταλέος
διφάω
διψάω
ἀδίψητος
ὀπάζω
μετοπάζω
ὀπηδέω
ὀπάων
σπεύδω
σπουδὴ
ἀσπουδεὶ
σφοδρὸς
σφεδανὸς
σφενδόνη
ἐπείγω
κατεπείγω
ἤπιος
κατηπιάω
ὄπις
ὀπίζομαι
ἐποπίζομαι
ὀπίσω
ὀπίστατος
ἐξοπίσω
ὄπισθεν
ὄπιθεν
ἐξόπισθεν
κατόπισθεν
μετόπισθεν
ἄψ
πέμπω
ἀποπέμπω
ἐκπέμπω
ἐπιπέμπω
παραπέμπω
προπέμπω
πομπὴ
πομπὸς
πομπεὺς
πομπεύω
δυσπέμφελος
Πρέπω
διαπρέπω
ἐπιπρέπω
μεταπρέπω
ἀριπρεπὴς
ἐκπρεπὴς
μεταπρεπὴς
Σκέπω
σκεπάω
σκέπας
ἀνεμοσκεπὴς
Ἐρείπω
κατερείπω
ἐξερείπω
ὑπερείπω
Νόσφι
ἀπονόσφι
νοσφίζω
Κοῦφος
κουφότερος
Ἑπτὰ
ἕβδομος
ἑβδόματος
ἕπταχα
Ἐπὶ
Ὑπὸ
ὑπαὶ
ὕπαιθα
ὕστερος
ὕστατος
πανύστατος
ὑστάτιος
Ὑπὲρ
ὑπεὶρ
ὕπερθε
ἐφύπερθε
καθύπερθε
ὑπέρτερος
ὑπέρτατος
πανυπέρτατος
ὑπερτερία
ὑπέρα
ὕπατος
ὕψι
ὑψοῦ
ὑψόθι
ὑψόθεν
ὑψόσε
ὑψηλὸς
Ὕβρις
ὑβρίζω
ἐφυβρίζω
ὑβριστὴς
Ἔπω
ἀπέπω
διέπω, colloquor
ἐνέπω
ἐξέπω
μετέπω
παρέπω
προέπω
προσέπω
ἔσπω
ἐνίσπω
ἐνισπέω
ἐνενίσπω
ἐνίπτω
ἐνενίπτω
ἐνίσσω
ἐνιπὴ
ἄσπετος
ἔπος
ἐπητὴς
ἐπητὺς
ἁμαρτοεπὴς
ἀφαμαρτοεπὴς
ἀμετροεπὴς
ἀπτοεπὴς
ἀρτιεπὴς
ἡδυεπὴς
ἐμμαπέως
ἐψιάομαι
ἐφεψιάομαι
καθεψιάομαι
θέσπις
θεσπέσιος
θεσπεσίως
θεοπρόπος
θεοπροπέω
θεοπροπία
θεοπρόπιον
ὄψ
ἐνοπὴ
ὄσσα
ἀοσσητὴρ
ἀπύω
ἐπαπύω
ἠπύτης
βριήπυος
ἰχθυοπέω
ἠπεροπεύω
ἠπεροπεὺς
ἠπεροπευτὴς
κλοτοπεύω
μέροψ
κωφὸς
σκώψ
φύλοπις
μέλπω
μολπὴ
μέλπηθρον
σάλπιγξ
σαλπίγγω

῎ΕΡΑ

ἔραζε
ἔνεροι
ἐνέρτερος
νέρτερος
ἔνερθε
νέρθε
ὑπένερθε
ἠρίον
ἐρῆμος
χέρσος
Ἀρόω
ἄροσις
ἄροτος
ἀνήροτος
ἀροτὴρ
ἄροτρον
ἄρουρα
ἐπάρουρος
Ἀγρὸς
ἄγριος
ἀγρότερος
ἀγρότης
ἀγροιώτης
ἄγρωστις
῎Εργον
ἔργω, operor
ἐργάζομαι
ἔρδω
ῥέζω
ἐπιρέζω
καταρέζω
ἄρεκτος
ῥῆγος
ἀεργὸς
ἀεργία
δημιοεργὸς
ἐντεσιεργὸς
εὐεργὸς
εὐεργὴς
εὐεργεσία
κακοεργὸς
κακοεργία
ταλαεργὸς
ὀβριμοεργὸς
ἑκάεργος
ἀργὸς
ἀργεννὸς
ἀργινόεις
ἀργὴς
ἀργεστὴς
ἄργυφος
ἀργύφεος
ἐναργὴς
πόδαργος
ἄργυρος
ἀργύρεος
πανάργυρος
ἀργαλέος
μάργος
μαργαίνω
῎Εργω, arceo
ἐέργω
ἐεργάθω
ἐρχατάω
ἀμφέργω
ἀνέργω
ἀποέργω
ἀποεργάθω
διέεργω
ἐπεέργω
κατεέργνυμι
μετεέργω
προεέργω
συνέργω
συνεργάθω
ἕρκος
ἑρκίον
ἑρκεῖος
εὐερκὴς
ὅρκος
ὅρκιον
ἐπίορκος
ἐπιορκέω
ἔρχω
ἀμφέρχομαι
ἀνέρχομαι
ἀπέρχομαι
διέρχομαι
εἰσέρχομαι
ἐξέρχομαι
παρεξέρχομαι
ἐπέρχομαι
κατέρχομαι
μετέρχομαι
παρέρχομαι
περιέρχομαι
προσέρχομαι
συνέρχομαι
ὑπέρχομαι
ὄρχος
ὄρχατος
ἄρχω
ἀρχεύω
ἀπάρχομαι
ἐξάρχω
ἐπάρχομαι
κατάρχομαι
ὑπάρχω
ἀρχὴ
ἀρχὸς
ὄρχαμος
ἄργμα
ἄναρχος
ἔξαρχος
Σπέρχω
ἐπισπέρχω
ἀσπερχὴς
Ἐρέπτω, vescor herbis
ἀνερέπτω
ὑπερέπτω
Ἐρέφω
ἐπερέφω
ὄροφος
ὀροφὴ
ὑπωρόφιος
ὑψόροφος
ἀμφηρεφὴς
ἐπηρεφὴς
κατηρεφὴς
ὑψερεφὴς
ὀρφναῖος
ὀρφανὸς
ὀρφανικὸς
μόρφνος
῎Ερεβος
ἐρεβεννὸς
ἐρεμνὸς
Κέραμος
κεραμεὺς
῞Ερπω
ἑρπύζω
ἑρπετὸς
ἐρέβινθος
Ἐρητύω
κατερητύω

῎ΕΩ, sum

ἀμφίειμι
ἄνειμι, insum
ἄπειμι, absum
ἔνειμι
ἔξειμι, sum ex
ἔπειμι, sum super
ὀπὸς
μέτειμι, una sum
πάρειμι, adsum
περίειμι
σύνειμι
ξυνὸς
ἐπίξυνος
ξύνειος
ὕπειμι
ὑπηνήτης
ἐτεὸς
ἔτυμος
ἐτήτυμος
ἀετὸς
αἰὼν
ὦμος, humerus
κατωμάδιος
κατωμαδὸν
ὠμὸς, crudus
ἴος, unus
εἷς
εὔνις
οὐδεὶς
μηδεὶς
ἴδιος
οἶος, unus
οἰόω
ὑπερῷον
ὑπερωϊόθεν
ὑπερῴη
μόνος
μονόω
μονὰξ
ἠνίον
χρυσήνιος
δύο
δοιοὶ
δοιὼ
δοιὴ
δὶς
διπλόος
δίπλαξ
δίχα
διχθὰ
διχθάδιος
ἄνδιχα
διάνδιχα
ἐγὼ
ἐμὸς
ἡμέτερος
ἡμὸς
νωΐτερος
῎Εω, eo
ἄνειμι, sursum eo
εἰσάνειμι
ἄπειμι, abeo
δίειμι
εἴσειμι
εἰσίδμη
ἔξειμι, exeo
διέξειμι
ἔπειμι, adeo
κάτειμι
μέτειμι, sequor
ξύνειμι
πάρειμι, prætereo
πρόσειμι
Νέομαι
ἀνανέομαι
ἀπονέομαι
ἐξαπονέομαι
νείσσομαι
νίσσομαι
μετανίσσομαι
ποτινείσσομαι
νόστος
νοστέω
ἀπονοστέω
ἐκνοστέω
νόστιμος
ἀνόστιμος
ἄνοστος
ὁδὸς
οὐδὸς, via
ἐνόδιος
ὁδεύω
ὁδίτης
ὁδαῖος
εἴσοδος
εὐρυόδειος
αὐτόδιον
οὐδὸς, limen

οὖδας
οὖδος, solum
φοιτάω
ἠεροφοῖτις
ἤια
ἵθμα
ἴσθμιον
ἰτέα
ἴτυς
ἁμαξιτὸς
ἰωὴ
ἰωγὴ
ἐπιωγὴ
ἤϊος
ὑπερίων
ἠϊὼν
ἠϊόεις
πρὼν
ἔτος
αὐτοέτης
τριέτης
πενταέτης
ἐξαέτης
ἐξέτης
ἑπταέτης
εἰναέτης
οἰέτης
πενταέτηρος
ἐπηετανὸς
ἐπετήσιος
ἐτώσιος
ἐλεύθω
κέλευθος
κέλευθα
ἀκόλουθος
ἱπποκέλευθος
ἐλεύθερος
νήλυς
κίω
ἐκκίω
μετακίω
μετακιάθω
παρακίω
κτίλος
κιχέω
κίχημι
κιχάνω
ἀκίχητος
κηκίω
ἀνακηκίω
κίξ
κισσὸς
κισσύβιον
σκιὰ
σκιάω
σκιάζω
κατασκιάω
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

χίμαιρα
κίων
κίκυς
ἄκικυς
κινέω
κίνυμι
ἀποκινέω
ὑποκινέω
ὑάκινθος
ὑακίνθινος
ἵκω
ἷξω
ἱκάνω
ἱκνέομαι
ἀμφίκομαι
ἀφίκομαι
εἰσαφίκομαι
ἀφικάνω
εἰσαφικάνω
διΐκομαι
ἐξίκομαι
ἐφίκομαι
ἐφικάνω
καθίκομαι
ὑφικάνω
ἱκέτης
ἱκετήσιος
ἱκετεύω
ξένος
ξένιος
ξενία
ξεινήϊος
ξενίζω
ξενοσύνη
κακόξεινος
φιλόξενος
ἥκω
ἥκιστος
ὑπερικταίνομαι
ἴχνος
ἴχνιον
ἀνιχνεύω
ἀράχνης
ἀράχνιον
αὐτίκα
ἡνίκα
ἴκτις
ἰκτίδεος
ἰκμὰς
ἴκμενος
ἴκριον
ἐπίκριον
μέχρι
ἄχρι
[illegible]
δολιχὸς
μικρὸς
σμικρὸς
μείων
μιστύλλω
μινύθω
μίνυνθα
μινυνθάδιος
μινυρίζω

ἀσάμινθος
οἴχομαι
ἀποίχομαι
ἐξοίχομαι
ἐποίχομαι
μετοίχομαι
παροίχομαι
οἰχνέω
εἰσοιχνέω
ἐξοιχνέω
Ἕω, ire facio
ἥμων
ἧμα
ἀνίημι
ἐξανίημι
ἀφίημι
ἀφήτωρ
διΐημι
ἐνίημι
ἐνεσία
ἐνετὴ
ἐξίημι
ἐξεσία
ἐφίημι
ἐφετμὴ
ἐφημοσύνη
καθίημι
μεθίημι
μεθήμων
μεθημοσύνη
μέθυ
μεθύω
παρίημι
προΐημι
ἀποπροΐημι
ἐπιπροΐημι
προῒξ
προΐκτης
φρέαρ
συνίημι
ξύνεσις
συνημοσύνη
ὑπερίημι
ὑφίημι
ὑφάω
ὑφαίνω
ὕφασμα
ὑφαντὸς
ἰὸς, sagitta
ἰόεις
ἴον
ἰότης
ἱμὰς
ἱμάσσω
ἱμάσθλη
ἱμάω
ἀπιμάω
ἐξιμάω
ἵστωρ
ἧλος
ἀργυρόηλος
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ἱρὸς
ἱερεῖον
ἱερεὺς
ἱρεὺς
ἱέρεια
ἱερεύω
ἱρεύω
ἵρα
ἵραξ
ἰάλλω
ἐπιάλλω
περιϊάλλω
προϊάλλω
ἐπιπροϊάλλω
ἑτοῖμος
ἑτοιμάζω
Ἕω, expleo
ἐξέω
ἐνιαυτὸς
ἐνιαύσιος
ἦνις
ἄφενος
ἀφνειὸς
ὅλος
οὖλος
οὔλω
οὔλιος
οὐλὴ
οὐλαὶ
οὐλαμὸς
ἴουλοι
ὠλένη
λευκώλενος
ὀλύρα
θόλος
μῶλος
σταφυλὴ, uva
ἐριστάφυλος
πολυστάφυλος
σταφύλη, perpendiculum
ἧλιξ
ἡλικία
ὁμῆλιξ
ὁμηλικία
παναφῆλιξ
ἡλίκος
τηλίκος
Ἕω, sedeo
ἄφημαι
ἔνημαι
ἔφημαι
κάθημαι
[illegible]
[illegible]
ἥσσων
ἵζω
ἀνίζω
ἐφίζω
καθίζω
[illegible]
παρίζω
ὄζος
ἕδος

ἔδαφος
εὕδω
ἐνεύδω
καθεύδω
εὐνὴ
εὐνάω
εὐνάζω
ἐνεύναιος
χαμαιεύνης
χαμαιευνὰς
κατευνάω
κατευνάζω
παρευνάζομαι
χλούνης
εἰνάτειρ
ἕδρα
καθέδρα
ἑδριάω
καθεδριάω
θρόνος
εὔθρονος
χρυσόθρονος
θρῆνυς
ἵζω
εἰσίζω
ἐφίζω
καθίζω
προκαθίζω
μεταΐζω
παρίζω
ἱζάνω
ἀμφιζάνω
ἐφιζάνω
καθιζάνω
ἱδρύω
ἱδρύνω
καθιδρύω
ῥίζα
πρόῤῥιζος
ῥιζόω
μυρίκη
μυρίκινος
βρίζω
ἀποβρίζω
Ἕω, induo
ἀμφιέω
ἐφέω
καταίω
περιέω
ἕνω
καταείνω
εἶμα
ἀνείμων
κακοείμων
ἔσθος
ἐσθὴς
ἑανὸς
Ἐῢς
εὖ
ἐνηὴς
ἐνήεια
ἀπηνὴς

ΖΩ~, ferveo

αἰζηὸς
αἰζήϊος
ἠΐθεος
ζηλήμων
δύσζηλος
ζώω
ζωὸς
ζὼς
ζωὴ
φυσίζοος
ζωρὸς
ζειὰ

ΖΩ~, cingo

ζώνη
ζωστὴρ
ζῶμα
ζῶστρον
βαθύζωνος
εὔζωνος
καλλίζωνος

῟Η

ἠδὲ
ἢ
ἤδη
ἦμος
τῆμος
ἤτοι

῞ΗΔΩ

ἁνδάνω
ἀφανδάνω
ἐφανδάνω
ἅδω
ἅδος
ἅδην
ἀδινὸς
ἀδινῶς
ἆτος
ἦδος
θυμηδὴς
μελιηδὴς

ἑδανὸς
ἀδέω
ἕδνα
ἔεδνα
ἐεδνόω
ἐεδνωτὴς
ἀνάεδνος
ἄσμενος
ἀδρὸς
ἀδροτὴς, habitudo corporis
ἡδὺς
νήδυμος
ἥβη
ἡβάω
ἡβώω
πρωθήβης
ἧπαρ
ἡσύχιος
κρήγυος

ΘΑ'ΛΩ

θηλέω
θαλέθω
τηλεθάω
ἀναθηλέω
θαλύσια
θάλος
θαλλὸς
θαλερὸς
θαλία
θάλεια
ἀμφιθαλὴς
ἐριθηλὴς
νεοθηλὴς
ἀτάσθαλος
ἀτασθαλία
ἀτασθάλλω
θάλπω
θαλπιάω
δυσθαλπὴς
θαλπωρὴ
θάλαμος
θαλάμη

ΘΑ'Ω

τάω
τάζω
θηέομαι
θηητὴρ
Θεὸς, deus
θεὸς, dea
θεὰ
θέαινα
θεῖος
ἠθεῖος
θέειον
θεειόω
διαθεειόω
ἀθεεὶ
ἀντίθεος
ἀγχίθεος
ζάθεος
ἡμίθεος
ἰσόθεος
ὅσιος
νόθος
θαῦμα
θαυμαίνω
θαυμάζω
ἀποθαυμάζω
τιθήνη
θῆλυς
θηλύτερος
παρθένος
παρθένιος
παρθενικὸς
τυτθὸς
τῆθος
ζητέω

ΘΕ'ΡΩ

θερμὸς
θέρμω
θερμαίνω
ὑποθερμαίνω
θέρος
θάρσος
θράσος
θαρσέω
θαρσύνω
ἐπιθαρσύνω
θάρσυνος
θαρσαλέος
θαρσαλέως
πολυθαρσὴς
θρασὺς
θεράπων
θεραπεύω
ἀθὴρ
ἀνθέριξ
ἀθερίζω
θρὶξ
εὔθριξ
καλλίθριξ
ὄθριξ
φρὶξ
φρίσσω
ῥῖγος
ῥίγιον

ῥίγιστον	ῥιγεδανὸς
ῥιγέω	ῥιγηλὸς
ἀποῤῥιγέω	θριγκὸς
ῥιγόω	θριγκόω

ΘΕ'Ω, pono

τιθέω	συνθέω
τίθημι	ὑπεκπροθέω
ἀμφιθέω, circumpono	θοὸς
ἀμφίθετος	θοῶς
ἀνατίθημι	θοόω
ἀνάθημα	θὼς
ἀποτίθημι	δεῦρο
εἰστίθημι	δεῦτε
ἐκτίθημι	ἀρηΐθοος
ἐντίθημι	βοηθόος
ἐπιτίθημι	νωθὴς
ἐπίθημα	θὴρ
κατατίθημι	θηρίον
ἐγκατατίθημι	θήρα
παρακατατίθημι	θηρητὴρ
παρατίθημι	θηρήτωρ
περιτίθημι	θηρεύω
προτίθημι	θηρευτὴς
προστίθημι	φὴρ
συντίθημι	ἄνθος
συνθεσία	ἄνθινος
ὑποτίθημι	ἀνθέω
ὑποθημοσύνη	ἀνθεμόεις
ἀκμόθετον	εὐανθὴς
ὠμοθετέω	πολυανθὴς
θεμέλιον	ἀνθηρὸς
θέμεθλον	ἀνθερεὼν
θεσμὸς	ἐπανθέω
θεμόω	ἄκανθα, spina
θέμις	ἰονθὰς
θεμιστεύω	μόθος
ἀθέμιστος	στρουθὸς
ἀθεμίστιος	αἴθω
θημὼν	αἴθων
θὶς	αἴθουσα
θωὴ	αἰθαλόεις
θωάσσω	πάναιθος
θῶκος	αἰθύσσω
θὴς	αἴθυια
θητεύω	αἰθὴρ
μισθὸς	αἴθρη
λίθος	αἶθρος
λίθιος	αἴθριος
λίθαξ	ἀστὴρ
λιθὰς	ἄστρον
προθέλυμνος	ἀστερόεις
τετραθέλυμνος	ἀστερίσκος
δραθέω	αἴθοψ
καταδραθέω	αἷμα
παραδραθέω	αἱματόεις
θέναρ	ἀναιμωτὶ
θείνω	ἀναίμων
Θέω, curro	αἱμασιὰ
θεύω	ἄμπυον
ἀμφιθέω, circum curro	μιαίνω
περιθέω	μιαρὸς
προθέω	ἀμύσσω
καταμύσσω	προθυμία
αἱμύλιος	μεγάθυμος
Θύω	ὑπέρθυμος
ἐπιθύω	ἰθύω
θύος	ἰθύνω
θυσία	ἐξιθύνω
θυηλὴ	ἐπιθύνω
θύσθλα	παριθύνω
θυήεις	ἰθὺς, directus
θυόεις	ἰθὺς, rectà
θυόω	ἰθὺς, directio
θυώδης	εἶθαρ
θύον	ἰχθὺς
θύνω	ἰχθυόεις
θύσανος	ἰχθυάω
θυσανόεις	θύρα
θυμὸς	θύραζε
ἄθυμος	θύρετρον
ἀποθύμως	ἀντίθυρον
γλυκύθυμος	ὀρσοθύρη
ἐνθύμιος	πρόθυρον
εὔθυμος	ὑπερθύριον
ἐχέθυμος	θυρεὸς
καταθύμιος	θαιρὸς
κρατερόθυμος	ἀθύρω
πανθυμαδὸν	ἄθυρμα

ΘΡΕ'Ω

θρόος	θρηνέω
ἀλλόθροος	ἀθρόος
θρῆνος	

ἼΑ

βία	φορβὴ
βίαιος	πολύφορβος
βιαίως	συφορβὸς
βιάω	ὑφορβὸς
βιάζω	ἰάομαι
ἀντιβίος	ἰητὴρ
ἀντιβίην	ἰητρὸς
ἐναντίβιος	ἶς
ὑπέρβιος	ἰνίον
πιέζω	ἶφις
πιεζέω	ἶφι
ἐπιπιέζω	ἴφθιμος
πῖλος	ἰάχω
ἰαίνω	ἀμφιάχω
λιαρὸς	ἐπιάχω
χλαῖνα	περιϊάχω
βίος, vita	ἰαχὴ
ἄβιος	αὐΐαχος
βιὸς, arcus	νηπίαχος
βιόω	νηπιαχεύω
βίωμι	ἠχὴ
βίοτος	ἠχήεις
βιοτὴ	περιηχέω
ὄλβιος	δυσηχὴς
ὄλβος	πολυηχὴς
φέρβω	ὑψηχὴς

καναχὴ
καναχέω
καναχίζω
βληχὴ
ἰύζω
ἰϋγμὸς

"ΙΝΑ

ΚΑΙ'

κὲ
γὲ

ΚΑ'ΜΩ

κάματος
ἀκάμας
ἀκμὴς
ἀκάματος
ἀνδρόκμητος
πολύκμητος
κάμαξ
λικμάω
λικμητὴρ
ἀκμὴ
ἀκμηνὸς, vigens
ἄκμηνος, qui nec cibum nec potum gustavit eo die
ἄκμων

ΚΑ'ΠΩ

καφέω
ἀποκαπύω
κάπη
καπνὸς
καπνίζω
κάπρος
κάπριος
κῆπος
κάπετος
σκαφὶς
σκέπαρνον ·
σκήπτομαι
σκηρίπτομαι
σκῆπτρον
σκηπάνιον
ἐνισκίμπτω
ἐνισκήπτω

ΚΑ'ΡΑ

κάρηνον
κάρη
κρὰς
κράας
κάρηαρ
κατακρῆθεν
ἐπικάρσιος
ὀρθόκραιρος
εὐλοκάρηνος
ὑψικάρηνος
κράνεια
κρανίον
κραναὸς
κρέων
κρέουσα
εὐρυκρείων
κοίρανος
κοιρανέω
διακοιρανέω
κατακοιρανέω
πολυκοιρανία
κριὸς
ἑκυρὸς
ἑκυρὴ
κραίνω
κραιαίνω
ἐπικραίνω
ἐπικραιαίνω
ἀκράαντος
κορυφὴ
κορυφόω
κόρυς
κορύσσω
κορθύω
κορυστὴς
ἱπποκορυστὴς
χαλκοκορυστὴς
κορύνη
κορυνήτης
κόρυμβος
κρόσσαι
πρόκροσσαι
ἄκρος
ἄκρις, extremitas
ὀκριόεις
ὀκρυόεις, asper
ὀκριάομαι
κρεμάω
ἀποκρεμάω
κατακρεμάω
παρακρεμάω
κρημνὸς
κράτος
κρατέω
ἐπικρατέω
ἐπικρατῶς
κρατὺς
κρατευταὶ
κρατερὸς
κρατερῶς
καταιὸς
κραταιῒς
κάρτος
καρτύνω
καρτερὸς
κάρτιστος
κρείσσων
κρέας
κρεῖον
κρίνω
διακρίνω
διακριδὸν
ἀποκρίνω
εἰσκρίνω
εὐκρίνω
ὑποκρίνω
κριτὸς
ἄκριτος
κριθὴ
κρῖμνον
κρήνη
κρηναῖος
κρύπτω
ἀποκρύπτω
ἐγκρύπτω
κατακρύπτω
ὑποκρύπτω
κρύβδα
κρύβδην
κρυφηδὸν
κρυπτὸς
κρυπτάδιος
κεκρύφαλος
καλύπτω
ἀμφικαλύπτω
καταμφικαλύπτω
ἐκκαλύπτω
κατακαλύπτω
περικαλύπτω
συγκαλύπτω
κάλυμμα
καλύπτρη
κάλυξ
κλέπτω
ἐκκλέπτω
ὑποκλοπέω
κλέπτης
κλεπτοσύνη
κλόπιος
ἐπίκλοπος
κέρας
κεραὸς
κεραΐζω
ὑψίκερως
κεράω
κέρω, infundo
ἀνακεράω
ἐγκεράω
ἐπικεράω
κεραίρω
κιρνάω
ἐγκίρνημι
ἄκρατος
μελίκρατον
κρατὴρ
κὴρ, fatum
καίριος
ἀκήρατος
ἀκηράσιος
ἀκήριος, sine morte
μάκαρ
τρίσμακαρ
μακαρίζω
νέκταρ
νεκτάρεος

ΚΑ'ΡΦΩ

καρφαλέος
καρχαλέος
καρκαίρω
καρπὸς
ἀγλαόκαρπος
ὀλεσίκαρπος
πολύκαρπος

ΚΑΤΑ'

κάτω

ΚΕΙ͂ΝΟΣ

κεῖθι
κεῖθεν
κεῖσε

ΚΕ'ΛΩ

κέκλομαι
ἐπικέκλομαι
κελεύω
κελευτιάω
ὁμοκλὴ
ὁμοκλέω
ὁμοκλητὴρ
κλέος
ἀκλεὴς
ἀκλεῶς
ἀγακλεὴς
δυσκλεὴς
εὐκλεὴς
εὐκλεῶς
εὔκλεια
κλέω
ἐπικλέω
κληηδὼν
κλειτὸς
ἀγακλειτὸς
τηλεκλειτὸς
δουρικλειτὸς
ναυσικλειτὸς
πολυκλειτὸς
καλέω
εἰσκαλέω
ἐκκαλέω
ἐπικαλέω
προκαλέω
ἐκπροκαλέω
προκαλίζομαι
συγκαλέω
καλήτωρ
κέλαδος
κελαδεινὸς
δυσκέλαδος
κελαδέω
ἐπικελαδέω
χελιδὼν
κικλήσκω
ἐπίκλησις
κλήδην
ἐξονομακλήδην
κλητὸς
πολύκλητος
τηλεκλητὸς
κλύω
κλῦμι
ἐπικλύω
κλυτὸς
ἀγακλυτὸς
δουρικλυτὸς
ναυσικλυτὸς
ὀνομακλυτὸς
περικλυτὸς
πρόκλυτος
τηλεκλυτὸς
κλύζω
κλύδων
πολύκλυστος
κέλλω
ἐπικέλλω
ναυκελία
κέλης
κελητίζω
μάκελλα
κολλητὸς
κόλλοψ
σκόλοψ
κοῖλος
κολεὸς
κόλπος
βαθύκολπος
κολώνη
καλλικολώνη
κοτύλη
κοτυληδὼν

ΚΕ'ΝΤΩ

κέντωρ
κέντρον
κεστὸς
πολύκεστος
ἤκεστος
κεντὸς

ΚΕ'ΡΩ, demeto

ἀποκείρω
ἐπικείρω
κατακείρω
διακείρω
κορμὸς
χόρτος
χορδὴ
κορέω
κόρος, satietas
ἀκόρητος
σπανοκόριος
κόρος, adolescens
κόρη
κουρότερος
ἄκουρος
κουρίδιος
ἐπίκουρος
ἐπικουρέω
κουρίζω
κουρίξ
κόρσης
κόρση
κρόταφος
πολιοκρόταφος

ΚΛΑ'Ω

διακλάω
ἐγκλάω
κατακλάω
μετοκλάζω
κλῆρος
ἄκληρος
πολύκληρος
κηληθμὸς
ἀκήλητος
αἰκάλλω
κώληψ
γλῶσσα
τανύγλωσσος
γλωχὶν
τανυγλώχιν
τριγλώχιν
χαλκογλώχιν
κλωμακόεις
κλαίω
μετακλαίω
κλαυθμὸς
ἄκλαυτος
κλάζω
κεκλήγω
κλαγγὴ
κλαγγηδὸν
κλίνω
ἀνακλίνω
ἀποκλίνω
ἐγκλίνω
ἐπικλίνω
κατακλίνω
μετακλίνω
παρακλίνω
προσκλίνω
ὑποκλίνω
παρακλιδὸν
κλιντὴρ
κλισμὸς
κλισία
κλίσιον
κλίμαξ
κλιτὺς
κλόνος
κλονέω
ἐπικλονέω
συγκλονέω
ὑποκλονέω
ἐπικλώθω
κολωὸς
κολωάω
κολοιὸς
κόλος
κολούω
ἄκολος
βουκόλος
ἐπιβουκόλος
βουκολέω
ἄκυλος
χολάδες
χωλὸς
χωλεύω
κλεὶς
εὐκληῒς
πολυκληῒς
κληΐζω
κληϊστὸς
δικλὶς
κλήθρη

ΚΝΑ'Ω

ἐπικνάω
κνῆστις
κνυζόω
κνυζηθμὸς
κνῖσα
κνισσήεις
ἄκνηστις
κνήμη
κνημὶς
εὐκνήμις
χαλκοκνήμις
ὀκτάκνημος
κνημὸς
πολύκνημος
κνώσσω
κνώδαλον
καίνυμαι
ἀποκαίνυμαι
κανὼν
κάνεον
κάνειον
κόνις
κονία
κονίσαλος
κονίω
ἐγκονέω
κάμπτω
γνάμπτω
ἀναγνάμπτω
ἐγγνάμπτω
ἐπιγνάμπτω
περιγνάμπτω
γναμπτὸς
εὔγναμπτος
εὐκαμπὴς
καμπύλος
γαμφηλὴ
γόμφος

ΚΟ'ΜΩ

κομίζω
ἐκκομίζω
κομιδὴ
ἀκομιστία
εἰροκόμος
κόμη
κομάω
καρηκομάω
ἀκερσεκόμης
ἀκρόκομος
ἀμφίκομος
εὔκομος
ἱππόκομος
καλλίκομος
ὑψίκομος
κόσμος
κοσμέω
ἀποκοσμέω
διακοσμέω
ἐγκοσμέω
κατακοσμέω
ἄκοσμος
εὐκόσμως
κοσμητὸς
κοσμήτωρ

ΚΟ'ΠΩ

ἀνακόπτω
ἀποκόπτω
ἐπικόπτω
προσκόπτω
κόμπος
κομπέω
κόναβος
κοναβέω
ἀμφικοναβέω
κοναβίζω
ἀμφικοναβίζω
κώπη
κωπήεις
κόπρος
κοπρέω

ΚΡΩ῀

ἀνακράζω
κόραξ
γῆρυς
μελίγηρυς
κήρυξ
κηρύσσω
κρίκω
κρίκος
κίρκος
κερκὶς
κορώνη
κορωνὶς
κρυερὸς
κρυόεις
ὀκρυόεις, horrendus
κρύσταλλος
κρόκος
κροαίνω
κροτέω
κροταλίζω
κρουνὸς

ΚΥ'ΒΩ

κατακύπτω
κυφὸς
κύμβαχος
ἀνακυμβαλιάζω
κύβος
κυβιστάω
κυβιστητὴρ
κύπελλον
ἀμφικύπελλον
σκύφος
γὺψ
αἰγυπιὸς
κεφαλὴ
ἐγκέφαλος
περικεφαλαία
κυρτὸς
κυρτόω
γυρὸς
κώδεια

ΚΥ'ΛΩ

ἐκκυλίω
κυλίνδω
προκυλίνδω
κυκλέω
κυκλοτερὴς
εὔκυκλος
προπροκυλίνδομαι
κύκλος
κυκλόσε
τετράκυκλος
ὑπόκυκλος

ΚΥ'ΡΩ

ἐγκύρω
ἐπικύρω
συγκύρω
κύρμα

ΚΥ'Ω

κυνέω
κυέω
ὑποκύομαι
κύαμος
κῦδος
κύδιστος
κυδαίνω
κυδάνω
κυδιάω
κυδάλιμος
κυδρὸς
ἐρικυδὴς
ὑπερκυδάεις
κύων
κύνεος
κύντερος
σκύζομαι
σκυδμαίνω
ἐπισκύζομαι
ἀποσκυδμαίνω
ἐπισκύνιον
σκύλαξ
σκύμνος
συλάω
συλεύω
αἴσυλος
ἀήσυλος

ΚΩ῀

κέω, findo
κεάζω
εὐκέατος
κεδάζω
σκεδάζω
κίδνημι
σκίδνημι
ἀμφικεάζω
ἀποσκεδάζω
διασκίδνημι
ἐπικίδνημι
ἀποσκίδναμαι
διακεάζω
διασκεδάζω
σκέδασις
ἀποσχίζω
διασχίζω
σχίζα
κέδρος
κέδρινος
ἀκωκὴ
ἀκάζω
ἀμφήκης
εὐήκης
νεήκης
προήκης
πυριήκης
τανυήκης
ταναήκης
ἄκων, jaculum
ἀκοντίζω
ἀκοντιστὴς
ἀκοντιστὺς
ἀνακοντίζω
σκέλλω
σκέλος
ἀσκελὴς
ἀσκελέως
σκῶλος
σκώληξ
Κέω, uro
κάω, (άσω)
καίω
κάω et καύω, (αύσω)
ἀνακαίω
ἀποκαίω
ἐπικαίω
κατακαίω
καῦμα
καυστειρὸς
πυρίκαυστος
πυρκαϊὰ
θυοσκόος
περκνὸς
ὑποπερκάζω
κάγκανος
πολυκαγκὴς
κήλειος
περίκηλος
κῆλον
καυλὸς
κηώεις
κῆδος
κήδω

κηδέω
ἀκηδέω
ἀποκηδέω
περικήδομαι
κήδιστος
κήδειος
κηδεμὼν
ἀκηδὴς
ἀκήδεστος
ἀκηδέστως
δυσκηδὴς
λαθικηδὴς
πολυκηδὴς
προσκηδὴς
κεδνὸς
κῆρ, cor
κηρόθι
ἀκήριος, non animosus
νεκρὸς
νέκυς
νεκὰς
κραδία
θρασυκάρδιος
κραδάω
κραδαίνω
κηρὸς
κασσίτερος
καμινὼ
κάζω
καλὸς, formosus
καλῶς
κάλλος
καλλίων
κάλλιστος
κάλλιμος
περικαλλὴς
Κέω, pono
κεῖμαι
ἔγκειμαι
ἐπίκειμαι
κατακείω
κατάκειμαι
παράκειμαι
περίκειμαι
πρόκειμαι
πρόσκειμαι
ὑπόκειμαι
κειμήλιον
κτάομαι
κτῆμα
κτῆσις
κτεατίζω
κτέαρ
κτέρας
κτητὸς
ἀκτήμων
πολυκτήμων
δουρίκτητος
φιλοκτέανος
σκάζω
σκαίρω
εὔσκαρθμος
πολύσκαρθμος
σκιρτάω

σκαιὸς
σκολιὸς, distortus
κῆτος
κήτειος
κητώεις
μεγακήτης
πόρκης
κίστη
ἄγκος
μισγάγκεια
ἀγκὼν
ἀγκοίνη
ἀγκάζομαι
ἀγκὰς
ἀγκαλίδες
νάκη
κῶας
κῶος
ναρκάω
ἔγκατα
κότος
κοτέω
κοτήεις
ζάκοτος
κοίτη
κοῖτος
κοιμάω
κατακοιμάομαι
παρακοιμάομαι
ἀκοίτης
ἄκοιτις
παράκοιτις
παρακοίτης
κῶμα
κεύθω
κευθαίνω
ἐπικεύθω
κεῦθος
κευθμὸς
κευθμὼν
ὀρεσκῷος
κύστις
λήκυθος
κτείνω
κτῆμι
ἀποκτείνω
ἀπόκτημι
κατακτείνω
κατάκτημι
περικτείνω
ἀνδροκτασία
δαϊκτάμενος
κτέρεα
κτερεΐζω
ἐπικτερεΐζω
κτερίζω
ἐπικτερίζω
κτίζω
κατακτίζω
εὔκτιτος
εὐκτίμενος
περικτίτης
περικτίων

ΛΑΚΕ'Ω

ἐπιληκέω

ΛΑ'ΠΤΩ

λαφύσσω
ἀλαπάζω
ἐξαλαπάζω
ἀλαπαδνὸς
λαπάρα
λαίλαψ

ΛΑ'Ω

λαιμὸς
λαυκανία
λιλαίω
λιέω
λωΐων
λωΐτερ
λᾶ
λίαν
λιάζω
ἀλίαστος
μάλα
μᾶλλον
μάλιστα
γλυκὺς
γλυκίων
γλυκερὸς
λωτὸς
λωτόεις
λεύσσω
ἐσλεύσσω
ἐπιλεύσσω
γλαυκιάω
γλαυκὸς
ἀλαὸς
ἀλαόω
ἐξαλαόω
ἀλαωτὺς
ἀχλὺς
ἀχλύω
γλήνη
γλῆνος
τρίγληνος
λέων
λῖς
θυμολέων
μέλας
ἀμφιμέλας
παμμέλας
μελαίνω
μέλαθρον
πέλεια
πελειὰς
κελαινὸς
ἀκροκελαινιάω
ἀλάομαι
ἐπαλάομαι
ἀλάλημαι
ἄλη
ἀλήτης
ἀλητεύω
ἀλήμων

ἠλάσκω
ἠλασκάζω
ἠλεὸς
πλάνη
πλανάω
πλάζω
ἀποπλάζω
ἐπιπλάζω
παλιμπλάζω
παραπλάζω
πλαγκτὸς
πολύπλαγκτος
πλαγκτοσύνη
ἠλακάτη
ἠλάκατα
χρυσηλάκατος
ἀλείτω
ἀλίτημαι
ἀλείτης
ἀλιτρὸς
ἀλιτήμων
νηλιτὴς
ἀλύω
ἀλύσσω
ἀλυκτέω
ἀλέω, molo
καταλέω
ἀλετρεύω
ἄλειαρ
ἀλετρὶς
λεῖος
λειαίνω
λευρὸς
ἄλεισον
λειριόεις
γλοιὸς
γλευτὸς
λίνον
ἱλάω
ἱλάσκομαι
ἵλημι
ἵλαος
βασιλεὺς
βασίλεια
βασιληῒς
βασίλειος
βασιλεύτερος
βασιλεύτατος
βασιλεύω
ἐμβασιλεύω
λαγωὸς

ΛΕ΄ΓΩ.

ἀναλέγω
διαλέγομαι
καταλέγω
παρακαταλέγομαι
παραλέγομαι
προλέγομαι
προσλέγομαι
συλλέγω
μυθολογεύω
λόγος
παλίλλογος
ἀλογέω
λέχος
ἄλοχος
λικριφὶς
λέκτρον
ἠλέκτωρ
ἤλεκτρος
ναύλοχος
λέσχη
λόχος
λοχάω
τανηλεγὴς
δυσηλεγὴς
λοιγὸς
λοίγιος
λευγαλέος
λευγαλέως
ἀθηρηλοιγὸς
βροτολοιγὸς
ἀλέγω
ἀλεγίζω
ἀλεγύνω
ἀλεγεινὸς
ἀπηλεγὴς
ἀπηλεγῶς
ἄλγος
ἀλγίων
ἄλγιος
ἄλγιστος
ἀλγέω
θυμαλγὴς
λήγω
ἀπολήγω
μεταλήγω
ἄληκτος
λὰξ
λακτίζω
ὀλίγος
ὑπολίζων
λαγχάνω

ΛΕΙ΄ΒΩ

ἀπολείβω
ἐπιλείβω
καταλείβω
εἴβω
κατείβω
λοιβὴ
λέβης
λειμὼν
εὐλείμων
βαθύλειμος

ΛΕΙ΄ΧΩ

ἀπολιχμάω

ΛΕ΄ΠΩ

περιλέπω
λοπὸς
λεπτὸς
λεπταλέος
λέπαδνον
λώπη
λαῖφος
λόφος
λοφιὰ
ἄλοφος
καταλοφάδιος
λωφάω
καταλωφάω
λείπω
ἀπολείπω
ἐπιλείπω
καταλείπω
περιλείπω
προλείπω
ἐκπρολείπω
ὑπολείπω
λιμὸς
λοιμὸς
αἰγίλιψ
νωλεμὴς
νωλεμέως

ΛΗ΄ΒΩ

καταλαμβάνω
ὑπολαμβάνω
λάζομαι
βλάβω

ΛΗ΄ΘΩ

ἐμβλάπτω
λοβὸς
λανθάνω
ἐκλήθω
ἐκληθάνω
ἀπεκλήθω
ἔκλησις
ἐπιλήθω
ἐπίληθος
καταλήθομαι
λήθη
ἄλαστος
ἀλαστέω
ἐπαλαστέω
λάθρη
ἀληθὴς
ἀλήθεια
ἀληθεύω

ΛΙ΄ΓΓΩ

λιγὺς
λιγέως
λιγυρὸς
λίγα
λιγαίνω
ὀλολύζω
ὀλολυγὴ
λίγδην
ἐπιλίγδην
λίστρον
λιστρεύω
λίτομαι
λίσσομαι
λιτὴ
λιτανεύω
πολύλιστος
τρίλλιστος

ΛΟ΄Ω

λούω
ἀπολούω
λοετρὸν
λῦμα
ἀπολυμαίνω
ἀπολυμαντὴρ
λύθρον
πλύνω
ἀποπλυνω
πλυνὸς
εὔπλυνὴς
νεόπλυτος

ΛΥ΄ΚΟΣ, lux

λύκος, lupus
λύσσα
λυσσητὴρ
λυσσώδης
ἀμφιλύκη
λευκὸς
λευκαίνω
ὑπολευκαίνω
λευκὰς
λύχνος

ΛΥ΄Ω

ἀναλύω
ἐξαναλύω
ἀπολύω
ἐκλύω
καταλύω
ὑπολύω
λύσις
ἄλυτος
βουλυτὸς
λύγος
λυγρὸς
λυγρῶς

ΜΑ΄ΧΩ

μάχη
μαχητὴς
μαχητὸς
μαχήμων
ἀμαχητὶ
ἀγχέμαχος
ἀγχιμαχητὴς
ἀμφιμάχομαι
προμάχομαι
προμαχίζω
πρόμαχος
πρόμος
ναύμαχος
πυγμάχος
πυγμαχία
μάχαιρα
μῆκος
μήκιστος

μακεδνὸς
περιμήκης
περιμήκετος
οὐρανομήκης
μακρὸς
μακρότερος
μάσσων
μακρότατος
ἀμαιμάκετος
μήκων

ΜΑ'Ω

ἐμμάω
μαιμάω
ἀναμαιμάω
περιμαιμάω
μαίομαι
ἐπιμαίομαι
ματεύω
ματάω
ματίη
μὰψ
μαψιδίως
αὐτόματος
ἀμφιμάομαι
εἰσμάομαι
ἐπιμάομαι
ἀναμάσσω
ἀπροτίμαστος
σμήχω
νεόσμηκτος
μασάω
μάσταξ
ἐπίμαστος
μάζος
μεταμάζιος
ἐκμυζάω
μαῖα
μήτηρ
μήτρως
μητρυιὰ
μητρώϊος
δυσμήτηρ
μαίνω
ἐπιμαίνομαι
μαινὰς
γυναιμανὴς
μάντις
μαντεύομαι
μαντοσύνη
μαντεῖος
μῶμος
μωμέομαι
μωμεύω
ἀμώμητος
ἀμύμων
μανθάνω
μῆδος
πυκιμήδης
μήδομαι
ἐπιμήδομαι
μῆτις, machinatio
μητίομαι
μητιάω
συμμητιάω
μητιόεις
μητιέτης
ἀγκυλομήτης
ποικιλομήτης
δολόμητις
πολύμητις
μῆχος
μηχανάω
ἐπιμηχανάομαι
περιμηχανάομαι
ἀμήχανος
ἀμηχανία
κακομήχανος
πολυμήχανος
πολυμηχανία
μήστωρ
μέδω

ΜΕΙ'ΡΩ

ἐκμείρομαι
μερμηρίζω
μέρμερος
μόρος
μόριμος
μόρσιμος
μορόεις
αἰνόμορος
ἄμμορος
ἀμμορία
δυσάμμορος
λιπόμορος
ἔμμορος
ἐπίμορος
σύμμορος
περικάμμορος
ὑπέρμορον
ὠκύμορος
ἐγχεσίμωρος
ἰόμωρος
μορύσσω
μοῖρα
διαμοιράομαι
μέρδω
ἀμέρδω
σμερδνὸς
σμερδαλέος
μέτρον
μετρέω
ἀναμετρέω
διαμετρέω
ἀμέτρητος
διαμετρητὸς
περίμετρος
εἰκοσίμετρος
μηρὸς
μηρίον
μηρύομαι
μάρπτω
καταμάρπτω
συμμάρπτω
μάρναμαι
μάρτυρος
ἐπιμάρτυρος
μαρτυρία
μαρμαίρω
μαρμάρεος
μαρμαρυγὴ
μάρμαρος
μαραίνω
μέσος
μέσατος
μέτασσαι
μεσήεις
μεσηγὺς

ΜΕ'ΛΩ

ἀμελέω
μελέδημα
μελεδώνη
πασιμέλουσα
μέλος
μελεϊστὶ
διαμελεϊστὶ
λυσιμελὴς
μέλλω
μέλεος
μόλω
ἐκμόλω
παραμόλω
προμόλω
ἀγχίμολος
καταβλώσκω
προβλώσκω
βλωθρὸς
μόλιβος
μολύβδαινα
μέλισσα
μέλι
μείλιχος
μειλίχιος
ἀμείλιχος
ἀμείλικτος
μειλίσσω
μείλιγμα
μειλιχίη
ἐπιμείλια
μελία
μέλινος
εὐμελίας

ΜΕΤΑ'

μεταξὺ

ΜΗ'

ΜΗ͂ΛΟΝ

μηλέα
εὔμηλος
πολύμηλος
μηκάω
μηκὰς
κεμὰς
μαλὼ
ἄμαλος
δασύμαλλος
πηγεσίμαλλος
ἀμαλδύνω
μαλερὸς
μαλακὸς
μαλακῶς
μαλθακὸς

ΜΗ'ΝΗ

σκοτομήνιος
μὴν, mensis
μεὶς
ἠλιτόμηνος
μὴν, certe
μὰν
μὰ
μὲν

ΜΙ'ΣΓΩ

μιγάζομαι
ἀναμίσγω
ἐμμίσγω
ἐπιμίσγω
καταμίσγω
μεταμίσγω
παραμίσγω
προμίσγω
συμμίσγω
μίγδα
ἐπιμὶξ
μίτος
μίτρα
αἰολομίτρης
ἄμικτος
ἀμιχθαλόεις

ΜΥ'ΚΩ

ἀμφιμυκάω
μυκηθμὸς
ἐρίμυκος
μόσχος

ΜΥ'ΡΩ

ἁλιμυρήεις
μορμύρω
ἀναμορμύρω
μυρίοι
μῦρμος

ΜΥ'Ω

συμμύω
ἠμύω
ἐπημύω
ὑπημύω
μύζω
ἐπιμύζω
μυχμὸς
μυχὸς
μυχοίτατος
μυελὸς
μυελόεις
κρόμυον
μισέω
μύνη
ἀμύνω
ἀπαμύνω
ἐπαμύνω
προσαμύνω
ἀμύντωρ
ἐπαμύντωρ
χειμάμυνα
μῦθος
μυθέομαι
ἀπομυθέομαι
παραμυθέομαι
προσμυθέομαι
ἀκριτόμυθος
πολύμυθος
μυὼν
μυῖα
κυνόμυια
βύω
βυσσὸς
βύκτης
βύρσα
μοτὸν
ἄμοτος
σμῶδιξ
σμύχω
κατασμύχω
ἐπισμυγερῶς

ΝΑΙ'

νὺ
νῦν
νὴ
ἀνία
ἀνιηρὸς
ἀνιάω
ἀνιάζω
ἀρνέομαι

ΝΕ'ΜΩ

ἀμφινέμομαι
ἐπινέμω
νέμος
νεμέθω
νομὸς
νομεύω
νομεὺς
εὐνομία
ἀγρονόμος
νωμάω
αἰσυμνήτης
ὄνομα
ὀνομαίνω
ἐξονομαίνω
ὀνομάζω
ἐξονομάζω
ὀνομαστὸς
ἀνώνυμος
νώνυμος
νώνυμνος
δυσώνυμος
ἐπώνυμος
ὁμώνυμος
ὕμνος
ὀμόω
ὀμνύω
ὄμνυμι
ἀπομόω
ἀπομνύω
ἀπόμνυμι
ἐπομόω
νέμεσις
νεμεσάω
νεμεσίζω
νεμεσητὸς

ΝΕ'Ω

νηέω
ἐπινηνέω
παρανηνέω
νηδὺς
νηδύϊα
νάω
ἀπονάομαι
μετανάστης
αἰενάων
νάσσω
λάρναξ
ναὸς
νήθω
ἐπινήθω
νῆμα
νητὸς
εὔνητος
χερνῆτις
νότος
νότιος
νῶτος
ναίω
ναιετάω
ἐνναίω
περιναιετάω
περιναιέτης
νέος
νεώτερος
νεώτατος
νείατος
ἐννέα
ἔνατος
εἰνάκις
ἐννήκοντα
νεαρὸς
νειόθεν
νειόθι
νέαιρα
νεότης
νεοίη
νειὸς
νεανίας
νεᾶνις
νεοσσὸς
νυὸς
ναῦς
νήϊος
ὑπονήϊος
ναύτης
ναυτιλία
ναυτίλλομαι
κυβερνάω
κυβερνήτης
κυβερνητὴρ
ὠκεανὸς
νῆσος
νήχω
παρανήχω
νόος
νοέω
εἰσνοέω
προνοέω
νόημα
νοήμων
ἀνοήμων
ἄνοος
ἀγχίνοος
ἀγχίνοια
γνόω
γνῶμι
γιγνώσκω
γνώριμος
ἀναγνόω
διαγνῶμι
ἐπιγνῶμι
γνωτὸς
ἀλλόγνωτος
ἀρίγνωτος
ἀγνοέω
ἀγνόω
ἄγνωστος
ἀγνὼς
γεγώνω
Νεύω
νευστάζω
ἀνανεύω
ἐπινεύω
κατανεύω
νεῦρον
νευρὰ
κινυρὸς
πρηνὴς
καταπρηνὴς
προπρηνὴς
μένω
ἀναμένω

ἐπιμένω
παραμένω
πράμνειος
ὑπομένω
ὑσμίνη
μίμνω
μιμνάζω
ἀναμίμνω
ἐπιμίμνω
παραμίμνω
ἐμμενὴς
εὐμενέτης
ἀμείνων
καμμονία
λιμὴν
λίμνη
προμνηστῖνοι
μένος
ὑπερμενὴς
ὑπερμενέω
δυσμενὴς
δυσμενέω
ἀλαλκομενηΐς
Θρασυμέμνων
ἀμενηνὸς
ἀμενηνόω
μενεαίνω
μενοινάω
μενοινέω
μενοινόω
μῆνις
μηνίω
μήνιμα
μηνιθμὸς
ἀπομηνίω
ἐπιμηνίω
μνάω
μνάομαι
μιμνήσκω
μνηστεύω
ἀναμνάω
ἀπομνάω
ἐπιμνάω
ὑπομνάω
μνήμων
μνημοσύνη
μνῆστις
μνῆμα
μνηστὺς
μνηστὴ
πολυμνήστη
μνηστὴρ

ΝΙ'ΠΤΩ

ἀπονίπτω
περινίπτω
ἄνιπτος
νίζω
ἀπονίζω
ἐξαπονίζω
χέρνιψ
χέρνιβον
χερνίπτομαι
ποδάνιπτρον

ΝΥ'ΣΣΩ

νύσσα
νὺξ
αὐτονυχὶ
ἔννυχος
ἐννύχιος
πάννυχος
παννύχιος
εἰνάνυχες
νυκτερὶς
ὄνυξ
γαμψώνυξ
κρατερώνυξ
μώνυξ

ΞΕ'Ω

ξύω
ἀποξέω
ἀμφιξέω
ἀποξύω
ἀποξύνω
ξεστὸς
εὔξεστος
περίξεστος
ξυστὸς
ξυστὸν
εὔξοος
κεραοξόος
ξυρὸς
ξηρὸς
ξηραίνω
ἀναξηραίνω
ξαίνω
ξανθὸς
ἴξυς
ὀξὺς
ὀξυόεις
φοξὸς
σκύτος
ξίφος
ξύλον
ἄξυλος
ὕλη
ὑλήεις

'Ο

ὅγε
ὅδε
ὅτι, et hic
ὅς, qui
ὅσκε
ὅστε
ὅσπερ
εἰσόκε
ὅτε, quando
ὁτὲ, nunc
πότε, quando
ποτὲ, aliquando
εἴποτε
μήποτε
οὔποτε
οὐδέποτε
οὐπώποτε
ὁπότε
πότερος
ὁπότερος
ὁποτέρωθεν
τίποτε
τότε, tunc
τοτὲ, interdum
ὅθεν
πόθεν, unde
ποθὲν, alicunde
ὁπόθε
ὅθι
πόσε
πόθι, ubi
ποθὶ, alicubi
ὁπόθι
οἷος, qualis
τοῖος
τοιόσδε
ποῖος
ὁποῖος
ὡς, ut
ὧς, sic
τὼς
ὥσκεν
ὥσπερ
ὥστε
πῶς, quomodo
πως, quodammodo
ὅπως
εἴπως
μήπως
οὔπως
ἴως
τίως
ποῦ, ubi
που, alicubi
ἤπου
ἤνπου
ὅπου
δήπου
μήπου
εἴπου
πω
πῆ, quo
πὴ, aliquo
ὅπη
οὔπη
ὅσος
τόσος
τοσόσδε
ὁσσάτιος
ὁσάκις
τοσάκις
ὁπόσος
πόσσος
αὐτὸς
μὶν
νὶν
ἕ
ἑὸς, suus
ὃς, suus
σφὸς
σφέτερος
αὔτως
ὡσαύτως
αὐτόθι,
αὖθι, ibi
αὐτόθεν
οὗτος
οὕτω
οὕτως
τοιοῦτος
τοσοῦτος
ὧδε
οὖν
γοῦν
ὄφρα
τόφρα
ὁμὸς
ὁμοῦ
ὁμῶς,
ὁμόσε
ἐξομόθεν
ὁμόω
ὁμοῖος
ὁμοιόω
ὁμαλὸς
ὅμηρος
ὁμηρέω

"ΟΖΩ

ὀδμὴ
εὐώδης
θυώδης
κηώδης
ῥόδον
ῥοδόεις

"ΟΘΩ

ἀνόθομαι
ὤθω
ἀνώθω
ἀπώθω
διώθω
ἐξώθω
κατώθω
ὀθόνη

ΟΙ"

ὤ μοι
ὀϊζύω
ὀϊζὺς
ὀϊζυρὸς
οἶτος
οἶκτος
οἴκτιστος
οἰκτείρω
οἰκτρὸς
οἰμώζω
οἰμωγὴ
πόπαι
ὀλοφυδνὸς
οἴγω
οἴγνυμι
ἀνοίγω
ὄγμος
οἰδέω
οἰδάνω
οἶδμα

ΟΙ'Σ

ΟΙ"Ω

οἰωνὸς
οἰωνιστὴς
ἀνώϊστος
ἀνωϊστὶ
ἀποίω
ἐξοίω
ἐποίω
κατοίω
συνοίω
οἶστρος
ὀϊστὸς
ὀϊστεύω
διοϊστεύω
οἴαξ
οἰήϊον
οἶμα
οἰμάω
οἴμη
οἶμος
φόρμιγξ
φορμίζω
οἰσύϊνος

"ΟΛΩ

ὀλλύω
ὄλλυμι
ὀλέκω
ὀλετὴρ
ἀπολέω
ἀπόλλυμι
ἐξαπολέω
διολέω
ἐξολέω
ὄλεθρος
ὀλέθριος
ἀνόλεθρος
ὀλοὸς
ὀλοώτερος
ὀλοώτατος
ὅλμος
λοῖσθος
λοισθεὺς
λοισθεῖον
ὀλισθέω
ἐξολισθέω

"ΟΝΩ

ὄνημι
ὀνίνημι
ὀνόω
ὄνομαι
ἀπόνημαι
ὄνησις
ὀνοστὸς
ὄνειαρ
ἐριούνης
ἐριούνιος
οἶνος
οἰνόω
οἰνίζομαι
θοινάω
ὦνος
ὠνητὸς
ὄκνος, ignavia
ὀκνέω
ὄνειδος
ὀνειδίζω
ὀνείδειος
ὄνος
ἡμίονος
ἡμιόνειος
ἄνθος

"ΟΡΩ

ὄρσομαι
ὀρώρομαι
ἀνόρω
ἐνόρω
ἐπόρω
ὑπόρω
ὀρνύω
ἀπόρνυμαι
ἐπορνύω
ὀρίνω
συνορίνω
ὀρούω
ἀνορούω
ἐπανορούω
ἀπορούω
ἐνορούω
ἐξορούω
ἐπορούω
ὀροθύνω
παλίνορσος
ὀρθὸς
ὀρθόω
ὄρθιος
ὄρθρος
θόρω
ἀποθορέω
εἰσθορέω
ἐκθορέω
ἐνθορέω
ἐπιθορέω
καταθορέω
προθορέω
ὑπερθορέω
θρόνον
θρύον
θώραξ
αἰολοθώρηξ
λινοθώρηξ
χαλκεοθώρηξ
θωρήσσω
ὑποθωρήσσω
θωρηκτὴς
θοῦρος
θοῦρις
θρώσκω
ἀναθρώσκω
ἀποθρώσκω
ἐκθρώσκω
ἐπιθρώσκω
θρωσμὸς
ὁρμάω
ὁρμαίνω
ἀφορμάω
ἐξορμάω
ἐφορμάω
μεθορμάω
ὁρμὴ
ἐφορμὴ
ὅρμημα
ὄρπηξ
ὅρμος
ὁρμίζω
εὔορμος
πάνορμος
οὐρὰ
οὐραῖος
οὐρίαχος
ἵππουρις
ταῦρος
ταύρειος
ὀτρύνω
ἐποτρύνω
ὀτρυντὺς
ὀτρηρὸς
ὀτραλέως
ἑορτὴ
οὖρος, ventus
ὅρος, terminus
οὖρος, terminus
οὖρον
ἐπίουρα
οὐρὸς, locus paululum cavatus
ὀρὸς, serum lactis
ὄρος, mons
ὀρέστερος
ὀρεστιὰς
πρυμνώρεια
ὑπώρεια
ὀρεὺς
ῥίον
ὄρνις
ὄρνεον
ὥρα
ὥριος
ἐννέωρος
παναώριος
ὀπώρα
ὀπωρινὸς
οὖρος, custos
οὐρεὺς
ἐπίουρος
δυσωρέω
οὐδενόσωρος
πυλαωρὸς
ὑλακόμωρος

πέλωρ
πέλωρος
πελώριος
πήρα
πυρὸς
ὀρκάω
ὄρημι
εἰσοράω
ἐνοράω
ἐνόρημι
ἐφοράω
καθοράω
προσοράω
πρώρα
κυανόπρωρος
κυανοπρώρειος
ὑπόδρα
νῶροψ
δέρκω
ἀναδέρκω
διαδέρκω
εἰσδέρκω
ἐκδέρκομαι
ἐπιδέρκομαι
καταδέρκομαι
προσδέρκομαι
δράκων
ἀθρέω
εἰσαθρέω
δράω,
ὑποδράω
δρακίνω
ὀλιγοδρανέω
δρηστὴρ
δρήστειρα
ὑποδρηστὴρ
δρηστοσύνη
ἀπόδρημι
δράσσω
δράγμα
δραγμεύω
πηρὸς
ἄωρος

ΟΥ'

οὐκ
οὐχ
οὐχὶ
οὐκὶ
οὐδὲ
οὔτε
οὔ τι
οὔ τοι
οὔ πη
οὔ πω
οὔ πως

'ΟΦ

ὄφις
ὄπτω
ὀψείω
ὄψις
ὀπτὴρ
ὀπωπὴ
εἰσόπτομαι
ἐπόπτομαι
ἐπόψιος
πανόψιος
ὄμμα
ὀπιπτεύω
διοπτεύω
διοπτὴρ
ἐποπτεύω
παρθενοπίπης
ὦψ
[illegible]
βοῶπις
γλαυκῶπις
κυνώπης
κυνῶπις
ἰῶπις
κυανῶπις
βλοσυρῶπις
τυφλώψ
ὕδρωψ
εὐρυόπης
ἑλίκωψ
μήλωψ
μέτωπον
μετώπιον
εὐρυμέτωπος
πρόσωπον
ἐπώπιον
στεινωπὸς
πολυωπὸς
ἄνθρωπος
ἐνωπὴ
ἐνώπια
ἐνωπιδίως
κατενῶπα
εἰσωπὸς
περιωπὴ
ἤνοψ
οἴνοψ
χαροπὸς
στεροπὴ
ἀστεροπὴ
ἀστεροπητὴς
ἀστράπτω
ὕπτιος
ὄσσομαι
ἐπιόσσομαι
προτιόσσομαι
ὄσσος

σκέπτομαι
σκοπιάζω
διασκοπιάομαι
σκοπὸς
σκοπιὰ
ἄσκοπος
ἐπίσκοπος
εὔσκοπος
ἀλαοσκοπιὴ
περίσκεπτος
οἰωνοσκοπία
σκόπελος
παπταίνω
λύπη
λυπρὸς

ΠΑ'ΛΛΩ

ἀναπάλλω
ἐκπάλλω
ἐκκαταπάλλομαι
μεταπάλλομαι
ἐγχέσπαλος
σακέσπαλος
πάλη, lucta
παλαίω
παλαιστὴς
παλαισμοσύνη
παλὴ, farina
παιπάλη
πολυπαίπαλος
παλάσσω
παλύνω
ἐπιπαλύνω
δνοπαλίζω
πάλιν
πάλαι
παλαιὸς
παλαιότερος
παλλακὶς
πήληξ
φάλαγξ
φαλαγγηδὸν
παλάμη
ἀπάλαμνος
πελεμίζω
ἐπιπελεμίζω
πόλεμος
πολεμίζω
πολεμιστὴς
πολεμήϊος
ἀπτόλεμος
μενεπτόλεμος
φιλοπτόλεμος
φυγοπτόλεμος
πέλεκυς
πέλεκον
ἡμιπέλεκον
πελεκάω
πέλλα

ΠΑΡΑ'

πάρος
πάροιθεν
προπάροιθε
παροίτερος
παρειὰ
παρήϊον
καλλιπάρηος
μιλτοπάρηος
φοινικοπάρηος
χαλκοπάρηος

ΠΑ'Ω

πάομαι
ἄπαστος
πολυπάμμων
πηὸς
πῶμα
πῶϋ
ποιμαίνω
ποιμὴν
ἐπιποιμὴν
ποίμνη
ποιμνήϊος
πατὴρ
πατρώϊον
πάτρη
πατρὶς
πατρῷος
εὐπατέρεια
ὀβριμοπάτρη
μητροπάτωρ
ὄπατρος
πάππας
παππάζω
ἄττα
τέττα
φρήτρη
ἀφρήτωρ
παῖς
παιδὸς
παίζω
φιλοπαίγμων
παύω
ἀναπαύω
ἀποπαύω
καταπαύω
μεταπαύω
παυσωλή

μεταπαυσωλὴ
κατάπαυμα
δόρπος
μεταδόρπιος
προσδόρπιος
δορπέω
παιήων
παῦρος
ποῦς
ἀελλόπους
ἀερσίπους
ἀνιπτόπους
ἀργίπους
ἀρτίπους
εἰλίπους
νέπους
πολύπους
τανύπους
τρίπους
χαλκόπους
ὠκύπους
ἑκατόμποδος
ἑπταπόδης
κυλλοποδίων
προποδίζω
ἀνδράποδον
πίδη
ἰστοπίδη
πιδάω
καταπιδάω
πέδον
πεδόθεν
δάπεδον
ἔμπεδος
θειλόπεδον
ἰσόπεδον
κραταίπεδον
οἰνόπεδον
ἠπεδανὸς
πεδίον
πέζα
ἀργυρόπεζα
κυανόπεζα
τράπεζα
τραπεζεὺς
πεζὸς
ἔλαφος
ἐλαφρὸς
ἐλαφρῶς
ἔριφος
ἵππος
ἵππειος
ἱππότης
ἱππεὺς
ἱπποσύνη
ἱππάζομαι
πλήξιππος
πολύϊππος
Πᾶς
πάντως
πάντη
πάντοθεν
πάντοσε
πάγχυ
ἐπιπάγχυ
ἅπας
ἁπάντη
ἔμπης
πάμπαν
πρόπας
σύμπας
παντοῖος
ἐμπάζομαι
ἔμπαιος
πάσσω
ἐμπάσσω
ἐπιπάσσω

ΠΕΙ'ΘΩ

πιθέω
ἐπιπείθομαι
παραπείθω
ἀπιθέω
πεῖσα
πίσυνος
πεῖσμα
πιστὸς
ἄπιστος
πιστόω
ἀπιστέω
ποθέω
ποθὴ
πόθος
ἀπόθεστος
πενθερὸς
πεύθομαι
ἐκπεύθομαι
ἀπευθὴς
ἄπυστος
ἀνάπυστος

ΠΕ'ΚΩ

πόκος
εἰροπόκος
ποικίλος
παμποίκιλος
ποικίλλω
ποίκιλμα

ΠΕ'ΛΩ

ἀμφιπέλομαι
ἐμπέλω
ἐπιπέλομαι
μεταπέλομαι
περιπέλομαι
ὀλιγηπελέω
ὀλιγηπελία
ἁπλόος
ἁπλοῒς
ὅπλον
ὁπλέω
ὅπλω
ὁπλίζω
ὁπλίσσω
ἀφοπλίζω
ἐφοπλίζω
ὑπεροπλίζομαι
ὑπέροπλος
ὑπεροπλία
ὁπλότερος
ὁπλότατος
ὁπλὴ
πολέω
πολεύω
ἐμπολέω
ἐπιπωλέω
ἀμφίπολος
ἀμφιπολεύω
αἰπόλος
αἰπόλιον
ἀκροπόλος
δικασπόλος
θαλαμηπόλος
ἱπποπόλος
οἰοπόλος
οἰωνοπόλος
ὀνειροπόλος
τρίπολος
πυρπολέω
πολλὸς
πολὺς
πολλάκι
πλέος
ἔμπλεος
εὔπλειος
πλέων
πλεῖστος
πέλεθρον
ἀπέλεθρος
πλήθω
ἀναπλήθω
ἐμπλήθω
εὐπλήθω
πίπλημι
πιμπλάω
ἐμπίπλημι
πλῆθος
πληθὺς
οἰνοπληθὴς
περιπληθὴς
πλατὺς
πλάτανος
πλατάνιστος
ὑπόπλακος
πλήμνη
πλημυρὶς
πλοῦτος
πολιὸς
μεσαιπόλιος
πόλις
πτολίεθρον
πολίζω
πολίτης
πολιήτης
ἀκρόπολις
ἑκατόμπολις
ἐρυσίπτολις
πύλη
πύλος
ἑκατόμπυλος
ἑπτάπυλος
τηλέπυλος
ὑψίπυλος
εὐρυπυλὴς
φυλάσσω
φυλακὴ
φύλαξ
φύλακος
φυλακτὴρ
πέλας
πελάω
πελάζω
ἐμπελάζω
προσπελάζω
ἄμπελος
ἀμπελόεις
πίλναμαι
ἐπιπίλναμαι
προσπίλναμαι
ἔμπλην
πλησίος
πλέκω
περιπλέκω
πλεκτὸς
εὔπλεκτος
εὐπλεκὴς
πλόκιος
πλοχμὸς
πλόκαμος
εὐπλόκαμος
εὐπλοκαμὶς
καλλιπλόκαμος
λιπαροπλόκαμος
πλήσσω
πεπλήγω
πληγὴ
διαπλήσσω
ἐμπλήσσω
ἐμπλήγδην
ἐκπλήσσω
ἐπιπλήσσω
καταπλήσσω
πληκτίζομαι
βουπλὴξ

παραπλὴξ
τειχεσιπλήτης
συμπλαταγέω
δασπλὴς
ἔκπαγλος
ἐκπάγλως
πλίσσω
πλὴν
πλέω
ἀναπλέω
ἀποπλέω
ἐπιπλέω
καταπλέω
πλώω
ἀποπλώω
ἐπιπλώω
παραπλώω
δακρυπλώω
πλόος
ἁλίπλοος
πρωτόπλοος
πλωτὸς
εὔπλοια
ἔπιπλον
πέλαγος

ΠΕ'ΡΑ

πέραν
πέρατος
περάω
περνάω
πρίαμαι
ἀπριάτην
ἐκπεράω
πρήσσω
διαπρήσσω, pertranseo
περαιόω
ἀντιπέραια
περαίνω
πέρας
περατέω
πρατιὰ
ἀπείρων
ἀπείριτος
ἀπειρέσιος
ἤπειρος
πρύλις
διαπρύσιος
πρυμνὸς
πρύμνα
πρύμνηθεν
εὔπρυμνος
πρυμνήσιος
διαμπερὲς
πόρος
ὁδοιπόρος
ἔμπορος
εὐρύπορος
ὠκύπορος
ὁδοιπόριον
ποντοπόρος
ποντοπορέω
ποντοπορεύω
πορθμὸς
πορθμεὺς
πόρτις
πόρταξ
πόρω
πορσύνω
πειράω
πείραζω
πειρητίζω
ἀπείριτος
ταλαπείριος
πείρω
ἀμφιπείρω
ἐμπείρω
ἀκροπόρος
περόνη
περονάω
πόρπη
κύπειρον
πριστὸς
νεόπριστ
πράσσω
διαπρήσσω, efficio
ἐυπρήσσω
πρῆξις
πρηκτὴρ
ἄπρηκτος
πείρινς
περὶ
περ

ΠΕ'ΤΩ

πέταμαι
πτάω
πτῆμι
ποτάω
ποτέω
πωτάω
ἀμφιποτάομαι
ἐκποτέομαι
ἀπόπταμαι
διάπταμαι
εἰσπέταμαι
ἔκπταμαι
ἐπίπταμαι
ἐπιπέτομαι
ὑπέρπταμαι
ὑψιπέτης
ὑψιπετήεις
ὠκυπέτης
πετεηνὸς
ἰθυπτίων
ἀπτὴν
ποτὴ
ποτητὸς
πτερὸν
πτερόεις
ἄπτερος
τανυσίπτερος
χρυσόπτερος
ὠκύπτερος
πτέρυξ
τανυπτέρυξ
πετάω
πιτνάω
ἀναπετάω
καταπετάω
ὑποπετάω
πέταλον
ὑψιπέτηλος
πτόρθος
πτελέα
πέπλος
ἄπεπλος
ἑλκεσίπεπλος
εὔπεπλος
κροκόπεπλος
τανύπεπλος
πταίρω
ἐπιπταίρω
πίπτω
ἀμφιπίπτω
ἀποπίπτω
ἐμπίπτω
ἐκπίπτω
ἐπιπίπτω
καταπίπτω
προπίπτω
προσπίπτω
συμπίπτω
διϊπετὴς
παλιμπετὴς
πέτρος
πέτρα
πετραῖος
πετρήεις
πότμος
ἄποτμος
πανάποτμος
πότνιος
πτοιέω
διαπτοιέω
ἀποπταίνω
πτώσσω
πτωκάζω
καταπτώσσω
πτὼξ
πτωχὸς
πτωχεύω
πτήσσω
καταπτήσσω
ὑποπτήσσω
πτύω
ἀποπτύω
ἐκπτύω
πτύον
πτύσσω
προσπτύσσω
πτὺξ
πτύγμα
πτυκτὸς
δίπτυχος
τρίπτυχος
πολύπτυχος
πὺξ
πυγμὴ
πυγούσιος
πύκα
πυκάζω
πυκνὸς
πυκινὸς
πυκινῶς
πύξινος
πεύκη
πευκεδανὸς
πευκάλιμος
ἐχεπευκὴς
περιπευκὴς
πικρὸς
πολύπικρος
πίσσα
πίτυς
ἴπτω
ἶψ
ἰάπτω
προϊάπτω
κατιάπτω
ἄαπτος
δίψα
πολυδίψιος

ΠΗ'ΓΩ

ἐμπηγνύω
καταπηγνύω
ἐγκαταπηγνύω
πηκτὸς
εὔπηκτος
πηγὸς
εὐπηγὴς
πάγος
πηγυλὶς
μεσοπαγὴς
πρωτοπαγὴς
ἁρματοπηγὸς
παχὺς
πάχος
πάχετος
πάχνη
παχνόω
πῆχυς
ἐννεάπηχυς
ἑνδεκάπηχυς
δυωκαιεικοσίπηχυς
πάσσαλος

ΠΗ΄ΘΩ

πάσχω	πολυπενθὴς
αἰνοπαθὴς	ταλαπενθὴς
πένθος	πῆμα
πενθέω	πημαίνω
νεοπενθὴς	ἀπήμαντος
νηπενθὴς	ἀπήμων

ΠΙ΄Ω

πίνω	ποιήεις
ἀναπίνω	λεχεποίης
ἐκπίνω	λεχεποίη
ἐπιπίνω	πόσις, potus
προπίνω	πόσις, maritus
ποτὸς, potabilis	ποταμὸς
πότος, potatio	κάλπις
ποτὴς	νάπη
ποτήριον	πίων
ἡδύποτος	πῖαρ
οἰνοποτάζω	πίειρα
οἰνοποτὴρ	λιπάω
συμπόσιον	λιπαρὸς
πίδαξ	λιπαρῶς
πιδήεις	ἀλείφω
πολυπίδαξ	ἀμφαλείφω
πολυπίδακος	ἐπαλείφω
πηδάω	προσαλείφω
ἀναπηδάω	ἄλειφαρ
καταπηδάω	ἀλοιφὴ
πηγὴ	φιάλη
πηδὸν	φίλος
πηδάλιον	φίλως
πίθος	φιλέω
εἰλαπίνη	φιλότης
εἰλαπινάζω	φιλοτήσιος
εἰλαπιναστὴς	ἀρηΐφιλος
πίναξ	σπένδω
πῖσος	ἀποσπένδω
πόα	πσονδὴ

ΠΝΕ΄Ω

πνύω	νήπιος
ἀναπνέω	νηπίειος
ἀναπνύω	νηπιάα
ἀνάπνευσις	πόντος
ἀποπνέω	κραιπνὸς
ἐμπνέω	κραιπνότερος
ἐπιπνέω	κραιπνῶς
λιγυπνέω	ὕπνος
παραπνέω	ἄϋπνος
ἄπνευστος	ὑπνόω
πνεύμων	ἐνύπνιον
πνεῦμα	Πένω
πνοὴ	ἀμφιπένομαι
πινύσσω	πόνος
ἀπινύσσω	πονέομαι
πινυτὸς	ἀμφιπονέομαι
πινυτὴ	ἐμπονέω
νηπύτιος	δυσπονὴς
ποιπνύω	πεμπάζω
πενία	δεῖπνον
πενιχρὸς	δειπνέω
πεῖνα	δειπνίζω
πεινάω	δειπνηστὸς
πέντε	πηνίος
πένταχα	ποιέω
πεντήκοντα	ἐμποιέω
πεντηκόσιοι	ποιητὸς
πέμπτος	εὐποίητος

ΠΡΟ΄

πρότερος	πρώην
προτέρω	πρὸς
ἀπόπροθεν	προτὶ
ἀπόπροθι	ποτὶ
πρῶτος	πρόσθε
πάμπρωτος	πρόσω
πρωΐ	πρόσσωθεν
πρώϊος	πρὶν
πρώϊζα	

ΠΥ΄Ω

καταπύθομαι	πύματος
πυθμὴν	πύελος

ῬΑ΄Ω, contr. ῬΩ͂

ῥαίω	ῥηκτὸς
ἀποῤῥαίω	ἄῤῥηκτος
διαραίω	ῥηγμὶν
ῥαιστὴρ	ῥάχις
θυμοραϊστὴς	ῥάκος
κυνοραϊστὴς	ῥὼξ
ῥάζω	ἀποῤῥὼξ
περιῤῥηδὴς	ῥωχμὸς
ῥαίνω	ῥωγαλέος
γράφω	βράχω
ἐπιγράφω	ἀναβράχω
ἐπιγράβδην	ἀναβρόχω
γραπτὺς	καταβρόχω
γράμμα	βρόχος
γραῦς	ἐρείκω
γραῖα	ἐρέχθω
ἀκρὶς, locusta	ῥοχθέω
χαράδρα	ῥοιβδέω
γλάφω	ἀναῤῥοιβδέω
διαγλάφω	ῥοιζέω
γλαφυρὸς	ῥοῖζος
γλυφὶς	ἀπαράσσω
ῥήσσω	ἐξαράσσω
ῥήγνυμι	συναράσσω
ἀναῤῥήσσω	ἄραβος
ἀποῤῥήσσω	ἀραβέω
διαῤῥήσσω	ἀμφαραβέω
ἐκρήσσω	ἐρέσσω
ἐπιῤῥήσσω	διερέσσω
συῤῥήσσω	προσερέσσω
ὑποῤῥήσσω	προερέσσω

εἰρεσία
ἐρέτης
ἐρετμὸν
δολιχήρετμος
ἐπήρετμος
φιλήρετμος
ἐεικόσορος
ἐρεύγω
προσερεύγω
ἐρύγμηλος
σμαραγέω
σφαραγέω
φάρυξ
ἀραιὸς
Ὀρύσσω
διορύσσω
ὀρυκτὸς
κατωρυχὴς
ὀρυμαγδὸς
ῥοὰ
ταράσσω
συνταράσσω
ταρβέω
ὑποταρβέω
τάρβος
ταρβοσύνη
ἀταρβὴς
ἀτάρβητος
ταρχύω
τραχὺς
τρήχω
βρύχω
ἀναβρύχω
ὑπόβρυχος
ἁρπάζω
ἀναρπάζω
ἀφαρπάζω
διαρπάζω
ἐξαρπάζω
ὑφαρπάζω
ἁρπακτὴρ
ἁρπαλέος
ἁρπαλέως
καρπάλιμος
καρπαλίμως
ἅρπυιαι
Ῥάπτω
ῥαπτὸς
ῥαφὴ
εὐραφὴς
κακοῤῥαφία
ῥάβδος
χρυσόῤῥαπις
ῥύπος
ῥυπάω
ῥυπόω
λάβρος
λαβρεύομαι

'ΡΕ'ΚΩ

Ὀρέγω
ὀρέγνυμι
ἐπορέγω
ὀρεκτὸς
ὀρεχθέω
ὄργυια
ἐννεόργυιος
ὀρχέομαι
ὀρχηστὴς
ὀρχηστὴρ
ὀρχηστὺς
ὀρχηθμὸς
ἔνορχος
βραχίων

'ΡΕ'ΠΩ

ἐπιῤῥέπω
ῥίπτω
ῥιπτάω
ῥιπτάζω
ἀναρρίπτω
ἀναρριπτέω
ἀπορρίπτω
διαρριπτάω
ἐπιρρίπτω
ῥιπὴ
ῥὶψ
ῥὼψ
ῥωπήϊον
ῥίμφα
ῥόπαλον
καλαῦροψ

'ΡΕ'Ω, fluo

ἐκρέω
καταρρέω
ἐπιρρέω
περιρρέω
προρρέω
ὑπεκπρορέω
ῥέεθρον
εὐρυρέεθρος
καλλιρέεθρος
βαθυρρείτης
εὐρρείτης
ἀκαλαρρείτης
[illegible]
ῥόος
ῥοὴ
ἀγάῤῥοος
ἀψόῤῥοος
ἄψοῤῥος
βαθύρροος
εὔροος
καλλίῤῥοος
κατάῤῥοος
χειμάῤῥοος
χείμαῤῥος
ὠκύροος
ἀμάρα
ῥέα
ῥηΐδιος
ῥηϊδίως
ῥηΐτερος
ῥηΐτατος
ῥήϊστος
ῥοδανὸς
ῥόθιος
παλιῤῥόθιος
ἐπίῤῥοθος
ἐπιτάῤῥοθος
βροτὸς, mortalis
βρότειος
ἄμβροτος
ἀμβρόσιος
ἀμφίβροτος
τερψίμβροτος
φαεσίμβροτος
φθισίμβροτος
ἄβροτος
ἀβροτάζω
βρότος, inquinatio
βροτόεις
βροτόω
βρεχμὸς
ὑρίσος
λάρος, avis marina
ὄμβρος
ῥινὸς
ταλαύρινος
ῥὶν
λαῦρα
ἐκρύω
ἀμφίρυτος
περίῤῥυτος
ῥυτὸν
βρύω
ἔμβρυον
πιλαρύζω
εὐρὺς
εὖρος
εὐρύνω
εὐρώεις
πλευρὰ
πλευρὸν
εὐρὰξ
ἐρεύθω
ἐρυθαίνω
ἐρυθρὸς
ῥέθος
ῥώομαι
[illegible]
ἐρωὴ
ἐρωέω
ἀπερωέω
ἐξερωέω
ὑπερωέω
ἀπερωεὺς
Ῥέω, dico
ῥῆσις
ῥητὴρ
ῥήτρη
ῥητὸς
ἄῤῥητος
παραῤῥητὸς
ἔρω
εἴρω
ἀνέρομαι
διείρομαι
ἐξέρω
διεξερέομαι
ἐρεείνω
ἐξερεείνω
ἐρωτάω
ἀνερωτάω
ἐρευνάω
εὑρέω
ἐξευρίσκω
ἐφευρίσκω
ὄνειρος
ὀνείρειος
ὄναρ
εἰρήνη
εἶρος
εἴριον
ἔριθος
σειρὰ
μήρινθος
μέρμις
ὁρμαθὸς
ἀείρω, conjungo
συναείρω, conjungo
παρήορος
παρηορία
συνήορος
τετράορος
ἄορ, conjux
ὀαρίζω
ὀαριστὴς
ὀαριστὺς
ἄρω
ἀραρίσκω
ἐνάρω
ἐπαίρω
προσάρω
λαρὸς, jucundus
ἐρίηρος
εὐήρης
θυμήρης
θυμαρὴς
χαλκήρης
πυλάρτης
ἄρτιος
ἀρτύω
ἐπαρτύω
ἀρτύνω
ἐπαρτὴς
ἀρτιμὴς

ἄρτος
ἄρνυμαι
ἁρμόζω
ἐφαρμόζω
ἁρμονία
βητάρμων
ἅρμα
ἐρυσάρματος
ἀρέω
ἀπαρέομαι
ἄρθμιος
ἀρθμέω
ἀριθμὸς
ἀριθμέω
ἐναρίθμιος
ἀνάρσιος
ὁμαρτῆ
ὁμαρτέω
ἐφομαρτέω
ἁμαρτάω
ἀφαμαρτάνω
νημερτὴς
νημερτέως
ἐράω
ἔρως
ἔρος
ἐρατὸς
ἐρατεινὸς
ἐραννὸς
ἐρατίζω
ἐπήρατος
ἔρανος
ἐπιήρανον
ἦρα
ἐπίηρα
ἵμερος
ἱμερόεις
ἱμείρω
ἱμερτὸς
ἥμερος
ἡμερὶς
ἡμέρα
ἦμαρ
αὐτῆμαρ
ἐννῆμαρ
ἐξῆμαρ
πανῆμαρ
ποσσῆμαρ
ἠμάτιος
δωδεκαήμερον
ἐφημέριος
ἑτερήμερος
πανημέριος
σήμερον
κίθαρις
κιθαρίζω
κιθαριστὺς
εἴρερος

ἀγείρω
ἠγερέω
ἀγερέθω
ἀμφαγείρομαι
ἀμφαγερέθομαι
εἰσαγείρω
ἐπαγείρω
περιαγείρω
περιαγερέθω
συναγείρω
θυμηγερέω
ὁμηγερὴς
παλινάγρετος
νεφεληγερέτης
στεροπηγερέτης
ἄγυρις
ὁμήγυρις
ὁμηγυρίζω
ἀγυρτάζω
ἀγορὰ
ἀγοράω
ἀγορεύω
ἐξαγορεύω
μεταγορεύω
ἀγορητὴς
ἀγορητὺς
δημηγορία
λαβραγόρας
ὑψαγόρης
ἄγρα
πυράγρα
πάναγρος
αὐτάγρετος
ἀγρέω
ἀγρώσσω
ζωγρέω
ζωάγρια
ἀνδράγρια
μοιχάγρια
βοάγρια
καιρόεις
ἔρις
ἐρίζω
ἔρισμα
ἐρέθω
ἐρεθίζω
ἐριδάω
ἐριδαίνω
ἐριδμαίνω
ἀμφήριστος
εἰκοσινήριτος
ἐρείδω
ἐπερείδω
ἐνερείδω
συνερείδω
ἕρμα
ἑρμὶν

'ΡΥ'Ω

ῥυστάζω
ῥυστακτὺς
ἔρυμα
ἐρύω
ἀνερύω
ἀπερύω
εἰσερύω
ἐξερύω
ἐπερύω
κατερύω
προερύω
ὑπερύω
κοτυλήρυτος
χοῖρος
χοίρειος
ἐρύκω
ἀπερύκω
κατερύκω
ἐρυκάκω
ἐρυκακέω
ἐρυκάνω
ἐρυκανάω
κατερυκάνω
ῥυμὸς
ῥυτὴρ
ῥυτὸς
ῥύσιον
γωρυτὸς
σορὸς
ὀφρὺς
ὀφρυόεις
βλοσυρὸς
κολοσυρτὸς
σύριγξ
σάρξ

ΣΕ'Ω et ΣΕΙ'Ω

σεύω
ἐσσυμένως
ἐπισείω
περισείω
ὑποσείω
ἐπισεύω
ἀποσεύω
ἀνασεύω
διασεύω
ἐκσεύω
κατασεύω
μετασεύω
πανσυδίη
λαοσσόος
δασὺς
ἀμφίδασυς
ἱππόδασυς
Σέβω
σεβάζομαι
σέβας
Σβέω
κατασβέω
ἄσβεστος
σπέος
σποδὸς
σποδιὰ
σφοδελὸς
σῆμα
σημαίνω
σημάντωρ
ἀσήμαντος
Σάος
σόος

σόω
σώω
σώζω
σαώζω
ἐκσαώζω
ὑπεκσαώζω
σῶκος
νόσος
ἄνουσος
σῶμα
σάκος
ἐπίσωτρον
σῦκον
συκῆ
σαίνω
περισαίνω
σανὶς
εὔσελμος
σόλος
σῖτος
ἄσιτος
σιτέω
νῆστις
λάσιος
λαισήϊον
σῦς
συφεὸς
ὗς
σίνω
σίντης
σίντις
ἀσινὴς
σαρδάνιος

ΣΙ'ΖΩ

σιγὴ
σιγάω
σιγαλόεις
σιωπὴ
σιωπάω
σίδηρος
σιδήρειος

ΣΠΑ'Ω

ἀνασπάω	Σπείρω
ἐκσπάω	σπέρμα
ἐπίσπαστος	ἄσπερμος
ἀσπάζομαι	πολυσπερὴς
ἀσπάσιος	ἄσπαρτος
ἀσπασίως	πυρὸς
ἀσπαστὸς	πολύπυρος
ἀσπαίρω	πύρνον
σπάργανον	σπεῖρον
σφάραγος	σπάρτον
σπόγγος	σφύρα
ἀσπιδὴς	σφυρὸν
ἀσπὶς	ἐπισφύριον
ἀσπιδιώτης	καλλίσφυρος
ἀσπιστὴς	σφονδυλίων
λεύκασπις	σπλάγχνον
ὑπασπίδιος	σπινθὴρ
σπιλὰς	

ΣΤΑ'Ω et ΣΤΕ'Ω

ἵστημι	στεῖρα
ἵστημι	στέρνον
στεύω	στῆθος
στατὸς	στείβω
στάδιος, statarius	στίβη
αὐτοστάδιος	στιβαρὸς
ἀμφιστάω	στιβαρῶς
ἀνίστημι	στίλβω
ἐπανίστημι	ἀποστίλβω
ἐξυπανίστημι	στιλπνὸς
ἀνασταδὸν	ἱστὸς
ἀνθίστημι	ἱστιὸν
ἀφίστημι	πλησίστιος
ἀποσταδὸν	στήλη
διίστημι	στέαρ
ἐνίστημι	σταυρὸς
ἐφίστημι	σαυρωτὴρ
ἐπισταδὸν	σταμὶν
ἐπιστάτης	σηκὸς
καθίστημι	σηκάζω
μεθίστημι	σθένος
παρίστημι	σθεναρὸς
παρασταδὸν	ἐρισθενὴς
περιίστημι	εὐρυσθενὴς
περισταδὸν	περισθενέω
προΐστημι	ἄστυ
συνίστημι	ἀστὸς
ὑφίστημι	στάζω
εὐσταθὴς	ἐνστάζω
στάδιος	στρεύγομαι
σταθμὸς	ὀστέον
στάθμη	ἄγρωστις
ἑστία	μάστιξ
ἀνέστιος	μάστις
ἐφέστιος	μαστίζω
ἐπίστιον	μαστίω
στηρίζω	ἀστεμφὴς
ἐνστηρίζω	ἀστεμφῶς
στερεὸς	στείχω
στερέω	ἀποστείχω
περιστείχω	στεφάνη
προσστείχω	στέφανος
στιχάω	εὐστέφανος
ὁμοστιχάω	στεφανόω
τρίστοιχος	ἐπιστέφω
τριστοιχεὶ	περιστέφω
μεταστοιχεὶ	ἀμφιπεριστέφω
στὶξ	ἀμφιστεφὴς
στίφω	ἐπιστεφὴς
στέμμα	

ΣΤΡΩ˜ et ΣΤΡΟ'Ω

ὑποστρόω	ὑποστορέω
στορέω	στρατὸς
ἐπιστορέω	στρατάομαι
καταστορέω	ἀμφιστρατάομαι
καταστόρνυμι	στερέω

ΣΤΥ'Ξ

στυγέω	στυγερὸς
καταστυγέω	στυγερῶς

ΣΥ'

σὸς	τοὶ
τεὸς	ὑμέτερος
σφωΐτερος	ὑμὸς

ΣΥ'Ν

ΤΑΛΑ'Ω

τλάω	σχέτλιος
τλῆμι	ἀταλὸς
ἀνατλῆμι	ἀτάλλω
ἐπιτλῆμι	ἀτιτάλλω
τλητὸς	ἄντλος
ἄτλητος	τάλαντον
πολύτλητος	ἡμιτάλαντον
τλήμων	ἀτάλαντος
πολυτλήμων	τάλαρος
πολύτλας	τολμάω
τάλας	ἐπιτολμάω
τελαμὼν	τολμήεις

ΤΕ'ΚΩ

τίκτω	μογοστόκος
τέκος	πρωτοτόκος
τέκνον	τεύχω
τοκεὺς	τυχέω
τόκος	τευχέω
τοκὰς	τύχη
δυσαριστοτόκεια	τυγχάνω

παρατυγχάνω
ἀντιτεύχομαι
ἐντεύχω
προτεύχομαι
τυκτὸς
εὔτυκτος
νεότευκτος
νεοτευχὴς
καταῖτυξ
τέκτων
τεκτοσύνη
τεκταίνομαι
παρατεκταίνομαι
τέχνη
τεχνήεις
τεχνηέντως
τεχνάω
κακότεχνος
κλυτοτέχνης
τεῦχος
τεῖχος
τειχίον
εὐτείχεος
τειχιόεις
τειχίζω
τοῖχος
τήκω
κατατήκω
τηκεδὼν
τέγος
τέγειος
τέκμωρ
τεκμαίρομαι

ΤΕ'ΛΛΩ

ἀνατέλλω
ἀνατολὴ
ἐπιτέλλω
περιτέλλομαι
τέλος
τελέω
τελείω
ἐκτελέω
περιτελέω
τέλειος
τελήεις
ἀτελὴς
ἡμιτελὴς
ἀτέλεστος
ὀψιτέλεστος
τελευτὴ
τελευτάω
διατελευτάω
ἀτελεύτητος
τελέθω
τέλσον
τῆλε
τηλοῦ
ἀποτηλοῦ
τηλοτάτω
τηλόθεν
τηλόθι
τηλόσε
τηλεδαπὸς
τολυπεύω
Στέλλω
ἐπιστέλλω
εὐστέλλω
περιστέλλω
στειλειὴ
στειλειὸν
Τίλλω

ΤΕ'ΜΩ

τάμνω
τμήγω
τέτμω
τομὴ
τμήδην
ἀμφιτάμνω
ἀποτάμνω
ἀποτμήγω
διατάμνω
διατμήγω
ἐκτάμνω
περιτάμνομαι
προτάμνω
ἀποπροτάμω
πρότμησις
ὑποτάμνω
δειροτομέω
ἀποδειροτομέω
δρυτόμος
ὑλοτόμος
σκυτοτόμος
κερτομέω
ἐπικερτομέω
κερτόμιος
κερτομία
φιλοκέρτομος
εὔτμητος
στόμα
στόμαχος
λαῖτμα
ταμίας
ταμίη
τέμενος

ΤΡΕ'Ω

διατρέω
παρατρέω
περιτρέω
ὑποτρέω
τρέμω
ὑποτρέμω
ἀτρέμας
τρόμος
ἄτρομος
τρομέω
ἀμφιτρομέω
περιτρομέω
ὑποτρομέω
τρήρων
πολυτρήρων
τείρω
ἀτειρὴς
τέρσω
τερσαίνω
ταρσὸς
ἄτερ
ἀπάτερθε
τείρεα
τέρας
τέρην
ἀτέραμνος
τέρετρον
τετραίνω
τρητὸς
τορέω
ἀντιτορέω
ῥινοτόρος
τορνόω
τρύχω
κατατρύχω
ἀτρυτώνη
τρυπάω
τρυγάω
τρυγητὸς
διατρύγιος
ἀτρύγετος
τρώω
τρωτὸς
θλάω
ἄφλαστον
φλίβω
φλιὰ
θρυλίζω
τρώγω
τρώκτης
τράγος
ἄντρον
Τρέπω
τροπέω
τραπέω
τροπάω
τρωπάω
τροπὸς
τροπὴ
τρόπις
ἀνατρέπω
ἀποτρέπω
ἀπότροπος
ἀποτρωπάω
ἐντρέπω
ἐπιτρέπω
ἐπιτραπέω
μετατρέπω
παρατρέπω
παρατροπέω
παρατρωπάω
περιτρέπω
περιτροπέω
προτρέπω
προτροπάδην
πολύτροπος
ὑπότροπος
ἐντροπαλίζομαι
μετατροπαλίζομαι
ἀταρπὸς
ἀτραπιτὸς
ἀταρπιτὸς
τέρμα
τερμιόεις
Τρίβω
ἀποτρίβω
διατρίβω
ἄτριπτος
Στρέφω
ἀναστρέφω
ἀποστρέφω
ἐνστρέφω
ἐκστρέφω
ἐπιστρέφω
μεταστρέφω
περιστρέφω
ὑποστρέφω
στρωφάω
ἀναστρωφάω
ἐπιστρωφάω
ἀμφιπεριστρωφάω
στρεπτὸς
εὔστρεπτος
στρόφος
ἐπίστροφος
ἐπιστροφάδην
εὔστροφος
νεόστροφος
εὐστρεφὴς
στροφαλίζω
στροφάλιγξ
στρόμβος
Τρέφω
ἐντρέφω
εὐτρέφω
περιτρέφω
τροφὸς
θρέπτρον
θρέπτον
τραφερὸς
τρόφις
τροφέεις
ἁλιοτρεφὴς
ἀνεμοτρεφὴς

ἁπαλοτρεφὴς
διοτρεφὴς
εὐτρεφὴς
ζατρεφὴς
ὑδατοτρεφὴς
ἐλεόθρεπτος
κουροτρόφος
ὀρεσίτροφος
βρέφος
τάρφος
ταρφὴς
ταρφειὸς
τάφρος
Τέρπω
ἐπιτέρπομαι
μετατέρπομαι
προστέρπω
τερπνὸς
τερπωλὴ
ἄτερπος
ἀτερπὴς
Δρέμω
ἀναδρέμω
διαδρέμω
ἐκδρέμω
ἐπιδρέμω
ἐπίδρομος
μεταδρομάδην
παραδρέμω
περιδρέμω
περίδρομος
συνδρέμω
ὑποδρέμω
δρόμος
ἱππόδρομος
τρέχω
τρωχάω

τροχὸς
ἁματροχάω
ἁματροχιαὶ
ἁρματροχιὰ
ἐντρέχω
ἐπιτρέχω
ἐπιτροχάδην
εὔτροχος
ὁλοοίτροχος
περίτροχος
ἀνθρακιὰ
ἀτρεκὴς
ἀτρεκῶς
Τρεῖς
τρὶς
τρίτος
τρίτατος
τρίχα
τριχθά
τριπλῆ
τρίπλαξ
τριάκοντα
τριακόσιοι
ἐπήτριμος
τριττύα
τρίαινα
Τρίζω
τρύζω
τέττιξ
τέσσαρες
τέταρτος
τετράκις
τετραχθὰ
τετραπλῆ
τεσσαράκοντα
πίσυρες

ΤΥΠΩ

ἐντυπὰς
προτύπτω
τυπὴ
χαλκότυπος
χοιροτυπία
κτυπέω
κτύπος

δοῦπος
δουπέω
ἐνδουπέω
ἐρίγδουπος
ἐρίδουπος
τύμβος
τυφλὸς

ΤΩ, ΤΑ'Ω et ΤΕ'Ω

τείνω
ἐντείνω
ἐπιτείνω
κατατείνω
ταναὸς
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ἐπίτονος
παλίντονος
τρίτονος
τόξον
τοξοσύνη
τοξότης
τοξεύω
τοξευτὴς
τοξάζομαι
ἐπιτοξάζομαι
ἀγκυλότοξος

ἀργυρότοξος
κλυτότοξος
τανύω
ἐντανύω
ἐπεντανύω
ἐκτανύω
ἐπιτανύω
παρατανύω
ὑποτανύω
τανυστὺς
τιταίνω
ἐπιτιταίνω
περιτιταίνω
τιτύσκομαι
ἐπιτηδὴς
στενὸς
στεῖνος
στείνω
στένω
στόνος
στονόεις
στοναχὴ
στενάχω
στεναχίζω
στοναχίζω
στοναχέω
ἀναστενάχω
ἀναστοναχίζω
βαρυστενάχω
ἐπιστένω
ἐπιστενάχω
ἐπιστοναχέω
μεταστένω
περιστένω
περιστεναχίζω
περιστοναχίζω
ὑποστοναχίζω
ἀγάστονος
πολύστονος
δύστηνος
τένων
τινάσσω
διατινάσσω
ἐκτινάσσω
οὐτάω
οὐτάζω
ἀνούτατος
ἀνουτητὶ
ἄουτος
νεούτατος
ὠτειλὴ
τὶς, aliquis
τίς, quis
τίη

ὅστις
ὅτι
μήτις, nemo
οὔτις
οὐτιδανὸς
ἄρτι
ἔτι
μηκέτι
οὐκέτι
Τίω
τίνω
τίσις
τιέω
τιμὴ
τίμιος
τιμήεις
τιμῆς
τιμάω
ἀτιμάω
ἀπατιμάω
ἄτιμος
ἀτιμία
ἀτίμητος
ἀτιμάζω
ἀτίζω
ἄτιτος
ἄντιτος
παλίντιτος
ἐρίτιμος
ὁμότιμος
ἀποτίω
ἀποτίνω
ἐξαποτίνω
ἀποτιννύω
ἐπιτιμήτωρ
Τάσσω
ταγὸς
Ὀκτὼ
ὄγδοος
ὀγδόατος
ὀγδώκοντα
Θνήσκω
τέθνημι
ἀποθνήσκω
ἀποτέθνημι
ἐκθνήσκω
καταθνήσκω
κατατέθνημι
θνητὸς
καταθνητὸς
δισθανὴς
θάνατος
ἀθάνατος
Οὖθαρ

῞ΥΩ

ὑετὸς
ἀφύω
ἀφύσσω
[illegible]
ἐξαφύω
ἐπαφύω

ἀφυσγετὸς
ὕδωρ
ὑδρηλὸς
ὑδραίνω
ὑδρεύω
ὕφυδρος

μελάνυδρος
ὕδρος
ὑγρὸς
ὑγιὴς
μυδαλέος
ἰδίω
ἱδρὼς
ἱδρόω
ἀνιδρωτὶ
υἱὸς
υἱεὺς
υἱωνὸς
ὀπυίω

ΦΑ'Ω, luceo

φαείνω
φαίνω
ἀναφαίνω
ἀναφανδὸν
ἐξαναφανδὸν
ἀμφάδιος
ἀμφαδὸν
ἀμφαδὰ
διαφαίνω
ἐκφαίνω
ἐπιφαίνω
παμφαίνω
παμφανάω
περιφαίνω
προφαίνω
πρόφασις
ὑπερηφανέω
ὑποφαίνω
φαάντατος
ἄφαντος
τηλεφανὴς
φάος
φαεινὸς
φαέθω
φαίδιμος
φαιδιμόεις
ἐξαίφνης
ἐξαπίνης
παιφάσσω
ἐκπαιφάσσω
φήνη
φαληριάω
φάλος
ἀμφίφαλος
ἄφαλος
τετράφαλος
φάλαρα
τετραφάληρος
τρυφάλεια
ὀμφαλὸς
ὀμφαλόεις
ἐπομφάλιος
λάμπω
λαμπετάω
ἀπολάμπω
ἐπιλάμπω
ὑπολάμπω
λαμπτὴρ
λαμπρὸς
λάμπος
μορφὴ
ἐλέφας
κατηφὴς
κατηφέω
κατήφεια
κατηφὼν
νέφος
νεφέλη
ἀνέφελος
κελαινεφὴς
ἰοδνεφὴς
κνέφας
δνοφερὸς
ζόφος
νείφω
νίφω
νιφὰς
νιφετὸς
νιφόεις
ἀγάννιφος
σάφα
σοφία
ἀσύφηλος
ὄμφαξ
ἀλφέω
ἀλφηστὴς
ἄλφιτον
νύμφη
νυμφίος
ἀποφώλιος
φθάω
φθῆμι
παράφθημι
ὑπόφθημι
Φθονέω
ἐπιφθονέω
Φημὶ
ἀπόφημι
ἔκφημι
μετάφημι
παράφημι
παράφασις
πρόσφημι
φάτις
ἀμφασία
θέσφατος
ἀθέσφατος
ἐκθέσφατον
παλαίφατος
ὑποφήτης
φάσκω
πιφαύσκω
φήμη
φῆμις
εὐφημέω
ἐπευφημέω
πολύφημος
ἐπιμέμφομαι
Ὀμφὴ
πανομφαῖος
Φὼς
ὀλοφώϊος
Φωνὴ
φωνέω
μεταφωνέω
προσφωνέω
προσφωνήεις
ἀγριόφωνος
βαρβαρόφωνος
ἠερόφωνος
λιγύφωνος
χαλκεόφωνος
δάφνη
φθέγγω
φθόγγος
φθογγὴ
λιγύφθογγος
Φράζω
ἀμφιφράζομαι
ἀναφράζομαι
διαφράζω
ἐπιφράζω
μεταφράζομαι
περιφράζομαι
συμφράζομαι
φράδμων
συμφράδμων
φραδὴς
ἀφραδὴς
ἀφραδῶς
ἀφραδέω
ἀφραδία
ἀριφραδὴς
ἀριφραδῶς
εὐφραδῶς
κακοφραδὴς
περιφραδῶς
βάζω
ἀβακέω
βαμβαίνω
Φράσσω
Φάω, occido
ἀρηΐφατος
μυλήφατος
ὀδυνήφατος
πρόσφατος
σφάζω
φάσγανον
σφὴξ
σφηκόω
σφάλλω
ἀποσφάλλω
παρασφάλλω
ἀρισφαλὴς
ἀσφαλὴς
ἀσφαλῶς
σφέλας
Φάγω
καταφάγω
ἀνδροφάγος
γλακτοφάγος
λωτοφάγος
σιτοφάγος
ὠμοφάγος
φηγὸς
φήγινος
φάτνη
φθέω
φθίω
φθίνω
φθινύθω
ἀποφθίω
ἀποφθίθω
ἀποφθινύθω
ἐκφθίω
καταφθίω
ἄφθιτος
Φθείρω
διαφθείρω
φθεὶρ
θυμοφθόρος
ἔῤῥω
ἀποέῤῥω
Φένω
πέφνω
καταπέφνω
φόνος
φονὴ
φονεὺς
βουφονέω
ἀνδροφόνος
μιαιφόνος
παιδοφόνος
πατροφονεὺς
φασσοφόνος
φοινὸς
φοίνιος
φοινήεις
δαφοινὸς
δαφοινεὸς
ἀνδρειφόντης
ἀργειφόντης
φοίνιξ
φοινικόεις
ποινὴ
νήποινος
ἄποινον
ἀνάποινος

ΦΕ'ΒΩ

φέβομαι
φόβος
φοβέω
Φεύγω
ἐκφεύγω
ὑπεκφεύγω

περιφεύγω
προφεύγω
ὑποφεύγω
ὑπεκπροφεύγω
παραφεύγω
παρεκπροφεύγω
φυγὴ
φυκτὸς
φύξις
φύξιμος
φυξηλις
φύζω
φύζα
φυζανικὸς
Φείδομαι
φιδέομαι
φειδὼ
φειδωλὴ

ΦΕ'ΡΩ

φέρημι
φορέω
φόρημι
φέρτερος
φέρτατος
φέριστος
φέρετρον
φορεὺς
φόρτος
φορτὶς
ἀντιφέρομαι
ἀντιφερίζω
διαφορέω
εἰσφέρω
εἰσφορέω
ἐκφέρω
μετεκφέρω
ἐκφορέω
ὑπεκφέρω
ἐμφορέομαι
ἐπιφέρω
προφέρω
προφερὴς
συμφέρω
συμφερτὸς
ἀμφιφορεὺς
ἀεθλοφόρος
βουληφόρος
ἑωσφόρος
ἰσοφόρος
ἰσοφαρίζω
λαοφόρος
πυροφόρος
τοξοφόρος
τελεσφόρος
κηρισσιφόρητος
φᾶρος
φαρισμὸς
φαρέτρα
εὐρυφαρέτρας
ἄφρος
ἀφρέω
ἀφλοισμὸς
δίφρος
ἐπιδιφριὰς
ἐπιδίφριος
φορύνω
φορύσσω
αἱμοφόρυκτος
φύρω
ὀλοφύρομαι
πορφύρω
πορφύρεος
ἁλιπόρφυρος
ζέφυρος
ζεφύριος
γέφυρα
γεφυρόω
ἐπινεφοίδιος
Φρὴν
πραπὶς
φρενέω
φρόνις
ἀναφρονέω
ἀφρονέω
ἀφραίνω
ἄφρων
ἀφροσύνη
ἀγανόφρων
ἀγανοφροσύνη
αἰσίφρων
αἰσιφροσύνη
ἀλλοφρονέω
ἀρτίφρων
ἀταλάφρων
δαΐφρων
δολοφρονέω
δολοφροσύνη
ἐπίφρων
ἐπιφρονέω
ἐπιφροσύνη
εὔφρων
εὐφραίνω
εὐφρονέω
εὐφροσύνη
ἐχέφρων
κερδαλεόφρων
κρατερόφρων
μελίφρων
ὀλοόφρων
ὁμόφρων
ὁμοφρονέω
ὁμοφροσύνη
περίφρων
πολύφρων
πρόφρων
προφρονέως
πρόφρασσα
σαόφρων
σαοφροσύνη
ταλάφρων
ταλασίφρων
φιλοφρονέω
φιλοφροσύνη
χαλίφρων
χαλιφρονέω
χαλιφροσύνη
μετάφρενον

ΦΙ et ΦΙΝ

ΦΑΕ'Ω

φλὲψ
φλοιὸς
τανύφλοιος
ἀναφλύω
ἀποβλύζω
φλοῖσβος
πολύφλοισβος
παφλάζω
σιφλόω
Φλέγω
φλεγέθω
ἐπιφλέγω
καταφλέγω
φλέγμα
φλὸξ
φλόγεος
ζαφλεγὴς

ΦΥ'Ω

φῦμι
ἀμφιφύω
ἐκφύω
ἐμφύω
ἔμφυμι
περιφύω
περιφύμι
πρόσφυμι
ὑποφύω
φυὴ
εὐφυὴς
εὐρυφυὴς
προσφυὴς
ὑπερφίαλος
ὑπερφιάλως
φύσις
φυτὸν
φυταλιὰ
φυτεύω
περιφυτεύω
φύλλον
ἄφυλλος
ἀκριτόφυλλος
ἐνοσίφυλλος
τανύφυλλος
φυλία
φῦλον
καταφυλαδὸν
ἔμφυλος
βύβλος
βύβλινος
φύσα
φυσάω
φυσιάω
φῦκος
φυκιόεις
φιτρὸς
δελφὶν
ἀδελφὸς
πῦρ
πυρὰ
πυρετὸς
πυρσὸς
ἄπυρος
ἀπύρωτος
πύργος
εὔπυργος
πυργόω
ἀπύργωτος
πυργηδὸν
πρήθω
ἀναπρήθω
ἐμπρήθω
εὔπρηστος
πέρθω
διαπέρθω
ἐκπέρθω
πορθέω
διαπορθέω
ἀπόρθητος
πτολίπορθος
πτολιπόρθιος

ΧΑ'Ω contr. ΧΩ͂

χάζω
κεκαδέω
ἀναχάζομαι
ἀποχάζομαι
ὑποχάζομαι
κακὸς
κακώτερος
κακίων

κάκιστος
κακῶς
κακόω
κακότης
κακίζω
ἀκακήτης
ἀλεξίκακος
ἀρχέκακος
῞Αζομαι
ἁγνὸς
῾Εκὰς
ἕκαθεν
ἑκαστέρω
ἑκαστάτω
ἕκατος
ἑκάτερθεν
ἕκαστος
ἑκάστοθι
ἑκατὶν
διηκόσιοι
τριηκόσιοι
Χανδάνω
χαίνω
χανδὸν
ἀμφιχαίνω
γαυλὸς
χὴν
κενὸς
κενεὸς
κενεὼν
ἀκὴν
ἀκέων
ἦκα
ἀμφιλαχαίνω
λάχεια
Χναύω
χνόος
λάχνη
λαχνήεις
λαχμὸς
χοίνιξ
᾿Ακέω
ἐξακέομαι
ἄκος
ἄκημα
ἀκεστὸς
ἀνήκεστος
ἀκοστέω
φάρμακον
πολυφάρμακος
φαρμάσσω
ἄναξ
ἄνασσα
ἀνακτόριος
ἀνάσσω
χθὼν
ἐπιχθόνιος
καταχθόνιος
περιχθὼν
ἐνοσίχθων
χαμαὶ
χαμάδις
χαμᾶζε
χθαμαλὸς

γαστὴρ
γάστρη
ὁμογάστριος
Χαλάω
καγχαλάω
κάλος, funis nauticus
μαχλοσύνη
χαλινὸς
χάλαζα
χαλεπὸς
χαλεπῶς
χαλέπτω
χαλεπαίνω
Χαλκὸς
χάλκεος
χάλκειος
χαλκεὺς
χαλκήϊος
χαλκεύω
χαλκεὼν
χαλκὶς
εὔχαλκος
πάγχαλκος
παγχάλκεος
πολύχαλκος
Χατέω
χατίζω
χήτις
Χωρέω
ἀναχωρέω
ὑποχωρέω
κώρυκος
χωρὶς
χῶρος
χώρα
χορὸς
εὐρύχορος
καλλίχορος
᾿Ασκέω
ἐπασκέω
ἀσκητὸς
ἀσκηθὴς
ἀσκὸς
῎Αχος
ἀχέω
ἀχεύω
ἄχομαι
ἄχνυμαι
ἀκάχω
ἀκαχέω
ἀκάχημαι
ἀκαχίζω
ἀσχάλλω
ἀσχαλάω
ἄχθομαι
ἄχθος
ἀνδραχθὴς
ὀχθέω
μοχθέω
μοχθίζω
μόγις
μόλις
μόγος
μογέω

ἀμογητὶ
Χέω
χειὰ
χεῦμα
χύσις
χυτὸς
χοὴ
χόανος
αὐτοχόωνος
ἀμφιχέω
ἀμφίχυτος
ἀποχέω
δακρυχέω
διαχεύω
εἰσχέω
ἐκχέω
ἐγχέω
ἐπιχέω
καταχέω
λοετροχόος
οἰνοχόος
οἰνοχοέω
οἰνοχοεύω
ἐνοινοχοέω
οὐλοχύται
περιχέω
προχέω
προχοὴ
πρόχοος
συγχέω
τυμβοχοέω
ὑποχεύω
χρυσοχόος
ἰοχέαιρα
χιὼν
χεῖμα
χειμὼν
χειμέριος
δυσχείμερος
χιτὼν
ἀμιτροχίτων
ἑλκεχίτων
οἰοχίτων
χαλκοχίτων
χεῖλος
ἀγκυλοχείλης
χηλὸς
χηραμὸς
κίχλη
χλωρὸς
χλωρηΐς
ἰχὼρ
χίλιοι
τρισχίλιοι
ἐννεάχιλοι
στάχυς
ἄσταχυς
ὑποσταχύομαι
χύτλον
χυτλόω
Κυκάω
ἐγκυκάω
κυκεὼν
κῦμα

κυμαίνω
κύανος
κυάνειος
κύκνος
κωκύω
κωκυτὸς
Χόλος
χολόω
χώομαι
χολωτὸς
ἄχολος
Χῆρος
χηρεύω
χηρόω
χηρωστὴς
Χαίρω
χάρμα
χάρμη
ἱππιοχάρμης
μενεχάρμης
μενέχαρμος
χάρις
χαρίεις
ἀχάριστος
χαρίζομαι
χαίτη
ἱππιοχαίτης
κυανοχαίτης
῎Εχω
σχέω
σχέθω
ἕχμα
ἴσχω
ἰσχάνω
ἰσχανάω
κατίσχανω
ἰσχαλέος
ἰσχίεν
ἀμπέχω
ἀνέχω
ἀνέχημι
ἀνασχέω
ἀνασχέθω
ἀνίσχω
ἀντισχέω
ἀντίσχω
ἀπέχω
ἀποσχέω
ἀπίσχω
διασχέω
ἐνέχω
ἐξέχω
ἐξίσχω
ἐπέχω
ἐπισχέω
ἐπισχέθω
ἐπίσχω
ἐπίσχεσις
ἐπισχεσία
κατέχω
κατασχέω
κατασχέθω
κατίσχω
παρέχω

παρασχέω
παρίσχω
περισχέω
περισχέθω
προέχω
προσέχω
συνέχω
συνεχὴς
συνοχὴ
συνεοχμὸς
συνοχόω
ὑπερέχω
ὑπερσχέω
ὑπερσχέθω
ὑποσχέω
ὑποσχέθω
ὑπίσχομαι
ὑπόσχεσις
ὑποσχεσία
αἰγίοχος
γαιήοχος
ἡνίοχος
ὑφηνίοχος
ἡνιοχεὺς
ἡνιοχεύω
δρύοχος
ξύλοχος
ἀγέρωχος
ὑπείροχος
σκηπτοῦχος
ἔξοχος
ὄχα
ὄχθη
ὀχεὺς
ὄχος, cubile tutum
ὄχος, currus
ὀχέω
ἐποχέομαι
ὠκὺς
ὦκα
ποδώκης
ποδώκεια
ταχὺς
τάχα
τάχος
ταχέως
θάσσων
τάχιστος
ταχυτὴς
οἶκος
οἰκίον
οἶκοι
οἰκόνδε
οἴκαδε
οἴκοθι
οἴκοθεν
οἰκέω
ἀποικίζω
οἰκεὺς
ὀχλέω
ὀχλίζω
μετοχλίζω
μοχλὸς
μοχλέω

σχεδὸν
σχεδόθεν
σχέδιος
αὐτοσχεδὸν
αὐτοσχεδὰ
αὐτοσχέδιος
σχεδία
σχοῖνος
χθιζὸς
ἑκὼν
ἕκητι
ἀέκων
ἄκων, invitus
ἀέκητι
ἀεκάζομαι
ἔκηλος
εὔκηλος
ἒξ
ἕκτος
ἑξήκοντα
ἑξῆς
ἑξείης
ἐπισχερὼ
ξερὸς
ἔσχατος
ἐσχατιὰ
ἐσχατάω
ἀνεκτὸς
ἀνεκτῶς
ἄσχετος
ἀάσχετος
ἀνσχετὸς
ἀζηχὴς
ἔχθος
ἐχθρὸς
ἔχθιστος
ἔχθομαι
ἀπέχθομαι
ἀπεχθάνομαι
ἐχθαίρω
ἀπεχθαίρω
ἔγχος
ἐγχείη
δολιχεγχὴς
ἔλεγχος
ἐλεγχείη
ἐλεγχὴς
ἐλέγχω
ὄγκος
ὄγκιον
ὄκνος, pigritia
ὀκνείω
ἀνενείκω
ἀπενείκω
ἐξενείκω
ἐπενείκω
ὑπενείκω
ἐνέγκω
διηνεκὴς
διηνεκῶς
δουρηνεκὴς
κεντρηνεκὴς
ποδηνεκὴς
ἐπηγκενὶς

εἴκοσι
ἐείκοσι
εἰκοστὸς
ἐεικοστὸς
εἰκοσάκις
ἕνεκα
εἵνεκα
οὕνεκα
τοὕνεκα
ἄμπυξ
χρυσάμπυξ
ἄντυξ
ἄχνη
ἀχυρμιὰ
ἀΐξω
ἐπαΐξω
ἄγχω
ἀπάγχω
ὄγχνη
Ἀρκέω
ἐπαρκέω
ἄρκιος
ποδαρκὴς
ἄρκος
ἀλάλκω
ἀπαλάλκω
ἀλκτὴρ
ἀλκὴ
ἄλκιμος
ἄναλκις
ἀνάλκεια
ἄλκαρ
ἑτεραλκὴς
ἀλέξω
ἀπαλέξω
ἐπαλέξω

ἀλεξητὴρ
ἔπαλξις
εὔχομαι
εὐχὴ
εὐχετάομαι
ἐξεύχομαι
ἐπεύχομαι
εὖχος
εὐχωλὴ
εὖγμα
εὐκτὸς
αἰχμὴ
αἰχμάζω
αἰχμητὴς
Χεὶρ
χειρὶς
ἑκατόγχειρ
ἐπιχειρέω
ὑποχείριος
χείρων
χειρότερος
χερείων
χερειότερος
ἄχερδος
χερμάδιον
χρίμπτω
ἐγχρίμπτω
κέρδος
κερδίων
κέρδιστος
κερδαλέος
κερδοσύνη
νηκερδὴς
πολυκερδὴς
πολυκέρδεια

ΧΡΑ'Ω

χραύω
ἐπιχράω
ζαχρηὴς
χροιὰ
χρόος
χρὼς
εὐχροὴς
μελανόχροος
μελαγχροιὴς
ταμεσίχροος
ὦχρος
ὠχράω
ἀβληχρὸς
χρέω
ἀμφιχρέω
ἐπιχρέω
χρέω
χραισμέω

χρειὼ
χρειὼν
ἀχρεῖος
χρέος
χρηΐζω
χρῆμα
ἀχρημοσύνη
χρὴ
χρόνος
χρόνιος
χρυσὸς
χρύσεος
χρύσειος
παγχρύσεος
πολύχρυσος
χρόμαδος
χριμπτίζω

ΨΑ'Ω et ΨΕ'Ω

ψαύω
ἐπιψαύω

ψεδνὸς
ψωμὸς
ψιὰς
ψιλὸς
ψηφὶς
ψάμμος
ψάμαθος
ἀμαθύνω
ψὰρ

ψεύδω
ψεῦδος
ψευδὴς
ψεύστης
ψευστέω
φιλοψευδὴς
ψόλος
ψολόεις

ΨΥ΄ΧΩ

ψύχος
ἀναψύχω
ἀποψύχω

ψυχρὸς
ψυχὴ

῟Ω

FINIS PARTIS SECUNDÆ.

DAMMII

LEXICON HOMERICUM.

PARS REALIS;

CONTINENS NOMINA PROPRIA, HISTORIAS PRISCAS, PARABOLAS, ET ALIAS RES ANTIQUAS, CUM PLURIMIS PHILOLOGICIS ANIMADVERSIONIBUS INTERSPERSIS.

Ἄ**BANTEΣ**, ων. οἱ. sunt incolæ Eubœæ. hinc et ἡ Εὔβοια dicitur ἡ Ἀβαντὶς, ίδος. Urbs Phocensis fuit ἡ Ἄβη vel αἱ Ἄβαι: ergo Ἄβαντες fortasse dicti, quia hæc insula ἐκ τῆς Φωκικῆς πόλεως, Ἄβης, fuerat olim civibus aucta. Alii tamen probabilius nomen deducunt ab heroë Abante, qui fuit avus Elephenoris. Etiam Χαλκωδοντιάδαι appellabantur incolæ Eubœæ, a patre Elephenoris Chalcodonte. gestabant capillum longum a tergo dependentem, in signum fortitudinis. turpe apud eos habebatur, sagittis uti: hinc dicti αἰχμηταί. B, 541, seqq. et 536. Δ, 464. cæterum in supra memorata urbe Ἄβη fuit ἱερὸν Ἀπόλλωνος πλούσιον. De Elephenore est B, 540.

Ἀβαρβαρέα, ας. ἡ. Nympha, τῶν Νηΐδων μία. Z, 22, seqq. mater geminorum, Αἰσήπου καὶ Πηδάσου, clam conceptorum ex Bucolione, Laomedontis filio, principe Trojano.

Ἄβας, αντος, ὁ. nobilis Trojanus, Eurydamantis filius, frater Polyidi; occisus una cum fratre suo, a Diomede, E, 148, s. Alius Ἄβας fuit Lyncei filius, pater Prœti et Acrisii, avus Danaës: regnavit Argis, et successit ei ibi filius suus Acrisius; alter vero filius Prœtus regnavit in ora maritima agri Argolici.

Ἄβιοι, ων. οἱ. nisi est nomen proprium, est certe epitheton Scythicæ gentis circa pontum Euxinum. Est nomen vel pro ὀλιγόβιοι, qui parco et vili victu utuntur, *die wenig vorrath zum leben brauchen, (who are content with scanty fare:)* vel, οἱ ἅμα βιῷ, i. e. τοξόται, nam omnes Scythiæ populi fuere tales, qui et nomen suum generale, Σκύθαι, *schützen, (shooters, marksmen,)* ex sua lingua inde invenerunt: vel, quod βίαν οὐκ οἴδασιν, ἐλεύθεροι γάρ: vel, quod μακρόβιοι, longævi, κατ' ἐπίτασιν τοῦ α. Videtur esse epitheton Scythorum τῶν Ἱππημολγῶν, N, 5, s. ad quos additur, γλακτοφάγων ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων. prior explicatio epitheti hujus, pro ὀλιγόβιοι, sine dubio est vera: nam justitia inde oritur apud eos, quod ad victum non nisi necessaria, quæ sunt admodum pauca, quærunt. huic explicationi adstipulatur Strabo, lib. 7, pag. 215, Edit. Casaub. 1587, fol. atque ibi est etiam de lacte eorum equino.

Ἄβληρος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, interfectus ab Antilocho, Nestoris filio. Z, 32.

Ἄβυδος, ου. ἡ. Urbs cum sua regione ad Hellespontum. οἱ Ἀβυδηνοί, a recentioribus Græcis putabantur esse homines malæ fidei, et nullius pretii: hinc inter probra erat vox Ἀβυδηνός. οἳ Ἄβυδον ἔχον, B, 836. Ἀβυδόθεν ἦλθε, Δ, 500. Ἀβυδόθι ναίων, P, 584. media syllaba βυ est longa.

Ἀγάθων, ωνος. ὁ. unus ex novem Priami filiis, viventibus mortuo Hectore: et habet epitheton δῖος, Ω, 249.

Ἀγακλεὺς, ῆος. ὁ. nobilis vir, in Βουδείῳ bona possidens: et ejus filius erat Ἐχεκλεύς. Π, 571.

Ἀγαμεμνόνεος, νέα, νεον, et Ἀγαμεμνόνιος, ία, ιον. ad Agamemnonem pertinens. Ἵππον Ἀγαμεμνονέην, Ψ, 295. et 525, ἵππου τῆς. Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον, γ, 264.

Ἀγαμεμνονίδης, ου. ὁ. filius Agamemnonis. α, 30.

Ἀγαμέμνων, ονος. ὁ. Rex Mycenæ in Pe-

loponneso, sicut Nestor Pyli, et Menelaus Spartæ. Habuit regnum hæreditarium, et genealogia domus ejus sic B, 104, seqq. cum successione in regnando describitur:

Πέλοψ, filius Ταντάλου.

'Ατρεύς. Θυέστης.

'Αγαμέμνων. Μενέλαος. Αἴγισθος.

'Ορέστης.

nimirum, Atreo moriente, cum filii ejus essent infantes, regnum suscepit Thyestes. quo etiam mortuo, rediit imperium ad Atrei filium. sed Thyestæ tamen filius id ægre ferebat: hinc inimicitiæ capitales. Cæterum inde est, quod simpliciter sæpe ὁ 'Ατρείδης a patre suo vocatur, et ambo fratres οἱ 'Ατρεῖδαι. Non tamen imperium ejus sola Peloponnesi parte erat inclusum: sed πολλαῖς νήσοις καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἤνασσε, B, 108. Quam potens fuerit, apparet, quod ipse cum centum navibus ad classem communem Græciæ venit, B, *576*: et Arcadibus sexaginta naves præbuit, 610—614. Urbes regni ejus commemorantur, B, *569*—*580*, ubi simul laus hujus regis est non vulgaris. Quia potentior erat omnibus aliis Græciæ principibus; hinc imperium ei in bello adversus Trojam gerendo deferebatur: et inde dictus est ἄναξ ἀνδρῶν, rex virorum principum, *könig der helden, (king of heroes;)* καὶ εὐρυκρείων, late potens rex, *grosmächtigst, (most potent.)* Ejus forma describitur et laudatur, Γ, 166, seqq. 178, seqq. et hostis eum magnopere admiratur, 182, seqq. formæ dignitate superabat omnes, etsi statura quidam principes erant longiores. Ulysses erat minor eo statura, sed latior ὤμοις καὶ στέρνοις. Egregie vero forma ejus pingitur, B, 477—483. Optime ei convenerat cum principibus sociis: extremo autem belli anno dissidium acerrimum inter eum et Achillem ortum est. Nam Agamemnon habebat nobilem et formosissimam et artium peritam puellam captivam. Ad hanc redimendam veniebat pater, sacerdos magnus Apollinis et princeps suæ gentis: hunc autem cum minis rejiciebat rex, amore puellæ, sed Apollo, precibus sacerdotis sui motus, immittebat pestilentiam exercitui Græco, ut per dies aliquot multi homines morerentur. Causam hujus pestilentiæ in concilio principum quærebat Achilles ex vate Calchante; qui eam, tergiversatus primum metu regis, tandem exposuit. Agamemnon igitur, ut sisteretur pestilentia, puellam statim honorifice remisit patri, Apollinemque placavit: iram autem suam vertit in Achillem, quem suspectabat, insidiose percunctatum fuisse et elicuisse id responsum ex vate subornato. Et quia ipsi ademtum esset suum γέρας, Achilli quoque dilectissimam ei Briseidem vi adimi, et ad se deduci, jussit. Id indigne ferens Achilles, non tam ob ereptam sibi suam puellam, quam ob contumeliam sibi hac re factam et quod idoneus præ aliis esset habitus, quem rex lædere posset impune; renuntiavit regi amicitiam et auxilium bellicum, et cum suis per plures dies se intra castra continuit. Sed per eosdem dies multum detrimenti inferebatur Græcis, ancipiti fortuna pugnantibus. Contentio cum Achille, et causa ejus, narratur A statim ab initio. ad duriora Achillis verba οὐκ ἀνθύβριζεν Agamemnon, sed re potius ostendebat, se esse summum imperatorem, verbis autem honorificus erat in Achillem. Interim ipse cum cura administrabat bellum; lustratoque exercitu suo, B, 493—760, hostes adgreditur. Pacificatio quidem interponebatur, ut Paris cum Menelao singulari certamine decerneret, et, qui victus esset, ut pars ejus omnis pro victa haberetur. Sed, victo Paride, conditionibus stare nolebant Trojani: et bellum redintegrabatur. Ibi et ducis et militis boni munia obibat rex. Primus interficit ducem hostilem, E, 38, seqq. sic et alium, Z, 33, et *53*, seqq. narratur severitas ejus adversus hostes ἱπιόρκους. Nam natura erat vehementior fratre suo leniori: mitis tamen alias, et valde magnanimus, ut apparet ex Δ, 153—192, alisque locis; et l. c. simul sollicitudo ejus de futuris exprimitur, quæ est cura omnium bonorum principum. Quum Hector fortissimum Græcorum provocaret ad μονομαχίαν, etiam rex ipse professus est se pugnaturum, et quidem primus, H, 162. nam nolebat alios periclitari, se vero esse ἄμαχον: nec volebat videri φιλοψυχῶν, maxime cum fratrem suum a pugnando prohibuerit. Territus a deo, non vult θεομαχεῖν, Θ, 78. Flet largiter in concilio principum, I, 13, seqq. et ad tentandos animos, simul et misericordiæ et indignationis movendæ causa, suadet fugam a Troja. Quum legatio ad Achillem proponeretur, ipse eam comprobat, et pollicetur Achilli dona ad omnes adfectus pertinentia, urbes, opes, mulieres. Dormire nequit præ curis, K, 2, seqq. pugnat fortiter ipse, Λ, 91, seqq. et vulneratur, 660. suadet iterum fugam, Ξ, 64, sed tentandi quoque et excitandi causa: et pugnat, licet vulneratus, 380, et quidem fortissime, *516*, seqq. ubi poëta, honoris regii causa, pluribus verbis ornat rem ab eo gestam, quam aliorum, quos breviter tantum attingit. Per Patroclum tentatur Achilles iterum: sed is nihil præterea vult tribuere, nisi ut Patroclus cum copiis Achillis succurrat Græcis, ad repellendos duntaxat a castris Trojanos. Patroclus vero dulcedine vincendi illectus ulterius progreditur, et interficitur. Hoc demum dolore motus Achilles reconciliatur Agamemnoni, et dona hujus honoraria accipit. Ars poëtæ, loco Π, 26, seqq. est memorabilis. In memorandis vulneratis principibus, Patroclus nomen regis ponit medium, ne primum positum statim offendat Achillem, et ne postremum positum in memoria maxime hæreat: medium ergo, ut per præcedentia et sequentia cara no-

mina hoc odiosum quasi involvatur et hebetetur. hinc et nomen solum sine ullo addito ponit. Nam poëta ubique est magnus; et peritissimus pictor vitæ humanæ. In funere Patrocli vult rex in honorem Achillis una certare, tali certamine in quo necesse non esset τῆς βασιλικῆς γυμνοῦσθαι στολῆς: sed Achilles non sinit eum certare, etiam honoris causa; et donat eum primo præmio, Ψ, 887, seqq. conf. Ω, 654, 697. De ejus reditu post captam Trojam narrat poëta, γ, 143, seqq. 156. 193, s. 234, s. et quod ab uxore sua Clytæmnestra sit occisus, 248, seqq. δ, 91, s. 512—537, 584. quod et ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi miserabiliter, λ, 386—465. ω, 20—97. vide porro de eo B, 362. Λ, 765. I, 71, nam dabat fere semper cœnas principibus. T, 35, 51. α, 35—41. ϑ, 77. ι, 263. λ, 167. ν, 383, s. ξ, 70, 117, 497. ω, 102, 121. Habuit, præter filium unicum, Oresten, tres filias, I, 144, seqq. quarum nomina designant tria illa bona, quæ regnum confirmant: quæ sunt, νόμος ὀρθὸς, κρίσις ἡ πρὸς τὸν δῆμον, ἰσχὺς ἄρχοντι πρέπουσα. aliter tamen eas appellat Euripides in Orest. 22, s. Nomen ipsius sonat idem quod εὐρυμέδων et εὐρυκρείων, B, 24, seqq. Hinc apud Lacones Ζεὺς per epitheton dictus est 'Αγαμέμνων, imo et ipse hinc sæpe 'Αγαμέδων, δοντος, ὁ. dictus, ab ἄγαν, et μέδω. sic 'Αχιλλεὺς 'Αθηλεὺς, et 'Οδυσσεὺς 'Ολυσσεὺς per corruptionem literarum dictus. Plato ludens, in Cratylo dicit, nomen esse compositum ab ἄγασθαι et ἡ μονὴ, ut notet τὸν ἀγαστὸν κατὰ τὴν ἐπιμονὴν, admirabilis ob perseverantiam in labore belli Troici. Mors ejus narratur ab Euripide, in Orest. 25, seqq. et in Electra, 156, seqq. nam Homerus eum in convivio ipso ad mensas necatum novit: recentiores vero balneum narrant, in quo datum sit regi indusium superne consutum, ut, cum nihil cerneret, subito accursu percuteretur securi. 'Αγαμεμνόνεια φρέατα, vide sub πολυδίψιος in A.

'Αγαμήδη, ης. ἡ. regis Augiæ filia natu major, Mulii uxor, πολυφάρμακος, qualis et ἡ Μήδεια fuisse dicitur, aut ἡ Κρησοδίκη. præterea ipsa illa χώρα κατὰ τὴν Ἦλιδα, cujus rex fuit Αὐγείας, ἦν πολυφάρμακος, venenorum ferax. Λ, 739, s. apud Theocritum eadem dicitur ἡ Περιμήδη, Id. 2, 16. nam ἄγαν et πέρι est idem: μήδω autem est, curo.

'Αγαπήνωρ, ορος. ὁ. rex Arcadum, qui socius Agamemnoni cum aliquot millibus Arcadum profectus est ad Trojam, in navibus sexaginta, præbitis ei ab rege summo. B, 609. Genealogia ejus est hæc: Ζεὺς, ἐξ οὗ ὁ 'Αρκὰς, ἐξ οὗ ὁ Αμφιδάμας, αντος. ἀφ' οὗ ὁ Λυκοῦργος, ἀφ' οὗ ὁ 'Αγκαῖος, ἀφ' οὗ ὁ 'Αγαπήνωρ. ab ἀγαπᾶν ἀνέρας, amans hominum.

'Αγασθένης, εος. ὁ. Princeps Eleorum, filius Augiæ regis. B, 624. ab ἄγαν, et τὸ σθένος. conf. 'Επειοί.

'Αγάστροφος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, filius Pæonis. interfectus a Diomede, Λ, 338—340. et 373. nomen est quasi εὔστροφος, nam ab ἄγαν abjectum est τὸ ν: nisi est ab ἀγάω vel ἀγαίω, i. e. ἐκπλήττω, quod et in aliis cum ἄγα compositis valere potest.

'Αγαυὴ, ῆς. ἡ. apud Homerum sic vocatur una τῶν Νηρηΐδων. et nomen est ab ἄγαν αὔειν, quia valde sonat mare. Σ, 42.

'Αγαυὸς, οῦ. ὁ. unus ex novem filiis Priami reliquis, occiso Hectore. nomen habet a clamore bellico in imperando. Ω, 251, δῖος.

'Αγέλαος, ου. ὁ. tres hujus nominis memorantur a poëta. Primus est ὁ Φραδμονίδης, Phradmonis filius, nobilis Trojanus, Θ, 256—260, occisus a Diomede. Alter est ex Græcorum ducibus unus, cæsus ab Hectore, Λ, 302. Tertius est inter procos Penelopes, Δαμαστορίδης, Damastoris filius, qui consilium dat paullo mitius et nobilius, quam reliqui procī voluerant, υ, 321, seqq. nam censet, omnia Ulyssis bona relinquenda esse Telemacho, Penelopen vero, electo novo marito, in hujus domum abire: reliqui autem volebant partiri inter se bona Ulyssis, Penelopæ vero domum, una cum regali dignitate ad maritum novum transferenda, tradere. Idem censet, summum bonum hominis esse edere ac bibere, υ, 336, s. versatur cum reliquis procis in cæde, χ, 131, 136, 222, seqq. 241, seqq. ubi ducem agit, et prædicatur a poëta inter paucos fuisse præstantissimus fortitudine. et 247, seqq. et 293, ubi postremus fere interficitur.

'Αγήνωρ, ορος. ὁ. Trojanus princeps. μεγάθυμος, Δ, 467. δῖος, Λ, 59, ubi pater ejus memoratur 'Αντήνωρ, et duo ejus fratres 'Αντηνορίδαι, Πόλυβος καὶ 'Ακάμας. M, 93, ubi 'Αγήνωρ memoratur inter duces Trojanorum. et N, 490, 598, seqq. ubi chirurgus est fratri vulnerato. Ξ, 425. O, 340, quibus locis est epitheton δῖος, eminentiæ causa. et Π, 535. Υ, 474, ubi filius Agenoris memoratur Ἔχεκλος interfectus. 'Απόλλων Φοῖβος 'Αγήνορα δῖον ἀνῆκε φῶτα 'Αντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε, Φ, 545, seqq. 579, 588, s. ubi Achilli mortem vaticinatur. et 595, 'Αγήνορος ἀντιθέοιο: quo loco pugna ejus cum Achille narratur, in qua ereptus denique est ab Apolline, et vivus domum reductus. Cæterum ibi, versu 595, deest κατά: et sermo ejus, 556, seqq. non habet apodosin, ut solet, si sentimus, consilium hoc esse inutile. et 563 deest δείδια, vereor. et 565 est versus ἀσύνδετος cum præcedente. quæ omnia ἀγωνιῶντι πρεπόντως congruunt. Nisi forte versu 560 pro δὲ legendum est δὴ, ut id faciat apodosin ad cœpta versu 556 verba. Alius Agenor fuit rex Sidonis et Phœniciæ, pater Cadmi et Europæ: et uxor ejus fuit ἡ Τηλεφάεσσα, filia Neptuni et Libyæ; de qua Moschus, Id. 2, 39, seqq. Vide sub Κάδμος.

'Αγκαῖος, ου. ὁ. rex Arcadiæ. vid. 'Αγαπήνωρ. B, 609. fuit unus ex illis multis, quos

aper Calydonius in venatione Meleagri interemit, I, 542. collato Ovid. Metam. 8, 299, seqq. 315. 392, seqq. in eadem venatione etiam Thersites dicitur tantopere deformatus. Cæterum huic Ancæo, vineam accurate plantanti, prædixerat vates, non eum ex ea vinum esse bibiturum. Circa vindemiæ tempus venit eo Ancæus, et expressum uvis vinum jamjam bibiturus, audivit responsum, πολλὰ μεταξὺ χείλους καὶ ποτηρίου. Et forte circa id temporis momentum, quo vanitatis damnaturus erat vatem, fama de Meleagri venatione venit ad Ancæum: ad quam alacriter currens, et omnia huic gloriosæ rei postponens, occubuit ibi, non gustato vino suo. Alius Ancæus Pleuronius, celeber pugil Ætolus, memoratus Ψ, 635.

'Αγλαΐα, ας. ἡ. mater Nirei, formosissimi post Achillem. habet nomen et ipsa a formositate, quasi αἰγλήεσσα, B, 672.

Ἄγριος, ου. ὁ. nobilis Græcus, frater Œnei, pater Thersitæ. Genealogia ejus hæc:

Πορθεύς.

Ἄγριος, Ξ, 117. — Μέλας. — Οἰνεύς.

Θερσίτης. — Τυδεύς. Μελέαγρος.

Διομήδης.

'Αγχίαλος, ου. ὁ. pater Mentæ, princeps Taphiorum. α, 105, seqq. et 180, seqq. et 264, ubi hic Anchialus dicitur venenum præbuisse Ulyssi, ut verus amicus, et qui sciret eum recte usurum esse eo, ad venationes noxiarum ferarum: nam contra has antiqui inficiebant jacula sua, ut vel leviter vulneratæ tamen interirent. Alius Anchialus est princeps Phæacum, θ, 112. Tertius, nobilis Græcus, memoratur E, 609. Antiqui scribebant spiritum lenem supra α penultimum, si vox non esset ab ἡ ἅλς composita: e. c. Εὐρύαλος. sed si scribatur cum aspero, ἀγχίαλος notat locum prope mare, sicut et πλησίαλος. Isti vero ἀρχαϊκοὶ πνευματισμοὶ in mediis vocibus, desierunt postea esse in usu. Sed ἀγχιαλὸς, cum accentu in ultima, est σχοῖνος πλοίου.

'Αγχίσης, ου. ὁ. Princeps Trojanus ex domo regia, filius Κάπυος. cum hoc, pulcritudinis causa, cohabitavit aliquando Venus; ex quo commercio natus est Æneas, B, 819, seqq. E, 312, 313. et quidem cum Anchise βουκολέοντι ἐν κνημοῖς Ἴδης, ut ex collatione horum locorum cit. apparet. et E, 247, μεγαλήτορος 'Αγχίσαο. et 268, ἀνὰξ ἀνδρῶν 'Αγχίσης, *ein herr über viel brave leute, (the ruler over many brave men:)* nam possedit territorium satis amplum, cujus principalis sedes erat urbs Antandrus. de equis ejus quatuor egregiis refertur E, 263, seqq. Genealogia ejus, Υ, 208—241, traditur hæc:

Ζεύς.

Δάρδανος.

'Εριχθόνιος.

Τρώς.

Ἶλος. — 'Ασσάρακος. — Γανυμήδης.

Λαομέδων. — Κάπυς.

'Αγχίσης.

Τιθωνὸς. Πρίαμος. Λάμπος. Κλυτίος. 'Ικετάων.

Ἕκτωρ, etc.

Ex quo apparet propinquitas ejus cum Priamo et Hectore. Gener ejus erat ἥρως 'Αλκάθοος, qui duxerat filiam Anchisæ natu maximam, 'Ιπποδάμειαν, laudatissimam forma et operibus et ingenio præ omnibus æqualibus, N, 428, seqq. ubi simul vides filiam, amatam unice a parentibus ob φύσιν quidem, maxime tamen ob ἀρετήν. Uxor ipsius vocatur ab antiquis ἡ 'Εριῶπις. confer porro, M, 98. P, 491. Υ, 112. Prisci confirmaverunt, mortuum esse hunc Anchisen octogenarium in patria, ante deletam Trojam, et sepultum in monte Ida: sepulcrum ejus quovis auctumno οἱ ἐγχώριοι ποιμένες καὶ βουκόλοι soliti sunt stato die ornare coronis. Recentiorum autem quidam, duce Virgilio, eum in Sicilia diem obiisse dixerunt; poëtico nimirum figmento. Alius Anchises, Sicyonius Græcus, occurrit Ψ, 296, cujus filius fuit Echepolus.

'Αγχισιάδης, ου. ὁ. filius Anchisæ. sic vocatur Αἰνείας, P, 754. Υ, 160. et 'Εχέπωλος, Ψ, 296.

'Αδάμας, αντος. ὁ. nobilis Trojanus, Asii filius. N, 560, seqq. 759, 771, 780.

Ἅδης, ὁ, vide sub 'Αΐδης, et in A. ἀΐδης, ad finem.

Ἄδμητος, ου. ὁ. Rex Thessaliæ, filius τοῦ Φέρητος, clarus maxime ob fidelissimam sibi conjugem, τὴν Ἄλκηστιν, quæ maritum a morte redemit sua morte. Hinc antiqua in laudem ejus cantilena, quam Eustathius conservavit in suis παρεκβολαῖς ad B, 714. Euripidis quoque exstat nobilis tragœdia de Alcestide, ubi plura de hac re. Apollo boves Admeti pavit per annum. Narrant prisci, τὸν Πελίαν προθῆναι τὸν τῆς 'Αλκήστιδος γάμον τῷ δυναμένῳ συζεῦξαι λέοντι κάπρον: 'Απόλλωνα δὲ τῷ 'Αδμήτῳ τοῦτο ἐκτελέσαι, καὶ τὸν γάμον αὐτῷ ἐγγυῆσαι. Filius Admeti fuit Εὔμηλος, B, 714, s. Ψ, 288, s. Vide sub Ἄλκηστις.

'Αδράστεια, ας. ἡ. quæ et Δράστεια dicitur. Urbs ad Propontidem, nomen habens ab antiquo heroë vel rege Adrasto, qui primus ἱερὸν Νεμέσεως constituit ibi. B, 828. illa regio postea dicta est ἡ Κυζικηνή. ab illa celebri ara

Nemesios in illa urbe, etiam ipsum id numen vocabatur ἡ Ἀδράστεια, Διὸς παῖς, Eurip. Rhes. 342. vocatur et adjective, Adrastea Nemesis.

Ἀδρήστη, ης. ἡ. una ex honestioribus Helenæ famulabus. δ, 123.

Ἄδρηστος, ου. ὁ. Rex Σικυῶνος, tempore belli Thebani, quod diu ante Trojanum gestum est. Ad eum venit Τυδεὺς et Πολυνείκης, quorum ille aprum, hic leonem, insigne in clypeo habebat. Monitus autem fuerat oraculo, daret filias suas κάπρῳ καὶ λέοντι. Hos igitur videns, dedit Tydeo Δηϊπύλην filiam, ex qua natus est Diomedes; Polynici vero Ἀργείαν alteram filiam: quod tangitur, Ξ, 121. de celeberrimo olim Adrasti equo fit mentio Ψ, 347. frater ejus fuit ὁ Μηκιστεύς, cujus filius erat Euryalus, cognatus Diomedis. conf. Herodot. V, 67. Pater ejus fuit ὁ Ταλαός. Alius Ἄδρηστος erat dux Trojanus, cujus sedes erat urbs ἡ Ἀδράστεια, quam vide. B, 828—834. sed hic, ut divitis patris filius, captus a Menelao, δειλὸς ἦν, καὶ φιλόψυχος, καὶ ἀγεννῶς πρὸς θάνατον μαλακίζων, Z, 37—65. Tertius hujus nominis, nobilis Trojanus, est Π, 694.

Ἀδρηστίνη, ης. ἡ. est patronymicum fœmininum, E, 412. conf. Αἰγιάλεια.

Ἀζεύς, έως. ὁ. nobilis Græcus, avus Astyoches, matris duorum filiorum Martis. et hinc est patronymicum Ἀζείδης, ου. ὁ, B, 513.

Ἀηδών, όνος. ἡ. filia Pandarei, mutata in avem ejus nominis. τ, 518—523, ubi poëta nomina propria patris et filii et mariti alia habet ac recentiores, e. c. Ovid. Metam. VI. 436—676. conf. Πανδάρεος.

Ἀθῆναι, αἱ, vide sub Ἀθήνη, urbs, et in A. sub πόλις et φρήτρη.

Ἀθηναῖοι, ων. οἱ. dicti olim Ἴωνες, et per Bœoticam διάλεκτον, Ἰάονες, quos confer. Trojanis temporibus fuere infirmiores, ita ut 50 tantum naves ad eam expeditionem conferre possent: et dux eorum tunc fuit Μενεσθεύς, B, 546—556. et 558, Ἀθηναίων φάλαγγες, conf. Σαλαμίν. Ἀθηναῖοι, μήστωρες ἀϋτῆς, Δ, 328. Ἀθηναίων ἀρχοὶ, N, 196. et 689, προλελεγμένοι. ἀρχός, O, 337. Oppida et vicos eorum non recenset Homerus, sine dubio ob multitudinem. Nam CLXXIV δῆμοι τῆς Ἀττικῆς fuere, quorum multi celebres in historiis. Dicti etiam Ἀττικοὶ et Ἀκταῖοι, sicut et regio ἡ Ἀκτὴ et Ἀκταία. Laudes hujus terræ legas apud Athenæum. Gloria priscorum Atheniensium inde apparet, quod Athenas Pindarus (in deperditis) dixit Ἑλλάδος ἔρεισμα, et Thucydides Ἑλλάδος Ἑλλάδα, et alius Ἑλλάδος μουσεῖον, et Pythius ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. Emisere multas colonias, in his Ἀμισὸν τὴν Ποντικὴν, et τὸ Ἀδραμύττιον.

Ἀθήνη, ης. ἡ. et ἡ Ἀθάνα, ας. et ἡ Ἀθηναίη et Ἀθηναία. et Ἀθηνάα, contr. Ἀθηνᾶ. nam his quatuor modis dicitur, Minerva Romanis dicta. Est personificata φρόνησις ἀνδρεῖος, imo in genere consilium, sive sit dextrum sive sinistrum, maxime tamen in rebus publicis aut magnis captum. Nata dicitur ex capite Jovis, obstetricante Vulcani securi, et ex eo vulnere exsiliisse virginem adultam armatam: quod nimis crassum figmentum ignorat poëta prudentissimus. Nomen deducunt quidam inde, quod mammam nunquam suxerit, utpote nunquam infans; pro Ἀθήλη, ἐκ τοῦ μὴ θηλάσαι: θάω, f. θήσω est θηλάζω, unde est ἀρνίον γαλαθηνὸν (a τὸ γάλα et θάειν) et ἡ τιθήνη, i. e. ἡ τροφὸς, quæ et ἡ θηλαμὼν dicitur, et ἡ τήθη, quasi τῆ (*da hast du*, [*there thou hast*,] a τάω, imperat. τάε, contr. τῆ) et θῆ pro θάε, i. e. θήλασον, *sauge*, *(suck:)* nam ita inquit nutrix infanti, saltem re ipsa, si non verbis. Sed prudentiores, et rem personificatam rectius introspicientes, judicant nomen factum esse ex ἀθρέω, acutum video, ut sit quasi Ἀθρήνη, et ρ extrusum consulto, ut nomen eo magis videretur proprium. Apud Atticos interseritur αι, ut sit Ἀθηναίη, sicut ex σελήνη fit σεληναίη: inde, extruso Iota, fit Ἀθηνάα et Ἀθηνᾶ. hinc et antiquioribus temporibus mulier Attica nunquam Ἀθηναία dicta est, sicut vir Ἀθηναῖος: nam illud nomen jam erat consecratum numini: sed dicta est γυνὴ Ἀττικὴ, vel etiam ἀστὴ, sicut vir ἀστός. Quum deinde mulieres Atticæ inciperent appellari Ἀθηναῖαι, Minerva appellata est τριστυλλάβως Ἀθηνᾶ. Habetur filia Jovis, h. e. intellectus et mentis: Ζεὺς γὰρ καὶ ὁ νοῦς. In diis designat τὴν πρόνοιαν, et omne id, quod consilio divino fit in rebus humanis. Mittitur Minerva, h. e. deus ita regit et gubernat rem. Apud homines omne consilium captum refertur poëtice ad Minervam. Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, B, 371. Δ, 288. H, 132. Π, 97. η, 311. σ, 234. ω, 375. Notat in genere prudentiam et artem inveniendæ viæ alicujus, conjunctam tamen cum directione aliqua consilii divini, vel in malum conciliandum alicui, aut in pœnam. Sic Minerva mittitur ad turbanda fœdera, Δ, 64, 69, 73. Refertur inter numina bellica, quia ibi opus maxime est prudentia armata, et quia bella maxime administrantur ex directione divina: hinc Ἀθηναίη καὶ Ἐνυὼ junguntur, E, 334. Habet epitheta, ἠΰκομος, Z, 92, ex personificatione, quasi virgo pulcra. γλαυκῶπις, B, 280. Z, 88, nam prudentia et gubernatio acriter intuetur res, *hat glaue augen*, *(has piercing eyes.)* λαοσσόος, N, 128, vel σείουσα λαὸν, concitans et adhortans populum, maxime in re bellica, ut est l. c. ubi jungitur Marti ut præses belli et ut σύνεσις πολεμική: nam λαὸς in specie est exercitus militum: vel alibi, ὡς σόον τηροῦσα τὸν λαὸν, conservans exercitum aut populum: hinc et ἐρυσίπτολις, Z, 305, ab ἐρύω, i. e. φυλάσσω, quasi φύλαξ πόλεως: vel et in genere, movens populum ad agendum et laborandum; nam est artium dea. hinc et ἀγελείη, i. e. ἄγουσα λεὼν vel λαὸν, Z, 269. ἐργάνη quoque cognominata, quia docet artes, I, 390, ubi de muliere præstantissima est sermo. Παλλὰς Ἀθήνη, a

πάλλειν, movere, K, 245, nam est prudentia activa et movens se ad bene agendum. τριτογένεια, Δ, 515, nam ἐκ τριτοῦς, i. e. κεφαλῆς, oritur consilium. et l. c. sermo est de Minerva, Græcos excitante, i. e. de majore eorum prudentia et virtute bellica. ἀλαλκομενηΐς, Δ, 8, opitulans sua vi, et opitulans virtuti. nam fortitudo, conjuncta cum prudentia, est vere regia virtus. hinc et h. l. Minerva juncta est Junoni, i. e. majestati. πολύβουλος, E, 260. ἀτρυτώνη, indefessa, E, 115, nam prudentia activa non defatigatur difficultatibus, sed quærit vias alias, si hac minus succedit. Ex his facile intelliget lector cogitans, quid poëta sapiens, qui nusquam finxit ut finxerit, et qui nusquam plures quam unum verum deum novit, sibi per Minervam velit. Dabimus tamen quædam specimina. κάρτος μὲν 'Αθηναίη τε καὶ Ἥρη δώσουσιν, αἴκε θέλωσι, I, 254, nam prudens consilium junctum cum majestate aliqua, præbet vires agendi. ἤδη αὐτῷ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ Παλλὰς 'Αθ. O, 614, ubi partim regimen rerum humanarum notat, et quam mobilis sit fortuna humana; partim defectum prudentiæ. nam et bonum et inutile consilium humanum vocatur 'Αθηναίη. sic dicitur Achilli bonam, Hectori noxiam, indidisse mentem, X, 222, 223, nam Achilles perspiciebat, 214, jam adesse id tempus, quo possit Hector opprimi: Hector contra insipienter ceperat id supremum suum consilium, 226—246, spreto meliori consilio patris et matris. Diomedi contra per totam E, et Ulyssi ubique, comes est, i. e. semper perspexerunt isti, quid hic et nunc opus sit facto. dat e. c. Diomedi scuticam, Ψ, 388, i. e. antea præparaverat sibi prudenter aliam, et reposuerat: ut appareat, eam esse sæpe φρόνησιν humanam, si de deo sermo non est, apud quem Minerva est consilium regens humana sapienter. contra, Ajaci causa est cadendi, Ψ, 774, i. e. is nimis improvide currebat, neque diligenter attendebat ad omnia. Telemachus, jam adultus, capit sibi prudens consilium, β, 296, et ante. in consessu deorum incipit Minerva, i. e. regimen divinum, loqui de Ulysse, α, 45. ε, 5. habet imperium in ventos, quatenus illi flant ex sapiente regimine dei, in commodum vel incommodum hominum certorum, ε, 382. Minerva vertit mentem alicujus, τ, 479, i. e. prudens et celere consilium Ulyssis prævenit huic. Vadit cum Ulysse ad concionem sub forma præconis, B, 280, s. h. e. Ulysses habebat secum præconem; et prudentia ipsius, nota omnibus, faciebat, ut silentium a præcone jussum libenter fieret, et ut cupide exspectarent, quid esset locuturus. Trojanos regit solus Mars, i. e. ferox impetus, et sola confidentia posita in armis, Græcos disponit 'Αθήνη, i. e. prudens ducum dispositio et ubique attenta eorum prudentia, Δ, 439. sed 132 hæc 'Αθήνη est sapiens et benigna providentia divina, regens quoque omnes casus sic dictos fortuitos. et hinc in specie vocatur ἀγελείη, 128, quasi ἡγεμονικὴ, quæ præest rebus humanis, easque ducit et regit: παρὰ τὸ ἄγειν λεών. ab eadem voce vocat poëta ducem τὸν λαγέταν. nam ὁ λαγέτας, ου, est ὁ στρατηγός. et hinc sunt nomina propria 'Αγεσίλαος, 'Αγέλαος, etc. Quatenus notat prudentiam humanam, maxime in ducibus, dicitur 'Αθηνᾶ ἡ νίκη, i. e. ἡ φρόνησις est νικητικὴ, et οἱ φρονοῦντες εὖ, κρατοῦσι πανταχοῦ. homo natura aptus et studio adsecutus artificium, dicitur a Minerva didicisse, υ, 72. imo omnia egregia animi accepisse, β, 116, nam ingenii natura solertis, et adjuti divina directione, hæc sunt dona. Nonnunquam poëta pinxit sub Minerva fœminam in aula principis magni prudenter versantem; sicut sub Junone, importune et imperiose, Θ, 30. sæpe autem, humanam prudentiam alia malle, ac divina directio statuit, Θ, 360. Ipsa indicit bellum, vel pugnam, Λ, 713, i. e. perspicitur jam esse pugnandum, et res cum ratione disponitur. et 757, ubi sub hac figura narratur, non de pugna solum, sed et de reditu sapienter esse cogitatum a Pyliis. Juno adloquitur Minervam de intempestivo Græcorum reditu, B, 156, seqq. i. e. dignitas excitat sapientiam ad inveniendum remedium contra indignitates. et hinc 172 Minerva adloquitur Ulyssem, scilicet ἀγχίνουν, et acutum in cogitando; unde et hæc prudentia dicitur ἀγχοῦ ἱσταμένη. et 446, seqq. 'Αθήνη una est in concione, ubi per eam ἡ βασιλικὴ σύνεσις pingitur. et 548, 'Ερεχθέα ἔθρεψεν 'Αθήνη, h. e. Erechtheus fuit ἀγχίνους καὶ συνετός. et 550 sermo est de diebus festis Minervæ Athenis. Suadet mala, Δ, 86, seqq. nimirum νοῦς ἀνθρώπου nunc bene, nunc male suadet; nunc prudenter, nunc dolose; utrumque tamen est in manu dei; hinc a Jove ad id ipsum missa dicitur Minerva. sic in sacris litteris dicitur Deus jussisse malum, 2 Sam. xvi. 10, 11. Est Διὸς θυγάτηρ κυδίστη, Δ, 515. Abit e pugna, E, 29, seqq. i. e. lacertis nunc opus est et audacia, si ante fuit recte cogitatum. invocatur tamen et inter agendum, E, 115—125, i. e. heros subinde denuo celeriter secum deliberat, et cum consilio agit, seque ipse confirmat. et 133, ubi abit dato consilio, h. e. a cogitando vertit heros se ad promte agendum. et 127 seqq. dicitur caliginem removisse ab oculis herois, h. e. dat menti lucem et animo robur, ut et imperet bene et bene pugnet, utque discernat veram fortitudinem a furore insano et muliebri remissione. et 430, Mars et Minerva curant res bellicas, i. e. fortitudine et consilio opus est. nam frustra cogitat prudens sine viribus, et cæcæ vires mole ruunt sua. et 510, abit φρόνησις ex pugna, fataliter; i. e. errorem aliquem commiserunt Græci. et 733, seqq. ubi dicitur exuere suam tunicam, et induere tunicam Jovis, i. e. prudentia imperantis abit ad actum maxime heroicum. sic et Θ, 384, seqq. Excitatur contra Martem, i. e. ars provida contra ferociam minus providam, E, 765. et 815, 827, ubi suadet Diomedi, i. e. heros

ipse cogitat animose et providenter. Omnes fere ἀκροπόλεις ei fuere sacræ, ob præsidium prudentiæ politicæ et armatæ: hinc et ἀκρόπολις Trojæ, Z, 88, seqq. Ejus πέπλος ποικίλος notat τὸ πολυειδὲς τῆς φρονήσεως, Θ, 386, unde et ὁ συνετὸς 'Οδυσσεὺς dicitur πολύμητις καὶ πολυμήχανος: et quum additur, quod ipsa sibi confecerit hunc πέπλον, innuitur τὸ ἀπροσδεὲς καὶ αὔταρκες τῆς φρονήσεως. sed per Jovis tunicam vel armaturam indicatur, prudentiam sæpe assumere vim et severitatem magnam: nam χιτὼν Διὸς est ἀνδρώδης καὶ βασιλικὸς καὶ πολεμικός. ordinarie autem prudentia suum habet velamen muliebre, h. e. est lenis et mitis, et jucunda, et agit placide ad suum aliorumque commodum. Currus ejus igneus, et hasta gravis notant τὸ δημιουργὸν ejus et δραστικὸν, ubi opus est. Jupiter succenset Minervæ, et hæc Jovi, Θ, 406, 459, s. i. e. sapientes sæpe experiuntur fata adversa, et de his queruntur; nec semper prudentia ad effectum pervenit. Proverbium, σὺν 'Αθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει, ortum est ex O, 403. et ex 412. apparet, eam dici præsidem artium omnium, maxime χειρωνακτικῶν. Cognominatur et φωσφόρος, Υ, 95, quatenus providentia est dux viæ et faciendorum. et 192, σὺν 'Αθήνῃ καὶ Διῒ, i. e. σὺν φρονήσει καὶ ἀρχικῶς, imo et, prudenter et feliciter. Vadit ad Telemachum, α, 88, i. e. incipit is adolescens fortiter et providenter cogitare. et festive ibi poëta Minervam similem facit principi Ταφίων, διὰ τὸ ἐκθαμβητικὸν τῆς ἐν τῷ Τηλεμάχῳ φρονήσεως: nam θάμβος dicitur et τάφος, et ταφὼν est ὁ ἐκπλαγείς. Cæterum admirabilis ibi is adolescens ob consilium captum videbatur. Sub specie Mentoris comitatur Telemachum, i. e. re vera vir aliquis prudens et auctoritate præditus comitatus est eum, β, 260. similis fit præconi, θ, 7, i. e. divina directione fama insignis per urbem de Ulysse percrebuit, ut eo majorem apud omnes favorem inveniret. Facit Ulyssi terram suam ignotam, ν, 188, seqq. i. e. prudentia herois constituit et judicavit, debere sibi omnia videri ἀγνῶτα interim, donec sciret, qua fide essent sui erga se. et in genere, Minerva versans cum Ulysse, est ipsius prudentia, et deliberatio, et consilium: et si in agendo nonnunquam a consilio prius capto deflectit, declaratur proverbium, αἱ δεύτεραι πως φροντίδες σοφώτεραι. Apparet Ulyssi, π, 155, seqq. i. e. ipse exit et circumspicit foris, an quis sit circa casam, et ut ibi personam deponat: canes vero fugiunt, h. e. canes, notitiam ejus jam nacti, abigebantur ab eo in aliquem angulum, ne, deposita priori forma, ipsum adorirentur. ποίησει δὲ καὶ τὸν 'Αθήνη, σ, 154, h. e. sapientia ejus tanta non erat, ut hoc faceret quod hospes suadebat, *er musle es zu seinem unglücke nicht verstehen, was der fremde ihm anriethe, (unfortunately for him he could not understand the advice of the stranger.)* υ, 284, est prudentia Telemachi, ita honorantis hunc hospitem, ut proci præ indignatione insultarent ei, et sic cadem sibi maturarent. et 345, ubi est sapienter figurata oratio Telemachi, qua decipiebantur proci, veritatem non intelligentes. φ, 1, seqq. est prudentia Penelopes, sentientis rem ad pugnam spectare inter filium et procos: ergo vult rem cito ad exitum perducere. χ, 205, seqq. ubi est ipsissimus Mentor, accitus prudenter et clam cum quibusdam aliis fidis sociis. ψ, 242, dicitur Minerva prolongasse noctem, h. e. prudens vir utitur aëre matutino nebuloso ad rem suam; vel et, bene utitur nocte longa. coll. 371, i. e. prudenter quærebat semitas devias et minus frequentes. 'Αθήνη est pro 'Αθρήνη, ab ἀθρέω, video acutum, nam notat prudentiam futura providentem, et præsentibus bene utentem. 'Εργάνη dicitur, ὡς ἔργοις ἐπιστατοῦσα, αὐτὴ γὰρ εὗρε τὰς τέχνας. Apud Thebanos et Phœnices Minerva dicebatur ἡ ῎Ογκα, ut est apud Æschyl. Sept. c. Theb. 170, unde et in adjectivo est ἡ ὀγκαία 'Αθηνᾶ. nam per Cadmum multæ Phœnicum voces ad Thebanos perlatæ. Cæterum exempla ex Homero adducta prudentem lectorem docebunt, quid per Minervam in poësi antiquissima ubivis sit intelligendum. Vide sub Διομήδης, Αμφίνομος, et 'Ανόπαια, item in A. sub ῞Ηρως Βουλὴ, ληΐτις, 'Επὶ ad medium, et ἶφι.

'Αθήνη, ης. ἡ. et 'Αθῆναι, ῶν. αἱ. Urbs et civitas Græciæ nobilissima. ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν 'Αθήνην, η, 80. postea semper in plurali dicta est urbs, ad differentiam deæ, 78. sacra autem fuit Minervæ, ut Cyprus Veneri, Thracia Marti, Delus Apollini, etc. ἤλυθε 'Ορέστης ἂψ ἀπὸ 'Αθηνάων, γ, 307, ubi scribi jubent alii, ἀπὸ Φωκήων, a Φωκεὺς, έος, ὁ. nam ἐν Φωκίδι latuerat Orestes apud suum θεῖον Στρόφιον. sed utrumque recte se habet. Nam ex Phocide missus fuerat adolescentulus Athenas, disciplinæ causa: ergo ab Athenis tamen profectus est ad ultionem. ἐς γουνὸν 'Αθηνάων ἱεράων, λ, 322, ubi de Theseo et Ariadne sermo. Alias sunt κρανααὶ, *bergig und hochliegend, (elevated and mountainous:)* sed poëta σεμνύνει hanc regionem ὡς γόνιμον, καὶ ἀφ' ἧς αἱ τῶν καρπῶν διαδόσεις, ὡς δηλοῖ τὰ κατὰ κελεὸν καὶ τριπτόλεμον. Vocat et ἱερὰς, διὰ τὰς ἐκεῖ πολλὰς τελετάς. οἳ δ' ἄρ' 'Αθήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, B, 546, seqq. regnarat ibi olim ὁ 'Ερεχθεὺς, a quo Athenienses dicti οἱ 'Ερεχθεΐδαι, et οἶκος 'Ερεχθῆος est ipsa regio Attica. sic iidem ab aliis claris regibus suis dicti Κοδρίδαι, Κεκροπίδαι, Θησεΐδαι, et δῆμος 'Ερεχθῆος. Σούνιον ἄκρον 'Αθηνῶν, γ, 278.

῎Αθως, ω. ὁ. et ῎Αθοως, εω. ὁ. mons Græciæ, ab gigante hujus nominis appellatus, cui Neptunus hunc montem injecit. Hunc Xerxes perfodit aliquando, ad terrendos Græcos. Abest ab Lemno τριακοσίους σταδίους, et tamen umbra sua attingit hanc insulam: unde proverbium, ῎Αθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός: quod dicitur de potentia magnatum, etiamsi porro absunt; et ea βοῦς erat ἄγαλμά τι in littore.

Quidam architectus suasit Alexandro magno, ut statuam ex hoc monte fieri curaret, in cujus altera manu sita esset urbs Μυρίανδρος, ex altera autem fluvius deflueret, ut videretur præternavigantibus σπένδειν. Prisci scribunt Ἄθοως, interserto ο, sicut in φόως, Κόως pro Κῶς. Jupiter, olim in hoc monte coli solitus, dicitur Ζεὺς Ἀθῶϊος et Ἀθῷος, quod alii scribunt Ἄθωος: sed analogia repugnat, fit enim a Μίνως, Μινώϊος et Μινῷος, a γάλως, γαλώϊος et γαλῷος, etc. sed ἀθῷος, sine Iota subscripto, est ἀζήμιος, ab ἡ θωή. ἐξ Ἄθοω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο, Ξ, 229, sc. Juno. et est genitivus Atticus. Vide sub θωή in A.

Αἰ, pronuntiatum a priscis ut æ. Hinc narrat Eustathius, si quis parum attentus audiat versum Hesiodi: ὥσπερ μ' ἀραῖον εἴλεις, (i. e. ὥσπερ ἐμὲ εἴλεις διὰ τῆς ἀρᾶς: qui versus hodie apud Hesiodum non legitur) posse id intelligi, quasi σπέρμα ῥίον inesset huic versui.

Αἶα, ας. ἡ. Urbs Colchidis, cujus civis est ὁ Αἰαῖος, et ἡ Αἰαία. Hinc Circe, Colchici regis soror, dicitur Αἰαίη, i. e. Κολχικὴ, ι, 32. et insula Circes dicitur νῆσος Αἰαίη, ab Αἰαίη Κίρκη, κ, 135. μ, 3. seqq. et in ea insula dicitur domus esse Auroræ, comparative ad loca ἅδου, καὶ Κιμμερίων, ubi nullus splendet sol. confer tamen ἠώς in A.

Αἰακὸς, οῦ. ὁ. Rex Æginæ insulæ, Jovis filius ex Ægina, Asopi fluvii filia, a qua hæc insula nomen accepit. Φ, 189. Inter filios ejus Peleus duxit Thetidem, deam maris, uxorem, et per eam factus est princeps Myrmidonum: hujus filius fuit Achilles, qui ab avo suo dicitur Αἰακίδης, οῦ. ὁ, B, 860, 874. Λ, 804. Π, 15, 865. Αἰακίδαο, pro Αἰακίδου, I, 184, 191. K, 402. Π, 134, 140. P, 76, 271, 388. Σ, 221, s. λ, 469. Αἰακίδη, Σ, 433.

Αἴας, αντος. ὁ. cognomine Telamonius, a patre suo Telamone, filio Æaci: vel et Salaminius, a patria sua Salamine: etiam Major seu Magnus, ad differentiam alterius Ajacis, corpore et viribus multo minoris. semper inter præstantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145. est heros ab Achille secundus fortitudine, B, 768, ἀνδρῶν μέγα ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας, ὄφρα Ἀχιλλεὺς μήνιεν, ὃ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν. Hinc et iste Ajax unum cornu claudebat in castris Græcorum, alterum vero Achilles, Θ, 222—226. Adduxerat ex Salamine naves duodecim, B, 557. Fuere novem præstantissimi in exercitu Græco, qui enumerantur B, 404—408, et quidem septem; sed si his addis Achillem et Agamemnonem, habes novem. Ipse describitur Γ, 225—229. Dicitur μεγάθυμος, Δ, 473—479. μέγας, ἴφθιμος, ἀγαυὸς, E, 610—625. πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν, H, 211—213. Z, 5, s. N, 321, ἀνδρὶ δέ κε οὐκ εἴξειε μέγας—et 709, Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ καὶ ἐσθλοὶ εἵποντο ἑταῖροι. nam Salaminii armati erant egregie: Locrenses vero, quos ducebat ille alter Ajax, erant levis armaturæ milites. Quum Hector, ad finiendum bellum provocasset fortissimum Græcorum ad μονομαχίαν, H, 73, seqq. surrexit inter novem præstantissimos et Ajax, et sors ex iis eligebat pugnaturum. Hi novem sunt paullo alii, ac supra memorati: nimirum supra nominabantur præstantissimi dignitate; hic sunt præstantissimi fortitudine. Ex his novem tres erant eximii, Ajax, Diomedes, Agamemnon, H, 179, 180. Achilles enim, eo tempore abstinens a pugnando, in numerum non veniebat. sors destinabat Ajacem, cum magno Græcorum gaudio. Congreditur cum Hectore, et prius μετριολογεῖ, 226, seqq. et est imago veri herois: quo loco simul, si addis 234, seqq. civilitas illorum temporum etiam inter hostes apparet; quæ tamen in universo Homero elucet. Discedunt hi duo egregii heroës denique æquo Marte, seque invicem donis, in memoriam hujus certaminis, prosequuntur, H, 588, seqq. et ibi blanditur Hector Ajaci, nam ἡ τύχη οἶδε τὰς τῶν ἀνθρώπων γνώμας ἑαυτῇ συνεξαλλάττειν. quamvis autem Ajax ad dirimendum bellum jam nihil effecisset, tamen gloriose excipitur et donatur a rege, εὐτελεῖ quidem, sed honoris pleno, præmio, 311, seqq. 321, seqq. Clypeus ejus tanquam murus describitur H, 219, seqq. Θ, 267, seqq. Λ, 485. Mittitur, ut cognatus et post Achillem fortissimus, ad Achillem legatus, una cum Phœnice et Ulysse, I, 169, et 619, seqq. refertur sermo ejus. habet ibi epitheton ἀντίθεος, et K, 112. et, διογενὲς, κοίρανε λαῶν, Λ, 464. δαΐφρονι, Ξ, 459. βοὴν ἀγαθὸς, O, 249. et 415, κυδάλιμος. et 419, φαίδιμος. Filius ejus Εὐρυσάκης ab ingenti scuto patris, nomen accepit. Increpatur leviter ab Hectore, βουγάϊε, nam Hector eum ibi considerat ὡς ἄγροικον ἀλαζόνα, respondendo ad verba Ajacis, N, 809, seqq. 824, seqq. Percutit Hectorem saxo ingenti. Ξ, 409, seqq. quum ipse ab Hectore vulnerari non potuerit: unde a recentioribus tragicis ficta fabula, quod fuerit ἄτρωτος toto corpore, nisi παρὰ μασχάλην ἢ πλευράν. sed ejusmodi commenta ignorat Homerus. Potius quod τρωτὸς fuerit Ajax, apparet manifesto ex Ψ, 821—823, quid enim de eo timerent Græci, si esset ἄτρωτος ferro? Est fere semper una cum altero Ajace, nominis et fortitudinis similitudine captus. Vide Αἴαντε, articulo mox secuturo. Nusquam ab Homero narratur vulneratus; sicut et nec a Minerva adjutus: nam viribus solis pugnabat, non arte aut dolo. Defendit naves ab igne Hectoreo, et adhortatio ejus ad Græcos duces valde nervosa est O, 501—513, et insunt ei adlocutioni septem generosæ sententiæ. Cedit paululum, etsi ὁ κρείττων μετ' Ἀχιλλέα καὶ κορυφαῖος ἥρως, Π, 102, seqq. sed mox colligit se, 330, seqq. Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δὲ ἔργα, τέτυκτο, P, 279, seqq. ubi valde laudatur, collato 102, seqq. et 357, seqq. 628, seqq. 715, seqq. Σ, 193, seqq. in certaminibus ludicris minus felix: cum Ulysse enim luctatus est victoria dubia, Ψ, 708, seqq. et cum Diomede ingeniosiore minus feliciter pug-

navit armis, 811, seqq. et disci quoque jactu inferior est Polypœto. Post Achillem interfectum, de armis ejus contentio fuit huic Ajaci et Ulyssi: et quia principes Græcorum soli hanc litem discernere nolebant, Trojanorum aliquot principes evocabantur ad hanc rem judicandam: quorum sententiis (sed interventu Minervæ, i. e. astutia aliqua) Ulyssi ea hæreditas adjudicata. Ob id iratus interfecit ipse se gladio suo: quod poëta narrat λ, 468, 569. 542—563. et ω, 17, 18. Recentiores tragici, in quibus Sophocles, finxere furorem ante quam se ipse interficeret: addidere et, quod flos ὑάκινθος ex sanguine ejus ortus sit. conf. Horat. Sat. 2, 3, 187, seqq. ubi humare notat comburere. Filius ejus Eurysaces avo suo Telamoni successit rex Salaminis: et hujus filius Phylæus eam insulam tradidit Atheniensibus. conf. Τεῦκρος, et ἐπώνυμος in A.

Αἴας, αντος. ὁ. cognomine ὁ Λοκρὸς, et a patre, ὁ Ὀϊλέως υἱὸς, Minor etiam dictus, ad differentiam magni illius ante memorati. Locri autem, quibus imperabat, sunt Locri Opuntii, in Græcia ad orientalem Parnassi montis regionem habitantes, contra Eubœam. Regio ejus satis ampla describitur B, 527, seqq. sicut et ipsius statura et armatura: et quadraginta naves ad communem Græciæ classem adduxit. Copiis ergo multo potentior erat illo majore Ajace. Habet præcipue epitheton ταχὺς, utpote λινοθώρηξ, K, 110, 112. N, 66, seqq. Ξ, 442, 520, ubi ob celeritatem pedum multos fugientes consequitur et occidit. Ὀϊλιάδης, M, 365. erat acutior majore illo, sed tamen fida amicitia cum eo junctus, N, 701, seqq. audit acutum, P, 256. frater ejus nothus erat Μέδων, O, 333. in certamine ludicro turpiter se dat, Ψ, 473, seqq. 483, 488. certat cursu cum Ulysse junior cum seniore, negligit preces ad numen, hinc vincitur et cadit turpiter, 754, seqq. 779, seqq. 789. Capta Troja, in templo Minervæ, coram ipsa Palladis statua, vitiat Cassandram, virginem regiam. Ob hanc ejus ἀσέλγειαν irata Græcis redeuntibus Minerva, multos perdidit, α, 327, ubi poëta id infortunium tangit, sed causam reticet, nam non vult τοῖς τῶν ἱστοριῶν ἀσέμνοις maculare opus suum divinum. sic et γ, 131—136, ubi Nestor id peccatum tangit, sed sine nomine, ne de mortuo male loqui videretur. Et sane segregare se ab hoc Ajace post commissum tale peccatum debuissent reliqui. Horat. 3. Od. 2, 30. quomodo autem ipse in mari perierit, narratur δ, 499, seqq. ob contemtum numinum. peccatum ejus tangitur et ε, 108, quod multis exitio fuit. Cæterum concordia ejus in prœliis cum majore Ajace ostenditur Δ, 273, seqq. 285, seqq. ubi Agamemnon optat habere omnes his duobus similes; sed Nestori similes tantum decem: ut notetur præstantia συνέσεως præ ἀνδρείᾳ. Z, 436. H, 164, ubi hi duo sunt inter novem ἀρίστους. Θ, 79, ubi retrocedunt, territi signis deorum, ne videantur θεομαχεῖν. M, 265, seqq. 335, seqq. 349. N, 46, seqq. 66, seqq. O, 301. Π, 555, seqq. et sunt non solum ob communem virtutem, sed et ob ὁμωνυμίαν, eo libentius ἰσόψυχοι, P, 720. Σ, 157, 163, conf. Ὀϊλεύς.

Αἰγαὶ, ῶν. αἱ. est locus in Eubœa, vel insula parva ad Eubœam, ubi Neptunus eximie colebatur, et ubi fictum est τὸ κατὰ τὰς ἐφημέρους ἀμπέλους, αἳ ἕωθεν ἀνθοῦσαι, πρὸς μεσημβρίαν πεπαίνουσι βότρυας, ἑσπέρας δὲ ἄκρατον χορηγοῦσι δαψιλῆ τῷ χορῷ τῶν τελουμένων τῷ Διονύσῳ ἢ τῶν Μαινάδων. Θ, 203. N, 21. ε, 381. ab hoc loco τὸ Αἰγαῖον πέλαγος habet nomen. sunt tamen et Ægæ in Peloponneso, ubi quoque Neptuno celebrabantur festi dies. Vide sub Αἴξ.

Αἰγαίων, ωνος. ὁ. fuit vir ingens, centimanus, ab hominibus, i. e. vulgo, appellatus Ægæon, a diis vero Βριάρεως. A, 402—404. nomen est ab ὁ αἰὼν, et notat ævum æternum. Historice tamen fuit heros, qui maris imperium tenuit aliquando, et a quo Ægæum mare dictum putant quidam. Est et in Asia mons hujus nominis, ex quo multi emanant fontes quaquaversum, qui campos subjacentes uberes faciunt. conf. Βριάρεως.

Αἰγιάλεια, ας. ἡ. natu minima filia Adrasti, uxor Diomedis. E, 412, seqq. ubi honoratur epitheto περίφρων. Recentiores narrant, per iram Veneris correptam eam fuisse insano amore erga præfectum Argorum, quem Diomedes ibi proregem reliquerat: sed id ignorat Homerus. vid. Lycophron et Ennodius. Vide sub Διομήδης.

Αἰγιαλὸς, οῦ. ἡ. Duæ urbes hujus nominis. Altera in Achaia, ampla satis, quæ deinde et Ἰωνία dicta est, B, 575, ubi per πάντα pro πᾶσαν amplitudo urbis et territorii ejus ostenditur. sed tamen et maritima ora omnis a Sicyone usque ad Elidem dicta est Αἰγιαλὸς, quæ fortasse l. c. intelligitur: Et omnis ista ora erat sub Agamemnone, Altera erat urbs Paphlagoniæ, B, 855, quæ postea dicta est Ἠιόνπολις, nomine idem significante: nam ἡ ἠϊὼν et ὁ αἰγιαλὸς notat littus. Civis harum urbium dicitur Αἰγιαλεύς. Alii tamen l. c. legunt, omisso priore τε, Κρώβιαλον: et ista ἡ Κρώβιαλος quoque erat urbs Paphlagoniæ. Plures hujus nominis urbes in orbe antiquo fuere.

Αἴγινα, ης. ἡ. Insula olim celeberrima, regia Æaci, patria clarissimorum heroum, quæ et imperium maris aliquamdiu tenuit. Habet nomen ex Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ, quam Jupiter in hanc insulam deportavit consuetudinis causa, et quæ ibi ex Jove peperit Æacum. Antea dicta fuit insula Οἰνώνη. Habitata fuit optimis nautis et mercatoribus: et ὁ Αἰγιναῖος ὀβολὸς putabatur esse optimi argenti. B, 562, ubi auxilia hujus insulæ erant sub Diomede. Post vero degenerarunt Æginetæ. et proverbium inde ortum: τὰ πρῶτ' ἀρίστους παῖδας Αἰγίν' ἐκτρέφει, *in der erst liefert Ægina die*

tapfersten söhne, (Ægina formerly produced the bravest of men.) Tempore belli Persici valde florebat, ut 470,000 servi in ea numerarentur, ex quo vel multitudo vel opulentia liberorum hominum potest conjici. Ob commercia semper ibi versabantur plurimi hospites, qui optimo ibi jure fruebantur. Ambitus ejus sunt CLV stadia Vide sub *πρόμος*, in A.

Αἴγιον, ου. τό. urbs Achaiæ. Civis ejus Αἰγιεύς. Β, 574. Fertur oraculum: *ὑμεῖς Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι*: i. e. ne tertii aut quarti quidem estis in gloria virtutis, tantum abest ut sitis primi. Vide sub Ἀΐξ, in A.

Αἰγίς, ίδος. ἡ. mythice est pellis caprina, *αἰγέη*, quo Jupiter utebatur in memoriam capræ, cujus ubera puerulus suxerat. Deinde est quasi clypeus Jovis, ad formam pellis caprinæ expansæ factus, et aureis fimbriis et pilis obsitus: quo Jupiter ad terrorem incutiendum utebatur. Physice vero per istam ægidem intelliguntur nubes fulgurantes et tonantes, aliaque *φόβητρα καὶ πάθη κατὰ τὸν ἀέρα*, quorum quædam et a physicis vocantur *αἰγίδες* et *καταιγίδες*, imo et *αἰγαί*. Jovi maxime tribuitur, utpote aëri, hæc ægis: unde etiam *αἰγίοχος*, ab *ἔχειν αἰγίδα*, vocatur. Possis quidem hoc epitheton interpretari, quod Jupiter aliquando *πρὸς ὀχὴν*, i. e. *τροφὴν* usus sit *αἰγί*: sed ineptum est id interpretamentum. maxime dicitur Ζεὺς *αἰγίοχος*, si fulgurat, Λ, 66. sed et Apollo, utpote sol, sine quo vapores fulgura gignentes non possunt adscendere, habet ægidem, Ο, 229, seqq. ubi patet, *αἰγίδα* non esse telum, sed esse *ἔναμμά τι πρὸς ἐκφόβησιν τινῶν*. et 308, seqq. ubi per epitheta accurate describitur. Vulcanus, i. e. ignis, dedit Jovi ægidem, nam per ignem elevantur exhalationes terræ, et in nubibus incenduntur. Minerva quoque habet ægidem, Ε, 738, seqq. ubi quoque accurate descripta est *αἰγίς*: et verba ibi, *Διὸς τέρας αἰγιόχοιο*, 742, pertinent per hyperbaton ad *αἰγίδα θυσανόεσσαν*, 738. Ostendit autem *ὁ μῦθος* hac fictione de Minerva, *τὰ πολύτροπα τῆς φρονήσεως ἐνεργήματα*, ut quæ hostibus suis est gravis et celer et vehemens, et semper superior. Nam paullo latius intelligenda est ægis terrifica, si Minerva eam dicitur habere. Fortasse autem ex 2 Mosis xiv, 24, sumta est hæc ægis, utpote ad terrorem incutiendum adhibita; vel utraque ex communi antiquitatis idea est efficta, coll. Ο, 318, seqq.

Αἴγισθος, ου. ὁ. ex regio genere Atridarum; et genealogia ejus est sub Ἀγαμέμνων. Erat valde adolescens, cum Agamemnon ad Trojam proficisceretur. sed Clytæmnestra, uxor regia, amare cœpit hunc pulcellum: et cum rediret rex gloriosissimus, Ægisthus una cum mœcha interfecerunt eum per insidias: quod narratur *γ*, 250—275. *δ*, 512—537. et ab ipsa Agamemnonis anima miserabiliter *λ*, 386—465. *ω*, 20, seqq. 95, seqq. sed postquam septem annis regnavit Mycenis, rediit Orestes in regnum paternum, occiditque Ægisthum una cum matre sua impia, *γ*, 303, seqq. coll. 194, 235. *α*, 29, seqq. 298, seqq.

Αἰγύπτιος, ου. ὁ. nomen proprium viri nobilis Ithacensis. *β*, 15, seqq.

Αἴγυπτος, ου. ὁ et ἡ. nam in masculino notat fluvium Ægyptiæ terræ, *τὸν Νεῖλον*: in fœminino vero est terra ipsa, ab isto fluvio ejusque limo, ut creditur, orta et aucta paullatim. Derivatur nomen *παρὰ τὸ, αἶγας πιαίνειν*. Ejus emporium in continente erat olim *ἡ Ναύκρατις, ιος*: alterum in insula Pharo. Et ista *ἡ Φάρος*, Homeri ætate, aberat a continente iter nauticum unius diei: post successive continens ista processit, ut adjungeretur Pharo, quod jam ita fuit Strabonis geographi ævo, i. e. mox post Christum natum. Nili aqua est *ὕδωρ πολυγονώτατον καὶ γλυκύτατον, καὶ λύει τὰς κοιλίας τῶν πινόντων, μίξιν ἔχον νιτρώδη*. Terra Ægyptus plena erat medicorum et medicaminum, *δ*, 229, seqq. præterea fuit mater omnis sapientiæ. Sed multi tamen incolarum et *πανοῦργοι*, unde *αἰγυπτιάζειν* et *πανουργεύεσθαι* notabat idem, *κακοτροπεύεσθαι*: quanquam proprie est, colore atro obfuscare. De fluvio est *γ*, 300. *δ*, 351, 355, 477, 483, 581, et sic hunc fluvium Homerus semper appellat. Hesiodus, utpote multo junior, jam novit *τὸν Νεῖλον*, ut fluvium magnum, Theog. 338. conf. *τὸν Περιηγητήν*. *ξ*, 246, 257, 275. *ρ*, 426, 427, et rex illo tempore putatur fuisse *ὁ Σέθως*. Fœmininum est *ρ*, 448, ut ergo appareat, poëtam vocare regionem *τὴν Αἴγυπτον*, et fortasse etiam urbem regiam. Cæterum sensus hujus loci est: *ich will dir deine verdriesliche lange erzählung von Ægypten und Cypern anstreichen, (I will interrupt thy long tedious story about Egypt and Cyprus.)* Ægyptiorum virorum munificentia apparet ex *ξ*, 285, s. et ibidem quoque laudatur ubertas et splendor agrorum. et 263. *ρ*, 432. Quam late regnarit rex Ptolemæus 2, et quam opulenta fuerit Ægyptus illo tempore, liquet ex Theocr. Id. 17, 79, seqq. ubi 33,339 oppida et vici bene habitati numerantur. Αἰγύπτιοι, *δ*, 83. et 385, Πρωτεὺς Αἰγύπτιος. Αἰγυπτίων ἀνδρῶν, *ξ*, 263, 286. *ρ*, 432. ἐνὶ Θήβαις Αἰγυπτίαις, *δ*, 127. et 229, ubi Αἰγυπτίη pertinet ad ἡ Πολύδαμνα: alii tamen scribunt Αἰγυπτίῃ, sc. ἐν χώρᾳ, *im Ægypten-lande, (in Egypt.)* penultima potest corripi. Plurimum lini crescebat in Ægypto, et quidem quatuor ejus species, quas discis ex Plinii Lib. 19, c. 1. Hinc funis nauticus dicitur Euripidi, Troad. 128, *πλεκτὴ Αἰγύπτου παιδεία*. Homerum fuisse Ægyptium, ex domo regia oriundum, videbis sub Ὅμηρος.

Ἀΐδης, ου. ὁ. et Ἄϊς, ιδος. ὁ et Ἀϊδωνεὺς, έως. ὁ. et Ἅιδης, ου. ὁ. Deus inferorum, Pluto. it. locus inferorum et mortuorum. Est ab *α* negativo, et *εἴδω*, i. e. *βλέπω*. Nam locus ille est *σκοτεινὸς, ὑπὸ γῆν, ἀφανὴς, ἀφωρισμένος ψυχαῖς*. Ἅιδης est attice: quanquam hoc alii de-

ducunt ab ἥδω, κατ' ἀντίφρασιν, ᾧ ἥδεται οὐδείς: sicut ὁ Χάρων etiam κατ' ἀντίφρασιν a χαίρω. sed præstat, Ionicam appellationem ἀΐδης habere pro prima, a qua per contractionem et mutationem spiritus Atticam descendit illa Attica: idque vel subscriptum Iota ostendit. Mira est etymologorum libido opinandi. Ἀΐδης πελώριος ἔτλη ὠκὺν ὀϊστὸν, E, 395, seqq. ubi tangitur fabula vulnerati ab Hercule Plutonis. Nam Hercules descenderat ad abducendum canem: Pluto permisit, ut abduceret, si sine clypeo et ferro posset vincere canem: Hercules ergo leonina pelle usus pro clypeo, et lapidibus pro telis, vicit canem et vinxit: Plutonem tamen se opponentem vulneravit sagitta in humerum. conf. Ἡρακλῆς. Cæterum ἀΐδης πελώριος facete dici potest de γαστρὶ ἀνάλτῳ, et de φάγῳ μεγαλοσωμάτῳ. ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν, A, 3. ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ, E, 654, quod epitheton confer ex A. et 646, πύλας ἀΐδαο (ἀΐδου) περήσειν, i. e. εἰς ᾅδην ἀπελθεῖν: et περάειν positum, quasi ᾅδης esset trans oceanum occidentalem. et 845, Ἀθήνη δῦνε ἄϊδος κυνέην, i. e. invisibilis erat. μὶν ἔγωγε ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν, E, 190. ἔδδεισεν δὲ ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεὺς, Υ, 61, i. e. homines timuerunt, ne rumperetur terra. Locus mortuorum satis poëtice depingitur in κ et λ: qui Homericus tamen ᾅδης ad sinum Bajanum in Italia fuisse videtur. conf. geographum.

Αἰδὼς. ἡ. vide in A. sub πλήσσω, prope finem, et Αἰδὼς, prope finem.

Αἰήτης, ου. ὁ. rex Colchidis, frater Circes, filius Solis ex Persa filia Oceani. conf. Κίρκη. κ, 137, seqq. dicitur ὀλοόφρων, vel διὰ τὸ τοῦ ἤθους οὐχ ἱλαρὸν, ὡς δηλοῖ τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Μήδειαν: vel notat συνετὸν καὶ φρονοῦντα ὁλόκληρα. Nomen est ab ἡ Αἶα, quæ erat urbs Colchidis. Ἀργὼ παρὰ Αἰήταο (Αἰήτου) πλέουσα, μ, 70. Cæterum pertinet hic Æetes inter heroas.

Αἴθη, ης. ἡ. nomen equæ nobilis, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus princeps Sicyonius, ut liber esset ab expeditione Trojana, et domi divitiis suis frui posset, Ψ, 295, seqq. 408, s. 525, ubi certamen cursus equestris describitur. Adjectivum αἰθὸς, ἡ, ὸν, notat fere idem quod πυῤῥός: quanquam et esse possit ἀπηνθρακωμένος. Nomina autem propria ex adjectivis facta retrahunt aut mutant accentum.

Αἴθικες, ἰκων. οἱ. sunt Θετταλικὸν ἔθνος, ὑπερκείμενον τῆς Ἠπείρου: ἢ Περραιβικόν. Regio eorum dicitur ἡ Αἰθικία, B, 744. Gens latrociniis dedita, et tandem deleta funditus.

Αἰθίοψ, οπος. ὁ ἡ. et Αἰθιοπιεύς, ιως. ὁ. Æthiops, incola regionis ultra Ægyptum versus meridiem sitæ. Utraque terminatio est ad formam ὁ ἡγεμὼν et ἡγεμονεὺς, Ἀλκαῖος et Ἀλκεὺς, διάβολος et διαβολεὺς, etc. Nomen est ab αἴθω, uro, et ἡ ὄψις, διὰ τὸ ἐπικεκαῦθαι ὄψιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Etiam Jovis epitheton est ὁ Αἰθίοψ, quia, secundum μῦθον, amat esse in Æthiopia, i. e. quia ibi præcipue colitur. Nam est in Ægypto superiore ἡ Διόσπολις, in qua μέγιστον ἱερὸν τοῦ Διός. Ex eo fiebat pompa (*eine procession*) (*a procession*) in qua simulacrum Jovis aliorumque numinum portabatur per Libyam; et erant festi conventus et feriæ per dies duodecim. Hinc A, 423, s. Ζεὺς ἐπ' ὠκεανὸν (ad oceanum meridionalem) μετὰ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας ἔβη μετὰ δαῖτα, θεοὶ δὲ ἅμα πάντες ἕποντο, δωδεκάτῃ δὲ αὖθις ἐλεύσεται. Ergo historice id Homerus, oriundus ex Ægypto, accommodat fictioni suæ. Nam Αἰθίοπες olim valde δεισιδαίμονες: ut hinc dii certis temporibus epulari dicantur. sic Ψ, 205, seqq. α, 22, seqq. ubi Æthiopes dicuntur dupliciter divisi: nimirum ab orientis oceano usque ad Atlanticum, tota meridionalis vel Zodiaco subjacens terra ab Æthiopibus habitatur, et ea dividitur per mare rubrum in duas partes; in Africam versus occidentem, et in Asiam versus orientem: omnis terra ab ortu hiberno usque ad occasum hibernum est Æthiopia. Nisi malis paullo arctius et verius intelligere Ægyptum superiorem, per quam mediam fluit Nilus, eamque in partem Orientalem et Occidentalem dividit: et dicuntur ἔσχατοι ἀνδρῶν, nam habitatores Ægypti inferioris putabant hos superioris Ægypti incolas esse ultimos hominum versus meridiem. sic eodem respectu Æschylus dixit: ἔστι πόλις Κάνωβος, ἐσχάτη χθονός Possunt per ἐσχάτους istos Homericos intelligi et Λίβυες, extra Ægyptum versus meridiem habitantes, ultra quos nihil fere notum erat antiquis. sed præstat, Ægyptum superiorem seu Thebaidem tenere, in qua est ἡ Διόσπολις, seu Thebæ Ægyptiacæ, urbs valde magna et religionum plena. Cæterum loco ex α citato unica est Ἐπανάληψις in Odyssea, qua sæpius poëta usus est in Iliade. Αἰθιοπάς τε ἱκόμην, δ, 84. τοὺς νοτίους, prope Ægyptum, ubi hodie est Nubia. ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν Ἐνοσίχθων, ι, 282. 287. Ob hanc hujus gentis commendationem, quod præcipue a diis ametur, credibilior etiam sit sententia eorum, qui Homerum ex regio Ægypti genere antiquo ortum fuisse dixere. In usu vulgi est ἡ Αἰθιόπισσα, cum tamen Græci dixerint ὁ καὶ ἡ Αἰθίοψ, vel et, ἡ ἐξ Αἰθιόπων. Αἴθυια est epitheton Minervæ: nam fabulæ volunt, Minervam esse in cœlo φωσφόρον: quia nimirum sub auroram homo prudentissime et ingeniosissime cogitare solet. Et id epitheton quoque est ab αἴθω, sicut et ὁ οἶνος αἶθοψ, et αἴθων λίων, et adjectivum αἰθὸς, ἡ, όν.

Αἴθρη, ης. ἡ. ancilla nobilis et honestior reginæ Helenæ: nam et ipsa regio genere orta erat, et pater ejus erat ὁ Πιττεύς. Γ, 144. Mater Thesei.

Αἴθων, ωνος. ὁ. nomen fictum, quo se Ulysses appellat, quum patriam et parentes fingit personatus. τ, 183, et circa.

Αἵμων, ονος. ὁ. unus ex ὑποστρατήγοις Nestoris, Δ, 296, ubi κρείων esse dicitur. Alius

Αἵμων, nobilis Thebanus, refertur Δ, 394, a quo filius ejus, per anagramma usitatum priscis si nomina danda essent filiis, vocatus est Μαίων, Αἱμονίδης.

Αἵμων, ονος. ὁ. Græcus nobilis, cujus filius fuit Λαέρκης, nepos Ἀλκιμέδων: unde est patronymicum Αἱμονίδης, P, 467.

Αἰνείας, ου. ὁ. Filius Anchisæ et Veneris, notus ille heros Trojanus ex stirpe regia; et genealogia ejus est ad Ἀγχίσης. Venus eum maxime amavit, i. e. erat indole blanda et ingenio amœno et ἐπαγωγῷ: unde etiam suis valde carus. In bello Trojano fuit dux Dardaniorum, B, 819, seqq. sed non solus: nam suspectum eum habuit Priamus. Versatur in pugna, E, 166, seqq. et 297. et 305, ubi percutitur lapide ingenti a Diomede, et periisset, nisi mater ei auxilio venisset, i. e. nisi sui, valde amantes eum, celeriter succurrissent; quem amorem sua amabilitate meruerat. et 311, seqq. et 377, ubi dicitur dilectissimus Veneri filius, i. e. homo suavissimus et venustissimus. et 445, ubi curatur in templo Apollinis a diis, et Apollo interim per εἴδωλον Æneæ ludificat Diomeden. et 467, ubi sui valde desiderant eum. et 512, seqq. ubi refectus emittitur e templo, i. e. providentia et fatum conservat eum, et bonus medicus eum cito recreat: et pugnat egregie iterum. et 534, Αἰνείω (genitivus Ionicus, qui alibi est Αἰνείαο) ἕταρον μεγαθύμου. et 541, seqq. ubi multos præstantes Græcos occidit. Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι, Z, 75, 77. Equi ejus fuere nobiles, E, 221, seqq. quos tamen cepit Diomedes cum Æneas fugisset in pugna, Θ, 106, seqq. Ψ, 290, seqq. Αἰνείαν, ὃς Τρωσὶ θεὸς ὣς τίετο, Λ, 58, sed apud plebem tantum, non apud reges, quibus erat invisus, quia insidiosum eum putabant. ἐῢς παῖς Ἀγχίσαο Αἰνείας ἦρχε τετάρτων, καὶ ἅμα τῷγε δύω, M, 98, coll. 87, seqq. ubi vides simul supremos Trojanorum ductores sub uno imperatore Hectore. Αἰνείας, πόδας ταχὺς, N, 482, 489, ubi fortia ejus facta narrantur. sed 459, seqq. dicitur, quod inter postremos steterit, succensens Priamo, quod in aula regis sit minus honoratus. Nam semper est δακνηρὸν, ἐσθλὸν ἐόντα ἐν ἀνδράσιν μὴ τιμᾶσθαι. suspectabatur autem, vel ὡς βασιλειῶν (regno inhians) vel quod χρησμὸς exstabat, eum futurum regem exciso Ilio, vel quod nimis favorabilis erat apud populum, vel propter hæc omnia simul. Numeratur inter ἀρίστους, Ξ, 425. pugnat, O, 332. Π, 536. et 608, seqq. ubi contra Merionen pugnat. Achilles in eum fertur, Υ, 79, seqq. quo loco, 83, seq. dicitur Æneas in vino aliquid gloriosius esse pollicitus, quod ipse jam recordatur in articulo periculi. et 88, seqq. laudat hostem suum Achillem simpliciter; narratque, 90, quod jam semel in Ida monte vix eum effugerit, ipse bubus paternis pascendis præfectus: coll. 105. 112, seqq. 160, seqq. ubi pugnat cum Achille. et 180 indicatur, cur suspectus fuerit Priamo. et 208. et 214, seqq. ubi genealogiam suam enumerat, et quod materno genere nobilior sit Achille, usque ad 241. huc pertinet et 105, s. et 321, seqq. ubi dextre se recipit ab Achille, quæ fuga numini adscribitur auxilianti; coll. 290, seqq. ut videatur Æneas θεοφιλής. et 94, s. ubi νυκτιλοχῶν ἐπῆλθεν ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ Αἰνείᾳ βουκολέοντι: hinc egebat lumine Achilles: quia tamen facile invenit quod quærebat, ideo Minerva dicitur lucem prætulisse ei. Cæterum Æneæ nunquam placuerat belli causa: hinc et contradicebat sæpe filiis Priami, et in pugnis sæpe νωθρότερον se gerebat; quæ apparent ex Υ, 291, seqq. Oraculum præterea ei posteros imperaturos destinaverat, ne genus Dardani, a Jove dilectum, prorsus intercideret. Hinc vides ansam, quam Virgilius postea arripuit. Ἀπόλλων Αἰνείαν ὤτρυνε, P, 323, 327, seqq. 344, seqq. 484, seqq. 754, 758.

Αἰνιᾶν, ᾶνος. ὁ. vide sub Ἐνιῆνες.

Αἴνιος, ίου. ὁ. ex gente Pæonum nobilis, ab Achille interfectus cum multis aliis, Φ, 210.

Αἶνος, ου. ἡ. urbs Thraciæ, ex parte τῶν Κικόνων, quæ Trojanis auxilio fuit, sicut et reliqui Thraces. Δ, 520.

Αἴξων, ονος, ὁ. Αἰξονεῖς, ῶν. οἱ. vide sub ἀναΐσσω in A.

Αἰολέες, έων. οἱ. gens Græca. Vide sequens, et sub ἐλεύθω in A. ad finem.

Αἴολος, ου. ὁ. Tres hujus nominis in antiquitate sunt clari. Primus, pater Sisyphi, filius Ἕλληνος, qui Ἕλλην fuit Διὸς παῖς creditus, etsi ὁ Δευκαλίων se pro patre ejus gereret. τοῦ Σισύφου fratres erant ὁ Κρηθεὺς καὶ ὁ Ἀθάμας. Ab hoc Æolo οἱ Αἰολεῖς, celebris illa gens, habuere nomen: ipse ex filia habuit nepotem τὸν Βοιωτὸν, a quo οἱ Βοιωτοὶ nomen habuerunt, quorum dialectus mixta fuit ex Æolica et Dorica. Jam intelligis, cur Σίσυφος dicatur Αἰολίδης, Z, 154. et Κρηθεὺς Αἰολίδης, λ, 236. Nomen Αἴολος habet accentum in antepenultima, ad differentiam adjectivi, αἰόλος, i. e. ποικίλος, ταχὺς, a quo nomen proprium est ortum. Est et ὁ αἴολος piscis species, ex genere τῶν σκάρων. An vero ab adjectivo αἰόλος, an a τοῖς Αἰολέσι, factum sit verbum παραιολίζειν, i. e. ἀπατᾷν, quærendum videtur. Alter Æolus fuit ὁ Ἱππότου καὶ Μελανίππης filius, qui ideo Ἱπποτάδης, ου. ὁ, cognominatur, a patre suo ὁ Ἱππότης. Hic Æolus describitur ut ταμίας ἀνέμων: quod ex peritia ejus nautica et physica fictum, qua poterat ventos futuros scienter conjectare, et prædicere navigationem vel prosperam vel minus. Habitabat in insulis Æoliis supra Siciliam, quarum erat rector: et quia in iis sunt aliquot Vulcani, hinc narrant prisci geographi, quod ex his Vulcanis in tres dies certissime prædici queant venti. conf. Strabonem de Λιπάρα insula. Ad hunc alterum Æolum venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo,

et utre, in quo adversi venti erant inclusi, κ, 1, seqq. Ejus insula vocatur Αἰολίη νῆσος, quæ, ut κτητικὸν, deberet dici Αἰολεία, sed ob metrum ε est extrusum. Homerus unam insulam nominat, in qua erat sedes regia: re ipsa sunt septem, quæ junctim dicuntur Αἰολίδες, (vel et accuratius, Αἰόλειαι νῆσοι, αἱ τοῦ Αἰόλου: Αἰολίδες vero αἱ τῶν Αἰολέων ad Asiam) et Λιπαραίων νῆσοι, a majore insula Λιπάρα. Erat is Æolus simul vir ditissimus, et filii filiæque ejus describuntur ut τρυφῶντες, sicut et Phæaces: hique fratres in matrimonio habebant sorores suas. Quia sunt filii sex, totidemque filiæ; hinc quidam putant, Æolum hunc allegorice esse annum, cujus sex menses sunt καρποφόροι, et θήλειαι quasi: sex alii mares, qui tamen terræ conferunt, per pluvias et nives et quietem, humores et fœcunditatem: et fingi ipsum Ἱππότου filium, ob celeritatem transitionis suæ, ab ἵππος et πέτεσθαι: dictum autem ventorum præsidem, quia venti in Mediterraneo mari certum anni tempus servant. Sed cavebit omnis homo prudens et poëticæ artis gnarus, sibi ab expositionibus allegoricis. Fuit potius historice princeps, valde sapiens, reique navalis peritissimus; qui Ulyssem monuerat, ut hoc vento, qui jam flare inciperet, uteretur ad navigandum, nec usquam moraretur; posse enim eum hoc vento in patriam pervenire: quod monitum tamen Ulysses, fortasse sociis suis obtemperans, non adeo stricte observavit, et sua culpa in ventum mutatum et plane adversum vehementemque incidit. Ο in nomine Αἴολος productum est a poëta, necessitate metrica, κ, 36, 60: et hæc figura metrica dicitur ἡ λαγαρότης in versu, quando trochæus est pro spondeo vel dactylo. Ejus oppositum est τὸ προκοίλιον, quando iambus est loco spondei vel dactyli. Relatus ad insulam vento adverso Ulysses, repudiatur ab Æolo ob oscitantiam suam, tanquam indignus auxilio, quo uti nolit. vide et ψ, 314, seqq. Tertius aliquis Æolus, filius Neptuni ex nympha Ἄρνη. Vide in A. sub ἀσκός.

Αἴπεια, ας. ἡ. Urbs Laconiæ, postea dicta ἡ Θουρία. habet epitheton καλὴ, I, 152, 294.

Αἶπυ, εος. τό. Urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, εὔκτιτον et in colle situm, unde et nomen habet. Civis ejus dicitur ὁ Αἰπύτης, ου. B, 592.

Αἴπυτος, ου. ὁ. Fuit rex Arcadiæ antiquus et heros, filius Ἐλάτου, sepulcrum ejus vocabatur Αἰπύτιος (pro Αἰπύτειος, ob metrum) τύμβος, a quo sepulcro tota illa circumjacens regio sic appellabatur. B, 604.

Αἴσηπος, ου. ὁ. Fluvius in Lycia Trojana, cujus aqua nigra, i. e. pura et profunda, B, 825. Δ, 91. M, 21. Deinde etiam filius Bucolionis, ex Νηΐδι δίδυμος, καὶ ὁμώνυμος ποταμῷ ἐγχωρίῳ, occisus ab Euryalo, Z, 21, seqq.

Αἰσυήτης, ου. ὁ. priscus princeps Trojanus pater Ἀντήνορος καὶ Οὐκαλέγοντος, ex regio genere: sepultus ex more ante urbem. B, 793. N, 427.

Αἰσύμη, ης. ἡ. Urbs Thraciæ. Θ, 304, ἐξ Αἰσύμηθεν, ubi ἐξ abundat ad adverbium loci.

Αἴσυμνος, ου. ὁ. ductor Græcus. Λ, 303.

Αἴσων, ονος. ὁ. Filius Crethei ex Tyro formosa, pater Jasonis, rex partis Thessaliæ. λ, 258, coll. 234, seqq.

Αἴσωπος, vide in A. sub ὤψ, et φόρτος.

Αἰτωλοί, ῶν. οἱ. Gens Græca admodum nobilis. Terra ejus ἡ Αἰτωλία, et civis ejus ὁ Αἰτώλιος et ὁ Αἰτωλός. sic dicitur Δάρδανος et Δαρδάνιος, civis ex Dardania regione, ἔγχωρος et ἐγχώριος, indigena, ἔκτοπος, et ἐκτόπιος, etc. ut sæpe Iota intersertum abundet. Dicti sunt Ætoli a conditore gentis Αἰτωλῷ, filio Ἐνδυμίωνος, Ἠλείῳ τὸ γένος: ὃς Ἄπιν ἀνελὼν ἀκουσίως τὸν τοῦ Φορωνέως, καὶ φυγὼν, amissa Pisa in Peloponneso, transiit in eam regionem, quæ ab eo nomen habet. Filius hujus Αἰτωλοῦ fuit ὁ Πλευρὼν, cujus filii fuere ὁ Κούρης et ὁ Καλυδών: et ab his tribus appellata est gens, οἱ Κούρητες, et duæ urbes ἡ Πλευρὼν et ἡ Καλυδών. Clari fuere olim Ætoli propter jaculationem ex funda; et horum σφενδόνη erat μακροβολωτέρα τῆς ἐκ τόξου ἐκβολῆς. Tales et erant οἱ Δόλοπες, δεξιοὶ σφενδονῆται. Πυραίχμης ὁ Αἰτωλὸς, εἰς μονομαχίαν ἐλθὼν μετὰ Διγμενοῦ Ἐπειοῦ, κατέβαλε σφενδονήσας τὸν Διγμενόν. Cæterum historici vituperant Ætolos ob superbiam, et bellandi cupiditatem, et luxuriam: quibus rebus tandem sunt pessumdati. Αἰτωλῶν ἀρχὸς, Θόας, B, 638, seqq. Τυδεὺς Αἰτώλιος, Δ, 399. et 52, Θόας Αἰτωλός. Τρῆχον αἰχμητὴν Αἰτώλιον, E, 706. et 843, Περίφαντα, Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον. Αἰτωλοὶ μενέχαρμαι, I, 525, seqq. qui oppugnant Calydonem. Θόας Πλευρῶνι καὶ Καλυδῶνι, Αἰτωλοῖς, ἄνασσε, N, 218. Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος Θόας, O, 282. Αἰτωλὸς γενεὴν Διομήδης, Ψ, 471. et 633, Αἰτωλῶν μεγαθύμων. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μὲ ἐξήπαφε μύθῳ, ξ, 379. seqq. ubi unus mendicus vel hospes mentiens, omnes alios narrantes suspectos Eumæo fecerat. Et facere hoc nomen gentis ponit poëta, alludens ad sonum vocis αἰτέω, ut respiciat ἐπαίτην, mendicum. sic alibi, admirationem aliquam secuturam innuens, ἐκ Τάφου fingit venisse aliquem. Vide Ἀθήνη. Cæterum dialectus Ætolorum solebat ex genitivo tertiæ declin. facere novum nominativum, e. c. ex ὁ γέρων, τοῦ γέροντος, faciebant ὁ γέροντος, ου, ex τὸ πάθημα, ατος, ὁ παθήματος, ου, etc.

Ἀκάμας, αντος. ὁ. Tres sunt hujus nominis apud poëtam. Unus dux Thracum, filius Eusori, B, 844. E, 462. Z, 8, seqq. ubi occiditur ab Ajace. Alter est nobilis Trojanus, filius Antenoris, ἠΐθεος ἔτι, et tamen inter ἀριστέας, B, 823. Λ, 60, ubi dicitur ἐπιείκελος ἀθανάτοις: et M, 100, μάχης εὖ εἰδὼς πάσης. Ξ,

476, seqq. ubi pugnat fortiter. Π, 342, ubi occiditur a Merione. Tertius est Asii filius, non quidem magni illius Hyrtacidæ, ut videtur, sed alius cujusdam minus noti nobis, Μ, 140, dux tamen egregius inter Trojanos.

"Ακαστος, ου. ὁ. filius Peliæ, nepos Neptuni ex formosa Tyro : rex Iolci et Magnesiæ, frater Alcestidis, uxoris Admeti, Eurip. Alcest. 731. valde celeber in antiqua historia. ξ, 336. coll. λ, 255, 234, seqq.

'Ακεσσαμενὸς, οῦ. ὁ. nobilis Trojanus, cujus filia Περίβοια nupta fuit Axio fluvio. Φ, 142. Habet accentum in ultima, ut proprium nomen distinguatur a participio. sic ὁ Σωζομενὸς, Τισαμενὸς, αἱ Κλαζομεναὶ, urbs Asiæ, etc.

'Ακκὼ, ἡ. vide sub νοέω, ad initium, in A.

'Ακμονίδαι, ων. οἱ. vide sub ἄκμων in A.

"Ακμων, ονος. ὁ. sic vocatus est pater Κρόνου, ἀπὸ τῆς τοῦ οὐρανοῦ ἀκαμάτου φύσεως, ut indicetur τὸ ἄκμητον τῆς αὐτοῦ περιφορᾶς. Imo, sicut ὁ Κρόνος est temporis æternitas: sic mythice pater ejus est indefatigatus. Etiam Oceanus dictus est "Ακμων, quoniam et is et fluvii ἀκάμαντοι. Vide sub ἄκμων in A.

'Ακρίσιος, ου. ὁ. pater Danaës satis nobilis. ab eo Danaë dicitur 'Ακρισιώνη. nam a nominibus propriis in ος purum, fit patronymicum fœmininum in ώνη, in ος impurum in ίνη, ut ab "Αδραστος fit ἡ 'Αδραστίνη. Ξ, 319. cæterum Acrisii genealogia est hæc : ὁ Λυγκεὺς ἐκ τῆς 'Υπερμνήστρας genuit τὸν "Αβαντα : ὁ "Αβας τὸν Προῖτον καὶ 'Ακρίσιον. Lynceus vero erat unus ex quinquaginta filiis Ægypti, Hypermnestra una ex quinquaginta filiabus Danai, quæ sola pepercit sponso suo Lynceo, ἀπὸ τῆς μίξεως διάθεσιν ἐσχηκυῖα πρὸς αὐτόν. Et is interfecit deinde 49 sorores conjugis suæ, utpote interfectrices fratrum suorum, una cum Danao: et potitus est regno Argivo. Ægyptus vero et Danaus erant fratres germani, ab origine τῆς 'Ιοῦς, filiæ Inachi. Schol. Eurip. Hec. 886. Hic Lynceus fuit inventor metallorum sub terra latentium : hinc dictus ὀξυδερκέστατος.

'Ακρόνεως, ω. ὁ. nobilis Phæax. Θ, 111.

'Ακταίη, ης. ἡ. Nereidum una. Σ, 41. ab littore maris dicta.

'Ακτορὶς, ίδος. ἡ. fidelissima Penelopes θαλαμηπόλος, καὶ θυρωρὸς τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, quæ in herili cubiculo una dormiebat. Et hæc sola scivit secretum lecti Ulyssei, nec unquam enuntiavit. ψ, 227, seqq.

'Ακτορίωνες, οἱ, vide sub διδυμάων in A.

"Ακτωρ, ορος. ὁ. Tres sunt hujus nominis. Primus est Μενοιτίου pater, avus Patrocli. Λ, 784. Π, 14. Alter, qui et ὁ Μόλιος vocabatur, erat pater Κτεάτου, principis Eleorum, qui hinc ὁ 'Ακτορίων appellatur, Β, 621. Ν, 185. conf. 'Επειὸς et Κτέατος, et 'Αστυόχη, et Εὔρυτος. et hos duos, Κτέατον et Εὔρυτον, fratres 'Ακτορίωνας, quos poëta et vocat Μολίονας, alii vero Μολιονίδας, novit Homerus διδύμους, ἀνδρείους καὶ ἡνιοχικοὺς, Ψ, 638—642. Λ, 749—751. sed fabulæ impudentes recentiorum dicunt, habuisse eos quidem duo capita et pectora cum quatuor brachiis et pedibus, unum tamen ventrem tantum, ut una zona cingerentur. Re vera fuere φιλάδελφοι, καὶ μιᾷ ψυχῇ ἐν δυσὶ σώμασι διοικούμενοι. Tertius "Ακτωρ erat pater 'Εχεκλῆος, qui 'Εχεκλῆς hinc dicitur 'Ακτορίδης, Π, 189.

'Αλάστωρ, ορος. ὁ. nobilis Græcus, ὑποστράτηγος Nestoris, Δ, 295. δῖος, Θ, 333. Ν, 422. Alius 'Αλάστωρ, Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, Ε, 677. Qui fortasse est pater Trois illius, memorati Υ, 462, dicti hinc 'Αλαστορίδης, quem Achilles interfecit. Nomen in bono sensu est quasi ἄλαστος, i. e. μὴ πάσχων λήθην, μὴ λήθης ἀλλὰ μνήμης ἄξιος. Hinc et Ζεὺς dicitur ἀλάστωρ, ὃν ἐλάνθανεν οὐδεὶς, et ὁ ἐπαμύνων τοῖς ἄλαστα πάσχουσιν, et οὗ ἡ βλάβη ἄληστος. Postea autem cœpit ἀλάστωρ in malo sensu dici ὁ ἁμαρτωλὸς, in specie ὁ φονεὺς, διὰ τὸ ἄξιος εἶναι ἀλᾶσθαι ἢ ἀπελαύνεσθαι : in genere sceleratus, qui ea committit, quæ nemo bonus et nullus deus oblivisci potest impunita. Imo et δαίμονές τινες dicti ἀλάστορες, οἱ κακύνοντες, ἐριννυώδεις, οἱ οὐκ ἂν λάθοιντο. Notant et φαύλους ἐχθρούς. e. c. Διονύσιος, ὁ πάσης Σικελίας ἀλάστωρ γενόμενος, *ein teufel, (a demon.)*

'Αλεγήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus, pater Promachi, qui hinc dictus 'Αλεγηνορίδης, Ξ, 503.

'Αλείσιον, ου. τό. urbs celebris in Elide, maxime ob mercatum magnum qui ibi quotannis per viginti octo dies celebrabatur, Β, 617. Alii scribunt 'Αλήσιον. habet nomen ab antiquo heroë.

'Αλέκτωρ, ορος. ὁ. nobilis Spartanus, filius 'Αργείου, nepos Πέλοπος καὶ 'Ηγησάνδρης. δ, 10. Postea hoc nomen appellative notavit gallum gallinaceum, διὰ τὸ ἐκ τοῦ λέκτρου ἡμᾶς ἐγείρειν : unde ἡ ἀλεκτρὶς et ἀλεκτρύαινα, gallina, et ὁ ἡ ἀλεκτρυὼν, όνος. Præterea est et epitheton ἀλέκτωρ, ὁ ἡ : estque partim ἡ ὁμόλεκτρος, concubina, sicut ἀγάστωρ est ὁ ὁμογάστριος : partim ἡ μὴ πειραθεῖσα λέκτρου, ut παρθένος ἀλέκτωρ, concubitum nullum passa virgo, quemadmodum est 'Αθηνᾶ ἀλέκτωρ a quibusdam appellata. De sole ponit poëta ἠλέκτωρ.

'Αλέξανδρος, ου. ὁ. est apud poëtam idem qui ὁ Πάρις, filius Priami et Hecubæ, frater Hectoris. Ejus prior conjux fuerat ἡ Οἰνώνη : sed, περιφρονήσας τὸ τῆς Οἰνώνης λέχος, Helenam rapuit, sibique et patriæ exitio fuit. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28—30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763, seqq. nam decem anni abierant in comparando bello. Ob pulcritudinem vocatur θεοειδὴς, ob natales regios δῖος, et ob propinquum jus ad regnum post Hectorem βασιλεὺς, *der königliche prinz,*

(the prince-royal:) reliqui Priamidæ erant inferiores dignitate, *nur herzoge, (only dukes.)* Cæterum odio quidem fuit omnibus ob concitatum tam grave bellum per iniquitatem ejus: quia autem omnes populi principes corruperat, ipsumque regem in potestate sua habebat; defendebatur ab omnibus, etiam ab Hectore invito. Provocat fortissimum Græcorum ad μονομαχίαν, Γ, 16, seqq. ubi armatura ejus describitur: audax ante periculum. sed cum Menelaus ipse id certamen susciperet, terrebatur; et ob id increpatus ab Hectore, 30, seqq. 38, seqq. iniit certamen, facto antea fœdere in eventum certaminis. Et Paris non omnino insipiens: novit enim male se fecisse: et συνετοῦ ἀνδρός ἐστι, τὸ τὰς δικαίας ἐπιτιμήσεις ῥᾷδιον φέρειν: injuste tamen pugnat contra eum, cui rem suam sponte reddere debuerat. Hinc et Hector, intelligens iniquitatem, non dicit simpliciter, audite verbum, sed, verbum Paridis, 86, seqq. Ipse laudat Hectorem, placandi ejus causa, 60, seqq. nam is potuisset bello statim finem facere. Laudatur Paris ab hoste suo Menelao, nomine δῖος adhibito, 352, qui est titulus principalis: et docet poëta politissimus, magnum hominem et in hoste laudare quæ sunt laudanda. In eo certamine vincitur Paris, et fugit; fœdus autem turbatur, Menelao aliunde vulnerato sagitta, 370, seqq. Δ, 94, seqq. Ipse vero Paris, homo levis, οὐ λυπεῖται ὡς ἡττημένος, ἀλλ' ἐρᾷ ὡς χορευτής, Γ, 380, seqq. et tales erant plerique Πριαμίδαι. Etsi ipse suis summo erat odio, tamen Ἑλένη, propter quam erat invisus, favorabilis videbatur, Γ, 450, seqq. Et sic fere semper, ut odium magis in mares recidat quam in fœminas peccantes: coll. 141, seqq. Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ, Δ, 96. Adduxerat secum Trojam mulieres Sidonias textrices, Ζ, 290, 313, seqq. invisitur domi suæ et increpatur ab Hectore, 512, seqq. ut appareat, quid Hector de causa belli senserit. Quod corruperit principes plurimos donis, diserte dicitur Λ, 123, seqq. sagittis utitur, Λ, 369, seqq. 505, 580, seqq. Ν, 766, seqq. 774, seqq. δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις, Θ, 82. Quibus conditionibus bellum componi potuerit, est Χ, 115. conf. Πάρις.

Ἄλεξις, ἰ, vide in Α. sub ὄπνις.

Ἀλήϊον πεδίον, regio Lyciæ, in qua Bellerophon solus, senex tristis, vixit, consortium hominum fugiens, Ζ, 201, nimirum cum paucis famulis, ad modum Laërtæ. Et hic campus sine dubio a πλάνη τοῦ ἥρωος postea sic est dictus, ab ἀλάω. Possit tamen et dictus esse, quia ἐστέρηντο λῃΐων (segetum) διὰ τὴν ἐρημίαν. Herodotus mentionem facit talis campi, sed in Cilicia. Alii scribunt per spiritum asperum Ἁλήϊον, et de ducunt a τὸ ἅλας, quasi ibi fuerit salium copia: male.

Ἀληκτώ, όος. ἡ. vide sub Ἐριννύς.

Ἀλήσιον, ου. τό. est πεδίον Ἠπειρωτικὸν, κληθὲν ἀπὸ πηγνυμένου ἐκεῖ πολλοῦ ἁλός. Sed id Ἀλήσιον apud poëtam videtur esse ab ἡ ἄλη, quia princeps quidam vetustus ex Asia in Peloponnesum venit κατά τινα πλάνην, Λ, 756.

Ἀλθαία, ας. ἡ. mater Meleagri, filia Thestii, Ι, 551.

Ἁλία, ας. ἡ. Nereidum una, ab ἡ ἅλς, mare. Σ, 40.

Ἁλίαρτος, ου. ἡ, nonnunquam et ὁ. scribitur et Ἀρίαρτος. urbs Bœotiæ, in aquosa regione sita, hinc πολυβότανος et ποιήεις. Habet nomen a conditore suo Ἁλιάρτῳ, filio Θερσάνδρου. Deleta est denique a Persis. Β, 503.

Ἀλιζῶνες, ὁ, vide sequens.

Ἀλίζωνοι, ων. οἱ. Gens Pontica, angulum Ponti habitantes intra Trapezuntem et Paphlagoniam, dicti quasi ab ἁλὶ ζώννυσθαι ἢ περιέχεσθαι. Ibi ὁ κάλλιστος ἄργυρος reperiri putabatur. Natio maritima, pertinens inter eas, quæ Strabonis geographi ævo sic extinctæ erant, ut ne nomen quidem superesset; quales fuere οἱ Σόλυμοι, Κήτειοι, Αἴλεγες, Καύκωνες, etc. Β, 856. Ε, 39. Dicuntur ab aliis Ἀλιζῶνες, etiam Ὀλιζῶνες: et quidam eos in oram Cariæ, alii in Thraciam, referunt: sed prævalet opinio, fuisse eos circa Bithyniam ad mare Euxinum.

Ἁλιθέρσης, ου. ὁ. nobilis Ithacensis. Dicitur senex, ob πολυπειρίαν, ἥρως ob παῤῥησίαν: et nomen ejus est aptum νησιώτῃ ἁλιευτικῷ ἀνδρὶ, quasi ὁ ἐν τῇ ἁλὶ θερόμενος ὑπὸ ἡλίου: Μάστορος υἱὸς, ob curam huic studio impensam, et ob accuratam cogitationem de rebus obviis. β, 157, 253. ρ, 68. ω, 450.

Ἅλιος, ου. ὁ. Regis Alcinoi filius, Phæax. θ, 119, 369. Alius hujus nominis, nobilis Lycius, Ε, 678. Alias nomina propria τριβραχία παροξύνονται, exceptis paucis: hinc et quidam hoc nomen scribi jubent Ἀλίος.

Ἀλιοῦς, οῦντος. ἡ. vide sub Ἄλος.

Ἁλιῤῥόθιος, ου. ὁ. vide sub μόρος in Α.

Ἀλκάθοος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, gener Anchisæ, dux bellicus. Μ, 93. laudatur egregie Ν, 427, seqq. Pater ejus erat Αἰσυήτης, cum epitheto διοτρεφὴς, qui est titulus regius antiqui orbis. Alius hujus nominis est Ist. 8, 148, seqq.

Ἀλκάνδρη, ης. ἡ. uxor Polybi, principis Thebarum Ægyptiacarum, quæ donavit Helenam eximie, δ, 126, seqq.

Ἄλκανδρος, ου. ὁ. nobilis Lycius. Ε, 678.

Ἄλκηστις, ιδος. ἡ. Regis Peliæ filia, uxor Admeti, λίαν φίλανδρος, et hinc laudatissima ob raritatem exempli. Β, 715. Euripides de ea nobilem fecit tragœdiam.

Ἀλκιμέδων, οντος. ὁ. unus ex quinque ὑποστρατήγοις Achillis, filius Λαέρκεος, nepos Αἵμονος. Π, 197. Ρ, 467, 475, seqq. 481.

Ἄλκιμος, ου. ὁ. videtur esse idem qui Ἀλκιμέδων, ut hic vir fuerit διώνυμος. Τ, 392. Ω,

474, 574. Alius hujus nominis erat nobilis Ithacensis, cujus filius fuit Μέντωρ, fidissimus Ulyssi, et hinc dictus 'Αλκιμίδης, χ, 235.

'Αλκίνοος, ου. ὁ. Rex Phæacum. nomen fere idem notat quod δαΐφρων: nam ἀλκὴ et δαῒς sunt cognata, sicut et νόος et φρόνησις. Ejus genealogia refertur η, 55, seqq. ipse in matrimonio habebat fratris sui mortui filiam 'Αρήτην. Laudatur, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδὼς, ζ, 12, seqq. ubi simul de filia ejus Nausicaa. et 62, seqq. ubi quinque ejus filii memorantur, duo cum uxoribus, et tres cælibes, coll. θ, 118. eorum vita amœna describitur eodem ex η citato loco. In Iliade severiori Priamus increpat filios ut χοροιτυπίαις ἀρίστους: h. l. laudantur tales, nimirum ex loco et tempore. Nam Troës erant ἀρειμάνιοι, Phæaces vero professione τρυφηταί: et aliis alia pulcra videntur. Vide porro de eo ζ, 196, 299, 302. Filii ejus dicuntur ἀθανάτοις ἐναλίγκιοι, ob formæ dignitatem, η, 4. et ipse laudatur 10. domus ejus regia describitur, 85, seqq. ex quo opulentia prisci orbis, simul et simplicitas heroica, apparet. Dat convivium, θ, 56, seqq. credit simpliciter Ulyssi, quæ is, vera tamen, narrabat, 235, seqq. 256. describit rationem vitæ suorum, 241, seqq. sane voluptatum innoxiarum plenissimam, coll. 370, seqq. filii ejus ipsi ministrant, 417, coll. η, 4. sentit Ulyssis affectum, θ, 533, humanissime. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, 2, seqq. conf. λ, 345, 354, 377. donat Ulyssem magnifice, ν, 3, seqq. 20, seqq. 171, seqq. eumque in patriam deduci jubet. Admirator virtutis, sapientiæ, vitæ quietæ. conf. Φαίηκες. Epicurus hinc multa didicisse videtur.

'Αλκίππη, ης. ἡ. honesta Helenæ famula. δ, 124.

Αλκμαίων, ονος. ὁ. vide sequens.

'Αλκμᾶν, ᾶνος. ὁ. vel, ut Homerus eum vocat, et ex quo Dores contraxerunt, 'Αλκμάων, ονος, ὁ. Filius Amphiarai, frater Amphilochi, et is occidit matrem suam Eriphylen, quia causa fuerat, ut pater periret. conf. Μελάμπους. et ο, 248. Idem nomen scribitur et 'Αλκμαίων et 'Αλκμάν. Cæterum Dores vel contrahunt vel abjiciunt τὸ ο et ω post α in nominibus propriis, facientes ex Μενέλαος Μενέλας, ex 'Αρκεσίλαος 'Αρκεσίλας, etc. Alius 'Αλκμάων fuit nobilis Græcus, Thestoris filius, unde Θεστορίδης dictus, occisus a Sarpedone, Lyciæ rege, Μ, 394. Vide sub 'Ενιῆνες et 'Εριφύλη; item in A. sub ἄρχω, paullo ab initio, et 'ΡΕ'Ω.

'Αλκμάων. vide præcedens 'Αλκμᾶν.

'Αλκμήνη, ης. ἡ. mater Herculis, filia Electryonis et Lysidicæ filiæ Pelopis, uxor Amphitryonis, ob natales dicta Μιδεᾶτις. Ξ, 323. Τ, 119. β, 120. λ, 265, seqq. conf. 'Ηλεκτρυών.

'Αλκυόνη, ης. ἡ. quæ et Cleopatra dicta, uxor Meleagri, Ι, 552—561. Alcyone ergo erat cognomen ejus, ab 'Αλκυών.

'Αλκυών, όνος. ἡ. Uxor Κήϋκος, principis Trachinis in Thessalia sub Œta monte. Is Κήϋξ, Luciferi filius, ut recentiores addidere, erat nimiæ ambitionis homo: itaque quum vellet appellari Ζεὺς, sua Halcyon vero "Ηρη, dii irati mutarunt hoc par in aves, addita hac molestia, ut media hieme nidificarent in mari vel prope ad littus. Primi igitur fœtus peribant fluctibus: unde hæ aves misere lamentabantur. Tandem dii misericordia tacti mitigarunt hanc pœnam: tempusque nidificandi quietum præstiterunt per dies quatuordecim. Et quia id in eo mari mansit perpetuum, illos dies dixere posteri τὰς ἀλκυονίδας ἡμέρας, qui sunt dies in χειμῶνι, νήνεμοι et γαλήνην ἔχουσαι. Ergo, ante quam illa tranquillitas concederetur, fuit ἡ 'Αλκυὼν, in avem mutata sed cogitans tamen, πολυπενθὴς et luctuosissima. Ι, 558, 559. Attici scribunt cum spiritu aspero, Iones cum leni, qui et dicunt ἡ 'Αλκυόνη, ης. Aliter narrant recentiores hanc fabulam, ut vides ex Ovid. Metam. XI, 269—750. Mares in his avibus dicuntur κήρυλλοι et κήρυλοι: tota species autem αἱ ἀλκυόνες, διὰ τὸ παρὰ τὴν ἅλα κύειν.

'Αλόπη, ης. ἡ. Urbs Phthiotidis, cujus civis dicitur 'Αλοπίτης et 'Αλοπεύς. Β, 682.

"Αλος, ου. ἡ et ὁ. Urbs Phthiotidos, condita ab Athamante, et dicta ἀπὸ τῆς ἄλης ἤτοι πλάνης, quæ contigerat ei, cum in vesaniam actus esset. Dicta fuit et 'Αλιοῦς, οῦντος, ἡ. Alii scribunt per spiritum asperum, et deducunt ab ἅλς, quia maritima urbs. Alii dicunt, nominatam eam esse ab ancilla nobili in domo regia, quæ docuerit conjugem regis Athamantis, τὴν 'Ινὼ, φρύγειν τὰ σπέρματα: et hæc ancilla nominabatur ἡ "Αλος. Φθιῶται tenuerunt olim hanc urbem: post a Philippo attributa est τοῖς Φαρσαλίοις. Civis ejus dicitur 'Αλιεὺς, et "Αλιος, et 'Αλιούσιος vel 'Αλούσιος. Β, 682.

'Αλοσύδνη, ης. ἡ. est cognomen Amphitrites, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ σύεσθαι, i. e. ὁρμᾶν. Υ, 207. Callimachus dixit ὑδατοσύδνη. Est et nomen proprium unius τῶν Νηρηΐδων, quæ καλὴ dicitur, δ, 404. potest tamen et ibi esse cognomen 'Αμφιτρίτης, cujus pecora sunt phocæ, quas custodit Proteus.

"Αλπεις, εων. αἱ. antiquitus dictæ ὄλβια, sc. ὄρη, ob metalla. Post usus dixit ὄλπια, tandem mutata declinatione, "Αλπεις. Alpes, montes.

"Αλτης, ου. ὁ. Rex Lelegum in Asia minore. Genitivus Æolicus est "Αλταο, Ionicus "Αλτεω. Filia ejus fuit pellex Priami. Φ, 85, seqq. Χ, 51.

'Αλύβας, αντος. ἡ. quæ et ἡ 'Αλύβη. Urbs Italiæ, postea Metapontum dicta. ω, 303. Cæterum hoc nomen habet similitudinem cum ἄλη, i. e. πλάνη, Ulyssis: hinc eam potissimum memorat.

'Αλύβη, ης. ἡ. sic vocabatur etiam metropolis 'Αλιζώνων, Β, 856. Alii scribunt ibi, ἐκ Χαλύβων, 'Αλύβων, 'Αλόπης, 'Αλόβης, Χαλύβης. Multum ibi argenti effodiebatur.

'Αλφειὸς et 'Αλφεὸς, οῦ. ὁ. Fluvius Græciæ nobilis ἐν Ἤλιδι. sæpe exundat: hinc poëta dicit, εὐρὺ ῥέει. Β, 592. Ε, 545, seqq. ibi hic fluvius dicitur pater Orsilochi, i. e. heros Orsilochus magnopere delectabatur hoc fluvio ἐγχωρίῳ, vel et, natus erat ad hunc fluvium. Nam hæc est causa, cur quidam dicti sint filii fluviorum aut fontium aut maris. Genealogia ibi memorata hæc est: 'Αλφειὸς, cujus filius 'Ορσίλοχος ὁ πρῶτος, cujus Διοκλεὺς, cujus 'Ορσίλοχος ὁ δεύτερος καὶ Κρήθων. Et Orsilochus primus fuit rex regionis latæ circa hunc fluvium. Λ, 711, 725, seqq. ubi sacrificium fit fluvio huic. De genealogia memorata est et γ, 448, seqq. ε, 186, seqq. Habet nomen διὰ τὸ, κατά τινα ἰδιότητα, δύνασθαι ἀλφοὺς θεραπεύειν: unde et ipse 'Αλφὸς dictus, deinde per pleonasmum τοῦ ει. sic ἀδελφὸς, ἀδελφειὸς, ἀφνὸς ἀφνειὸς, etc. In Arcadia exsistunt fontes ejus.

'Αλφεσίβοια, ας. ἡ. Filia τῆς Πειροῦ, καὶ τοῦ Βίαντος: περιττὴ τὴν φρόνησιν. Theocr. 3, 45. schol.

'Αλωεὺς, ἑως. ὁ. Pater Otu et Ephialtæ: et uxor ejus 'Ιφιμέδεια, mater horum filiorum. conf. Ὦτος, 'Εφιάλτης, qui duo dicuntur 'Αλωεῖδαι a patre. Ε, 385, seqq. λ, 304, seqq. Habet nomen ab ἀλωῆ, et qui allegorias ineptas apud poëtam quærunt, volunt τὸν 'Αλωέα notare disciplinam accuratam, quæ sine ferula apud pueros obtineri vix queat.

'Αμαδρυάδες, ων. αἱ. Nymphæ sylvestres, quæ ἅμα (eodem tempore) δρυσὶ (arboribus) γίνονται καὶ ἀπογίνονται (nascuntur et moriuntur.) notant ergo vim vegetantem arbores.

'Αμαζὼν, όνος. ἡ. est nomen mulierum Scythiæ vel Asiæ bellicosarum: ab α unitatem notante, et ὁ μαζὸς, quasi ἡ μονόμαζος. Nam dextram mammam adurebant in infantia, ne posset inturgescere; ut ad bella essent habiliores. Philostratus tamen in Heroicis, § 19, nomen deductum vult ἀπὸ τοῦ, μὴ μαζῷ τρέφεσθαι, quia matres puellas suas non lactant mammis suis, sed lacte equino et melle educant. Ὅτε ἦλθον 'Αμαζόνες ἀντιάνειραι, Γ, 189, nam impetum fecerant paucos ante Trojanum bellum annos in Phrygiam: sed repulsæ fuerant, Priamo auxilium ferente Phrygibus. sic et ante incursaverant Asiam, victæque fuerant a Bellerophonte, Ζ, 186. Auxilium eas Priamo contra Græcos tulisse, ignorat Homerus. Dicuntur ortæ a Marte ex naiade 'Αρμονία. Dicebantur equitare ἐφ' ἵππων πυρρίχων. Viris suis in infantia ἐπήρουν σκέλος ἕτερον ἢ καὶ δεξιὰν χεῖρα, deinde nutriebant eos accurate: hinc inepti quidem viri ad bellandum, eo vero aptiores ad conjugium. Unde proverbium est ortum, χωλὸς ἄριστα οἰφεῖ. Nam Scythæ quidam principes invitabant quasdam Amazonas ad concubitum, dictitantes, viros ipsarum esse mutilos, se vero integros: sed una Amazonum θρασεῖα οὖσα καὶ ἀκόλαστος (*frech*) (*haughtily*) respondit, ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ, significans, sufficere sibi abunde mutilum suum ad id opus. Sedes earum fuit ad Caucasum, supra Albaniam in Asia. Dicuntur eædem et, 'Αμαζονίδες, αἱ.

'Αμάθεια, ας. ἡ. Nereïdum una. Dicta ab ἡ ἄμαθος, ab arena maris. Σ, 48. Alii prave scribunt 'Αμάθυια.

Ἄμαθος, ου. ὁ. Fluvius Peloponnesi, ad quem sita erat ἡ Πύλος, regia Nestoris; unde hæc urbs ἠμαθόεις per epitheton dicta, et quidem attice in genere communi, pro ἠμαθόεσσα. Β, 76. Ι, 153, 295. α, 93. β, 325, 214. λ, 257, etc. ipse fluvius substantive quoque dictus ὁ 'Αμαθόεις. Cave ergo ab ἡ ἄμαθος, arena, derives hoc epitheton; geographus enim αὐτόπτης testatur, minime arenosam esse eam regionem, ut adeo non designetur urbs ἔχουσα γῆν ἀμαθώδη καὶ ὑπόξηρον, sed περὶ ἣν ῥέει ποταμὸς καλούμενος Ἄμαθος. vide Strabonem, lib. 8. Vide sub 'Ημαθία et Πύλος.

'Αμάλθεια, ας. ἡ, vide in Α. sub 'Αἴξ, et κέρας prope finem.

'Αμαρυγκεὺς, ἑως. ὁ. Princeps Eleorum, unde patronymicum est 'Αμαρυγκείδης. Β, 622. Ψ, 630. conf. 'Επειοί.

'Αμαρυλλὶς, ίδος. ἡ. nomen nymphæ rusticæ. splendida, nitens. ab ἀμαρύσσω.

'Αμισὸς, οῦ. ὁ. vide sub 'Αθηναῖοι.

'Αμισώδαρος, ου. ὁ. Princeps Cariæ, cujus filiam duxit Bellerophon. Nutrierat Chimæram. Ejus duo filii occiduntur, Π, 328, seqq. conf. Palæph. c. 29.

Ἄμμων, ωνος. ὁ. est nomen Jovis ex dialecto Libyca. Py. 4, 28. Cave ergo a Græca voce ἡ ἄμμος derivare hoc Libycum nomen Jovis. Vide sub Ζεὺς, ad finem.

'Αμνισσὸς, οῦ. ἡ. Est regis Minois ἐπίνειον in Creta, ad fluvium τὸν 'Αμνισσόν. Ibi erat et sacellum Ilithyiæ: et apte congruunt nomina. Nam 'Αμνισσὸς est quasi 'Αμινισσὸς (ab α negat. et μίνω) per Ilithyiam autem infantes ex utero educuntur, in quo diutius manere nequeunt. Præterea hæc regio parientibus valde salubris putabatur. τ, 188.

'Αμοπάων, ονος. ὁ. nobilis Trojanus, Θ, 276. ex ἅμα, et ὁ ὀπάων, quem vide in Α.

'Αμυδὼν, ῶνος. ἡ. Urbs Pæonum, quæ postea dicta 'Αβυδών. Β, 849. Π, 288.

'Αμυθάων, ονος, ὁ. Filius Cretheï ex pulcra Tyro. Ipsius filius fuit ὁ Βίας, αντος, de quo vide sub Νηλεὺς: et alter filius Μελάμπους, οδος, ὁ μαντικώτατος. Hunc 'Αμυθάονα Pindarus vocat 'Αμυθᾶνα, ab ὁ 'Αμυθὰν, ᾶνος, sicut est 'Αλκμὰν pro 'Αλκμάων. λ, 258, coll. 234, seqq.

Ἀμύκλαι, ῶν. αἱ. Urbs Laconica, Apollini sacra, quam condidit ὁ Ἀμύκλας, αντος, Lacedæmonis filius. Civis ejus urbis est ὁ Ἀμυκλαΐτης, ου, et Ἀμυκλαῖος, et Ἀμυκλαιεύς. sed αἱ ἀμυκλαΐδες sunt εἶδος ὑποδήματος, ἐν Ἀμύκλαις ἐπινοηθέν. B, 584.

Ἀμύκλας, αντος. ὁ. vide supra.

Ἀμυνίας, ου. ὁ. Ἀμύντας, ου. ὁ. vide sequens, et sub ἀμύντωρ in A.

Ἀμύντωρ, ορος. ὁ. Princeps Ormeni, pater Phœnicis. Genealogia ejus hæc: ὁ Αἴολος, cujus filius ὁ Κέρκαφος, cujus ὁ Ὄρμενος, cujus ὁ Ἀμύντωρ, cujus ὁ Φοῖνιξ καὶ Εὐαίμων, Εὐαίμονος vero ὁ Εὐρύπυλος. Habebat hic Amyntor juvenculam Κλυτίαν, quam volebat pellicem suam facere: sed uxor ejus Ἱπποδάμεια instigabat filium suum Phœnicem, ut prægustaret hanc puellam, quo ea senem deinde minus amaret. Id pater resciscens ægerrime tulit, adeo ut detestaretur filium; qui fugit ex patria, et ad Peleum se contulit, et ex prece paterna fuit ἄτεκνος. I, 448. seqq. Vocatur Ἀμύντωρ per patronymicum Ὀρμενίδης, et nomen est ab ἀμύνειν, a quo et sunt nomina propria ὁ Ἀμύντας, ου. et ὁ Ἀμυνίας, ου. confer et K, 266, ubi videtur esse alius hujus nominis.

Ἄμυρις, ιος. ὁ. Ἄμυρος, ου. ὁ. vide sub Ἰαωλκός, et Συβαρῖται.

Ἀμφίαλος, ου. ὁ. nobilis Phæax, cujus pater Πολύνηος, avus Τέκτων. θ, 114, 128. vides, nomina Phæacum fere omnia a re navali et maritima esse desumta: nam omnes erant præstantes nautici homines.

Ἀμφιάραος, ου. ὁ. et attice ὁ Ἀμφιάρεως, ω. dilectus Jovi, i. e. magnus princeps; et Apollini, i. e. magnus vates. Non ad senectutem tamen pervenit, nam dii non potuere mutare fatum, i. e. dignitas et prudentia non arcent mortem: vivo dederant quod habebant. Uxor ejus Ἐριφύλη, quam ὁ Πολυνείκης princeps Thebanus aureo monili corruperat, persuasit ei, ut ad mortem ab ipso prævisam, Thebas proficisceretur. Vir ἀνδρεῖος, probrum meticulosi fugiens. Genealogia ejus est ad Μελάμπους. ο, 244, seqq. Pater ejus fuit ὁ Ὀϊκλέης, έεος, qui et scribitur Ὀϊκλῆς, έος: unde ipse dicitur Ὀϊκλείδης.

Ἀμφιγένεια, ας. ἡ. et τὸ Ἀμφιγένειον. Urbs Nestoris, ubi sacrarium Latonæ celebre erat. Civis ejus est Ἀμφιγενειάτης, ου. et Ἀμφιγενεύς, εως. B, 593.

Ἀμφιδάμας, αντος. ὁ. Κυθήριος, in Σκανδείᾳ, parte hujus insulæ, habitans. conf. τὰ Κύθηρα. K, 268. Ψ, 87.

Ἀμφιθέα, ας. ἡ. avia materna Ulyssis, uxor Αὐτολύκου. τ, 416.

Ἀμφιθόη, ης. ἡ. Nereidum una, a celeritate fluctuum navem cingentium nominata. Σ, 42.

Ἄμφικλος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Π, 313, seqq.

Ἀμφίλοχος, ου. ὁ. Princeps Eleorum, filius Κτεάτου, filii Ἄκτορος, ex prosapia Neptuni, occisus ab Hectore. B, 620. N, 185, seqq. 207. conf. Ἐπειός. Alius hujus nominis fuit princeps Carum, filius Νομίονος, B, 870, seqq. dives quidem erat, sed stultus, qui in prœlium ibat auro exornatus velut puella; occisus ab Achille. Aurum in armis et vestibus habere, non absurdum olim erat: sed si muliebri, non virili, modo quis se auro exornaret, id erat probrosum.

Ἀμφιμέδων, οντος. ὁ. unus ex præstantissimis procis Ithacensibus. χ, 242, seqq. 277, seqq. occiditur, 284. colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102, seqq.

Ἀμφινόμη, ης. ἡ. Nereidum una. Σ, 44. sic dicta διὰ τὰς κύκλῳ ἀπὸ γλυκέων ὑδάτων νομὰς, et ob τὰ ἐν ὑγροῖς νεμόμενα.

Ἀμφίνομος, ου. ὁ. procorum cordatissimus, ex Dulichio, solitus ad τὸ θεῖον referre omnia. π, 351, seqq. non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394, seqq. σ, 118, seqq. Ulysses cupit, hunc servari: hinc monet eum satis dilucide, σ, 125, seqq. sed is tamen id non intellexit; quod poëtice dicitur, a Minerva eum fuisse impeditum, 151, seqq. ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, ab eoque defenditur, 394, seqq. quod Ulysses fecerat eo consilio, si procos posset committere, ut inter se pugnarent, et ipse cum suis alteri parti ad tempus auxilio esset. Ergo callide ibi Ulysses se gerebat, nondum certus, quomodo res contra procos sit capessenda. vide et 411, seqq. υ, 244, seqq. tandem cum aliis interficitur, fortiter pugnans, χ, 89, seqq.

Ἄμφιος, ου. ὁ. filius Σελάγου, dux Trojanus. B, 830. occiditur, E, 612, seqq.

Ἄμφις, ὁ. vide in A. sub πούς, aliquanto ab initio.

Ἀμφιτρίτη, ης. ἡ. Dea maris. Eam in Νάξῳ χορεύουσαν viderat Neptunus, rapueratque: sic facta est conjux ejus et dea. γ, 91. ε, 422. μ, 60, 97. nomen est ab ἀμφὶ καὶ τρεῖν, circum tremere. Vide sub τρίαινα in A.

Ἀμφιτρύων, ωνος. ὁ. rex Thebarum in Græcia, pater Herculis. E, 392. λ, 265. Cæterum ejus genealogia hæc: Ζεὺς ἐκ Δανάης genuit τὸν Περσέα: Perseus genuit τὸν Ἀλκαῖον καὶ Ἠλεκτρύωνα καὶ Σθένελον: Alcæus genuit τὸν Ἀμφιτρύωνα, ὁ Ἠλεκτρύων vero τὴν Ἀλκμήνην. vide schol. Eurip. Alcest. 511. et Hecub. 886. Patres igitur Amphitryonis et Alcmenes fuere fratres germani, et uterque a Jove descendebat. Amores autem Jovis et Alcmenes satis sunt decantati. Vide sub Τάφος.

Ἀμφίων, ονος. ὁ. filius Jovis ex Ἀντιόπης, οἰκιστὴς Θηβῶν in Græcia, cum fratre Zetho. Fuere hi fratres βασιλεῖς ἀγαθοὶ καὶ μειλίχιοι: dicuntur lyræ sono movisse lapides ad τειχισμὸν Θήβης, i. e. ἐμμελῶς καὶ ἱλαρῶς καὶ ὡς εἰ-

τῶν ἐμμούσως, καὶ δίχα τοῦ ἀσμάδόν τι τοῖς ὑπηκόοις ἐνδείξασθαι, cinxisse urbem muro. Sed Amphion proprie fuit is lyristes, Zethus erat severior. Quia lyra illa erat ἑπτάχορδος, hinc et septem portæ Thebis factæ sunt, ut quidam interpretantur hunc numerum, inepte pæne. Hanc autem fabulam de τειχισμῷ per sonum lyræ, ignorat Homerus, utpote impudentem. conf. Θήβη. Recentiores eum hoc donum a Jove et Apolline habuisse dicunt, ut ad cantum lyræ ejus lapides sponte accurrerent, et se in muri formam componerent. Horatius de A. P. 394, seq. satis indicat, quid velit sibi hæc fabula. λ, 261, seqq. Alius Amphion, dux Epeorum, est N, 692, pugnans ad Trojam. Tertius est cognomine Ἰασίδης, pater formosæ Χλώριδος, λ, 282, seqq. avus maternus Nestoris. Vide sub ὑπερίων in A.

Ἀμφοτερός, οῦ. ὁ. nobilis Lycius, occisus a Patroclo. Π, 415.

Ἀναβησίνεως, ω. ὁ. nobilis Phæax. Θ, 113. ab ἀναβαίνειν εἰς ναῦν.

Ἀνακεῖον, ου. τό. Est τὸ ἱερὸν Ἀνάκων Διοσκούρων. Nam Castor et Pollux vocabantur οἱ Ἄνακες, pro ἄνακτες, ab ὁ ἄναξ.

Ἀνάχαρσις, ὁ, vide in A. sub ἐκγελάω, et ναύτης.

Ἄνθεια, ας. ἡ. Urbs Peloponnesi, βαθύλειμος. I, 151, 293.

Ἀνδραίμων, ονος. ὁ. Princeps Ætolorum, pater Thoantis. hinc est patronymicum, Ἀνδραιμονίδης, ου. ὁ. B, 638. H, 168. N, 216. O, 281. ξ, 499.

Ἀνδρόγεως, ὁ, vide sub Ἀριάδνη.

Ἀνδρομάχη, ης. ἡ. Filia regis Ἠετίωνος, uxor Hectoris, laudatissima, magnanima, φίλανδρος ὑπερλίαν. Z, 371, seqq. 394, seqq. 413, seqq. ubi ipsa narrat suos parentes, fratres, patriam, fata; idque marito suo scienti: sed tristibus animis familiare est τὸ μακρολογεῖν, et repetere adversa sua. Curavit sæpe, animi causa, Hectoreos equos, Θ, 186, seqq. vide porro P, 208. X, 88, 437, seqq. ubi gravius adfligitur ob occisum maritum, quam Hecuba: hæc enim præviderat id malum, et præparaverat animum; Andromache vero nescia tanti mali, et domi texens, subito id cognoscebat. et 490, seqq. ubi in versibus novem, mala orbitatis describit: sed hos versus respuunt antiqui, ut vel ab aliena manu vel a dormitante Homero intrusos: nam non quadrant in regium puerum; et in genere de quovis orphano, tanti luctus tempore, loqui, ineptum videri debet. Luget maritum Ω, 723, seqq. Nomen ejus est compositum ab ἀνδρῶν et μάχιμον. Ejus septem fratres ceciderunt uno die, βουκολοῦντες subito oppressi, Achillis incursione, Z, 421, seqq. Apud Euripidem, in tragœdia, Andromache dicta, 221, seqq. ipsa de se narrat: quod nothos filios mariti sui æque ac suum puerulum amaverit, iisque sæpe mammam ipsa præbuerit, nec in ulla re adversata sit viro suo. Ergo obsequentissima marito, nilque minus quam zelotypa. Quo et Ovidius respexit quodam loco minus pudico. Sed hæc recentiorum additamenta sunt ab Homeri candore remotissima.

Ἀνεμώρεια, ας. ἡ. Urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, postea dicta Ἀνεμώλεια. B, 521.

Ἀνθεμίων, ωνος. ὁ. nobilis Trojanus. Δ, 473. Hinc patronym. Ἀνθεμίδης, 488, per sync. pro Ἀνθεμιωνίδης: nisi fortasse pater etiam dictus fuit Ἄνθεμος.

Ἀνθηδών, όνος. ἡ. oppidum Bœotiæ, διὰ τὸ αὐτῆς ἀνθηρόν. Ex hoc oppido fuit Glaucus, postea in deum maris mutatus. B, 508. Dicitur ἐσχατόωσα, pro ἐσχατῶσα ex ἐσχατάουσα: quia ad latus Eubœæ sita in extremo margine Bœotiæ.

Ἄνιος, ου. ὁ. Rex Deli insulæ. Habet nomen ab ἡ ἀνία. De eo Virgil. 3, 80, seqq.

Ἀνόπαια, α, 320, putatur aliis esse εἶδός τι ὀρνέου ἀετώδους, φήνη ἐοικότος, sicut paraphrastes prosaicus Homeri, Δημοσθένης ὁ Θρᾷξ exponit: ᾤχετο ἡ Ἀθηνᾶ, δύο τούτοις, ὅτι ἦν θεὸς, σημήνασα, τῷ τε, εἰς ὄρνιθα ἑαυτὴν μεταβαλοῦσα ἐξαίφνης ἀφανισθῆναι, καὶ τῷ, θάρσους ὑποπλησθῆναι τὸν Τηλέμαχον. sed hic Demosthenes, ut verus Thrax, subtilitates Homericas non cepit, et nimis crasse, sicut recentiorum plerique, eas interpretatus est. Alii, pari modo pueriliter, explicant sic: διέπτατο ἀνόπαια, i. e. τὴν ὀπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς, ἣν καὶ κάπνην καὶ καπνοδόκην, Latini vero impluvium, vocant. Alii prudentiores explicant per ἀφανὴς, πόῤῥω τῆς ὄψεως: id solum errantes, quod hanc vocem pro substantivo fœminini generis habent. Alii recte neutrum adjectivum statuunt, τὸ ἀνόπαιον, quod in plurali, τὰ ἀνόπαια (vel et ἀνοπαῖα) adverbialiter notat ἀοράτως, ab α negativo, et ὀπτάνεσθαι. Nam sensus est, Telemachus, capto forti secum consilio, clam aliis, celeriter mentem suam ad alia convertit. Apud Herodotum, VII, 216, est ἡ ἀνόπαια nomen proprium angusti tramitis per montem superne, ad Thermopylas: et dictus hic trames ἀπὸ ὀπῆς ἄνω ὄρεος, quia pervius tantummodo ibi erat is excelsus mons, *eine schmale strasse über das gebirge, (a narrow path over the mountains.)*

Ἄντεια, ας. ἡ. Uxor regis Prœti ab aliis dicta Σθενέβοια: quæ calumniis Bellerophontem pæne occidit, sicut Potipharis uxor Josephum. Z, 160, seqq. ubi ob principalem dignitatem et ob formam appellata est δῖα. Pari modo Ἱπποδάμεια, Pelopis uxor, occidit Myrtilum; et Acasti uxor Peleum fugere coëgit: et plures, crudeliter ulciscentes non morigerantem sibi.

Ἀντήνωρ, ορος. ὁ. sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cujus uxor Θεανὼ erat soror Hecubæ reginæ, Z, 299. Erat senex, at valde disertus, sicut apud Græcos Nestor.

Plurimi filiorum ejus, ductores copiarum, cæsi sunt a Græcis. Legatos Græcorum, Ulyssem et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, ante quam classis Græca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit, defendit quoque, quum iis contra jus gentium injuriæ intentarentur. Γ, 148, seqq. 203, seqq. 262, seqq. et Priamo ut fidelissimus consiliarius adsistit: simul ut notus Græcis, et apud eos favorabilis. Censet belli præcidere causam, Η, 347, seqq. Capta Troja, Agamemnon domum ejus servavit illæsam, suspensa ad eam παρδαλέη, ne quis Græcus eam attingeret. Profugit deinde cum reliquis Enetis per Thraciam ad sinum Adriaticum. Ejus filii inter duces Trojanos memorantur, 'Αρχίλοχος et 'Ακάμας, Β, 822, s. Μ, 99, s. prior occisus, Ξ, 463, seqq. alter pugnat bene, 476, seqq. Λαοδόκος, Δ, 87, seqq. Πήδαιος, occisus, Ε, 69, seqq. Πόλυβος καὶ 'Αγήνωρ, cum 'Ακάμαντι, Λ, 59, s. Φ, 545, seqq. 579—597. 'Ιφιδάμας, Λ, 221, seqq. occisus. Κόων, Λ, 248, seqq. occisus. Λαοδάμας, Ο, 516, seqq. occisus. Δημολέων, Υ, 395, seqq. occisus. Patronymicum est 'Αντηνορίδης. Py. 5, 110, ubi quidam reliqui 'Αντηνορίδαι in Libyam devenisse dicuntur. Cæterum Ulysses quidem etiam erat disertus, sed magis tamen ἴμπρακτος σοφός: Antenor et Nestor autem tantum σοφοὶ καὶ εὔλογοι, utpote senes.

'Αντίκλεια, ας. ἡ. mater Ulyssis, filia Autolyci. λ, 84, seqq. 151, seqq. ubi anima ejus colloquitur cum filio. Nam præ tristitia mortem obierat, cum filius non rediret. Quia Eumæus, mortem ejus narrans, ο, 355, seqq. talem mortem abominatur: hinc recentiores dixere, eam suspendio vitam finiisse. Quod tamen Homerus ignorat. conf. Ναύπλιος.

Αντικλος, ου. ὁ. unus heroum Græcorum in equo ligneo, non satis cautus. δ, 286, seqq.

'Αντίλοχος, ου. ὁ. filius Nestoris, laudatissimus. Primus rem bene gerit in pugna eo die commissa, Δ, 457, seqq. Ε, 580, seqq. Ζ, 32, seqq. sic porro Ν, 93, 396, 400, 418, 479. Ξ, 513. Ο, 568, seqq. Π, 317. Β, 378, seqq. Π, 317. Ρ, 378, seqq. ubi ejus mentionem facit poëta, quia mox eo uti vult ad nuntium perferendum. 653, 694. Σ, 2, valde dextre. Ψ, 301, seqq. 354, seqq. 402, seqq. ubi loquitur cum equis suis, ut juvenis, ἀφιλῶς καὶ γλυκέως. 419, 414, 543, seqq. ubi generose et simpliciter, amice tamen, se opponit donationi rei, quam pro sua habet, et ad pugnam ob eam rem se offert. Nam considerat equam illam ut ἔπαθλον, et testem victoriæ suæ. Ergo de victoria solum vult contendere. Hinc non invidet Eumelo majus donum, tantummodo ne sit præmium victoriæ. Non igitur ob equam per se pugnare voluit; id enim σμικρολογίας fuisset indicium. 587, seqq. ubi libenter cedit seniori et illustriori, et veniam rogat; et hac re multum efficit. 612, 756, seqq. 785. Occisus denique est ad Trojam, quod Nestor ipse, cum laude filii sui, narrat γ, 111, s. δ, 199, seqq. 187, s. ubi dicitur a Memnone interfectus. λ, 467. ω, 16, 78, ubi præcipue ab Achille honoratus dicitur.

'Αντίμαχος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, a Paride corruptus, ne pateretur reddi Helenam: injurius etiam in legatos Græcorum. Λ, 123, seqq. Hinc ejus filii duo, deprehensi ab Agamemnone, interficiuntur sine misericordia: degeneres, imo et stulti, qui regem non patris solum, sed et auri accepti admonent. Cæterum luunt ibi filii culpam a patre commissam. Nam ob intemperantiam linguæ paternæ, filio caput abscinditur: ob avaritiam, filio abscinduntur manus. Et hæc est Nemesis, paritas vindictæ cum peccato, quam Homerus fere ubique insinuat. Per quod quis peccat, per idem punitur vel ipse vel liberi ejus. Μ, 188, s. ubi alius ejus filius, Λεοντεύς, satis fortis memoratur.

'Αντίνοος, ου. ὁ. Ithacensis nobilis, princeps fere procorum. Pater ejus fuit ὁ Εὐπείθης, εος. Ipse erat ὀργίλου ἤθους καὶ βαρέος, et præ reliquis χαλεπὸς καὶ ἄγριος τῷ Τηλεμάχῳ καὶ τοῖς περὶ τοῦτον, ὅσοι τοῦ 'Οδυσσέως ἐκήδοντο. Hinc et οὐ μάλα ὑπείκει, Telemacho severius rem instituente. α, 383, seqq, β, 84, seqq. ubi concio ejus injusta. Nam si Penelope non vult nubere, quis tibi, Antinœ, jus dedit, cogere eam? sed Antinous id interpretatur esse fastum muliebrem, quasi gloriam captet ex fuga nuptiarum: quod intelligitur ex 125. sed ne sic quidem tu es idoneus, qui eam regas. Cæterum 127, s. nota φήμην in sermone ejus: nam sic vere postea accidit, etsi alia mente ita locutus fuerit Antinous. Ipsa nimirum nupsit cui voluit, Ulyssi; proci nusquam alio abierunt, occisi nempe in ea domo. et 301, seqq. ubi intempestive arridet et ad luxuriandum hortatur: fortasse irridens Telemachum, quasi is fuerit paullo ante συνασωτευόμενος, et nunc velit subito severus et frugi fieri. δ, 628. 641, seqq. ubi ἀναίσχυντος indignatur, quod Telemachus profectus sit, et insidias ei struit. 773. π, 363, seqq. ubi dux fuit insidiantium Telemacho redeunti in mari: et nunc consilium dat occidendi eum in terra. Sed increpatur a Penelope, 418, seqq. ρ, 374, 388, 394, 500, 458, seqq. 476. σ, 64, 34, seqq. ubi epithetis eum ornat et χρηστολογεῖ "Ομηρος ob bona alia quæ habebat extra hanc procandi insaniam. 77, seqq. 117, seqq. 283, seqq. 291, ubi donum ejus, datum Penelopæ. υ, 270. φ, 84, seqq. ubi desperat, alios posse tendere arcum, se tamen sperat. Puer admodum fuerat cum proficisceretur Ulysses, post viginti annos redux. 140, 167, 256, seqq. 277. Occiditur omnium primus, χ, 8, seqq. 48, nimirum ut maxime promtus manu. ω, 178, 423.

'Αντινορίδης, ου. ὁ. non est patronymicum: sed proprium principis certæ regionis sub imperio Trojano; gener Priami, Γ, 122, seqq.

'Αντιόπη, ης. ἡ. filia 'Ασωποῦ, fluvii Thebani: ex qua Jupiter genuit Ζῆθον καὶ 'Αμφίονα, οἰκιστὰς Θηβῶν. λ, 259, seqq. Aliam hujus nominis vide sub Κάδμος.

'Αντιφάτης, ου. et 'Αντιφατεὺς, έως. ὁ. sic Γηρυόνης et Γηρυονεὺς: Τυφῶν et Τυφάων et Τυφῶς et Τυφωεὺς, etc. Nobilis Trojanus, M, 191. Alius hujus nominis, semicyclops, princeps Læstrygonum, κ, 105, seqq. ubi filia ejus aquam ex fonte portat suis manibus: uxor vero est instar montis, 112, s. Is devorat unum sociorum Ulyssis, præterea opprimit undecim naves Ulyssis cum suis sociis, una sola salva qua vehebatur ipse. Cæterum hæc nomina didicit postea Ulysses ex Circe et Calypso, quæ, ut deæ, omnes ejus errores norant: alias ipse non potuit scire. Tertius hujus nominis est nobilis Græcus, ο, 242. conf. Μελάμπους.

'Αντίφονος, ου. ὁ. unus filiorum Priami. Ω, 250.

"Αντιφος, ου. ὁ. Princeps insulanorum Græcorum cum fratre Phidippo, nepos Herculis, B, 678. Alter hujus nominis, filius Pylæmenis, erat ductor Mæonum, ex parte Trojanorum, B, 864. Tertius, filius Priami, Δ, 489. Λ, 101, 109. Quartus, nobilis Ithacensis, Ægyptii filius, socius Ulyssis ad bellum, β, 19, seqq. Quintus, etiam nobilis Ithacensis senior, ρ, 68.

"Αντρων, ωνος. ὁ. Urbs Magnesiæ in Græcia, quam alii scribunt 'Αντρὼν, ῶνος. sita ad mare; et sic nominata quia regio erat ἀντρώδης, i. e. σπηλαιώδης καὶ ὑπόνομος, *weil es da viele hölen und unterirdische gänge gäh, (because it contained many caverns and subterraneous passages.)* Præterea ibi fodiebantur boni lapides molares: hinc 'Αντρώνιος ὄνος est λίθος μέγας, πρὸς ἀλετὸν δεξιὸς, *es gab da grosse steinbrüche zu mühlsteinen, (there were large quarries of millstones.)* B, 697.

"Αξιος, ου. ὁ. fluvius Thraciæ nobilis. B, 849, s. Strabo vocat eum Θελιρὸν, nam assumit multos alios fluvios. Π, 288. Φ, 141, seqq. 157, seqq. ubi dicitur esse pater Πηλεγόνος, avus 'Αστεροπαίου, et laudatur. Strabo accentum in ultima ponit, ὁ 'Αξιός.

"Αξυλος, ου. ὁ. Princeps Thracius, ab hospitalitate laudatus, cum ministro suo Καλησίῳ. Ille ab ἄγειν πάντας εἰς ξενίαν, hic a καλεῖν, nominatus. Z, 12, seqq. et Τευθρανίδης est pro Τευθραντίδης, quem confer.

"Αονες, ων. οἱ. 'Αονία, ας. ἡ. vide sub Βοιωτία.

'Απαισὸς et Παισὸς, οῦ. ὁ et ἡ. nam ὁ est nomen fluvii, ἡ nomen urbis ad fluvium, non procul a Lampsaco. Civis ejus ὁ Παισηνός. Condita erat urbs a Milesiis, sicut et Lampsacus. B, 828.

'Απείραιος, αίη. vide "Ηπειρος.

"Απις, ιδος. ὁ. vide sub Αἰτωλοὶ, et in A. sub ἄπιος.

'Απισάων, ονος. nobilis Trojanus. Λ, 577, seqq. P, 348, seqq.

'Απόλλων, ωνος. ὁ. In physica est Sol: et fingitur filius Jovis et Latonæ, quatenus ille est aër, hæc vero nox, nam ex nocte paritur quasi sol oriens, et in aëre vim suam exserit. Latona vero est nox, Λητὼ, quia noctu dormientes πάντων λανθανόμεθα, et visui πάντα λανθάνει. A, 9. Præterea in sensu theologico, quo Jupiter est summus deus, sol est primarium instrumentum quo deus benefacit terræ et generi humano. Tandem per Apollinem notatur et ἡ εἱμαρμένη, fatum et destinatio divina. Habet nomen, partim ab ἀπολύειν, nam est ἰατρός: hinc Μιλήσιοι et Δήλιοι vocabant eum Οὔλιον, i. e. ὁλόττητος καὶ ὑγιείας ποιητικόν: οὔλειν enim est ὑγιαίνειν. Partim vero et ab ἀπολλύειν, nam pestes et subitæ mortes virorum adscribuntur ei: sol enim suis radiis et utiles et pestiferas exhalationes in aëre caussatur. Dictus est et Νόμιος, quia sol calefacit terram, ut proferat herbas ad pabulum. Cultus est in Lycia Troica: nam fabulæ dicunt, Latonam statim post partum abiisse cum infantibus suis, Apolline et Diana, in Lyciam: unde et Λύκιος, et Λυκηγενὴς pro Λυκιηγενὴς, i. e. ἐν Λυκίῃ γεγονὼς, appellatur, Δ, 101, 119. sed subest ratio physica. Λύκος enim antiquis Græcis erat lux: nox ergo, cum ex ea prodiit sol, abit in lucem candidam. Ovid. Metam. VI, 340. Lupus, qui Græce λύκος, est sacer Apollini, i. e. soli, sicut et cycnus et corvus: nam cycnus notat diurnæ lucis albedinem, corvus noctis nigredinem luci oppositam, lupus, ob mixtum ex his colorem, crepuscula. Hinc et lingua plebeia vocabat crepusculum τὸ λυκόφως, ob χρῶμα λύκου τεφρῶδες. Epitheta ejus sunt, κλυτότοξος, nam τῇ τοξικῇ ἐπιστατεῖ, ob radios suos. hinc dicitur Pandaro dedisse τόξον, B, 826, i. e. Pandarus fuit præstans sagittarius. Quatenus causa est morborum, sagittæ ejus notant morbos pestilentes et mortes, A, 42. Et ἑκηβόλος et ἑκατηβόλος, quia radios latissime spargit. Et ὁ εὐλύρας, ου, bonus citharæ artifex, quia Musica, lætitiæ diurnæ filia, ejus est inventum, Eurip. Alcest. 571, in qua tragœdia simul fuse narratur, serviisse eum Admeto per annum. Quæ fabula et B, 766, tangitur. Res vera est: equi illi adoleverant in desertis, et a nemine alio nisi a sole pasti fuerant. Præterea dicitur ἀργυρότοξος, nam est candidus; ἑκάεργος, longe operans; ἄναξ κατ' ἐξοχὴν: χρυσάορος, ἰκανος, ἀφήτωρ, φοῖβος, θεὸς κατ' ἐξοχὴν quasi a θέειν currere, quomodo sol vulgo videtur, et quia inter visibilia est divinissimum donum. In insula Anaphe colebatur sub nomine Αἰγλήτης, ὁ. quod nomen est ab ἡ αἴγλη. Aliud oppidum Asiaticum, τὸ Γρύνιον, habebat celebre templum 'Απόλλωνος Γρυναίου. Quod oracula ediderit Apollo, notum: sed fortasse id non cuivis, gavisum eum esse donis ex mundo muliebri. sic 'Εριφύλης ἔρμον χρύσεον poposcit a filio illius, ut is, post interfec-

tam a se matrem, ab insania liberaretur: et Menelaum poposcit mundum Helenæ, ut Paridem is ulcisci posset. sic enim Menelao supplicanti respondit: πάγχρυσον φέρε κόσμον ἑλὼν ἀπὸ σοῦ ἀλόχοιο δειρῆς, ὅν ποτε Κύπρις ἔδωχ' Ἑλένῃ μέγα χάρμα: ὥς σοι Ἀλέξανδρος τίσιν ἐχθίστην ἀποδώσει. Et Alcmæoni, Eriphyles filio: τιμῆεν μ' αἰτεῖς δῶρον, μανίης ἀποπαῦσαι: καὶ σὺ φέρειν τιμῆιν ἐμοὶ γέρας, ᾧ ποτε μήτηρ Ἀμφιάραον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ἵπποις. Cæterum α primum est anceps. Productum vides A, 14, 21, 36: correptum 43, et passim. Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, B, 371. Δ, 288. H, 132. Π, 97. δ, 341. ρ, 132. σ, 234. οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, Διῒ φίλον, A, 86. ἑκατόμβαι fiunt ei, A, 315, et supplicatur, 451, seqq. et cantu placatur, 472, seqq. et sub eo canunt Musæ, sub Apolline et Musis poëtæ, 603, seqq. Hinc poëtæ sunt λόγιον χρῆμα διὰ τὰς Μούσας, καὶ μαντικὸν διὰ τὸν Ἀπόλλωνα. Preces ad eum sunt et Π, 513, seqq. ubi egregie descriptus. si dicitur favere alicui, sensus est: fatum, sive voluntas suprema, jam non vult hunc perire, hic sol nondum est ei supremus. sic et, si dicitur incitare aliquem et hortari. Contra, cui non favet, ei hoc die fatum est adversum, vel et, hic dies vel sol debet ei esse ultimus. sic servat Æneam, circumdata nube, E, 344, seqq. h. e. in denso pulvere, qui visum impediebat, evasit hodie Æneas. sic et 433, tuetur Æneam, i. e. hodie ei non est fatale perire. sic et Υ, 79, seqq. et 103, seqq. incitat Æneam, i. e. is heros hodie maxime erat promtus. et deinde 443, seqq. eripit eum periculo, i. e. Æneas subito Achilli ex conspectu abiit, ut hic illum in turba non reperiret. Dicitur λαοσσόος, quia lux diei ad pugnandum commovet exercitum. Nam noctu illis temporibus nondum pugnabatur, sicut deinde factum est. Et ἑβδομαγέτης, ου, ὁ, apud Æschyl. Sept. c. Th. 806, quia septimo die mensis natus putabatur, et quia quivis dies septimus mensis sacer ei erat, una cum νουμηνίᾳ. et ὁ λοξίας, ου, παρὰ τὸ λοξὸν εἶναι ἐν τοῖς χρησμοῖς, καὶ ὅτι λοξὰ καὶ διπλῶς νοούμενα ἐμαντεύετο. Tale λοξὸν erat illud: Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην δύναμιν καταλύσει. De oraculo ejus Delphico, quod prius fuerat Telluris, postea Themidis, qua pulsa Apollo id occupavit, vide Eurip. Iphig. Taur. 1234, seqq. per totum illud canticum. Fecit cum Neptuno murum Trojanum, et pavit boves Laomedontis per annum, H, 452, s. Φ, 435—467, ubi veritas hæc est: Laomedon sumsit sacram pecuniam ex templo Apollinis et Neptuni, ad exstruendos muros, et instruendos agricolas bubus; quam pecuniam deinde templis quidem restituit, sine usuris tamen promissis, h. e. fraudati sunt mercede a Laomedonte. Rediit tamen cum Trojanis in gratiam, i. e. præcipue ibi cultus est, sicut et ἐν Χρύσῃ καὶ Κίλλῃ καὶ Τενέδῳ, alibique. si memineris, Apollinem esse vel solem, qui est causa videndi dilucide, et si quis non liquido quid videt, dicitur impediri ab Apolline: vel esse fatum destinatum et voluntatem divinam: ubique Apollinem poteris recte apud poëtam interpretari. Vult cum Neptuno murum Græcum destruere, M, 17—34, i. e. sol causa est pluviarum, quibus nimiis efficitur inundatio, et hac subvertuntur non nimis firma: vel et, futurum erat, ut per inundationes vehementes is murus destrueretur. Habet ægidem, O, 307, seqq. i. e. sol calore suo efficit fulgura et nubes fulgurantes tonantesque. Π, 700—711, vides pictam τὴν εἱμαρμένην, quam quis conjectat ex conatu frustraneo, ideoque absistit. et 787, seqq. ubi Apollo dicitur vulnerasse Patroclum, i. e. subito vulneratus est Patroclus, et aderat ei hodie dies supremus: coll. 804. et hac fictione honestatur a poëta mors clarorum hominum, quasi divinitus veniens, non casu temerario, aut sola humana vi. Invidet Menelao, P, 71, seqq. i. e. fatale aliquod impedimentum, κώλυμά τι ἐκ τοῦ μοιριδίου, interveniebat. Nam quodvis opportune, aut præter prævisum incommode, accidens, refertur ad Apollinem, i. e. ad fatum hujus diei. Σ, 454, seqq. Vult pugnare cum Neptuno, Υ, 67, i. e. sol radiis suis calefacit mare, et attrahit inde vapores in altum; mare ulciscitur id quasi, et obfuscat solem iis vaporibus: sed facile redeunt in gratiam, i. e. uterque confert multum rei universæ. Præterea, sol, ut ignis, oppositus est quidem aquæ, non minuit tamen aquas. Moriturum deserere dicitur Apollo, X, 213, i. e. fatum non diutius vult servare eum, et sol ei supremus adest. Apollo invidet Diomedi, et excutit ei scuticam, Ψ, 383, i. e. casu aliquo, nescio quo, excidit scutica Diomedi, et id profuit alteri. Nam omnia fortuita refert poëta ad numen, docens, nihil omnino casu cæco fieri, ne in minimis quidem. Increpatur a Junone, ut ἑταῖρος κακῶν, Ω, 63, ubi humanum regimen pingitur contra fatorum decreta murmurans, quæ perpetua est querela eorum qui rebus præsunt. Nam Juno est majestas. et 32, seqq. loquitur Apollo pro Hectore contra Achillem in concilio deorum, graviter quidem, διγλώσσως tamen, i. e. mixta laude et vituperatione. Nam sol est symbolum veritatis et omniscientiæ, i. e. lucis intellectualis: hinc oratoria et eruditio omnis et vaticinatio et poësis, ad Apollinem refertur. Quia auctor est mortis apud viros, i. e. solis lumine destituuntur morientes; sagittæ ejus dicuntur ἐχεπευκῆ, si cum dolore, ἀγαναὶ vero si subito et sine sensu moriuntur, γ, 279, s. Ω, 758, s. θ, 226, s. Dicitur Δήλιος, quia sol omnia δῆλα ποιεῖ. sic is etiam adulterium Veneris cum Marte indicat, i. e. fama et index aliquis id detexit. Quod deus κατ' ἐξοχὴν dicatur, vides ex φ, 258, coll. 267. υ, 156, seqq. 277, seqq. Recentiores, fingentem cum summa ratione Homerum minus intelligentes, monstrosa multa sine ulla ratione addidere. Vide sub Ἄδμητος, et Μάρπησσα, item in A. sub ἀγυιά, ὀξὺς, et χρυσάορος.

Ἀραιθυρέα, ας. ἡ. Urbs Argivorum, dicta alias ἡ Φλιοῦς, οῦντος, a filio Διονύσου Φλιοῦντι. Civis ejus ὁ Ἀραιθυρεεύς. Β, 571.

Ἀργέας, ου. ὁ. nobilis Lycius, a quo patronym. ὁ Ἀργεάδης, ου. Π, 417.

Ἄργεια, ας. ἡ. vide sub Ἄδρηστος.

Ἀργεῖος, εία, εῖον. Argivus, ex Argis. it. Græcus in genere. Ἥρη Ἀργείη, quia Argis præcipue culta, Δ, 8. Ε, 908. Ἑλένη, i. e. Πελοποννησία, Β, 161. Γ, 458. Δ, 19. Η, 350. δ, 184. ψ, 218. Ἀργεῖοι dicuntur iidem qui Ἀχαιοὶ, i. e. nobiles Græci in genere: nam plebeiis id nomen non facile tribuitur, nisi quando universa gens significatur. Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι, Ν, 95, coll. 91, seqq. et nomen id emphatice positum. Ξ, 364, 476. Ρ, 321. Τ, 84. Ψ, 271, s. 448, 456. β, 173. λ, 484. ρ, 119. σ, 126. ω, 54. Ἀργείων, Α, 79. Β, 79. Ζ, 159, sc. ὁ Προῖτος: ergo ibi hoc nomen in sensu speciali, circa Corinthum. α, 211. θ, 512, s. 578, Ἀργείων ὀδύρεαι, i. e. ὑπὲρ τῶν: et post Ἀργείων est comma. Ἀργείοις, Α, 382. Ο, 216. Π, 32, ubi simul innuit, τοῖς ὁμοεθνέσι, τοῖς φίλοις, τοῖς παρακλητεύουσι. Τ, 122, 124, 269. Φ, 429. γ, 128, 133, coll. 131. ο, 240. In genere ergo sunt nobiles Græci, in specie Peloponnesii, et specialissime illi circa Ἄργος Diomedis et Corinthum.

Ἀργέστης, ου. ὁ. vide sub ἀργεστὴς in Α.

Ἄργης, ητος. ὁ. et frater ejus ὁ Βρόντης, ου. qui ambo ἐσκεύαζον τῷ Διΐ, ὁ μὲν κεραυνοὺς, ὁ δὲ βροντάς. Re vera fuere fortasse homines mechanici, qualis fuit Archimedes, qui ope speculorum ignem procul immisit in naves: nisi potius sunt figmentum recentiorum impudens. Ideo et ignorat eos poëta. Vide Hesiodi Θεογ. 140.

Ἄργισσα, ης. ἡ. Urbs Thessaliæ, postea dicta ἡ Ἄργουρα. Β, 738, ubi quidam legunt Ἄργισα.

Ἄργος, ου. ὁ. Est apud poëtam nomen proprium canis venatici, ab ἀργὸς, i. e. ταχύς. ρ, 291—326. conf. in Α. κύων, aliquanto sub medio. Apud recentiores est alius Ἄργος, multos oculos habens; et fuit vel egregius astronomus, ut oculi ejus dormientes notent sidera occidentia, vigilantes vero orientia et lucentia supra horizontem; vel designat principem vigilantissimum et πανόπτην, πολυπράγμονα τὰ εἰς ὄψιν, qui vult omnibus rebus ipse interesse, easque cognoscere: ἀγχίνους ἄνθρωπος, τὰ μὲν ὁρῶν, τὰ δὲ προορῶν. Fortasse et ὀξὺς ἦν εἰς τὴν θέαν, et vigilans multum, et incertis temporibus dormiens. Potest et fuisse princeps illius regionis, quæ ab eo τὸ Ἄργος, post a Pelope Peloponnesus est dicta. In ineptis allegoriis notat hic Argus otiosam curiositatem. Hinc Mercurius, διάκτορος: et ministerialis et actuosus, ἀργυφόντης (pro ἀργοφόντης) occisor et domitor istius otiosæ speculationis, et stator negotiositatis. Id epitheton de Mercurio recte se habet: sed, ad Argum aliquem id non respicere, inde patet, quia poëta hunc Argum ignorat. Vide in Α. sub γέρων et ἀργυφόντης.

Ἄργος, εος. τό. Est regio Peloponnesi, a qua et tota Pelopennesus sæpe sic vocabatur: sicut ἡ Ἑλλὰς proprie fuit regio, cui præerat Peleus, et a qua deinde omnis Græcia extra Peloponnesum et infra Macedoniam sic vocabatur. Hinc est locutio, κατὰ vel ἀνὰ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, i. e. per universam Græciam, vel in universa Græcia, α, 344. δ, 726, 816. ο, 80. Quia in Peloponneso Δωριεῖς habitabant, hinc eadem Peloponnesus dicta Δωρὶς γῆ. Ἐν Ἄργεϊ, Α, 30, cujus regionis urbs principalis erat ἡ Μυκήνη, et quæ sub imperio Agamemnonis sic et Β, 108, Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν. specialiter Ἄργος erat regia Diomedis, Β, 559, seqq. et ab hac urbe erat proverbium, Ἀργεία φορά: ἐσκώπτοντο γὰρ Ἀργεῖοι εἰς φιλοδόξους καὶ συκοφάντας. conf. Pausaniam. Aliud Ἄργος erat τὸ πελασγικὸν, Β, 681, seqq. extra Peloponnesum. Cæterum Ἄργος Peloponnesiacum habet epitheton, ἱππόβοτον, quia regio plana, et bonis equis celebris, Β, 287. Γ, 75, ubi id Ἄργος et Ἀχαιΐς est idem. Et ea erat Junoni dilectissima urbs, Δ, 52, quæ et hinc Ἀργεία dicta. μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο, i. e. ad introitum in Peloponnesum ad Isthmum et Corinthum, Ζ, 152. paullo aliter est eadem phrasis γ, 263, ubi is μυχὸς notat τὰς Μυκήνας et innuit, non sitam esse eam urbem ἐν ἄκρῳ Πελοποννήσου, sed ἐν βάθει. Porro ἱππόβοτον, Ο, 30. sed Π, 329, idem Ἄργος ἱππόβοτον est τὸ Πελασγικὸν sive Θετταλικόν. sic et fortasse Ω, 437, κλυτόν: nisi ibi omnis Græcia sic appellatur. Nam nonnunquam hoc nomen latissime designat Græciam universam, ut Ι, 246, ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο. sic et δ, 99. ω, 37. et Ο, 372, ἐν Ἄργεϊ πολυπύρῳ, et hinc omnes Græci dicti Ἀργεῖοι. Vel late, Peloponnesum, Ι, 141, ubi hæc pars vocatur Ἄργος Ἀχαιϊκόν: et Ἑλένη inde dicitur Ἀργεία, quasi Πελοποννησία, 140. 282, 283. Vel stricte, urbem Diomedis. Consulatur Cellarii orbis antiquus, cum aliis accuratis geographis. Ἄργος πολυδίψιον, Δ, 171, quam vocem cf. in Α. Apud Eurip. Alcest. 560, ὅταν περ Ἄργους διψίαν, ἔλθω χθόνα quandocunque in Argivam siticulosam venero terram; exponit scholiastes διψίαν, τὴν ἄνυδρον, ἢ, πολυπαθῆ. Ἄργεϊ μέσσῳ, i. e. ἐν Ἀργείοις, Ζ, 224, nam urbs sæpe ponitur pro populo: et loquitur ibi Diomedes. et 456, ἐν Ἄργει ἐοῦσα, in Græcia, vel et, in Peloponneso. sic, Ἄργεος ἐξαγαγόντες, Ν, 379, ex Peloponneso. Ἄργεϊ νάσθη, Ξ, 119, ubi est urbs Diomedis. Ἵκετο Ἄργος Ἀχαιϊκὸν, Τ, 115, in Peloponnesum. ἢ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, γ, 251, an non erat in Peloponneso: ubi deest præpositio ἐπί. sed 108, s. ἐν Ἄργεϊ, in urbe Diomedis. Καί κέν οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν, inquit Menelaus, δ, 174, i. e. ἐν τῇ ὑπὸ Μενελάῳ χώρᾳ, quæ pars erat Peloponnesi. φεύγων ἐξ Ἄργεος, ο, 224, ex Peloponneso. Εἰ πάντες

σὶ ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοὶ, σ, 245, i. e. si vel remotissimi nobiles per omnem Peloponnesum te vidissent, concurrerent huc: nedum nos vicini. Cæterum sic Peloponnesus dicitur a rege Ἰάσῳ, filio Ἰοῦς. οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν, οὔτε Πύλου ἱερῆς, οὔτε Ἄργεος, οὔτε Μυκήνης, φ, 108. ubi tres nobiles urbes Peloponnesi pro omni ea terra nominat: nisi potius vis, in medio positam terram, ad latera duas urbes; et ita fecisse adolescentem, ne nimis aperte matrem videretur anteferre Helenæ Ἀργείῃ. Græcis semper hoc nomen est tertiæ declinationis, generis neutrius: Romani vero dixerunt et Argi, Argorum. De πολυδιψίῳ confer et Callimach. Hym. in Jov. 19, ibique Spanhemium.

Ἄργουρα, ας. ἡ. vide sub Ἄργισσα.

Ἀργὼ, όος. ἡ. est nomen proprium navis Jasonis, ab ἀργὸς, i. e. ταχὺς, nam fuit prorsus ὠκύαλος. μ, 69, seqq. conf. πλαγκταὶ πέτραι. Cæterum οἱ Ἀργοναῦται, habentes Medeam et τὸ χρυσοῦν κῶας, tanquam τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἆθλον ἐκείνου τοῦ πλοῦ, per Istrum, et deinde per terram, venerunt in sinum Adriaticum: inde errore ad fretum siculum venientes, evitatis feliciter πλαγκταῖς πέτραις, rediere tandem domum per ambages molestas. Vide in A. sub ναῦς, ad medium.

Ἄρδυς, υος, ὁ, vide sub Βρισηΐς.

Ἀρέθουσα, ης. ἡ. nomen fontis in Ithaca, cujus historiam vide ad Κορακοσπέτρα. ν, 408. Alia fuit Arethusa ἐν Σμύρνῃ, alia ἐν Χαλκίδι τῇ κατὰ Εὔβοιαν, alia ἐν Συρακούσαις, quæ posterior maxime celebris apud antiquos.

Ἀρειμάνιος, ου. τό. vide sub Ἄρης, ad medium.

Ἄρειος, ου. ὁ. vide sequens.

Ἄρειος, εία, ειον. et ionice ἀρήϊος. martialis, πολεμικὸς, μεγάθυμος in opposito ad μικρόψυχον. Hinc factum est nomen proprium ὁ Ἄρειος, ου. Πρωτεσίλαος ἀρήϊος, B, 698. Μενέλαος, Γ, 339. Δ, 98. O, 540. P, 79. Ἀστεροπαῖος, M, 102. P, 352. Ἀχιλλεὺς, Π, 166. Αἴας, γ, 109. et 167, Διομήδης. ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν, Δ, 114. Λ, 799. Π, 42. Σ, 200, ubi id cum magna laude, utpote in adversa fortuna tamen fortissimi. Υ, 317. Φ, 376. ψ, 220. ἄνδρες, N, 499. ἀρήϊα τεύχεα, instrumenta bellica, ad differentiam aliorum utensilium, Z, 340. Ξ, 381. π, 284. τ, 4. ψ, 368. ω, 218, sic et ἔντεα, K, 407.

Ἀρείων, ονος. ὁ. Equi nomen, quo vectus est Adrastus bello Thebaico. dicitur θεῖος, quia a Neptuno cum Harpyia vel Erinnye erat generatus. Hunc equum Neptunus dederat τῷ Κοπρεῖ τῷ ἁλιαρτίῳ: Κοπρεὺς δὲ τῷ Ἡρακλεῖ, ἐφ' οὗ μαχόμενος τὸν Κύκνον ἀνελὼν, εἶτα τῷ Ἀδράστῳ αὐτὸν ἐχαρίσατο. Ψ, 346. Alii scribunt Ἀρίων: sed quia celeber ille musicus sic scribitur, accuratiores hunc equum Ἀρείων scribi jubent.

ἀρείων, ονος. ὁ ἡ. et τὸ ἄρειον. fortior, firmior, utilior. promtior. ἀρείους pro ἀρείονας, Π, 557. ἄρειον ἔπλετο ἀμφοτέροις, T, 56. ἄρειον τεῖχος, murus firmior, Δ, 407. O, 736.

Ἀρετάων, ονος. ὁ. nobilis Trojanus, δῖος, Z, 31.

Ἄρεως, εω. ὁ. vide in A. sub Δέω, egeo.

Ἀρηΐθοος, ου. ὁ. Princeps Bœotiæ, pater Μενέσθεϊ, H, 8, seqq. 137, seqq. uxor Φιλομέδουσα, βοῶπις: ipse cognomine Κορυνήτης. Alius hujus nominis erat nobilis Trojanus, Υ, 486.

Ἀρηΐλυκος, ου. ὁ. nobilis Græcus, Ξ, 451. Alius Trojanus, Π, 308.

Ἀρήνη, ης. ἡ. Urbs Pylia, Nestori subjecta, ad fluvium amœne sita, hinc ἐρατεινὴ, B, 591. Λ, 722. Civis ejus Ἀρηναῖος.

Ἄρης, εος et εως. ὁ. Mars. Reperitur et nominativus ὁ Ἄρευς, a quo est genitivus εως, ionice ηος. Imo et genitivus Ἄρου, a quo fit ionice Ἄρεω: et τοῦ Ἄρητος. Notat bellum, et virtutem militarem, et fortunam bellicam, et ferrum, et arma telaque. Derivatur nomen ab α intensivo, et ῥήσσω, nam vehementer perrumpit. Quando Ἄρης est δεξιότης ἡ κατὰ πόλεμον, fingitur poëtice adesse exercitui Græco, A, 258. sed cum Trojani omnibus viribus contendunt, et nonnunquam superiores discedunt: fingitur a Trojanis stare. Ἀθήνη vero constanter erat partium Græcarum, i. e. ἡ φρόνησις καὶ πρόνοια καὶ σύνεσις. A genitivo Ἄρητος fit patronymicum Ἀρητιάδης, ὁ ἀπὸ Ἄρητος κατάγων τὸ γένος. Ejus filii duo, Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, quos cum honesta virgine Ἀστυόχῃ clam genuisse dicitur, B, 512, seqq. O, 110, seqq. I, 82. ξυνάγειν Ἄρηα est, committere prœlium, B, 381, nam duo oppositi sibi exercitus tunc concurrunt. et 385, στυγερῷ κρίνεσθαι Ἄρηϊ, i. e. pugnare, ferro decernere. et 479, Agamemnon dicitur ἴκελος Ἄρηϊ ζώνην, i. e. egregie armatus, ut ζώνη, tanquam pars, notet universam armaturam. et 515, Ἄρηϊ κρατερῷ, ubi deest ὑπὸ, et pertinet ad ἔτικεν: sicut plene est alibi. ὅν ὑπὸ Ἀγχίσῃ τίκεν Ἀφροδίτη. et 627, ἀτάλαντος Ἄρηϊ Μέγης. et 767, ἵππους φόβον Ἄρηος φορεούσας, i. e. equæ, quæ a martio tumultu in prœliis non solebant consternari. conf. φορέω in A. sic ἀτάλαντος Ἄρηϊ, O, 302. Π, 784. ὄζος Ἄρηος, i. e. vir fortissimus, B, 540, 663, 704. M, 188. Ψ, 841. Ω, 474. θεράποντες Ἄρηος, i. e. viri fortes, strenui bellatores, B, 110. Z, 67. E, 382. Θ, 79. O, 733. X, 378. Ejus ὀπαδοὶ καὶ θεράποντες proprie sic dicti sunt ὁ Δεῖμος καὶ Φόβος, et soror ejus cara ἡ Ἔρις, Δ, 440. O, 119, Nam duo priora non sunt nomina equorum. Imo ὁ Φόβος, i. e. fuga, vel causa fugæ, dicitur filius Martis, N, 298, seqq. et ibi fortasse Idomeneus est Mars, Meriones vero minister ejus, coll. 295, 328. Habet nomen Ἐνυάλιος, N, 519. et 521, βριήπυος ὄβριμος. Ἀχιλλεὺς, ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ, X, 132. ὑπὸ παλαμάων Ἄρηος, sub manibus Martis, Γ, 128, unde et ipse dicitur παλαμναῖος, ἀνταγωνιστής τις τοῖς ἀεθλεύουσιν. et 132, ἐπίφερον ἀλλήλοις πολύδακρυν Ἄρηα ἐν πεδίῳ. Ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς

δὲ Ἀθήνη, Δ, 439, i. e. Trojani pugnabant quidem fortiter, sed sine jure, quod jus erat ex parte Græcorum. et 441, "Αρεος ἀνδροφόνου κασιγνήτη Ἔρις. Ἀθήνη προσηύδα θοῦρον Ἄρηα· Ἆρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα, E, 30, ubi vides diversam quantitatem primi α. Alii tamen scribunt alterum Ἄρες, fortasse rectius, Ἀρὲς, i. e. βλαπτικὲ, nocens, ut alludatur ad prius positum nomen proprium alio nomine appellativo earundem litterarum; et significet indolem Martis, quam deinde aliis nominibus additis liquidius explicat. sed plurimi repetitum nomen proprium judicant, ex diversa etymologia deductum: prius ex ἀρὰ, imprecatio, *der fluch, (a curse;)* alterum ex α negativo, et ῥέω, dico, quia Mars non est rhetor sed pugnator. Cæterum illa epitheta non sunt ἐπὶ ὕβρει: nam cur esset Minerva λοίδορος tali tempore? sed naturam Martis, qua ipse gaudet et gloriatur, depingunt facete. sic et E, 455. Seducitur autem ibi e pugna a Minerva, i. e. virtus bellica Trojanorum longe superabatur virtute et prudentia Græcorum. Nam Ἄρης est τὸ ἄλογον θράσος: hinc θοῦρος, impetuosus, appellatur; et is fervor ferox jam minuebatur apud Trojanos, E, 35. αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν, E, 289, ubi Ἄρης notat gladium vel hastam acuta acie præditam: et tractatur a poëta ut πρόσωπον vivum, satiandum sanguine. sic et alibi ἄρης notat ferrum, e. c. Φ, 112, ἄρει θυμὸν ἐξέληται, ferro vitam eripiat. Et X, 72, ἀρηϊ κταμένῳ, ferro interfectus; ubi additur synonymum δαϊχθῆναι χαλκῷ, interfici ferro. Et O, 605, Ἄρης ἐγχέσπαλος. θοῦρον Ἄρηα ἤμυνεν, E, 355, i. e. in sinistro cornu præstantissimi Trojani rem strenue gerebant. Excitantur ergo, ut ad dextrum cornu properent, ubi minus bene res gerebatur. sed ibi vulneratur Mars a Diomede, i. e. multi fortes Trojani occiduntur, 461, seqq. 507, 518, 592, seqq. 699, 702, 704. χάλκεος Ἄρης, 757, seqq. 827, seqq. 841, 844, seqq. μιαιφόνος, βροτολοιγός. 855, seqq. et vulneratus clamat horribile, 859, seqq. i. e. excitatur ibi clamor terribilis pugnantium, ἴβραχε Ἄρης ἆτος πολέμοιο, 388. Abit in cœlum, i. e. fit fuga, cum excitato denso pulvere, 864, seqq. increpatur a Jove, 889, seqq. et Παιήων eum curat, 899, seqq. De quibus fictionibus idem valet quod de parabolis: nimirum multa exornandæ parabolæ addi, quæ ad rem ipsam declarandam nihil conferunt. Ἀλογία militaris debellatur φρονήσει et animo non territo. Vinctus aliquando fuit Ἄρης ab Ὤτῳ et Ἐφιάλτῃ, E, 385, seqq. per menses tredecim: fugiens tandem, venit in Νάξον. Cui fictioni sine dubio veritas aliqua historica, nobis ignota, subest: nam allegorice talia explicare, putidum est. Præter θοῦρος, i. e. cum furioso impetu irruens, E, 507, 830, dicitur etiam μαινόμενος, 831, et τυκτὸν κακὸν, ibid. nam, quatenus notat arma bellica, fit ab hominibus: præterea nulla naturalis necessitas, qualis est fames aut sitis aut cupido dormiendi, etc. cogit homines ad bellandum, sed ipsi sibi id malum arcessunt. Nam ἡ φύσις ἥμερον ἔτευξε ζῶον τὸν ἄνθρωπον: ipse vero contra naturam furit. Mars hinc dicitur et ὁ Ἀρειμάνιος. Dicitur et ἀλλοπρόσαλλος, nam fortuna Martis est incerta, et nulli parti stabilis, E, 831. et 461, 717, οὖλος Ἄρης, perniciosus toti. et 702, μετὰ Τρώεσσιν Ἄρης, i. e. hodie prevalent Troës armis. Naturam ejus optime describit Jupiter, E, 890, seqq. Est ergo et in mytho χείριστος, nedum re vera. Cum ratione magna loqui facit Martem poëta, E, 872, seqq. nec se includit, ut dicat ἐπιπειθόμεθα, sed de aliis, ἐπιπείθοντας: nam furibundus Mars nescit πείθεσθαι, sed vi vult compesci. Ἄρης ἆτος πολέμοιο, i. e. pugna ipsa vel bellum, Z, 203. ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ, H, 166. et 208, πελώριος, ὅστε εἶσι πόλεμόνδε. et 240, δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ. Ὄμματα βροτολοιγοῦ, Θ, 349. et 516, Τρωσὶν ἐπιφέρειν πολύδακρυν. sic et T, 318. διαπραθέειν μεμαῶτες ἄρηϊ, I, 528. Ἶσος, Λ, 603, Patroclus, multum profuturus Græcis hoc tempore. et 733, Ἄρηος μέγα ἔργον, i. e. pugna acris. Est præses belli cum Minerva, N, 127, i. e. ad bellum opus est ἀνδρείᾳ καὶ θάρσει, una cum φρονήσει. et 328, θοῷ Ἄρηϊ, et 444, ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης, i. e. ferrum vel hasta amisit ibi tandem motum suum: vel, ferrum hastæ fecit, ut vulneratus tandem amitteret vitam. et 518, seqq. ubi Ἀσκάλαφος, filius Martis, interficitur, et Mars irascitur Trojanis. et 569, Ἄρης ἀλεγεινὸς γίνεται, ubi ponitur pro vulnere in pugna. et 630, σχήσεσθε ἄρηος, i. e. prœlii. Ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος, Ξ, 149. et 485, ἄρεως ἀλκτῆρα· ἴδυ δέ μιν Ἄρης δεινὸς Ἐνυάλιος, P, 210, ubi Mars subit Hectorem, i. e. fortuna pugnæ mutatur, ut paullo ante victi vincant. et 398, Ἄρης λαοσσόος, concitator exercitus. et 490, Ἄρηϊ μαχέσασθαι, nam potest et verbis certari. στυγερῷ κρίνονται ἄρηϊ, decernunt pugna, Σ, 209. et 213, ἄρεος ἀλκτῆρες, coll. 100. et h. l. quidam scribunt attice ἄρεω, ut Μενέλεω, Πηνέλεω: alii vero ἄρεως. et 264, μένος Ἄρηος δατέονται. et 516, ἦρχε δέ σφιν Ἄρης καὶ Ἀθήνη. Ἄρης κορυθαίολος, T, 38, ubi auxiliatur Trojanis, ὅμοιος ὁμοίοις, utpote ipse mœchus ex fabula et more militari: præterea ut præses βίας καὶ ἁρπαγῆς, qua Trojani in Helena usi: denique ὡς οὐκ ἴλλογος, sed adversarius Minervæ. et 51, αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος. et 358, seqq. Nam Mars est vel σίδηρος, vel μάχη, vel τραῦμα, sed poëtice personificatur. Ἄρης ῥινοτόρος Φ, 391, ubi primus incipit pugnam deorum, et adoritur Minervam, h. e. imprudenter Hector fortitudine usus erat. conf. κυνόμυια in A. et 421, ubi Mars superatur a Minerva: et cadens longitudine sua ἐπτὰ ἐπέσχε πέλεθρα, 407. Quod quidem cum ratione sic fingitur. ταλαυρινὸς, X, 267. θοῦρος, Ω, 498. χάλκεος, nam notat arma, H, 146. Π, 543. ὀξὺν ἄρηα ἐγείρομεν, cum quo epitheto notat gladios et hastas, B, 440. Δ, 352. Π, 330. Θ, 531. Λ, 835. P, 721. Σ, 304. et ἐγείρειν est, uti telis. ὄβριμος, i. e. hasta gravis ferro, O, 112. Π, 613. P, 529. βροτολοιγός, Λ, 295. M, 130. N, 298, 802. θοὸς, N,

295. Θ, 215. Ρ, 72, 536. μῶλος Ἄρηος, Η, 147. Π, 245. Σ, 134. Martis adulterium cum Venere narratur, θ, 267, seqq. Et hanc solam turpiculam fabellam narrari facit Homerus, alias purissimus apud luxuriantes nimirum Phæacas et risum captantes. Habet ibi epitheton χρυσήνιος, θ, 285, nam donis flectuntur Veneres. ἐπιμὶξ μαίνεται Ἄρης, λ, 536. ἦ μὲν δή μοι θάρσος Ἄρης καὶ Ἀθήνη ἔδοσαν, ξ, 216. μένος Ἄρηος κρίνεται, π, 269, i. e. πολεμοῦμεν. κτεῖναι μεμαῶτες ἄρηϊ, i. e. ferro, υ, 50. et ex hoc significatu fictum est αἴνιγμα: nam cum quidam videret δρυτόμον, cædentem laurum sacram Apollini, dicebat: ποῖ Φοῖβος πιπόρευτο, ἄρης ὅτ' ἐμίγνυτο δάφνῃ; ubi totum ἀστεῖον est in verbo ἐμίγνυτο, quod notat ὁμοῦ εἶναι, ὃ καὶ ὁ σίδηρος ἔχει κόπτων ξύλον, καὶ ὁ συνὼν σώματι. Vide sub Ἀθήνη prope medium, et Διομήδης; item in A. sub ἀρείων, μῶλος, et μένος ad medium.

Ἀρήτη, ης. ἡ. uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia est sub Ἀλκίνοος. Nomen est ab ἀρᾶσθαι, optare, unde est adjectivum ἀρητὸς, ἡ, ὸν, optatus: et inde fiunt nomina propria, mutato accentu. Est ergo quasi εὐκταῖα τοῖς γονεῦσιν. sic ὁ Δημάρατος Lacedæmonius, a populo optatus, πολύευκτος: εὐξαμένων γὰρ πανδημεὶ (publice) Σπαρτιατῶν ἐγένετο ἐκεῖνος τῷ πατρὶ Ἀρίστωνι, ut narrat Herodotus. De hac regina est η, 53, 14, 233, 335. θ, 420, 423. λ, 334. ν, 57, 66. Vide sub ἄρητος in A.

Ἀρητιάδης, ου. ὁ. vide sequens.

Ἄρητος, ου. ὁ. pro quo recentiores scribunt Ἄρατος, media longa. Posset derivari ab ὁ Ἄρης, cujus genitivus Ἄρητος transit in novum nominativum: sed aptius, sicut Ἀρήτη, derivatur ab ἀρᾷ, i. e. εὐχῇ, ut sit ὁ εὐκταῖος γεννηθεὶς τοῖς τοκεῦσιν. Nomen quidem appellativum ἀρητὸς, ἡ, ὸν, solet in malo sensu notare τὸν δυστυχῆ καὶ ἐπάρατον, *einen verwünscheten, (an execrable, accursed one,)* ab ἡ ἀρὰ, *ein fluch, (a curse:)* sed nomen proprium respicit bonum et primum significatum τῆς ἀρᾶς. Unus hujus nominis fuit Nestoris filius, γ, 414, 440. Alter est nobilis Trojanus, Ρ, 494, seqq. 517—524. Tertius est nobilis Ithacensis, avus Amphinomi, a quo est patronymicum Ἀρητιάδης, π, 395. σ, 412. Præterea celeber est poëta hujus nominis. Vide sub ἄρητος in A.

Ἀριάδνη, ης. ἡ. Filia Minois, regis Cretæ. Athenienses, invidia moti, occiderant filium Minois, Ἀνδρόγεων, qui venerat Athenas tempore ἀγώνων, et vicerat τὸ πένταθλον. Hinc ex θεομηνίᾳ passi multa, jubentur tandem oraculo, quotannis septem ἠϊθέους et septem παρθένους, sorte electos, futuros esca Minotauro, in Cretam mittere. Et is Μινώταυρος erat quem Πασιφάη pepererat, ταύρῳ μιγεῖσα τέχναις Δαιδάλου: is ἐν λαβυρίνθῳ, qui erat σπήλαιον ὑπόγειον πολυέλικτον, habitabat. Theseus sponte proficiscitur cum aliis sex adolescentibus in Cretam: et adamatus ibi a pulcra Ariadne, ope ejus interficit Minotaurum, et fugit cum suis, assumta Ariadne. Quum appulisset navem ad insulam Δίαν, quæ et Νάξος vocabatur, non procul a Creta, sacra Διονύσῳ: cognoscit quidem Ariadnen ἐν τῷ τοῦ Διονύσου ἱερῷ sed statim admonitus a Minerva, relinquit ibi Ariadnem, quæ morte subita est extincta, ob iratum Bacchum. Homerus quidem innuit, (Διονύσου μαρτυρίαις) turpiculi quid in sacrario Bacchi actum fuisse; nihil tamen expliciti adjicit, λ, 320—324. Σ, 592. Quæ recentiores finxere, ut fingerent, (nam Homerus historice finxit, etsi nobis res liquida jam non apparet) vides ex Ovid. Metam. 8. 155—182. Theseus fuit hac in re exemplum ingrati amatoris. Vide in A. sub οἶος prope medium.

Ἄριμα, ων. τά. est locus Ciliciæ, igne subterraneo famosus, ἔνθα ὁ Τυφωεὺς εὐνάζεσθαι λέγεται, καὶ αἰκίζεσθαι. est vero εὐνάζεσθαι idem quod διατρίβειν. Cives dicuntur οἱ Ἄριμοι. Β, 783. Alii hæc in Syria quærunt, dicuntque, τοὺς Σύρους dictos fuisse Ἀρίμους, et deinde Ἀράμους et Ἀραμαίους, maxime circa Tyrum.

Ἀρίσβας, αντος. ὁ. nobilis Græcus, pater Λειοκρίτου, Ρ, 345.

Ἀρίσβη, ης. ἡ. Urbs Troadis. ἄποικος Μιτυληναίων, κειμένη μεταξὺ Περκώτης καὶ Ἀβύδου. Regia sedes τοῦ Ἀσίου, et hinc δῖα dicta: Strabonis ævo autem valde perdita. Β, 836, 838. Ζ, 13. Μ, 96. Φ. 43. Nomen habuit ab Ἀρίσβῃ, filia Teucri Cretici, uxore Dardani regis. In Creta erat urbs ejusdem nominis, imo et in insula Lesbo. Cæterum apud hanc Troicam urbem erat fluvius ὁ Σελλήεις, εντος. sed ὁ Ἄρισβος erat fluvius Thraciæ.

Ἀρκάδες, ων. οἱ. Homines mediterranei in Peloponneso, valde pugnaces, rei navalis autem imperiti. Hinc cum ad Trojam esset proficiscendum, Agamemnon iis dedit naves et gubernatores. Β, 603, seqq. ἐγχεσίμωροι, Η, 134. Habent nomen ἀπὸ Ἀρκάδος, υἱοῦ Διός. summus mons hujus montanæ gentis erat ἡ Κυλλήνη.

Ἀρκείσιος, ου. ὁ. avus paternus Ulyssis, dictus vel ab ἀρκέω, f. έσω, ὡς οἷα ἐπαρκεῖν ἁπλῶς δυνάμενος: vel ab ἡ ἄρκος, i. e. ἄρκτος, ursa: nam fabulæ ferunt, quod Κέφαλος ὁ Δηϊονέως genuerit hunc Arcesium ex ursa, i. e. quod ursa lac præbuerit infanti, sicut Romulo lupa. Et sicut lupa notat meretricem, quia exspoliat amatores suos: sic et ursa idem notat. ξ, 182, et ejus φῦλον sunt posteri in linea recta. π, 118. ω, 269. Ulysses hinc dicitur Ἀρκεισιάδης. δ, 755, conf. Λαέρτης. ab ἀρκέω, f. έσω, (quæ est verior etymologia nominis) deberet scribi Ἀρκέσιος: sed Iota est littera interserta ionice.

Ἀρκεσίλαος, ου. ὁ. Princeps Thebanus Græcus. Β, 495. Ο, 329, s. notat ἀμυντικὸν καὶ βοηθητικὸν, καὶ τὸν ἐπαρκοῦντα λαοῖς.

Ἅρμα, ατος. τό. Vicus et castellum, πλησίον Μυκαλησσοῦ in agro Thebano. Civis ejus

dicitur ὁ Ἁρματεύς. Nomen vici est ἀπὸ τοῦ ἅρματος Ἀμφιαράου, καταφυγόντος ἐκεῖ, καὶ μὴ ἐκδοθέντος τοῖς διώκουσιν. Hinc et ista κώμη vocabatur λουτρὰ Ἀμφιαράου. Β, 499. Aliud Αρμα fuit in agro Attico.

῞Αρμων, ονος. ὁ. nobilis Trojanus, pater τοῦ Τέκτονος, qui hinc dicitur Ἁρμονίδης. Ε, 60, conf. Τέκτων.

Ἀρναῖος, ου. ὁ. mendicus Ithacensis, idem qui postea ὁ Ἶρος dictus. σ, 5. nomen ei a matre datum ab ἡ ἀρά, precatio, interserto ν, quasi εὐκταῖος.

῎Αρνη, ης. ἡ. oppidum Bœotiæ. Β, 507. Η, 9. Est ὁμώνυμος τῇ ἡρωΐδι ῎Αρνῃ, quæ ex Neptuno peperit τὸν Βοιωτόν. Nomen est ab obliquo casu τοῦ ἀρνὸς, agni, animalis valde cari vetustis. Cæterum fuere quatuor urbes hujus nominis. Hanc nostram ῎Αρνην ὁ Ζηνόδοτος putat esse ῎Ασκρην: sed quia Homerus eam vocat πολυστάφυλον, Hesiodus vero suam Ascram describit ut infelicissimam: patet error Zenodoti. Alii scripsere Τάρνη, multo pejus: nam Tarne est Lydorum urbs.

Ἀρπαλίων, ονος. ὁ. filius Πυλαιμένεος, paullo infirmior. Ν, 644—656. conf. σκώληξ.

῞Αρπη, ης. ἡ. Est vel ὁ ἰκτῖνος, vel ζῶον ἄλλο ἀετώδες, species aquilarum: ἣ εἰς ὕψος ἀρθεῖσ', εὐχερῶς ὅπη θέλει καταρράσσει. Τ, 350.

῞Αρπυια, ας. ἡ. Physice est ventus vehemens et abripiens obvia: et αἱ ἅρπυιαι sunt ἄνεμοι καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικοί. Nam venti sæpe attollunt res quas corripiunt, et auferunt secum: *reissende wirbelwinde, (furious whirlwinds.)* Hinc ficta sunt δαιμόνιά τινα πτερωτὰ, quæ dicuntur rapere. si quis subito ex conspectu hominum abiit, et ignoratur quomodo aut quorsum ablatus sit: Harpyiæ eum abripuisse dicuntur poëtice, α, 241. υ, 77, coll. 63, s. Etiam equi, celeri cursu sessorem suum abripientes ex oculis hominum, huic fictioni ansam præbuerunt: hinc equus celerrimus per epitheton vocatur ἅρπυια, Π, 150, cujus equi nomen proprium erat ἡ Ποδάργη, quod deinde et uni fictarum Harpyiarum est impositum.

Ἀρσίνοος, ου. ὁ. Princeps Tenedius, pater pulcræ Hecamedes. Λ, 625, seqq. dictus διὰ τὸ μετάρσιον τοῦ νοῦ, *erhaben gesinnet, (magnanimous,)* ὑψηλόνους.

Ἀρτακία, ας. ἡ. Est fons in regione τῶν Λαιστρυγόνων in Italia, historice olim notus per orbem. κ, 108. nomen est ab ἄρτι κίειν, i. e. ἀναδίδοσθαι ἢ ἀνακηκίειν. Apud Herodotum est urbs Asiæ hujus nominis.

῎Αρτεμις, ιδος. ἡ. Diana, quæ physice est luna. simplicissima nominis derivatio est ab, ἀέρα τέμνειν: artificiosior vero est ab, ἀρτεμέας, i. e. ὑγιεῖς, σῶοι, notat enim in terris venatorium exercitium, quod plurimum confert valetudini firmæ. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, ut lunam; sicut virorum ad Apollinem, ut solem. τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος ῎Αρτεμις ἔκτα, Ζ, 205. et 428, τὴν ἔβαλε ῎Αρτεμις ἰοχέαιρα, i. e. αἴφνης τέθνηκε, ἴσως διὰ λύπης ὑπερβολήν. *der schlag rührete sie dass sie auf der stelle starb, (she was struck with apoplexy so that she died instantaneously.)* τὴν ὄφελ' ἐνὶ νήεσσι κατακτάμεν ῎Αρτεμις ἰῷ, Τ, 59. ῎Αρτεμις ἰοχέαιρα οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν αὐτὴν, i. e. sine ullo sensu doloris subito est mortua, λ, 171. et 197, οὔτε ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν ἐΰσκοπος (bene scopum suum feriens) ἰοχέαιρα ... κατέπεφνεν, inquit mater Ulyssis apud inferos. et 323, πάρος δέ μιν (Ἀριάδνην) ῎Αρτεμις ἔσχε, occupavit eam subita morte. Ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν, ο, 409, ubi homines in extrema senectute placide morientes dicuntur. et 477, τὴν γυναῖκα βάλεν ῎Αρτεμις, ubi mors mulieris, per deliquium animi in aquam decidentis, quoque Dianæ adscribitur. Et υ, 60, seqq. Penelope precatur sibi a Diana subitam mortem, ῎Αρτεμι, πότνια θεά, θύγατερ Διός. et 80, ὥς μ' ἐϋπλόκαμος βάλοι ῎Αρτεμις. sic et σ, 201, precatur eadem Penelope, αἴθε μοι ὣς μαλακὸν θάνατον πόροι ῎Αρτεμις ἁγνή. Et filias Niobes occidisse dicitur, Ω, 606, seqq. Imo et vir unus, Orion, a Diana dicitur occisus, ε, 123, quia Orion immediate in Dianam peccaverat, i. e. in venatione scelus aliquod commisit, et inter venandum occisus est. Nam res venatoriæ appropriantur ei, quia noctu plurimum in regionibus calidis venationi opera dabatur. Hinc de bono venatore dicitur, Ε, 51, ἐσθλὸν θηρητῆρα, δίδαξε ῎Αρτεμις αὐτὴ βάλλειν ἄγρια πάντα, i. e. longus usus venandi, præstantem eum reddidit. Nam quilibet egregius artifex, qui nova quædam invenit in ea arte, dicitur institutus a numine, præside illius artis, i. e. ab arte ipsa, et a deo artis omnis auctore primo, et datore dexteritatis. Sic præstantem fabrum ferrarium instituisse dicitur Vulcanus, bonum sagittarium Apollo, architectum Minerva, etc. Præterea Lunæ, cujus radii multum valent ad aërem nocturnum illuminandum, adscribuntur sagittæ, sicut Apollini, soli diurno: et communis horum mater est Λητὼ, i. e. nox. Et 447, seqq. Λητώ et ῎Αρτεμις dicuntur in templo suo refecisse Æneam vulneratum, i. e. cessit vulneratus ad tempus, et latuit. ῎Αρτεμις χρυσόθρονος, irata Calydoniis, immisit iis aprum ingentem, Ι, 529, seqq. ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς saltantem vidit et adamavit Mercurius pulcram Πολυμήλην. Π, 183. Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' ῎Αρτεμις ἰοχέαιρα, Υ, 39, auxiliantur Trojanis, ut ἴφθιμοι χορῶν, quorum studiosi Troës; vel ὡς τοξόται, qualis et ὁ Ἀλέξανδρος. et 70, ubi χρυσηλάκατος κελαδεινὴ ῎Αρτεμις ἰοχέαιρα κασιγνήτη Ἑκάτοιο, pugnat contra Junonem. Nam Luna percutit quidem aërem (Junonem) sed non nimis valide: aër vero sæpe obfuscat lunam. Cæterum hæc soror Ἑκάτου Apollinis vocatur et ipsa a recentioribus ἡ Ἑκάτη. Et epigramma vetus: Δέσποινα τριοδῖτι (trivia) τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλαις κηλευμένη, i. e. χαίρουσα:

τρίγλη enim sacra erat Dianæ, διὰ τὸ δοκεῖν θηρεύειν τοὺς θαλασσίους λαγὼς θανασίμους ὄντας, καὶ καταναλίσκειν: hinc sacer hic piscis (qui putatur mullus esse) deæ venatrici salutari. Erat et locus Athenis, τρίγλη dictus, ubi simulacrum erat τῇ Τριγλαθήνῃ Ἑκάτῃ. πότνια θηρῶν Ἄρτεμις ἀγροτέρη, Φ, 470, ubi πότνια pertinet ad Ἄρτεμις, et ἀγροτέρη ad θηρῶν, i. e. ἀγρευτικὴ τῶν θηρῶν: nisi potius πότνια est pro δέσποινα vel δεσπότις, ut quidam antiquorum malunt. Hinc et Ἀνακρέων: δέσποινα Ἄρτεμι θηρῶν et apud Atticos dicitur nomine quasi proprio Ἀγροτέρα, ut Aristophanes sæpe habet, τῇ Ἀγροτέρᾳ εὔξασθαι. Juno increpat Ἰοχέαιραν, quod epitheton quoque ibi loco nominis proprii positum, Φ, 480. quæ deinde insidet genibus patris flens et tremens, 505, seqq. quæ est imago poëtica τῆς παρθενικῆς ἀφελείας. et 511, loco nominis proprii dicitur εὐστέφανος Κελαδεινή. Denique puerperia approprientur ei, quia post decem menses lunares partus humanus solet prodire: hinc ἡ λοχεία cognominata: et ἐν πανσελήνοις εὐτοκώτατοι αἱ γυναῖκες putantur. Habet et epitheton Στυμφαλία, de quo vide Στύμφαλος. Statura ejus pingitur procera et dignitatis plena: hinc Helena ei assimilatur, δ, 122, διὰ τὴν κατὰ σῶμα φυὴν, *wegen ihres ansehnlichen wuchses (on account of her stately form:)* et Nausicaa, ζ, 102—109, ubi Diana cum pulcris suis puellis egregie pingitur, et ad Nausicaam ejusque puellas refertur. et 151, s. sic et Penelope, ρ, 37. τ, 54. Et inter dona divina, pulcris puellis data, est et hoc, μῆκος ἔπορε Ἄρτεμις ἁγνή, υ, 71. ἁγνὴ autem dicitur, quia nunquam peperisse, nunquam cum viro congressa fingitur. Vide in A. sub κελαδεινὸς, ταῦρος, μέτωπον, et ἀρτεμής.

'Αρύβας, αντος. ὁ. nobilis Sidonius, valde dives: cujus filia a piratis subrepta servitutem serviebat. ο, 425, et circa.

'Αρχεπτόλεμος, ου. ὁ. ἡνίοχος Ἕκτορος, Ἰφίτου filius, θρασὺς, Θ, 128, 312.

'Αρχίλοχος et **'Αρχέλοχος**, ου. ὁ. filius Antenoris, principis Trojani. Β, 823. Μ, 100. Ξ, 464.

'Ασίνη, ης. ἡ. Urbs Argeorum. Β, 560.

"Ασιος, ου. ὁ. Filius Hyrtaci, unde Ὑρτακίδης dictus, et principalis sedes ejus erat ἡ Ἀρίσβη. Dictus μέγας, ἄναξ, ἥρως, juvenis, Β, 837, seqq. Μ, 95, seqq. 110, seqq. 136, 139, 163, seqq. sed non nimis prudens, unde et νήπιος dictus. Solus noluit parere prudenti consilio Polydamantis: et Jovem accusat mendacii: nam solent infelices causam infortunii referre ad numen, cum tamen ipsorum cupiditas sit in culpa. occiditur, Ν, 384, seqq. et 759. Alius Ἄσιος erat filius Dymantis, frater Hecubæ reginæ, Π, 715, seqq. Tertius Ἄσιος est incertus utrum cum hoc secundo sit idem: nam per patronymicum tantum memoratur, quum Ἀκάμας vocatur Ἀσιάδης, Μ, 140. et Ἀδάμας, Ν, 561, 759, 771. et Φαίνωψ, Ρ, 583. credibile tamen est, hos tres fuisse patrueles Hecubæ: ut ergo hic tertius Ἄσιος sit cum secundo idem. Vide sub Ἑκάβη.

"Ασιος λειμών, est planities herbosa in Asia, circa fluvium Caystrum, apud quem anseres et cycni et grues et ejusmodi volucres aquæ amantes pascuntur. Β, 461. Alii dicunt, quod vir illustris, ὁ Ἀσίας, ου, regnaverit circa illum fluvium: et Iones faciunt genitivum Ἀσίεω, ut Ἑρμείεω ab Ἑρμείας, et Εὐμελίεω ab Εὐμελίας: et per syncopen Ἀσίω, Ἑρμείω, Εὐμελίω. Etiam geographus memorat ἡρῷον τοῦ Καΰστρου et Ἀσίου τινὸς, non procul a Tmolo monte et Trallibus, ibique esse hunc λειμῶνα: nam hunc Ἀσίαν imperasse aliquando Lydiæ. Alii simpliciter ἄσιον intelligunt adjective, τὸν ἰλυώδη: ἡ ἄσις γάρ ἐστι τὸ ἐξ ὕδατος ξηρὸν, *trockengewordener schlamm, (dry mud,)* ab ἄζω: πηλώδης γὰρ ὁ Κάϋστρος ποταμὸς ἐν ταῖς προχοαῖς. In eo conveniunt omnes, esse pratum amplum circa Caystrum fluvium.

'Ασκάλαφος, ου. ὁ. Filius Martis. Habet nomen ab ἡ ἀκαλήφη, interserto Sigma: hæc autem habet nomen ab ἀκαλὸς τὴν ἀφὴν, ἀκαλὸς autem est πραῢς, μαλθακὸς, ἄψοφος, ἥσυχος, ut sit ὁ τέρην τὸν χρόα καὶ εὐαφὴς, sed κατ' ἀντίφρασιν καὶ εὐφημισμόν. Eadem ἀκαλήφη (urtica) dicitur et ἡ κνίδη, a κνίζω, pungo. Designat ergo nomen viri, quasi ἀπρόσψαυστον καὶ ἀνέπαφον κατ' ἀνδρίαν, *an dem man sich nicht vergreifen darf, (who must not be laid hold of.)* Nihil autem magnifici poëta de eo narrandum habet, præter originem. Videtur ergo fuisse filius hominis militaris magni, ipse jactabundus et gloriosus miles: tales autem non solet mirari poëta. Β, 512, seqq. Ι, 82. Ν, 478, seqq. 518, et circa. Ο, 112, seqq. ubi interficitur. Fuit in partibus Græcorum, cum fratre Ἰαλμένῳ. Futiles quidam, Ebraica in Homero venantes, dixere, corpus ejus delatum in Judæam, et a Marte ibi sepultum in monte, qui mons postea sit dictus Σαμάρεια, quasi σᾶμα (σῆμα, monumentum) ἄρειον, vel in plurali, σάματα ἄρεια.

'Ασκανία, ας. ἡ. Urbs et regio Phrygiæ, altera Mysiæ. Β, 863. Ν, 793.

'Ασκάνιος, ου. ὁ. Ductor Phrygum, terræ suæ παρώνυμος, filius τοῦ Ἱπποτίωνος, quem confer. Β, 862. Ν, 792.

'Ασκληπιὸς, οῦ. ὁ. Æsculapius, filius Apollinis et νύμφης Κορωνίδος. hujus nymphæ pater erat ὁ Λαπίθης, ου. ipse Æsculapius fuit discipulus Χείρωνος in arte medica: et habet nomen ab ἀσκεῖν ἠπίως τοὺς νοσοῦντας, interserta littera λ. Demosthenes semper scripsit Ἀσκλήπιος. Ab initio vocatus fuerat ὁ Ἤπιος. Ejus duo filii fuere Padalirius et Machaon, magni ductores copiarum, simulque magni chirurgi et medici: qui ad Trojam duxere classem triginta navium. Β, 731. Δ, 194. Λ, 518. Hinc est patronymicum, Ἀσκληπιάδης, Δ, 204.

Δ, 613. Ξ, 2. Dores vocarunt eum etiam Αἰσχλαπιός, unde apparet forma nominis Romana. Filiæ ejus finguntur ἡ Ἰασώ, Πανάκεια, Ὑγεία, Αἴγλη: unde ipse dictus ὁ εὔπαις, αἰδοῖος. Aristoph. Plut. 639, s. 701. et ἡ Πανάκεια est dicta a, πάντα ἀκεῖσθαι, omnibus mederi malis. Vide in A. sub ἀμύμων, prope medium, et εὔπαις.

Ἀσπληδὼν et Σπληδὼν, όνος. ἡ. Urbs Græca, regia Ascalaphi. B, 511. dicta ab heroë ejusdem nominis antiquo.

Ἀσσαῖος, ου. ὁ. ductor ordinum Græcus, occisus ab Hectore. Λ, 301.

Ἀσσάρακος, ου. ὁ. Avus Anchisæ, ex regia domo Troica. Υ, 232, 239, conf. Ἀγχίσης.

Ἄσσος, ου. ἡ. vide sub ἆσσον in A.

Ἀστέριον, ου. τό. Urbs Thessalica, dicta vel ab heroë quodam Ἀστερίῳ, vel διὰ τὸ λαμπρόν. Nam in monte edito sita τοῖς πόῤῥωθεν ὡς ἀστὴρ ἐφαίνετο pulcre ædificata. B, 735.

Ἀστερὶς, ίδος. ἡ. parva insula inter Ithacam et Samum, habens oppidum ejusdem nominis. vocatur et ἡ Ἀστερία. δ, 846, seqq.

Ἀστεροπαῖος, ου. ὁ. Princeps Lycius, sub rege Sarpedone. M, 102, seqq. P, 217, 351, seqq. Φ, 140, seqq. ubi simul est genealogia ejus. Ψ, 560, 808. interfectus est ab Achille. Pater ejus fuit ὁ Πηλεγών.

Ἀστύαλος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, occiditur, Z, 29.

Ἀστυάναξ, ακτος. ὁ. Filius infans Hectoris. A patre vocatus fuerat ὁ Σκαμάνδριος, sed Trojani, grati erga Hectorem tam fortiter pro patria pugnantem, vocarunt filium ejus quasi patrem urbis, ἄστεος ἄνακτα, ἐπιμελῶς ἔχοντα τῆς πόλεως. Patris ergo meritum declarabant in nomine infanti dato. Z, 402, seqq. 466, seqq. 475, seqq. X, 506, et circa. Ω, 735, ubi fatum hujus pueruli prædicitur: nam capta Troja præcipitatus est de turri, ne postea per eum nasceretur novum bellum: sed id est figmentum tragicorum, vid. Strab. 13. comicus quidam τὸν ἀστυάνακτα posuit pro μὴ στύοντα, i. e. μὴ πεφυκότα ἐντείνειν τὸ αἰδοῖον κατὰ ἔρωτα. φ, 152.

Ἀστύνοος, ου. ὁ. Princeps Trojanus, civilia sentiens. E, 144. O, 455.

Ἀστυόχεια, ας. ἡ. Filia Φύλαντος, principis Ephyræorum. Hanc, occiso Phylante, Hercules, pugnans pro Αἰτωλοῖς contra Ἐφυραίους, abduxit, et genuit ex ea Tlepolemum. B, 658, seqq. conf. Ἀστυδάμεια.

Ἀστυόχη, ης. ἡ. a Marte mater facta. B, 513, seqq. Pater hujus regiæ virginis erat Ἄκτωρ, hujus Ἀζεύς, hujus Ἐργῖνος, interfectus ab Hercule, cum occupasset Thebas tyrannide.

Ἀστύπυλος, ου. ὁ. nobilis Παίων, Φ, 209, 211.

Ἀσφαλίων, ωνος. ὁ. Minister Menelai, δ, 216, s. Habet nomen ab, ὃν οὐ χρὴ σφάλλεσθαι τοῦ δέοντος πρὸς τὸν δεσπότην.

Ἀσωπὸς, οῦ. ὁ. nobilis fluvius in Bœotia, βαθύσχοινος, λεχεποίης. Ejus filia erat Ἀντιόπη, Δ, 383. K, 287. λ, 259. præterea multas habuit filias, quæ αἱ Ἀσωπίδες dictæ.

Ἀταλάντη, ης. ἡ. amata Meleagro, et datum ei est caput et corium apri Calydonii, unde bellum. Id tangitur, I, 544, et circa. Vide in A. sub σῦς, ad initium.

Ἄτη, ης. ἡ. Est δαίμων σωματοειδὴς κατὰ μῦθον, ἡ παντὸς ἀτηροῦ αἰτία. Notat maxime errorem quemvis in intelligendo et volendo, *die vergehung im einsehen und wählen, (an error in judgment and choice;)* et deinde, damnum inde emergens. De cœlo exulat, nec dii eam sentiunt: sed sedes ejus est terra, ubi nullus fere mortalium eam non sentit. T, 91, seqq. 130. I, 501. conf. in A. ἀρτίπους, ἄτη, Δύη, et κράας.

Ἄτλας, αντος. ὁ. Pater τῆς Καλυψοῦς, qui sic describitur, ut non procul τῆς θείας ἐννοίας absit, siquidem et profunda maris novit. α, 52, seqq. η, 245. Μῦθος narrat, fuisse eum ἕνα τῶν Τιτάνων, et belligerans una cum suis contra Jovem, victusque, condemnatus est, ut sustineret molem cœli. Sed veritas hæc est: Fuit vir Λίβυς, σοφὸς, qui pæne ipsum cœlum attingeret sapientia, maxime ob peritiam astronomiæ, quam ab eo didicit Hercules, dictus inde successisse Atlanti ad tempus in sustinendo cœlo. Habitavit circa montem ejusdem nominis; cujus cacumina pluribus locis supra nubes exsurgunt. Et poëtæ solent omnes altos montes κίονας οὐρανίας vocare, sicut Pindarus Ætnam vocat; et apud Diodorum dicitur quoddam jugum Alpium ῥάχις οὐρανοῦ. Ob hanc regionem, suamque scientiam, dicitur habere columnas quæ cœlum et terram distinent, et scire omnia profunda maris, i. e. plurima vulgo incognita. Nomen est ab α intensivo, et ταλάω, quasi ὁ πολύτλας, nam sapientiæ studium multos poscit labores. Potest et esse transpositum ex τάλας. Ornamenta quædam in ædificationibus, quæ videntur humeris sustinere onera imposita aut tectum, vocantur οἱ ἄτλαντες. Etiam populi ad montem illum habitantes; quorum princeps esse potuit hic cœli et navigandi peritissimus. Vide sub ἄκμων in A.

Ἀτρεὺς, έως. ὁ. Filius Pelopis et Hippodamiæ, pater Agamemnonis, quem vide. Dictus ποιμὴν λαῶν, ob præstantiam regiminis sui. Præterea sollers fuit astronomus, et primus observasse dicitur τὸν τοῦ ἡλίου δρόμον ὑπεναντίον τῷ οὐρανῷ, quod sol et alterum nobis oppositum terræ hemisphærium tunc, cum nox apud nos est, illuminet. Conjugem ejus Ἀερόπην, Cretensem (vide Sophocl. Αἴας Μαστιγ. 1303, seqq.) vitiasse dicitur Thyestes, et per eam multa mala intulisse Atreo. Quæ sunt figmenta tragicorum recentiorum: sicut id quo

que Homerus ignorat, quod Atreus dederit fratri suo Thyestæ liberos hujus comedendos. Id constat, posteros Atrei per fœminas male esse habitos, sicut Menelaus per Helenam, Agamemnon per Clytæmnestram, etc. Celebre est apud recentiores χρυσόμαλλον αὐτοῦ ἀρνίον, i. e. poculum ejus magnum argenteum, in cujus interiori fundo agnus aureus erat artificiose aptatus: ποτήριον ἀργύρεον, χρυσέῳ ἐμπεπαισμένον ἀρνίῳ περὶ τὸ τοῦ πυθμένος μέσον. B, 23, 105. Γ, 37. Δ, 98. P, 1, 553. Δ, 205. Patronymicum hinc est ὁ 'Ατρείδης, ου, quo vel Agamemnon vel Menelaus, duo filii ejus, indigitantur; nonnunquam et 'Ατρείων, ωνος. ὁ. A, 7, 102, 387. B, 185, 284, 434, 445, 482. Γ, 271, 275, seqq. ubi ipse Agamemnon suis manibus facit sacrificium. 350, 361, 364. E, 528—533. Z, 437. H, 373, 385, 470. Θ, 261. N, 378. Ξ, 516. Π, 59, 76. P, 249. T, 310. Ψ, 236, 407, 658. α, 40, ubi verba sic cohærent: ἐξ 'Ορέστου τίσις, i. e. ἐκδίκησις, ultio, ἔσται τοῦ 'Ατρείδου, i. e. Agamemnonis. γ, 136. λ, 386, seqq. Cæterum nomen ejus est ex α negativo, et τρέω, timeo: ut sit ὁ ἄτρεστος. Vide in A. sub ξένος, ad initium.

'Ατύμνιος, ου. ὁ. nobilis Lycius, 'Αμισωδάρου filius, frater τοῦ Μάρεος. Π, 317—328. Alius erat pater τοῦ Μύδωνος E, 581.

Αὐγειαί, ῶν. αἱ. Urbs Locrensis, cujus civis est ὁ Αὐγειάτης, ου. B, 532. sed 583, est alia urbs Laconica.

Αὐγείας, ου. ὁ. Princeps Eleorum, cui Hercules stabulum expurgavit, pater τοῦ Φυλέως. conf. 'Επειός. Odit filium, quia is testimonium apud Herculem de amotis bubus post purgatum stabulum dixerat. B, 624, 629. Λ, 700, et circa. 738. Patronymicum est Αὐγείδης, et distracte Αὐγηϊάδης.

Αὐλίς, ίδος. ἡ. Urbs Bœotiæ, cum portu capacissimo et tutissimo. Regio circa est saxosa, hinc ipsa dicitur πετρήεσσα. Ibi classis communis Græciæ convenit, profectura ad bellum Trojanum. B, 303, 496. Accusativus potest esse Αὐλίδα et Αὖλιν, ex more nominum in ις, ιδος. Nomen est ab heroina ejusdem nominis, filia Εὐωνύμου, υἱοῦ Κηφισσοῦ.

Αὐτόλυκος, ου. ὁ. Avus Ulyssis maternus, filius Mercurii et Τηλαύγης θυγατρὸς 'Εωσφόρου: alii tamen matrem ejus vocant Maiam; de patre inter mythicos constat. Vides antiquissimum morem adulandi magnatibus, quorum origo ad deos, ad Luciferum, ad sidus aliquod, referebatur. Vir fuit solertissimus et κλεπτίστατος, sic tamen ut Jacobus in gregibus Labanis: jus suum quærebat astutia, cum viribus non posset; et sic vafer, ut colores subreptarum pecudum mutaret. Veritas hæc est: fuit princeps in Græcia circa Parnassum montem prudentissimus, qui astutia longe plura adsequebatur, quam alii armis. Hinc dictus Mercurii filius, a quo habuerit non modo τὸ κλέπτειν, i. e. astute et clandestino modo agere, sed et τὸ ἀμείβειν τὰς τῶν κλεπτομένων ζώων ἰδίας, i. e. variis prætextibus jus suum aut factum colorare. Nomen est ab ὁ λύκος, sol, lux, et αὐτός: qui ipse sibi est instar diei. Et mater, longe lucens, Luciferi filia idem innuit. K, 267. λ, 85. τ, 394, seqq. φ, 220. ω, 333.

Αὐτομέδων, οντος. ὁ. socius et auriga Achillis, vir fortis et nobilis, ab Achille et Patroclo valde dilectus. Dat operam in culina, Achille carnes secante, Patroclo ignem faciente, I, 209. Cum Patroclo in prœlium proficiscitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis; ut ipse Achilles in prœlio versari videretur hostibus, Π, 145, seqq. 219, 279, 472, 684, 864, seqq. Pater ejus fuit ὁ Διώρης, P, 429, 469. 483, seqq. 536. T, 392, 397. Ψ, 563. Ω, 474, 574, 625. Ab hoc nomine videntur recentiores sumsisse suum αὐτοκράτωρ: nam ὁ μέδων est rex.

Αὐτονόη, ης. ἡ. una ministrarum honestiorum Penelopes. σ, 181.

Αὐτόνοος, ου. ὁ. nobilis Græcus, ductor ordinum. Λ, 301—304. Alius erat Trojanus ductor, Π, 694.

Αὐτοφόνος, ου. ὁ. Princeps Thebanus. Δ, 395. quasi ipse occidens, non aliorum manibus fortia faciens.

'Αφαρεὺς, έως. ὁ. Dux Græcus. Ab ἄφαρ, statim, εὐθέως: ut notet τὸν σύντομον, promtum. I, 83. N, 478, 541, seqq. Pater ejus erat ὁ Καλήτωρ. Fortasse est hic 'Αφαρεὺς, cujus frater fuit ὁ Τυνδάρεως: Helenæ pater.

'Αφείδας, αντος. ὁ. nomen fictum ficti regis. Notat non parcentem, et est idem quod μεγαλόδωρος, ἐλευθέριος. ω, 304.

'Αφνειοί, ῶν. οἱ. Incolæ περὶ τὴν 'Αφνῖτιν λίμνην, quæ regio et dicebatur ἡ Δασκυλῖτις. B, 825. Appellativum notat, divites.

'Αφροδίτη, ης. ἡ. Venus. Apud antiquos est nomen ex mera ratione physica desumtum: sed apud recentiores notat τὴν ἐξ ἀφροῦ ἀναδῦσαν, quam fabulam absurdam de exsectis Cœli testibus ignorat poëta. Athenis erat sacellum τῆς ψιθύρου 'Αφροδίτης, ubi comprecantes et vota facientes, ad aurem simulacri applicabant os: nam res amatoriæ debent esse tacitæ. Ibidem vocabatur Venus ἡ Κωλιάς, άδος, ἀπὸ τῶν κώλων, a femoribus pulposis, Aristoph. Nub. 52. et Lys. 2. Etiam ἡ Γενετυλλὶς, ίδος. ibid. et habebat ædes sub his nominibus. δῶρα χρυσῆς 'Αφροδίτης, nam hoc epitheton ei est proprium, Γ, 54, 64. E, 427. T, 282. Nam Veneres amant mundum aureum; et sunt pulcræ præstantesque velut aurum; et conciliantur auro amatoribus, exemplo Danaës. conf. χρύσεος in A. εἰ χρυσείῃ 'Αφροδίτῃ (κατὰ) κάλλος ἐρίζοι, I, 389. ὑπὸ 'Αγχίσῃ τέκε δῖα 'Αφροδίτη Αἰνείαν, B, 820. Διὸς θυγάτηρ, servat Paridem ex μονομαχίᾳ cum Menelao, Γ, 374, seqq. ubi Venus notat amorem, quem quis pulcritudine sua movet a-

liis. sic Helena dicitur amata Veneri, i. e. omnes amore sui alliciebat. Habet hoc venustas, ut conciliet favorem. sic Venus solvit Paridi galeam, i. e. adolescentes quidam primarii, metuentes ne Helena reddi debeat ex fœdere, hujus formosæ causa accurrerunt lorumque solverunt. Vel et, in desiderio Helenæ solvitur lorum forte fortuna. Vel ratio hujus dissolutionis maxime est in πολύκεστος, 371, et fortasse ille ἱμὰς acu Helenæ vel alius ejusmodi Veneris erat pictus, et exinde infirmior: ut sit sensus, a pulcra aliqua fœmina pictus ἱμὰς rumpebatur. Et 389, seqq. ubi Venus, i. e. amor, advocat Helenam ad Paridem. et 396—398, describuntur formosissimæ partes corporis fœminei, quatenus adspectui patent. Et 413, minatur Venus Helenæ, i. e. cogitat Helena, si minus ametur a proceribus, aut si forma ejus imminuatur, se venturam esse in periculum. Nam re vera, λεπτοτάτου μέτου ὡς εἰπεῖν τὰ κατ' αὐτὴν ἀπηώρητο, τοῦ, θεαῖς εἰς ὦπα ἐοικέναι καὶ διὰ τοῦτο ἐπαφρόδιτος εἶναι, οὗ ἐπιλιπόντος οὐκ ἔτι ἂν ἦν περιμάχητος κατὰ ζῆλον φιλόνεικον. Egregie pictus est animus muliebris circa eum locum: maxime 424, seqq. ubi φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη deducit Helenam ad Paridem, eique sellam ponit: quæ omnia ad mutuam cupiditatem visendi se et congrediendi pertinent. Helena hanc Veneris curam durius enuntiat, 406, seqq. Jupiter vero σεμνότερον φράσας indicat, Δ, 10, seqq. Et sensus est, amor est res valde sollicita pro salute amati. Venus vulneratur a Diomede in manu, dum Æneam suum periculo eripit, E, 131, s. 248, 311, seqq. 330, 335, seqq. i. e. manus aliqua juvenum pulchellorum abripiunt jacentem Æneam, sed quidam ex iis interficiuntur a Diomede. Et poëta hac fictione mulierosos magna ex parte Trojanos voluit pingere. Est filia Jovis et Διώνης, E, 370. cognominatur Κύπρις, 330. Colloquitur cum Junone, quæ κεστὸν ἱμάντα Veneris poscit, Ξ, 188, 193, 198, seqq. Auxiliatur Trojanis, i. e. pugnant illi mulieris causa, Υ, 40, 105, seqq. 209. Opitulari vult Marti, Φ, 416—428, sed est συκίνη ἐπικουρία, ficulnum præsidium: Præterea notat id, plurima bella oriri per fœminas. sic et bellum sacrum inter Thebanos et Phocenses ortum διὰ τὴν Θεανὼ Θηβαίαν, raptam a quodam Phocensi. Imo quid opus est, antiqua exempla repetere, quum nova adsint? Defendit mortuum corpus Hectoris, Ψ, 185, seqq. Ω, 699. De puella venustissima dicitur ὅτι εἶδος ἔχει χρυσῆς Ἀφροδίτης, δ, 14. et 261, seqq. ubi Helena culpam sui abitus a Lacedæmone in Venerem, i. e. in amorem fatalem, confert. Venus coit cum Marte, θ, 267, seqq. nam militares homines amantur a Veneribus. ἰκέλη Ἀφροδίτῃ, ob venustatem formæ, ρ, 37. τ, 54. ἐϋστέφανος Κυθέρεια χρίεται, σ, 192, seqq. educat pulcras puellas butyro, melle, vino, υ, 68, seqq. 73. Sæpe Ἀφροδίτη simpliciter notat μίξιν, χ, 444. Vide sub Αἰνείας et Ἕκτωρ; item in A. sub κάπριος, παραμόλω, ἀστὴρ, οἶνος, paullo sub medio, et εὖας.

Ἀχαιαὶ, ῶν. αἱ. Est fœmininum ab Ἀχαιοὶ, et notat nobiles fœminas Græcas. ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαὶ, β, 119, seqq. ubi nobilissimæ nominantur. τ, 542.

Ἀχαιϊὰς, άδος. ἡ. idem quod Ἀχαιΐς. Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων, E, 424, nobilium Græcarum. μή τις Ἀχαιϊάδων, β, 101. γ, 261. τ, 146. φ, 160. ω, 134.

Ἀχαιϊκὸς, ἡ, όν. quod recentiores scribunt Ἀχαϊκὸς, quasi ἀπὸ τῆς Ἀχαΐας. Ἄργος Ἀχαιϊκὸν, i. e. Peloponnesiacum, I, 141. T, 115. γ, 251. λαὸν Ἀχαιϊκὸν, N, 349. Ita quoque antiqui scribebant γυναιϊκὸς, δικαιϊκὸς, ἀρχαιϊκὸς, etc.

Ἀχαιΐς, ίδος. ἡ. Græca. Ἀχαιΐδες, οὐκέτι Ἀχαιοὶ, B, 235. H, 96. i. e. γυναῖκες, οὐκ ἔτι ἄνδρες: nam πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες: et magnum olim erat probrum, vocare aliquem mulierem. Σέσωστρις, Αἰγύπτιος βασιλεὺς, quomodo castigarit milites ignavos, narrat Herodotus. ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιΐδες, I, 395. φ, 251. Ἀχαιΐδα γαῖαν, A, 254. H, 124. καλλιγύναικα, Γ, 75. πουλυβότειραν, i. e. valde populosam, Λ, 769. σχεδὸν Ἀχαιΐδος, λ, 165, 480. τηλοῦ, ν, 249. ψ, 68. κατὰ γαῖαν, φ, 107. recentiores scripsere Ἀχαΐς.

Ἀχαιοὶ, ῶν. οἱ. Est quidem generale nomen omnium Græcorum: sæpius tamen in specie nobiles et principes Græcorum sic vocantur quod ex contextu facile patet. Recentiores scripsere et, Ἀχαιοί. sic παλαιὸς et παλαιός. Hinc dici potest Ἀχαιϊκὸς et Ἀχαϊκός: prior tamen scriptio est antiqua et Homerica. Ἀχαιοὶ μεγάθυμοι, qui est titulus principum, A, 123. καρηκομόωντες, quæ est appellatio communis vulgo et principibus, ob longas comas, B, 11, 323, 472, etc. α, 90. β, 7. sic et εὐκνήμιδες, B, 331. χαλκοχίτωνες, qui sunt principes, B, 437. Γ, 127, 131. Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς, B, 530, ubi Ἀχαιοὶ sunt Peloponnesiaci, contradistincti τοῖς Ἕλλησι πᾶσιν extra Peloponnesum habitantibus. Pars Græciæ extra Peloponnesum in specie vocabatur ἡ Ἑλλὰς, vel et ἡ Φθία, cujus habitatores tamen quoque Ἀχαιοὶ dicti, B, 883, 884. Κοῦροι Ἀχαιῶν sunt nobiles, Γ, 183. Etiam ἑλίκωπες, Γ, 190. Π, 569. P, 274. Ω, 402. sic et ὑπερκύδαντες, Δ, 66, 71. ἀρηΐφιλοι, Z, 73. Π, 303. P, 319, 336. χαλκοκνήμιδες, nobiles, H, 41. et 96, Ἀχαιΐδες, οὐκέτι Ἀχαιοὶ, non jam viri fortes et nobiles, sed fœminæ. et 161, seqq. ubi novem ἄριστοι Ἀχαιῶν enumerantur, excepto Achille. et 385, Ἀτρεΐδαι καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες, ubi est sermo ad concilium principum. Ἀχαιοὺς, omnes, Θ, 336, seqq. ubi tamen fugientes comparantur leonibus et apris. διὰ τὸ φύσει ἀνδρεῖον. ὁ κοινὸς ὄχλος est quoque I, 1, seqq. ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν τειρόμενοι, Λ, 799. λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, exercitum principum Græcorum, O, 56. et 218, s. referuntur dii auxiliantes Græcis. sic

et Υ, 33, seqq. τὸν ἄριστον 'Αχαιῶν, præstantissimum inter duces Græcos, Ε, 414, ubi mater Veneris sic appellat Diomeden, ad solatium filiæ ab eo vulneratæ, ne putet a vili quodam homuncione se vulneratam. Alias iste simpliciter ἄριστος dici nequit, sed εἷς τῶν ἀρίστων tantum. Cæterum ingens laus, ab hoste laudari. Ἥρωες 'Αχαιοὶ, Ο, 219, 261, ubi per miserationem ita dicti, si tales tam sunt infelices. ἀΰσάντων 'Αχαιῶν, ubi est nomen generale, Π, 277. Μυρμιδόνες καὶ 'Αχαιοὶ, Π, 564, ubi Myrmidones cum eminentia quadam positi; sicut eodem versu οἱ Λύκιοι. Σ, 151, 314, ubi sunt Myrmidones, et maxime eorum nobiles. Ἥρωας 'Αχαιοὺς, Τ, 34, 41. et 248, κούρητες 'Αχαιῶν. δῖοι, Υ, 354. υἷες, Φ, 376, i. e. nobiles eorum. sed 134, sunt in genere omnes. βασιλῆες 'Αχαιῶν, Ψ, 36. et ex 272, coll. 271, apparet, 'Αργείους et 'Αχαιοὺς esse fere idem, nisi quod posterius videtur magis ad nobiles spectare. Cæterum est nomen a prisco rege Achæo, sicut οἱ Ἴωνες dicti ἐκ τοῦ Ἴωνος. In Odyssea per 'Αχαιοὺς intelliguntur fere semper nobiles; in specie nobiles proci illi, ex illustribus familiis oriundi. β, 7. α, 272, 394, ubi vides βασιλῆας 'Αχαιῶν ἐν 'Ιθάκῃ, *Griechische edle, (Grecian nobles.)* β, 72, 204, 211. γ, 104, 116. et 130, seqq. describitur infelix reditus Græcorum a Troja. sic et ι, 259. λ, 508, 512. π, 76. τ, 528. π, 250. ρ, 513. σ, 93. et 245, εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀνὰ Ἴασον Ἄργος 'Αχαιοὶ, ubi nobiles Peloponnesii sic dicuntur. 'Αχαιοὶ quoque sunt in Creta, et quidem in specie Μυκηναῖοι, τ, 175. 199, 240, 534. υ, 3, 146, 166, coll. 155. 182, 271, 277. φ, 344, 418, 428. ψ, 220, 357. ω, 49, 54, 57, 68. In bello Trojano pepercerant Græci monumentis in campo sitis, quod patet ex Ψ, 327—332. Eorum νόστος a Troja tangitur δ, 495, seqq. Vide sub 'Αργεῖος, et in Α. sub πληθύς.

'Αχελῷος et 'Αχελώϊος, ου. ὁ. celeber fluvius, per fines Ætolorum et Acarnanum fluens. Et quia illarum regionum maximus est, hinc κρείων, rex, dictus, Φ, 194. Antiquæ litteræ maxime σεμνύνουσι hunc fluvium, sic ut sæpe omnis fluens aqua dicta sit 'Αχελῷος, e. c. 'Αχελῷον ῥάσατε, i. e. ῥάνατε τὴν γῆν ὕδατι ποταμίῳ. Et oraculum Dodonæum, vicinum huic fluvio, fere in omnibus responsis sacrificari jubebat 'Αχελῴῳ. Igitur Achilles quoque h. l. hujus mentionem facit, ut fluentis per 'Ελλάδα proprie sic dictam, patriam ejus. Alius hujus nominis fluvius erat in Phrygia, ad montem Σίπυλον, fluens per terram Smyrnensem in mare, Ω, 616, qui et scribitur 'Αχελήϊος. Vide sub Ἴδα et Νύμφη.

'Αχερωΐς, ίδος. ἡ. Populus arbor, dicta cum epitheto λευκή. Habet nomen ab ὁ 'Αχέρων, quem vide: nam ad hunc fluvium multa est hæc arbor ἄκαρπος, sicut et ἡ ἰτέα et ἡ αἴγειρος, quæ inumbrant τὸν τῆς Περσεφόνης λειμῶνα. Ν, 389. Π, 482. Hercules, videns apud inferos, cum eo descendisset, τὸ φυτὸν, καὶ τῆς εὐφυΐας θαυμάσας, coronam sibi inde fecit, et ad superos retulit. Alii legi volunt 'Αχελωΐς, Acheloo posito pro quovis fluvio; et intelligunt τὴν αἴγειρον, ὡς ὑδατοτρεφῆ.

'Αχέρων, οντος. ὁ. ἐν Ἅδῃ ποταμός. quasi ἄχεα ῥέων, gemitus et dolores in flumine suo habens. κ, 512.

'Αχιλλεύς, έως. ὁ. Pelei filius, nepos Æaci, et mater ejus Thetis, dea maris. Ἄριστος καὶ κάλλιστος πάντων 'Ελλήνων sui ævi, sicut Thersites χείριστος καὶ αἴσχιστος πάντων. Hinc posterior maxime oderat priorem. Est quidem in omni Iliade fortissimus, sic tamen, ut simul demonstretur, viribus non semper adesse mitem sapientiam; contra adesse illis fastum, iram feram, et pleraque alia vitia. Carissimos sibi perdidit sua pertinacia: et deus sæpe tuetur tales, in pœnam aliorum. Patroclus non periisset, si Achilles ante posuisset iram suam, quam post ob aliam iram posuit. Tales fortes agunt semper quæ agunt, ex impetu quodam et affectu, non ratione et consilio: ergo ad speciem laudatur a poëta prudentissimo; re vera pingitur princeps pertinax, vitiose animosus, et pronus ad crudelitatem. Cæterum missus erat admodum adolescens a patre ad bellum Trojanum, comite Phœnice, cujus prudentiæ eum pater regendum commendarat. Nam κρύψιν ejus ἐν Σκύρῳ insula, καὶ θηλυστολίαν, καὶ τὴν ἐν γυναικωνίτιδι διαθαλάμευσιν, prorsus ignorat Homerus. Figmenta sunt ista recentiorum. Habuit ἐκ Δηϊδαμείας filium unicum Neoptolemum: alii addunt alterum, Ὄνειρον, quem Orestes ignorans occiderit in Phocide, postea cognito facto suo, τάφον ei struxerit circa Daulidem. In ναυστάθμῳ Græcorum ad Trojam, ipse cum suis navibus alterum extremum tenebat, Θ, 222, seqq. et Ajax Telamonius alterum: in mediis castris tendebat Ulysses. Occisus tandem est ad Trojam a Paride, sagitta in ventrem imum adacta. Erat χρυσοκόμης. Quia pedum celeritate superabat omnes, hinc sæpe dictus a poëta ποδώκης, καὶ, πόδας ὠκύς: etiam ποδάρκης, quasi ἐξαρκῶν τοῖς ποσὶν, diu sufficiens ad currendum: nam non omnis ποδώκης est et ποδάρκης. Nomen scribitur, vi etymi, 'Αχιλεύς, sed ob metrum 'Αχιλλεύς: a τὸ χεῖλος, labium, cum α intensivo, ut notet idem fere quod apud Romanos, labeo, a rotundis et formosis labiis inditum puero. Α, 1, 74. Causa iræ ejus adversus Agamemnonem refertur a poëta Α, 1—430. Ob κάλλος et aliam præstantiam vocatur θεοείκελος, 131, et Διῒ φίλος, 74, ποδάρκης δῖος, 121, πόδας ὠκὺς, 148, et μέγα ἕρκος πᾶσιν 'Αχαιοῖς πολέμοιο κακοῖο, 283. In sermonibus ejus adversus regem cave plebeia quæras convitia: civilitatis enim memores erant principes illius ævi etiam in ira, quod vel ex 340 et 355 apparet: sed veritatem tantum simpliciter loquitur, e. c. οἰνοβαρὲς, vino gravatus videris esse jam, etc. Cæterum pugnando abstinuit per dies aliquot ob hanc

iram, 408—412. Præscivit, se non diu in vivis futurum, 415—418. Duxerat ad Trojam naves quinquaginta, B, 681—694, ubi simul regio, cui pater imperabat, describitur. cf. ἡ Φθία; et αὖ in A. Equos habuit præstantissimos, 770. Quamdiu ipse abstinuit bello, Ajax fuit fortissimus, alias nemo ei par, Δ, 512. Patrem et fratres Andromaches interfecerat, Z, 413—428. Laudatur ab Agamemnone, H, 113. ῥηξήνωρ, θυμολέων, abstinens prœliis, 228. πτολίπορθος, Θ, 372, nam plurimas urbes regni Trojani sociorumque ejus expugnaverat. Legatos ad eum mittit Agamemnon, I, 106, seqq. 120, seqq. 168, seqq. Nestor dicit, Ἀχιλῆϊ ἄνακτι, qua voce consolatur Agamemnonem, quod magni viri causa faciat, quæ faciat. Legati inveniunt eum psallentem, 182, seqq. excipit eos honorifice, et 205, seqq. describitur convivium, quo tractaverit legatos: ex quo apparet parsimonia et αὐτοδιακονία heroica. Memorantur quidem alibi Ἀχίλλειαι κριθαὶ, sed illæ de ἱπποτροφίᾳ ejus dicuntur. Fertur et Ἀχίλλεια μάζα: sed nec illa τρυφερὰ, ἐν ἄρτῳ μόνῳ θεωρουμένη, οὗ (ἄρτου) τὸ σεμνὸν τὸ διαττᾶσθαι, i. e. σήθεσθαι, cribro bene purgari farinam: nam διαττᾶν Attici vocant τὸ σήθειν, et διηττημένον τὸ σεσησμένον. Porro et ὁ Ἀχίλλειος σπόγγος nihil voluptuosi habet, ὑποκείμενος ταῖς περικεφαλαίαις, καθ' εὕρεσιν ἴσως Ἀχιλλέως, ἵνα μὴ ὁ σίδηρος τρίβοι τὴν κεφαλήν. Post cibum et potum adloquitur eum Ulysses primus, et exponit mandata regis, 223, seqq. Cui respondet Achilles negando, 307, seqq. Et ex ea oratione apparet, quod fuerit φιλότιμος τὸ ἦθος, et ἁπλοῦς, καὶ φιλαλήθης, καὶ βαρύμηνις: etiam quodam modo φιλόζωος, 312, quod ex Odysseæ λ magis etiam apparet. Narrat præterea operam suam bellicam, 321, seqq. ubi videmus ejus αὐτάρκεις καὶ φιλοκίνδυνον καὶ φιλόπονον. Duodecim urbes hostiles expugnavit classe, cum pedestri vero exercitu undecim, 328, 329. Amans amicæ suæ, 340, seqq. Narrat duplex fatum suum, 410, seqq. Nam si domi mansisset, longævus quidem, sed inglorius, futurus fuisset; profectus vero ad Trojam, cito quidem, sed cum æterna gloria, erat moriturus: et cum ipsius fuisset optio, elegisse se dicit gloriam præ vita diuturna. Post Ulyssem loquitur Phœnix, 432, seqq. qui ipsi a patre datus fuerat præceptor; qui autem, irascente Achille, apud alios Græcos substiterat. Nam Achilles valde adolescens, vix annorum quindecim, ierat ad Trojam: ergo jam agebat annum vigesimum quintum, in quo et occisus est. Phœnix ergo, vir nobilis, senex, verus ejus fuit præceptor: de Chirone quod recentiores narrant, ignorat Homerus, nisi quod tamen Chiron ante bellum Trojanum potuit præceptor ejus fuisse in arte medica. Respondet Achilles, 602, quæ responsio plena est amphiboliarum, profectarum ab anima obscure sibi vaticinante. Denique loquitur Ajax, cognatus Achillis, 618, seqq. cui is respondet 640, seqq. Quibus actis, abiere legati duo: Phœnix autem senior per eam noctem remansit apud Achillem. Et Achilles cubabat cum alia pellice, regia puella bello capta, Διομήδη, 659, Patroclus vero cum sua Ἴφι, 662, nam lecto viduo nihil odiosius heroibus juvenibus. Cæterum orationes illæ sex plenæ sunt gravitatis et affectuum, et exempla priscæ eloquentiæ. Ulyssi contradicit Achilles in omnibus, excepto uno: Phœnici adsentitur in omnibus excepto uno. Ajaci sine ulla exceptione adsentitur. In priore responsione plenus erat etiam tum iræ: in altera lenior jam: in tertia mitigato pæne similis. Ulyssi nihil vel parum promittit: Phœnici dubitat an abiturus sit domum; Ajaci dicit, se esse mansurum, qui primus erat gradus ad ulteriora præstanda. Ulysses primas quasi partes in oppugnanda hac munitione tenuerat; ergo non multum effecit: Phœnix secundas, qui aliquanto plus profecit: Ajax tertias, qui sanguine propinquus plurimum adsecutus est. Et per hanc legationem tamen via Patroclo deinde facta est ad plura obtinenda ab Achille. Operæ pretium est, attente legere has orationes. De equis ejus dicitur K, 402, seqq. Irrita legatione prima potuisset poëta aliam missam fingere: quod ipse innuit Λ, 608, 609. Sed alio modo rem aptius expedit. Achilles mittit Patroclum, sciscitatum, qui sint vulnerati ex principibus: huic persuadet Nestor, ut pugnet: is persuadet Achilli, ut permittat, et milites suos præbeat: Patroclus pugnans occiditur: tum demum sponte occurrit Achilles, et conditiones a primis legatis sibi oblatas acceptat, et pugnat pro Græcis. De Ἑκαμήδη, pulcra et nobili captiva, quam ex Tenedo captam abduxerat, est Λ, 624, seqq. Proprium ei fuit, subito et cum vehementia exsilire, re nova visa, Λ, 776. I, 193. Patroclus movet Achillem, ipse commotus valde, Λ, 804, seqq. eum Achilles docuerat artem medicam, 830: ergo ipse ejus peritissimus. Achilles et Hector, duæ primariæ personæ Iliadis, M, 10. Ob contemtum sui iratus, N, 113. 324, 325. Et Ζεὺς ejus causa Græcis immisit mala multa, 347, seqq. Nam apud Jovem gratiosus erat ob matrem suam. En, fœmina tamen causa mali! Helena primum; mox Thetis, precibus suis blandis alienans Jovem a Græcis. Imperant ergo mulieres in orbe terrarum, vel male agendo, vel ad male agendum impellendo variis modis. Affectuosa oratio Patrocli ad Achillem est Π, 2, seqq. et Achilles videbatur ἀπαραίτητος, φιλόδακρυς tamen. Mandabat autem Patroclo, ne sine se ulterius progrederetur, si repulisset hostes ex castris Græcis: nam si is omnino vinceret, timebat Achilles, se spretum iri, nec consecuturum satisfactionem ab Agamemnone. Sed Patroclus non paruit, sicut ipse Achilles non paruerat Phœnici. Quum videret Achilles mala Græcorum, quæ antea optaverat, movebatur ad misericordiam; Π, 124. Hinc sumsere ora-

tores, ut in epilogis sisterent reos suos miserabiles ante oculos judicum. Patroclus, sumtis armis Achillis, excepta hasta, Π, 140, seqq. et equis, 145, et copiis, 166, seqq. exiit ad pugnandum, die decimo sexto ab initio iræ, ut computant antiqui critici. Habuit Achilles ὑποστρατήγους καὶ ὑφηγεμόνας quinque, quemque quingenis militibus præpositum, 171, seqq. Ipse adloquitur suos, 199, seqq. et preces Jovi facit magnificas, 221, seqq. deinde Patroclus eos hortatur, 269, seqq. cum magno Achillis elogio. Galea Achillis, cum descriptione capitis ejus, est 798, 799. vide porro 837, seqq. 854, 860, ubi epithetis honestatur. Occiso Patroclo, Hector equos Achillis consectatur, frustra, Ρ, 75, seqq. nam equi illi valde feroces, et quasi ratione præditi, 426, seqq. Cæterum contra Patrocli cadaver Hector sævire destinaverat, 126, 127, quæ fuit ratio, cur Achilles in occisum Hectorem postea sæviret. conf. Ἱππόθοος. Hector induit arma Achillis, Patroclo detracta, Ρ, 191—197, etiam hac in re extollens poëta Hectorem, quod occiderit indutum non humanis, sed divinis, a Vulcano factis, armis. Ab hoste Glauco laudatur Achilles, Ρ, 164, seqq. et a Jove, 202, seqq. Cæterum arma illa mirifica, cuivis corpori erant apta, 210, seqq. et implebant animo gestantem. Non erat Achilli in fatis, ut caperet Trojam, 407, seqq. Nuntius ei venit de morte Patrocli, 701, 709. Σ, 16, seqq. laudatur a matre, et fata ejus ab ea narrantur, Σ, 52—69. Mater ad eum venit, 70, seqq. cum qua colloquitur. Amat matrem adeo, ut optet se non esse natum, modo ne luctum ex se capiat mater, 86, seqq. et optat sibi mortem, modo ut ulcisci possit amicum, quem gravissime luget, 95, seqq. Hic ergo vult mori ut ulciscatur: in Odyssea vult vivere, ut defendat patrem senem invalidum: utrumque apte: nam nec mors nec vita est per se optanda, sed propter bene facienda. Dolet gravissime, quod promissum, patri Patrocli datum de reducendo filio, servare non potuerit, 324, seqq. nam vir bonus dolet se mentiri quoquo modo. sic et Hercules doluit ob Λικύμνιον. Timet pejora, ex more τῶν στεργόντων, qui sunt δεινοὶ τὸ χεῖρον ἐλπίζειν, Σ, 8, seqq. 12, seqq. et hoc ipso timore præparatur animus, ut minore consternatione nuntium veri infortunii ferat: nam non inexspectata minus terrent, si veniunt. Habet in tentoriis suis multas δμωὰς, i. e. captas nobiles mulieres, 28, seqq. et ibi honestatur Patroclus, tanquam συναριστεύων τῷ Ἀχιλλεῖ. Sic Theseo gloriosum fuit, participem fuisse quorundam laborum Herculis: unde proverbium, οὐκ ἄνευ γε Θησέως, ἐπὶ τῶν σὺν ἑτέροις εὐδοκιμούντων, de iis, qui socios suæ gloriæ habent, nec soli omnia obierunt. Ornatur a Minerva, i. e. ipse prudenter poliri curat arma sua, 203, seqq. Solo clamore suo terret Trojanos, 221, seqq. laudatur a matre. 436, seqq. et ab hoste, 257, seqq. Mater ei arma a Vulcano facienda curat, 369—616, eaque adfert filio lugenti, Τ, 3, seqq. cum his prodit ad Græcos principes, 40, seqq. et renuntiat iræ, 55, seqq. de donis sibi oblatis loquitur generose, ne videatur mercede militaturus, 145, seqq. ab Ulysse laudatur, qui consilio eum juvat, 216, seqq. Ejus regnum, pater, filius, 315, seqq. parat se ad pugnandum auxilio Minervæ, 352, seqq. 364, seqq. loquitur cum equis suis, quorum unus ei respondet et mortem vaticinatur, 399, seqq. Fortitudo ejus laudatur a Jove, Υ, 26, et ab hoste, 88, et ibi facta ejus contra Æneam in monte Ida memorantur. Pugnat iterum cum Ænea, 160—262, seqq. donec Neptunus eripit Æneam, 318, seqq. i. e. nebula ex aquis orta utitur Æneas ad recedendum dextre. Lucratus fuerat multa, sicut et alii Græci, ex vendendis aut redimendis captivis, Φ, 79—102. vaticinatur sibi mortem, 108, seqq. laudatque ipse se, et dat exemplum omnis laudis de illustri viro. Vulneratur leviter ab Asteropæo, 166—182. recenset genus suum, 184, seqq. quod poterat recte facere, quoniam ipse par vel major erat virtute majoribus suis: alias vana est ista gloriatio. incusat matrem innocentem, et de morte sua vaticinatur, 276, seqq. comparatur igni, 520. persequitur ἀκίχητα et minora, omissis majoribus, 595, seqq. suprema ejus cum Hectore pugna, Χ, 21, seqq. est ἀρτιεπὴς, 126. comparatur igni, Soli, 135. ad Minervam refertur victoria de Hectore, 216. seqq. h. e. Achilles prudenter arripuit occasionem, datam sibi a Hectore, qui idem prudenter ceperat consilium manendi extra portam solus, etsi minus fausto eventu. Furiosus præ ira, loquitur durius quam postea fecit, 344, seqq. nam στρεπταὶ φρένες ἐσθλῶν. Quod pro auro appenso reddiderit corpus Hectoris, ignorat poëta: sed recentiores id narrant, adduntque, idem ejus corpori contigisse paullo post, ut pro auro redditum sit Græcis. Sepelit Patroclum, Ψ, 6, seqq. postquam hic ei per somnum apparuerat, 80, seqq. 125, seqq. tondet se in luctu, 140, seqq. male mactat duodecim Trojanos nobiles ad rogum Patrocli, 175, seqq. hinc poëta hos cæsos laudat, Achillem vituperat, nam erat πρᾶξις θηριώδης καὶ βαρβαρική. Quod sæpius raptarit mortuum Hectorem, poëta id invitus aperte semel fatetur, sed reliqua tacitus innuit: nam adeo est φιλαχιλλεύς, ut in re tam fœda ne nominet quidem tam carum sibi nomen: 187, et circa. Gaudet laude, eamque remuneratur, 792, seqq. Ejus mortem prædicit poëta, Ω, 85, seqq. et facit lectorem cupidum: sed poëta frustratur eum in Iliade, desideriumque ejus non explet. Novit ergo movere cupiditatem plura audiendi, tantum abest, ut satietate obruat. Achilles est robustus, qui trium hominum operam solus præstat, Ω, 453, seqq. 486. optat sibi vitam, ut seni patri prodesse possit, 541. ferus et iræ impotens, 559—570. ergo ἀνώμαλον ἦθος ejus. Ipse mactat ovem, ex quo apparet τὸ αὐτοδιάκονον ἡρωϊκὸν, Ω, 621. 626.

gloriose de se loquitur, 650, seqq. solus est in sua tabernaculi parte, socii ejus alibi, 472, seqq. quod et Romanis moribus ita fiebat, Eustathii ævo. Expeditiones ejus cum copiis pedestribus et cum classe, durante bello Troïco, γ, 106, 109, 189. Filio ejus dat Nestor filiam suam, δ, 5. Litigarat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73, seqq. anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 466, seqq. 477, 481, seqq. ubi magna ejus laus. Ipse autem mallet vivus θητεύειν, quam mortuus imperare omnibus mortuis, 487, idque amore patris. Idem dicit Salomo, Cohel. ix. 4, 5. Est tamen et tunc φιλότιμος, cum de filii virtute audit, 537, seqq. Contentio de armis mortui, λ, 544—556. Mors ejus et sepultura narratur denique, ω, 15, seqq. et ibi ter nomen ejus in vocativo, in fine versuum, positum. Quia ipse nequaquam μείλιχος, hinc humanissimus ei associatus Patroclus. Cæterum adeo in pretio fuit Græcis hoc nomen, ut omne grandius et præstantius vocarent 'Αχίλλειον. sic et 'Αχίλλειαι κριθαὶ sunt hordea majora et meliora, Aristoph. Equit. 816.

'Αψευδής, έος. ἡ. una τῶν Νηρηΐδων, Σ, 46. Nam aqua verum est principium omnium: mare etiam jurabatur.

B

ΒΑΘΥΚΛΕΥ'Σ, έως. ὁ. nobilis Græcus ex Hellade, Χάλκωνος υἱὸς, occisus a Glauco. Π, 594, seqq.

Βαλίος, ου. ὁ. nomen unius ex equis Achillis, Π, 149. Τ, 400. ab adjectivo βαλιὸς, ά, ὸν, i. e. ταχὺς, it. στικτὸς, *ein scheck, (a piebald horse.)* sic ἔλαφος dicitur βαλιὰ ob celeritatem. a βάλλω, a quo est βαλλίζειν, i. e. χορεύειν, κωμάζειν, *einen ball halten, tanzen, (to have a ball, to dance:)* et ὁ βαλλισμός. Apud Euripidem hoc adjectivum fere semper in notione celeritatis positum. e. c. Hippol. 218, βαλιαῖς ἐλάφοις. et Rhes. 356, διφρεύσων βαλιοῖς πώλοις, currum acturus velocibus equis: notum est enim, Rhesi equos illos celebres fuisse candidos. sed in Iphig. Aul. 222, ἵππους λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιοὺς, ubi possint esse equi variegato colore.

Βασιλεῖς, olim simul erant sacerdotes, Β, 547, seqq. et sunt proprie nil nisi βουληφόροι populorum, Ν, 219, 255.

Βάτεια et Βατίεια, ας. ἡ. Erat tumulus, ὁμώνυμος 'Αμαζόνι τινὶ τεθαμμένῃ ἐκεῖ: et hæc Amazon duo habuerat nomina, unum vulgare, Βατίειαν, alterum honestius et verius, Μύριναν vel Μυρίνη. Β, 813. Est a βαίνεσθαι ἐν πολέμοις. Sed alii hanc Βάτειαν volunt fuisse filiam Teucri. Dardanus enim ex Samothracia veniens duxit duas filias Teucri, Νησῶ καὶ Βάτειαν: et ἐκ Νησοῦς habuit filiam Σίβυλλαν τὴν μάντιν, a qua deinde et aliæ fatidicæ mulieres dictæ αἱ Σίβυλλαι: ἐκ Βατείας autem genuit τὸν 'Εριχθόνιον καὶ ῏Ιλον. Et valde est probabile, locum a regina Trojana potius fuisse appellatum.

Βελλεροφόντης, ου. ὁ. qui et Βελλεροφόων, contr. Βελλεροφῶν, imo et 'Ελλεροφόντης. et accepit id nomen ab occiso a se tyranno Corinthi τῷ Βελλέρῳ. Historia ejus est Ζ, 155, seqq. Vir valde formosus et fortis. sed quæ recentiores de equo ejus alato finxere, cui insidens occiderit chimæram, dejecto in os ejus plumbo; et cujus fiducia viam in cœlum affectarit: ea omnia ignorat Homerus, sicut et omnino Pegasum illum alatum. Incidit tandem in odium omnium deorum, i. e. in multa infortunia, Ζ, 200, seqq. Nam filium amiserat in bello; filiam vitiarat Jupiter, et postea eam interfecerat Diana, i. e. subita morte fuerat extincta. Quo dolore confectus, vixit deinde in solitudine. Erat ergo nimium φιλότιμος. Fecit proverbio locum: Βελλεροφόντης καθ' ἑαυτοῦ γράμματα: quod de iis dictum, qui ipsi talia perferunt vel nuntiant, quibus vel perduntur vel læduntur. Sic Urias in sacris. Cæterum fuit exemplum castitatis, justitiæ, fortitudinis, prudentiæ. Vide in A. sub εἶδος.

Βῆλος, ου. ὁ. vide sub Δάναος et Κάδμος; et in A. sub βηλός.

Βῆσσα, ης. ἡ. Urbs Locrensis, quam plebs Attica dixit Βῆσα, et hinc cives ejus Βησαιεῖς. Β, 532.

Βίας, αντος. ὁ. Filius Amythaonis. Per fratrem suum Melampodem accepit pulcram Πηρώ. conf. Νηλεύς. Ejus et τῆς Πηροῦς filii fuere ὁ Περιάλκης, ὁ ῎Αρητος, ἡ 'Αλφεσίβοια. Ipse erat unus ex ὑποστρατήγοις Nestoris. Δ, 296. ἴῦς, Ν, 691. Υ, 460.

Βιήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 92.

Βοάγριος, ου. ὁ. Est fluvius χειμάῤῥους in Locride, qui et ὁ Μάνης dicebatur. Β, 533. habet nomen a clamore fero.

Βοηθόος, ου. ὁ. nobilis Spartanus, cujus filius ὁ 'Ετεωνεὺς apud Menelaum potens erat minister, Βοηθοΐδης patronymice dictus. δ, 31, coll. 22, seqq. ο, 95, seqq. 140. Alibi ὁ Βοηθόος est appellativum, notans virum fortem, ad clamorem pugnantium accurrentem; unde est per syncopen ὁ Βοηθός.

Βοίβη, ης. ἡ. Urbs Thessaliæ, non procul a Φεραῖς, in regno Adrasti. Prope eam erat ἡ λίμνη Βοιβηΐς, ίδος. Dicta ἀπὸ Βοίβου, υἱοῦ

Γλαφύρου, τοῦ τὰς Γλαφύρας κτίσαντος. B, 711, 712.

Βοιωτία, ας. ἡ. celebris regio Græciæ, dicta olim et ἡ Ἀονία, ἔθνος γὰρ Βοιώτιον οἱ Ἄονες. Incolæ dicti οἱ Βοιωτοί. Pars altera libri secundi Iliadis dicitur ἡ Βοιωτία, cujus argumentum est B, 493, et ratio ita appellandi est, quia primum vocabulum hujus partis est, Βοιωτοὶ μέν. Quidam hanc partem, quæ et Catalogus navium inscribitur, separatim in numerandis versibus hujus libri secundi numeraverunt: sed nos continuavimus numerum versuum cum præcedentibus. Ergo Βοιωτῶν μὲν est initium versus 494. sed cur a Βοιωτοῖς potissimum incipiat poëta, hæc videtur ratio priscis: gratificatur id Musis paullo ante a se invocatis, quæ sedes suas in montibus Bœotiæ habere dicebantur. Præterea Aulis, portus et urbs Bœotiæ, erat locus, in quem omnes naves Græcorum ad expeditionem Trojanam destinatæ convenerant. Denique Bœotii illis temporibus maxime clari erant ob res maritimas, jam inde a Cadmo conditore suo. Etiam ὁ Ἕλλην, ὁ τοῦ Δευκαλίωνος, habitavit in Bœotia, a quo οἱ Ἕλληνες dicti. Cæterum hæc pars libri continet meram veritatem geographicam; et historicum hic agit Homerus, non poëtam. Præter metropolin suam, habuere Bœotii urbes viginti novem. Maris amans et potens erat hæc gens, misitque ad Trojam naves quinquaginta magnas, quarum singulæ vexerunt armatos centum viginti, sub quinque ducibus, B, 494—510. Βοιωτοί, ἔχοντες μάλα πίονα δῆμον, E, 710, nam εὔκαρπος αὐτοῖς ἡ γῆ. Vide et Ξ, 476. O, 330. P, 597. N, 685, 700, ubi quoque poëta eos primos ponit in enumerandis Græciæ populis. Erant enim olim valde ἀνδρεῖοι καὶ εὐγενεῖς: etsi illis non defuerint etiam σκώπτοντες. Præterea ἐπολυφάγουν, sicut omnes Θετταλοί: et quidam Bœotius apud Εὔβουλον dicit: ποιεῖν ἄμμες (ἡμεῖς) καὶ φαγεῖν ἀνδρικοί. Aliusque: Θήβαζ' ἦλθον, οὗ τὴν νύχθ' ὅλην δειπνοῦσι. Post Leuctricam pugnam, adepti magnam gloriam, a prisca fortitudine defecerunt paullatim, ut tandem a Thessalis servilia paterentur. τὰ παμβοιώτια fuere festi dies, concelebrari soliti ab omnibus Bœotiis.

Βορέας, ου. ὁ. Ventus a septemtrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενέτης et αἰθρηγενής, quia serenum facere solet cœlum, et hiberno tempore frigora cum glacie adducit. Verbum κυλίειν ἢ κυλίνδειν κύματα ponitur de eo, sicut de Noto verbum ὠθεῖν, quæ verba in A. confer, una cum κῦμα. Βορέαο πνοὴ ζωγρεῖ θυμὸν, E, 697, nam Boreas frigidior refovet calidum internum, dum adstringit poros exteriores: Notus vero calidior et mollior transire patitur calidum per poros. Hinc et Νότος dictus est per jocum. νόσος Ἀττικὴ, quia Attici τὸ Sigma vertunt in Tau. O, 171. T, 358 Fingitur amare equos, Υ, 223, seqq. ubi conf. ἵππος in A. Ψ, 692. ι, 67—81. κ, 507, conf. φέρω in A. τ, 200. Vide in A.

Βούδειον, ου. τό. Urbs Bœotiæ, dicta ἀπὸ τῆς Βουδείας, μητρὸς τοῦ Ἐργίνου, herois celebris inter Argonautas. Ipsa etiam urbs dicitur ἡ Βούδεια: civis ejus ὁ Βούδειος et ὁ Βουδειεύς. Π, 572. Quia hæc urbs in Catalogo Geographico, B, 494, seqq. non nominatur, credibile est, eam duplici fuisse nomine, ut ibi sub alio lateat nomine.

Βουκολίων, ωνος. ὁ. nobilis Trojanus, filius regis Laomedontis. Dicitur pastor ovium: ex quo dignitas vitæ pastoralis in prisco orbe apparet. Una Naiadum peperit ex eo geminos. Z, 21, seqq.

Βουκόλος, ου. ὁ. nobilis Atheniensis: cujus filius, ὁ Σφῆλος, hinc dicitur ὁ Βουκολίδης, ου. O, 338.

Βουπράσιον, ου. τό. urbs et regio τῆς Ἠλείας in Græcia. Erat olim celebris urbs, et Homeri ævo videtur fuisse caput Elidis: sed Strabonis ævo jam erat deleta. Habuit nomen ab antiquo aliquo principe suo, ὁ Βουπράσιος. Civis ejus dictus ὁ Βουπρασίων et Βουπρασιεύς. Regio valde fertilis et πολύπυρος. B, 615. Λ, 755, 759. Ψ, 631.

Βοώτης, ου. ὁ. Qui et Ἀρκτοῦρος aut Ἀρκοῦρος aut Ἀρκτοφύλαξ dicitur, διὰ τὴν ἄρκτον: Βοώτης vero διὰ τὴν ἄμαξαν, nam hoc nomine alias dicitur bubulcus, ἁμαξηγός. Est astrum magnum, quod dicitur ὀψὲ δύων, quia diu post occasum aliorum siderum secum orientium, totum occidit. ε, 272.

Βριάρεως, ω. ὁ. et Ὀβριάρεως. ἑκατόγχειρ, ab hominibus dictus ὁ Αἰγαίων, ωνος. A, 402, seqq. Fabulæ dicunt eum filium Neptuni; quod et ex 404 apparere videtur, ubi dicitur fortior patre suo, Neptuno nimirum. Re vera esset igitur hic Βριάρεος, mare concitatum valido vento, et volvens ingentes innumeros fluctus: Jupiter vero est aër, qui per ejusmodi ventum liberatur a multis nubibus. Vide sub βριαρὸς in A.

Βρισηΐς, ίδος. ἡ. Est patronymicum puellæ illius nobilis et formosæ, quæ nulla sua culpa tot tragœdias inter Græcos concitavit. Avus ejus fuerat ὁ Ἄρδυς, υος, princeps Phrygius: is habebat duos filios, quorum alter erat ὁ Βρισεὺς vel ὁ Βρίσης, ου, princeps in Pedaso urbe sedem principalem habens; alter erat ὁ Χρύσης, ου, princeps, et simul sacerdos Apollinis, in urbe sibi cognomine, Chrysa. Τοῦ Βρισέως θυγάτηρ erat ἡ Ἱπποδάμεια, data Achilli donum honorarium, capta ab eo urbe Pedaso; et hæc a patre suo appellatur Briseïs. Τοῦ Χρύσου θυγάτηρ ἐκαλεῖτο ἡ Ἀστυνόμη, a patre cognominata ἡ Χρυσηΐς, data Agamemnoni. Vides ergo arctam cognationem harum puellarum. Utraque urbs, Pedasus, et Chrysa, distantes inter se iter unius diei; capta est a Græcis; et puellæ istæ captivæ abductæ. Quum Agamemnon, pestilentia in exercitu orta, cogeretur oraculo, suam Chryseïdem patri remittere: Achilli suam Briseïdem ade-

mit, A, 184, 323, 336, seqq. 346, 392, κούρην Βρισῆος: quam contumeliam Achilles gravissime tulit. Patria et cognatio describitur B, 689, seqq. conf. Λυρνησσὸς et Μύνης. I, 106, 132, seqq. 274, seqq. Reddita est Achilli post dies sedecim illibata, T, 175, seqq. 187, 246, una cum septem aliis formosis puellis et operum peritis. De captivitate ejus dicitur T, 58, seqq. et de jurejurando Agamemnonis, 249—268. ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, 282, seqq. luget Patroclum. Cubat cum Achille, Ω, 676.

Βρυσειαί, ῶν. αἱ. Urbs Laconica, cujus civis dicitur Βρυσειάτης, ου. ὁ. B, 583.

Βῶρος, ου. ὁ. Filius τοῦ Περιήρεος, gener Pelei, sororem Achillis τὴν καλὴν Πολυδώρην in matrimonio habens. Sed hæc ποταμῷ Σπερχειῷ peperit Menesthium, Π, 177, seqq. 173, seqq. nam et in antiquo orbe multi fuere patres nomine, non re vera. Alius Βῶρος, nobilis Lycius, est E, 44, cujus filium Φαῖστον Idomeneus pugnantem interfecit.

Γ

ΓΑΛΑ'ΤΕΙΑ, ας. ἡ. Una τῶν Νηρηΐδων, ob albentes maris spumas, vel a pulcritudine τῆς γαλήνης, appellata. Σ, 45.

Γανυμήδης, εος. ὁ. Ejus genealogia sub Ἀγχίσης est notata. Habet nomen a τὸ γάνος, a quo est γανύειν et γανύσκεσθαι: et a μήδω: ut sit ὁ ἡδὺς βουλεύεσθαι, suavis consiliator. Tan. Fabri etymologia, ad Anacr. 8, 3, est absurda, si cogites, id nomen regio puero a patre fuisse datum. Raptus a Jove, i. e. puer admodum mortuus est, E, 266. Υ, 232, seqq. Cæterum formosissimus sui ævi. Vide et Herodianum, Lib. 1, c. 11.

Γάργαρον, ου. τό. Erat pars et ἀκρωτήριον montis Idæ in Troade, ita dicta διὰ τὸ ἐκεῖ ἀναδιδόμενα ὕδατα καὶ τὸν ἐντεῦθεν ποιὸν ἦχον: a quo sono est τὸ ἀναγαργαρίζειν, et ὁ γαργαρεών. Incolæ hujus regionis montanæ dicebantur οἱ Γαργαρεῖς, et oppidum ibi, τὰ Γάργαρα, unde et ipse mons sæpe in plurali sic appellatur. Imo et oppidum ἡ Γάργαρος, et civis ejus ὁ Γαργαρεύς. Plurimi fontes ibi fluviorum decurrentium. Θ, 48. Ξ, 292, 352. O, 152.

Γεραιστὸς, οῦ. ἡ. Urbs et portus Eubœæ. γ, 177.

Γερήνιος, ου. ὁ. sic vocatur Nestor, quia, cum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνοις latuit et educatus est. sunt autem τὰ Γέρηνα, vel ἡ Γερηνία, vel τὸ Γέρηνον, urbs Messeniaca in Peloponneso. conf. Νέστωρ. B, 336, 433, 603, etc. γ, 68. Alii explicant τὸν γερήνιον per τὸν ἔντιμον, a τὸ γέρας. sed hi morem poëtæ nostri, ad historias respicientis, non attendunt.

Γέφυροι, ων. οἱ. vide sub γέφυρα in A.

Γίγας, αντος. ὁ. Nomen factum ex γίνομαι et γῆ, ut notet idem quod ὁ γηγενὴς, έος, terræ filius. In historia fabulosa οἱ Γίγαντες fuere hostes Jovis, et conf. Κύκλωπες. Γιγάντεσσιν ὑπερθύμοισι, η, 59, ubi vides τὸ ἀβλάσφημον τοῦ ποιητοῦ: nam ὑπέρθυμος est, qui præstat animo aliis, nec necessario malum sensum involvit. coll. versu 58, 206. Γίγασι, κ, 120. Vide sub Εὐρυμέδων.

Γλαύκη, ης. ἡ. Una τῶν Νηρηΐδων, Σ, 39, dicta a glauco colore maris.

Γλαῦκος, ου. ὁ. Dux Lyciorum, filius Ἱππολόχου, socius et cognatus Sarpedonis, regis Lyciorum. Genealogia enim est hæc: Σίσυφος, cujus filius erat Γλαῦκος ὁ πρῶτος, cujus filius fuit Βελλεροφόντης, et hic habuit duos filios, τὸν Ἴσανδρον καὶ τὸν Ἱππόλοχον, unamque filiam τὴν Λαοδάμειαν, quæ peperit ex Jove τὸν Σαρπηδόνα, Hippolochi filius autem fuit hic noster Γλαῦκος ὁ δεύτερος, B, 876. Z, 197, seqq. pugnaturus hic cum Diomede, Z, 119, agnoscitur ut hospes, 144, seqq. nam Bellerophon, avus Glauci, fuerat amicus et hospes Œnei, patris Diomedis. hospitii jus autem erat sacrum in orbe antiquo: hinc Diomedes adversus eum pugnare non vult, sed permutat arma cum eo, ut utriusque milites abstineant ab his duobus vulnerandis. Contra alios Græcos pugnat Glaucus strenue, H, 13, seqq. Debuisset quidem rex esse Lyciæ, nam ex mascula linea descendebat: sed conf. Σαρπηδών. Militabat ergo sub rege, una cum Asteropæo, M, 102, 309, seqq. 329. 387, seqq. ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed generose dissimulat vulnus. Ξ, 426. Π, 492, seqq. 508, seqq. 513—527, ubi preces ejus ad Apollinem quatuordecim habent sententias, κομματικῶς prolatas, ὡς στενοντιῶντος διὰ τὸ ἐναγώνιον: et defendit occisi Sarpedonis corpus fortissime, 593, seqq. Oratio ejus ad Hectorem, P, 140—170, et id quod maxime vult, inest verbis 159—163. Cæso Patroclo pugnat, 216. Alius Glaucus est ὁ Ἀντηνόριος, quem vide sub Ἀντηνώρ. Præterea multi hujus nominis sunt in historia antiqua: et maxime celeber est ille Glaucus, cujus θάνατος γλυκύπικρος περιᾴδεται: πιὼν γὰρ μέλιτος ἐναπεπνίγη. Vide in A. sub ὅρκος, ad initium.

Γλαφυραί, ῶν. αἱ. Urbs Thessaliæ, cujus conditor fuit ὁ Γλαφύρος, ου. B, 712. ab aliis urbs scribitur Γλαφύρα.

Γλίσσαι, ῶν. αἱ. et ἡ Γλίσσα, ης. Urbs Bœotiæ, cujus conditor fuit ὁ Γλίσσων, ωνος, vel ὁ Γλίσσας, αντος. B, 504.

Γονόεσσα, ης. ἡ. oppidum Argivorum, ἀκρωτήριον Πελλήνης, dicta hinc Αἰπεινή. E, 573.

Γουνεὺς, έως. ὁ. dux Græcus, cujus regia sedes erat ἡ Κύφος. B, 748. Alius hujus nominis fuit princeps Arabiæ, cognominatus ὁ ἐργάτης τῆς δίκης, i. e. ὁ δίκαιος.

Γοργυθίων, ωνος. ὁ. νόθος Πριάμου υἱὸς, longus et gracilis, pulcer tamen. occiditur, Θ, 302, seqq.

Γοργὼ, όος, contr. οῦς. ἡ. Vel et Γοργὼν, όνος. ἡ. Est in poësi δαιμόνιόν τι καταπληκτικὸν καὶ ἐκ μόνης ὄψεως. In lapides vertebat obvios: et id vel διὰ κάλλος ἀμύθητον, ἐκπλῆττον τοὺς θεωμένους: vel ob aliam ejus admirationem: *die leute die sie sahen, blieben fur bewunderung stille stehen, (those who saw her stood still from amazement.)* Historiæ multa præclara de ea narrant: Fabulæ vero horribile monstrum eam fingunt, et ad has partes adjungit se poësis. De historia ejus vide Athenæum. Allegorice si quis id amat, quod tamen nemo poëseos gnarus facit, sumitur ἐπὶ τῆς κατὰ σῶμα καὶ ψυχὴν γοργότητος: hinc et caput ejus in clypeo Minervæ, in quo tamen simul fabula respicitur. Γοργοῦς ὄμματα ἔχων, Θ, 349, ubi alii legi jubent οἴματα, i. e. ὁρμήματα. Γοργὼ βλοσυρῶπις, Λ, 36, in clypeo regis. Γοργείη κεφαλὴ est nonnunquam ἡ ὅλη Γοργὼ, nonnunquam sola ejus facies. posteriori sensu est E, 741, ἡ τῆς Γοργοῦς κεφαλή. sed λ, 633, Γοργείην κεφαλὴν, i. e. τὴν ὅλην Γοργόνα. Cæterum forma nominis est, ut ἡ χελιδὼν, όνος, et ἡ χελιδὼ, όος. ἡ εἰκὼν et ἡ εἰκώ. In Libya dicitur esse animal hujus nominis, κατώβλεπτον, ὅμοιον προβάτῳ ἀγρίῳ ἢ καὶ μόσχῳ, ὃ τῇ ἀναπνοῇ πάντα τὰ ἐντυχόντα διαφθείρει, καὶ ἐμβλέψαν τε κτείνει, οὐ πνεύματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ γινομένῃ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων φορᾷ. Huic animali similes sunt quidam hypocritæ ψευθάγιοι, demisso ad terram vultu ambulantes suspirantesque; sed humano generi valde pestilentes. Adjectivum est Γοργεῖος, είη, εῖον, et Γοργονεῖος, α, ον: prius est ab ἡ Γοργὼ, posterius ab ἡ Γοργών.

Γόρτυν, υνος. ἡ. Urbs nobilis et potens in Creta. si hæc et ἡ Κνωσσὸς idem sentiebant, omnes reliquas Cretæ civitates sibi obnoxias tenebant: sin dissentirent, omnis Creta partes faciebat: sed utri harum tertia post has, ἡ Κυδωνία, se adjungebat, ea pars discedebat superior. Recentiores scribunt ἡ Γορτύνη. B, 646, γ, 294.

Γραῖα, ας. ἡ. oppidum Bœotiæ, quod et vocabatur ἡ Τάναγρα, et civis ejus ὁ Γραῖος ἢ Ταναγραῖος ἢ Τανάγριος. Imo vocabatur hæc urbs et ἡ Ποιμανδρία, postea et ἡ Ὠρωπός: et cives quoque οἱ Γεφυραῖοι. Cæterum hæc Tanagra, una cum Aulide, solæ ex oppidis Bœotiæ ab Homero memoratis reliquæ erant Eustathii temporibus. B, 498.

Γραικοὶ, οἱ. fuit antiquum nomen eorum, qui postea Ἕλληνες appellari maluerunt. Sed Romani antiquum id nomen gentis maluerunt. Strabo p. 31. edit. Casaub. Vide sequens.

Γρήνικος, ου. ὁ. Fluvius Troadis, postea magis etiam nobilitatus victoria Alexandri. Possit dictus videri quasi Γραικόνικος, διὰ τὴν τῶν Γραικῶν νίκην: nam Ἕλληνες dicti et Γραικοὶ, et a barbaris Ῥαικοί. M, 21.

Γυγαίη λίμνη, lacus Mæoniæ in Asia, qui Pylæmeni peperisse dicitur filios duos. conf. λίμνη in A. B, 865. Υ, 391.

Γυμναστικὴ, nobilium, breviter describitur Π, 809, 808.

Γυνή. poëta sæpe innuit, circa partes genitales tantum esse differentiam inter mares et fœminas, ad virtutes autem et artes nullam esse differentiam: e. c. Ψ, 295, seqq. Cura formæ huic sexui est magna, σ, 171, s. 178, 191, s. ingenium muliebre vide sub εὐχὴ in A. ex Z, 306, 307.

Γυραίη πέτρη, est parva et petrosa insula in mari Ægæo, δ, 500, seqq. 507. imo ἡ Γυρῆ, (contr. ex Γυρέη) est series scopulorum ad insulam unam Cycladum, quæ dicitur ἡ Μύκονος, ου, non procul Eubœa. Hinc est ἡ Γυραίη πέτρη unus horum scopulorum.

Γύρτιος, ου. ὁ. nobilis Mysius, pater Ὑρτίου, qui hinc dicitur Γυρτιάδης. Ξ, 511, 512.

Γυρτώνη, ης. ἡ. Urbs Thessaliæ, quæ et ἡ Γυρτὼν, ῶνος, dicitur, a conditore suo, qui erat ὁ Γύρτων, ωνος, frater τοῦ Φλεγύου. B, 738.

Δ

ΔΑΙΔΑ'ΛΗ, ης. ἡ. vide sub δαιδαλέος in A.

Δαίδαλος, ου. ὁ. magnus ille architectus Creticus, et optimus ἀνδριαντοποιός. Magnus amicus mulierum, quibus gratificabatur omnibus modis. Hinc τῇ Πασιφάῃ opitulabatur πρὸς ἀλλόκοτον ἔρωτα: et ob hanc causam juste a Minoë expulsus. In ea fuga perdidit filium Icarum. Docuit novam saltationem, quam vide sub ὄρχησις in A. Σ, 592. Vide sub δαιδαλέος in A.

Δαίτωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus. Θ, 275.

Δάμασος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. M, 183.

Δαμάστωρ, ορος. ὁ. nobilis Ithacensis, Agelai, unius ex procis, pater, qui hinc Δαμαστορίδης dicitur, υ, 321. χ, 212, 293. Alius hujus nominis erat nobilis Lycius, Π, 416.

Δανάη, ης. ἡ. Acrisii filia, unde ipsa dicitur Ἀκρισιώνη. Pulcra mirum in modum, amata a Jove, Ξ, 319. Inclusa ab Acrisio in turrim munitissimam, tamen peperit ex furtivo congressu Perseum. Acrisius Danaën una cum puero in cistam inclusos projecit in mare: sed appulsi a fluctibus ad insulam Seriphon, servati sunt. Postea Perseus, heros fulgidissimus, Acrisium, disco ludentem, ignarus quis ipse et ille esset, interemit. Dicta est Δανάη, a δὴν, diu, unde δηναιὸς, diuturnus, dorice δαναός: nam pater ejus, cui prædictum erat, a nepote suo occisum iri, diu a congressu maritali abstinuerat. Eurip. Dan. 20, 21.

Δάναος, ου. ὁ. Filius Beli, regis Libyæ, frater Ægypti. Post patris mortem Danaus rexit Libyam: sed oraculo territus abiit inde, et primus mortalium navem ædificasse dicitur. Delatus Argos, regnavit ibi: nam descendebat ab Inachi filia Ἰὼ, hinc advenienti ei regnum hæreditario jure debitum concedebatur. Non diu post etiam frater ejus, Ægyptus, qui in Arabiæ parte, ἐν τῇ τῶν μελαμπόδων γῇ, regnaverat, cum quinquaginta filiis suis juvenibus, eodem venit: et tunc accidit cædes illa, ut una nocte, simulatione nuptiarum, omnes illi filii, a totidem filiabus Danai, unico excepto, interficerentur. Horat. 3, Od. 11. Cæterum ipse fuit solers fontium sub terra latentium investigator. Δαναοὶ habent ab eo nomen, dicti ταχύπωλοι, θεράποντες Ἄρηος, Α, 42. Β, 110, 674. Η, 382. Θ, 161. Ν, 620. Ο, 320, 733. Ρ, 761. Τ, 78. Υ, 351. Χ, 378. Ω, 295, 313. λ, 558. ω, 18. Et est nomen generale, nobilium præsertim Græcorum. Vide sub πολυδίψιος in A.

Δάρδανος, ου. ὁ. Filius Jovis, conditor Dardaniæ, Υ, 215, seqq. ubi ejus posteri commemorantur. Narrant de eo antiqui, quod in diluvio illo magno, τῷ κατὰ τὸν Δευκαλίωνα, ex Samo-Thracia evaserit, utre magno inflato ad corpus suum alligato, et sic ad littus Troicum et ad montana Idæ, delatus sit: condidisse deinde in iis montanis Dardaniam urbem, altius sitam, ne facile undis infestaretur: posteros vero Trojam in planitie quidem, sed tamen in tumulo aliquo, ædificasse. Inter omnes Jovis filios ex mortalibus fœminis susceptos hic fuit Jovi carissimus, Υ, 303, seqq. Priamus ab eo dicitur Δαρδανίδης, Γ, 303. Ε, 159. Ν, 376. Χ, 352. Ω, 171, 354, 629, 631. Gentile etiam hinc est Δάρδανος ἀνὴρ, ὁ Εὔφορβος, Π, 807. et Δάρδανοι distinguuntur a τοῖς Τρωϊκοῖς: nam οἱ Ἰλιεῖς (ab ὁ Ἰλιεὺς) dividebantur in Τρῶας et Δαρδάνους. Et Ε, 701, dicitur Δάρδανος ἀνὴρ occidisse Protesilaum, cujus Δαρδάνου nomen aliud proprium non additur. A Palæphato Æneas is fuisse dicitur: communis tamen opinio fert, Hectorem sic appellari κατ' ἐξοχήν. Potest tamen et esse nomen proprium, sicut est Υ, 460, ubi alius quam ille Jovis filius hoc nomen habet: nam multa gentilia, sicut et nostris temporibus, fiunt propria nomina, e. c. Ἐπειὸς, Λίβυς, etc. nec impedit additum ἀνὴρ, quum poëta alibi φῶτα Ἡρακλέα dixerit. οἱ Δάρδανοι sunt ergo Ilienses montani, qui et Δαρδάνιοι dicti, a Troibus campestribus distincti, Β, 819. Γ, 456. Η, 348, 368. Θ, 497. Ο, 425. Υ, 216, seqq. et Δαρδανίωνες, Η, 414, i. e. Δαρδάνου ἀπόγονοι. Et fœmininum ἡ Δαρδανὶς, ίδος, Σ, 122, 339. et ἡ Δαρδανία, Χ, 194, 413. Ε, 789. et alibi, Δαρδάνιος ποταμός. Vide sub Βάτεια.

Δάρης, ητος. ὁ. nobilis Trojanus, sacerdos Vulcani. a δέρω, excorio, quod est munus sacerdotis. Ejus duo filii, Ε, 9, seqq.

Δαυλὶς, ίδος. ἡ. Urbs Phocensis, non procul a Delphis versus orientem, in colle sita, multis arbustis et nemoribus circumdata: unde et nomen habet: nam τὸ δαῦλον est τὸ δασύ. Civis ejus dicitur ὁ Δαυλιεὺς, vel Δαύλιος, vel Δαυλίδιος. Ibi Τηρεὺς ὁ Θρᾷξ regnasse dicitur, et ibi acta esse τὰ περὶ Φιλομήλην καὶ Πρόκνην, etiam Ovidio narrata. Β, 520. vide et Thucydidem de Tereo.

Δεισήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Lycius. Ρ, 217.

Δελφοί, οἱ. Ι, 404, 405. ditissimum ibi Apollinis templum, ἐξ ἀναθημάτων: cujus immensæ divitiæ maximam partem sub terra erant conditæ. Ibi erant ἀνδριάντες παγχρύσεοι, καὶ ζώων τύποι, καὶ σκεύη, καὶ λοιπά: ἐν οἷς καὶ αἱ τοῦ Κροίσου χρυσαῖ πλίνθοι, quibus oraculum illud ambiguum emit. Vide sub Πυθώ.

Δεξαμένη, ης. ἡ. Una Νηρηΐδων. Σ, 44, nam mare recipit omnia.

Δεξίας, ου. ὁ. nobilis Græcus, cujus filius ὁ Ἰφίνοος inde vocatur Δεξιάδης, et occiditur a Glauco, Η, 15. alii ibi δεξιάδην explicant, non per patronymicum, sed per adverbium, pro: κατὰ τὰ δεξιὰ, ἢ δεξιῶς. male.

Δευκαλίων, ωνος. ὁ. Pater Idomeneï, regis Cretæ, filius Minois. Ν, 451. Υ, 478. τ, 180. Hinc est patronymicum ὁ Δευκαλίδης, per syncopen, pro Δευκαλιωνίδης, Μ, 117. Ν, 307. Ρ, 608. Vide sub Δάρδανος, et Ἰάπετος; et in A. sub Λαὸς ad initium.

Δηϊκόων, ωντος. ὁ. socius Æneæ, Περγασίδης, occisus ab Agamemnone. Ε, 533—540.

Δηϊοπίτης, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 420.

Δηΐοχος, ου. ὁ. nobilis Græcus, solus ab Homero memoratus ὄπισθε βεβλῆσθαι, vulneratus in tergo. Nisi forte et Ἠϊονεὺς ei est annumerandus. Reliqui omnes adversis cecidere vulneribus. Ο, 341.

Δηΐπυλος, ου. ὁ. prudens amicus Stheneli, junior Diomede. Ε, 325.

Δηΐπυρος, ου. ὁ. dux Græcus. a τὸ, δήϊον πῦρ. Occisus ab Heleno. Ι, 83. Ν, 92, 478, 576, seqq.

Δηΐφοβος, ου. ὁ. Post Hectorem optimus et fortissimus filiorum Priami, etiam regni post Hectorem hæres. Occiso Paride duxit Helenam: sed ἐν τῇ τῆς Τροίας ἁλώσει occisus est a Menelao satis crudeliter, τριακονταιτὴς ὤν. Corpus ejus abjectum insepultum: et fabulæ addunt, mutatum id esse in plantam, dictam ἀκέφαλον, quam dicunt prodesse σπληνικοῖς. Præest parti exercitus, M, 94, Θεοειδὴς, ob formæ venustatem et dignitatem. Pugnat, N, 156, seqq. 258, ὑπερηνορέων, in sensu optimo. 402, seqq. 758, 770, 781. Putatur Hectori adesse in ultimo ejus discrimine, X, 227—233, 294, λεύκασπις, nam λευκὸν σάκος gerere solebat. 298. conf. Ἀθήνη. Ω, 251. Θεοείκελος, ab ipso Menelao sic vocatus, δ, 276. domus ejus, capta Troja, expugnata, θ, 517, seqq. Nomen est a τῷ, τοὺς δηΐους, (hostes) κινεῖν εἰς φόβον, i. e. εἰς φυγήν.

Δῆλος, ου. ἡ. Insula notissima, una ex Cycladibus, sacra Apollini, i. e. Soli, per quem fiunt δῆλα τὰ περὶ γῆν. Ibi primum arbor φοίνιξ ἐκ γῆς ἀνῆλθεν, καὶ ἡ δάφνη: et inter has duas arbores peperisse Latona dicitur Apollinem et Dianam. Mulieres αἱ Δηλιάδες, sacrificare solitæ τῇ Βριζοῖ: et ista ἡ Βριζὼ est ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις, vates in somno futura indicans: nam βρίζειν notat τὸ μετὰ βορὰν ἵζειν καὶ κοιμᾶσθαι, post cibum sumtum sedendo dormire. Græci ad Trojam navigantes venere eo, ζ, 162, et βωμὸς ibi memoratus non in æde sacra erat, sed ὑπαίθριος. Ab hac insula Sol dicitur ὁ Δήλιος, quia δῆλα καὶ εὐόρατα ποιεῖ πάντα. Vide sub Ὀρτυγία: item in A. sub πλωτός.

Δημήτηρ, ἡ. Ceres, i. e. terra frugifera, pro γῆ μήτηρ. genitivus est τῆς Δημήτερος et Δήμητρος. habet epitheton εὐπλόκαμος, et ξανθή, ob fruges, inter quas eminet triticum. In vico Bœotiæ Scolo, fingebatur μεγάλαρτος, cum magnis panibus, et μεγαλόμαζος: ob panis præstantiam ibi. Euripid. Bacch. 275, seqq. ubi dicitur: Δημήτηρ θεὰ, Γῆ ἐστὶν, ἣ ἐν ξηροῖς ἐκτρέφει βροτοὺς, in opposito ad Bacchum, i. e. vinum, 278, seqq. Δήμητρος τέμενος, B, 696, conf. τέμενος in A. E, 500. Ξ, 326. Amavit τὸν Ἰασίωνα, ε, 125, seqq. Δημήτερος ἀκτή, i. e. ἡ ἀπὸ σίτου καὶ τῶν σιτωδῶν τροφή, N, 322. Φ, 76. vide ἀκτὴ in A. et est phrasis σεμνὴ, jubens revereri Cererem. Inde est adjectivum Δημήτριος: et proprium inde, ὁ Δημήτριος, ὁ τοῦ Φαληρέως ἀπόγονος. Vide sub ποτήριον in A.

Δημόδοκος, ου. ὁ. nobilis musicus et poëta Phæacum, cæcus factus. Sub ejus persona Homerus ipse se pinxisse putatur, et hinc orta est fabula de ipsius cæcitate. Sed falso. Voluit potius Homerus verum aliquem Demodocum suæ ætatis, inserere poësi suæ æternæ ex more suo, candidissime laudans eum: Quippe major erat Homerus natalibus et ingenio, quam ut invideret laudi aliorum inferiorum. Conf. ἀοιδὸς in A. θεῖος ἀοιδὸς, θ, 43, seqq. 26, seqq. 105, seqq. et, cæcus licet, vult tamen adesse in loco certaminum, ut sit ubi alii boni sunt, et ut auditione saltem statim fruatur. 254. 474—499, ubi describit eum poëta. ν, 27. conf. Φήμιος. Cæterum musica quoque dici potest, privasse aliquem oculis, quando ἡ περὶ ἀνάγνωσιν ἔμμουσον ἄμετρος ἀσχολία ἐποίησε τοῦτο κακόν.

Δημοκόων, ωντος. ὁ. Filius Priami, nothus, i. e. ex pellice. occisus ab Ulysse, Δ, 499. seqq.

Δημολέων, οντος. ὁ. nobilis Trojanus, Antenoris filius. Υ, 395, s.

Δημοπτόλεμος, ου. ὁ. Inter procos præstans virtute, χ, 243, 266.

Δημοῦχος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Υ, 457, seqq.

Δημώ, όος. ἡ. Philosopha nobilis prisca, quæ multa scripsit, et inter alia exposuit τὴν ἀσπιδοποιΐαν Ὁμηρικήν.

Δία, ας. ἡ. Insula, quæ et ἡ Νάξος dicta, sacra Baccho, λ, 324. conf. Ἀριάδνη.

Διοκλῆς, έος. ὁ. princeps Græcus, dives, ab Alpheo fluvio deducens genus. E, 543, seqq. cujus duos filios occidit Æneas. γ, 488. ο, 186. Pheræ erant sedes ejus principalis.

Διομήδη, ης. ἡ. καλλιπάρηος, θυγάτηρ Φόρβαντος, principis Lesbii, Achillis concubina. I, 660, s. hinc ænigma est ortum: τὸν Ἕκτορα Διομήδης ἔκτανεν ἀνήρ: ubi in genitivo est nomen illud intelligendum, non in nominativo.

Διομήδης, εος. ὁ. summus Argeorum princeps, laudatissimus. A majoribus suis erat Αἰτωλός: sed pater ejus Τυδεὺς, princeps Ætolorum, cæde ἐμφυλίῳ patrata, fugerat εἰς Ἄργος, duxeratque in matrimonium τὴν Δηϊπύλην, τοῦ Ἀδράστου θυγατέρα, ex qua creavit hunc Diomedem, qui Adrasti regnum est nactus, ἀτέκνου τελευτήσαντος τὰ πρὸς ἀῤῥένων. Simul etiam Diomedes erat gener Adrasti ἐπὶ Αἰγιαλείᾳ θυγατρί. Pater igitur et filius duas habuere sorores in matrimonio. B, 563, 567. 406. fortissimus simul et eloquentissimus. Δ, 365, seqq. 401, 411. Pugnat fortissime, utpote καὶ ἄλλως ὀξὺς καὶ φιλότιμος, et nunc insuper irritatus a rege, E, 1, seqq. 85, seqq. 174, seqq. ubi dubitatur, sitne deus aliquis, an homo: a diis tamen adjutus agnoscitur; præterea ex equis, quos ut φίλιππος præstantes habuit; et ex galea et clypeo, quorum λαμπρότης διάδηλον eum faciebat. Vulnerat Venerem, E, 335, seqq. ἄριστος Ἀχαιῶν, 414, non simpliciter, sed ad solandam Venerem, ne putet se violatam a vili quodam. Cæterum ingens laus, laudari ab hoste. Ibidem et uxor ejus laudatur, 412. Habet plurimos et optimos circum se, 780. Increpatur a Minerva, 793, seqq. i. e. ipse a se: eique respondet, 814, seqq. Vulnerat quoque Martem, E, 855, seqq. i. e. irrupit in fortissimos cum suis, et in aciem Trojanam ubi minus erat densata: eoque facto magnam cædem cum maximo clamore edidit. Nam nun-

quam in talibus heros solus, sed una cum suis, intelligi debet. Est Trojanis formidolosus, et nominatim vota faciunt contra eum, Z, 12, 96, seqq. nam τοὺς ξυστραγοῦντας præsentia mala semper maxime videntur adfligere. sic Telemachus in Odyssea dicit, β, 48, quod mala ex procis sibi sint acerbiora morte patris. Hinc et a Trojanis pejus timetur Diomedes nunc, quam olim Hercules. Congreditur cum Glauco, et arma cum eo permutat, Z, 119, seqq. non ut lucri cupidus, sed ob alias justas causas. conf. ἐπαμείβω in A. Est inter novem præstantissimos post Achillem, imo et in his inter tres optimos, H, 163. 179. 396. Θ, 91. Solus, fugientibus aliis ducibus, contra auspicia vult pugnare cum Hectore, Θ, 110, seqq. fugit tamen tandem, suasu Nestoris, 160, seqq. De ejus thorace est 195. Nam, judice Hectore, Græcis in Diomede erant tunc omnia: et ablatio thoracis est consequens pro antecedente, pro cæde, quam optat Hector. Posterior fugerat, 254, seqq. prior revertitur et pugnat. Contradicit in consilio regi, libere, pudenter tamen, I, 31, seqq. ex eventu vituperat missam legationem, cui antea non contradixerat, 691, seqq. Atqui ex eventu nulla res est vituperanda, sed ex rationibus. Cæterum facit id, motus misericordia erga regem. Speculator it cum Ulysse post mediam noctem, K, 159, seqq. circa quem locum somnus ejus sub dio narratur, 150, seqq. qualis fuit Sauli cum Abnero, 1 Sam. xxvi, 5—7. Vocativus, Διόμηδες, est K, 234. et 497, vocatur Οἰνεΐδου παῖς, ab avo suo. Δ, 312. In concilio suadet τὸ ποιητέον, cum Ulysses tantum dixerit τὸ οὐ ποιητέον, Ξ, 109, seqq. ubi et genus suum nobile recenset. Π, 25, 74. Φ, 396. Ψ, 290. 377, 385, ubi flet ob victoriam in certamine ludicro sibi ablatam, quum nusquam alibi in tota Iliade flens inducatur. 405. 470, seqq. 681, seqq. cognatus Euryali, quem adjuvat. 812, seqq. ubi pugnat cum Ajace in certamine ludicro, eumque vel quasi vincit arte aliqua. Celerrime profectus a Troja, post captam eam, γ, 167, et circa. 181. conf. Περθεύς. Sed longe alius fuit Διομήδης ὁ Θρᾷξ, qui filias habebat meretrices, cum iisque cogebat hospites suos rem habere, donec omnino expilarentur: dictus hinc habere τὰς ἵππους ἀνδροφάγους ἢ ἀνδροφόνους. Aristoph. Eccles. 1021, ubi ἀνάγκη Διομήδεια (*ein Diomedischer zwang*) (*a Diomedean compulsion*) alludit ad eam historiam. Vide in A. sub τρίποδος, ad medium.

Δῖον, ου. τό. oppidum Eubœæ, cujus civis Διηνός. Situm in monte, B, 538. Aliud Dium erat Macedonicum: Aliud κατὰ κοίλην Συρίαν κτίσμα Ἀλεξάνδρου: plura alia.

Διόνυσος, ου. ὁ. et ob metrum Διώνυσος et Διόνυσσος. Bacchus. nomen est quasi Διὸς οἶνος, Jovis vinum, cum aliqua mutatione litterarum. Pingitur κερασφόρος: vinum enim (physice Διόνυσος est ὁ οἶνος) cornua et animos addit pauperi. Hinc et aliquis jocans adhibuit versum, B, 381, de convivis rixantibus. Διονυσιάζειν est, potare, περὶ οἶνον ἀσχολεῖν. αἱ τιθῆναι αὐτοῦ notant τὰς ἀμπέλους. Comites ejus finguntur αἱ Βασσάραι, Λυδαὶ, Μακέται, Μιμαλλόνες: hæ incedunt crinibus passis, κιττῷ στεφανούμεναι καὶ ἀμπέλῳ, in manibus habentes partim ἐγχειρίδια, partim serpentes: quæ omnia notant feros et cruentos effectus ebrietatis. Nam Βασσάραι dicuntur διὰ τὸ, βάσιν ἐπ' ἄρᾳ ποιεῖσθαι τοὺς μεθύοντας, διὰ τὸ μανιῶδες: Λυδαὶ vero et Μακέται τοπικῶς intelliguntur, ex Lydia et Macedonia, nam ibi olim summa vini ubertas. Hinc Lycurgus, rex Thraciæ, videns mala ex recens invento vino orientia, vetuit usum vini meri, et docuit eum aqua miscere; nimias etiam vineas succidi jussit: hoc fabulose dicitur, Bacchum puerum, male acceptum a Lycurgo, fugisse in gremium Thetidis, Z, 130, seqq. ubi μαινόμενος est ὁ μανιοποιὸς (en rationem, cur Lycurgus oderit Bacchum) et ministræ ejus hinc dicuntur αἱ Μαινάδες. Modice sumtus, est χαριδότης, Ξ, 325, et dicitur filius Thebanæ Semeles. Apud Ægyptios ὁ Ὄσιρις vini usum et præparationem invenit, qui putatur historice esse ὁ Διόνυσος. Fingitur timidus: dicitur et Λυαῖος, i. e. στασιαστικὸς, nam ἡ λύη est ἡ στάσις, ἥτις παραλύει τῆς φιλικῆς ἑνώσεως. Dicitur et Μαινόλης et Χάλις: unde Χαλιμὰς γυνὴ, ἡ ὑπὸ μέθης χαλωμένη τὸ σῶμα: et Φηγαλεὺς, ab arbore fago, διὰ τὰς ἀναδενδράδας ἀμπέλους. Naxus insula sacra ei, λ, 324, ubi Ariadne dicitur occisa ab Diana ob testimonium Bacchi, i. e. subito ibi mortua est, fortasse ob nimium vinum exhaustum. ω, 74, dicitur ἀμφιφορεὺς δῶρον Διονύσου, i. e. factus ad recipiendum vinum. Vide in A. sub σῦκον, ἥλιος, et κέρας ad finem.

Δῖος, ου. ὁ. Filius Priami nothus. Ω, 251.

Διόσκουροι, ων. οἱ. vide sub Ζεὺς prope finem, et διόσκουροι in A.

Δίσκοι, ων. οἱ. erant λίθοι στρογγύλοι, οὓς χειριζόμενοι ἐρρίπτουν εἰς μῆκος ἢ εἰς ὕψος οἱ γυμναζόμενοι. Εἰ δὲ ἦν ἐκ σιδήρου, ὁ σόλος ἐκαλεῖτο. Nomen est a δίκω, i. e. βάλλω, ἀφίημι: a quo est et τὸ δίκτυον, τὸ κατὰ ὑγροῦ ἀφιέμενον. B, 774.

Δίφιλος, ου. ὁ. vide sub Ζεὺς, prope finem.

Διώνη, ης. ἡ. Mater Veneris ex Jove. Nomen est πατρωνυμικῶς factum: ut ab Ἀκρίσιος Ἀκρισιώνη, sic a Ζεὺς, g. Διὸς, Διώνη. Homerus ergo novit patrem matremque Veneris, ignoratque impudens illud figmentum natalium ejus ex spuma. E, 370.

Διώρης, εος. ὁ. Princeps Elidis. conf. Ἐπειοὶ, ubi genealogia ejus. B, 622. Δ, 517. P, 429.

Δμήτωρ, ορος. ὁ. rex Cypri. ρ, 443.

Δολίος, ου. ὁ. δοῦλος τρεμικῶς τῇ Πηνελόπῃ. ἀγρότης, κηπουρός, δ, 735, seqq. Ejus filius, ὁ Μελανθεὺς, ρ, 212, et filia, ἡ Μελανθώ, σ, 320, seqq. non fideles dominis suis: ipse Dolius vero, cum reliquis liberis suis, fidissimus heræ

suæ et Laërtæ seni, ω, 221, seqq. 386, 396, 408, 496.

Δόλοπες, οἱ. ἔθνος Θετταλικὸν, ἐν ἐσχατιῇ τῆς Φθίας, I, 480.

Δολοπίων, ονος. ὁ. nobilis Trojanus, ὑπέρθυμος in sensu bono. Ejus filius Ὑψήνωρ δῖος, E, 77.

Δόλοψ, οπος. ὁ. dux Græcus. Pater ejus Κλυτιὸς, unde ipse Κλυτίδης. Λ, 302. Alius Dolops est ὁ Λαμπετίδης, ex regio Trojano sanguine, filius τοῦ Λάμπου, valde laudatus, O, 525, seqq.

Δόλων, ωνος. ὁ. Trojanus, cujus pater ὁ Εὐμήδης, κήρυξ. Ipse quidem deformis, celeritate tamen pedum præstans, præterea valde dives. Describitur secundum hæc omnia breviter, K, 314, seqq. Offert se Hectori, speculaturus castra Græcorum noctu: et genus paternum facit eum εὐπειθῆ τῷ Ἕκτορι, et εὔελπιν, ὡς, ἐὰν ἁλῶ, αἰδέσονται οἱ ἐχθροὶ αὐτὸν, οἷά τι θεῖον γένος: ἄσυλοι γὰρ οἱ κήρυκες: πλοῦτος vero facit, ut speret, posse se, si capiatur, dato pretio dimitti: denique celeritas pedum quoque spem dabat. Et vide, qualem hominem poëta hostibus barbaris εἰς κατασκοπὴν elegerit, nihil strenue aut prudenter acturum, sed longe secus: quum a parte Græcorum eadem nocte duo præstantissimi egrediantur ad speculandum. Captus ab his in itinere, præ timore amens, neque jusjurandum ab hoste de vita sua poscit, quod paullo ante ab Hectore non necessarium poposcerat; et plura indicat, quam rogatur. stultissimus ergo θρασύδειλος, et proditor suorum. Ab hoc occiso tota hæc ῥαψῳδία K a priscis vocatur ἡ Δολώνεια, sicut illa in qua Patroclus occisus narratur, ἡ Πατρόκλεια.

Δόρυκλος, ου. ὁ. unus filiorum Priami. Λ, 489.

Δουλίχιον, ου. τό. Una ex insulis Echinadibus, valde fertilis et dives, et in regno Ulyssis nobilissima. Sitæ autem sunt αἱ Ἐχινάδες νῆσοι e regione ostii Acheloi amnis. Habet hæc insula nomen a Dolichio, filio Triptolemi: dicta et ἡ Ὀξεῖα, et Eustathii ævo ἡ Δολίχα. B, 625, seqq. α, 245, 246. ι, 24. ξ, 335, 397. π, 122: 123. 247, 238. Nam ex hac una insula convenerant inter procos, LII nobiles: ut ergo id φῦλον reliquis insulis fuerit ἐνδοξότερον. π, 396, πολύπυρος, ποιήεις. τ, 130, 131. 292. Incolæ dicebantur οἱ Δουλιχιῶται, et οἱ Δουλιχιεῖς, σ, 126, 394, 423. Vide sub δολιχόσκιος in A.

Δρακίος, ου. ὁ. Dux Græcus τῶν Ἐπειῶν. N, 692.

Δρῆσος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Z, 20.

Δρύας, αντος. ὁ. Princeps gentis Lapitharum in Thessalia. A, 263. Alius erat princeps Thraciæ, Z, 130.

Δρύωψ, οπος. ὁ. nobilis Trojanus. Υ, 455.

Δύμας, αντος. ὁ. Princeps Phrygiæ, pater Hecubæ reginæ. Π, 718, 719. Alius erat nobilis Phæax, ζ, 22.

Δυναμένη, ης. ἡ. Nereidum una. Σ, 43. Aqua enim valida.

Δωδώνη, ης. ἡ. Urbs Θεσπρωτικὴ ποτε, deinde vero ὑπὸ Μολοττοῖς ἐγένετο. Ibi ἱερὸν, καὶ τὸ ἐκ δρυὸς μαντεῖον, τοῦ Δωδωναίου Διός: quod quercetum (cave enim putes unicam fuisse quercum, sed intellige singularem, δρῦς, collective positum, de luco quercubus sacris pleno) Sophocles vocat δρῦν πολύγλωσσον ἢ πολύφωνον. Nomen loci est a fluvio ibi, ὁ Δωδών: et is fortasse ab heroina prisca, τῇ Δωδώνῃ, appellationem traxit. Prisci Pelasgi, qui ibi habitarant, illud ἱερὸν, sacrarium, sacrum nemus, instituerunt. Notum est et χαλκεῖον Δωδωναῖον, æs Dodonæum, quod ἐπὶ τῶν πολυλόγων in proverbium abiit: pendebant enim in eo sacro luco tot λέβητες ænei, et tam prope inter se, ut moti vento qualicunque semper sonarent. habet epitheton δυσχείμερος, B, 750. sacer locus describitur Π, 233—235. Cæterum δωδωναῖος, si de deo ponitur, respicit dona, quibus juvat nos ex terra, sicut ἄνα est, αἰθέρι: et sequentia cum his consentiunt, πελασγικὲ, i. e. qui in terra prope es nobis: τηλόθι ναίων, in cœlo habitans: ut supremus deus per cœlum et terram innuatur. ξ, 327, 328. τ, 296, 297. Vide geographos priscos, Strabonem, Pausaniam, Dionysium τὸν Περιηγητήν.

Δωριεῖς, οἱ. (in sing. ὁ Δωριεὺς) Nobilissima gens Græciæ. Habitarunt maxime in Peloponneso, deinde et in sic dicta magna Græcia et in Sicilia: et eorum dialectus latissime sparsa. Habent nomen a Δώρῳ, filio Ξούθου. τ, 177. δωριάζειν in vestitu, est παραγυμνοῦσθαι: nam virgines, et mulieres juniores, pæne nudæ incedebant, maxime domi. Qui mos et apud Lacedæmonios, utpote Dorienses, diutissime obtinuit. Aversabantur corpus strophiis ineptis vinctum, aut alio modo morose obvolutum.

Δώριον, ου. τό. Urbs Nestoris. Civis ejus Δώριος ἢ Δωριεύς. B, 594, ubi simul μῦθος περὶ τοῦ Θαμύριδος.

Δωρὶς, ίδος. ἡ. una τῶν Νηρηΐδων. nam mare et aqua dives est donis. Σ, 45.

Δωτώ, όος. ἡ. Νηρηῒς, ob eandem rationem ac Δωρὶς sic nominata. Σ, 43. Vide sub Θάλεια.

E

ΕἸΔΟΘΈΑ et Εἰδοθέεια, ας. ἡ. Filia Protei, dei marini. ἡ εἶδος θέειν ποιοῦσα, i. e. formosissima. δ, 364, seqq.

Εἰλείθυιαι, ῶν. αἱ. Finguntur filiæ Ἥρης γαμηλίου, ἐπιστατεῦσαι τόκοις. Dictæ παρὰ τὸ ἐλεύθειν: sunt enim αἱ Ἐλεύσεις τοῦ ἐμβρύου εἰς φῶς: et dicuntur filiæ Junonis, i. e. aëris, quia infans inclusus in utero, in partu incipit opus habere aëre: præterea sunt consequens nuptiarum. In singulari est ἡ Εἰλείθυια, quæ armata fingitur telo acuto, i. e. partus sit cum dolore acri: hinc dicitur ab Orpheo ὠδίνων ἐπαρωγὸς, καὶ λεχέων ἐπίκουρος, et λυσίζωνος. Imo in singulari in primis Diana sic dicitur, quæ Romanis est Lucina, Horat. Carm. Sæc. 13. et Lib. 3, Od. 22, 2. Λ, 270. Π, 187. Τ, 103, 119. τ, 188. Hinc mulier, quæ nunquam peperit, dicitur ἀνειλείθυια. τὸ Εἰλειθυιον est sacrum Ilithyiæ.

Εἰλέσιον, ου. τό. Urbs Bœotiæ, in paludibus sita: et nomen est a τὸ ἕλος: κώμη ἑλώδης, et civis ejus ὁ Εἰλεσιεύς. Β, 499.

Εἱμαρμένη, ης. ἡ. Fatum, *das schicksal, (fate:)* decretum dei de existentia mundi et de serie rerum. Apud Homerum nullum est absolutum, est sicut nec apud quenquam sanum; sed hypotheticum, et sub conditione varia etiam varium: sed ex prævisione tamen æterna unicum et certum. Optio conditionis, sub qua hoc vel illud futurum, est sæpe in homine; et istam optionem prævidit deus: consequens autem sub ea conditione, est necessarium hypothetice. Exemplum est Ι, 410, seqq. sic de Sarpedone, Ægistho, Euchenore, sociis Ulyssis, μ, 137, seqq.

Ἑκάβη, ης. ἡ. Hecuba, uxor regis Priami, mater multorum liberorum utriusque sexus. Valde mitis, et liberorum suorum amans. conf. Δύμας, qui fuit princeps Phrygiæ, circa Sangarium fluvium, pater Hecubæ: sed recentiores vocant patrem ejus ὁ Κισσεύς. Et fortasse Ἄσιος ille, Π, 717, memoratus, ὁμομήτριος quidem fuit τῇ Ἑκάβῃ, sed non ὁμοπάτριος. Excipit Hectorem a pugna redeuntem, Ζ, 251, seqq. et admonitu ejus donat adoratque Minervam, 293, seqq. 451. Rogat Hectorem impense, ne pugnet solus cum Achille, sed frustra, Χ, 79, seqq. ubi vides ritum supplicantis filio matris. et 234. occisum luget gravissime, 405, seqq. 430, seqq. ubi est θρῆνος maternus. Priamus communicat cum ea rem, jam decretam apud se, sed tamen, ut bonus maritus, consilium conjugis fidæ exquirit: et ipsa loquitur, ut mulier, ut anus, ut mater præstantis et insepulti et pessime tractati filii, crudeliter in Achillem, Ω, 200, seqq. præit conjugi suo preces, 283, seqq. novus ejus θρῆνος, 747, seqq.

Ἑκαμήδη, ης. ἡ. nobilis fœmina adolescens ex insula Tenedo, capta bello ab Achille: donata Nestori honoris causa et εἰς ἔπαθλον σοφίας, Λ, 623, seqq. filia Ἀρσινόου μεγαλήτορος. Est apud Nestorem, Ξ, 6, seqq. et curat, ex more antiquo, hospitem lavandum. Nomen est ab, ἕκαθεν μήδεσθαι, ex longinquo providere consilio.

Ἕκατος, ου. ὁ. Est nomen Apollinis, ab ἑκὰς, a sagittando procul. Υ, 71. Α, 385. Hinc soror ejus Diana a recentioribus dicta ἡ Ἑκάτη: et hæc mittit τὴν Ἔμπουσαν, φάσμα δαιμονιῶδες, πρὸς ἐκφόβησιν. Hæc Ἔμπουσα dicitur quoque ἡ Ὀνόκωλις et Ὀνόσκελις.

Ἑκατόμβη, ης. ἡ. Vi vocis est sacrificium centum boum. sic et ἡ χιλιόμβη, mille boum. Deinde est in genere sacrificium πολυτελὲς et plurium victimarum, numero rotundo designatarum; ut ἑκατὸν multa indefinite denotet: θυσία ἐκ πολλῶν ζώων. sic ἑκατόνζυγος ναῦς est pro πολύζυγος, multorum transtrorum. Præterea nomen bovis per excellentiam animalis positum: nam poterat recte fieri ἑκατόμβη βοσκήμασι quibusvis, ovibus, capris, etc. Notat ergo per numerum incertum, quodvis magnum sacrificium: κυρίως δὲ τὸ ἐξ ἑκατὸν βόων. si contendas, nomen ex ἑκατὸν et ποῦς vel βάσις esse compositum, ut viginti quinque quadrupedia designet; reclamantes habebis priscos grammaticos. Α, 93, 309. et 315, ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τελήεσσας ἑκατόμβας ταύρων ἠδ' αἰγῶν. et 431, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην. sic numerus sacrificandorum animalium in singulari indefinite exprimitur. Β, 306, 321, i. e. factum diis sacrum. Δ, 102, 120. Magis apparet numerus rotundus pro certo positus ex Ζ, 115, ὑποσχέσθαι ἑκατόμβας, collato 93, ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς: ubi igitur sacrificium, duodecim victimis majoribus faciendum, dicitur ἑκατόμβη. Ι, 531. Μ, 6. Ψ, 146, 147, ubi πεντήκοντα ἔνορχα μῆλα sacrificanda dicuntur ἑκατόμβη. et 206. et 864, ἀρνῶν ἑκατόμβην. 873. ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης, α, 25. ἀγακλειτῆς, γ, 59, ubi ex collatione versuum 7, 8, apparet, fuisse tauros 81 mactatos. et 144. δ, 352, 478, 582. ἐξαίτους, ι, 102. η, 202. λ, 131, s. ψ, 279. ν, 350. ρ, 50, 59. τ, 366. υ, 276. si ex duorum generum animalibus constabat tale sacrificium, erat ἡ διττύς: τριῶν ζώων θυσίαι erant τριττύες, e. c. tauri, oves, capræ. Aliæ erant δωδεκάδες vel δωδεκαΐδες, et Ionica contractione δωδεκῆδες. Exemplum χιλιόμβης est in victoria Miltiadis, ubi Athenienses χιλίας χιμαίρας τῇ ἀγροτέρᾳ Ἀρτέμιδι

ἔθυσαν. Et χίλια ζῶα ὑποσχέσθαι deo alicui, dicebant κατὰ χιλίων εὔξασθαι. Διττύες et τριττύες possunt et esse simpliciter, duorum aut trium animalium.

Ἕκτωρ, ορος. ὁ. Optimus filiorum Priami, et regni hæres; fortasse et jam corregens assumtus a patre sene. Nomen est ab ἔχω, teneo; hinc et ancoræ dictæ ἕκτορες πλημυρίδος, i. e. κυμάτων ἐφεκτικαί. conf. Plato in Cratylo. Ob fortitudinem bellicam dicitur sæpe ἀνδροφόνος, Α, 242. μέγας κορυθαίολος, nam erat grandi statura, et valde alacer, Β, 816, coll. 802, 807. Increpat Paridem, fratrem germanum, Γ, 38, seqq. coll. 66, ubi Paris ei per obliquum objicit formositatis defectum. Nam dignitas quidem et majestas imperatoria inerat in vultu et habitu corporis; etsi minus pulcritudo, qualem Paris habebat. Dirigit certamen singulare Menelai et Paridis, Γ, 76, seqq. Cedit in pugna, Δ, 505. Ἕκτορι δίῳ gratificatur Pandarus, φέρων χάριν, Ε, 211. et 471, seqq. increpatur a Sarpedone. et 603, seqq. laudatur ab hoste, θεοφιλής. et 680, seqq. defendit Sarpedonem. Habet ἔγχος δεκάπηχυ, Ζ, 318. colloquitur cum Helena, 359, seqq. cum uxore, 370, seqq. et vocativus, 429, ab uxore prolatus, exprimit amorem et simplicitatem conjugalem. Et Andromache circa eum locum maxime affectuose loquitur. 460, seqq. 494, seqq. 515. Pugnat, Η, 38, et laudatur ab Apolline. Est ἐπαινετικὸς ἑαυτοῦ, ἐκ μεγαλοψυχίας καὶ φιλοτιμίας, simul ad ostendendum, quod sit dignus cum quo congrediatur aliquis ἄριστος, Η, 75, 90. 233, seqq. 237—241, ubi est ἔπαινος ἐπιστήμονος στρατηγοῦ. Pugnat per μονομαχίαν cum Ajace, Marte æquo, 288, seqq. laudat Ajacem. Pugnat contra Diomedem, Θ, 89, 96, 119, seqq. quem increpat fugientem, 160, seqq. effertur secunda fortuna, 172, seqq. pugnat feliciter, 215, seqq. 473. 493. laudatur ab Achille, ut legatis Græcorum aures doleant, Ι, 355, 356, quasi Hector sit omnis Troja. θεοφιλής, Κ, 49. mittit speculatorem, 300, seqq. et agit in omnibus βασιλικώτερον. vincit, Λ, 284, seqq. 819. 163, seqq. Est in Iliade persona altera, Μ, 10, 39. θρασύς, 60. de laude ejus est 103, seqq. est εὐμετάβολος, καὶ πρὸς ἐναντιότητα θελημάτων εὐμετάπτωτος: hinc paret Polydamanti suadenti, Μ, 80, mox eundem increpat, 230. Meminit tamen in supremis suis postea Polydamantis sapientis. Primus occupat murum Græcorum, Μ, 438, seqq. et irrumpit in castra. Pugnat fortiter, Ν, 136, seqq. 688, seqq. 720, 725. Incusat Paridem, jam insontem: sed Hector ad iram pronus; ergo eam effundit in eum, qui alias ei erat invisus, Ν, 769, seqq. nam sic solent principes, ut, si quid male eos habet, indignationem effundant in eum, quem minus amant, quantumvis jam bene egerit. ἀσπὶς ejus, Ν, 803. et ex 805 apparet, cur dicatur κορυθαίολος. Ξ, 364, 375. Opponitur gloriose Neptuno, 388—390. 402, seqq. Vulneratur graviter, 409, seqq. laudatur a Jove, Ο, 15. et 68, mors prædicitur. et 244, s. Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, ubi υἱ ante vocalem corripitur, et ε ante positionem πρ producitur. Cæterum Jupiter eum ibi excitat ad pugnandum pugnat, 329, 346, 415, 458. allocutio ejus valde gravis, 486, seqq. Est φιλόπατρις, et strenuus hortator, melior Tyrtæo, 494, seqq. 515, 610, 671. Valde vocalis, Π, 77, pugnat pro Sarpedone, Π, 536, seqq. 721, seqq. 818, seqq. interficit Patroclum, et capit arma Achillis, 828—840, Ρ, 21, 72, 125. 142, εἶδος ἄριστος: ergo non, secundum quosdam recentiores, εἰδεχθὴς καὶ στραβός. Cæterum εὐμεγέθης, 210. Respondet Glauco, maxime ad ultimum probrum de Ajace, reliqua transmittit, 169, seqq. alloquitur ἐπικούρους, et pro alimentis iis datis reposcit eorum sanguinem, 220, seqq. nam tales sunt οἱ μισθοφόροι, 428. 483, seqq. 710. 754, 758. Achilles vocat eum δῖον, Σ, 103. 91, 154. crudeliter vult sævire in occisum Patroclum, 175, seqq. spernit consilium optimum, 284, seqq. Dicitur μέγας, ut Achilles magis irritetur, Τ, 134. Υ, 240, 364, seqq. 432, seqq. Φ, 5. 279. 296. Occiditur ab Achille, et vaticinatur moriens, Χ, 5. 78, seqq. 82. 98, seqq. ubi pœnitet eum, quod recte suadenti non paruerit: et dat exemplum eorum, qui, cum peccarunt, id tamen sibi exprobrari nolunt: Est præterea exemplum animi excelsi, qui mortem honestam præfert vitæ exprobrationibus obnoxiæ. Denique docet, in extremo discrimine constitutum aliter judicare, quam in felici statu: nam antea neglexerat Polydamantem, at nunc laudat et reveretur. 113, seqq. ubi dicit, in sua manu fuisse bellum finiendum. At id curare debuisset tempore fœderis, in Γ memorati. 161, 168, 182, seqq. 232, 249, 277, 311, seqq. 358, seqq. 380, 394. Tractus mortuus ab Achille, sic ut pedes superne ad currum essent ligati, solum caput in pulvere traheretur, 395, seqq. 369, seqq. et fuit κυανόθριξ, 402. 455, seqq. 471, seqq. 486. luctus de eo in urbe. Ponitur in terra in faciem, contumeliæ causa, Ψ, 24, seqq. Venus conservat cadaver ejus, 185, i. e. mulieres misericordes in tabernaculo Achillis, id in umbra posuere. Pius fuerat in deos: hinc et post fata θεοφιλής, Ω, 33, seqq. 50. 66, seqq. Raptatur corpus ejus sæpius per dies duodecim, nec tamen putrescit: solent enim corpora vegeta diu resistere putredini, 15, seqq. Redimitur tandem, et sepelitur magnifice, cum luctu ingenti, Ω, 58, seqq. 258, quo loco apud θεὸς deest ὡς: et extollitur a patre velut melior quam qui debuerit genitus esse a mortali. 276, 384, 390, 499, 509, 553, 561, 593, 657, 660, 704, 739, extra pugnam valde μείλιχος. 786, 804. Ἑκτόρεος χιτών, Β, 416. Ἑκτορέη κεφαλή, i. e. Ἕκτωρ, Ω, 276, 579. Ἑκτορίδης, Ζ, 401. Nomen ejus est, τῆς τοῦ ἥρωος περὶ τὴν πόλιν φυλακτικῆς προμηθείας σημαντικόν: nam Ἕκτωρ est idem quod συνεχὼς καὶ κρατητής. Plutarchus

in Arato narrat, quod Lacedæmone juvenis, ἐμφερέστατος Ἕκτορι γενέσθαι λεγόμενος, ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν θεωμένων κατεπατήθη, ὅτι διὰ θαῦμα οἱ θεαταὶ εἰς σύγκωμα συνεστράφησαν. Vide in A. sub εἶδος, prope initium.

Ἔλασος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, a Patroclo occisus. Π, 696.

Ἐλάτη, ης. ἡ. filia τοῦ Ἀλωέος. ingens statura. conf. in A.

Ἔλατος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33, seqq. Alius fuit procorum unus, χ, 267.

Ἐλατρεύς, έως. ὁ. nobilis Phæax. ab ἐλατρεῖν, i. e. ἐλᾶν. Θ, 111, 129.

Ἑλένη, ης. ἡ. Omnium fœminarum sui ævi formosissima. Habet nomen ab ἑλεῖν, quam quis eligere velit. Prudens quidem fuit mirum in modum, etiam animosa: sed minime φίλανδρος in vero sensu, nec Menelaum nec Paridem vere amans. Fuit causa belli inter Græcos et Trojanos, B, 160, seqq. et 356, 590, ubi ὁρμήματα Ἑλένης passive notant, impetus in Helenam factos: στοναχαὶ vero active, quia credulus Græcus putabat eam invitam esse apud Trojanos. Jus jurandum a patre ejus Τυνδάρεῳ postulatum conjunxit principes Græcos, de quo apud Euripid. Iphig. Aul. 57, seqq. 51, seqq. quod et tangit Teucer apud Sophoclem in Ajace. λευκώλενος, Γ, 121. texit telam, cui intexuit historias sui ævi, 125, seqq. Ea tela erat quasi poësis picta, quam Homerus in libro suo pinxit. Hinc amat eam poëta, et excusat quantum potest. Spectat pugnam Menelai et Paridis, Γ, 130, seqq. et desiderat virum priorem 139, s. 173, seqq. Inter spectandum narrat multa Priamo de Græcis, 146, seqq. 161, seqq. unicam suam filiam, τὴν Ἑρμιόνην, a se relictam dolet, 175. Recentiores ei dant duos quoque filios ex Menelao, τὸν Νικόστρατον καὶ Αἰθιόλαν, vel ut alii eos vocant, τὸν Δίαιθον καὶ Μαράφιον: nec non ex Paride unum filium τὸν Κόριθον, quem alii vocant τὸν Ἕλενον: sed id ignorat Homerus, nec sit verisimile. Cæterum l. c. nihil ad Priamum loquitur de priore marito suo, quasi magnifaceret eum, κολακεύουσα τῷ βασιλεῖ, ut tamen magis amari a se filium ejus videri possit. Δῖα γυναικῶν, 171, Διὸς ἐκγεγαυῖα, 199, 418, κούρη Διὸς, 426. Ἀργείη, i. e. Πελοποννησία, 458. fratres ejus, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, Διόσκουροι, 236, seqq. eo tempore jam mortui. εὔκομος, 329. favetur ei Trojæ, ob pulcritudinem, et mores suaves, 450, seqq. etsi maritus ejus, Paris, magno erat plerisque odio. Cæterum ejus φιλοπευστικὸν καὶ εὐμαθὲς apparet ex hac rhapsodia, circa 125, seqq. εὐπατέρεια, Z, 292. suadet marito pugnam, 337, seqq. et poterat vi eloquentiæ suæ plurimum. Hinc et Hector convertit orationem ad eam, 363, respiciens ad 337, 338. Et in Odyssea, δ, 219, seqq. dicitur habere κρητῆρα, formidinis expulsorem: qui κρητὴρ erat ἡ συμβουλευτικὴ τῆς ἡρωΐδος ὁμιλία. Testatur pœnitentiam suam ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ, Γ, 236. Z, 344, seqq. ubi simul male precatur Paridi, 349, seqq. et sistit se intelligentem: nam cum Paris τὸν χόλον, quo vocabulo Hector usus fuerat de ἀργίᾳ Paridis, 326, serio sic dictum intelligeret; ipsa rectius mentem ejus se cepisse ostendit. Pulcerrimæ Troades sunt post eam pulcræ, I, 140, 282, 339. N, 766. et 625, ubi rapta narratur una cum multis vasis pretiosis. conf. κουριδίη in A. et X, 114, seqq. ῥιγεδανή, T, 325. Luget Hectorem, et narrat de se, Ω, 761, seqq. Quod post primogenitam filiam nullos alios peperit natos, diserte testatur poëta, δ, 12, seqq. nimirum ne ante tempus senesceret. Prodit, Dianæ par, diu post reditum suum a Troja, δ, 121, seqq. ubi simul large donata in itinere narratur. Spectat accurate Telemachum, 138, seqq. nam mulier, ad amandum nata, est attenta spectatrix formarum virilium, præterea valde μνήμων eorum quæ semel cum cura vidit. Flet, 184. Habet φάρμακον egregium, ex Ægypto allatum, 219, seqq. conf. φάρμακον in A. Narrat res Trojanas, et quomodo Ulyssi, pro speculatore venienti, prodiderit Trojanos, δ, 242, seqq. ex quo apparet, quam perfida sit omnis amica illegitima. conf. φρένες in A. Fatetur se raptam sua sponte, 254, seqq. 260. laudat virum, 263. explorasse se dicit equum ligneum, 279, seqq. et μῦθος recentiorum addit, eam fuisse valde φωνόμιμον, i. e. potuisse imitari vocem cujusvis fœminæ; et habuisse id donum a Venere. Menelaus dicitur morti subducendus, quia habeat Helenam, et gener sit Jovis, 569. Helenæ causa periere multi, λ, 437. Eumæus exsecratur φῦλον Ἑλένης, amore domini sui, ξ, 68, ubi non omnino totum φῦλον, nam et domini sui erant propinqui Helenæ; sed patrem matremque ejus, et ipsam. Cubile ejus inter magnam numeratur fortunam, ο, 58. et 123, seqq. describitur δεξιοτάτη ἱστουργεῖν. Et poëta gaudet hoc nomine, unde id repetit crebrius. Interpretatur augurium, 171, seqq. Telemachus eam se vidisse in parte felicitatis numerat, ρ, 118. Pro Helena εὐπατερείῃ pugnavit Ulysses εἰνάετες, χ, 227. excusatur, ψ, 218, seqq. et h. l. post ἤδη est colon, nam id verbum pertinet ad gnomen præcedentem, multos esse seductores formosarum, et fata his esse sæpe divinitus adversa. Laudatur ibi a Penelope, vel διὰ συγγένειαν, vel et ἵνα μὴ δόξῃ εἶναι φιλοσκώμμων, ad quod vitium maxime proclivis est fœmina: et dicit, Helenam sibi fuisse exemplo, ut eo magis caveret impostores. Quod ob eam omnis sexus muliebris male audierit iis temporibus, testatur Euripides, Orest. 1153. conf. Μενέλαος, Πάρις, Ἀλέξανδρος. Qui contendunt, eam, tempore belli, non fuisse Trojæ, sed in Ægypto detentam a Proteo, nituntur narratione Herodoti, Lib. 2. c. 113—120, et fabula Euripidis, quæ inscribitur Helena: et habent Homerum adversantem. Quem si poëtæ nomine rejiciunt testem; res ipsa tamen vide-

tur confirmare, eam omnino Trojæ fuisse. Vide in A. sub ἔτος, et νύμφη.

Ἕλενος, ου. ὁ. Filius Priami, antea vocatus Σκαμάνδριος: sed quum adolescens missus esset in Thraciam ad Helenum, τὸν τοῦ Ἠδωνοῦ Θρακὸς οἰὸν, qui erat μάντεων διαπρεπέστατος, ad discendam vaticinandi disciplinam; reversus, in memoriam hujus sui magistri, assumsit sibi nomen ejus, narrante id Arriano. Πριαμίδης Ἕλενος, οἰωνοπόλων ὄχα ἄριστος, Z, 76, seqq. cui, ut vati egregio, paret Hector, non pariturus si alius tam turpe suasisset. sic et H, 44, seqq. est dux inter duces bellicos, M, 94. pugnat ingenti gladio, N, 576, seqq. et arcu, 582, seqq. N, 758, 770, 781, βίη Ἑλένου, i. e. Ἕλενός, Ω, 249. Alius hujus nominis erat Græcus princeps, Οἰνοπίδης, E, 707.

Ἐλεφήνωρ, ορος. ὁ. dux Abantum ex Eubœa, filius Χαλκώδοντος. ὄζος ἄρηος, i. e. πολεμικὸς καὶ ἀρήϊος. B, 540. Δ, 463. nomen est compositum ab ἀνὴρ, et ἐλέφω, i. e. ἐλεφαίρω: ἄνδρας ἐλεφαίρων. Vide sub ἐλεφαίρω in A.

Ἐλεών, ῶνος. ἡ. Civitas Bœotiæ, dicta a τὸ ἕλος: nam erat regio ἑλώδης. B, 500. K, 266.

Ἑλίκαι, ῶν. αἱ. oppidum in regno Trojano, ubi princeps erat ὁ Ἀντηνορίδης. Γ, 123.

Ἑλίκη, ης. ἡ. locus in Peloponneso, ubi Neptunus præcipue cultus. Et maxime οἱ Ἴωνες ei ibi faciebant sacra, tauro immolato; qui si θυόμενος ἐρεύξηται μυκητικῶς, rite factum sacrum putabatur. B, 575, εὐρεῖα. Θ, 203. Hinc Neptunus dictus Ἑλικώνιος, ὁ ἐν Ἑλίκαις τῆς Ἀχαΐας præcipue cultus. Alii tamen referunt hoc epitheton ad illas Asiaticas Ἑλίκας, paullo ante memoratas; quia ibi habitaverant olim Ἴωνες, et quia et ibi sacrum Neptuni. Cæterum Æoles ex genitivis numeri pluralis faciunt adjectiva possessiva: e. c. ἕτεροι, ἑτέρων, ἑτερώνιος: ἄλλοι, ἄλλων, ἀλλώνιος: ἔτυμοι, ἐτύμων, ἐτυμώνιος: ἄνεμοι, ἀνέμων, ἀνεμώνιος et euphonice ἀνεμώλιος. sic et ἑλίκαι, ἑλικῶν, ἑλικώνιος.

Ἑλλάς, άδος. ἡ. Proprie est urbs Thessaliæ, quam condidit et possedit ὁ Ἕλλην, filius Φθίου, υἱοῦ Ἀχαιοῦ. clara ob formosas mulieres. Possedit eam postea Peleus, Achillis pater. Civis ejus dicitur ὁ Ἕλλην. Deinde in genere regio ea omnis dicta ἡ Ἑλλάς, in qua οἱ Μυρμιδόνες habitabant, qui Ἀχαιοῖς et Ἕλλησι accensebantur: imo tota regio cis Peloponnesum dicta ἡ Ἑλλάς: Cives in genere communi dicuntur οἱ αἱ Ἕλληνες, attice. Sic τὸ Ἄργος omnem notat Peloponnesum. Ἑλλάδα καλλιγύναικα, B, 683, ubi est urbs ipsa. Sic et I, 395. 447. sed 474 est regio illa. Π, 595. καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344, ubi ab urbibus his clarissimis duæ partes Græciæ universæ designantur. sic et δ, 726, 816. ἀνὰ Ἑλλάδα Φθίην τε, λ, 495, ubi urbs et regio componuntur. Rursus generaliter est ο, 80. Hinc οἱ Ἕλληνες in specie sunt habitatores ejus urbis et ad eam pertinentis regionis, subjecti Peleo et Achilli, B, 684. deinde omnes Thessali, 530, qui et Πανέλληνες dicti. Denique omnes Græci, rarius tamen. conf. Θεσσαλία. Vide sub Ἀχαιοί

Ἕλλη, ης. ἡ. soror Φρίξου, θυγάτηρ Ἀθάμαντος καὶ Νεφέλης. Hanc Nephelen duxerat Athamas, spreta priore conjuge, quæ erat ἡ Ἰνώ. sed hæc, recepta deinde, odio persequebatur liberos τῆς Νεφέλης. Dolo igitur, corruptis seminibus terræ, adipiscebatur oraculum, desiturum esse id sterilitatis malum, si mactarentur isti liberi. Sed Κριός τις enuntiavit pueris consilia ista, eosque abduxit cum multis divitiis in navi, cui ex nomine suo insigne fecerat arietis. Hinc fabula est ficta, quod is κριὸς fuerit, cui insidentes pueri aufugerint: Hellen periisse in itinere: Phrixum incolumem pervenisse in Colchidem, ibique, sacrificato illo ariete, (i. e. diis sacrata illa nave, cum magna parte divitiarum) pellem ejus auratam suspendisse Jovi φυξίῳ, quam custodierit draco ἄϋπνος, et quam deinde petierint οἱ ἀργοναῦται. Sed et eadem illa Ἰνὼ periit non multo post in mari, cum filiolo suo Μελικέρτῃ, cum fugeret maritum furiosum. Si recordaris, insignia navium fuisse eminentia in prora, ratio fabulæ de ariete facile apparet. Sic ταῦρος fuerat insigne navis, in qua abrepta est Europa. Ab ista autem Helle dictus postea est ὁ Ἑλλήσποντος; qui vel latiori significatu notat τὴν περὶ τὸν ναύσταθμον Ἑλληνικὸν θάλασσαν, et hinc habet epitheton πλατὺς, et ἰχθυόεις κατά τι ἐξαίρετον, H, 86. I, 360. et in ejus littore multa sepulcra heroum, conspicua præternavigantibus: proprie autem et strictiori significatu est ille στενὸς πορθμὸς, διείργων τὴν Θρᾴκην καὶ τὴν Τρωάδα, et qui dicitur ἀγάῤῥοος, ab ἄγαν ῥέειν, nam aqua ejus freti vehementer fluit a septemtrione versus meridiem, unde et ab Herodoto dicitur ἁλμυρὸς ποταμός. B, 845. M, 30. Confer jam O, 233. P, 432. Ψ, 2. Ω, 346, 545. ω, 82. et contextus dabit, an ὁ πλατὺς Ἑλλήσποντος, i. e. θάλασσα μέχρι Σιγείου, an vero fretum ipsum, intelligi debeat.

Ἕλος, εος. τό. urbs maritima Laconiæ. B, 584. Ejus cives οἱ Εἵλωτες, et Εἱλῶται, et Ἑλεάται, et Ἕλιοι: fœminæ autem αἱ Εἱλώτιδες. Hi bellum facientes Laconibus, socii τοῖς Μεσσηνίοις, victi et subacti, pro servis postea habiti sunt a Lacedæmoniis: hinc deinde εἵλωτες dicti omnes bello capti et in servitutem redacti: qualem servum Thessali vocabant πενέστην, Cretenses κιλλικύριον, Heracleenses Pontici μαριανδυνὸν, Syracusani ἀρόττην. Laconici illi Helotes perpetuo male affecti erga dominos suos Lacedæmonios permansere: nec sine causa, nam, præter alias adflictiones, etiam quotannis certo verberum numero onerabantur, δίχα γε τοῦ ἀδικῆσαί τι, ἵνα μήποτε δουλεύειν ἀπομάθωσι. Aliud Ἕλος erat urbs Nestoris, B, 594. Appellative vero τὸ ἕλος est locus

ἴγρὸς καὶ σύμφυτος, *ein bruuch, (a bog, marsh,)* qualis locus alias ἡ ζύγρα, i. e. διύγρά τις χώρα, vocatur.

Ἐλπήνωρ, ορος. ὁ. socius Ulyssis. κ, 552, seqq. qui periit sua oscitantia. Anima ejus occurrit Ulyssi, λ, 51, seqq. et rogat multis verbis vilia pleraque. Cupit, monumentum sibi fieri in insula deserta: nisi poëta id vult innuere, ficta esse quæ de ἐκποτισμῷ hujus insulæ dixerit, eamque esse in mari Mediterraneo, nautis frequentatam: aut, curam sepulcri esse naturalem. Cæterum fiunt, quæ anima ejus voluit, μ, 10, seqq. nomen est ab ἔλπω et ἀνήρ. Vide sub ἐλπίζω in A.

Ἔμεια, ας. ἡ. Urbs in Peloponneso. Dicta ab ἐμεῖν, quia apud eam ὁ Θυέστης ἤμεσε, φαγὼν ἐξ ἐπιβουλῆς Ἀτρέως τὰ οἰκεῖα τέκνα. Vide sub ἐμέω in A.

Ἐνέται, ῶν. οἱ. natio circa Paphlagoniam, ubi et muli optimi. B, 852. Eurip. Hippol. 231. Alii Ἐνέται fuere in Thracia. Utri horum concesserint deinde ad mare Adriaticum dictique sint Veneti, docebit te Strabo, Lib. 5. Vide sub Ἀντήνωρ.

Ἐνιῆνες, ων. οἱ. in prosa scribuntur Αἰνιᾶνες: nam poëta ob metrum corripuit τὸ αι in ι: unde colligi potest, sonum τοῦ αι similem fere fuisse τῷ ι apud antiquos, sicut Germanorum vel Romanorum æ. Cæterum dicti ab urbe Thessalica ἡ Αἰνία, a qua iidem dicti et οἱ Αἰνιεῖς, ab Αἰνιεὺς, et Αἰνιοι. In singulari est ὁ Αἰνιὰν, ᾶνος: ut ab ἄλκιμος fit ὁ ἀλκιμὰν, et per syncopen ὁ ἀλκμὰν, ᾶνος, et a νέος, ὁ νεὰν, unde est νεᾶνις et νεανίας. B, 749. Euripid. Iphig. in Aul. 277.

Ἐνιπεὺς, ἕως. ὁ. fluvius Peloponnesi, influens in Alpheum, λ, 237, s. sed quia h. l. de Thessalicis regionibus sermo esse videtur, hinc geographus putat legendum esse Ἐνισεὺς, cujus nominis fluvius est in Thessalia. Cæterum h. l. fluvius ut deus laudatur, pulchro corpore: quum alibi poëta τὸ τοῦ Ἀξίου ὕδωρ tantummodo laudet et pulcerrimum.

Ἐνίσπη, ης. ἡ. oppidum Arcadiæ, in monte situm: unde ἠνεμόεσσα. Civis ejus Ἐνισπαῖος. B, 606.

Ἔνομος, ου. ὁ. ductor Mysorum, simulque magnus οἰωνιστής. B, 858. P, 218. Alius ejus nominis fuit nobilis Trojanus, occisus ab Ulysse, Λ, 422.

Ἐνόπη, ης. ἡ. Urbs Messeniæ in Peloponneso. I, 150, 292.

Ἐνοσίχθων, ονος. ὁ. nomen Neptuni. Λ, 741. cf. in A. sub χθών.

Ἐνυεὺς, ἕως. ὁ. Dux Scyri. I, 664.

Ἐνυὼ, όος. ἡ. fingitur δαιμόνιόν τι μάχιμον, ab ἕνω (pro φένω, occido) unde est ἐνύω, i. e. φονεύω. possit et deduci ab ἐναύω, i. e. φωνεῖν. clamare, a quo est ἡ ἀϋτὴ, clamor pugnantum, ὁ πόλεμος. Dicitur πότνια, πτολίπορθος. E, 333, 592, coll. 593. Romanis est Bellona. Hinc est ὁ ἐνυάλιος, quæ vox modo ut epitheton modo ut nomen proprium Martis ponitur. B, 651. H, 166. N, 519. P, 211, 259. Σ, 309. Υ, 69, Χ, 132. et dicitur ξυνὸς, i. e. κοινὴ ἡ τοῦ πολέμου τύχη, καὶ ὁ κατ' αὐτὸν κίνδυνος. Est ergo ἐνυάλιος ὁ πολεμικός. In specie autem Mars hoc cognomen reperisse dicitur a cæde principis Thraciæ, qui Enyalius vocabatur. Apud hunc enim Mars in itinere hospitium rogans, repudiabatur, nisi esset fortior ipso armis. Certamine igitur inito, post longam pugnam Mars iratus eum transfixit gladio: et eo tempore Mars valde adolescens fuisse dicitur. Cæterum hic Mars, sic cognominatus, fuit filius Κρόνου καὶ Ῥέας (h. e. furor occidendi inter homines nostros versatus est inde ab antiquissimis temporibus) quum Mars Homericus fuerit filius Jovis et Junonis, h. e. regnorum.

Ἐξάδιος, ου. ὁ. heros priscus ex gente Lapitharum. A, 264.

Ἔξγυος, ου. ἡ. Urbs Siciliæ, ἐξ ἀγυιὰς ἔχουσα. Parva igitur.

Ἐπάλτης, ου. ὁ. nobilis Lycius, a Patroclo occisus. Π, 415.

Ἐπεγεὺς, έως. ὁ. nobilis Μυρμιδὼν, dictus ab ἐγείρω, tanquam valde σπουδαῖος et strenuus. Π, 570, seqq.

Ἐπειὸς, οῦ. ὁ. nobilis Græcus, ἀπόλεμος quidem, præstans tamen πυγμάχος, præterea et architectus equi illius lignei: ἄριστος τήν τε πυγμικὴν (in pugilatu) καὶ τὴν τεκτονικήν. Ψ, 664—695. ubi variis epithetis honestatur, ut pugil et ut homo nobilis. et 838, 839. De equo illo narratur Θ, 493, seqq. λ, 522, seqq. Cæterum narrat de eo Στησίχορος, quod fuerit ὑδροφόρος τοῖς Ἀτρείδαις in castris, ut homo valde robustus; hinc et ad pugnas cum cæteris produci non solitus: præterea, quod in utero jam cum fratre gemino pugilatum exercuerit, et hinc prior eo exierit in lucem. Sed is Stesichorus, ut audax fabularum conditor, non multum fidei sibi peperit in orbe antiquo. Ridetur potius alibi iste Epeus ob infirmitatem virium, cf. Max. Tyr. 27. Diss. Edit. Heinsii. Alium Ἐπειὸν vide deinceps.

Ἐπειοί, ῶν. οἱ. sunt iidem qui et Ἠλεῖοι dicti, quos confer. Infamati ab antiquis ut μέθυσοι καὶ ψεῦσται: hinc Ἔφιππος comicus dixit: Ἦλις καὶ μεθύει καὶ ψεύδεται: οἷος ἑκάστου οἶκος, τοίη καὶ συνάπασα πόλις. Cæterum gens valde nobilis Græciæ, cujus urbs primaria ἡ Ἦλις. Sed sicut Ἄβαντες, Eubœæ incolæ, non a patria sua Εὐβοεῖς, sed a conditore suo Abantes, dicti sunt: sic et hi Ἐπειοὶ non a patria sua. Nam sic duces eorum γενεαλογοῦνται. Ἐπειὸς, rex Elidis: hujus filius ὁ Ἀλέκτωρ, qui timens insidias Pelopis, in societatem regni assumsit sororis suæ, τῆς Ὑρμίνης, maritum, τὸν Φόρβαντα, ipse vero duxit Phorbantis filiam τὴν Διογένειαν. Alectoris filius fuit ὁ Ἀμαρυγκεὺς, et hujus filius ὁ Διώρης. Phorbas vero duos

genuit filios, τὸν Αὐγείαν καὶ τὸν Ἄκτορα. Augeæ duo iterum filii fuere ὁ Φυλεὺς καὶ ὁ 'Αγασθένης, et hic posterior genuit τὸν Πολύξεινον. ὁ Ἄκτωρ vero genuit τὸν Κτέατον καὶ τὸν Εὔρυτον: Κτέατος τὸν 'Αμφίμαχον, Εὔρυτος τὸν Θάλπιον. Hi omnes nominati B, 620, seqq. principes Elidis: et a primo suo rege gens nominari maluit. Vide porro Δ, 537. Λ, 670, 687, 693, 731. N, 686, 692. O, 519. Ψ, 630, 632. cognominantur οἱ 'Επειοὶ χαλκοχίτωνες μεγάθυμοι. εἰς Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν 'Επειοὶ, ν, 275. ο, 297. ω, 430.

'Επήριτος, ου. ὁ. nomen fictum, quo Ulysses se vocari fingit, ω, 305. Est quasi περιμάχητος, de quo contenditur, ab ἐρίζω: potest et notare, honestæ æmulationis studiosum, active. Deberet esse ἐπήριστος, sed Sigma est extrusum, sicut in νήριτος, εὔκτιτος, etc. At ἐπίῤῥητος, ὁ ἡ, est πολύψεκτος, contra quem multa dicuntur, *der sehr beredet wird, der böse nachrede leiden muss, (who is very ill spoken of;)* ut ἐπὶ notet κατὰ, quasi κατάῤῥητος.

'Επίγονοι, ων. οἱ. sic in historia antiqua dicuntur, qui Thebas expugnarunt, posteri vel filii eorum qui ante frustra oppugnarant et perierant. Fuere novem, ὁ Αἰγιαλεὺς τοῦ 'Αδράστου, Θέρσανδρος τοῦ Πολυνείκους, Διομήδης τοῦ Τυδέος, Σθένελος τοῦ Καπανέος, 'Αλκμαίων καὶ 'Αμφίλοχος τοῦ 'Αμφιαράου, Στρατόλαος Παρθενοπαίου, Πολύδωρος 'Ιππομέδοντος, Μέλων 'Ετεόκλου. Thebis autem, tempore hujus secundæ expeditionis, regnabat Λαοδάμας ὁ τοῦ 'Ετεοκλέους, qui et interfectus est ibi. Hinc orta παροιμία, Καδμεία νίκη: nam contra προγόνους vicerant quidem Thebani, sed non nimis diuturna fuit ea gloria, ab ἐπιγόνοις brevi post victi. Notat ergo ἀλυσιτελὴς et frustaneum, etsi magno labore partum. vide Θῆβαι.

'Επίδαυρος, ου. ἡ. Urbs nobilis Argeorum in Peloponneso ad sinum Saronicum. Esculapius ibi præcipue cultus: hinc et nomen quasi ἐπίταυρος, ob multitudinem mactatarum ibi victimarum. Cincta erat mari et montibus: hinc in orbe prisco valde munita. τὸ ἐν αὐτῇ 'Ασκληπιεῖον ἀεὶ καμνόντων πλῆρες, καὶ πινακίων ἀνακειμένων, ἐν οἷς αἱ θεραπεῖαι ἀναγεγράφαται. Dicebatur et λειμηρὴ, quasi λειμῶνας ἔχουσα πολλοὺς, vel λιμηρὴ pro λιμενηρὴ, ὡς πολυλίμενος ἢ εὐλίμενος. A poëta vocatur ἀμπελόεις: nam adjectiva in όεις vel εις sæpe in genere communi ponuntur attice, ut ψολόεις ἔχιδνα, ἠμαθόεις πύλος, etc. B, 561. Alia Epidaurus postea dicta est Δυῤῥάχιον.

'Επικάστη, ης. ἡ. valde formosa. φύσει μὲν μήτηρ Οἰδίποδος, δυσποτμίᾳ δὲ γυνὴ ἐκείνου. Alii vocant eam 'Ιοκάστην. cognito errore matrimonii sui novi, ipsa se suspendit, λ, 270—279.

'Επικλῆς, ῆος. ὁ. nobilis Trojanus. M, 379.

'Επίστροφος, ου. ὁ. dux Phocensium, frater Schedii, B, 517. Alter hujus nominis, clarus dux Lyrnessiorum, frater τοῦ Μύνητος, occisus ab Achille, B, 692, conf. Σελήπιος. Tertius, dux 'Αλιζόνων, quos vide. B, 856.

'Επίστωρ, ορος. ὁ. nobilis Lycius, occisus a Patroclo. Π, 695.

'Επτάπορος, ου. ὁ. Fluvius Troadis ex Ida monte, dictus et πολύπορος, a multis conversionibus, quas currendo facit, sic ut a proficiscentibus recta via, sæpius transiri debeat. 'Επτὰ ergo est numerus rotundus, pro πολύ. M, 20. Talis est et ὁ Μαίανδρος, et ὁ Φάσις, et ὁ Τάρσιος, de quo posteriori narrant, quod plus vicies transiri debeat a proficiscentibus recta via.

Ἔρεβος, εος. τό. locus infra terram, soli oppositus, ex imaginatione. ἐξ 'Ερέβευς, pro 'Ερέβους, ionice, Θ, 368. ἐξ 'Ερέβευσφιν, I, 568. sic dicitur euphonice 'Οδυσσεῦς pro 'Οδυσσέος. εἰς Ἔρεβος στρέψας, κ, 528, versus locum noctis: nam sacra mortuis fiebant occasu solis, facie eo conversa. ψυχαὶ ἐξ 'Ερέβους, λ, 37. et 563, εἰς Ἔρεβος. πρὸς ζόφον εἰς Ἔρεβος, μ, 81.

'Ερεμβοὶ, ῶν. οἱ. sunt gens Arabiæ, alibi dicti Τρωγλοδύται: et quidam id nomen factum dicunt ἀπὸ τοῦ, εἰς ἔραν ἐμβαίνειν αὐτοῦς. δ, 84.

'Ερετμεὺς, έως. ὁ. nobilis Phæax. θ, 112.

'Ερέτρια, ας. ἡ. Altera urbs primaria Eubœæ, ob metrum Εἰρέτρια, B, 537. est pro 'Αρότρια, nam optima farina ibi, hinc cognominata λευκάλφιτος. Civis ejus 'Ερετριεύς. Vocabatur olim ἡ Μελανηΐς. 'Ερετριεὺς, in genit. 'Ερετριέως, contr. 'Ερετριῶς. sic ὁ χοεὺς, species mensuræ aridorum, genit. χοέως, χοῶς. Ac. χοέα, χοᾶ. sic et ὁ Πειραιεύς. Littera ρ apud Eretrienses frequentior: dicti hinc βαρβαρόφωνοι, sicut οἱ 'Ηλεῖοι.

'Ερευθαλίων, ωνος. ὁ. Princeps Arcadum, qui in pugna adversus Pylios cecidit, a Nestore rege Pyliorum singulari certamine occisus: Arcades tamen vicerunt, statim post id certamen irruentes in Pylios. Δ, 319. H, 136. 149, seqq. Habet nomen ab ἐρεύθεσθαι, nam faciem colore rubro illinebat, ut eo terribilior videretur hosti: syllaba αλ ex more est interserta.

'Ερεχθεὺς, έως. ὁ. Rex Athenarum, et simul sacerdos Minervæ: adeo περίκλυτος, ὥστε πάνυ ἔχαιρον οἱ 'Αθηναῖοι 'Ερεχθεῖδαι λεγόμενοι. Dictus et 'Εριχθόνιος. 'Αθήνη eum nutrisse dicta, h. e. erat vir συνετὸς καὶ οἷον τῆς σοφίας τρόφιμος. Dicebatur et genitus terra, h. e. εὐγενὴς domestica stirpe et αὐτόχθων, οὐκ ἔπηλυς. Ergo, ὡς αὐτόχθων, λέγεται ὑπὸ γῆς γεννηθῆναι, γηγενής: καὶ, ὡς ἀγχίνους ὑπὸ τῆς 'Αθηνᾶς τραφείς. Fortasse fuit et grandi statura, sicut Tityus, qui hinc γαιήϊος dictus. Præterea erat vir sanctissimus. B, 547. et domus ejus, η, 81, est ipsa urbs Attica. Genealogiam vides sub, Ἄβαντες. Vide in A. sub δῆμος, ad initium.

'Εριννὺς, ύος. ἡ. et in plurali, αἱ 'Εριννύες, ύων. sunt δαιμόνια τιμωρητικά: μάλιστα μὲν ἐκδικοῦσαι τὰ εἰς γονεῖς ἁμαρτήματα, δοκοῦσαι δὲ καὶ λοιποῖς ἐπεξιέναι ἀδικήμασιν. πτερωταὶ πλάττονται διὰ τὸ ταχὺ τῆς θεόθεν δίκης καὶ ἄφυκτον,

οὐδεὶς γὰρ αὐτὰς δύναται ἐκφυγεῖν: καὶ τρεῖς εἰσὶ, καὶ μέλαιναι διὰ τὸ ἀφανῶς ἐπιέναι τοῖς κακοῖς, καὶ τανυποδες. Habent nomen ab ἔρι, valde, et ἀνύω, efficio, quia sunt ἄγαν ἀνυστικαί: vel ab, ἀρὰς ἀνύειν, exsecrationes et imprecationes justas exsequi. Dicuntur et ἀεὶ παρθένοι, διὰ τὸ μὴ ληπταὶ εἶναι προσώποις, *sie sehen keine person an, (they look at nobody:)* sunt et ἄλαστοι, nihil obliviscentes, unde et μνήμονες dicuntur. Per alia epitheta dicuntur σεμναὶ, δειναὶ, δυνάστεις, ἔμφοβοι, ποίνιμοι: etiam χαλκόποδες, διὰ τὸ ἀκάμαντον, καὶ τὸ βαρὺ τῆς ἐμβάσεως: καὶ μετάδρομοι κακῶν ἔργων. Attici per εὐφημισμὸν καὶ κατ' ἀντίφρασιν eas vocabant Εὐμενίδας, re vera δυσμενεῖς οὔσας: etiam ἀνωνύμους θεὰς, ob εὐλάβειάν τινα. In abstracto vocantur etiam ἄπυρα ἱερὰ, Æschyl. Agam. 70, quia sacris Furiarum neque ignis neque vinum adhibebatur, sed sola libatio aquæ. Maxime persequuntur τοὺς φονεῖς, unde et maxima earum dicta Τισιφόνη, a Virgilio maxima Furiarum; ab Euripide, Iphig. Taur. 963, ἡ πρέσβειρα Ἐριννύων. Duæ ejus sorores juniores sunt ἡ Ἀληκτὼ et ἡ Μέγαιρα. στυγερὰς δὲ ἐπεκέκλετο Ἐριννῦς, pro Ἐριννύας, I, 454. et 567, τῆς δὲ ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται, O, 204, i. e. ὑπὲρ τῶν γηραιοτέρων ἡ θεόθεν δίκη ἐστίν: νεμεσῶσιν αἱ Ἐριννύες, εἴπερ τοῖς πρεσβυτέροις οἱ νεώτεροι ἐπίκεινται. Nam duplici modo sequuntur: Ὀρέστῃ γὰρ ἐπὶ κακῷ ἕπονται, διώκουσαι ὡς μητροφόντην: πρεσβυτέροις δὲ βλαπτομένοις, ἐπὶ ἀγαθῷ ἕπονται, δορυφοροῦσαι οἷον καὶ ἀμύνουσαι. Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς, T, 87, *die unsichtbar schleichende, (gliding invisibly.)* et 269, Ἐριννύες, αἵτε ὑπὸ γῆν ἀνθρώπους τίνυνται. Novit ergo poëta pœnam divinam post obitum: et hæ ἐριννύες sunt loco δημίων, carnificum, ὑπὸ Διὸς ἐπιταττόμεναι. et 418, Ἐριννύες ἔσχεθον (cohibebant) αὐδὴν τοῦ ἵππου, ubi notant fata mortifera, sed non ante tempus manifestanda. μητρὸς Ἐριννύας ἐξαποτίνοις, Φ, 412. i. e. τὰς μητρικὰς ἀρὰς, δι' ὧν αἱ Ἐριννύες ἐρεθίζονται (excitantur) κατὰ φαύλου παιδός. Nam Juno mater irata erat ei, quod Trojanos juvaret. μήτηρ στυγερὰς ἀρήσεται Ἐριννῦς, β, 135. ὅσσα τε μητρὸς Ἐριννύες ἐκτελέουσι, λ, 279, quæ sunt h. l. ἡ καταῤῥησις τῶν εἰδότων, ἡ ἐκ τῶν πολιτῶν περιφρόνησις, ἡ τῶν προσγενῶν ἀποστροφὴ, τηκεδόνες νόσων, φόβοι νυκτερινοὶ, τὸ δὲ μεῖζον ἡ σύνεσις ὅτι συνοίδεν εἰργασμένος δεινά: quæ omnia sunt pœnæ secuturæ ob læsam matrem. confer in A. μήτηρ, aliquanto a fine. θεὰ δασπλῆτις Ἐριννὺς, ο, 234. πτωχῶν θεοὶ καὶ Ἐριννύες, ρ, 475, i. e. pœna divina ob læsum et gementem pauperem. αὐτὰς ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν, υ, 78, quod notat, has puellas ex patria exportatas, et traditas duris dominis, quibus servirent. Vide in A. sub μοῖρα, aliquanto sub medio.

Ἔρις, ιδος. ἡ. Personificata dicitur Ἄρεος κασιγνήτη τε Ἑτάρη τε, Δ, 440, seqq. nam sine ejusmodi lite nulla unquam esset pugna: Ex parva sæpe causa nascitur, et augetur valde, ut fama de ea per cœlum, i. e. per aërem et orbem terrarum, eat. Est ergo numen bellicum, E, 518. Σ, 535. Allegorice est Græcorum ἐρεθισμὸς πρὸς μάχην, Λ, 3, 4. Nam qui noctu fugere voluerant abjecta ἔριδι, ii nunc resumunt eam, et toti sunt intenti ad pugnandum, irritantes se invicem. sic et 73, seqq. Est ergo ibi quasi dea, habens in manu τέρας τι, i. e. σημεῖον, e. c. ξίφος aut tale quid, concitans ad pugnam. Ἔρις in genere est, *die reizung, (incitement,)* quæ potest esse ἀγαθὴ, studium certandi et æmulandi in bono: sed illa bellica est κακή.

Ἐριφύλη, ης. ἡ. Uxor Amphiarai, optimi auguris et regis: ipsa vero filia Ταλαοῦ, soror τοῦ Ἀδράστου. Quia Amphiaraus et Adrastus sæpe dissenserant, compromittunt, arbitrum se sumturos semper Eriphylen, prudentem pariter ac formosam. Quum igitur Thebanum primum bellum esset suscipiendum, Amphiaraus, providus futuri, tergiversabatur et dissuadebat bellum; Adrastus vero id vehementer volebat. Eriphyle ergo, corrupta donis pretiosis ab Adrasto acceptis, præcipue vero monili aureo, (ὅρμῳ χρυσείῳ) ad bellum gerendum hortata est. Id intelligens Amphiaraus, ex pacto quidem obedivit uxori: sed filio suo Ἀλκμαίωνι (quem Pindarus vocat Ἀλκμᾶνα) mandavit, ut, si vir factus esset, ulcisceretur matrem. Nam Amphiaraus præsciebat, se periturum eo bello non necessario sibi. Quod utrumque sic est factum, materque deinde a filio occisa. Poëta hanc καλὴν καὶ συνετὴν Ἐριφύλην vocat στυγερὴν, odio dignam, quod accepto auro salutem mariti neglexerat. λ, 325, 326. ο, 244—247. Vide sub Ἀλκμᾶν, et Ἀμφιάραος.

Ἐριχθόνιος, ου. ὁ. Rex Dardaniæ, ditissimus in re pecuaria, Υ, 219, seqq. 230. Conf. Ἐριχθεὺς, cum quo hic non est confundendus. Vide sub Βάτεια: item in A. sub πόλις, aliquanto sub medio.

Ἐριῶπις, ιδος. ἡ. Uxor Ὀϊλέως, mater Ajacis minoris, noverca non nimis æqua privigno suo τῷ Μέδοντι. N, 697. O, 336. Nomen notat idem quod βοῶπις, imo et quod ἡ Εὐρώπη.

Ἑρμῆς, οῦ. ὁ. contracte ex ὁ Ἑρμέας, seu. Mercurius. sic ex Ἀπελλέας fit Ἀπελλῆς, ex Θαλέας Θαλῆς, etc. Est ab εἴρω, i. e. ἀγγέλλω, (cujus futurum ionice est ἐρέω pro ἐρῶ) a quo est ὁ ἐρέας, ad formam ὁ Αἰνέας, et inserto μ, mutatoque spiritu, Ἑρμέας. conf. lit. M in A. Est in genere ὁ λόγος, ratio, *die denkende kraft, (the thinking faculty;)* deinde oratio, *die rede, beredsamkeit, (speech, eloquence,)* maxime in rebus practicis et in negotiis suscipiendis: in specie λόγος κλέπτων ἐπὶ καλῷ, *die klugheit sich zu verstellen, (prudence to dissemble:)* ponitur et pro εὐτυχίᾳ, unde ista ipsa dicitur ἡ εὑρεμία, et εὑρεμεῖν est εὐτυχεῖν, et τὸ Ἕρμαιον est εὐτυχὲς εὕρημα. conf. κλῆρος

in A. Nam ratio prudens in negotiis est κερδῷόν τι. Numerus quaternarius erat ei sacer ob stabilitatem suam: hinc cum quatuor faciebus sæpe pictus, vel caput ejus in cubo stabat. Quia λόγος omnia pervadit, hinc est in cœlo διὸς ἄγγελος, et ad inferos ὁ καταχθόνιος καὶ ψυχοπομπὸς, et χθόνιος καὶ θαλάσσιος: πάντα γὰρ ὁδευτὰ λόγῳ καὶ ἁλώσιμα. Omnium prima de eo notio est, ὁ λόγος ὁ ἑρμηνεύων τὰ τῆς ψυχῆς βουλήματα, *die rede, (speech.)* ʽΕρμείας, ob metrum pro ʽΕρμίας, ἄναξ, B, 104. ʽΕρμίᾳ ἐξήγγειλεν ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα, E, 390. ʽΕρμείας αὐτὸν ἐφίλει, Ξ, 490, nam antiqui τὰς εὐποτμίας ad Mercurium referebant, et hinc dicitur quoque ἡ δυσεργμία, infortunium: Habet præterea Mercurius epitheton, νόμιος, fortunans rem pecuariam. ʽΕρμείω, quæ est syncope Ionica, ex ʽΕρμείεω, pro ʽΕρμείου, O, 214. sic Βορέω pro Βορέεω, et id pro Βορέου, ab ὁ Βορέας. καλῆς Πολυμήλης κρατὺς Ἀργειφόντης ἠράσατο *(verliebete sich in sie) (fell in love with her)* καὶ παρελέξατο λάθρῃ ʽΕρμείας ἀκακήτα, pro ἀκακήτης, i. e. ἐπιεικὴς, Π, 180—186, ex quo congressu natus est ὁ Εὔδωρος. ʽΕρμείας ἐριούνης, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκαστο, Υ, 34, 35. nam et est λόγιος et δόλιος: utrumque magis apud Græcos erat, hinc auxiliari fingitur Græcis. et 72, σῶκος ἐριούνιος ʽΕρμῆς, oppositus τῇ Λητοῖ, quam confer. Non vult tamen pugnare cum Latona, Φ, 498, et circa: docetque, revereri superiores. ἑκὼν εἴκει, καὶ οὐκ αἰδεῖται ἀδοξίαν εὔλογον, ἀλλὰ ἄτυφός ἐστιν. Ἀργειφόντης potest exponi, ἀργὸς φόνου, abstinens cæde, nam est εἰρηνικός: magis vero φιλεῖ μίξεις, Θ, 342, h. e. oratores amant τὸ ἐπαφρόδιτον καὶ ἐπίχαρι ἐν γραφαῖς. κλέψαι ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον ἀργειφόντην, Ω, 24, nam est furtorum, h. e. clandestinarum actionum, præses. et 335, seqq. ubi mittitur ad Priamum, et hunc deducit in castra Græcorum. Re vera, præmiserat Achilles unum ex suis ὑποστρατήγοις, qui regem et tuto et clam ad se perduceret: vel et amici Achillis, corrupti a Priamo per clandestinos nuntios, aliquem nobilem miserant regi obviam condicto tempore. et 340, ubi διάκτορος ἀργειφόντης poëtice describitur. 353, 360, 372, seqq. 378, 390, 397. 457, seqq. 679, 700. figuratur διὰ τῶν πεδίλων τὸ βέβαιον καὶ ἔμπεδον τοῦ λόγου, διὰ χρυσοῦ τὸ λαμπρὸν, διὰ πτήσεως τὸ ταχύ. ῥάβδος Mercurii mythice est donum ab Apolline, cui Mercurius vicissim dedit χέλυν, i. e. τὴν ἐξ ὀστράκου χελώνης γινομένην λύραν κατ' ἀρχὰς, quam is invenerat: et notat hæc virga vim eloquentiæ. sic mittitur ἐΰσκοπος ἀργειφόντης, α, 38, s. 84, s. coll. ε, 28, seqq. ubi illa missio, in α proposita, tandem peragitur, ad nympham Calypso. Et hæc duo sunt loca in Iliade et Odyssea ubi mittitur Mercurius ut diaconus. Ἶρις in Iliade sæpe, in Odyssea nusquam, mittitur. Mercurius quidem et animas evocat, deducitque: sed non ut minister, et jussus, sed ut οἰκεῖον ἔργον, ω, 1, seqq. 10, 99, s. hinc dictus ψυχοπομπός. ῥάβδος ejus describitur ε, 47, seqq. incidit πόντῳ, λάρῳ ἐοικὼς, ε, 51, nam de itinere maritimo est sermo, deinde et διὰ τὸ λευκὸν καὶ ὡς εἰπεῖν ἐναργὲς τοῦ λόγου: a quo dicitur ἀργειφόντης, h. e. λόγος ἐναργῶς φαίνων τὰ κατὰ ψυχὴν, *die rede zeiget deutlich was in der seele ist, (speech makes manifest the sentiments of the soul.)* imo avis illa λάρος convenit nomine cum τῷ λαρῷ, i. e. γλυκεῖ: τοιοῦτος γὰρ ὁ ʽΕρμῆς, i. e. λόγος, πολὺ ἔχων τὸ λαρόν. Et re vera blanditiis suis Ulysses ipse expugnavit hanc nympham, ut libens se dimitteret et abeuntem juvaret. Recentiores hanc avem λάρον adsignaverunt παροιμιακῶς τῇ εὐηθείᾳ, *der dummheit, (for stupidity:)* unde λάρους τοὺς εὐήθεις dixerunt. ʽΕρμείᾳ χρυσόῤῥαπι, ε, 87, seqq. Cubitum ituri libabant Mercurio, η, 37, s. ὡς ὀνειροπομπῷ καὶ ὑπνοδότῃ. ʽΕρμείας ἐριούνης venit spectatum, Marte deprehenso apud Venerem, Θ, 320, seqq. ubi pingit poëta mentem ingeniosorum hominum, qualis est natura: nimirum amatoriam. χρυσόῤῥαπις occurrit Ulyssi, ad Circen eunti, monstratque medicamen, κ, 277, seqq. et iste Mercurius est ratio Ulyssis, cogitans prudenter quid sit faciendum, et præmuniens se. 307, 331. ʽΕρμείας μὲ ἔπεμψεν καὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη, λ, 625, nam hi duo sunt valde cognati inter se: quem hi prosequuntur, feliciter agit. ἔφη ʽΕρμείαο διακτόρου ἀκοῦσαι, μ, 390, sc. Calypso. ʽΕρμῇ Μαιάδος υἱῖ, ξ, 435, nam est, ex fabula, Jovis et Maiæ filius: et Eumæus ei, una cum nymphis, sacrat partem, ὡς νομίῳ καὶ αὐξητικῷ θρεμμάτων, καὶ ὡς κερδῴῳ: hoc est, Eumæus agnoscit, prudentiam in re pecuaria bene gerenda esse quoque donum divinum. Hinc et Simonides cecinit: θύειν Νύμφαις καὶ Μαιάδος τόκῳ, οὗτοι γὰρ ἀνδρῶν αἷμ' ἔχουσι ποιμένων, h. e. per hos florent pastores. Maia autem nomen habet a μάω, vel μαίω studeo: et nymphæ notant vires altrices herbarum: unde facile apparet ratio figmenti: *fleiss von seiten der hirten, und gut wiesewachs machet den hirten glücklich, (attention on the part of the herdsman, and rich pastures, cause the farmer to prosper.)* Cæterum θύειν ʽΕρμῇ δολίῳ, ex oraculi monitu, est quod, χρὴ δόλῳ σωτηρίαν ἢ τοιοῦτό τι περιποιήσασθαι. ʽΕρμείαο ἕκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, ο, 318, s. i. e. διὰ τὸν ʽΕρμῆν. Nam is h. l. non tantum ut λόγιος, nec ut ἐμπολαῖος καὶ στρόφιος, sed ut κερδῷος ἢ καὶ διάκτορος, ἐπιστατεῖν δοκεῖ ταῖς τοιαύταις ὑπουργίαις, 320, s. καὶ χαρίεντα ποιεῖ τὰ κατ' αὐτὸν διακονικὰ βουλεύματα. sic Ἄρεος χάριν ἐστί τις πολεμικὸς, καὶ Ἀπόλλωνος ἕκητι μουσικός. Mercurius notat ergo dexteritatem in negotiis, ubi non nunquam arte et dissimulatione opus est. ʽΕρμαῖος λόφος, π, 471, erat locus natura editus, non procul urbe. Alii scribi jubent Ἕρμαιος, quia sit nomen proprium loci, distinguendum a mero adjectivo per accentum. Multi intelligunt h. l. ejusmodi λόφον, in quo stabant σημεῖα ὁδῶν κατὰ ποσήν τινα διάστασιν μιλιασμοῦ ἢ σταδιασμοῦ, *ein platz zum meilen-steine, (a raised place for a mile-stone:)* et Mercurius

est præses viarum, unde et dictus ὁ ἐνόδιος apud Theocr. Id. 25, 4, seqq. Alii intelligunt λόφον ἢ σωρὸν λίθων, nam lapides ex via remotos colligebant in acervum, et Mercurio sacrabant; ut inde ejusmodi acervus diceretur Ἕρμαιος λόφος. Id certe constat, Ἑρμαῖος esse merum adjectivum, Ἕρμαιον vero notare locum aliquem Mercurio sacrum, sicut τὸ Ἀθήναιον, Τύχαιον, etc. vel et εὕρημά τι τυχηρόν. κλεπτοσύνην αὐτῷ δῶκεν Ἑρμείας, τ, 397. Vide in A. sub ἕρμα, ἐνόδιος, μεταπάλλομαι, et φυλάκτηρ.

Ἑρμιόνη, ης. ἡ. περικαλλεστάτη, Menelai et Helenæ filia unica. Data in matrimonium Neoptolemo, Achillis filio, δ, 5—14. Recentiores narrant, tempore Trojani belli et absente patre, desponsam fuisse eam Ὀρέστῃ Agamemnonis filio ab avo materno: post reditum patris vero hæc sponsalia fuisse rupta, quia pater, ignarus eorum quæ avus maternus Hermiones egerit, eam despondisset Neoptolemo: hunc autem non diu post interfectum esse, et sic rediisse Hermionem ad Orestem, qui ex ea genuerit τὸν Τισαμενὸν, sic dictum in memoriam ultionis Agamemnonis ab Oreste factæ, παρὰ τὴν μετὰ μένους τίσιν. Vide Oresten Euripidis. Est vero et urbs maritima Argeorum, Ἑρμιόνη, B, 560, cujus civis ὁ Ἑρμιονεὺς, έως. Nomen habet vel ab ὁρμίζω, mutata prima vocali: vel est quasi fœmininum ab ὁ Ἑρμιὼν, όνος, qui conditor ejus fuit.

Ἕρμος, ου. ὁ. Fluvius, ex Mysia per Σαρδιανὴν εἰς τὴν τῆς Φωκαίας θάλασσαν ἐκδιδούς. Et in hunc Hermum influit ὁ Πακτωλός. Υ, 392.

Ἐρύαλος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, occisus fortiter pugnans a Patroclo. Π, 411.

Ἐρυθῖνοι, ων. οἱ. regio montana, unde ὑψηλοὶ dicta, in Paphlagonia; dicti a colore rubro, qui ibi multus reperiebatur. B, 855.

Ἐρυθραί, ῶν. αἱ. Civitas Bœotica, quam alii scribunt Ἐρύθραι. Dictæ ab Ἐρυθρῷ, filio Ποσειδῶνος καὶ Ἀμφιμεδούσης τῆς τοῦ Δαναοῦ. B, 499. Plures fuere urbes hujus nominis.

Ἐρύμανθος, ου. ὁ. Mons, etiam fluvius, in Arcadia. Multi ibi fuere cervi et apri, inter quos et celeber ille Ἐρυμάνθιος κάπρος. Incolæ vero circa eum montem σύαγροι, i. e. σύες ἄγριοι, habiti. ζ, 103.

Ἐρύμας, αντος. ὁ. nobilis Trojanus, cæsus ab Idomeneo. Π, 345—350. Alius ejusdem nominis, cæsus a Patroclo. Π, 415.

ἐρωδιός, οῦ. ὁ. species avium nocturnarum: nam ἀγρεύει νυκτὸς, ἐν ὕδασι καὶ ἕλεσι, καὶ ἀρπακτικός ἐστιν, εἰκότως ὢν τοῖς περὶ Σκάμανδρον ἑλώδεσι τόποις. K, 274. Ergo erat bonum augurium insidiantibus. nam quia audiebatur tantum, non videbatur; hinc conjectabat Ulysses, se non visum iri ab hostibus, facta autem sua late auditum iri. Poterat tamen hoc augurium esse anceps: hinc precatur Ulysses. Cæterum duæ sunt species ἐρωδιοῦ: una Minervæ sacra, altera Veneri. Nomen prioris est a τὸ ἕλος, quasi ἑλωδιὸς, mutato οι in ω, et λ in ρ: alterius ab ὁ ἔρως deduci potest.

Ἐτεοκλῆς, έος. ὁ. Filius alter Œdipodis, regnans Thebis, excluso fratre suo. Sed is ejus frater, ὁ Πολυνείκης, bello restitui voluit. βίη Ἐτεοκληείη, i. e. Eteocles, Δ, 386. Certamen supremum horum fratrum, in quo ambo ceciderunt alter alterius manu (et hoc est id celebre Thebanum par) tractat Euripides in Phœnissis, maxime 1368—1433. et 1446, seqq.

Ἐτέοκλος, ου. ὁ. Filius τοῦ Ἴφιος, frater τῆς Εὐάδνης, uxoris Capanei: unus ex septem ad Thebas, priore Thebano bello. Euripid. Suppl. 872, 1036.

Ἐτεόκρητες, ων. οἱ. vide sub Βούτης.

Ἐτεωνεύς, έως. ὁ. nobilis Spartanus, intimus minister Menelai, valde fidus: filius Βοηθόου, unde dictus Βοηθοΐδης. δ, 22, s. 31, seqq. ο, 95, seqq. Nomen est ab ἐτεὸς, verus. conf. κρείων in A.

Ἐτεωνός, οῦ. ἡ. oppidum Bœotiæ, ab Ἐτεωνοῦ τινὸς dicta. Post appellata est ἡ Σκάρφη. Sita est in collibus, ad Asopum fluvium: hinc πολύκνημος. B, 497.

Εὐαίμων, ονος. ὁ. princeps Thessalus, pater Εὐρυπύλου, qui inde dicitur Εὐαιμονίδης, et Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός. B, 736. E, 76, 79. H, 167. Λ, 574, 809.

Εὐάνθης, εος. ὁ. pater Maronis, nepos Dionysii. vide Μάρων. ι, 197.

Εὔβοια, ας. ἡ. Insula nobilis, hodie Negroponte dicta; vicina Bœotiæ, cum qua cohærebat per γέφυραν δίπλεθρον, ad cujus pontis capita erant duæ munitissimæ turres. Habet nomen, vel ab Εὐβοίᾳ, filia fluvii Ἀσωποῦ: vel ἀπὸ τῆς Ἰοῦς, transmutatæ in vaccam, quæ hinc proprie dicta sit εὔβοια, *die schöne kuh, (the beautiful cow;)* quæque deinde τὸν Ἔπαφον ibi peperisse dicitur. Incolæ nunquam dicti Εὐβοεῖς, sed Ἄβαντες. Εὐβοίη ἱερή, ob præstantiam suam. B, 535. γ, 174. η, 321, seqq. Dicta est quoque aliquando, ob figuræ longitudinem ἡ Μάκρις, ιος, et incola ejus hinc ὁ Μακριεύς. sed in specie promontorium ejus sic vocabatur, sic tamen ut tunc esset genitivus Μάκριδος.

Εὔδωρος, ου. ὁ. Filius Mercurii ex pulcra Πολυμήλῃ, filia τοῦ Φύλαντος, Π, 179, seqq. dictus hinc παρθένιος, quia ex furtivo coitu conceptus. Paucæ enim admodum puellæ in orbe antiquo, diu virgines permanserunt, sed, si mariti deessent, per alios congressus id agebant, cujus causa eas natura produxerat et instruxerat; neque id magnopere reprehendebatur. Nobiliores causam imprægnationis suæ ad deum aliquem referebant. Cæterum hic Eudorus videtur fuisse vir πολυτλήμων, ἢ λί-

γιος, ἢ δόλιος, ἢ καὶ πάντα ταῦτα ὁμοῦ: et ideo a Mercurio γενεαλογούμενος.

Εὐηνός, οῦ. ὁ. Princeps Lyrnessi et Thebarum in Bœotia. Β, 693. conf. Σελήπιος. Memoratur ab aliis, fuisse γαμβροκτόνος, sicut et ὁ Οἰνόμαος. Nam filiæ suæ, τῆς Μαρπίσσης, μνηστῆρας invitabat ad ἁρματηλασίαν: vincenti proponebat præmium filiam suam; victum truncabat capite, eaque capita ante domum suam suffigebat, ut aliis procis essent terrori. Sed victus tandem ab Ida, occidit equos suos, ipse se præcipitavit in fluvium τὸν Λυκόρμαν, qui post dictus est ὁ Εὐηνός. Id omne ignorat Homerus. Filia ejus ἡ Μάρπισσα per patronymicum dicitur ἡ Εὐηνίνη, Ι, 553. sic Ἀδρηστίνη est ἡ τοῦ Ἀδράστου, Ὠκεανίνη ἡ τοῦ Ὠκεανοῦ θυγάτηρ.

Εὐήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Ithacensis, pater τοῦ Λειοκρίτου proci, qui inde ὁ Εὐηνορίδης dicitur. β, 242. χ, 294.

Εὔιππος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, occisus a Patroclo. Π, 417.

Εὔμαιος, ου. ὁ. fidissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, ad quam sues alebantur, sub se habens non modo δεσποτικοὺς servos quatuor, sed et ipse habebat δοῦλον ἰδιόκτητον. Ergo recte dicitur ὄρχαμος ἀνδρῶν, præpositus viris, *ein ammtmann, (a bailiff.)* Appellatur a poëta ob fidem egregiam et immotam δῖος: nam cuicunque insunt divina et vulgo hominum celsiora, is eo ipso fit et est δῖος. Habet nomen ab εὖ et ἡ μαῖα, quod bonus sit nutritor, et inquisitor commodi herorum suorum. Et quia cum matre Mercurii hoc nomen fere congruit; hinc innuitur amicus Mercurio, per quem εὐτυχεῖ τὸ ἔργον αὐτοῦ. Ulysses redux in patriam, personatus, omnium primum ad hunc Eumæum se confert, qui laudatur a Minerva, i. e. ab Ulysse ipso, ν, 404, seqq. ξ, 3, seqq. De eo solo utitur poëta in Odyssea τῇ ἀποστροφῇ: nam et ipse amat hunc fidelem hominem, et eo plurimum usurus est in poësi sua jam reliqua, ξ, 55, vocatque eum δῖον, 48, et alibi sæpius. Eumæus loquitur ut ἕξων καὶ εὐτυχήσων si herus suus adesset, non vero ut habens jam uxorem et domum propriam, ξ, 62, seqq. et 137, seqq. testatur de amore suo erga herum, quem periisse putat. Ergo non necessario omnis servus odit dominum suum: sed ἡ βαρύτης ἄκαιρος δεσποτικὴ ἐξαγριοῖ τοὺς δούλους, τὰ δὲ ἱλαρὰ τῶν δεσποτῶν τιθασσεύει αὐτούς. Est religiosus in mactando, ξ, 420, seqq. 435. et 449, seqq. narratur de peculio ejus, quod sibi ipse pepererat. De parentibus et patria sua narrat ο, 401, seqq. ex quo apparet, patrem ejus fuisse virum nobilem; ipsum vero, infantem circiter quinquennem, abreptum fuisse una cum fraudulenta sua nutrice ex insula Syria a Phœnicibus, venditumque ab his Laërtæ, patri Ulyssis, educatumque accuratissime una cum regia herili filia, sorore Ulyssis. Matrem ipse non nominat, ignorans fortasse nomen; tantum πότνια μήτηρ ab eo vocatur. coll. 362, seqq. 380, seqq. Et hæc ejus educatio in domo herili maxime fidum eum reddidit. Confer et 555, s. Et fortasse hinc nomen habuit, διὰ τὸ εὖ μαιωθῆναι παρὰ τοῖς δεσπόταις. Quæri possit, cur nobiles ejusmodi servi et ancillæ, per piratas aut alios ἀνδραποδιστὰς venditi, et originem suam scientes aut resciscentes, non restituti sint in pristinam conditionem, opera suorum? Versatur cum Telemacho, non ut servus, sed ut liber amicus, imo ut pater, π, 12, seqq. hinc est τό, κῦσε ὀφθαλμούς, quod servo non licebat: et, τέκος φίλον: hinc et παραβολή, 17, seqq. vide porro 154, seqq. 462. ρ, 507. υ, 238. φ, 80, seqq. 203, 234. et 363, graviter minantur ei proci. Pugnat pro hero tandem agnito, φ, 188, seqq. χ, 157, seqq. 279. Cæterum est in Odyssea una ex personis primariis. Vide in A. sub συβώτης, et φιλέω paullo sub medio.

Εὐμήδης, εος. ὁ. Præco Trojanus, dives, pater Dolonis. Κ, 314, dictus ab εὖ μήδεσθαι.

Εὔμηλος, ου. ὁ. Filius Admeti, rex Pherarum in Thessalia; mater ejus Alcestis, filia Peliæ: ipse in matrimonio habuit sororem Penelopes, τὴν Ἰφθίμην. Est inter duces Græcos ad Trojam cum undecim navibus, Β, 714. et habuit optimas equas, quas aliquando pavit Apollo, 763—766. Certat equestri certamine, Ψ, 288, seqq. 354, 380, 481: eumque infortunio adfectum non suo merito miseratur Achilles, 532, seqq. δεῖ γὰρ τοὺς παρὰ ἀξίαν δυστυχοῦντας ἐλεεῖν, et versus 536, abiit in proverbium ἐπὶ τῶν κατά τι εὐδοκιμούντων, εἰ τελευταῖοι ἐκπέσοιεν. De uxore ejus est δ, 797, seqq.

Εὔνηος, όυ. ὁ. qui et alibi scribitur Εὔνεως, ω, ὁ. Filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulæ. conf. Ἰάσων. nomen notat τὸν ἐπιμελητὴν νηῶν, bonum curatorem rei navalis. Η, 468, seqq. Ψ, 747. Ab eo sunt οἱ Εὐνεΐδαι, genus musicum.

Εὐπείθης, εος. ὁ. nobilis Ithacensis, pater Antinoi, primarii inter procos. α, 383. δ, 641. π, 363. 425, seqq. φ, 140. occiso filio bellum civile concitaturus, ω, 421, seqq. 464—468, cæditur, 522. Nomen adjectivum scribitur εὐπειθής, sed proprium nomen mutat accentum ex more.

Εὖρος, ου. ὁ. ventus ab oriente flans. Β, 145. Π, 765. ε, 295. μ, 326. τ, 206.

Εὐρυάδης, ου. ὁ. nobilis inter procos, cæsus, χ, 267.

Εὐρύαλος, ου. ὁ. princeps Argivorum, ἰσόθεος φώς. Pater ejus Μηκιστεύς, avus Ταλαός. Est dux ad Trojam sub Diomede, propinquo suo. Β, 565, s. pugnat egregie, Ζ, 20, seqq. dictus Μηκιστηϊάδης pro Μηκιστείδης, 28. in certamine, curam ejus habet Diomedes, Ψ, 676, seqq. certavitque malo eventu, etsi peritissimus ejus rei: conf. ἀνίστημι in A. confer et ὁ Ἄδραστος, ubi cognatio ejus est. Alius Εὐρύα-

λος erat nobilis Phæax, ἶσος Ἄρηϊ, θ, 115, 127, 396, seqq.

Εὐρυβάτης, ου. ὁ. Agamemnonis κῆρυξ, Α, 320. Ι, 170. Alius ejus nominis erat κῆρυξ Ulyssis, Β, 184. τ, 244, seqq. ubi describitur forma ejus. Nomen est ab εὐρὺ βάζειν, longe sonare loquendo; quæ et virtus præconis. Apud Ephesios erat vir improbus hujus nominis, qui et ὁ Εὐρύβατος dicebatur; a quo τὸ πονηρεύεσθαι dicebatur εὐρυβατεύεσθαι. Deinde et plures ejus nominis, fere omnes improbi, *listige spitzbuben, (artful knaves.)* Et quia eorum aliquis erat ποικίλος πονηρεύεσθαι, hinc Aristophanes eum vocavit Εὐρύβατον Δία, quia etiam Jupiter, fuci faciendi causa, varie se transformavit. In Herodoto vero est alius Εὐρυβάτης, clarus Argivorum dux.

Εὐρυδάμας, αντος. ὁ. Princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant adversus Græcos. Ipse erat ὀνειροπόλος γέρων. Ε, 148, s. Alius hujus nominis erat nobilis inter procos, σ, 296, s. χ, 283.

Εὐρυδίκη, ης. ἡ. Uxor Nestoris, filia Clymeni. γ, 452.

Εὐρύκλεια, ας. ἡ. honesto genere nata, sed a prædonibus abrepta puella, et vendita Laërtæ, apud quem est egregie habita. Nutrix (*kinderwärterin* [*nursery-maid*] non vero *amme* [*nurse, wet-nurse*]) fuerat Ulyssis, fide in heros suos Eumæo par; et quia poëta per omnem Odysseam multum usurus est ea, hinc statim a principio infigit eam animo auditoris, α, 428, seqq. ubi accurate describitur. β, 345, seqq. Deinde erat ἐπίσκοπος reliquarum mulierum domesticarum, et præposita interioribus copiis domus, 361, seqq. considerat Ulyssem, ut filium suum, quem infantulum curaverat; et hinc uxorem ejus vocat νύμφην, δ, 742, seqq. Telemachum amat fideliter, ρ, 31, nam in, πολὺ πρώτη ἴδε, inest magna significatio sollicitudinis de eo, et gaudii sinceri: et dicitur τροφὸς, etiam respectu Telemachi, cui educando præfuerat. Hinc et consilia ei creduntur, in quantum opus erat, τ, 15, seqq. et 346, s. ubi laudatur ab Ulysse per obliquum, optatque hanc sibi, ut lavet se, nimirum ut ei se aperiret, et ut inter mulieres quoque haberet auxiliatricem, quod ei erat ad rem bene gerendam necessarium: 353, seqq. 357, seqq. agnoscit herum, 467, seqq. et promittit silentium fidele, 492, seqq. confer et 401. υ, 128, seqq. 147. φ, 380, s. χ, 391, seqq. 424. re omni perfecta, prima nuntiat Penelopæ, adesse herum, ψ, 1, 5, 177, 289, 292. Vide in A. sub δμωή.

Εὐρύλοχος, ου. ὁ. erat affinis Ulyssis, cujus sororem Κτιμένην habebat in matrimonio: hinc primarius inter socios Ulyssis, et alter post illum, κ, 205, 207, ubi dicitur θεοειδὴς, μεγαλήτωρ: valde pulcer ergo, et animosus; præterea sunt hæc epitheta principalis dignitatis. Ducit partem sociorum ad Circem, sed caute, 232, seqq. hinc solus non mutatus, sed refugiens nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circen pergenti, κ, 429, seqq. et loquitur ibi præ metu aliisque adfectibus in re tam mira ἀδιανοήτως, ut vix intelligatur quid velit: hinc Ulysses eum pene occidit, 438, seqq. hunc suum πηὸν, 441. sequitur tamen Ulyssem, 447. navigat una ad inferos, λ, 23. est in navi dux, μ, 195, 278, seqq. Suadet absente Ulysse sociis male et gladiatorio animo, 339, seqq. et fit causa exitii omnibus secum, 417, seqq.

Εὐρύμαχος, ου. ὁ. nobilis ex Ithaca, procorum cum Antinoo princeps: filius Πολύβου, ingenio mitior, sed simul callidior, aliis. Et is maxime putabatur ducturus Penelopen. Blanditur Telemacho, decipiendi causa, α, 399, seqq. Concio ejus, β, 177, seqq. ἀρχὸς μνηστήρων, ἀρετῇ ἔχα ἄριστος, δ, 628. ο, 16, seqq. π, 345, seqq. et 435, seqq. ubi respondet Penelopæ, loco Antinoi, ὑπούλως καὶ ἐσχηματισμένως, ὡς κρυψίνους. nam hæc est mens ejus: ἐμοῦ ζῶντος οὐδεὶς ἔσται, ὃς πρὸ ἐμοῦ ἢ δίχα ἐμοῦ ἐπιβουλεύσεται τῷ Τηλεμάχῳ: sic et, τὸ αἷμα οὐ τοῦ ἐπιβουλεύσοντος, ἀλλὰ τοῦ Τηλεμάχου. καὶ τὸ, ἐκ Διὸς—respicit versum 402, seqq. etsi videri vult dixisse de morte naturali: sed hanc veram mentem quia prudens Penelope facile potuisset introspicere, occulit rursus per addita 443, seqq. quæ tamen ipsa sunt ridicula: nam si ideo tantum amat Telemachum, quia olim ab Ulysse accepit frustulum carnis, non vero ideo quia regis sui filius est, causa amoris est valde levicula. Hinc addit poëta 449. loquitur ergo derisorie et veteratorie. Amatur maxime a Melanthio, cujus pulcra soror ἡ Μελανθὼ cum Eurymacho clam consueverat, σ, 320—324. 63, s. 243, seqq. 294. 348, seqq. υ, 359, seqq. φ, 186, 245, seqq. 277, 320, seqq. magnifice satis Ulyssi se detegenti respondet, occiso jam Antinoo, et in hunc culpam omnem confert, χ, 44, seqq. irritis precibus, ad pugnandum hortatur suos, et cadit, 69, seqq.

Εὐρυμέδουσα, ης. ἡ. abrepta e patria sua, et regi Phæacum dono data; Nausicaam, regiam filiam, educavit. η, 7, seqq.

Εὐρυμέδων, οντος. ὁ. rex gigantum. Ex hujus filia τῇ Περιβοίᾳ Neptunus genuit τὸν Ναυσίθοον, regem Phæacum, η, 58, seqq. ubi Minerva nihil duri de eo pronuntiat, etsi fuerat hostis deorum cum suis gigantibus: et est exemplum, ex minus bonis majoribus posse descendere optimos natos, quales fuere Alcinous et Arete. Alius hujus nominis, Ptolemæi filius, fuit Agamemnonis ἡνίοχος καὶ θεράπων nobilis, et avus ejus ὁ Πειραῖος, Δ, 228. Tertius hujus nominis erat θεράπων Νέστορος, Θ, 114. Λ, 619.

Εὔρυμος, ου. ὁ. nobilis Cyclops, vel ex Phæacum gente in Sicilia, cujus filius Τήλεμος hinc dicitur Εὐρυμίδης, quem confer ι, 509.

Εὐρυνόμη, ης. ἡ. fida Penelopes ministra, ταμίη ἢ θαλαμηπόλος, quæ duo sunt synonyma: nam τὸ ταμιεῖον sæpe vocatur θάλαμος, et τὸ ταμιεύειν καὶ θαλαμηπολεῖν notant idem. ρ, 495—499. σ, 163—184. τ, 96, seqq. υ, 4. lavat Ulyssem patrata cæde, ψ, 153, seqq. 289. Alia hujus nominis erat filia Ὠκεανοῦ, Σ, 398—405, de qua vide Ἥφαιστος.

Εὐρύνομος, ου. ὁ. nobilis Ithacensis, Αἰγυπτίου filius. procorum unus. β, 21. χ, 242—244.

Εὐρύπυλος, ου. ὁ. Filius Herculis, princeps laudatissimus in insula Co, quæ insula Κῶς, una cum quibusdam adjacentibus, dicitur Εὐρυπύλου πόλις, B, 677. Alius erat princeps Thessalus, Εὐαίμονος υἱὸς, B, 736. E, 76, 79. Z, 36. Unus ex novem ἀρίστοις post Achillem, H, 167. Θ, 265. Λ, 574, 661, 808, 818, O, 392. Π, 27. Tertius erat Telephi filius, ἀνδρεῖος, valde formosus, princeps circa Κάϊκον amnem, λ, 518—521, occisus in bello Trojano a Neoptolemo. Vide de hoc Strabonem, Lib. 13, nam locus hic Homericus laborat obscuritate historica.

Εὐρυσθεὺς, έως. ὁ. Ejus genealogia hæc: Ζεὺς καὶ Δανάη gignunt τὸν Περσέα, hic τὸν Σθένελον, sed non illum in bello Trojano clarum: Σθένελος gignit τὸν Εὐρυσθέα. Fuit ergo Persei nepos, Jovis et Danaës pronepos: ἐν Ἄργει Ἀχαϊκῷ natus et regnans. Historia nativitatis Eurysthei narratur T, 103—124. 132, s. Virtute multo minor, Herculi tamen varios labores duros imperavit, ipse deses domi, Θ, 363. O, 639. λ, 620—625.

Εὐρυτίων, ωνος. ὁ. nobilis Centaurus in Thessalia. Ex μέθη turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295—304. Et scopus Antinoi in narranda hac historia est hic: quemadmodum Eurytion excitavit pugnam, sed suo ipsius malo; sic tu fortasse excitabis pugnam inter nos et Telemachi amicos, sed id tibi maxime nocebit, qui quoque in nuptiali tempore molestus es.

Εὔρυτος, ου. ὁ. Princeps Œchaliæ Arcadicæ, τοξικώτατος, ὑψαύχην. B, 596, 730. θ, 224—228, ubi dicitur ab Apolline occisus, quem provocarat in arte sagittandi, h. e. subita morte obiit. τόξον hujus Euryti dono accepit Ulysses a filio illius Ἰφίτῳ, φ, 13—38. Et is erat arcus, quem proci tendere nequibant. Quod recentiores de hoc Euryto narrant, quod occisus sit ab Hercule, filiam Εὐρύτου Ἰόλην amante, ejusque causa expugnante Œchaliam: id ignorat Homerus, qui tamen filium ejus Ἴφιτον ab Hercule occisum narrat, loco ex φ citato. Equas Εὐρύτου præstantes habuit Hercules, non ipse eas rapiens, sed ex furto Autolyci emtas. Nomen est ab εὖ ῥύειν ἢ ἑλκύειν τὸ τόξον. Alius Eurytus, filius Ἄκτορος, et hinc ὁ Ἀκτορίων dictus, princeps Eleorum, est B, 621. conf. Ἐπειοί.

Εὐρώπη, ης. ἡ. Filia Φοίνικος Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας, formosissima, ex qua Jupiter genuit τὸν Μίνωα καὶ Ῥαδάμανθυν. Ξ, 321, s. habet nomen a magnis oculis, vide εὐρύωψ in A. Fabulæ addunt, Jovem ei posuisse custodem, a Vulcano ex ære factum, vivum et sentientem: qui accedente aliquo adultero, se in ignem statuerit, deinde valde calefactus amplexus sit hospitem; et hunc territum aufugisse.

Εὔσωρος, ου. ὁ. princeps Thraciæ, Z, 8.

Εὔτρησις, εως. ἡ. Urbs Bœotiæ, quam Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, fratres principes Bœotiæ, muris circumdederunt. Colebatur ibi ὁ Εὐτρησίτης Ἀπόλλων, ejusque ibi erat μαντεῖον ἔνδοξον. B, 502.

Εὔφημος, ου. ὁ. Dux Ciconum, populi Thraciæ. B, 846, s.

Εὐφήτης, ου. ὁ. Princeps Ἐφύρης, ἄναξ ἀνδρῶν, O, 531, s.

Εὔφορβος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, ποδώκης, ἀνδρεῖος, κάλλιστος, quem solum ex Trojanis poëta οἰκτείρει πεσόντα. Vulnerat Patroclum, et laudatur, ne vilis aliquis obtulisse Patroclo mortem videatur, Π, 806—850. loquitur πρὸς Λάκωνα λακωνίζων, P, 13, cui uni versui insunt tres ἔννοιαι: et interficitur a Menelao, P, 46—60, ubi insignem θρῆνον addit poëta cum laude. Pater ejus erat Πάνθως, οος, contr. ους, ὁ. Et hic est ille Euphorbus, quem se fuisse temporibus Trojani belli dicebat Pythagoras, ut quidem multi de Pythagora narrant, e. c. Horat. 1, Od. 28, 10. Vide in A. sub φορβὴ, et πλοχμός.

Εὐχήνωρ, ορος. ὁ. princeps Corinthius, fortis et dives. Genealogia ejus hæc. ὁ Μελάμπους, οδος: hujus filius ὁ Μάντιος, hujus ὁ Κλεῖτος πρῶτος, hujus ὁ Κοίρανος, hujus ὁ Πολύειδος, hujus duo filii ὁ Εὐχήνωρ καὶ ὁ Κλεῖτος δεύτερος. Hi duo fratres una cum Ἐπιγόνοις expeditionem contra Thebas fecerunt, post ad Trojam sunt profecti, ubi cecidit Εὐχήνωρ. N, 663—672.

Ἐφιάλτης, ου. ὁ. Filius τοῦ Ἀλωέως, ἀδελφὸς Ὤτου, quem confer. Fuere fratres ὑπερήφανοι καὶ ὑψίκομποι, qui dicuntur voluisse cœlum invadere, E, 385. λ, 304—319. In re medica est πάθος τι στομαχικὸν ita dictum, quod et ὁ ἐπίαλτος dicitur, *das aufstossen, der schlucken, (belching, hiccough.)* Imo et morbus nocturnus est ὁ ἐπιάλτης, qui et ἠπίαλος et ἠπιόλης vocatur, *der alp, (the night-mare.)*

Ἔφυρα, ας. ἡ. nobilis Urbs in Elide, quæ postea dicta est ἡ Κίρκυρα, ad quam est fluvius ὁ Σελλήεις, εντος. Et circa hanc primariam urbem Hercules multa oppida ceperat. B, 659. O, 531. α, 259. β, 328. Et conf. Strabonem, Lib. 8. Sed Z, 152, est alia Ἔφυρα, fortasse ipsa Corinthus: nam plures urbes hoc fuere nomine. A priore illa cives dicti οἱ Ἔφυροι, N, 301, homines bellicosi, assidue cum Phlegyis decertantes varia fortuna. Ex aliis ur-

bibus hujus nominis, cives dicebantur οἱ Ἐφυρεῖοι. De venenis conf. ἡ Ἀγαμήδη.

Ἐχεκλῆς, ῆος. ὁ. Filius τοῦ Ἄκτορος, princeps Myrmidonum, qui pulcram Πολυμήλην duxit uxorem, postquam illa ex Mercurio τὸν Εὔδωρον pepererat. Π, 189.

Ἔχεκλος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 694. Alius, etiam Trojanus, filius Ἀγήνορος, ab Achille interfectus, Υ, 474.

Ἐχέμων, ονος. ὁ. Priami filius, cæsus a Diomede. Ε, 160—165.

Ἐχένηος, ου. ὁ. nobilis Phæax, senex, συνετὸς καὶ λόγιος. η, 155, seqq. λ, 341, seqq. nomen est ab ἔχειν et ναῦς, ut fere plurima Phæacum nomina e re navali sumta. Gens enim erat mari potens, hinc dives, et voluptatibus dedita.

Ἐχέπωλος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, dives et clarus, cæsus ab Antilocho, Δ, 458, seqq. Alius erat tyrannus Sicyoniorum, dives et voluptuosus: cui Agamemnon libenter remisit operam bellicam, maluitque ab eo equum strenuum accipere, quam ipsum rei militari inutilem, Ψ, 296, seqq.

Ἔχετος, ου. ὁ. Rex in regione Epiri, Εὐχήνορος καὶ Φλογίας filius, ob crudelitatem immanem famosus. Filiam suam, vitiatam a quodam nobili adolescente Αἰχμοδίκῳ, effossis oculis condemnavit ad molenda ferrea hordea, ad id ipsum ipsius jussu confecta, cum conditione, tunc eam fore liberam, si hæc hordea comminuisset in farinam. Αἰχμόδικον vero, pellectum ad se, ἠκρωτηρίασεν, ἀποκόψας καὶ τὰ αἰδοῖα. Tandem furiosus factus, ipse carnes suas vorans exstinctus est. Hujus ergo crudelis principis nomine terrebantur exteri, σ, 85—86, quod fecerat τῷ Αἰχμοδίκῳ, et 114, s. φ, 308. Perhibent antiqui, hunc Echetum non Ulyssis, sed Homeri, ævo vixisse; et hunc nomen illius inservisse suæ poësi, ultionis alicujus causa: sicut iidem narrant, Thersiten fuisse malum præfectum bonorum Homeri: sicut alios sibi æquales laudis causa nominavit in poësi sua. Cæterum vox, τύραννος, Homeri ævo omnino nondum in usu erat: post recepta hæc vox, in bono sensu designabat principem; donec malis tantum principibus tribueretur τὸ τυραννεῖν, relicta justis principibus appellatione, βασιλεύς, ἄναξ.

Ἐχέφρων, ονος. ὁ. Filius Nestoris, παρὰ τὸ ἔχειν φρόνησιν. γ, 413, 440.

Ἐχῖναι, ῶν. αἱ. quæ postea αἱ Ἐχινάδες dictæ, insulæ in mari Ionio. Dictæ ἀπὸ τῶν ἐχίνων, quorum ibi magna copia. Post Homerum in usu fuit nomen ἡ Ἐχινὰς, άδος. Β, 625. Sæpe loca nomen suum invenerunt a copia rerum quarundam, e. c. insulæ Λαγοῦσσαι (pro λαγόεσσαι) a lepusculis multis: sic et αἱ Πιθηκοῦσσαι, Πιτυοῦσσαι, Φυκοῦσσαι. ὁ ἐχῖνος est vel ζῶον χερσαῖον, *ein igel, (a leech;)* vel θαλάσσιον, ex genere cancrorum marinorum.

Ἐχίος, ου. ὁ. nobilis Græcus. Θ, 333. Ν, 422. Filius ejus Μηκιστεὺς hunc suum patrem celebrem fecit. Alius Ἐχίος, a Polite Trojano principe cæsus, est Ο, 339, nam hic τοῦ Μηκιστέως πατὴρ non esse potest. Tertius est nobilis Lycius, cæsus a Patroclo, Π, 416.

Z

ΖΑ'ΚΥΝΘΟΣ, ου. ὁ. Insula nemorosa, non aspera, imperio Ulyssis subjecta. Β, 634. α, 246. ι, 24. π, 123. τ, 131. Et ex hac insula erant viginti nobiles proci, π, 250. Nomen habuit ἀπὸ Ζακύνθου, υἱοῦ Δαρδάνου.

Ζέλεια, ας. ἡ. quæ et alibi ἡ Ζελία scribitur. Urbs Lyciæ minoris, in imperio Trojano satis amplo: cujus princeps erat vasallus regis Priami, Pandarus nomine: sita ad Idam, et ob magnificentiam suam dicta Τροία μικρά. Civis ejus est Ζελείτης et Ζελειάτης. Β, 824. Δ, 103, 121. epitheton ἱερὰ est commune omnibus munitis urbibus. Vide sub Πάνδαρος.

Ζεύς, ὁ. Jupiter, quasi αἴτιος τοῦ ζῆν, ut a quibusdam ἐτυμολογεῖται hoc nomen. Hinc et medicus Syracusius, Menecrates, διὰ τὸ εὖ ἰατρεύειν, quia multis ægrotis vitam reddebat, Ζεὺς dici voluit: imo Philippo regi scribens, posuit, Μενεκράτης Ζεὺς Φιλίππῳ χαίρειν: cui rex rescripsit, Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν, (i. e. φρονεῖν) et convivio exceptum, non tractavit ut hominem, cibis appositis; sed ture suffiens ei, quasi deo, per jocum. Apud Euripidem Rhesus, Thraciæ rex, opportune auxilio veniens, dicitur Ζεὺς ὁ φαναῖος, Jupiter conspicuus, Rhes. 355, coll. 358. Alii derivant nomen a δεύω, i. e. βρέχω, mutatione solita τοῦ δ in ζ. Sed meliorem etymologiam exhibuimus in hoc Lexico, sub Ζεὺς in Λ. Nominativus Δὶς in usu non fuit, ob ἀμφιβολίαν cum adverbio δὶς, bis: sed obliqui inde sunt, Διὸς, Διῒ, Δία: etiam pluralis apud recentiores receptus, Δίες, Διῶν, Διοὶ, Δίας. Singularis nominativus est et Ζὴν, et Ζὰν, et Ζὰς, genit. Ζηνὸς, Ζανὸς, Ζαντὸς, etc. etiam nominat. Ζὴς, et Δάν. A Ζεὺς reperitur et acc. Ζεῦν. Theologice sic vocatur summus deus, cujus consilio et nutu fiunt omnia quæ fiunt: mythice ei adfinguntur, a deo aliena: historice fuit rex Cretæ: politice notat imperium et majestatem principalem: allegorice est mens principum: physice est

aër superior, nonnunquam et sol: astronomice planeta magnus sic vocatur: poëtice hæc omnia pro lubitu commiscentur et adhibentur sub hoc uno nomine. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ, Α, 5, i. e. τὸ πεπρωμένον ἐπληροῦτο. λ, 296. Διΐ φίλε, Α, 74, ubi Iota dativi ultimum longum. et 175, μητιέτα (pro μητιέτης) Ζεύς. et 279, βασιλεὺς, ᾧ Ζεῦς κῦδος ἔδωκεν, nam a deo est majestas regum. et 394, Δία λίσαι, Jovi supplica. Quod Jupiter nimis severe imperans reliquos deos habuerit contra se conjuratos, narratur Α, 395—407, et id fictum ad consuetudinem humanam, docens, regem sæpe habere contumaces subditos, et fœminas multum valere in aulis principum. φῦλον δαιμόνιον ἀνθρωποπαθὲς παρὰ τοῖς ποιηταῖς, docendi causa. et, habet epitheta, εὐρυόπης, Κρονίδης, Κρονίων, μητιέτης, Ὀλύμπιος, ἄναξ, νεφεληγερέτης, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμενὴς, μέγας, αἰγίοχος, Κρόνου παῖς, τερπικέραυνος, ἀστεροπητὴς, ὑψιβρεμέτης, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, ὑψίζυγος: quas voces cf. in A. ἐπινεύει κυανέαις ὀφρύσι, Α, 528. et 515, ἢ κατάνευσον ἢ ἀπόειπε, ἐπεὶ οὔ σοι ἔπι δέος. et 524, κατανεύσομαί σοι κεφαλῇ. Nam dat, ex mente antiquorum, signa voluntatis suæ ex nubibus. Ei assurgunt omnes dii, Α, 533. et 609, Ὀλύμπιος ἀστεροπητής. οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι, Β, 116—118. Ι, 23, seqq. nam regit bella suo consilio. Hinc Πυθαγόρας: θεός ἐστι ὁ πάντων κρατῶν, ὅσγε καὶ πολέμων ἐξουσίαν ἔχει: τίς ἂν οὖν εἴην ἐγών; expugnationes urbium ei adjudicantur, ὡς ἐφόρῳ τῶν στρατευμάτων: hinc οἱ Κᾶρες Διῒ στρατίῳ *(Jehova Zebaoth)* θυσίας ἀνάγουσι: καὶ θυγάτηρ αὐτοῦ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπικαλεῖται Στρατία. Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, Β, 134, i. e. τοῦ ἡλίου, μέτρον γὰρ κινήσεως ἡλιακῆς ὁ χρόνος ἐστίν. hinc et ὁ ἥλιος vocatur ὁ μέγας Κρόνος. et 146, πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων, nam est aër. hinc et 49, Ἠὼς, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα, Aurora, Jovi lucem adventantem nuntiatura. et 169, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντος Ὀδυσσεὺς, nam Ζεὺς est et ὁ νοῦς, δι' οὗ τὸ ζῆν εὖ τοῖς ἀνθρώποις ἐστίν. et 205, βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς σκῆπτρον: θεόσδοτον γὰρ ἀγαθὸν ἡ βασιλεία, coll. 197, τιμὴ ἐκ Διός ἐστιν βασιλεῖ. Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, Β, 371, est formula optandi magnum quid. Ἐμοὶ αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκεν, Β, 375, εὐεπίφοροι γὰρ κατὰ θεοῦ οἱ ἀτυχεῖς. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Β, 412. ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ, ubi notatur facies majestatis et reverentiæ et terroris plena in rege, Β, 478, simul et τὸ ἡγεμονικὸν καὶ ἐποπτικὸν καὶ ὑπερανεστηκός: τὸ ἀξιωματικόν. Ἐκ Διὸς, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει, Β, 669, ex quo loco apparet, quo sensu dicatur πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε: nam ἄναξ debet paterno more curam habere subditorum; ergo est pater ob regimen paternum et providentiæ bonæ plenum. Dat et divitias, Β, 170. et 741, ἀθάνατος. et 781, γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, Διῒ ὡς χωομένῳ, i. e. tonante et fulminante: et ad Διῒ ex verbo composito repetendum est ὑπό. Græci immolant ei ἄρνα, Γ, 104, ubi ex epitheto ἄλλον colligitur, esse eum agnum marem et album. Cæterum ibi Ζεὺς Ξένιος indicatur, quia Paris contra jus hospitale peccaverat. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε, Γ, 276, testis jurisjurandi. et Η, 202, in precibus Græcorum ad Trojam. ἐπευξάμενος Διῒ πατρί: Ζεῦ ἄνα, Γ, 350, rex Jupiter. et 365, Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος, inquit Menelaus, cui Jupiter victoriam perdiderat. sic et Philoëtius, υ, 201, qui accusat Jovem injustitiæ de Ulysse. παρὰ Ζηνὶ καθήμενοι θεοὶ, Δ, 1, nam est rex, adhibet tamen in consilium alios deos: quod imitari debent principes, consultando cum prudentibus primoribus. Ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς, Δ, 75, nam est aër superior. et 84, ταμίης πολέμου. tardat sæpe vindictam, sed tandem tamen vindicat graviter, Δ, 160—168, idque facit Ζεὺς ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων. et 381, ἔτρεψε, *hat es gewendet, (has averted it.)* et 408, πειθόμενοι Ζηνὸς ἀρωγῇ. ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ, Ε, 33, coll. 225, nam dat eventum pugnarum. ὑπὸ αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ, Ε, 693. Η, 60, nam Jovi, i. e. aëri, vitæ origini, sacra erat quercus et fagus, arbor ζωοτρόφος olim: hinc et post omissam βαλανοφαγίαν tamen ubique sacræ erant Jovi quercus et fagi, quibus et hostes parcebant. Διὸς ὄμβρος, Ε, 91, i. e. ὁ ἐξ ἀέρος. et 522, ubi Ζεὺς est ὁ ἀὴρ νήνεμος, quando nubes immotæ stant. et 736, χιτὼν Διὸς notat nubes, armatas tonitrubus et procellis; quibus si quis in bello sapienter utitur, Minerva dicitur induisse tunicam Jovis. et 756, 757, ubi et Juno Ζῆνα ὕπατον Κρονίδην alloquitur Ζεῦ πάτερ. et 872, seqq. ubi dicitur nimium indulgere Minervæ, i. e. prudentibus consiliis frequenter adesse, et successum iis dare. et 888, seqq. ubi increpat quidem Martem, sanari tamen jubet: quæ fictio est admirabilis: nam deus odit quidem bella, regit tamen. et 907, δῶμα Διὸς μεγάλοιο, nam est μέγας absolute. Ζεὺς γάρ οἱ (τῷ Προίτῳ) ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασε τὸν Βελλεροφόντην, Ζ, 159, nam Ζεὺς est ἡ εἱμαρμένη, regimen rerum mundanarum omnium: hæc, ut fortem Herculem imbelli Eurystheo, sic Prœto Bellerophontem, objecerat male habendum. et 357, ἐπέθηκεν αὐτοῖς κακὸν μόρον, malam sortem. et 475, seqq. ubi dat virtutem et indolem. et 526, αἴκε ποθὶ Ζεὺς δώῃ, ubi comma ponendum est post δώῃ. παρελέξατο Λαοδαμείῃ μητιέτα Ζεὺς, Ζ, 198, h. e. filius hujus filiæ principalis, factus est postea rex, postpositis filiis filii. et 234, ἐξείλετο φρένας Γλαύκῳ, i. e. magnanimum fecit. et 257, 259, Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν, σπένδειν. et 266, λείβειν αὐτῷ χερσὶν ἀνίπτοις ἅζομαι. et 420, νύμφαι, κοῦραι Διός. non juvat mendaces, Δ, 235. ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν, Η, 69, in alto sedens et gubernans inferiora. Et vide, etiam male facta hominum ad deum referuntur: nam is humana omnia, etiam scelera, in potestate habet et regit: non perfici permisit jurata. et 76, ὧδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω. et 194, ὑμεῖς εὔχεσθε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι, coll.

200—205. et 210, ἀνέρας Κρονίων θυμοβόρου ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι. et 274, κήρυκες Διὸς ἄγγελοι. et 280, ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς. (sic et K, 552.) et 315, βοῦν ἱέρευσεν ἄρσενα πενταέτηρον ὑπερμενέϊ Κρονίωνι. et 478, παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς, σμερδαλέα κτυπέων, i. e. βροντῶν, ex quo difficultates graves augurabantur Graii. hinc et libant Jovi ὑπερμενέϊ ante bibendum, 481. Est supremus deus, reliqui dii sunt causæ secundæ, contra ejus voluntatem nihil valentes; quod poëtice proponitur Θ, 2, seqq. Ζῆνα ὕπατον μήστωρα, 22, qui solus regit res humanas. et 31, seqq. ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, ubi eum sic alloquitur Minerva. sic et α, 45. Omnia circa eum sunt aurea, Θ, 42, nam est et sol, et habet ignes. et 51, κύδεϊ γαίων. Ponderat fata Trojanorum Græcorumque, Θ, 69, seqq. et ibi pingit poëta τὴν τῆς μοίρας καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ διπλόην: ζυγοστατεῖ δὲ Ζεύς, non quasi ipse ignarus futuri, sed est poëtica expositio hujus theseos, deus destinavit hoc tempore successum his, illis res adversas. coll. 140—144, ubi consilia dei mira, et τὸ, hodie mihi cras tibi, prout deus id regit, conspiciuntur. Omnino singularis est hæc rhapsodia Θ in prædicanda directione divina. et 170, τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς, σῆμα τιθεὶς. εὐρύοπα Ζῆνα, ubi α est apocopatum, et ν pertinet ad initium sequentis versus, Θ, 206. Ξ, 265. Ω, 331, s. Διῒ μάχεσθαι οὐκ ἂν ἔγωγε ἐθέλοιμι, Θ, 210. et 216, ἔδωκεν τούτῳ κῦδος, coll. 236, 237. et 250, ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί. et 415, ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, coll. 397, seqq. Abit in curru ad concilium deorum, et Neptunus ei solvit equos, Θ, 438, seqq. et 470, ubi minatur Græcis. Ζεύς με μέγα ἐνέδησε βαρείῃ ἄτῃ σχέτλιος, I, 18, s. ubi potestas ejus bellica describitur: et μέγα pertinet ad βαρείῃ. et 116, ἀνὴρ, ὅν τε Ζεὺς κῆρι (serio) φιλήσῃ, ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἐστιν, i. e. ὁ θεοφιλὴς (dilectus deo) κἂν τις εἴη, ἅμα παρεξισοῦται πλείοσιν, quæ sane est sublimis veritas. et 172, Διῒ Κρονίδῃ ἀρησόμεθα, αἴκε ἐλεήσῃ. et 236, Τρωσὶν ἐνδέξια σήματα φαίνων ἀστράπτει. et 238, Ἕκτωρ, πίσυνος Διΐ. et 419, μάλα γάρ ἑθεν εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε. φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, I, 604—606. Λιταὶ dicuntur κοῦραι Διὸς, I, 498, 504, 509, nam Jupiter dicitur ἱκέσιος, protector supplicantium. Ζεὺς καταχθόνιος, I, 457, i. e. ὁ Ἅιδης, ὁ τοῦ μύθου Πλούτων. Præterea nomen Ζεὺς notat supremum omne et excelsum: hinc et alibi Ζηνὸς Ποσειδῶνος templum memoratur. ἀστράπτει πόσις Ἥρης, K, 5—8, hinc ἀστραπαῖος cognominatus: et cum hoc comparat poëta τὸν μέγαν βασιλέα. et 16, ὑψόθ' ἐόν. et 49, Ἕκτωρ Διῒ φίλος, ergo is non sua solum fortitudine egit quæ egit, sed θεόθεν: hinc poëta quemvis fortem et felicem heroëm appellat Διῒ φίλον: nam θεοφιλὴς demum potest efficere magna. et 71, Ζεὺς ἵει ἡμῖν κακότητα βαρεῖαν. et 89, τὸν περὶ πάντων ἐνέηκε πόνοισι. et 104, οὐ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς ἐκτελέει. ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτὸς ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, formula jurandi, K, 329. Ἔριδα προΐαλλε, Λ, 3. et 66, στεροπῇ Διὸς αἰγιόχοιο, nam hoc epitheto ornatur Jupiter maxime quando fulgurat. Sedet in monte Ida, de cœlo descendens, habensque fulgur in manibus, 182—184, nam κεραυνὸς καὶ αἱ αἰγίδες sunt tela ejus. *über dem berge schwebete eine gewitter-wolke, (a thunder-cloud hung over the mountain.)* Dat victoriam, cui vult, Λ, 288, 300, quo effato deprimitur nonnihil virtus humana, quæ per se parum valet, nisi deus adsit: coll. 318, 319. et 419, Διῒ φίλον, qui igitur jam non cadet, coll. 473, qui jam non est δυστυχής. coll. 752. ὗε Ζεὺς συνεχὲς, M, 25. et 37, Ἀργεῖοι Διὸς μάστιγι δαμέντες. sic N, 812, Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν, quæ est ἡ θεομηνία, ab irato deo ortum malum: ex qua phrasi factus est ὁ μαστιγοφόρος, passive, qui malum ab irato numine immissum fert. κακὰ φρονέων Ζεὺς ὑψιχρεμέτης, M, 68, quæ mala immittenda is per tonitrua significat. et 209, ὄφιν, Διὸς τέρας, i. e. σημεῖον, unde orta est vox ἡ διοσημεία. et 235, ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι (oblivisci) βουλέων, ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο, quæ consilia Jupiter significarat per fulgura. et 241, ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ, ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει. et 252, Ζεὺς τερπικέραυνος ἐπῶρσεν ἀνέμοιο θύελλαν, i. e. ὁ ἀὴρ, et simul ἡ εἱμαρμένη: nam ventus et tempestas favebat Hectori, ferens pulverem et pluvias in faciem Græcorum, eosque a prospectu impediens. et 275, αἴκεν δώῃ Ζεὺς Ὀλύμπιος ἀστεροπητής. et 279, ὤρετο μητίετα Ζεὺς νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, quæ tela sunt nives, grandines, pluviæ, fulmina. et 286, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος, ubi nix densa decidens sic vocatur. coll. 437. Quibus locis favor tempestatis contra hostem poëtice describitur. Flectit oculos a pugna, N, 1, seqq. h. e. Trojani et Græci in æquilibrio fortunæ erant. θεῶν ὄριστος ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, N, 154. et 226, μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι. et 242, ἀστεροπῇ, ἥντε Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου. et 347, seqq. Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην, κυδαίνων Ἀχιλῆα, quæ est explicatio τοῦ, A, 5. Jupiter est senior Neptuno, ergo et venerabilior, N, 354, seqq. et 449, οἷος Ζηνὸς γόνος, ubi de Minoë, ejusque filiis. et 524, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος. et 624, Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν ξεινίου: ergo illi valde ἀσεβεῖς καὶ ἅμα αἰσχροκερδεῖς. et 631, seqq. Ζεῦ πάτερ, ubi indicat pluribus, τὸ θεῖον εἶναι φρονιμώτατον, καὶ πάντων αἴτιον. et 731, ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρύοπα Ζεύς. et 795, ἀέλλῃ, ἥτε ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε: nam ex aëre oriuntur tonitrua. et 825, seqq. αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς εἴην. et 837, ἵκετο αἰθέρα Διὸς (i. e. ἡλίου) αὐγάς. ἐκ Διὸς οὖρον, Ξ, 19. et 54, οὐδέ κεν ἄλλως Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτήναιτο. et 157, Ζῆνα ἥμενον ἐπὶ Ἴδης, quo loco decipitur Jupiter a Junone, blanditiis et venustate. Poëta sub hac imagine pingere voluit,

quod summi sæpe et prudentissimi viri tamen a mulieribus irretiantur, ut fiat voluntas mulieris, etsi vir id minime propositum sibi habeat. Enarrat ibi Jupiter, incensus a Junone, varios suos amores, alienata quasi mente, Ξ, 293—328. coit cum Junone, deinde dormit, 353, seqq. i. e. fortuna Troica mutat se, et Græci vincunt. Evigilat ab isto somno, et increpat Junonem, O, 4. 13, seqq. prædicit futura, 55, seqq. sed hoc loco versus viginti duo, a 56—77, habentur a quibusdam criticis priscis pro suppositis. Argumenta hujus criseos sunt, quia insit παλιλλογία non apta; quia versus ipsi leves; quia manifestum versui 63, 64, insit mendacium, nam usque eo nunquam cessisse Græcos fugientes, nec Achillem incitasse Patroclum; quia Jupiter decernat Sarpedonem occidendum, et tamen postea eundem miseretur; quia Homerus nusquam alibi in genere neutro dixerit τὸ Ἴλιον, quod tamen versu 71 exstet; quia nusquam Achillem dicat πτολίπορθον (quæ ratio est omnium falsissima, ex defectu concordantiarum orta: vide πτολίπορθος) quod is non fuerit respectu Trojæ, sed potius Ulysses; quia, præsente Junone, dici apte non potuerit, Minervam perdituram esse Trojanos, versu 71. (sed Minerva tamen notat quodvis artificium.) Non desunt ergo, qui hæc omnia confutent, et locum pro genuino defendant: dicunt enim, auditorem φιλέλληνα præparari, ut deinde patienter audiat fugam et cædes Græcorum, quum præsciat, fortunam mox mutatum iri; præterea inesse poësi huic multa ἅπαξ λεγόμενα; versusque esse admodum Homericos. Et hi omnino vincunt. νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν, O, 104. et 184, seqq. ubi, post missum ad Neptunum nuntium, partitio mundi inter Jovem, Plutonem, et Neptunum, memoratur: quæ partitio tamen terram communem tribus fratribus reliquerat. Ratio est in promtu. Jupiter est aër, circumdans terram, simulque gubernatio rerum omnium: Neptunus est aqua, quæ continetur terra, et πόσιος αἴτιος διὰ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ λοιπὰ ὕδατα ἃ ἐκ θαλάσσης διηθούμενα ἐκρέουσι, imo et pluviæ sunt inde, rigantes regnum vegetabile: Ἀϊδωνεὺς δέ ἐστιν ὁ ὑπὸ γῆς ἀήρ, qui continet animas defunctorum ex mente antiquitatis, et fruges terræ promovet calore subterraneo, ipse vero non apparet, et disparere facit semina et morientes. Jupiter habet αἰγίδα, a Vulcano factam, O, 310, et circa, h. e. aër superior habet nubes procellosas et ignium plenas. hinc et responsio Jovis et κατάνευσις κεφαλῆς ex mente priscorum est tonitru, 377. collato Job. xxxviii, 1. servat sua voluntate alios, alios perdit, variis modis, O, 461, seqq. 489, 490. 567, 593, seqq. ubi iterum est explicatio τοῦ, A, 5. O, 611, 637, seqq. 694, 719, 725. Π, 37, 51, 88, 97. δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοί, Π, 103. et 121, μάχης μήδεα κείρει Ζεύς. et 231, εὔχετο ἔπειτα, στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον, οὐρανὸν εἰσανιδών, Δία δὲ οὐ λάθε: hinc Jupiter ἑρκεῖος dictus, διὰ τὸ συντηρεῖν πάντας τοὺς περὶ τὸ αὐτὸ ἕρκος: et additur ibi, Ζεῦ ἄνα, ut notet τὸν ἄνω Δία: et vox ἄναξ ei propria. Ibidem dicitur et, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων. Videt omnes motus hominum, et preces eorum audit, in quantum vult, Π, 249, seqq. Dicitur absolute πατὴρ, 227, 253, 250, nam τοὺς ἐν ἀνθρώποις πατέρας ἀφιδρύματα τοῦ τοιούτου πατρὸς Διὸς φασὶν οἱ παλαιοί. et 298, στεροπηγερέτης, quatenus fulgura congregat in aëre, sicut νεφεληγερέτης, quatenus nubes et caliginem. αἰθέρος ἐκ (post) δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει, Π, 365. et 385, λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς, i. e. ὁ ἀήρ. et 431, τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς, ubi miseratur ἥρωας, ἐν ἀκμῇ ἡλικίας morituros brevi, maxime filium, quem Juno, utpote noverca, non miseratur, 439, seqq. et 567, Ζεὺς ἐπετάνυσε νύκτα ὑσμίνῃ, i. e. aër pulvere denso et nubibus plenus. Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν, Π, 688. P, 176, coll. 198, 209. Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν, Π, 799, 844, 849, ubi est ἡ εἱμαρμένη. sic et P, 251, ἐκ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. ἐπευξάμενος Διῒ πατρὶ, P, 46, 19: καὶ ἀνυσιμώτατον πανταχοῦ παρὰ Ὁμήρῳ ἡ δικαία εὐχὴ, *beten hilft allezeit, wenn es gerecht ist, (prayer is invariably efficacious when it is just.)* ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νίκην, P, 331, seqq. coll. 321. et 339, Ζῆνα, ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάῤῥοθον. et 400, τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. et 409, ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα, i. e. βουλήν. et 441, seqq. ubi miseratur res humanas, simulque gubernat. et 498, ὁ δὲ εὐξάμενος Διῒ πατρὶ ἀλκῆς καὶ σθένεος ἔπλητο. et 515, τὰ δέ κεν Διῒ πάντα μελήσει. et 546, ubi pœnitet eum. et 593, seqq. αἰγίδα εἵλετο. et 626, seqq. est pro Trojanis. τετέλεσταί σοι ἐκ Διὸς, ὡς εὔχεο, Σ, 74. et 116—119, ὅτε Ζεὺς ἐθέλῃ. et 168, κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν, coll. 185. et 292, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς. et 328, ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ, coll. 431. et 356, seqq. alloquitur Junonem. ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι, ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινὺς, ubi regimen mundi designatur, sæpe damnum et errorem mentis destinans hominibus, T, 87, et in sequentibus ἡ Ἄτη, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, narratur, quæ et ipsum Ζῆνα ἄσατο: et ibi Jupiter est mens humana, maxime principum. Fallitur Ζεὺς a conjuge, T, 106, seqq. circa nativitatem Herculis: ergo vigilans sit magnus princeps. et 224, ἐπὴν κλίνῃ (deorsum vergere faciat) τάλαντα (i. e. eam lancem, in qua posita sunt fata hujus partis) Ζεὺς, ὅστε ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, et lanx vergens notat infortunium, adscendens vero salutem. Ergo Jovis lances aliter ponderant res, ac nostræ: nam apud nos gravior et melior pars vergit deorsum, levior et exilior sursum adscendit. sic X, 209—212, χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. apud Jovem pejus est gravius: et id imitatur judex corruptus, lanci suæ partis una imponens aurum. Ζεὺς, ὕπατος θεῶν καὶ ἄριστος, T, 258, nam non omnis supremus statim et est optimus. hinc est Romanorum, Jupiter opti-

mus, maximus. et 270, Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖς. et 357, νιφάδες Διὸς, i. e. ἀέρος. convocat deos, Υ, 4, seqq. ergo res magna geretur ab Achille. coll. 10, 13, 56, 92, 103, 105, 107, 155. σὺν Διΐ, i. e. ἀρχικῶς, 192, *als oberster befelshaber, (as commander in chief.)* Trojani reges sunt a Jove, Υ, 215, seqq. et 242, Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε. coll. 194. et 234, Διῒ οἰνοχοεύειν, de Ganymede. est pater fluviorum, maxime τῶν χειμάῤῥων, qui nutriuntur pluviis ex aëre decidentibus, Φ, 2. et 82, seqq. ubi tradit aliquem hosti suo. et 385—390, ubi gaudet de pugna deorum: quæ est poëtica descriptio casuum et conflictuum ejus diei. et 438, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ. Priamum senem valde adflixit, Χ, 60. et 167, seqq. ubi miseratur Hectorem, ob ejus εὐσέβειαν, coll. 178, 182. 302, 366, 403. οὐ μὰ Ζῆνα, ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, Ψ, 43. et 299, Ζεὺς ἔδωκε ἄφενος. et 724, Διῒ πάντα μελήσει. Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς, Ω, 88. et 90, κεῖνος μέγας θεός. Jubet Jupiter Priamum ire et redimere corpus Hectoris, Ω, 169, seqq. i. e. ipsius consilium regium. et 194, Διόθεν, a Jove. sic et 561. et 301, ἐσθλὸν γὰρ, Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν. et 287, σπεῖσον Διῒ πατρὶ, καὶ εὔχεο. et 290, εὔχου κελαινεφέϊ Κρονίωνι Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται, coll. 308, seqq. ubi sunt preces ipsæ. Jovis duo dolia, ex quibus miscet cuique suam partem, Ω, 527—533. Pindarus finxit tria dolia, unum bonorum, duo malorum: sed Homerus habet tantum duo, ut ex ἕτερον apparet. et 611, λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων, i. e. dura et immitia faciebat corda hominum. Iter Jovis mere poëtice et historice intelligendum, Α, 423, ut dicat poëta, crevisse Trojanis animum per satis multos dies. Ζηνὸς ἐν μεγάροισιν congregantur dii, α, 27. et 62, τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ; et 283, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς ἐκ Διός. sic et β, 217. Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν ἀνδράσιν ὅπως ἐθέλῃσιν, α, 348. et 386, μή σε βασιλῆα Κρονίων ποιήσειε. et 390, Διός γε διδόντος. Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, β, 34. Est præses concionum populi, unde et ἀγοραῖος dictus, β, 68. Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον Ἀργείοις, γ, 132, 152, coll. 288, quibus locis est deus summus pariter ac aër. αἴκε ποθι Ζεὺς δῷσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι, β, 144, coll. α, 379. ρ, 51, 60. γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔικτον, δ, 27, in vultu majestatis et præstantiæ pleno elucet principalis dignitas. Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλὴ, δ, 74, quam tamen comparationem deprecatur Menelaus, 78, seqq. et 207, ἀνέρος, ᾧτε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ, et 237, Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ. δύναται γὰρ ἅπαντα. αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, δ, 341. π, 311. σ, 234. φ, 200. οὔπως ἐστὶ, Διὸς νόον οὔτε παρέξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὐθ' ἁλιῶσαι, ε, 103, coll. 99. 137. νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν Ζεὺς, ε, 303. et 408, γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι. Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, ρ, 240. ζ, 105. et 188, Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ. et 207, πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε. sic et ξ, 57. μὴ οὕτω φίλον Διῒ πατρὶ γένοιτο, η, 316. et 331, Ζεῦ πάτερ, αἴθε, ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα Ἀλκίνοος. Διὸς ὄμβρῳ, ι, 176. ὄμβρῳ, ι, 111. κεραυνῷ, η, 250. Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, η, 263. Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὗτε κράτος ἐστὶ μέγιστον, ε, 4. Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς, Θ, 82. et 245, Ζεὺς ἐπιτίθησι ἔργα. et 465, οὕτω νῦν Ζεὺς θείη. κακὴ Διὸς αἶσα, ι, 52. et 262, οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητιάασθαι. et 269, Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. et 275, Κύκλωπες οὐκ ἀλέγουσι Διός. et 277, οὐδ' ἂν ἐγὼ, Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος, πεφιδοίμην σοῦ. et 294, ἀνεσχέθομεν Διῒ χεῖρας. et 479, σὲ Ζεὺς τίσατο, punivit. et 552, ἀρνειὸν Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει, ῥέξας, et quidem Jovi φυξίῳ ἢ καὶ σωτῆρι. θεράποντε Διὸς μεγάλοιο, i. e. βασιλεῖς, λ, 254. ex Alcmena generat Herculem, ex Antiopa Zethum et Amphionem, λ, 259—267. et 301, οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν ἐκ Ζηνὸς ἔχουσι, Castor et Pollux. et 436, γόνον Ἀτρέος εὐρυόπα Ζεὺς ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ (per) βουλάς. sic et, Δαναῶν στρατὸν, 558. ἀμβροσίην Διῒ πατρὶ φέρουσι πέλειαι, μ, 63. et 371, Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες. sic et 377. suscipit punitionem sociorum Ulyssis, et κῆλα Διὸς sunt τὰ περὶ τὸν ἀέρα δείματα, μάλιστα δὲ ὁ κεραυνὸς, μ, 384, seqq. 415, seqq. et 445, Σκύλλην δ' οὐκ ἔτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε εἰσιδέειν. Ζηνὶ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει, ν, 25, et 51, εὐξάμενοι Διῒ πατρί. et 127—159, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν, Neptunus, cum quo colloquitur Jupiter: et ibi, 147, vocatur absolute κελαινεφής. Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, ὅστε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται ὅστις ἁμάρτῃ, ν, 213. et 318, κούρη Διὸς, i. e. ἡ φρόνησις, coll. β, 433. Ζεύς σοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις, ξ, 53. σ, 111. σφὶν Ζεὺς ληΐδα δώῃ, si Jupiter illis piratis prædam det, i. e. fortuna eorum, ξ, 86. et 93, ὅσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν. et 119, Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, in jurejurando, ξ, 158. ρ, 155. τ, 303. υ, 230. ἤ κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων, ξ, 184, *oder ob Gott seine hand über ihn gehalten hat, (or whether God has held his hand over him.)* et 235, ὅτε δὴ τήνδε στυγερὴν ὁδὸν εὐρυόπα Ζεὺς ἐφράσατο, coll. 243, 268. et 273, αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ποίησε. et 283, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν ξεινίου, ὅστε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα. et 300, Ζεὺς δέ σφιν μήδετο ὄλεθρον, coll. 303, 305, 310. et 328, ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διός. (sic et τ, 297.) et 389, ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας. et 406, πρόφρων δὴ καὶ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην. αἴθε οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διῒ πατρὶ γένοιο, ὡς ἐμοὶ, ξ, 440. ο, 340. ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πάννυχος, ξ, 457. οὕτω νῦν Ζεὺς θείη ἐριγδουπος πόσις Ἥρης, ο, 180. et 24[illegible], ὃν περὶ κῆρι φίλει αἰγίοχος, utpote βασιλικὸν, qui hinc διοτρεφὴς καὶ διογενὴς dicitur. et 352, Διῒ δ' εὔχεται αἰεί. et 487, σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε Ζεύς. et 522, ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων. φράσαι, εἰ καὶ νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διῒ πατρὶ ἀρκέσει,

π, 260—265, quod quidem poëtice dictum videri potest, pro: prudentia adhibita et dexteritas, una cum principali nostra dignitate: est tamen simul et theologice. τοὺς δὲ Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητιέτα Ζεὺς, π, 298, i. e. ὁ ἐν ἡμῖν βασιλεῦσιν νοῦς καὶ φρόνησις. et 422, οὐδὲ ἱκέτας ἐμπάζεαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς μάρτυρος. et 403, Διὸς μεγάλοιο θέμιστες. Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι, ρ, 354, quæ forma precandi est Attica, omisso δὸς vel ποίησον. Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων, ρ, 424, seqq. τ, 80, cui etiam adversi casus tribuuntur, coll. ρ, 322. et 597, τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι. τοῖος νόος ἐστὶν ἀνθρώπων, οἷον ἦμαρ ἐπάγῃ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, σ, 135. et 272, τῆς δὲ Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα. et 375, εἰ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων, utpote ταμίας πολέμου. τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει, τ, 161. et 179, Διὸς μεγάλου ὀαριστής. et 276, ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ Ζεύς τε καὶ Ἠέλιος. et 363, ἦ σε περὶ Ζεὺς ἀνθρώπων ἤχθηρε, coll. 365. Διός τε σέθεν (Ἀθήνης) τε ἕκητι, υ, 42. et 75, ἐς Δία τερπικέραυνον, ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα, μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων. et 97, Διῒ τ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχὼν, Ζεῦ πάτερ, εἴ με ἐθέλοντες ἤγετε. et 112, Ζεῦ πάτερ, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις. et 120, χαῖρε κλεηδόνι, Ζηνός τε βροντῇ. et 273, οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε Κρονίων. et 339, οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμεῖο. ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε, φ, 102. et 413, Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε, σήματα φαίνων. et 415, τέρας οἱ ἧκε Κρόνου παῖς Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν ἑρκείου, cui sacrificabat ut ἐφόρῳ τοῦ ἕρκους, i. e. τοῦ περὶ τὴν αὐλὴν τειχίου. et 379, ἑζέσθην Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν. ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι πεδάασκον, ψ, 352. ὅτε δή μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο, ω, 163. et 343, ὁπότε Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν, i. e. ἡλίου. et 350, Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔτι ἐστὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον, nam ex pœnis malorum agnoscitur deus. Ζεὺς Ἀθῷος, pro Ἀθώϊος, ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ ὄρει τιμώμενος. ἑρκεῖος, sub dio in aula cultus: ἐφέστιος, ionice ἐπίστιος, et ἑστιοῦχος, in domo et in foco: πέλωρος, quam vocem confer in A. ξένιος et ξείνιος, φίλιος, amicitiæ præses, ὅρκιος, ἑταιρεῖος, ὁμόγνιος, πατρῷος, φράτριος, ἱκέσιος et ἱκετήσιος, etc. prout ea res est, cujus dicitur custos aut vindex. Quod sit aër quoque, indicat vox ἡ εὐδία, i. e. ἡ εὐαερία. Ejus supercilia dicuntur atra, quatenus nubes sunt atræ in aëre, et quatenus tonitrus dat signa voluntatis. Ab ejus genitivo fit nomen δῖος pro δίϊος, divinus, ut a Χίος fit Χίϊος, contr. Χῖος, ἀνὴρ ἐκ Χίου: et dicitur aliquis δῖος ob eminentiam super alios in aliqua re, ut Achilles ob ἀνδρίαν, Ulysses ob σύνεσιν, Paris ob κάλλος, Eumæus ob εὔνοιαν et fidem, mare ob μέγεθος, multi ob εὐγένειαν, etc. notat ergo eminentiam, ad similitudinem Jovis eminentis super omnia. A, 7. Διῒ φίλος, a Jove dilectus, i. e. felix, beatus: hinc est nomen proprium ὁ Δίφιλος, ου. Διὸς κοῦροι, et ὑφὲν, οἱ Διόσκουροι, sunt Castor et Pollux, οἱ τοῦ Διὸς καὶ Λήδης, fratres Helenæ, Γ, 236—244. sed divisim tamen, κοῦροι ἢ κοῦραι Διὸς, dicuntur et multi alii: composita voce illi duo κατ' ἐξοχήν. Vide in A. sub δέχομαι, Ζεὺς, κήρυξ, et ὀφρύς.

Ζέφυρος, ου. ὁ. ventus est humidus, proprie flans ab occasu hiberno solstitiali. Δ, 276. H, 63. apud eum epulantur alii venti, i. e. omnes sunt ejusdem naturæ, Ψ, 200, seqq. τ, 206. plura vide sub hac voce in A. Cæterum, omnes ab occasu flantes venti, vocantur apud Græcos Ζέφυροι, quorum sunt ad minimum octo. Vide in A. sub ἀργεστὴς, νότος, et πυροφόρος.

Ζῆθος, ου. ὁ. filius Jovis ex Antiopa, frater Amphionis, princeps Bœoticus, λ, 259—264. An idem sit ὁ Ζῆθος, τ, 523, memoratus, cujus filium Ἴτυλον per imprudentiam occidit ἡ Πανδαρέου κούρη, in lusciniam deinde mutata; quæri potest: et l. c. multi scribunt Ζήταο (pro Ζήτου, ab ὁ Ζήτης) ἄνακτος.

H

ἭΒΗ, ης. ἡ. mythice est filia Junonis, conjux Herculis in cœlo: et οἰνοχοεῖ θεοῖς. ministrat præterea Junoni, Martemque fratrem suum lavat, ut heroinæ illo ævo facere consueverunt. Δ, 2. E, 722, seqq. 905. λ, 602, seqq. Notat non senescentem, sed semper viridem et vegetam cœlestium conditionem: τὸ ἀκάματον καὶ ἀεὶ νεάζον τῶν στοιχείων. conf. Cic. de N. D. II, 15, 16, 46. ista Ἥβη vocatur et ἡ Δία, ας, teste Strabone, Lib. 8, Sicyone culta sub hoc nomine. Præterea ἥβη est adulta hominis ætas, quam vide in A. Hinc est ὁ ἔφηβος, qui propinquat ad adolescentiam plenam, qui pubescere incipit, cui pili protruduntur ubi antea nulli fuerant. Hinc et οἱ ἄνηβοι dicuntur, qui pilos nullos ibi habent. Respectu hujus ætatis florentissimæ, ἥβη habet epitheta, ἡδεῖα, χαρίεσσα. Etiam ipsa illa corporis regio, ubi pubes procrescit, dicitur ἥβη: hinc, narrante aliquo, φιλεῖν (osculari se) τράχηλον γυναικὸς καὶ τιτθοὺς καὶ ὀμφαλόν: jocans respondit alter, ὡς πονηρὸν τοῦτο ἤδη: καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς Ὀμφάλης ἐπὶ τὴν Ἥβην μεταβέβηκε: innuens, quod post umbilicum etiam inferiora fortasse osculetur. Eadem regio corporis dicitur et τὸ ἐφήβαιον, quod Romani vocant pectinem.

Ἠερίβοια, ας. ἡ. laudatissima ob formosi-

tatem, περικαλλής. E, 389. nomen est ab ἡ βοῦς, et particula intensiva ἐρι, valde: ut notet πολύβοιον, multas boves habentem: η vero ab initio abundat. sic et Εὔβοια a præstantibus bubus habet nomen: et ἡ Ἀλφεσίβοια, etc.

Ἠετίων, ωνος. ὁ. Socer Hectoris, pater Andromaches, princeps Thebæ Phrygiæ, rex Cilicum: quem Achilles occidit, et prædas ab eo egit. habet nomen ab ὁ ἀετός. A, 366. Z, 395, seqq. Θ, 187. I, 188. Π, 153. X, 472, 480. Ψ, 827, seqq. Cæterum Cilices primum habitarunt ad montem Idam, deinde in Pamphyliam transierunt; denique in terram Ciliciam. Alius hujus nominis erat Ἴμβριος, fidus hospes, redimens hospitem suum, Φ, 43. Tertius, nobilis Trojanus, P, 575—590, cujus filius erat ὁ Ποδῆς.

Ἠϊονεύς, έος. ὁ. princeps Græcus, occisus ab Hectore, H, 11. Alius erat Thraciæ princeps, pater τοῦ Ῥήσου, K, 435.

Ἠϊών, όνος. ἡ. oppidum Argeorum obscurum, in Peloponneso. B, 561. putant quidam, eam esse νῆσον Καλαυρίαν. Strabo vocat τὰς Ἠϊόνας, κώμην quam vastarunt Athenienses et fecerunt ναύσταθμον.

Ἠλέκτρα, ας. ἡ. filia Agamemnonis, Orestis soror fidelissima: dicta sic ob pulcritudinem præstantem, διὰ τὸ κατ' ὄψιν ἠλεκτρώδης καὶ χρυσοειδής. nam verum ejus nomen erat ἡ Λαοδίκη. possit tamen id cognomen esse a diuturna virginitate, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον μεῖναι, quum impediretur ab impia matre Clytæmnestra, quæ hanc suam piam filiam odio habebat. Hinc Eurip. Or. 71, παρθένος μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνου, coll. Iphig. Taur. 811, ibique Barnes. I, 145. Alia hujus nominis fuit soror Cadmi. Vide sub Λαοδίκη, item in A. sub ἄλεκτρος.

Ἦλις, ιδος. ἡ. regio nobilis, postea et urbs, vocata ἀπὸ Ἠλείου, υἱοῦ Ταντάλου. Civis ejus Ἠλιδαῖος et Ἠλεῖος et Ἠλεῖος. Tempore belli Trojani, vel et Homeri, videtur regio illa, ubi deinde urbs est condita, κωμηδὸν tantum habitata fuisse. Vocabatur κοίλη Ἦλις, quia regio montibus cincta: ad formam τῆς κοίλης Συρίας. Maxime autem nobilis ea regio et urbs ob certamina Olympica ibi celebrata: hinc et δῖα vocatur: nam novit ea certamina Homerus, quippe ab Hercule instituta. Nonnunquam scribitur cum spiritu aspero Ἧλις, quasi ab ἀλίζω, i. e. συναθροίζω. Ob rusticitatem aliquam male audiebant οἱ Ἠλεῖοι, studiosi autem ἀγώνων καὶ γυμνασίων. Ἤλιδα δῖαν, B, 615—617. Λ, 672, 685, 697. εὐρύχορον, δ, 635. ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί, ν, 275. ο, 297. Ἤλιδος ἱπποβότοιο, φ, 347, et propinquæ ei sunt insulæ Δουλίχιον, Ζάκυνθος, Σάμη, etc. ω, 430. Incolæ ergo non Ἠλεῖοι solum, sed et Ἐπειοὶ dicti, quos confer. Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη, Λ, 670, seqq.

Ἠλύσιον πεδίον, δ, 563—569, est περὶ τὰ κατὰ δύσιν πέρατα γῆς, et recentiores id vocarunt τὰς τῶν μακάρων νήσους, quia in mari Atlantico extra Europam, et quia mira loci felicitas. Vocatum vero Ἠλύσιον ab ἀλύειν, i. e. λίαν χαίρειν, vel et, quia animæ λελυμέναι σωμάτων, ibi versantur, vel et, quia ἀλύτως, i. e. ἀφθάρτως, ἀθανάτως, ἔχουσιν οἱ ἐκεῖ. confer πέρας, in A.

Ἠλώνη, ης. ἡ. urbs Thessaliæ, condita ab Hercule post deletos Centauros, postea dicta ἡ Λειμώνη. B. 739.

Ἠμαθία, ας. ἡ. Macedonia. Antiqui narrant, quod ὁ Μακεδὼν fuerit filius Jovis, qui habuerit filios duos, τὸν Ἄμαθον καὶ τὸν Πίερα, a quibus duæ partes Macedoniæ, ἡ Ἠμαθία et ἡ Πιερία, nomina acceperint. Ξ, 226.

Ἠνιοπεύς, έος. ὁ. homo nobilis, filius Thebæi, auriga Hectoris. Θ, 120.

Ἤνοψ, οπος. ὁ. nobilis Trojanus, pater Satnii et Thestoris, Ξ, 443, seqq. Alius, nobilis Græcus, Ψ, 634.

Ἤπειρος et Ἄπειρος, ου. ἡ. apud Homerum est civitas, in terra continenti Peloponnesi sita, subjecta Ulyssis imperio: cujus civis ὁ Ἠπειρώτης. Post Homerum terra satis ampla infra Illyricum, ad mare Adriaticum, sic vocabatur. B, 635. φ, 109, ubi est, Ἠπείροιο μελαίνης, et ubi ἡ Κεφαλληνία fortasse sic vocatur. et ω, 377, ἀκτὴν Ἠπείροιο, ubi Laërtes dicit, se eam terram subegisse. Et his locis est manifesto de ora continentis, e regione Ithacæ. Sed qualis Ἤπειρος designetur sub crudeli regno Ἐχέτου, σ, 83, 114: et quæ terra designetur, η, 9, νῆες αὐτὴν ἤγαγον Ἀπείρηθεν, quæ forma est sicut Ἀθήνηθεν, Θήβηθεν, etc. a qua fortasse dicta est γρηῦς Ἀπειραίη, η, 8, non satis liquet. fortasse notat ibi ἤπειρος terram continentem in genere, in opposito insularum. Vide in A.

Ἤπυτος, et Ἠπύτης, ου. ὁ. est nomen præconis, ab ἠπύειν, i. e. φωνεῖν, factum. Ab eo est patronymicum Ἠπυτίδης. P, 324.

Ἥρα, ας. ἡ. Juno, Jovis soror et conjux. physice est aër inferior: politice est βασιλικὴ μεγάλη ἀξία, quatenus ea sæpe a mulieribus aut a causis minus virilibus regitur aut concitatur; hinc sæpe populi dicuntur a Junone concitati. habet epitheton λευκώλενος, quo notatur τὸ διαφανὲς τοῦ ἀέρος. Dicitur aliquando, solem citius misisse ad occasum, hoc est, densissima nebula aut obfuscatio aëris orta est antéquam sol occideret. Nominis etymologiam vide sub ἥρως in A. Communis tamen opinio id deducit ab ὁ ἀήρ. Ante nuptias cum Jove, peperisse dicitur τὸν Προμηθέα: et Vulcanum quidem post nuptias, ante legitimum tamen tempus. Ἀχιλλῆϊ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος, A, 55, i. e. ex odore aëris sensit Achilles, utpote rem medicam edoctus a Chirone, pestilentiam esse in aëre: et aër diurnus ipse (λευκώλενος) erat luridus, hinc Apollo, i. e. Sol, erat νυκτὶ ἐοικώς, 47. et 195, Ἀθήνην πρόηκε, i. e. Achilles, ut ipse princeps, intel-

lexit, se contracturum sibi pessimam δύσκλειαν, si summum imperatorem suum manibus adgrederetur; reliquisque Græcis omnibus ἀναστάτωσιν. Nam Juno ibi est regalis dignitas: et ἡ Ἡραία ζωὴ est ἡ βασιλική. Cum Neptuno et Minerva consenserat de vinciendo Jove, Α, 400, quæ fictio exprimit insidias mulieris imperiosæ in aula principis. sic et Α, 519, 536, pingitur ut litigiosa cum marito; ex more nimirum multarum fœminarum principalium. βοῶπις πότνια, Α, 551. Ο, 49, 83. χρυσόθρονος, Α, 611. Ἀργείη, Δ, 8. Ε, 908. vapulat nonnunquam, Α, 588, i. e. uxor est coërcenda a marito principe. sic et Ο, 13—21, ubi, præter hanc fictionem, physica ratio simul est observata a poëta: nam δεσμὸς notat τὴν συνάφειαν τῶν στοιχείων ἄλυτον: et aëri subjacent duo quasi ἄκμονες, terra et aqua; ipse autem superne cohæret cum puro æthere. Ἥρη (ionice) alloquitur Minervam, Β, 156, seqq. ubi hæ duæ deæ designant τὴν βασιλικὴν φρόνησιν διανοουμένην, ἥτις ἐν πολλοῖς τῶν ἡγεμόνων ἐκινεῖτο: describitur ergo poëtice, consultatio et cogitatio principum. Ejus carissimæ urbes tres, Δ, 51, 52, h. e. ibi præcipue colebatur. Vulneratur ab Hercule in dextram mammam, quum pugnaret pro Neleo, Ε, 392—394. dolet, Græcos vinci, Ε, 711. Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο, Ε, 721. Θ, 383. Ξ, 194, 243. Currus ejus describitur, Ε, 722—732, coll. 776, nam prisci, sicut heroës sic et dii, crebro ipsi sibi ministrabant. Valde clamat, Ε, 784—786, utpote aër: nam πᾶσα φωνὴ πληγὴ τοῦ ἀέρος ἢ πεπληγμένος ἀήρ ἐστι. Porro ingenium mulieris potentis pingitur sub persona Junonis. Ε, 892. Θ, 198—209. 407, 408. sed coercetur a Jove, 399—405. 477, et pingitur animus regis constantis. Dat Juno robur, Ι, 254, quatenus est dignitas principalis; et tunc cum Minerva semper copulari debet. sic et, ἐπεγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, τιμῶσαι βασιλῆα, Λ, 45, h. e. rex valde venerabilis apparebat ob prudentiam et imperium. τέκοι δέ με πότνια Ἥρη, utinam sic peperisset me, i. e. utinam sic sim semper imperans et venerabilis, Ν, 826. Decipit Jovem formositate sua, h. e. fœmina suis illecebris utitur, si non potest vi, Ξ, 153, seqq. et ibi non adest ei Minerva: nam cautissime fingit Homerus. Dat ei poëta neque κάτοπτρον neque κομμωτρίας (comæ exornatrices) neque θεραπαίνας, ut alibi dedit τῇ Κίρκῃ: ἀλλὰ αὐτουργοῦσαν πλάττει αὐτὴν, ἥτις καὶ τοὺς πλοκάμους αὐτὴ ἔπλεξεν. neque fingit nudam, sed ornat vestibus, ne lector in cogitationes minus honestas abducatur, legendo nudam. Nutrita est ab Oceano et Tethyi, 202, seqq. i. e. aër inferior semper repletur vaporibus ex mari et terra. dolose illicit Jovem ad coitum, et invitat eum in loca remotiora, ut eo melius avertat eum ab auxilio Trojanis ferendo, 329, seqq. quæ omnia poëtice intelligenda. Nimirum mira serenitas et tranquillitas aëris erat eo tempore, qua Græci optime utebantur, quum antea tempestates, faventes Trojanis, et faciem Græcorum verberantes, fuissent. Ζεὺς adfatur Junonem, κασιγνήτην ἄλοχόν τε, Π, 432, seqq. ubi pingitur animus novercæ. Cæterum mali exempli res fuit hoc connubium, etsi apud poëtam physice partim, partim historice ex more primorum hominum, recte explicetur. Narrant, Πτολέμαιον τὸν Αἰγύπτιον quæsisse a philosopho, an recte haberet Ἀρσινόην sororem suam uxorem: et hunc respondisse recitando hunc versum Homericum, (qui plenior est Σ, 356.) ut quidem comprobare factum regis exemplo divino videretur, ipse tamen nihil assereret. ergo prudenter et aulice. sed alius, idem interrogatus, cum respondisset, τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ὁ βασιλεὺς γεγαμηκὼς, εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖ: vasi plumbeo est insertus, et demersus in mari. Facit, ut sol citius occidat, Σ, 239, 240. Decipit Jovem circa nascendum Herculem, Τ, 106, seqq. et pinguntur mores novercales. Auxiliatur Graiis una cum Neptuno et Minerva et Mercurio, etc. Υ, 33, seqq. nam connubiorum præses est, et bellum gerebatur a Græcis ob violatum jus matrimonii: præterea dignitas Græcorum erat major quam Trojanorum. Ergo ea omnia poëtice intelligenda, et qualitates sunt personificatæ. Ibidem, 70, seqq. pugnat Juno cum Diana, coll. Φ, 479, seqq. quæ physice intelligenda, de aëre diurno salubriori, et nocturno humidiori. Consultat cum diis, quis exitus futurus sit certaminis inter Achillem et Æneam, Υ, 112, seqq. h. e. ipse poëta deliberat quomodo hoc certamen πιθανῶς et apte, et dignitati horum heroum convenienter expedire debeat. Juno jubet Vulcanum incendere fluvium, deinde remittere flammam, si sit clamatura, Φ, 340, 341, physice utrumque: nam lenior ventus καύσωνα illis locis solet afferre; vehementior vero, et quasi vociferans, refrigerat. Ibi, 479—488, alloquens Juno Dianam, irata duas elegantes ellipses facit: primum omittitur. προσέφη τὴν Ἀρτέμιδα, nam totus versus 480 abest ab optimis codicibus: deinde deest apodosis ad 487, 488, utpote quæ ipso facto, per plagas, additur, quasi dicat, εἰ θέλεις δαῆναι, ἰδοὺ πάρεστί σοι αὐτοῖς ἔργοις μαθεῖν: εἴπερ ἐθέλεις γνῶναι, ἰδοὺ πάσχε. πότνια Ἥρη σάωσε τὸν Ἀγαμέμνονα, δ, 513, i. e. ὁ ἀὴρ, εὔκρατον πνέων. Ἥρης χρυσοπεδίλου, λ, 603. Ἥρη φίλος ἦν Ἰάσων, μ, 72, ubi partim tempestas commoda ad navigandum indicatur, partim quod principalis dignitas multum juverit eum. Ἥρη αὐταῖς ἔδωκεν εἶδος καὶ πινυτὴν, υ, 70, ubi Juno, i. e. nativitas et educatio principalis, dedit puellis cum forma etiam prudentiam. Vide sub Ἰξίων, et in Α. sub βοῶπις, πλήσσω, τέλειος, ἀέκων, et δέχομαι prope medium.

Ἡρακλῆς, έος. ὁ. Hercules, filius Jovis ex Alcmena Thebarum regina. Homo valde fortis, robustus, grandis statura; sed impetuosus et vehemens. occidit præceptorem suum τὸν Λίνον: puerum, aquam ei in vase non satis

firmo præbentem, κονδυλίσας (pugno verberans) ἔῤῥιψεν εἰς ἀνίγερτον: et sic plures. Nomen habet ab ἦρα, i. e. χάριν, et τὸ κλέος. ἦρα est per apocopen, ab ἦρανα et ἐπιήρανα, idque ab ἐράω, amo. Postrema ejus amica, ἡ Δηϊάνειρα, nomen habuit cum omine: nam re vera exstitit δήϊος, i. e. δάϊος καὶ καυστηρὰ, τῷ ἀνέρι αὐτῆς. Genitivus, τοῦ Ἡρακλέος, fit ionice τοῦ Ἡρακλῆος, unde est patronymicum adjectivum Ἡρακλήειος: et ipse vocatur βίη Ἡρακληείη, i. e. validus Hercules ipse, *der mächtige, (the mighty.)* Præceptores Herculis enumerat Theocritus, Id. 24, 103, seqq. et totum id Idyllion est de Hercule puero. υἱέος υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης, B, 666. vulneravit sagitta Junonem in dextram mammam, E, 392, seqq. et dicitur ibi υἱὸς Ἀμφιτρύωνος, quia mater ipsius Alcmene uxor hujus regis Thebarum erat. Etiam τὸν Ἅδην, Plutonem, sagitta vulneravit, 395, seqq. Allegorice hæc explicare, ineptum est. subsunt historicæ veritates, nobis jam non explicabiles, ex more priscorum temporum his tenebris involutæ. Profectus fuit Trojam cum sex navibus, eamque subito impetu cepit diripuitque quantum libuit, E, 638, seqq. conf. Λαομέδων. Non quidem vastavit urbem, magno tamen apud Trojanos mansit in odio; quia non vi aperta et ante denuntiata, sed improvisa irruptione, urbem ceperat, *durch überrumpelung, (by surprize:)* contra Græci urbem deleverunt, et tamen a posteris Trojanorum culti sunt heroes ibi sepulti, Achilles, Patroclus, Antilochus, Ajax, aliique; quia justo bello, vix decimo vincentes anno, celebrem per orbem terrarum Trojam fecerant. Cæterum in illa expeditione Trojana duo magna bona fecit Trojanis. sitiens enim, et aquæ causa terram fodiens reperit et aperuit fontes Scamandri fluvii, qui nomen ab hoc σκάπτειν retinuit. Deinde, τὴν Ἡσιόνην, filiam Laomedontis, ab irato Neptuno destinatam κήτει τινὶ devorandam, liberavit; quæ historia tangitur Υ, 145, seqq. Labores Herculis ab Eurystheo impositi tanguntur Θ, 362, seqq. qui spatio annorum octo uniusque mensis sunt ab eo exantlati duodecim. In his fuit et ὁ Κέρβερος, qui re vera fuit canis præstans vel regis Thraciæ, vel regis Molossorum, nomine Ἅδης: nam hoc nomen et humanum fuit olim, sicut apud nos *teufel* aut *mannteufel*. Et sic omnes illi labores possent historice explicari, nisi placuisset antiquitati, res tales involvere imaginibus monstrosis. Pylum ἐλθὼν ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη, Λ, 689, seqq. ubi participium masculinum cum βίη, ut appareat, hanc circumlocutionem esse loco nominis proprii. Iratus autem erat Hercules Pyliis et regi eorum Neleo, quod hi auxilio fuerant τοῖς Ὀρχομενίοις cognatis suis, contra Thebanos, cives Herculis: et ὁ Περικλύμενος, filius Nelei, superbe adversus Herculem ipsum gesserat se. Hinc, capta Pylo, occidit undecim filios Nelei, una cum patre: duodecimo, Nestori, qui per pueritiam ἐν Γερήνοις educabatur, evocato ad se, dedit imperium Pyli. Hinc is Nestor, memor et beneficii et maleficii, neque mali quid loquitur de Hercule, nec multum boni. Uxor Nelei, ἡ Χλῶρις, ἀγχόνῃ periit ob mortem filiorum et mariti. In reditu a Troja tempestatibus adversis fuit jactatus, quæ aëris violentia tribuitur Junoni, Ξ, 250, seqq. O, 25, seqq. coll. 639. Mortuus est ut alii omnes, Σ, 117, nam quæ recentiores tragici finxerunt, ignorat Homerus. Quod in nascendo fraudatus fuerit fato suo per Junonem, narratur T, 98—125. ἡ γαλῆ est sacra ei, mustela, quia interventu ejus, mater soluta est partu, ut recentiores addunt. Fuit egregius sagittarius, Θ, 224. cum matre ejus Alcmene colloquitur Ulysses apud inferos, λ, 265, seqq. ubi ipse dicitur θρασυμέμνων θυμολέων, et 269, μένος αἰὲν ἀτειρής. conf. ἡ Μεγάρη. et 600—626, ipse colloquitur cum Ulysse: nimirum εἴδωλον μόνον, nam ipse erat in cœlis apud Heben suam, quod 601, 602, diserte dicitur. quod hospitem suum τὸν Ἴφιτον imprudens occiderit, narratur φ, 22—38, et hanc ob cædem datus est ἐκ θεομηνίας, τῇ Ὀμφάλῃ, Λυδῇ γυναικὶ, in servitium; et vix demum purgatus est ab hac cæde. Arcu ejus postea usus est Philoctetes. Ante nominatus fuerat Ἀλκεῖος, ab avo ejus paterno: post Pythius ei nomen dedit Ἡρακλῆς, his versibus: Ἡρακλέην δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει, ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων, κλέος ἄφθιτον ἕξεις. Ex quo apparet etymologia nominis, quia grata multa contulit humano generi viribus suis: spiritus asper vero est Atticus. Deminutivum ex Ἡρακλῆς est Ἥρυλλος, sicut ex Ἀριστοκλῆς fit Ἀρίστυλλος, ex Βαθυκλῆς Βάθυλλος. Filius ejus per patronymicum dicitur Ἡρακλείδης, ου. ὁ. B, 653, 658, 679. E, 628. imo et ipse Hercules sic sæpe appellatur a recentioribus. Alius Hercules fuit Διὸς καὶ Ἀστερίης, in Libya occisus a Typhone, qui vitam recepit, Ἰολάου αὐτῷ προσενεγκόντος ὄρτυγα, καὶ ὀσφρανθείς: nam vivus amarat hanc avem. Cic. de N. D. III, 16. Vide in A. sub λειτρὸν, νέος aliquanto sub medio, et δῦπνον.

Ἥφαιστος, ου. ὁ. Vulcanus, filius Junonis, i. e. aëris: nam ignis est ἀὴρ ἐξαφθείς. Ἥφαιστος γάρ ἐστιν ἢ ἡ ἁπλῶς θερμότης, ἢ ἡ κατ᾽ ὑπερβολὴν καὶ καυστική. Notat ergo vel calorem, vel colorem magnum, vel ignem, vel artes in igne versantes: estque ignis vel cœlestis vel terrestris. De eo est A, 571—600, et dicitur κλυτοτέχνης, propter opera bona, quæ mediante igne conficiuntur: conciliat Junonem Jovi, h. e. calor facit, ut ne aër humidus obfuscet ætherem; et dissipat nubes: neque Juno potest tidere, i. e. aër non potest esse pulcer, sine calore. Maxime tamen Vulcanus est τὸ πῦρ, ἡ καυστικὴ θερμότης: et is dicitur σκάζων, ἀμφιγυήεις, quia ignis sine materia substrata deficit, quia sustentatur aliqua materia. περικλυτὸς vero est, quia calore et igne omnes indigent. Dat Junoni bibere, i. e. calor facit, ut humores surgant ex terra et mari in aërem:

dat et aliis diis, nam antiqui putabant, sidera pasci exhalationibus terræ et aquarum: et hos humores poëta vocat nectar. ἐποίησε δώματα θεοῖς, Α, 606, seqq. ubi dii sunt astra: hæc in æthereo calore sunt constituta, et habent ibi sua certa loca: et hinc sumsere postea astrologi suam doctrinam de domibus planetarum. Fecit sceptrum Jovi, Β, 101, nimirum aureum, quod ope ignium conflatum et elaboratum est. Nam per μετωνυμίαν, ὁ Ἥφαιστος, ὁ ἐπιστατῶν τῷ πυρὶ, λέγεται ἀντὶ πυρὸς, coll. Β, 426. sic Mars occidit, Neptunus submergit, etc. dejectus est de cœlo in Lemnum, Α, 590, seqq. coll. Ο, 23. quæ fictio sumta est ex fabrorum multitudine in ea insula. Ἱρεὺς Ἡφαίστοιο, Ε, 10. et 23, ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας, quod poëtice dictum de nube pulverea, per æstum magnum et discursus hominum excitata. θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων, Θ, 195. σύες εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο, Ι, 464. sic, φλὸξ Ἡφαίστοιο, comburens mortuum, ω, 71, 75. Vulcanus fecit θάλαμον Junoni, Ξ, 167, seqq. sic et 338, Jovi. et θρόνον χρύσειον, quem Juno donatura est Somno, 238, 239. Dedit Jovi Ægidem, Ο, 309, et id physice, nam ægis est nubes tonitrua et fulgura continens. Ἡφαίστοιο ἄνακτος, Ο, 214, ubi numeratur inter deos, opitulantes Græcis. φλογὶ εἴκελος Ἡφαίστοιο, Ρ, 88. Fabricatur Achilli arma, Σ, 137, seqq. domus ejus describitur 369, seqq. quo loco et admiranda ejus pocula narrantur, quæ facit non tantum αὐτομάτως ambulantia, sed et συνετῶς. cohabitat ei Χάρις quædam, 382, nam opera artis ejus sunt grata. Hyperboles autem de operibus ejus poëta quasi de deo loquens finxit, qui majora humanis artificibus præstat. sic fecit aureas et tamen ἐμψύχους puellas, 417, de quibus vide ἀμφίπολος in Α. sic et canes aureos viventes, η, 91, seqq. i. e. sic artificiose elaboratos, quasi viverent. Plato ille magnus, antequam Socratem audisset, poësi se dabat, scribebatque primum heroica; quæ quum videret nimium inferiora Homero, convertebat se ad tragœdias scribendas, et de Thetide multa fingebat: sed, audito Socrate, totum se philosophiæ consecrabat, comburebatque plurima sua poëtica, rectans versum ex Σ, 392. Cæterum Vulcanus est memor beneficiorum acceptorum, Σ, 394, seqq. coll. Α, 591. et notatur ibi τὸ διακονικὸν τοῦ πυρός. Εὐρυνόμη, Σ, 398, 399, servat ignem, i. e. ἡ εὐρεῖα διανομὴ, καὶ κοινὴ ἀνθρώπων χρῆσις: simul et Θέτις, i. e. ἡ περὶ γῆν θέσις, positio lignorum aut carbonum in foco. Præterea simul respicitur ad Vulcanum supernum, i. e. ad fulgura et fulmina in aëre: hinc vides, quomodo dicatur Junonis filius et Jovis, quomodo dejiciatur de cœlo, et nutriatur ab exhalationibus humidis. Juno peperit eum claudum, Σ, 396, s. et 468, seqq. ubi habet et instrumenta viva, nec tantum αὐτοκίνητα, ἀλλὰ καὶ φρονοῦντα. In armis Achillis fecit multa δαίδαλα, sed nihil de ναυτιλίᾳ, quasi aversante eam poëta: et Homerus finxit istam ὁπλοποιΐαν, ad ostendendam suam ἐκφραστικὴν δύναμιν. Hesiodea ἀσπὶς ad imitationem hujus Homericæ facta, multo inferior est ingenio et arte, sic ut Homeri scutum sit ἡφαιστότευκτον, Hesiodi autem ἀνθρώπινον. Arma a Vulcano facta adfert Thetis, Τ, 10. et Achilles induit, 368. Fecit sellas deorum, Υ, 12. et 36, Ἥφαιστος κίε σθένεϊ βλεμεαίνων, χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί, quæ est egregia pictura ignis: per χωλεύειν et ἀραιαὶ notatur ἐλάττωμα φυσικὸν, sed id expletur per τὸ βλεμεαίνειν σθένεϊ καὶ τὸ ῥώεσθαι, i. e. ἐῤῥωμένως κινεῖσθαι. κυλλοποδίων, Φ, 331. et 355, πολύμητις. et 367, πολύφρων: διὰ τὰ κατὰ πῦρ μυρία τεχνικὰ μεθοδεύματα. ταμίας πυρὸς, Ψ, 33. κρητὴρ, ἔργον Ἡφαίστου, δ, 615, seqq. ο, 115, seqq. καθ' ὑπερβολὴν artis. sic Ἀθηνᾶς ἔργα dicuntur alia præstantia opera. ἀνὴρ ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην, ζ, 233. ψ, 160. Deprehendit Martem cum Venere, θ, 267, seqq. ubi varia ejus epitheta. Nusquam ei Homerus dat socios operis, quales ei adjunxerunt recentiores: nam isti recentiores, augendo fabulas, fecere eas ineptas et frigidas; quum Homerus finxerit summa cum ratione. Vide in Α. sub ἀνάπτω, πόλις sub medio, et ῥίπτω.

Ἠώς, όος. ἡ. Aurora. mater Memnonis ex Τιθωνῷ, δ, 188. Vide in Α.

Θ

ΘΑ'ΛΕΙΑ, ας. ἡ. Νηρηὶς τις, Σ, 39. sic dicta διὰ τὸ τοῦ στοιχειακοῦ ὕδατος ζωογόνον, ἔν τε ἄλλοις καὶ ἐν φυτοῖς, de quibus τὸ θάλλειν proprie dicitur. Alia hujus nominis est Musa. Est et epitheton convivii. Mare habet quoque sua φυτὰ in se, ut testantur οἱ θύννοι βαλανηφαγοῦντες: etiam marina aqua quibusdam locis apta est plantis et vitibus, quibus hæc aqua adspergitur. Præterea hæc Nereis etiam hinc nomen habet, quia mare multa præbet conviviis, non pisces modo, et similia his; sed et per mercaturam in mari, ut lætiora inde fiant convivia. Hinc et alia dicitur ἡ Δωτώ.

Θάλπιος, ου. ὁ. dux Eleorum, Β, 620. cf. Ἐπειοί.

Θαλύσιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, Δ, 458. Vide sub θαλύσια in Α.

Θάμυρις, ιδος. ὁ. Princeps Thraciæ, filius Φιλάμμονος. Forma quidem præstans, sed πρῶτος τὸν αἰσχρὸν ἔρωτα νοσήσας. Regnavit ἐν τῇ ἀκτῇ περὶ τὸν Ἄθων montem. Erat præterea poëta ἀλαζὼν, qui Musas ad certamen cantus provocabat, pactus, εἰ μὲν νικήσει, πλησιάσαι πάσαις (alii tamen dicunt, eum sibi unam tantummodo pactum esse conjugem) εἰ δὲ ἡττηθῇ, στερήσεσθαι οὗ ἂν ἐκεῖναι θέλωσιν. Victus igitur, privatus est a Musis oculis et cantu et mente sana: quæ vindicta triplex, nimis acerba sane fuit. Homerus tamen duplicem tantummodo pœnam novit, τὴν τῆς ὄψεως πήρωσιν, καὶ ἀοιδῆς ἀφαίρεσιν, Β, 595, seqq. conf. Eurip. Rhes. 915, seqq. Narrant, fuisse eum δίκορον, (*der zweyerley angäpfel gehabt*) (*had double pupils to his eyes*) τῶν ὀφθαλμῶν τὸν μὲν γλαυκὸν ἔχων, τὸν δὲ μέλανα.

Θαυμακία, ας. ἡ. Urbs Phthiotidis. Cives ejus dicti Θαυμακοί. Β, 716.

Θαύμας, αντος. ὁ. Pater Iridis, quæ hinc Θαυμαντίας dicitur. Id mythice, sed sapienter: nam τὸ θαυμάζειν ἀρχὴ ἐστι φιλοσοφίας et disquisitionis. conf. Plato in Theæt. et Hesiod. Theog. 237, 265, 780.

Θεανὼ, ὄος. ἡ. uxor Antenoris principis Trojani, soror Hecubæ, filia τοῦ Κισσέως, unde ipsa ἡ Κισσηῒς dicitur, sacerdos Minervæ, formosa, laudata noverca, δῖα. Ε, 69, seqq. Ζ, 298, seqq. Λ, 221, seqq.

Θέμις, ιδος. ἡ. Dea juris civilis. prima occurrit Junoni, Ο, 87, i. e. πρὸ τῶν ἄλλων θείων ἀρετῶν ἡ Θέμις προσήκει τοῖς ἄρχουσιν, καὶ μάλιστα οἷς ἡ ἡγεμία, i. e. βασιλικὴ, προσήκει ζωή. et dicitur καλλιπάρῃος, nam hæc ornat et exhilarat et florere facit civitates; ἄνθος γὰρ οἷον τοῦ προσώπου τὸ καλλιπάρῃον. Utitur Jupiter ea ad convocandos deos, quando ultima sententia contra injustos est ferenda, Υ, 4, seqq. et est eadem cum τῷ θεσμῷ καὶ τῇ δίκῃ. Hæc et καθίζει et λύει τὰς ἀγορὰς, β, 68, i. e. notat ἐκκλησίαν νομιμωτάτην: et ejus statua erat in foro. Genitivus in ιδος est communis, in ιστος et ιτος autem Doricus.

Θεοί, Homerici, modeste et reverenter adversantur sibi invicem. e. c. Neptunus speculatur abitum Jovis, Ν, 10, seqq. Minerva reducit Ulyssem absente Neptuno, α, 22. coll. ι, 282, seqq.

Θεοκλύμενος, ου. ὁ. Nobilis Græcus, et vates. Genealogia ejus est ad Μελάμποδος. ο, 223—285. 528—545. ρ, 71, seqq. ubi recipitur in domum Telemachi, 84. 151, seqq. Vaticinatur procis mortem, υ, 350, seqq. 363, seqq. et occasionem sumit ab ecclipsi solis hoc novilunio facta, qua obfuscabantur interdiu homines in domo clausa: et parietes quasi sanguine rutili apparebant, et cibi videbantur lurido colore infecti, et umbræ in parietibus versabantur. Habet nomen ut vates, ὡς τὰ ἐκ θεῶν κλύων, audiens quasi sermones deorum et vocem fatorum. conf. Eurip. Hel. 9.

Θεονόη, ης. ἡ. Protei, regis Ægypti, filia vates, ἡ τὰ θεῖα ἠπίστατο. Eurip. in Helena. apud poëtam eadem vocatur ἡ Εἰδοθέη, et ratio nominis est eadem siquidem νοεῖν et εἰδεῖν notat idem.

Θερσίλοχος, ου. ὁ. nobilis Lycius, ductor auxiliorum ad Trojam, Ρ, 216. occiditur ab Achille, Φ, 209, coll. 211, ubi apparet, fuisse eum Παίονα.

Θερσίτης, ου. ὁ. nobilis quidem Græcus, filius Agrii, fratris Œnei. conf. Ἄγριος: sed valde deformis corpore et ingenio. ἀκαιρολόγος ἀνὴρ, καὶ ἐπισβόλος, καὶ οὐκ ἐν δέοντι παῤῥησιαστικὸς, καὶ ἀρίστοις ἐξισοῦν ἑαυτὸν θέλων. Β, 212—277. et versu 244 nomen ejus ponitur loco detestationis. Volebat corrumpere, quod prudens Ulysses jam pæne effecerat, ut populi ad concionem reverterentur. Sic turpissimus quisque sæpe maxime noxius et privatim et publice. Oratio ejus est specimen orationis ἀκαίρου, nam antea in jurgio Achillis cum Agamemnone sic loqui potuisset, sed tunc odio in Achillem prohibebatur, nunc vero id erat intempestivum: porro est specimen orationis audacis, nam interrogando acriter incipit: etiam ἀπαιδεύτου (*ungezogen*) (*ill-bred, insolent*) nam est contra reverentiam summo regi debitam; hinc et Ulysses obliviscitur merito, quid deceat contra hominem nobilem, Β, 265, 266, coll. 198, 199, nam Thersites non erat δήμου ἀνήρ. præterea est hæc oratio specimen accusatoriæ, nam auget rem nimis: et contumeliosæ impudentisque. Sed Agamemnon ipse ei non respondet, regaliter contemnens malum hominem. Habet nomen vel a θέρω, f. θέρσω, i. e. θερμαίνω, ut notet θερμὸν καὶ προπετῆ, ἰταμὸν καὶ θρασύν: vel est a τὸ θάρσος, quod æolice dicitur τὸ θέρσος, ut θρασὺν notet: quamquam ipse Thersites non erat εὔτολμος, ἀλλὰ θρασύδειλος. Tradunt antiqui, fuisse Homero ἐπίτροπον hoc nomine et hac fere figura, justis ex causis μιμισημένον αὐτῷ: hunc infamiæ causa inseruisse poësi suæ. Vide sub Ἀγκαῖος et Ἔχετος.

Θέσπια et Θέσπεια, ας. ἡ. oppidum Bœotiæ, dictum alibi et αἱ Θεσπιαί, conditum olim ἀπὸ Θεσπίου, υἱοῦ Τεύθραντος, τοῦ Πανδίονος. Β, 498. ὁ Νάρκισσος, filius τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ καὶ νύμφης Λειριόπης, periit ob formositatem propriam a se conspectam, et fuit Θεσπιεύς. Ovid. Metam. 3, 341—510. Alia erat Θέσπια Θετταλική, ubi colebatur ὁ Ἔρως, sculptus a Praxitele: amica Praxitelis ἡ Γλυκέρα, quæ eum ab artifice dono acceperat, dedicaverat eum ibi. De Cupidine isto, Thespiis culto, mentio fit a Cicerone contra Verrem, Lib. IV. c. 2. Non procul inde abfuit ἡ Ἄσκρα.

Θεσπρωτία, ας. ἡ. regio et urbs, in extrema Thessalia: incolæ οἱ Θεσπρωτοί. ξ, 315, 316, 335. π, 65, 428. ρ, 526. τ, 271, 287

292. confines sunt τοῖς Ἀμπρακιώταις καὶ Λευκαδίοις.

Θεσσαλὸς, οῦ. ὁ. Filius Herculis, B, 679, et hujus Thessali duo filii ductores erant copiarum ad Trojam. Gens ipsa, οἱ Θεσσαλοὶ, a poëta nusquam nominatur. Erat autem Thessalia olim divisa in quatuor principatus, in Φθιῶτιν, Αἰῶτιν, Πελασγιῶτιν, Θετταλιῶτιν specialem: regio ipsa est πεδίον μέγα καὶ κοῖλον, πάντοθεν ὄρεσι καλυπτόμενον. Civis dicitur Θεσσαλιώτης. Cæterum Thessali ὡς πολυφάγοι et luxuriosi male audiebant: hinc δεῖπνα Θετταλῶν in proverbio erant, et Θετταλικὴ ἔνθεσις, i. e. μεγάλη τροφή: nam habitabant terram fertilem, et hinc erant εὐτράπεζοι. Præterea ferebantur ut νουνεχεῖς καὶ φρόνιμοι, unde in proverbio erat Θετταλὸν σόφισμα, *ein kluger streich, kluge erfindung, (a cunning trick or device.)*

Θέστιος, ου. ὁ. Κουρήτων ἀρχὸς, pater matris Meleagri, κρατῶν Πλευρῶνος, conf. I, 551.

Θέστωρ, ορος. ὁ. Pater Calchantis, qui hinc dicitur ὁ Θεστορίδης, ου. Apud Sophoclem hoc patronymicum est ὁ Θεστόρειος. A, 69. M, 394. Π, 401.

Θέτις, ιδος. ἡ. Dea maris, ut poëtice dicitur: uxor Pelei regis Myrmidonum et Phthiotidis, mater Achillis. Habet nomen a καταθέσει τῆς ζάλης, et est idem quod ἡ θέσις. Sic et in ἡ φάτις et φάσις hæ litteræ permutantur. Audit filium lamentantem et exsurgit ex mari, A, 357, seqq. Jovem a conspiratione aliorum liberaverat olim, 396, seqq. deflet filium suum, 413, seqq. supplicat Jovi pro filio, 495, seqq. habet epitheton ἀργυρόπεζα, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, A, 538, 556. et εὔκομος, Δ, 512. excipit Bacchum fugientem, Z, 136, quod est ænigma fortasse, de usu aquæ marinæ ad conservandum vinum. Jupiter ἐξήνυσε βουλὰς Θέτιδος, Θ, 370. duplex fatum exposuit filio suo, I, 410, seqq. est causa infortunii Græcorum, blanditiis suis avertendo Jovem a Græcis, N, 350. Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρὴν, O, 598, coll. 76, 77. οὐδὲ Θέτις μήτηρ, Π, 34. et 222, dedit filio χηλὸν, plenam pulcris rebus. et 574, ἐς Πηλῆα ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν. Audit rursus filium de Patroclo lugentem, et exsurgit ex mari cum magno comitatu, Σ, 35, seqq. luget, et solatur filium, 73, seqq. abit ad Vulcanum, arma facienda curans, 369, seqq. Θέτι καλλιπλοκάμῳ, per apocopen pro Θέτιδι, Σ, 407. et 424, in vocativo, Θέτι τανύπεπλε. et 429, seqq. ubi deflet apud Vulcanum miserias suas, et queritur de conjugio suo impari: ex more nimirum mulierum, maxime nobiliorum viris. ἐκ Θέτιδος ἁλοσύδνης, Υ, 207. luget Patroclum, Ψ, 14. Juno educaverat Thetidem, eamque maritaverat, Ω, 59, seqq. confer τρέφω in A. ad hunc locum. Cæterum id historice et poëtice dictum: nam Juno est regia dignitas: in ea educata erat hæc fœmina princeps, cujus parentes imperium maris late tenuerant: etsi historia hic sileat. Ergo σεμνότητος χάριν sic loquitur poëta. Iris venit ad Θέτιν missu Jovis, Ω, 83, seqq. et hæc proficiscitur ad Jovem, 95, deinde ad filium suum, 121, de luctu finiendo, et reddendo corpore Hectoris, 128, seqq. coll. 562. Occiso filio suo, arma ejus defert in medium, et adhibitis Trojanis principibus judicium fit, cui dari ea debeant, λ, 544—546. et ad sepulturam filii accedit, ω, 47, seqq. 73, seqq. 85, 91. Vide sub ἀργυρόπεζα in A.

Θηβαῖος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, ὑπέρθυμος. Θ, 120.

Θήβη, ης. ἡ. et αἱ Θῆβαι, ῶν. nam utroque modo ponit poëta, sicut et ἡ Μυκήνη et αἱ Μυκῆναι, Κρήτη et Κρῆται, Μάλεια et Μάλειαι. Tres urbes hujus nominis celebres sunt apud poëtam. Una est Bœotiæ urbs primaria, condita a Cadmo, ex cujus historia etiam nomen invenit, a θέειν τὴν βοῦν, quam rem et Ovidius tangit, Metam. III, ab initio. Sæpe vastata est hæc urbs, et restituta: dicta ἑπτάπυλος. Tempore Trojani belli videtur fuisse in ruinis, ex bello illo civili, quod Thebanum dicitur, et narratur Δ, 372—398, conf. Οἰδίπους, et E, 800—808. Z, 223. Hinc Ὑποθῆβαι, B, 505, videntur esse locus vastatus, ubi Thebæ antea steterant, suburbia nimirum. Θήβης ἕδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο, Δ, 406, in bello illo atroci Thebano. De eodem bello est et K, 286—290. Ξ, 113. Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ, Ξ, 323. et, εὐστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ, T, 99. Θήβας (εἰς) ἦλθε, Ψ, 679, ubi elliptice deest ea præpositio. Arx hujus urbis erat ἡ Καδμεία quæ et κατ' ἐξοχὴν ἡ Θήβη vocatur: unde αἱ Ὑποθῆβαι possunt intelligi urbs arci huic subjecta, ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ celsa. ὤλετο ἐν Θήβαις, ο, 247. Ante Amphionem fuerat ἀτείχιστος, et hinc populus Thebanus sparsim habitans incursabatur ὑπὸ Φλεγύων latrocinantium, λ, 262, seqq. sed ὁ Ἀμφίων ἅμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ζήθῳ primus fuit conditor munitæ urbis. Post mortem horum fratrum, rex Φλεγύων Εὐρύμαχος Thebas munitione privavit: sed Cadmus urbem restituit. ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ, λ, 274, i. e. τῇ πολλὰς ἀρὰς ἢ βλάβας θεόθεν ὑπομεινάσῃ, *die viel fluch und unsegen ausgestanden, (which had endured many calamities and misfortunes.)* Cæterum ex h. l. historia Thebana multum lucis habet. Altera Θήβη erat in Asia, sub regno Trojano, in agro fertili sita, dicta Ὑποπλάκιος, vel Ὑποπλακίη, vel Πλακία, a monte propinquo, qui dicebatur ὄρος τὸ Πλάκιον, a quo et tota regio vocabatur Ὑπόπλακος ὑλήεσσα χώρα. Capta est ab Achille, cum is, tempore Trojani belli, cum parte copiarum Phrygiam percursaret et vastaret, A, 366, seqq. ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος. In ea urbe ἡ Χρυσηΐς erat capta, quæ eo venerat vel ad sacrum Dianæ, vel perfugii causa. B, 691, διαπορθήσας τείχεα Θήβης. et Z, 416, ἐξέπερσε πόλιν Κιλίκων εὖ ναιετάωσαν Θήβην ὑψίπυλον. et 397, Θήβῃ Ὑποπλακίῃ. Historia hujus urbis est hæc: Thebe erat filia τοῦ Ἀδραμύστιος, ἀνδρὸς Πελασγοῦ, τοῦ τὴν Ἀδραμυστίαν ὁμώνυμον ἑαυτῷ κτίσαντος, ἣν

οἱ ὕστερον Ἀδραμύττιον μετεκάλεσαν εὐφωνότερον: hujus pulcræ filiæ nuptias a multis petitas fecit pater præmium vincenti in certamine ludicro: Hercules eo veniens vicit, accepit uxorem, et condidit urbem cognominem uxori: coll. 396. ἐγὼ Θήβαις, ἐν Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ, X, 479, inquit Andromache se esse natam. Tertiæ Thebæ erant Ægyptiæ, urbs ingens, dicta ἑκατόμπυλος numero rotundo, frequentissima hominibus et potentissima et ditissima, I, 381—384. δ, 126, 127. si erant in urbe ea centum τάγματα equestrium virorum, et quodvis τάγμα constabat ex ducentis equitibus: quanta igitur reliqua multitudo? Hæ Thebæ fuerant antiqua sedes regia Ægypti, Homero optime nota utpote patria; dicta postea ob magnitudinem Διὸς πόλις, *eine stadt Gottes, (a city of God.)* Θηβαῖος Τειρεσίας, ex Thebis Bœoticis, κ, 492.

Θήρα, ας. ἡ. insula inter Cretam et Libyam, antea dicta ἡ Καλλίστη, sed postquam nobilis Laco, ὁ Θήρας, ου, coloniam eo deduxit, ex nomine ejus est appellata. Sacra Neptuno et Minervæ. Argonautæ in errore suo ad eam insulam venerunt, et Medea ibi est vaticinata: Vide sub θηρεύω in A.

Θησεύς, έως. ὁ. Heros et princeps Atheniensis, Αἰγείδης, i. e. Ægei filius, ἐπιείκελος ἀθανάτοις. enumeratur inter priscos laudatissimos, A, 265. cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321, seqq. 630. Vide sub ἱστίον in A.

Θίσβη, ης. ἡ. urbs Bœotiæ, non procul a mari, columbis abundans, hinc πολυτρήρων. habet nomen a τῇ Θίσβῃ, filia Ἀσωποῦ. B, 502. habuit civem, τὸν περίπυστον αὐλητὴν Ἰσμηνίαν, qui erat Θισβεύς.

Θοαὶ νῆσοι, ο, 298, sunt τῶν Ἐχινάδων aliquæ, sicut et τὸ Δουλίχιον. Et hæ insulæ propinquæ sunt Κορινθιακῷ κόλπῳ. dicuntur θοαὶ, a figura procul apparente, i. e. ὀξεῖαι: nam θοὸν est ὀξύ, et θοῶσαι est ἀποξῦναι, *spitzig machen, (to sharpen.)*

Θόας, αντος. ὁ. Princeps Ætoliæ, filius Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης τῆς τοῦ Οἰνέως. propinquus ergo Diomedis, et unus ex novem ἀρίστοις post Achillem. B, 638—644, et cum quadraginta navibus venerat ad bellum. Δ, 275. Π, 168, Ἀνδραιμονίδης. N, 92, 216, seqq. O, 281, seqq. T, 239. Vir valde laudatus, et exemplum νέου συνετοῦ καὶ ἀνδρείου. cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. Alter hujus nominis erat rex Lemni insulæ, filius Bacchi, θεοῦ: et dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, ut liceret negotiari, Ξ, 230. Ψ, 745. Tertius erat nobilis Trojanus, occisus a Menelao, Π, 311. Quartus fuit rex Chersonesi Tauricæ; de quo Eurip. Iphig. Taur. 30—33, ubi simul ratio nominis, ob celeritatem pedum.

Θόη, ης. ἡ. Νηρηΐς. Σ, 40. nam aqua habet motus celeres.

Θόων, ωνος. ὁ. nobilis Trojanus, Φαίνοπος υἱὸς, ἀδελφὸς Ξάνθου. E, 152. occiditur ab Ulysse, Λ, 422. Alius est M, 140. interfectus ab Antilocho, N, 545, seqq. Tertius erat rex partis Ægypti, circa Κάνωβον ad ostia Nili, ingens cultor artis medicæ, δ, 228, seqq. genitivus per syncopen est Θῶνος pro Θόωνος: nisi potius mavis dicere, nomen hujus principis fuisse ὁ Θῶνις, τοῦ Θώνιος et per syncopen Θῶνος: nam Herodotus, II, 113, seqq. memorat Θῶνιν præfectum regis Ægyptii in ora maritima; et juvabit legisse eum Herodoti locum. Ab eodem et urbs Ægyptiaca ἡ Θῶνις nomen habebat, et mensis Ægyptius, ὁ Θώθ. Quartus denique fuit nobilis Phæax, θ, 113.

Θόωσα, ης. ἡ. mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71, 72. ipsa fingitur nympha maris, filia τοῦ Φόρκυνος. nomen est a θοὸν, i. e. ὀξὺ, vel et ταχύ: et videtur esse symbolum agentis omnia ex ira acri. Nam οἱ θυμικοὶ dicuntur ὀξεῖς, et παροξῦναι est, εἰς θυμὸν κινῆσαι.

Θοώτης, ου. ὁ. κήρυξ τοῦ Μενεσθέως. M, 342, 343. dictus a celeritate, quæ est κηρύκων virtus.

Θρᾴξ, ᾳκος. ὁ. et Θρῆιξ, et Θρᾷξ, et Θρᾷξ, ᾳκός. Thrax. gens satis ampla et celebris apud antiquos. Habet nomen a θορεῖν et ἀΐσσειν: erat enim natio valde pugnax et impetuosa. Hinc et verbum θρησκεύειν, teste Plutarcho, in Alex. c. 8. nomen habet: nam Ὀρφεὺς multas superstitiones docuerat Thracas: ut notet ἱερουργίας κατακόρους καὶ περιέργους. Θάμυριν τὸν Θρήϊκα, B, 595, nam Thraces olim musicæ et poëseos studiosi, ut præter hunc Thamyrin etiam ὁ Ὀρφεὺς et ὁ Μουσαῖος indicant. et 844, Θρήϊκας ἦγεν Ἀκάμας, auxiliantes Trojanis. sic E, 462. Ἀκάμαντι, ἡγήτορι Θρηκῶν. Divisi erant Thraces in tres principatus, Θρήϊκες, Κίκονες, Παίονες, B, 844, 846, 848: et Thracas proprie dictos finiebat Hellespontus. Magni bellatores: hinc hæc terra dicebatur οἰκητήριον Ἄρηος, et, περὶ Θρᾴκην ὁ Ἄρης καλός. Cæterum universa gens complectebatur viginti duo ἔθνη, quæ vide apud Strabonem et Dionysium. Ergo vere erat γῆ ἀπείρων. Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν Πείρως, Δ, 519. et 533, Θρήϊκες ἀκρόκομοι, i. e. ἄκρους κομῶντες, vide A. Θρήϊκες νεήλυδες, K, 434, qui postremum advenerant, auxilium laturi: hinc in extremo loco stationem habebant, et hinc εὐεπιβούλευτοι. coll. 506. ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν αἶαν, N, 4, nam φίλιπποι ἔθνος οἱ Θρᾷκες: et h. l. sunt illi versus Istrum, et Μυσοὶ sunt ultra eos, his deinde conterminі sunt Scythæ: sic Jupiter, intuens istos, retro flectebat caput, ne videret Græcos. ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα, Ξ, 227, nam regio horum ἱππικῶν καὶ μαχίμων hominum erat altis montibus cincta. δέπας, ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες, Ω, 234, amici Trojanis. hinc dicuntur Θρηΐκιοι Ψ, 808. et 230, Θρηΐκιος πόντος. Θρηϊκίη Σάμος, N, 12, seqq. est valde montana, et postea dicta Σαμοθρᾴκη. nam alia Samus est Ionica, alia Cephalleniaca. Terra Thracum dicitur Θρᾴκη et Θρήκη, ἡ. Θρήκηθεν πνείουσι Ζέφυρος καὶ Βορέης in mare Ægeum, I, 5. et 72, οἱ ἐκ τῆς Θρᾴκης

vinum petentes: ἐθαυμάζετο γὰρ olim hæc terra ut ἡδύοινος καὶ πολύοινος, hinc et Græci ad Trojam inde οἰνίζοντο. Lemnus et Thasus, insulæ, pertinebant ad Thraciam: et inde quoque multum boni vini petebatur. Sed ob eandem causam Thracia infamis erat ob rixas sanguinolentas et ob vinolentiam. Thraciæ rex Lycurgus, repressurus hos ἐκ μέθης θυμοὺς καὶ πολέμους, vastari jusserat multas vineas: donec remedium vulgatum est temperandi vinum aqua, i. e. donec Bacchus confugit in aquas: et tale vinum vocabatur οἶνος τεθαλαττωμένος, i. e. aqua commixtus. Ἐν Θρᾴκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων, Λ, 222, ob pinguem terram et multa pascua. ἐκ Θρῄκης, N, 301. Υ, 486. Θρῄκηνδε abiit Mars, Θ, 360, ubi habitare dicitur διὰ τὸ τοῦ ἔθνους φιλόμαχον. Fœmina dici solet Θρᾷττα et Θρῇσσα, et Θρήϊσσα. Thraciæ legislator ὁ Ζάμολξις est celeber: is se per annos quatuor occuluerat in subterraneo loco, deinde subito emergens fidem sibi apud Thracas pariebat, quasi divino homini.

Θράσιος, ου. ὁ. nobilis Παίων, occisus ab Achille, Φ, 210.

Θρασυμήδης, εος. ὁ. filius Nestoris laudatissimus. I, 81, ποιμὴν λαῶν. K, 255, μενεπτόλεμος. Ξ, 10, ἱππόδαμος. Π, 321, ἀντίθεος. P, 378. et 705, δῖος. γ, 414, seqq. 442, 448. Alius hujus nominis erat socius Sarpedonis, regis Lyciæ, Π, 463.

Θρινακία, ας. ὁ. pro Τρινακρία, euphonice. Insula celeberrima, Sicilia. nam τρία habet ἄκρα ἢ ἀκρωτήρια, Πέλωρον, Πάχυνον, Λιλύβαιον, quæ sunt neutra ad substantivum ἀκρωτήριον, vel et aliter substantive, Πελωρίδα, Πάχυνον, Λιλύβην. λ, 106, seqq. ubi Solis boves pascebantur. μ, 127—135. τ, 275. Vide sub Θρίναξ, in A.

Θρόνιον, ου. τό. oppidum Locrorum, ad amnem Boagrium. B, 533.

Θρύον, ου. τό. est urbs Elidis, quæ et Θρυόεσσα, ἡ, dicitur. Civis ejus est ὁ Θρυΐτης, ου, vel ὁ Θρυοέντιος et Θρυοέντιος. B, 592. Λ, 710. nomen habet ἐκ τῶν ἐκεῖ φυομένων θρύων: nam τὸ θρύον est φυτόν τι, alga. sita est ad Ἀλφειὸν ποταμόν: et quia ibi πεζῇ περατὸς ἦν ὁ ποταμὸς (pedibus transiri poterat) hinc hæc urbs dicebatur πόρος Ἀλφειοῦ. Civis dicitur et ὁ Θρυουσσαῖος et Θρυούσιος.

Θυέστης, ου. ὁ. Frater Atrei, et, post mortem hujus, tutor Agamemnonis. Propria ejus sedes fuit περὶ Κύθηρα, quam regionem et, mortuo Thyeste, filius ejus Ægisthus habebat. Et is est ille ager, cujus mentio fit δ, 517. Vixit autem Thyestes tempore belli Thebani. Mala, quæ Thyestes fratri suo Atreo fecisse dicitur a tragicis, omnino ignorat Homerus: potius novit hos fratres amicissimos inter se. hinc moriens Atreus instituit fratrem suum tutorem filio suo Agamemnoni: quo is officio integerrime est functus. B, 106, ubi succedit Atreo, ut tutor pupilli, non ut rex. Voluit Tydeo adesse in bello Thebano, sed τὸ δαιμόνιον prohibuit, Δ, 376. patronymicum est Θυεστιάδης, δ, 518.

Θύμβρα, ας. ἡ. Urbs Troadis, condita a Dardano, in memoriam amici sui, τοῦ Θύμβρου. fluvius ad eam urbem est ὁ Θύμβρις, qui et ὁ Τίβερις nonnunquam appellatur. Erat in ea urbe ἱερὸν Ἀπόλλωνος Θυμβραίου. K, 430. idem Apollo dictus et Ζυμβραῖος et Θύμβριος et Δύμβριος.

Θυμβραῖος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 320.

Θυμοίτης, ου. ὁ. nobilis senator Trojanus Γ, 146. nomen est ab ὁ θυμός, cum pleonasmo τοῦ Iota. sic eodem modo ὁ Δαμοίτης formatur ab ὁ δᾶμος, pro δῆμος, et Μενοίτιος a τὸ μένος. Vide sub Μενοίτιος.

I

Ἴαιρα, ας. ἡ. Νηρηΐς. ab ἰαίνειν, nam mare exhilarat multimode. Σ, 42.

Ἰάλμενος, ου. ὁ. Filius Martis, frater Ἀσκαλάφου, princeps Græcus. B, 512. I, 82.

Ἰαμενός, ου. ὁ. nobilis Trojanus. M, 139, 193.

Ἰάνασσα, ης. ἡ. Νηρηΐς. Σ, 47. ab ἰαίνειν dicta.

Ἰάνειρα, ας. ἡ. Νηρηΐς. Σ, 44, etiam ab ἰαίνειν, i. e. εὐφραίνειν καὶ γλυκαίνειν. nam mare potest dulce et jucundum esse multas ob causas.

Ἰάονες, ων. οἱ. habitarunt in Peloponneso ad mare, et sunt alii ac οἱ Ἴωνες. N, 685. opinantur multi, Athenienses h. l. sic dici, et colligere id sibi videntur ex 689. Imo a barbaris omnes Græci vocabantur Ἰάονες vel Ἰάωνες, quod apparet ex Æschylo, Pers. 178, 564. cæterum ὁ Ἰάων erat fluvius in Arcadia, Callim. Jo. 22.

Ἰαπετός, οῦ. ὁ. pater Promethei et Epimethei. nomen est ab ἵεσθαι, incitari, et πέτεσθαι, volare, præcipitari: et notat sine dubio conversionem universi, quæ sine intermissione ad occasum præcipitari videtur. Θ, 479.

Ἰάρδανος, ου. ὁ. fluvius in Creta, ad quem habitabant οἱ Κύδωνες, quos vide. γ, 292. Alius fluvius hujus nominis est in Peloponneso, H, 135.

Ἰασίων, *ωνος. ὁ.* nobilis *γεωργὸς* Cretensis, filius Jovis et Diei, apud quem, post diluvium, inventa sunt semina frugum. Hinc Ceres eum adamasse dicitur, et ex eo peperisse *τὸν Πλοῦτον ὡραῖον*, quem terra et horæ anni donant. Nomen est ab *ἵημι*, *διὰ τὴν τῶν σπορίμων ἔσιν*, i. e. *πέμψιν*, *κατὰ τῆς γῆς*. ε, 125, seqq. Ab aliis dicitur filius regis Minois, conf. Theocr. 3, 50, schol.

Ἴασος, *ου. ὁ.* nobilis Græcus, occisus ab Ænea, princeps Atheniensis, O, 332, 337. Alius fuerat rex Peloponnesi, *ὁ τῆς Ἰοῦς* filius: a quo *Ἄργος Ἴασον*, i. e. *ἡ Πελοπόννησος*, traxit nomen, σ, 245. et fortasse is ipse est, a quo est patronymicum *Ἰασίδης*, λ, 282. Tertius fuit rex Cypri, cujus filius fuit *ὁ Δμήτωρ*, ρ, 443. Vide sub *τὸ Ἄργος*.

Ἰαωλκὸς, *ου. ἡ.* Urbs Thessaliæ. scribitur et *Ἰωλκὸς*, et *Ἰαολκός*. olim frequens civibus, sed postea seditionibus perdita sicut et Pheræ; et facta *κώμη*. Nomen habet a conditore suo *Ἰαωλκῷ*, *υἱῷ Ἀμύρου*, a quo et *Ἀμυρικὸν πεδίον* prope Larissam nomen habuit. B, 712. λ, 255.

Ἴδα, *ας. ἡ.* et ionice *Ἴδη*, *ης.* mons Troadis satis amplus et altus, *ein gebirge, (a range of mountains.)* Habebat multa celebria cacumina, *koppen, (peaks,)* *τὸ Λεκτὸν*, *τὴν Φάλακραν*, *τὸ Γάργαρον*, *τὸ Σίγειον*, ad quod et urbs sita ejusdem nominis. Ipse mons habet nomen a circumspectu, ab *ἰδεῖν*: nam est *ὑψηλὸς*, *καὶ τὸ σχῆμα σκολοπενδρώδης*. Alia Ida erat in Creta: et deinde omnis mons, maxime arboribus consitus, dictus est Ida, sicut omnis fluvius *Ἀχελῷος*, et omnis aqua *ὠκεανός*. Imo *ἡ Ἴδα* notat sylvam in montana regione. Hinc Herodotus inquit, I, 110, *ἡ Μηδικὴ χώρη ὀρεινή ἐστι κάρτα*, *καὶ ὑψηλή τι καὶ ἴδῃσι κατηρεφὴς*, et sylvis contecta. sic et IV, 109, *χώρη δασίη ἴδῃσι* (*ἴδαις*, ionice) *παντοίῃσι*, regio opaca arboretis et nemoribus omnigenis: et paullo post: *ἐν δὲ τῇ ἴδῃ τῇ πλείστῃ ἐστὶ λίμνη μεγάλη* et V, 23, *ἵνα ἴδη ναυπηγήσιμός ἐστι ἄφθονος*, ubi materia ad naves ædificandas est larga. *Ἴδης ἐν κνήμοισιν*, B, 821. Λ, 105. *Ἴδην πολυπίδακα*, *μητέρα θηρῶν*, Θ, 47, nam pars ejus erat *τὸ Γάργαρον*. sic et Ξ, 283. O, 151. *ἐν κορυφαῖς Ἴδης πιδηέσσης ἥμενος*, Λ, 183, sic, *πολυπίδακος*, Ξ, 157, 307. Υ, 59. Ψ, 117, i. e. *πολυποτάμου*, nam multi fluvii ex eo monte oriuntur: et *πίδαξ* est *πηγή*. *πᾶσα ἰφαίνετο*, N, 13. habuit tempore Trojani belli multas *ἐλάτας*, Ξ, 287, 292. pascua ibi, Υ, 91. *πολυπτύχου ὑληέσσης*, Φ, 449. et 559, *Ἴδης κνημούς*. X, 171. *Ζεῦ*, *Ἴδηθεν μεδέων*, Γ, 276. H, 202. Ω, 208. *Ἴδηθεν κατιοῦσα*, Δ, 475. *ἐπὶ Ἴδη*, Θ, 397. et 438, *ἴδιωκεν ἵππους*. *Ἰδαῖα ὄρη*, M, 19, seqq. ubi fluvii inde orientes enumerantur: et pluralis designat multa cacumina. *ἀπὸ Ἰδαίων ὀρέων ἴκανε Ζεύς*, Θ, 170. *κατέβη*, O, 169, 237. Υ, 189. *Ἰδαίου Διὸς*, Π, 605. Ω, 291.

Ἰδαῖος, *ου. ὁ.* nomen proprium *κήρυκος* Trojani nobilis. Erat jam senior, hinc pugnantes duos heroas vocat *παῖδας φίλους*, H, 276, 278, 284, 372, 381, seqq. Sed quæ 390 narratur male precari regio juveni, ea non dixit ut audirent Græci, sed cogitavit modo, aut subobscure id quasi tussiit; sed Musa id audivit, et narrat per poëtam: nisi Idæus magis expressit mentem populi quam regum, quod apparet ex 392, 393, ubi præco clarius explicat, quod 362 mandatum ipsi erat, *διὰ τὸ μισοπόνηρον*. Adest regi Priamo, Γ, 248. eumque comitatur in castra Græca, Ω, 325, 470. Alius erat filius Daretis, divitis et nobilis Trojani hominis, E, 11, seqq. qui timide pugnat, ob divitias suas.

Ἴδας, *ου. ὁ.* pater Cleopatræ, uxoris Meleagri: vir laudatus et fortis. I, 554, ubi genitivus *Ἴδεω* est Ionicus, sicut ab *Ἑρμείας* fit *Ἑρμείεω*, et per sync. *Ἑρμείω*. Cæterum hic *Ἴδας* erat frater *Λυγκέως* (ab *ὁ Λυγκεύς*) et præstantissimus *τοξότης*. conf. *Μάρπησσα*.

Ἰδομενεὺς, *έως. ὁ.* rex Cretæ, laudatissimus et fortissimus. Genealogia ejus est hæc: Jovis ex Europa filius erat rex Minos; hujus ex Pasiphaë filius *ὁ Δευκαλίων*, rex Cretensis; hujus duo filii, *ὁ Μόλος* et *Ἰδομενεύς*: et *Μόλου* filius erat *Μηριόνης*. hæc genealogia ab ipso narratur N, 449—454. nam ejus *ἦθος ἦν ἀφιλῶς φιλοκάλον*. et a personato Ulysse, qui se fratrem Idomenei fingebat, τ, 178—184. per patronymicum dicitur *Δευκαλίδης*, per sync. pro *Δευκαλιωνίδης*, M, 117. N, 307. numeratur inter duces præstantissimos, A, 145, 146, et inter novem *ἀρίστους* post Achillem, H, 165, seqq. cum octoginta navibus suis ad Ilium venit, B, 645—650, et Meriones erat socius ejus. forma ejus majestatis plena, Γ, 230—233. pugnat fortiter, Δ, 252, 253, 254, seqq. E, 43, 45. Z, 436. N, 210—393. et 506—516, ubi apparet jam fuisse seniorem eo tempore. Signis dei territus cedit, ne videatur *θεομαχεῖν*, Θ, 78. Porro de eo, Θ, 263. Λ, 501. O, 301. Π, 345. P, 258, 605, 608. T, 311. Ψ, 113, 124, 450, 860, 888. Capta Troja incolumis rediit in Cretam, cum suis, γ, 191, 192. fingit de eo quædam Ulysses personatus, ν, 259. ξ, 237, 382.

Ἱερὸν, *οῦ. τό.* sacrificium. ritus ejus describuntur A, 447—474. B, 402—431. De sacro Persarum narrat Strabo, Lib. 15. pag. 503, Edit. Casaub. Si superis diis sacrificabatur, collum victimæ sursum erigebatur, ut cœlum adspiceret: et hoc est *αὐ ἐρύειν*, quam vocem confer in A. *ἱερεύειν* quidem sæpe est simpliciter, mactare ad cibum: sed non facile mactabatur pecus, nisi sacraretur deo. vide H, 314—322, et passim in Odyssea, sub voce *ἱερεύειν*. De sacrificio porro est K, 292, seqq. O, 372, seqq. de sacrificio in jurejurando, T, 250—268. Γ, 245, 270, seqq. et confer *θρίξ* in A. Pollutis manibus non licet sacra facere, Z, 266, seqq. et 302, seqq. ubi sacerdos offert dona. In fine sacri, omnium rerum saturi et abituri-entes, linguas hostiarum sacrificabant, γ, 332

—341, et id *κατὰ ἔθος 'Ιώνων καὶ 'Αττικῶν*, ut satisfacerent his linguis combustis, si minus recte locuti essent hoc die; vel quia hoc membrum præstantissimum putabant; vel ut vota sua nuncupata per has linguas commendarent deo. Deinde libabant ex patera, *κατὰ τὸ οὖς τοῦ ἐκπώματος*, (*über den henkel des bechers*) (*over the handle of the dish*) *τὴν θείαν οἰωνιζόμενοι ἀκοήν*. Cæterum in sacris adhibebant *οὐλοχύτας*, ut symbolum præstantissimi sicci cibi; et *οἶνον* ut præstantissimum humidum. Ergo utrumque cibi genus deo offerebant, in gratam memoriam accepti beneficii nutritionis ad vitam. Postea epulabantur de carne victimæ, cujus partem quoque obtulerant deo: nam post necessarium victum ex frumento et vino, accessit etiam lautior ex carnibus assis. En originem sacrificiorum sanam et sapientem, ex grati animi testificatione natam, in usum hominum, et ad pietatem erga deum accendendam. Hinc et erat, quod omnis mactatio dicebatur *ἱερεύειν*.

'Ιηλυσὸς, et 'Ιαλυσὸς, *οῦ. ἡ.* urbs nobilis Rhodi insulæ, ab heroë antiquo sic appellata. B, 656. conf. 'Ρόδος.

'Ιήσων, *ονος. ὁ.* est idem ille 'Ιάσων paullo ante productus: et ex hac scriptione Ionica apparet *α* penultimæ Doricum longum. Princeps Thessalus decantatissimus. Ejus *θεῖος* (patruus) erat ὁ Πελίας, quem confer. In itinere suo Colchico congressus erat cum Lemnia 'Υψιπύλῃ: nam mulieres Lemniæ paullo ante omnes viros suos occiderant: hinc advenientes Argo nautas cupide excipiebant. Ex hoc congressu natus est ὁ Εὔνηος, qui hinc dicitur 'Ιησονίδης, H, 468, 469, qui regnavit in Lemno. Sic et Φ, 40, 41, Ψ, 747. de itinere Jasonis ipso est *μ*, 70—72.

'Ιθαιμένης, (pro 'Ιθαμένης) *εος. ὁ.* nobilis Lycius. Π, 586. Vide sub *μεσαιπόλιος* in A.

'Ιθάκη, *ης. ἡ.* Ithaca, Ulyssis patria et principalis sedes. Habet nomen a prisco heroë 'Ιθάκῳ, filio Πτερελάου: et fratres *τοῦ 'Ιθάκου* erant ὁ Νήριτος καὶ Πολύκτωρ, *ρ*, 207, qui tres primi insederant hanc insulam, una cum colonis adductis. Insula habet in circuitu 88 stadia, h. e. tria fere milliaria Germanica, vel duodecim milliaria Italica: ergo non magna: sed adjacentes insulæ regno Ulyssis erant subjectæ. Urbs in ea ejusdem est nominis, ad mare sita. Civis dicitur 'Ιθακήσιος et "Ιθακος. *οἳ 'Ιθάκην εἶχον καὶ Νήριτον*, B, 632. *ἐν δήμῳ 'Ιθάκης κραναῆς*, T, 201, nam est valde aspera et saxosa. *ὅπως 'Ιθάκης ἐπιλήσεται*, *α*, 57, coll. 18. sed ejus oblivisci Ulysses adeo non potuit, ut vel fumum ex ea procul conspicere optaret, antequam moreretur, 58, 59. coll. *κ*, 29, 30, 48, 49. *'Ιθάκης ἐνὶ δήμῳ*, in publico urbis Ithacæ, *α*, 103. *ν*, 97. *ο*, 533. *π*, 419. *'Ιθάκης ἐς πίονα δῆμον*, nam populus ex pascuis probe alebatur, *ξ*, 329. *τ*, 399. *'Ιθάκη κραναὴ*, *α*, 247. *ο*, 509. *φ*, 346. *ἀμφίαλος*, *α*, 386, 395. *β*, 293, et olim etiam *πολύναυς*. *εὐδείελος*, *β* 167. *ξ*, 344. *τ*, 132. et *ἔργα* hujus insulæ erant res pecuariæ pleræque, et hortulanæ, cum paucis arvis consitis. *ὑπονήϊος*, *γ*, 81, nam urbs sita sub monte, qui vocabatur *τὸ Νήϊον*. Natura insulæ describitur *δ*, 605—608, coll. 601. et *ι*, 21—28, ubi simul situs ejus, ex veritate geographica, cum insulis adjacentibus. *τρηχεῖη*, *κ*, 463, 417. satis luculenter etiam describitur insula, *ν*, 238—248, et laudatur, per *αὔξησιν* tamen, et ex persona loquentis valde juvenili. *παιπαλόεσσα*, *λ*, 479. *ἐν πορθμῷ 'Ιθάκης καὶ Σάμου*, *ο*, 29. Ex Ithaca erant *μνηστῆρες* duodecim, *π*, 251. *εὐκτιμένη*, *χ*, 52. *ἐκ πόλιος κατέβαν*, *ω*, 204, ergo paullo altius sita. *'Ιθάκης ἐνὶ δήμῳ*, *ω*, 283, in populo, i. e. in terra, Ithacæ. *'Ιθάκηνδε*, *α*, 163. *λ*, 360. *ο*, 157, *π*, 322, ubi urbs dicitur. *'Ιθακήσιος*, B, 184, *β*, 24, 246, ubi contemtim id additum videtur, quasi non nimis magnus princeps. *ε*, 519. *χ*, 45. *ω*, 353. et 442, ubi *'Ιθακήσιοι* notat speciem, Κεφαλλῆνες genus. *'Ιθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων*, inquit Ulysses de se, *ι*, 505. coll. 531, ubi id Cyclops contemtim repetit. Cæterum narrant prisci, Ithacam non habuisse lepores; imo si aliunde importarentur, mori eos cito, et mortuos reperiri ad littus, e regione unde sint importati.

'Ιθώμη, *ης. ἡ.* Urbs Thessaliæ, vocata et *τὸ Θούμαιον*. Civis ejus 'Ιθωμαῖος ἢ 'Ιθωμίτης. erat valde munita, unde et *κλωμακόεσσα* per epitheton dicta. B, 729.

'Ικάριος, *ου. ὁ.* Pater Penelopes, frater *τοῦ Τυνδάρου τοῦ Λάκωνος τοῦ πατρὸς τῆς 'Ελένης*. possedit partem aliquam Acarnaniæ, et ex uxore sua Πολυκάστῃ genuit Penelopen. Frater Icarii ὁ Τύνδαρος, vel attice Τυνδάρεως, *ω*, ὁ, expulsus quidem erat ex Laconia ab Hippocoonte, et apud *Θέστιον, τὸν τῶν Πλευρωνίων ἄρχοντα*, aliquamdiu commoratus est, cujus et filiam *τὴν Λήδαν* duxerat, ex qua genuit Helenam et *τοὺς Διοσκούρους*: post tamen rediit in Laconiam. Vides ergo propinquam cognationem Helenæ et Penelopes. *'Ικαρίου, μέγα δυναμένου*, *α*, 276, 329. et 277, ubi *οἱ δὲ*, non ad patrem solum, sed ad omnes cognatos pertinet. *β*, 52, 53. 133. *μεγαλήτορος*, *δ*, 797. *λ*, 445. *π*, 435. *τ*, 546. sed *'Ικάριος πόντος*, B, 145, est *μέρος τι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εὔρῳ καὶ νότῳ μάλιστα κυμαινόμενος, ἔνθα μεγάλα ἐγείρονται κύματα*: et habuit nomen vel ab 'Ικάρῳ, filio Dædali, vel ab insula parva prope Samum. Circa eandem regionem est et *τὸ Καρπάθιον πέλαγος*.

'Ικετάων, *ονος. ὁ.* frater regis Priami, Υ, 238. jam quidem senex, olim vero egregius dux, Γ, 147. filius ejus ὁ Μελάνιππος, O, 546, 576.

'Ικμάλιος, *ου. ὁ.* nomen proprium *τέκτονος ξύλων*, *τ*, 57. et habet nomen a lignis, *ἃ χρήσιμα γίνεται μετὰ τὸ ἐξικμασθῆναι*: *meister Trockenholz*, (*Mr. Drywood.*)

'Ιλιονεὺς, *έως. ὁ.* nobilis et dives Trojanus, filius Phorbantis. Ξ, 489, seqq.

Ἴλιος, ου. ἡ. Troja urbs, dicta a conditore suo Ἴλῳ, quem vide mox. Ἴλιον εἴσω, A, 71. N, 717. ubi simul notat regionem urbis. sed Ω, 145, est sola urbs. habet epitheta, ἱρὴ, Δ, 46, 164, 416. H, 20. N, 657. O, 169. Σ, 270. Φ, 515. et habet hoc epitheton non modo commune omnibus urbibus munitis, sed et quod ibi præcipue multi dies festi. sed hæc crebra sacrificia significabant multas antegressas calamitates. Hinc proverbium: ἀεὶ Ἰλίῳ κακά. εὐτείχεος Ἴλιος, B, 113. Ἰλίου ἐκπέρσαντες πτολίεθρον, Δ, 33. Φ, 433. ἐρατεινὴ, E, 210, nam pulcra urbs. ἠνεμόεσσα, Θ, 499. M, 115. N, 724. Σ, 174. Ψ, 64, 297, nam in colle sita, qui se ex aperto undique campo leniter attollebat. hinc et αἰπεινὴ, O, 558, 215. P, 328. N, 773, ubi simul respicitur αἰπὺς ὄλεθρος, quasi eventus cum situ sit concenturus. Ἰλίου εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, frequens habitatoribus, N, 380. εὔπωλος, E, 551. ὀφρυόεσσα, X, 411. οἱ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι, Π, 145, nati in Ilio. ἀφίξεται Ἴλιον ἱρὴν, Σ, 270. κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, Υ, 216, ergo ἡ Δαρδανίη propius ad montem sita erat, Ἴλιος vero in planitie quidem patente, in colle tamen super planitiem eminente. nam πεδίον opponitur monti Idæ h. l. ἄστυ Ἰλίου ἱρῆς, Φ, 128. et 374—376, prædicit fluvius per obliquum τὴν ἄλωσιν Ἰλίου, et facete pæne: quid enim multo inferius fluens, ardenti oppido in colle sito, per se prodesse possit? et 442, 447, ubi muri ejus a Neptuno et Apolline structi narrantur. Hector et Achilles cursu ter circumlustrasse hanc urbem dicuntur, X, 165. ergo eo tempore collis, in quo urbs sita, poterat circumiri: sed nova urbs postea alio loco ædificata adhærebat longæ seriei rupium, ut non haberet περίδρομον. ἱρὴ, invisa diis, Ω, 27. coll. 67, 143, 383, quibus omnibus locis est ἱρή. Semel in genere neutro dixit Ἴλιον αἰπὺ, O, 71, sed vide de eo loco sub Ζεύς. εὔπωλον, β, 18. ξ, 71, nam ibi pulcri equi. ἱρὴν, ρ, 293. εἴσω pro εἰς, τ, 193. conf. β, 172. ϑ, 495. κ, 15. ξ, 238. Ἰλιόθεν ἔπλει, Ξ, 251. ι, 39. κατὰ Ἰλιόφιν, pro Ἰλίου, Φ, 295. Ἰλιόθι πρὸ, i. e. ἔξω πρὸ τῆς Ἰλίου, ante urbem, Θ, 557. K, 12. N, 349. ϑ, 581. Cives dicuntur Ἰλιεῖς, quam tamen vocem poëta non adhibet, metro obstante; sed circumlocutione utitur, P, 145. Cæterum Ἰλιεῖς sunt totum: Τρῶες καὶ Δάρδανοι sunt duæ partes: sed tamen et Τρῶες notant sæpe totum. ἡ Ἰλιὰς continet τὰ συμβάντα κατὰ τὴν Ἴλιον, μὴ μόνον τὰ τῶν Ἰλίων, B, 39, 40. Alias hæc vox est adjectivum locale, e. c. Ἰλιὰς Τροίη. τὰ Ἴλια sunt festi dies, ab Ἰλιεῦσι, i. e. a Trojanis eos celebrantibus. Plura de hac urbe ejusque regione habet Strabo, Lib. 13, digna lectu. Agamemnon post victoriam κατηράσατο τὸν τόπον, κατά τι παλαιὸν ἔθος (sicut Josua Hierichuntem, Josuæ vi, 26.) καὶ ἀρὰς ἔθετο κατὰ τῶν τειχιούντων τὸν τόπον. confer et Herodotum de Κροίσῳ. Nova igitur urbs longe alio loco sita: in antiquo loco κώμη tantum mansit. ἡ κακοΐλιος, τ, 260, 597. Ψ, 19. Ἰλήϊον πεδίον, i. e. τὸ Ἴλιον, τὸ Τρωϊκὸν, περὶ ὃ τέθαπτο ὁ Ἶλος, Φ, 558, ubi alii male scribunt Ἰδήϊον, i. e. τὸ τῇ Ἴδῃ ὑποκείμενον. conf. Τροίη.

Ἶλος, ου. ὁ. conditor Ilii: ϑεῖος. Ejus monumentum cum statua erat extra urbem in medio campo; a quo omnis belli vis abstinuit. K, 414. A, 166, 371, seqq. Υ, 232, 236. Ω, 349. Alius Ἶλος erat filius Μερμέρου, nepos τοῦ Φέρητος, qui Φέρης erat filius Jasonis et Medeæ; et hic Ἶλος fuit φαρμάκων σκευαστὴς ἐν Ἐφύρῃ τῇ Θεσπαλικῇ τῇ πολυφαρμάκῳ, α, 259, 260, a quo Ulysses venenum petiit, nec accepit: nam cautus esse volebat Ilus in dandis venenis. Vide sub Βάτεια.

Ἴμβριος, ου. ὁ. gener Priami, filius Μέντορος. N, 171, seqq. 197. 176, quod opponitur τῷ, 172.

Ἴμβρος, ου. ἡ. Insula Αἰολικὴ, non longe a Lemno, a regione Tenedi: nam abest a Lemno σταδίους ἑκατὸν καὶ εἴκοσι. Urbs in ea ejusdem erat nominis. N, 33. Ξ, 281. Φ, 43. Ω, 78. 753. Cæterum insula erat ἱερὰ Καβείρων καὶ Ἑρμοῦ, ὃν Ἴμβρασον οἱ Κᾶρες ἐκάλουν. Quum quondam quidam, in jus vocati, abessent, et excusarentur ἐν Ἴμβρῳ εἶναι: hinc postea τοὺς φυγοδικοῦντας (i. e. τοὺς τὰς δίκας ὑποφεύγοντας) παροιμιακῶς Ἰμβρίους ἐκάλουν.

Ἰξίων, ονος. ὁ. nobilis Thessalus, primus dicitur apud Græcos fuisse φονεύς. præterea erat φαντασιοκόπος τις, cupiens majora viribus. hinc fabula dicit, eum adamasse Junonem, i. e. concupivisse principatum: nam Ἥρα est regalis dignitas, et vitam regiam Græci vocant ζωὴν Ἡραίαν: sed pro Junone amplexatum esse νεφέλην, ex quo congressu natus sit ὁ Κένταυρος, pater Centaurorum nefariorum, i. e. excidisse spe sua, comparasse tamen equitatum, et loco legitimi principatus latrocinatum esse. Filius ejus fuit ὁ Πειρίθοος celeberrimus et laudatissimus, quem fabula dicit fuisse Jovis, quia cum uxore Ixionis Jupiter concubuerit; quod Jupiter ipse Junoni narrat Ξ, 317, 318, Ἰξιονίης ἀλόχοιο, pro Ἰξιονίης ab Ἰξίονος: nam nomine proprio eam non appellat. Pœnam Ixionis apud inferos rotæ adfixi, ignorat Homerus.

Ἰοβάτης, ου. ὁ. Rex Lyciæ majoris, socer Bellerophontis. Z, 168—193.

Ἰοκάστη, ης. ἡ. regina Bœotiæ, mater Œdipodis, quam poëta vocat Ἐπικάστην, quam confer. λ, 270. nomen notat τὴν κεκοσμημένην, i. e. κοσμουμένην, ἵστησι, i. e. βουλῇ. Vide sub Μηδεσικάστη.

Ἵππασος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, cujus filios occidit Ulysses, A, 426, seqq. hinc est ὁ Ἱππασίδης, ου, per patronymicum. N, 411. P, 348, seqq.

Ἱππημολγοί, οἱ. confer Ἄβιοι, et vocem in A. ex N, 5.

Ἱπποδάμας, αντος. ὁ. nobilis Trojanus, interfectus ab Achille in fuga. Υ, 401.

Ἱπποδάμεια, ας. ἡ. nomen proprium multarum fœminarum illustrium. Prima est uxor Pelopis, filia Œnomai, de qua vide sub πλήξιππος, in A. Altera fuit uxor Pirithoi, ob quam bellum Lapitharum cum Centauris ortum, cum interneci ne Centaurorum, B, 742. Tertia, uxor Amyntoris, mater Phœnicis, quæ ex zelotypia et malo suo consilio magnum damnum dedit filio suo, I, 448, seqq. Quarta, filia Anchisæ, soror Æneæ, laudatissima, N, 429, seqq. Quinta denique, nobilis ἀμφίπολος Penelopes, hoc nomine fuit, σ, 181. Vide sub Βρισηΐς.

Ἱππόδαμος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 335.

Ἱππόθοος, ου. ὁ. dux Trojanus, vir eximius, filius Λήθου Πελασγοῦ, nepos Τευτάμου, B, 840—843. pugnat, P, 217, 288, seqq. et occiditur, 318. Alius erat filius Priami, Ω, 251.

Ἱπποκόων, ωντος. ὁ. Princeps Thracicus. K, 518. v. Ἱππόνοος.

Ἱππόλοχος, ου. ὁ. Filius Bellerophontis, pater Glauci, Z, 119, 197. 205—211, ubi filium præceptis optimis instruxisse dicitur. M, 309. P, 140. Lycius ergo princeps laudatus. Alius fuit filius Antimachi Trojani, et ob malum patrem interficitur, Λ, 122, seqq.

Ἱππόμαχος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. M, 189.

Ἱππόνοος, ου. ὁ. ductor Græcus. Λ, 303. ratio nominis est eadem cum Ἱπποκόων: nam νοεῖν et κοεῖν est idem; notatque, qui equos probe intelligit et dijudicat.

Ἱπποτάτης, ου. ὁ. est patronymicum, quo ὁ Αἴολος dicitur, quem confer. nam pater ejus fuit ὁ Ἱππότης, ου, rex insularum supra Siciliam. κ, 2, 36.

Ἱπποτίων, ωνος. ὁ. princeps Ascaniæ in Phrygia. N, 792, ubi ejus duo filii nominantur. Ξ, 514, ubi ipse, una cum altero filio, occisus memoratur: nisi forte iste h. l. appellatus Ἱπποτίων est alius, quod quidem videtur.

Ἰρή, ῆς. ἡ. est urbs et mons Messeniæ in Peloponneso: ποιήεσσα. habet nomen a conditore suo, τῷ Ἴρῳ. I, 150, 292. accuratiores scribunt eam per spiritum lenem.

Ἶρις, ιδος. ἡ. est numen mythicum, nuntians quædam: est et physicum illud μετέωρον. habet nomen ab εἴρω, dico, nuntio. mythice dicitur filia τοῦ Θαύμαντος, quem confer: quod tamen Homerus ignorat: nam hac inepta fictione uti nihil potest. ἄγγελος, ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις, B, 786, missa a Jove: sed ibi ipse Polites est nuntius: poëta vero facit Iridem nuntiantem, ut possit objurgare, et ut possit res Græcas ex vero nuntiare. Ἶρις ponitur et poëtice pro fama, nam Iridi proprie convenit illud, ingreditur humi et caput inter nubila condit: nam ea est figura Iridis in nubibus, stantis in horizonte. Sic Iris nuntiat Helenæ sub forma Laodices, i. e. Laodice nuntiat Helenæ vulgatam famam, Γ, 121, seqq. nam h. l. Ἶρις ἐστὶ ἡ περὶ μονομαχίας φήμη. Maxime adhibetur Iris, si divina sunt nuntianda: et quia physice est phænomenon illud in aëre inferiori, i. e. Junone, hinc in specie est Junonis, i. e. aëris inferioris nuntia, pluviam nuntians moderatam. Alibi dicitur δαίμων χρυσόπτερος, Θ, 398, Ζεὺς Ἶριν ὤτρυνε χρυσόπτερον: et χρυσὸς additur διὰ τὴν λαμπρότητα τῶν χρωμάτων τῆς ἀερίας ἴριδος, aurum enim dicitur omne præstans et formosum: πτερὸν δὲ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ γίνεσθαί τε καὶ ἀπογίνεσθαι, quia subito nascitur et subito evanescit; et omne celere fingitur alatum: denique est ἄγγελος Διὸς, i. e. ἀέρος, nuntians vel εὐδίαν, vel ὑετόν. Ἶρι, Θ, 399. et 409—412, ἀελλόπος pro ἀελλόπους, celerrima, volans pedibus. Cæterum est imago legati hoc loco, plura etiam nuntiantis quam dicta ei sunt a mittente, ex mente tamen mittentis, 413, seqq. ὠκέα πόδας, 425. Ἶρις ποδήνεμος educit Venerem vulneratam ex prœlio, E, 353, seqq. et 368, ποδήνεμος ὠκέα. sic, ὤτρυνεν Ἶριν χρυσόπτερον, Λ, 185, seqq. i. e. λαμπρὰν καὶ ὠκεῖαν, coll. 195, 199. Ἶριν, ἣ θεοῖσι μετάγγελος, O, 144, ubi Eustathius annotat, Ἶριν et Ἥρην pæne eodem modo pronuntiari: hinc poëtam ad Ἶριν semper aliquid addere et differentiam indicandam, ne auditor hæsitare possit. coll. 55, seqq. 158, 168. et 206, Ἶρι θεά. sed Σ, 166—202, fama subito allata per Iridem poëtice pingitur, quæ a Junone, i. e. per aërem, mittitur: nam sine aëre vox nulla potest exsistere. Nuntiat preces hominis deo, i. e. clara voce preces fiunt, Ψ, 198, seqq. sed Ω, 77, seqq. 95, 144, 171, 188, poëtice est nuntius clandestinus, missus ultro citroque, et nuntians, paratum esse Achillem accipere λύτρα. Et in talibus est ratio fingendi in etymo nominis, quod est εἴρω, dico, it. jungo: nam talis nuntius jungit quasi eos, qui sunt dissiti locis. ἴρισιν ἐοικότες, Λ, 27, 28, ubi de physico phænomeno: et dracones erant similes ei, partim τῷ κυρτώματι, nam curvabant se; partim τῷ χρώματι. ἡ μυθικὴ Ἶρις penultimam semper habet longam, sed physica ancipitem. Et hæc naturalis ἶρις πάθος ἐστὶ περὶ νέφος, ἐξ ἡλιακῶν ἀκτίνων τὴν αἰτίαν ἔχουσα, ὑγρῷ νέφει ἐμφαινομένη. Recentiores narrant amores Iridis et Zephyri, imo et filium inde natum τὸν Ἔρωτα. Vide in A. sub ἔρω, ad initium, et ὄσσομαι.

Ἶρος, ου. ὁ. mendicus Ithacensis, imo parasitus infimi ordinis. habuit nomen ab εἴρω, i. e. ἀπαγγέλλω, quasi ἀπαγγελεύς: nam utebantur hoc homine adolescentes ad exploranda et nuntianda secretiora; et ex hoc munere hoc cognomen ei inditum est, cum verum ejus nomen esse Ἀρναῖος, σ, 1—7. pugnat cum Ulysse personato, incitatus a procis, ridiculi causa, 35, seqq. et 72, ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει, i. e. ὁ κακόϊρος, infelix Irus: sic et ὕπνος ἄϋπνος: potest et significare, ὁ μηκέτι ἐσόμενος

Ἶρος, ἀλλὰ τεθνηξόμενος. 74, seqq. 238, seqq. 332, 392. pugna ea facta est vesperi, quum jam abiisset Eumæus. Postea in nomen appellativum omnium mendicorum aut egentium hoc proprium abiit, sicut Crœsus divitum. Vide in A. sub ἔρω, ad initium.

Ἴσανδρος, ου. ὁ. filius Bellerophontis, occisus ab hostibus. Z, 197, 203.

Ἴσμαρος, ου. ἡ. Urbs Ciconum in Thracia, ἐγγὺς Μαρωνείας, ad quam erat Μάρωνος ἡρῷον, καὶ λίμνη, ἧς τὸ ῥεῖθρον Ὀδύσσειον καλεῖται. vide Strabonem. Hanc urbem rediens a Troja Ulysses subito adventu cepit, et diripuit, nam Thraces erant auxiliantes Trojanis: sed minus fausto successu, ι, 39, 66. et vide: πέλασέν με Κικόνεσσιν Ἰσμάρῳ, prius nominans gentem, deinde et urbem ejus: quod idem valet ac, ἐπέλασέ με Κικόνων πόλει Ἰσμάρῳ. Cæterum sacra hæc urbs erat Apollini, ι, 196—211.

Ἶσος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 101, 108.

Ἱστίαια, ας. ἡ. Urbs Eubœæ, πολυστάφυλος, B, 536. nam in geographicis nihil mentitur poëta aut errat, sed vere omnia refert. scribitur hæc urbs et Ἑστίαια, sicut focus scribitur ἱστία et ἑστία: et scriptio per Iota, imo et cum spiritu leni, est Ἰωνικωτέρα. Civis ejus est ὁ Ἱστιαιεύς. In Thessalia alia erat Ἱστίαια, cujus civis Ἱστιαιώτης. Illa Eubœica postea dicta est ἡ Ὠρεός, et cives οἱ Ὠρεῖται. Nam fuerant antea duæ urbes, Ὠρεὸς καὶ Ἱστίαια, propinquæ: hæ conjunxere cives suos in unam urbem, ut deinde utrumque nomen de eadem esset in usu: et est eadem, quæ Eretria. sic Λακεδαίμων καὶ Σπάρτη. Ὠρεὸς sita erat in rupe: hinc nomen a τὸ ὄρος, producta vocali prima.

Ἴτυλος, qui et Ἥτυλος scribitur, ου. ὁ. (nam ι et η apud priscos idem fere sonabant) Filius Ζήθου ἄνακτος, occisus a matre, quæ ob eam causam mutata est in lusciniam. τ, 522, 523. Vide sub Ζῆθος.

Ἰτυμονεύς, έως. ὁ. homo nobilis, in Elide habitans, occisus a Nestore, Λ, 671, seqq.

Ἴτων, ωνος. ἡ. et Ἰτὼν, ῶνος. ἡ. et Ἰτώνη, ης. ἡ. et Σιτώνη, ης. ἡ. nam sic varie scribitur, et posterior scriptio indicat rationem nominis, in tribus prioribus formis per aphæresin facti, διὰ τὸ σιτοφόρον. Erat urbs nobilis Molossiæ, πολύμηλος. B, 696. Minerva ibi præcipue culta, et dicta Ἀθηνᾶ Ἰτωνία.

Ἰφεύς, έως. ὁ. nobilis Lycius, occisus a Patroclo. Π, 417. nomen est ab adverbio ἶφι, fortiter.

Ἰφθίμη, ης. ἡ. soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis. δ, 797, seqq.

Ἰφιάνασσα, ης. ἡ. una ex tribus filiabus Agamemnonis, valde pulcra. I, 145, 287. nomen est ab ἶφι ἀνάσσειν, potenter imperare.

Ἰφιδάμας, αντος. ὁ. Filius Antenoris, Trojani principis, missus in Thraciam ad avum maternum, cujus deinde filiam, matris suæ sororem, duxit uxorem, sicut et Diomedes fecerat: occisus, Λ, 221, seqq.

Ἴφικλος, ου. ὁ. et Ἰφικλῆς, ῆος. ὁ. Princeps ἐν Φυλάκῃ sedem habens, dives et fortis et ποδωκέστατος. nomen est vel pro ἰφίκωλος per syncopen, i. e. ἰσχυρόποδος: nam τὰ κῶλα ἐπὶ ποσὶ proprie dicuntur, et notat totum illud a coxendice usque ad plantas: vel est a τὸ κλέος et ἶφι, N, 698. B, 705. Ψ, 636. λ, 289—296. conf. Πρωτεσίλαος, Νηλεύς, Τυρώ.

Ἰφίνοος, ου. ὁ. Græcus nobilis, occisus a Glauco. H, 14.

Ἶφις, ιδος. ἡ. εὔζωνος, i. e. formosa habitudine ornata, Patrocli concubina, filia principis viri ex insula Scyro, I, 663, seqq.

Ἰφιτίων, ωνος. ὁ. vir illustris, Trojanus, late imperans, occisus ab Achille, Y, 382, seqq.

Ἴφιτος, ου. ὁ. Princeps Phocensis, μεγαθύμος, filius Ναυβόλου, B, 518, seqq. P, 306. Alius fuit nobilis Trojanus, pater τοῦ Ἀρχεπτολέμου, qui hinc dictus Ἰφιτίδης, Θ, 128. Tertius erat princeps Thessalus, filius Εὐρύτου, unde Εὐρυτίδης dictus, occisus ab Hercule: ante tamen dederat Ulyssi arcum egregium dono, φ, 14—38.

K

ΚΑ'ΒΗΣΟΣ, ου. ἡ. urbs ad Hellespontum Thraciæ. N, 363. Alii tamen volunt, esse eam Cappadociæ, et scribunt τὰ Κάβηνα: alii Lyciæ, et volunt τὸν Ὀθρυονέα esse Lycium, fratrem Sarpedonis.

Κάδμος, ου. ὁ. heros celeberrimus, ex Phœnicia in Græciam delatus cum suis, ibique instaurator Thebarum. Pater ejus erat Agenor, rex Phœniciæ, filius Neptuni καὶ τῆς Λιβύης τῆς τοῦ Ἐπάφου. Agenoris frater erat ὁ Βῆλος: et mater Cadmi erat ἡ Ἀντιόπη, filia Beli. Uxor Cadmi erat ἡ Ἁρμονία, filia Veneris: soror ipsius ἡ Εὐρώπη. Habet nomen a κάζω, orno, quasi κεκασμένος, κόσμιος: et ex usu Dorico Sigma mutatum in δ. Infelix fuit maxime in filiabus: nam ἡ Σεμέλη κατεφλέχθη κεραυνῷ: Ἀγαυὴ μανεῖσα discerpsit filium suum Pentheum: Λευκοθέα præcipitavit se in mare, et deinde facta dea maris, sub nomine ἡ Ἰνὼ Κάδμου θυγάτηρ, ε, 333, &. quæ est hæc Ἰνώ. Cives ejus dicti οἱ Καδμεῖοι, i. e. οἱ

Θηβαῖοι : nam a Κάδμος est ἡ Καδμηῒς γῆ, inde est Καδμήϊος, et hinc Καδμεῖος et Κάδμειος. Δ, 391. Κ, 288. λ, 275. et Καδμείωνες, Δ, 385. Ε, 804. Ψ, 680. alias regulariter ab Κάδμος est ὁ Καδμίων, ωνος, sed metrum poscit ει. ἡ Καδμεία νίκη in proverbium abiit ἐπὶ τῆς ἀκερδοῦς καὶ ἀνωφελοῦς νίκης : etiam ἐπὶ τῆς ἄκρας καὶ καθ' ὑπερβολήν. conf. Ἐπίγονοι. Denique κάδμος etiam est nomen appellativum, et epitheton Mercurii : a quo est ὁ Καδμίλος.

Καινεὺς, έως. ὁ. Cæneus, cujus mythologia et ex Ovid. Met. XII. est nota. nomen signat νικητὴν, a καίνομαι, vinco. Α, 264.

Καλήσιος, ου. ὁ. vir nobilis, valde hospitalis. a καλέω. Ζ, 18.

Καλήτωρ, ορος. ὁ. nobilis Græcus, pater Apharei, Ν, 541. Alius, nobilis Trojanus, filius Κλυτίου, Ο, 419, seqq.

Καλλιάνασσα, ης. ἡ. una Nereidum, a καλὸς et ἰαίνειν. Σ, 46, conf. Ἰάνασσα.

Καλλιάνειρα, ας. ἡ. quoque Νηρηΐς. Σ, 44, est etiam ab ἰαίνειν.

Καλλίαρος, ου. ἡ. urbs Locrensis, cujus cives οἱ Καλλιαρεῖς. habet nomen a prisco heroë, ὁ Καλλίαρος, qui erat frater Ὀϊλέως, avi Ajacis minoris, filius autem τοῦ Ὀδοιδόκου καὶ τῆς Λαονόμης. Β, 531. alii scribunt τὰ Καλλίαρα, δ.ὰ τὸ εὐήροτον τῆς ἐκεῖ γῆς, a καλὸς, et ἀρόω, aro.

Καλύδναι, νῶν. αἱ. sunt insulæ, et sine dubio αἱ Σποράδες, quarum una erat ἡ Καλύδνα. dictæ et αἱ Καλύμναι. Ibi mel egregium. Β, 677.

Καλυδὼν, ῶνος. ἡ. Urbs Ætoliæ celeberrima, in colle sita, patria Meleagri : dicta per syncopen ἐραννὴ pro ἐρατεινὴ, ob amœnitatem situs et regionis. Β, 640. Ι, 526, seqq. Ν, 217. Ξ, 116. Vide sub Αἰτωλοί.

Καλυδώνιος σῦς, vide in Α. sub σῦς ad initium.

Καλυψὼ, όος. ἡ. Nympha, filia Atlantis, insulam Ogygiam possidens, quam Melitam infra Siciliam esse autumant, qui rem vere factam Homerum narrare opinantur. Poëta eam insulam suo more ἐκτοπίζει (in alium locum transponit) et in Atlanticum mare transferre videtur. Hinc frustra est, quærere, cur dicatur hæc insula media maris? nam est in vasto Oceano ex fictione poëtæ. Quæ historice fuerit ἡ Καλυψὼ, vel, an omnino sit ficta, ignoramus : nam allegorias ineptas nihil moramur. Quis enim ferret, si diceremus, per hanc nympham intelligi corpus, quod sic includit animum quasi in carcere, sicut hæc inclusit in insula sua sapientem Ulyssem : et id corpus circumdatum esse πάθεσι, sicut insula fuerit in medio oceano : liberari tamen posse animum per rationem, sicut Ulysses per Mercurium. Hoc sane modo qui interpretantur Homerum, ablegandi sunt ad aniculas et senes rusticos. Geographus, deceptus fictione poëtica, et ipse hanc insulam quærit in Oceano Atlantico, dicitque fuisse partem magnæ insulæ postea submersæ ; idque apparere ex numero dierum navigationis Ulyssis ex ea insula. Sed poëta auget, τερατολογίας causa, sicut numerum annorum, quibus Ulysses apud hanc formosam nympham fuerit, octavo demum anno dimissus ; η, 244—261. sic et dierum navigationis et natationis ; quum secundissimo vento Ulyssem dies septendecim vectum esse dicit, antequam Scheriam procul conspiceret, η, 266—269. ε, 278, seqq. Naufragio facto, et amissis omnibus sociis, nudus inopsque Ulysses ejectus est ad Ogygiam, η, 250—257. Calypso eum humanissime excepit, imo et cubili dignata est, ε, 150—156. α, 14, 85. insula illa autem eo tempore non habebat homines navigandi peritos, δ, 557, seqq. vel saltem id fingere commodum erat poëtæ, ut ἐκτοπισμὸς melius lateret : alias Menelaus vel ipse eo esset profectus, vel navem misisset, ρ, 143, seqq. ε, 13, seqq. Habitatio et studium nymphæ, ad quam Mercurius missu Jovis venit, depingitur ε, 57, seqq. 77. ipsa timet, ne Jupiter hunc suum temporarium maritum interficiat, et simul Jovem injustitiæ accusat. qui servatum a se invideat sibi, ε, 116, seqq. parata ergo est ad dimittendum, 169, seqq. mite ejus ingenium apparet ex 180, seqq. 188, seqq. 196. 205, seqq. Vide porro, ζ, 172. θ, 452, ι, 29, seqq. μ, 389, 447, seqq. ψ, 333. Homerus voluit vario modo ingenium fœminarum nobilium pingere : hinc et hæc Καλυψὼ est orta. Dicitur αὐδήεσσα, humano more loquens, i. e. dea in terris inter mortales habitans, non in Olympo : et tales ignorant τὰ τῶν θεῶν, nisi quis οὐρανόθεν illis narret. Alii inepte satis pro αὐδήεσσα, legi jubent οὐδήεσσα, terrestris. sed per αὐδήεσσα poëta civiliter et facete innuit, se in mente habere heroinam humanam viraginem. In genere meminerimus, totum Ulyssem esse παίγνιον Ὁμήρου : tunc festivitates omnes ejus perspexerimus. Accusativus attice est τὴν Καλυψὼ, ionice vero τὴν Καλυψοῦν. Vide in Α. sub ἔτος.

Κάλχας, αντος. ὁ. Vates nobilis in exercitu Græcorum ad Trojam. Habet nomen ab ἡ κάλχη, i. e. πορφύρα : et ab eo postea est verbum factum, καλχαίνειν, i. e. μαντεύεσθαι. dicitur mortuus præ mœrore : nam inciderat in Mopsum, Tiresiæ nepotem, a quo superabatur vaticinandi arte. σὺ Κάλχαν, in voc. Α, 86. Κάλχας Θεστορίδης (pater ejus ὁ Θέστωρ, ορος.) οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, Α, 69, seqq. qui sciebat præsentia, futura et præterita. Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκὶ, Β, 300. et 322, seqq. vaticinium ejus refertur. Ei adsimilat se Neptunus, Ν, 45, i. e. Calchas magno clamore exprobravit Græcis fugam ad mare. De morte ejus sic veteres : σφαλεὶς μὲν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀλύνθων τοῦ ἐρινεοῦ, οἳ τὸν ἀριθμὸν ἦσαν μύριοι, ἑνὸς περιττεύοντος : ἀστοχήσας δὲ καὶ τοῦ προβλή-

ματος τῆς ὑὸς, ἥτις τρεῖς εἶχε χοίρους, ὧν ἡ μία θῆλυς.

Κάμιρος, ου. ἡ. urbs insulæ Rhodi, cujus civis Καμιρεύς. nomen est ab antiquo heroë ὁ Κάμειρος. ἀργινόεσσα, i. e. λευκόγειος, B, 656.

Καπανεὺς, έως. ὁ. Princeps Argivorum, pater Stheneli, ἀγακλειτὸς, B, 564. filius ejus dicitur Καπανήϊος, et Καπανηϊάδης. Δ, 367, 403. E, 108. periit bello Thebano, fulmine ictus, Eurip. Phœn. 1179—1193, et insigne clypei ejus est ibidem, 1135—1140. Fertur esse inventor scalarum ad oppugnationes murorum.

Κάπυς, υος. ὁ. princeps Trojanus ex domo regia, Υ, 239.

Καρδαμύλη, ης. ἡ. Urbs Messeniæ vel Laconiæ in Peloponneso. I, 150, 292. etiam μάζα τις sic dicebatur.

Κᾶρες, ῶν. οἱ. natio Asiæ, bellicosa et fortis. fœmina dicitur ἡ Κάειρα, vel et Κάïρα. Conditor gentis fuerat ὁ Κὰρ, αρός. Utebantur quidem sermone Græco, sed pronuntiatio pingue quid sonabat. olim ἐχθροὶ τοῖς Ἴωσιν, hinc a poëtis Ionibus non laudati. Καρῶν βαρβαροφώνων, B, 867. Κᾶρες, K, 428. γυνὴ Κάειρα, Δ, 142, nam hæ fœminæ ἀγαθαὶ ἦσαν βάπτειν ἐλεφάντων ὄπτῷ φοινικῷ χρώματι. Sic apud Herodotum est ἐσθὴς Κάειρα. Potest in fœminino et dici Καρικὴ ἡ Καρίνη γυνὴ, ἡ ἐκ Καρίας, imo et ἡ Καΐρα. sed crux critica est in I, 378, τίω μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ, ut Achilles loquitur de Agamemnone. De quo loco triplex falsa est explicatio. 1. Ἴσον αὐτὸν ἔχω Καρὶ ἀνδρὶ, i. e. ἐν μισθοφόρου τίθημι τάξει: nam Κᾶρες in probro erant apud antiquos, ut primum μισθοφορήσαντες, i. e. μισθὸν ὑπὲρ μάχης λαβόντες, καὶ χρημάτων ἀποδόμενοι ψυχὰς, καὶ τὴν εὐγενῆ ἐπικουρίαν καπηλεύοντες, καὶ χρήμασιν ἤδη ἀπαχθέντες οἷον αἰχμάλωτοι, καὶ πρὸ τοῦ πολέμου ἀνδραποδισθέντες τῇ μισθοφορᾷ. Sed ea explicatio, præter quod in regem minime quadrat, eo apparet falsa, quod Cares certe non tempore Trojani belli, imo nec ante Homeri tempora, ἐμισθοφόρουν. huc accedit, quod κα apud poëtam in masculino est longum. Alii ergo, 2, pro, ἐν Καρὸς, legi volunt ἴγκαρος, ab ὁ ἴγκαρ, i. e. ὁ φθεὶρ qui in capite puerorum habitare solet, *eine kopflaus, (a louse :)* ut sensus sit: ne minimi quidem, ne pro pediculo quidem, eum æstimo. Sed nec vox ista, nec comparatio, unquam in Græco orbe est audita, nec digna his personis, in ira tamen non obliviscentibus qui essent. Sophocles multo acutius dixit: τἄλλα ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην. Hinc alii, 3, legunt quidem ἴγκαρος, sed illi τὸ ἴγκαρ intelligunt pro ἐγκεφάλῳ, cerebro, quia Atticis priscis cerebrum fuerit in cibis aversabile: ut sensus sit: ἀποτροπιάζομαι τὸν βασιλέα, ὡς ἄλλοι τὸ ἴγκαρ ἢ τὸν ἴγκαρα, i. e. τὸν ἐγκέφαλον. Huic sententiæ suffragari videtur Plutarchus in suis συμποσιακοῖς, imo multi veteres ne nominabant quidem cerebrum suo nomine, pro ἐγκεφάλῳ dicentes λευκὸς μυελός. sed id fiebat, quia caput iis erat res sacra; unde et per caput suum vel alterius jurabant, et in sternutando adorabant. Restat igitur, 4, et vere, ut intelligamus, καρὸς esse pro κηρὸς, ab ἡ κὴρ, fatum supremum, mors; συστολῇ τοῦ η in α breve; sicut et dii dicuntur, hac correptione vocalium, μάκαρες, i. e. μὴ κηρὶ, μὴ θανάτῳ, ὑποπίπτοντες. Sic convenit hic locus cum solita Achilli comparatione, I, 312, et civilitas morum nihil damni patitur, et sensus est maxime perspicuus. Cæterum, quia recentiores Homero Cares solebant animas habere venales ad pugnandum, hinc proverbium deinde ortum, ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, quia hi mercede conducti, ab imperatore ad periculosissima objici solebant; et Persæ ejusmodi audaces μισθοφόρους vocabant Κάρδακας, ab ὁ Κάρδαξ.

Κάρησος, ου. ὁ. Fluvius Troadis, influens in Αἴσηπον, postea dictus ὁ Πίτυς. Ab eo dicta est regio illa ἡ Καρησηνὴ et Κεραεσηνή. M, 20. Strabo tamen paullo aliter tradit.

Κάρπαθος, ου. ἡ. et per metathesin, Κράπαθος. Insula, olim τετράπολις et clara, a qua τὸ Καρπάθιον πέλαγος, συνάπτον τῷ Ἰκαρίῳ, nomen habebat. B, 676. De ea erat proverbium: ὁ Καρπάθιος τὸν λαγωόν. Nam antea lepores nulli fuerant ibi: insulani importarunt sibi aliquos: ii post multiplicati, depascebant segetes. Ergo dicitur de eo, qui ipse sibi damnum quærit aut fovet.

Κάρυστος, ου. ἡ. Urbs Eubœæ, marmoribus clara. B, 539. Alia Κάρυστος erat Arcadica, ad quam ὁ Καρύστιος οἶνος.

Κάσος, ου. ἡ. Insula, non procul a Carpatho. B, 676.

Κασσάνδρη, et Κασάνδρη, ης. ἡ. Filia Priami, εἶδος ἀρίστη, ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, N, 365, seqq. Ω, 699, seqq. Capta Troja in præmium cessit regi supremo Agamemnoni: et una cum eo a Clytæmnestra crudeliter est interfecta, λ, 420. de ea cæde loquitur et Eurip. Troad. 44.

Καστιάνειρα, ας. ἡ. Thraciæ principis filia ex Αἰσύμη, καλὴ, δέμας εἰκυῖα θεαῖς, una pellicum Priami. Θ, 305.

Κάστωρ, ορος. ὁ. Filius Ledæ et Tyndarei, vel ut fabulæ volunt Jovis, frater Pollucis et Helenæ, εἷς τῶν Διοσκούρων, ἱππικὸς, ἡγεμὼν λαῶν, mortuus jam anno belli Trojani decimo, Γ, 237, 243, 244. Vivit tamen post mortem una cum Polluce, λ, 299—303. confer Πολυδεύκης. Alius Κάστωρ, Hylaci filius, homo Creticus nominatur ξ, 204, seqq.

Καύκωνες, ων. οἱ. sunt duplices. Quidam habitarunt in Peloponneso, et annumerabantur Arcadiæ, γ, 366. Gens vaga, sicut τὸ Πελασγικὸν φῦλον. Alii habitarunt in Paphlagonia, et horum urbs τὸ Τῖον, K, 429. Υ, 329. Stra-

bonis ævo nomen gentis omnino deletum fuerat. Vide sub Ἁλίζωνοι, et Λέλεγες.

Κάϋστρος, ου. ὁ. Fluvius Asiæ, non procul Epheso influens in mare. debebat dici Καΰστρος, sed distracta est vox, et nomen est ὡς διὰ κατακεκαυμένης ῥέων. B, 461. Cygni ibi canere dicuntur.

Κέας, ου. ὁ. Princeps Thracicus, pater Τροιζήνου, qui hinc Κεάδης dicitur. B, 847.

Κεβριόνης, ου. ὁ. nobilis socius Hectoris, vir fortis et fidus. Erat filius nothus Priami, ingens statura. Occisus tandem est pugnans, et de cadavere ejus ingens certamen. Θ, 318. Λ, 521. M, 91. N, 790. Π, 727. Fuit et unus gigantum τῶν θεομάχων hoc nomine: est et avis quædam, Aristoph. Aves, 554.

Κελάδων, οντος. ὁ. nomen proprium fluvii in Peloponneso, H, 133. alibi est epitheton Oceani. Strabo tamen (Lib. 8.) vel fluvium τὸν Ἀκίδοντα (ab ὁ Ἀκίδων) legi et intelligi vult; vel κελάδοντι habet pro mero epitheto, posito nominis proprii loco.

Κένταυροι, ων. οἱ. natio Thessaliæ, ficta quidem quod figuram et compositionem corporis attinet, re vera tamen equestris et fera et latrociniis dedita. Habitarunt circa montes, Pelium et Ossam. Primus Κένταυρος mythice dicitur fuisse filius Ixionis et Nepheles, dictus, ὅτι Ἰξίων ἐκέντησεν αὖραν, i. e. ἀερίαν νεφέλην, quum gigneret eum: et hic, congressus cum equabus in Thessalia et Magnesia, propagavit hoc genus monstrosum. Dicuntur φῆρες λαχνήεντες, B, 743, 744. conf. φὴρ, et πελάζω in A. Κενταύρων δικαιότατος, Λ, 831. Eorum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens deleta est, φ, 295—304. Fuit ergo familia aliqua nobilis, cum equitatu non ita magno latrocinans. Ad formam hujus nominis mythici fecit Diogenes τὸν ἱππόπορνον, h. e. adolescentem mollem et glabrum, equo vectum: nam hic habebat glabros et pulcellos adolescentes pro πόρνοις.

Κέρβερος, ου. ὁ. canis Orci, ab Hercule ad superiores perductus. λ, 622—625, quem tamen Homerus tantummodo κύνα ἀΐδου, sine nomine proprio nominat. Latet aliqua sub eo veritas historica: nam qui allegorias venantur, τὴν μέθην eum significare pronuntiant, a κέαρ βαρύνειν. Fortasse fictum nomen a τὸ κέαρ καὶ βορὰ compositum: ut notetur infelix status damnatorum, *herzfresser, (heart-eater.)* Vide in A. sub κύων, prope medium.

Κεφαλλῆνες, ων. οἱ. Erant sub Ulysse rege, dicti ab insula majore, ἡ Κεφαλληνία, ἣ ἀντίκειται ταῖς Ἐχινάσιν: nam omnes sub Ulysse insulæ dictæ hoc nomine. Imo sub nomine τῶν Κεφαλλήνων comprehensa fuit pars Acarnaniæ, etsi Homerus τὸ ὄνομα τῶν Ἀκαρνάνων (ὁ Ἀκαρνὰν, ᾶνος) ignoret: nam ἡ Κροκύλεια ἦν ἀκτὴ Ἠπείρου, quæ postea ἡ Λευκὰς dicta, in terra Acarnanum. B, 631, seqq. υ, 210. ω, 354, 377, 428. conferatur ἡ Τάφος.

Κήρινθος, ου. ἡ. Urbs Eubœæ, olim dicta Ἐλλοπία. Amnis juxta eam est ὁ Βουδόρας ἢ Βούδορος, ου. Poëta eam vocat ἔφαλον, ob salsas aquas in ea regione scatentes. B, 538.

Κήρυκες, ων. οἱ. erant ἄσυλοι εἰς τὸ παντελὲς, et sacrosancti. divinum enim genus esse putabantur, quia filius Mercurii ex filia Cecropis τῇ Πανδρόσῳ ὁ Κῆρυξ ἦν, a quo vel quasi descendere videbantur. Ovid. Met. 2, 738. confer Herodotum de Lacedæmoniis, qui Xerxis præcones occiderant. *herolde, (heralds.)* A, 234.

Κηφισσὸς, οῦ. ὁ. Fluvius Bœotiæ Cephisus, oriens ad Λιλαίαν. B, 522, s. habitantes circa eum dicebantur οἱ Ἐπικηφίσσιοι καὶ Παραποτάμιοι.

Κίκονες, ων. οἱ. (metri causa correpti, pro Κίκωνες in prosa) gens ampla Thraciæ; non procul ἀπὸ τῶν Μαρωνειτῶν, quorum urbs ἡ Μαρώνεια. confer Ἴσμαρος. Ὀρφεὺς fuit Κίκων natione: et duo ibi floruisse dicuntur Orphei, quorum prior undecim generationibus antiquior posteriore fuisse dicitur. Cæterum Cicones auxilia tulerant Trojanis, B, 846. P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, ι, 39—66, 165. ψ, 310. De numero occisorum ex sociis Ulyssis non est intelligendum, quasi præcise sex homines ex singulis navibus ejus, quæ erant duodecim, perierint: sed summa occisorum fuit 72, quam summam si distribuas in naves duodecim, facit sex ex qualibet; et ad hanc proportionem postea fuerunt naves supplendæ, ut quælibet navis æqualem haberet numerum vectorum. ι, 60.

Κίλικες, ων. οἱ. habitarunt antiquitus circa Θήβην Ἀδραμυττινὴν non procul Troja, et in duas δυναστείας vel principatus fuerunt divisi, εἰς τὴν ὑπὸ Ἠετίωνι, καὶ τὴν ὑπὸ Μύνητι, qui Μύνης sedebat Lyrnessi. Post transierunt inde, et ademerunt Syris eam terram, quæ post ab iis vocabatur Cilicia magna. Cæterum urbs eorum est variæ scriptionis, τὸ Ἀδραμύτειον ἢ Ἀτραμύτειον ἢ Ἀδραμύττειον ἢ Ἀδραμύττιον. Antiquitus ergo erant pars imperii Trojani. Z, 397, 415. Vide sub Ἠετίων.

Κίλλα, ης. ἡ. Urbs Troica, περὶ τὴν Ἀδραμυττινὴν χώραν. Dicta ab auriga Pelopis, ὁ Κίλλας, ου, qui ibi sepultus est a Pelope, et honoratus est nova urbe ad sepulcrum condita. Habuit ea urbs ἱερὸν, non procul a mari. A, 38, 452.

Κιμμέριοι, ων. οἱ. vera gens, geographis nota, habitans supra Pontum Euxinum, ἔθνος Σκυθικὸν, qui aliquando Asiam incursionibus valde vexarant. In eorum terra, maxime hiberno tempore, rara est lux pure splendentis solis, sed multæ sunt nebulæ diem fœdantes. Poëtæ Ἴωνες, quibus et Homerus se adsociavit, ulciscebantur hos antiquos hostes sic, ut eos inferis vicinos fingerent. Ἐκτοπίζει γὰρ αὐτοὺς Homerus, et ponit εἰς ἑσπερίους τόπους

τοὺς πρὸς ἠῶ, in extremis terræ finibus trans oceanum exteriorem, describitque ὡς ἀθλίους τινὰς ἀνθρώπους, perpetuis tenebris damnatos, λ, 14—19.

Κινύρας, ου. ὁ. Rex Cypri insulæ. Λ, 20. Recentiores faciunt simul eum sacerdotem Veneris Cypriæ, filium Apollinis ex nympha Paphia. Ovid. Met. X, 299, seqq. Adduntque, eum valde divitem excepisse hospitio Græcos cum classe ad se venientes, et promisisse etiam, se missurum commeatus largos in castra: sed, quia id facere neglexerit, diris devotum esse absentem ab Agamemnone. Hæc omnia ignorat Homerus.

Κίρκη, ης. ἡ. Dicta Αἰαία, ab urbe Colchidis ἡ Αἶα. Frater ejus erat rex Colchidis ὁ Αἰήτης, ου, ab eadem urbe ita dictus. Dicebantur hi duo liberi solis; vel quia βασιλικοὶ, vel quia ἐκφανεῖς præ aliis ejus temporis, vel et διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς ἡλιῶδες τοῦ κάλλους. Apud Euripidem, Troad. 437, vocatur hæc Circe Λίγυστις, quod multi a λιγὺς deducunt, ut notetur cantatrix: alii scribunt Λιγυστὶς, ab Λίγυς, Ligur, unde et αἱ Λιγυστίδες νῆσοι ad Italiam, quæ habitabantur ὑπὸ τῶν Λιγύων, et alio nomine dicebantur αἱ Στοιχάδες, διὰ τὸ, στοίχῳ τετάχθαι, numero tres. Et fortasse fuit Ligustica nobilis fœmina. Insulam Circes poëta vocat Αἰαίην, κ, 135—139, ubi frater, pater, mater Circes nominantur. Veniens ad eam insulam Ulysses cum unica nave reliqua, mittit partem sociorum ad speculandum, κ, 203, seqq. qui invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, leones aliasque feras; ipsam vero texentem canentemque, 210, seqq. est enim τὸ γυναικεῖον ἐν τοῖς ἔργοις φιλῳδὸν, ὑποκλεπτομένου τοῦ πόνου τῇ ᾠδῇ. Hæc mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233, seqq. nam erat πολυφάρμακος, 276, 289, seqq. Mercurius contra hæc monstrat remedium, 277, seqq. Circes ἦθος fingitur ἀγεννὲς, non solum quia statim promta est ad εὐνὴν, sed et quia πάνυ δειλαίνεται, vociferatur, ejulat, ad genua provolvitur, conspecto gladio, 321—335. Poëta voluit pingere mulierem nobilem, voluptatibus, ex gustu et tactu deditam, quam illa turpes facere queat viros, si qui ei omnino obsequantur; quomodo autem homo prudens etiam has voluptates modice gustare, et tali fœminæ imperare sano modo queat. Immodica τρυφὴ facit porcos; modica roborat et venustat corpus, κ, 392—396. 460—465. Habet quatuor ἀμφιπόλους νύμφας, 348—351, seqq. et alia est ταμίη, 371, quanquam ibi quinque versus, 368—372, non agnoscant veteres critici pro genuinis, sed pro aliunde intersertis. Et hæ quatuor ἀμφίπολοι non incommode de quatuor anni temporibus, vel et de quatuor sic dictis elementis, interliguntur, ex quibus voluptas juvatur, ut poëta ipse innuere videtur, dum originem harum ministrarum enarrat l. c. Cave putes, Homerum dixisse, quod Circe ex hominibus fecerit leones et lupos: sed id dicit, eam pharmacis suis, leones natura, cicurasse: sues tantummodo ex hominibus facere potuit, unde alibi dicitur ἡ συῶν μορφώτρια Κίρκη. Nam quod Eurylochus loquens inducitur, 431—434, ea iratus et metuens loquitur, et exaggerat rem. Mittit Ulyssem εἰς Ἅιδου, ut ex Tiresia audiat, quæ, si ipsa narret, fingere præ amore, et cupiditate retinendi Ulyssem, videri possit, ι, 31, seqq. sed Homeri, hanc profectionem fingentis, intentio est, ut possit varia, præterita et futura, poësi suæ inserere, κ, 490, seqq. Redit Ulysses ad eam ab inferis, μ, 3, seqq. et ea dimittit eum præmonitum, 143. docuit Ulyssem nodum, θ, 448, nam est ingeniosa. Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε Penelopæ Ulysses, ψ, 321. habet epitheta, εὐπλόκαμος, δεινὴ (astuta, valida, artificiosa, actuosa) θεὰ, αὐδήεσσα, λ, 8. ἀθανάτη, μ, 302. δῖα θεάων, 143. fideliter tamen monuit, μ, 39—143. Cæterum hæc unica est persona, quæ commode per allegoriam explicari possit, et quæ pingat ingenium mulierum voluptuosarum simulque perspicacium et simplicium maximam partem. Filium ejus ex Ulysse, τὸν Τηλέγονον, qui postea imprudens patrem occidisse fertur, ignorat Homerus. Vide in A. sub ποιμήνης.

Κισσῆς, οῦ. ὁ. est contractum nomen ab ὁ Κισσέας, ου. sicut ὁ Ἑρμέας, contr. Ἑρμῆς, Πηδέας, Πηδῆς, etc. Alibi dicitur et ὁ Κισσεὺς, έως. Princeps Thraciæ. Λ, 223.

Κλεῖτος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, Ο, 445—452. Alius hujus nominis erat filius Μαντίου, cujus genealogia est ad Μιλάμποδος: pulcerrimus, sed juvenis mortuus; nam hoc utrumque innuitur, si quis ab Aurora raptus dicitur, ο, 249—251.

Κλεόβουλος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, Π, 330.

Κλεοπάτρα, ας. ἡ. καλὴ, uxor Meleagri, celeberrima ob pulcritudinem, sicut et postea ἡ Αἰγυπτία. Etymon nominis est idem quod in Πάτροκλος. sic in Θηρικλῆς et Κλυταιθήρα. Ι, 552—561. Erat διώνυμος. A suis enim vocabatur Ἀλκυόνη, foris autem Κλεοπάτρα: et prius nomen ei impositum erat a matre, lugente sua mala (quæ vide sub Μάρπησσα) δίκην πολυπενθοῦς Ἀλκυόνης. sic Ulyssi impositum nomen Ὀδυσσεὺς ab avo, cui διὰ τὸ κλέπτειν πολλοὶ ὠδύσαντο, i. e. ὠργίσθησαν.

Κλεωναί, ῶν. αἱ. erat oppidum inter Argos et Corinthum, in colle probe munito. Non procul inde erat ἡ Νεμέα, cum campo sacro, in quo τὰ Νέμεα celebrabantur. Β, 570. Nomen dicunt esse a leone Nemeæo, quasi λεωναὶ, præfixo κ.

Κλόνιος, ου. ὁ. Dux Thebanus, occisus ab Agenore. Β, 495. Ο, 340. nomen est a κλονεῖν, quasi μάχιμος.

Κλυμένη, ης. ἡ. Tres hujus nominis memorantur a poëta. Nomen est pro κλυομένη, audita, celebris. Una erat ministra honesta

Helenæ, cognominata βοῶπις, partim propter τὸ εὔωπον, partim propter perspicaciam: nam suspicata erat Lacedæmone, Paridem insidiari dominæ, eamque monuerat. Γ, 144. Altera est una Nereidum, διὰ τοὺς θαλασσίους ἤχους, quasi κλυτὴ καὶ ἐξάκουστος, Σ, 47. Tertia est uxor Phylaci, mater τοῦ Ποδώκεος, de qua recentiores (vid. Ovid. Met. I, 756.) narrant concubuisse antea cum Sole, et peperisse τὸν Φαέθοντα, quem Homerus omnino ignoravit. λ, 325.

Κλύμενος, ου. ὁ. Socer Nestoris, vir illustris, pater Ἐργίνου. γ, 452. Quum Argonautæ venirent in Lemnum, Hypsipyle dabat certamen gymnicum in honorem patris Thoantis: in quo quum certaret Ἐργῖνος, canis ornatus, etsi nondum senex; risere Lemniades: sed is tamen vicit. sic et ὁ Ψαῦμις πολιὸς vicerat.

Κλυταιμνῆστρα, ας. ἡ. Soror Helenæ, filia Tyndarei, uxor Agamemnonis: natura non mala, sed assiduis blanditiis adulteri, absente marito, tandem victa, maxime quum is sapientem custodem removisset ab ea; deinde et irata, quod maritus alias formosas magis amaret. Ob alias præstantias dicitur δῖα. Α, 113, 114. γ, 264, 275. sed redeuntem gloriose a Troja maritum regemque suum; per insidias, una cum Cassandra regia virgine, crudeliter interfecit, λ, 409, 442, et in causa fuit, cur omnes heroës de fide uxorum dubitarent, inter quos et Ulysses maxime fuit. ω, 198, 201. confer Ἀγαμέμνων, Ὀρέστης. Homerus eam Agamemnoni virginem nupsisse novit: sed Euripides tragice finxit, primum ejus maritum fuisse Tantalum, quo interfecto per vim eam duxerit Agamemnon: vid. Iphig. in Aul. 1149, seqq. Vide in A. sub κουρίδιος, et μεσαιπόλιος.

Κλυτία, ας. ἡ. puella venusta, ab Amyntore domi educata, ut fieret ipsius pellex. Sed antequam Amyntor eam cognosceret, filius, matris precibus instigatus, congressus est cum ea: quo facto, odiosum fecit puellæ senem ejusque complexus. Ι, 447, seqq.

Κλύτιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, senex jam, pater Καλήτορος, frater regis Priami. Γ, 147. Ο, 419, 427. Υ, 238. Alius erat nobilis Ithacensis, fidus Telemacho, pater Πειραίου, unde hic vocatur Κλυτίδης per sync. pro Κλυτιάδης, π, 327. ο, 539. Tertius erat Græcus nobilis, cujus filius Δόλοψ ductor ordinum, Λ, 302. Quanquam hic potius ὁ Κλυτεὺς dictus credi debet, unde est Κλυτείδης, et ob metrum Κλυτίδης.

Κλυτομήδης, εος. ὁ. filius Ἤνοπος, nobilis pugil Græcus. Ψ, 634.

Κλυτόνηος, ου. ὁ. nobilis Phæax, celeber ob naves. θ, 119, 122.

Κλωθὼ, όος. ἡ. primaria Parcarum, a qua omnes dicuntur αἱ Κλωθοὶ, et mutata declinatione αἱ Κλῶθες, et αἱ Κατακλῶθες βαρεῖαι, in qua phrasi λίνου μέν ἐστι τὸ κατακλώθεσθαι, ἀτράκτου δὲ κλώθοντος τὸ ὑπὸ βάρους κάτω φέρεσθαι. Ergo κατακλῶθες, *die abspinnerinnen, (the spinners.)* Est fere eadem quæ ἡ Αἶσα, nisi forte ἡ Αἶσα est, ὁ τοῦ παντὸς λόγος, ratio universum ordinans, a δαίω i. e. μερίζω, unde et Μοῖρα dicitur et εἱμαρμένη, a μείρειν, attribuere: αἱ Κατακλῶθες δὲ, αἱ μὴ εὐτυχεῖς μοῖραι, fata adversa, unde et βαρεῖαι, οὐ μὴν ὄλβιοι, dicuntur. πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα Κατακλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ, η, 197, ubi alii legi malunt, κατακλώθησι (a κατακλώθημι, pro κατακλώθω, ut sit tertia singularis præsentis) βαρεῖα, sc. ἡ Αἶσα, *wider ihn anspinnet, (spins against him.)* sed minus bene. In genere Parcæ possunt dici βαρεῖαι, quatenus fusus earum in nendo vergit καὶ βρίθει versus terram. conf. λίνον in A. et de verbi forma, παμφαίνω. Cæterum dicta Κλωθὼ, *die spinnerin, (the spinner,)* διὰ τὸ ἐπικλώθειν ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον, et est personificatum consilium dei de fatis cujusque.

Κνημὶς, ίδος. ἡ. Mons Græciæ in Locride. Hinc Λοκροὶ Ἐπικνημίδιοι, ad istum montem habitantes.

Κνωσσὸς, οῦ. ἡ. Urbs in Creta, sedes regia, valde ampla, sita ad littus boreale insulæ. Β, 646. conf. Γόρτυν, Σ, 591. τ, 178. hinc adjectivum Κνώσιος, ία, ιον.

Κοίρανος, ου. ὁ. nobilis Lycius. Ε, 677. Alius erat socius Merionis, Ρ, 610, seqq.

Κολοὴ, ης. ἡ. Κολοηνὴ Ἄρτεμις, vide sub λίμνη in A.

Κολώνη, ης. ἡ. est cognomen cujusvis urbis in edito sitæ: nam κολώνη proprie notat λόφον, βουνόν: *eine hochliegende stadt, (a tower in an elevated situation.)* hinc est nomen proprium ἡ Κολώνεια, ας. Λ, 710, 711, sic vocatur ἡ Θρυόεσσα, urbs Pyliorum, vastata ab Ἠλείοις. et 756, est alia, Eleorum urbs. Vox ipsa dicitur esse τῶν Λιβύων: nam et illi, una cum Ægyptiis, antiquitus græcissabant.

Κοπρεὺς, έως ὁ. videtur fuisse nobilis rusticus, qui τὰς ἀγγελίας τῶν ἄθλων ἐκ τοῦ Εὐρυσθέος ἐκόμιζε τῷ Ἡρακλεῖ. Ο, 639, seqq.

Κορακοσπέτρα, ας. ἡ. locus in Ithaca insula, sic dictus, quia Κόραξ, ἐγχώριος ἀνὴρ, υἱὸς Ἀρεθούσης, γυναικὸς ἐκ τῶν ἐκεῖ, διώκων λαγωὸν, κατὰ κρημνοῦ ἠνέχθη καὶ τέθνηκεν, *weil ein dasiger landjunker auf der hasenjagd den fels herunter gestürzet ist und den hals gebrochen hat, namens Korax, (because a youth of that country named Korax, pursuing a hare, fell from a precipice and broke his neck.)* Mater vero ejus Ἀρέθουσα, διὰ λύπην ἐλθοῦσα ἐπί τινα κρήνην ἀπήγξατο. Hinc locus ille montanus dictus Κόρακος πέτρα, et fons prope eum Ἀρεθούση. ν, 408.

Κόρινθος, ου. ἡ. Urbs celeberrima Argivorum, intra Isthmum sita. Habet nomen ab ἥρωϊ ὁμωνύμῳ antiquo. Antea vocabatur ἡ Ἐφύρα, ἀπὸ Ἐφύρης τινὸς ἡρωΐνης. Nonnunquam etiam Ἡλιούπολις, διὰ τὸ ξηρὰ εἶναι. Nam

solum circa eam petrosum, minime fertile, et inæquale: hinc proverbium, Κόρινθος ὀφρύεται καὶ κοιλαίνεται. Εὐθήνησε δέ ποτε (dives erat) τῇ τῶν ἑταιρίδων εὐφορίᾳ: ὅθεν καὶ κορινθιάζεσθαι τὸ μαστροπεύειν (prostituere ad libidinem, imo et prostare) ἢ ἑταιρεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν. Thucydides eam vocat ἐμπόριον Ἑλλάδος, et Strabo Lib. 8. addit, Ἀφροδίτης ἐκεῖσε ἱερὸν πλουσιώτατον, πλείους ἢ χιλίας εἶχεν ἱεροδούλους ἑταίρας: καὶ διὰ ταύτας πολυωχλεῖτο ἡ πόλις, καὶ ἐπλουτίζετο ἐξαναλισκομένων (sumtum multum facientibus) τῶν ναυτίλων. Celeberrimæ ἑταῖραι Corinthiæ fuere ἡ Λαΐς, Κυρήνη, Λέαινα, Σινώπη, Πυῤῥίνη, Σικυώνη: notus est, ob earum pretia, versus iambicus, οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: et Demosthenes, postulatus a Laide εἰς μισθὸν παννυχίδος, decies mille drachmas (1600 thaleros Germanicos [£ 300. *Sterl.*] circiter) respondit, οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν, tanti pœnitere non emo. Ἡ δὲ περὶ αὐτὴν Ἀκροκόρινθος ἐκαλεῖτο καὶ Εὐωπὴ, nam inde erat longus et jucundissimus prospectus. Ad hanc arcem erat fons ἡ Πειρήνη, semper plenus aquæ limpidissimæ. ἀφνειόν τε Κόρινθον, Β, 570. ἔστι πόλις Ἐφύρη, Ζ, 152, ubi Sisyphus, princeps Corinthi antiquus, habitavit. Nam Αἰήτης, pater Medeæ, tenuerat regnum Corinthi, sed oraculi monitu abiit in Colchidem. Filia Medea, quæ cum Jasone redierat in Græciam, tenuit Corinthum ad breve tempus: sed amore Sisyphi capta, reliquit ei istum principatum. Κορινθόθι οἰκία ναίων, Ν, 664. Vinum ibi nascebatur deterrimum: hinc Alexis comicus: οἶνος ξενικὸς (vinum aliunde importatum) παρῆν, ὁ γὰρ Κορίνθιος βασανισμός ἐστιν. Dicta regio (genere communi) ὀφρυόεις, quia minime εὔγεως, sed saxosa. Bello Xerxis egregie pugnarunt Corinthii, et mulieres eorum vota fecerunt Veneri, ut animos daret viris pugnandi fortiter pro salute Græciæ. Victoria parta epigramma superscriptum est donariis in templo Veneris: Αἵδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ ἀγχεμάχων πολιτάων ἔστασαν εὐχόμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ: οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐβούλετο δῖ' Ἀφροδίτη Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν δόμεναι.

Κόροιβος, ου. ὁ. Ultimus omnium auxilio venit Priamo, motus fama pulcritudinis Cassandræ. Virgil. Æn. II, 341, seqq. eum vocat Chorœbus, sed sub hoc nomine Homerus eum non novit, sed vocat eum Ὀθρυονεὺς, quem vide. Abiit deinde nomen Κόροιβος in appellativum hominis hebetis et stolide fidentis.

Κορώνεια, ας. ἡ. Urbs Bœotiæ prope Heliconem: dicta ἀπὸ Κορώνου, antiquo heroë. Ibi solebat esse conventus Bœotorum, dictus τὰ παμβοιώτια. Cives οἱ Κορωνεῖς. Β, 503. Alia fuit Messeniaca in Peloponneso, cujus cives Κορωνεῖς. ὁ Κόρωνος fuit frater Ἀλιάρτου.

Κόρωνος, ου. ὁ. Filius Cænei, magnus princeps: sed alius quam quem ad ἡ Κορώνεια notavimus. Β, 746.

Κουρῆτες, ων. οἱ. In Græcia: habitabant τὴν Πλευρῶνα, πόλιν Αἰτωλικήν. Erant Εὐβοίων ἄποικοι. In singulari dicitur ὁ Κουρὴς, ῆτος. Dicti vel διὰ τὸ Κούριον ὄρος, ὑπερκείμενον Πλευρῶνος: ἢ παρὰ τὴν κουρὰν, nam anteriora capitis attondebant, ne hostes se possent coma apprehendere. postea dicti sunt Ἀκαρνᾶνες, ab eodem themate τοῦ κείρειν. De his Græcis Curetibus narratur Ι, 525, seqq. Alii Κούρητες erant in Creta, saltatione armata celebres, dicti et Κορύβαντες ἢ Κάβειροι καὶ Τελχῖνες: et saltatio ista dicebatur ἡ Πυῤῥίχη, a Πυῤῥίχῳ quodam, qui eam in formam artis redegerat. sed alibi apud poëtam κούρητες est appellativum, νέοι στρατιῶται, *junge edle soldaten, (young soldiers:)* e. c. Τ, 248, δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν. Accentus igitur satis distinguit proprium nomen. conf. Αἰτωλοί; et κόρης in A.

Κόων, ωνος. ὁ. Filius Antenoris major natu, cæsus ab Agamemnone, quem graviter vulnerarat. Λ, 248, seqq.

Κρανάη, ης. ἡ. insula Attica, promontorio Sunio vicina, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga. Γ, 445. scribitur et ἡ Κραναή. conf. in A. et Eurip. Hel. 1689. Vocata est postea hæc ipsa insula ἡ Ἑλένη.

Κραταιΐς, ίδος. ἡ. mater Scyllæ. μ, 124, seqq. in genere est δαίμων τις ἰσχυρὸς, et personificata vis motrix corporum, λ, 596. Id magis est poëticum, quam si loco posteriore hanc vocem habeas pro adverbio, pro κραταιῶς, sicut est λικριφίς. Quidam scribunt, minus bene, divisim, κραταῖ' ἴς, i. e. ἰσχὺς τοῦ λίθου: nam hæc tantum est etymologia hujus personæ poëticæ. κραταῖ' pro κραταία. sic χεῖρ' pro χερεία.

Κρέων, (ob metrum Κρείων) οντος. ὁ. Rex Thebarum. Ι, 84. conf. Λυκομήδης, qui hinc dicitur Κρειοντιάδης, Τ, 240. λ, 268, ubi conf. Μεγάρη.

Κρηθεὺς, έως. ὁ. Filius Æoli, conjux τῆς Τυροῦς, ex qua habuit tres Κρηθείδας, habitantes in Thessalia, etsi diversis locis. conf. Σαλμωνεὺς, qui frater ejus fuit. λ, 236, seqq. 253—258.

Κρήθων, ωνος. ὁ. Princeps Græcus admodum adolescens, filius τοῦ Διοκλῆος, frater geminus Orsilochi: occiditur una cum fratre ab Ænea. Ε, 542, seqq. ubi tota ejus est genealogia.

Κρήτη, ης. ἡ. vel αἱ Κρῆται. sic ἡ Μάλεια et αἱ Μάλειαι. insula celeberrima et magna. Κρήτην ἑκατόμπολιν, Β, 649, et id epitheton est verum. Brevi post facta est ἐνενηκοντάπολις, τ, 174, nam Λεῦκος seditione mota contra regem Idomeneum, decem urbes funditus deleverat. Alii tamen contendunt, Homerum ex suo ævo vocare eam ἑκατόμπολιν, quum tempore belli Trojani nonaginta tantummodo habuerit urbes. Κρήτηθεν ἱκέσθαι, Γ, 233. Κρήτῃ ἐπίουρον Μίνωα, Ν, 450. Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ, Ν, 453. τ, 256, seqq. propter magnitudinem insulæ. τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσε, γ, 291. Ἀριάδνην ἐκ Κρήτης ἦγεν, λ, 322. ἐκ μὲν Κρητάων γένος (εἶναί μοι)

εὔχομαι εὐρειάων, ξ, 199, seqq. sic, εὔχεται, π, 62. ubicunque enim Ulysses de se quasi de alio narrat, Cretensem se facit: et id vel ob situm insulæ longe ab Ithaca dissitum, ne cito quæri possit veritas; vel quia Cretenses in Ithaca erant favorabiles. Cæterum id Ulyssis mendacium crebro repetitum, ansam dedit dicterio, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης, ξ, 252. et 300, μέσσον ὑπὲρ Κρήτης. et 301, Κρήτην ἐλείπομεν. Κρήτη ναιετάων, ὅθι Μίνωος γένος ἐστὶν, ρ, 523. Κρήτη τις γαῖα ἐστὶ καλὴ καὶ πίειρα, τ, 172, seqq. et floruit ibi olim justitia et fortitudo. et 186, Κρήτηνδε κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο, coll. 189, ubi apparet, oram septentrionalem hujus insulæ esse κακολίμενον. et 338, Κρήτης ὄρεα νιφόεντα. Κρῆτες, ῶν. οἱ, erant olim potentes maris: infames autem aliquando ob κακοέρωτα, maxime fœminarum; et ob malam fidem. Saltatio et τὸ κυβιστᾶν solemne illis: et celebria olim fuere τὰ Κρητικὰ ἐμμελῆ ὑπορχήματα. καὶ τὸ μὲν ὄργανον ἐκαλεῖτο Μολοσσὸν, ὁ δὲ τρόπος Κρήτας, dorice, sicut νικήτας est pro νικητής. Κρητῶν Ἰδομενεὺς ἡγεμόνευε, Β, 645. ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς ἕστηκε, ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ, Γ, 230. ἦλθε δὲ ἐπὶ Κρήτεσσι, Δ, 251, seqq. sc. Agamemnon in lustratione exercitus: et ibi Idomeneus cum apro comparatur. Κρητῶν βουληφόρε, Ν, 219, 255. et 221, Κρητῶν ἀγός. sic Ψ, 450, 482. ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς τίετο δήμῳ, ξ, 205. et 234, μετὰ Κρήτεσσι. et 382, ἐν Κρήτεσσι, i. e. ἐν Κρήτῃ. ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, τ, 176, οἱ ἀληθῶς Κρῆτες, αὐτόχθονες, ἰθαγενεῖς, γνήσιοι τῆς χώρας.

Κρίσσα, ης. ἡ. Κρίσα, ης. et Κίῤῥα, ας. Urbs Phocensium, ζαθέη, quia ibi Δημητρεῖον ἐπιφανὲς, imo et sacra Apollini. Ibi est κόλπος Κρισσαῖος vel Κιῤῥαῖος. Β, 520. Vide sub Πυθώ.

Κροῖσμος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Ο, 523.

Κροκύλεια, ας. ἡ. et τὸ Κροκύλειον. Insula prope Ithacam: alii autem perhibent, quartam partem insulæ Ithacæ ipsius. esse τὸ Κροκύλειον, sicut alia ejus pars erat τὸ Νήϊον. Β, 633. Civis ejus ὁ Κροκυλεύς.

Κρόνος, ου. ὁ. Saturnus, pater Jovis. Astronomice est planeta: poëtice est ὁ χρόνος παλαιὸς, imo ipsa æternitas a parte ante. Uxor ejus, ἡ Ῥέα, designat materiam illam, ex mente priscorum quorundam æternam, ex qua orta sunt corpora; τὴν ὕλην ἀρχέγονον. Adjectivum ab eo est Κρονικὸς, ἡ, ὸν, antiquus, a Saturni temporibus oriundus: Plato in Lyside. παῖς Κρόνου ἀγκυλομήτεω, (quod epitheton vide in Α.) Β, 205, 319. Θ, 415. Ι, 37. Ξ, 346. Ο, 91. Π, 431. Σ, 293. Φ, 216. φ, 415, i. e. Ζεύς. μὲ πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, inquit Juno, Δ, 59. hinc, Ἥρη πρέσβα θεὰ θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο, Ε, 721. Θ, 383. Ξ, 243. νείατα πείρατα γαίης καὶ πόντοιο, ἵνα Ἰάπετος τε Κρόνος τε ἥμενοι, Θ, 479, seqq. ubi Κρόνος dicitur ταρταρωθεὶς a Jove, i. e. tempora præterita nunquam redeunt, futura latent fere in obscuro: præsens autem pæne est nihil. sic Ξ, 203, Κρόνον Ζεὺς νέρθε γαίης καὶ θαλάσσης καθεῖσε. et 274, οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, i. e. dii inferi, qui denotant tempora præterita, et mortuos. sic Ο, 225, οἵπερ νέρτεροι εἰσὶ θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες. et 187, τρεῖς ἐκ Κρόνου ἀδελφεοὶ, οὓς τέκε Ῥείη. δύω Κρόνου υἷε, Jupiter et Neptunus, Ν, 345. hinc Ζεὺς Κρονίδης, Β, 375. Δ, 5. et 25, αἰνότατε Κρονίδη, *allergrosmächtigster, (most mighty.)* sic Π, 440. Ξ, 330. α, 45. ν, 25. Α, 498. Ω, 98. Π, 845. Υ, 31. ω, 538. 543. hinc et ὁ Κρονίων Ζεὺς, Α, 397, 502, 539. Β, 350. Δ, 249. Ζ, 267. Λ, 78. Ν, 319, 783. Ξ, 247, ubi genitivus est Κρονίονος Ζηνὸς, qui alias ω retinet. Ο, 254. Π, 662. Ρ, 269, 441. Σ, 118. Τ, 340. Φ, 184, 193, 230. Ω, 290. et habet cum hoc patronymico epitheto κελαινεφὴς, ὑπερμενὴς, ἐρισθενὴς, ἄναξ: sicut cum illo altero αἰνότατος, εὐρύοψ. λ, 619. μ, 399, 405. ξ, 184, 406. ο, 476. π, 117, 291. ρ, 424. τ, 80. φ, 102. χ, 51. ω, 471. Κρονικαὶ γνῶμαι dicuntur a comico seniles stoliditates, *altvaterische gedanken, (old fashioned ideas,)* Aristoph. Plut. 581.

Κρῶμνα, ης. ἡ. urbs Paphlagoniæ, quæ deinde ἡ Ἄμαστρις, ιδος et εως. Β, 855.

Κτέατος, ου. ὁ. Princeps Eleorum. conf. Ἐπειοί. Ejus pater fuit ὁ Ἄκτωρ, simul tamen et Neptunus: fuit ergo ἀμφιπάτριος, sicut Hercules. Mater ejus ἡ Μολιόνη: ipse consors regni τῷ Αὐγείᾳ, et frater Εὐρύτου, Β, 621. Ν, 185.

Κτήσιος, ου. ὁ. princeps insulæ Syriæ, pater Eumæi. ο, 412, seqq

Κτήσιππος, ου. ὁ. unus procorum ex insula Same, natura irrisor, valde dives. υ, 287, seqq. occiditur, satis fortiter pugnans, χ, 279, 285, seqq.

Κτιμένη, ης. ἡ. Soror Ulyssis. cf. ὁ Μέγης, Ὀδυσσεὺς aliquanto sub medio, et Εὐρύλοχος. ο, 362, seqq.

Κύδωνες, ων. οἱ. Populus Cretensis. ἡ Κυδωνὶς erat urbs eorum, prope fluvium Ἰάρδανον. Fortasse ὁ Κύδων, antiquus heros, filius Apollinis, fuit conditor hujus gentis, celeber ob φιλοξενίαν, unde proverbium: ἀεί τις ἐν Κύδωνος, sc. οἰκίᾳ. An vero ab hac gente, an ab illo heroë, μῆλα Κυδώνια nomen habeant, ambiguum. γ, 292. τ, 176.

Κυθέρεια, ας. ἡ. nomen Veneris. habuit enim celebre fanum in insula τὰ Κύθηρα, et mulieres ibi valde amabiles. θ, 288. σ, 192.

Κύθηρα, ων. τά. insula ad Cretam, cum urbe ejusdem nominis: dicta olim et ἡ Πορφυροῦσα, ob præstantiam purpuræ ibi. Et hujus præstantiæ et venustatis causa, simul ob venustas mulieres, insula Veneri sacra erat, ut Venus inde diceretur ἡ Κυθέρεια et ἡ Κυθήρη, et correpte Κυθέρεια. Alias civis ejus insulæ ὁ Κυθήριος. Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι, Κ, 268. Κυθήροισι ζαθέοις, Ο, 432, quia celebre sacrum Veneris ibi. et 431, θεράποντα Κυθήριον. et 438, Κυθήροθεν. παρέπλαγξε δὲ Κυθήρων, ι, 81, ergo sita insula inter oram Laconiæ et Cretam.

Recentiores dixere, Venerem ad eam insulam emersisse ex mari. Vide sub κρανεὸς in A.

Κύκλωψ, ωπος. ὁ. In singulari Polyphemus κατ' ἐξοχὴν ita vocatur. In plurali sunt populus Siciliæ, in regione valde fertili, οἱ Λεοντῖνοι postea dicti. Ulyssis ævo habitabant sparsim, quisque in agro suo: hinc credibile fit, potuisse Polyphemum pati ea quæ passus est, utpote solus, extra societatem aliorum, et detestabilis sine dubio omnibus. Cave vero putes, poëtam Cyclopas omnes fingere μονοφθάλμους: nescit omnino hunc monstrosum μῦθον recentiorum, inepte et immoderate fingentium. Imo ipse Polyphemus, fuit quidem unoculus; sed casu fortasse amiserat alterum: poëta enim dat ei βλέφαρα καὶ ὀφρύας, nec certe siluisset hanc ἰδιότητα, si in media fronte oculum unum habuisset. Ποσειδάων Κύκλωπος κεχόλωται, α, 69, seqq. ubi simul genealogia Polyphemi. fortasse hic Cyclops ex mari multum lucri fecerat; et latet sine dubio aliqua historica veritas, quam poëta portentosis hyperbolis involvit. Nam Neptuni filius est, vel felix naviculator, vel ad mare habitans dives. ἄγριος Κύκλωψ, β, 19, qui loco ex α citato dicitur ἀντίθεος, ob magnitudinem et vires. ἀγχοῦ Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, ζ, 5, seqq. ubi dicuntur hi Κύκλωπες injuria adfecisse τοὺς Φαίηκας, qui deinde cessere ex vicinia Cyclopum: et fortasse Corcyra est re vera ex Sicilia aucta colonis. sed versus δυσνόητος est, η, 206, ὥσπερ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων: qui varie exponitur. Quidam hunc sensum inesse dicunt: nos Phæaces sic diis sumus familiares et similes, quemadmodum Cyclopes et gigantes similes sibi invicem sunt malitia. Hic sensus idem est, ac si quis dicat, τόσον εἶναι Σωκράτην ἐγγύθι τῷ Πλάτωνι κατ' ἀρετήν, ὅσον Ἄνυτος καὶ Μέλιτος ἀλλήλοις κατὰ κακίαν: Phæaces sunt ἐγγύθεν θεοῖς κατὰ δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν, ὡς Κύκλωπες καὶ Γίγαντες ἀλλήλοις κατὰ ἀδικίαν καὶ ὕβριν. Hæc expositio plerisque veterum non arridet; etsi in ore Phæacis tolerari posse videatur, qui odio Cyclopum ductus, eos gigantibus antiquis θεομάχοις comparet. Sed habet tamen nescio quid Homero ejusque acumine indignum, et quæsitum. Præstat ergo, cum aliis dicere, his Cyclopibus, sicut olim gigantibus, deos crebro apparuisse, sicut et nunc appareant Phæacibus, coll. ρ, 485—487. Et id restabat Homero, homini Ægyptio illustri, ex antiquissima patriarcharum historia, et ex antediluviana: gigantes enim ante diluvium, Cyclopes post, fuerunt. ὥσπερ Κύκλωψ ἔρξε, κ, 435, ubi perplexe loquentis et irati Eurylochi mens ea est: continebit nos Circe apud se, et perdet, sicut Cyclops nos continuit vi, et aliquot ex nostris perdidit; et hujus mali causa nunc etiam erit Ulysses temere progrediens, sicut tunc fuit. Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος ἀνδροφάγοιο, κ, 200. Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων, ι, 106, seqq. ubi ἀθέμιστοι non prorsus in malo sensu, sed μὴ κοινωνικῶς ἔχοντες, μηδὲ πολιτικῶς θεμιστεύοντες in foro communi, rem publicam communem non habentes, non vinculo politico juncti inter se; sed quemque θεμιστεύων sibi et inter suos: non leges habebant communes, non principem, non civitatem; sed liberrime, quisque dominus suorum, vivebant, ut olim patriarchæ. Erant alioqui homines justi, utpote fidentes diis, et quibus dii ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα largiter præbebant: quæ est hyperbolica descriptio terræ fertilissimæ et fortunatæ, qualis est Ægyptus et Arabiæ pars, et insulæ beatorum, et Hispaniæ pars. Molesti quidem fuerant Phæacibus, vicinis quondam: sed id accidit ob dissimilitudinem politiæ; quum Phæaces sub rege viverent, Cyclopes non. Quod autem fuerint θεοσεβεῖς, apparet ex ι, 411, 412, ubi et suadent preces. Quæ Polyphemus impius contra eos mentitur, ι, 273—278, ea loquitur ex se, non ex more gentis; nec non, terrendi Ulyssis causa. Nam hic Cyclops est imago hominis, fidentis viribus, nec quidquam humani aut divini juris curantis. Etiam vini ferax terra eorum, ι, 357, s. et 399, seqq. Κύκλωπας μεγάλα ἤπυεν. et 428. Κύκλωψ πέλωρ. Etiam vates bonus in terra eorum, ι, 507, seqq. coll. 125, seqq. Mali a Cyclope dati meminit Ulysses semper in aliis casibus duris; maxime quia ultio est secuta, et liberatio, μ, 209. υ, 19. ψ, 312. Habitarunt ergo hi Cyclopes in Sicilia circa Ætnam: et successores eorum οἱ Λεοντῖνοι male audivere. Alii vero Cyclopes habitarunt κατὰ τὸ Ἄργος, Strabo, Lib. 8. qui dicti ἐγχειρογάστορες ἢ χειρογάστορες, οἷον χειροτέχναι καὶ τοῖς ἐκ χειρῶν ἔργοις τὴν γαστέρα πληροῦντες: et ab his olim ἐτειχίσθη τὸ Ἄργος. Confer recentiorum fabulas in Hesiod. Theog. 139, seqq. cum schol. Gr. et Eurip. Iphig. Aul. 152, 265, ibique interpretes. Fuere boni fabri ferrarii: imo et labyrinthi et talia opera dicta sunt Κυκλώπεια. Κυκλώπειος δωρεὰ est proverbium ex ι, 356, 369, s. Vide in A. sub πύματος.

Κυλλήνη, ης. ἡ. Mons Arcadiæ, in ea regione maximus: etiam urbs ad eum montem. Ibi natus dicitur Mercurius ex Μαίᾳ, filia Atlantis: unde vocatus Κυλλήνιος et per syncopen Κύλλιος. In illo monte solo dicunt τοὺς κοττύφους ἢ κοσσύφους (merulas) λευκοὺς γίγνεσθαι, καὶ φωνὰς ποικίλας προΐεσθαι, θηρεύεσθαι δὲ πρὸς τὴν σελήνην, τῆς δὲ ἡμέρας δυσθηράτους εἶναι σφόδρα. Β, 603. Ὦτον Κυλλήνιον, Ο, 518, ubi tamen vide Strabonem, Lib. 8, qui Epeorum urbem dictam Κυλλήνην docet. Ἑρμῆς Κυλλήνιος, ω, 1. Et Mercurius quidem dictus potest esse sic, quasi ὁ τοῦ ὕπνου δοτήρ, ὁ τὰς ἡνίας τῶν κύλων ἢ κυλάδων ἔχων, ὃ δηλοῖ τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς: unde attice κυλοιδιᾶν est τὸ, τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν οἰδεῖν. Nam τὸ κύλον est palpebra inferior, *das untere augenlied, (the lower eye-lid.)* sicut τὸ ἐπίκυλον, superior, *das obere, (the upper:)* et in plurali τὰ κύλα sunt utræque palpebræ; deinde et cavitates illæ sub palpebris. Vide sub Ἀρκάδες.

Κυμοδόκη, ης. ἡ. Est Νηρηΐς: nam mare capit fluctus. Σ, 39.

Κυμοθόη, ης. ἡ. Etiam: nam fluctus sunt celeres. Σ, 41.

Κυπαρισσήεις, ήεντος. ἡ. Urbs Nestoris circa Pylum. civis ejus ὁ Κυπαρισσηέντιος, ου. B, 593.

Κυπάρισσος, ου. ἡ. et ἡ Κυπαρισσόεις, contr. σοῦς, genit. σοῦντος. etiam ἡ Ἀπολλωνιὰς, άδος. imo olim et ἡ Ἔρανος, ου. Vicus vel oppidum Phocensium, cognominis τῷ φυτῷ, sita in Parnasso monte: nam multæ ibi cypressi. B, 519.

Κύπρος, ου. ἡ. Insula celeberrima, sacra Veneri quæ inde ἡ Κύπρις, ιδος, dicta, διὰ τὸ τῶν Κυπρίων ἐπαφρόδιτον. Urbs insulæ nobilis ἡ Πάφος, unde Venus ἡ Παφία. Κύπρονδε, Λ, 21, ubi sermo est de rege insulæ. Κύπρον Φοινίκην τε, δ, 83. Κύπρον ἵκανεν Ἀφροδίτη, ἐς Πάφον, θ, 362, seqq. ἐμὲ ἐς Κύπρον ἔδοσαν, ρ, 442—448. Κύπριν (Venerem) ἐπῴχετο (vadebat contra eam) E, 330. et 422, et 458, Κύπριδα.

Κύτωρος, ου. ἡ. Urbs Paphlagoniæ, a Cytoro, filio Phrixi, nominata. multa ibi et optima nascitur πύξος. Geographus eam urbem vocat et τὸ Κύτωρον. B, 853.

Κύφος, ου. ἡ. Urbs Perrhæbiæ in Græcia. dicta a Κύφῳ, υἱῷ Περῥαιβοῦ, τοῦ Παλληνίως. B, 748.

Κωκυτὸς, οῦ. ὁ. fluvius ἐν ᾅδου, dictus διὰ τὸν ἐπὶ τοῖς θανοῦσιν ἔνδακρυν θρῆνον. κ, 514.

Κῶπαι, ῶν. αἱ. Vicus Bœoticus. Civis ejus ὁ Κωπαΐτης. prope eum est ἡ λίμνη Κωπαΐς, ἐν ᾗ ἐγχέλεις ἀγαθαί. B, 502. De anguillis istis est locus festivus apud Aristoph. Acharn. 880, seqq.

Κῶς et Κόως. ἡ. Insula, quæ et Cea dicta fuit, et ἡ Κέως et Κῶος: unde gentile est ὁ Κεῖος et Κήϊος et Κεῖος. Alias civis ejus dicitur et ὁ Κῶος. Urbs in insula est ejusdem nominis, quam poëta circumscribit, πόλιν Εὐρυπύλου, υἱοῦ Ἡρακλέως καὶ Χαλκιόπης. Insula valde felix et fertilis, unde antiqui dicebant proverbio: ὃν οὐ θρέψει Κῶς, ἐκεῖνον οὐδὲ Αἴγυπτος. Homerus scribit Κόως, alii etiam Κόος, ἡ. Et quia Cares πρόβατον τὸ κόον vocant: hinc insula nomen habere videtur ὡς πολυθρέμμων καὶ πολυπρόβατος, δι' εὐβοσίαν. Hinc et incolæ hospitibus non erant faciles, ne, cognita ab his fertilitate insulæ, exteris excitaretur cupiditas occupandi eam. Ea fuit causa, cur Herculem, ejectum ira Junonis, i. e. aëris, ad eam, hostiliter exciperent: sed is superavit eos, insulamque sibi subjecit. Ξ, 255. O, 28, 29. B, 677. Quia οἱ Μέροπες eam aliquando tenuerant, hinc et Μεροπηΐς Κῶς dicta, et ἡ Μερόπη. Alii tamen hoc ejus nomen deducunt ab ὁ Μέροψ, οπος, qui princeps fuit insulæ, cujus filia fuit ἡ Κῶς. Civis ejus dicebatur et ὁ Κωακός: ab ἡ Κῶος vero gentile est οἱ Κῶες. Deinde dixere veteres πάντα σπήλαια καὶ κοιλώματα γῆς, κώους: ὅθεν ὀρεσκώους θῆρας poëta dixisse videri potest, feras in montanis specubus habitantes. Et Corinthi dicebatur ὄρυγμά τι κῶος ἢ κῶς, οὗ καθείργνυον τοὺς φῶρας καὶ δραπέτας. Vide sub Εὐρύπυλος: et in A. sub φάος prope medium.

Λ

ΛΑ'Α, contr. Λᾶ, ἡ. oppidum Laconicum, situm in rupe, unde nomen ab ὁ λᾶς, i. e. λίθος. Hoc oppidum expugnarunt οἱ Διόσκουροι, inde dicti Λαπέρσαι. B, 585.

Λαέρκης, εος. ὁ. Princeps Myrmidonum, sub Achille, pater τοῦ Ἀλκιμέδοντος. Π, 197. P, 467. Alius erat celeber aurifaber, γ, 425, 432, seqq. in Pylo. Nomen est ὁ λαοῖς, i. e. τῷ δήμῳ, ἐπαρκῶν: et hinc quoque οἱ χειροτέχναι vocantur δημιοεργοί.

Λαέρτης, ου. ὁ. Pater Ulyssis. posset esse nomen ab, τὸν ὑπ' αὐτὸν λαὸν αἰέρων, i. e. ὑψῶν, τῇ εὐηγεσίᾳ: sed antiqui tamen id potius deducunt ab ὁ λᾶας, ut sit ὁ λίθους ἀερτάζων, i. e. αἴρων καὶ κουφίζων: unde et adverbium ἀέρδην, i. e. βαστακτικῶς. ut ergo nomen notet, *einen last träger, (a bearer of burdens,)* et nostro loquendi more, *einen kreutz-träger, (a man of sorrows.)* Vita Λαέρτου ἥρωος post abitum filii describitur α, 188, seqq. Vixit, quanquam rex, ex luctu ob filii calamitates, ruri, tantum non δουλικῶς, et solus, et parcissime: cibum non sumsit, nisi defessus laborando: procos insolentes adspicere non poterat. Ex ejus victu apparet heroica vivendi simplicitas. Emerat Eurycleam, α, 429, seqq. Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον Penelope texuit, β, 99. τ, 144. ω, 133. Λαέρτης ὁ γέρων, δ, 111. (sic et ξ, 173.) et 738, Λαέρτῃ τάδε καταλέξῃ, neque tamen nuntiatur ei. Luctus ejus gravissimus ob filium describitur λ, 186—195. sic et ο, 352—356, Λαέρτης μὲν ἔτι ζώει, etc. et π, 138—145, εἰ καὶ Λαέρτῃ ἄγγελος ἔλθω, etc. Emerat Eumæum, ο, 482. Fuerat unicus filius patris sui Arcesii, π, 118. Præparaverat sibi suo labore agrum pulcrum, et ex inculto fecerat cultum, arboribus conseverat, etc. ω, 204—269. et 335, seqq. Audita cæde procorum timet seditionem universalem: est ergo βαθυγνώμων et ipse, ω, 352,

seqq. Oritur quidem ex parte seditio: sed ipse cum filio et nepote in pugnam exit, suaque auctoritate pacem restituit: et fit pulcrior ex gaudio, ω, 364—545. Ab eo Ulysses vocatur ὁ Λαερτιάδης, ἄδαο et ἄδιω et ἄδου, δ, 555. θ, 18. ι, 505, 531. Γ, 200. Ι, 308. Τ, 185. Ψ, 723. ι, 19. μ, 378. τ, 336. χ, 185, 191. Ex ejus historia et vitæ ratione maxime apparet ἡ ἡρωϊκὴ ἀφέλεια ζωῆς.

Λαιστρυγόνες, ων. οἱ. natio immanis, sub principe quidem et πολιτικῶς vivens, nulla tamen jura humana colens, humanas carnes, publice quoque instituto epulo, comedens; ex venatione et re pecuaria vivens. Putatur pingi populus Siciliæ, Leontini postea dicti, hyperbolice tamen et poëtice; ferus ob nimiam felicitatem terræ: alii eos in Italia, in ora Campaniæ, quærunt; et horum opinio prævalet. Λάμος fuerat olim princeps eorum, quem confer. Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον, Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, κ, 81—132, ubi, præter mores gentis, terra pascuis felix describitur. conf. ποιμὴν in A. Interdiu pascebantur τὰ λάσια, oves; noctu vero armenta. Nam in iis regionibus frequens est ὁ μύωψ καὶ ὁ οἶστρος interdiu. Ibi Ulysses undecim naves suas, cum omnibus vectoribus, perdidit; excepta unica duodecima. vide et ψ, 318. ὁ Ἀντιφάτης erat princeps gentis, Ulyssis tempore.

Λακεδαίμων, ονος. ἡ. Nomen urbis primariæ, et regionis satis amplæ. Olim fuit regio ἑκατόμπολις: sed Strabonis ævo vix triginta supererant oppidula. Regio vocatur et ἡ Λακωνική: etiam Ἀχαϊκὸν Ἄργος, quemadmodum tota Peloponnesus. Urbis primariæ, quamvis ἀτυχίστου, nomen proprium ἡ Σπάρτη. Homeri ævo Lycurgus nondum exstiterat; nec adeo clara erat Lacedæmon. Hoc nomen videtur esse a sortitione Heraclidarum: nam cum hi sorte dividerent Peloponnesum inter se, is cui hæc regio obvenit, appellavit eam Λαχεδαίμων, διότι ἀγαθῷ δαίμονι (τύχῃ) αὐτὴν ἔλαχεν. Lacedæmonii scutis inscriptum Λ præferebant εἰς παράσημον, sicut οἱ Μεσσήνιοι, πλησιόχωροι καὶ πολέμιοι αὐτοῖς ὄντες, τὸ Μ. Hinc Eupolis comicus: ἐξεπλάγην ἰδὼν στίλβοντα τὰ Λάμβδα. Civis est Λακεδαιμόνιος, et per syncopen Λάκων, ωνος, ὁ. in fœminino ἡ Λάκαινα. κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν, Β, 581. δ, 1. et dicitur κοίλη, διὰ τὸ μακροῖς ὄρεσι περιειλῆφθαι, quia montibus altis, Taÿgeto et Parthenio, cingitur; sicut ob eandem caussam ἡ κοίλη Συρία: κητώεσσα δὲ ὡς μεγάλη. οἱ Διόσκουροι ibi mortui, Γ, 244. et 239, 443, dicitur ἐρατεινή, partim ab Helena velut patria, partim quia ipsa regio valde εὐδαίμων, partim a Paride, quia Helenam τὴν ἀξιεραστον protulit. δῖα, γ, 326. δ, 702. ν, 440. Felicitas regionis pingitur δ, 602—604. εὐρύχορος, ν, 414. ο, 1. Terra Laconica junctim cum Messeniaca vocatur Λακεδαίμων, φ, 13, in sensu latissimo: coll. 15, ubi specialius Μεσσήνη appellatur: urbs ipsa autem erat αἱ Φηραί, ubi Iphitus habitarat. Narrant prisci τὰς παρὰ Λακώσιν ἀγομένας ἱεραστικὰς μαστιγώσεις. Ἄρχοντες apud eos dicebantur οἱ βείδιοι.

Λάμος, ου. ὁ. erat ἐπιφανὴς Λαιστρυγών. princeps ejus gentis, Neptuni filius. κ, 81. Hic Lamus, Ulyssis tempore, jamdudum erat mortuus: hinc crudelitas posterorum ad eum nihil pertinet. conf. Horat. 3, 17, 1, seqq.

Λαμπετίη, ης. ἡ. Filia Solis ex Neæra. μ, 132, seqq. 375. Vide sub φαέθω in A.

Λάμπος, ου. ὁ. et Λάμπετος, ὁ. Frater Priami regis, jam senex. filius ejus hinc ὁ Λαμπετίδης. Γ, 147. Ο, 526. Υ, 238. Nomen est a λάμπειν, sicut a φαίνειν fit ἡ Φαίδρα. Etiam alter equorum Auroræ appellatur hoc nomine ψ, 246.

Λαόγονος, ου. ὁ. Filius Onetoris, sacerdotis Jovis Idæi. Π, 604. Alius hujus nominis fuit filius Biantis, Υ, 459. ambo nobiles Trojani.

Λαοδάμας, μαντος. ὁ. Filius Antenoris, dux copiarum pedestrium Trojanorum. Ο, 516. Alius hujus nominis erat filius regis Alcinoi, humanissimus, η, 170, s. θ, 116—119. 141—143. 130—132. 207, seqq. 369, seqq. Vide sub Δαμάω in A.

Λαοδάμεια, ας. ἡ. Filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove: morte præmatura extincta, quod gravissime luxit pater. Ζ, 197—205. Alia fuit uxor Protesilai, φίλανδρος λίαν, quæ, audita morte mariti, vim sibi intulit. Nomen est a δαμάειν λαὸν, principale nomen.

Λαοδίκη, ης. ἡ. pulcerrima filiarum Priami inter jam nuptas, sicut Κασάνδρα inter adhuc virgines. Ζ, 252. Alia erat Agamemnonis filia, dicta et ἡ Ἠλέκτρα, a formositate, Ι, 145, 287. Nomen est παρώνυμον τῆς κρίσεως τοῦ δικαζομένου λαοῦ. Vide sub Ἠλέκτρα.

Λαοδόκος, ου. ὁ. Filius Antenoris, dux Trojanus, qui videtur suasisse Pandaro, ut fœdus turbet. Δ, 82. Ρ, 699. Ipse bonus hastatus, sed non bonus sagittarius. Nec mirandum, si optimi patris filius pessima suasit: παῦροι γὰρ παῖδες ἐοίκασι πατράσιν.

Λαοθόη, ης. ἡ. Pellex Priami, valde pulcra et dilecta, mater Lycaonis, πολύπροικος. Φ, 85, seqq. Χ, 48, seqq. Dicta ab λαοὶ θέειν ἐπ' αὐτὴν, a concursu populi ad eam spectandam.

Λαομέδων, δοντος. ὁ. Rex Trojanus, ἀγαυός. habebat equos præstantissimos, datos a Jove, Ε, 269. Ψ, 348. Filia ejus Ἡσιόνη a monstro marino devoranda liberabatur per Herculem, qui occidit τὸ κῆτος: is pactus sibi, loco mercedis, erat equos Laomedontis; sed loco hujus præmii rex duriter adlocutus est eum. Hic igitur, cum sex navibus solis profectus, cepit Trojam ex improviso, et valde diripuit, Ε, 648—651. Perjurus ergo Lao-

medon, sua infidelitate afflixit populum suum. Et vide, ex parvis causis magna mala: prius bellum ob equos negatos, posterius ob mulierem negatam. Filius Laomedontis natu maximus pavit oves, Z, 23. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, H, 452, h. e. pecuniam ad ædificationem sumserat mutuo ex templis horum: sed post oblitus est restituere eam. ἀμύμονα Λαομέδοντα, Υ, 236, ubi genealogia enumeratur. ἀγήνορι Λαομέδοντι servierunt dii, Φ, 443—457, sed is ἔκπαγλος fraudavit eos mercede. Hinc est ὁ Λαομεδοντιάδης, Γ, 250. O, 527.

Λαπίθαι, ῶν. οἱ. Gens Thessaliæ nobilis, dicta a λαοὺς πείθειν. Auctor gentis ὁ Λαπίθης, ου, qui et concipi potest dictus a syllaba intensiva λὰ, et ab a. 2. ἔπιθον, a πείθω. Et hæc etymologia probabilior est quam illa altera, quia λα in λαὸς est longa, in Λαπίθαι vero brevis. Is Λαπίθης dicitur filius Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης νύμφης, primus rex ejus gentis. Dicuntur fortissimi hominum, et deleverunt Centauros, A, 266, seqq. M, 128, 181. de bello eorum cum Centauris narratur et φ, 295—304. Extra metrum, et si laudas, λαπίθης (a λαοὺς πιθεῖν) potest etiam dici *ein marcktschreier, (a quack, mountebank,)* ὁ αὐχηματίας, ὁ πειστικὸς, qui imperitam plebem ad se convertit gloriando de se et de rebus suis.

Λάρισσα, ης. ἡ. Urbs Troadis, diversa ab illa Thessalica: dicta hinc, differentiæ causa, ἡ Φρικωνὶς Λάρισσα, et cives ejus οἱ Λαρισσαῖοι Φρικωναῖοι. sita erat in campo valde fertili, sed qui sæpius fluviis inundaretur. Condiderant eam οἱ Πελασγοὶ, quorum colonia ex Thessalia eo transierat. B, 841. P, 301. sed fuit et puella hujus nominis, de qua sic narratur: princeps Pelasgicus, ὁ Πίασος, amore filiæ suæ, nomine Larissæ, captus, vi eam vitiaverat. Hæc videns non multo post patrem in grande vas vini demisso capite despicientem, apprehensis pedibus ejus, patrem per aliud scelus præcipitavit in cupam illam, ut vino suffocaretur.

Λειόκριτος, Arisbantis filius, nobilis Græcus, occisus ab Ænea, P, 344. Alius hujus nominis, qui Λειώκριτος scribitur, erat procorum unus, β, 242—257, ubi loquitur quidem brevius duobus prioribus, sed vehementius: sicut et alter locutus erat ἐμβριθέστερον καὶ ἁδρότερον primo illo. Est hic tertius valde ἀλαζὼν, etiam Ulyssem, velut unum ex multis, Ἰθακήσιον vocans. occiditur, χ, 294—296. Nomen notat τὸν τοῦ λεὼ (λαοῦ) ἔκκριτον. Homeri ævo nondum in usu erat scribere ληὸς pro λαός: alias scribi, loco τοῦ ει, potuisset Ληόκριτος ad producendam primam syllabam: Λα autem, quod longum est in hoc nomine, non placuit poëtæ, euphoniam captanti.

Λειώδης, εος. ὁ. optimus animo inter procos, cui insolentiæ aliorum valde displicebant, φ, 144—166. Primus tentavit arcum, et ominose locutus est de eo: nam erat θυοσκόος, i. e. vates ex suffitibus et libationibus aliisque sacris μαντευόμενος. Deprecatur mortem, ridicula causa allegata quod ancillis abstinuerit: sed non abstinuerat ab ambienda violenter uxore; ergo frustra precatur, χ, 310—329. Cæterum διὰ ἤθους χρηστότητα inter malos optimus, et Penelopæ minus invisus.

Λεκτὸν, οῦ. ὁ. Pars montis Idæ, ἀκρωτήριον, sicut et τὸ Γάργαρον: etiam oppidum montanum ibi fuit. Ξ, 284, ubi Ἴδην est totum, Λεκτὸν pars. Vide sub Ἴδα.

Λέλεγες, εγων. οἱ. ἔθνος Τρωϊκὸν, ex Caria, ubi alii Leleges habitabant, huc profectum. Erat gens errabunda, sicut et οἱ Καύκωνες καὶ Πελασγοί: dicti a λέγω, i. e. συνάγω, ὡς ἐκ πολλῶν συλλεγέντες ἢ συνειλεγμένοι ἐθνῶν. Quia tamen Cares maximam partem erant, hinc ἡ Λελέγων πόλις ἐστὶν ἡ τῶν Καρῶν μητρόπολις. Eo tempore erant ἐπίκουροι Τρώων, quos ducebat Æneas. K, 429. Υ, 96. Φ, 86. Vide sub Ἀλίζωνοι, et in A. sub δούλη.

Λεοντεὺς, έως. ὁ. Princeps Thessaliæ, filius Κορώνου, nepos Καινέως, ἶσος Ἄρηϊ, B, 745. M, 130, 188. Ψ, 837, 841.

Λέσβος, ου. ἡ. Insula celebris, olim πεντάπολις, habens urbes Λέσβον, a qua tota insula nomen habet, Ἄντισσαν ἢ Ἴσσαν, Πόῤῥαν, Μήθυμναν, Μιτυλήνην a qua deinde insula nomen accepit. Etiam ab Ἴσσα urbe, insula aliquando Ἴσσα dicta. Cæterum infamis olim libidinibus: hinc λεσβιάσαι ἢ λεσβίσαι (a λεσβίζω) erat, αἰσχρῶς μολῦναι τὸ στόμα: et Lesbias mulieres ab ista turpitudine vocabant λαικαστρίας. Habuit tamen et præstantissimas forma et ingenio mulieres: notus etiam est ὁ Λέσβιος ᾠδὸς, ὁ Τέρπανδρος, cujus posteri idem epitheton tulere, deinde et quivis Lesbius musicus. Ab Achille erat occupata bello ἑπτὰ γυναῖκας Λεσβίδας ἀμύμονας (nobiles natu) ἔργα εἰδυίας, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, I, 129, 270. γυνὴ, τὴν Λεσβόθεν ἦγε, I, 660, concubina Achillis. ὁ Μάκαρ insulæ, illis temporibus opulentæ, præfuerat, Ω, 544. ἐν Λέσβῳ, γ, 169. εὐκτιμένη, δ, 342. ρ, 133. sicut autem τὸ λεσβίζειν (Aristoph. Vesp. 1337) infame fuit apud antiquos; sic et τὸ κιλικίζειν καὶ αἰγυπτιάζειν erat πονηρεύεσθαι, καὶ κρητίζειν ψεύδεσθαι.

Λευκὰς, πέτρα, re vera est locus Epiri, postea dictus Actium, et incolæ οἱ Λευκάδιοι. sed poëta fingit locum esse prope Orcum, ad ultimas occidentis oras, ubi post occasum solis juga paulisper λευκαίνονται adhuc. ω, 11. Vide sub Νήρικος.

Λευκοθέα, ας. ἡ. Filia Cadmi, ante dicta ἡ Ἰνώ. nupta fuerat τῷ Ἀθάμαντι, cui pepererat filios duos, Μελικέρτην καὶ Λέαρχον ἢ Κλέαρχον. Ἀθάμας vero, ira Junonis in furorem actus, quia Bacchum aluerat, interficit Learchum: quum et alterum vellet occidere, mater Ino cum eo fugit in montem, et persequente marito, se cum eo præcipitavit in mare. Quia autem διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου τῆς Μεγαρίδος cu-

currerat eo: hinc a θέω, curro, et τὸ λευκὸν, novum ei nomen inventum. Filius una cum ipsa in numerum deorum maris recepti: et filius dictus a diis ὁ Παλαίμων, quia opitulatur τοῖς παλαίουσι, i. e. πονουμένοις, luctantibus, κατὰ θάλασσαν. Ipsa opem tulit Ulyssi, sic tamen, ut Neptuno non omnino adversaretur: fatale enim erat, ut Ulysses effugeret. Opem autem tulit, quia ipsa antea fuerat homo, et in mari periclitata erat, et quia Ulysses φιλογύνης, a fœminis amatus. ε, 333, seqq. Sensus Homericæ fictionis est: Ulysses natans, feliciter, simul et solerter, periculum evasit: nam circumligatio ventris multum juvat graviter contendentes.

Λεῦκος, ου. ὁ. Socius Ulyssis nobilis ad Trojam. Δ, 491.

Λήδα, ας. et Λήδη, ης. ἡ. Filia Θεστίου, Τυνδαρέου δὲ παράκοιτις τοῦ ἐκ Λακεδαίμονος. Ipsa fuit ἐξ Αἰτωλῶν, Πλευρωνία. conf. Ἰκάριος. Mater Castoris et Pollucis, quorum Pollux ex divino Jovis semine, Castor ex humano Tyndarei; cæterum gemini. Sed impudens πλάσμα recentiorum, quasi Jupiter in anserem vel cygnum mutatus, eam cognoverit, et ipsa pepererit duo ova anserina, ex quorum altero Pollux et Castor, ex altero Helena, prodierit; prorsus ignorat poëta politissimus. Nomen habet a τὸ λῆδος, quod vestem tenuem æstivam denotat, unde est τὸ ληΐδιον et λήδιον, quod idem denotat; et hæc omnia sunt a λεῖος. cf. λιτος et ἑανος in A. λ, 297—303. Iidem recentiores dixere, ex altero ovo prodiisse τοὺς Ἀκτορίωνας, qui et Μολιονίδαι dicti; de quibus mentio fit Ψ, 638—642.

Λῆθος, ου. ὁ. nobilis Pelasgus ex parte Trojanorum. Ρ, 288, seqq. Β, 843, ubi scribitur Λίθος.

Λήϊτος, ου. ὁ. Dux Thebanus. Β, 494. Ζ, 35. Ν, 91. Ρ, 601. nomen est a ληΐζω, i. e. λαφυραγωγέω, et notat τὸν ἐκ πολέμου κτώμενον, divitem factum ex præda.

Λῆμνος, ου. ὁ. Insula celeberrima, πολύοινος, καλῶς οἰκουμένη, valde portuosa, ἠγαθέη quia Vulcanus ibi præcipue cultus. Nam fuit in ea olim mons ignivomus; sunt et multi fontes calidi; et terra est valde tenuis: quæ omnia sunt signa ignis subterranei. Præterea in Lemno fuere olim multi fabri ferrarii, qui prima fabricarunt tela et arma: hinc et antiquissimi incolæ Σίντιες dicti, quos confer. Erat in hac insula urbs, ἡ Ἡφαιστιὰς, άδος, ἢ ἡ Ἡφαιστία, ας: alteram vero urbem, sedem regiam, poëta vocat Θόαντος πόλιν. Vulcanus in eam insulam dejectus, Α, 593, 594, quod ex modo dictis facile explicatur. Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, i. e. ἀγαστῇ, expositus Philoctetes a serpente læsus, Β, 722, nam sacerdotes Vulcani clari erant sanando ἑλκοδήκτους. Græci ad Trojam inde vinum suum accipiebant, Η, 467—475. Proficiscentes ad Trojam ibi aliquamdiu hæserant, μεγαλαυχέοντες inter pocula, Θ, 230—234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230, 231, quod facete et ex historia fictum: nam primum φίλοινοι οἱ Λήμνιοι, ὡς ἀπόγονοι Θόαντος τοῦ Διονύσου: deinde et τὰ Λήμνια κακὰ, jactata proverbio, originem habuere ex somno virorum, qui dormientes occisi sunt. Ergo Somnus non perpetuo ibi habitare fingitur: hinc et poëta eum, re gesta, non remittit in Lemnum. Cæterum l. c. primum ponit totum, τὴν Λῆμνον, deinde partem, πόλιν Θόαντος. Λήμνου καὶ Ἴμβρου ἄστυ, Ξ, 281. ἐϋκτιμένην, Φ, 40. et 58. ἠγαθέην, et 79. coll. 46. ἀμιχθαλόεσσα, Ω, 753. coll. Ω, 745. ἐς Λῆμνον, εὐκτίμενον πτολίεθρον, θ, 283, 284, ubi quoque primum est totum, deinde pars ejus: et ad πτολίεθρον deest præpositio εἰς, repetenda ex præcedenti: quæ urbs erat ἡ Ἡφαιστία. coll. 294, 301. Vide sub ἀμιχθαλόεις in A.

Λητὼ, όος. ἡ. Latona, quæ physice est nox, ex qua surgit Apollo, i. e. Sol et dies: Diana vero est noctiluca. Ergo mater Apollinis et Dianæ. Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς, Α, 9. et 36, Ἀπόλλωνι, τὸν ἠΰκομος τέκε Λητώ. Καὶ Ἄρτεμις, Ε, 447. Λητοῦς ἐρικυδέος, Ξ, 327, ubi Jupiter narrat, a se eam amatam: nam est νὺξ, inumbrans τὸν ἀέρα ἢ τὸν Δία, et cohærens quasi ei, dum a sole non collustratur aër. Moraliter tamen est et ἡ λήθη. Λητοῦς υἱὸς, Π, 849. θεῶν ἄριστος, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητὼ, Τ, 413. auxiliatur Trojanis, Υ, 40, quia oblivione et nocte digna fecerant Troës. et 72, ubi pugnare vult cum Mercurio. nam ἡ λήθη adversatur τῷ λόγῳ, coll. Φ, 497—504, et colligit Dianæ sagittas, i. e. nox facit radios lunæ splendentes. Præterea ὁ νοῦς amat noctem, partim ad acrius cogitandum, partim ad prudenter celandum sententias suas. Νιόβη ἰσάσκετο (parem se faciebat) Λητοῖ καλλιπαρήῳ, Ω, 607. Gaudet intuens pulcram Dianam, ζ, 106. Διὸς υἱὸς ὃν τέκε Λητὼ, λ, 317. et 579, 580, ubi dicitur a Tityo fuisse tentata. Vide sub Ἀπόλλων ad initium, et in A. sub ὕπνος ad finem.

Λιβύη, ης. ἡ. regio Africæ valde calida, sed tamen olim felicissima, et hominibus referta urbibusque; sicut et meridionalis Hispania. Sed per Muhammeden, similesque ei perversarum religionum fabros, vastatus est orbis terrarum in pulcerrimis regionibus. In Libya ter anno pariunt oves; et agnis admodum cito cornua crescunt: quæ est hyperbolica descriptio fertilitatis. δ, 85. ξ, 295.

Λικύμνιος, ου. ὁ. frater Alcmenes, ὄζος Ἄρηος, Β, 663.

Λίλαια, ας. ἡ. Urbs Phocensium, ubi fontes amnis Cephissi. Β, 523.

Λιμνώρεια, ας. ἡ. Νηρηΐδων una: ab ἡ λίμνη et τὸ ὄρος, nam ad montes sunt lacus: nisi potius ab ὁ λιμὴν, nam portus sunt ad promontoria. Σ, 41.

Λίνδος, ου. ἡ. nobilis urbs Rhodi, sita in monte, ad littus meridionale. Ex ea fuit ὁ

Κλεόβουλος, unus ex septem sapientibus. Ibi templum clarum Λινδίας Ἀθηνᾶς. B, 656. nomen habet a conditore Λίνδῳ, filio Κερκάφου, filii Solis.

Λίνος, ου. ὁ. celeber musicus heroum temporibus, qui ab Apolline dicitur interfectus, quod primus in cithara chordarum usum instituerit: nam ante eum lineis fidibus usi erant: sepultus Thebis, et honoratus a poëtis. Sed hic Linus est alius ac ille, qui Herculem docuit, de quo Theocrit. Id. 24, 103. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν φωνῇ λεπταλέῃ, Σ, 570. Ubi est quæstio, an λίνον sit nomen proprium, notans canticum peculiare quod ab illo antiquo musico nomen habuerit, vel et heroëm, cantu solemni celebrari solitum; et an καλὸν sit neutrum, pro καλῶς, aut an sit masculinum, τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἥρωα Λίνον, aut an adjectivum verum, λίνον, καλὸν ἐκεῖνο εἶδος ᾠδῆς ἢ ὕμνου: an vero sit τὸ λίνον, linum in cithara, ut notentur lineæ fides, quæ καλῶς καὶ λεπταλέως sonuerint. Imo et χορδὴ potest dici λίνον, nam sæpe, mutata re prisca, priscum tamen mansit nomen, sicut λίθος ponitur pro ἄγκυρα, χαλκὸς pro σίδηρος. In hanc sententiam inclinant plurimi, ut intelligatur chorda leniter tacta et sollicitata inter canendum. Fuit et alius Ægyptius Λίνος, regis filius, intempestive mortuus, et hinc quotannis solemniter defletus. Inde videtur ὁ λίνος sæpe positus pro ὁ θρῆνος: et præfixa syllaba lugubri, αἴ, αἴλινος, cujus accusativum, αἴλινον, frequentem vides apud tragicos, et notat cantum lugubrem. e. c. Sophoc. Αἴας Μαστιγ. 627. Eurip. Orest. 1395. Ejusmodi cantus dicitur et ὁ Ἰάλεμος, Eurip. Or. 1391.

Λοκροί, ῶν. οἱ. Gens Græciæ, dicta a conditore suo τῷ Λόκρῳ. Eorum dux ad Trojam erat Ajax Oilei: et quia per se erant infirmiores, et leviter armati, hinc semper ad Salaminios se applicabant in acie, post quos stabant et jaculabantur fundis et sagittis. B, 527, seqq. N, 686, 701—722. Alii vero Locri ἐπιζεφύριοι habitabant in Italia, dicti et ἑσπέριοι. Hi aliquando, odio Dionysii tyranni, uxorem ejus et liberos omni contumelia affecerunt, post, intrusis sub ungues acubus cruciatos interfecerunt, ossa contuderunt in mortaris, carnes diviserunt, iisque diras imprecati sunt, qui de iis non gustarent. Conf. Ω, 212, 213. et vide quid ira valeat! Strabo Lib. 6. p. 179, edit. Casaub. Ab iisdem venit παροιμία εἰς Ἕλληνας: ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ, de quo idem Strabo, p. 180. Nam isti Locri Italici, bellum habentes cum Κροτωνιάταις, missis legatis petiverunt auxilium a Lacedæmoniis: hi vero se τοὺς Διοσκούρους dare dixerunt. Id scomma in rem seriam et in omen faustum vertentes Locrenses, invocatis Διοσκούροις ut secum in Italiam navigarent, reversi sunt domum, et prœlio facto, ipsi decies mille, exercitum hostilem centum et triginta millia armatorum habentem, vicerunt; eodemque die quo pugnatum est, fama victoriæ Spartam pervenit.

Λύκαστος, ου. ἡ. Urbs Cretica, a filio Minois Lycasto dicta. B, 647.

Λυκάων, ονὸς. ὁ. Princeps Lyciæ Trojanæ. B, 826. Δ, 88, 89. E, 95. Alius erat filius Priami, ex pellice Laothoë, Γ, 333. Υ, 81. Φ, 34, seqq. 84, seqq. X, 46. Ψ, 746. Ab alio antiquo heroë, nam fuit id nomen multis commune, sicut Germanorum *Wolf*, terra ἡ Λυκαονία dicta est. Apud recentiores appellatur Λυκαονία. πάθος τι μανιῶδες νυκτιπλάνον ἀσχολοῦν περὶ μνήματα, *wärwolf, (a wolf-man.)*

Λυκία, ας. ἡ. Regio nobilis, ampla, felix: divisa in Lyciam majorem, cujus rex tempore Trojani belli erat Sarpedon, et in minorem, quam regebat Lycaon cum filio suo Pandaro. Minor sita erat versus Trojam, et ejus urbs primaria ἡ Ζέλεια, quæ et dicebatur ἡ μικρὰ Τροία: major versus Cariam, et urbs ejus Πάταρα, fluviusque Xanthus. In utraque Apollo præcipue colebatur, qui et hinc Λύκιος καὶ Λυκηγενὴς dictus: et de templo ejus Pataræo est locus Virgil. Æn. IV, 143, 345. Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων, τηλόθεν ἐκ Λυκίης Ξάνθου ἄπο, B, 876, ex majore Lycia. Λυκίηθεν, ex minore, E, 105. sic et 173, ἐν Λυκίῃ. Λυκίηνδε, in majorem, Z, 168, 171—173. M, 312—321. Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ, εὐρείης, Π, 437, 455, 673, 542, 514, 683. Λυκίην ἐριβώλακα, P, 172. Lycii ergo alii prope Trojam, qui et Τρῶες καὶ Ζελειῶται dicti: alii procul Troja. Et hi posteriores nomen habuere a Λύκῳ, Πανδίονος Atheniensis filio, qui pulsus domo eo venit, et receptus est in partem regni cum suis a Sarpedone Cretico prisco, qui ibi Miletum condiderat. Et quia hæc gens erat nobilissima, hinc sæpe omnes Trojanorum ἐπίκουροι uno nomine dicti οἱ Λύκιοι, e. c. Δ, 197. Z, 78. Λ, 285, 286. O, 424, 425, quibus locis Τρῶες καὶ Λύκιοι junguntur, et ubi Λύκιοι λέγονται πάντες οἱ τῶν Τρώων ἐπίκουροι, ὡς ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου τοῦ τῶν Λυκίων: hi enim πολλοὶ καὶ ζαχρηεῖς ἐν πολέμῳ ἦσαν. αὐτῷ Λύκιοι τέμενος τέμον, Z, 194. Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν, H, 13. πρὸς Θύμβρης ἔλαχον Λύκιοι, K, 430. μέγα ἔθνος Λυκίων, M, 330. et 408. ἀντιθέοις Λυκίοις. et 417, ἴφθιμοι. ἀρχὸς Lyciorum, Ξ, 426. ἀντίθεοι, Π, 421. et 490. ἀσπισταί. coll. 495, 532, 548, seqq. 564, 659. P, 140, 146, 184. οἱ Σόλυμοι non sunt οἱ Λύκιοι, prope tamen Lyciam majorem habitarunt veri Σόλυμοι: In Odyssea autem sunt ἐκτετοπισμένοι poëtice.

Λυκομήδης, εος. ὁ. Princeps Græcus, filius Creontis. I, 84. M, 366. P, 345, seqq. T, 240.

Λυκόοργος, ου. ὁ. Dryantis filius, rex partis, ubi Ἠδονοὶ habitabant, vir acer et severus. Contra Bacchum ferox, hinc excæcatus a diis, et cito mortuus: sed vera res de Baccho hæc est. Offensus damnis ebrietatis suorum, ex vino recens reperto et a suis plantato: vineas vastavit, hæ enim sunt nutrices, τιθῆναι i. e. τροφοὶ, Διονύσου i. e. οἴνου et αἱ βάκχαι: et ebriosos punivit, conventusque potandi caussa

disturbavit, vinumque noluit in suam terram importari, vel ibi coli. Post autem remisit multum ab hac severitate, invento remedio, temperandi vim vini admixta aqua: quod poëtice dicitur, Bacchum a Nereide fuisse exceptum. Z, 130—140. Nomen est ex *λύκου ἔργη*, quod deinde contrahitur in *Λυκοῦργος*: nam a *λύκου ἔργον* non potest esse, quia *ἔργον* non nisi de homine dicitur. Vide sub *Διόνυσος*. Alius hujus nominis princeps magnus memoratur H, 142—149. Quum tamen Herodotus, I, 65, nominet nobilem illum Lacedæmoniorum legislatorem *τὸν Λυκόεργον*, dictus is videri potest ex *λύκος* et *εἴργω*, separo, arceo, ut sit quasi exactor luporum i. e. injustorum hominum: vel si *τὸν λύκον* intelligas ex usu antiquissimo solem, lucem; possit nomen esse compositum ex *λύκος*, lux, et *ἔργω*, operor, facio, ut dicatur operator lucis et justitiæ. De eo, quum Delphos veniret, sic Pythia cecinit: *ἥκεις, ὦ Λυκόεργε, ἐμὸν ποτὶ πίονα νηὸν, Ζηνὶ φίλος καὶ πᾶσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν· δίζω, ἤ σε θεὸν μαντεύσομαι, ἢ καὶ ἄνδρα· ἀλλ' ἔτι καὶ μᾶλλον θεὸν ἔλπομαι, ὦ Λυκόεργε.*

Λυκοφόντης, *ου. ὁ.* nobilis Thebanus. Δ, 395. Alius erat nobilis Trojanus, Θ, 275, nomen notat *λυκοφόνον*, occisorem luporum.

Λυκόφρων, *ονος. ὁ.* Filius Mastoris, Cytherius, minister Ajacis, ab hoc tamen, loco parentis cultus, utpote hospes, ob Jovem *ξένιον*, O, 430—441. conf. *ἱκέτης* in A.

Λύκτος, *ου. ἡ.* Urbs Cretica, a situ sic dicta: nam Cretenses vocant *λύττον τὸ ἄνω καὶ ὑψηλὸν*, et *Λύκτος* est pro *Λύττος*. B, 647. P, 611. nomina autem propria mutare solent accentum.

Λύκων, *ωνος. ὁ.* nobilis Trojanus. Π, 335—341.

Λυρνησσὸς, *οῦ. ἡ.* Urbs Phrygiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseïdem. Est ergo una ex undecim illis urbibus, quas cepit Achilles: reliquæ fuere *ἡ Θήβη, Πήδασος. Ζέλεια, Ἀρίσβη, Περκώτη, Ἀδράστεια, Ἄβυδος, Πιτύα, Χρύσα*, et præterea una. B, 690. T, 60. Υ, 92, 191, seqq.

Λύσανδρος, *ου. ὁ.* nobilis Trojanus. Λ, 191. Vide sub *Ῥηξήνωρ*.

Λωτοφάγοι, *οἱ.* Geographus eos in Sicilia quærit, et vult esse *τοὺς Ἀκραγαντίνους* vel *τοὺς Καμαριναίους*: sed prisci Græci enarratores Homeri, eos in Libya ponunt; eaque sententia videtur probabilior, nam vento borea dejectus erat versus littora Libyca, ι, 80—102. ψ, 311. sic et Herodotus, IV, 177. Lotophagos inter populos Libycos enumerat, a quibus non procul abest ingens amnis *ὁ Τρίτων* influens in lacum *Τριτωνίδα*, 178, non procul a syrtibus.

M

ΜΑΓΝΗΤΕΣ, *ων. οἱ.* natio Thessala, B, 756. Alii vero hujus nominis fuere et *Ἀσιανοί*.

Μαίανδρος, *ου. ὁ.* Fluvius Cariæ. B, 869.

Μαιὰς, *άδος. ἡ.* Sic vocatur mater Mercurii, ξ, 435. nomen est a *μάω*, quæro, *διὰ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ*, i. e. *λόγου, ζητητικὸν καὶ ἐρευνητικόν*.

Μαίμαλος, *ου. ὁ.* Pisandri pater, nobilis Myrmidon, Π, 194. nomen est a *μαιμᾷν λίαν*.

Μαῖρα, *ας. ἡ. Νηρηΐς.* Σ, 48, i. e. *λαμπρὰ*, a pulcritudine æquoris placidi. Alia erat *Προίτου καὶ Ἀντείας* filia, *καλὴ τὸ εἶδος. παρθενίαν ἑλομένη, συνῆν Ἀρτέμιδι· ἐπεὶ δὲ συνῆλθε Διῒ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔτεκε τὸν Λοκρὸν τὸν τὰς Θήβας συνοικίσαντα τῷ Ζήθῳ καὶ Ἀμφίονι, τοξεύεται ὑπ' Ἀρτέμιδος*, i. e. non diu post editum partum prematura morte obiit, λ, 325.

Μαίων, *ονος. ὁ.* Princeps Thebanus, *ἐπιείκελος ἀθανάτοις*, qui solus a Tydeo non est interfectus, ob signum a Jove missum; sed id signum siletur a poëta quale fuerit. Δ, 394—398. conf. *Μήων*, et *Μῄονες*. Vide in A. sub *Ἕω*, mitto, ad initium.

Μάκαρ, *αρος. ὁ.* Princeps Lesbi. Ω, 544.

Μάλεια, *ας. ἡ.* et *αἱ Μάλειαι, ῶν.* Promontorium Peloponnesi australe, satis magnum, et periculosum navigantibus. Dicitur et *ὁ Μαλέας, ου. Μαλειάων ὄρος αἰπὺ*, γ, 287. δ, 514. *μὲ περιγνάμπτοντα Μάλειαν*, ι, 80. *παραπλάγξασα Μαλειῶν*, τ, 187.

Μαντίνεια, *ας. ἡ.* et ionice *ἡ Μαντινίη*, imo et *ἡ Μαντίνη*. Urbs Arcadica, dicta *ἀπὸ Μαντίνου, υἱοῦ Λυκάονος τοῦ Ἀρκάδος. ἐρατεινὴ*, nam est *πεδιὰς καὶ πολυάμπελος*. B, 607. clara deinde facta urbs victoria inutili *τοῦ Ἐπαμεινώνδου*. Olim fuerunt *οἱ Μαντινεῖς εὐνομώτατοι, καὶ νομοθέτης αὐτῶν ὁ Νικόδωρος*.

Μάντιος, *ου. ὁ.* Filius *Μελάμποδος*, quem confer. ο, 242. 249, seqq.

Μαραθὼν, *ῶνος. ὁ καὶ ἡ.* Campus, deinde et *δῆμος* et vicus *τῆς Λεοντίδος φυλῆς Ἀττικῆς*. η, 80. *Μαραθώνιος ταῦρος* celeber est in historia Thesei.

Μάρις, *ιος. ὁ.* nobilis Trojanus. Π, 319, 327, s.

Μάρπισσα, *ης. ἡ.* pulcra mater formosæ Cleopatræ antiquæ, uxoris Meleagri, ipsa filia *Εὐήνου*, quem confer. I, 552—561. Quum nupta esset *τῷ Ἴδῃ*, rapiebatur ob pulcritudinem ab Apolline: quæ fabula ex sola ejus

pulcritudine orta, utpote quæ splendebat et oculos stringebat velut Sol. Sed addit fabula, adeo φίλανδρον eam fuisse, ut, optione data, Idam præposuerit Apollini, et cum eo consenuerit, h. e. fidissima fuit conjugi, omnesque adulteros rejecit. Ad memoriam hujus sui in maritum amoris testificandam, filiam ex Ida genitam vocavit Ἀλκυόνην: doluerat enim casta uxor, se tantopere tentari ab amatoribus illegitimis. Nomen est a μάρπτω, i. e. αἱρέω, rapio ad me. Nam pulcritudo incitat raptores, et corripit intuentes.

Μάρων, ωνος. ὁ. heros et sacerdos. ι, 197, seqq. erat filius Εὐάνθεος, filii Διονύσου: et videtur fuisse eximius cultor vinearum. Ab eo urbs Μαρώνεια nomen habuisse videtur, et ipse ibi postea fuit cultus. Alius Μάρων fuerat unus ex ducibus Liberi patris, in Indiam expeditionem facientis; a quo Μάρεια κρήνη in Ægypto, et urbs ἡ Μάρεια, celebris est, unde ὁ Μαρεώτης οἶνος, Horat. I, 37, 14. Urbs Μαρώνεια famosa fuit ob ebriositatem: hinc sapiens aliquis dixit, si velatis oculis per urbem duceretur, se tamen semper sciturum, ubi esset. Ductus ergo, et interrogatus, semper respondit, κατὰ τὸ καπηλεῖον: nam omnis ea urbs videbatur ei καπηλεῖον. conf. Eurip. Cycl. 141, seqq.

Μάσης, ητος. ἡ. Urbs Argeorum: dicta et ἡ Μάσητος, ου, et civis ejus ὁ Μασήτιος. Β, 562.

Μάστωρ, ορος. ὁ. nobilis Κυθήριος, pater Λυκόφρονος. Ο, 430, 438. Alius erat nobilis Ithacensis, pater Ἁλιθέρσου, qui hinc ὁ Μαστορίδης. β, 158. ω, 451. a μάω, quod et μαίω, i. e. ζητέω.

Μαχάων, ονος. ὁ. Filius Æsculapii, magnus dux simul et medicus, frater Podalirii. Uterque quidem medicus, sed Machaon potior ad vulnera exteriora sananda, Podalirius ad interna mala curanda: priori manus erant diviniores, alteri notitia profundior corporis interni. conf. ἰατρὸς in A. Β, 732. Δ, 193—220. Ipse vulneratur sagitta, Λ, 505—520. 832—834. Ξ, 3, seqq. Erat princeps τῆς Τρίκκης, πόλεως Θετταλικῆς, præterea στρατιωτικώτερος, ut et ipsum nomen innuit.

Μεγαπένθης, εος. ὁ. Filius Menelai, quem, absente Helena, ex nobili ministra genuerat: dictus, quia tunc μέγα πένθος ἦν τῷ τοῦ Μενελάου οἴκῳ. δ, 10—12. ο, 100, 103, 122.

Μεγάρη, ης. ἡ. Filia Creontis, regis Thebarum, conjux Herculis, qui ex ea suscepit liberos tres. Quum Hercules abesset ad Cerberum attrahendum, Λύκος rex Thebarum male habuit hos Ἡρακλείδας: sed Hercules rediens, occidit Lycum cum uxore et liberis. Ob quam crudelitatem irata Juno, immisit Herculi furorem, ut suos quoque liberos, una cum conjuge Megara, occideret: ob quam rem τεκνοραίστης Hercules dicitur. λ, 268, 269.

Μέγας, ου. ὁ. nobilis Trojanus vel Lycius, cujus filius hinc dicitur Μεγάδης. Π, 695.

Μέγης, ητος. ὁ. Filius Phylei. Mater ejus ἡ Κτιμένη, soror Ulyssis. Princeps Dulichius, fortissimus. Β, 627—630. Ε, 69. Ν, 692. Ο, 302, 520, 525, seqq. Τ, 239. Fortasse post mortem Phylei, Ctimene nupserat Eurylocho.

Μεδεών, ῶνος. ἡ. Vicus Bœoticus. Β, 501.

Μέδων, οντος. ὁ. Oilei filius ex pellice, hinc νόθος Ὀϊλείδης dictus. Mater ejus ἡ Ῥήνη. Dux Methonensium, loco Philoctetæ ægri. Β, 727, 728. Ν, 693—697. occisus ab Æneа, Ο, 332—336. Alius erat dux Lycius, Hectoris auspicia sequens Ρ, 216. Tertius erat κῆρυξ Ithacensis, μάλα εὔνους τῷ τοῦ Ὀδυσσέως οἴκῳ, καὶ μάλα συνετός. Erat quidem procorum ὁμοτράπεζος, ἀνάγκῃ δὲ, et quia tempori serviendum putabat: imo magis speculator inter procos, quam convictor. δ, 677—715. π, 252. 412. ρ, 172—176. Erat ergo quasi ἀμφοτεροδέξιος, καὶ οἷόν τις κόθορνος, siquidem Ulyssis rebus studebat, et tamen et procis placebat. Servatus ex cæde procorum, χ, 257—380. ob quod beneficium gratus deinde fuit erga Ulyssem, deterrendo cives a pugna adversus regem suum, ω, 438—449.

Μελάμπους, οδος. ὁ. Filius Amythaonis, vir valde potens et dives. Ejus historia apparet ex ο, 225—255. collato λ, 286—296. Nam ad Melampodem pertinet τὸ, ὗς, ο, 226, et ὁ ἄλλος δῆμος est τὸ Ἄργος, 228, 239. Posteritas ejus hæc est: τοῦ Μελάμποδος υἱοὶ δύω ὁ Ἀντιφάτης καὶ ὁ Μάντιος: τοῦ Ἀντιφάτου ὁ Ὀϊκλῆς, τούτου ὁ Ἀμφιαρήων, τοῦτου ὁ Ἀλκμάων καὶ Ἀμφίλοχος: τοῦ Μαντίου δὲ ὁ Πολυφείδης καὶ ὁ Κλεῖτος, τοῦ Πολυφείδεος δὲ ὁ Θεοκλύμενος. Hi omnes fuere vates celebres, qualis et ipse Μελάμπους erat: cujus frater, ὁ Βίας, duxit τὴν καλλίστην Πηρώ, filiam Nelei, conciliante sibi eam Melampode magno suo incommodo. Est ergo hic exemplum amoris fraterni: de qua re vide Theocr. Id. 3, 43, seqq. ibique Schol.

Μελάνθιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, cæsus, Ζ, 36. Alius qui et ὁ Μελανθεὺς dicitur erat servus Ulyssis, filius Δολίου, præfectus magno caprarum gregi, sub se habens alios servos pastores. Studebat quam maxime rebus procorum, et maxime fidebat Eurymacho, cujus rei causam vides sub ἡ Μελανθώ. In Epiro habebat sedem suam et opus: sed ob ἑορτὴν celebrandam venerat eo tempore in Ithacam, sicut et Philœtius. Est exemplum servi infidelis et superbi et contumeliosi: et ἀγλαΐα ejus vel ex eo apparebat, quod duos servos sequentes se adducebat secum. ρ, 212—260. et 369—373. υ, 173—184. et 355. φ, 175—183. et 265—268. In pugna adest procis contra dominum suum, et huic ingens creat periculum, χ, 135—200. sed captus dolo, peractaque cæde procorum, crudeli adficitur supplicio, χ, 474—477. Tertius fuit nobilis Ithacensis, cujus filius Ἀμφιμέδων inter procos fue-

rat, *υ*, 103, 104. Nomen est idem ac μέλανθος, a μέλας et τὸ ἄνθος, interserto Iota, sicut ab ὁ κάπρος est ὁ κάπριος, qui idem notat: et μελάνθος est epitheton Neptuni, cujus fluctus nigri, superne florem quasi albidum ostentant. *schwarzblüte, (black blossom.)*

Μελανθώ, όος. ἡ. pulcra et juvencula ancilla Ulyssis, soror Melanthii, ob formam amabilem dilecta ab Eurymacho, illustri proco; hinc superba et contumeliosa mirum in modum, ut formosæ et fortunatæ solent, maxime ex plebe. Educata fuerat a Penelope, et liberaliter habita, infida tamen dominæ suæ. σ, 320—341. τ, 60—95, ubi objecerat personato Ulyssi studium spectandi formosas puellas in domo regia: sed audit ab eo, quod ipsa fortasse libentius spectet formosos juvenes, quam se apparentem senem, malis vestibus indutum. Peracta cæde procorum, supplicio adficitur cum aliis undecim ejusmodi pulcris puellis, χ, 421—473. Et Melanthius pendentem sororem spectavit, antequam occideretur.

Μελάνιππος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, cæsus, Θ, 276. Alius erat Hicetaonis filius, ex regio genere Trojano, qui bubus pascendis præfuerat ex more juvenum principalium, cæsus pugnans, O, 546—591. Tertius etiam nobilis Trojanus, cæsus a Patroclo, Π, 695. Quartus, Græcus dux, T, 240.

Μέλας, ανος. ὁ. princeps Græcus. Ξ, 117.

Μελέαγρος, ου. ὁ. Princeps magnus Calydoniæ et Ætolorum, frater Tydei, mortuus ante tempora belli Trojani. Nomen est κυνηγετικὸν, notans studiosum venandi, ᾧ μέλει ἄγρας: et re vera fuit, præter reliquas virtutes, etiam eximius venator. Θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος, B, 642. Historiam ejus ex parte narrat Phœnix, I. 525—595, sed famosum illum titionem ignorat Homerus. Uxor ejus pulcra Κλεοπάτρη. Et Phœnix, narrando eam historiam, id vult: Meleager, valde iratus suis, tamen tandem motus est infortunio suorum, et ab iis interitum repulit; patere ergo et te moveri, O Achilles, infortunio tuorum. Vide in A. sub 'ΑΡΑ' preces, κεφαλὴ prope medium, et σῦς ad initium.

Μελίβοια, ας. ἡ. Urbs Thessaliæ, cujus civis Μελιβοεύς. B, 717. est dicta a cura boum.

Μελίτη, ης. ἡ. Νηρηΐς, nomen habens a τὸ μέλι, aqua enim est multis modis causa γλυκασμοῦ. Σ, 42.

Μέμνων, ονος. ὁ. Filius Auroræ ex Tithono, h. e. homo pulcerrimus sui ævi, ortus ex regio genere Trojano, princeps Æthiopum, occisus ab Achille fortiter pugnans; ipse vero occiderat τὸν Νεστορίδην Ἀντίλοχον. δ, 187, 188. λ, 521. Vide sub Θρασυμήδεα in A.

Μενέλαος, ου. ὁ. Rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis. Regnum Spartæ hoc modo accepit: Οἴβαλος, υἱὸς Περιήρους (ab ὁ Περιήρης) regnabat Spartæ; is habuit quatuor liberos, τὸν Τυνδάρην vel Τυνδάρεον, τὸν Ἴκαρον, legitimos filios, et unum νόθον τὸν Ἱπποθόοντα, unamque filiam τὴν Ἀρνην. Ille νόθος σὺν τῷ Ἰκάρῳ conspirans expulit Τυνδάρεον, et regnavit loco ejus; pater multorum liberorum. Hercules autem eo tempore, Pylo capta, εἰς Ἀμύκλας venit, sacrificii causa. Ibi ὁ Οἰωνὸς, Λικυμνίου υἱὸς, comitis Herculis, profectus ad visendam Lacedæmonem, interficitur a liberis τοῦ Ἱπποθόοντος, quia canem venaticum occiderat. Hercules iratus, occidit Hippothoontem una cum ejus liberis, et regnum restituit liberis Tyndarei, Polluci et Castori; qui sponte cedunt regno in gratiam sororis suæ Helenæ, quam Menelaus in matrimonio habebat. Hic Menelaus erat apud Græcos ad Trojam ὁ δεύτερος βασιλεὺς, sicut apud Trojanos Hector: non tam fortis quam Agamemnon, satis strenuus tamen; cæterum ingenio mitiori et leni. In castris abstinuit a commercio cum fœminis, nec ullam in γέρας accepit, ut fidem suam Helenæ absenti probaret. αὐτόματος ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, B, 408, fraterne, non arcessitus. et 586—590, ubi copiæ ejus ad Trojam ductæ, et 581, seqq. urbes imperio ejus subjectæ, enumerantur. Sexaginta naves armatis expleverat. ἀρηΐφιλος Μενέλαος, Γ, 21, vadit in Paridem, coll. 37, 52. et 210, seqq. forma ejus et mores pinguntur in comparatione cum Ulysse. Nam hoc semper amicissimo est usus. et 339, ἀρήϊος, coll. 253. pugnat cum Paride, certamine singulari, Γ, 350, seqq. et nota ibi vim animi, bene sibi conscii: nam Menelaus vota facit Jovi hospitali ob victoriam; Paris nihil vovendum habet, utpote injustus. et 457, Μενελάου φαίνεται (apparet, in oculos incurrit, manifesta est) νίκη. Excipi quidem poterat, tunc demum ex fœdere esse victoriam alterius, si alter caderet: sed poëta solvit hunc nodum aliter: disturbat enim fœdus omnino per Pandarum, qui sagitta eminus vulnerat Menelaum, et sic denuo bellum renovat. Id narratur Δ, 100, seqq. Capit hostem vivum, eumque supplicem vult servare, Z, 37—53, sed prohibetur ab Agamemnone, 53, seqq. sic et P, 30—32, vult hosti parcere: adeo placabilis et mitis natura erat. Vult pugnare cum Hectore, sed prohibetur a suis, ut impar isti, et ne innocens cadat, H, 94, seqq. dormire nequit præ curis, K, 25, seqq. et 121—123, ubi modestia ejus erga fratrem majorem pingitur. Cum Ulysse legatus in Trojam missus fuerat ante bellum, Λ, 139—142, coll. 125, frustra. et Γ, 206, seqq. Audit in prœlio clamantem Ulyssem, Λ, 463, seqq. et opitulatur. Pugnat, N, 581, seqq. 601, seqq. O, 560, seqq. Π, 311. Maxime vero rhapsodia P inscribitur ab antiquis ἡ ἀριστεία Μενελάου. Certat, Ψ, 293, seqq. 355, 401, 407, 422, seqq. 515, seqq. irascitur regaliter, non tamen violenter, 566, seqq. In genere Menelaus, ut ἠδικημένος, amatur a Græcis tantum, quantum Paris, ἀδικήσας damno publi-

co, μισῦται ὑπὸ τῶν Τρώων. Telemachus, suasu Minervæ, proficiscitur ad eum, α, 285. δ, 1. Nestor narrat de Menelai reditu, γ, 141, seqq. coll. 136, et circa. 279, seqq. Nam dum occupatur sepeliendo gubernatorem suum, amittit opportunum cursum, et post incidit in adversas tempestates. Usque in octavum annum post Trojam captam erravit per Ægyptum et insulas, γ, 299, seqq. et quidem maximam partem sponte, ad colligendas opes, latrocinando nimirum, quod illis temporibus turpe non erat, et ex muneribus acceptis: et plurimas opes collegit, 312. Narrat ipse de suis erroribus, et divitiis acceptis, δ, 80, seqq. 351, seqq. luget fratrem, δ, 90—93, coll. γ, 256, seqq. Desiderat Ulyssem, δ, 105—112. et ea loquitur, antequam sciret, quis esset Telemachus: nam is erat priscus mos, prius reficere hospitem cibis. antequam quæreretur ex eo quis esset et cujus causa venisset. Ergo erat verum desiderium, non auribus datum. et vide causam amoris: quia Ulysses multa erat passus pro amico Menelao. Accipit dona Thebis Ægyptiis, δ, 126—132. Cognoscitur ab eo Telemachus, prius tamen ab Helena, δ, 137, seqq. Statuerat, Ulyssem traducere ad se in Laconiam, et in ejus convictu reliquam ætatem exigere, δ, 171, seqq. Flet, 185. laudatur, 190—192. κυδάλιμος, 217. laudat Ulyssem, 265—289. Fatale ei erat, transferri in insulas beatorum, quia sit Jovis affinis ob Helenam, δ, 561—569. Pugnavit, una cum Ulysse, Troja capta ad domum Deiphobi, θ, 518—520. Telemachus revertitur a Menelao, splendide dimissus, ο, 14, 52, 67—85. 133, κάρη ξανθὸς Μενέλαος. 145—170. ρ, 76—83. 116. ω, 116. Potuisset classe juvare Telemachum, ad compescendos procos: sed id poëtæ non visum est fingere. Vide sub σῶμα in A.

Μενεπτόλεμος, ου. ὁ. nobilis Græcus, ποδάρκης. N, 693, ubi quidem et ποδάρκης posset esse nomen proprium, et alterum illud appellativum: sed præstat tamen, ut posuimus. Fuit filius Ἰφίκλου, τοῦ Φυλακίδαο.

Μενεσθεύς, έως. ὁ. Princeps Atheniensis valde peritus rei bellicæ, et eximius ingenio. B, 552. Δ, 327. M, 331—374. N, 195, 690. O, 331. Vide sub μήστωρ, in A.

Μενέσθης, ου. ὁ. Græcus, valde fortis: occisus ab Hectore. E, 609.

Μενέσθιος, ου. ὁ, Princeps Bœotus, occisus a Paride, H, 8—10. 136—150. Ex quo loco inferri videtur, hunc Menesthium seniorem fuisse Nestore, contra ac Homerus affirmat. Nam pater Menesthii, Areithous, occisus est a Lycurgo, et spoliatus: hæc spolia Lycurgus valde senex dedit Ereuthalioni, et hunc deinde Nestor adolescens occidit. Sed solvitur dubium facile: Lycurgus jam senex occidit Areithoum, cum Menesthius esset infans; brevi post Lycurgus ea spolia dedit Ereuthalioni; quem quoque brevi post occidit Nestor jam vir, et bellandi peritus. Ergo Nestor tamen decem vel quindecim annis senior fuit Menesthio, etiam sene. Alius fuit filius Σπερχειοῦ ποταμοῦ ex sorore Achillis Πολυδώρῃ, Π, 173—178.

Μενοίτιος, ου. ὁ. Patrocli pater, nobilis Μυρμιδών. Nomen est a μένος, robur, per intersertum Iota ad ο. sic fit Θυμοίτης a θυμὸς, Δαμοίτης a δῆμος, etc. Senex ἥρως Μενοίτιος proficiscenti ad Trojam cum Achille filio bene præcipit, Λ, 764—789. Fuit Ἄκτορος filius, vivens adhuc decimo belli anno, Π, 14. et, cæso Patroclo, id maxime lugebat Achilles, quod seni Menœtio filium reducturus non esset, quod tamen promiserit, Σ, 325—331. sedes ejus erat urbs ἡ Ὀπόεις, Ψ, 85—88. Hinc Patroclus vocatur Μενοιτίου υἱὸς, Λ, 604, 607. Π, 278, 307, 827. Σ, 12. et Μενοιτιάδης, ου, Α, 307. Ι, 211. Π, 420. Ρ, 270. Σ, 93. Uxor ejus ἡ Σθενέλη.

Μέντης, ου, ὁ. Rex τῶν Κικόνων in Thracia. Ρ, 73. nomen est a μένω, sicut ab ὀφέλλω est ὁ Ὀφέλτης, ου. Alius in Odyssea memoratur, ἡγήτωρ Ταφίων, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180, seqq. 417, seqq. conf. ἡ Τάφος. Narrant antiqui, hunc Μέντην fuisse fidum amicum Homeri, hominem valde nobilem et cordatum, cum quo, ut ναυκλήρῳ, poëta per mare Mediterraneum ultro citroque peregrinatus sit, ut nosceret præsens terras et historias: hinc, præmii loco, inseruisse nomen ejus poësi suæ, sub persona digna. Eodem modo se fere habet cum Mentore.

Μέντωρ, ορος. ὁ. Nobilis Trojanus socer Siliæ nothæ Priami. N, 171—176. Alius est nobilis Ithacensis, quem fingit poëta ἐπίτροπον οἴκου relictum fuisse a proficiscente Ulysse. Narrant antiqui, Homerum in peregrinatione sua, cum in Ithacam venisset, hospitio benigne exceptum fuisse ab hoc Mentore: hinc nomen ejus consecrasse æternitati, et finxisse, quasi Ulyssis tempore vixerit. β, 225, seqq. 253, 268, 401. δ, 654, seqq. ρ, 68. χ, 205, seqq. 235. ω, 445—455. 502—547. Fieri tamen potuit, ut is Mentor, quem Homerus ex Iberia, i. e. Italia, rediens, in Ithaca invenit, et apud quem, ægrotans graviter, fideliter est tractatus, nepos antiquioris illius Mentoris fuerit: solebant enim veteres nomen alicujus majorum suorum, libenter repetere in posteris. Nam re vera aliquis fidus et nobilis potens, adfuit Ulyssi periclitanti cum procis; et deinde mediatorem egit, ne bellum civile nimium exardesceret: idque poëtice narravit Homerus.

Μένων, ωνος. ὁ. Trojanus nobilis M, 193.

Μέρμερος, ου. ὁ. Mysus nobilis, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Alius erat princeps Thessalus, pater Ἴλου, qui hinc ὁ Μερμερίδης, α, 259.

Μέροψ, οπος. ὁ. princeps regionis in Troade, dictæ postea ἡ Κυζικηνὴ, vates eximius. B, 831. seqq. Λ, 329, seqq.

Μεσαύλιος, ου. ὁ. Servus Eumæi. dictus a,

τὸ μέσαυλον, quæ est ἀγρεστικὴ καὶ ποιμενικὴ κατοικία. ξ, 449, seqq. 455.

Μέσθλης, ου. ὁ. Ductor Mæonum. B, 864. P, 216.

Μεσσηΐς, ΐδος. ἡ. Fons celeber in Thessalia, sicut et ἡ Ὑπέρεια. Ergo geographia etiam illis temporibus ad curam principum pertinebat: nam Hector hunc fontem appellat, Z, 457. et videtur maxime respicere Achillem, cujus principatus erat in Thessalia. Nisi forte fuit in Peloponneso ejusdem nominis, et respicit Agamemnonem.

Μεσσήνη, ης. ἡ. et per apocopen ἡ Μέσση. Trojanis temporibus fuit pars Laconiæ: postea fuit urbs separata, cum sua regione, et bella gravia gessit cum Spartanis, donec rursus est subacta. Eo tempore erat sub Menelao, et ἀκρόπολις ejus partis fuit ἡ Ἰθώμη. B, 582, a multis columbis πολυτρήρων dicta. confer geographum, Lib. 8. φ, 15, 18.

Μηδεσικάστη, ης. ἡ. Filia Priami ex pellice, uxor Ἰμβρίου. nomen notat κεκοσμημένην μήδεσι, ornatam consiliis, sicut ἡ Ἰοκάστη notat κοσμουμένην ἰότητι, i. e. βουλῇ. N, 173. Et nota, μήδεσι in composito. sic κηρεσιφόρητος.

Μηθώνη, et extra metrum Μεθώνη, ης. ἡ. Philoctetæ sedes, in Phthiotide. Nam Phthia habebat tres separatos principatus, quibus præerant Achilles (vel pater ejus Peleus) Protesilaus, Philoctetes: sicut in Germania principatus Anhaltinus sub quatuor separatis principibus est. Et tales quoque olim vocabantur reges, in sensu generali. B, 716. Alia Μεθώνη fuit in Thracia, quam cum oppugnaret Philippus Macedo, in oculum sagitta vulneratus a milite, cui nomen ὁ Ἀστήρ. Porro alia erat Peloponnesiaca. Dicta a τὸ μέθυ, nam πολύοινος. Civis ὁ Μεθωναιεύς.

Μηκιστεὺς, έως. ὁ. Filius Ταλαοῦ, qui et Ταλαΐων, ονος: unde filius ὁ Ταλαΐδης, ου, et ὁ Ταλαϊονίδης. Princeps Argeorum, et filius ejus ὁ Εὐρύαλος. B, 566. Ψ, 678, seqq. ubi de Μηκιστεῖ narratur, quod eximius fuerit pugil: hinc et filius ejus, ὁ Μηκιστιάδης, Z, 28, talis. Ipse erat frater Adrasti, cujus filia erat mater Diomedis. Alius, Græcus ductor, filius Ἐχίου, Θ, 333. N, 422, et hunc Μηκιστῆ (pro Μηκιστέα vel Μηκιστῆα, per contr.) occidit Polydamas, cum alio Ἐχίῳ, O, 339.

Μῄονες, (ionice pro Μαίονες) όνων. οἱ. sunt iidem qui οἱ Λυδοί, natio nobilis in fertilissima et amœnissima terra. Nomen habent ἀπὸ Μαίονος ἥρωος παλαιοῦ, post dicti Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ υἱοῦ Ἄτυος, clari ob divitias et rem equestrem, imo et musicam. Amabant τὴν ἡδυπάθειαν: unde Anacreon τὸν ἡδυπαθῆ vocavit τὸν λυδοπαθῆ. ὁ Κανδαύλης, rex eorum, nomen fecit edulio suavi, quod ab eo dicebatur ὁ κάνδαυλος, de quo Alexis comicus dixit, se una comedere digitos suos si apponatur κάνδαυλος; et compositionem ejus docet Athenæus. sic et alia edulia ab hominibus appellata, e. g. οἱ κνέλαοι.

B, 864, 866. K, 431. Terra eorum ἡ Μαιονία vel Μῃονία plurimum commeatum præbebat Trojanis, pro quo pecunias exportabat: Dicta ἐρατεινὴ διὰ τὸ τῆς χώρας εὔδαιμον. Γ, 401. Σ, 291. Μῃονὶς γυνὴ, i. e. Λυδὴ, ἀγαθὴ βάπτειν ἐλεφάντων ὀστᾶ φοινικῷ χρώματι, Δ, 141, et in genere apud eos erant ἀγαθαὶ βαφαὶ, et ingenia artibus apta. Denique a recentioribus Homerus ab hac terra vocatur Mæonides.

Μηριόνης, ου. ὁ. dux Cretensis, regis Idomenei οὐραγὸς, vir fortissimus, B, 651. Δ, 254. E, 59, unus ex novem ἀρίστοις post Achillem, H, 165. Θ, 264. I, 83. K, 59. 261, seqq. ubi dat Ulyssi galeam, quæ fuse ibi describitur. et 270. N, 93, 159, seqq. 246—249, ubi dicitur υἱὸς Μόλου πόδας ταχὺς, φίλτατος ἑταίρων Idomeneo. et 328, ubi comparatur Marti, deinde et satellitibus Martis: nam Idomeneus senior typum gerebat Martis, Meriones junior, Φόβου satellitis Martis, τοῦ αἰτίου φεύγειν, fugantis hostes. et 479, 528, seqq. valde alacer. 567, 575, 650. Ξ, 514. O, 302. Π, 342. et 603, seqq. ubi apparet ἐλαφρὸς, καὶ διὰ γυμνασίαν πολεμικὴν Κρητικὴν εὐλύγιστος καὶ εὔστροφος, quæ erat laus magna illis temporibus. P, 258, 610, seqq. 669. T, 239. Præest lignatoribus, Ψ, 112, seqq. nam παντὶ ἔργῳ σπουδαίῳ, οἷα καὶ σώματι κεφαλὴν ἐπεῖναι δεῖ, ἐπιστατεῖν δεῖ τις: electus ad id a rege, et, ut Cretensis, sciens operum circa ligna in montibus. et 351, 356. 528—531, ubi vide, ἐν ἀγῶνι, non vero in bello, ubi sane non erat ἥκιστος ἄγειν ἅρμα. et 614. 860, seqq. ubi certat sagittando, precatus ante: ideo vincit non precantem. 888. 893.

Μήστωρ, ορος. ὁ. Filius Priami, Ω, 257. sed nomen appellativum retinet suum ω in obliquis.

Μῄων (ionice pro Μαίων) ονος. ὁ. nobilis Trojanus vel Lycius, E, 43.

Μίδεια, ας. ἡ. oppidum Bœotiæ, quod et ἡ Μίδεα scribitur. Hinc civis ejus ὁ Μιδειάτης, ου. et ἡ Μιδειάτις Ἀλκμήνη. B, 507. habuit nomen a τῇ Μηδείᾳ, filia Ἀλώου.

Μίλητος, ου. ἡ. Urbs nobilis in Caria, olim et late potens armis. Vicit incurrentes Scythas, et, hac victoria probe utens, Pontum Euxinum et Hellespontum novis aut restitutis urbibus per colonias suas exornavit. Post vero, dedens se luxui, desiit esse domina aliorum. Hinc proverbium: πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. B, 868. Alia erat urbs Cretica, antiquior illa Asiatica, sed minus clara, B, 647. syllaba prima nominis est longa: id apparet ex epigrammate in Timotheum citharœdum ex Asiatica Mileto: Πάτρα Μίλητος τίκτει Μούσαισι ποθεινὸν Τιμόθεον, κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον.

Μίμας, αντος. ὁ. est insula, montis ex mari surgentis speciem habens, non procul a Chio insula. γ, 172. et Chios est media inter Ψυρίαν καὶ Μίμαντα. Habet nomen a gigante ibi sepulto.

Μινύαι, ῶν. οἱ. Gens nobilis in Orchomeno, a Minya rege oriunda: et quidam horum inde profecti, εἰς Ἰωλκὸν Thessaliæ habitatum concesserunt: hinc et Argonautæ dicti Μινύαι. Vid. Herodot. IV, 145, seqq. Nomen est a μινυὸς, parvus: et adjectivum hinc est Μινύειος, ionice Μινυήϊος. ποταμὸς Μινυήϊος, i. e. ὁ Ἄνιγρος, Λ, 721, dictus ἀπὸ Μινυῶν τῶν μετὰ Χλώριδος τῆς μητρὸς Νέστορος αὐτόθι ἐλθόντων ἐκ τοῦ Μινυείου Ὀρχομενοῦ. Ὀρχομενὸν Μινύειον, Β, 511. ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηΐῳ, λ, 283.

Μίνως, ωος. ὁ. Rex Cretæ, filius Jovis et Europæ, celeberrimus in historiis priscis, ὡς εὐγενὴς καὶ λόγιος καὶ ἀνακαθαίρων τοὺς πειρατάς. Severissimus contra malos, et mare expurgans piratis: alioqui justus et legislator. Attici genitivum faciunt τοῦ Μίνω et Μίνωο. Quantum aversatus sit injustos, docet etiam Scylla Nisi, quæ quum patrem suum huic regi prodidisset, ab eo est interfecta. Ζεὺς Μίνωα τέκε, Ν, 450, seqq. ubi posteri ejus enumerantur. sic et τ, 178, seqq. nisi quod ibi personatus Ulysses se interserit natis a Minoë. Φοίνικος κούρη τέκε μοι Μίνω, per apocopen pro Μίνωα, inquit Jupiter, Ξ, 322. Ἀριάδνην κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, λ, 321, ubi hoc epitheton habet respectu piratarum, et Atheniensium, quos severe puniit ob cædem filii sui: quanquam et ibi notio illa bona, sub ὀλοόφρων in A. notata, locum commode habet. nam ineptias S. Cyrilli non moramur. in malo sensu erat ὀλοόφρων τοῖς κακούργοις: in bono sensu erat totus prudens, quantus quantus. et 567, ἔνθα Μίνωα ἴδον Διὸς υἱὸν, ubi describitur ut judex apud inferos. Κρήτη, ὅθι Μίνωος γένος ἐστὶν, ρ, 523. Traditur quidem a quibusdam τυραννικὸς καὶ βίαιος, et vitio ei dant τὸν Μινώταυρον καὶ λαβύρινθον: sed severitas semper habet suos vituperatores. Maxime piratæ eum horrebant; et loca, quo confugiebant eo tempore, vocabant τὰ Κρησφύγετα, quia ibi Cretensem hunc effugerent. Filia ejus Phædra non minus est nobilis. Vide sub ἐννέωρος in A.

Μιῆσος, ου. ὁ. nobilis Παίων. Φ, 210, 211.

Μνηστῆρες, ων. οἱ. Proci Penelopes in domo Ulyssis. Ulysse enim non redeunte, conspirabant nobilissimi juvenes, ut cogerent pulcram reginam, unum ex ipsorum numero eligere maritum et regem, præterito Telemacho admodum adolescente. Hoc ut eo certius cogerent, numero centum et octo nobiles quotidie, a mane ad vesperam in domum Ulyssis et Penelopes convenientes, epulabantur, ut hoc sumtu quotidiano, diutius non tolerando, adigeretur tandem Penelope invita ad nubendum. Ex Dulichio, insula magna, erant quinquaginta duo præstantes forma et opibus juvenes, cum sex famulis communibus; ex Same insula viginti quatuor; ex Zacyntho viginti; ex ipsa Ithaca duodecim, cum duobus coquis: hi sunt 108 domini, cum famulis octo, qui pauci sufficiebant tanto numero curando, propter αὐτοδιάκονον heroicorum temporum, et βρωμάτων οὐ πολυειδῶν ὄντων. Aderant una præco Μέδων, et cantor Phemius: sed hi inviti et coacti, præterea fidi suis regibus. Ergo, exceptis his duobus, omnes alii 116 cæsi tandem sunt ab Ulysse ejusque fidis sociis, una cum ancillis 12 sceleratis, et Melanthio servo improbo. Tota Odyssea hanc inauditam procorum insolentiam in domo regia pingit. Lusu talorum fortunam augurabantur, cui ex iis cessura sit Penelope. Vide præcipue de iis, β, 50, seqq. 209, seqq. 235, seqq. 281, seqq. 299, s. 333, seqq. nam cupiebant Telemachum dolo cæsum, ut unus haberet regnum et Penelopen, reliqui bona patria Telemachi inter se dividerent. δ, 318, seqq. comparantur hinnulis cervæ, in cubili leonis depositis, δ, 335, seqq. ρ, 126, seqq. Principes omnium erant Antinous et Eurymachus, δ, 628, s. 681, seqq. quod moliti sint mortem Telemacho, est δ, 698, seqq. 842—847. ξ, 181, 182. υ, 241—246. Ultio prædicitur, λ, 118, s. ν, 193, 373, 376—381. 395, s. 427. Ob dignitatem natalium et formæ, poëta εὐλογητικὸς καὶ οὐκ εἰδὼς κακολογεῖν ἔξω καιροῦ, ἀντιθέους eos vocat, ξ, 18. Mens et actio eorum pingitur, ξ, 81—110. ο, 327—333, nam et famuli eorum erant pulcri et eleganter amicti. maxime mens et agendi ratio eorum est expressa π, 364—386. Et talia agitabant, reverso jam, sed personato etiam dum, Ulysse; qui tamen filio suo se aperuerat, et cum eo ordinem gerendæ rei contra procos composuerat, π, 168—320. Jure igitur rex regisque filius hos nefarios subditos suos supplicio ultimo adfecerunt. Telemachus eos enumerat patri etiam dum, personato, π, 121—129. Ἀμφίνομος, primarius ex Dulichio, maxime ex omnibus placebat, 394—398. Animus reliquorum, ρ, 65, 66, 79, 80. 167—182. σ, 142, 143. mos legitimorum procorum describitur σ, 274—279. donant Penelopen, 290—300. quomodo Penelope hos suos procos per triennium eluserit, antequam perpetuo versarentur in domo, τ, 138—156. ω, 124—147. Similes sunt anseribus saginandis, τ, 536—558. Ponitur iis arcus tendendus, τ, 576—581. φ, 67—187. Non sunt apud sacrificium publicum civitatis, sed in domo Ulyssis convivantur, aliis civibus in luco sacro versantibus: hinc facilius tollendi, υ, 276—281. rident, ignari fatorum, supremo suo die, et dira signa apparent, υ, 346—362. interficiuntur, χ, 15—329. 381—389. pulcri, ω, 106—108.

Μοίριχος, ου. ὁ. vide in A. sub μοῖρα, ad finem.

Μοιρώ, όος. ἡ. ποιήτρια Βυζαντία. Ejus meminit Eustath. ad Ω, 292, ejusque versus aliquot allegat.

Μολίονες, ων. οἱ. vide sequens, sub Ἄκτωρ, et Μούλιος.

Μόλιος, ου. ὁ. Est idem qui ὁ Ἄκτωρ, qui ergo, contra morem Græcorum, fuit binominis. Ejus duo filii vocantur οἱ Μολίονες, quod

est syncopatum ex Μολιονίονες, ab ὁ Μολιονίων pro Μολιονίδης, δου, ὁ. Alii quidem dicunt, hos filios sic vocari a matre, τῇ Μολιόνῃ, sed id displicet antiquis, qui negant patronymica in Homero a matribus esse ducta. Alii non pro patronymico, sed pro epitheto hanc vocem habent, ut notet τοὺς μαχίμους, ἀπὸ τῆς μολύνσεως ἐν μάχῃ, et hæc vox ἡ μόλυνσις, a μολύνω, inquino, habet deductum a se τὸν μῶλον, prœlium, producto ο in ω. Λ, 708, 749. Vide sub Ἄκτωρ.

Μολίων, ονος. ὁ. ἀντίθεος, minister et socius Trojani principis Θυμβραίου. Λ, 322. τὼ Μολίονε vide supra.

Μόλος, ου. ὁ. princeps Cretensis, pater τοῦ Μηριόνου: dictus a μολεῖν, vadere, ut notet τὸν ὁρμητικόν. Ν, 249. Κ, 269.

Μόρυς, υος. ὁ. nobilis Phrygius, filius Ἱπποτίωνος. Ν, 792. Ξ, 514, ubi una cum patre dicitur cæsus, nisi ibi is Ἱπποτίων est alius.

Μούλιος, ου. ὁ. γαμβρὸς Αὐγείου, ἀνὴρ Ἀγαμήδης, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Ἐπειούς. Λ, 738. Alius erat nobilis Trojanus vel Lycius, occisus a Patroclo, Π, 696. Tertius, item Trojanus, occisus ab Achille, Υ, 472. Quartus erat κῆρυξ καὶ θεράπων Ἀμφινόμου, Dulichiensis nobilis proci, σ, 422, 423. conf. Ἥρως in Α. Nomen est a μολεῖν, vadere, interserto υ, unde est et ὁ Μόλος, et unde etiam οἱ Μολίονες dicti videri queant.

Μοῦσα, ης. ἡ. Dicta a μάω, i. e. ζητέω, οἷον ζητητική. Θεὰν eandem vocat poëta, διὰ τὸ ὀξὺ καὶ ταχὺ, a θέειν; simul et, quia est filia Διὸς, i. e. τοῦ νοός. Nam est ἐνέργεια νοὸς ἡ μοῦσα i. e. ἡ γνῶσις: et poëta significat, se ἐνθεάζειν τοῖς λόγοις, et ab Musis se esse doctum; eas loqui per os suum. Cæterum in mythologia Musæ non sunt virgines: nam ἡ Εὐτέρπη dicitur fuisse mater Rhesi a Diomede interfecti, et Ὀρφεὺς fuit filius Καλλιόπης aut secundum alios Κλειοῦς, Λῖνος Τερψιχόρης, Παλαίφατος Θαλείας, Θάμυρις Ἐρατοῦς, Μελπομένης καὶ Ἀχελώου αἱ Σειρῆνες, Τριπτόλεμος Πολυμνίας, etc. Hinc facete Juvenalis, IV, 35. Et quænam in orbe antiquo fœmina diu mansit virgo? Α, 1. et 604, Μοῦσαι ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, respondentes citharæ. Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα, Β, 485. et 761, σύ μοι ἔννεπε Μοῦσα: quum Trojanos enumerat poëta, Musam non invocat; at in exercitu Græco multi erant præstantissimi heroës; ex quibus quis optimus fuerit, difficile homini erat dicere: nam apud Trojanos unus fere erat Hector, quem humana memoria facile poterat recordari. Simul autem poëta monet auditorem, non se esse qui judicet, sed Musam: ne quis gratiæ aut odio aliquid datum putet. Easdem invocat, de Agamemnonis rebus dicturus, Λ, 218. et de aliorum Græcorum heroum, Ξ, 508. et de Hectore, Π, 112, cum Græcorum naves comburere vellet. et de Ulysse, α, 1, 10. Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες, Β, 491, nam sunt filiæ Jovis et Mnemosynes. et 594, ubi dicuntur puniisse Thamyrin, temere provocantem eas ad certamen musicum. Musa ἀοιδὸν Δημόδοκον dilexit, deditque ei bonum et malum, θ, 63. et 73, Μοῦσα ἀνῆκεν ἀοιδὸν ἀειδέμεν κλέα ἀνδρῶν. et 481, οἴμας Μοῦσα ἐδίδαξεν. et 488, σέ Μοῦσα ἐδίδαξε Διὸς παῖς. Nam poëtæ debent esse σοφοὶ, et eruditi multis litteris interioribus. Μοῦσαι ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, θρήνεον in funere Achillis, ω, 60—62, Μοῦσα λίγεια. Sunt ergo novem, et sunt quoque θρηνῳδοί. Hinc est τὸ μουσεῖον, locus Musis sacer, sicut ab ᾠδὴ est τὸ ᾠδεῖον. ὁ ἡ παράμουσος, abhorrens, dissonus, Eurip. Phœn. 792, Ἄρης, παράμουσος ἑορταῖς Βρομίου. οὐ μεμούσωμαι κακῶς, Aristoph. Lysistr. 1129, non male instructus sum a Musis, sum eruditus. a μουσόω.

Μυγδών, ονος. ὁ. Rex Phrygiæ majoris. cujus tempore Amazones in Phrygiam irruperant, et cui Priamus auxilium tulit. Γ, 186, ἀντίθεος.

Μύδων, ωνος. ὁ. Filius Ἀτυμνίου, nobilis socius τοῦ Πυλαιμένεος, misere interfectus ab Antilocho. Ε, 580, seqq. Alius, nobilis Pæon, interfectus ab Achille, Φ, 209, coll. 211.

Μυκάλη, ης. ἡ. Mons Ποιήνης, ἀντικρὺ Σάμου. Β, 869. Est et urbs Cariæ eo nomine: sed l. c. est sermo de monte illo.

Μυκαλησσός, ου. ἡ. attice Μυκαλεττός. Urbs Bœotiæ mediterranea, sic dicta a bove, quæ Cadmum Phœnicium duxit καὶ ἐμυκήσατο. Civis est Μυκαλήσσιος. Β, 498.

Μυκήνη, ης. ἡ. et Μυκῆναι, ῶν. αἱ. Urbs Peloponnesi celeberrima, condita a Perseo, cui successit filius ejus ὁ Σθένελος παλαιὸς, huic hujus filius Εὐρυσθεὺς, post cujus mortem regnum nactus est Ἀτρεύς. Erat regia Agamemnonis, et habuit nomen ab heroina antiqua τῇ Μυκήνῃ, quæ memoratur β, 120, et apud Eurip. Iphig. Aul. vocatur Μυκήνη Κυκλωπία. Civis ejus ὁ Μυκηναῖος ἢ Μυκηνεύς. εὐκτίμενον πτολίεθρον. Β, 569. εὐρυάγυια, Δ, 52, amata a Junone: et Homerus ibi vaticinatur quasi ei excidium. Nam post Trojana tempora male habita est ab Argivis, et denique excisa, ut Alexandri M. ævo ne vestigium quidem ejus superfuerit. εἰσῆλθε Μυκήνας, Δ, 376. βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης, Η, 180, i. e. Agamemnonem. ergo dives olim urbs. sic et Λ, 46. Ægisthus ibi, occiso Agamemnone, septem annos regnavit, octavo occisus est ab Oreste, γ, 305. φ, 108. Μυκηναῖον, Ο, 638. et 643, ἐν πρώτοισι Μυκηναίων. Μυκηνᾶν, genit. pl. Dor. Py. 4, 87. Vide sub μύζω in Α.

Μύνης, ητος. ὁ. Vir Briseidis, quem Achilles occidit, et nuptam ei captivam abduxit. Β, 692. conf. Σελήπιος. Μύνητος πόλις est ἡ Ἀδραμυττηνὴ Λυρνησσὸς, Τ, 296, ad quam pertinebat et ἡ Πήδασος.

Μύριννα, ης. ἡ. dicitur fuisse regina Ama-

zonum, sepulta in colle, qui vocabatur ἡ Βατίεια. B, 814. sed conf. geographum.

Μυρμιδόνες, ων. οἱ. habitarunt primum in insula Ægina. Ratio fabulosa nominis eorum exponitur etiam ab Ovid. Met. 7, 622, seqq. sed verior, ratio historica hæc est: Æacus, princeps insulæ, clarissimus erat ob justitiam, clementiam et prudentiam: hinc migrabant ad eum undique plurimi coloni, maxime quum pestilentia numerum incolarum ad paucos redegisset: hinc jocose dictum, adrepere ad eum homines, formicarum instar. Nam Græcis ἡ μυρμηκιὰ ἀγαθῶν in proverbio est. Alii hanc reddunt nominis rationem: Ægina in superficie erat lapidosa et aspera, infra vero suberat terra bona: ergo cultores effoderunt omnia, ut superiora fierent inferiora: *sie rajolten die insel, (they turned up the sub-soil of the island:)* quod extranei videntes, formicarum more eos perreptare terram, dixerunt. Fabulæ autem ita narrant: ὁ Μυρμιδὼν, filius Jovis, fuit pater Ἄκτορος, qui Ἄκτωρ duxit nympham τὴν Αἴγιναν, postquam hæc ex Jove pepererat τὸν Αἰακὸν, et ibi aliquamdiu regnavit. Hujus Actoris et Æginæ filius fuit ὁ Μενοίτιος, pater Patrocli: ex quo hujus cum Achille cognatio apparet. confer tamen Πάτροκλος. Deinde, quum Æaci filius Peleus, ob interfectum imprudenter fratrem Φῶκον, fugeret ex Ægina; multi Myrmidonum eum secuti sunt in Thessaliam, in eam partem quæ Phthia vocabatur, et ἡ Ἑλλὰς propria: et hoc novum nomen Myrmidonum, ob claritatem gentis, cito commune omnibus Phthiotis factum est. A, 180, 328. B, 684. H, 126. I, 185. Λ, 796. Π, 12, 15, 39, 65, 155, seqq. (ubi comparantur lupis sitientibus, ob sitim pugnæ: nam ut lupi, satiati cæde, sitiunt aquam; sic hi, mox satiandi cæde, sitiunt pugnam: nam satiandos intuetur poëta ut jam satiatos, ob certitudinem) 164, 194, 200, seqq. 266, 269, 272, 277, 506, 564. Eadem ergo erant eminentia Myrmidones apud Græcos, qua apud Trojanos Lycii. Σ, 10, 69, 129. Ω, 397, 536. λ, 188. Μυρμιδόνων ἄστυ, ἡ Φθία, δ, 9. et alia eorum urbs ἡ Ἑλλὰς, λ, 495. His locis omnibus Thessalici illi Myrmidones sub Peleo et Achille intelliguntur.

Μύρσινος, ου. ἡ. oppidum in extremis finibus Eleorum, munitum. B, 616. vocatum postea est τὸ Μυρτούντιον, et civis ejus Μυρτούσιος.

Μυσοὶ, ῶν. οἱ. duplices fuere: alii in Asia habitarunt, alii ad Istrum supra Thraciam. Ab Homero Asiatici innuuntur B, 858. K, 430. Ξ, 512. Europæi vero N, 5. incertum, qui Ω, 278, atque ibi prætermittit poëta historiam, significans se multa posse narrare, sed parcere jam.

Μῶλυ, υος. τό. Herbæ species, quam Mercurius monstrat Ulyssi ad cavendas incantationes Circes, κ, 287, 288. 302—306. signat τὴν παιδείαν, ὡς ἐκ μώλου, i. e. κακοπαθείας, περιγινομένην, *wenn man durch mancherley leiden gewitziget ist, und eine nuzbare gelehrsamkeit sich erworben hat, (when one has acquired wisdom and experience from numerous disasters.)* Radix ejus est nigra, i. e. dum discimus, occulta sunt multa, et exitus nondum patet, et multa sunt nobis molesta, etc. Flos ejus est lacteus, διὰ τὴν τοῦ τέλους φαιδρότητα καὶ λαμπρότητα, καὶ τὸ ἡδὺ καὶ τρόφιμον. Sanæ rationis usus et distincta cognitio docent nos utiliter, et ejusmodi disciplina est ἀγαθὸν θεόδοτον. Mercurius id monstrat ante pedes, i. e. qui ratione uti vult, ex omni occasione potest discere et doctior fieri. Circe est voluptas ex gustu et tactu: hac fruitur sapiens, sed sic, ne ipse obbrutescat. Alii hoc nomen derivant a μωλύειν, i. e. ἀφανίζειν, ἀμβλύνειν, τὰ φάρμακα, venena, i. e. κακά.

N

ΝΑΪΑ'Σ, άδος. ἡ. vide sub Νηΐς.

Νάστης, ου. ὁ. Dux Carum, quem alii scribunt Ναύστης. B, 867.

Ναυβολίδης, ου. ὁ. Nobilis Phæax, θ, 116, 117. Valde præstans, inferior tamen τῷ Λαοδάμαντι, h. e. res nautica est egregia, minor tamen re imperatoria. Nam nomen est a ναυτίλλεσθαι εὐτυχῶς, a ναῦς, et βάλλειν i. e. ἐπιτυγχάνειν, *treffen, (to be engaged in,) der es mit der schiffart trift, (one who follows a seafaring life:)* vel et, ὁ εἰς ναῦν βάλλειν ἤτοι ἐντιθέναι φόρτον ἔχων, *der viel einschiffen kann, (one who can ship a large cargo,)* dives. Alius Ναυβολίδης dicitur patronymice, a Ναυβόλος.

Ναύβολος, ου. ὁ. Princeps priscus, cujus filius ὁ Ἴφιτος. B, 518.

Ναῦς. Ad Trojam iere naves Græcorum MCLXXXVI. Qui ergo mille naves dicunt, numerum majorem et rotundum ponunt pro integro. Cæterum hæ naves fuere onerariæ tantum, ad transportandum exercitum; hinc et numerus vectorum major solito erat. Nam bellicæ naves priscorum, quam non magnæ fuerint, discis ex Plutarchi Themistocle, § 79. Nam ibi Xerxis bello Athenienses habe-

bant naves CLXXX, quævis, præter remiges et gubernatores, habebat octodecim pugnantes, ex quibus quatuor erant τοξόται, reliqui quatuordecim ὁπλῖται.

Ναυσίθοος, ου. ὁ. Filius Neptuni ex nympha Περιβοία. Princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cyclopum in insulam Scheriam. η, 56—77. θ, 564—571. ζ, 7—11. Neptuni filius dicitur, re navali et maritima pollens.

Ναυσικάα, ας. ἡ. Alcinoi regis Phæacum filia virgo, laudatissima et corpore et ingenio. Ex simplicitate vitæ heroicæ ipsa præest vestibus lavandis, et una cum virginibus suis ψυχρολουτεῖ, effert ex domo et imponit currui vestes, ipsa etiam regit currum, etc. ἀθανάταις φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη, ζ, 15, seqq. Ejus duæ ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι, dormiunt in lectis suis ad utrumque postem januæ cubiculi ejus, 18, s. jam nubilis, 27, s. coll. 66. effert vestes, 74, currum regit, 81, lavat una, 90, seqq. opere facto prandet sub dio cum suis ancillis nobilibus, 99, et deinde ludit cum illis pila 100, canens, 101. comparatur Dianæ inter nymphas, 102, seqq. 109, 115. Strepitu eo excitatur in sylva propinqua dormiens Ulysses: qui nudus, tectis fronde pudendis, adit eam supplex, 127, seqq. ipsa οὐδέν τι ἀγινοῖς πάσχει, διὰ σύνεσιν et nobilitatem animi, 139, seqq. laudatur a supplice, 149, seqq. rogatur paululum, et dat multum, 178, et generose respondet, 186, seqq. 214. Nam decet τοὺς αἰτουμένους, μὴ εἰς τοὺς λόγους τῶν αἰτούντων ἀλλ' εἰς τὴν χρείαν ἀφορᾷν. Sic Diogenes Cynicus, cum rex ei porrexisset ossa velut cani, respondet: κυνῶν μὲν τὸ βρῶμα, οὐ βασιλικὸν δὲ ὅμως τὸ δῶρον. Optat sibi, sermone familiari inter ἡλικιώτας ἀμφιπόλους, talem maritum, 244, nam ipsa nobili animo prædita sentit statim harmoniam cum alio nobili animo. Ἀντισιμένου τὸν Ὀδυσσέα pro laude, quam ipse ei tribuerat, ζ, 276—284, et suum votum ibi declarat sub persona aliena. Præsto est in convivio, et conspicitur libere, ex more vetusto, θ, 457—468. Recentiores inepte addunt, nupsisse eam postea Telemacho: nimirum omnes Homeri lusus pro re seria accipientes.

Ναυτεὺς, έως. ὁ. nobilis Phæax, θ, 112.

Νέαιρα, ας. ἡ. Nympha, ex qua Sol genuit duas filias. μ, 233, seqq. Vide in A. sub ἥλιος aliquanto a fine, et νέαιρα.

Νηλεὺς, έως. ὁ. Princeps Atticus (non vero ille pater Nestoris) qui et ὁ Νήλειος, ου, dicitur, cujus posteri οἱ Νηλεΐδαι. Ejus colonia ducta in Asiam celebris est in historiis.

Νεῖλος, ου. ὁ. Fluvius Ægypti, qui et ipse dicitur ὁ Αἴγυπτος. Ab eo sunt adjectiva Νείλιος et ὁ Νειλώτης, ου, e. c. οἱ Νειλῶται ἰχθύες. Vocabatur et Αἰγύπτιος Ζεὺς, ob inundationem loco pluviarum, et ob fœcunditatem et τὸ ζωογόνον. Apud Homerum vocatur ὁ Αἴγυπτος, quod vide. Habet sine dubio nomen ab ἡ ἰλὺς, et νέα: nam multum limi vehit secum, et in exundatione sua semper novum limum addit agris Ægyptiis, ad stercorandos quasi eos. Vide in A. sub διϊπετής.

Νεκρός. Funus heroicum, comitante exercitu, describitur Ψ, 126, seqq.

Νέκταρ, αρος. τό. Dicitur a quibusdam compositum ex νε particula negativa, et τὸ κτέαρ, possidenda res, a κτάω, quasi ἄκτητον, ὃ οὐδενὸς θνητοῦ γίνεται κτέαρ. A, 598. sed aliter vide in A. sub ἡ κήρ. Notat et confirmationem animi ex colloquio cum principibus sapientibus, T, 347, 353.

Νεοπτόλεμος, ου. ὁ. Filius Achillis. Ante vocatus ὁ Πύῤῥος, a fervore animi: post cognominatus, quia juvenis admodum ad bellandum venit. Achilles a matre Thetide, fatorum gnara, sepositus fuerat in insulam Scyrum, cum Græci pararent expeditionem ad Trojam; ibique cum Lycomedis principis filia genuerat hunc Πύῤῥον, qui deinde, cum Achilles tamen profectus esset ad Trojam, apud avum maternum educabatur: T, 326—333. Capta Troja (quo tempore ipse apud exercitum adfuit) Andromachen, Hectoris viduam, aliquamdiu habuit, ex eaque genuit filium Molossum, a quo Molossorum regio nomen accepit. Rediens a Troja transiit in eam partem Græciæ, quæ in specie Ἤπειρος dicta est. Nam quia Peleus etiam dum vivebat, monitus est ab Heleno vate, ut habitatum concederet eo, ubi domos visurus esset habentes fundamenta ferrea, parietes ligneos, tecta lanea. Ambulavit ergo cum suis, donec veniret in Epirum pastoribus plenam: ibique vidit hos pastores, infixis in terra hastis, et supra instratis χλαίναις, ut a sole se tutarentur, cibos capere. Conjecit ergo sensum oraculi, et ibi sedem sibi fixit. γ, 188, 189. Post reditum statim duxit Hermionem pulcram, Orestæ jam desponsatam absente patre: sed quia pater Menelaus eam, ignarus quæ domi acta essent, Pyrrho ad Trojam promiserat, hinc nuptiæ cum Pyrrho celebratæ, δ, 5—9, coll. 2—4. Quæ res tamen paullo post Pyrrho exitii fuit causa, ut ex Pindaro videatur. Ejus laudes læta audit Achillis umbra ex Ulysse: λ, 491—539. Eurip. Androm. 1085, seqq. vivo etiam dum Peleo: et 1135 memoratur ἡ Πυῤῥίχη ὄρχησις armata, ab hoc Pyrrho sic dicta.

Νέστωρ, ορος. ὁ. Rex laudatissimus, simul et satis potens. Nam nonaginta navibus profectus est ad Trojam, ut ergo copiarum multitudine secundus esset a rege magno Agamemnone. B, 591—602, ubi simul urbes regni ejus enumerantur. Fuit φέρτατος ἡμερίων, (præstantissimus mortalium) βαθύνους, ψυχὴν ἐν σώματι καλῷ θείαν ἔχων, ἀνὴρ ἀγαθός. Fuit et propinquus Agamemnonis, cujus sororem τὴν Ἀναξιβίαν duxerat. Regia sedes ejus fuit ἡ Πύλος, cujus nominis tres erant, ἡ τῆς Μεσσηνίας, τῆς Τριφυλίας, τῆς Ἀρκαδίας: Nestoris

Pylus erat ἡ τριφυλιακὸς Πύλος. A fluvio, hanc Pylum præterfluente, τῷ Γερήνῳ, ipse Nestor dicitur Γερήνιος. Virtutes ejus et ætas memorantur A, 247—252. et 253, incipit oratio ejus ad Agamemnonem et Achillem. Duo sunt oratores magni apud Homerum, Nestor et Ulysses; quibus ipse est major, nimirum faciens eos loquentes. Hinc priscorum quidam mythice dixerunt, Homerum esse Μέλητος ποταμοῦ υἱὸν, occasione sumta ex A, 249, per allusionem ad μέλι καὶ ῥέειν. Nam nemo inter scriptores melior Homero, testibus omnibus antiquis candide judicantibus. Cæterum ex hac descriptione Nestoris, quod fuerit eloquens et prudens, sumta est definitio rhetorices, quod sit φρόνησις περὶ λόγους. Ibidem dicitur, quod jam duas hominum generationes supervixerit, et nunc tertiæ præesset: nam una γενεὰ facit annos triginta. Primis enim triginta annis præterlapsis homo fit perfectus, et desinit quasi nasci: deinde post annos triginta alii solent præesse rebus, et alii circa nos versari ac ante tot annos. Ergo transierat jam annos sexaginta, nunc septuagenarius et supra. Cæterum valde φιλοβασιλεὺς, hinc et regi gratissimus. Hinc et ὁ ὄνειρος missus regi, fingitur similem se fecisse Nestori, B, 20, seqq. ibique dicitur Νηλήϊος υἱὸς, a patre suo Neleo. nec non Πυληγενὴς βασιλεὺς, 54, in Pylo natus et regnans. adloquitur Græcos, 336, seqq. valde peritus rei tacticæ, 555, 554. decem ejus similes sufficere sibi dicit Agamemnon ad bellum bene finiendum, 371, seqq. conf. γέρων, et δέκα in A. Quia senior reliquis omnibus, hinc primus in convivio, ex more Laconico prisco, 405. Consulit regi, 433, seqq. Manu raro pugnans, pugnat consilio, et adhortatione auctoritatis plena: et id spectavit rex voto suo paullo ante producto. Hinc ejus artem instruendæ aciei, et cohortationem imperatoriam narrat Homerus præ aliis, Δ, 293, seqq. ubi simul apparet, habuisse eum quinque ὑποστρατήγους bonos, præpositos copiis suis satis amplis. Sapienter fert senectutem, 318, seqq. Antilochus erat egregius μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς, E, 565. sic, ἀγανοῦ, Σ, 16. ὑπερθύμοιο ἄνακτος, Ψ, 302. ibique, 304, seqq. pater instruit filium in certamine equestri, et 541, μεγαθύμου, ubi id additum non abundat, sed innuit patris animosi et diserti animosum disertumque filium. Hortatur pugnantes, Z, 66, seqq. narrat de se H, 123, seqq. K, 654—802. Consulit, H, 170—181. Pæne periisset in prœlio οὖρος Ἀχαιῶν, Θ, 80—151. et 192, ἀσπίδα Νεστορέην, quæ valde celebris erat et apud hostes: et ibi optant hostes, ut Nestorem possint interficere. Ergo magnum momentum in isto sene sapiente esse sentiunt hostes. Dat consilium plenius post Diomeden, I, 52—78. quod laudatur egregie, 93—125. Molliter cubat, ut grandævus, K, 75. sed Diomedes junior durius, 150—156. Et senex statim evigilat, audito levi strepitu, 80. et 139: sed juvenis tardius; exsilit tamen strenue, expergefactus, 158. En quam accurate, et ætatibus convenienter, poëta pinxerit. conf. I, 656—658. ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, K, 87, 555. Acceptus erat regi, sicut Ulysses maxime plebi. Νέστορα μέγαν, Λ, 501. et 626, accipit sapientiæ causa præmium, pulcram Ἑκαμήδην, principis Tenedii filiam, bello captam. Colloquitur cum rege, Ξ, 39—65. Precatur, οὖρος Ἀχαιῶν, O, 370—378. alloquitur pugnantes, 659—667. P, 382, 383. Νέστορος υἷας κυδαλίμοιο, T, 238. Donatur ob sapientiam iterum, Ψ, 616—650, ibique narrat ipse partem historiæ suæ. εἴρεο Νέστορα δῖον, α, 284, et vide, per hoc unum epitheton magis honoratur Nestor a poëta, quam Menelaus, qui ξανθὸς tantummodo audit, 285. Celebrat sacrificium publicum, γ, 5—9, et quia novem primariæ urbes sub imperio ejus, hinc novem ἕδραι in sacro. Telemachus eo tempore ad eum venit, γ, 17, seqq. Minerva precatur ei κῦδος perpetuum: nam inerant ei summa omnia, πλοῦτος, χρόνου μῆκος, εὐπαιδία, μεγάλων πράξεων εὐτυχία, φρόνησις, ἀκμὴ λόγου, γ, 57. Adloquitur Nestor suos hospites, 68, seqq. Telemachus respondet, 79, seqq. Nestor narrat, 102—328. laudatur ob justitiam, prudentiam, longævum imperium, quo deo quodammodo est similis, utpote cujus imperium est maxime perdurans, γ, 244—246. reditus ejus a Troja, 165, seqq. ubi reliquit regem, quia videbat multa Græcorum peccata, et deos iratos: et sic celeritate multa effugit mala. Filii ejus reliqui, γ, 412—415. et uxor, 403, 451, seqq. et filia, 464, s. sacrificium ejus novum, 405, seqq. Est Nestor exemplum hominis valde felicis, δ, 207—211. Parentes ejus et fratres, λ, 280—296. Est orator, λ, 511. Pastor populi, ο, 151. ρ, 109. ἀνὴρ παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς, ω, 51—57. De poculo ejus vide δέπας in A. Cæterum in votis habebat, πίνειν, καὶ παίζειν, καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν. Adjectivum est Νεστόρεος, ία, εον, B, 54. et patronymicum Νεστορίδης, ου. ὁ. O, 589. Π, 317—327. γ, 36. ο, 6, coll. 4.

Νήϊον, ου. τό. Promontorium Ithacæ, pars montis magni τοῦ Νηρίτου, quem confer. Hinc ipsa insula vocabatur Ὑπονήϊος, quasi subjacens huic monti, parte montis posita pro toto. Portus huic promontorio adjacens, est τὸ Ῥεῖθρον. α, 186. Cæterum nomen est ab ἡ νηῦς, unde est νήϊος, ὁ ἡ. quia multæ ad naves faciendas aptæ arbores ibi. Vide sub Ἰθάκη, et in A. sub νήϊος.

Νηΐς, ίδος. ἡ. αἱ Νηΐδες δαιμόνιά εἰσι, προϊστάμενα γλυκέων ναμάτων, ὡς αἱ Νηρηΐδες τῆς θαλάσσης. Dicitur et Ναΐς, et Ναϊὰς, et Νηϊάς. Νηῒς Ἀβαρβαρέη, Z, 22. Νύμφη Νηῒς ἀμύμων, Ξ, 444, quibus locis hæ nymphæ narrantur pastoribus principibus cohabitasse et peperisse filios. Sic et Υ, 384. ἄντρον ἱρὸν νυμφάων. αἳ Νηϊάδες καλέονται, ν, 104, 348. In Iliade ergo sunt puellæ nobiles ruri habitantes; in Odyssea autem aquæ dulces, et causæ fertilitatis,

sub hoc nomine. Vide in A. sub ΝΕ'Ω, et νάω.

Νηλεὺς, ἱως. ὁ. Pater Nestoris, rex Pyli, filius Crethei et pulcræ Τυροῦς. Ortus ejus describitur λ, 234—258, nam pater ejus dicebatur fuisse Neptunus: sed Cretheus, princeps Ἰωλκοῦ in Thessalia, duxerat deinde τὴν Τυρῶ. Post mortem patris pulsus regno est a fratre suo Πελίᾳ, cum quo et bellum gesserat: errans excipitur a Messeniis, et donatur parte agri, ubi Pylum condidit, postquam formosam Χλῶριν ibi duxerat, λ, 280—286. Habuit filios duodecim, Λ, 691, 692. sine dubio ex pluribus uxoribus: nam poëta, λ, 285, tres tantum nominat, pulcræ Chloridis filios: et filia ejus erat ἡ Πηρὼ, λ, 286—296. Αὐξηθεὶς ὁ Νηλεὺς, ἀπῄτει τὸν τοῦ Δηϊονέως υἱὸν Ἴφικλον (conf. Τυρὼ) τὰ τῆς μητρὸς Τυροῦς, ὅσα φθάσας ἐκεῖνος ἐνοσφίσατο, ἐν οἷς ἦσαν καὶ καλόν τι χρῆμα βόες: τοῦ δὲ μὴ ἀποδιδόντος, ἀμυνόμενος ὁ Νηλεὺς ἐκεῖνον, ὑπίσχετο τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς Πηροῦς, ἣν ἀπὸ τῆς Χλωρίδος ἔσχε, τῷ ἀνασωσομένῳ ἐκ τοῦ Ἰφίκλου τὰ τῆς Τυροῦς: Μελάμπους δὲ, πειραθεὶς ἀπελάσαι τὰς βοῦς, ἵνα τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν τῆς Πηροῦς καταπράξηται γάμον, ἠγρεύθη: καὶ περὶ παιδοποιΐας μαντευσάμενος τῷ Ἰφίκλῳ (ἦν γὰρ ἄπαις) καὶ ἐπιτυχὼν, ἀπελύθη, λαβὼν καὶ τὰς τῇ Τυροῖ ὀφειλομένας βόας: καὶ οὕτω περιεποιήσατο τὸν ἐκείνης γάμον τῷ ἀδελφῷ, ἐξ ὧν ὕστερον οἱ Βιαντίδαι. Iphiclus autem, Deionei filius, imperabat ἐν Φυλάκῃ, καὶ ὁ Δηϊονεὺς fuerat frater Salmonei. Hanc historiam tangit poëta λ, 286—296. Invitus tamen Neleus dedit pulcram filiam suam Bianti, et pugna coactus. Hinc postea Melampus fugit ex Pylo, ut tutus esset a rege. Præterea historia Nelei tangitur Λ, 681—759. Ψ, 303. γ, 4, 409. ο, 226—239. Patronymicum et possessivum est Νηλήϊος, B, 20. Λ, 596, Νηλήϊαι ἵπποι, quas ex grege Nelei per traducem habebat: nam senex Nestor non potuit easdem habere, quas Neleus habuerat. et 681, Νηλήϊον Πύλον, quam urbem Neleus condiderat. Ψ, 349, 514. δ, 639. et Νηληϊάδης, Θ, 100, i. e. Nestoris. K, 89. O, 378. Ψ, 303, 652. γ, 79.

Νημερτὴς, ἑος. ἡ. Nereidum una. Σ, 46, sic dicta, quia aqua est verum et antiquissimum principium omnium.

Νηρεὺς, ἑως. ὁ. Nereus, deus maris. γέρων ἅλιος, Σ, 141. Ejus uxor ἡ Δωρὶς, ἴδος. Vide sub νάω in A.

Νηρηΐδες, αἱ. Filiæ Nerei, deæ maris. Earum nomina sunt ex natura maris et aquarum, Σ, 38—49. 52—145. ἅλιαι θεαὶ, ἀθάναται, Ω, 84. ω, 47—64. Communiter dicuntur Νηρεΐδες: et nota, quas Nereus ex legitima conjuge Doride habuit, dicuntur in specie θυγατέρες Νηρέος: quas vero ex aliis fœminis, in genere Νηρεΐδες vel Νηρηΐδες.

Νήρικος, ου. ἡ. et τὸ Νήρικον. Est insula, postea dicta ἡ Λευκὰς, άδος, ἡ, a fratre Penelopes, filio Icarii, Λευκαδίῳ. Olim fuerat peninsula: sed Corinthii, perfodientes Isthmum, insulam fecere. ω, 376.

Νήριτος, ου. ὁ. frater τοῦ Ἰθάκου. ρ, 207. Ab eo τὸ Νήριτον, ὄρος μέγα in Ithaca, nomen habet, cujus pars in ora maris est τὸ Νήϊον. Νήριτον εἰνοσίφυλλον, B, 632. ἀριπρεπὲς, ι, 21, 22. καταειμένον ὕλῃ, ν, 351. Nomen est, quasi ἀνέριστος, unde, abjecto Sigma et priori Alpha, fit Νήριτος pro Νήριστος, de quo litigari non potest, ubi contentio non est. conf. Νήϊον.

Νησαίη, ης. ἡ. Una Nereidum. Σ, 40, sic dicta ab insulis in mari.

Νιόβη, ης. ἡ. Filia vel neptis Tantali, uxor Ἀμφίονος, regis Thebarum. Alii historiam ejus, quæ tangitur Ω, 602—617, Thebis Bœoticis, alii in Lycia, ubi Tantalus erat rex, accidisse ferunt. Liberi ejus casu subito extincti sunt; ipsa nimio luctu usum rationis amisit, καὶ μετέπεσεν εἰς ἀναισθησίαν καὶ ἠλιθιότητα: hinc fabula orta. Fortasse et οἱ περίοικοι cacumen aliquod petrosi montis Sipyli ex nomine Niobes appellarunt, quia procul figuram fœminæ ostendebat. Elegans epigramma iambicum Agathiæ in Niobis sepulcro, respiciens ad ἀπολίθωσιν ejus: ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐ ἔχει νέκυν, ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ νεκρός ἐστι καὶ τάφος. vide et Ovid. Metam. VI, 146—312. Cæterum Priamus apte narrat fabulam de Niobe, quia et ipse multos filios amiserat per deæ filium Achillem. Vide sub λίθος in A.

Νιρεὺς, ἑως. ὁ. princeps insulæ Σύμης, pulcerrimus, sed ἄναλκις. B, 671, seqq.

Νῖσα, ης. ἡ. Urbs Bœotiæ celebris, ubi ἱερὸν Διονύσου ἐπιφανές. B, 508.

Νῖσος, ου. ὁ. nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci. π, 395. σ, 126.

Νίσυρος, ου. ἡ. Insula ex numero Cycladum, ex qua οἶνος ἀγαθὸς Νισύριος exportabatur. B, 676.

Νοήμων, ονος. ὁ. nobilis Lycius, E, 678. Alius, nobilis Pylius, Ψ, 612. Tertius, nobilis Ithacensis, prudenter ad futura se parans, et officio boni viri erga filium regis sui fungens, β, 386, seqq. δ, 630.

Νομίων, ονος. ὁ. Princeps Cariæ, B, 871.

Νότος, ου. ὁ. Auster. ι, 295, 331. conf. Βορέας, et in A. νότος, ὤθω, et κυλίνδω.

Νύμφη, ης. ἡ. Proprie est, puella nubilis juvencula. Deinde est, recens nupta. Est et ὄνομα συγγενικὸν, nurus. Apud poëtas nymphæ sunt numina quædam fœminea læta et pulcra, qualia sunt αἱ Νηΐδες, Ἀμαδρυάδες, Ὀρεστιάδες, Ἀμαμηλίδες, Λειμωνιάδες, etc. Physice vero notant vim terræ, semina resolventem et procrescere facientem, νέον φαίνεσθαι αὐτὰ ποιοῦσα. Nam νύμφη est quasi νέμφη, a νέον φαίνειν, æolice mutato ε in υ, et extruso ι.

In genere autem poëtæ nymphas appellant omnes puellas nobiles, quarum vera nomina vel ignorant vel dissimulant; a gratia illa insigni, quæ puellis primum nubilibus inest. Physicæ vero illæ nymphæ dicuntur θυγατέρες Διὸς, i. e. ἀέρος καὶ αἰθέρος, διὰ τὴν ἄνωθεν ἐπομένην αὐταῖς ὑγρότητα καὶ θερμότητα. Et quemadmodum Proserpina κατ' ἐξοχὴν vocatur ἡ κόρη: sic hæ vires naturales terræ vocantur κατ' ἐξοχὴν νύμφαι, nomine petito ab humanis puellis, quæ, et post partum unum vel alterum, hoc tamen nomen tenent, διὰ τὸ νεάζειν, ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας ἔαρ αὐταῖς ἐπανθεῖ. Νύμφαι Ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420, quæ πτελέας ἐφύτευσαν circa tumulum Ἠετίωνος. sunt ergo φυσικαὶ καὶ φυτικαὶ δυνάμεις, διοικοῦσαι τὰ φυόμενα ἐκ γῆς καὶ εἰς αὔξην προκαλούμεναι, καὶ ἀδρίνουσαι δι' ὑγρότητος καὶ θερμότητος τὰ ἐν ὄρεσι καὶ ἄγρια. Nam omnes tales crescere facientes vires terræ, dicuntur νύμφαι, et capiunt nomen a loco vel a re, ut dicantur Λειμωνιάδες, Μηλεΐδες, Ὀρεστιάδες, etc. sed, νύμφη Νηῒς ἀμύμων τέκε τὸν, Z, 21. Ξ, 444. Υ, 384, ubi patet, de θνητῷ προσώπῳ sermonem esse, maxime quum ἀμύμων, hominibus nobilibus tribui solitum, additur. Νυμφάων, αἳ ἄλσεα καλὰ, καὶ πηγὰς καὶ πίσεα— Υ, 8, 9, ubi sunt αἱ περὶ γῆν φυσικαὶ δυνάμεις, ἃς ἡ τοῦ ὕδατος ὑγρότης ἀποτελεῖ. καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης, I, 556, ubi pulcra et περιμάχητος recens nupta Marpissa sic dicitur. θεάων εὐνὰς νυμφάων αἵτε ἀμφὶ Ἀχελώϊον, Ω, 615, 616, ubi Ἀχελῷος non est præcise nomen proprium, sed appellativum omnis aquæ dulcis, unde omnes νηΐδες, i. e. omnes humores terræ fructificantes, dicuntur νύμφαι Ἀχελωΐδες. Hæ h. l. tripudiant circa fluvium, et εὐνάζονται κατὰ τὴν ἐν Σιπύλῳ διατριβήν. νύμφη πότνια Καλυψὼ, δῖα θεάων, α, 14, 71, 86. δ, 557. ε, 6, 14, 30, 153. κ, 543. ρ, 143. νύμφην αὐτὴν κατελείπομεν νέην, λ, 446, 447, ubi sermo de Penelope, recens et ante sesquiannum fere maritata quum Ulysses proficisceretur ad Trojam. νύμφαι κοῦραι Διὸς ἀγρονόμοι παίζουσι ἅμα Ἀρτέμιδι, ζ, 105, et 122—124, κουράων νυμφάων, αἳ ἔχουσι ὀρέων κάρηνα καὶ πηγὰς καὶ πείσεα, ubi mythice sunt semideæ, physice vero αἱ περὶ γῆν φυσικαὶ δυνάμεις αἱ τῶν φυτῶν αὐξητικαί. Et dicuntur ludere cum Diana, i. e. nox multum confert ad humectandam terram: nec non, filiæ Jovis, quia ipsæ sunt τὸ θρεπτικὸν ἐν φυτοῖς καὶ γόνιμον, quod ex aëre inditur terræ: et κοῦραι, puellæ vegetæ, διὰ τὸ ἀεὶ νεάζειν κατὰ φύσιν καὶ μὴ γηρᾷν. sic et ι, 154, nam Ζεὺς, i. e. ἀέρος τὸ εὔκρατον, præcipue autem tempestive pluvius Jupiter, sustentat has vires terræ. νύμφαι τέσσαρες ministrant Circæ, κ, 348—351, ubi ortus earum ex aquis describitur. νύμφαι τε ἠΐθεοί τε, *jungfern, mannbare junge schöne mägdchen, und junggesellen, (virgins, young beautiful marriageable maidens, and young men,)* λ, 38. θεαὶ, νύμφαι εὐπλόκαμοι, μ, 131. et 318, νυμφέων (νυμφῶν) καλοὶ χοροὶ, sc. τῶν νηϊάδων. ἄντρον ἱρὸν νυμφάων, αἳ Νηϊάδες καλέονται, ν, 104, ubi apte κρητῆρες adduntur, nam notant hæ nymphæ aquas fœcundas. et 107, νύμφαι φάρεα ὑφαίνουσι, h. e. fertilitas terræ vestit etiam nos: vel, poëta docet, texendum esse fœminis, quum et deæ texant. et 347. et 350, ἔρδεσκες νύμφαις ἑκατόμβας. et 355, seqq. νύμφαις ἠρήσατο. τὴν μὲν ἴαν νύμφαις, ξ, 435, ubi iis dat partem de assato sue, ἵνα γῆθεν ἀναδιδοῖεν τροφὰς τοῖς ζώοις, utpote quas fingit ἐπιστατούσας κρήναις καὶ ἄλσεσιν. βωμὸν νυμφάων, ρ, 210. et 239, εὔξατο νύμφαις: nam mos fuit, erigere aras nymphis, maxime ταῖς Νηΐσι. Ἀμφικτύων, rex Athenarum, erexerat aram Διονύσῳ, et prope aliam nymphis; monens, vinum aqua esse temperandum. Præterea mactabantur iis ἄρνες καὶ ἔριφοι, ὡς θαλεραῖς νεαρά. Quia νύμφη nubilem puellam notat, et in specie sponsam: hinc est ὁ νυμφίος, et ὁ παράνυμφος ἢ παρανυμφίος, assistens sponso, qui proprie est ὁ συναπάγων τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην, qui comitatur sponsum in deducenda domum sponsa, idque ἢ πεζῇ, ἢ ἐφ' ἅρματι, sicut Athenis mos erat, ubi idem vocabatur ὁ πάροχος, διὰ τὸ μόνος αὐτὸς συναναβαίνειν, καὶ ὀχουμένῳ τῷ νυμφίῳ (vecto in curru sponso) παροχεῖσθαι, una vehi. τὸ νυμφεῖον est locus ubi sunt οἱ νυμφίοι, ἢ καὶ νυμφίος καὶ νύμφη. ὁ νυμφαγωγὸς, ὁ τὴν νύμφην ἄγων ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας τῷ νυμφίῳ. confer νύμφη in A. νυμφαῖοι μύρμηκες dicuntur οἱ πτερωτοὶ, *geflügelte ameisen, (winged ants:)* et σκώληκες ἐν κήποις νυμφαῖοι, *regenwürmer, (earth-worms.)* Vide in A. sub κρήνη, κόρη, et ἀμύμων, prope medium.

Νυσσήϊον, ου. τό. Mons Thraciæ, qui et ἡ Νύσσα dicitur. Z, 133. Alibi notat διατριβήν τινα Διονύσου.

Ξ

ΞΑ'ΝΘΟΣ, ου. ὁ. Fluvius Lyciæ majoris, etiam Troadis: dictus, quia pingues facit agros adjacentes, et per consequens ξανθὴν τὴν Δήμητραν, quia flavum triticum gignit. Maximam partem erat χείμαῤῥος: hinc et in specie dicitur υἱὸς Διὸς, i. e. ὁ ἐξ ἀέρος ὄμβροις πλήθων, καὶ ὡς ἀληθῶς διϊπετής. Hinc et æstatis aut siccitatis tempore ipse maximam partem erat siccus: quod poëtice dicitur incendi a Vulcano. De Lycio Xantho est B, 877, Ξάνθου ἀπὸ δινήεντος. et E, 479, ἐπὶ δινήεντι. et M, 213, Ξάνθοιο παρὰ ὄχθας: de Troico vero Z, 4, μεσσηγὺς Σιμόεντος

καὶ Ξάνθοιο ῥοάων. πόρον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς, Ξ, 434. Φ, 2. Ω, 693. ὁ δαιμόνιος τοῦ ὕδατος ἐκείνου ταμίας, οὗπερ οἷόν τι σῶμα ὁ ῥόος, adest Trojanis, utpote ἐγχώριος, Υ, 38—40. et 73, 74, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες τε Σκάμανδρον: ubi μέγας dicitur, non ut fluvius, sed ut numen: nam cuilibet perenni fluvio præficitur a poëtis deus, quasi ταμίας τοῦ ῥεύματος. Et ibi pugnat cum Vulcano, i. e. cum æstu, qui eum extenuat: et is æstus eo tempore erat pro Græcis contra Trojanos, ad minuendas aquas. ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύῤῥοον ἀργυροδίνην, Φ, 8. et 15, βαθυδινήεντος. et 145, μένος οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε Ξάνθος. 212—223, ubi loquitur cum Achille: h. e. Achilles periclitabatur in fluvio, nimis incaute pervadere eum tentans, coll. 233—283. et 291—329. Deinde incenditur a Vulcano, i. e. θερινὴν θερμότητα πάσχει, et quidem per aliquot dies vel quibusdam locis: quod poëta κατὰ ποιητικὴν μεγαλοφωνίαν ἐκφράζει, et exaggerat, et in unum diem confert. 331, seqq. Et tota hæc Φ rhapsodia inscribitur ἡ παραποτάμιος μάχη. Deinde fuit et nomen nobilis Trojani, Ε, 152. Imo et equorum nomen est. Nam Achillis equus alter vocabatur Ξάνθος, Π, 149—154. Τ, 400—420, ubi iste equus Xanthus vaticinatur. Etiam unus equorum Hectoris hoc nomine fuit, Θ, 185. Et sunt dicti a rufo pilorum colore. Cæterum nomen proprium retrahit accentum.

O

'ΟΓΧΗΣΤΟ'Σ, οῦ. ἡ. Urbs Bœotica, Neptuno sacra, cujus ibi celeber lucus. Β, 506.

'Οδίος, ου. ὁ. Dux 'Αλιζώνων, quos confer. Β, 856. Ε, 39, is primus fugam capessebat turpiter, et primus est cæsus. Alius erat præco Græcus, Ι, 170.

'Οδυσσεὺς et 'Οδυσεὺς, έως. ὁ. celeberrimus rex Ithacæ et circumjacentium insularum et partis Epiri. Genealogia ejus paterna est hæc: Ζεὺς ἐκ τῆς Εὐρυοδίας genuit τὸν 'Αρκείσιον: iste ἐκ Χαλκομεδούσης, τὸν Λαέρτην: iste ἐξ 'Αντικλείας τὸν 'Οδυσσέα: materna vero hæc: Mercurius genuit ἐκ νύμφης Τηλαύγης τὸν Αὐτόλυκον, regem in parte Thessaliæ, qui ἐξ 'Αμφιθέης genuit matrem Ulyssis τὴν 'Αντίκλειαν. Alii tamen, verius fortasse, tradunt, avum Arcesii fuisse τὸν Κέφαλον, ἄνδρα τῆς Πρόκριδος. Ex Circe Ulysses habuisse dicitur filios duos, Ἄγριον καὶ Λατῖνον, ex Calypsone autem unum, τὸν Τηλέγονον vel Τηλέδαμον. Post reditum suum dicitur ex uxore sua Penelope suscepisse filium alterum, τὸν 'Αρκεσίλαον. Plures etiam ex pellicibus habuisse traditur liberos. Quæ Homerus de genealogia ejus novit, maximam partem exstant τ, 117—120. Λατῖνος videtur idem esse qui ὁ Αὔσων. Nomen 'Οδυσσεὺς ab avo materno ei est inditum, in memoriam odii, quo iste avus apud vicinos omnes flagrabat, τ, 403—412, coll. 275. Ipse erat φιλογύναιος, uxorem, et in genere fœminas, amans, et hinc etiam γυναικοφιλὴς, a fœminis amatus: a Circe et Calypsone ἐρωτικῶς, a Minerva et Leucothea κηδεμονικῶς, ab Helena et Nausicaa egregie dilectus, a qua postrema etiam summum accepit beneficium. Vir consultissimus, ingeniosissimus, eloquens, valde formosus, fortis, et qui se ad omnium mores poterat componere, quibuscumque una esset, eosque laudare, sicut de Alcibiade tradunt prisci, in iisque Athenæus. Nominis ratio cum duplici Sigma est a præsenti ὀδύσσω, i. e. ὀργίζομαι: cum simplici Sigma vero ab ejusdem verbi futuro, ὀδύσω: cave ergo audias, qui per spiritum asperum scribi malunt, quasi insit ὁδὸς et ὕειν, finguntque, matrem ejus prægnantem peperisse hunc filium in itinere, et sub magna pluvia. Inter præstantissimos duces semper in Iliade numeratur. Habuit γέρας, pulcram fœminam, quam tamen poëta non appellat, Α, 138. et 311, ἀρχὸς, πολύμητις 'Οδυσσεὺς, reduxit Chrysidem in patriam, coll. 430—447. Minerva frequenter cum eo versatur, i. e. est valde prudens et cogitans et consilii plenus, Β, 166—182, et ἀτάλαντος Διῒ μῆτιν dicitur. Διογενὴς Λαερτιάδης πολυμήχανος quam sæpissime appellatur, e. c. Β, 173, et vocatur διογενὴς et δῖος, non solum διὰ τὸ ἀρχικὸν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σύνεσιν. specimen sapientiæ ejus est, cum Græci a Troja fugere vellent, Β, 153—401. εἶχεν οὖν φρόνησιν ἔμπρακτον, καὶ μετὰ τοῦ λόγου καὶ τὸ πρακτικόν. μυρία 'Οδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε, Β, 273, bonus ergo consiliator, bonus bellator. et 278, πτολιπόρθος, ubi poëta eum ab eventu, ob captam suo consilio Trojam, sic appellat. Ejus δημηγορία ποικίλη καὶ πολυειδὴς τοῖς ἤθεσιν, ἀπαλωτέρα δὲ et multitudini grata, Β, 284—332. Nestor autem erat vehementior, et elatior et regalior quasi, in alloquendo populum, 336—368, et Nestor corrigit nonnunquam dicta Ulyssis; et est major orator. Videmus ibi, ὡς τὸ αὐτὸ νόημα οὕτω μὲν ῥηθὲν οὐ πάνυ καλὸν ἔσται, οὕτω δὲ λεχθὲν ἔσται ἄριστον. Inter principes ἀριστῆας Παναχαιῶν est in convivio regio, et ibi postremus quidem appellatur, sed honoris causa: nam Nestor unum quasi cornu tenebat, Ulysses alterum, reliquis in medio positis; sicut ἐν ναυστάθμῳ (castris) ἐν μὲν ἄκρον Αἴας εἶχε, θάτερον δὲ 'Αχιλλεὺς, Β, 404—407. et 631—637, enumerantur, quos et quot duxe-

rit ad Trojam. Subditi ergo ejus οἱ Κεφαλλῆνες, in diversis insulis habitantes. Antea tenuerant eas insulas οἱ Τηλεβόαι, donec Κέφαλος, τῷ 'Αμφιτρύωνι ἐκ Θηβῶν συστρατευσάμενος διὰ τὴν 'Αλκμήνην κατὰ Τηλεβοῶν, has insulas ab Amphitryone subactas dono accepit. Ejus duodecim naves μιλτοπάρῃοι stabant in medio castrorum, et eo colore erant ἐπίσημοι, quia in eam regionem conveniebatur ex castris εἰς τὴν κοινὴν ἀγορήν. Ergo id epitheton 637 non frustra positum. Forma ejus describitur et animus, Γ, 191—202, eratque simul adjutor generalis Agamemnoni imperatori. Laudatur ab Agenore, et legatio ejus describitur, Γ, 203—224, cum ex Tenedo, initio belli, missus esset cum Menelao Trojam, ad repetendam Helenam et reliquam satisfactionem. Sed Trojani, prætexentes raptum Medeæ a Græcis factum, noluerant pacisci; de quo narrat Herodorus. conf. Λ, 140. In acie stat prope Athenienses, ob prudentiam regis Attici, Δ, 329, seqq. nam similis simili gaudet. Accusatur paullo durius a rege, et respondet paullo iracundius, utpote et πρεσβύτερος καὶ φρονιμώτερος Diomede, Δ, 339—364. Nam rex, acuendæ attentionis causa, sic locutus fuerat, et ut re vera ignaviores eo durius increpare posset: Ulyssi autem similes, norunt et ipsi, se magni æstimare. Pugnat, Δ, 494, seqq. Z, 30. Est unus ex novem ἀρίστοις post Achillem, H, 168. πολυμήχανος, Θ, 93, erat enim πύκτης, παλαιστής, δισκεύειν εἰδώς, τόξῳ ἀριστεύειν, καὶ ἀκοντίζειν ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ: καὶ γεωργὸς, κυβερνήτης, τέκτων, ναυπηγὸς, κυνηγὸς, μάντις, μάγειρος, ἰατρὸς, ῥήτωρ, ἀστρονόμος, βασιλεύς. Dicitur et sæpe πολύτλας δῖος, Θ, 67, ob multa adversa, quæ sapienter tulit. Et l. c. fugit in prœlio prudenter. Ejus naves stant in mediis castris, 222, nam prudentia est quasi cor exercitus. Legatur ad Achillem, ut ei amicissimus, I, 169. et oratio ejus est 223—306. et 669, ὦ πολύαινε 'Οδυσεῦ, μέγα κῦδος 'Αχαιῶν, quæ verba sæpius occurrunt. Mittitur cum Diomede speculator nocturnus, K, 137, 148. et loquitur ibi symbolice, dum clypeum sumit; conf. σάκος in A. sic, Ephesiis aliquando tumultuantibus ob pecuniarum inopiam, 'Ηράκλειτος εἰς ἐκκλησίαν παρελθὼν, καὶ ἐπιπάσας κύλικι ἄλφιτα, ἐξέπιε τὸν κυκεῶνα, σιωπῶσαν παραίνεσιν ἐκθεὶς, καὶ διδάξας, ὡς δεῖ ζηλοῦν τὴν αὐτάρκειαν. πλήμων, 231. δῖος, 243—247, ubi magnopere a Diomede laudatur ὡς φρονιμώτερος ἄλλων, μάλιστα φρόνησιν ἔμπρακτον ἔχων, καὶ ὡς θεοφιλὴς, a diis amatus. Ulyssi erat ibi Diomedes quasi χεὶρ δραστικωτάτη, Diomedi vero Ulysses λόγος ἔμπρακτος, *die practische vernunft, (practical reason.)* 'Επ' 'Οδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ, in medio ναυστάθμῳ, Λ, 5, 6, 805—807, ubi humana et divina, ἐν ἀγορῇ καὶ βωμοῖς, peragebantur. resistit fugientibus suis, 312—327. Est in periculo solus, δουρικλυτὸς, Λ, 401—488, quo loco plura epitheta, ταλασίφρων, Διῒ φίλος, ἐσθλὸς καὶ μάλα ποθεινὸς 'Αχαιοῖς, δαΐφρων, πολύαινος, δόλων ἆτος ἠδὲ πόνου, quæ posteriora verba possent habere εἰρωνείαν, conf. αἶνος et πολύαινος in A. serio tamen dicta, et ut laus ab hoste, debent intelligi. Increpat regem, Ξ, 82—105, ubi loquitur Agamemnoni παρρησιαστικὰ καὶ γενναῖα καὶ στρατηγικά. Etiam vulneratus imperat, 380, coll. Λ, 660, 459, 437. Π, 26. Τ, 48, 49. suadet Achilli prudenter et militariter, Τ, 154—172, ut prius sinat milites refici cibo. Id Plato in legibus laudat, et Lacedæmonii πίνοντες ὡπλίζοντο. et 215—237, ubi porro idem suadet, et se ipse modice laudat. Luctatur cum Ajace, Ψ, 709, 723, 725, et luctæ exitus fuit dubius, ita ut utrique par pretio præmium daretur. Sed dubiam fecerat victoriam arte aliqua, κέρδεα εἰδὼς καὶ δόλου οὐ ληθόμενος, 726. Certat cum Ajace Oilei cursu, 754—792, et vincit ope precum. In Odyssea ipse est persona primaria: et ea poësis est ἠθικωτέρα τῆς 'Ιλιάδος, γλυκυτέρα καὶ ἀφελεστέρα, ἤδη δὴ καὶ ὀξυτέρα (ingeniosior) διὰ τὰ, ἐν φαντασίᾳ ἐπιπολαίου ἀφελείας, βάθη τῶν νοημάτων: nam hæc est ὀξύτης ῥητορικὴ, acumen rhetoricum, νοημάτων βαθύτης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἁπλότητι. Incipit Odyssea non procul a fine errorum Ulyssis: reliqua per narrationes varias interseruntur: Totius autem recapitulatio brevis, ordine naturæ, est ψ, 306—341. Non nominatur Ulysses ab initio, sed describitur a rebus, quæ ei κατ' ἐξοχήν τινα competunt, multum errasse, multa vidisse, Trojam suo consilio cepisse, α, 1—3. Discessit quidem a Troja cum suis duodecim navibus, quæ habebant vectores in summa sexcentos: sed amisit apud Læstrigonas undecim naves cum omnibus vectoribus; ipsius unica nave salva, cui inerant socii quadraginta quatuor. κ, 132, coll. 123, 208. 203, 204. Hos saltem servare domum cupiebat, α, 5, sed et hi perierunt sua intemperantia. 7. μ, 391—419. coll. 298—365. 127—141. solus Ulysses servatus est sua prudentia et moderatione. Neptunum habuit acerrimum inimicum, i. e. valde infelix in navigando, α, 20, 68. est valde φιλόπατρις, nam, si minus ipsam patriam; fumum saltem ex ea surgentem procul conspicere vult, ante quam moriatur, α, 57—59. et laudatur a Jove ἐπὶ συνέσει καὶ εὐσεβείᾳ, 61, 65—67. nam si in peregrino solo fuit εὐσεβὴς, quanto magis in suo? Indicatur ergo, quod hæ duæ virtutes, σύνεσις καὶ εὐσέβεια μᾶλλον τῶν ἄλλων κοσμεῖ τὸν ἄνθρωπον, *verstand und tugend, (understanding and virtue:)* præterea, quod τὸ θεῖόν ἐστι ἐπιστρόφοι τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν. Cæterum τῆς 'Οδυσσεία finis est ἡ μνηστηροκτονία: ad quam funda menta jacit poëta jam, α, 90, et 295, 296. Ex Λ, 401, seqq. vidimus, Ulyssem adversu trecentos aliquamdiu bene pugnasse: ergo et adversus centum μνηστῆρας, non sobrios, et inermes maximam partem, ipse armatus, nec solus, nec sine numine, et regia auctoritate terrente, potuit feliciter pugnare vir fortis et prudens, et sagittis veneno tinctis utens. Potuisset poëta alio modo procos cohibitos fingere; sed elegit difficillimum, ut ars poëtica magis appareret.

Mores ejus regii laudantur β, 46, 47. 71, 72. 230—234. Argumentum totius Odysseæ est β, 163—176. Abiens ad bellum, præfecerat Mentorem domui ἐπίτροπον sub Laërte sene, 225—227. Proci contemtim loquuntur de absente Ulysse, 246—251, nam hi ubique inducuntur ut summum supplicium jure meriti. Laudatur Ulysses ut λόγιος καὶ πρακτικὸς, 271, 272. 279. γ, 84—100. 120—122. 163, 219—222. Et Menelaus maxime eum desiderat, δ, 104—114. Helena narrat de eo, 240—258, quod pro transfuga ierit Trojam ut specularetur eam, et cum Helena conferret consilia. conf. φρένες in A. Laudatur a Menelao prudentia ejus, 267—288, ubi simul de equo ligneo narratur: in quo Ulysses fuit σημάντωρ. Mors procis prædicitur, 333—340. ρ, 124—131. δῶμα θεῖον βασιλῆες, δ, 621. flet in insula Calypsonis, desiderio patriæ. δ, 555 : 560. et 689—695. ubi ejus animus erga subditos. et 722—726, laudatur a Penelope, coll. 814—816. Cæterum 836, 837, somnium non vult indicare, an vivat Ulysses: nam est somnium ignorantis id Penelopes; et poësi quoque est utile, ignorare id omnes. Ἐκκλησία θεῶν de eo, ε, 5—42, ubi quæstio πῶς ventilatur: prædicitur deinde, quam dives sit domum rediturus: nam hic alter heros post Menelaum ex erroribus suis dives rediit. Flet, ε, 81—84. 151—158. Colloquitur cum Calypsone, dimittere eum volente, 160—192. 203—227. ædificat sibi navigium, 243—257. 269—277. erat ergo rei navalis, et astronomiæ, et gubernatoriæ artis, peritissimus. Facit tamen naufragium, 282—332, ubi simul, 309, 310. tangitur historia, quod mortuum Achillem exportaverit ex hostibus, Ajace protegente. Venerat quidem ad Scheriam ex australi parte, indiget tamen vento Borea, quia vis tempestatis jam eum ultra eam insulam prætervexerat, 385, coll. 398, Ὀδυσσῆ pro Ὀδυσῆϊ. Promiserat ei Calypso immortalitatem, η, 254—258, sed id neglexit, amore patriæ et conjugis legitimæ. Mentitur aperte, ut sapiens in tempore et loco solet, η, 303—306, coll. ζ, 258—299, et obtendit suum timorem et pudorem: et αἰσχύνην pluribus non explicat, de timore suo plura addit. Litigavit ad Trojam cum Achille in convivio Agamemnonis, an fortitudine an dolo Troja capi debeat, θ, 73—82, prius affirmaverat Achilles, posterius Ulysses: et rex gaudebat hac ἔριδι egregia, quia oraculum prædixerat, tunc captum iri Trojam, si primores Græciæ inter se de capienda ea contenderent. Vide Athenæum ad hunc locum. Ulysses flet, audiens cani sua facta, θ, 83—95. Est pulcer, 134—137. respondet libere, lacessenti eum frustra, 165—185, et re dicta firmat, 186—233, ubi simul ipse se laudat inter ignorantes eum: et rex eam laudem confirmat, 235—253. Quod fuerit λοχαγὸς (dux et imperator insidiantium) τῶν ἐντὸς τοῦ ἵππου δουρείου, est θ, 492—532. λ, 522—531. Indicat se regi, quis sit, ι, 19. usque ad μ, 450, et in his quatuor libris omnes suos narrat errores. Cum duodecim egregiis sociis intrat antrum Polyphemi; et ipsi quidem animus præsagit mala, ι, 213—215, anima enim sæpe prævidet futura obscure, sed sæpius homines eo non moventur ut caveant sibi. Nomen ejus prædictum fuerat Cyclopi; hinc magno consilio id mutavit in Οὖτιν, ι, 512, coll. 366. Indigne ὑβρισθεὶς irascitur vehementer, sed tamen placabiliter, κ, 436—448, nam ipse nihil minus quam θρασὺς καὶ ἀτάσθαλος. Κτιμένην, sororem ejus habuit Eurylochus, κ, 441. Mane a Circe profectus, venit cum sole occidente εἰς ᾅδου, ubi unam noctem fuit, et altero die revectus est ad Circen, κ, 541. μ, 3. Tiresias ei prædicit genus mortis, λ, 133, ad quem locum narrant recentiores, filium ejus ex Calypsone, Τηλέγονον, profectum fuisse ad visendum patrem: et quum is prædas ageret in Epiro cujus pars Ulyssi parebat, habuisse eum ἀντίπαλον patrem suum, ut ignorantes inter se concurrerent: Telegoni hastam fuisse ἡφαιστότευκτον, et hanc facile transactam esse per loricam Ulyssis: et id voluisse vaticinium de θανάτῳ ἔξω ἁλὸς, quasi λοξῶς vaticinatus sit Tiresias, ex mari venturum aliquem occisorem: quum alias et sensus esse possit, eum non in mari moriturum esse. conf. ἔξαλος in A. Vide et Philostratum in Vita Apoll. Lib. 6. c. 32, ibique Olearium. Laudatur a regina Phæacum, λ, 334—340. contendit cum Ajace de armis Achillis, 542—563, et vincit oratione prudenti, judicibus Trojanis captivis, præside Minerva: nam duces Græcorum amoliti fuerant a se invidiam hujus judicii. Laudat ipse se, μ, 211, quod sane licet, si res ipsa apparet. Aures sociorum obstruit cera, i. e. præceptis bonis: et ipse a suis vinciri vult, i. e. pudore eorum a voluptate abstinet, μ, 177—180. Solus nihil gustavit de bubus illis fatalibus, igitur et solus servatus, 397, seqq. Cæterum est imago ejus, quem deus servare vult: e. c. malus et carina fractæ navis se offerunt ei, μ, 422—425. apud Charybdim est arbor demissis ramis, 432—437. Scylla eum non conspicit, 445, etc. Ante narrationem jam acceperat dona a Phæacibus, θ, 389—420. post narrationem alia nova accipit, ν, 10—22. noctu reducitur in patriam, cupiens, ν, 28—35. et dormiens exponitur, cum donis acceptis, 78—95. 117—125. Hæc reductio ei a poëta data, valde est arti poëticæ accommoda: nam si vigilans accessisset ad Ithacam, multa aliter fuissent fingenda, et multa ex jam sequentibus omittenda. Laudatur a Minerva, i. e. a poëta, ν, 296—303. Dissimulabat se vestibus et reliquo corporis habitu, quin et artificio quodam superficiem suam in capite et brachiis ita occuluerat, ut seni et calvo esset similis, ν, 397—403. 429—438. Poëta omisit, convenienter poësi, narrare, qua ratione sibi jam in Scheria præparaverit Ulysses pellem aliquam tenuem, quam super inducere sibi et demere potuerit. Ratio hujus dissimulationis erat,

quia solus redibat in regnum suum, nec sciebat quomodo sui erga se essent adfecti, præsertim amissis omnibus sociis: et sciebat, quid accidisset Agamemnoni redeunti: sine dubio autem mox fidissimorum aliquibus se aperuit, ab iisque auxilium ad reliqua efficienda sumsit: quod poëta, utpote non historicus, omisit. Divitiæ ejus pecuariæ enumerantur, ξ, 96—108. Copiæ tamen servorum ejus nihil sunt ad copias recentiorum illustrium Romanorum, quorum singuli sæpe μυρίους ἢ δισμυρίους habuere servos. Personatus Ulysses jurat de reditu Ulyssis certo, ξ, 151—164. sic et de hoc certo futuro reditu, ο, 172—180, ubi Helena vaticinatur. et ρ, 154—163, ubi Theoclymenus. et υ, 229—239, ubi ipse personatus, ut expiscetur fidem suorum. Narrat, ut de alio, quæ Ulysses fecerit ad Trojam, ξ, 469—511, ut doceret servos, quid erga se facere deberent: quod et ii intellexerunt, et fictam ex tempore et prudenter narrationem laudaverunt. De matre ejus et patre, ο, 346—359. et sorore Κτιμένη, 362—366, et narrat hæc Eumæus. Figura et forma ejus, deposita persona, π, 172—212. Canis senex eum, utut personatum, agnoscit, ρ, 291—327. Et flet Ulysses, conspiciens id, non canis causa, sed quod canis eum agnoscat, sui non; et quod canis ipsum amet, sui multi non; et quod ex insperato hæc omnia sua videat. Patienter fert injurias procorum in domo sua, ρ, 462—506. υ, 299—302, 376—385, et id magnanimi alii sæpe sunt imitati. Sic et leones sæpe sinunt parva animalia insultare sibi. Lacedæmonii Ephori, quum Clazomeniorum legati sedes eorum turpassent ἀσβόλῳ, eaque res manifesta esset facta, loco ultionis præconem jusserunt pronuntiare: ἐξέστω Κλαζομενίοις ἀσχημονεῖν. Sero autumno rediit domum, quod ex frigore matutino et vespertino apparet, ρ, 572. Cupit servare Antinomum, σ, 124—156. Dat consilium filio de procis, τ, 4—13, qui versus quidem exstant et π, 283—294, sed hoc loco optime repetuntur, et magis splendent: hinc et ἀστερίσκῳ hic notati a priscis. Narrat de se, et fictum nomen ὁ Αἴθων sibi imponit, τ, 165—203, hinc aliquis, qui totum Ulyssem ab Homero fictum censebat, festive dixit, eum esse αὐτάδελφον τοῦ Αἴθωνος. In venatione olim vulneratus fuerat ab apro in femore, τ, 390—475, quæ cicatrix deinde inserviebat, ut certissime agnosci posset, coll. ω, 330. Cæterum priscis σπουδαῖον ἦν ἔργον τὸ κυνηγέσιον: nam erat meditatio bellicorum periculorum. Exibant ergo juniores in varias venationes, ut et ῥωμαλεώτεροι καὶ ὑγιεινότεροι, ἅμα τε καὶ πολεμικοὶ, fierent. Sub persona ejus deformata, tamen regii multum elucebat ex statura et motu et voce, υ, 194. Valde adolescens missus fuerat a patre et senatu populi Ithacensis publice legatus in Messeniam, διὰ ὑπερβολὴν συνέσεως, φ, 13—21. laudatur ab inimico, 91—95. indicat se duobus servis, et adulatur iis tempore necessario, 193—242. Ejus oratio ad procos mactandos, χ, 35—43. et 226—230, circumscribitur epitheton πτολίπορθος, coll. 283. Reditus ejus lætus suis, ψ, 54—57, 60, 61. natura pulcer, refectus ex miseria pristinam recipit pulcritudinem, 156—163. de sponda vel pede lecti ejus est ψ, 184—204. fugit postera aurora, post cæsos procos, in villam, armatus cum armatis, prævidens bellum civile, 359—372. Agamemnon et Menelaus in Ithacam profecti, vix tandem ei persuaserant, ut una ad Trojam iret, ω, 115—119. Etiam patrem personatus adiit, et finxit varia de se: idque facit, ut senex gradatim præparetur ad magnum gaudium, ne repentina lætitia enecetur, ω, 215—348. Fingit se 'Αλυβάντιον, qui viderit Ulyssem, et hospitio exceperit, et large donaverit; eumque mox affore. Hinc ortum proverbium de donis mendacibus: τὰ τοῦ ἐξ 'Αλύβαντος ξένου δῶρα. 'Οδυσεῦς est genitivus Doricus et Æolicus per crasin, ω, 397, pro 'Οδυσέος: sicut εο facit ευ. Ejus supremum certamen, quod secuta est pax, 495, seqq. Solæ ejus naves habebant proras rubras, hinc μιλτοπάρῃοι dictæ: reliquæ omnes ad Trojam κυανόπρωροι. Spectat terram accedente Penelope, ψ, 91, simulata modestia, vel ut liberius eum mulier verecunda posset oculis obire, vel ne nimis cito eum ex obtutu agnosceret. Recentiores finxerunt, matrem ejus, Anticleam, antequam ad Laërten veniret sponsa, a Sisypho fuisse compressam: et Ulyssem re vera fuisse Sisyphi, etsi Laërtes ignorans suum crederet. Hinc crebro, et convicii causa, Ulysses vocatur Sisyphi filius apud tragicos, e. c. Sophoclem, Aj. 190, et Euripid. Iphig. Aul. 524, et 1362, et passim. Et vafrities Ulyssis hanc opinionem fortasse pepererat. Vide in A. sub τοῖος ad initium.

'Οθρυονεύς, έος. ὁ. nobilis Trojanus. Ν, 363—384. et 772.

Οἰδίπους, οδος, ὁ. et ὁ Οἰδιπόδης, ου. Infelix princeps Thebanus: usque ad vitæ finem tamen Thebis regnavit, ibique est mortuus. Nam fugam ejus, a tragicis fictam, et errores miseros, et exilium Athenis, et τύφλωσιν, portenta tragica, ignorat Homerus, Ψ, 679, 680, conf. δουπέω in A. Ejus duo filii, ὁ Πολυνείκης καὶ 'Ετεοκλῆς, gesserunt bellum civile, et occubuerunt ambo ἐν μονομαχίᾳ: et hoc est illud primum bellum Thebanum decantatissimum τῶν προγόνων, quod secutum est alterum τῶν ἐπιγόνων. Cæterum Œdipus post mortem Jocastæ, duxerat alteram uxorem 'Αστυμέδουσαν, quæ terribilis noverca διέβαλεν privignos suos apud patrem, ὡς πειρῶντας αὐτήν: et pater id credens, diris devovit filios suos. Matrem Œdipodis Jocastam, eandemque conjugem, vidit Ulysses apud inferos, λ, 270—279, ubi conf. 'Ερινύες. Pater ejus erat ὁ Λάϊος, de quo narrant tragici, prædictam ei ex filio suo mortem; hinc exponi jussisse puerum, imo, crudeliter trajecto fune per pedes, suspendi, ut exspiraret:

sed sublatum educatumque cum cura esse a peregrino. Porro narratur a tragicis ἡ Σφίγξ, γυνή τις εἰδεχθὴς ἐν Βοιωτίᾳ, λῃστρικὴ καὶ φονία: quam oberrans Œdipus juvenis, προσποιησάμενος (simulans) φιλίαν καὶ συμμαχίαν, occidit. Hinc valde honoratus a Thebanis, incidit in invidiam apud Laium, ignorantem quis esset iste juvenis: inde nascitur pugna, et Laius cadit, Œdipus vero ignorans, pulcram viduam ejus ignorantem ducit uxorem, et regnat Thebis. Detecta tandem re post longum matrimonium, ipse in perpetuo vixit mœrore illa vero se necavit suspendio. Nominis ratio vel petitur ex fabula, quod funis per pedes trajectus, fecerit ingens, οἴδημα ποδῶν: τρυπηθεὶς γὰρ τοὺς ἀστραγάλους ἐξετέθη: vel, omissa ista fabula, rectius nomen deducitur a grandibus pedibus. sic ἰσχοίδης aliquis dictus, ὁ μεγάλα ἰσχία ἔχων, et γαστροειδὴς καὶ ὠμοίδης apud Atticos est, qui crassum habet ventrem et latos humeros, et πεοίδης, (a τὸ πέος, membrum virile) cui crassius est id membrum, et χιλωνίδης, ὁ μεγάλα χείλη ἔχων, *aufgeworfene lippen, (blubber-lipped,)* nam ἡ χιλώνη attice est τὸ χεῖλος, unde Aristophanes: ὑπ' ὀργῆς τὴν χιλώνην ἰσθίων. Terminatio Οἰδιπόδης autem fit, sicut ab ὁ τρίπους ὁ τριπόδης, et ὁ ἱπποπόδης. ἡ Σφὶγξ κακὴ τὸ εἶδος ἦν, sicut et ἡ Μέδουσα, μία τῶν Γοργόνων, καὶ ἡ Ἑκάτη, καὶ ἡ Ἔμπουσα, unde terriculamenta intuentium eæ mulieres sunt fictæ.

'Οϊκλῆς, ῆος. ὁ. et 'Οἰκλείης, είους. Nepos Melampodis, quem vide. ο, 243, 244, ubi est utraque forma nominis.

'Οϊλεύς, έως. ὁ. Princeps Locrensium, cujus filius Ajax minor. scribitur et ὁ Ἰλεύς. Β, 527—535. καὶ ὁ Μέδων erat νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος πτολιπόρθου, Β, 727, 728. et θείου, Ν, 694—702. Quæ epitheta designant egregium principem et fortem. Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας, Ξ, 442, qui hinc Ὀϊλιάδης (pro Ὀϊλείδης, sicut a Πηλεὺς fit patronymicum Πηλείδης et ionice Πηληϊάδης) dicitur, Ξ, 446, 520. Μ, 365. Ν, 66, 203, 712. Μ, 365. Π, 330. Ψ, 473, 488, 754, 759. Hic Ajax erat natura fervidior, nec adeo μεγαλοπρεπὴς quam Telamonius. Ο, 333, 336. Alius Ὀϊλεὺς erat nobilis Trojanus, occisus ab Agamemnone, Λ, 93.

Οἰνεύς, έως. ὁ. Princeps Calydonius, pater Meleagri, filius τοῦ Πορθέως: et mortuis his omnia ad Thoantem, principem Ætoliæ, pervenerunt. Β, 638—644. Ι, 531—592. Ξ, 115. Ex uxore Althæa habuit Meleagrum et Dejaniram filiam, postremam Herculis uxorem: Ex altera vero uxore suscepit τὸν Τυδέα, patrem Diomedis, Ζ, 216—223. Ξ, 115—118. Hinc Τυδεὺς dicitur Οἰνείδης, Ε, 813. Κ, 497. Agrius, pater Thersitæ, erat frater Œnei. Nomen est ab ὁ οἶνος, a cujus colore in facie, alius dictus est ὁ Οἰνοπίων. Ludens aliquis in cauponem adulterantem vina, dixit, μὴ ποίει τὸν Οἰνέα Πηλέα, i. e. ne fæces immisce vino bono.

Οἰνόμαος, ου. ὁ. Ante Trojana tempora hoc nomine fuit princeps Pisanus in Peloponneso, qui filiam Ἱπποδάμειαν non dare volebat, nisi ei, qui curru vicisset se. Nimirum procus cum pulcra filia conscendebat currum, et paullo ante provehebatur: pater, conscenso altero, sequebatur, et si consequeretur procum, transfodiebat eum hasta. Hoc modo jam perierant tredecim: Pelops, decimus quartus. dolo vicit Œnomaum: corrupit enim auro multo τὸν ἡνίοχον Οἰνομάου, Μυρτίλον, ἵνα περὶ τὰς χοινικίδας τοῦ ἅρματος πανουργήσῃ τι. Id tangit Eurip. Iphig. Taur. 823—826. Alius fuit nobilis Αἰτώλιος, Ε, 706. Tertius fuit Trojanus nobilis, Μ, 140. Ν, 506. nomen notat ζητητικὸν οἴνου, studiosum vini, a μάω, quæro, cupio.

Οἴνοψ, οπος. ὁ. nobilis Græcus, Ε, 707. Alius nobilis Ithacensis, cujus filius ὁ Λειώδης, procus, φ, 144.

Οἴτυλος, ου. ἡ. Oppidum Laconicum, dictum ab antiquo heroë τῷ Οἰτύλῳ. Β, 585. alii ibi legi jubent: οἳ Τύλον. sed id non probant critici prisci, qui talem urbem Laconicam non agnoscunt.

Οἰχαλία, ας. ἡ. Urbs Thessaliæ, in qua regnavit aliquando ὁ τοξικώτατος Εὔρυτος. Capta est ab Hercule, et filia Euryti ἡ Ἰόλη captiva amata est a Hercule. Β, 596, 730. θ, 224. Civis ejus ὁ Οἰχαλιεὺς ἢ Οἰχαλιώτης ἢ Οἰχάλιος. Exstitisse dicitur ab Homero scripta ἡ Οἰχαλίας ἅλωσις, de quo opere loquitur geographus.

Ὀλιζών, ῶνος. ἡ. Oppidum Thessaliæ, cujus civis ὁ Ὀλιζώνιος. Β, 717. acuitur in fine, ad differentiam adjectivi ὀλίζων, ονος, i. e. ὀλίγος. Vide sub Ἀλίζωνοι.

Ὀλοοσσών, όνος. ἡ. Urbs Thessaliæ ad Olympum, postea dicta ἡ Ἐλασσών, Β, 739. λευκή, διὰ τὸ λευκάργιλος εἶναι.

Ὄλυμπος et Οὔλυμπος, ου. ὁ. Mons altissimus Thessaliæ et Macedoniæ, supra nubes cacuminibus elatus, hinc ἀνθρωποπαθῶς assignatus diis ad habitationem, ζ, 41—47, sed infra nubes est ἀγάννιφος. Sunt et alii montes in quibusdam cacuminibus suis nunquam subjecti nubibus, hinc et nec ventis nec pluviis. Macedones summum Olympi cacumen vocabant τὸ ἐπουράνιον: nam οὐρανὸς non solum est regio stellarum ibi affixarum, ut putarunt veteres; sed et omne intervallum inter nubes et sidera. Quatenus notat sedem deorum, potest nomen ejus concipi ab ὁλολαμπὴς per syncopen, et æolice mutato ο in υ, sicut fit in ὄνυμα pro ὄνομα, præterea spiritus quoque lenis est Æolicus, nam ψιλωτικοὶ οἱ Αἰολεῖς. Opponitur tunc Olympus lucidus τῷ Ταρτάρῳ ἠερόεντι et obscuro. Α, 44, 221, 420, 499, πολυδειράς, ob multa cacumina. 530, 532, αἰγλήεις. Ὄλυμπον, omisso εἰς, Γ, 407. ἐς Ὄλυμπον, ἵνα θεῶν ἕδος ἐστίν, Ε, 360. et 367, αἰπύν. et 398, πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρόν. et 750, μέγας

οὐρανὸς Οὔλυμπός τε, ubi utrumque est idem. et 754, ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος. et 868. 877, ὅσοι θεοὶ ἐν 'Ολύμπῳ, in opposito ad inferos. et 890, θεῶν οἳ "Ολυμπον ἔχουσιν. Θ, 3, 25, περὶ ῥίον. et 199, ἐλέλιξε μακρόν. 394, 410, 411, πύλαις πολυπτύχου Οὐλύμποιο, nam mons habet multas φαραγγώδεις πτύξεις, convalles. Quemadmodum ergo est πολυδειρὰς, κατὰ τὰς ὀρεινὰς ἐξοχὰς, sic est et πολύπτυχος, διὰ τὰς μεταξὺ τῶν πολλῶν δειράδων πολλὰς πτύχας. et 443, πελεμίζετο μέγας ὑπὸ ποσὶν Διός. et 456. κατὰ πτύχας 'Ολύμπου, Λ, 77. ἀπ' αἰγλήεντος, Ν, 243. 523, ἄκρῳ. ἐξ 'Ολύμπου ἀπὸ ῥίου, Ξ, 154, 225, 309. Ο, 79, 84, 133, 193, 375. Π, 93, 364. Σ, 142, 146, 148, 186, 429, 615. Τ, 114, 128, nam οὐρανὸς et "Ολυμπος sunt ἰσοδύναμα. Υ, 5, 22. Φ, 389, 438, 505, 518. Χ, 187. Ω, 144, 427, 468, 694. καρήνων Οὐλύμποιο, α, 102. πρὸς μακρὸν, κ, 307. ἐν 'Ολύμπῳ φυλόπιδα στήσειν, contra deos, λ, 312. θεοῖς "Ολυμπον ἔχουσι, μ, 337. ξ, 394. ο, 43. τ, 43. υ, 55, 73. et 103, ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος, coll. 113. ω, 350, 487. sed λ, 314, "Οσσαν ἐπιθέμεν 'Ολύμπῳ, est ipse ille mons. Cæterum Ossa, Olympus, Pelius sunt montes vicini. Ζεὺς 'Ολύμπιος, cœlestis Jupiter, Α, 353. et 580, 'Ολύμπιος ἀστεροπητής. et 589, ἀργαλέος 'Ολύμπιος, ubi absolute positum pro nomine divino proprio. Sic et Β, 309. Δ, 160. Ν, 58. Σ, 79. Χ, 130. Ω, 140, 175, quibus omnibus locis absolute positum. et 194, 'Ολύμπιος ἄγγελος Διόθεν. Ζηνὸς 'Ολυμπίου, α, 27. δ, 74. 'Ολύμπιε Ζεῦ, Α, 508. et absolute, ὀμοσόν μοι, 'Ολύμπιε, Τ, 108. α, 60. 'Ολύμπιοι ἄλλοι, Α, 399. ἤλυθον, Υ, 47, 125. ἴδωκαν, δ, 722. 'Ολύμπια δώματα ἔχοντες, Ο, 115. υ, 79. ψ, 167. Α, 18. 'Ολυμπιάδες Μοῦσαι, Β, 491. τὰ 'Ολύμπια, ludos Jovi Olympio sacros, videri possit Homerus ignorasse, cum eorum expressam mentionem faciat nullam. Sed tamen cum noverit Herculem, qui primus hæc certamina instituit; nec hæc ignorare potuit. Facit eorum tectam mentionem Λ, 697—699. Historia fuit hæc: Quum Hercules Augiæ stabulum purgasset, non accepit pactam mercedem, δεκάτην τῶν βοῶν, et Augias causam prætexebat, non sponte fecisse id Herculem, sed jussum ab Eurystheo. In hac lite arbiter assumitur ὁ Φυλεὺς, Αὐγείου filius, qui secundum Herculem pronuntiat. Αὐγείας ob id iratus ejicit filium domo: sed Hercules cum exercitu incursat Elidem, et dat Φυλέϊ regnum paternum, filias viduas occisorum Eleorum dat suis militibus, quos in bona vacua immittit. Et deinde instituit ἀγῶνα 'Ολυμπιακόν. Fuit ὁ "Ολυμπος etiam nomen proprium αὐλητοῦ τινὸς, οὗ νόμος ὀδυρτικὸς (*klage-melodie*) (*a plaintive tune*) περιήδετο. Vide Aristoph. in Equit. et Eurip. in Iphig. Aul. 577. et Ovid. ex Ponto, III, 3.

'Ολυσσεὺς, έως. ὁ. vide sub 'Αγαμέμνων, ad finem.

"Ομηρος, ου. ὁ. reticuit de se: id tamen ex lectione ejus apparet, fuisse eum nobili genere natum, accuratissime educatum, et omni eruditione expolitum; imo et opulentum, et vagatum itineribus curiosis per orbem terrarum. Qui ergo nescio quem erronem musicum miserum eum fuisse dicunt, ipsum nunquam legerunt sic ut intellexerint. Qui tradunt fuisse eum Ægyptium, ex domo regia antiqua; omnium rectissime tradidisse videntur; vide in A. sub πέλεια. Ne audiantur ergo, qui dicunt Homerum tangere matrem suam, Μ, 433—435, quam ut ἀληθῆ laudet, ut ἀεικῶς ζῶσαν miseratione prosequatur, et quæ in tali egestate educaverit talem filium: nihil enim cogitari potest absurdius. De cæcitate ejus jam pronuntiavit Velleius, 1, 5. Nec putandus est se pinxisse sub personis Phemii et Demodoci, quos confer. Nam inservit poësi suæ æternæ nomina hominum bene meritorum aut secus, suo ævo viventium. Quam rem vel artem vel historiam priscam hic vir ignoravit? Id præterea est advertendum, eum non libenter κακολογεῖν: et multa mala de familiis aut hominibus illustribus reticet quæ scivit. Candor ergo ejus et magnitudo animi eminet. Summus est artifex in ciendis affectibus; et qualem postulat Horatius II, Epist. 1, 213. Tale exemplum est supplicatio Priami, Ω, 486—506. Quantum eum summi viri judicaverint, notum est: καὶ πρῶτος ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος εἰς θέατρον προήγαγε ῥαψῳδοὺς (particulas quasdam ex Homeri poësi canentes) τοὺς καὶ 'Ομηριστὰς καλουμένους, οἳ ἐμελῴδουν τὰ τοῦ 'Ομήρου. Est κωμῳδίας πατὴρ, καθὰ καὶ τῶν ἄλλων ῥητορικῶν εἰδῶν. In Odyssea multa insunt comica: sed et in heroica illa et severa Iliade nonnulla, e. c. Ν, 373—383, quæ auditorem faciunt renidere leviter, etsi ipse heros, in certamine hæc dicens, non riserit. Sic et locus de Thersite, Β, 265—270. Qui eum impietatis εἰς τὸ θεῖον accusant, ii artem poëticam non introspiciunt, nec advertunt, personificasse eum res vel naturales, vel abstractas, etc. Cæterum vita ejus, quæ sub Herodoti nomine circumfertur, figmentum est hominis impudenter fingentis. Ipse veris admiscet ficta, aut exaggerat rem: sed ubique tamen magno cum judicio, et mira arte. Plagii crimen subiit ex invidia quorundam: narrant enim, quod ἡ Φαντασία, γυνὴ Μεμφῖτις, σοφίας ὑποφῆτις, Νικάρχου θυγάτηρ, conscripserit bellum Iliacum et Ulyssis errores versibus Græcis, et deposuerit hoc opus εἰς τὸ κατὰ Μέμφιν τοῦ 'Ηφαίστου ἄδυτον: inde Homerum, in iis terris gratiosum, accepisse a sacerdote quodam ἀντίγραφον, et ex hoc consarcinasse opus suum. Floruit ipse fere mille annis ante Christum natum. Qui hunc poëtam non legit, nihil ex vetusto orbe legit, nec quidquam priscarum rerum satis intelligit. Vide sub Νέστωρ, et Πρίαμος; item in A. sub ἀοιδὴ, ἀργυρόπεζα, γυνὴ aliquanto sub initio, ἔῤῥω, κέντρον, νῶτος, Στρέφω, et τέχνη.

'Ονήτωρ, ορος. ὁ. Sacerdos Jovis, Π, 604, 605. Alius erat nobilis Laco, pater guberna-

toris Μενελάου, τοῦ Φρόντιδος, γ, 282, unde filius dictus 'Ονητορίδης. ab ὀνῶ, juvare.

'Οπίτης, ου. ὁ. Ductor ordinum Græcus. Λ, 301.

'Οπόεις, όεντος. ἡ. contracte 'Οποῦς, οῦντος. urbs celebris Λοκρῶν ἐπικνημιδίων, Patrocli patria. Civis ejus dicitur vel ὁ 'Οποείσιος, sicut a Σμόεις fit Σμοεύσιος: vel et ὁ 'Οπούντιος, ου. Habet nomen ab antiquo heroë, filio Λοκροῦ ἥρωος. Β, 531. Σ, 326. Ψ, 85. Erat eo tempore ὑπὸ Μενοιτίῳ.

'Ορέσβιος, ου. ὁ. nobilis Græcus. Ε, 707, seqq. est, quasi in montibus vivens, ὑλαῖος.

'Ορέστης, ου. ὁ. Filius Agamemnonis unicus cum tribus sororibus. Quum mater Clytæmnestra cum mœcho suo Ægistho interficeret Agamemnonem gloriose a Troja redeuntem, Orestes erat valde adolescentulus, et cædi quoque destinabatur. Latuit ergo per septem annos apud suum θεῖον, Στρέφιον, principem Phocidis: ab quo deinde, disciplinæ causa, Athenas mittebatur. Sed ab Athenis, octavo post occisum patrem anno, rediit in paternum suum regnum, et ultus est mortem indignam patris, suumque exilium. Ι, 142, seqq. α, 30, 40, 298—300. ubi hic δῖος καὶ τηλικλυτὸς 'Αγαμεμνονίδης laudatur a Minerva ob suum factum, et proponitur Telemacho imitandum contra procos. Nestor laudat eum, γ, 195—200. et 203—209. et 303—310, ubi factum accurate narratur, coll. δ, 545—547. λ, 456—463, et ibi umbra patris ignorabat, hunc suum filium, jam peracta ultione, diu regnare in patria. Alius est nobilis Græcus, occisus ab Hectore, Ε, 705. Tertius denique est nobilis Trojanus, Μ, 139, 193. Nomen est a τὸ ὄρος.

'Ορθαῖος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Ν, 791.

"Ορθη, ης. ἡ. Urbs Thessaliæ, in regione quæ dicitur ἡ Πιῤῥαιβία, et dicta est quoque hæc urbs ἡ Κορσία. Β, 739.

"Ορκος, ου. ὁ. Præter ea, in A. notata, quæ confer, insignis est formula jurandi, Β, 259—264, non vivam ipse, non vivat filius, nisi hoc est.

"Ορμενος, ου. ὁ. Nobilis Trojanus, Θ, 274. Alius Trojanus est Μ, 187. Tertius fuit pater Amyntoris, avus Phœnicis, Græcus princeps, Ι, 448. Κ, 266. Quartus denique fuit pater Κτησίου, ο, 413. Fuit et urbs Thessaliæ, ἡ "Ορμενος. Nomen est ab ὄρω, excito, διεγείρω, pro ὀρόμενος pro syncopen. Deinde et ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος Atticis vocatur ὄρμενος, διὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν: unde est ἐξορμενίζω, celeriter cresco.

'Ορμένιον, ου. τό. Urbs Thessaliæ, dicta ἀπὸ 'Ορμένου, πατρὸς 'Αμύντορος, πάππου Φοίνικος: circa Demetriadem sita, et ὁ Θετταλὸς 'Ιάσων (non ille princeps Argonautarum) ex ea fuit: dicta et ἡ "Ορμενος. Β, 734.

'Ορνειαὶ et 'Ορνεαί, ῶν. αἱ. κώμη 'Αργείας. Dicta ἀπὸ 'Ορνίας νύμφης, ἢ ἀπὸ ποταμοῦ 'Ορνίας, ad quem sita. Cultus ibi præcipue ὁ Πρίαπος, qui hinc ὁ 'Ορνεάτης dictus. Β, 571.

'Ορσίλοχος, ου. ὁ. nobilis Græcus, filius alter τοῦ Διοκλῆος, occisus ab Ænea, Ε, 541—560, ubi est egregia laudatio funebris, heroi in prœlio interfecto dicta. Avus ejus quoque dictus fuit 'Ορσίλοχος, filius Alphei fluvii, qui attice dicitur 'Ορτίλοχος, γ, 488, 489, coll. ο, 186, 187. nam mos fuit antiquis, ex avo appellare nepotem, in memoriam generis, et ut avus quasi reviviscerет, neposque ad virtutem avitam excitaretur. Alius est nobilis Trojanus, Θ, 274. Tertius est fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ν, 259—271.

'Ορτίλοχος, ου. ὁ. vide supra. sed alius videtur dici φ, 16, Messenæ habitans.

'Ορτυγία, ας. ἡ. eadem quæ ἡ Δῆλος, μία τῶν Κυκλάδων, ε, 403. Alia est parva insula, objecta Syracusis, post cum urbe conjuncta. Vide sub ἔδι in A.

'Ορχομενὸς, οῦ. ἡ. dicta Μινύειος (generi communi Attico) quia ὁ Μινύας αὐτὸν παραῤῥεῖ καὶ περιῤῥεῖ: vel et, quod gens nobilis Minyarum, a rege Minya nomen habens, ibi potissimum floruit. Urbs celebris et valde dives et munita, unde ex circumjacentibus oppidis agrisque in eam confugiebatur tempore infesto. Est in Bœotiæ parte, et Eteocles ibi templum Gratiarum statuerat. Β, 511. Ι, 381. λ, 283, 458. Alia fuit urbs Arcadica, dicta πολύμηλος, i. e. πολυθρέμμων, πολύζωος, *wo viel vieh ist, (abounding in cattle,)* Β, 605.

"Οσσα, ης. ἡ. Mons Thessaliæ, λ, 314.

'Οτρεὺς, έως. ὁ. Priscus rex Phrygiæ majoris, una cum Mygdone; cujus tempore Amazones Phrygiam incursarunt, et Priamus Phrygibus auxilium tulit, Γ, 186.

'Οτρυντεὺς, έως. ὁ. nobilis Trojanus, pater 'Ιφιτίωνος, quem confer. Υ, 383—389.

Οὐκαλέγων, οντος. ὁ. princeps Trojanus, jam senex, a sapientia laudatus. nomen est ab ἀλέγω, curo, et οὐκ, quasi ὁ μηδενὸς ἀλέγων. Γ, 148. sic apud Herodotum a participio nomen habet ὁ Εὐέλθων, et alibi ὁ Κρέων, ὁ 'Ανακρέων, ὁ Μαίων, ὁ Παίων, etc.

'Οφελέστης, ου. ὁ. nobilis Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. Alius nobilis Pæon, ab Achille, Φ, 210, 211.

'Οφέλτιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, occisus ab Euryalo, Ζ, 20. Alius nobilis Græcus, occisus ab Hectore, Λ, 302.

'Οχήσιος, ου. ὁ. nobilis Ætolus, Ε, 843.

Π

ΠΑΙΗΏΝ, ονος. ὁ. Medicus deorum. Sanat τὸν Ἅδην, E, 401, s. et Martem, E, 899, seqq. Ipse est immortalis. Venerem vero vulneratam sanat sola ἐπαφὴ matris ejus Diones. Nomen est a παίω, i. e. θεραπεύω. Sed ὁ Παιὼν, ῶνος, quatenus est nomen Apollinis, est syncopatum ex Παιήων, qui et Παιάων et Παιὰν dicitur. Etiam hymnus, παιὰν dictus, dicitur παιήων, qui est ἐπινίκιος, καὶ ὁ ἐπὶ καταπαύσει κακῶν ἢ ὄντων ἢ ἐλπιζομένων ᾀδόμενος. Talem pæana primus Apollo cecinisse dicitur, devicto ἐν Πυθοῖ dracone. Exemplum ejusmodi cantici est X, 391—394, ubi duo posteriores versus sunt μέλος ἐπινίκιον devicto Hectore: et sine dubio hi duo versus non sunt totus pæan, sed, præcedentibus semper aliis atque aliis versibus, repetitio interserta, et ἐπῳδός τις. Et ita canere dicebatur παιωνίζειν pro παιηονίζειν, et παιανίζειν, i. e. ᾄδειν Παιάνι Φοίβῳ ὕμνον παιᾶνα, οὗ ἐπῳδὸς τὸ, ἰὴ παιάν: ὅπερ ἦν Παιανικόν τι ἐπίῤῥημα. De medico deorum est et locus, δ, 232, Παιήονος γενέθλη.

Παίων, ονος. ὁ. nobilis Trojanus, a quo filius nominatur Παιονίδης. Λ, 338, 339. sed οἱ Παίονες sunt populus Thraciæ, circa fluvium Στρυμόνα, colonia ex Troade, ad ὄρος Πάγγαιον. Regio eorum est ἡ Παιονία, per quam fluit ὁ Ἄξιος. Eorum ὅμοροι ἦσαν οἱ Σελλοὶ καὶ Δόλοπες. Tenuerant aliquando et Macedoniæ magnam partem. ὁ Πυραίχμης erat dux eorum ad Trojam, et dicuntur ἀγκυλότοξοι, B, 848. K, 428. ἱπποκορυσταὶ, Π, 287, 288, 291. δολιχεγχέες, longis hastis pugnantes, Φ, 155, quum alii eorum etiam sagittarii essent boni. et 154, ἐκ Παιονίης ἐριβώλου. et 205, 211. ἐριβώλακος, P, 350. Bis hi Pæones copias miserunt ad Trojam, primum duce Πυραίχμῃ, deinde duce Ἀστεροπαίῳ. Et fortasse duplicis fuere generis in Pœonia ista satis ampla. Auxiliabantur Trojanis. conf. Ἀμυδών.

Παισὸς, οῦ. ἡ. et Ἀπαισὸς, οῦ. ἡ. πόλις μεταξὺ Παρίου καὶ Λαμψάκου. Dicta a παίω, i. e. ἀντικρούω, offendo, percutio: nam navis ἡ Ἀργὼ ὑπὸ πνευμάτων ἀντιπνόων ἐκεῖ ἀνεπαίσθη, i. e. ἀντεκρούσθη. E, 612. Vide sub παίζω in A.

Παλαμήδης, εος. ὁ. Filius Nauplii et τῆς Κλυμένης τῆς τοῦ Ἀτρέω, frater Oacis (ὁ Οἴαξ). Ergo mater Palamedis erat soror Agamemnonis. Quum penuria commeatuum esset in castris ad Trojam, εἰς παραμύθιον τοῦ κακοῦ κατασχόντος τὴν στρατιὰν, ἐπενοήσατο κυβείαν καὶ πεττείαν, *das tric-trac, vielleicht auch das dame-spiel; aber nicht das schach, (tric-trac, perhaps draughts, but not chess,)* nam hic posterior ludus est ex Persis. Invenit etiam rationes dimetiendi temporis accuratiores, et mensurandi, et literas aliquot. Eurip. Orest. 432, schol. conf. Ναύπλιος. Cur Homerus nullam ejus mentionem fecerit, vide inter alios apud Philostratum in Vita Apollonii, Lib. 3. cap. 22, ibique Olearium.

Παλλάδιον, ου. τό. Imago Palladis in Troja. ἦν διοπετὲς, h. e. ἐξ ἀέρος ἄνωθεν οὐρανόθεν πεσόν. Λέγεται ἀνδρὸς δορὰν ἠμφιέσθαι, (indutum cute viri) στέμμα ἔχειν καὶ ἠλακάτην, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ πῖλον, καὶ δόρυ ἐν τῇ δεξιᾷ. Z, 92.

Παλλὰς, άδος. ἡ. Epitheton peculiare Minervæ, διὰ τὸ τῆς φρονήσεως ὀξυκίνητον: a πάλλω, i. e. κινέω. Alibi ponitur hoc epitheton etiam διὰ τὸ νεάζον καὶ εὐειδές: hinc de quavis νεάνιδι παλλὰς dici potest, sicut ὁ πάλλας, αντος, et ὁ πάλλαξ, ακος, de quovis νέῳ. Hinc et juvencula concubina est ἡ παλλακὴ, ἡ παλλακὶς, ίδος. Si sacerdotes legendæ erant, τὰς εὐειδεστάτους καὶ εὐγενεῖς παρθένους consecrabant, vocabantque eas παλλάδας. Τὰ δὲ εἴδωλα τῆς Παλλάδος, παλλάδια λέγονται. Cæterum a πάλλω est et ἡ κραιπάλη, a τὸ κάρα πάλλειν, quia caput turbat et vacillare quasi facit. Παλλάδα Ἀθηναίην, A, 200. Παλλὰς Ἀθήνη, Δ, 78. O, 614. T, 33. Ψ, 771. α, 125, 327. β, 405. δ, 828. ν, 232, 300, ubi ipsa sic se vocat, ut intelligatur delectari hoc epitheto. Dicitur κούρη Διὸς καὶ Μήτιδος, i. e. νοὸς καὶ βουλῆς: nam ipsa est prudentia practica, μῆτις vero est prudentia deliberans, et Ζεὺς ὁ νοῦς. Prægnans Μῆτις devorata est a Jove tota, sed justo tempore ex capite τελεία exiit concepta Minerva. οἱ παῖδες λέγονται τὰ παλλάκια, et puellæ formosæ et lascivæ αἱ παλλάδες: et Athenis erat locus τὸ Παλλάδιον, ubi judices conveniebant.

Πάλμυς, υος. ὁ. nobilis Trojanus, N, 792.

Πάμμων, ονος. ὁ. filius Priami, Ω, 250. vox composita πολυπάμμων, i. e. πολυθρέμμων, dives pecorum, occurrit apud poëtam.

Παναχαιοὶ, ῶν. οἱ. Universa Græcorum gens. sic postea dicti οἱ Πανέλληνες, et τὸ Πανελλήνιον, et τὸ Πανιώνιον, et τὰ Παναθήναια quæ erat ἑορτὴ universi populi Attici: et τὰ Παμβοιώτια. Ἀριστῆες Παναχαιῶν, B, 404. H, 73, 159, 327. K, 1. T, 193. Ψ, 236. ἄλλους Παναχαιοὺς, I, 301. Παναχαιοὶ, α, 239, πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἀχαιῶν, nobiles et ignobiles. Et l. c. significatur communis totius Græciæ benevolentia erga eum. sic et ξ, 369. ω, 32.

Πανδάρεος, ου. ὁ. et ὁ Πανδάρης, ου. Pater ejus fuit Μέροψ ὁ Μιλήσιος. Ipse habuit tres filias, ἡ Μερόπη, Κλεοθήρα, Ἀηδών. Harum πρεσβυτάτη, ἡ Ἀηδὼν, nupsit Zetho, fratri Am-

phionis, et parit filium Ἴτυλον. Sed invidens Amphioni τὴν πολυτεκνίαν ex Niobe Tantali filia, cum filius suus soleret dormire apud unum ex filiis Amphionis, jubet filium suum ea nocte cubare ad spondam interiorem, ut possit Amphionis filium jugulare: sed is, id consilium ignorans, cubuit loco solito, et a matre errante est necatus. Tristis mater optat sibi mortem et mutatur: et nunc quoque frequenter vocat filium suum Ἴτυλον. τ, 518—523. Recentiores eam fabulam aliter narraverunt. Cæterum reliquæ duæ Pandarei filiæ, puellæ amiserunt patrem: nam fugerat Athenas, et inde in Siciliam, ubi una cum uxore Ἁρμοθόῃ cito absumtus est ira deorum, i. e. variis miseriis. Causa fugæ, quia in Creta ex luco Jovis furto abstulerat κύνα χρυσοῦν, Ἡφαίστου ἔργον ἔμψυχον, et Tantalo tradiderat servandum: Jupiter miserat Mercurium ad canem repetendum, sed Tantalus jurarat se non habere: Mercurius tamen invenerat canem et abduxerat. Tantalo ergo injiciebatur a Jove τὸ Σίπυλον ὄρος, et Pandareus in fugam agitur. Etsi igitur illæ duæ puellæ essent περικαλλεῖς καὶ ἐπαφρόδιται καὶ συνεταὶ καὶ ἐργατικαί, tamen ex parentis infortunio et ipsæ factæ δυστυχεῖς, fiebant inde δειναὶ προσενεχθῆναι καὶ οὐ προσηνεῖς, fugientes consortium. υ, 66—78. Recentiores, loco Pandarei, nominant Pandionem, loco Ἀηδόνος habent Πρόκνην, maritum ejus vocant Τηρέα, et filium Ἴτυν. Hoc apparet, historiam, fabulis obvolutam, accidisse in agro Atheniensi, vel circa.

Πάνδαρος, ου. ὁ. Princeps Lyciæ, cujus habitatores quoque Τρῶες dicti, egregius sagittarius, ut Apollo ei arcum dedisse dicatur, Β, 824—827, conf. τόξον in Α. Filius Lycaonis, ἀντίθεος, ἀμύμων κρατερός τε, qui sunt tituli nobilitatis et principatus, Δ, 88—147, ubi vulnerat Menelaum sagitta, et hoc facto fœdera turbat: nam uterque exercitus credebat, factum id esse jussu Trojani regis. Vulnerat et Diomedem sagitta, Ε, 95—105, ubi ornatur epithetis, 168—296, et occiditur a Diomede. Nam ad augendum hoc Diomedis ἀρίστευμα, laudatus tantopere fuerat Pandarus. Sed sunt tamen epitheta solummodo sumta a genere et dignitate, non ab animo et moribus: nam erat ἐπίορκος καὶ ἀνελεύθερος. Absurde pepercerat sumtui, et equis curruique, quos velut περὶ ἀνάθεσιν ἀχρέαντους ἐφύλαττε: dissimilis præterea seni patri bono, cui non obedierat; et dissimilis arte, pater enim αἰχμητὴς, filius τοξότης quæ minor erat gloria bellica. Culpam infortunii sui rejicit in arcum innoxium; neque manus deo tendit, ut suaserat Æneas, Ε, 209, seqq. ergo persona barbara et ἄφρων, laudata ergo, sicut victima inaurari solet. Periit vulnere in os adacto, quo peccaverat plurimum, 290, seqq. Cæterum genus ejus ita traditur: ὁ Τρώσας, Πιῤῥαιβῶν τύραννος, ita crudelis fuerat, ut filius ejus ὁ Καρνάβας, occidens patrem, a civibus suis acceperit τὸ τυραννοκτονίας γέρας. Fugit tamen filius in Troadem, et expiatus a rege Troë, acceptoque agro, Ζέλειαν condidit. Hujus Καρνάβου filius fuit ὁ Λυκάων, hujus ὁ Πάνδαρος. Alius autem erat Pandarus, cultus in Lycia, de quo geographus.

Πανδίων, ονος. ὁ. Nobilis Græcus, ὁμώνυμος τῷ πάλαι Ἀττικῷ ἥρωϊ. Fert Teucro τόξα, quia Teucer extra ordinem arcu utebatur, alias aliter armari solitus. Μ, 372.

Πάνδοκος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 490.

Πάνθοος, contracte Πάνθους, genit. Πανθόου, contr. Πάνθου. princeps Trojanus, senex, μαντικός. Ejus tres filii in Iliade celebres, Πολυδάμας, Ὑπερήνωρ, Εὔφορβος. Patronymicum hinc est ὁ Πανθοΐδης ἢ Πανθοΐδης. Πάνθοον, Γ, 146. Πάνθου υἷες, Ρ, 23. et 9, υἱός. Ο, 522. Πάνθῳ, Ρ, 40. ἐς Πανθοΐδην, Ν, 756. Πανθοΐδης, Ξ, 450. Π, 535, 808. Σ, 250. μεγαθύμου Πανθοΐδαο (æolice pro δου) i. e. ἐμοῦ, Ξ, 454, ἀγαυοῦ, Ο, 446. Ρ, 70, 81. Vide sub Πολυδάμας.

Πανοπεύς, έως. ὁ. Filius τοῦ Φώκου, conditor urbis, quæ et ipsa hoc nomine appellatatur, postea vero Φανοτεύς. Ibi ὁ Τιτυὸς, violator Latonæ, cujus hepar οἱ μυθικοὶ γῦπες excedunt, regnaverat. sita erat urbs ὁ Πανοπεὺς in amœna regione, unde dicta καλλίχορος, correpto ionice penultimo ω, ex ἡ χώρα. Β, 520. Ρ, 307. λ, 580. In eadem regione erat et ἡ Πυθώ. υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειὸς, Ψ, 665, ubi dubium, an conditor urbis, an vero nobilis homo ejusdem nominis, ὁ Πανοπεὺς pater Epei sit. Id certe constat, etiam civem ejus urbis dici Πανοπεία. Cæterum eadem urbs dicitur ἡ Πανόπη.

Πανόπη, ης. ἡ. præter nomen modo nominatæ urbis, est et nomen νηρηΐδος, Σ, 45, quia aqua est pellucida.

Παραβολή, ῆς. ἡ. Egregium poëseos, sicut omnis orationis, ornamentum, in loco et apte adhibitum. Habet nomen quia τοῖς λεγομένοις παραβάλλει, ἢ συγκρίνει καὶ παρατίθησι, πρᾶγμά τι γνώριμον, εἰωθὸς ἀεὶ γίγνεσθαι: κακία γὰρ παραβολῆς τὸ ἄγνωστον καὶ ἀσύνηθες. ὁ ποιητὴς δι' αὐτῆς πολλὰ ἐξανύει καλά. Δι' αὐτῆς γὰρ πολλαχοῦ καὶ ζώων ἰδιότητας, καὶ φυσικὴν ἱστορίαν ποικίλην, ἐκτίθεται: καὶ ὅλως οὐ μόνον φιλόσοφόν τι πρᾶγμα ἡ παραβολὴ, ἀλλὰ καὶ πραγμάτων ὁσημέραι γιγνομένων διδασκαλία, καὶ ἐναργείας ποιητικὴ, καὶ πολυπειρίας περιποιητική. Ἐπεισάγει παραβολὰς ὁ ποιητὴς, ἐπί τε διαναπαύσει τοῦ ἀκροατοῦ, καὶ ἐπὶ σαφηνείᾳ τῶν λεγομένων, καὶ ποικιλίας τε πραγμάτων ἕνεκεν, καὶ εἰς πολυμαθείας μέθοδόν τε καὶ ἔνδειξιν. Μυρία γὰρ εὐμεθόδως διὰ τῶν παραβολῶν τῇ ποιήσει παρεμπλέκει, ἐξ ὧν ἥτε γραφὴ πλατύνεται, καὶ ἡ ποιητικὴ ἐμπειρία καὶ σοφία διαφαίνεται. Exponit igitur Homerus in parabolis suis res physicas, et œconomicas, et alia in usu humano obvia, et judicia divina, et eventus cum actionibus connexos, etc. et summum ingenium ejus, infinita eruditione expolitum, ostenditur. Raro autem tota parabola ad rem

præsentem pertinet; sed major plerumque pars, solius parabolæ ornandæ et expingendæ causa, posita est. Ergo videndum accurate, quid similitudinis conveniat huic rei, vel quid sit tertium comparationis. Infinitæ autem sunt apud poëtam parabolæ: potiores igitur et pleniores tantum excerpemus; reliquas, uno vel altero verbo expressas, lectioni ipsi relinquentes. Species Thetidis ex aqua sursum emergentis, dum adhuc sub aqua est, comparatur nebulæ, A, 359: nam in aqua marina obscure conspiciuntur ea, quæ tecta sunt aut moventur sub ea. Concio conveniens comparatur apibus, B, 86—93, ob multitudinem et celeritatem moventium se. Concio commota mari moto, B, 144—146. et segeti motæ vento, 147—149: et quidem posterior comparatio respicit τὴν ὁμοθυμαδὸν ὁρμὴν ἑκάστου τῶν Ἑλλήνων, prior vero τὸν τάραχον, ut notet κίνησιν μετὰ πολλοῦ θορύβου. et 208—210, concio coiens fremitui maris vento impacti ad littus, ubi duriores litteræ etiam quæsitæ apte, in βρέμεται, σμαραγεῖ. et 289, 290, de pueris et viduis, ad redire volentes domum: et hæc comparatio valde apta: nam pueri νεαροὶ laborem non ferunt, et statim desiderant domum, paullum modo ab ea absentes: et mulieres χῆραι, domi non habentes κηδεμόνα τοῦ οἴκου, festinant reverti. Sed sequitur mox apologia pro Græcis. vide interim, quam diligenter omnes voces sint attendendæ, ut poëtæ artem et vim introspicias. et 394—397, concio finita et acclamans mari agitato. Considera, quam varie eandem rem eidem comparat. Ter similitudinem sumsit a mari: primum de motu populi, deinde de reditu ejus ad priorem locum, tertio de clamore ejus: omnia ista mari comparat, sed diverso modo. et 455—458, pingit fulgorem armorum et galearum per fulgorem ignis in monte ardentis. et 459—466, studium festinantium et sese ordinantium, per cygnos et grues. et 467, 468, multitudinem exprimit per folia et flores. et 469—473, eandem multitudinem ejusque animositatem, per muscas impetuosas. et 474—477, divisionem et dispositionem ejus, per gregem caprarum permistarum ante. et 780—785, aciem instructam et vadentem, maxime quod attinet fulgorem armorum, igni depascenti aliquam regionem; et terræ gemitum sub pedibus vadentium, fulminibus confert: nam sermo ibi non est de militibus Achillis otiosis, sed de exercitu Trojanos invasuro. Clamor gruum volantium refertur ad clamorem in exercitu progrediente, Γ, 3—7, ubi saltem duces, imperantes ordinibus suis, varie clamant. et 10—13, de nebula, ut pulvis a proficiscente exercitu excitatus signetur. et 23—28, leo esuriens, incidens in prædam, confertur cum heroë conspiciente hostem. et 33—37, viator conspiciens draconem et retrocedens, cum milite timido. Et potest id poni de quovis horrescente periculum subito apparens. Hinc et adjuncta apte posita, e. c. videt, non in campo, ubi longe potest prospicere, sed in valle montana. et 60—63, securis penetrans ligna, cum acri bellatore: et expendantur ibi verba singula. et 151—153, cicadæ, cum senibus concionantibus, conf. τέττιξ in A. et 196—198, aries gregem anteiens, cum Ulysse ejusque sociis: nam ambo jam erant placidi. et 222, nives, cum oratione copiosa. et 449, leo obambulans ad prædam, cum heroë intento in absentem hostem. Stella cadens, ad Minervam de cœlo delabentem, Δ, 75—79, quæ stella potius pro fulgure accipitur. et 130, s. mater arcens muscas ab infante dormiente: ubi maxime τὸ παράμονον τῆς φυλακῆς indicatur: simul tamen et sagitta muscæ leviter pungenti comparari videtur; et Menelaus, quippe inscius periculi et tutelæ, puero dormienti secure. et 141—147, ebur rubro colore infectum a muliere, ad femur Menelai vulneratum a Pandaro: et hæc παραβολὴ ἐξευτελίζει τὴν τοῦ Πανδάρου βολήν: ὡς γὰρ ἐλέφας τέχνῃ βάπτεται ὑπὸ γυναικῶν, οὕτως οἱ τοῦ Μενελάου μηροὶ ἐκ τῆς τοῦ Πανδάρου βολῆς. et 243—246, de hinnulis fugacibus aut attonitis, ad ignavos milites. et 253, de apro, ad virum fortem. et 275—282, de nube atra, ad exercitum venientem. 422—428, de mari moto ventis, ad πυκνότητα τῶν κατὰ φάλαγγας κινουμένων, καὶ τὸν ἐκεῖθεν πολὺν ἦχον. et 433—436, de grege ovium et caprarum, ad θόρυβον dissonum exercitus magni et mixti. et 452—456, de torrente, ad prœlium cruentum. et 462, de turri cadente, ad cadentem fortem virum. et 472, s. de lupis, ad conflictum bellatorum. et 482—488, de αἰγείρῳ cæsa, ad cæsum magnum et pulcrum virum. De Sirio, ad Diomedem, splendide armatum, E, 5—7, et id valde apte. conf. ἀστὴρ in A. et 87—94, de torrente rapido, ad Diomedem pugnantem et valde θερμόν. et 136—143 de leone petito sagittis, ad Menelaum leviter vulneratum; et apte: nam Pandarum comparat pastori, utpote ποιμένα λαῶν, et Trojanos ovibus invalidis. et 161—164, de leone adversus juvencam: ubi apte indicat partem historiæ naturalis de leone: nam is primum frangit cervicem bestiæ cornutæ, deinde super incumbens vescitur. et 476, de canibus coram leone, ad milites timidos. et 487, de reti piscatorio, ad hostes. et 499—504, de palea ventis acta, ad pulverem in prœlio. et 522—527, de nubibus stantibus, ad stabiles pugnatores. et 554—560, de leonibus duobus, occisis tandem manu pastorum, ad bellatores duos post fortia facta cadentes: et 506, inest parabola de abietibus cæsis, ad magnitudinem eorum bellatorum, et σωματικὴν εὐφυΐαν: prior enim comparatio leonum, est index ἀνδρικῆς διαθέσεως τῆς κατὰ ψυχήν. et 597—600, de viatore ob amnem rapidum conspectum retrocedente, ad bellatorem conspecto fortiori: et notatur ἀμηχανία, impossibilitas resistendi. et 782, 783, de leonibus vel apris, ad fortes bellatores. et 864—867, de nube fulgurante nigra, ad Martem

abeuntem in cœlum, h. e. εἰς νέφος ἔδοξεν ἐσχηματίσθαι ὁ μυθικὸς Ἄρης φεύγων ἐκ τοῦ πολέμου. De Venere dixerat, 354, μελαίνετο χρόα, fiebat quasi obscura nubes, i. e. abibat ex conspectu: sic Ἄρης νῦν ἀφανὴς γίνεται, νεφωθεὶς εἶν καὶ ζοφωθείς. Veritas est: densissima nubes pulveris ex hoc conflictu, et ex fuga Trojanorum, adscendebat in cœlum. et 902—904, de confectione caseorum, τυροποιίᾳ, ad celeritatem curati vulneris. De foliis arborum semper virentium, ad hominos morientes et nascentes, Z, 146—149. et 506—512, de equo, ad alacrem cursum festinantis et læti. Et ad hunc locum apte pertinet parabola; quæ iisdem verbis repetitur O, 263—270, ubi tamen versus 265—268, ὀβελίζονται a criticis priscis, ut ad eum locum non pertinentes. De nautis lætis ob ventum secundum, ad milites adventu ducum lætos, H, 4—7. et 61—66, de horrore maris leniter undantis, ad exercitum jam sedentem: sed de stante denso exercitu affert parabolam ex alto petitam; hoc loco autem ex inferiori loco sumtam, exercitu subsidente. De papaveris capite, ad morientem ex vulnere non nimis strenuum, Θ, 306—308. et 338—342, de cane, prehendente posteriora feræ, ad bellatorem terga hostium cædentem. et 551—557, de astris circa lunam splendentibus, ad ignes multos nocturnos in castris. De ventis duobus turbantibus æquor, ad sollicitudines multitudinis, I, 4—8. et 323—327, de ave, quæ, esuriens ipsa, ore tamen affert pullis suis cibum labore quæsitum; ad laborantem ut alii expleantur bonis. sic doctores scholastici, sic militum plerique. De fulguribus et imbribus, ad frequentes gemitus regis solliciti, K, 5—10. et 183—188, de canibus, gregis custodibus, ad vigiles nocturnos. et 360—364, de canibus sectantibus feram, ad milites persequentes hostem. et 485—488, de leone inter oves, ad Diomedem inter hostes. De stella fulgida, nunc conspicua non tecta nubibus, ad ducem bellicum nunc apparentem in primis, nunc in postremis versantem, Λ, 62—66, et simul inest parabola de fulgure, ad arma coruscantia. et 67—71, de messoribus in agro metentibus adversum sibi, ad pugnantes exercitus oppositos sibi: nam dividentes se messores olim, ab alio extremo alii incipiebant, ut in medio agro convenirent: et de illa fere in medio messione est sermo. et 72, de lupis, ad prœliantes. et 172—178, de bubus quas leo invasit, ad hostes sub heroë cadentes: et leo quidem unam tantum necat: ergo parabola maxime spectat terrorem hostibus incussum, et vim herois. et 269—272, de dolore parientis, ad dolorem vulneris arescentis. et 292—294, de venatore, ad ducem. et 297, 298, de procella, ad bellatorem. et 305—309, de ventis in mari, ad bellatorem: et notatur ibi celeritas et vis cædentis. et 324—326, de apris contra canes venaticos, ad Græcos se convertentes contra Trojanos. et 383, de capris, timentibus leonem, ad milites timentes hostem. et 414—420, de apro contra canes, ad Ulyssem contra hostes. et 474—486, de thoibus, sed conspecto superveniente leone diffugientibus; ad Ulyssem solum inter multos hostes, territos adveniente Ajace. et 492—497, de torrente violento, ad Ajacem strenue pugnantem. et 547—556, de leone in fugam heroicam verso, ad heroëm recipientem se a pugnando. et 557—564, de asino et pueris, ad heroëm tarde repulsum a plurimis: recedit Αἴας ὀκνῶν, ὡς ὄνος νωθὴς et tardipes, despiciens Trojanos ut pueros, ipse adsuetus ictibus telorum perpetiendis, ut asinus plagis, qui nihil curat verbera a pueris ingesta. De procella, ad pugnam, M, 40. et 41—50, de venatione apri aut leonis, ad heroëm crebro se convertentem: et h. l. maxime vides, raro totam parabolam applicari debere ad rem præsentem: nam in hac parabola, sola conversio leonis huc illuc, ubi possit perrumpere per venantes, refertur ad Hectorem: reliqua inseruntur plenioris picturæ causa. et 132—136, de quercu valida contra vim ventorum, ad resistentes bellatores. et 146—153, de apris resistentibus venatori, ad bellatores. et 156—161, de nivibus densis, ad multitudinem jaculorum. sic et 278—289. et 293, 299—308, de leone animoso, ad bellatorem. et 421—424, de mensoribus finium agri, ad significandum exiguum spatium τοῦ μεταιχμίου inter duas acies. et 433—436, de fœmina paupere exigente duo æqualia pondera, ad pugnam æquo Marte factam: et parabola in primis laudatur, nam nihil est accuratius ea, ad æqualitatem indicandam: et ideo non inducit dominam, nam illa facile dat plus, nec ancillam, nam ea sumit facile minus, sed pauperem mercenariam, veram et justam tamen: ea non sumit plus, nam est vera; non minus, nam est pauper. et 451—453, de vellere arietis quod pastor facile portat, ad heroëm portantem saxum: et quia arietis lana solet esse immundior et durior et longior, hinc magis apta comparatio cum saxo sublato. De flamma et procella, ad exercitum vadentem, N, 39, 40. et 62—65, de accipitre, ad celeriter abeuntem. et 136—146, de saxo ex rupe abrupto et per altum devoluto, ad bellatorem acrem: ibi vocabula electa, durissimum litterarum sonum exhibentia: præterea barbarum impetum assimilat rei ἀψύχῳ: et Hector a Jove incitatur, ut saxum a pluvia avulsum est. Vide quam apte ad omnia tamen respiciatur. et 178—181, de fraxino cadente, ad cadentem heroëm: et hanc parabolam ὡς συναχθόμενος ponit poëta; præsertim quum rara inventu sit fraxinus ἐν πεδίῳ φυομένη. et 198—203, de leonibus capellam asportantibus, ad duos heroës hostem spoliantes. et 242—245, de fulgore micante fulminis, ad fulgorem varie micantem armorum herois se moventis, inclusa simul celeritate herois, et vi pugnaci. et 298—305, de Marte cum sociis suis, ad heroës cum suis. et 358—360, ubi res ipsa et ejus

comparatio inter se commiscentur, et est παραβολὴ ἀλληγορική: notatur conflictus duorum exercituum, ita inter se cohærentium, ut difficulter possint separari, et ut quasi commisceantur. et 389—393, de arboribus cadentibus, ad bellatores cadentes. et 471—477, de apro resistente, ad heroëm pugnantem: et quanquam hujus parabolæ sententia sæpius occurrit, tamen semper aliter est proposita; sicut hospes Alexandri ex unico apro multa et varia fercula apposuisse dicitur. et 492—495, de ariete duce gregis, ad ducem militarem militesque sequentes. et 571—573, de bove invito ducto, ad morientem vulneratum. et 588—592, ubi πάνυ ἀστείως fabis agitatis comparat sagittam frustra emissam: sed epithetis electis ornavit rem tenuem. et 654, 655, de vermi extenso in terra, ad cadentem imbelliorem: nam hic cadens videtur fuisse σφηκώδης καὶ ἀλιπὴς καὶ τετανὸς, *schmal, mager, lang, (small, lean, and long,)* ut σκώληκι potuerit comparari: est ergo παραβολὴ ταπεινὴ ad virum non robustum; humilior etiam quam illa de papaveris capite: addit tamen de sanguine, quo caret σκώληξ. et 703—708, de bubus duobus sub uno jugo et robustis, ad duos heroës una mente prœliantes. et 754, 655, de monte, ad magnum et procerum ducem militum: et in participio, κεκληγὼς, quod proprie de ave ponitur, inest notio agilitatis, et imperantis clamore: nam solus mons positus potuisset immobilitatis ideam excitare. et 795—801, de procella, ad pugnantes: et sunt ibi λέξεις duræ sono, notantes τὴν πολλὴν καὶ σφοδρὰν καὶ συνεχῆ καὶ μέτα ἤχου τῶν πολεμίων ἐπέλευσιν: aptissime ergo. De mari commoto, ad dubitantem, Ξ, 16—22, nam fluctus ante adventum venti est tranquillus, eo adveniente fluctuat. et 394—401, de mari et igne et vento, de clamore pugnantium: et sunt ibi tres παραβολαὶ ὑπερβολικαὶ de tribus validissimis adversus res humanas, et in statu maxime terribiliter sonante: et comparat negative. et 414—420, de quercu cadente, ad virum fortem procidentem. De errone celeriter recordante loca dissita quæ obiit, ad celeritatem itineris confecti, O, 80—83. et 170—173, de nivibus et grandine, ad celeritatem descendentis. Et his duobus locis, primo Junonis celeritas comparatur cogitationi, qua nihil est celerius, et hæc est ἡ σεμνοτάτη παραβολή; altero Iridis grandini celeriter decidenti, et hæc est φοβερά. Accedit tertia comparatio, 237, 238, de accipitre ejusque celeritate, ad celeritatem descendentis Apollinis; et hæc παραβολή ἐστι λεῖα καὶ γλυκεῖα. (Parabolam de equo, vide supra in parabolis ex Z allatis) et 271—280, de venatoribus agitantibus cervum aut capream, quando intervenit leo; ad Hectorem apparentem Græcis ferocibus. et 323—327, de duobus leonibus gregem noctu adorientibus, et de grege territo, ad terrorem Græcis injectum. et 362—366, de puero ludente arena, ad murum Græcorum facile perrumpendum: et sumta est comparatio a loco ipso ubi erat murus, a littore. et 381—384, de fluctu maris in navem descendente, ad murum conscensum, excellentissime: nam ἀεὶ παρευδοκιμῶν, i. e. ἑαυτὸν νικῶν, ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς ὁμοιώσεσιν: et comparat pugnam vento, Trojanos fluctibus, murum navi. et 410—414, de amussi naupegica, ad pugnam æqualem: et sic sæpe sumitur parabola a loco ipso: nam res agebatur ad naves. et 586—591, de leone malefico generoso, ad recipientem se heroëm. et 592, de leonibus cupidis, ad pugnantes. et 605, 606, de igne, ad bellatorem. et 618—622, de saxo marino, ad stabiles milites. et 624—629, de undis contra navem, ad periclitantes bellatores. et 630—638, de leone boves incursante et terrente, ad Hectorem et Achæos: et τὸ οἷον, 638, est præcipue id, cui comparatur actio leonis. et 679—688, de agitatore equorum κελήτων, ad Ajacem obambulantem alacriter. et 690—694, de aquila aves involante, ad Hectoris impetum. De fonte, ad lacrimas herois, Π, 3, 4. et 7—11, de puella infante, ad heroëm flentem. et 156—165, de lupis, ad cupidos pugnandi. et 212—215, de pariete firmo, ad ἄγαν πύκνωσιν στρατιωτῶν. Et ex hac parabola discis, quid alibi dicatur πυργηδὸν φράττεσθαι: nam in muro lapis lapidem sustinet, et arcte cohæret alteri: sic in acie clypeus ad clypeum, vir ad virum. et 259—267, de vespis irritatis, ad pugnatores. et 297—302, de fulgure lucente, ad exiguam ἀνάπνευσιν ἐν κινδύνῳ: fulgur enim collustrat tenebras ad tempus parvum, sic Patrocli factum recreat paululum Græcos: et ideo victoria quædam dicitur φῶς τι. et 352—357, de agnis et hædis fugientibus lupos, ad timorem magnum. et 384—393, de tempestate autumnali, ad fugientes: et ibi ad στενάχοντο parabola artificiose picta: ut torrentes tunc gemunt et strepunt, sic equi fugientes. et 428—430, de vulturibus, ad pugnantes: ubi respicitur ad τὸ ἰσοδύναμον utrorumque, hinc aves ejusdem speciei ponit, et simul ad κλαγγήν. et 406—410, de piscatore piscem hamo attrahente ad se, ad heroëm hasta percutientem et attrahentem ex curru adversarium. et 482—486, de arbore cadente, ad cadentem in pugna. et 487—491, de tauro percusso, ad vulneratum letaliter. et 582—584, de accipitre terrente aves ad heroëm terrentem hostes: et Lycii sunt ibi οἱ κολοιοὶ, quos hac comparatione deprimit poëta, etsi dense conglobatos. et 633—637, de lignatore, ad sonum pugnæ. et 641—644, de muscis in casa pastoritia, de hostibus circa occisum. et 752—754, de leone irruente quidem fortiter sed letaliter vulnerato, ad Patroclum. et 756—761, de leonibus duobus pugnantibus de cervo mortuo, ad Patroclum et Hectorem depugnantes de cæso tertio. et 765—771, de ventis quatientibus arbores, ad pugnantes cum clamore. et 823—828, de leone et apro pugnantibus ob aquam, ad Hectorem et Patroclum. Et libentissime

utitur parabolis poëta in re magna, ut magnificentiorem eam faciat. De vacca primipara, defendente vitulum suum, ad heroëm pro amico cæso pugnantem, P, 4—7. et 53—60, de olea pulcra, vento eversa, ad pulcrum heroëm cæsum. et 61—69, de leone vorante bovem et ἀπερσμάχῳ, ad heroëm pro amico pugnantem quem timent hostes. et 109—113, de leone recipiente se. et 133—137, de leone defendente catulos suos. et 263—266, de torrente strepente, ad clamorem pugnantium. et 281—285, de apro defendente se a venatoribus. et 389—395, de corio bubulo quod extenditur, ad contentionem æqualem, coll. 401, et laudatur hæc parabola a priscis in primis. et 434—437, de statua sepulcrali, ad stantem tristem, et id apte, nam tristis est ob mortuum. et 460, de vulture: ad velociter pugnantem. et 520—523, de bove percusso, ad cadentem hostem: et respicitur ibi solum τὸ, προθορών. et 542, de leone qui bovem laniavit, ad bellatorem. et 547—552, de musca audaci, ad heroëm. et 657—666, de leone recedente, ad heroëm invitum abeuntem: et indoles leonis ibi maxime est picta, respiciturque ad τὸ ἀκούσιον. et 674—681, de aquila ejusque visu acuto, ad heroëm circumspectantem. et 725—734, de canibus aprum incessentibus, ad hostes incessentes: et uni apro comparat duos Ajaces, ob ἰσοψυχίαν. et 737—741, de igne, ad prœlium: et respicit maxime τὸν τῆς μάχης ἦχον. et 742—746, de mulis truncum ex monte portantibus, ad indicandum pondus mortui. et 747—752, de mole inhibente aquas, ad heroas arcentes hostem: honestissima parabola. et 755—759. de sturnis et graculis, ad fugientes cum clamore. De surculo recens ex terra nato in altum, ad adolescentem, Σ, 56, 57. et 109, de melle, ad dulcedinem vindictæ. et 110, de fumo, ad iram obfuscantem cogitationes. et 161—167, de leone esuriente, ad herois stabilitatem. et 207—214, de fumo interdiu et igne noctu, dandi signi causa, ad notabilem speciem armorum herois. et 219—223, de tuba, ad vocem herois. et 318—322, de leone cui catuli surrepti, ad gemitus herois. et 599—601, de figuli rota, ad discurrentes leviter. et 615, de accipitre, ad celeritatem accedentis. De nivibus, ad multitudinem armorum candentium prolatorum, Τ, 357—361. et 375—381, de pharo καὶ πυρσῷ σωστικῷ, ad fulgorem clypei. et 398, de sole, ad splendorem armati herois: et apte: nam si arma lucent partim ut ignis, partim ut luna, partim ut stella, ergo totus heros splendet ut sol, his conjunctis splendoribus, coll. 381, 374, 366. De leone omnem illam regionem infestante, ad heroëm invadentem hostes, Υ, 164—175. et ibi natura leonis egregie depicta. et 252—255, de mulieribus, invicem conviciantibus; eximie: nam mulier est ἀνδρὸς λοιδορητικώτερον καὶ μεμψιμοιρότερον καὶ φιλοπληκτικώτερον, quod et Aristophanes bene pinxit in Eccles. et est parabola ad jurgantes. et 490—494, de igne vastante, ad pugnantem: ubi imitatur poëta vocibus τὸν βρόμον τοῦ πυρὸς, καὶ ὅλη παραβολὴ τῷ ὅλῳ παραβέβληται, quod rarius. et 495—499, de bubus triturantibus, ad equos cadavera calcantes. De locustis igne territis et insilientibus in aquam, ad fugientes trepide, Φ, 12—16, ubi quoque ὅλη ὅλῳ προσαρμόζει. et 22—26, de delphino et piscibus, ad fugientes heroëm. et 252—254, de aquila, ad fugientem heroëm. et 257—264, de aquilege fluvium derivante, ad aquas insequentes heroëm fugientem. et 282, 283, de puero συφορβῷ, cui se assimilat magnus Achilles periculi tempore. En, ut deprimant pericula sordida etiam fortissimos. et 346—348, de vento siccante hortum, ad siccatum campum. et 362—365. de lebete fervente, ad aquas calidas. et 522—525, de urbe ardente, ad hostes pressos. De equo ἀεθλοφόρῳ, ad currentem heroëm, Χ, 22—24, et 26—32, de Sirio, ad splendorem armati herois. et 93—96, de dracone, ad heroëm animosum, coll. 134, 135. et 139—144, de accipitre et columba, ad celeritatem currentium, maxime insequentis, et 162—166, de equis certantibus, de currentibus heroibus, conf. ἵππος in A. ad h. l. et 189—193, de cane et cervo, ad attentionem persequentis hostem. et 199—201, de somnio, quando somniamus de cursu nostro, nec quidquam proficere possumus; ad alterum non adsequentem, alterum non effugientem. et 262—266, ubi sunt παραβολαὶ παροιμιώδεις de odio perpetuo. et 308—311, de aquila impetum faciente, ad heroëm. et 317, 318, de hespero, ad fulgorem hastæ vibratæ. De patre lugente filium, ad notandum amorem, Ψ, 222—224. et 598, 599, de rore recreante herbas, ad verba animum recreantia. et 692—694, de pisce exsiliente super aquam ad exsilientem improviso percussum pugilem. et 712—715, de tignis tectum fastigiatum constituentibus, *von dach sparren, (from rafters,)* ad luctatores firmos: et pertinet ad præcedens λαβέτην, ideo nec habet apodosin. et 760—764, de radio textorio, ad propinquitatem insequentis. de leone fero, ad iratum, Ω, 41—45. et 480—484, de viro dignitatis pleno, et subito ad alienos accedente; ad admirationem mutuam duorum heroum se visentium: et refertur πρὸς μόνον τὸ πολὺ τοῦ θάμβους. In Odyssea minus frequentes sunt parabolæ. De cervo, catulos suos in specu leonis deponente, ad procos in domo Ulyssis, δ, 333—340. ρ, 124—131. de pastore in medio gregis cubante, ad Proteum, δ, 413. et 791—793, de leone viris cincto, ad Penelopen. De vento ferente spinas, ε, 328—330. et 394—398, de liberis lætis ob restitutam patris valetudinem bonam, ad gaudium ingens. et 488—499, de scintilla ignis occultata sub cinere, ad hominem latentem in cubili suo: et apta hæc est comparatio: nam Ulyssi tantopere fatigato, paullulum modo vitæ supererat, excitandum tamen deinde et augendum: posuit tamen non σπινθῆρα, sed δαλὸν, magnifi-

centiæ causa. De Diana inter nymphas, ad virginem regiam inter suas, ζ, 102—109, utpote de pulcerrima inter valde pulcras. et 130—138, de leone esuriente, ad heroëm nudum quo terrentur puellæ: nam illotus et malis confectus, apparebat illis horribilis; lotus, et cibo potuque refectus et indutus, amabilis: vide κόρη in A. similitudo tamen digna est Ulysse. et 151, 152, de Diana formosa et dignitatis plena, ad virginem regiam. et 162—168, de palma Deliaca, ad eandem, coll. 157, 160. et 232—236, de argento inaurato, ad formosum heroëm. De foliis populi celsæ, ad operantes puellas, η, 106, διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ συντεχὲς τῆς αὐτῶν ἐργασίας, *wegen des muntern bewegens der vielen hände, (on account of the brisk movements of the numerous hands.)* de mulis et bubus arantibus, ad celeriorem cursum, θ, 124, 125, ut notetur τὸ ταχύπουν viri. et 521—531, de uxore flente maritum cæsum pro patria, ad flentem heroëm: et similitudo id vult, ἐλεεινὰ ἔκλαιεν Ὀδυσσεύς. De foliis et floribus cernis, ad multitudinem. ι, 51. et 292, s. de leone vorante, ad Cyclopem: et id πιθανῶς: nam nisi Cyclops ossa simul comminuisset vorando (sicut et felis murem una cum ossibus vorat) spatium ante speluncam fortasse plenum fuisset ossium, et deterritus Ulysses introire. Cæterum antiqui raro soliti cultros adhibere ad capiendum cibum. Sic Celtæ membra integra de verubus diripiebant, manibusque tenebant, et dentibus dilacerabant carnes; et si quæ minus sequerentur, habebant μαχαίρια μικρὰ, τοῖς κολεοῖς ἐν ἰδίαις θήκαις παρακείμενα, quibus circumcidebant eas. talis culter ad vaginam gladii adjunctus dicitur ἡ παραξιφὶς, ἢ τὸ ἐγχειρίδιον. et 314, ubi non res ad rem, sed faciendi facilitas cum alia ejusmodi facilitate, comparatur. et 322—324, de malo nautico, ad clavam Cyclopis. Aliam brevem parabolam habes 289. et 384—388, de terebra. et 391—394, de fabro, candens ferrum immergente in aquam, ad stridorem. De canibus domesticis circa herum, ad cicuratas feras, κ, 216—219. et 410—420, de vitulis excipientibus matres, ad lætitiam magnam. De suibus mactatis, ad cædem iniquam, λ, 412—419, coll. 410, de tauro cæso: et hic respicit ad unum ducem, illic vero ad socios multos, cæsos. De lebete fervente, ad Charybdim, μ, 237, s. et id apte, ad rem illustrandam. et 251—257, de piscatore hamis piscante, ad Scyllam. De aratore impigro, qui totum diem opus fecit, et circa vesperam cupide domum spectat, ad Ulyssem festinantem in patriam, ν, 31—35, et hæc nobilis parabola etiam de sene morituro potest adhiberi. et 81—85, de equis currentibus firmiter, ad certum cursum navis. et 86, 87, de accipitre volante, ad cursum navis. De patre excipiente unicum bonæ indolis filium peregre redeuntum, ad fidelem amicum, excipientem alterum, π, 17—21. et 216—219, de avibus flentibus, ad flentes amicos. De patre excipiente filium reducem, ad bene excipientem, ρ, 111, 112. et 518—521, de poëta suaviter canente, ad narrantem suaviter: et id apte: nam narrans multa tamen finxerat bene. De rege bono, cujus gloria late it, ad gloriam boni principis, τ, 108—114. et 204—209, de nive soluta, ad lacrimas. et 518—529, de luscinia canente, ad hominem varia cogitantem, adjuncta luctus idea. De cane pro catulis anxio, ad sollicitum, υ, 13—16. et parabola orta ex ὑλακτεῖν, ad sanandum audax verbum de corde positum. et 25—30, de assando, ad inquietum in cubili. De chorda citharæ, ad nervum arcus, φ, 406—409, et id tendere fiebat, ut nervum ab altero cornu arcus detensum, ne contentus semper arcus flaccesceret, rursus adnecteret ei cornui, curvando arcum. conf. φόρμιγξ in A. De bubus ab œstro agitatis, ad territos, χ, 299—301. et 302—309, de vulturibus contra aves, et conf. νέφος in A. ad h. l. et 384—389, de piscibus captis reti et expositis in littore, ad cæsos jacentes multos: et hoc solo loco poëta mentionem facit capturæ piscium per rete; per hamos sæpius. et 402—406, de leone saturato cædibus, ad Ulyssem post μνηστηροκτονίαν. et 468—472, de turdis per laqueos captis, ad suspensas ancillas. De argento inaurato, ad formosum virum, ψ, 159—163, qui nimirum candidus et roseus est simul. (Vide supra ex ζ.) et 233—240, de enatante naufrago, ad lætantem: et apte id ad Ulyssem, multa passum mari. De vespertilionum stridere, ad stridentes leniter umbras recens cæsorum, ω, 6—9.

Παρθένιος, ὁ. ποταμὸς Paphlagoniæ, Β, 854, fluens per regiones valde amœnas, et valde placide: unde hoc delicatum nomen nactus est. Sed τὸ Παρθένιον est mons Peloponnesi.

Πάρις, ιος, et ιδος. ὁ. Idem qui ὁ Ἀλέξανδρος, filius Priami regis. De judicio ejus inter deas, est Ω, 28—30, et ἄτη est aberratio mentis, *die vergebung im denken, (aberration of mind.)* Hoc judicium allegorice solet explicari, ut sit ἡ ἡδονῆς πρὸς ἀρετὴν σύγκρισις: in quo quum una Venus, i. e. ἡδονὴ, præferretur omnibus regiis virtutibus, sapientiæ practicæ et honestati principali; omnia sunt perturbata. Ἡδονὴ enim in se est bona, sed tantummodo si est ἀμεταμέλητος: sin minus, et si ex ea oritur πολὺς μετάμελος, deterrimum est malum, et maxime principi viro pudendum. Et hic fuit Epicuri sensus, ἡδονὴν ἀμεταμέλητον summum esse homini bonum. Πάριος κλῆρος, Γ, 325. Solus iste inter heroas Homericos fuit μυραλοιφόμενος: nam τὸ κάλλος, cujus fit mentio Γ, 392, κάλλεϊ στίλβων, erat μύρον, δι' οὗ εὐπρόσωπος ἡ θέα γίγνεται, καὶ στίλβειν ἐστὶ λάμπεσθαι τὴν ὄψιν. *ein köstlich waschwasser, das die haut recht klar machete, und durch sein eindringen in die schweislöcher das gesichte völliger und lebhafter darstellete, (a valuable cosmetic, which made the skin very clear, and by penetrating the pores, caused the face*

to appear more beautiful and lively.) Apud fœminas tale κάλλος in usu perpetuo fuit: deinde receptum et ad viros, et sine dubio τὸ, νίψον τὸ πρόσωπόν σου, Matth. vi, 17, ejusmodi liquidum unguentum designat, quum sola lavatio faciei per aquam, ad mores quotidianos et ad munditiem, communem omnibus honestioribus, pertineat. Rapuit Helenam ex Lacedæmone, quæ causa fuit belli; et amat eam vehementius decimo anno post, quum timuisset eam amittere ex fœdere, et quum victus esset, Γ, 442—446. Proficiscens Lacedæmone Trojam, non recta via profectus est, ne persequerentur eum naves ex Peloponneso missæ: sed circumnavigavit littora Ægypti, Phœniciæ, Ciliciæ, etc. et ex hoc itinere duxit secum ex Sidone textrices Trojam, Ζ, 289—292, *legete eine tapeten-manufactur an, (established a carpet manufactory.)* Domus ejus pulcra, frugalis tamen, describitur Ζ, 313—317, conf. δῶμα in A. Non intelligit ironiam Hectoris: nam cur irasceretur innocentibus? aut cur νεμεσσῶν τοῖς κατὰ αὐτοῦ δικαιότατα νεμεσῶσιν? prudentior vero Helena intelligit, Ζ, 326—358. Blanditur fratri, et honesto modo blanditias veritate mixtas recipit, 503—529. Vult credi, se esse justum maritum Helenæ, eamque se debere defendere: id poëta innuit Η, 355—362. Vult ergo, ut Antenor aliud consilium proferat τῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου κακίᾳ σύμφωνον. Cæterum est imago principis, propter se omnes alios natos esse putantis: hinc, ἐμοὶ φίλα, 357. Sicut Priamus est imago senis, nimis leni ingenio nati. Ἑτέρων Πάρις ἦρχε, Μ, 93. Πάρις, Ν, 490, 660. Ο, 341. Χ, 359. Ω, 249. Δύσπαρι, O infelix, Γ, 39. Ν, 769. Ab Euripide dictus Αἰνόπαρις, ob damnum quod intulit patriæ, et ob flagitium suum: nam adhibetur ejusmodi appellatio, quando aliquis nobis est infaustus, aut non idoneus nominari inter res faustas a nobis: est tamen mollis increpatio et civilis; *du böser Paris, (O naughty Paris.)* conf. Ἀλέξανδρος, et in A. εἶδος, ἐκλείσφατον, et ὄδος ante medium.

Παρνησὸς et Παρνησσὸς, οῦ. ὁ. et communiter Παρνασὸς, apud Bœotos, et vulgo, Τερνεσός. Parnassus mons, ad quem Autolycus, avus maternus Ulyssis, regnabat. τ, 394, 431. φ, 220. ω, 331. Cum simplici Sigma constanter scribitur a poëta: ab aliis cum duplici.

Παῤῥασία, ας. ἡ. Urbs Arcadiæ. Β, 608. ἀπὸ Παῤῥασοῦ, ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων: et fuerat olim regia Lycaonis. Ovid. Met. I, 198, seqq.

Πασιθέη, ης. ἡ. Gratiarum una, et quidem junior. Hanc promittit Juno conjugem Somno, Ξ, 269, 276, ubi nomen alludit ad naturam somni, διὰ τὸ πάντη θέειν (ad omnes accurrere) τὸν ὕπνον. Possit nomen et esse, spectabilis omnibus, vel, ad quam omnes concurrunt. sic ἡ Πασιφίλα erat nomen ἑταίρας ἐνδόξου. Vide in A. sub ὕπνος, ad medium.

Πατρὶς, ίδος. ἡ. patria, vilis sæpe, profert magnos. Sic parva Ithaca Ulyssem, Pella Alexandrum M. Scythia barbara Anacharsin et Themistium, etc. Hinc est id περ, Γ, 201.

Πάτροκλος, ου. ὁ. et Πατροκλέης, έος. et Πατροκλῆς, ῆος. Filius Μενοιτίου, συγγενὴς τοῦ Ἀχιλλέως et socius carissimus. Λ, 345, coll. 357. Ι, 190, 195. 201, 205. habet suam concubinam, 662—664. Mittitur ab Achille ad Nestorem, Λ, 610, 615, coll. 607, 601. Et hoc erat initium mali quod Patroclo accidit. Nam Nestor persuadebat ei, ut pugnaret: pugnans interficitur. Simul tamen id malum erat origo multorum bonorum pro Græcis. Oratio Nestoris est Λ, 654—802, in qua præcipue inest, Patroclum non Achillis sed Agamemnonis causa esse a patre missum ad Trojam, 764, 765, a patre eum esse edoctum qualis esse deberet, 784—788. Erat senior Achille, sed non multum: inferior autem genere et robore, 785. Peritus artis medicæ, 822—847. De morte ejus prædicitur Ο, 65, 66, circa quem locum simul est breve argumentum totius Iliadis, 62—68, et loquitur ibi Jupiter. Curat Eurypylum vulneratum, 390—394. res adversas Græcorum valde dolet, 395—405. Exit ad pugnandum, indutus arma Achillis, a qua re, ῥαψῳδία integra Π inscribitur a priscis ἡ Πατρόκλεια. Flet ubertim, Π, 2—4, et alloquitur Achillem, 20—45, ubi in recensione vulneratorum ducum reticet Machaonem, ne Nestoris mentionem simul facere cogatur, et ne inde Achilles suspicari possit, a Nestore hanc machinam esse structam, ut vere erat; 24—29, et ordo omnis ibi est admirabilis. Vocativos nominis ejus vides 7, 11. Accipit mandata ab Achille, quibus si paruisset, vivus cum magna gloria rediisset; sed oblitus amici, gloriam sibi aliam captabat: 83—96. En mores amicorum nobilium. Sed si paruisset, longe alius ordo eventuum secutus esset, quem poëta eligere noluit. Poësis enim est aliqua creatio mundi alicujus. Describitur breviter ut fortissimus, 195. 219, 268, 278. 284, 291, 307, 372, 377, 394, 420, 427. Suprema ejus verba, prudentia, magnanima, vaticinantia, 843—855. conf. θνήσκω in A. Ρ, 2, 10, 92, 378. δυσήκοος πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, 401—407. equi ejus flent eum, 426—441, (coll. Ψ, 276—284.) et Jupiter luget, 442—456. laudatur, 477. Ejus character, 670, 671. coll. 689, 690. nam de mortuis nil nisi bene. κεῖται Πάτροκλος, Σ, 20, coll. 10. sic breviter luctuosum nuntium perfert: nam in luctu non vacat audire longa. Achilles postea mutatus, 97—126. Thetis narrat de Patroclo, 451—457. Fletur a Briseïde, Τ, 282—302. et ab Achille, 314—339, et in specie ibi celeritas ejus, in paranda heroico more cœna suis manibus, prædicatur. Vide porro Φ, 96, 101, 107. Anima ejus apparet Achilli, Ψ, 65—107. honoratur equis, ut vir equester, 6—11. combusti ossa leguntur, 252—254. laudatur,

γ, 110. Πατρόκλου ἢ Πατρόκλοιο, Θ, 476. Ρ, 187, 240, 241, 255. Σ, 93. Φ, 28, 134. Χ, 323, et apte ibi fit mentio ejus: nam Hector gestabat arma aliena, et circa collum non satis arcte adhærebat thorax; hinc ibi via ad accipiendum vulnus. Ψ, 239. Ω, 6. Πατρόκλῳ, Π, 257, 543, et Glaucus intellexit, non Achillem esse, qui id fecit: et hinc animosi fiunt Trojani. Ρ, 286. Τ, 4. Ψ, 747. Πάτροκλον, Σ, 151, 152. Τ, 302, ubi vide πρόφασις in A. Ψ, 134. Πάτροκλε, Π, 787, et utitur poëta apostrophe subita, ut συναχθόμενος hoc bono viro, coll. 812, 823, 830. Σ, 333. Τ, 287, ubi hic vocativus est dactylus. Ψ, 179. Ω, 592. Πατροκλῆος, Π, 554, τοῦ συνετοῦ. Ψ, 105, 221. λ, 467. ω, 16, coll. 77, 79. Πατροκλῆα, Π, 125, 126, 130, 818, 815, s. Χ, 331. Πατρόκλεις, in vocativo, Α, 337. Λ, 822. Π, 584, 693, 707, 744, 733, 812, 843, 786. Vide sub Κλεοπάτρα, et in A. sub κοάς.

Παφλαγόνες, ων. οἱ. gens Asiæ minoris, ἀσπισταὶ, μεγαλήτορες, Ε, 577. Β, 851, 853. Ν, 656, 662. ὁ Παφλαγὼν, όνος, ἔνδοξος ἀρχηγὸς, auctor nominis eorum est. Appellative sic possunt dici homines loquaces et clamosi, impudentes rhetores, οἱ λόγοις παφλάζουσιν. Et sic id nomen posuit comœdia.

Πάφος, ου. ἡ. urbs Cypri, θ, 363, 362, ubi sic est exponendum, ἵκανεν εἰς τὴν τῆς Κύπρου Πάφον. Sacra erat Veneri, διὰ τὸ ἀπαφίσκειν, i. e. ἀπατᾷν: nam sic ficta est res ex sono nominis: sicut et Κύπρος sacra est Veneri, quia sono vocis convenit cum κύειν πόρεσθαι, ἢ πορσύνεσθαι, prægnantiam et partum præbere.

Πείραιος, ου. ὁ. Dux Græcus, pater Πτολεμαίου, qui hinc dicitur Πειραΐδης. Δ, 228. Alius erat nobilis Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 538—545. ρ, 55, 56. 71—83. υ, 372. sed ὁ Πειραιεὺς, έως, erat portus Athenarum.

Πείρεως, ω. ὁ. princeps Thracicus, Υ, 484.

Πειρίθοος, ου. ὁ. et ὁ Πειρίθους, ου. princeps Thessalus, filius Ixionis, ex gente Lapitharum, qui debellavit Centauros: hi enim, in nuptiis Pirithoi cum Ἱπποδαμείᾳ filia Adrasti, turbas concierant, injuriosi in mulieres, quod narratur φ, 295—304. Ipse heros laudatus Α, 263. Β, 741, ubi dicitur filius Jovis, ex congressu Jovis cum uxore Ixionis, coll. Ξ, 317, 318, ubi id narrat Jupiter. Filius ejus erat ὁ Πολυποίτης, Μ, 129, 182. τέκνον Διὸς, λ, 630. Etymologice scribi debebat Περίθοος, a περὶ, et θέειν, qui superat cursu.

Πείροος, ου. et Πείρως, ω. ὁ. Thracum dux. Β, 844. Δ, 520, 525, seqq.

Πείσανδρος, ου. ὁ. Tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, Π, 193—195. Alius erat nobilis Trojanus, filius Antimachi, Trojani crudelis et avari principis, Λ, 122—144. Item alius erat nobilis Trojanus, Ν, 601—641. Quartus fuit nobilis Ithacensis, procus, σ, 298, 299. χ, 243, 244. 268.

Πεισήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus, Ο, 445. Alius fuit avus Eurycleæ, nutricis Ulyssis, α, 429. β, 347. υ, 148. Tertius erat præco Ithacensis, β, 38, habens nomen a re ipsa: nam præconis est, πείθειν ἄνδρας ut audiant et obsequantur.

Πεισίστρατος, ου. ὁ. Filius Nestoris, laudatus. γ, 36, 400, 415, 454, 483. δ, 155. ο, 4, 6, 44—48. 131, 166, 202. Celeber ille Atheniensis tyrannus, Pisistratus, ex antiqua Neleidarum gente descendit, ex qua et Nestor fuerat, Herodot. V. 65. Vide sub Πειρίθοος.

Πελάγων, οντος. ὁ. μέγας, unus ex ὑποστρατήγοις Nestoris, Δ, 295. Alius, nobilis Lycius, bonus miles et bonus medicus, Ε, 695.

Πελασγοί, ῶν. οἱ. Gens antiquissima Græciæ, πολυπλάνητος per Græciam et vicinas terras. Colonia eorum magna etiam in Asia fuit, sub imperio Trojano: hinc inter auxilia Trojana numerantur, Β, 480, seqq. Κ, 429, δῖοι. etiam in Creta, τ, 177. nam crebras colonias emiserant, ipsi quoque sæpe sedibus suis expulsi: hinc late sparsum nomen eorum. Ρ, 288. Πελασγοῦ, ubi est gentile, non proprium hominis. In Thessalia fuerat prima sedes eorum, hinc τὸ Ἄργος Πελασγικὸν, Β, 681. Ζεῦ Πελασγικὲ, Π, 233, nam Dodonæ in luco, in antiqua Pelasgorum terra, colebatur Jupiter: simul et apte, si intelligas id epitheton præter sensum geographicum: nam Jupiter est principium fructificans terram, hinc nobis est πέλας, prope. Alii male legunt ibi Πελαργικέ. Vide sub Λέλεγες.

Πελίας et Πηλίας, ου. ὁ. Filius τῆς Τυροῦς ex Neptuno, frater Nelei, pater Alcestidis et Acasti, rex partis Thessaliæ. Β, 715. ortus ejus et regnum describitur λ, 234—256. occisus denique dolo Medeæ. Nam Jasonis patrem, Æsonem expulerat regno. Genealogia ejus hæc. Αἴολος, ὁ τοῦ Ἕλληνος habuit tres filios, quorum primus Κρηθεὺς, alter Ἀθάμας, tertius Σαλμωνεύς. τοῦ Κρηθέως υἱὸς ἦν ὁ Αἴσων, τούτου ὁ Ἰάσων: τοῦ Σαλμονέως θυγάτηρ ἦν ἡ Τυρὼ, καὶ ταύτης υἱὸς ὁ Πελίας.

Πελλήνη, ης. ἡ. Urbs Achaiæ munita, cujus civis ὁ Πελληνεὺς ἢ Πελλήνιος. Β, 574. celebrabantur ibi ἀγῶνες, τὰ Ἕρμαια ἢ καὶ Θεοξένια dicti.

Πέλοψ, οπος. ὁ. Avus Agamemnonis, filius Tantali. Β, 104, seqq. conf. πλήξιππος in A. et Eurip. Iphig. Taur. 2. et Plutarch. in Theseo. dictus a πέλας ὄπτομαι, ὁ τὰ ἐγγὺς ὁρῶν, ἢ ὁ τὰ πορρωτάτω ὡς τὰ ἐγγὺς ὁρῶν. Plat. in Cratylo.

Πενέλεως, ω. ὁ. Ductor Græcus. Ν, 92.

Πέργαμος, ου. ἡ. ἡ τῆς Ἰλίου ἀκρόπολις, ubi et templum celebre Apollinis: et erat similis Capitolino monti Romæ. Δ, 508. Ε, 446—460. Ζ, 512. Η, 21. Ω, 700. Recentiores dixere τὸ Πέργαμον ἢ τὰ Πέργαμα: imo et per tropum omnes ἀκροπόλεις vocarunt Περγάμους ἢ Πέργαμα. Vide sub ἄκρος in A.

Περίβοια, ας. ἡ. heroina nobilis et formo-

sa, mater τοῦ Πηλεγόνος, principis Pæonum. Φ, 142, 143. Alia est η, 57, 58. nomen declarat formam late celebratam fama. Vide sub Εὐρυμέδων.

Περιήρης, εος. ὁ. nobilis Græcus, pater Βώρου, qui Borus fuit gener Pelei, habens pulcram Πολυδώρην. Π, 177.

Περικλύμενος, ου. ὁ. Filius Nelei, frater Nestoris. Videtur fuisse vir πολυειδὴς τὰ εἰς μεθόδους πολεμικὰς, καὶ εἰς λοιπὰς ἐπιτεχνήσεις. nam narrant de eo recentiores, quod donum habuerit a Neptuno, ut mutare posset se in quodvis: quod idem donum habuit ἡ τοῦ Ἐρυσίχθονος θυγάτηρ, καὶ ὁ Πρωτεὺς, καὶ ἡ Θέτις, etc. Cum Hercules Pylum oppugnaret, in prœlio quodam mutavit Periclymenus se in apem, et tamen sic quoque confixus est sagitta Herculis. λ, 285. Vide sub ἀγέρωχος in A.

Περιμήδης, εος. ὁ. Græcus nobilis, pater Schedii, Ο, 515. Alius erat socius Ulyssis λ, 23. μ, 195. nomen est a prudentia singulari.

Πέριμος, ου. ὁ. Filius Μέγου, Π, 695, unde ὁ Μεγάδης dictus, nobilis Trojanus. nomen est a περὶ, supra, sicut ab ἀμφὶ fit Ἄμφιος, ab ὑπὸ Ὕπιος, etc.

Περίφας, αντος. ὁ. Ætolorum princeps laudatus, occisus a Marte. Ε, 842—847. Alius erat κήρυξ Trojanus, Ρ, 323, Ἠπύτου υἱὸς, apte ab ἠπύειν, i. e. φωνεῖν. ipsum etiam nomen est quasi περιττῶς φωνῶν, quod et imperatoris est.

Περιφήτης, ου. ὁ. nobilis Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. Alius erat ductor Græcus, Ο, 638—652, mali patris bonus filius.

Περκώπη, ης. ἡ. Urbs maritima Troadis, Λ, 229.

Περκώτη, ης. ἡ. Urbs Troadis, quam postea Xerxes donavit Themistocli; et civis ejus ὁ Περκώσιος. Β, 835. Ο, 548. Β, 831. Ζ, 30. Λ, 329.

Περῥαιβοὶ, ῶν. οἱ. Natio Thessala, a conditore suo Περῥαιβῷ nomen nacta, Β, 749. Hi Perrhæbi habebant montana, Λαπίθαι autem campestria circa Olympum et Tempe, ad Peneum amnem usque ad ostia ejus: et οἱ Ἀθαμᾶνες annumerantur his a geographo.

Περσεὺς, έως. ὁ. Filius Jovis ex Danaë, laudatus valde et prælatus Herculi fortibus justisque factis. Ξ, 319, 320. Ejus filius fuit ὁ Σθένελος, qui hinc dicitur Περσηϊάδης pro Περσείδης. Nomen est a πέρθειν, διὰ τὸ πολιπορθεῖν. Alius erat Nestoris filius, γ, 414, 445. Vide in A. sub πούς, aliquanto ante medium.

Περσεφόνη, ης. et Περσεφόνεια, ας. ἡ. Proserpina, quæ et ἡ Περσέφασσα ἢ Περσέφαττα dicitur, et apud Atticos κατ' ἐξοχὴν ἡ Κόρη, dorice Κόρα. Filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis. Sed physice notat, conventum aut numerum universum mortuorum, imo potius τὴν φθορὰν τῶν κατοιχομένων, corruptionem, *die verwesung, (corruption,)* Jobi xvii, 14. Vocatur et ἡ Φερσεφόνη, a φέρω, f. æol. φέρσω, et φένω, unde ὁ φόνος: composito ex duobus idem notantibus nomine: nam φέρειν sæpe est φθείρειν. Hinc et vocatur ἡ Φθερσέφασσα ἢ Φερσέφασσα ἢ Περσέφασσα, ex eodem, et φάζειν, i. e. φονεύειν. Cæterum Περσεφόνεια est forma Ionica, Περσεφόνη communis; sicut ἡ Πηνελόπεια καὶ Πηνελόπη. Βερενίκεια καὶ Βερενίκη. ἐπαινὴ Περσεφόνεια, ubi poëtice inducitur ut καταχθόνιος δαίμων, Ι, 457, 565, et id nomen simul innuit, morientes cadere vel naturaliter (φθείρεσθαι) vel vi externa (φόνος) et ἐπαινὴ additur, non solum quod δεινὴ, sed et quod αἰανὴ, διὰ τὸ ἐν σκότῳ εἶναι, κ, 491, 494, 509, 534. λ, 47, 212, ἀγαυὴ, suspicienda cum aliquo horrore: nam terret memoria corruptionis: 216, 225, 385, ἁγνὴ, ὡς ἁγνισμοῦ δεομένων τῶν θνησκόντων, secundum illud: πυρὶ καθήγνισται δέμας. 634. et mittit Γοργείην κεφαλὴν, πρὸς ἐκφόβησιν.

Πέρση, ης. ἡ. Filia Oceani, ex qua Sol genuit liberos, κ, 139. Respicitur ἡλίου ἀκινήτος περαίωσις, ἢ αὐτοῦ ἐκ περάτης κίνησις: et filia Oceani respicit solem poëticum, qui occidit in oceanum et oritur ex eo, vel et, διὰ τὸ τὸν ἥλιον ὠκὺ ἀνύειν τὸν δρόμον ὃν περᾷ φυσικῶς.

Πετεὼν, ῶνος ἡ. κώμη Θηβαΐδος, a conditore nomen habens, Β, 500.

Πετεὼς, ώ. ὁ. Rex Athenarum; et filius ejus erat Mnestheus, ductor Atheniensium ad Trojam. Habet nomen a πέτεσθαι, διὰ τὸ ὠκύπουν. In genitivo casu habet et paragogicum ο, Πετεῶο, quod tamen alii sic enarrant, Πετεὸς, gen. Πετεοῦ, ionice Πετεοῖο, et οι mutato in ω. Β, 552. Δ, 327. Μ, 331, 355. Ν, 690.

Πέτρα ὠλενία, vide Ὠλενίη. Β, 617.

Πήδαιον, ου. τό. locus ignobilis in Troade. Ν, 172.

Πήδαιος, ου. ὁ. Filius Antenoris, principis Trojani. Ε, 69—75.

Πήδασος, ου. ἡ. Urbs in imperio Trojano, quam Leleges caput habebant. Expugnata ab Achille; et cives inde transierunt in Cariam, et habitarunt circa Halicarnassum. Πήδασον αἰπεινὴν, Ζ, 35, ὀχυρωτάτη, ἡ πάλαι Μοννία dicta. Hanc Achilles oppugnans, et desperans expugnationem, quum abitum inde pararet; virgo intra mœnia, capta pulcritudine Achillis, malum projecit de muro, cui inscripti erant hi iambi: μὴ σπεῦδ' Ἀχιλλεῦ, πρὶν Μοννίην ἕλῃς, ὕδωρ γὰρ οὐκ ἔνεστι, διψῶσι κακῶς. Ille igitur manens, εἷλε τὴν πόλιν σπανίζουσαν ὕδατος, facta deditione. Dictam urbem volunt a Πηγάσῳ, equo alato, mutato γ in δ, ut solet: cives enim pollicitos esse Bellerophonti, daturos se ei esse tantum agri, quantum ἵππος ἐν νυχθημέρῳ περιτροχάσει: hinc et χάραγμα ἵππου τοὺς ἐκεῖ habuisse. Sed quis non videt commentum Græculi alicujus, quum poëta

equum illum prorsus ignoret, nec fabula lepida de virgine sit verosimilis. Jam igitur mirandum non est, Pharisæos Mosi, monachos apostolis, tam multa commenta superaddidisse, cum ne Homero quidem defuerint quamplurimi superadditionum magistri. Vide et Υ, 92. Φ, 87. sed alia Pedasus erat in Peloponneso, ἀμπελόεσσα, Ι, 152, 294, alias ἡ Μεθώνη, ἢ καὶ Κορώνη, dicta.

Πήδασος, ου. ὁ. Filius geminus Bucolionis ex Naiade formosa, Ζ, 21—28. Etiam equus Achillis, tertius et mortalis, i. e. castratus, qui nihil posset procreare, hoc nomine appellabatur, Π, 152, seqq. 467, seqq. nam equi heroum habebant sua nomina propria.

Πηλεγὼν, όνος. ὁ. Filius Axii fluvii et Peribœæ formosæ, pater Asteropæi, ductoris τῶν Παιόνων. Φ, 141—159.

Πηλεὺς, έως. ὁ. Filius Æaci, pater Achillis, rex Myrmidonum in Thessalia, maritus Thetidis. Occiderat per imprudentiam fratrem suum Φῶκον: et quum fugeret eam ob causam ex Ægina, secuti sunt eum multi Myrmidonum in Thessaliam, ubi regnabat eo tempore Ἄκτωρ, avus Patrocli: hujus filiam τὴν Πολυμήλην duxit uxorem, ex eaque genuit τὴν Πολυδώρην. Et quia Actor expulerat filium suum Μενοίτιον ob factas ab eo sibi insidias: Peleus successit Actori in regno. Propter Achillem iratus erat Græcis: et tamen de eo Nestor dicit, quod doliturus sit de turpitudine Græcorum: quanta ergo turpitudo, de qua et inimici doleant! et quæsierat ex Nestore, Η, 125—131. hortatus fuerat filium proficiscentem, ut cohiberet animum nimis elatum, disceretque modestiam et humanitatem, Ι, 252—259, qui locus est egregius. vide et 394—400, ubi Achilles de eo loquitur. et 474—480, ubi Phœnix fugiens ad eum venisse narratur. Nestor cum Ulysse legatus ab Agamemnone ierat ad eum, rogantes auxilia, Λ, 765—783. Αἰακίδης Πηλεὺς, ἥρως μάλα ἐπιεικὴς, Π, 15, 33, 34. et filia ejus Πολυδώρη peperit fluvio Σπερχειῷ τὸν Μενέσθιον, 175. Dii, et in specie Neptunus, dederant ei dono equos immortales, Π, 380, 866. Ρ, 441—447. Ψ, 277, 278. Venit ad eum supplex Ἐπειγεὺς, Π, 570—576. accepit et arma a diis, quo die duxit Thetidem, Σ, 84—86. et omnes dii adfuere in iis nuptiis, Ω, 59—63, i. e. data est ei uxor potentior ipso a nobilibus ejus regionis: sed historia specialior jam ignoratur. Thetis questa est sæpius, quod coacta fuerit nubere Peleo, Σ, 432—435, et spretus quoque est non diu post natum Achillem a fastuosa ista muliere; quæ dicitur dea maris, i. e. valde elata et tumultuosa: et Achilles filius Thetidis, i. e. valde superbus et inhumanus. Peleus valde senex, Σ, 331, s. Τ, 334—337. olim tamen fortissimus, 387—391. et a diis valde amatus, Ω, 486—492. Genus ejus describitur Φ, 188, 189. senectus, Χ, 421. ἱππότα, Ψ, 89. et 144, ubi vovit fluvio Sperchio comam reducis filii sui. Prima ejus uxor fuerat ergo ἡ Πολυμήλη, post cujus obitum duxit Thetidem jam senectuti propior. Fuit senior Priamo, nam sub Hercule contra Trojam profectus erat ut τέλειος αἰχμητὴς, quo tempore Priamus fuit valde puer: cæterum inferior Priamo in τεκνογονίᾳ, Ω, 534—546. Achilles eum valde amavit, et libenter nominavit, λ, 491—504. Ἑλλὰς καὶ Φθία, duæ urbes celeberrimæ et vicinæ, cum territorio circa eas satis amplo, parebant ei. De gladio Pelei narratur Aristoph. Nub. 1059, a scholiaste. Πηλέος υἱὸς, Π, 203. Σ, 18. Φ, 139. Χ, 8, 250. ω, 36. et scriptio genitivi per Ὀμικρὸν est Ionica, per Ὠμέγα Attica. Πηλῆος ἔκγονον, Υ, 206, 207. δόμον Πηλήϊον (pro Πήλειον) εἴσω, Σ, 60, 441. Hinc et patronymicum Πηλείδης, Πηλεΐδης, Πηληΐδης, Πηληϊάδης, filius Pelei, Α, 245. Ψ, 651. ejus genitivus est Πηλείδαο, Ο, 74, 614. Ρ, 191, 199. Φ, 208. et Πηληϊάδαο, Π, 686. λ, 556, et hoc α penultimum semper producitur: et Πηλείδεω, Ο, 64. Ρ, 195. Υ, 85. Θ, 75. et Πηληϊάδεω, Α, 1, 322. Ι, 166. Π, 269. Ω, 406, 431, 448. λ, 466. et hoc ι penultimum semper in scansione coalescit cum ω Πηλείδῃ, Ρ, 105, 701. Τ, 83. Χ, 58. Πηλείδην, Π, 271. Πηλείδη, in vocativo, Α, 146. Φ, 153. Et altera patronymici forma ὁ Πηλείων, τοῦ Πηλείωνος, Π, 195. Ρ, 208, 214. Πηλείωνι, Α, 188. Χ, 40. ι, 310. Πηλείωνα, Α, 197. Β, 674. Ι, 181. Κ, 323. Π, 281. Σ, 261, 267, ubi bis positum, κατά τι θαῦμα. Υ, 27. Φ, 599. Χ, 278. Ψ, 793. Ω, 338. λ, 469, 500. ω, 18. Vide in A. sub τεῦχος prope initium.

Πηλίας, est idem qui Πελίας, quem vide.

Πηλιὰς, άδος. ἡ. vide sequens.

Πήλιον, ου. τό. mons, oppositus τῇ Ὄσσῃ in Thessalia: et ambo montes sunt ab Olympo versus occidentem siti, inter quos fluvius ὁ Πηνειὸς ἐκρέει. Est et urbs Thessaliæ, τὸ Πήλιον, cujus civis ὁ Πηλιεὺς ἢ Πηλιώτης. τοὺς ἐκ Πηλίου ὦσε, Β, 744. et 757, εἰνοσίφυλλον. Πηλίου ἐκ κορυφῆς, Π, 144. Τ, 391. ἐπὶ Ὄσσῃ Πήλιον, λ, 315. hinc adjectivum ἡ Πηλιὰς, άδος, ex monte Pelio. Πηλιάδα μελίην, hastam fraxineam ex monte Pelio, Π, 143. Τ, 390. Φ, 162. Χ, 133. Πηλιὰς, Υ, 277.

Πηνειὸς, οῦ. ὁ. Fluvius Thessaliæ nobilis: et præter hunc sunt alii quatuor nobiles in illa regione, in quibus ὁ Ἀπιδανὸς καὶ Ἐνιπεὺς, qui tandem jungunt aquas suas cum Peneo, et per easdem convalles inter Ossam et Pelion montes effluunt in mare, sic tamen ut Peneus nomen suum retineat usque ad ostia. Β, 757. Vide in A. sub ὅρκος ad initium.

Πηνέλεος, ου. ὁ. et Πηνέλεως, ω. ὁ. dux Thebanus. nomen est a πένεσθαι ἢ ἐνεργεῖν περὶ λαὸν, hinc et communiter scribitur Πηνέλαος, quæ scriptio multo est accuratior quam Πηνέλεος, a qua tamen genitivus Ionicus Πηνελέοιο, Ξ, 489, occurrit. Πηνέλεως vero est Attica forma, sicut a Μενέλαος fit Μενέλεως. Β, 494. Ξ,

487, ubi Πηνέλεω scribi potest, attice a Πηνέλεως, vel Πηνελέῳ a Πηνέλεος. Π, 335. Ρ, 597—600.

Πηνελόπη, ης. et Πηνελόπεια, ας. ἡ. Uxor Ulyssis laudatissima in Homero, et valde σώφρων. Sed Lycophron, et quidam alii recentiores, narrant hanc pulcram reginam κασσωρίδα, eamque concubuisse cum procis omnibus; imo et Mercurium ex ea genuisse τὸν Πᾶνα (ὁ Πὰν) filium: quæ tamen omnibus antiquioribus contradicunt. Habet nomen vel a πένεσθαι περὶ λοπὸν, λοπὸς vero est ὕφασμα λεπτὸν κατὰ περομένου λοπὸν, nam proprie λοπὸς est tenuis aliquis cortex, *eine dünne schale wie um die zwiebel ist, (a thin rind or peel, like that of onions:)* unde et textura illa tenuis, differentiæ causa, scribi solet λόπος, et τὸ λῶπος, unde est τὸ λωπίον, quæ omnia a λέπω descendunt: vel nomen est a τὸ πηνίον ἑλεῖν, πηνίον vero est ὁ μίτος, *der einschlags-faden am gewebe, (the woof;)* et sic nomen est ἱστουργῷ γυναικὶ πρέπον. Cæterum est et avis quædam ἡ πηνέλοψ, οπος. Ipsa erat filia Icarii. Post primum partum, maritus ejus ad Trojam est profectus: ergo juvencula tamen erat adhuc, cum rediret vir anno vicesimo post, circa annum ætatis trigesimum sextum. α, 223, 275, 276, 328—364, ubi adit conventum procorum, sed modeste, neque sola: inhibet etiam ibi cantorem Phemium canere de reditu Græcorum, cur? quia timebat, ne vates divinus et de morte Ulyssis aliquid caneret, et ipsa tunc magis urgeretur a protervis istis. Ipsi etiam proci arrigebant aures, an aliquid de morte Ulyssis essent audituri. Credebatur quidem talis cantor moveri a spiritu veridico, ut vera subito per inspirationem caneret, quæ ipse antea ignorasset: sed Penelope parata erat id jam non credere, quia voto ipsius adversabatur; contra proci erant credituri, utpote quod volebant: hinc tacere cantorem de ista re jubebat Penelope. Telemachus autem de patre audire avebat: ergo spe cognoscendi certum, cantorem pergere jubebat. Describitur ut ingeniosissima, amoliens a se spes procorum, sic tamen ut non subito præcideret omnino, ut tempus duceret, semper sperans aliquid boni interim eventurum, β, 88—110, 116—122. et consumto omni consilio, re vera venit eventus bonus, Ulysses ipse. ἐχέφρων Πηνελόπεια, δ, 111. περίφρων, δ, 787. et 675—767, ubi rescis-cit consilia procorum de occidendo Telemacho, et luget, et precatur. et 770, πολυμνήστη βασίλεια. Est non tam formosa quam Calypso, ut ipse Ulysses, adulatorie fortasse, dicit, ε, 215—224, coll. 209—213. Laudatur ab Agamemnone, λ, 443—449. et a matre Ulyssis, 180—182, coll. 176, 177. statuit tamen Ulysses non aperire se uxori ante, quam fidem ejus satis perspexerit, Agamemnonis scilicet fato monitus, et nullam fœminam bonam serio credens, ν 331—338. et 378—381, ubi dicitur, quomodo hæc ἀντιθέῃ ἀλόχῳ tractarit procos, coll. 406. Exspectat virum, ξ, 126—130, 172, 373—376. Urgetur, ut nubat tandem alicui, ο, 15—17, et fratres ejus nominantur a recentioribus Homeri suppletoribus inficetis, Σῆμος καὶ Αὐλητής. desidet domi, ο, 514—516. De procis ejus multis, π, 122—131, et his raro quidem, nonnunquam tamen, solita fuit se ostendere, ut reverentiam sui aliquam iis subinde renovaret, π, 409—451. Excipit reversum filium, ρ, 36—60, ubi simul pulcritudo corporis animique ejus pingitur egregie; et 152—164, audit cum lætitia vaticinium de Ulysse venturo. coll. 390, s. 492—494. 562. ostendit iterum se procis, consilio singulari, σ, 157—302. ubi formositas ejus pingitur, et dona accipit: nec vult ungi elegantius, ungitur tamen; et refecta brevi somno, eo splendidior apparet. coll. τ, 53, 54, ubi intrat conclave, ubi versatur Ulysses personatus cum procis, et ipsa cum eo, ignara quis esset, colloquitur, 97—360, 508—604, ubi et somnium suum narrat. Luget, et vota facit noctu, υ, 57—92. Ponit procis arcum, ut fortissimo eorum nubat, φ, 2—187, et laudatur ibi, 107—110, ut pulcerrima sui ævi, nam Helena jam erat subvetula. Difficilis est in agnoscendo marito, metu ne decipiatur, ψ, 96—259, coll. 300—305. laudatur iterum ab umbra Agamemnonis, ω, 191—197. coll. 293. Confer in A. ἱμπλήγδην, et πηνίος.

Πήρεια, ας. ἡ. χωρίον Θετταλικὸν, ἑλῶδες, καὶ ἀγαθὸν τρέφειν ἵππους. Β, 766. alii scribi jubent ibi Πιερία, ἡ.

Πηρώ, όος. ἡ. formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data tandem Bianti. λ, 286—296, coll. ο, 229—238. Vide sub Μελάμπους.

Πιδύτης, ου. ὁ. nobilis Trojanus, Περκώσιος, Ζ, 30.

Πιερία, ας. ἡ. Nonnunquam notat partem montis Olympi, nonnunquam regionem Thessaliæ, sæpe et urbem. Nomen ei dedit vel antiquus heros, ὁ Πίερ, ερος, cujus pater fuit ὁ Ἐλιωθὴρ, ῆρος: vel nympha antiqua ὁμώνυμος. Ξ, 226. ε, 50. Quando sermo est de Musis Πιερίηθεν venientibus, innuitur mons ille, Musis sacer, et simul τὸ ἱμερόεν τοῦ λόγου τοῦ κατὰ τὰς Μούσας.

Πιτθεύς, έως. ὁ. nobilis Peloponnesius, Γ, 144. Alius erat filius Pelopis, εὐσεβέστατος, Eurip. Med. 683, rex terræ Τροιζηνίας, et ἁγνὸς, Hippol. 11, cujus filia ἡ Αἴθρη nupsit Ægeo filio Pandionis, regi Athenarum, ex qua natus est Theseus.

Πίτυα, ας. ἡ. etiam ἡ Πιτύη, et ἡ Πιτύεια. urbs agri Trojani, quæ regio postea dicta est Κυζικηνή. Β, 829. nomen est ab arboribus. Vide sub πίτυς in A.

Πλάταια, ας. ἡ. Urbs, quæ post dicta αἱ Πλαταιαί, numero et accentu mutato: in Bœotia. Civis ejus ὁ Πλαταιεύς, cujus accus. sing.

est τὸν Πλαταιᾶ, plur. οἱ Πλαταιεῖς, acc. plur. τοὺς Πλαταιᾶς. Habet nomen ab ἡ πλάτη, i. e. κώπη, nam erat studiosa navigandi civitas. B, 504. Post fugatum ibi Mardonium, institutum est solemne, τὰ ἐλευθέρια, in memoriam occisorum ibi pro libertate, et publice sepultorum.

Πλάτων, ωνος. ὁ. vide sub Ἥφαιστος, et in A. sub πατὴρ, prope finem, et φιλέω, ante medium.

Πλειάδες ἢ Πληϊάδες, ων. αἱ. Eædem quæ αἱ Πελειάδες, quas confer. Est astrum ex septem stellis constans. Singularis est ἡ Πλειάς: et hinc est aliqua πλειὰς τραγικῶν καὶ σοφῶν, a numero septenario. Cæterum quum sint septem, tamen ἀμαυρός ἐστιν ὁ ἕβδομος ἀστήρ. Quidam vocant hoc astrum βότρυν, a figura sua. Mythologia dicit eas filias Atlantis: et ex his concubuisse narrat cum Jove τὴν Ταϋγέτην, Μαῖαν, Ἠλέκτραν, quarum prior peperit Jovi τὸν Λακεδαίμονα, altera Mercurium, tertia Dardanum: quarta Ἀλκυόνη ex Neptuno peperit nescio quem: quinta Στερόπη ex Marte Œnomaum: sexta Μερόπη ex Sisypho Glaucum: septima a nemine cognita præ pudore latet. Vides ergo pariendi cupiditatem antiquarum puellarum. Tradunt præterea quidam, virgines eas fuisse socias Dianæ, post compressas mutatas fuisse in πελειάδας, columbas, et denique inter sidera relatas; et nomen earum syncopatum in Πλειάδας. sitæ sunt hæ stellæ ad οὐρὰν Ταύρου, Ὑάδες vero ad cornua ejus. Σ, 486. ε, 273. Vide in A. sub πέλεια, et πελειάς.

Πλευρών, ῶνος. ἡ. Urbs Ætolorum nobilis: cujus civis ὁ Πλευρώνιος ἢ Πλευρωνεύς. B, 639. N, 217. Ξ, 116. Ψ, 635. Vide sub Αἰτωλοί.

Πλούτων, ωνος. ὁ. Deus thesaurorum sub terra latentium in metallis: qui idem dicitur ὁ Πλουτεὺς, apud Mosch. Id. 3, 22 et 119, et est simul præses mortuorum sub terra latentium, ii enim re vera sunt divites, h. e. nullius rei egentes. Pluto est ergo quasi subterraneitas: nam ejusmodi dii sunt entia abstracta poëtica et orbis antiqui in genere.

Ποδαλείριος, ου. ὁ. Filius Æsculapii, magnus ductor bellicus simul et medicus. B, 732. Λ, 832, s. conf. Μαχάων. et in A. λειρίοεις.

Ποδάργη, ης. ἡ. est δαιμόνιόν τι ἱπποφυὲς, quod et βόσκεται καὶ γεννᾷ ἵππους, et erat mater equorum Achillis ex Zephyro. Π, 150, s. T, 400. conf. ἵππος in A. nomen est quasi ἀργὴ πόδας, velox pedibus, *arg im laufen, (swift of foot.)* Vides iterum ens abstractum.

Πόδαργος, ου. ὁ. nomen equi strenui. Ψ, 295.

Ποδάρκης, εος. ὁ. frater Protesilai, vir fortis. B, 704.

Ποδέας, ου. ὁ. et ὁ Ποδῆς, ου. laudatus adsectator Hectoris et convictor, cujus pater ejusdem erat nominis, cujus socer Hectoris fuerat: et inde orta erat quædam familiaritas. P, 575—590. Nominis forma est ut in ὁ Κισσέας καὶ ὁ Κισσῆς, Ἑρμέας καὶ Ἑρμῆς, etc.

Πόλεμος, ου. ὁ. bellum. Ejus numina sunt, Apollo, i. e. fatum providentiæ, Mars, i. e. fortitudo, Minerva, i. e. consilium, Eris, i. e. odium. E, 510, 517, s.

Πολίτης, ου. ὁ. Filius Priami. B, 791—794. N, 533—535. O, 339. Ω, 250. Alius erat socius Ulyssis, κ, 224, s.

Πολυαίμων, ονος. ὁ. nobilis Trojanus, a quo est Πολυαιμονίδης, Θ, 276.

Πόλυβος, ου. ὁ. Filius Antenoris, principis Trojani, Λ, 59. Alter erat princeps Ægyptius, δ, 126. Tertius, artifex apud Phæacas, θ, 372. Quartus nobilis Ithacensis, pater Eurymachi proci, ο, 518. π, 345. Quintus, procorum unus, χ, 243, 284. Nomen est a πολὺς et βοῦς.

Πολυδάμας, αντος. ὁ. Princeps Trojanus, et simul magnus augur. Pater ejus ὁ Πάνθοος, Delphicus genere, oraculi interpretandi causa cum legatis Priami profectus Trojam, manserat ibi, duxeratque τὴν τοῦ Κλυτίου, fratris Priami, filiam Προμάχην, ex qua genuerat hunc Polydamantem, qui ob metrum scribitur Πουλυδάμας. ἀμύμων, Λ, 57. consilium dat Hectori, M, 60—80. et 210—250, ubi modeste alloquitur Hectorem, et sæpe suum 'videtur' adhibet: sed durius responsum fert ab Hectore. Vocativus ibi est Πουλυδάμα: alia in ας, αντος, in vocat. habent αν, sed excipiuntur in μας masculina: sic et ὦ Ἀκάμα, ab ὁ Ἀκάμας, αντος. Iterum consilium dat Hectori, N, 725—748, quem laudat ut θεοφιλῆ (diis carum) et ἀνδρεῖον. et 756, ἐς πανθοΐδην ἀγαπήνορα. Pugnat inter præstantissimos, Ξ, 425. et 449—463, ubi et plura epitheta honestantia. et O, 339, 446, 518. Π, 535. P, 600. rursus dat consilium utile, Σ, 249—313, ubi vide capita consilii ἀπὸ τοῦ καλοῦ, τοῦ δυνατοῦ, τοῦ ἀναγκαίου, τοῦ συμφέροντος: sed τὸ καλὸν omittit, quod ad δόξαν μόνην spectat; reliqua tria urget. Hector in supremis suis maxime veretur hunc egregium et manu et consilio virum, X, 100—107, dolens, quod ei non paruerit. Nomen est ὁ πολλοὺς δαμάζων ἢ νικῶν: vel et, ὁ πολλοῖς πράγμασιν ἐντριβὴς, ὁ πολλὰ δαμασθεὶς, *der viel überstanden hat, (one who has gone through a great deal;)* cui opponitur ὁ Ἀδάμας.

Πολυδεύκης, εος. ὁ. Pollux, frater Castoris, alter τῶν Διοσκούρων, ἄριστος πύκτης, dux magnus, mortuus Lacedæmone. Γ, 237, 243, 244. λ, 299—303, ubi horum fratrum vita et mors alternans refertur. Nimirum hi Διόσκουροι ἢ Διόσκοροι, alter ex divino Jovis semine, alter, Castor, ex mortali semine Tyndarei, prognati erant. Sed fraterno singulari amore Pollux suam immortalitatem sic cum fratre divisit, ut ambo unum diem essent mortui, alterum viverent ambo una. Recentiores eum

vivendi modum perverterunt, dicentes, Pollucem hodie vivere, cras Castorem, sed istud alternatim vivere, ut Castor vivat Polluce mortuo, et vice versa, alienum est a mente Homeri, et ab apta fabula; quæ orta est sine dubio ex sidere geminorum, qui oriuntur et occidunt simul. Sic et Homerus ignorat impudens illud commentum recentiorum, Διοσκούρους prognatos esse ex ovo. conf. Διόσκουροι. Quia ὠὸν etiam superiorem partem domus notat, ubi Helena, soror horum Διοσκούρων, delicate fuit educata; hinc per ænigma dictum, eam esse ἐξ ὠοῦ natam.

Πολυδώρη, ης. ἡ. καλὴ filia Pelei, soror Achillis. Ex fluvio Spercheo peperit filium, quem homines putaruut esse ex marito ejus. Π, 175—178. Vide sub Βῶρος, et Πειρήρης.

Πολύδωρος, ου. ὁ. Filius Priami ex Λαοθόη pellice, natu minimus omnium Priami filiorum. Cadit sub Achille, Υ, 407—420. Φ, 85—96. Χ, 46. Erat ergo alter Asahel. Nomen est ἐκ δώρων φύσεως. sic ἡ Πανδώρα Hesiodea, cui natura tribuit omnia dona. Alius memoratur Ψ, 637. Recentiores, e. c. Euripides, et Virgilius, etiam alium Polydorum, Priami et Hecubæ filium, narrant, Ovid. Metam. XIII, 429—575, quem Homerus ignorat. Tragici Græci ejusmodi personas finxerunt.

Πολυθέρσης, ου. ὁ. nobilis Ithacensis, pater proci Ctesippi. χ, 287.

Πολύϊδος et Πολύειδος, ου. ὁ. Princeps Trojanus, Eurydamantis filius, Ε, 148. Alius erat celeber μάντις, vir primarius Corinthius, pater Euchenoris, Ν, 663—666, et erat filius Κοιράνου. Nomen notat multiscium.

Πολυκάστη, ης. ἡ. Adolescens filia regis Nestoris: lavat Telemachum jussu patris, γ, 464—467. Nomen notat τὴν πάνυ κοσμίαν ἢ πολυκόσμητον, valde exornatam natura, a κάζω, orno.

Πολύκτωρ, ορος. ὁ. Frater Ἰθάκου, a quo in insula Ithaca locus τὸ Πολυκτόριον, ρ, 207. Alius erat nobilis Ithacensis, pater Pisandri, proci, σ, 298. χ, 243. Tertium fingit personatus Mercurius suum patrem, Ω, 397—399. a κτάω, possideo, acquiro, ut notetur dives et potens.

Πολυμήλη, ης. ἡ. formosa saltatrix in festo die Dianæ, filia Phylantis, quam adamavit Mercurius, Π, 180—190. Nomen inde est, quia pulcræ et nobiles puellæ multis donis, inter quæ primaria erant μῆλα, oves et capræ, conciliabantur a procis. Hinc et apte de Mercurio, qui est νόμιος καὶ ἐπιστάτης θρεμμάτων. Vide sub Ἐχεκλῆς, et Πηλεύς, item in A. sub ΜΗ'ΛΟΝ prope finem.

Πολύμηλος, ου. ὁ. nobilis Lycius, filius Ἀργέου. Π, 417.

Πολυνείκης, εος. ὁ. filius Œdipodis, princeps Thebanus, expulsus a fratre Eteocle, unde bellum Thebanum prius. Δ, 377. Habuit τὴν Ἀργείαν, Adrasti filiam. Adjectivum, a quo hoc proprium est ortum, scribitur πολυνεικής, έος, ὁ ἡ, multum contentionis et jurgii habens, apud Æschyl. sept. c. Theb. 836, πολυνεικεῖς ὤλοντο.

Πολύνηος, ου. ὁ. nobilis Phæax, a multis navibus dictus. θ, 114.

Πολύξεινος, ου. ὁ. princeps Eleorum, Β, 623.

Πολυπήμων, ονος. ὁ. nomen principis, quem personatus Ulysses fingit avum suum; alludens ad multa sua πήματα quæ passus est ipse, ω, 304.

Πολυποίτης, ου. ὁ. Filius Pirithoi. Nomen ei datum a re gesta: nam pater ejus πολλοῖς Κενταύροις πολλὴν ποινὴν ἐτίθετο: per sync. pro πολυποινίτης. Socius ei in principatu fuit Λεοντεύς, cujus avus fuerat Καινεὺς fortissimus: et hi ambo in reditu a Troja condiderunt Ἄσπενδον τῆς Παμφυλίας. Ζ, 29. Μ, 129—153. 182—187. Ψ, 836—849.

Πολυφείδης, εος. ὁ. Vates celeberrimus. ο, 249—256. conf. Μελάμπους.

Πολύφημος, ου. ὁ. heros ex gente Lapitharum, tempore Pirithoi, Α, 264. Alius est Cyclops ille immanis, Neptuni ex Θοώσῃ nympha filius, α, 68—73. depingitur ι, 182—542. In tota illa fictione ars poëtæ eminet. Solus pavit, sine conjuge et liberis, quum reliqui Cyclopes essent patres familias: hinc dicitur ἀθεμίστια (nulla politica et socialia jura) εἰδώς. Non habet canes: nihil commercii ei est cum aliis Cyclopibus: ferus et sine rationis usu, ut qui nec scivit se vindicare post excæcationem; hinc dicitur Neptuni, i. e. maris, filius, ob cæcam feritatem. Potuisset enim mane convocare cæteros Cyclopas, etc. Neptunus dicitur odisse Ulyssem ob excæcatum filium, i. e. post abitum Ulyssis a Polyphemb, expertus Ulysses est maxima in mari infortunia. ut ergo sola temporis ratio habeatur in hac fictione. Recentiores eum finxere ἐραστὴν Γαλατείας τῆς νηρηΐδος, quia lacte solum victitavit. De dono ejus hospitali, 369, 370, factum proverbium. Et 446—457, adloquitur arietem, ut Achilles equos suos. conf. Κύκλωψ, et in A. πολύφημος.

Πολυφοίτης, ου. ὁ. nobilis Trojanus, Ν, 791.

Ποντεύς, έως. ὁ. nobilis Phæax, θ, 113.

Ποντόνοος, ου. ὁ. κήρυξ Alcinoi regis, η, 178—182. θ, 65. ν, 49—53.

Πορθεύς, έως ὁ. Princeps Πλευρῶνος καὶ Καλυδῶνος, avus Tydei. Nam hic Portheus tres habuit filios, Ἄγριος, Μέλας, Οἰνεύς. hic Œneus habuit duos, Μελέαγρος, Τυδεύς: et hic Tydeus fuit pater Diomedis. Ξ, 113—126.

Ποσειδῶν, ῶνος, et Ποσειδάων, άωνος. ὁ. Nep-

tunus. Dorice ὁ Ποσειδὰν, ᾶνος, ab ἡ πόσις, potio, et δᾶ, i. e. γῆ, ut notetur potio terræ. Physice notat aquam in genere, in specie mare, et specialissime aquam maris tumultuosam: ergo ex contextu videndum, quid ex his poëta innuat. Quia mare credebatur causa esse motuum terræ, hinc dicitur σεισίχθων καὶ ἐνοσίγαιος: quia autem mare cingit terram, eamque quasi continet; hinc dicitur γαιήοχος καὶ ἀσφάλιος. Ejus ἴδιον φόρημα ἡ τρίαινά ἐστι. Fera quævis dicuntur a Neptuno immissa vel orta: hinc et πρὸς κύματα λαλεῖν est, loqui ad ferum et ratione non utentem, nec persuadendum. Conspiravit aliquando contra Jovem, A, 400, ubi vel subest historia nobis ignota; vel poëta in genere voluit pingere conditionem supremi principis, cui subordinati principes sæpe invident, quem vero et fœminæ variis artibus magnopere juvare possunt. στέρνον Ποσειδάωνι ἴκελος, B, 479, ut notet τὸ εὐρύστερνον καὶ εὐσθενὲς, καὶ τὸ γεραρόν. Invidet Græcis, alias dilectis sibi, h. e. a mari flant venti jam minus utiles, vel tempestates exsistunt ab ea parte, H, 445—464, ubi simul fit mentio murorum Trojanorum, a Neptuno et Apolline structorum: et Jupiter eum admonet, quod ipse εὐρυσθενὴς (i. e. mare exundans) facile possit opus in littore ab hominibus positum destruere. Ποσειδάωνα μέγαν θεὸν, Θ, 200, nam mare est magnum et validum. et 208—212, κρείων ἐνοσίχθων: et pingitur ibi ut εὐλαβὴς, ὃς καὶ κωλύει τὴν Ἥραν θρασύνεσθαι κατὰ Διός: nam poëta ubique utilia ad vitam vel privatam vel socialem monita interserit. Nam docet hoc loco, μὴ χρῆναι ἁπλῶς κατὰ ἀρχόντων θρασύνεσθαι, in specie vero, μὴ κατεπαίρεσθαι γυναῖκα ἀνδρός: denique ostendit exemplo, σωφρονίζεσθαι τοὺς ἀφελεστέρους ὑπὸ τῶν κρειττόνων. Loco allegoriarum ineptarum, sententiæ politicæ, et morales, et physicæ, apud hunc poëtam sunt quærendæ. et 440, solvit equos Jovi κλυτὸς Ἐνοσίγαιος, i. e. aër pertingit usque ad superficiem maris, ibique desinit quasi: vel et nubes fulgura portans vadit super mare, ibique desinit. ταῦρον Ποσειδάωνι, in sacrificium, Λ, 727. Delevit postea murum Græcorum, M, 17—34, i. e. exundatio cum terræ motu. Ἔχων χείρεσι τρίαιναν, 27, qua regit aquas. Sedet in monte Sami et spectat pugnam, N, 10—16. et miseratur Græcos. procedit ex eo monte, 17—19, et eunte eo tremit terra, h. e. a mari oriebatur tempestas utilis jam Græcis. Habet equos, 23—38, quos recentiores nominant ὁ Ἐριώλης καὶ Γλαῦκος, alii vero ὁ Ἐγκέλαδος καὶ Σθένων, et quidem hic, διὰ τὸ σθεναρὸν τοῦ Ἐνοσιγαίου, Ἐγκέλαδος δὲ, διὰ τὸν κελάδοντα πόντον: καὶ Γλαῦκος, διὰ τὴν γλαυκὴν θάλασσαν, Ἐριώλης δὲ διὰ τοὺς ὑγρὸν ἀέντας ἀνέμους, ὧν καὶ ἡ σφοδρὰ καὶ καταιγιδώδης ἐριώλη, quæ vox notat turbinem, *wirbelwind, (a whirlwind,)* ab ἐρι et ἄω spiro. ii equi sunt χαλκόποδες, i. e. στερεόποδες καὶ ἠχόποδες simul. Poëtice dicitur adsimilatus Calchanti, quem confer, et adloquitur Græcos, 45—82—125. Dolet de nepote occiso, et rursus incitat Græcos, 206—239, quæ omnia poëtice exprimunt cogitationes et mutuas adhortationes Græcorum ducum, non fugiendum esse ad mare, coll. 351—353. Est ex eadem gente qua Jupiter, sed ipse tamen junior Jove, ergo non audet palam obsistere fratri majori, 354—357. Ergo in talibus μύθοις παιδευτικὸς poëta, docens, juniores debere revereri seniores, maxime fratres. 434, 554, 563, κυανοχαίτης. Adjuvat porro Græcos, Ξ, 135—156, i. e. cum fugissent versus mare, mox resumto animo inde conversi, urgent Trojanos renovata fortitudine. Nam extremum periculum circa naves efferabat illis animum, et duces seniores a mari redeuntes confirmant exercitum. Ibi et de immenso ejus clamore, 147, i. e. a parte maris imperant omnes duces serio suis. Restituit aciem Græcorum, 355—379, i. e. periculum navium eos excitat acriter; et στρατηγικῶς ibi præcipit principibus: nam Neptunus sunt h. l. principes paullo ante vulnerati, et jam redeuntes a littore ad pugnam. 385, 390. Ποσειδῶν ἄναξ, O, 8, 158, et epitheta ejus, 173, 174, 201, 205, 206. Venit ad concilium Jovis, Υ, 13—25, et sedet medius, nam aqua continetur undique terra. Adest Græcis, 34, nam mare illis præbebat commeatum, et plerique erant νησιῶται et periti navigationum, et feliciter per mare vecti ad Trojam. Fit terræ motus eo die, 57—66. consistit contra Apollinem, 67, 68. 115. Dat specimen συνέσεως ἀνδρικῆς: nam Junoni contra Apollinem consilium danti obsistit, μισῶν ἐμφύλιον πόλεμον, 131—155, ubi politicos habet respectus poëta. Favet Æneæ, partim ob virtutem ejus, partim metu majoris mali, 291—348, et ibi nebula ex aquis exhalata subvenit Æneæ: sed venti ex æquore spirantes dissipant deinde eam. Immolatur ei taurus: et, si is inter mactandum clamat, est id signum litationis, Υ, 403—406, sed id maxime de Ἑλικωνίῳ dicitur, quem vide sub Ἑλίκη. Solatur Achillem, solus eum prehendens manu, etsi per synecdochen pluralis, λαβόντες, sit positus, Φ, 284—299. Est ergo Neptunus poëtice quoque ἡ ὑγρότης εὔψυχος, *die frische munterkeit der kräfte, die nicht vertrocknet ist, (unimpaired vivacity and vigour of the powers of body and mind;)* sicut Ἀθήνη est ἡ φρόνησις. Ædificavit muros Trojæ, mercede, sed non accepta, 435—469. Homerus causam non addidit, cur ἐθήτευσε Laomedonti: recentiores vero addunt, ejectum eum ad tempus fuisse ex cœlo, quia Jovem voluerit vincire: alii, sponte eum servisse, ut experiretur injurias Laomedontis: sed veritas hæc est: Laomedon ex opulentis templis Neptuni et Apollinis sumsit pecunias mutuas ad exstruendos muros, nec unquam restituit. Neque tamen, injuria affectus Neptunus, dure loquitur de rege injurio, sed ἀγήνορα eum vocat, et tantummodo ἔκπαγλον, 452. Vide ergo τὸ τοῦ σεμνοῦ προσώπου τὸ ἐπιεικές. Est præses rei equestris, unde ἵππιος ἢ ἵππειος dictus, Ψ, 276—278. 307,

584, 585. Est inexorabilis, Ω, 26. In Odyssea Neptunus poëtice notat δυστυχίαν τοῦ ἥρωος κατὰ θάλασσαν. Nam in terra Ulysses fuit felicior: mare ei fuit iratum quasi. Nestor contra dicitur cognatus fuisse Neptuno, ob felicitatem in navigando. α, 20, 21. sacrificantur ei tauri, διὰ τὸ γόνιμον τοῦ ὕδατος, et quia fluctus marini boant, et curvantur, more cornuum: agni vero, quia aqua juvenescere facit terras, α, 25. coll. λ, 129, 130. Ποσειδάων, α, 68, 73, 74, 77, est æolice. Sed Ποσειδεὼν est nomen mensis. Immolantur ei tauri nigri, quia aquæ hic color esse videtur, si est pura et alta, γ, 6. etiam quia τὸ κῦμα πορφύρεον, καὶ πόντος μέλας, ἠεροειδὴς, ἰοειδὴς, quæ tria idem notant, et ipse Neptunus κυανοχαίτης, a colore turbidi maris, dicitur. In Geræsto Eubœæ celebre habuit templum, γ, 177—179. Voluit servare Ajacem minorem, licet Minerva ei esset irata: sed ob Ajacis insolentia verba et ipse eum perdidit, δ, 499—511. precandum potius est in tali periculo, ubi humanæ vires omnes deficiunt. Diu fuit apud Æthiopas, nam rediit demum ι, 282, coll. α, 22. vide porro, γ, 43. 54—61. 333. δ, 386. ι, 375—381. 423. et 291—294, colligit nubes, nam ipse est aqua, ex qua nubes oriuntur. iccirco tamen non dicitur νεφεληγερέτης, quæ vox Jovi est propria. ἐν Αἰγαῖς est templum ejus, 380. Est pater Ναυσιθόου, h. e. iste heros potens fuit navigando, η, 56—62. coll. 35. Est mare, η, 270—274. θ, 565. ι, 283. λ, 398. ψ, 234. ω, 109. Homines nautici, diu in mari versati, fiunt mulierum amatores, θ, 322, 344. Est pater Polyphemi, ι, 412, 518—525. 528—536. Est inimicus Ulyssi, λ, 100—103. conf. Πολύφημος. coit cum muliere, 240—252. 305. Queritur de Ulysse a Phæacibus reducto in patriam, ν, 125—164. τὸ Ποσειδεῖον, et distracte Ποσειδήϊον. est locus Neptuno sacer, B, 506. ζ, 266. sic τὸ Ἡράκλειον, Ἴσειον, εἰδωλεῖον. Potest et scribi Ποσιδήιον καὶ Ποσείδιον καὶ Ποσειδώνιον. τὸ ἅλιον erat solis templum Rhodi, quod et τὸ ἡλιεῖον. Apud Athenienses colebatur Ποσειδῶν ὁ Ἀσφάλιος, ut tutam præstaret navigationem, Aristoph. Acharn. 632. Vide in A. sub ὅρος prope initium.

Πράκτιος, ου. ὁ. Fluvius inter Lampsacum et Abydum: et regio circa, τὸ Πράκτιον. B, 835.

Πριαμίδαι, ων. οἱ. vide sub Ἀλέξανδρος.

Πρίαμος, ου. ὁ. Rex Trojæ ultimus. Regnum ejus satis amplum, divisum erat in novem δυναστείας seu principatus. Habuit ergo, ut εἰρυκρείων, multos sub se principes, quales nos vasallos dicimus: Ω, 543—546, ubi fines imperii ejus describuntur. Nomen ipsius ante fuerat ὁ Ποδάρκης, εος: sed quum Hercules Trojam cepisset, quo tempore Peleus una militavit; captus est hic regius puer, et a sorore sua Ἡσιόνη redemtus Trojæque relictus est, quum ipsa Telamonem victorem suum sequeretur conjux. Ab hac redemtione postea dictus est Πρίαμος. Multas habuit uxores, paucas tamen γάμου νόμῳ, reliquas ut pellices, antiquo more, Φ, 88. sic et priscus ille Αἰγεὺς καὶ Θησεύς. Πριάμοιο πόλις est regia ejus sedes, A, 19. Δ, 18. M, 11, 15, et passim. Πριάμου μέγα ἄστυ, B, 332, 803. H, 296. Π, 448. X, 173, 251. Φ, 309. κατὰ Πριάμῳ φέρουσαι νῆες, B, 304. et 414, καταβαλεῖν πρηνὲς Πριάμοιο μέλαθρον, coll. 416, ubi de rege, non de Paride, loquitur imprecans: quia rex potuisset intercedere, ne pro mala causa pugnaretur: hinc diræ in eum, et in Hectorem, defensorem causæ pessimæ. Πριάμοιο βίην, i. e. Priamum, Γ, 105. et 146, οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον, i. e. ipse Priamus, per Græcismum. conf. ἀμφὶ in A. et 161—244, ubi colloquitur cum Helena de heroibus Græcis, quos laudat. λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο, Δ, 43—49, ubi dicitur carus Jovi, sicut Junoni est odio, 31—35. coll. Z, 449. υἱεῖς Πριάμοιο, διοτρεφέος βασιλῆος, E, 464, 463. Nam habuit quinquaginta filios, inter quos fuere novendecim legitimi, reliqui ex pellicibus, Ω, 493—501. Z, 244—250, et duodecim filias maritas, præter adhuc virgines. Reliqui ex his filii decimo belli anno nominantur Ω, 249—252. Omnes alios absumserat ferrum. Et Hector gloriatus fuerat de hoc numero, exemplo Fabiæ gentis apud Romanos, E, 473, 474. Ἑκάβη erat uxor primaria Priami, Z, 451. Δαρδανίδης Πρίαμος θεόφιν μήστωρ Ἀτάλαντος, H, 366, ubi ex sequentibus apparet ipse nimium φιλόπαις, et obsecundans Paridi, nec probans salutarem Antenoris sententiam. et 427, ὁ μέγας, prohibet plorare in collectione mortuorum, cui ipse adest. υἷε δύω, Λ, 102. M, 95. O, 239. Υ, 81. Φ, 34. κούρην Πριάμοιο νόθην, N, 173. et 365, ἥτις θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην. et 460, ἐπιμήνιε δίῳ Αἰνείας. Κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος, Π, 738. τιμῆς τῆς Πριάμου, Υ, 181—183, ubi laudatur ab hoste, et apparet ei et regno insidians Æneas, ut clandestinus proditor regiæ domus. Genealogia hujus domus est 215—241. et 300—308, ubi Homerus Æneæ, deleta prole regia, vaticinatur regnum, quod deinde in Italia ita evenit. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526—538. X, 25—78, ubi simul bene suadet Hectori suo, frustra. coll. 90, 91. 234, 352, 453, 479. Est invisus diis ob delictum Paridis, Ω, 27, 28. et 117, μεγαλήτορι, 145. In summo luctu obnubit caput, Ω, 160—171, et sic apte poëta, non facile inveniens, quomodo digne scriberet vultum et verba senis patris, lugentis filium talem, tam fœde amissum. Sic ille pictor Sicyonius, Τιμάνθης, pingens mactationem Iphigeniæ, patrem velato vultu pinxit. Præterea terram spargit in caput suum, πρὸς τύπον ἐπιταφίου κόνεως, et sepulcrum sibi optat. Recentiores detondent eum quoque: unde factum est verbum πριαμωθῆναι, τοῦτ' ἔστι, ξυρηθῆναι. et 217, γέρων θεοειδής. Ipse cum præcone jungit sibi equos, 281, nam venerat nuntius clandestinus ab Achille, paratum esse hunc, accepto digno pretio, redimendum dare corpus Hectoris: id

poëtice ad Irin et Mercurium refertur. Est εὐσεβής, Ω, 301—314. Noctu exit ad castra Græca: et Achilles, audito quod ipse venire vellet, obviam ei misit unum ex ducibus suis majoribus, qui clam et tuto perduceret regem in castra, 322—447, huic enim parebant vigiles portarum. Id quoque poëtice et apte ad Mercurium refertur. Accedit ὁ μέγας ad Achillem, adloquitur suppliciter, 477—506, quod vix sustinere potest Achilles præ miseratione et aliis vehementioribus motis affectibus. coll. 629—634. Fuerat lenis in Helenam, 770. Ex Odyssea vide γ, 107, 130. ε, 106, 107. λ, 420. ξ, 241. Πριαμίδης Ἕκτωρ, Β, 817. Ἄντιφος, Δ, 489. Δόρυκλος, νόθος, Λ, 489, ubi comma est ponendum post Πριαμίδην, ut per epanalepsin intelligatur υἱὸς πρὸς σαφήνειαν, quod non γνήσιος fuerit: alias in patronymico jam inest notio υἱοῦ. Ἕκτορι, Μ, 437, 438, ubi poëta per hoc patronymicum vult subindicare, Jovem id tribuisse Hectori non ob personalem aliquam præstantiam, siquidem non dei alicujus aut deæ filio, sed simpliciter Πριαμίδῃ: sed alterius rei causa, ut ex ira Achillis damnum acciperent Graii. Nota in genere, poëtam nostrum nusquam esse κενολόγον: semper subesse rationem sufficientem, cur sic nec aliter scribat. Πριαμίδεω pro—δου, Υ, 77. 87, et 407, Πολύδωρον.

Προθοήνωρ, ορος. ὁ. Dux Thebanus: quasi προθέων (præcurrens) ἐν ἠνορέῃ, i. e. ἀνδρίᾳ, τοὺς ἄλλους: vel et ὁ προθέων τῶν ἀνδρῶν ἐν καιρῷ ἔργου, præcurrens viros in opere faciendo. Β, 495. Ξ, 450, 471. Vide sub προθέω in A.

Πρόθοος, ου. ὁ. Dux Magnesiorum. Β, 756—759. nomen habet ab eximia celeritate: hinc et θοὸς additum, 758. Vide sub προθέω in A.

Προθόων, ωνος. ὁ. nobilis Trojanus. Ξ, 515.

Προῖτος, ου. ὁ. Rex Argeorum. Habet nomen a προϊέναι, quasi προϊτητικὸς, ὁρματίας. Ejus historia est Ζ, 157—178. Ejus nepos erat ὁ Ἶφις, ιος ἢ ιδος. Alius nepos ejus fuit ὁ Ταλαός. Vide sub Ἄβας.

Πρόκρις, ιος ἢ ιδος. ἡ. Filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephali, qui Κέφαλος ἦν υἱὸς Δηϊονέος, ἀδελφὸς δὲ Ἰφίκλου. De ea et marito narrat Ovid. Met. VII, 493, 672—865. Re vera Cephalus, συσκιάσας ἑαυτὸν ἑτεροίῳ σχήματι, pellexit eam ad congressum; quo facto ipse se aperuit. Pro aura Ovidiana Græcus habet, ὦ νεφέλη παραγενοῦ. Cæterum Procris laudatur ἐπὶ ἀνδρίᾳ: et proverbium, Πρόκριδος ἄκων, λέγεται ἐπὶ τῶν εὐστόχως ἀκοντιζόντων καὶ μὴ ἀποτυγχανόντων. Nomen est a προκεκρίσθαι. λ, 320.

Πρόμαχος, ου. ὁ. Ductor Græcus. Ξ, 476, 482, 503.

Πρόνοος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Π, 399.

Προτιάων, ονος. ὁ. Trojanus, pater Ἀστυνόου. Ο, 455.

Πρυμνεὺς, έως. ὁ. nobilis Phæax. θ, 112.

Πρύτανις, ιος. ὁ. nobilis Lycius. Ε, 678.

Πρωρεὺς, έως. ὁ. nobilis Phæax. θ, 113.

Πρωτεσίλαος, ου. ὁ. fortissimus princeps Phylacensis, cujus genealogia hæc; Φύλακος, εἷς τῶν Αἰολιδῶν, κτίσας πόλιν Φυλάκην, genuit et successorem habuit τὸν Ἴφικλον: hic Φύλακον δεύτερον: hic duos habuit filios, quorum prior, ὁ Ποίας, αντος, genuit ἐκ τῆς Μεθώνης τὸν Φιλοκτήτην, alter vero, ὁ Ἴφικλος δεύτερος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀστυόχης τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὸν Ποδάρκη. Iste Protesilaus ad Trojam occisus est omnium primus. Nam oraculum prædixerat, primum egressum ex navibus in terram, casurum primum. Id promte is in se vertit, tergiversantibus aliis; et pro bono publico se velut devovit: maluit enim occumbere, quam tot heroas videre subtimidos. Β, 695—710. Uxor ejus juvencula, recens ducta, erat ἡ Λαοδάμεια, filia Ἀκάστου. Mentio mortui ejus fit Ν, 681. Ο, 705, 706. Π, 206. Cum quadraginta navibus ierat ad Trojam: potens ergo. Philostratus in Heroicis multus est de Protesilao.

Πρωτεὺς, έως. ὁ. Numen mythicum marinum, in formas varias φαντασιωδῶς, non autem vere, se commutans, sicut ἡ πολύμορφος Ἔμπουσα apud Aristophanem. Historice fuit princeps Μεμφίτης in Ægypto, multa sciens: cui postea τέμενος ἐν Μέμφῃ fuit sacratum. Ab aliis dicitur fuisse rex Ægypti, cujus regia sedes in insula Pharo; conferatur ὁ Λυκόφρων in historicis, et Eurip. Hel. 4, seqq. et Lucianus de Saltat. δ, 349—570. Vide in A. sub ΑΕΙΤΩ, prope initium.

Πρωτὼ, όος. ἡ. Νηρηΐς: διὰ τὸ πρωτεῦον καὶ ἀρχικὸν τοῦ ὕδατος. Σ, 43.

Πτελεὸς, οῦ. ἡ. et τὸ Πτελεόν. Urbs Nestoris, dicta ἀπὸ τῶν ἐκεῖ πτελεῶν, nam ἡ πτελέα notat ulmum. Civis ejus ὁ Πτελεάτης ἢ Πτελεούσιος ἢ Πτελεεύς. Β, 594. Alia fuit Thessalica, cognomine Λεχεποίη. Β, 697.

Πτερέλαος, οῦ. ὁ. tres ejus filii, ὁ Ἴθακος, Νήριτος, Πολύκτωρ, conditores olim Ithacæ fuerant. ρ, 207. Ergo ipse heros antiquus.

Πτολεμαῖος, ου. ὁ. nobilis Græcus. Δ, 228. Apud reges Ægypti recentiores fuit id nomen commune. Vide sub Ἥρη.

Πυγμαῖοι, ων. οἱ. Habent nomen a brevitate sua: nam ὁ πυγὼν ἢ τὸ πυγούσιον διάστημα, ἐστὶ τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου ἢ καὶ τῶν δακτύλων συνεσταλμένων, a cubito usque ad pugnum mensura. Pugnare dicuntur cum gruibus, imponentes capitibus suis cornua hircina, et κρόταλα pulsantes, ut sic arceant grues a se. Fuere γεωργικοὶ, habitantes circa paludes Nili supra Ægyptum; et re vera parvi erant, sicut et equi eorum: sed poëtæ, ridendi causa, rem auxerunt. Vide geographum. In locis borealibus vere sunt talia ἀνθρωπάρια βραχύσωμα καὶ ὀλιγοχρόνια, Γ, 6. Vide in A. sub πτύσσω, et πυγούσιος.

Πυθώ, όος. et ἡ Πυθὼν, ῶνος. Est eadem urbs, quæ postea dicta ἡ Δελφὶς, ῖδος, et incolæ οἱ Δελφοί. Dicta et ἡ Παρνασσία νάπη, ab adjacente monte Parnasso. primum nomen esse dicitur a serpente confixo ibi sagittis Apollinis, et ibi computrescente, a πύθω, putrescere facio, σήπω. Sed fortasse verius a πυνθάνεσθαι, quia ibi oraculum celebre, et ἡ Πυθιὰς προφῆτις. Apollo ibi cultus, dicitur ὁ Πύθιος. τὰ Πύθια fuere ibi sacri ἀγῶνες. Regio est saxosa. B, 519. I, 405. Θ, 80. λ, 580. Tityus regnaverat ibi, et est pars τῆς Φωκίδος. Eadem urbs vocata etiam aliquando est ἡ Κρίσσα ἢ Κρίσα: unde Apollo Crisæus.

Πυλαιμένης, εος. ὁ. Princeps Paphlagonum valde prudens et fortis, occiditur a Menelao, B, 851. E, 576—579. Filius ejus ὁ Ἀρπαλίων profectus erat cum patre ad Trojam, et occisus etiam est a Menelao, N, 643—661. Ibi pater, jam ante occisus, dicitur tamen flens adstitisse ad corpus filii cæsi, 658. Nimirum anima patris insepulti etiam dum, et nondum collecta ad inferos, adstabat cæso filio: ideo et additur 65, ultionem cæsi filii non fieri; nam umbra nihil potest ulcisci. Est ergo et iste locus testimonium de sententia priscorum, animas defunctorum esse superstites in statu idearum distinctarum et personalitatis. Cæterum nomen est pro πυλομένης: nam sæpe τὸ ο mutatur in αι. sic μεσαιπόλιον, πιδαιβώσσειν (quod dicitur quando αἱ μέλισσαι ἀποτιθέασι βόσιν ἢ τροφὴν ἑαυταῖς, σιμβλοποιοῦσι) ἀκραιφνὴς pro ἀκροφανὴς, etc. si id nomen est appellativum et epitheton, habet accentum in ultima: nam propria retrahunt accentum, excepto ὁ Εὐμενὴς, qui accentum adjectivi retinet. Vide sub μεσαιπόλιος in A.

Πύλαιος, ου. ὁ. Dux Pelasgorum Troicorum. B, 842.

Πυλάρτης, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 491. Π, 696. Alibi est epitheton ᾄδου.

Πυλήνη, ης. ἡ. Urbs Ætolica, B, 639.

Πύλος, ου. ἡ. Nomen urbis et regionis, cui Nestor imperabat. Habet epitheta ἠγαθέη καὶ Ἠμαθόεις, quod posterius epitheton, attice in genere communi positum, a fluvio præterlabente est desumtum, qui vocabatur ὁ Ἄμαθος. Nam arenosa neutiquam fuit. Distabat a mari σταδίους triginta. A, 252. B, 77, 591. I, 153, 295. Dicta et Νηλήϊος pro Νήλειος, a rege suo, patre Nestoris, qui erat ὁ Νηλεὺς, Λ, 681—760. Male vexata erat ab Hercule: conf. Ἡρακλῆς: deinde et incursata ab Eleis et defensa a Nestore. α, 93, ubi est πρωθύστερον, nam prius proficiscendum erat Pylum. et 284. β, 214, 308, 317, 325. γ, 4, 5, 182, 486. δ, 599, 639, 656, 702. λ, 256, 284, 458, Nestor enim fuerat amicissimus Agamemnoni. Πύλονδε καταστῆσαι, ν, 274, i. e. εἰς Πύλον ἀπαγαγεῖν: quod recentiores ἀποκαταστῆσαι dicunt. ο, 193, 226, ubi laudatur regio ut πολυθρέμμων. 236, 540. π, 323. φ, 108, ἱερὴ, ob religiones ibi multas. ω, 429. Cives ejus οἱ Πύλιοι, A, 248. E, 545. H, 134. Λ, 670, seqq. 686. P, 704. Ψ, 633, ubi videntur ἐξοχικῶς nominati, præstantes aliis in certamine ludicro. γ, 59, 31. ε, 216. Πυλοιγενὴς dicitur Nestor, B, 54, quod alii scribunt Πυλοιγενής.

Πύλων, ωνος. ὁ. nobilis Trojanus. M, 187.

Πυραίχμης, ου. ὁ. Princeps Pæonum, B, 848. Π, 287—292. Vide sub Αἰτωλοί.

Πύρασος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 491. Sed ἡ Πύρασος erat urbs Thessaliæ, dicta διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον καὶ σιτοποιόν: Hinc et dicta τέμενος Δήμητρος πολύκαρπον, nec non ἀνθεμόεις. B, 695.

Πύρης, ου. ὁ. nobilis Lycius. Π, 416.

Πυριφλεγέθων, οντος. ὁ. Fluvius ἐν ᾅδου, dictus παρὰ τὸ πῦρ, ᾧ οἱ θνήσκοντες ἐφλέγοντο: occasione nominis sumta ab ardente rogo. κ, 512.

Πυῤῥίχη, ης. ἡ. Erat ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις, Κρητικὴ μάλιστα, σιμνή. Π, 617. Vide sub Κουρῆτες, et in A. sub ὀρχηστής.

P

ῬΑΔΑ'ΜΑΝΘΥΣ, υος. ὁ. Filius Jovis, frater Minois, ex Europa. Ξ, 321, 322, ἀντίθεος. δ, 564, ξανθὸς, ubi habitare dicitur in insulis beatorum, sitis extra orbem nostrum, in Oceano Atlantico. Ergo ignorat Homerus, eum esse judicem apud inferos, ut finxere recentiores. sic et η, 323, ubi Phæaces eum vexisse dicuntur in Eubœam, ut viseret Tityum. Ergo innuit poëta, insulam Phæacum quoque esse extra orbem nostrum, prope insulas illas: unde et est illa grandis εὐδαιμονία ejus insulæ. Nam solet poëta quasdam regiones ἐκτοπίζειν, miraculi causa, et ne videatur de propinquis locis narrare.

Ῥέα, ας. ἡ. Mater Jovis et Junonis, conjux Saturni. Est ἡ ἀρχιγόνος ὕλη, a ῥέειν, quia aquosa fuit ea materia prima. Nisi potius est pro ἔρα terra, transpositis litteris Ξ, 203. O, 187, ubi est Ῥεῖη, et ubi alii legunt, οὓς τέκετο Ῥέα, ut versus desinat in tres breves, loco trochæi. Vide in A. sub ῥέω, et ΚΥ'ΒΩ.

Ῥεῖθρον, ου. τό. Portus in Ithaca: et habet nomen, quia fluvius a monte vicino influit in eum. α, 186.

Ῥήνη, ης. ἡ. Puella nobilis, concubina Oilei. Β, 728.

Ῥηξήνωρ, ορος. ὁ. Frater regis Alcinoi, qui juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus est, quam deinde uxorem duxit Alcinous. η, 63—66. Nomen est, ῥῆξαι ἐν ἠνορέῃ φάλαγγας. sic ὁ Λύσανδρος, λύσαι ἐν ἀνδρίᾳ φάλαγγας.

Ῥῆσος, ου. ὁ. Rex Thracum, filius τοῦ Ἠϊονῆος. Κ, 435—441, ubi equorum ejus virtutes, et ipsius arma eximia, laudantur, una cum curru. et 470—525, ubi cædes ejus nocturna, et abactio equorum. Jacuit rex in medio, et circa eum sui, ordine triplici: ergo ex singulis ordinibus quatuor occidit Diomedes, ut viam satis latam equis, et γέφυραν πολέμου sibi, faceret; regem addidit decimum tertium. Sic fere 1 Sam. xxvi, 5—12. Recentiores dixerunt eum filium Στρύμονος fluvii et musæ Εὐτέρπης, Eurip. Rhes. 279, seqq. Addunt etiam, oraculum prædixisse ei, si gustassent equi ejus de herba Trojana, et de aqua ibi bibissent, ipsum fore invictum: sed statim post adventum suum, præ lassitudine dormientem, occisum, antequam equi curati essent. Quod quam veri simile confictum sit, apparet. Alius Ῥῆσος, est fluvius Troadis, ex Ida, Μ, 20, dictus et Ῥοΐτης. ου. ὁ.

Ῥίγμος, ου. ὁ. Nobilis Thrax, Πείρου filius. Υ, 484—489. Nomen barbarum.

Ῥίπη, ης. ἡ. et Ῥίπαι, ῶν. αἱ. Urbs Arcadiæ. Civis ejus ὁ Ῥιπαῖος, et regio ἡ Ῥιπὶς, ίδος. Strabonis ævo deserta. Β, 606.

Ῥοδιὸς, ου. ὁ. Fluvius Troadis. dictus ab ὁ ῥόος, interserta syllaba δι. Μ, 20. sed si scribitur Ῥόδιος, est is civis insulæ Rhodi.

Ῥόδος, ου. ὁ. Insula celeberrima. Urbs Ῥόδος diu post Homerum condita. Divisa fuit in partes tres: nam nympha Rhodus peperit ex Sole τὸν Κέρκαφον, a quo fœminæ Rhodiæ dictæ αἱ Κερκαφίδες: οὗτος ἐκ τῆς Λευκίππης genuit tres filios, Λίνδον, Ἰηλυσὸν, Κάμειρον. Apparet ergo ratio nominis, et divisionis, et cur Sol ibi imprimis cultus sit. Β, 654—656.

Ῥύτιον, ου. τό. Urbs Cretensis, cujus civis ὁ Ῥυτιεύς. Β, 648.

Σ

ΣΑΓΓΑΡΙΟΣ, ου. ὁ. Fluvius Phrygiæ majoris celeber. Γ, 187. Π, 719.

Σάγρα, ας. ἡ. vide sub Λοκροί.

Σαλαμὶν et Σαλαμὶς, ῖνος. ἡ. Parva insula et urbs, non procul a terra Attica; patria Ajacis Telamonii, sacra Veneri. περιμάχητος ἦν πότε Ἀθηναίοις καὶ Μεγαρεῦσιν: hinc quidam versum, Β, 558, habuerunt pro supposito, ab Atheniensibus interserto ut vetustam insulæ ejus possessionem probare possent, et ut appareret, Telamonem jam fuisse vasallum populi Attici. Sed recte inspicienti locum, patebit, suspicionem istam esse sine ratione, et Ajacem cum suis paucis militibus se applicasse ad vicinos suos potentiores, amicitiæ causa, Β, 557, ex quo numero simul infirmitas hujus principatus apparet. Ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι, Η, 199, nam hujus exiguæ patriæ tamen non pudet Ajacem. Vocata olim hæc insula fuit ἡ Πιτυοῦσσα, a multitudine earum arborum. Post captam Trojam, quum Teucer non reciperetur a patre Telamone, quia fratrem Ajacem non satis defenderit; profectus Teucer in Cyprum, condidit ibi urbem patriæ suæ cognominem. Horat. I, Od. 7, 21, seqq.

Σαλμωνεὺς, έως. ὁ. Filius Æoli et Λαοδίκης τῆς τοῦ Ἀλωέως, frater Crethei. λ, 235, ἀμύμων. Nam Homerus ignorat, quod recentiores de eo finxerunt, quod fuerit ἀσεβὴς, ἀντιβροντῶν καὶ ἀντιαστράπτων τῷ Διῒ, δι' ἃ καὶ ἐκεραυνώθη. Regnavit circa Ἠλείαν, et urbs ἡ Σαλμώνη non procul a Πίσα nomen ab eo habuit. Fuit fortasse σοφὸς μηχανικὸς, et scivit aliquid, quale Archimedes postea, cujus καυστικαὶ διὰ κατόπτρων ἀστραπαὶ sunt decantatæ. Pulverem enim pyrium providentia prius inveniri noluit, ut nostris seculis homines mali pusillique haberent, quo se invicem artificiose interimerent, quum arma priscorum heroum, imo ne Romanorum quidem Germanorumve priscorum, ob infirmitatem virium tractare nequirent. Vide in Α. sub ἀμύμων, prope medium.

Σάμος, ου. ἡ. Tres sunt insulæ hujus nominis. una e regione Ephesi, quam Homerus non memorat. Altera ἡ Θρηκίη Σάμος, quæ et Σαμοθράκη dicitur et olim Λευκωνία: habet montes valde altos, unde et nomen est; nam σάμος καὶ ὁ λόφος idem notat, hinc olim omnes τόποι ὑψηλοὶ vocabantur σάμοι: adjacet continenti Thraciæ, et civis ejus est Σάμιος. Ν, 12, 13. Ω, 78, 753. Tertia est, quæ olim Cephalenia, hodie Cefalonia: parva insula, ad Ithacam pertinens, cum urbe ἡ Σάμη: civis ejus Σαμαῖος. Β, 634. α, 246. ι, 24. δ, 671. ο, 29, 366. π, 123, 249. τ, 131. υ, 288.

Σαρπηδὼν, όνος, et Σαρπήδων, οντος. ὁ. Rex Lyciæ, filius Jovis ex Laodamia filia Bellerophontis. Prior forma nominis est Ionica et communis, posterior Æolica. B, 876. Increpat Hectorem, ut ῥάθυμον καὶ διὰ τοῦτο οἷον ἀμενηνόν: ut ἀλαζόνα καὶ κεναῖς ἐλπίσι τρεφόμενον, E, 471—493. et 629, ubi Tlepolemus pugnat cum ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι. et 633, Σαρπῆδον, Λυκίων βουληφόρε, et is vocativus est a forma Σαρπήδων. Genus ejus enumeratur Z, 196—199. Recentiores ergo male eum faciunt filium Jovis ex Europa, fratrem Minois. M, 101, et sub eo imperitant copiis Glaucus et Asteropæus. et 292—330, ubi est generosa ejus oratio ad Glaucum cognatum suum, in ipso prœlio: nam αἰδεῖται primus esse honore et opibus, nisi et sit primus rebus fortiter gerendis; diisque par esse honore, nisi et viro bono par sit factis. Est ergo αἰδήμων. Est et εὐγνώμων (judex rerum candidus) εὐγνωμονεῖ γὰρ ὁμολογῶν τὰς τιμὰς τῶν πολιτῶν: præterea et μεγαλόψυχος, καταφρονεῖ γὰρ θανάτου. et 379. Σαρπήδοντος ἑταῖρον. et 397—414, ubi irrumpit in castra Græca. Ξ, 426, ἀρχὸς Λυκίων. ἐμὸν υἱὸν, Σαρπηδόνα δῖον, O, 67, inquit Jupiter. Π, 327. et 419—491, ubi pugnans interficitur a Patroclo, et Jupiter eum luget, et συνάχθεται τὸ πᾶν, guttis cruentis decidentibus ex aëre. et 492—502. ubi in supremis suis alloquitur Glaucum, et ipse nominat nomen suum, quod οἶκτου τι habet, quasi dicat, τοῦ ᾀδομένου, ἐνδόξου, εὐγενοῦς, ἀνδρείου. conf. ἐμὸς in A. 497. ἐσπευσμένος ἐπιτάφιός τις ἔπαινος αὐτοῦ, ὡς ἐν ἀκμῇ πολέμου, est 541, 542. conf. βασιλεὺς in A. et 548—551. 558. De corpore ejus acerrime pugnatur, 552—665. et 671—675, a somno et morte fertur in Lyciam, i. e. mortuus est, et apud majores suos sepultus. de armis ejus est et Ψ, 800, nam eorum potiti erant Græci. Solus is fuit in utroque exercitu filius Jovis. Astu matris suæ prælatus est, in successione regni, masculæ proli Bellerophontis.

Σατνιόεις, εντος. ὁ. Torrens magnus in Troade, quem poëta nominans, μνήμης ἄξιον ἔπαινεσε, quum per se vix mereretur nomen inter alios fluvios perennes. scribitur et Σαφνιόεις. Z, 34. Ξ, 445. Φ, 87.

Σάτνιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Ξ, 443, a torrente illo dictus.

Σέθως, ω. ὁ. Rex Ægypti tempore Trojani belli, et post aliquanto. innui is putatur ξ, 278—286. Vide in A. sub βασιλεὺς, aliquanto sub medio.

Σειρῆνες, ων. αἱ. Quia poëta dualem, Σειρήνοιϊν, μ, 52. de iis ponit, hinc colligitur, velle eum duas intelligi, non tres: ponit quidem et pluralem, sed is de duabus non minus apte ponitur. Erant suavissimæ et doctissimæ cantrices, μ, 39—54. 158—200. ψ, 326. Earum ᾠδὴ describitur μ, 184—191, ubi poëta suam poësin describit: estque hoc proœmium tantummodo, vel præfatio aliqua; reliqua cantus ejus non adduntur. Designant sine dubio ἡδονὰς ἐν μέλεσιν, voluptatem aurium: et ossa multa circa earum insulam non naufragos notant, sed perpetuos adsessores usque ad obitum: nam qui semel adsuevit dulcedini musicæ, semper ei adhærere solet. Ulysses, in patriam properans, monetur, ne ab iis ab hoc proposito avertatur. Dicuntur scire omnia, historica, mythica, physica, futura, præsentia: poëta enim debet esse multiscius. Simul poëta depingere videtur homines θεωρητικωτέρους, qui omnem μάθησιν solius delectationis suæ causa expetunt: Ulysses vero σπεύδει εἰς πρᾶξιν: veri enim nominis sapiens est συγκεκροτημένος ἔκ τε θεωρίας ἔκ τε πράξεως. Alii sub iis male intelligunt ψαλτρίδας τινὰς καὶ ἑταιρίδας oblectabiles: et tunc τὸ θνήσκειν ποιεῖν esset hyperbolice, ut notetur expilatio amatorum per puellas suaves fallacesque. si quem nomina duarum delectant, sunt ea ἡ Ἀγλαοφήμη καὶ Θελξιέπεια, pulcræ virgines, in insula maris Tyrrheni τῇ Ἀνθεμούσῃ habitantes. Trium a recentioribus fictarum, et insuper alatarum, nomina sunt ἡ Παρθενόπη (quæ et ad Neapolin sepulta esse dicitur) Λίγεια, Λευκωσία. Et hi etiam fingunt tres earum insulas, quæ dicantur Σειρηνοῦσαι, ad sinum Cumanum. Dictæ Σειρῆνες a σειριᾷν, i. e. λάμπειν, ἀστράπτειν, a quo verbo et ὁ Σείριος ἀστὴρ nomen habet. Plura habet Plutarchus in Symposiacis, Athenæus, Strabo, alii.

Σέλαγος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, pater Ἀμφίου. E, 612.

Σελήπιος, ου. ὁ. Rex Lyrnessi et Thebes Asiaticæ, pater τοῦ Εὐηνοῦ, cujus duo filii ὁ Μύνης καὶ Ἐπίστροφος. Dictus a τὸ σέλας καὶ ἤπιος. B, 693.

Σελλήεις, εντος. ὁ. Fluvius in Græcia ad Corinthum, B, 659. O, 531. Alius est fluvius Troadis ad Ἀρίσβην, B, 839. M, 97. Vide sub Ἀρίσβη.

Σελλοί, ῶν. οἱ. Videtur esse nomen sacerdotii ad Dodonam. Π, 234, 235, ubi σοὶ pertinet ad ἀμφί. conf. ὑποφήτης in A. Alii minus bene scribi jubent Ἑλλοὶ, qui nomen habeant ab Ἕλλῳ prisco Thessalo, a quo et regio circa Dodonam dicta sit ἡ Ἑλλοπία: et hi eum locum sic legunt: ἀμφὶ δέ σ' (σοὶ) Ἑλλοὶ σοὶ ναίουσι ὑποφῆται, construentes, ναίουσιν ἀμφί σε, καὶ εἰσὶ σοὶ ὑποφῆται. sed paucos priscorum habent adsentientes.

Σεμέλη, ης. ἡ. Filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove. Ξ, 323, 325. Homerus conflagrationem ejus pariter ac monstrosam Bacchi nativitatem ignorat, utpote figmenta recentiorum. Dicitur ipsa et ἡ Θυώνη, unde Bacchus ὁ Θυωναῖος.

Σήσαμος, ου. ἡ. oppidum Paphlagoniæ. B, 853. Aliud est τὸ σήσαμον, σπορίμου τινὸς εἶδος. Hinc facete l. c. positum videri potest ver-

bum ἀμφενέμοντο, quasi sermo esset de esculento illo.

Σηστὸς, ου. ἡ et ὁ. Urbs non magna, sed valde munita, ad fretum. Β, 836.

Σθενέλαος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Π, 586.

Σθένελος, ου. ὁ. Princeps Argivus, filius Capanei, unde dicitur Καπανήϊος, ἀπόγονος Προίτου: fortissimus socius Diomedis. Β, 564. Δ, 367—418. Ε, 108. 241—274. 835, 836. Θ, 113, 114. Ψ, 511. Vide de eo et Eurip. in Suppl. ab 1123, seqq. nam is ibi est ὁ παῖς. Alius erat filius Persei, nepos Jovis: et hujus Stheneli filius erat Eurystheus, Τ, 116—123.

Σίβυλλα, ης. ἡ. Est nomen mulierum fatidicarum, recentiorum Homero. Nomen est a σιὸς, i. e. Θεὸς, dorice; et βύλλα, i. e. βουλὴ, æolice. Sic Σίσυφος est Θεόσοφος, ab Æolico σύφος pro σοφός. Vide sub Βάτεια.

Σίγειον, ου. τό. Promontorium Troadis, ad quod erant castra Græcorum: etiam oppidum ejus nominis ibi. Refertur historiola: ἑταίρα τις ἀστεία, βαρυνθεῖσα κατά τινος ἀδολέσχου, διηγουμένου ὡς ἀφ' Ἑλλησπόντου ἥκοι, ἤρετο τοῦτον, πῶς ἐκεῖθεν ἥκων εἰς τὴν πρώτην οὐκ ἦλθε πόλιν τῶν ἐκεῖ; τοῦ δὲ πυθομένου, εἰς ποίαν ἐκείνην; εἰς Σίγειον, ἔφη: σκώπτουσα, ὅτι μὴ σιγᾷ ἐκεῖνος: quasi τὸ Σίγειον ἀπὸ τοῦ σιγᾶν ἢ τῆς σιγῆς nomen haberet. Vide sub Ἴδα.

Σιδὼν, ῶνος. ἡ. Urbs celeberrima Phœniciæ, πολύχαλκος dicta ο, 424. Urbs retinet suum ω in obliquis, sed civis ὁ Σιδόνιος, habet μικρὸν, ο, apud poëtam. Regio dicitur ἡ Σιδονία, cives etiam οἱ Σιδόνες, Ψ, 743, πολυδαίδαλοι, i. e. καλλίτεχνοι κατ' ἐξαίρετον καὶ πολύτεχνοι, μάλιστα δὲ χαλκευτικῆς τεχνῖται. Σιδονίηθεν, Ζ, 291, fortasse ὠνησάμενος, fortasse et ληϊσάμενος, has peritas textrices Paris. ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην, ν, 285, coll. 272. ἔργα γυναικῶν Σιδονίων, Ζ, 290, mulierum laudatarum ab ἱστουργίᾳ, quas tamen et non ancillas, sed liberas, potuit spe et pretio pellexisse Trojam. Fuerunt et Sidonii in Arabia, imo a mari rubro colonia horum Sidoniorum in Phœniciam venit: sed Menelaus tamen, narrans reditum suum ex Ægypto, non alios quam Sidonios in Phœnicia significare potest, δ, 618, 619. ο, 118, 119. δ, 84. Utrimque tamen πλούσιοι καὶ καλλίτεχνοι. Recentiores corripiunt syllabam primam, Homerus eam producit.

Σικανία, ας. ἡ. Sicilia sine dubio, circa quam erravit Ulysses. ω, 306.

Σικελοὶ, ῶν. οἱ. Siculi, Siciliam habitantes. υ, 383. fuere olim ἐμπορικοὶ καὶ ἀνδραποδισταὶ, ut ex l. c. apparet. Noti ergo Siculi Homero: ut si voluisset historicum agere, non poëtam, nominasset sane Siciliam suo proprio nomine, sed maluit poetice ἐκτοπίζειν loca illa errorum Ulyssis. Cæterum Σικελοὶ et Σικελιῶται differre dicuntur: illi sunt barbari et indigenæ, hi sunt Græci inquilini versantes in Sicilia. Sic differunt οἱ Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται. Sed Θέσσαλοι καὶ Θεσσαλιῶται non sunt ex hac analogia intelligendi, sed vice versa. Σικελοὶ dicuntur et Σικανοὶ, quanquam Diodorus et inter hos differentiam statuat. Laudatur insula, ἀμύμων, Soli sacra, i. e. valde pulcra et fertilis, μ, 261—265. γυνὴ Σικελὴ, ω, 210, 211, 365, 388, 389, ubi dubium, an sit nomen proprium an gentile: posterius videtur verius, nam fœmininum ἐθνικὸν, ἡ Σικελὴ in usu est. conf. Θρινακία.

Σικυὼν, ῶνος. ἡ. Urbs celebris in Peloponneso, olim dicta Μηκώνη, prius etiam Αἰγιαλοί. Sita ad fluvium Ἀσωπὸν, εὐδαίμων valde, unde proverbium: εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. Adrastus ibi primus regnavit, antea enim Sicyonii fuerant liberi: postea erant pars regni Agamemnonis. Β, 572. Ψ, 299. Videtur dicta, ὡς περιέχουσα σικύους ἢ σικύας, *wo es viele melonen giebet, (abounding in melons.)* Civis est Σικυώνιος. Celebrabantur ibi Pythia, ad imitationem Delphicorum.

Σιμόεις, εντος. ὁ. Fluvius Troadis, minor reliquis. Circa hunc et Scamandrum poëta dicit πεδίον Σιμοείσιον ἢ Σκαμάνδριον. Δ, 475. Ζ, 4, 2. Ε, 774, 777. Μ, 22, 23. Τ, 53. appellatus, non respondet: apte: nam fictio futura fuisset frigida et nimis loquax, Φ, 307—327.

Σιμοείσιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, magnus et pulcer: hinc apte comparatus αἰγείρῳ, quum caderet. Δ, 474—489.

Σίντιες, ων. οἱ. est nomen gentile, ab ὁ Σίντις, ιος: dicti et οἱ Σίνται: a σίνεσθαι, i. e. βλάπτειν: et sunt Lemnii, quia primi ferreorum telorum inventores fuisse dicuntur, vel et quia antiqui Λήμνιοι piraticam fecerunt. Quod boni fuerint fabri ferrarii, innuitur μύθῳ, Α, 594, 593. Θ, 294, ubi Vulcanus abit ἐς Λῆμνον μετὰ (ad) Σίντιας ἀγριοφώνους. Λήμνιον κακὸν in proverbio fuit, notans vel τὴν κατὰ στόμα δυσωδίαν τῶν Λημνιάδων, vel quia aliquando Lemniæ mulieres omnes maritos suos occiderant: ut ergo hoc κακὸν sit mulier, vel animam habens fœtentem, vel crudelis et imperiosa. et, Λήμνιον βλέπειν, i. e. δεινὸν καὶ πυρῶδες: et, Λήμνιοι ἄγριοι: et, Λημνία χεὶρ, i. e. ἀπαραίτητος. multis ergo modis male audiverunt insulani isti. Appellative ὁ σίντης, ου, est ὁ βλαπτικὸς, et ὁ σίνις, ιδος, ὁ λῃστής.

Σίπυλον, ου. τό. Mons Phrygiæ, cum oppido: nisi quod urbs etiam dicitur ἡ Σίπυλος, ubi Tantali fuit regia in Lydia. Ω, 615.

Σίσυφος, ου. ὁ. κέρδιστος ἀνδρῶν, i. e. συνετώτατος, ἐντρεχέστατος, κλεπτίστατος, longe superans, sicut dignatione, ita et astutia, Autolycum Ulyssis avum. Hinc et fabula narrat, quod mortem ipsam duris vinculis ligaverit, ut multis diebus nemo moreretur; missam autem mortem ad eum, quia indicarit Ἀσωπῷ ζητοῦντι θυγατέρα Αἴγιναν, raptam eam esse et compressam a Jove: donec Mars mortem liberaret. Veritas historica: fuit princeps amans pacis, et rexit suos securos; donec bellum perniciosum incidit, pace felici et alma interrup-

ta: fuit et medicus egregius, monstravitque suis multa adversus morbos medicamina. Sapientiam ejus nomen ipsum indicat, compositum ex Dorico σιὸς pro θεὸς, et Æolico σύφος pro σοφός: ut notet θεόσοφον, a deo ipso edoctum. Et hæc compositio ex duabus dialectis neminem movebit, qui novit, Dores sæpe αἰολίζειν, at Pindarum ἀναμὶξ dorice æoliceque scripsisse. ναὶ τὼ σιὼ dicebant Dores et Peloponnesii, jurantes per Pollucem et Castorem: et ὄνομα apud Æoles erat ὄνυμα, ἀσσότερον ἀσσύτερον, ἀγορὰ ἄγυρις, unde ὁμήγυρις, πανήγυρις, etc. Cæterum fuit princeps Corinthi, filius Æoli, quem confer, et ὁ Γλαῦκος. De prudentia et genealogia ejus est Ζ, 153—155. De labore ejus apud inferos, est λ, 592—599, quo innuitur, sapientiam, dum prodesse vult generi humano, multos labores, sæpe etiam frustraneos apud homines stupidos, et certe sæpe repetendos ab initio, debere suscipere: ex mente Salomonis, Eccles. i, 18, coll. 9. Videtur ergo fuisse vir καματηρὸς καὶ ἐπίμοχθος, θέλων εἶναι μεγαλουργός. Et sane, princeps recte consulens suis, non nimis otio frui potest. Quod pater Ulyssis dicatur a quibusdam recentiorum, vide ad Ὀδυσσεύς. Vide in A. sub Θεὸς ad initium, κέρδιστος, et ὅρκος prope finem.

Σκαμάνδριος, ου. ὁ. fuerat nomen proprium filii Hectoris, quem cives deinde Ἀστυάνακτα, patrem familias civitatis, vocabant, Ζ, 402, ob gratam memoriam meritorum Hectoris. Alius erat nobilis Trojanus, κυνηγετικὸς, Ε, 49—58. A fluvio nobili nomen sumtum.

Σκάμανδρος, ου. ὁ. Fluvius Troadis nobilis, idem qui ὁ Ξάνθος. Ob metrum dicitur et ὁ Κάμανδρος, quæ scriptio etymologiam juvat: nam narrant, eum ab Hercule sitiente sic vocatum, quasi esset ὁ κάματον ἀνδρὸς παραμυθησάμενος. In bello Trojano Græcis valde fuit utilis: hinc et φιλόμηρος Sophocles dicit, τὰς αὐτοῦ ῥοὰς εὔφρονας τοῖς Ἀργείοις. ἐς πεδίον Σκαμάνδριον, Β, 465, τὸ μεταξὺ τῶν δύο ποταμῶν, Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου, in quo pugnabatur: et idem campus vocatur λειμὼν Σκαμάνδριος. Ἐπ' ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ, Ε, 36. et 77, Σκαμάνδρου ἀρητὴρ, sacerdos: nam colebatur hic fluvius pro deo. et 774, ῥοὰς συμβάλλετον. ἐΰῤῥοον ἀμφὶ, Η, 329. ὄχθας πὰρ ποταμοῖο, Λ, 499. διός τε, Μ, 21, ob præstantiam ejus præ reliquis ibi fluviis. ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ, Υ, 74. Personificatur a poëta, Φ, 124—384, et Achilles, nimium progressus in aquas, periclitabatur. coll. 602, 603. Fontes vel lacus, quos hic fluvius format, sunt Χ, 147, 148.

Σκάνδεια, ας. ἡ. ἐπίνειον Κυθήρων, navale, Κ, 268, ubi deest κατά.

Σκάρφη, ης. ἡ. Urbs Locrensis, dicta et ἡ Σκάρφεια, prope Θερμοπυλῶν, deleta postea terræ motu. Β, 532. Vide sub Ἐπειοί.

Σκύθης, ου. ὁ. Natio nobilis, sed potandi studio infamis: hinc Græcis σκυθίζειν est μεθύειν. Nomen est cum voce Germanica, *ein schütze, (a shooter, marksman,)* ejusdem antiquæ originis.

Σκύλλα, ης. ἡ. Portentum poëticum in freto Siculo, μ, 73—100. 108—126. 230—235. 245—259. 430, 445, 446. ψ, 328. Habet sex longa colla et capita, et duodecim pedes inutiles: nam ipsa cohæret petræ, in cujus specu habitat. Et capita non sunt canina, sed draconis: quod patet ex triplici ordine dentium, quæ τριστοιχία non est canum, sed draconum, et aliorum maximorum κητῶν. Est immortalis: rapuit Ulyssi sex socios ex navi devoravitque: mater ejus vocatur ἡ Κραταιῒς, quam recentiores vocant Ἑκάτην. Iidem recentiores Scyllam aliter fingunt, ut ex Ovidio notum: quidam etiam eam τοῦ Τρίτωνος καὶ Λαμίας filiam faciunt, quæ Λαμία sit δαιμόνιόν τι, οὗ τὴν λαγνείαν comicus innuit, Vesp. 1030, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους. Nicander Colophonius physice explicat, Scyllam et Lamiam esse nomen piscis ingentis, qui vocetur et καρχαρίας ἰχθὺς, canis carcharias. Nomen est a σκύλαξ, cujus vocem imitatur Scylla, i. e. scopulus varie exesus in freto Siculo: huc respicit et fictus pater ejus ὁ Φόρκυς, υνος, a κύων composito nomine, et mater Ἑκάτη, cum canino vultu pingi solita. Hinc et transfertur Scylla ad αὐθάδειαν καὶ κυνώδη θρασύτητα, καὶ εἰς κακοτρόπους ἑταίρας. Cæterum ἡ Λαμία nomen habet ab ὁ λαιμὸς, guttur, quasi λαιμία: nam est proprie bellua marina, ἔχουσα μέγαν λαιμόν. Vide in A. sub σκύλαξ, et σκόπελος.

Σκῦρος, ου. ἡ. Insula et oppidum, in mari Ægeo prope Eubœam. subjecta fuerat imperio Pelei: et rebellem eam denuo subegerat Achilles. Ibi et Δηϊδάμειαν τὴν τοῦ Λυκομήδους imprægnaverat adolescens Achilles, genueratque ex ea τὸν Νεοπτόλεμον. De hac insula fuit proverbium, ἀρχὴ Σκυρία, principatus Scyrius, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων, dici solitum. Habuit portus, τὸ Ἀχίλλειον καὶ Κρήσιον: habitarunt ibi Δόλοπες, natio Thessala. Τ, 326, 332. λ, 508. Fuit tamen et urbs Phrygiæ ejus nominis, sub imperio Trojano: unde dubium oritur, an Ι, 664, insula illa, an urbs Phrygia, innuatur.

Σχῶλος, ου. ὁ. Nomen κώμης in Bœotia, ubi Pentheus a Bacchis discerptus creditur. Panis ibi præstans habebatur, ipse vicus autem erat asper. Civis ὁ Σχώλιος ἢ Σχωλιεύς. Β, 497, ἀρσενικῶς nomen ponitur. Est ad fluvium Ἄσωπον, et montem Cithæronem.

Σμινθεὺς, έως. ὁ. Nomen Apollinis, qui et Σμίνθιος. Ratio ejus hæc: in Troade et vicinis regionibus malo vexabantur incolæ muribus innumeris, qui Cretensium dialecto οἱ σμίνθοι dicuntur; nam Cretensium colonia eo venerat. Apollo invocatus et in his regionibus præcipue cultus, auxilium tulit, muresque extinxit, h. e. continuæ pluviæ mures suffocaverunt. Hinc Apollinis statuæ muris effigies

pedi altero supposita visebatur, et ipsi inditur cognomen; quod tanti olim est habitum, ut et λόγοι Σμινθιακοὶ de ea re gesta in honorem Apollinis scriberentur. Nam murium genus pertinet inter pœnas divinas, qui, si multi nimis sunt, sine divino auxilio deleri facile non possunt: sicut et alia insecta, sub nomine exercituum divinorum celebria. Cæterum templum illud celebre Apollinis Sminthii in urbe Chrysa fuit. A, 39. Est et urbs in Troade, ἡ Σμίνθη, ἀπὸ τῶν σμίνθων, i. e. μυῶν, dicta.

Σόλυμοι, ων. οἱ. Natio confinis Lyciæ, et Lyciis infesta. Dicunt veteres, τοὺς Σολύμους, apud poëtam esse eosdem, quos Πισίδας ἢ Πισιδεῖς recentiores dixere. Σολύμοισι κυδαλίμοισι, Z, 184, ergo ἔνδοξον ἔθνος, et 204. ἐκ Σολύμων ὀρέων, ε, 283, ubi poëta ἐξωκεανίζει καὶ ἐκτοπίζει etiam hos Solymos, eorumque montes, διὰ τερατείαν: ut ergo ibi sint loca ficta. Alibi τὰ Σόλυμα est urbs Assyriorum, condita post deletum primum templum Hierosolymitanum: quam urbem poëta ignorat, utpote diu post eum conditam. Eustathii ævo vocabantur barbara dialecto οἱ Τζίλυμοι in Lyciæ confinio. Vide sub Ἀλίζωνοι, et Λυκία.

Σόλων, ωνος. ὁ. vide sub σόλος in A.

Σούνιον, ου. τό. Promontorium Atticum, cum portu et oppido: ἱερὸν, quia ibi colebatur Ζεὺς Σουνιεύς. γ, 278.

Σπάρτη, ης. ἡ. regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni. B, 582. Δ, 52. ἐς Σπάρτην, α, 93, 285. β, 214, 327. δ, 10. ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ, λ, 459. Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα, ν, 412, quod epitheton maxime respicit Helenam. Nomen sine dubio est a planta, τὸ σπάρτον, εἶδός τι σχοινίου, quod et ἡ σπάρτη dicitur, *hanf*, *(hemp)* sine dubio. Vid. Aristoph. in Avibus.

Σπειώ, όος. ἡ. Nereidum una, a speluncis in mari. Σ, 40.

Σπερχειός, οῦ. ὁ. Fluvius Thessaliæ, valde citus, unde et nomen habet. Ejus filius dicebatur ὁ Μενέσθιος, quem confer. Π, 174. Ψ, 142—149, ubi confer ποταμὸς in A.

Στέντωρ, ορος. ὁ. magnus clamator, E, 785, 786. Invenisse dicitur τὴν διὰ κόχλου βοὴν ἐν ταῖς μάχαις. Etiam Herodotus meminit Ægyptii cujusdam apud Darium, φωνέοντος μέγιστον ἀνθρώπων.

Στίχιος, ου. ὁ. Dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691. O, 329, 331.

Στρατίη, ης. ἡ. Oppidum Arcadiæ, deletum jam Strabonis ævo. Civis ejus ὁ Στρατιεὺς ἢ Στρατιάτης. B, 606.

Στράτιος, ου. ὁ. Filius Nestoris. γ, 413, 439.

Στρόφιος, ου. ὁ. Nobilis Trojanus, pater Scamandrii. E, 49. Alius erat pater Pyladis, rex Phocidis, filius Κρίσου, τοῦ Φώκου, τοῦ Αἰάκου, τοῦ Διὸς, Eurip. Iphig. Taur. 60, et 916, seqq. Hic Strophius uxorem habuit τὴν Ἀναξιβίαν, sororem germanam Agamemnonis: unde patet, cur Orestes puer ad eum sit delatus, et unde amicitia inter Pyladem et Oresten.

Στύμφηλος et Στύμφαλος, ου. ἡ. Urbs Arcadiæ, cujus civis ὁ Στυμφάλιος. B, 608. Regio circumjacens vocabatur quoque Στύμφαλος: et ibi λίμνη ἡ Στυμφαλὶς, καὶ ὄρνιθες Στυμφαλίδες: inde et Ἄρτεμις Στυμφαλία.

Στὺξ, υγός. ἡ. fluvius ἐν ᾅδου, dictus διὰ τὸ, στυγητὰ εἶναι τὰ κάτω. καὶ διὰ τὸ στυγνάζεσθαι τοὺς θνήσκοντας. κ, 514. vide vocem in A.

Στύρα, ας. ἡ. Urbs Eubœæ, cujus civis Στυρεύς. B, 539.

Συβαρῖται, ῶν. οἱ. Civitas Italiæ antiquæ, voluptatibus dedita, post deleta. Miserant paullo ante interitum suum aliquem suorum, Ἄμυριν ἢ Θάμυριν, Delphos, consultum Pythiam de salute civitatis. Huic responsum, instare ἀπώλειαν Συβαρίταις, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσιν. Videns deinde is Ἄμυρις servum, flagellis cæsum, fugientem in templum, nec omitti; fugientem vero eundem ad sepulcrum patris domini sui, statim omitti: vendidit sua apud Sybaritas, et migravit in Peloponnesum. Tunc dicebant cives sui: Ἄμυρις μαίνεται: sed eventus probavit prudentiam ejus. Eustath. ad B, 595. Athen. Lib. XII.

Σύμη, ης. ἡ. Insula Καρικὴ, cum oppido. Civis ejus ὁ Συμαῖος. Dicitur habere πέρδικας μαχίμους. Olim dicta et Αἴγλη καὶ Μεταποντίς. B, 671.

Συρίη, ας. ἡ. insula, una τῶν Κυκλάδων, quæ et ἡ Σῦρος, patria Eumæi, obscurior reliquis. Ex ea fuit et ὁ Φερεκύδης, præceptor Pythagoræ. Sita est supra Delum. ο, 402—483.

Σφῆλος, ου. ὁ. Atheniensis, pater τοῦ Ἰάσου. O, 338.

Σχεδίος, ου. ὁ. Dux Phocensium, filius Iphiti. B, 517. P, 306, s. Alius quoque Φωκεὺς, dux sub priori illo Schedio, Perimedis filius, O, 515. Appellativum scribitur σχέδιος.

Σχερία, ας. ἡ. Insula Phæacum, quæ antiquiori tempore ἡ Δρεπάνη, recentioribus temporibus ἡ Κερκύρα, et hodie *Corfu*. Insula ἐρίβωλος καὶ ἄλλως εὐδαίμων. Fabula sic narratur: Ceres metuit, ne multi ex Epiro effluentes fluvii adveherent tandem tantum limi, ut insula continenti jungeretur: petiit ergo a Neptuno, ut sisteret hoc incrementum a fluviis oriundum. Quod quum Neptunus esset pollicitus, pro Δρεπάνη dicta est Σχερία, παρὰ τὴν τῶν ῥευμάτων ἐπίσχεσιν. Κερκύρα vero dicta est a nympha, quam Neptunus eo deportavit, ibique compressit. Conf. Φαίηκες. Poëta autem eam ἐκτοπίζει, ut videatur esse ἀγνωστός τις νῆσος, non vero nota illa Corcyra. Ἐν Σχερίᾳ ἑκὰς ἀνδρῶν, ζ, 8, ubi τὸ ἑκὰς τὸν ἐκτοπισμὸν indicat, quasi extra mare Mediterraneum in Oceano sita esset. Sed η, 8, 9, manifesto verus situs innuitur, siquidem anus Epirotica navibus eo est portata. Urbs ejusdem nominis,

et felicitas regionis, describitur η, 82—132. Præter πλοῦτον, laudatur ars circa aurum, et ἐπιστήμη ταλασιουργικὴ, καὶ καρπῶν εὐθηνία, γεωργικὴ ἐμπειρία, ἀὴρ εὔκρατος: denique et summa navigandi peritia. ι, 34—40. ν, 160. Vide sub ἀμφικαλύπτω in A.

Σχοῖνος, ου. ἡ. Urbs Bœotiæ, ἀπὸ σχοίνων φυομένων αὐτόθι, vel et fortasse a conditore ejus, qui ὁ Σχοινεὺς, pater Atalantæ. Fluvius ibi ὁ Σχοινόεις, contr. Σχοινοῦς. B, 497.

Σῶκος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, filius Hippasi: a σώζειν οἶκον, vel et a σωκέω, i. e. ἰσχύω. Λ, 427—456.

Σωκράτης, εος. ὁ. vide in A. sub ὅρκος ad finem.

T

ΤΑΛΑΙΜΕ'ΝΗΣ, εος. ὁ. Princeps Mæonum, pro Ταλαμένης. B, 865.

Ταλαὸς, οῦ. ὁ. Pater τοῦ Μηκιστέως καὶ Ἀδράστου: hinc filius dicitur Ταλαΐδης, et Ionica forma Ταλαϊονίδης. Ψ, 678.

Ταλθύβιος, ου. ὁ. Præco Agamemnonis, a θάλλειν κατὰ τὴν βοὴν, pro Θαλθύβιος. A, 320. Γ, 118. Δ, 192. H, 276. T, 196. 250, θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν, non vero βοὴν, utpote quod est στρατηγικόν. Ψ, 897. Qua in dignatione fuerint olim tales regum præcones publici, hinc colligas, quod hic Lacedæmone postea cultus est pro deo; et posteri ejus clari, οἱ Ταλθυβιάδαι.

Τάνταλος, ου. ὁ. deinde etiam ὁ Ταντταλεὺς, έως. Τμώλου καὶ Πλουτοῦς filius, rex in parte Phrygiæ: uxor ejus ἡ Εὐρυάνασσα, liberi vero Pelops et Niobe. Fuit genere Λυδὸς, nunquam vero rex Corinthi. Quia conviva deorum aliquando factus, τῶν ἀπορρήτων μετέδωκε τοῖς ὁμήλιξι, καὶ οὐ μόνον μυστηρίων τῶν ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος: hinc apud inferos punitus, ut stans media in aqua sitiret, et poma ante os habens esuriret, λ, 581—592. Euripides autem scribit, puniri eum sic, ut pendens in aëre, saxum super caput imminens habeat, quod semper casurum timeret. Vide Eurip. Orest. 4, seqq. Sed Homeri fictio longe ingeniosior: et hinc Ταντάλου δένδρα, ἐπὶ τῶν ἀκερδῶν proverbialiter ponuntur, *wenn man was hat, das man aber nicht geniessen darf oder kann, (when one has something that he dare not or cannot enjoy.)* Et verbum ταντταλέομαι, f. λωθήσομαι, i. e. πάσχω τὸ τοῦ Ταντάλου, *es gehet mir, wie dem Tantalus, (I am tantalized,)* utramque fictionem respicit. Videtur in vita delectatus fuisse spe inani. Nomen ejus et Indis notum fuit: estque quasi ταλάντατος, miserrimus. Vide in A. sub Τρώς.

Τάρνη, ης. ἡ. Urbs Mæonum, i. e. Lydorum, fertilis. E, 44.

Τάρταρος, ου. ὁ. et ionice ἡ. tenebricosus, ἠερόεις, pingitur Θ, 13—16. et 481, βαθύς. Fingitur enim terra centrum esse mundi immobile; supra terram esse cœlum, et in eo deos beatos, interdiu etiam lucem; sed infra terram, eadem distantia qua cœlum superne distat, esse locum perpetuis tenebris et frigore oppletum, quem vocabant Τάρταρον, a ταράττεσθαι, quemadmodum cœlum est sedes ῥαστώνης θείας: hinc et ταρταρίζειν est pro σφόδρα ῥιγοῦν. Eædem imagines retentæ in sacris, quando de infimo inferno, et de tenebris extremis, et de crepitu dentium præ frigore, sermo est. Et sunt hæ sensuales imagines, ex idea vulgi petitæ aut adhibitæ. ὑποταρτάριοι θεοὶ, Ξ, 279, qui exilii causa in Tartarum sunt detrusi. Hi enim non sunt iidem cum subterraneis illis, quibus præest Proserpina, i. e. status mortuorum: sed sunt superiori hemisphærio cœli ex altera et inferna parte oppositi, valde longe a terra.

Ταϋγέτη, ης. ἡ. Filia Atlantis, in cervam mutata a Diana, ut Jovis effugeret amores; post vero restituta pristinæ formæ. Hæc grata sacravit Dianæ cervam cornibus inauratis, quam Hercules capere est jussus. sed aliud est τὸ Ταΰγετον, ionice Τηΰγετον, mons Laconiæ valde celsus et arduus, pertinens usque ad Arcadiæ montes, ζ, 103.

Τάρφη, ης. ἡ. Urbs Locrensis, sylvis circumdata: nam τὸ τάρφος notat τὸ δασὺ καὶ ὑλῶδες. B, 533.

Τάφος, ου. ἡ. Insula, eadem quæ ἡ Κεφαλληνία, una ex Echinadibus, non procul ab ostio Acheloi fluminis. Incolæ vocabantur οἱ Τηλεβόαι, vel quia ex longinquis regionibus boves prædabantur; vel quia non vicinis modo, sed et remotioribus, pugnas et βοὴν concitabant. Nam de eo constat inter antiquos, fuisse eos λῃστάς. Contra hos ὁ Ἀμφιτρύων, pater Herculis, expeditionem fecit, quia boves uxoris ejus Alcmenes prædati fuerant: et in ea expeditione socium habuit τὸν Κέφαλον, nobilem Atheniensem exulem. Huic dedit Amphitryo, victis Telebois, eam insulam: et ab hujus nomine postea dicta est Κεφαλληνία, duplicato λ, ne nominis ratio ad κεφαλὴν referatur; et incola est ὁ Κεφαλλὴν, ῆνος, ἢ ὁ Κεφαλλήνιος, ου. Ergo οἱ Τάφιοι καὶ οἱ Τηλεβόαι καὶ οἱ Κεφαλλῆνες ἢ Κεφαλλήνιοι sunt iidem. Homerus eos novit ναυτικοὺς, siletque fere de

prisco opprobrio piraticæ. Ταφίων ἡγήτωρ Μέντης, α, 105. et 181, Ταφίοις φιληρέτμοις. sic et 419. παρὰ Ταφίων πρίατο, ξ, 452, ubi tecte notantur ut prædones marini. apertius etiam ο, 426, Τάφιοι ληΐστορες. et π, 426, ληϊστῆρσιν Ταφίοις. Pertinebat eo tempore ad imperium Ulyssis; et Mentes erat prorex ejus insulæ, vel vasallus Ulyssis. Vide sub Αἰτωλοί.

Τέγεα, ας. ἡ. Urbs Arcadiæ, in felici solo posita. Β, 607. Alia Τέγεα fuit in Creta. Sed confundi non debet cum, ἡ Τένεα, quæ erat κώμη Κορινθία, ubi cultus est ὁ Τενεάτης Ἀπόλλων.

Τειρεσίας, ου. ὁ. Thebanus vates, et in senectute τυφλός. Nomen est ab εἴρω, dico, præfixo τ: vel a, τὰ τείρεα, sidera. Fabulam de eo narrat et Ovidius Met. III, 318, seqq. ad quæ addunt Graii, eum voluptatem conjugalem sic distribuisse, ut ex decem ejus partibus vir unam, uxor novem partes percipiat. Hinc a Junone τύφλωσις, a Jove vaticinandi peritia, ei est tributa. Hoc est illud ἀγαθόν τε κακόν τε. Recentiorum aliquis, portentosa de eo fingens, (quæ narrat Eustath. fol. 1665 Edit. Rom.) addit, mutatum eum tandem esse in murem: muri enim aliqua vaticinandi vis tribui solet. Ἐν ᾅδου solus sapere dicitur, sc. quod scientiam absentium et futurorum attinet: reliquæ umbræ sciunt tantum præsentia et præterita. κ, 492—495. 524, 525. 537, 565. λ, 32, 50. 90—150. 478. μ, 267. ψ, 251, 323. Apud Theocrit. Id. 24, 70, dicitur Tiresias, μάντις Εὐηρείδης, quasi pater ejus fuerit ὁ Εὐηρεὺς ἢ Εὐήρης, εος.

Τέκτων, ονος. ὁ. Nobilis Trojanus. Nomen habet ab arte, sicut filius ejus ὁ Φέρεκλος, ὅς κλᾷ τὰ φερόμενα ξύλα, et ipsius pater ὁ Ἅρμων, ὅς ἁρμόττει ξύλα. Nam hæc familia in arte fabricandi erat celebris. Ε, 59. Alii quidem id nomen ibi pro appellativo accipiunt; sed minus bene. Alius hujus nominis erat nobilis Phæax, θ, 114, unde filius ejus ὁ Τεκτονίδης.

Τελαμών, ῶνος. ὁ. Æaci filius, frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teucri. ἀγαυοῦ Τελαμῶνος υἱός, Ρ, 284. ἀμύμονος, λ, 552. Τελαμώνιος Αἴας, Β, 528, 768. Δ, 473. Μ, 349, 364. Ν, 67. Ο, 471. Τεῦκρος, Ν, 170. Ο, 462. Αἴαντος Τελαμωνιάδαο, Λ, 542. Τελαμωνιάδη, Ν, 709, coll. 702. Ρ, 235. λ, 542.

Τεμέση, ης. ἡ. Urbs Italiæ, quæ postea Βρεντέσιον, Brundisium. Dubitatur quidem de Brundisio, id tamen constat, esse inferioris Italiæ urbem, ubi metalla effodiebantur. α, 184, et a Tapho versus Brundisium navigans, Ithacam commode potest invisere.

Τένεδος, ου. ἡ. Insula Æolica, Apollini sacra, et ob hanc causam occupata quidem, conservata tamen integra, a Græcis. Dicta olim Λεύκοφρυς, υος, ἡ, διὰ τὸ λευκὰς ἔχειν ὀφρῦς ἢ ἐξοχὰς παρὰ τοὺς αἰγιαλούς: μετὰ ταῦτα δὲ, διὰ τὸν Τρωϊκὸν Τένην, οὗπερ ἕδος ἤτοι κατοικητήριον γέγονε, μετακληθεῖσα Τένεδος. Hic Tenes apud patrem Κύκνον a noverca accusatus fuerat, quasi novercæ vim veneream inferre voluerit: pater ergo innocentem, una cum sorore, jussit includi arcæ et in mare projici; sed ad hanc insulam incolumis delatus, rex ejus denique fuit, et post mortem consecratus. Τενέδοιο ἀνάσσεις, de Apolline, Α, 38. et 452. Ab Achille est occupata, Λ, 624, et ex ea pulcram Ἑκαμήδην acceperat Nestor. μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου, Ν, 33. ἐς Τένεδον ἐλθόντες, γ, 159. Dicta est et ἡ Τρίοδος, quia media sita est inter Ægeum et Hellespontum et Μέλανα κόλπον τὸν πρὸς τῇ Αἴνῳ.

Τενθρηδών, όνος. ὁ. Dux Magnesiorum, pater Προθόου. Β, 756.

Τέρπιος, ου. ὁ. nobilis Ithacensis, cujus filius erat ὁ Φήμιος, ἀοιδός: et apte hinc dicitur is Τερψιάδης; nam ipse Phemius erat τερψίθυμος. χ, 330.

Τεύθρας, αντος. ὁ. Græcus nobilis, ἀντίθεος, Ε, 705. Genitivus extrudit etiam τὸ τ, Τεύθρανος. Alius fuit nobilis Trojanus, dives, ἐν Ἀρίσβῃ habitans, pater Ἀξύλου, qui hinc dicitur Τευθρανίδης, extruso τ, Ζ, 13. sic et per usum extrusum est τὸ τ ex μέλανος, quod patet ex μελάντερος: sic et ex τάλανος a τάλας, ut patet ex superlativo ταλάντατος. Tertius fuit rex Mysiæ circa Caïcum fluvium, qui filium Herculis Telephum adoptavit.

Τεῦκρος, ου. ὁ. Filius Telamonis ex pellice, præstans sagittarius. Ζ, 31. Η, 266—334, ubi ortus ejus, et ars, et vulnus acceptum, describitur: et conf. in Α. τόξον, et νόθος. Μ, 336, 350, 371. Ν, 91, 170, 314, 315, ὃς ἄριστος ἐν τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. Philoctetes quidem longe superabat eum sagittandi arte, sed is eo tempore aberat. Ξ, 515. Ο, 304, 436—493. Π, 511. certat sagitta cum Merione, sed obliviscitur preces: hinc tantus sagittarius aberrat a scopo primario, Ψ, 859—883.

Τεύταμος, ου. ὁ. nobilis Pelasgus, pater Λήθου. Β, 843.

Τηθύς, ύος. ἡ. Uxor Oceani, quæ fortasse physice est terra, quæ ab humido accipit facultatem nutriendi fœtus, tanquam κοινὴ τροφὸς plantarum et animalium: nam est nomen ab ἡ τήθη, nutrix. Ξ, 201. 301, 302.

Τηλέμαχος, ου. ὁ. Ulyssis ex Penelope filius. Eo vix nato pater proficiscitur ad bellum in longinqua terra gerendum: inde nomen filio datum. Simul inerat votum, ut is filius maneret τῆλε μάχης, καθ' ἡσυχίαν ζῶν. Ergo erat supra annum vigesimum, quum rediret pater: et paucos dies ante istum reditum orditur Odyssea. Minerva it ad eum, i. e. incipit plus sapere et audere, utpote jam virili ætati propinquior, α, 88, seqq. ob pulcritudinem pariter ac indolem θεοειδής, 113. de patre interrogatus simpliciter respondet, se nunquam vidisse patrem suum, igiur tolis

matri credere, se esse Ulyssis, nec ultra nomen quidquam de eo scire, 215, conf. in A. ΕἸΔΩ, prope medium. prudenter dissimulat, se intellexisse imprecationem, 390, coll. 386, et conf. in A. βασιλεὺς prope finem. Vera et falsa uno tempore prudenter locutus, 420. Ejus prudens concio, β, 40—81. et 409, ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο. Proficiscitur in Peloponnesum, ut famam de patre audiat, ut ipse famam consequatur ὡς φιλοπάτωρ, ut plus sapere discat, 410—434. Lavat eum filia Nestoris, γ, 464. recens natus relictus erat a patre, δ, 112. insidiantur vitæ ejus proci, 700, 843. Per Telemachum supplicat Elpenor Ulyssi, λ, 68. et 183—186, narrat mater Ulyssis de eo, et 447—450, Agamemnon. Minerva eum revocat ex Sparta, i. e. ipse maturat reditum, ν, 413. De eo narrat Eumæus, ξ, 174—184. Nestori datam fidem, ο, 155, non servat, 199, quia ex augurio Helenæ, 176—178, conjicit, patrem jam esse domi. Ergo festinabat redire: et licet nonnunquam aliter agere ac condictum fuit, maxime si id alteri non nocet; Pisistratus enim solus narrare poterat omnia æque bene. Et vide simplicitatem heroicam, cum summa humanitate junctam: princeps Telemachus ivit pedibus, solus, ad villam Eumæi, ο, 554—556. π, 4. et invenit ibi hospitem, mendicum, pannis annisque obsitum, ut videbatur; et non modo non aversatus est eum, sed et honoravit, π, 42—45, collato toto eo loco eximio. Quum Eumæus abiisset, aperit se ei Ulysses, 155—320. per ambages redierat Telemachus ex Peloponneso, ne incideret in procos insidiantes, 364—386, coll. 400—405. quanti fecerit Eumæum, est 14—32. Excipitur rediens a matre, ρ, 31—56. narrat iter suum, 108—149. pater personatus precatur deos pro eo, 354, 355. ipse loquitur εἰρωνευόμενος, 396—404, conf. ἀικίζω in A. Sequuntur eum exeuntem duo canes, υ, 145. ρ, 62. β, 11. irritat procos consulto, ut justior fiat cædes, υ, 257—275. conatur tendere arcum, sed prohibetur a patre, ut proci non valentes tendere, eo libentius adquiescerent, si et Telemachus videretur non valere, φ, 124—135. amandat matrem, 344—355. pugnat una cum patre, χ, 92. vulneratur leviter, 277. indignatur, quod Penelope moretur agnoscere Ulyssem, ψ, 96, seqq. pugnat rursus, ω, 504—514. Cæterum per totam Odysseam ejus fit plurima mentio. Pater jurat per filium, B, 260. coll. Δ, 354, et conf. in A. πατὴρ prope initium. Recentiores narrant, duxisse eum τὴν τοῦ Ἀλκινόου Ναυσικάαν, ex eaque genuisse τὸν Περσέπτολιν.

Τήλεμος, ου. ὁ. erat Cyclops, et μάντις apud istam nationem. ergo non omnes Cyclopes ἄγριοι. Fuit vates certissimus, qui et nomen præscivit. ι, 507—512. Theocrit. 6, 23, s. Vide sub Εὔρυμος.

Τήλεφος, ου. ὁ. Herculis ex Auga, filia Alei, regis Arcadiæ, filius, pater Eurypyli. Proverbium est de eo: ὁ τρώσας ἰάσεται. λ, 518. fuit rex partis Mysiæ.

Τήρεια, ας. ἡ. Urbs Troadis, in regione quæ postea Κυζηνικὴ, B, 829, sita erat in monte, non procul a Lampsaco. a τηρεῖν videtur esse nomen.

Τηΰγετον, vide Ταΰγετον.

Τιθυὸς, ου. τό. vide sub δάπεδον in A.

Τιθωνὸς, οῦ. ὁ. Filius Laomedontis regis, frater Priami, pulcerrimus sui ævi, hinc dilectus ab Aurora; quæ est mythica descriptio pulcritudinis, quam Græci quoque ἡμέραν vocant, sicut et Galli nostri. Historice fuit princeps voluptatibus deditus, ad vinum et amores pernox, cum aurora somnum exordiens: unde quoque dictus est ἠοῖ συγκοιμᾶσθαι. Fabulæ addunt de eo, Auroram ei facultatem fecisse, si quid petere vellet: petiisse eum immortalitatem, sed oblitum esse, petere simul τὸ ἀεὶ νέον: consenescentem ergo, et intelligentem quam absurde rogaverit, tædio senectutis assidue rogasse, ut mutaretur in bestiam aliquam: hoc ægre impetrato, mutatum esse in cicadam, ut Aurora cantu ejus delectaretur in perpetuum: cantum enim cicadæ imitari assiduas λιτὰς Τιθωνοῦ ut mutaretur: et cicada est frigida, conveniens in eo cum sene. Cæterum hoc nomen proprium sæpe ponitur pro sene misero. ἠὼς ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο ὤρνυτο, Λ, 1. ε, 1. ejus et Auroræ filius erat ὁ Μέμνων, δ, 188. Genealogia ejus est Υ, 237. Vide sub τέττιξ in A.

Τιμόλαος, ου. ὁ. Λαρισσαῖος ἢ Μακεδὼν, augere voluit opus Homeri, interserendo singulos novos versus singulis: absurda sane opera. Alius ejusmodi otiosus nimis, Τρυφιόδωρος, Odysseam purgare conatus est ab omnibus Σίγμασιν, multo etiam absurdius. Vide Eustath. præfat. ad Odysseam.

Τίρυνς, υνθος. ἡ. Urbs Argiva, piscatoribus frequens, optime munita. B, 559. Eurip. Iphig. Aul. 152. Cyclopes olim ibi habitarant. Cives οἱ Τιρύνθιοι. habet nomen a fratre τοῦ Ἀμφιτρύωνος.

Τιτὰν, ᾶνος. ὁ. et ionice Τιτὴν, ῆνος. ὁ. est nomen solis a τιταίνεσθαι, quia lumen solis undique extenditur. Scoptice sic dicitur, qui promtus est ad ἐκτείνειν καὶ ἐντείνειν, ad arrigendum, cui opponitur ὁ ἄστυτος, ὃς οὐκ ἔχει στύεσθαι τὸ τρίμβολον, ut comicus vocat penem cum testibus; et qui etiam per jocum vocatur ἀστυάναξ, herus non arrigens. Ejusmodi τιτὰν, qui tendit valide, vocatur καὶ κίναιδος καὶ σπιάλης, acerbius etiam κένταυρος. Sed οἱ Τιτῆνες sunt fabulosi illi gigantes, a Jove in Tartarum detrusi, Ξ, 279. Physice ii sunt motus violenti in aëre late extensi. Dicuntur Saturno, i. e. frigori summo, cari: nam et frigus vehemens pertinet ad ea συμπτώματα aëris. Antequam terra nostra fieret habitabilis, hæ affectiones aëris furiose inter se agebant, Genes. i, 2. sed post bene ordinatam

terræ dispositionem, non furunt semper supra terram, sunt etiam in inferioribus locis inclusa, unde terræ motus oriuntur. Notant ergo adversas tempestates.

Τιτᾶνες, ων. οἱ. vide supra, et sub τιταίνω in A.

Τίτανος, ου. ἡ et ὁ. est oppidum cum regione montana in Thessalia. B, 735. appellative τίτανος est calx; etiam omne id albidum, quod ex igne residet in saxeis materiis; etiam γύψος.

Τιταρήσιος, ου. ὁ. Fluvius Thessaliæ, in Peneum influens; sed aqua ejus est levior, ut supernatet aquis Penei: effluit ex monte Τιτάρῳ. ἱμερτὸς, B, 751—755. Vide in A. sub ὅρκος, ad initium.

Τιτυὸς, οῦ. ὁ. Ingens gigas. Jupiter cum Ἐλάρα, filia Minois, congressus, occuluit prægnantem sub terra, ne Juno eam inveniret; et illa ibi peperit filium ἐξοχώτατον, ὃς ἐκλήθη Τιτυὸς, καθ' ὁμοιότητα τῶν ἀτασθάλων Τιτάνων. Vir factus adamavit Latonam; sed sagittis Apollinis est confectus. Apud inferos jacet protensus, et vultures comedunt hepar ejus. λ, 575—580. η, 323—326. Dicitur terræ filius, quia μεγαλοσώματος: Rhadamanthus eum invisit, ut justus injustum castiget monendo: hepar ejus adfligitur, nam cupiditatum venerearum plenus fuit. Re vera fuit princeps Phocidis, conf. Πανοπεύς: et sine dubio θρασὺς καὶ ὡς οἷον Τιτανώδης, i. e. παράνομος καὶ ἀθέμιστος. Possit tamen et mitius explicari. Adamavit Latonam, i. e. noctu sedulo spectavit astra. Occisus est ab Apolline, i. e. subita morte est extinctus citra senectutem. Vultures edunt ejus hepar, fuit in vita omni μεριμνητικός τις. Extentus late est in terra, sollicitus et diligens fuit agricola.

Τληπόλεμος, ου. ὁ. Filius Herculis ex Ἀστυόχη, princeps Rhodiorum. Nam per imprudentiam, volens ferire servum suum gravi baculo, occiderat senem Licymnium, fratrem matris Herculis: fugiens igitur, venit cum valida classe Rhodum. Ibi inveniens civile bellum, alteri parti se adjungit, victorque, rerum universarum ibi est potitus. B, 653—670. Ad Trojam profectus cum navibus novem, pugnat contra Sarpedonem, E, 628—669, et occiditur. cultus in Rhodo post mortem pro deo. Mater ejus, quæ alias Ἀστυόχη καὶ Ἀστυόχεια, dicitur et Ἀστυδάμεια, eodem significatu, ut appareat respexisse veteres magis ad significatum nominis proprii, quam ad syllabas ejus: uxor Herculis, filia Ἀμύντορος, soror τοῦ Φοίνικος, comitis Achillis. Alius Tlepolemus erat filius Δαμάστορος, nobilis Lycius, Π, 416.

Τμῶλος, ου. ὁ. mons altus et fertilis Lydiæ, non procul Sardibus, ἔχων σκοπὴν ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ, ἐξέδραν λευκοῦ λίθου, Περσῶν ἔργον. Ex hoc monte profluit ὁ ὑμνούμενος χρυσοῤῥόας Πακτωλὸς in terra pinguissima. B, 866. Υ, 385. Eurip. Bacch. 462, seqq.

Τόμαρος, ου. ὁ. Est secundum Strabonem mons, ad quem sita sunt sacra Dodonæi Jovis in Thesprotia: et ab hoc monte vocantur sacerdotes Dodonæi οἱ Τόμουροι ἢ Τόμουραι, (per syncopen pro Τομάρουροι, ab ὁ Τόμαρος et ὁ οὖρος, custos) quam vocem pro θέμιστες quidam ponunt π, 403, quasi τὸ ὂν εἴροντες ἢ ὁρῶντες. conf. εἴρω in A. Apud Lycophronem τόμουρος νημερτέστατος est, ὁ τὸ μὴ παρὸν ὁρῶν μαντικῶς.

Τρηχεῖα, ας. ἡ. Est pars Ithacæ insulæ, cum epitheto αἰγίλιψ. B, 633. quidam invertunt hunc ordinem, et habent τρηχεῖα pro epitheto: sed quia plurium locorum nomen proprium Τρηχεῖα fuit, vix sunt audiendi.

Τρηχὶν et Τραχὶν, ῖνος. ἡ. oppidum, conditum ab Hercule in monte Œta, ubi postea Hercules se ipse combussit. B, 682. Habet nomen διὰ τὴν τραχύτητα viæ ad eam.

Τρῆχος, ου. ὁ. nobilis Græcus, αἰχμητὴς, E, 706.

Τρίκη et Τρίκκη, ης. ἡ. urbs Thessaliæ, campestris, cujus princeps Machaon, et ubi antiquissimum postea, et celeberrimum fanum Æsculapii fuit. B, 729. Δ, 202.

Τριόπας, ὁ. vide sub Πάνδαρος.

Τροιζὴν, ῆνος. ἡ. vel et Τροίζην, ηνος. Urbs nobilis maritima Argeorum, cui adjacet parva insula. Habet nomen a filio Pelopis. Vocata est et aliquando ἡ Ἀφροδισιὰς et Σαρωνία et Ποσειδωνία: et portus ejus vocatus ὁ Πώγων: unde imberbes viri jubebantur πλεῦσαι εἰς Τροιζῆνα. Οἶνος Τροιζήνιος quoque erat celeber. B, 561.

Τροίζηνος, ου. ὁ. Princeps Thracicus. B, 847.

Τροίη, ης. et Τροία, ας. ἡ. Sic enim dissyllabice semper, nunquam per διάλυσιν, metropolin et regionem vocat Homerus. Præter hanc urbem regiam, valde munitam, permultæ subditæ huic regno, et sociæ fuere urbes: ipsum regnum autem divisum erat in novem δυναστείας: in specie Troica pars dividebatur in Trojanum et Dardanium pagum, quorum ille ἀπὸ τοῦ Τρωὸς dictus, hic ἀπὸ τοῦ Δαρδάνου, utroque rege Troico. Solum ibi admodum felix. Τροίην ἐριβώλακα, Γ, 74. et Ζ, 315, Τροίῃ ἐριβώλακι. Π, 461. et Ι, 329, Τροίην ἐρίβωλον, Σ, 67. Ψ, 215. ex quibus epithetis apparet, non urbem solam vocari hoc nomine proprio, sed et totum regnum. Fuit id olim valde opulentum: et in urbe primaria erant immensæ divitiæ, sedesque splendidissimarum familiarum. Id innuitur Ι, 401—403, et Ρ, 220—226, aluit ergo innumera auxilia; Σ, 288, 289. μέγα ἄστυ, B, 332. Π, 448. Ρ, 160. Σ, 251. πόλις Πριάμου αἰπὺς, γ, 130, ubi in genere communi αἰπύς. δ, 246, 249. εὔπυργος, i. e. ὀχυρὰ, firmo muro circummunita, Η, 71, coll. 453, ubi dii eam munitionem fecisse dicuntur. Post regem Priamum, prima persona

Trojæ erat Hector, hæres regni et summus imperator: sub eo ductabat Æneas Dardanios. M, 10—15. Incendium urbi prædicitur, Υ, 316, 317. Φ, 375. et ἅλωσιν ominatur Priamus, Χ, 56—76, Sita erat ad Hellespontum, non vero ad mare Ægeum, Ω, 346. Portæ urbis versus occidentem et mare, dicebantur Σκαιαί, versus orientem αἱ Δαρδάνιαι πύλαι, Χ, 360, 194. Τροίη εὐρυάγυια, de urbe et de regione, Β, 141. Ι, 28. ἐκ Τροίης ἐλάσαντες Ἀχαιοὺς, ex terra, Ζ, 529. Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα, Π, 100. ν, 388. ἱερὸν πτολίεθρον, α, 2, quod quidem commune epitheton omnium munitarum urbium, in specie tamen Troja dicebatur θεόκτιστος ex fabula: nam Apollo et Neptunus muros struxerant, h. e. Laomedon ex templis antiquis sumserat pecunias ad ædificandum. Qui argutius id explicant, dicunt, ad omnem ædificationem opus esse Neptuno, i. e. aqua, δι' ἧς ὁ Τίτανος, i. e. ὁ πηλὸς, ἁρμόζει τοὺς λίθους, deinde Apolline, i. e. sole, ad siccandam et firmandam eam structuram. Ἐκ Τροίης magnæ prædæ a Græcis actæ, ι, 39. κ, 40. ἐν Τροίῃ εὐρείῃ, de regione, Ν, 433. α, 62. δ, 99. ἐνὶ Τροίῃ, in Trojano agro, et ad urbem Trojam, Τ, 330. Ω, 86, 256, 494. in ipsa urbe, Χ, 478, ergo contextus attendendus, quid ἐν significet, utrum, *in*, an, *ad*. Π, 515, nam Apollo ibi præcipue cultus. εὐτείχεος, Α, 129. ὑψίπυλος, Π, 698. Φ, 544. πᾶσα, Ω, 291. ἐς Τροίην, regionem, α, 210. ν, 284. ἀμφὶ πόλιν, λ, 509, 512. ὑπὸ Τροίῃ, ξ, 469, nam urbs in leni colle sita, et regiones multæ sub ea erant ἐλώδεις. Τροίηθεν, Ω, 492. γ, 257. δ, 488. ι, 38, 259. Τροίηνδε, Χ, 116. Ω, 764. γ, 268. Capta fuerat ab Hercule, sed non excisa; capta deinde a Græcis, et excisa: Herculem tamen posteri Ἰλιεῖς non coluerunt; sed Achillem, et Ajacem Telamonium, Antilochum, Patroclum, sepultos ibi, coluerunt divino modo. Multos tulit pulcerrimos, Τιθωνὸν, Γανυμήδην, Ἀγχίσην, Βουκολίωνα, Ἀλέξανδρον, Δηΐφοβον, etc. etiam Priamus et Hector διαφέροντες ἐπὶ κάλλει. τὴν Ἴλιον quidem novit poëta, sed incolas nusquam dicit τοὺς Ἰλιεῖς, nam hæc est appellatio recentiorum incolarum ἐν τῇ πεδινῇ Ἰλίῳ nova. conf. Τρὼς, et Ἴλιος.

Τρώϊλος, ου. ὁ. Filius Priami, interfectus quum equos exerceret. Ω, 257.

Τρώκτης, ου. ὁ. Videtur esse nomen proprium ξ, 289, et notat φιλοκερδῆ, ἐκ παντὸς βούλοντα τρώγειν, i. e. κερδαίνειν, et hinc fraudulentus. appellative notat φάγον. Cæterum et piscis quidam est hoc nomine.

Τρὼς, ωός. ὁ. Rex Trojanus, a quo natio nomen cepit, pater Ganymedis, pro quo equos a Jove donatos accepit, Ε, 265, s. Υ, 230—235. Alius, filius Alastoris, interfectus ab Achille, Υ, 463—471. Cæterum a rege illo gens οἱ Τρῶες, μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων, Ε, 102, ubi de nobilibus sermo est, sicut fere ubique, ubi magnifica epitheta sunt. μεγάθυμοι, Ν, 737, ubi in sequentibus specimen hujus rei est. Ρ, 420. ἀγαυοὶ, Η, 386. Π, 103. ὑπέρθυμοι, in sensu optimo, Υ, 366. ὑπερφίαλοι, quod est probrum, ob violatum fœdus, Ν, 621, ἀκόρητοι αὐτῆς. Φ, 224, 459. gloriabantur de Hectore suo velut deo, Χ, 394. semper fuere numero pauciores Græcis, sed auxiliorum numero superabant hos, Θ, 407, s. coll. Β, 123—133. Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι, Η, 348, 368. Ρ, 184. Β, 815, coll. 816, 819, ubi Troes speciales sub Hectore, Dardani sub Ænea, auxilia quæque sub ducibus suis: omnes tamen in genere sub Hectore. Fortitudo Troum laudatur σ, 260—263. Τρώων αἰχμητάων, Α, 152. ἱπποδάμων. Β, 230, de nobilibus inter eos. ἀγερώχων, i. e. ὑπερηφάνων, *der stolzen, (the haughty,)* Γ, 36. Η, 343. Φ, 584. ἀσπιστάων, Δ, 221. πύκα θωρηκτάων, Θ, 739. εὐηγενέων, Ψ, 81. et 175, μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς, ex quo loco simul apparet, nobilium esse talia epitheta. et 23, ἀγλαὰ τέκνα. ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες, Χ, 155. Τρώων πόλιν, Δ, 4. κυάνεον νέφος, Π, 66, coll. 69, πᾶσα πόλις, i. e. πάντες. 708. ὤριστοι θάνον, Μ, 13, coll. 14, nam pauciores ex Græcis principes cadebant. ἀγορὴ ἐν πόλει, Η, 345. πτολίεθρον, Α, 164, i. e. una aliqua urbium in regno Trojano. δήμῳ ἐνὶ Τρώων, in solo Troico, α, 237. δ, 243, 249. παῖδες δίκασαν de armis Achillis, λ, 546. ω, 27, 31, 38. Τρωσὶ φιλοπτολέμοις, Π, 835, 90, ubi id additur ad deterrendum Patroclum. Ρ, 194. ἱπποδάμοις, Τ, 237. Φ, 231, 414, 446. Χ, 422, 434. Ρ, 418. Τρώεσσι, ubi sunt οἱ ἐν τῇ μικρᾷ Λυκίᾳ, Ε, 211. Τρῶας, Β, 125. Ν, 101, ubi nomen gentis emphatice positum, pro, τοὺς βαρβάρους, τοὺς ὀλίγους. Τρῶας, ἕκαστον, quæ est Attica phrasis, pro, Τρώων ἕκαστον, Η, 215. Τρῶας καὶ Τρωάδας, Χ, 105. ἑλκεσιπέπλους, (nobiles fœminas) αἰδέομαι, Ζ, 442, ubi ergo ab ὁ Τρὼς est ἡ Τρωάς. reperitur et alia forma ἡ Τρωῒς, ἰδος, Η, 297. et ἡ Τρωϊὰς, ἄδος, Ι, 139, 281. Π, 831. Τρωϊάδων βαθυκόλπων, Σ, 122. Ω, 215. et 704, Τρῶες καὶ Τρωάδες. Χ, 105. coll. 514, 57. est et adjectivum fœmininum, ληΐδες Τρωϊάδες, ν, 263. Τρώϊοι ἵπποι, Ε, 222. quos dedit Jupiter regi Τρωΐ. Τρώϊα δούρατα, Ν, 262, 260, Trojanis nobilibus erepta. ἵπποι, Ψ, 377. est et forma adjectivi Τρωὸς, ἡ, όν. ἵππους Τρωοὺς, Ψ, 291, i. e. Τρωϊκοὺς, ἐθνικῶς, quum illi Τρώϊοι sint a nomine proprio. Cæterum Τρωὸς est per syncopen pro Τρωϊκός. Perinde ergo est, sive huic adjectivo Iota subscribas, sive prorsus abjectum intelligas: et meliores non subscribunt. Substantivo vero οἱ Τρῶες, quum sit ab ὁ Τρὼς, Iota subscribere velle, ineptum esset. Τρωαὶ, nobiles Trojanæ, Γ, 384, 411. εὐπλόκαμοι, Ζ, 380, 385. ἄλλαι, δ, 259. Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες, Σ, 339. Τρῶας καὶ Τρωὰς, Χ, 57, coll. 105, ex quo exemplo patet utilitas accentuum, et quam præter rationem eos nunc abjicere velint quidam. Τρωῇσιν pro Τρωαῖς, Χ, 430, 434. Τρωαὶ ἵπποι, Π, 393. κύνες, Ρ, 127, 255, 241, 273. σύμμαχοι τῶν Τρώων ex diis, recensentur Υ, 38—40. et 215—240, ubi οἱ Τρωϊκοὶ βασιλῆες

γενεαλογοῦνται. Trojani belli brevis summa est γ, 107—119. ε, 106—115.

Τυδεύς, έως. ὁ. Princeps Ætolius, filius Œnei et Peribœæ, pater Diomedis. Quum ὁ Λυκωπεὺς καὶ Ἀλκάθοος, ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, insidiarentur patri ejus Œneo, occidit eos in agro; et una cum illis, etsi imprudens, etiam τὸν Μέλανα πατράδελφον. Ob hanc cædem fugiens, venit εἰς Ἄργος, καὶ καθαίρεται ὑπὸ Ἀδράστου, καὶ γίνεται γαμβρὸς ἐκείνῳ. In bello Thebano priori fortiter rem gessit pro Polynice, et ibi etiam periit, parvulo adhuc Diomede, et superstite Œneo, Ζ, 222, s. Κ, 285—294. Ξ, 113—126, ubi et genus ejus. In illo bello, vulneratus a Melanippo, ita efferatus est, ut, quum Amphiaraus occidisset Melanippum, et ei caput hujus afferret, is cerebrum ex eo hauserit et voraverit: quod aversata Minerva, quæ ei immortalitatem promiserat, ultra non adfuit ei. Rogavit deinde quidem pro filio immortalitatem; sed responso ambiguo. Nominis ratio est a τυτθὸς, nam ingenio pugnax, corpore parvus erat, Ε, 801. ἐπὶ Τυδῆ, Δ, 384, quæ non est contractio, utpote quæ antiquis criticis non placet, sed apocope pro Τυδῆα. sic Ὀδυσσῆ pro Ὀδυσσῆα, per apocopen. ἱππηλάτα Τυδεὺς, Δ, 387, ubi ξεῖνος καὶ μοῦνος certat cum omnibus Thebanis, successive nimirum: et omnino de eo, 372—399. Ε, 800—813, οἰνεΐδης, i. e. pugnavit primum impetuosius, post prudentius; et hinc prosper eventus. Τυδέος υἱὸς, i. e. Διομήδης, Β, 406. Ε, 25. Ψ, 383, 472. qui et ὁ Τυδεΐδης, Ξ, 380. Τ, 48. Ψ, 405. γ, 167, 181. Vide sub Διομήδης et Οἰνεύς; item in A. sub τυτθὸς, et κρέας.

Τυνδάρεος, ου. et attice Τυνδάρεως, ω. ὁ. maritus Ledæ, pater Castoris et Pollucis, quos recentiores aliter γενεαλογοῦσι, λ, 297—303. Filia ejus, præter Helenam, fuit ἡ Κλυταιμνῆστρα, ω, 198—201. hinc est ὁ Τυνδαρίδης. Vide sub Ἑλένη ad initium.

Τυρώ, όος. ἡ. Heroina celeberrima, quæ peperit quinque filios inclytos, filia Salmonei, quo mortuo accurate est educata a Deioneo patruo suo; devirginata a Neptuno, λ, 234—258, nuptum deinde data Cretheo, etiam patruo. Fuit avia paterna Nestoris. β, 120.

Τυφωεύς, έως. et Τυφάων, ονος. et Τυφῶν, ῶνος. et Τυφὼς, ῶ. ὁ. Gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens. Β, 782, 783. recentiores eum Ætnæ in Sicilia supponunt. physice notat quemvis montem vel locum ignivomum, quæ loca etiam in primis fulmine feriuntur. Aristoph. Nub. 335, ubi dicitur ὁ ἑκατογκεφάλης, ου, et dorice λας, λα.

Τυχίος, ου. ὁ. σκυτοτόμος γνώριμος ἐν Ὕλῃ, urbe Bœotiæ, qui fecit scuta heroum, Η, 220, 221, conf. Ὕλη. Traditur fuisse hospes Homeri peregrinantis per Græciam, et memoriæ causa insertus ab hoc poësi suæ.

Υ

ὙΑ'ΔΕΣ, ων. αἱ. Ἄτλαντι τῷ Ἰαπετοῦ, καὶ Αἴθρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ, θυγατέρες ἐγένοντο δώδεκα, καὶ υἱὸς Ὕας, ου. ὁ. ὃν ἐν Λιβύᾳ κυνηγετοῦντα ὄφις κτείνει. τῶν δὲ ἀδελφῶν, αἱ μὲν πέντε, διὰ τὸ ἐπὶ τῷ θανόντι πένθος, οὐκ ἔτι ἦσαν οὐδὲ αὐταὶ, ἀλλὰ καταστερισθεῖσαι ἐπωνομάσθησαν τῷ ἀδελφῷ, Ὑάδες ἐξ αὐτοῦ παρονομασθεῖσαι. ἔπαθον δὲ τὰ αὐτὰ μετὰ ταῦτα αἱ ἑπτὰ, διὸ καὶ Πλειάδες εἴρηνται, διὰ τὸ πλείους εἶναι τῶν πέντε. Vides ergo arctam cognationem Pleiadum et Hyadum. Pleiades possunt et dictæ intelligi, quia πλείους ὁμοῦ κεῖνται, ἢ ὅτι πλησίον ἀλλήλαις εἰσίν. cf. Πλειάδες, quæ et Πληϊάδες. Cæterum utræque sunt astrum, et Hyades possunt ab ὕειν dictæ concipi, quia ex mente astrologorum dant ὑετῶν ἐπισημασίας. Ab aliis dicuntur fuisse Διονύσου τροφοὶ, unde et ipse Bacchus ὁ Ὕης, ου, Σ, 486.

Ὑάμπολις, εως. ἡ. oppidum ignobile, etiam Ὑσάμπολις dictum: ἀπὸ τῶν Ὑάντων, τῶν περὶ Βοιωτίαν, qui eo concesserant. Β, 521.

Ὕδη, ης. ἡ. Urbs Lydiæ, metropolis Σαρδιανῶν, ubi habitavit ἡ Ὀμφάλη: postea dicta urbs αἱ Σάρδεις. Υ, 385.

Ὕλακος, ου. ὁ. fictus avus personati Ulyssis, Cretensis. ξ, 204.

Ὕλη, ης. ἡ. Urbs Bœotiæ, nam ὑλώδης καὶ ἑλώδης ἦν, *hatte viel gebüsche und morast umher, (was surrounded by woods and marshes.)* Β, 500. Η, 221. In ea urbe ὁ Τυχίος, Κυμαῖος, fuerat hospes Homeri; qui eum inseruit poësi suæ, quasi vixisset Trojanis temporibus. Ε, 708.

Ὕλλος, ου. ὁ. Fluvius, ῥέων μεταξὺ Θυατείρων καὶ Σάρδεων. Υ, 392. Sed et rex Doricus in inferiori Italia, filius Herculis.

Ὑμέναιος, ου. ὁ. proprie est ᾠδὴ γαμήλιος, dicta ab ὑμνεῖν, quasi ὕμναιός τις: vel et παρὰ τὸν παρθένειον ὑμένα, tenuissimam cuticulam in ore vaginæ uteri, unde comicus canit, ὑμὴν ὦ, ὑμέναιε ὦ. Ab aliis vero derivatur nomen hujus cantici nuptialis ἀπὸ Ὑμεναίου, νεανίσκου τινὸς Ἀργείου, ὅς, παραπλέων Ἀθήνας, ἔπαυσε βίαν ἣν λησταί τινες Πελασγοὶ ἐπῆγον παρθένοις τισὶν

Ἀττικαῖς: αἱ γάμῳ νομίμῳ ὕστερον ἐκδοθεῖσαι, ᾠδὴν ᾖσαν ἐπ' αὐτῷ, ἣν ὁμωνύμως ἐκάλουν ὑμέναιον, καὶ ἐξ αὐτοῦ πᾶς ὁ ἐν γάμῳ ὕμνος οὕτω καλεῖται. Σ, 493.

Ὑπείροχος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 335. Alius est nobilis Eleensis, Λ, 671, 672. ab ὑπερέχειν, eminere.

Ὑπείρων, ονος. ὁ. Princeps Trojanus. ab ὑπὲρ, Ε, 144.

Ὑπέρεια, ας. ἡ. Fons celeber ἐν μέσῃ τῇ τῶν Φεραίων πόλει in Thessalia. Β, 734. Ζ, 457. Alia hujus nominis est urbs Siciliæ, postea dicta ἡ Καμαρίνα, ζ, 4, 5. coll. ι, 125, s. Qui insulam esse dicunt, non attendunt contextum: Cyclopes enim non habebant naves: quomodo ergo vexarent divisos mari a se? Fons ille ad Thessaliæ urbem αἱ Φέραι, dicitur et ἡ Ὑπερηΐς. et nomen est ab ὁ Ὑπέρης, ητος, qui fuit nepos Phrixi, regnans circa eum amnem. Vide sub Μεσσηΐς.

Ὑπερήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus, frater Euphorbi, occisus a Menelao, quem probris affecerat: Menelaus autem re ipse refutat probra, et loquitur terrendi Euphorbi causa. Ξ, 516. Ρ, 24—30.

Ὑπερησία, ας. ἡ. Urbs Argivorum, ἀπὸ Ὑπέρητος, υἱοῦ Λυκάονος. Β, 573. ο, 254.

Ὑπερίων, ονος. ὁ. Dicitur pater esse Solis: et Sol hinc dici deberet Ὑπεριονίων, sed per syncopen et ipse dicitur Ὑπερίων. Sic Μολίων est pro Μολιονίων, unde οἱ Μολίονες. Τ, 398. alia forma patronymici est Ὑπεριονίδης, μ, 176. simpliciter est ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰὼν ἥλιος. Vide sub ὑπερίων in Α.

Ὑποθῆβαι, ῶν. αἱ. oppidum prope Thebas Bœotias. nam accuratiores codices legunt ὑφὶν, non vero divisim ὑπὸ Θήβας, Β, 505. sic ἡ Ὑποχαλκὶς, oppidum sub monte qui dicitur ἡ Χαλκίς. Alias dictum illud oppidum αἱ Πότνιαι τῆς Βοιωτίας, ἔνθα ὁ Ποτνιεὺς Γλαῦκος ab equis suis est discerptus. Tempore Trojani belli in ruinis erant Θῆβαι ἑπτάπυλοι ab Argeis excisæ: hinc ex Thebis ipsis nemo mitti potuit ad bellum illud, sed ἐξ Ὑποθηβῶν.

Ὑποπλακία, ας. ἡ. Urbs in agro Θήβης Asiaticæ. Nomen notat ὑπόπεδον καὶ λεῖον: πλὰξ γὰρ τὸ ἐπίπεδον Χωρίον, unde est ὁ πλάκιος. Ζ, 396, 397.

Ὑρία, ας. ἡ. χώρα Θησβαΐδος. Conditor oppidi fuit ὁ Ὑριεὺς, civis vero est ὁ Ὑριάτης. Β, 496. κεῖται ἐγγὺς Αὐλίδος. Quidam legunt Θυρία, sed male, judicibus antiquis: et error ortus ex præcedente τε, quod abjecto ε mutavit τ, in ϑ ob sequentem asperum. Alia Ὑρία ἢ τὸ Ὑρίον fuit in Calabria περὶ Ἰαπυγίαν, Κρητῶν κτίσμα.

Ὑρμίνη, ης. ἡ. oppidum Eleorum, postea dictum Ὀρμίνη. Β, 616. Vide sub Ἐπειοί.

Ὕρτακος, ου. ὁ. Princeps Trojanus, in Arisbe sedem principatus habens, pater Ἀσίου, qui hinc dicitur Ὑρτακίδης. Β, 837, 838. Μ, 96. Ν, 759, 771.

Ὕρτιος, ου. ὁ. princeps Mysorum, filius Γυρτίου, Ξ, 511, s.

Ὑψήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus, Dolopionis filius, Ε, 76—83. Alius erat Græcus ductor, filius Hippasi, ἑταῖρος Ἀντιλόχου, Ν, 411—423.

Ὑψιπύλη, ης. ἡ. et Ὑψιπύλεια: Lemnia princeps. Η, 469.

Φ

ΦΑΕ'ΘΟΥΣΑ, ης. ἡ. filia Solis. μ, 131—136.

Φαέθων, οντος. ὁ. equus alter Auroræ, ψ, 246. Alium illum Phaëthontem Homerus ignorat, utpote recentiorum figmentum.

Φαίακες, ionice Φαίηκες, ων. οἱ. Habent nomen a conditore gentis, qui fuit ὁ ἀρχαῖος Φαίαξ, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κερκύρας τῆς Ἀσωποῦ: sic enim narrant recentiores: Homerus istam nominis et gentis originem ignorat, ut ex silentio ejus non tantum, sed ex nexu narrationum ejus, apparet. vide ζ, 3—12. Cæterum amabat ista gens τὸ τερατῶδες. Hinc portentosa narrant de navibus suis, ϑ, 556—563, quod hæ sua sponte sciant ubi debeant ἐλλιμενίζεσθαι: et hinc Ulysses sumit ansam, de se quoque magnifice mentiri καὶ τερατολογεῖν. Solebant quoque vectores suos, qui non essent Phæaces, sopire, ne cursum observarent; quod et Ulyssi sic factum est, ν, 73—80, coll. 53, seqq. Σχερίην, Φαιήκων εἰς γῆν, ε, 34—40. dicti ἀγχίθεοι, quia dii frequenter versati cum illis, h. e. ob εὐδαιμονίαν γῆς αὐτῶν et reliquam felicitatem vitæ, etiam διὰ τὸ φιλόξενον καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν τῶν ἐκεῖ ἀνθρώπων. Hinc Alcinous rex eorum dicit, η, 205, 206, hoc sensu: οὕτως ἐσμὲν φίλοι θεοῖς, ὡς ᾠκείωνται ἀλλήλοις οἱ Κύκλωπες καὶ οἱ Γίγαντες οἱ λῃστρικοί: λαβὼν ἐκείνοις τὴν ὁμοιότητα ἐκ τῶν ἐναντίων μὲν, ὁμοίων δὲ ὅμως κατὰ σχέσιν ποιότητος: et est ac si quis dicat, τόσον ἡδὺ τὸ μέλι, ὅσον ἀηδὲς τὸ ἀψίνθιον. Sic Sophocles: ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ὡς κείνοις γλυκύς. confer tamen Κύκλωψ. Sed recentiores Corcyræi non tam boni, ut Homerici isti antiqui, neque tam ὀρθοὶ τὴν φιλίαν. Adnatat Ulysses ad insulam eorum, ι, 279—281. 345, 386. secura habitatio eorum, ζ, 201—205. 195—197. 241, ἀντιθέοις Φαιήκεσσι. Urbs de-

scribitur 262—272, cum moribus gentis. Nam sunt optimi nautæ. Proceres quidem erant φιλόξεινοι καὶ ἀγχίθεοι, sed non vulgus: colentes enim terram felicem, suspectabant peregrinos tanquam proditores, ne hi alienas copias allicerent. η, 16, 17. 31—36. 112—121, ubi de fructibus perennibus: quæ res aucta poëtice, etsi magnam tamen partem vera. Præterea id narrat poëta ἐκτοπίζων eam insulam, et ad beatorum insulas collocans. De Ægypto, et de insula Samo, fere eadem narrant geographi, quod mira ibi sit fructuum perennitas. Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, η, 186, nam erat ibi ἀριστοκρατία mixta cum regno: hinc Alcinous quidem erat supremus rex, habebat autem simul δώδεκα βασιλέας, i. e. magnates, quorum consilio utebatur. Imo quia Alcinous et principes maxime regebantur voluntate et consilio reginæ Ἀρήτης, erat re vera ibi γυναικοκρατία. θ, 41, s. 96, s. 157, 191, 390. s. 369. Nomina eorum fere omnia sunt nautica, 110—120. Vitæ ratio eorum est 244—249, 262—265, et Ulysses ea laudare videtur, εἴρων. Quam ἁβροδίαιτος fuerit celeber ille pictor Παῤῥάσιος, narratur apud Athenæum. De navibus eorum est 556—563, ν, 13, s. Habebant oraculum, navem eorum aliquam esse perituram post πομπὴν ξένου, et Neptunum esse moturum montem et injecturum urbi, θ, 564—569, quod fingitur apte. Sicut enim poëta murum Græcorum solus struxit et destruendum cecinit; sic hanc miraculosam insulam finxit et oppressam esse suspicari facit lectorem, ne posteri quærant jam, ubi et quæ illa sit. conf. ν, 160—183, de nave mutata in saxum. et 134—138, dona Ulyssi data. porro π, 227—231. τ, 279. ψ, 338.

Φαίδιμος, ου. ὁ. Rex Sidonius, ο, 117, 118.

Φαίδρα, ας. ἡ. Filia Minois, conjux Thesei jam senescentis. Hæc, amans privignum suum, castum Hippolytum, et repulsa ab eo, calumniata est eum apud patrem. λ, 320. Vide Eurip. Hippol. conf. Λάμπος.

Φαίνωψ, οπος. ὁ. princeps Trojanus, Ε, 152—154. Ρ, 312, 583, s.

Φαῖστος, ου. ὁ. nobilis Lydius. Ε, 43.

Φαιστὸς, ου. ἡ. Urbs Cretæ, cujus civis ὁ Φαίστιος. Ex hac urbe fuit ὁ σοφὸς Ἐπιμενίδης. Deleta urbs a Gortyniis. Β, 648. γ, 296, ubi conf. εἰς in A. Nam signatur h. l. promontorium Γόρτυνος hoc nomine, quod ab aliis partibus tunditur fluctibus, sed non a meridionali parte, quia ibi saxa sunt opposita; et ea saxa sunt μικρὸς λίθος, si compares ea vasto mari. Cæterum nomina sæpe distinguuntur accentu, e. c. ὁ Ἀθηναῖος est civis Atticus, ὁ Ἀθήναιος vero est nomen proprium viri docti.

Φάλκης, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Ν, 791. Ξ, 513.

Φάρη, ης. ἡ. et ἡ Φάρις, ιος. Urbs Laconiæ, civis ὁ Φαριάτης. Β, 582.

Φάρος, ου. ἡ. insula olim Ægyptiaca, procul a continente sita, sed Strabonis ævo jam juncta continenti, δ, 354—358. Vide sub Αἴγυπτος.

Φαύσιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, Λ, 577.

Φειά, ᾶς. ἡ. et Φιά. Oppidum non procul ab Elide, juxta quod est fluvius ὁ Ἰάρδανος. Civis ejus Φειαῖος. scribitur et Φιά, et civis ὁ Φιεὺς ἢ Φιάτης η Φιαῖος. Η, 135, ubi tamen Strabo, Lib. VIII, legi jubet Χάας, ab ἡ Χάα.

Φείδας, ου. ὁ. ductor Græcus. Ν, 691.

Φείδιππος, ου. ὁ. Nepos Herculis, dux insulanorum quorundam, frater Antiphi. Β, 678.

Φείδων, οντος. ὁ. Rex Thesproticus in Græcia. ξ, 316—320. τ, 287—299. dare solebat ὀλίγα.

Φενεὸς, οῦ. ἡ. Urbs Arcadiæ ad Cyllenen montem. Et ibi, aut ad Νώνακριν, urbem item Arcadiæ, est ὕδωρ Στυγὸς, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. Β, 605.

Φεραὶ, et extra metrum Φηραὶ, ῶν. αἱ. Urbs Thessaliæ, Β, 711. δ, 798. sic scribitur ξερὸς pro ξηρὸς, ἀσκεθὴς, pro ἀσκηθὴς, νοσερὸς pro νοσηρός. Aliam hujus nominis vide Φηρή.

Φέρεκλος, ου. ὁ. ædificator navium Paridis, vir nobilis. Ε, 59—68. conf. ὁ Τέκτων.

Φερεκύδης, ου. ὁ. Præceptor Pythagoræ, valde sapiens, Σύριος. Ipse vero non habuit καθηγητὴν ἄλλον, κτησάμενος τὰ τῶν Φοινίκων (Judæorum) ἀπόκρυφα βιβλία.

Φέρης, ητος. ὁ. filius Crethei ἐκ τῆς Τυροῦς, et ipsius filius fuit ὁ Ἄδμητος. λ, 234—258. hinc est ὁ Φηρητιάδης, producto ε in η, ὁ τοῦ Φέρητος υἱός. Β, 763. Ψ, 376. et quia ὁ Εὔμηλος fuit Admeti filius, hinc et ille ab avo potest vocari eo patronymico.

Φέρουσα, ης. ἡ. Νηρηΐς. mare enim fert naves. Σ, 43.

Φερσεφόνη, eadem quæ Περσεφόνη.

Φηγεὺς, έως. ὁ. Filius Daretis Trojani. A φηγοῖς in monte Ida, quibus pater utebatur ad adolenda sacra. Ε, 11—19.

Φήμιος, ου. ὁ. poëta et musicus doctissimus. Dicitur fuisse præceptor Homeri in arte musica et poëtica: hinc Homerum consecrasse nomen ejus memoriæ æternæ. Tribuit ei σύνεσιν, nam invitus versatur cum procis; et σοφίαν, nam permulta scit. α, 154, s. 325, seqq. 336, seqq. ρ, 263. χ, 330—356. conf. ἀοιδὸς in A.

Φηρὴ, ῆς. et Φηραὶ, ῶν. αἱ. Urbs Messeniaca in Peloponneso, ad mare. scribitur et Φεραί. Ε, 543. ζάθεαι, Ι, 151, 293. γ, 488. ο, 186, 296. Aliam vide Φεραί.

Φθεῖρες, ων. vide sub φθεὶρ in A.

Φθία, ας. ἡ. Urbs Thessalica celeberrima, regia Pelei. Regio circa habebat agrum pinguem; hinc et dicta μήτηρ μήλων καὶ θρεμμάτων. Civis dictus ὁ Φθιώτης, ου, et regio ἡ Φθιῶτις, ιδος. Α, 155. Β, 683. Ι, 253, 363, 395, 475. Π, 13. Τ, 299, 323, 330. δ, 9. λ, 495.

Φθῖοι, ων. οἱ. sunt alii ac οἱ Φθιῶται, erant enim sub Protesilao et Philoctete. Ν, 686, 693. Circumflexus in penultima est, ut in Δῖος, Χῖος, etc. nimirum ex contractione duplicis Iota.

Φιλήτωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus, pater Δημούχου. Υ, 457.

Φιλοίτιος, ου. ὁ. pastor bubulcus Ulyssis in Epiro, fidelissimus dominis suis. Præerat pastoribus reliquis boum et rei pecuariæ Ulyssis in Epiro; hinc ὄρχαμος ἀνδρῶν, *ein amtmann, (a bailiff.)* Nomen est sic a φίλος, ut a μένος est Μενοίτιος. υ, 185—237. 554. φ, 189—244. 388.

Φιλοκτήτης, ου. ὁ. Princeps partis Thessaliæ, conf. Πρωτεσίλαος. ægrotus relictus erat in Lemno, Β, 716—726, sed amico animo relictus a cæteris. Pater ejus fuit ὁ Ποίας, αντος, unde ipse ὁ Ποιάντιος. γ, 190. feliciter rediit a Troja, egregius sagittarius, θ, 219, 220. Vide sub ὕδρος in A.

Φιλομέδουσα, ης. ἡ. βοῶπις, mater Menesthei, Η, 10.

Φιλομηλείδης, ου. ὁ. princeps Lesbius. Nominis ratio est, ut Ἀριστείδης ab ἀριστεύς, Βασιλείδης a βασιλεύς, sic hic a Φιλομηλεύς. Solebat provocare hospites ad certamen: et sic interfectus est ab Ulysse. δ, 342—345. ρ, 133—136. Non sunt audiendi, qui eum filium τῆς Φιλομήλης faciunt: poëta enim non format patronymica a matribus.

Φλεγύαι, ῶν. οἱ. et οἱ Φλέγυες, ων. Natio Thessala, cujus sedes primaria ἡ Γυρτὼν, ῶνος, ἢ ἡ Γυρτώνη, ἐν Φώκιδι. conf. Θήβη. ὅμοροι ἦσαν τοῖς Ἐφύροις, belligerantes assidue cum illis. Erant ἀσεβεῖς καὶ λῃστρικοί. Hi templum Delphicum expilarunt, et metu horum Thebæ ab Amphione sunt primum munitæ; post cujus mortem Thebæ tamen a Phlegyis vastatæ in ruinis jacuerunt usque ad Cadmum. οὕτω δὲ ἦσαν βίαιοι, ὥστε καὶ τὸ ὑβρίζειν δι' αὐτοὺς παρὰ Φωκεῦσι φλεγυᾷν λέγεσθαι. Apollo tandem eos in Tartarum detrusit, ut fabulæ addunt. Nom. sing. est ὁ Φλεγύας, ου, καὶ ὁ Φλέγυς, υος. Ν, 302, et ὁ Φλεγύας fuit avus maternus Æsculapii.

Φοῖβος, ου. ὁ. cognomen Apollinis, quod quidam volunt esse quasi Φαέβιος, a lucente arcu ejus, utpote ἀργυρότοξος, quidam deducunt ab avia ejus, quæ fuerit ἡ Φοίβη, quidam παρὰ τὴν φόβην, i. e. τὴν τρίχα, ὡς ἀκειρεκόμης: sed simpliciter est a φάειν, lucere, quod vide in A. Nam Phœbus est sol, crines sunt radii solis, sicut et arcus cum sagittis. Α, 43, 72, 182, 443, 457. Ε, 454. Ι, 556, 560. Ο, 59. 221. 256, 307, 318, 365. 441. Π. 527. 667, 788—793, ubi notat ἔκπληξιν δαιμονίως γινομένην, quales terrores sæpe. et 849, coll. 845, ubi est ἡ εἱμαρμένη in genere. Υ, 39, 68, 152. Φ, 436, 448. Χ, 7, 213, 359. Additur sæpe ἥιος, quod confer.

Φοίνιξ, ικος. ὁ. Filius Amyntoris, principis in Hellade. Narrat de se ipse, Ι, 447—480. Nam fugiens ex Hellade, quia patris pellicem adolescentulam, suasu matris, prælibaverat; ad Peleum venit, qui eum præfecit Δολόπεσσιν. Bono ergo consilio fecerat male; ut juvenculæ odiosos redderet amplexus senis, et ut hoc contemtu motus pater reflecteret animum ad conjugem legitimam. Deinde diræ paternæ memorantur ut magni momenti magnæque efficaciæ, 454—457. Factus et est præceptor Achillis, *oberhofmeister des prinzen, (tutor to the prince,)* utpote nunc justissimus, qui senserat quam infausta res sit peccare. Nam optimi sunt præceptores, οἱ παθημάτων πεῖραν σχόντες καὶ ἑαυτοὺς ἀνακτησάμενοι, qui experti sunt vanitatem cupiditatum, et ad frugem reverterunt. 481—491. Narrat peccatum suum in patrem, obsequio matri præstando commissum, ut Achillem admoneat, ne is quoque nimis matri suæ obsequatur quando odium adversus Græcos et vindictam suadeat. Venerat ipse ex castris Achillis ad reliquos, spectaturus pugnam: sed moratus paullo diutius, revertebatur cum duobus legatis, Ajace et Ulysse. Ι, 168—172. 182. hinc deinde de duobus tantum in duali loquitur poëta. Quia præceptor Achillis, hinc ejus oratio longe aliam habet formam ac Ulyssis, qui ex sola legati persona loqui debebat, 432—618. γέρων ἱππηλάτα, Π, 196. assimilat se ei Minerva, Ρ, 555. 561, Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενές. Τ, 311, Ψ, 360, s. Penultima debet acui, non circumflecti, nam Iota est longum in obliquis. Sic ὁ κήρυξ, υκος. Vid. Barnes. ad Eurip. Hec. 458.

Φοίνιξ, ικος. ὁ. nomen gentile, notans magnam et celeberrimam gentem, cujus pars erant οἱ Σιδόνες. Φοίνικος τηλεκλυτοῖο κούρη, Europa, filia Agenoris Phœnicis, Ξ, 321. Erant Phœnices ναυτικώτατοι, καὶ κερδαλέοι, nonnunquam et, ut solet, ἠπεροπευταί. Laudat eos personatus Ulysses, ν, 272—286, id spectans, si illi φιλοκερδεῖς mihi dormienti nihil subtraxerunt, quanto minus vos. Φοῖνιξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς, ξ, 288—309, ubi male de iis dicit: attemperat enim mendacia sua occasionibus: hic sciebat, Eumæum infensum esse Phœnicibus, utpote subreptum olim et venditum ab illis. Cæterum gens clarissima, subpar Britannis nostris. Φοινίκεια γράμματα dicuntur, quæ Cadmus in Græciam attulit. ψεῦδος Φοινικικὸν σημαίνει τὸ τερατῶδες ψεῦδος, qualia de Cadmo, et de ejus dracone, et hujus dentibus satis, etc. prodigiose narrantur. Φοίνικες ναυσίκλυτοι, ο, 414—483, ubi Eumæus iis τὸ πολύϊδρι κατὰ σοφίαν ἐπιμαρτύρεται. Φοίνισσα γυνὴ, 416, 425. ἡ Φοινίκη est terra eorum, δ, 83. ξ, 291.

Φόρβας, αντος. ὁ. Princeps Lesbi, pater Διομήδης, concubinæ Achillis, Ι, 661. Alius fuit nobilis Trojanus, cujus filius Ἰλιονεύς, Ξ, 490. Vide sub φορβὴ in A.

Φόρκυν, υνος. ὁ. Fuit rex, late dominans mari, α, 72, cujus filia ἡ Θόωσα. Dictus διὰ τὸ φέρεσθαι κυνηδὸν τὸν ἄγαν παροξυνθέντα: hinc et alibi τὸν θυμούμενον κυνῶπα λέγει, καὶ κυνὸς ὄμματα ἔχειν. Est ergo nomen, iratum aliquem et impetuosum mordacemque notans. Poni simul hic Φόρκυν videtur pro numine marino, cujus portus in Ithaca, ν, 96, 345.

Φόρκυς, υος. ὁ. Ductor Phrygum. Β, 862. Ρ, 218. 312—318, qui etiam in genitivo habet υνος, υ longo. Nominis ratio est sub Φόρκυν allata.

Φρόνιος, ου. ὁ. Ithacensis, ὁ πιφρονηκὼς τὸ δίκαιον, cujus filius ὁ Νοήμων, β, 386. δ, 630.

Φρόντις, ιδος. ἡ. δῖα, mater Euphorbi, uxor Πάνθου. Ρ, 40.

Φρόντις, ιος. ὁ. gubernator Menelai, γ, 279—285. nam talis est φροντιστικός.

Φρυγίη, ης. ἡ. Regio ampla Asiæ, ἀμπελόεις, et bellicosa olim. Dividebatur in majorem et minorem: in minore erat Troja: de majore sermo est Γ, 184—189. 401. Κ, 431. nobilis fluvius ejus Sangarius, Π, 719. ex ea venerant multi ἐπίκουροι, Σ, 291. maxime autem ex ea commeatus Trojam portabantur, et pecuniæ pro iis referebantur in eam, ibid. Ω, 545. Incolæ οἱ Φρύγες, Β, 862, ubi sermo est de minore Phrygia: et vide, Homerus discernit tamen Φρύγας καὶ Τρῶας, quos recentiorum multi confundunt.

Φρύνη, ης. ἡ. celebris amica apud recentiores. Duæ fuere hujus nominis: altera cognominata ἡ Σηστὸς, διὰ τὸ ἀποσήθειν καὶ ἀποδύειν τοὺς αὐτῇ συνόντας, etiam ἡ Κλαυσίγελως: altera Θεσπικὴ, καὶ Σαπέρδιον. Et hæc ἐκ Θεσπιέων nota est ob judicium. Nam accusata impietatis ad mortem ab Εὐθίᾳ, antea amatore ejus; quum patronus ejus ὁ Ὑπερίδης venisset in perorando ad ἐπιλογικοὺς οἴκτους, advocavit ipsam propius, deripiensque ei amiculum, nudos ejus μαζοὺς ostendit judicibus, ut revererentur tam pulcram Veneris ministram. Nec frustra. Sed absoluta ea, lex est lata, ne quis in posterum accusatum coram sisteret judicibus. Ipse ὁ Εὐθίας post id factum nullam unquam causam egit. Vide Æliani Var. Hist. 9, 32. et Eustath. ad Χ, 80, occasione τῶν μαζῶν.

Φυλάκη, ης. ἡ. Urbs Thessaliæ, non procul Θηβῶν, et rex ejus Protesilaus. Civis ὁ Φυλακήσιος. Β, 695. Ν, 696. Ο, 335. λ, 289, nam et Iphiclus ibi regnaverat. ο, 236.

Φύλακος, ου. ὁ. rex ἐν Φυλάκῃ olim; et urbs ab eo nomen cepit. Pater ejus ὁ Δηϊονεὺς, filii vero ὁ Ἴφικλος καὶ Ποδώκης, ἐκ τῆς Κλυμένης. Β, 705. Ν, 698. ο, 231. Alius erat nobilis Trojanus, Ζ, 35.

Φύλας, αντος. ὁ. princeps Græcus, avus Eudori, Π, 180—192.

Φυλεὺς, έως. ὁ. Princeps Dulichii, subordinatus Ulyssi, Διῒ φίλος, Β, 628, 629. conf. Ἐπειοίς. Ο, 530. Ψ, 637. Filius ejus ὁ Μέγης. Κ, 175. Ε, 72. Ν, 692. Ο, 519, 528. Π, 313. Τ, 239.

Φυλὼ, όος. ἡ. nobilis ministra Helenæ. δ, 125, 133.

Φωκέες, οἱ. μέγα ἔθνος, etiam Demosthenis orationibus clarum: cujus terra ἡ Φωκὶς, ίδος. nomen est ἀπὸ Φώκου, υἱοῦ Αἰακοῦ καὶ Ψαμάθης μιᾶς τῶν νηρηΐδων. Β, 517, quem genitivum multi malunt scribere Φωκείων quam Φωκήων. Ο, 516. Ρ, 307. Contermini Bœotiorum.

Φώκη, ης. ἡ. vitulus marinus, graviter olens, sed χρήσιμος πρὸς μαγικὰς γοητείας putatus: hinc Proteus illis gaudebat. δ, 404—453. et φωκάων δέρματα, 436, vocantur a toto φῶκαι, 442. ο, 479.

Φωκικοὶ, ων. οἱ. vide sub ἄργυρος in Α.

Φωσφόρος, ὁ. vide in Α. sub ἀστὴρ, ἑωσφόρος, et φάος prope medium.

Χ

Χαλκὶς, ίδος. ἡ. nobilis urbs Eubœæ, cujus civis ὁ Χαλκιδεύς. Olim dicta fuerat Εὔβοια, postea Στύμφηλος, tandem Χαλκὶς, διὰ τὸ χαλκεῖα πρῶτον παρὰ τοῖς ἐκεῖ ὀφθῆναι. Ejus ἄποικοί εἰσι ἐν τῇ Κύμῃ τῆς Σικελίας Χαλκιδεῖς. Β, 537. Alia est Ætolica urbs ad Acheloum amnem, Β, 640. Alia hujus nominis fuit in Cæle-Syria, ex qua celeber ille philosophus ὁ Ἰάμβλιχος fuit. Euboica illa condita olim fuerat ab Atheniensibus; amnis ibi erat ἡ Ἀρέθουσα, et χαλκιδίζειν est τὸ γλισχρεύεσθαι. Multas emisit colonias. Altera urbs Eubœæ primaria erat ἡ Ἐρετρία.

Χαλκώδων, οντος. ὁ. Rex Eubœæ. Nomen est contractum ex Χαλκοόδων, notatque præditum ferreis dentibus. Δ, 464.

Χάλκων, ωνος. ὁ. nobilis Myrmidon. Π, 594—596.

Χάρις, ιτος. ἡ. Dea dulcedinum et hilaritatis et pulcritudinis. Est a χαίρειν: et πᾶσα χάρις est καλὴ, διὰ τὸ παρεπόμενον ἡδὺ οὐ μόνον τῷ λαμβάνοντι, ἀλλά γε καὶ τῷ διδόντι. Numerum earum nusquam definivit poëta; recentiores vero tres eas esse finxerunt. Apud Homerum est abstractum amabilitatis cujusvis: et fingitur semper juvencula. Χαρίτων ὁπλοτεράων μίαν, Ξ, 275, 267. λιπαροκρήδεμνος καλὴ

cohabitat Vulcano, Σ, 382, seqq. ob artis ejus formositatem. Χάριτες λοῦσαν αὐτὴν, Θ, 365, ubi finguntur δαιμόνια ὑπουργοῦντα τῇ Ἀφροδίτῃ. Proprie notant gratiæ gratum pro acceptis beneficiis animum: hinc semper νέαι pinguntur, et obversis erga se vultibus; tanquam nunquam obliviscentes aut senescere patientes gratam memoriam. Deinde notant omne amabile et conciliatorium. Vide sub Ὀρχομενὸς, et in A. sub χάρις.

Χάροπος, ου. ὁ. princeps Symæ insulæ, pater Nirei. Β, 672. quasi χαρίεις τὸν ὦπα, correpto ω.

Χάρυβδις, ιος. ἡ. Μεσσήνη est urbs magna ad fretum Siculum, κτίσμα Πελοποννησίων Μεσσηνίων. Ea olim dicta fuit ἡ Ζάγκλη, propter curvitatem littoris ejus, aut etiam situs urbis: Ζάγκλιος γάρ ἐστι σκολιὸς, ὅθεν καὶ τὸ ζάγκλον, i. e. δρέπανον, *das krumme messer, (a crooked knife.)* Prope eam est vortex, *ein wasserwirbel, (a whirlpool,)* qui Charybdis a poëta vocatur, voce ficta ex sono aquæ: Fingit eam ut δαιμόνιόν τι, hinc δῖαν vocat; vel potius non clare significat, an θηρίον illam fingat, an nudam ἄμπωτιν. Habet aliquam reciprocationem bis quovis νυχθημέρῳ: sed Homerus scripsit, ter, τερατολογίας majoris causa, et ter ibi est pro sæpe. Quod deglutiat quædam, et mox eadem revomat, est figmentum poëticum. Potest alibi allegorice poni εἴς τινα πολυδάπανον ἀσωτίαν, ὡς καὶ ἡ φάραγξ. μ, 101—113. 260. 428—441. ψ, 327. Vide in A. sub ῥοιβδέω, et ἦμαρ.

Χάροψ, οπος. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 426.

Χείρων, ωνος. ὁ. Φιλύρας καὶ Κρόνου υἱὸς, εἷς τῶν Κενταύρων, magnus inventor in arte medica, maxime circa sananda vulnera et ulcera. Magister Æsculapii, Δ, 219. et Achillis, Λ, 831. Fuit et bonus miles, hastæque peritus, Π, 143. Τ, 390, donavitque Peleo grandem hastam. Ab eo vocata sunt τὰ Χειρώνεια ἕλκη, τὰ δυσαλθῆ, ἃ Χείρων κατέδειξε θεραπεύεσθαι. Dictus ipse a felici manuum admotione ad morbos, unde et ἡ χειρουργία dicta est.

Χερσιδάμας, αντος. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 423.

Χίμαιρα, ας. ἡ. ἀμαιμακέτη, i. e. ἄγαν μαιμῶσα, ἢ καὶ περιμήκετος. Ζ, 179—183, ubi id portentum poëticum plene depingitur, occisum a Bellerophonte. Quia Ἀμισώδαρος Lycius dicitur hoc monstrum aluisse, Π, 328, 329, facile intelligitur, nihil physici, sed potius aliquid historici et politici subesse, quod jam ignoratur. Antiqui enim historias suas ænigmatis involvere amabant, quod quidem posteritas valde dolet. Cæterum quia τὰ ἔλλερα, a quibus Βελλεροφόντης, præfixo Β, nomen habet, notant τὰ κακά: facile intelligitur, politica quædam mala mali vasalli, in regnum redundantia, ab eo acriter esse repressa. Quod dicitur θεῖον γένος, nil aliud vult, nisi, a plebeio homine ea mala tolli non potuisse. Allegorias morales nihil moramur, quas quivis facile excogitat. Fabulam inficetam de equo alato, quem Bellerophon conscenderit, et desuper plumbum liquefactum in Chimæræ rictum infuderit; omittamus. Strabo plura dabit: et quædam Palæph. c. 29. Confer in A.

Χίος, ου. ἡ. insula satis celebris olim. Ipsa scribitur cum acuto, sed civis ejus, vel adjectivum nomen, scribitur Χῖος, ex contractione pro Χίïος. Ipsa non nimis λιπαρὰ, vini tamen generosi genitrix. Vocatur hinc παιπαλόεσσα, γ, 170—172, et ex Asia versus Græciam navigans, καθύπερθεν αὐτῆς navigat, si eam habet ad sinistram: nam Psyrie sita est insula supra Chium versus septemtriones. Habet egregium portum, et ἄλσος φοινίκων. Aliquando Atheniensibus fuere carissimi, adeo ut in solemnibus votis precarentur Athenienses, ἀγαθὰ γενέσθαι αὐτοῖς καὶ τοῖς Χίοις. Post autem, vix liquet qua de causa, tanto odio in eos concitati sunt, ut et pravam monetam nota Χ notarent, quod χιάζειν (i. e. impresso χ notare) dicebant. χῖος λόφος ἐστὶν, ἀποτιλθῆναι τὴν κεφαλὴν τὸ μέσον, *eine platte auf dem kopfe, (a flat place on the head.)* Vide sub Ζεὺς ad finem, et in A. sub Ἀστράγαλος.

Χλῶρις, ιδος. ἡ. Uxor Nelei, mater Nestoris, pulcerrima, filia Amphionis τοῦ Ἰασίδου, non Thebani illius. λ, 280—287.

Χρομίος, ου. ὁ. unus ex ὑποστρατήγοις Nestoris, et fortasse frater ejus, qui memoratur λ, 285. Δ, 295. Alius erat filius Priami, Ε, 160—165. Tertius nobilis Lycius, Ε, 677. Quartus, Trojanus, Θ, 275. Quintus, item Lycius, Ρ, 218, 494, 534. Antiqui jubent id nomen παροξύνεσθαι, ponentes regulam: nomina propria ex tribus brevibus παροξύνονται, ut Δολίος, Τυχίος, etc.

Χρόμις, ιος. ὁ. dux Mysorum, Β, 858.

Χρύση, ης. ἡ. πόλις Ἀδραμυττηνὴ, πλησίον Θήβης in Phrygia minore. ibi Apollo in primis cultus. Α, 36. coll. 100, 390—431, 451.

Χρύσης, ου. ὁ. Princeps urbis Chrysæ, simulque sacerdos Apollinis, qui et novum templum huic numini exstruxerat. Quum urbs Chrysa a Græcis capta fuerat (nam bellum Trojanum pervasit omnem Phrygiam: metropolis postremum et diutissime est obsessa) abducta fuerat eo tempore formosa principis et sacerdotis hujus filia, et honoris causa Agamemnoni data. Pater suppliciter redemturus filiam, contumeliose rejectus erat ab Agamemnone: hinc Apollo pestilentiam immisit exercitui: hinc deinde occasio iræ Achillis, etc. En ergo tamen fœminas, mali maximi fontes, ut ut innoxias sæpe. Α, 11—305. 430—479. Fortasse autem ipsa urbs Chrysa mansit intac-

ta, utpote sacra; et filia principis in Theba fuit capta, ubi patruum suum inviserat, vel apud eum educabatur. Et hæc sententia omnino probabilis: si enim urbs Chrysa fuisset direpta hostiliter, et ibi inter reliquam prædam capta hæc puella; redemtio locum non habuisset. Captæ enim jure belli fœminæ non poterant redimi, ut viri redimebantur. ἡ Χρυσηῒς dicitur a patre, A, 111, 182, 366—390, 439. conf. Βρισηῒς, nam ὁ Χρύσης καὶ ὁ Βρίσης fuere fratres.

Χρυσόθεμις, ιδος. ἡ. filia Agamemnonis una ex tribus. I, 145, 287. habet nomen aureæ et puræ justitiæ παρώνυμον.

Ψ

ΨΥΡΙ'Α, ας. ἡ. parva et vilis insula supra Chium versus aquilonem. γ, 171. dicitur et τὰ Ψύρα, ων. habet portum commodum.

Ω

'ΩΓΥΓΙ'Α, ας. ἡ. nomen proprium insulæ Calypsonis. incertum est, ubi ea sit probabiliter ponenda: infra Italiam certe, non nimis procul ab Sicilia; et fortasse est hodierna insula *Malta*. Cæterum insula una cum nomine maximam partem est ficta. Septem plenos annos in ea versatus est Ulysses cum formosa et benefica Calypsone: octavo demum dimissus. α, 85. ζ, 172. η, 244—266. μ, 448, 449. ψ, 333—337. ὁ 'Ωγύγης, ου, fuit priscus rex Thebanus, ita vetustus, ut omnia antiquissima dicerentur τὰ 'Ωγύγια, quasi immemorabilia.

'Ωκαλέη, ης. ἡ. civitas Bœotiæ. scribitur et ἡ 'Ωκάλεια. B, 501.

'Ωκεανός, οῦ. ὁ. fingitur ut numen antiquissimum. conf. in A. A, 423, ubi Æthiopicus et Indicus oceanus intelligitur, quem Homerus, Ægyptius homo, probe novit. Vide in A. sub Πᾶς, aliquanto ab initio.

'Ωκύαλος, ου. ὁ. nobilis Phæax. ϑ, 111.

Ὤλενος, ου. ἡ. Urbs Eleorum vel Ætolorum, sita in monte saxoso, qui vocatur 'Ωλενία πέτρα. B, 617, 639. Λ, 756.

'Ωρείθυια, ας. ἡ. Νηρηΐς. Σ, 48. a ϑύειν (ὁρμᾶν) ἐν ὄρει, producto ο.

'Ωρίων, ωνος. ὁ. pulcerrimus sui ævi, simulque maxime procerus et robustus statura. Nomen est quasi 'Οαρίων, ab ὀαρίζειν, i. e. ὁμιλεῖν, ut sit ὁμιλητὴς, ὁ ἄξιος ὁμιλίας τῆς ἐκ τῶν σπουδαίων. Nam sceleratam illam nominis originem ἐκ τοῦ οὔρου, i. e. σπέρματος, quam et Ovidius Fast. V, 493—536, narrat, aversantur prudentiores μυθογράφοι. Quæ recentiores fingunt de amore ejus erga Dianam, ignorant antiqui. Amatus dicitur ab Aurora, i. e. fuit pulcerrimus: occisus a Diana, i. e. subita morte est extinctus, ε, 121—124. λ, 309. Post mortem relatus est inter sidera, i. e. astronomi sidus ingens ex ejus nomine appellarunt, quia sine dubio ipse fuit astronomus peritus, Σ, 486—488. ε, 274. et quia venandi studiosus fuit, hinc et canem suum ei addiderunt, X, 29. Reliqua historia hujus sine dubio magni viri ignoratur. Vide sub ἄορ, conjux, in A.

'Ωρομέδων, οντος. ὁ. unus ex gigantibus, cœlum invadere conantibus: et ab eo deinde dictus mons, sub quo est sepultus. Theocr. 7, 46.

Ὦρος, ου. ὁ. ductor Græcus, Λ, 303. ab ὠρεῖν, curam gerere.

Ὦτος, ου. ὁ. ductor Græcus 'Επειῶν, O, 518, 519. Alius est frater Ephialti, filius τοῦ 'Αλωέως καὶ τῆς 'Ιφιμεδείας. Vinciunt hi duo fratres Martem; quia is τὸν Ἄδωνιν, υἱὸν τοῦ Κινύρα, interfecerat, ipsis a Venere commendatum: quod addidere recentiores, E, 385—391. conf. Ἄρης, 'Εφιάλτης, 'Ελάτη, 'Αλωεύς. Erant ambo valde pulcri, sed juvenes sunt mortui, λ, 304—319, et addunt recentiores, periisse eos in venatione; nam cum intercurrisset cervus, ambo conjectis telis, sed ἀποτυχόντες, se invicem interfecerunt, et id in pœnam, quia Dianæ voluerant vim inferre. Est et avis hoc nomine, noctuæ similis, magnis auribus, facilis captu; hinc dicuntur ὦτοι, οἱ ἐκ μόνης ἀκοῆς ἀπειροέργως καὶ ἀνεξετάστως ἀπάτην πάσχοντες. Vide sub μῆκος in A.

Ὦψ, ὦπος. ὁ. Pater Εὐρυκλείας, Πεισήνορος filius. Ex qua accurata genealogia apparet nobilitas Eurycleæ. α, 429—433. β, 347. υ, 148. Vide in A.

FINIS PARTIS REALIS.

APPENDIX

NONNULLORUM PHILOLOGICORUM.

Verbum ad duo vel plura substantiva pertinens, non litteraliter repetendum. A, 532, ubi 533, intelligendum est ἦλθεν, ivit. Γ, 327, ubi ad ἵπποι aliud verbum subintelligendum. E, 356. K, 407. M, 319, 320, sc. πίνουσι. et 267, 268, ubi ad φερίτερην pone in mente ἐν ὤμοις. Π, 502, 503. Ω, 8. γ, 289, 290, vide κῦμα in A. ι, 166, 167. ω, 160, ubi conf. ἐνίπτω in A.

Rythmus, τὸ πάρισον, quæsitus in fine versuum, Φ, 523—525. Ψ, 152, 153. Θ, 147, 148. 111, 112. 125, 126. ι, 248, 249. κ, 44, 45. λ, 604, 605, 607. Et hæc aurium oblectatio placuit antiquis. Sed, quum in Græca poësi esset accurata syllabarum mensura, nimis affectatum visum foret, si semper voluissent παρισώσεις ejusmodi in fine versuum venari: si vero rarius, et velut casu, occurrerent, delectabantur iis auditores. Imo et in medio versuum placebant priscis rariores παρισώσεις, e. c. B, 382. ι, 507. recentiores Europæi, accurata syllabarum mensura ob barbariem linguæ destituti, eo magis gaudent hac elegantia rythmorum, ut tamen aliquid gratum auribus accidat.

Infinitivus (ἀπαρέμφατον) pro imperativo (προστακτικῷ) ellipsi Ionica et Attica: nam subintelligendum ἐπιτέλλομαι ἢ κελεύω, vel tale quid. A. 582. B, 10. Γ, 285, 286. 459. Δ, 42, 53, 64. E, 124, 130, 132, 606. Z, 92, 93, ubi est loco tertiæ personæ imperativi, θέτω, ὑποσχέτω, sc. μάτηρ ἐμά. H, 79. K, 65, coll. 61. O, 148, 159, 230, 347. Π, 87, 89, ubi subintelligendum, memento, memor esto. P, 501. δ, 408, 419, 422, 423. λ, 441, 442. ο, 642. π, 151. Et hæc figura etiam prosaicis Atticis frequens.

Πρωθύστερον, valde frequens apud poëtam. e. c. Φ, 537. Ω, 443, 446. E, 118. Δ, 535, 493. et innumeris locis.

Prima persona, modestiæ causa, ne alius id contumeliose dictum putet. B, 194.

Consona prima vocis sæpe abjicitur, ut fiat nova quasi vox. e. c. ἰωγμὸς pro διωγμὸς ἢ δίωξις. λιαρὸς pro χλιαρὸς, ἐρι particula intensiva pro πέρι, ἤγανον pro πήγανον, ἦλα pro μῆλα, etc. conf. σκιδάζω in A.

Trochaica perispomena retinent suum circumflexum in compositione, e. c. ἦγε, κατῆγε, εὗρεν, ἐφεῦρεν, εἶχε, κατεῖχε, εἶδε, παρεῖδε, etc. Excipiuntur tamen quædam, e. c. οἶδα, σύνοιδα. si vero penultima in brevem mutatur, tunc migrat accentus, e. c. ἀνῆγε, ἄναγε, ubi augmentum ionice omissum.

Præterita dissyllaba cum positione in medio, retinent in compositione accentum, e. c. εἶργμαι, καθεῖργμαι, ἦγμαι, καθῆγμαι: sed sine positione, retrahitur, ἧμαι, κάθημαι.

Spiritus asper sequens, ionice non adspirat præcedentem consonam, e. c. Z, 333.

Neutrum plurale, cum verbo plurali, E, 205. neutrum, ad nomen alius generis, B, 204.

Verbum singulare, habet nomen plurale etiam non neutrum, Δ, 438, conf. in A. ΜΙΓΩ, prope initium. Verbum plurale, ad nomen singulare collectivum, A, 606. B, 278.

Pluralis sæpe pro singulari, E, 745, pro duali, et vice versa, E, 768, 363, 368, 233, 239, 240. Γ, 239, 240. pluralis cum duali, E, 244, 245. 275, 257. Ergo dualis non necessarius de duobus, sic dualis pro plurali sæpissime, E, 487. A, 567, nisi quod ibi ambo sexus innuuntur.

Præpositio, pertinens ad verbum cum ea compositum, avellitur sæpe et ponitur ad nomen. e. c. B, 89. et hæc avulsio nunquam frustra facta: sed notat vel difficultatem aliquam aut distractionem rei, e. c. λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, quia taurus discerpitur successive dentibus leonis: vel et turbationem magnam, etc. sæpe procul a verbo suo remota est præpositio, e. c. B, 175. sæpe omittitur præpositio, e. c. εἰς, B, 273. sæpe cumulantur præpositiones in composito, nunquam frustra, ut

ὑπεκπρολυθῆναι, sub jugo copulatos, exsolvi, et porro ad pascuum agi. sic et ἐξυπανίστημι. Sæpe pendet casus a præpositione verbi, e. c. B, 84, pro ἐκ βουλῆς ἤρχετο νέεσθαι.

Syntaxis σολοικοφανὴς ἢ κακοσυνταξία, oritur sæpe ex persona loquentis, aut ad exprimendum affectum acriorem; et videtur scribens aut loquens oblitus esse, quam præcedentia constructionem postulent. e. c. Z, 510, 511. talis magno consilio posita κακοσυνταξία notata est in A. sub μήτηρ ex α, 276. vide et Γ, 211, pro ἑζομένοιν, sic oblitus videtur quæ præcesserint, B, 229. 232. et 353, ubi deberet esse ἀστράπτοντα. et Δ, 433, 436, ubi quasi συνεβαρβάρισε τῷ Τρωϊκῷ ἀλαλητῷ. Turbata ex affectu constructio est Θ, 377, 378, ubi est pro νῶϊν προφανείσαιν, vel omissa est præpositio εἰς ἢ διὰ cum acc. Transposita constructio est A, 536, 537, ubi μὲν ad ἰδοῦσα, et ἠγνοίησεν ad ὅτι, pertinere videtur. Pronomen sæpe potest referri et ad præcedentia et ad sequentia, e. c. A, 541, 542, ubi ἐόντα καὶ φρονέοντα ad δικάζειν potest referri, potest autem esse quoque ἐόντι καὶ φρονέοντι ad σοὶ, utrumque bene. conf. in A. σὺ ad h. l. Apodosis sæpe prudenter omittitur, e. c. A, 580, 135. In loquendo sæpe genus mutatur, quia animus respicit ad rem nomine signatam, non ad nomen, e. c. B, 660, 658. λ, 90, 91.

Composita multa fiunt ex synonymis, e. c. τὸ δάπεδον, ex δᾶ dorice pro γῆ, et τὸ πέδον, *erdboden, (the ground.)* ὀροθύνω, ex ὄρω καὶ θύνω. τὸ καπυρὸν, ex καίω καὶ πυρὴν, sicut Germanorum *feuersbrunst, (conflagration.)* τὸ ἠλέματον, ex ἠλεὸν καὶ μάταιον: ὁ ἡ πρευμενὴς ex πρᾶος καὶ εὐμενής: ἀγηλατεῖν ex ἀπάγειν καὶ ἀπελαύνειν: ὁ θόρυβος ex θρόος καὶ βοή: μόρφνος ex μόρος καὶ φόνος, Ω, 316, *mörderlich, (murderous.)* ὁ χρεωφειλέτης, ex τὸ χρέος καὶ ἡ ὀφειλή: ὁ κανδάων ex καίειν καὶ δαίειν: φονοκτονεῖν ex φονεύειν καὶ κτείνειν: ὁ ἀρχηγὸς ex ἄρχειν καὶ ἡγεῖσθαι: Νηρεὺς ex νάειν καὶ ῥέειν: ἡ τερηδὼν ex τείρειν καὶ ἔδειν: ὁ Ὡραπόλλων ex Ὧρος καὶ Ἀπόλλων, quod utrumque est nomen Phœbi, et notat ἄνδρα λόγιον, etc.

Nomina in η desinentia fœminina, facile desinunt in αίη. σελήνη, σεληναίη, καλάμη, καλαμαία, etc.

Conjunctivus sæpe amittit vocalem sibi propriam, ionice, ut videatur esse indicativus, e. c. B, 440. Δ, 421. E, 679, 886, 887, 898. H, 275, etc. sæpe autem simpliciter est indicativus loco conjunctivi, sicut Romani, erat, ponunt pro, fuisset. e. c. E, 22. sæpe ponitur conjunctivus, nullo regimine præcedente, ut A, 554.

In verbis sæpe est tempus pro tempore. e. c. præsens pro præterito, B, 300. ι, 448—452. pro futuro, A, 426. Δ, 161. Aoristus primus pro præsenti, Δ, 160. In genere aoristi signant rem fieri solitam, e. c. Γ, 33—35, *er pfleget das zu thun, (he is wont to do it.)* Δ, 279.

Participium sæpe, loco verbi finiti. Ω, 43, ubi conf. ΕΙ'ΚΩ in A. Θ, 307, pro βρίθεται. Participium præt. perf. passivi sæpe est pro particip. futuri pass. Latinorum, e. c. τετελεσμένος, perficiendus, quod potest aut debet perfici, ε, 90.

Optativus sæpe notat eventum possibilem. e. c. B, 12.

Futurum signat sæpe possibilitatem. μυθήσομαι, possum narrare, B, 488. Siculi duplicant Sigma in futuris, pro ἔσεται ἔσσεται scribentes: Dores inserunt Iota idque circumflectunt, ἐσεῖται καὶ ἐσσεῖται. Communis usus fecit syncopen, ἔσται, reprehensam a veteribus grammaticis.

Adjectivum compositum cum nomine alio, sæpe aliter significat, ac si utrumque divisim poneretur. μέγας θυμὸς notat magnam iram; sed ὁ μεγάθυμος est magnanimus, sensu laudatissimo. θερμὸν ἔργον τὸ ἀναιδὲς καὶ θρασὺ σημαίνει, ἀλλ' ὁ θερμουργὸς est alacer ad agendum.

Videlicet, omittunt Græci, sicut et Latini boni. E, 184, *nehmlich der sohn, (namely the son.)*

Nomen proprium, per excellentiam, aut indignabunde, positum. B, 243, 244. 254, 255, τοιαῦτα ὁ τοιοῦτος κατὰ τοιούτου. sic et gentis nomen, N, 95, 101. sæpe pro ἐγὼ, gloriose aut ex alia ratione, Π, 833, 840. sæpe est duplex, unum apud homines, i. e. vulgo usurpatum, alterum apud deos, i. e. verum, et ab honestioribus frequentatum: sic B, 813, 814.

Accentus variat significationem. δοκὸς, trabs, δόκος, opinio, δόκησις: σύνεργος, ὁ συγκάμνων τεχνίτης, *ein handwerksgeselle, (a journeyman,)* συνεργὸς, ὁ βοηθὸς, *ein gehülfe, (a partner:)* καιρὸς, tempus, καῖρος, i. e. μίτωμα. si ex appellativo fit proprium, mutatur accentus, e. c. ἀνεκτὸς Ἄνεκτος: κακὸς, Κάκος.

Imperativi compositi plerumque transmittunt accentum. ἧσο, κάθησο. λέγε, κατάλεγε. σπεῖρε, κατάσπειρε.

Comparativus sæpe ponitur pro positivo vel superlativo. E, 641. in ότερος sæpe transit in έστερος: sic δικαιέστερος, ἀλλοιέστερος, ἀκραέστερος (ab ὁ ἡ ἄκρατος, non mixtus) ἀναγκαιέστερος. sic et superlativus, ἀμορφέστατος, ὡραιέστατος, σπουδαιέστατος, γενναιέστατος, ἀφνειέστατος, etc. et in his formis Attici sæpe τὸ ε mutant in Iota, ut λαλίστερος: sæpe in αι, ut ἰσαίτερος ab ἴσος, πλησιαίτερος. sæpe ex comparativo sit novus comparativus, e. c. ex χερείων (ionice pro χείρων, pejor) χερειότερος. et ex superlativo novus comparativus superlativusque, ut ex κλέπτιστος, κλεπτιστότερος, κλεπτίστατος: ex κύδιστος κυδίστατος.

Augmentum recentiores varie innovarunt. e. c. ἔξω αὔξοντες, τὸ δὲ ἔσω ἀφιέντες ἀναύξητον, ut δεδιοίκηται, a διοικέω. Alibi dupliciter augentes, ἔσω καὶ ἔξω, δεδιῴκηται. sic et ἐκδεδιητημένος, a διαιτάω καὶ ἐκδιαιτάω: μεμεθωδευμένος, καὶ μεμελοπεποιημένος, καὶ ἠνώχλησε, καὶ ἠνέωγεν, etc.

Genitivus elliptice positus. Α, 429. Γ, 366. Θ, 464, omisso ἕνεκα ἢ ἐκ. Genitivus instrumenti, Β, 415, 723. duo genitivi ad unum nominativum, Δ, 84. Nomina in ας primæ declin. communiter habent in genitivo ου, dorice α, et αο, attice et ionice εω.

Dativus commodi, Α, 28. Δ, 486. cum passivo, notus ille Græcismus, Γ, 429. causam efficientem vel moralem notans, Ε, 875.

Genitivus et dativus sæpe in una constructione permutantur, Π, 531. ι, 256, 257.

Accusativus absolute, omisso κατὰ, Β, 169. Ι, 59. Β, 219. conf. χρεὼ in A.

Ablativus Græcus, Β, 475, 513, 700. Ε, 137, 172, 182, 279, 649, 795. Ζ, 301. et sæpissime.

Ἀποστροφῆς σχῆμα, affectuosum. e. c. Δ, 127, ubi est primum in Iliade: nam poëta eo utitur circumspecte, et ad personas ἀξιολόγους. et 146. 223, ubi Musa alloquitur suum ὁμιλητὴν, τὸν ποιητήν. Ε, 85. Η, 104, ubi miserationis ergo. Ν, 603, 631. Ο, 582. Π, 20, 584, 692, 744, 754, 787, 788, 812, 843. Ρ, 679—681, 702. Υ, 2, 152, ad Apollinem μουσηγέτην, sed non ad Martem ἄλογον. Ψ, 600. ξ, 55, et deinde sic sæpius per omne sequens opus: nam amat hunc servum ob fidem ejus. π, 363, seqq. ad absentem. υ, 17, seqq. ipse ad se.

Σαρκασμὸς, δακνηρὰ εἰρωνεία, nomen habens ὡς οἷά τι θηρίον σαρκὶ ἐμφυέν: cujus exemplum est Λ, 450—454. Ξ, 453—505, ubi quatuor sarcasmis utitur poëta, exhilarans auditorem, dum Jupiter dormit cum Junone: paullo post vero excitatur Jupiter, et scriptio fit severior. Inter has εἰρωνείας ἀστεία ἐστὶν ἡ τοῦ Πολυδάμαντος, δεινοτέρα δὲ καὶ ἡρωϊκωτέρα ἡ τοῦ Αἴαντος, ἀφελεστέρα ἡ τοῦ Ἀκάμαντος, ἡ δὲ τοῦ Πηνελέου ἀφελὴς μὲν, πάθος δὲ ἔχουσα lacrimosum.

Ἐπαναφορὰ, si redit dictio ad eandem vocem. e. c. Β, 382—384. 734, 735. Ε, 740, 741.

Ἐπαναστροφὴ, figura dictionis elegans, si rara est. e. c. Β, 758. Λ, 579. Est nimirum, quando vox sequens eadem syllaba vel iisdem syllabis incipit, quibus præcedens desierat. sic, λευκὰ κάρηνα Σαμία μία ναῦς, ὄλισθι Δίων, ἵνα θάνασιν, ἦλθι Δίων, etc.

Ἐπανάληψις, repetitio eorundem verborum. Υ, 371, 372. Χ, 127, 128, et locum habet apud personam variis curis obrutam, cui non vacat, celeriter cogitare, et quæ interim repetit jam dicta.

Κλιμακωτὸν σχῆμα, Β, 101—108.

Παραφραστικὸν σχῆμα sententiæ, quando eadem sententia aliis atque aliis verbis exprimitur. ο, 68—74.

Ἀλκμανικὸν σχῆμα dictionis, quo ὁ Ἀλκμὰν frequenter est usus, quando verbum in medio duorum suorum nominum ponitur. e. c. Ε, 774.

Synonymia absoluta, non odiosa antiquis. e. c. Β, 452.

Συνωνυμίας studium antiquorum. Vide sub ἡδὺς in A.

Ἀνακεφαλαίωσις, repetitio sententiæ. potest fieri iisdem verbis, ut Α, 370—379, ex 12—16, 22—25, nam licet, pulcra iterare neque operam perdere in minus necessaria immutatione verborum. Potest et fieri mutatis verbis et sententiis, ut Α, 380—392, ubi latius narrata ante, in brevius contrahuntur, et repetuntur secundum primaria momenta. Ergo hi sunt duo modi repetendi priora. Vide et Α, 195, 196, et 208, 209. Β, 11—15. 28—32. coll. 23—27. 60—69, ubi eadem fere, ter repetita. Legatus enim debet mandata exacte referre: et rex in narranda hac sibi missa legatione, ostendit quantum valeat memoria. conf. et Β, 158—165. et 174—181. repetitio unius versus est Β, 72, 83.

Ταυτολογία ἐζηλοῦτο τοῖς παλαιοῖς: οὐ μόνον ἐν ἐπῳδοῖς, quales et in Psalmis sacris frequentes, e. c. per Psalmum cxxxv totum, et Ps. xlii, 6, 12. xliii, 5. καὶ ἐν κρούμασι μουσικοῖς, καὶ χορεύμασι, etc. ἀλλὰ καὶ κατ' ἑτέρους τρόπους. sic Homerus crebro eadem repetit, e. c. Δ, 255, 272, 311, 326. Vide sub σημαίνω in A.

Ἠθοποιΐα, quando alii loquentes inducuntur. Μ, 317—321. Π, 830—832.

Ἀσύνδετον, notat sæpe celeritatem rei, ut Ε, 417. et est σχῆμα ἀρχοντικὸν, i. e. ἄρχοντι πρέπον, Β, 8—11, ἴθι, ἀγόρευε, κέλευε.

Διασκευὴ, ἢ διασκευαστικὸν σχῆμα, e. c. Α, 431—439. 458—467. Β, 41—47. in rebus lætis maxime adhibetur hæc figura sententiæ, et instruit auditorem de priscis aut ipsi non visis, aut docet eum notissima bene narrare.

Δίγλωσσον est, quando eadem res nunc laudatur nunc vituperatur. ὁ Ζήνων maxime coluit hoc exercitium pro et contra dicendi: et Euripides dicit: ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων ἀγῶνα θεῖτ' ἄν, εἰ λέγειν εἴη σοφός. Etiam hoc sumtum ex Homero, qui e. c. τὸ ἀκόρητον μάχης, nunc in laude ponit, nunc in vituperio.

Ὑποδιήγησις est, ὅτι διηγεῖταί τις ὅμοιόν τι τοῖς προκειμένοις πράγμασιν. Talis est Ι, 523—598, nam Achilles et Meleager, ambo nobiles, et fortes, et irati, et fœminarum causa agentes, et orati a multis, et inexorabiles aliquam diu, et, quod abominatur Phœnix, coacti infortunio.

Interrogatio sæpe est invitatio, ut narret alter sua mala, ut relevetur tristitia. Nam τὰ λυποῦντα ἐκτεθέντα εἰς διήγησιν, κουφισμὸν ποιεῖται τῆς λύπης. Thetis interrogat sic fi-

lium, A, 362, seqq. coll. 365, ἵνα κουφίσῃ τὴν ψυχὴν τῇ ἐκφορᾷ τοῦ βαρύνοντος. Interrogans ergo potest jam ante scire, et tamen quasi medicinæ faciendæ causa interrogat.

Λαγαροὶ στίχοι dicuntur versus, qui in medio versu habent syllabam brevem pro longa, e. c. γ, 230, et excusantur per cæsuram, aut sequentem asperum. ἀκέφαλοι sunt versus, incipientes cum syllaba brevi, e. c. X, 379, προκέφαλοι vero, si ab initio syllaba abundat, quasi προμήκεις τὴν κεφαλὴν, e. c. E, 349, ἢ οὐχ ἅλις est pro dactylo, et est quasi elisio. Sæpe et tres breves pro dactylo positæ, e. c. K, 277. et tres breves pro duabus, Φ, 567. quæ tamen per affectum loquentis excusantur. ὁλοσπόνδειοι versus rari apud poëtam, nec laudati a priscis, qualis est Λ, 130. sic et rarum, vocem ita dividere, ut pars ejus sequentem versum incipiat, quale est Epigramma Simonidis: ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γενεθ', ἡνίκ' Ἀριστόγειτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιον. Fortasse est apud poëtam exempli loco Ξ, 265, ubi accuratiores versum claudunt cum Ζῆ, et sequentem incipiunt cum ν', nam est regula grammatica: consona una inter duas vocales, ubicunque sit, pertinet ad sequentem vocalem, non ad priorem: jam in hac voce Ζῆνα pertinet ν ad α, ergo, apocopato α, ν cum apostropho suo jungitur sequenti voci. Pentametrum Græci vocant ἐλεγεῖον, hexametrum vero ἡρωϊκὸν, et compositum ex his duobus est ἡρωελεγεῖον ἔπος.

Ὑπερβατὸν est, quando constructio et sensus verborum transcendit quædam interposita. e. c. B, 333, 335, ubi interpositus est 334, qui transcenditur syntaxi. Magni hyperbati exemplum est N, 276, cujus apodosis demum est 287, post versus decem, et interposita est longa parenthesis. Alia species est Δ, 286, ubi ordinata propositio est, ὑμῖν μὲν οὔτι κελεύω, οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρύνειν ὑμᾶς.

Ἀναχρονισμὸς est vitium, quando recentiores res gestæ, aut recentiora verba, adhibentur de temporibus priscis, quibus eæ res aut ea verba nondum in notitia hominum fuerant. Hoc vitium accurate cavit Homerus: sed Sophocles et Euripides sæpe in id incurrerent imprudentes, e. c. Dejanira apud Sophoclem profert sententiam Solonis, multo junioris. Idem adhibet verbum ψηφίζειν, quum tamen τὸ τῶν ψήφων εὕρημα longe sit recentius temporibus heroum. sic Euripides adducit ἵππους Ἐνετικούς.

Ἀναγραμματισμὸς sæpe lusum præbuit priscis. sic, αἵματα, ἰάματα. Et nomina propria sæpe sic facta, e. c. Αἴσων πατὴρ, υἱὸς Ἰάσων: Αἵμων πατὴρ, υἱὸς Μαίων.

Ἐπεισόδιον est intersertum quid inter narrationem, quod eam ad tempus interrumpit: quando ingredimur viam narrandi præter propositum.

Orationis, alia loquentis, alia intelligi volentis, exemplum est B, 110—141.

Εἰρωνεία. Z, 56.

Ἔλλειψις ea, quæ omittit apodosin, figura ἀγωνιῶντι apta, e. c. Φ, 561. etiam omittit verba, ibid. 563, ubi deest δείδια. et 567, ubi deest, ἴσως ἀνέλω αὐτόν. maxime omitti solet, respondeo, vel, scito, e. c. Γ, 59, 60.

Ἔμφασις, est λέξις δι' ὑπονοίας αὔξουσα τὸ ζητούμενον. e. c. pulvis albus surgit, ergo terra non potest esse nigra, sed vel argillosa vel arenosa.

Διήγησις est vel ὁμιλητικὴ, quando narro quæ ab ipso cui narro audivi, ut A, 396—406. vel ἀπαγγελτικὴ, quando ipse mea sponte narro, ignota alteri.

Pars nonnunquam a toto separatur, nominaturque, et deinde totum additur, quasi essent ea duo totum. e. c. B, 615. et 625. Nam Δουλίχιον est una Ἐχινάδων, sicut Buprasium est oppidum regionis Elidis.

Conciones essent sane citandæ cum epicrisi. e. c. Ulyssis concio varia sed mollis, B, 284, seqq. et 336. Nestoris vehementior et imperiosior.

Heroici animi exemplum in Hectore, qui prævidet infortunium, idque miseratur, nec inflectitur tamen. Z, 440—465.

Animus perturbatus, quærit quæ jam scit. A, 540, coll. 537.

Sagittantes antiquissimi sedere solebant, et sic exercitii causa jaculabantur. φ, 416, seqq. recentiores vero, posito genu altero in terra.

Præmia heroum vilia, e. c. προεδρία, κρέατα, καὶ οἴνου πλήρη ποτήρια, Θ, 162.

Percussor nobilis, fugiebat in aliam regionem, ibique fassus homicidium recipiebatur defendebaturque. sic Ψ, 118—120. poterat et, data pecunia, manere in patria, maxime si casu fortuito occiderat aliquem. Σ, 498—500.

Conjugalis amoris magnum exemplum Z, 406—439. I, 341—343.

Osculum, salutandi causa impressum labiis, non in more heroico invicem. hinc Z, 406.

Philosophia est γνῶσις θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων: quam definitionem monstravit poëta, α, 338, 339.

Fœderis faciendi ritus antiqui. Γ, 267—301.

Sacrificandi ritus, μ, 356—365. ξ, 420—430. A, 447—465. et sequebantur cantus cum tripudiis, A, 469—474.

Preces ad numen, quavis occasione commendat poëta. In expeditione nocturna precantur Ulysses et Diomedes; sed non Dolon, ergo hic est infelix, K, 277—466. Et facit ubique justas preces exauditas. Iniquæ vero et nimiæ non audiuntur, Z, 306—311, nam

θεινῷ nimia vult, præter ac Hector moderatior jusserat, coll. 277, 96. Justæ preces sunt δ, 759—767.

Χαρακτήρων, quales postea scripsit Theophrastus, exemplum luculentum præivit poëta, N, 276—291.

Augurium. M, 200—229. ο, 160—181. conf. ὄρνις, οἰωνός.

Luctus magnus, Σ, 22—35. coll. Ψ, 42—47. 59—62. maxime silentium ostendit luctum, P, 694—696. vide et Ω, 160—168.

Κέντρωνος τρόπου versus collegit poëta ex se ipso, ex diversis locis poëmatis in unum, et præivit τοῖς ὕστερον τῶν ὁμηροκέντρων, δ, 316—331.

APPENDIX AD INDICEM

EDITIONIS PRIMÆ.

FINIS.

GLASGUÆ:
Andreas & Joannes M. Duncan,
Academiæ Typographi.

1824.